CARTEA ÎNTÂIE EZDREI

Cap 1

Chirul, plinindu-se din robie Vavilonului ani şeaptezeaci, de Dumnezeu îndemnat, cu întoarcerea vaselor bisearicii lui Solomon cinci mii patru sute, pre israiliteani din robie îi sloboade, îngăduindu-le înnoirea bisearicii.

1 .* În anul dintâi a Chirului, împăratului pearsilor, ca să se plinească cuvântul Domnului din gura lui Irimie, deşteptat-au Domnul duhul Chirului, împăratului persilor, | şi au trimis cuvânt în toată ţara sa şi prin scrisoare, zicând: 402v

*2 Par. 36, 22. Ieremie. 25, 12 şi 29, 10.

2. „Aceastea zice Chirul, împăratul pearsilor: «Toate ţărâle pământului mi le-au dat Domnul, Dumnezeul ceriului, şi El mi-au poruncit să-I zidesc casă în Ierusalim, carea iaste în Iiudeea.

3. Cine e între voi dintru tot norodul Lui fie Dumnezeul lui cu el! Suie-să în Ierusalim, carea iaste în Iiudeea, şi zidească casa Domnului, Dumnzeului lui Israil! El iaste Dumnezeu, Care iaste în Ierusalim.

4. Şi toţi ceiaalalţi, în toate locurile, oriunde lăcuiesc, agiute-l oamenii din locul său cu argint şi cu aur, şi cu averi, şi cu dobitoace, afară din cel ce de bună-vreare aduc bisearicii lui Dumnezeu, carea iaste în Ierusalim»".

5. Şi s-au sculat căpeteniile părinţilor din Iiuda şi din Veniamin, şi preoţii şi leviţii, şi tot căruia Dumnezeu îi deşteptase duhul să se suie spre zidirea bisearicii Domnului, ce era în Ierusalim.

403r 6. Şi toţi carii era prinprejur au ajutat mânile lor în vase de argint || şi de aur, în averi şi în dobitoace, şi în unealte, afară din ceale ce le dedease de bunăvoie.

7. Şi împăratul Chirul au dat vasele bisearicii Domnului, care le adusease Nabohodonosor din Ierusalim şi le pusease în bisearica dumnezeului său.

8. Şi le-au dat Chirul, împăratul pearsilor, prin mâna lui Mithridati, fiiu lui Gazavar, şi le-au numărat lui Sassavasar, căpeteniii Iiudei.

9. Şi acesta este numărul lor: păhăreale de aur cu flori treizeaci, păhăreale de argint o mie, cuţâte doaozeaci şi noao, cănceaie de aur treizeaci,

10. Cănceaie de argint ai doilea patru sute zeace, alte vase o mie.

11. Toate vasele de aur şi de argint cinci mii patru sute. Toate le-au luat Sassavasar cu cei ce să suia din robiia Vavilonului în Ierusalim.

Cap 2

Numărul celor ce s-au întors, povăţuind Zorovavel, din robiia Vavilonului în Ierusalim, şi a darurilor ce s-au dat spre înnoirea bisearicii.|

403v 1 . Şi aceştia sânt fiii ţinutului, carii s-au suit din robia carea o dusease Navohodonozor, împăratul Vavilonului, în Vavilon, şi s-au întors în Ierusalim şi în Iiudeea, fieştecarele în cetatea sa,

2. Carii au venit cu Zorovovel: Iosue, Neemia, Sarae, Rahelae, Mardohae, Velsam, Mesfar, Vegvae, Rehum, Vaana. Numărul bărbaţilor norodului Israil:
3. Fiii lui Faros, doao mii o sută şaptezeaci şi doi;
4. Fiii lui Sefatie, trei sute şaptezeaci şi cinci;
5. Fiii lui Arie, şapte sute şaptezeaci şi cinci;
6. Fiii lui Fahathamoav, fiilor Iosue, Ioav, doao mii opt sute doisprăzeace;
7. Fiii lui Elam, o mie doao sute cinzeaci şi patru;
8. Fiii lui Zeftua, noao sute patruzeaci şi cinci;
9. Fiii lui Zahain, şapte sute şasezeaci;
10. Fiii lui Vani, şase sute patruzeaci şi doi;
11. Fiii lui Vevaii, şase sute doaozeaci || şi trei; 404r
12. Fiii lui Azgad, o mie doao sute doaozeaci şi doi;
13. Fiii lui Adonicam, şase sute şasezeaci şi şase;
14. Fiii lui Vegvai, doao mii cinzeaci şi şase;
15. Fiii lui Adin, patru sute cinzeaci şi patru;
16. Fiii Ather, care era din Ezehiia, noaozeaci şi opt;
17. Fiii lui Vesaii, trei sute doaozeaci şi trei;
18. Fiii Iora, o sută şi doisprăzeace;
19. Fiii Hasu, doao sute doaozeaci şi trei;
20. Fiii Ghevvar, noaozeaci şi cinci;
21. Fiii Vifleim, o sută doaozeaci şi trei;
22. Bărbaţii Netufa, cinzeaci şi şase;
23. Bărbaţii Anathot, o sută doaozeaci;
24. Fiii Azmaveth, patruzeaci şi doi;
25. Fiii Cariathiarim, Chefira şi Veroth, şapte sute patruzeaci şi trei;
26. Fiii Rama şi Gavaa, şase sute doaozeaci şi unul;
27. Bărbaţii Mahmas, o sută doaozeaci şi doi;
28. Bărbaţii Vethhir şi Haii, doaosute doaozeaci şi trei;
29. Fiii Nevo, cincizeaci şi doi; |
30. Fiii Negvis, o sută cinzeaci şi şase; 404v
31. Fiii Elam altuia, o mie doao sute cinzeaci şi patru;
32. Fiii Harim, trei sute doaozeaci;
33. Fiii Lod, Hadid şi Onu, şapte sute doaozeaci şi cinci;
34. Fiii Ieriho, trei sute patruzeaci şi cinci;
35. Fiii Senaa, trei mii şase sute treizeaci;
36. Preoţii: fiii Iadaie, în casa lui Iosue, noao sute şaptezeaci şi trei;
37. Fiii Emmer, o mie cinci sute doi;
38. Fiii lui Feshur, o mie doao sute patruzeaci şi şapte;
39. Fiii lui Harim, o mie şaptesprăzeace.
40. Leviţii: fiii lui Iosue şi Chedmihil, fiilor Odovie, şaptezeaci şi patru;
41. Cântăreţii: fiii lui Asaf, o sută doaozeaci şi opt;
42. Fiii portarilor: fiii Sellum, fiii Ater, fiii lui Telmon, fiii Acuv, fiii Hatita, fiii Sovaii, toţi, o sută || treizeaci şi noao. 405r
43. Nathinei: fiii Siha, fiii Hasufa, fiii Tavaoth;
44. Fiii Cheros, fiii Siai, fiii Fadon;
45. Fiii Levana, fiii Hagava, fiii Accuv;
46. Fiii Hagav, fiii Semlae, fiii Hanan;
47. Fiii Gaddel, fiii Gaher, fiii Raae;
48. Fiii Rasim, fiii Necoda, fiii Gazam;
49. Fiii Aza, fiii Faseia, fiii Vesee;
50. Fiii Asena, fiii Munim, fiii Nefusim;
51. Fiii Vacvuc, fiii Hacufa, fiii Harhur;
52. Fiii Vessuth, fiii Mahida, fiii Harsa;
53. Fiii Vercos, fiii Sisara, fiii Thema;
54. Fiii Nasia, fiii Hatifa;
55. Fiii slujilor lui Solomon: fiii Sotaii, fiii Soferet, fiii Faruda;
56. Fiii Iala, fiii Dercon, fiii Gheddel;
57. Fiii Safatie, fiii Hatil, fiii Fohereth, care era din Asevaim, fiii Ammi;
58. Toţi nathineanii şi fiii slujilor lui Solomon, trei sute noaozeaci | şi doi. 405v

59. Și aceștia carii s-au suit din Telmala, Thelharsa, Heruv și Adon și Emer, și n-au putut arăta casa părinților săi și sămânța sa de iaste din Israil:
60. Fiii Dalae, fiii Tovie, fiii Necoda, șase sute cinzeaci și doi.
61. Și fiii preoților: fiii Hovie, fiii Accos, fiii Verzelai, carele au luat din featele lui Verzelae Galaditeanului muiare, și s-au chemat cu numele lor.
62. Aceștia au cercat scrisoarea neamului său și n-au aflat, și s-au lepădat din preoție.
63. Și le-au zis Tersatha să nu mânânce din sfânta sfintelor până nu să va scula preot învățat și desăvârșit.
64. Toată mulțimea ca unul, patruzeaci și doao de mii trei sute șasezeaci,
65. Afară din slugile lor și slujnicele care era șapte mii trei sute treizeci și șepte, și între dânșii cântăreți și cântăreațe, doao sute.
66. Caii lor, șapte sute treizeaci și șase, cătârâi lor, doao sute patruzeaci și cinci, ||
406r 67. Cămilele lor, patru sute treizeaci și cinci, asinii lor, șase mii șapte sute doaozeaci.
68. Și din căpeteniile părinților, când întra în bisearica Domnului, carea iaste în Ierusalim, de bună-vreare au dat spre casa lui Dumnezeu, ca să o zidească în locul său.
69. După puterile sale, au dat de cheltuiala lucrului solidi de aur, mii șaptezeaci și una, de argint cinci mii, și odăjdii preoțești o sută.
70. Și au lăcuit preoții și leviții, și din norod, și cântăreții și portarii, și nathineii în cetățile sale, și tot Israilul în cetățile sale.

Cap 3

Chemându-se norodul în Ierusalim, să zideaște oltariu pre care să aduc jârtvele; și să prăznuiește în șapte zile praznicul corturilor. Și în anul întoarcerii al doilea, bisearica să întemeiază, glăsuind norodul și de bucurie și de plângere.

406v 1. Și venise luna a șaptea, și era fiii | lui Israil în cetățile sale; și s-au adunat norodul ca un om în Ierusalim.
2. Și s-au sculat Iosue, fiiul lui Iosedec, și frații lui preoții, și Zorovavel, fiiul lui Salathiil, și frații lui, și au zidit oltariul Dumnezeului Israil, să aducă în el arderi de tot, precum iaste scris în leagea lui Moisi, omului lui Dumnezeu.
3. Și au așezat oltariul lui Dumnezeu pre temeiurile sale, spăimântându-i prinprejur noroadele pământului; și au adus pre el jârtvă Domnului dimineața și sara.
4. Și au făcut praznicul corturilor, precum iaste scris, și ardere în toate zilele pe rând, după poruncitul lucrul zilei în zioa sa.
5. Și după aceastea, ardere de tot pururea, și în luni noao, și în toate praznicele Domnului, care era sfințite, și întru toate în carea de bunăvoie să aducea dar Domnului.
6. De la zioa dintâiu a lunii a șaptea au început a aduce ardere Domnului, iară bisearica lui Dumnezeu încă nu era întemeiată. ||
407r 7. Și au dat banii tăietorilor de pietri și zidarilor, și bucate și beutură și untdelemn sidonilor și chireanilor, să aducă leamne de chedru din Livan la marea Iopei, după cum le poruncise Chirul, împăratul pearsilor.
8. Iară în anul al doilea a venirii lor la bisearica lui Dumnezeu în Ierusalim, în luna a doao, au început Zorovavel, fiiul lui Salathiil și Iosue, fiiul lui Iosedec, și ceaiaalalți dintre frații lor, preoții și leviții, și toți carii venise din robie în Ierusalim și au rânduit pre leviți, de la doaozeaci de ani și mai sus, să îndeamne lucrul Domnului.
9. Și au stătut Iosue și fiii lui și frații lui, Chedmihil și fiii lui, și fiii Iiudei, ca un om, să stea preste cei ce făcea lucrul în bisearica lui Dumnezeu, fiii Henadad și fiii lor și frații lor, leviții.
10. Deci, întemeindu-se de zidari bisearica Domnului, stătut-au preoții în podoaba sa
407v cu trâmbițele, și leviții, fiii lui Assav, în chinvale, să laude pre Dumnezeu prin | mânile lui David, împăratul lui Israil.
11. Și cânta împreună în viersuri și în mărturisirea Domnului, că e bun, că în veac e mila Lui preste Israil; și tot norodul glăsuia cu strâgare mare, lăudând pre Domnul, pentru că să întemeiase bisearica Domnului.
12. Mulți și dintre preoți și dintre leviți și căpeteniile părinților și bătrânii, carii văzuse bisearica mai întâi când să întemeiase, și această bisearică în ochii lor, plângea cu glas mare, și mulți, glăsuind în veselie, înălța glasul.
13. Nici putea cineva cunoaște glasul strâgării celor ce să veselea și glasul plângerii norodului, că împreună norodul glăsuia cu strâgare mare, și glasul să auziia departe.

Cap 4

Protivnicii israilteanilor, samariteanii, carii din Asur trimişi era spre lăcuinţa cetăţilor Samariii, împiiadecă înoirea bisearicii şi a cetăţii, pentru că nu să priimea a zidi dinpreună,|| şi până la anul lui Darie al doilea a să opri căştigă. 408r

1 . Şi au auzit protivnicii Iiudei şi a lui Veniamin că fiii robiii zideasc bisearică Domnului, Dumnezeului Israil.
2 . Şi, apropiindu-se la Zorovavel şi la căpeteniile părinţilor, le-au zis: „Să zidim cu voi, că aşa ca voi cercăm pre Domnul, Dumnezeul vostru! Iată, noi acum jârthuim junghieri din zilele lui Asor Haddan, împăratului Asur, care ne-au adus aici".
3. Şi le-au zis Zorovavel şi Iosue şi cealeaalalte căpetenii părinţilor Israil: „Nu iaste voao şi noao a zidi casă Dumnezeului nostru, ci noi înşine sânguri vom zidi Domnului, Dumnezeului nostru, precum ne-au poruncit Chirul, împăratul pearsilor".
4. Şi au fost de au opăcit norodul pământului mânile norodului Iiudei şi i-au turburat în zidire.
5. Şi au numit asupra lor sfetnici, ca să le strâce sfatul în toate zilele Chirului, împăratului pearsilor, şi până la împărăţia lui Darie, împăratului pearsilor. |
6. Iară în împărăţia Asferului, în înceaperea împărăţiii lui, au scris pâră împrotiva lăcuitorilor Iiudeii şi a Ierusalimului. 408v
7. Şi în zilele lui Artaxers, au scris Veselam Miftriditeanul şi Thaveil şi ceaiaalalţi, carii era în sfatul lor, cătră Artaxers, împăratul pearsilor. Iară epistolia acea de pâră era scrisă sirieneaşte şi să citea în limbă sirienească.
8. Reum Veelteim şi Samsai scriitoriul au scris o carte din Ierusalim lui Artaxers împăratului, de acest fealiu,
9. Reum Veelteim şi Samsai scriitoriul, şi ceaiaalalţi sfetnicii lor, dineii şi afarsathahieii, terfaleii, dievii, afarseii, arhveii, vaviloneanii, susaniheii şi elamiteanii,
10. Şi ceaiaalalţi din neamurile care le-au trecut Asenafar cel mare şi slăvitul şi le-au făcut a lăcui în cetăţile Samariii şi în ceale înalte ţănuturi, peste râu, în pace.
11. (Aceasta iaste paria epistolii carea o au trimis la el:) „Lui Artaxers împăratului, slugile tale, oamenii ca||rii sânt preste râu, închinăciune zic. 409r
12. Ştiut să fie împăratului că jidovii carii s-au suit de la tine la noi au venit în Ierusalim, în cetatea cea împrotivă războitoare şi rea, carea o zidesc, grămădindu-i zidurile şi păreţii împreunându-i.
13. Acum, dară, cunoscut fie împăratului că, de să va zidi cetatea aceaea şi zidurile ei să vor înnoi, dajdă şi vamă şi ceale de preste an venituri nu vor da, şi până la împăraţi va agiunge această vină.
14. Iară noi, aducându-ne aminte despre sarea carea în polată o am mâncat şi pentru că a vedea vătămările împăratului negrăit lucru a fi socotim, pentru aceaea am trimis şi am vestit împăratului.
15. Să cercetezi în cărţile istoriilor părinţilor tăi şi vei afla scris în istorii şi veţi şti că cetatea aceaea, cetate împrotivă războitoare iaste şi păgubitoare împăraţilor şi ţărâlor, şi războaiele să aţiţe într-însa din zilele ceale vechi; pentru care lucru şi cetatea | aceaea s-au strâcat. 409v
16. Vestim noi împăratului, de să va zidi cetatea aceaea şi zidurile ei să vor înnoi, biruinţă peste râu nu vei avea".
17. Cuvânt au trimis împăratul la Reum Veelteim şi Samsaii scriitoriul şi la ceaiaalalţi carii era în sfatul lor, lăcuitorii Samariii şi celoralalţi peste râu, sănătate zicând şi pace.
18. „Pâra carea o aţi trimis la noi, arătat s-au cetit înnaintea mea.
19. Şi de la mine s-au poruncit şi au cercetat şi au aflat că cetatea aceaea din zilele veachi împrotiva împăraţilor războieşte şi răscoale şi războaie să aţâţă într-însa.
20. Că şi împăraţi tari au fost în Ierusalim, carii au şi stăpânit tot ţinutul ce este peste râu şi dajda şi vama şi veniturile le lua.
21. Acum, dară, auziţi judecata: «Opriţi oamenii aceia, să nu să zidească cetatea aceaea până doară de la mine va fi porunca». ||
22. Vedeţi ca nu cumva lenevit aceasta să pliniţi şi încet să crească răul împrotiva împăraţilor". 410r
23. Deci, paria poruncii împăratului Artaxers s-au cetit înnaintea lui Reum Veelteim şi Samsai scriitoriului şi a sfetnicilor săi; şi s-au dus degrabă în Ierusalim la jidovi şi i-au oprit în braţu şi în vârtute.

24. Atunci s-au lăsat lucrul casii Domnului în Ierusalim și nu să făcea până la anul al doilea al împărățiii lui Darie, împăratului pearsilor.

Cap 5

Din îndemnul lui Aggheiu și Zaharie prorocilor, zidirea bisearicii iarăși să înceape, în zădar silindu-se a o opri căpeteniile, carii era preste râu, în Samaria, rânduiți de împăratul asiriilor.

1. Și au prorocit Agghei prorocul și Zaharie, fiiul lui Addo, prorocind cătră jidovii carii era în Iiudeea și în Ierusalim, în numele Dumnezeului Israil. |

410v 2. Atunci s-au sculat Zorovavel, fiiul lui Salahiil, și Iosue, fiiul lui Iosedec, și au început a zidi bisearica lui Dumnezeu în Ierusalim, și cu ei prorocii lui Dumnezeu ajutorindu-i.

3. Iară într-aceaea vreame au venit la ei Thathanai, care era voivod peste râu și Etharvuzanai și sfetnicii lor și așa le-au zis: „Cine v-au dat sfat să zidiți casa aceasta și zidurile ei să le înnoiți?"

4. La carea le-am răspuns care sânt numele oamenilor carii căștigă zidirea ei.

5. Iară ochiul Dumnezeului lor au fost preste bătrânii jidovilor și nu i-au putut conteni. Și le-au plăcut a vesti lucrul lui Darie și atunci a face destul împrotiva pârâi aceaștiia.

6. Paria cărții carea o au trimis Thathanaii, voivodul țânutului de peste râu, și Sthar

411r Vuzanaii și sfetnicii lui arfasaheanii, carii era pre||ste râu la Darie împăratul.

7. Cuvântul ce-i trimisease așa era scris: „Lui Darie împăratului, toată pacea!

8. Cunoscut să fie împăratului că ne-am dus la țânutul Iiudeii, la casa Dumnezeului celui mare, carea să zideaște cu piatră nepoleită și leamne să pun prin păreți, și lucrul acela cu de-adinsul să grămădeaște și creaște în mânile lor.

9. Și am întrebat bătrânii aceaia și așa le-am zis: «Cine v-au dat puteare a zidi casa aceasta și zidurile acestea a le înoi?»

10. Ci și toate ale lor le-am cercetat de ei, să-ți vestim; și am scris numele bărbaților celor ce sânt căpetenii între dânșii.

11. Și acest cuvânt ne-au răspuns, zicând: «Noi sântem slugile Dumnezeului ceriului și a pământului și zidim bisearica carea era grămădită mai înainte de acești mulți ani și carea împăratul lui Israil cel mare o zidise și o grămădise. |

411v 12. Iară după ce spre mânie au înturnat părinții noștri pre Dumnezeul ceriului, i-au dat în mânile lui Navohodonozor, împăratului Vavilonului, haldeului, și casa aceasta o au strâcat și norodul lui l-au strămutat în Vavilon.

13. Iară în anul dintâi a Chirului, împăratului Vavilonului, Chirul împăratul au pus înainte poruncă să se zidească casa lui Dumnezeu aceasta.

14. Că și vasele bisearicii lui Dumnezeu, ceale de aur și de argint, care le luase Navohodonozor din bisearica carea era în Ierusalim și le dusease în bisearica Vavilonului, le-au luat Chirul împăratul din bisearica Vavilonului și s-au dat pe nume lui Sassavasar, pre care și căpetenie l-au rânduit.

15. Și i-au zis: 'Ia aceaste vase și meargi și le pune în bisearica carea este în Ierusalim, și casa lui Dumenzeu să se zidească în locul său'.

412r 16. Atunci, dară, Sassavasar acela au venit și au pus temeiurile bisearicii lui || Dumnezeu în Ierusalim, și dintr-acea vreame până acum să zideaște și încă nu s-au plinit.

17. Acum, dară, de să pare împăratului bine, cerceteaze-se cărțularea împăratului, carea iaste în Vavilon, de cumva de la Chirul împăratul s-au fost poruncit să se zidească casa lui Dumnezeu în Ierusalim, și vrearea împăratului despre aceasta să o trimiță la noi»".

Cap 6

Darie, aflând în cărțulăria sa porunca Chirului despre zidirea bisearicii, porunceaște a să plini, dând și cheltuiele. Iară bisearica, în al șaselea a lui Darie an isprăvindu-se, cu mare veselie și cu prea multe jârtve să târnoseaște și Pasha în șeapte zile să prăznuiește.

1. Atunci, Darie împăratul au poruncit și au cercetat în cărțulia cărților carele era puse în Vavilon.

412v 2. Și s-au aflat Ecvatani, carea iaste | coșteiu în ținutul Medinii, o carte și această însămnare era scrisă într-însa:

3. „În anul dintâiu al Chirului împăratului, Chirul împăratul au poruncit să să zidească casa lui Dumnezeu, carea iaste în Ierusalim, în locu unde să jârthuiască junghierile şi să puie temeiuri carea să poată sprijini înălţime de coţi şasezeaci şi lăţime de coţi şasezeaci.

4. Trei rânduri de pietri nenetezite şi aşa rânduri de leamne noao; iară cheltuieli din casa împăratului să vor da.

5. Ci şi vasele bisearicii lui Dumnezeu, ceale de aur şi de argint, care Navohodonozor le-au fost luat din bisearica Ierusalimului şi le adusease în Vavilon, întoarcă-să şi să să ducă la bisearica Ierusalimului în locul său, care s-au şi pus în bisearica lui Dumnezeu.

6. Acum, dară, Thathanai, voivodul ţânutului care iaste peste râu, Sthar Vuzanai || şi sfetnicii voştri, afarsaheanii, carii sânteţi peste râu, departe vă feriţi de dânşii. 413r

7. Şi sloboziţi a să face bisearica lui Dumnezeu, aceaea de la povăţuitoriul jidovilor şi de la bătrânii lor, să zidească casa lui Dumnezeu, aceaea în locul său.

8. Ci şi de la mine s-au poruncit orice trebuie să li se facă de la bătrânii jidovilor spre zidirea casii lui Dumnezeu, ca din lada împăratului, adecă din dăjdile ce să dau din ţinutul peste râu, cu de-adinsul cheltuiele să se dea bărbaţilor acelora, ca să nu să opăcească lucrul.

9. Şi de va fi lipsă, şi viţei şi miei şi iezi spre jârtva Dumnezeului ceriului, grâu, sare, vin şi untdeleamn, după leagea preoţilor carii sânt în Ieursalim, să li se dea în toate zilele, ca să nu fie în careva ponoslu.

10. Şi aducă prinoase Dumnezeului ceriu|lui şi să se roage pentru viaţa împăratului şi a fiilor lui. 413v

11. Deci de la mine s-au pus poruncă ca tot omul care va schimba această poruncă să se ia lemn din casa lui şi să se râdice şi să se înfigă într-însul, iară casa lui să se ia pe sama obştii.

12. Iară Dumnezeu, Care au făcut a lăcui numele Său acolo, râsipească toate împărăţiile şi norodul care-ş va întinde mâna a oşti şi a râsipi casa lui Dumnezeu, aceaea carea iaste în Ierusalim. Eu, Darie, am aşezat porunca carea cu de-adinsul a să plini voiesc!"

13. Deci, Thathani, voivodul ţânutului de peste râu, şi Stharvuzanai şi sfetnicii lui, după cum poruncise Darie împăratul, aşa au plinit cu de-adinsul.

14. Iară bătrânii jidovilor zidea şi sporea, după prorociia lui Agghei prorocului şi a lui Zaharie, fiiului Addon, şi au zidit şi au grămădit, poruncind Dumnezeul lui Israil şi poruncind Chirul || şi Darie şi Artaxers, împăraţii pearsilor. 414r

15. Şi au plinit casa lui Dumnezeu aceasta până la zioa lunei adar a treia, care iaste anul împărăţiii lui Darie al şaselea.

16. Şi au făcut fiii lui Israil, preoţii şi leviţii, şi ceiaalalţi din fiii mutării târnosirea casii lui Dumnezeu în bucurie.

17. Şi au adus spre târnosirea casii lui Dumnezeu viţei o sută, berbeci doao sute, miei patru sute, ţapi din capre pentru păcatul a tot Israilul doisprăzeace, după numărul neamurilor Israil.

18. Şi au aşezat preoţi în rândurile sale şi leviţi în rândurile sale preste lucrurile lui Dumnezeu în Ierusalim, *precum iaste scris în Cartea lui Moisi. *Num. 3, 6 8, 9.

19. Şi au făcut fiii lui Israil ai mutării Paştile, în zioa a lunii dintâi a patrusprăzecea.

20. Că era curăţiţi preoţii şi leviţii ca unul, toţi curaţi a jârthui Pasha tuturor fiilor mutării şi fraţilor săi, preoţilor şi sieşi.

21. Şi au mâncat fiii lui Israil, ca|rii să întorsease din robie şi toţi carii să usebise de spurcăciunea neamurilor pământului cătră dânşii, să cearce pre Domnul, Dumnezeul lui Israil. 414v

22. Şi au făcut prăznuirea azimelor şeapte zile în veselie, că-i veselise Domnul şi-i întorsease inima împăratului Asur cătră dânşii, să agiute mânilor lor în lucrul casii Domnului, Dumnezeului Israil.

Cap 7

Ezdra scriitoriul luundu-şi soţii, cu porunca împăratului şi cu mari daruri în Ierusalim să suie, a învăţa leagea lui Dumnezeu şi norodul a-l îndrepta. Şi să însămnează porunca împăratului.

1. Iară după aceaste cuvinte, în împărăţia lui Artaxers, împăratului pearsilor, Ezdra, fiiul Saraiei, fiiului Azarie, fiiului Helchiei,

2. Fiiului Sellum, fiiului Sadac, fiiului Ahitov,

3. Fiiului Amarie, fiiului Azarie, fiiului Maraioth, ||

4. Fiiul lui Zarahie, fiiul lui Ozi, fiiul lui Vocchi, 415r

5. Fiiul lui Avisue, fiiul lui Finies, fiiului Eliazar, fiiului Aaron, preotului din-ceput,
6. Însuşi Ezra s-au suit din Vavilon şi însuşi scriitoriul degrabă în leagea lui Moisi, carea Domnul Dumnezeu o au dat lui Israil; şi i-au dat împăratul, după mâna Domnului, Dumnezeului său, preste el toată cererea lui.
7. Şi s-au suit dintre fiii lui Israil şi dintre fiii preoţilor şi dintre fiii leviţilor şi dintre cântăreţi şi dintre portari şi dintre nathineani în Ierusalim, în anul împăratului Artaxers al şeptelea.
8. Şi au venit în Ierusalim în luna a cincea, acesta iaste anul împăratului al şaptelea.
9. Că în zioa dintâi a lunii dintâi au început a să sui din Vavilon, şi în zioa dintâi a lunii a cincea au venit în Ierusalim, după mâna cea bună a Domnului său preste sâne.
10. Că Esdra ş-au gătit inima sa să judece leagea Domnului şi să facă şi să înveaţe în Israil porunca şi judecata. |
415v 11. Iară aceasta iaste paria cărţii poruncii, carea o au dat împăratul Artaxers Esdrei preotului, scriitoriului celui învăţat în cuvintele şi în poruncile Domnului şi în ţeremoniile Lui în Israil:
12. „Artaxers, împăratul împăraţilor, Esdrei preotului, scriitoriului leagii Dumnezeului ceriului, celui învăţat, sănătate!
13. De la mine s-au poruncit cum oricăruie dintre norodul lui Israil, dintre preoţii lui şi leviţi, în ţara mea îi va plăcea a să duce în Ierusalim, cu tine meargă.
14. Că de la faţa împăratului şi a şeapte sfetnici ai lui te-ai trimis să cercetezi Iiudeea şi Ierusalimul în leagea Dumnezeului tău, carea ieste în mâna ta,
15. Şi să duci argintul şi aurul, carele împăratul şi sfetnicii lui de bunăvoie l-au dăruit Dumnezeului lui Israil, a Căruie în Ierusalim iaste cortul,
16. Şi tot argintul şi aurul, oricare vei afla în tot ţinutul Vavilonului şi norodul va vrea a
416r dărui, şi dintre preoţii ce vor vrea de bunăvoie a dărui casii || Dumnezeului său, carea iaste în Ierusalim,
17. Slobod priimeaşte şi cu de-adinsul cumpără cu aceşti bani viţei, berbeci, miei şi jârtve, şi gustările lor şi le jârthuiaşte pre oltariul bisearicii Dumnezeului vostru, care ieste în Ierusalim.
18. Ci şi ce-ţi va plăcea ţie sau fraţilor tăi, din celaalalt aur sau argint a face ceva, după vrearea Dumnezeului vostru faceţ.
19. Şi vasele care să dau ţie spre slujba casii Dumnezeului tău le dă înaintea lui Dumnezeu în Ierusalim.
20. Ci şi celeaalalte de care le va fi lipsă în casa Dumnezeului tău, oricât îţ va fi lipsă a cheltui, să va da din comoara şi din vistieria împăratului,
21. Şi de la mine. Eu, Artaxers împăratul, am aşezat şi am poruncit tuturor păzitorilor lăzii ceii de obşte, carii sânt peste râu, ca orice va ceare de la voi Esdra preotul, scriitoriul leagii Dumnezeului ceriului, fără zăbavă să-i daţi,
416v 22. Până la tălanţi de argint o sută, | şi până la cori de grâu o sută, şi până la vatosi de vin o sută, şi până la vatos de untdeleamn o sută, iară sarea fără măsură.
23. Tot ce să cuvinea spre leagea Dumnezeului ceriului să să dea cu de-adinsul în casa Dumnezeului ceriului, ca nu cumva să se mânie împrotiva împărăţiii împăratului şi a fiilor lui.
24. Şi voao tuturor înştiinţare vă facem, dintre toţi preoţii şi leviţii şi cântăreţii şi portarilor şi slujitorilor casii Dumnezeului acestuie, ca vama şi dajda şi veniturile de peste an să nu aveţi puteare a le pune preste ei.
25. Iară tu, Esdra, după înţelepciunea Dumnezeului tău, carea ieste în mâna ta, rânduiaşte judecători şi înainte-şezetori, să judece tot norodul care ieste peste râu, pre aceaia, adecă, carii au cunsocut leagea Dumnezeului tău, ci şi pre cei neştiuţi ||
417r învăţaţi slobod.
26. Şi tot care nu va face leagea Dumnezeului tău şi leagea împăratului, cu de-adinsul judecată va fi despre aceia sau spre moarte, sau spre izgonire, sau spre osândirea averilor lui, sau, adecă, spre temniţă.
27. Bine e cuvântat Domnul, Dumnezeul părinţilor noştri, Carele au dat aceasta în inima împăratului, ca să slăvească casa Domnului, carea iaste în Ierusalim,
28. Şi spre bine au plecat mila sa înnaintea împăratului şi a sfetnicilor lui şi a tuturor voievozilor împăraţilor celor putearnici; şi i-au întărit cu mâna Domnului, Dumnezeului mieu, carea era în mine; am adunat din Israil căpetenii carii s-ar sui cu mine.

Cap 8

Să numără ceai ce din Vavilon s-au suit cu Esdra. Carii, vestind post pentru îndreptarea drumului lui Dumnezeu, rugându-se, norocit ajung în Ierusalim, și | vaseale ce le adusease cu sâneși le aduc în bisearică cu jârtvele. 417v

1. Și aceastea sânt căpeteniile familiilor și catastihul celor ce s-au suit cu mine în împărăția împăratului Artaxers din Vavilon:
2. Din fiii lui Finees, Ghersom; din fiii Ithamar, Daniil; din fiii David, Hattul;
3. Din fiii Sehenie, fiii Faros, Zaharie, și cu el s-au numărat bărbați o sută cinzeaci;
4. Din fiii Fahath, Moav, Eliaenai, fiiul Zarehe, și cu el doao sute de bărbați;
5. Din fiii lui Sehenie, fiiul Ezehiel, și cu el trei sute de bărbați;
6. Din fiii Adan, Aved, fiiul Ionathan, și cu el cinzeaci de bărbați;
7. Din fiii Alam, Isaie, fiiul Athaliei, și cu el șeaptezeaci de bărbați.
8. Din fiii Safatie, Zevedie, fiiul Mihail, și cu el optzeaci de bărbați;
9. Din fiii lui Ioav, Ovedie, fiiul Iahiil, și cu el doao sute optsprăzeace bărbați;
10. Din fiii Zelomith, fiiul Iorfie, și cu el o || sută șasezeaci de bărbați; 418r
11. Din fiii Vevai, Zaharie, fiiul lui Vevai, și cu el doaozeaci și opt de bărbați;
12. Din fiii Azgad, Iohanan, fiiul Ecchetan, și cu el o sută și zeace bărbați;
13. Din fiii lui Adonicam, carii era mai pe urmă, și acestea numele lor: Elifeleth și Iehiil și Samaia, și cu ei șasezeaci de bărbați;
14. Din fiii Vegvi, Uthai și Zahur, și cu ei șeaptezeaci de bărbați.
15. Și i-am adunat la râul care curge spre Ahava și am rămas acolo trei zile și am cercat în norod și în preoți de fiii lui Levii, și n-am aflat acolo.
16. Și am tremis pre Eliezer și Ariil și Semeie și Elnathan și Iariv și pre altul Elnathan și Nathan și Zaharie și Mesolla, căpeteniile; și Ioiariv și Elnathan, înțelepții.
17. Și i-am trimis la Eddon, carele iaste întâie în locul Casfiei și am | pus în gura lor cuvintele carele să le grăiască către Eddon și către frații lui nathineanii, în locul Casfiei, ca să ne aducă slujitori casei Dumnezeului nostru. 418v
18. Și ne-au adus prin mâna cea bună a Dumnezeului nostru preste noi om învățat din fiii lui Moholi, fiiului Levi, fiiului Israil și Saraviam, și fiii lui și frații lui, optsprăzeace,
19. Și Hasavie și cu el Isaie, din fiii Merari, și frații lui și fiii lui, doaozeaci.
20. Și din nathineani, pre carii îi dedease David și căpeteniile spre slujba leviților, nathineani, doao sute doaozeaci, toți aceștia pe numele sale să chema.
21. Și am vestit acolo post, lângă râul Ahava, să ne năcăjim înaintea Domnului, Dumnezeului nostru, și să cearem de la El cale dreaptă noao și fiilor noștri și a toată avearea noastră.
22. Că m-am rușinat a ceare de la împăratul ajutoriu și călăreți, carii || să ne scutească de nepriiatini în drum, că am fost zis împăratului: «Mâna Dumnezeului nostru iaste preste toți carii încearcă în bine și în tăria Lui și în putearea Lui, și urgiia, preste toți carii Îl părăsesc». 419r
23. Și am postit și ne-am rugat Dumnezeului nostru pentru aceasta; și ni s-au întâmplat norocit.
24. Și am usebit dintre căpeteniile preoților doisprăzeace, pre Saravie, Hasavie și cu ei dintre frații lor, zeace.
25. Și le-am pus argintul și aurul și vaseale ceale sfințite a casii Dumnezeului nostru, care dăruise împăratul și sfednicii lui și tot Israilul din cei ce să aflase.
26. Și am pus în mânile lor talanți de aur șase sute cinzeaci și vase de argint o sută, talanți de aur o sută,
27. Și roșteiu de aur doaozeaci, carii avea căte o mie de solidi și vase de aramă bună, strălucitoare, frumoase ca aurul, doao. |
28. Și le-am zis: «Voi, sfinții Domnului, și vaseale sfinte și argintul și aurul, care de bunăvoie s-au adus Domnului, Dumnezeului părinților noștri, 419v
29. Privegheați și le păziți, până când le veți da înaintea căpeteniilor preoților și leviților și a povățuitorilor familiilor Israil în Ierusalim, în vistieriile casii Domnului!»
30. Și au priimit preoții și leviții măsura aurului și a argintului și a vasealor, să le poarte în Ierusalim, în casa Dumnezeului nostru.
31. Și am plecat de la râul Ahava în zioa lunii dintâiu a doaosprăzecea, să meargem în Ierusalim; și mâna Dumnezeului nostru au fost preste noi și ne-au mântuit din mâna nepriiatinului și a leșuitoriului în cale.

32. Şi am venit în Ierusalim şi am rămas acolo trei zile.

33. Iară în zioa a patra s-au pus argintul şi aurul şi vasele în casa Dumnezeului nostru, 420r prin mâna lui Meremoth, fiiul || lui Urie preotului, şi cu el Eleazar, fiiul Finees, şi cu ei Iozaved, fiiul lui Iosue, şi Noadaia, fiiul lui Vennoi levitului,

34. După numărul şi măsura tuturor. Şi s-au scris toată măsura în vreamea aceaea.

35. Şi carii venise din robie, fiii mutării, au adus arderi de tot Dumnezeului lui Israil, viţei doisprăzeace pentru tot norodul lui Israil, berbeci noaozeaci şi şase, miei şeaptezeaci şi şeapte, ţapi pentru păcat doisprăzeace; toate spre ardere de tot Domnului.

36. Şi au dat poruncile împăratului dărăbanţilor carii era din vedearea împăratului şi voivozilor peste râu; şi au înălţat norodul şi casa lui Dumnezeu.

Cap 9

Auzind Esdra pre jidovi a să fi căsătorit cu păgâni, îşi rumpea vejmintele şi mărturiseaşte păcatele norodului şi plânge înaintea Domnului.

420v 1. Şi după ce s-au plinit aceastea, s-au | apropiat la mine căpeteniile, zicând: «Nu s-au usebit norodul lui Israil, preoţii şi leviţii, de cătră norodul locurilor şi de necurăţiile lor, adecă a hananeului şi hetheului, fereseului şi ievuseului şi amoniteanilor şi a moaviteanilor şi a eghipteanilor şi amoreailor.

2. Că au luat din featele lor şieşi şi feciorilor săi şi au mestecat sămânţa cea sfântă cu noroadele locurilor; şi mânile căpeteniilor şi a sfaturilor au fost încălcarea de leage această dintâi».

3. Şi, auzând cuvântul acesta, mi-am rupt contuşul mieu şi văjmântul, şi mi-am zmult părul capului mieu şi barba, şi am şezut măhnit.

4. Şi s-au adunat la mine toţi carii să temea de cuvântul Dumnezeului lui Israil, pentru călcarea de leage a celor ce venise din robie, şi eu şedeam trist până la jârtva de sara.

421r 5. Şi în jârtva cea de sara m-am sculat || din năcazul mieu şi, cu platoşa şi contuşul rupt, mi-am plecat jenunchele şi am întins mânile cătră Domnul, Dumnezeul mieu,

6. Şi am zis: «Dumnezeul mieu, afundu-mă şi mă ruşinezu a-m râdica faţa cătră Tine, că nedreptăţile noastre s-au înmulţit preste capul nostru şi greşealele noastre au crescut până la ceriu,

7. Din zilele părinţilor noştri, ci şi noi înşine am păcătuit greu până la această zi, şi întru nedreptăţile noastre ne-am vândut înşine şi împăraţii noştri şi preoţii noştri în mâna împăraţilor locurilor şi spre sabie şi spre robie şi spre cădeare şi spre zmolirea feaţii, precum şi în zioa aceasta.

8. Şi acum, ca o puţină şi spre o cirtă s-au făcut rugăciunea noastră cătră Domnul, Dumnezeul nostru, să ni să sloboază rămăşiţele şi să ni să dăruiască pâţinteluţ în locul său cel sfânt şi să lumineaze ochii noştri Dumnezeul nostru, şi să ne dea puţinea viaţă în slujba noastră. |

421v 9. Că robi sântem şi în robia noastră nu ne-au părăsit Dumnezeul nostru, ci au plecat preste noi mila înnaintea împăratului pearsilor, ca să ne dea viaţă şi să înalţă casa Dumnezeului nostru şi să zidească pustietăţile ei şi să ne dea îngrăditură în Iiudeea şi în Ierusalim.

10. Şi acum ce vom zice, Dumnezeul nostru, după aceastea? Pentru că am părăsit poruncile Tale,

11. Care le-ai poruncit în mâna slugilor Tale, prorocilor, zicând: «Pământul la care voi întraţi a-l stăpâni pământ necurat iaste după necurăţia noroadelor şi a celoraalalte pământuri, de spurcăciunile celor ce l-au umplut de la gură până la gură în spurcăciunea sa.

12. *Acum, dară, featele voastre să nu le daţi fiilor acelora şi featele lor să nu le luaţ fiilor voştri şi să nu le cercaţ pace lor şi sporiul lor până în veac, ca să vă întăriţi şi să mâncaţi ceale bune ale pământului şi moşteani să aveţi fiii voştri până în veac!»

*2 Leage 7, 3.

422r 13. Şi după toate care au venit asu||pra noastră în faptele noastre ceale reale şi în greşala noastră cea mare, că Tu, Dumnezeul nostru, ne-ai slobozit din nedreptatea noastră şi ne-ai dăruit mântuire precum iaste astăzi,

14. Ca să nu ne întoarcem şi deşarte să facem poruncile Tale, nici căsătorii să împreunăm cu noroadele spurcăciunilor acestora. Au doară te-ai mâniat pre noi până în sfârşit, să nu ne slobozi rămăşiţe spre mântuire?

15. Doamne, Dumnezeul lui Israil, drept eşti Tu, pentru că sântem părăsiţi, carii să ne mântuim ca în zioa aceasta. Iată, înaintea Ta sântem, în păcatul nostru, că nu poate sta înaintea Ta despre aceasta".

Cap 10

Esdra, chemând împreună toţi fiii mutării, le porunceaşte să leapede muierile ceale de alt neam; carea a o face răspunzând, să numără cei ce sânt rânduiţi spre acest lucru şi carii făcuse acest fealiu de căsătorii.

1. Deci aşa rugându-se Esdra şi tânguin|du-se şi plângând şi zăcând înnaintea bisearicii lui Dumnezeu, s-au adunat la el din Israil ceată mare foarte de bărbaţi şi de muieri şi de copii, şi au plâns norodul cu plânsoare multă. 422v

2. Şi au răspuns Sehenie, fiiul lui Iehiil, din fiii lui Elam, şi au zis lui Esdra: „Noi am călcat leagea împrotiva Dumnezeului nostru şi am luat muieri de alt neam, din noroadele pământului. Şi acum, de iaste pocăinţă în Israil pentru aceasta,

3. Să lovim legătură cu Domnul, Dumnezeul nostru, să lepădăm toate muierile şi pre cei ce s-au născut dintru aceastea; după vrearea Domnului şi a celor ce să tem de porunca Domnului, Dumnezeului nostru, după leage să fie.

4. Scoală, aşa iaste a judeca, şi noi vom fi cu tine, întăreaşte-te şi fă!"

5. Şi s-au sculat Esdra şi au jurat căpeteniile preoţilor şi a leviţilor şi tot Israilul să facă după cuvântul acesta şi au jurat.

6. Şi s-au sculat Esdra înaintea ca||sei lui Dumnezeu şi s-au dus la casa lui Iohanan, fiiu lui Eliav, şi au întrat acolo; pâne n-au mâncat şi apă n-au beut, că plângea nelegiuirea celor ce venise din robie. 423r

7. Şi s-au trimis cuvânt în Iiudeia şi prin Ierusalim tuturor fiilor mutării să se adune în Ierusalim.

8. Şi tot care n-ar veni în trei zile după sfatul căpeteniilor şi al bărbaţilor să va lua toată avearea lui, şi el să va lepăda din ceata mutării.

9. Şi s-au adunat toţi bărbaţii Iiudeii şi ai lui Veniamin în Ierusalim în trei zile, aceasta-i luna a noao, în zioa lunii a doaozecile. Şi au şezut tot norodul în uliţa casei lui Dumnezeu, tremurând pentru păcat şi pentru ploi.

10. Şi s-au sculat Esdra preotul şi au zis cătră ei: „Voi aţi călcat leagea şi aţi luat muieri de alt neam, ca să adaogeţi peste păcatul lui Israil.

11. Şi acum daţi mărturisire Domnului, Dumnezeului părinţilor voştri, | şi faceţi ce-i place Lui şi vă usebiţi de neamurile pământului şi de muiarile ceale de alt neam!" 423v

12. Şi au răspuns toată mulţimea şi au zis cu mare glas: „După cuvântul tău cătră noi, aşa fie!

13. Însă fiind mult norod şi vreamea de ploaie şi nu puteam sta afară, şi lucrul nu de o zi sau doao (că foarte am păcătuit în cuvântul acesta),

14. Rânduiască-să căpetenii în toată mulţimea şi toţi în cetăţile noastre carii au luat muiari de alte neamuri să vie în vreami rânduite şi cu aceşti bătrâni, prin cetăţi şi prin cetăţi, şi judecătorii ei, până ce să va întoarce mânia Dumnezeului nostru de la noi despre păcatul acesta".

15. Deci Ionathan, fiiul Azahel, şi Iaasia, fiiul lui Thecue, au stătut spre aceasta, şi Mesolam şi Sevethai, leviţii, i-au ajutat.

16. Şi au făcut aşa fiii mutării. Şi s-au dus Esdra preotul şi bărbaţii, că||peteniile familiilor, în casele părinţilor săi şi toţi pre numele sale; şi au şezut în zioa dintâi a lunii a zecea să cearce lucrul. 424r

17. Şi s-au sfârşit toţi bărbaţii carii luase muiari de alt neam până la zioa dintâi a lunii dintâi.

18. Şi au aflat dintre fiii preoţilor, carii luase muiari de alt neam: din fiii lui Josue, fiii lui Iosedec şi fraţii lui, Maasie şi Eliezer şi Iariv şi Godolie.

19. Şi au dat mânile sale că-şi vor lepăda muiarile şi pentru păcat vor da un berbeace din oi.

20. Şi din fiii Emmer, Hanani şi Zevedie,

21. Şi din fiii Harim, Masie şi Ilie şi Semeie şi Iehiil şi Ozie,

22. Şi din fiii Fesfur, Elioenai, Maasie, Ismail, Nathanail, Iozaved şi Elasa,

23. Şi din fiii leviţilor, Iozaved şi Semei şi Chelaie, el iaste Calita, Fataia, Iiuda şi Eliezer, |

24. Şi dintre cântăreţi, Eliasiv, şi dintre portari, Sellim şi Telem şi Uri, 424v

25. Şi dintre israiliteani, din fiii Faros, Remea şi Iezie şi Melhie şi Vanea,

26. Şi din fiii Elam, Mathanie, Zaharie şi Iehiil şi Avdi şi Erimoth şi Ilie,

27. Şi din fiii Zethua, Elioenai, Eliaziv şi Mathanie şi Erimoth şi Zavad şi Aziza,

28. Şi din fiii Vevai, Iohanan, Hananie, Zavvai, Athalai,
29. Şi din fiii Vani, Mosolam şi Meluh şi Aadaia, Iasuv şi Saal şi Ramoth,
30. Şi din fiii Fahath Moav: Edna şi Halal, Vanaie şi Maasia şi Mathanie, Veseliil, Venui şi Manase,
31. Şi din fiii Herem, Eliezer, Iosue, Melhie, Semeie, Simion,
32. Veniamin, Maloh, Samarie,
33. Şi din fiii Hasom, Mathanai, Mathatha, Zavad, Elifelet, Iermai, Manasse, Semei, ||
425r 34. Din fiii lui Vani, Maaddi, Amram şi Vel,
35. Vanee şi Vadaie, Heliav,
36. Vanie, Marimuth şi Eliasiv,
37. Mathanie, Mathanai şi Iasi,
38. Şi Vani şi Vennui, Semei,
39. Şi Salmie şi Nathan şi Adaie,
40. Şi Mehnedevai, Sisai, Sarai,
41. Ezdrel şi Selemiav, Semerie,
42. Selum, Amarie, Iosif,
43. Din fiii Nevon, Iehiil, Mathathie, Zavad, Zavina, Ieddu şi Ioil şi Vanaie.
44. Toţi aceştia luase muieri de alt neam şi au fost dintre dânsele muieri care născuse fii.

era întemeiată: *pasiv ind. imp. 3.sg.* 3,6
întemeindu(-se): *gerunziu* 3,10
(să) întemeiase: *ind. m.m.c.pf. 3.sg.* 3, 11, 12

(a) ÎNTINDE: v. III
va întinde: *ind. viit.I. 3.sg.* 6,12
am întins: *ind. pf.c. 1.sg.* 9,5

(a se) ÎNTOARCE: v. III
(s-)au întors: *ind. pf.c. 3.pl.* rezum. cap.2; 2,1
întoarcă(-să): *conj. prez. fără **să** 3.pl.* 6,5
(să) întorsease: *ind. m.m.c.pf. 3.pl.* 6,21
întorsease: *ind. m.m.c.pf. 3.sg.* 6,22
să (ne) întoarcem: *conj. prez. 1.pl.* 9,14
(să) va întoarce: *ind. viit.I. 3.sg.* 10,14

ÎNTOARCERE: s.f.
întoarcerea: *sg. ac.* rezum. cap.1
întoarcerii: *sg. gen.* rezum. cap.3

(a) ÎNTRA: v. I; vezi **(a) INTRA**

(a) ÎNTREBA: v. I
am întrebat: *ind. pf.c. 1.sg.* 5,9

(a) ÎNTURNA: v. I
au înturnat: *ind. pf.c. 3.pl.* 5,12

ÎNŢELEPCIUNE: s.f.
înţelepciunea: *sg. ac.* 7,25

ÎNŢELEPT, -EAPTĂ: s.m./f.
înţelepţii: *s.m. pl. nom.* 8,16

(a) ÎNVĂŢA: v. I
a învăţa: *inf. prez.* rezum. cap.7
să înveaţe: *conj. prez. 3.sg.* 7, 10
învăţaţi: *imperativ 2.pl.* 7,25

ÎNVĂŢAT, -Ă: adj.
învăţat: *m. sg. nom./ac./dat.* 2,63; 7,11, 12; 8,18

J

JERTFĂ: s.f.; var. **JÂRTVĂ**
jârtvele: *pl. nom./ac.* rezum. cap.3; rezum. cap.8
jârtvă: *sg. ac.* 3,3
jârtve: *pl. ac.* rezum. cap.6; 7,17
jârtva: *sg. ac.* 6,9
jârtva: *sg. ac., în sintagma **jârtva de sara/jârtva cea de sara*** 9,4, 5

(a) JERTFUI: v. IV; var. **(a) JÂRTFUI**
jârthuim: *ind. prez. 1.pl.* 4,2
să jârthuiască: *conj. prez. 3.pl.* 6,3
a jârthui: *inf. prez.* 6,20
jârthuiaşte: *imperativ 2.sg.* 7,17

JIDOV: s.m.
jidovii: *pl. nom.* 4,12; 5,1
jidovi: *pl. ac.* 4,23; rezum. cap.9
jidovilor: *pl. gen.* 5,5; 6,7, 8, 14

(a se) JUDECA: v. I
să judece: *conj. prez. 3.sg./pl.* 7,10, 25
a judeca: *inf. prez.* 10,4

JUDECATĂ: s.f.
judecata: *sg. ac.* 4,21; 7,10
judecată: *sg. nom.* 7,26

JUDECĂTOR: s.m.
judecători: *pl. ac.* 7,25
judecătorii: *pl. ac.* 10,14

JUNGHIERE: s.f.
junghieri: *pl. ac.* 4,2
junghierile: *pl. ac.* 6,3

(a) JURA: v. I
au jurat: *ind. pf.c. 3.pl.* 10,5

L

LADĂ: s.f.
lada: *sg. ac.* 6,8
lăzii: *sg. gen.* 7,21

(a) LĂCUI: v. IV; vezi **(a) LOCUI**

LĂCUINŢĂ: s.f.; vezi **LOCUINŢĂ**

LĂCUITOR: s.m.; vezi **LOCUITOR**

(a se) LĂSA: v. I
(s-)au lăsat: *ind. pf.c. 3.sg.* 4,24

LĂŢIME: s.f.
lăţime: *sg. ac.* 6,3

(a) LĂUDA: v. I
să laude: *conj. prez. 3.pl.* 3,10
lăudând: *gerunziu* 3,11

LEGĂTURĂ: s.f. „legământ"
legătură: *sg. ac.* 10,3

LEGE: s.f.
leagea: *sg. ac.* 6,9; 26; 10,2, 10
leagea: *sg. ac., în sintagmele **leagea lui Dumnezeu/leagea Domnului/leagea Dumnezeului/leagea Dumnezeului ceriului/leagea lui Moisi*** 3,2; rezum. cap.7; 7,6, 10, 14, 23, 25, 26
leagii: *sg. gen., în sintagma **leagii Dumnezeului ceriului*** 7,12, 21
leage: *sg. ac., în sintagmele **încălcarea de leage/călcarea de leage*** (cf. lat. *transgressiō, -ōnis* „călcarea legii") 9,2, 4
leage: *sg. ac.* 10,3

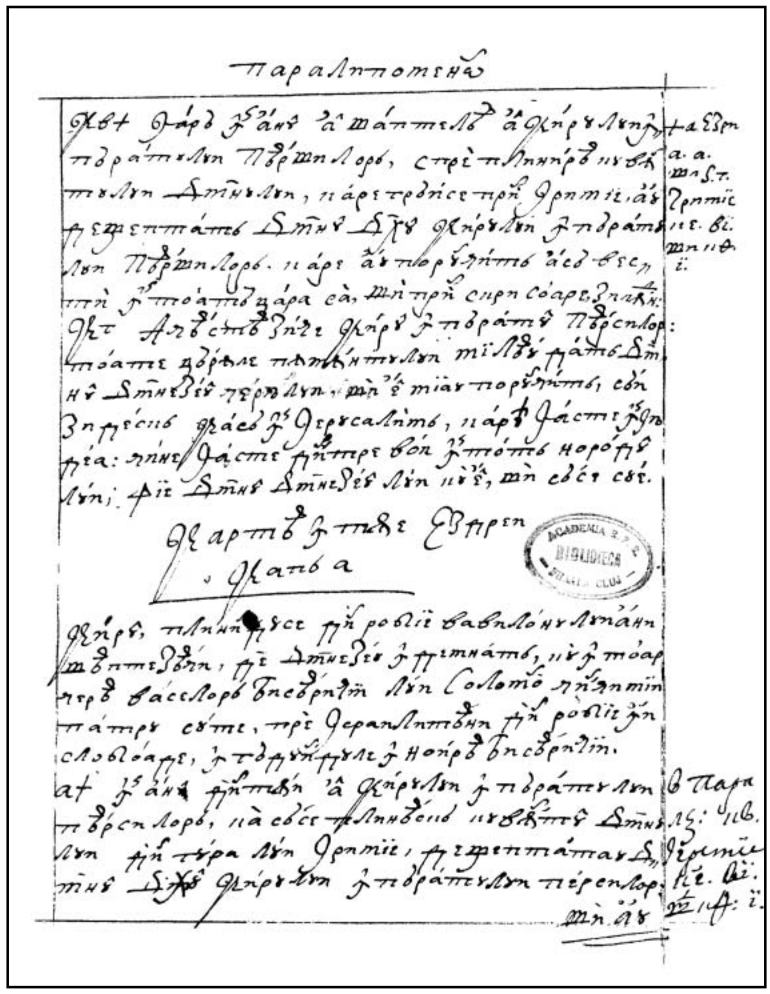
LEMN: s.n.
leamne: *pl. nom./ac.* 3,7; 5,8; 6,4
lemn: *sg. nom.* 6,11

LENEVIT: adv. (aici) „pe nesimţite" (cf. lat. *paulatim*); aici prima atestare a cuvântului; cf. MDA, unde prima atestare este în *Condica limbii rumâneşti*, alcătuită dă dumnealui Iordache Golescu [Manuscris în şapte volume, circa 1832; Biblioteca Academiei Române, cotele 844-850].
lenevit: 4,22

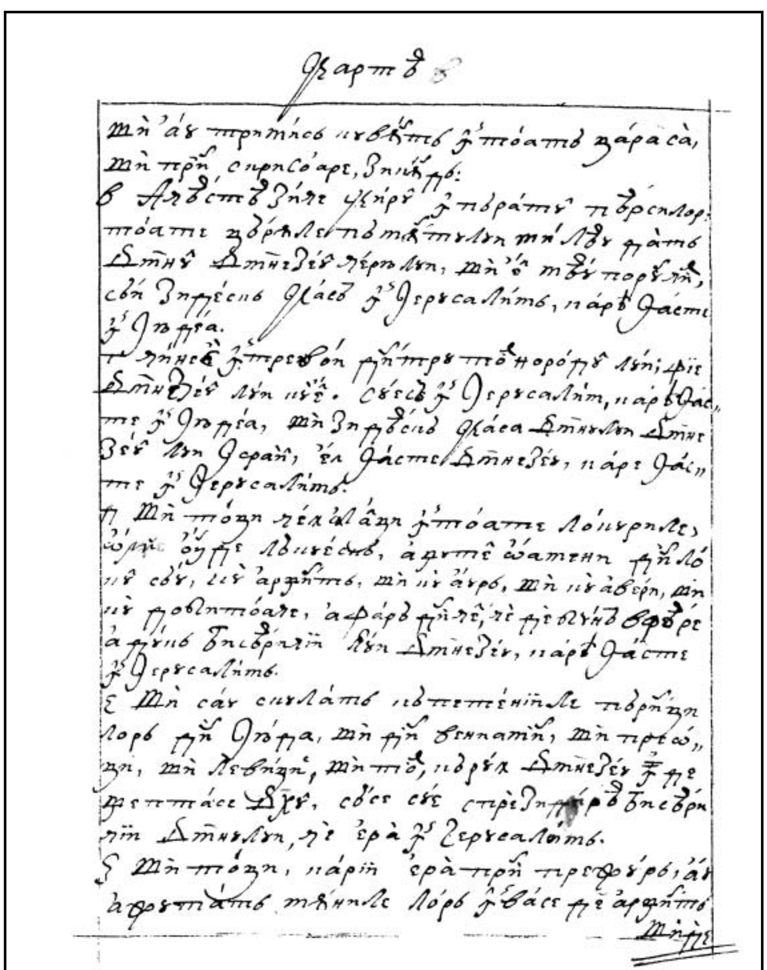
(a se) LEPĂDA: v. I
(s-)au lepădat: *ind. pf.c. 3.pl.* 2,62
să leapede: *conj. prez. 3.pl.* rezum. cap.10
să lepădăm: *conj. prez. 1.pl.* 10,3
(să) va lepăda: *ind. viit.I. 3.sg.* 10,8
vor lepăda: *ind. viit.I. 3.pl.* 10,19

LEŞUITOR: s.m. (Înv. şi rar) „persoană care stă la pândă"
leşuitoriului: *sg. gen.* 8,31

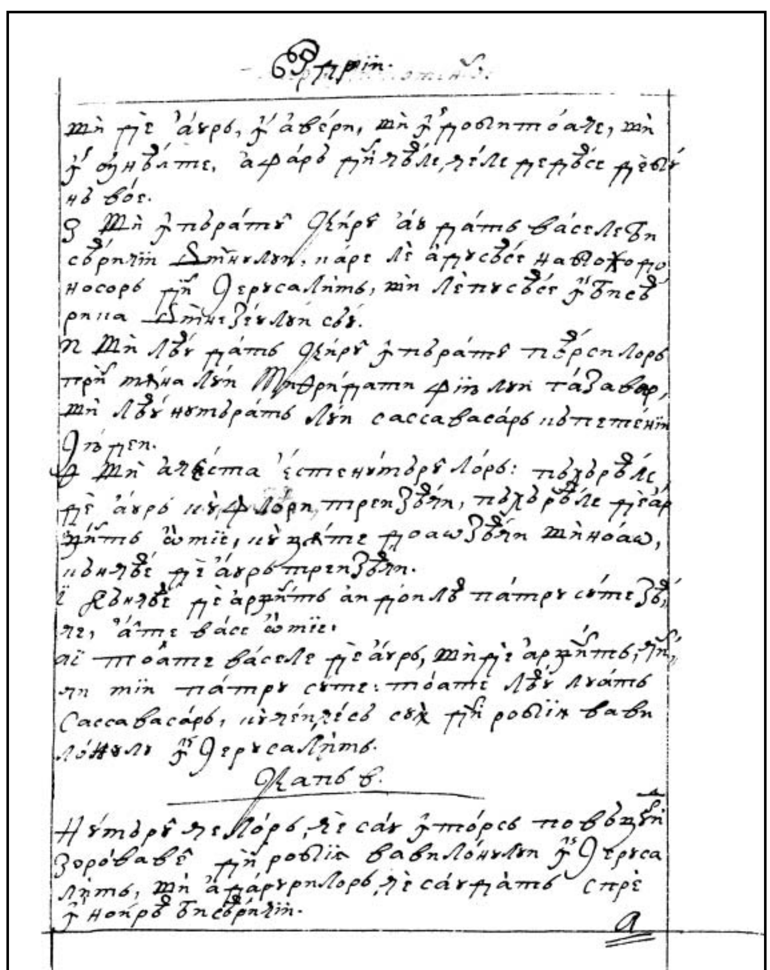
LEVIT: s.m. (cf. **Indice** Iş)
leviţii: *pl. nom./ac.* 1,5; 2,40, 70; 3,8, 9, 10; 6,16, 20; 7,24; 8,30; 9,1; 10,15

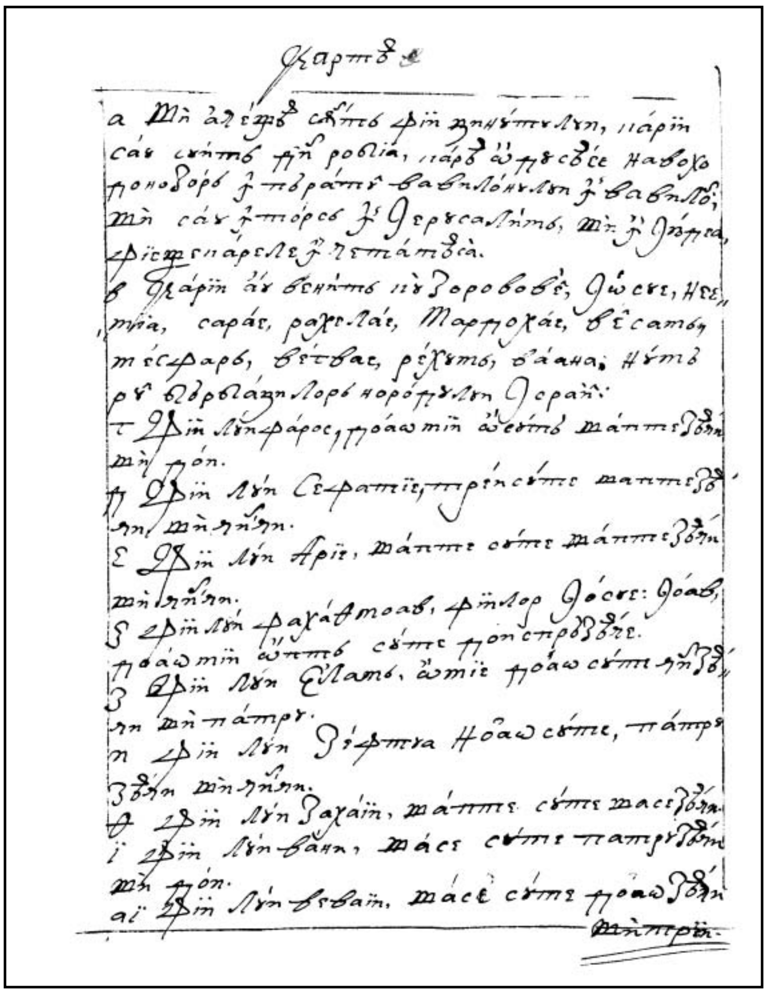
402r

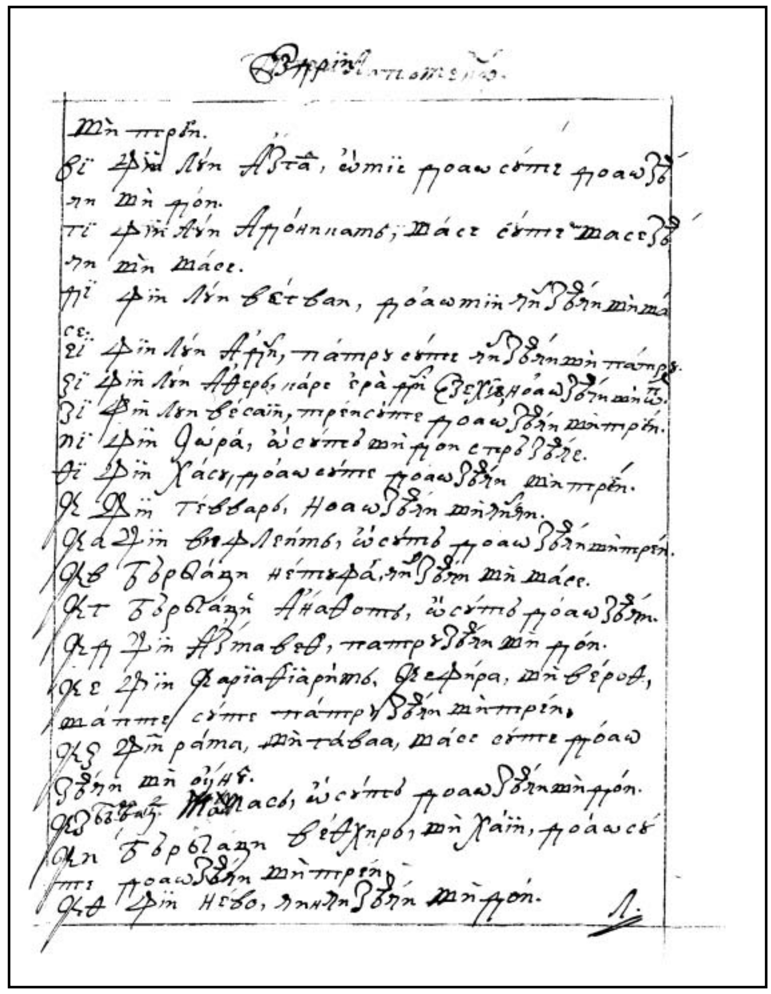
402v

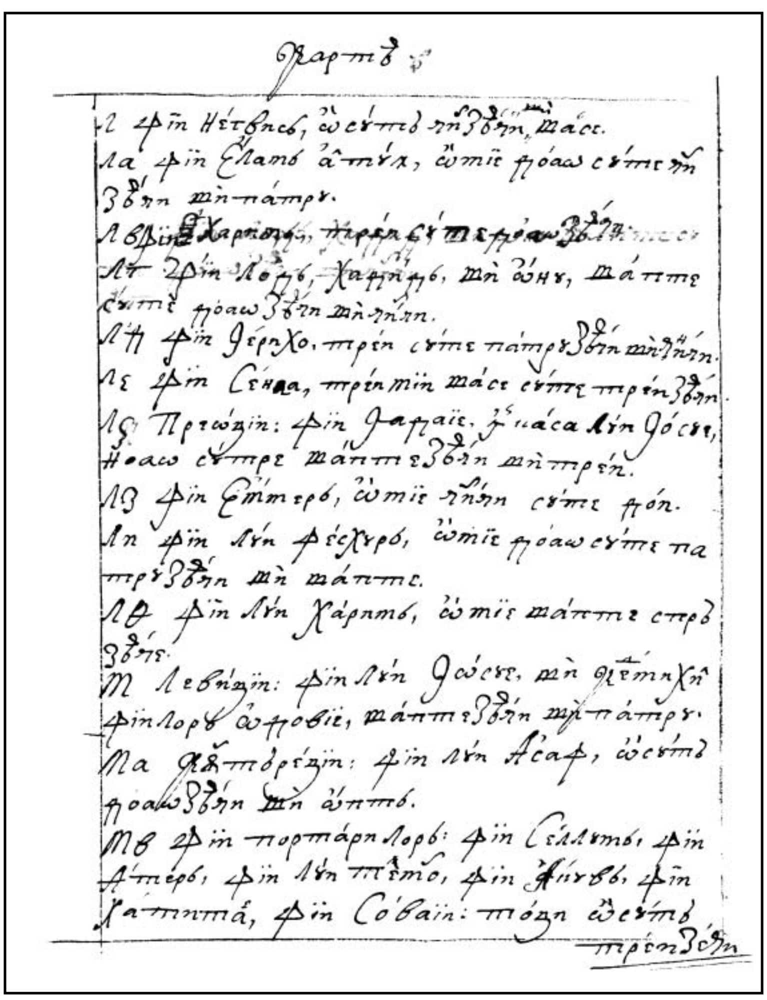
403r

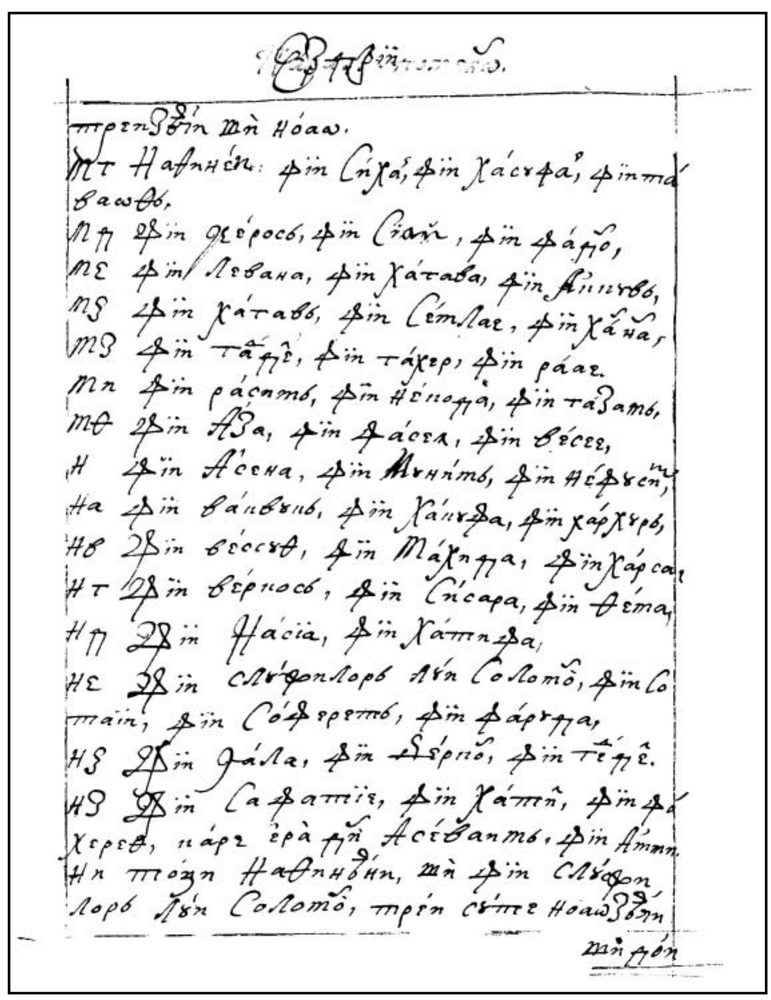
403v

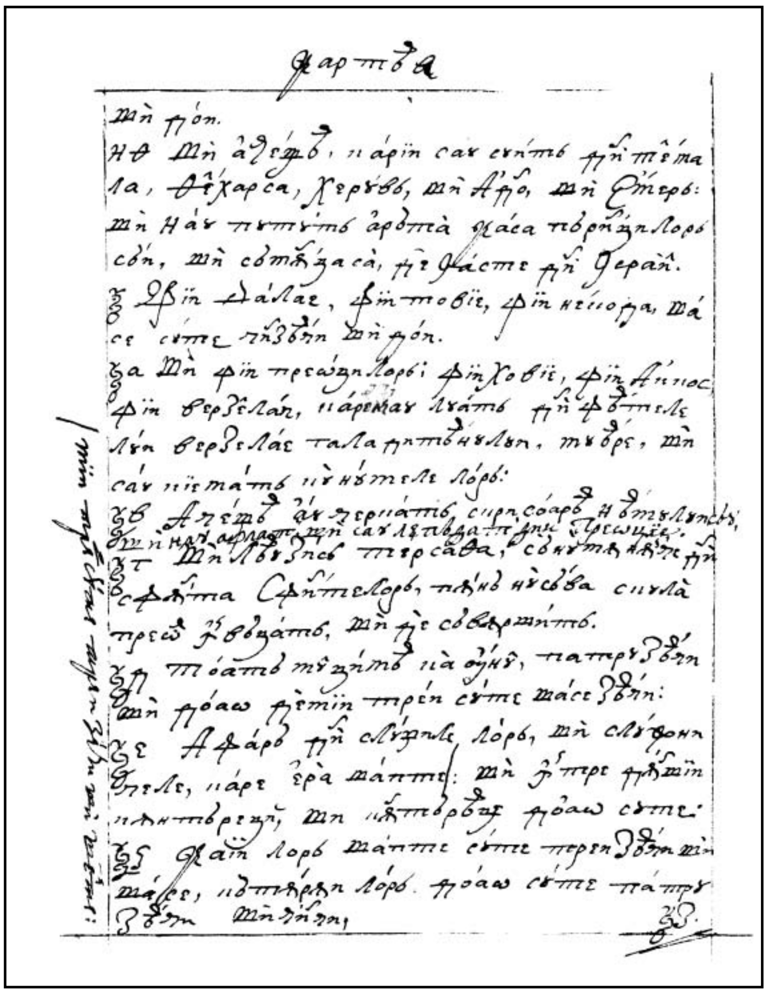
404r

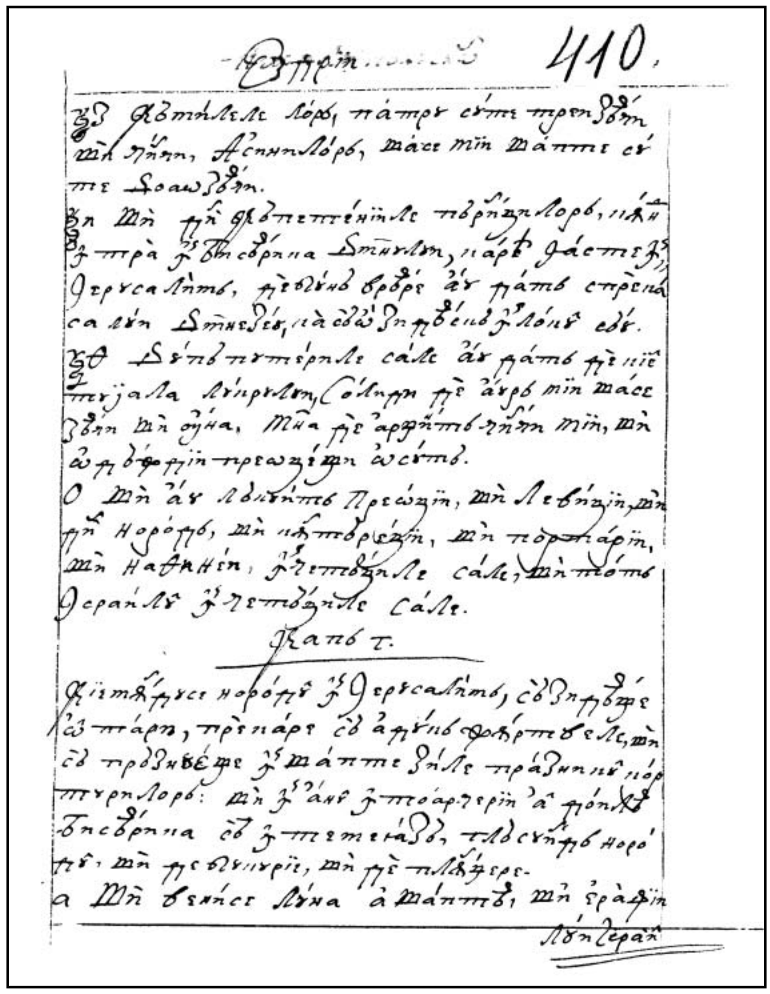

404v

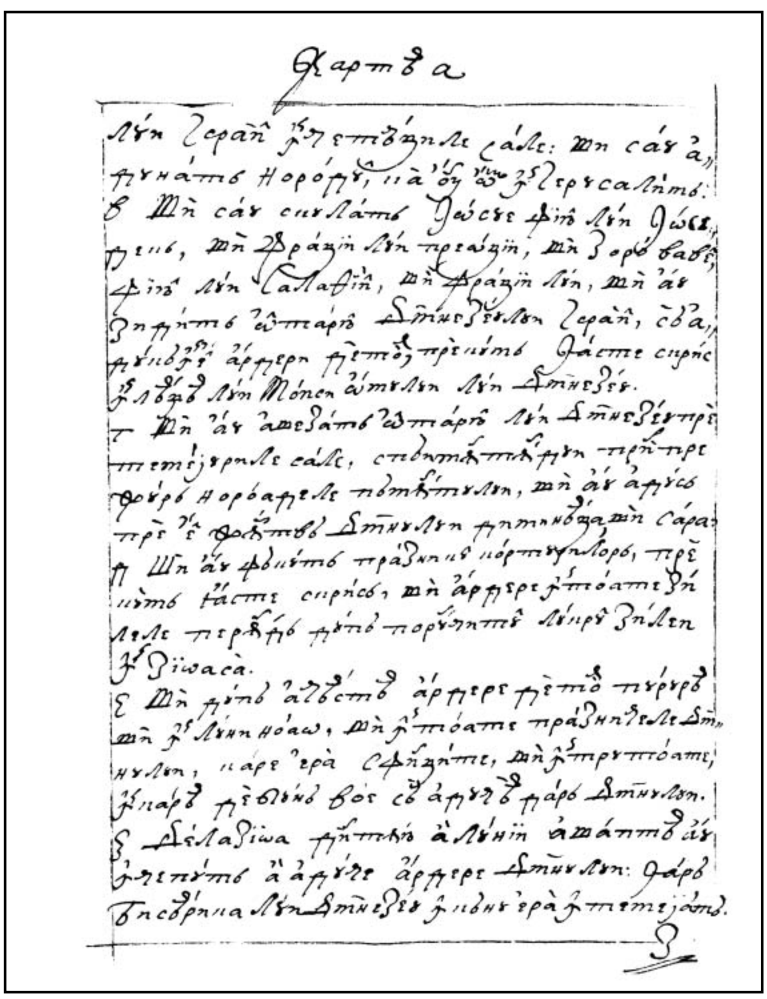

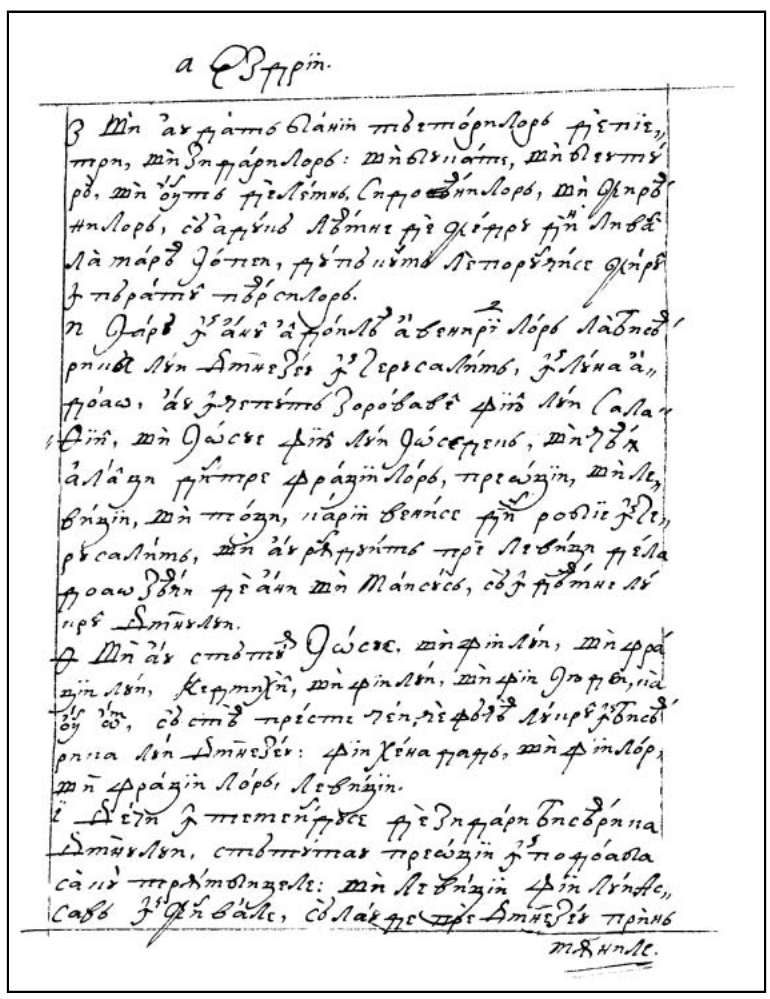
405r

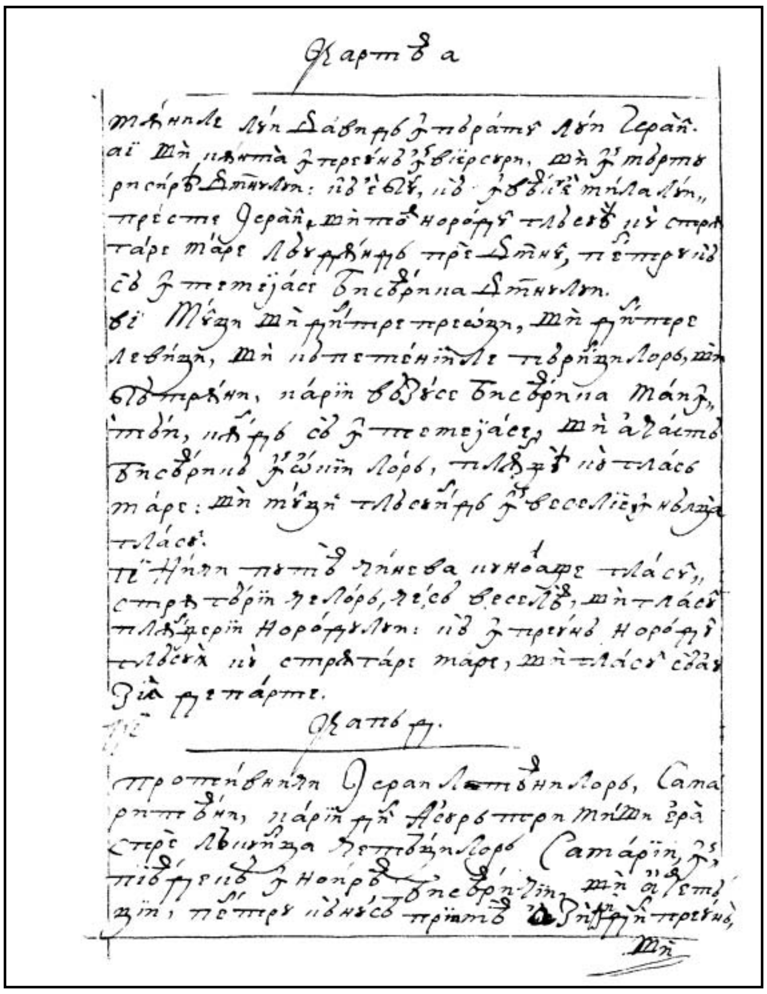

405v 406r

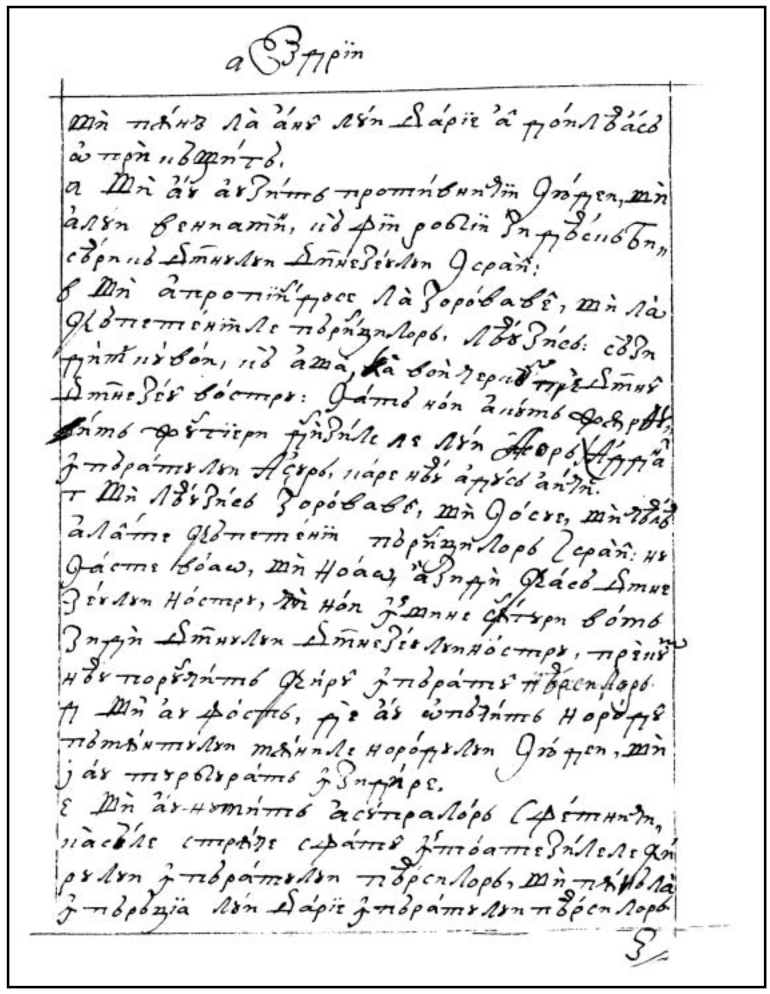

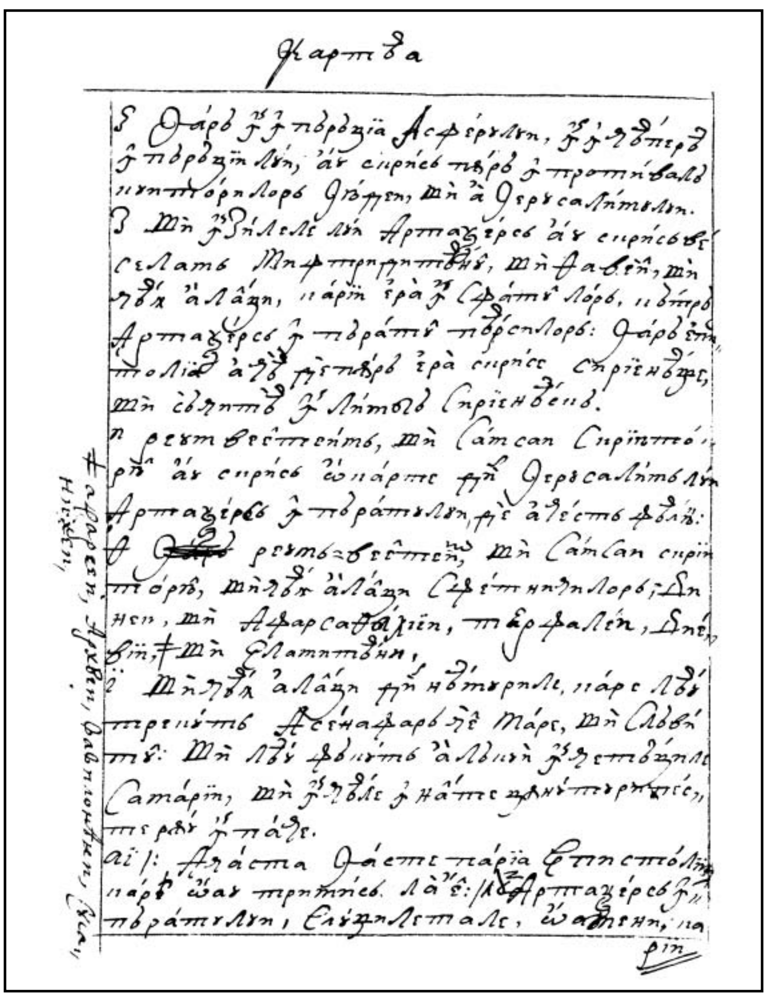
406v 407r

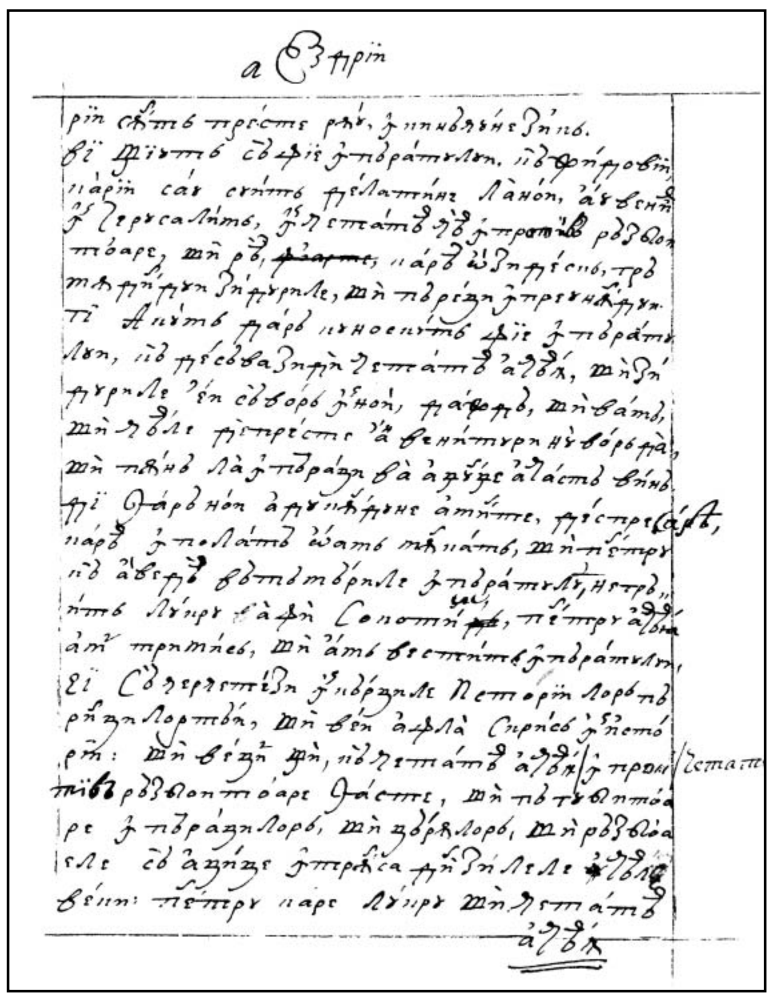
407v

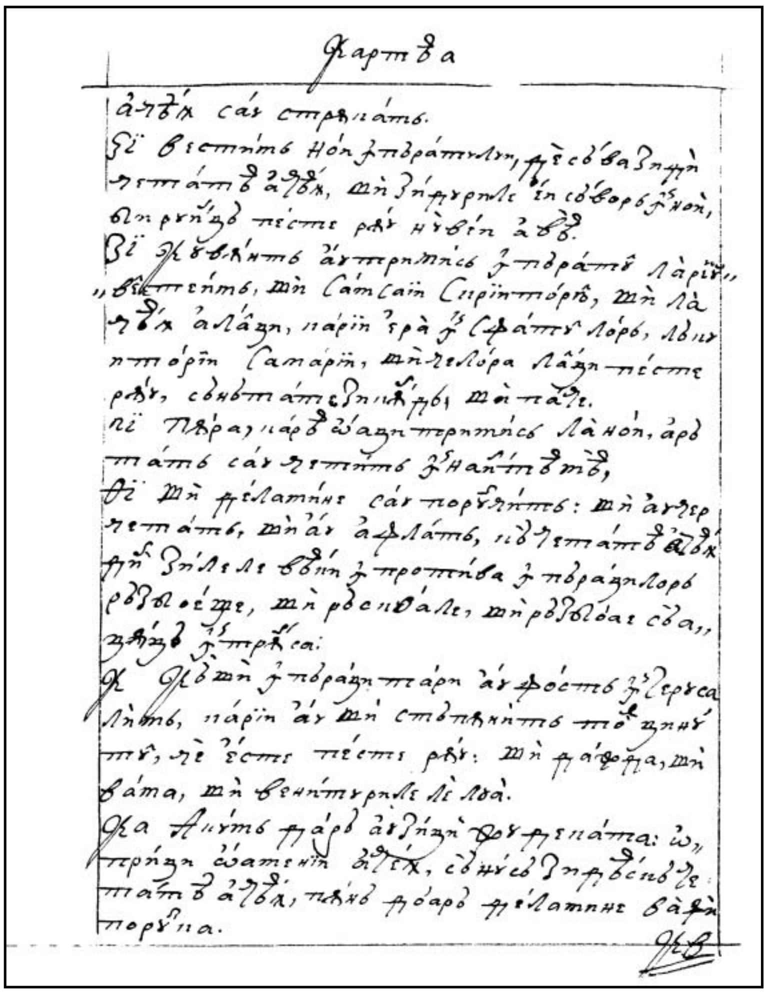
408r

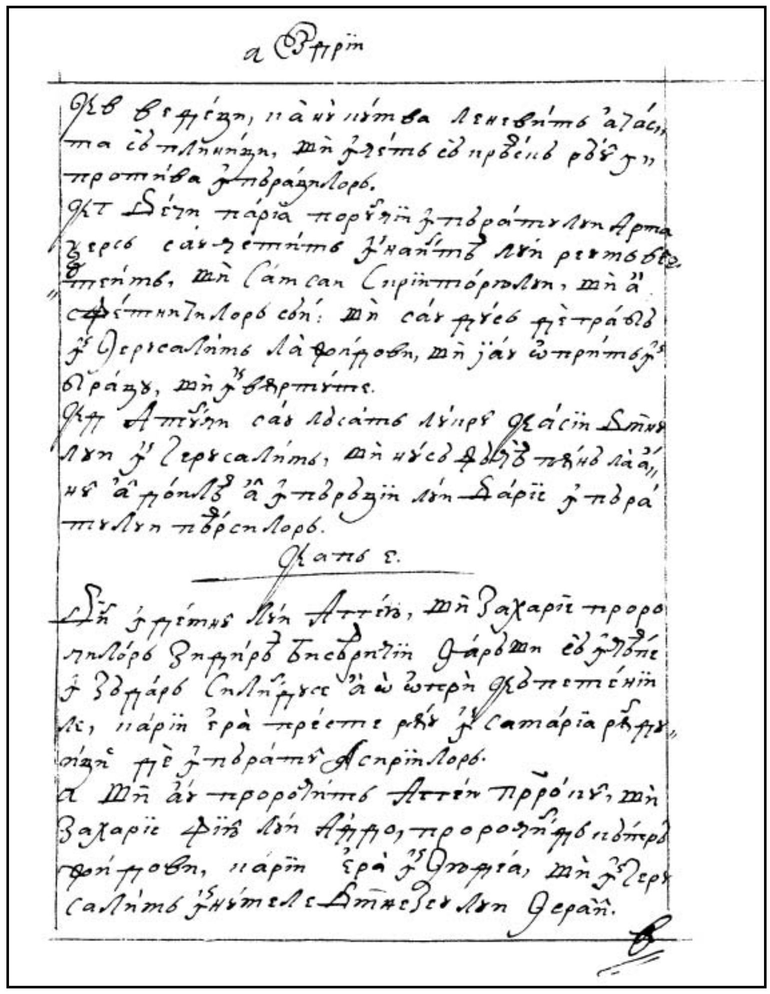
408v

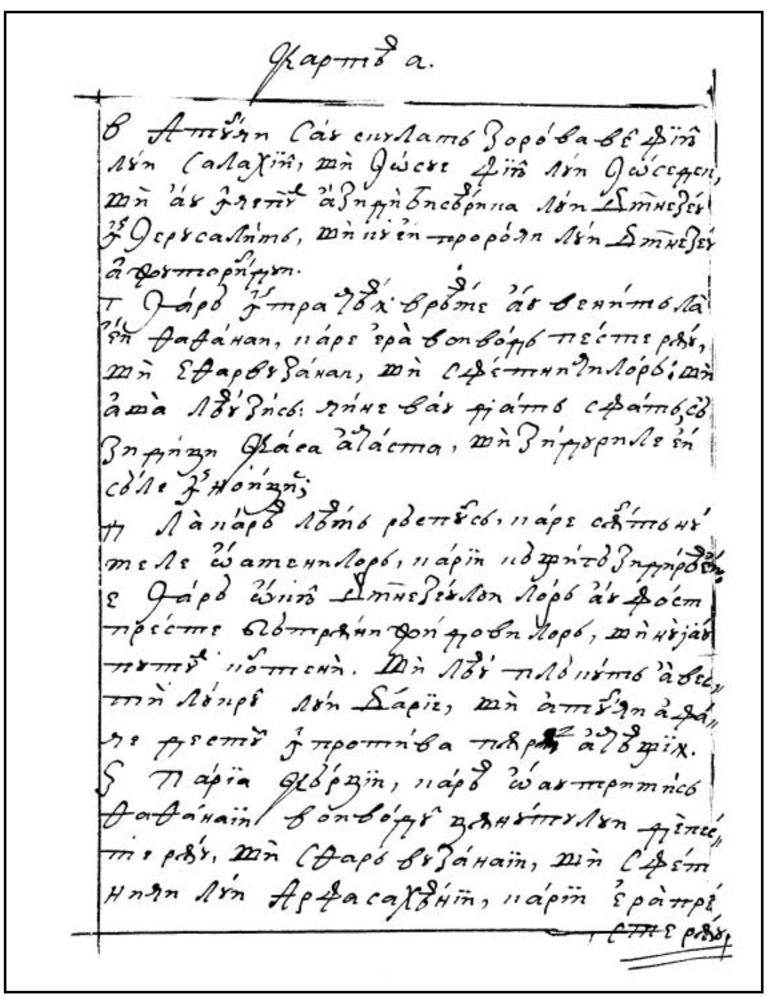
409r

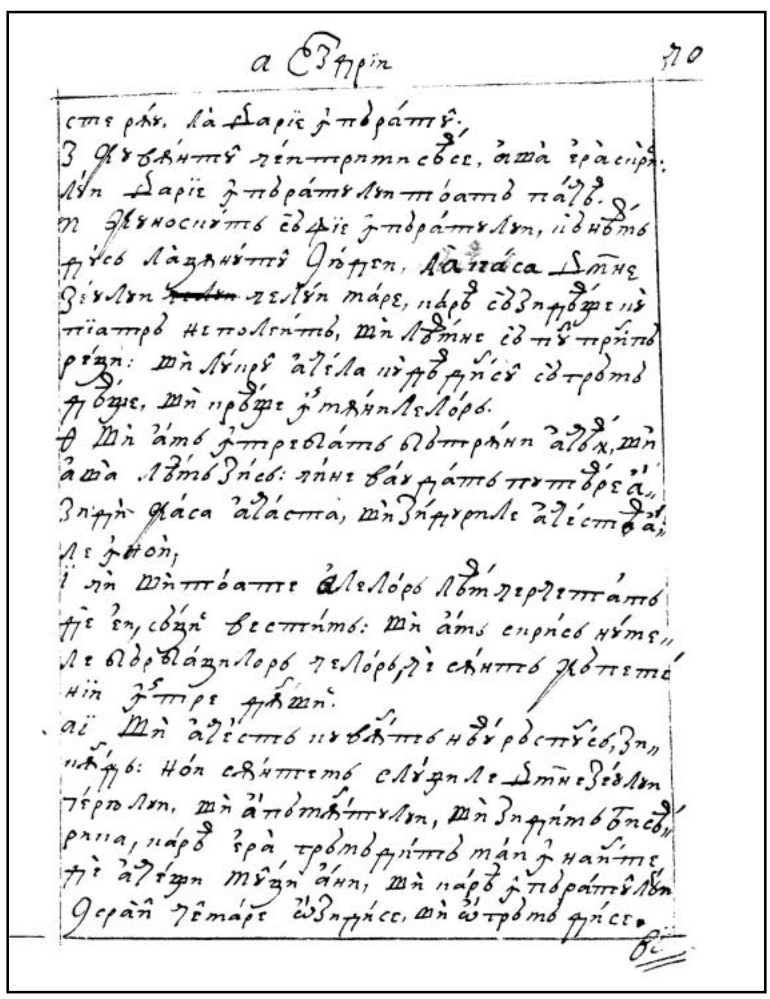
409v

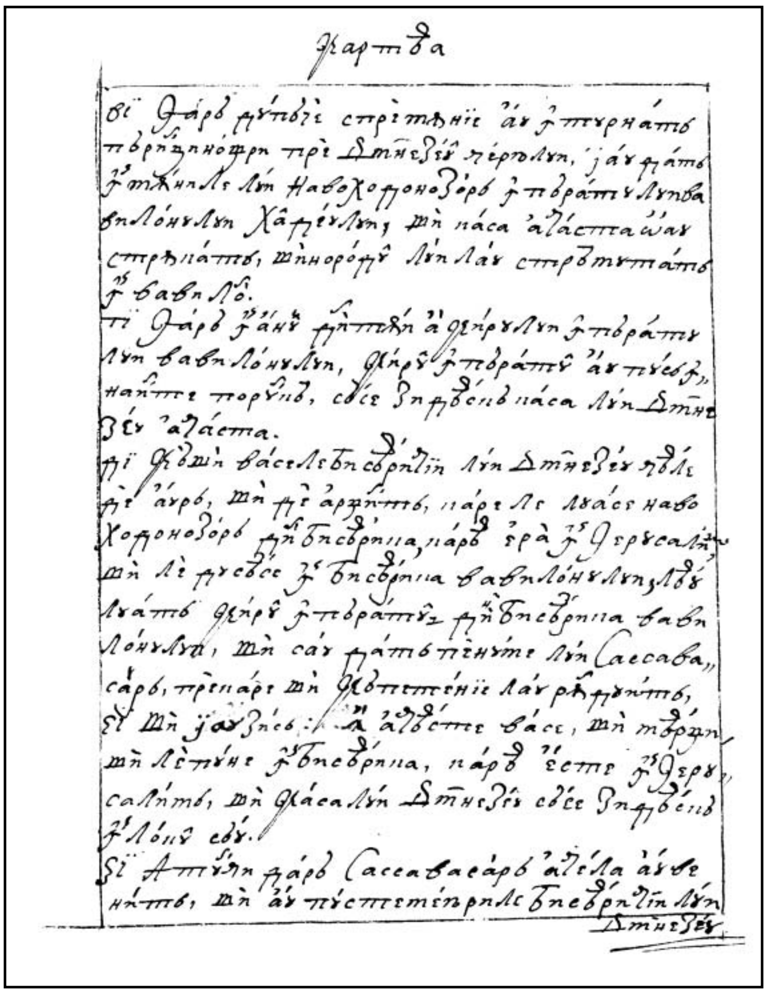
410r

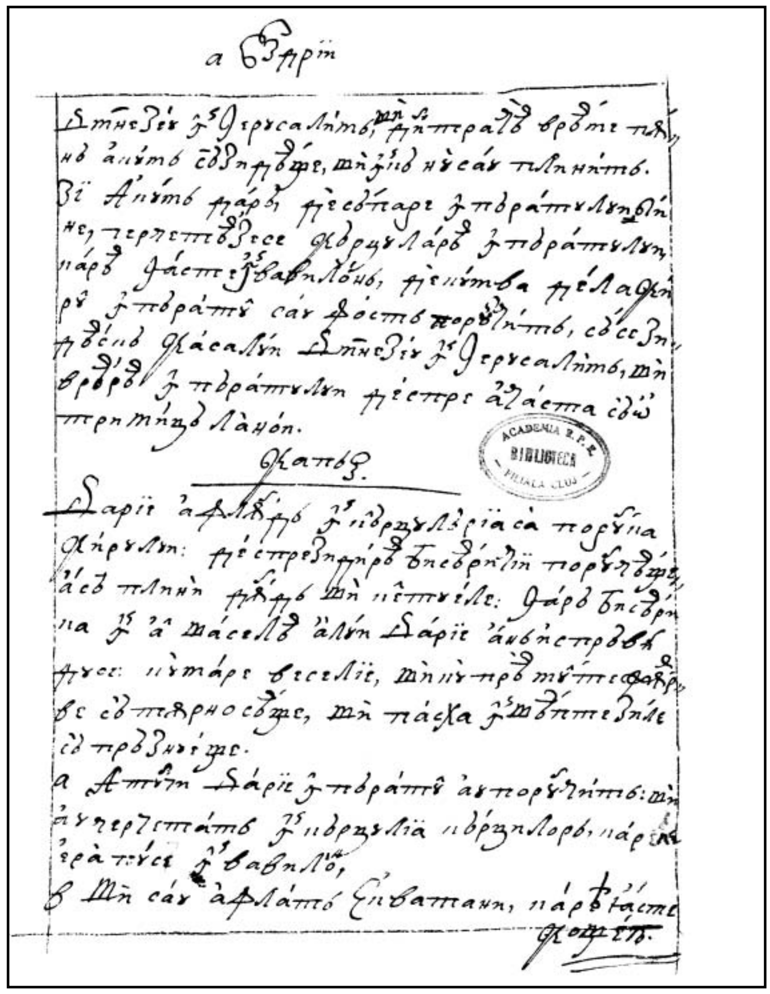
410v

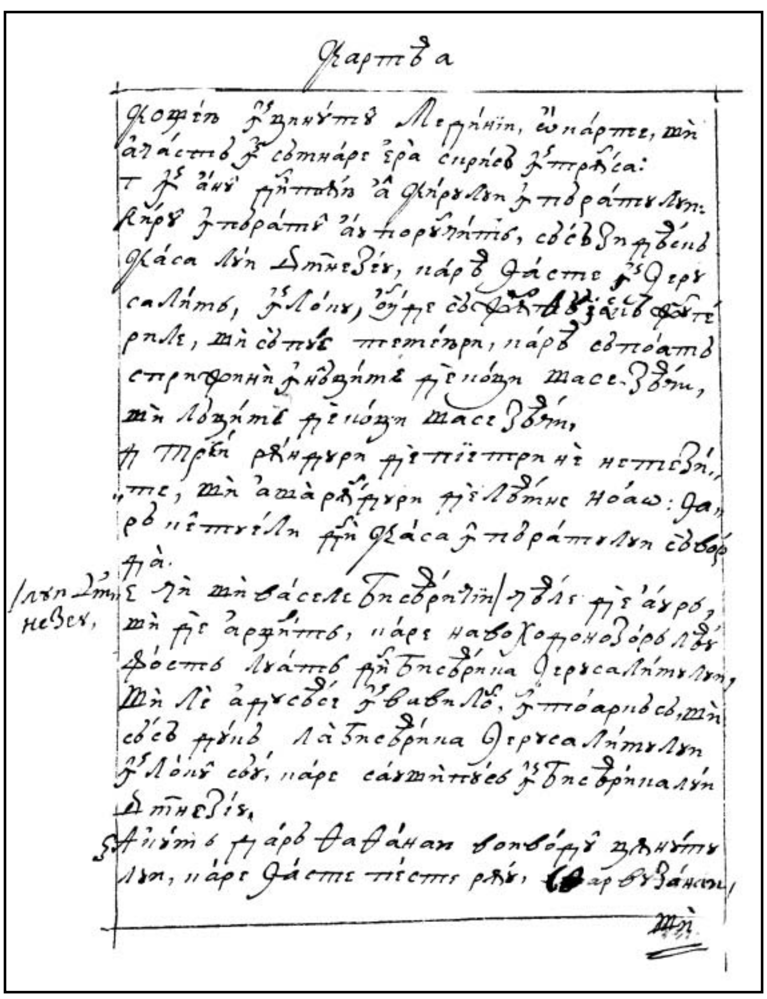
411r

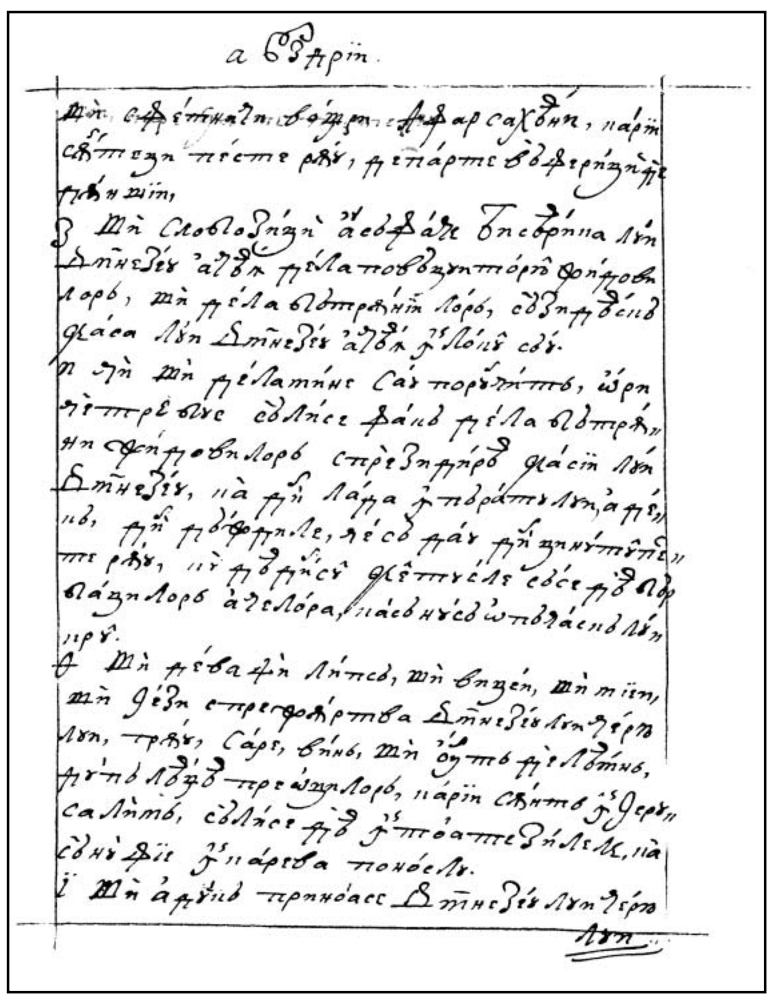
411v

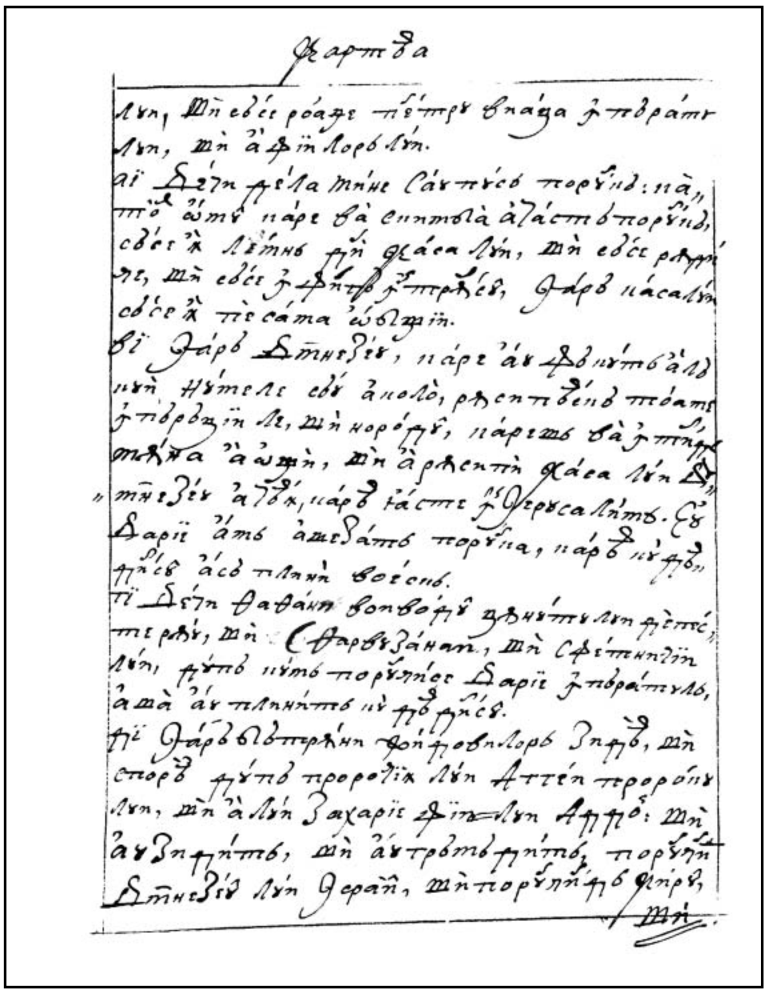
412r

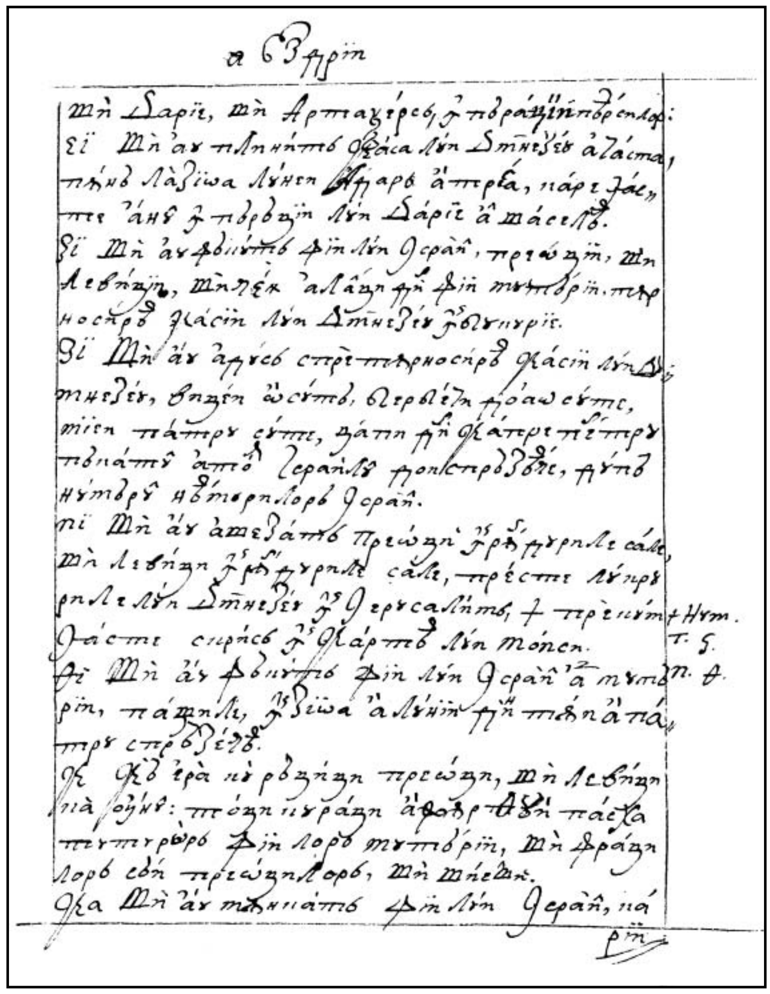
412v

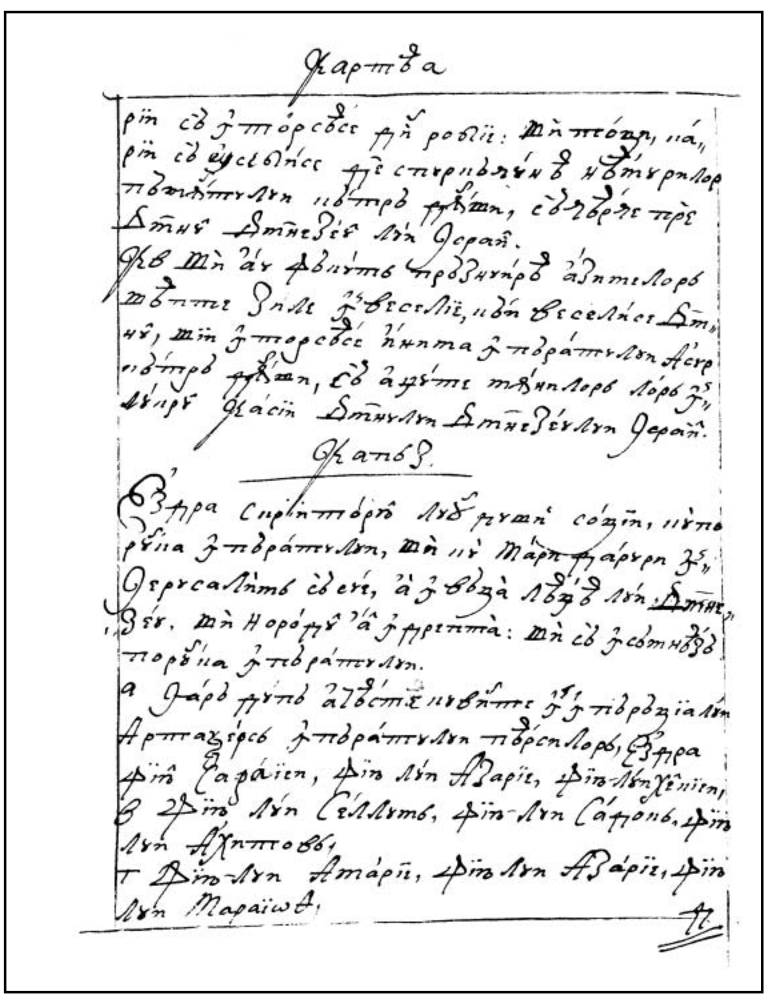
413r

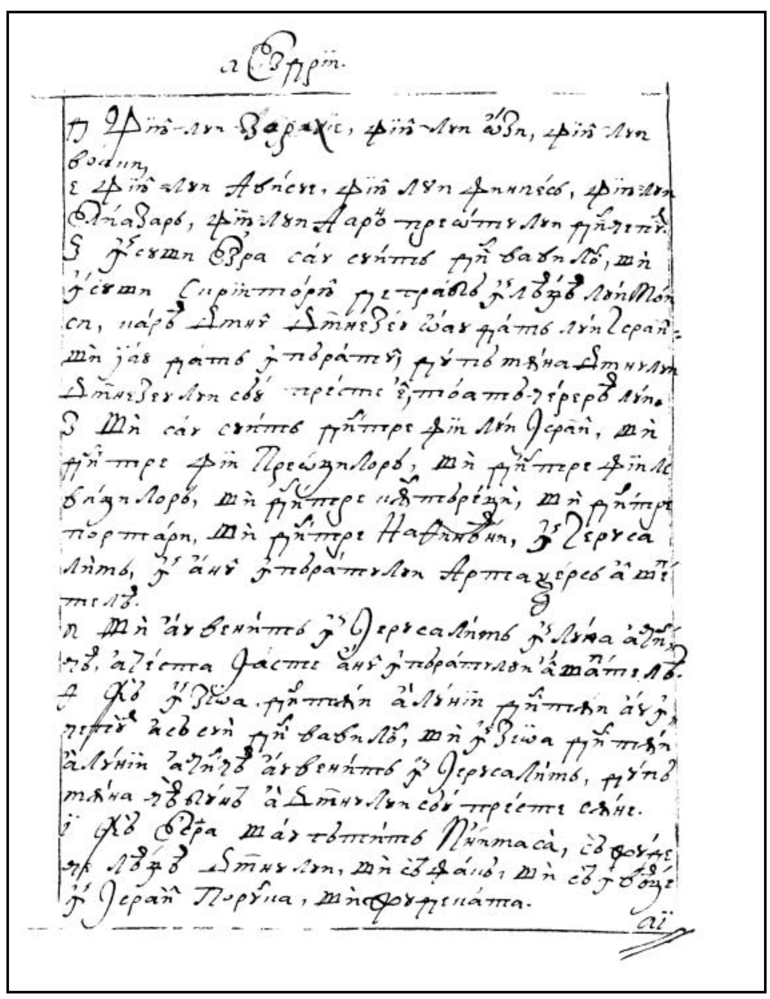
413v

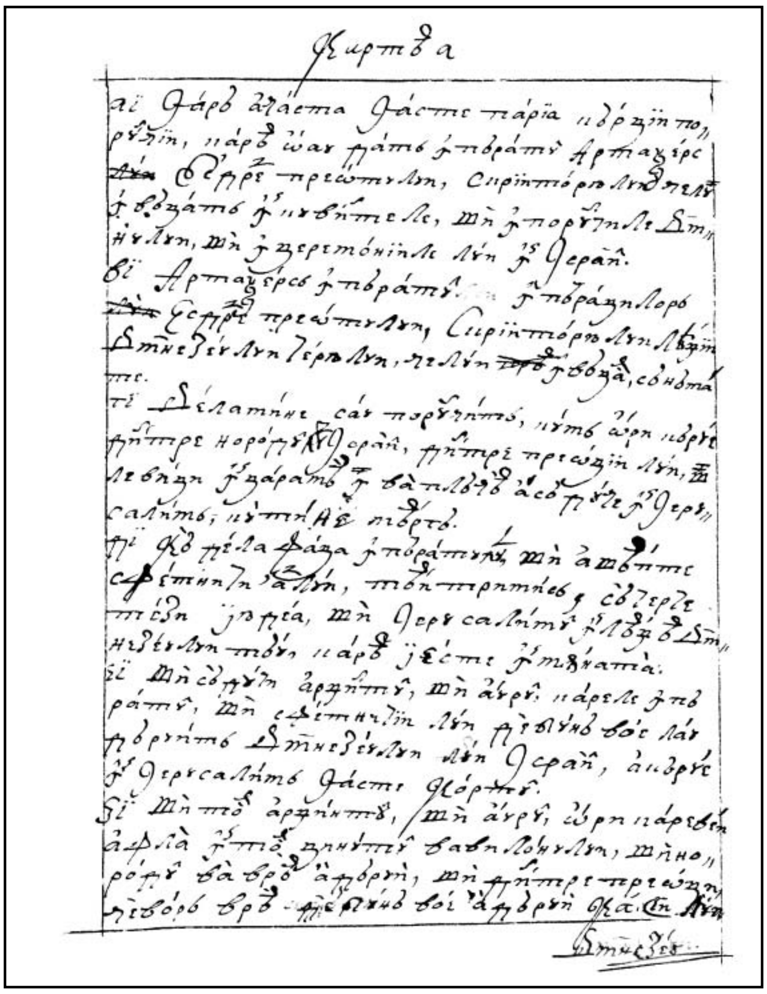
414r

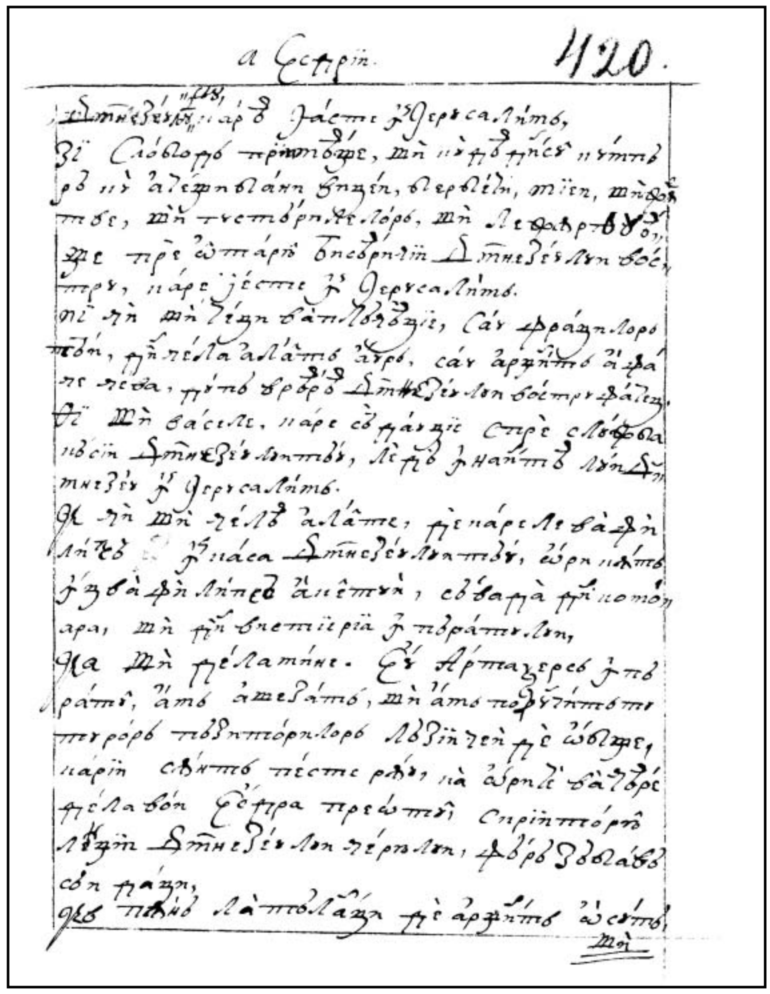

414v

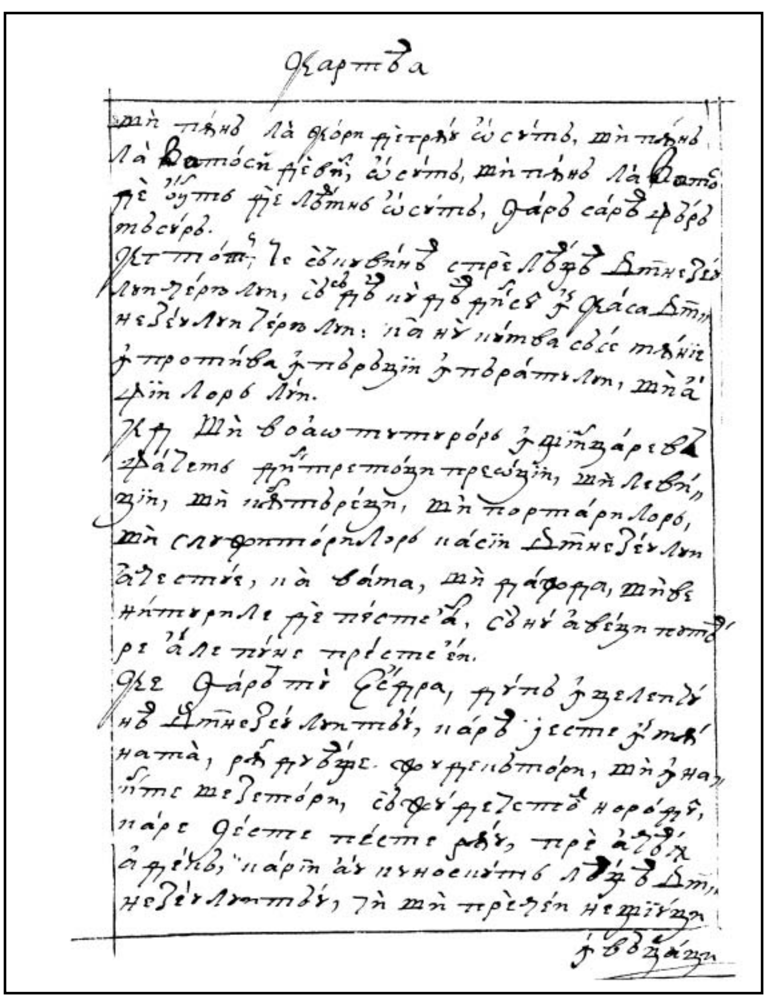
415r

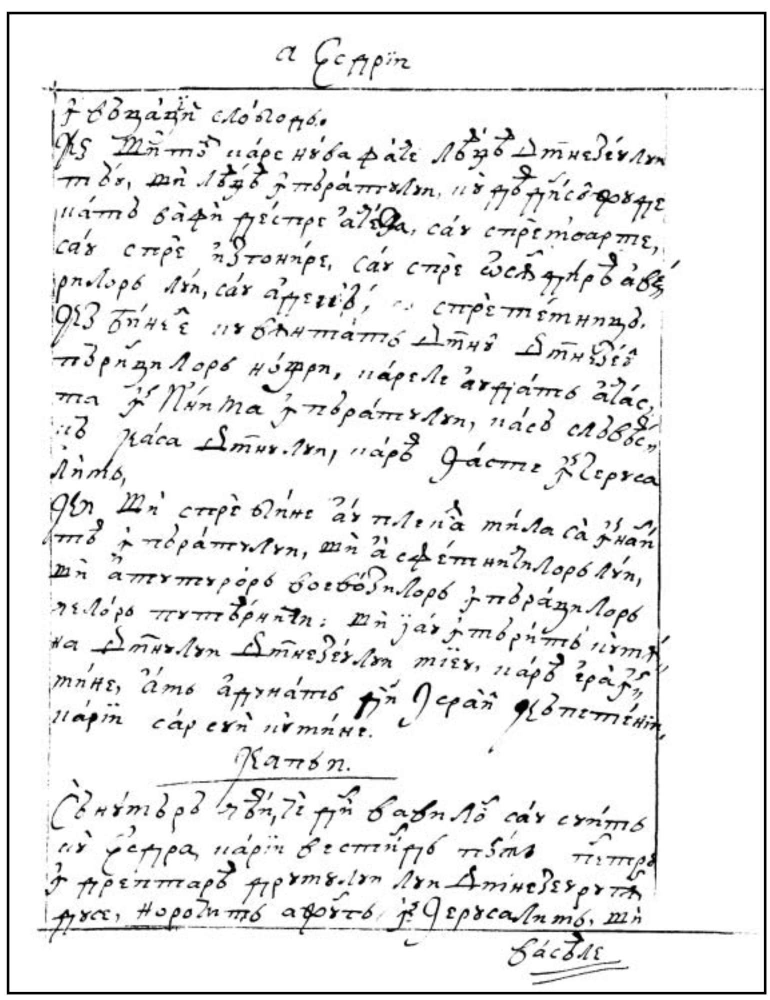

415v

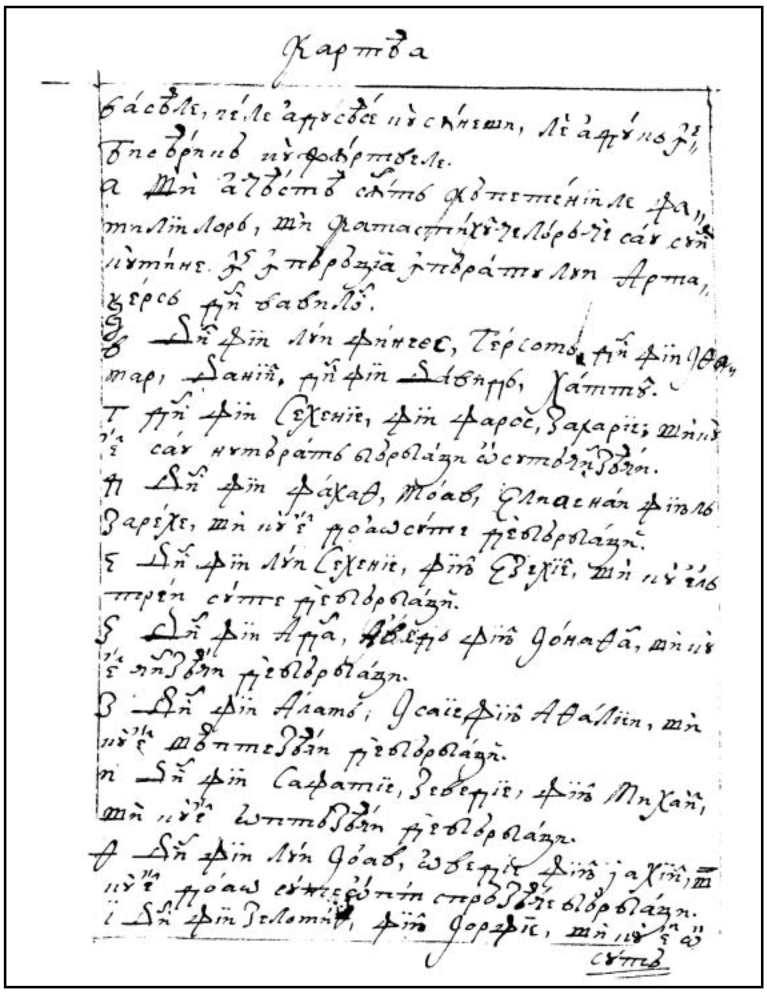
416r

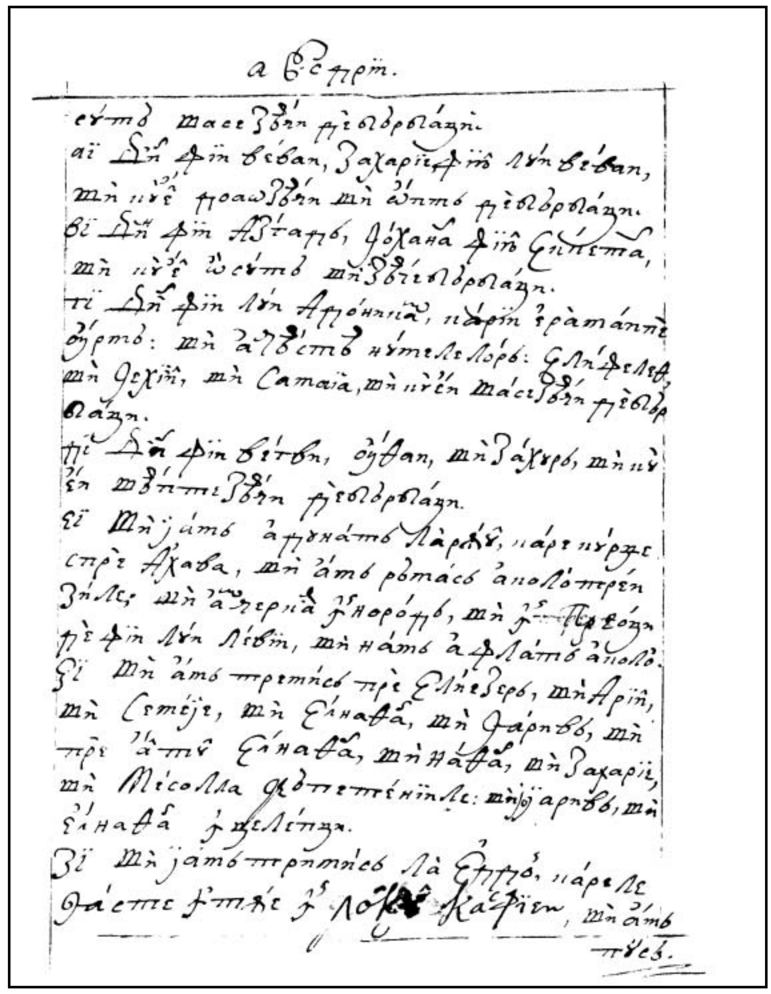

416v

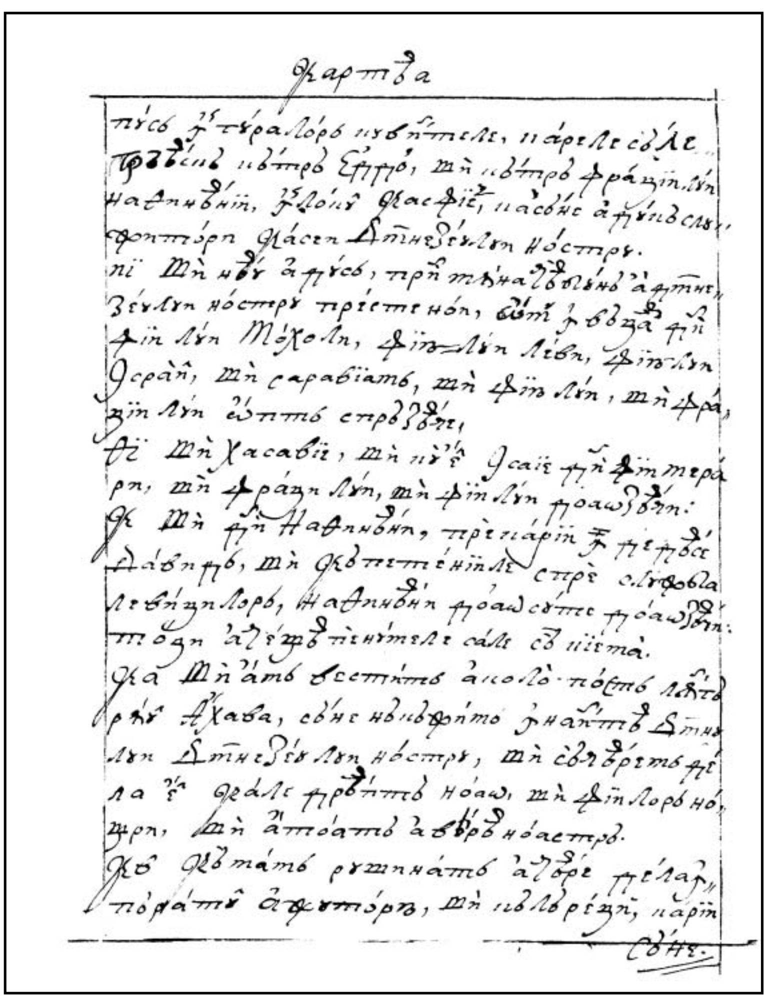
417r

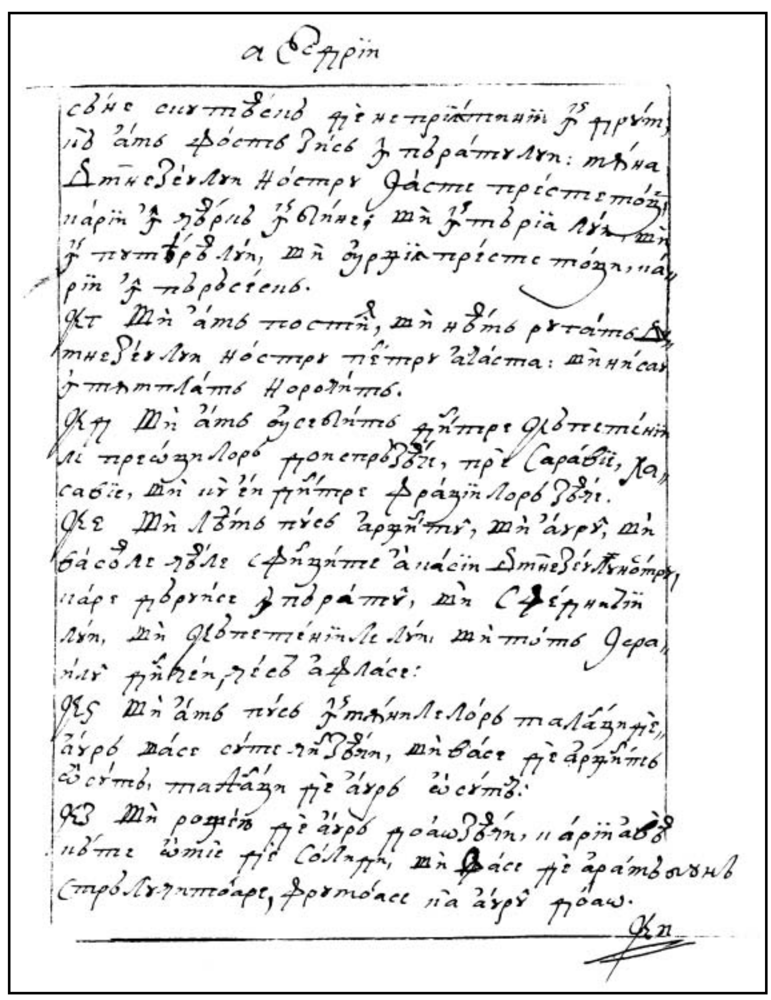
417v

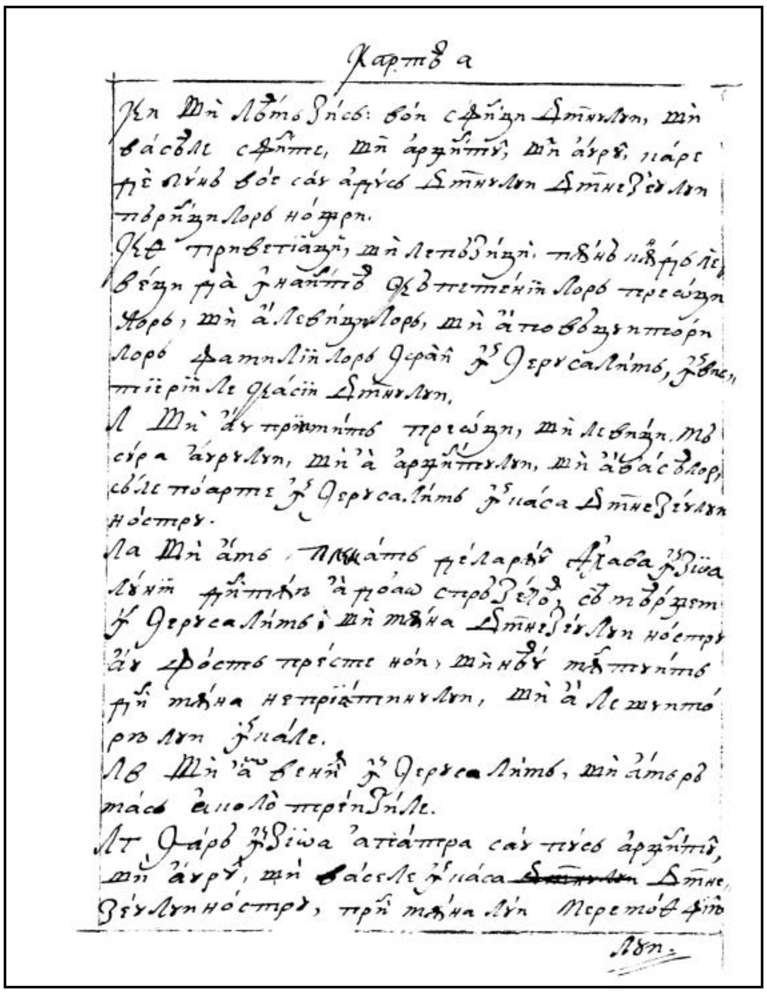
418r

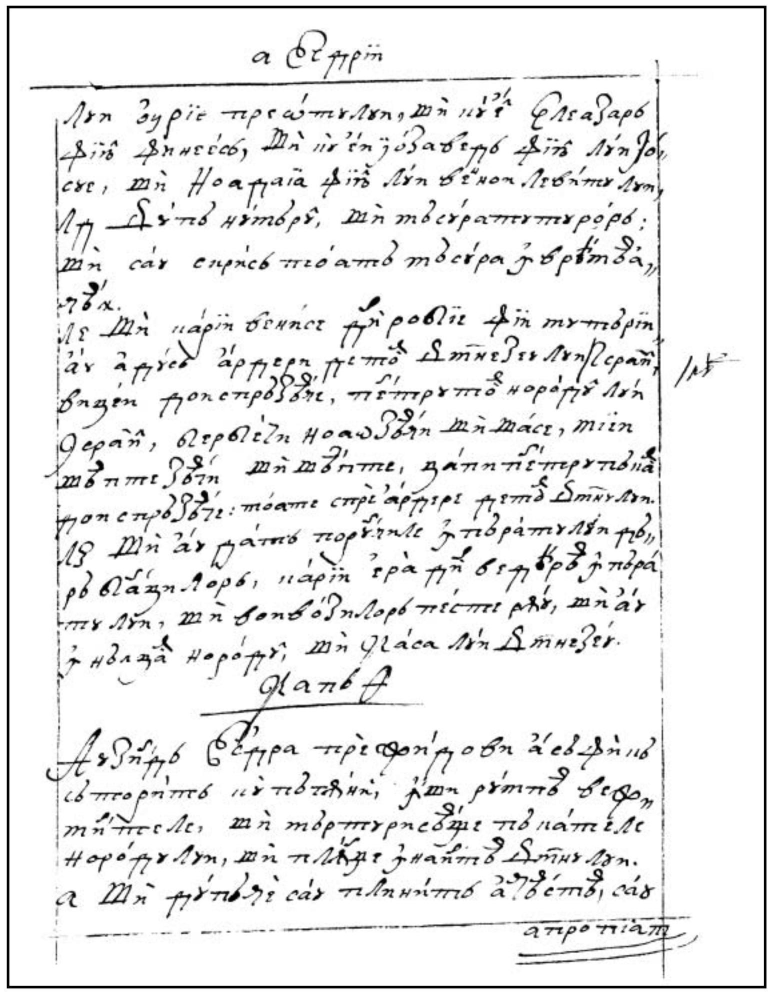

418v

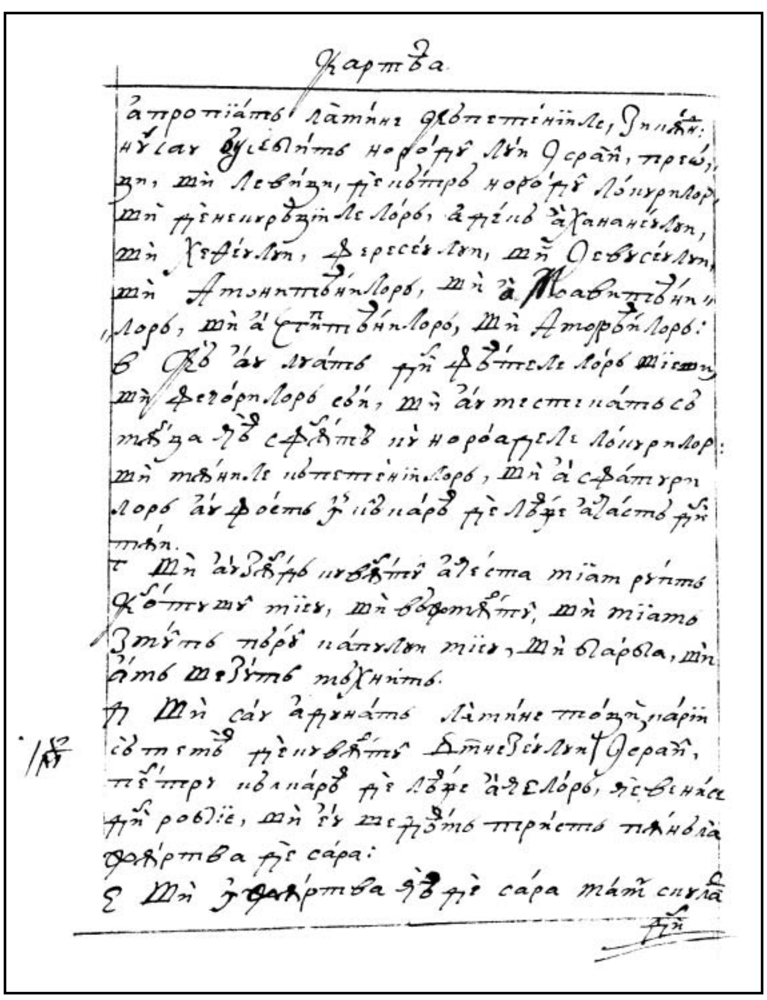

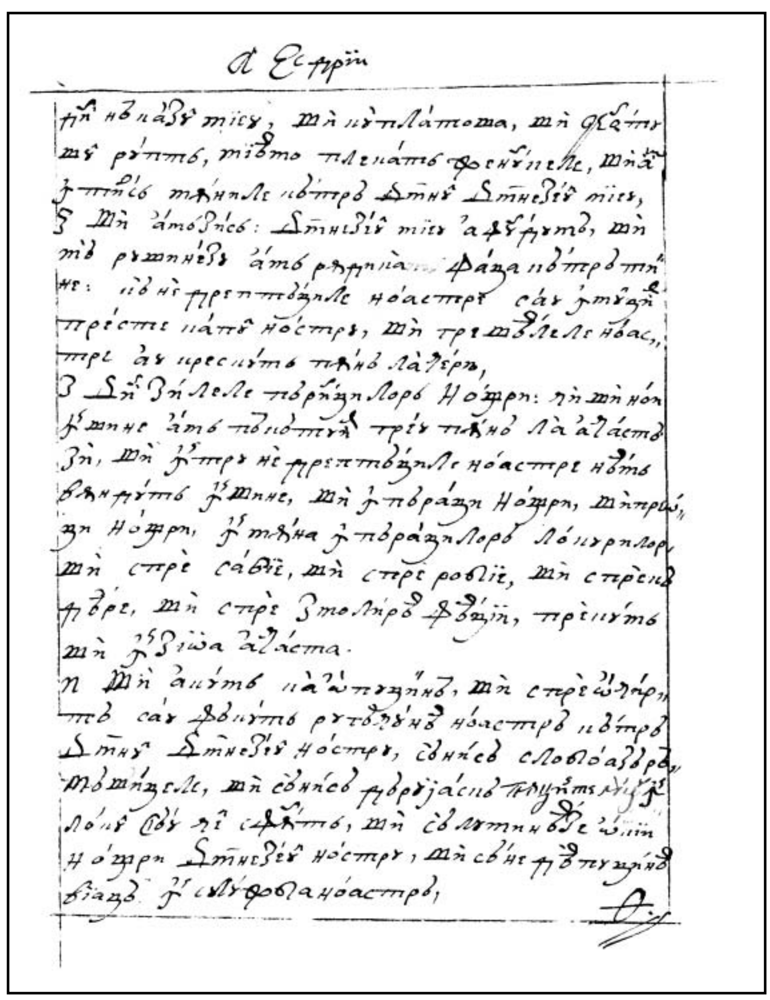
419r

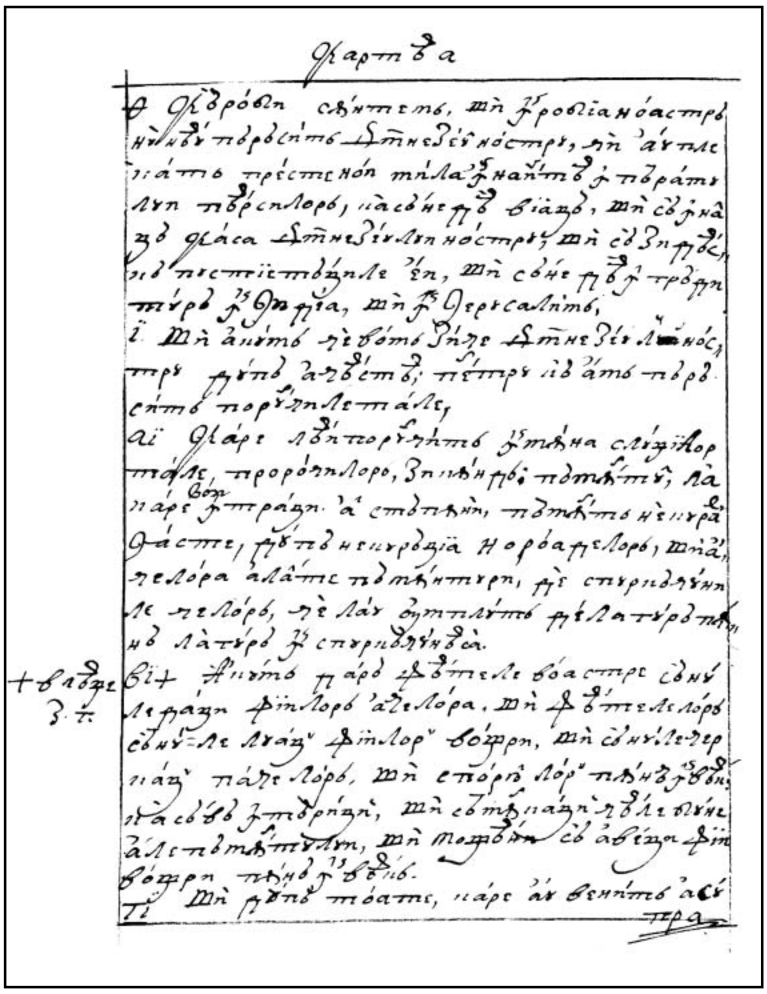

419v 420r

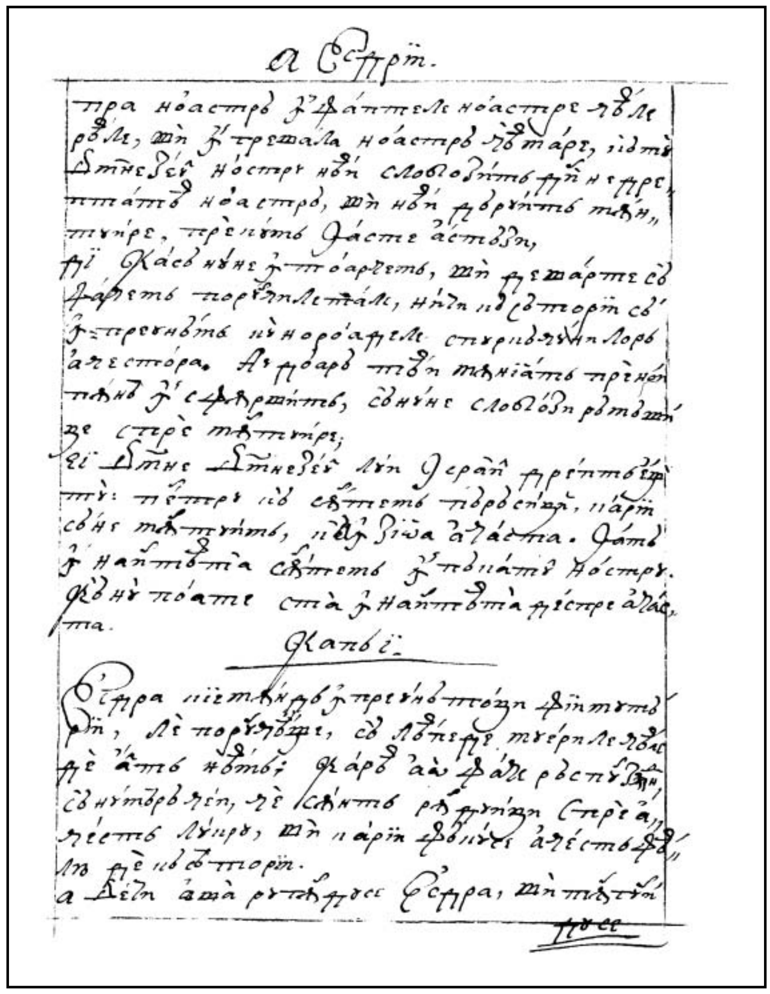

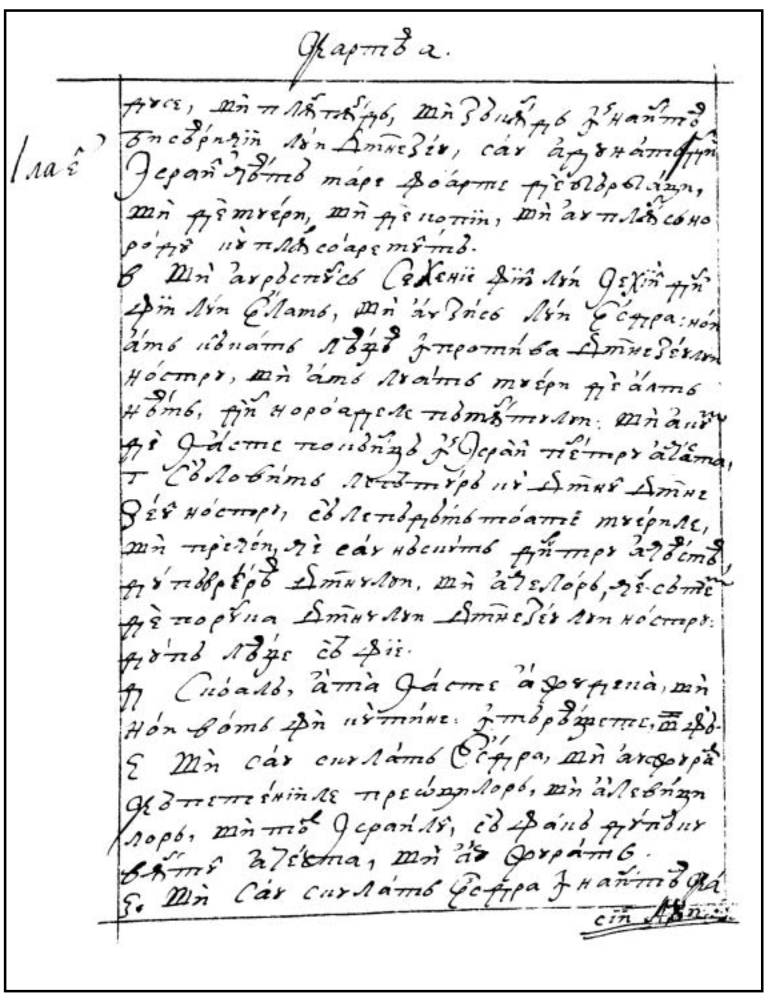
420v 421r

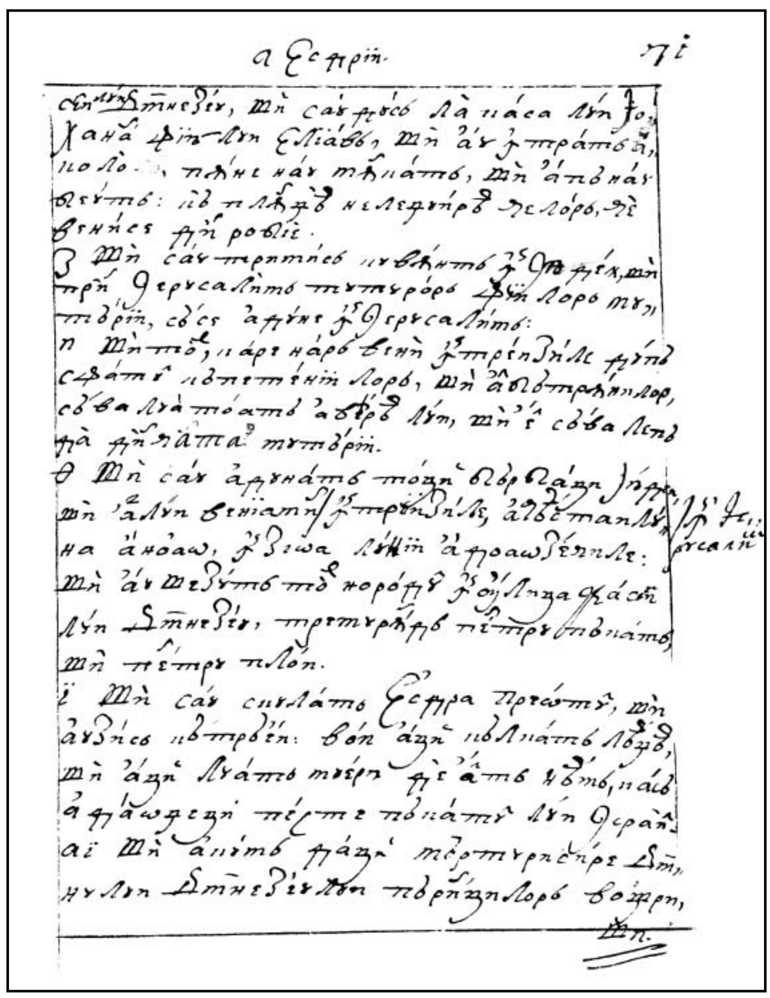
421v

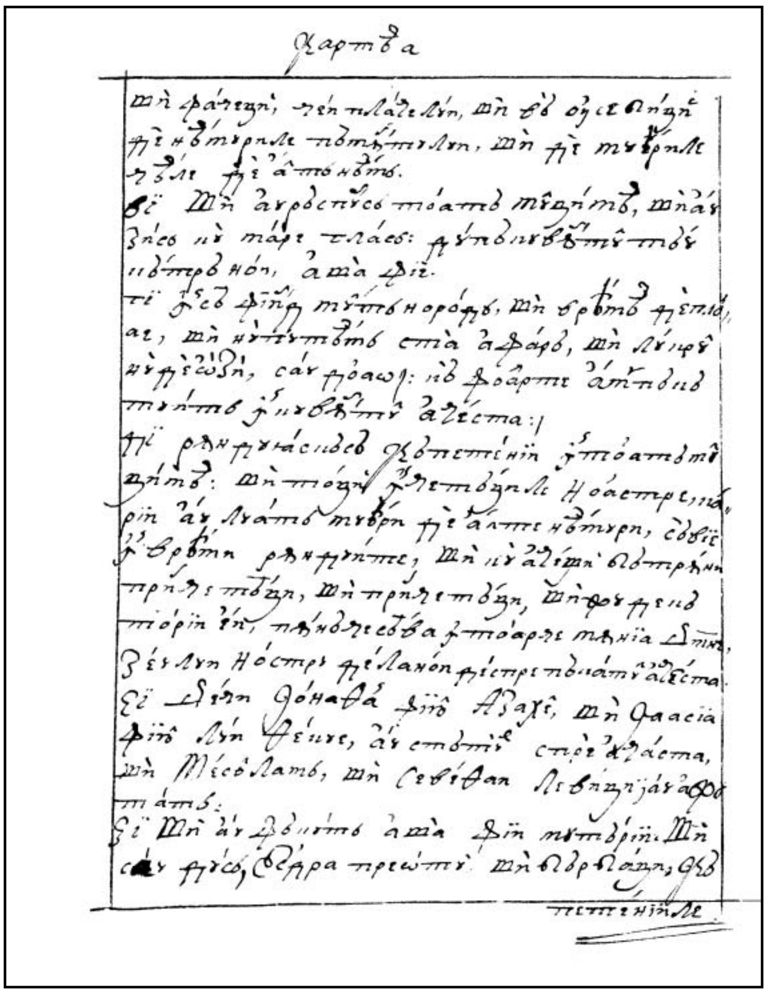
422r

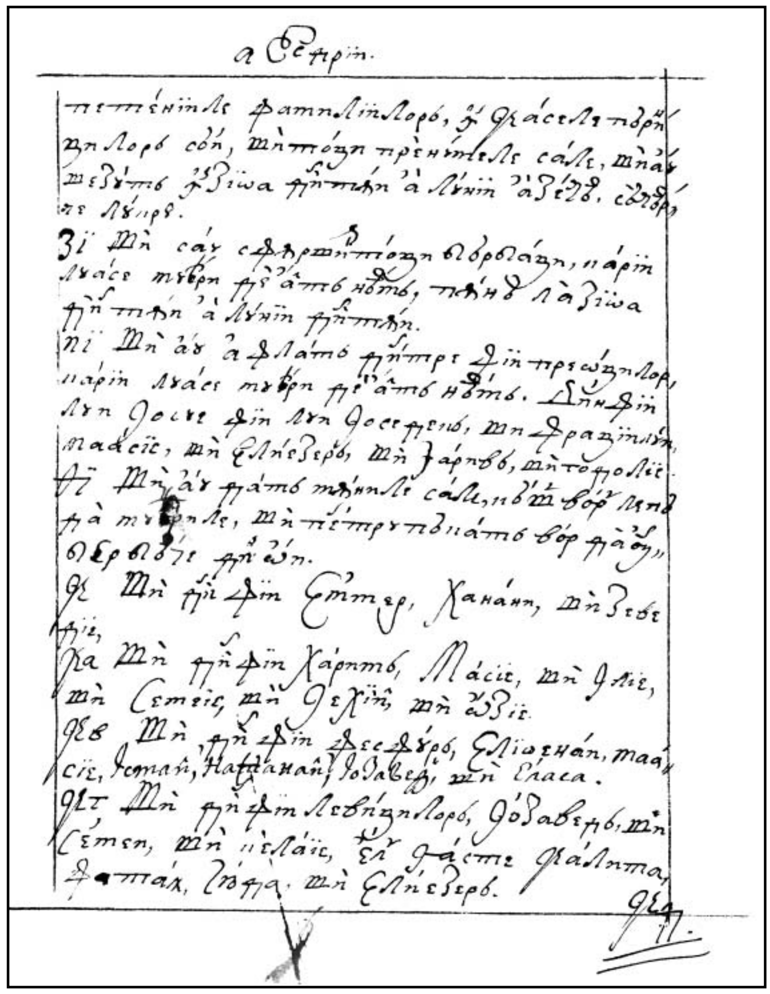
422v

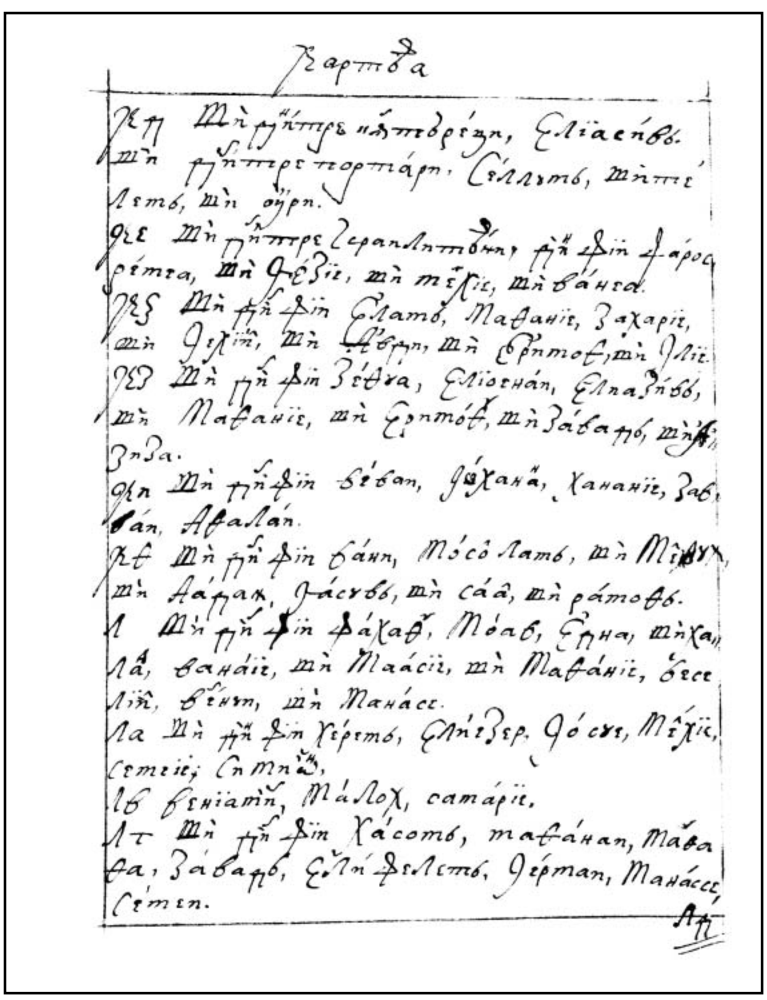
423r

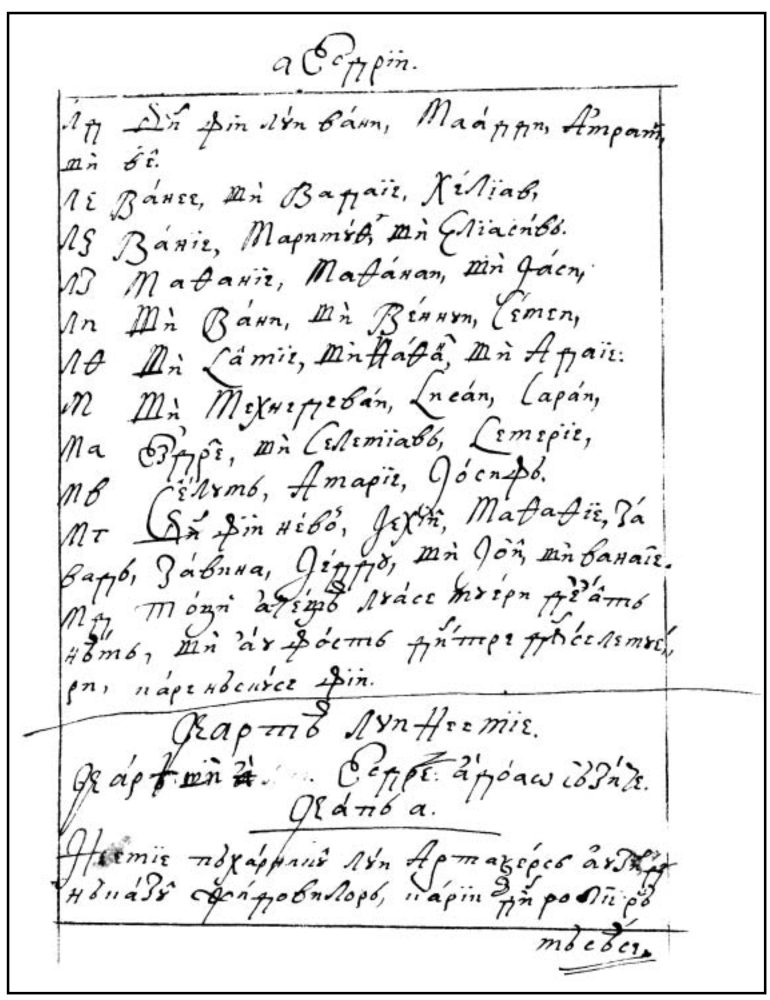
423v

424r

424v

425r

CARTEA LUI NEEMIE
CAREA ȘI ESDREI A DOAO SĂ ZICE

Cap 1

425v *Neemie, păharnicul lui Artaxers, auzând năcazul jidovilor, carii din robie ră|măsease, plânge şi în multe zile să posteaşte, mărturisind păcatele norodului şi milă de la Dumnezeu cerând.*

1. Cuvintele lui Neemie, fiiului Helchie: „Și au fost în luna Caslev, în anul al doaozecilea și eu eram în coşteiul Susis.

2. Și au venit Hanani, unul dintre frații miei, el și bărbați din Iudeia, și i-am întrebat pentru jidovi, carii rămăsease și prisosind din robie și din Ierusalim.

3. Și mi-au zis: «Carii au rămas și s-au lăsat din robie acolo în țară, în năcaz mare sânt și în ocară, și zidul Ierusalimului s-au râsipit și porțile ei s-au ars cu foc».

4. Și, auzând aceaste cuvinte, șezut-am și am plâns și m-am jelit zile multe. Posteam și mă rugam înaintea feații Dumnezeului ceriului.

5. Și am zis:* «Rogu-mă, Doamne, Dumnezeul ceriului, cel tare, mare și înfricoșat, Care păzești legătura și mila cu cei ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale, ||

*Danil. 9, 4.

426r 6. Fie urechile Tale ascultând și ochii Tăi deșchiși, să asculți rugăciunea slugii Tale, cu carea eu mă rog înaintea Ta astăzi, noaptea și zioa, pentru fiii lui Israil, slugile Tale, și mă mărturisesc pentru păcatele fiilor Israil, cu care Ț-au păcătuit. Eu și casa tătâni-mieu am păcătuit.

7. Cu deșertăciune ne-am înșelat și n-am păzit porunca Ta și țeremoniile și judecățile care ai poruncit lui Moisi, slujii Tale.

8. Adu-Ți aminte de cuvântul care ai poruncit lui Moisi, slugii Tale, zicând: 'Când veți treace leagea, Eu vă voiu răsipi prin neamuri.

9. Și de vă veți întoarce cătră Mine și veți păzi poruncile Meale și le veți face, de veți fi și duși până la marginile ceriului, de acolo vă voiu aduna și vă voiu întoarce la locul care l-am ales, să lăcuiască numele Mieu acolo'. |

426v 10. Și înșine slugile Tale și norodul Tău, carii l-ai răscumpărat întru tăriia Ta cea mare și în mâna Ta cea putearnică.

11. Rogu-mă, Doamne, să fie ureachea Ta luând aminte spre rugăciunea robului Tău și spre rugăciunea șerbilor Tăi, carii voiesc a să teame de numele Tău și îndreptează sluga Ta astăzi și-i dă milă înaintea omului acestuia!» că eu eram păharnicul împăratului.

Cap 2

Neemie, dobândind scrisoare de la împăratul, vine în Ierusalim şi spre înnoirea zidurilor îndeamnă şi să sârguiaşte, în deşert îndărădnicindu-se protivnicii.

1. Și au fost în luna nisan, în anul împăratului Artaxers al noaolea, și vinul era înaintea lui; și am luat vin și am dat împăratului și eram ca un lânced înaintea feații lui.

2. Și mi-au zis împăratul: «Pentru ce-i tristă fața ta, nefiind bolnav? Nu-i aceas| 427r |ta în zădar, ci nu știu ce răutate iaste în inima ta». Și m-am temut tare și foarte.

3. Și am zis împăratului: «Împărate, în veac să trăiești! Cum să nu se întristeaze fața mea, că cetatea casei mormintelor tătâne-mieu s-au pustiit și porțile ei s-au ars cu foc?»

4. Și mi-au zis împăratul: «Pentru ce lucru te rogi?» Și m-am rugat Dumnezeului ceriului.

5. Și am zis cătră împăratul: «De să pare bine împăratului și de place sluga ta înaintea feații tale, să mă trimiță în Iudeia, la cetatea mormântului tătâni-mieu, și o voiu zidi».

6. Și mi-au zis împăratul și împărăteasa, carea ședea lângă el: «Până la ce vreame va fi călătoriia ta și când te vei întoarce?» Și au plăcut înaintea feații împăratului și m-au trimis și i-am rânduit vreame.

7. Și am zis împăratului: «De să pare bine împăratului, deie-m scrisoare cătră voivozii ținutului de peste râu, să mă petreacă până voiu veni în Iudeia, |

427v 8. Și scrisoare la Asaf, păzitoriul codrului împăratului, să-m dea leamne să pociu acoperi porțile turnului casei și zidurile cetății și casa în carea voiu întra». Și mi-au dat împăratul după mâna Dumnezeului mieu cea bună cu mine.

9. Și am venit la voivozii ținutului de peste râu și le-am dat scrisorile împăratului, iară împăratul trimisease cu mine căpeteniile ostașilor și călăreți.

10. Şi au auzit Sanavallat Horoniteanul şi Tovie, sluga ammaniteanul, şi s-au întristat cu năcaz mare, că venise om care ar cerca norocirea fiilor Israil.
11. Şi am venit în Ierusalim şi eram acolo trei zile.
12. Şi m-am sculat noaptea eu şi bărbaţi puţâni cu mine şi n-am spus nimărui ce dedease Dumnezeu în inima mea să fac în Ierusalim; şi dobitoc nu era cu mine, fără jivina pre carea şedeam.
13. Şi am ieşit pre Poarta Vălii noaptea şi înaintea Fântânii Bălaurului şi la Poarta Gunoiului şi socoteam || zidul Ierusalimului cel răsipit şi porţile ei ceale arse cu foc. 428r
14. Şi am trecut la Poarta Fântânii şi la ducerea apei împăratului şi nu era loc dobitocului pre care şedeam să treacă.
15. Şi m-am suit prin răpejune noaptea şi socoteam zidul şi, întorcându-mă, am venit la Poarta Vâlii şi m-am întors.
16. Iară sfatul nu ştiia încătro mă duseasăm sau ce aş fi făcând. Ci nici jidovilor şi preoţilor şi mai-marilor şi sfaturilor, celoralalţi, carii făcea lucrul până la acest loc nimic nu le spuseasem.
17. Şi le-am zis: «Voi ştiţi năcazul în care sântem, că Ierusalimul s-au pustiit şi porţile ei cu foc s-au ars. Veniţi să zidim zidurile Ierusalimului şi să nu fim mai mult ocară!»
18. Şi le-am spus mâna Dumnezeului mieu că iaste bună cu mine şi cuvintele împăratului, care mi-au grăit şi zişu: «Să ne sculăm şi să zidim». Şi s-au întărit | mânile lor în bine. 428v
19. Şi au auzit Sanavallat Horoniteanul şi Tovie, sluga ammaniteanul, şi Goseam Harapul, şi ne-au batjocorit şi ne-au hulit şi au zis: «Ce lucru-i acesta, ce faceţi? Au doară împrotiva împăratului războiţi?»
20. Şi le-am întors cuvântul şi le-am zis: «Dumnezeul ceriului Însuşi ne ajută, şi noi slugile Lui sântem. Să ne sculăm şi să zidim, iar voao nu iaste parte şi dreptate şi pomenire în Ierusalim».

Cap 3

Ierusalimul în ziduri, turnuri şi porţi să zideaşte de la mulţi, carii aici să numără.

1. Şi s-au sculat Eliasiv, preotul cel mare, şi fraţii lui preoţii, şi au zidit Poarta Turmei. Ei o au sfinţit şi au aşezat stâlpii ei şi până la turn de o sută de coţi o au sfinţit, până la turnul Hananiil.
2. Şi lângă el au zidit oamenii Ierihonului, şi lângă ei au zidit Zahur, fiiul Amrei. ||
3. Iară Poarta Peştilor o au zidit fiii Asnaa. Ei o au acoperit şi i-au aşezat stâlpii şi încuietorile şi răteazele; şi lângă ei au zidit Marimuth, fiiul Uriei, fiiul lui Accus. 429r
4. Şi lângă el au zidit Mosollam, fiiul Varahiei, fiiului Measezevel, şi lângă el au zidit Sadoc, fiiul Vaana.
5. Şi lângă ei au zidit thecuenii, iară cei mai-mari ai lor nu ş-au supus grumazii în lucrul Domnului său.
6. Şi Poarta Veache o au zidit Ioiada, fiiul Fasea, şi Mosolam, fiiul Vesodiei. Ei o au acoperit şi i-au aşezat stâlpii şi încuietorile şi răteazele.
7. Şi lângă ei au zidit Meltie Gavaoneanul şi Iadon Meronathineanul, oameni din Gavaon şi Masfa, pentru voivodul care era în ţânutul de peste râu.
8. Şi lângă el au zidit Eziil, fiiul Araiei, meaşterul de aur; şi lângă el au zidit Ananie, fiiul văpsitoriului. Şi au slo|bozit Ierusalimul până la zidul uliţii ceii mai late. 429v
9. Şi lângă el au zidit Rafaie, fiiul Hur, căpetenia uliţeai Ierusalimului.
10. Şi lângă el au zidit Iedaie, fiiul Haromaf, în prejma casii sale, şi lângă el au zidit Hatul, fiiul Hasevoniei.
11. Jumătate partea uliţei o au zidit Melhie, fiiul Heaream, şi Hasuv, fiiul Fahath Moav, şi Turnul Pitarilor,
12. Şi lângă el au zidit Sellum, fiiul Aloes, căpeteniia a jumătate partea uliţeai Ierusalimului, el şi fratele lui.
13. Şi Poarta Vălii o au zidit Hanum şi lăcuitorii Zanue. Ei o au zidit şi i-au aşezat stâlpii şi încuietorile şi răteazele şi o mie de coţi în zid până la Poarta Gunoiului.
14. Şi Poarta Gunoiului au zidit Melhie, fiiul lui Rehav, căpetenia uliţei Rethaharan. El o au zidit şi au aşezat stâlpii ei şi încuietorile şi răteazele. ||
15. Şi Poarta Fântânii o au zidit Sellum, fiiul Holhozei, căpeteniia satului Masfa. El o au zidit şi o au acoperit şi au aşezat stâlpii ei şi încuietorile şi răteazele şi zidurile scăldătoarei Siloe spre grădina împăratului şi până la treaptele care să pogor din cetatea lui David. 430r

16. După el au zidit Neemie, fiiul lui Azvoc, căpeteniia a jumătate partea uliţei Vethsur până în prejma mormântului David şi până la lacul de peşti, care cu mare lucru s-au grămădit şi până la Casa celor Tari.
17. După el au zidit leviţii, Rehum, fiiul Vennii. După el au zidit Hasevie, căpeteniia jumătăţii partea uliţii Cheila în uliţa sa.
18. După ei au zidit fraţii lor, Vavai, fiiul Enadad, căpeteniia jumătăţii părţii Cheilei.
430v 19. Şi au zidit lângă el Ezer, fiiului Iosie, căpetenia Mafa, măsura a doao | în prejma suişului unghiului celui mare.
20. După el în munte au zidit Varuh, fiiul Zahai, măsura a doao de la unghiu până la poarta casii Eliasiv, preotului celui mare.
21. După el au zidit Merimuth, fiiu Uriei, fiiului Haccus, măsura a doao de la poarta casii Eliasiv până unde să întinde casa lui Eliasiv.
22. Şi după el au zidit preoţii, bărbaţi din câmpiile Iordanului.
23. După el au zidit Veniamin şi Hasuv, în prejma casii sale. Şi după el au zidit Azarie, fiiul Manasiei, fiiului Ananie, în prejma casii sale.
24. După el au zidit Vennui, fiiul lui Henadad, măsura a doao de la casa lui Azarie până la povârnire şi până la unghiu.
25. Falel, fiiul Ozi, în prejma povârnirii şi a turnului care să înalţă din casa împăratului 431r cea înaltă, adecă în pridvorul temniţii. După el Fadaie, || fiiul Faros.
26. Iară nathineii lăcuia în Ofel până în prejma Porţii Apelor spre răsărit şi până la turnul cel ce să înălţa.
27. După el au zidit thecuenii, măsura a doao în prejmă de la turnul cel mare şi înalt până la zidul bisearicii.
28. Iară în sus, de la Poarta Cailor au zidit preoţii, fieştecarele în prejma casii sale.
29. După ei au zidit Sadoc, fiiul Emmer, în prejma casii sale, şi după el au zidit Semaie, fiiul Seheniei, păzitoriul porţii despre răsărit.
30. După el au zidit Hananie, fiiul Selemiei, şi Hanul, fiiul Selefi al şaselea, măsura a doao. După el au zidit Mosollam, fiiul Varahiei, în prejma vistieriii sale. După el au zidit Melhie, fiiul meaşterului de aur, până la casa nathineanilor şi a vânzătorilor de unelte vechi în prejma părţii ceaii de judecată şi până la casa unghiului.
431v 31. Şi între casa unghiului în Poarta | Turmeai au zidit meaşterii de lucruri şi neguţătorii.

Cap 4

Împrotivindu-se Sanavallat şi Tovie cu celeaalalte neamuri, jidovii cu o mână zideasc, cu alta sabia ţân, şi Neemie, împrotiva ocărâlor şi leşuirilor lor, lui Dumnezeu rugându-să, lucrul să isprăveaşte.

1. Şi au fost deacă au auzit Samavallat că zidim zidul, s-au mâniat foarte şi, pornindu-se foarte, au batjocorit jidovii.
2. Şi au zis înaintea fraţilor săi şi a mulţimeai samarineanilor: «Ce lucră jidovii aceşti neputincioşi? Au slobozi-i-vor neamurile? Au jârthui-vor şi vor isprăvi într-o zi? Au putea-vor zidi pietrile din grămăzile cenuşii, carele au ars?»
3. Ci şi Tovie ammoniteanul, vecinul lui, au zis: «Zidească! De să vor sui vulpile, vor treace zidul lor cel de piatră?»
432r 4. Ascultă, Dumnezeul nostru, că ne-am făcut ocară. Întoarce ruşinea preste || capetele lor şi-i dă spre batjocură în pământul robiii.
5. Să nu acoperi nedreptatea lor şi păcatul lor de la faţa Ta să nu să ştargă, că au batjocorit pre ziditori.
6. Deci am zidit zidul şi l-am încheiat tot până la jumătate parte; şi s-au întărâtat inima norodului a lucra.
7. Şi au fost deacă au auzit Sanavallat şi Tovie şi hărapii şi ammaniteanii şi azoteanii că s-ar fi astupat rana zidului Ierusalimului şi cum că ar fi început a să închide ceale dărăburite, s-au mâniat foarte.
8. Şi s-au adunat toţi împreună ca să vie şi să oştască împrotiva Ierusalimului şi să întinză leşuiri.
9. Şi am rugat pre Dumnezeul nostru şi am pus păzitori preste zid, zioa şi noaptea, împrotiva lor.
10. Şi au zis Iiuda: «Slăbit-au tăria celui ce poartă şi tină multă iaste foarte, şi noi nu vom putea zidi zidul». |

11. Şi au zis protivnicii noştri: «Să nu ştie, nici să cunoască până vom veni în mijlocul lor şi-i vom ucide şi-i vom face a înceta lucrul». 432v
12. Şi au fost venind jidovii carii lăcuia aproape de ei şi zicându-ne de zeace ori: «Din toate locurile din care venise la noi,
13. Am rânduit în loc, după zid prinprejur, norodul în rând cu sabiile sale şi cu lâncile şi cu arcele».
14. Şi m-am uitat şi m-am sculat şi zişu către ceai mai-mari şi sfeatnici şi către ceaealaltă parte a oştii: «Să nu vă teameţi de faţa lor! Aduceţi-vă aminte de Dumnezeul cel mare şi înfricoşat şi oştiţi pentru fraţii voştri, fiii voştri şi pentru featele voastre şi muierile voastre şi caseale voastre!»
15. Şi au fost deacă au auzit nepriiatinii noştri a ni să fi vestit, le-au râsipit Dumnezeu sfatul şi ne-am întors toţi la ziduri, fieştecarele la lucrul său. ||
16. Şi au fost dintr-acea zi, jumătate partea tinerilor lor făcea lucrul şi jumătate era gata la războiu şi lănci şi paveze şi arce şi platoşe; şi căpetenii după ei în toată casa Iudei. 433r
17. Acei ce zidea în zid şi purta greotăţile şi le punea, cu o mână făcea lucrul, cu alta ţinea sabia.
18. Că toţi lucrătorii era încinşi la coapse cu sabie şi zidea şi răsuna cu trâmbiţa lângă mine.
19. Şi am zis către cei mai-mari şi sfetnici şi către ceaealaltă parte a oştii: «Lucrul mare iaste şi lat, şi noi sântem despărţiţi prin zid departe unul de altul.
20. Ori în care loc veţi auzi sunetul trâmbiţii, acolo împreună alergaţi la noi. Dumnezeul nostru va oşti pentru noi».
21. Şi noi înşine să facem lucrul, şi jumătate din noi să ţie lăncile din zori de zi până la ieşirea stealelor.
22. Şi în vreamea aceaea am zis norodului: «Fieştecarele cu sluga sa rămâie în mijlo|cul Ierusalimului şi ne fie rânduri pe noaptea, şi pe zi spre lucrare». 433v
23. Iară eu şi fraţii miei şi slujile meale şi păzitorii carii era după mine nu ne dezbrăcam de vegimintele noastre, fieştecarele numai la spălat să descoperea.

Cap 5

În mare lipsă, Neemie pre cei bogaţi scumpi îi ceartă, camăta opreaşte, ale sale celor lipsiţi de bunăvoie dăruind; şi aşa această împiedecare a lucrului o urneaşte.

1. Şi au fost strâgarea norodului şi a muierilor sale mare împrotiva fraţilor săi jidovilor.
2. Şi era carii zicea: «Fiii noştri şi featele noastre multe sânt foarte. Să luom pe preţul lor grâu şi să mâncăm şi să trăim».
3. Şi era carii zicea: «Ţarinile noastre şi viile şi casele noastre să le punem şi să luom grâu în foamete».
4. Şi alţii zicea: «Să luom împrumut bani spre dajdele împăratului, şi să dăm || ţarinile noastre şi viile. 434r
5. Şi acum, precum trupurile fraţilor noştri, aşa sânt trupurile noastre şi precum fiii lor, aşa şi fiii noştri. Iată, noi îngiugăm fiii noştri şi featele noastre spre şerbie, şi din featele noastre sânt slujnice, nici avem de unde să se poată răscumpăra, şi ţarinile noastre şi viile noastre alţii le stăpânesc».
6. Şi m-am mâniat foarte auzând strâgarea lor după cuvintele aceastea.
7. Şi au gândit inima mea cu mine şi am certat pre cei mai-mari şi sfaturile şi le-am zis: «Au doară camete fieştecarele scoateţi de la fraţii voştri?» Şi am adunat asupra lor strânsură mare.
8. Şi le-am zis: «Noi, precum ştiţi, am răscumpărat pre fraţii noştri jidovii, carii era vânduţi neamurilor, după putinţa noastră, şi voi, dară, veţi vinde pre fraţii voştri şi-i vom răscumpăra?» Şi au tăcut, nici au aflat ce ar | răspunde. 434v
9. Şi am zis către dânşii: «Nu-i bun lucrul ce faceţi. Pentru ce nu umblaţi în frica Dumnezeului nostru, ca să nu ni să înfrunte noao de la neamuri, nepriiatinii noştri?
10. Şi eu şi fraţii miei şi pruncii miei am împrumutat multora bani şi grâu; să nu cearem aceasta spre obşte îndărăpt bani streini, să-i îngăduim carii ne sânt datori.
11. Întoarceţi-le astăzi ţarinile sale şi viile sale şi maslinii săi şi casele sale, ci încă şi a o sută de parte de bani, din grâu, din vin şi din untdelemn, care v-aţi obicinuit a o scoate de la ei, daţi pentru ei».

12. Şi au zis: «Vom întoarce şi de la ei nimica vom cearca; şi aşa vom face precum grăieşti». Şi am chemat preoţii şi i-am jurat să facă după cum ziseasem.

435r 13. Şi încă şi sânul mi-am scuturat şi am zis: «Aşa să scuture Dumnezeu pre || tot omul care nu va plini cuvântul acesta din casa sa şi din ostenealele sale; aşa să să scuture şi deşert să fie!» Şi au zis toată mulţimea: «Amin!» Şi au lăudat pre Dumnezeu; făcut-au drept aceaea norodul precum să zisease.

14. Iară din zioa carea-mi poruncise împăratul să fiu povăţuitoriu în Iiudeia, de la anul al doaozeacilea până la anul al treizeaci şi doi împăratului Artaxers, în doisprăzeace ani, eu şi fraţii miei veniturile de peste an, ce să da voivozilor, nu le-am mâncat.

15. Iară povăţuitorii ceai dintâi, carii fusease înaintea mea, au îngreoiat norodul şi au luat de la dânşii în pâne şi în vin şi în bani, în toate zilele căte patruzeaci de sicli; ci şi slujitorii lor au asuprit norodul, iară eu n-am făcut aşa pentru frica lui Dumnezeu.

16. Ci încă în lucrul zidului am zidit şi ţarină n-am cumpărat şi toţi pruncii miei era adunaţi la lucru. |

435v 17. Şi jidovii şi sfatul, o sută cinzeaci de bărbaţi, şi carii vinea la noi din neamurile ce sânt împrejurul nostru din masa mea mânca.

18. Şi mi să gătea în toate zilele căte un bou, berbeci aleşi şase, afară din ceale zburătoare, şi între zeace zile multe fealuri de vin şi altele multe dăruiam. Încă nici veniturile de peste an a voivoziii meale nu le-am cercat, că foarte să supţiase norodul.

19. Adu-Ţi aminte de mine, Dumnezeul mieu, spre bine, după toate care am făcut norodului acestuia.

Cap 6

Sanavallat, cu soţiile, la pace chemând cu vicleşug pre Neemie prin scrisoare, i să laudă cu pâră că ar fi răvnind împărăţia, şi aşa silindu-se a opăci zidirea, nu-l înfricoşază, nici schimbă
436r *socoteala lui Neemie şi, isprăvindu-se zidul, s-au temut toate prinpregiur || neamurile.*

1. Şi au fost deacă au auzit Sanavallat şi Tovie şi Gossem Harapul şi ceaiaalalţi nepriiatinii noştri că eu zidisem zidul şi nu iaste într-însul rămasă ruptură (iară până atunci încă stâlpi nu puseasem în porţi),

2. Au trimis Sanavallat şi Gossem la mine, zicând: «Vino şi să lovim legătură împreună în sate, în câmpul Ono». Iară ei cugeta să-m facă rău.

3. Şi am trimis la ei soli, zicând: «Lucru mare fac eu şi nu pociu pogorî, ca nu cumva să să lenevească deacă voiu veni şi mă voiu pogorî la voi».

4. Şi au tremis la mine după cuvântul acesta de patru ori şi le-am răspuns după cuvântul dintâiu.

5. Şi au trimis la mine, după cuvântul dintâi, Sanavallat a cincea oară pe pruncul său şi carte avea în mâna sa scrisă într-acesta chip: |

436v 6. «În neamuri s-au auzit şi Gossem au zis cum că tu şi jidovii cugetaţi a război împrotivă şi pentru aceaea zideşti cetatea şi vreai a te înălţa preste ei împărat, pentru care pricină

7. Şi proroci ai pus, carii să vestească pentru tine în Ierusalim, zicând: 'Împărat Iudei iaste'. Auzi-va împăratul cuvintele aceastea; pentru aceaea acum vino să facem sfat împreună».

8. Şi am trimis la ei, zicând: «Nu s-au făcut după cuvintele aceastea care tu grăieşti, că din inima ta împreuni aceastea».

9. Că toţi aceştia ne sparie gândind că vor înceta mânile noastre de la lucru şi ne vom odihni. Pentru care pricină, mai tare mi-am întărit mânile.

10. Şi am întrat în casa lui Semaie, fiiului Dalaie, fiiului Metaveil, în taină, care au zis: «Să ne sfătuim împreună în casa lui Dumnezeu, în mijlocul bisearicii, şi să încui porţile casii, că vor veni să te ucigă şi de noapte vor veni să te ucigă». ||

437r 11. Şi am zis: «Au doară cineva mie aseaminea au fugit? Şi cine ca mine va întra în bisearică şi va fi viu? Nu voiu întra!»

12. Şi am înţăles că nu Dumnezeu l-au fost trimis, ci ca prorocind ar fi grăit cătră mine şi Tovie şi Sanavallat l-ar fi năimit.

13. Că luase preţu ca, înfricoşindu-mă, să fac şi să păcătuiesc, şi să aibă răotatea carea să mi-o înfrunte.

14. Adu-Ţi aminte de mine, Doamne, pentru Tovie şi Sanavallat, după faptele lor acelea, ci şi de Noadie prorocul şi de ceiaalalţi proroci, carii mă înfricoşa.

15. Şi s-au isprăvit zidul în zioa a doaozeaci şi cinci a lunii Elul, în cinzeaci şi doao de zile.
16. Şi au fost deacă au auzit toţi nepriiatinii noştri, de s-au temut toate neamurile care era prinprejurul nostru, şi au căzut împreună între sineşi şi au cunoscut că de la Dumnezeu s-au făcut | lucrul acesta. 437v
17. Ci şi, în zilele acelea, multe cărţi de la cei mai-mari ai jidovilor să trimitea la Tovie, şi de la Tovie venea la ei.
18. Că mulţi era în Iiudeia având jurământul lui, că era jinerele lui Sehenie, fiiul lui Areia, şi Johanan, fiiul lui, luase fata lui Mossollam, fiiul lui Varahie.
19. Ci-l şi lăuda înaintea mea şi cuvintele meale i le vestea lui; şi Tovie trimitea cărţi să mă înfricoşaze.

Cap 7

Prin Neemie să rânduiesc păzitori în Ierusalim, după aceaea, chemând norodul, să numără cei ce suise în Ierusalim împreună cu dobitoacele lor; şi să dau daruri spre lucrul zidirii.

Ecli. 49, 15.
1. Iară după ce s-au isprăvit zidul şi am pus stâlpi şi am numărat portari şi cântăreţi şi leviţi,
2. Am poruncit lui Hanani, fratelui mieu, şi lui Hananie, căpeteniii casei din || Ierusalim (că el ca un om adevărat şi temătoriu de Dumnezeu mai mult decât ceiaalalţi să părea a fi), 438r
3. Şi le-am zis să nu să deşchiză porţile Ierusalimului până la căldura soarelui şi, încă stând înainte, porţile sânt închise şi înlontru strânse. Şi am pus păzitori dintre lăcuitorii Ierusalimului, fieştecarii prin rândurile sale şi pre toţi în prejma caselor sale.
4. Iară cetatea era lată foarte şi mare şi norodul mic în mijlocul ei, şi nu era case zidite.
5. Iară Dumnezeu au dat în inima mea şi am adunat pre cei mai-mari şi sfatul şi obştea să-i număr; şi am aflat cartea birului celor ce să suise dintâi şi s-au aflat scris întru-însa.

*1 Ezdr. 2, 1.
6. *Aceştia, fiii ţânutului, carii s-au suit din robia celor mutaţi, carii îi mutase Navohodonosor, împăratul Vavilonului, şi s-au întors în Ierusalim şi în Iiudeia, fieştecarele în cetatea sa. |
7. Carii au venit cu Zarovavel, Iosue, Neemie, Azarie, Raamie, Nahamani, Mardoheul, Velsam, Mesfarat, Vegoai, Nahum, Vaana. Numărul bărbaţilor norodului Israil: 438v
8. Fiii Faros, doao mii o sută şaptezeaci şi doi,
9. Fiii Safatie, trei sute şaptezeaci şi doi,
10. Fiii Arei, şase sute cinzeaci şi doi,
11. Fiii Fahath-Moav, fiilor Iosue şi Ioav, doao mii opt sute optsprăzeace,
12. Fiii Elam, o mie doao sute cinzeaci şi patru,
13. Fiii Zethua, opt sute patruzeaci şi cinci,
14. Fiii Zahai, şapte sute şasezeaci,
15. Fiii Vannue, şase sute patruzeaci şi opt,
16. Fiii Vevai, şase sute doaozeaci şi opt,
17. Fiii Azgad, doao mii trei sute doaozeaci şi opt,
18. Fiii Adonicam, şase sute şasezeaci şi şepte,
19. Fiii Vegvai, doao mii şase sute şepte,
20. Fiii Adin, şase sute cinzeaci şi cinci,
21. Fiii Ater, fiiului Hezechie, noaozeaci || şi opt, 439r
22. Fiii Hosem, trei sute doaozeaci şi opt,
23. Fiii Vesai, trei sute doaozeaci şi patru,
24. Fiii Hareth, o sută doisprăzeace,
25. Fiii Gavaon, noaozeaci şi cinci,
26. Fiii Vifleim şi Netufa, o sută optzeaci şi opt,
27. Bărbaţii Anathoth, o sută doaozeaci şi opt,
28. Bărbaţii Vethazmoth, patruzeaci şi doi,
29. Bărbaţii Carithiarim, Chefira şi Veroth, şapte sute patruzeaci şi trei,
30. Bărbaţii Rama şi Gheva, şase sute doaozeaci şi unul,
31. Bărbaţii Mahmas, o sută doaozeaci şi doi,
32. Bărbaţii Vethil şi Hai, o sută doaozeaci şi trei,
33. Bărbaţii Nevo altuia, cinzeaci şi doi,
34. Bărbaţii Elam altuia, o mie doao sute cinzeaci şi patru,
35. Fiii Harem, trei sute doaozeaci, |

439v 36. Fiii Erihon, trei sute patruzeaci şi cinci,
37. Fiii Lodhadid şi Ono, şapte sute doaozeaci şi unul,
38. Fiii Senaa, trei mii noao sute treizeaci,
39. Preoţii, fiii Idaie în casa Iosue, noao sute şaptezeaci şi trei,
40. Fiii Emmer, o mie cinzeaci şi doi,
41. Fiii Fashur, o mie doao sute patruzeaci şi şapte,
42. Fiii Arem, o mie şaptesprăzeace. Leviţii,
43. Fiii Iosue şi Chedmihel, fiilor
44. Oduie, şaptezeaci şi patru. Cântăreţii,
45. Fiii Asaf, o sută patruzeaci şi opt.
46. Portarii, fiii Sellum, fiiului Ater, fiiului Temon, fiiului Accuv, fiiului Hatita, fiiului Sovai, o sută treizeaci şi opt.
47. Nathineii, fiii Soha, fiiului Hasufa, fiiului Tevvaoth, ||
440r 48. Fiiului Cheros, fiiului Siaa, fiiului Fadnon, fiiului Levana, fiiu lui Hagava, fiiului Selmai,
49. Fiiului Hanan, fiiului Gheddel, fiiului Gaher,
50. Fiii Raaieia, fiiului Rasin, fiiului Necoda,
51. Fiii Ghesem, fiii Aza, fiii Faseia,
52. Fiii Vesai, fiii Munim, fiii Nefusim,
53. Fiii Vacvuc, fiii Hacufa, fiii Harhur,
54. Fiii Vessoth, fiii Mahida, fiii Harsa,
55. Fiii Vercos, fiii Sisara, fiii Thema,
56. Fiii Hasie, fiii Hatifa,
57. Fiii slujilor lui Solomon, fiii Sothai, fiii Sofereth, fiii Farida,
58. Fiii Iahala, fiii Darcon, fiii Ieddel,
59. Fiii Safatie, fiii Hatil, fiii Rohereth, care era răsărit din Savaim, fiiului Amon.
60. Toţi nathineanii şi fiii slujilor lui Solomon, trei sute noaozeaci şi doi.
440v 61. Şi aceştia sânt carii s-au suit din Thelmela, Thelharza, Heruv, Addon şi Emmer | şi nu ş-au putut arăta casa părinţilor săi şi sămânţa sa de iaste din Israil.
62. Fiii Dalaie, fiii Tovie, fiii Necoda, şase sute patruzeaci şi doi.
63. Şi dintre preoţi, fiii Havie, fiii Accos, fiii Verselai, carele au luat din featele Verselai Galaaditeanului muiare şi s-au chemat cu numele lor.
64. Aceştia ş-au căutat scrisoarea sa în catastihul birului şi nu o au aflat şi s-au lepădat din preoţie.
65. Şi le-au zis Athersatha să nu mânce din sfintele sfinţilor până când va sta preot învăţat şi iscusit.
66. Toată mulţimea ca un om, patruzeaci şi doao de mii trei sute şasezeaci,
67. Afară de sluji şi de slujnicile lor, carii era şapte mii trei sute treizeaci şi şapte şi între ei cântăreţi şi cântăreaţe, doao sute patruzeaci şi cinci. ||
441r 68. Caii lor, şapte sute treizeaci şi şase, măşcoii lor, doao sute patruzeaci şi cinci.
69. Cămilele lor, patru sute treizeaci şi cinci, asini, şase mii şapte sute doaozeaci. Până aici să însămnează ce au fost scris în catastih. De aici să urzeaşte istoria lui Neemie.
70. Iară unii dintre căpeteniile familiilor au dat spre lucru. Athersatha au dat la vistierie drahme de aur o mie, păhăreale cu flori cinzeaci, contoşe preoţeşti cinci sute cinzeaci.
71. Şi din căpeteniile familiilor au dat spre vistieria lucrului drahme de aur doaozeaci de mii şi de argint mina doao mii doao sute.
72. Şi ce au dat celaalalt norod, drahme de aur doaozeaci de mii, de argint mna doao mii şi contoşuri preoţeşti şasezeaci şi şapte. |
441v 73. Şi au lăcuit preoţii şi leviţii şi portarii şi cântăreţii şi ceaeaalaltă obşte şi nathineii şi tot Israilul în cetăţile sale.

Cap 8

Esdra ceteaşte şi tâlcuiaşte chiar norodului cuvintele leagii, făcând prin leviţi tăceare, şi pre norodul întristat Neemie îl mângâie şi, aducând frunze, prăznuiesc şapte zile praznicul corturilor, cetind în toate zilele Esdra din cartea leagii.

1 Şi venise luna a şaptea, iar fiii lui Israil era în cetăţile sale. Şi s-au adunat tot norodul, ca un om, la uliţa carea-i dinnaintea Porţii Apelor şi au zis lui Esdra scriitoriului să aducă cartea leagii lui Moisi, carea o poruncise Domnul lui Israil.

2. Și au adus Esdra preotul Leagea înnaintea mulțimeai bărbaților și a femeilor și a tuturor carii putea înțe||leagea, în zioa dintâiu a lunii a șaptea. 442r

3. Și au cetit într-însa chiar în ulița carea era dinnaintea Porții Apelor din dimineața până la amiazăzi, în vederea bărbaților și a muierilor și a înțelepților; și urechile a tot norodul era rădicate la carte.

4. Și au stătut Esdra scriitoriul pre o treaptă de lemn, care-l făcuse spre vorbă. Și au stătut lângă el Mathathie și Semeie și Anie și Urie și Helchie și Maasie, de-a dreapta lui, și de-a stânga Fadaie și Hasvadana, Zaharie și Mosollam.

5. Și au deșchis Esdra cartea înnaintea a toată mulțimea, că preste tot norodul era înălțat și, deșchizându-o, au stătut tot norodul.

6. Și bine au cuvântat Esdra pre Domnul, Dumnezeul cel mare. Și au răspuns tot norodul: «Amin! Amin!», rădicându-și mânile și s-au plecat și s-au închinat | lui Dumnezeu cu fața la pământ. 442v

7. Iară Iosue și Vani și Serevie, Iamin, Accuv, Seftai, Odie, Maasie, Chelita, Azarie, Iozaved, Hanan, Falaie, leviții, tăceare făcea în norod spre auzirea leagii. Iară norodul sta în treapta sa.

8. Și au cetit în cartea leagii lui Dumnezeu, deschilinit și descoperit, spre înțeleagere; și i-au înțeles când s-au cetit.

9. Și au zis Neemie (el e Athersatha) și Esdra, preotul și scriitoriul și leviții, tâlcuind tot norodului: «Zioa s-au sfințit Domnului, Dumnezeului nostru, să nu vă jeluiți și să nu plângeți», că plângea tot norodul, auzind cuvintele leagii.

10. Și le-au zis: «Duceți-vă, mâncați cele grase și beți mied și trimiteți părți celor ce nu ș-au gătit, că sfântă zioa Domnului iaste și să nu vă întristați, că bucuria Domnului iaste tăria noastră!» ||

11. Iară leviții tăceare făcea în tot norodul, zicând: «Tăceți, că zi sfântă iaste și să nu vă doară!» 443r

12. Și s-au dus tot norodul să mânce și să bea și să trimită părți și să facă veselie mare, că înțelesease cuvintele carele-i învățase.

13. Și a doao zi s-au adunat căpeteniile familiilor a tot norodul, preoții și leviții, la Esdra scriitoriul, să le tâlcuiască cuvintele leagii.

14. Și au aflat scris în Leage a fi poruncit Domnul în mâna lui Moisi, să lăcuiască fiii lui Israil în corturi în zi de praznic, în luna a șaptea.

15. Și să spuie și să vestească glas întru toate cetățile sale și în Ierusalim, zicând: «Ieșiți la munte și aduceți frunze de maslin și frunze de lemnul cel mai frumos, frunză de mirth și ramuri de finic și frunze de lemn tufos, să se facă corturi precum iaste scris». |

16. Și au ieșit norodul și au adus și ș-au făcut corturi fieștecarele în podirea casii sale și în pridvoarăle sale și în pridvoarăle casii lui Dumnezeu și în ulița Porții Apelor și în ulița Porții Efrem. 443v

17. Și au făcut toată bisearica celor ce să înturnase din robie corturi; și au lăcuit în corturi, că nu făcuse din zilele lui Iosue, fiiului Nun, aseminea fiiului Israil până la zioa aceaea. Și au fost veselie mare foarte.

18. Și au cetit în cartea leagii lui Dumnezeu în toate zilele, din zioa dintâiu până în zioa cea mai de pre urmă. Și au făcut praznic șapte zile și a opta zi culeagere după obiceaiu.

Cap 9

Norodul, în post și în saci pocâindu-să, să usebeaște de cei de alt neam; leviții mârturiseasc facerile de bine ale lui Dumnezeu și nelegiuirile israi||liteanilor și pentru norod să roagă și așa legătură cu Domnul lovesc. 444r

1. Iară în zioa lunii aceștiia a doaozeaci și patru, s-au adunat fiii lui Israil în post și în saci și țărână preste ei.

2. Și s-au usebit sămânța fiilor Israil de tot fiiul de alt neam; și au stătut și-ș mărturisea păcatele sale și nedreptățile părinților săi.

3. Și s-au sculat să stea. Și au cetit în cartea leagii Domnului, Dumnezeului său, de patru ori în zi, și de patru ori să mărturisea și să închina Domnului, Dumnezeului său.

4. Și s-au sculat spre dreapta leviților, Iosue și Vanni, și Chedmihil, Savanie, Vonni, Sarevie, Vani și Hanani, și au strâgat cu glas mare cătră Domnul, Dumnezeul său.

5. Și au zis leviții, Iosue și Chedmehil, Vonni și Hasevnie, Serevie, Odaie, Sevnie, Fathahie: «Sculați-vă, binecuvântați pre Domnul, Dumnezeul vostru, din veac până în veac! Și binecuvinteaze numele slavei Tale cel înalt întru toa|tă binecuvântarea și lauda». 444v

6. «Tu Însuţi, Doamne, sângur Tu ai făcut ceriul şi ceriul ceriurilor şi toată oastea lor, pământul şi toate care sânt într-însul, mările şi toate care sânt într-însele, şi Tu faci vii toate acestea; şi oastea ceriului Ţie să închină.

7. Tu Însuţi, Doamne Dumnezeule, Carele ai ales pre Avram *şi l-ai scos din focul haldeilor şi ai pus numele lui Avraam.

*Facer. 1, 31.

8. Şi ai aflat inima lui credincioasă înaintea Ta şi ai lovit cu el legătură să-i dai pământul hananeului, hetheului şi ammarreului şi fereseului, şi ievuseului şi a ghergheseului să-l dai seminţiii lui. Şi ai plinit cuvintele Tale, că drept eşti.

9. Şi ai văzut năcazul părinţilor noştri în Eghipt şi strâgarea lor o ai auzit preste Marea Roşie.

445r 10. Şi ai dat semne şi minuni în Fa||raon şi întru toate slujile lui şi întru tot norodul pământului său, că ai cunoscut cum că trufaşi s-au purtat asupra lor; şi Ţ-ai făcut nume ca şi în zioa aceasta.

11. Şi marea o ai despărţit înaintea lor şi au trecut prin mijlocul mării în uscat, iară gonitorii lor i-ai lepădat în adânc ca o piatră în ape puternice.

12. Şi în stâlp de nor povăţuitoriu le-ai fost zioa şi în stâlp de foc noaptea, ca să li să areate calea pre carea întra.

13. Şi la muntele Sinai Te-ai pogorât şi ai grăit cu ei din ceriu şi le-ai dat judecăţi dreapte şi leagea adevărului, ţeremonii şi porunci bune.

14. Şi sâmbăta cea sfinţită a Ta le-ai arătat şi poruncile şi ţeremoniile şi leage le-ai poruncit prin mâna lui Moisi, slugii Tale. |

445v 15. Şi pâne din ceriu le-ai dat în foametea lor şi apă din piatră le-ai scos însătoşaţilor, şi le-ai zis să între şi să moştenească pământul spre carele Ţ-ai rădicat mâna să-l dai lor.

16. Iară ei şi părinţii noştri trufaşi s-au purtat şi ş-au învârtoşat cerbicile şi n-au ascultat poruncile Tale.

17. Şi n-au vrut a asculta şi nu ş-au adus aminte de minunile Tale, care le-ai făcut lor, şi ş-au învârtoşat cerbicile şi ş-au dat capul a să întoarce la robia sa, ca prin gâlcevire. Iară Tu, Dumnezeu blând, milostiv şi îndurătoriu, îndelung răbdătoriu şi mult milostiv, nu i-ai părăsit.

18. Şi când adecă-ş făcuse viţel vărsat şi zisease: 'Acesta-i dumnezeul tău care te-au scos

446r din Eghipt!' Şi || au făcut blăstămuri mari.

19. Iară Tu, cu milostivirile Tale ceale multe, nu i-ai lăsat în pustie, stâlpul cel de nor nu s-au depărtat de la dânşii zioa să-i ducă pre cale, şi stâlpul cel de foc noaptea să le areate calea pre carea să între.

20. Şi Duhul Tău cel bun le-ai dat, care să-i înveaţe, şi mâna Ta nu o ai oprit de către gura lor şi apă le-ai dat lor în seate.

21. Patruzeaci de ani i-ai hrănit în pustie şi nimic nu le-au lipsit; vejmintele lor nu s-au învechit şi picioarele lor nu s-au zdrobit.

22. Şi le-ai dat împărăţii şi noroade şi le-ai împărţit sorţi; şi au stăpânit pre Sehon şi pământul împăratului Hesevon şi pământul Og, împăratului Vasan.

23. Şi ai înmulţit fiii lor ca stealele ceriului şi i-ai adus la pământul despre care ai fost zis părinţilor lor să între şi să-l stăpânească. |

446v 24. Şi au venit fiii şi au stăpânit pământul şi ai smerit înaintea lor lăcuitorii pământului, pre hananei, şi i-ai dat în mâna lor şi împăraţii lor şi noroadele pământului, să le facă precum le plăcea.

25. Şi au prins cetăţi întărite şi pământ gras şi au stăpânit case pline de tot binele, jgheaburi de la ei zidite, vii şi maslini şi pomi roditori mulţi. Şi au mâncat şi s-au săturat şi s-au îngrăşat şi au sporit cu desfătări în bunătatea Ta cea mare.

26. Dară Te-au întărâtat spre mânie şi s-au depărtat de la Tine şi au lepădat leagea Ta după dosul său. Şi prorocii Tăi i-au ucis, carii îi îndemna să să întoarcă la Tine. Şi au făcut blăstămuri mari.

27. Şi i-ai dat în mânile protivnicilor săi şi i-au năcăjit. Şi în vreamea năcazului său au

447r strâgat către || Tine, şi Tu din ceriu i-ai auzit şi, după mulţimea milelor Tale, le-ai dat mântuitori carii să-i mântuiască din mâna protivnicilor săi.

28. Şi după ce s-au odihnit, s-au întors a face rău înaintea Ta. Şi i-ai lăsat în mâna nepriiatinilor săi şi i-au stăpânit. Şi s-au întors şi au strâgat către Tine, şi Tu din ceriu i-ai ascultat şi i-ai mântuit în milele Tale, în multe vreami.

29. Şi i-ai îndemnat să să întoarcă la leagea Ta, iară ei trufaşu au lucrat şi n-au ascultat poruncile Tale, şi în judecăţile tale au păcătuit, care le va face omul şi va trăi într-însele. Şi au dat umăr depărtându-se şi cerbicea sa şi-o au învârtoşat, nici au ascultat.

30. Și ai întins preste ei ani mulți și i-ai îndemnat în Duhul Tău prin mâna prorocilor Tăi; și n-au ascultat și i -ai dat în mâna noroadelor locurilor. |

31. Iară în milele Tale ceale bogate nu i-ai făcut spre mistuire, nici i-ai părăsit, că Dumnezeul milelor și milostiv ești Tu. 447v

32. Acum, dară, Dumnezeul nostru Cel mare, tare și înfricoșat, Carele păzești legătura și mila, să nu întorci de la fața Ta toată osteneala ce ne-au aflat împărații noștri și căpeteniile noastre și preoții noștri și prorocii noștri și părinții noștri și tot norodul Tău, din zilele împăratului Assur până într-această zi.

33. Și Tu drept ești întru toate care au venit asupra noastră, că adevărul ai făcut, iară noi nelegiuit am făcut.

34. Împărații noștri, căpeteniile noastre, preoții noștri și părinții noștri n-au făcut leagea Ta și n-au socotit poruncile Tale și mărturiile Tale, care le-ai mărturisit într-înșii.

35. Și ei în țărâle sale și în bunăta||tea Ta cea multă, carea le-ai fost dat, și în pământ desfătat și gras, care le-ai fost dat înaintea lor, n-au slujit Ție, nici s-au întors de la cugetele sale ceale reale. 448r

36. Iată, noi înșine astăzi robi sântem, și pământul care l-ai dat părinților noștri să mânce pânea lui și ceale bune a lui, și noi înșine robi sântem într-însul.

37. Și roadele lui să înmulțesc împăraților, carii i-ai pus preste noi pentru păcatele noastre și stăpânesc trupurile noastre și dobitoacele noastre după vrearea sa, și sântem în mare năcaz.

38. Deci, preste toate aceastea noi înșine lovim legătură și iscălim și însămneaze căpeteniile noastre, leviții noștri și preoții noștri».

Cap 10

Să numără cei ce au iscălit legătura cu Dumnezeu făcută, cu carea să făgăduiesc a ținea toate poruncile lui Dumnezeu, mai vârtos a nu să mesteca cu cei de alt neam; | a ținea sâmbăta, anul al șaptelea jârtvele, pârghele și zăciuirile. 448v

1. Iară însămnători au fost: Neemie, Athersatha, fiiul lui Ahelai și Sedechie,
2. Saraie, Azarie, Ieremia,
3. Feshur, Amarie, Melhie,
4. Hartul, Sevenie, Melluh,
5. Harem, Merimuth, Ovdie,
6. Daniil, Ghenthon, Varuh,
7. Mosollam, Avie, Miamin,
8. Maazie, Velgai, Semeie. Aceștia, preoții.
9. Iară leviții: Iosue, fiiul Azaniei, Vennui din fiii Henadat, Chedmihel.
10. Și frații lor, Sevenie, Odaie, Chelipa, Falaie, Hanaan,
11. Miha, Rohav, Hasevie,
12. Zahur, Serevie, Savanie,
13. Odaie, Vani, Vaninu.
14. Capetele norodului: Faros, Fahath-Moav, Elam, Zethu, Vani,
15. Vonni, Azgad, Vevai,
16. Adonie, Veguai, Adin,
17. Ater, Hezechie, Azur, ||
18. Odaie, Hasum, Vesai, 449r
19. Heref, Anathoth, Nevai,
20. Megfie, Mosollam, Hazir,
21. Mesizavel, Sadoc, Ieddva,
22. Feltie, Hanan, Anaie,
23. Osee, Hananie, Hasuv,
24. Alohes, Falea, Sovec,
25. Rehum, Hasevna, Maasia,
26. Ehaie, Hanan, Anan,
27. Meluh, Rahan, Vaana.
28. Și ceialalți din norod: preoții și leviții, portarii și cântăreții, nathineii și toți carii s-au usebit dintre noroadele locurilor către leagea lui Dumnezeu, muierile lor, fiii lor și featele lor.

29. Toţi carii putea înţeleage, făgăduind pentru fraţii săi, mai-marii lor şi carii vinea a făgădui şi a jura să umble în leagea lui Dumnezeu, carea o dedease în mâna lui Moisi, slugii lui Dumnezeu, să facă şi să păzască toate poruncile Domnului, Dumnezeului nostru, 449v şi ju|decăţile Lui şi ţeremoniile Lui.

30. Şi să nu dăm featele noastre norodului pământului, şi featele lor să nu le luâm fiilor noştri.

31. Şi noroadele pământului carii aduc negoţuri şi toate ceale spre slujbă în zioa sâmbetei să vânze, nu vom lua de la ei sâmbăta şi în zioa cea sfinţită şi vom slobozi anul al şaptelea şi scoaterea a toată mâna.

32. Şi vom aşeza preste noi porunci, să dăm a treia parte de siclă peste an spre lucrul casii Dumnezeului nostru,

33. Spre pâinile punerii-înainte şi spre jârtva cea veacinică şi spre arderea veacinică în sâmbete, în luni noao, în praznice şi în ceale sfinţite şi pentru păcat; să se roage pentru Israil şi spre toată slujba casii Dumnezeului nostru.

450r 34. Şi am trimis sorţi preste aducerea leamnelor între preoţi şi le||viţi şi norod, să se aducă în casa Dumnezeului nostru prin casele părinţilor noştri prin vreami, din vreamile anului până la an, să arză pre oltariul Domnului, Dumnezeului nostru, precum iaste scris în Leagea lui Moisi.

35. Şi să facem ceale întâiu născute a pământului nostru şi pârghele a toată roada de tot pomul, din an în an, în casa Domnului.

36. Şi pârga fiilor noştri şi a dobitoacelor noastre, precum iaste scris în Leage, şi pârghele boilor noştri şi a oilor noastre să se aducă în casa Dumnezeului nostru, preoţilor carii slujesc în casa Dumnezeului nostru.

37. Şi pârga bucatelor noastre şi a gustărilor noastre şi poamele a tot pomul şi a culesului şi a untului-de-leamn să aducem preoţilor la vistieriia Dumnezeului nostru, şi a zeacea partea pământului nostru leviţilor. Însuşi leviţii zeciuiale vor lua din toate cetăţile lucrurilor noastre.

450v 38. Şi va fi preot, fiiul lui Aaron, cu leviţii în zeciuialele leviţilor, şi levi|ţii vor aduce a zecea parte din zeaciuirile sale în casa Dumnezelui nostru la vistierie, în casa comorii.

39. Că la vistierie vor purta fiii lui Israil şi fiii Levii pârghele grâului, a vinului şi al untului-de-lemn; şi acolo vor fi vasele ceale sfinţite şi preoţii şi cântăreţii şi portarii şi slujitorii, şi nu vom lăsa casa Dumnezeului nostru.

Cap 11

Să numără lăcuitorii Ierusalimului şi a cetăţilor Iiudei după înnoire.

1. Şi au lăcuit căpeteniile norodului în Ierusalim, iară ceaealaltă gloată au trimis sorţi: să ia o parte din zeace, carii era să lăcuiască în Ierusalim, cetatea cea sfântă, iară noao părţi prin cetăţi.

2. Şi au blagoslovit norodul pre toţi bărbaţii carii de bunăvoie să dedease a lăcui în Ierusalim.

451r 3. Şi aceştia sânt căpeteniile ţinu||tului carii au lăcuit în Ierusalim şi în cetăţile Iudei. Şi au lăcuit fieştecarele în moştenirea sa, în cetăţile sale, Israil, preoţii, leviţii, nathineii şi fiii slugilor lui Solomon.

4. Şi în Ierusalim au lăcuit din fiii Iuda şi dintre fiii Veniamin. Dintre fiii Iuda: Athaie, fiiul Azian, fiiului Zaharie, fiiului Amarie, fiiului Safatie, fiiului Malaeil. Din fiii Fares,

5. Maasie, fiiul Varuc, fiiul Holhoza, fiiul Hazie, fiiul Adaie, fiiul Ioariv, fiiul Zaharie, fiiul Soloniteanului.

6. Toţi aceştia, fiii lui Fares, carii au lăcuit în Ierusalim, patru sute şasezeaci şi opt bărbaţi tari.

7. Iară aceştia sânt fiii lui Veniamin: Sellum, fiiul Mosollam, fiiul Ioid, fiiul Fadaie, fiiul Colaie, fiiul Masie, fiiul Etheil, fiiul Isaie,

8. Şi după el Ghevvai, Sellai, noao sute doaozeaci şi opt.

451v 9. Şi Ioil, fiiul Zehrii, mai-marele lor, | şi Iuda, fiiul Seme, preste cetate al doile.

10. Şi dintre preoţi: Idaie, fiiul Ioariv, Iahin,

11. Saraie, fiiul Helchie, fiiul Mosollam, fiiul Sadoc, fiiul Meraioth, fiiul Ahitov, căpetenia casii lui Dumnezeu.

12. Şi fraţii lor, carii făcea lucrurile bisearicii, opt sute doaozeaci şi doi. Şi Adaie, fiiul Ieroham, fiiul Felelis, fiiul Amsii, fiiul Zahariei, fiiul Feshur, fiiul Melhiei;

13. Şi fraţii lui, căpeteniile părinţilor, doao sute patruzeaci şi doi; şi Amasaia, fiiul Azdriil, fiiul Ahazi, fiiul Mosollamoth, fiiul Emmer;

14. Şi fraţii lor, putearnici foarte, o sută doaozeaci şi opt, şi mai-marele lor, Zavdiil, fiiul putearnicilor.
15. Şi din leviţi: Semeie, fiiul Hasuv, fiiul Azaricam, fiiul Hazavie, fiiul Voni,
16. Şi Savaathai şi Iozaved, preste toate lucrurile care era din afară în casa lui Dumnezeu, de la căpeteniile leviţilor. ||
17. Şi Mathanie, fiiul Miha, fiiul Zevedei, fiiul Asaf, căpetenie spre lăudare şi spre mărturisire în rugăciune, şi Vecvechie, al doilea din fraţii lui, şi Avda, fiiul Samua, fiiul Galal, fiiul Idithum. 452r
18. Toţi leviţii în sfânta cetate, doao sute optzeaci şi patru.
19. Şi portarii: Accuv, Telmon şi fraţii lor, carii păzea uşile, o sută şaptezeaci şi doi.
20. Şi ceiaalalţi din Israil, preoţi şi leviţi, în toate cetăţile Iudei, fieştecarele în moşia sa.
21. Şi nathineii, carii lăcuia în Ofel, şi Siaha, şi Gasfa dintre nathinei.
22. Şi episcopul leviţilor în Ierusalim, Azzi, fiiul Vani, fiiul Hasavie, fiiul Mathanie, fiiul Mihei din fiii Asav, cântăreţi în slujba casii lui Dumnezeu.
23. Că porunca împăratului preste ei era şi rânduiala în cântăreţi prin fieştecare zi.
24. Şi Fathahie, fiiul Mesezevil, din fiii | Zara, fiiul lui Iuda, în mâna împăratului după tot cuvântul norodului. 452v
25. Şi în casă, prin toate ţânuturile lor, din fiii Iiudei au lăcuit în Cariatharve şi în featele ei, şi în Divon şi în featele ei, şi în Cavseil şi în satele ei,
26. Şi în Iesue şi în Molada şi în Vethfaleth,
27. Şi în Hasersual şi în Versaves şi în featele ei,
28. Şi în Sicheleg şi în Mohona şi în featele ei,
29. Şi în Remmon, şi în Saraa şi în Ierimoth,
30. Zanua, Odollam şi în satele lor, Lahis şi în ţânuturile ei, şi Azeca şi în featele ei; şi au rămas în Versaviia până la Valea Ennom.
31. Iară fiii lui Veniamin, Agheva, Melma şi Haii şi Vethil şi featele ei,
32. Anathoth, Nov, Anania,
33. Asor, Rama, Ghethaim,
34. Hadid, Sevom şi Nevallat, Lod, ||
35. Şi Ono, Valea Meaşterilor. 453r
36. Şi din leviţi, părţile Iudei şi Veniamin.

Cap 12

Numele şi slujbele preoţilor şi a leviţilor carii cu Zorovavel s-au suit în Ierusalim şi păzitorii vistieriilor. Cu mare prăznuire, chemându-se de pretutindini leviţii, să prăznuiaşte târnosirea zidului Ierusalimului.

1. Iară aceştia sânt preoţii şi leviţii carii s-au suit cu Zorovavel, fiiul lui Salathiil şi Iosue: Saraiia, Irimie, Esdra,
2. Amaria, Melluh, Hattul,
3. Sevenie, Răum, Merimuth,
4. Addo, Ghenthon, Avie,
5. Miamin, Madia, Velga,
6. Semeie şi Ioiariv, Idaie, Sellum, Amoes, Helchie,
7. Idaie. Aceştia, căpeteniile preoţilor şi fraţilor în zilele lui Iosue. |
8. Iară leviţi: Iesua, Vennui, Chedmihel, Sarevie, Iuda, Mathanie, preste cântăreţi, ei şi fraţii lor, 453v
9. Şi Vecvenie şi Hamni şi fraţii lor, fieştecarele în slujba sa.
10. Iară Iosue au născut pre Ioachim, şi Ioachim au născut Eliasiv, şi Eliasiv au născut Ioiada,
11. Şi Ioiada au născut Ionathan, şi Ionathan au născut pre Ieddua.
12. Iară în zilele lui Ioachim era preoţi şi căpeteniile familiilor: Saraie, Maraie, Ieremie, Hananie,
13. Esdrei, Mosollam, Amariei, Iohanan,
14. Milihon, Ionathan, Sevenie, Iosiv,
15. Haram, Edna, Maraioth, Helchi,
16. Adaie, Zaharie, Ghenthon, Mosollam,
17. Avie, Zehri, Miamin şi Moadie, Felti,
18. Velghe, Sammua, Semaiei, Ionathan,
19. Ioiariv, Mathanai, Iodaiei, Azzi, ||
20. Sellaii, Chelai, Amoc, Hevir, 454r

21. Helchiei, Hasevie, Idaiei, Nathanail.
22. Leviţii în zilele Eliasiv şi Ioiadei şi Iohanan şi Jeddua, scrişi căpetenii familiilor şi preoţii în împărăţia lui Darie Persianului.
23. Fiii leviţi, căpeteniile familiilor, scrişi în cartea cuvintelor zilelor şi până la zilele lui Ionathan, fiiul lui Eliasiv.
24. Şi căpeteniile leviţilor: Hasevie, Serevie şi Iosue, fiiul Chetmihel, şi fraţii lor, prin rândurile sale, să laude şi să mărturisască după porunca lui David, omului lui Dumnezeu, şi să păzască aseaminea pre rând.
25. Mathanie şi Vecvechie, Ovedie, Mossolam, Telmon, Accuv, păzitorii porţilor şi uşilor înaintea porţilor.
454v 26. Aceştia, în zilele lui Ioachim, fiiul lui | Iosue, fiiul lui Iosedec, şi în zilele lui Neemie povăţuitoriului şi Esdrei, preotului şi scriitoriului.
27. Iară în târnosirea zidului Ierusalimului, au cercat pre leviţi din toate lucrurile sale să-i aducă în Ierusalim şi să facă târnosire şi veselie, în mulţămirea harurilor, şi în cântec şi în chinvale şi în psaltiri şi în alăute.
28. Şi s-au adunat fiii cântăreţilor din câmpii împrejurul Ierusalimului şi din satele Nethufatei,
29. Şi din casa Galgal şi din ţinuturile Gheva şi Asmaveth, că sate îşi zidise cântăreţii împrejurul Ierusalimului.
30. Şi s-au curăţit preoţii şi leviţii şi au curăţit norodul şi porţile şi zidul.
31. Şi am făcut a să sui căpeteniile Iudei pre zid şi am aşezat doi hori mari de lăudători şi s-au dus la dreapta pre zid la Poarta Gunoiului. ||
455r 32. Şi s-au dus după ei Osaie şi jumătate parte din căpeteniile Iuda,
33. Şi Azarie, Esdra şi Mossollam, Iuda şi Veniamin şi Semeie şi Irimie,
34. Şi din fiii preoţilor, în trâmbiţe, Zaharie, fiiul Ionathan, fiiul Semeiei, fiiul Mathaniei, fiiul Mihaiei, fiiul Zehur, fiiul Asaf,
35. Şi fraţii lui, Semeie şi Azareil, Malalai, Galalai, Maai, Nathanail şi Iuda şi Hanani, în vasele cântecului David, omului lui Dumnezeu, şi Esdra scriitoriul, înaintea lor în Poarta Fântânii.
36. Şi împrotiva lor s-au suit în treaptele cetăţii David, în suişul zidului preste casa lui David şi până la Poarta Apelor, spre răsărit.
37. Şi al doilea hor de mulţămită să ducea din preajmă, şi eu după el şi jumătate partea norodului preste zid şi preste Turnul Pitarilor şi până la zidul cel lat, |
455v 38. Şi preste Poarta Efrem şi preste Poarta Veache şi preste Poarta Peştilor şi Turnul Hananiil şi Turnul Emath şi până la Poarta Turmei. Şi au stătut în Poarta Străjii.
39. Şi au stătut doi hori de lăudători în casa lui Dumnezeu, şi eu, şi jumătate partea sfaturilor, cu mine.
40. Şi preoţii: Eliahim, Maasie, Miamin, Miheia, Elioenai, Zaharie, Hananie, în trâmbiţe.
41. Şi Maasie şi Semeie şi Eliazar şi Azzi şi Iohanan şi Melhie şi Elam şi Ezer. Şi chiar au cântat cântăreţi şi Esraie mai-marele.
[42]. Şi au jârthuit în zioa aceaea junghieri şi s-au veselit, că Dumnezeu îi veselise cu veselie mare. Ci şi muierile lor şi pruncii s-au bucurat şi s-au auzit veselia Ierusalimului departe.
456r [43]. Şi au numărat în zioa aceaea bărbaţi spre vistieriile comoarălor la || gustări, la pârghe şi la zăciuiale, să le aducă înlăuntru printr-înşii căpeteniile cetăţii, în miros de mulţămita harurilor, preoţii şi leviţii. Că s-au veselit Iuda întru preoţii şi leviţii, cei ce sta de faţă.
44. Şi au păzit ţineare Dumnezeului său şi ţâneare curăţiii şi cântăreţii şi portarii, după porunca lui David şi a lui Solomon, fiiului lui.
45. Că în zilele lui David şi Asaf, din început era căpetenii rânduiţi a cântăreţilor, în viersul celor ce laudă şi să mărturisesc lui Dumnezeu.
46. Şi tot Israilul, în zilele lui Zorovavel şi în zilele lui Neemie, da părţi cântăreţilor şi portarilor în toate zilele şi sfinţea pre leviţi, şi leviţii sfinţea pre fiii lui Aaron.

Cap 13

456v *Cetindu-se A doao leage, să leapădă cei | de alt neam; părţi leviţilor să însămneaze; din care vistierie vasele casei Tovie să leapădă şi vătămătorii sâmbetei să pedepsesc. Ceartă Neemie pre jidovii carii luase muieri de alt neam.*

1. Iară în zioa aceaea s-au cetit în cartea lui Moisi, auzind norodul. Şi s-au aflat scris într-însa că nu trebuie să între ammoniteanii şi moaviteanii în bisearica lui Dumnezeu până în veac,

2 Leage 23, 3.

2. Pentru că nu ieşise înnaintea fiilor Israil cu pâne şi cu apă şi au năimit asupra lor pre Valaam, ca să-i blasteme; şi au întors Dumnezeul nostru blăstămul în blagoslovenie.
3. Şi au fost deacă au auzit Leagea, au deschilinit pre tot cel de alt neam din Israil.
4. Şi spre aceasta era Eliasiv preotul, care era mai-mare în vistieria casii Dumnezeului nostru şi de aproape lui Tovie.
5. Şi ş-au făcut vistierie mare şi acolo era înnaintea lui puind daruri şi || tămâie şi vase şi zăciuiala grâului, a vinului şi a untului-de-leamn, părţile leviţilor şi a cântăreţilor şi a portarilor şi pârghele preoţeşti. 457r
6. Şi întru toate acestea n-am fost în Ierusalim, că în anul al treizeaci şi doilea a lui Artaxers, împăratului Vavilonului, am venit la împăratul şi în sfârşitul zilelor m-am rugat împăratului.
7. Şi am venit în Ierusalim şi am înţăles răotate carea făcuse Eliasiv lui Tovie, să-i facă comoară dinnaintea casii lui Dumnezeu.
8. Şi rău foarte a fi mi s-au părut şi am lepădat vasele casei lui Tovie afară din vistierie.
9. Şi am poruncit şi au curăţit vistieriile şi am întors acolo vasele casii lui Dumnezeu, jârtvă şi tămâie.
10. Şi am cunoscut cum că părţile leviţilor nu li s-au fost dat; şi fugise fieştecarele în ţânutul său dintre leviţi şi dintre cântăreţi şi din cei ce slujea.
11. Şi am pornit pricina asupra sfatului şi am zis: «Pentru ce am pără|sit casa lui Dumnezeu?» Şi i-am adunat şi i-am făcut a sta în locurile sale. 457v
12. Şi tot Iuda aducea zăciuiala grâului, a vinului, şi a untului-de-lemn în şuri.
13. Şi am rânduit preste şuri pre Selemiam preotul şi Sadoc scriitoriul şi Fadaie din leviţi, şi lângă ei Hanan, fiiul Zahur, fiiul Mathaniei, că credincioşi s-au aflat a fi şi lor li s-au încredinţat părţile fraţilor săi.
14. Adu-Ţi aminte de mine, Dumnezeul mieu, pentru aceasta şi să nu ştergi milele meale care am făcut în casa Dumnezeului mieu şi în ţeremoniile Lui.
15. În zilele acelea am văzut în Iiudeea călcând teascurile sâmbăta, grămădind stoguri şi pogorând pre asâni vin şi struguri şi smochine şi toată greotatea şi aducând în Ierusalim în zioa sâmbetei; şi i-am dojenit ca în zioa în care-i slobod să vânză, să vânză.
16. Şi tirii au lăcuit într-însa, aducând peşti şi toate ceale de vânzare şi vindea sâmbăta fiilor Iudei în Ierusalim. ||
17. Şi am certat pre mai-marii Iudei şi le-am zis: «Ce lucru iaste acest rău care voi faceţi şi sloboziţi zioa sâmbetei? 458r
18. Au nu aceastea au făcut părinţii noştri şi au adus Dumnezeul nostru preste noi tot răul acesta şi preste cetatea aceasta? Şi voi adăogaţi mânie preste Israil, vătămând sâmbăta».
19. Şi au fost deacă au odihnit porţile Ierusalimului în zioa sâmbetei, am zis: Şi am închis uşile şi am poruncit să nu le deşchiză până după sâmbătă. Şi din slugile meale am rânduit preste porţi, ca nime să aducă greotate sâmbăta.
20. Şi au rămas neguţătorii şi cei ce vindea ceale de vânzare afară de Ierusalim o dată şi de-a doao oară.
21. Şi i-am dojenit şi le-am zis: «Pentru ce rămâneţi în prejma zidului? De veţi face a doao oară aceasta, mână voi trimite asupra voastră!» Şi din vreamea aceaea n-au venit sâmbăta.
22. Şi am zis leviţilor să să curăţas|că şi să vie a păzi porţile şi a sfinţi zioa sâmbetei. Şi pentru aceasta, dară, adu-Ţi aminte de mine, Dumnezeul mieu, şi mă iartă după mulţimea milelor Tale. 458v
23. Ci şi în zilele acealea am văzut jidovi luându-şi muieri azotiteance, ammoniteance şi moaviteance.
24. Şi fiii lor de jumătate vorbea azoticeaşte şi nu ştiia vorbi jidoveaşte şi vorbea după limba norodului şi a norodului.
25. Şi i-am certat şi i-am blăstămat şi am bătut dintr-înşii bărbaţi şi i-am călcat jos şi i-am jurat în Dumnezeu să nu-şi dea featele sale fiilor lor şi să nu ia din featele lor fiilor săi şi loruşi, zicând:
26. «*Au nu întru acest lucru au păcătuit Solomon, împăratul lui Israil? Şi adevărat în neamuri multe nu era împărat aseaminea lui şi iubit Dumnezeului său era şi l-au pus Dumnezeu împărat preste tot Israilul. **Şi pre el, dară, l-au dus la păcat muierile ceale de alt neam.

*3 Împăr. 3, 1 şi 11, 1.
**3 Împăr. 11, 4.

27. Au doară şi noi, neascultând, vom face tot răul acest mare să câlcăm leagea || Dumnezeului nostru şi să luăm muieri streine?» 459r

28. Iară dintre fiii Ioiada, fiiul lui Eliasiv, preotului celui mare, jinere era Sanavallat Poroniteanul, care l-am gonit de la mine.
29. Adu-Ţi aminte, Doamne, Dumnezeul mieu, împrotiva celor ce pângăresc preoţiia şi moştenirea preoţească şi leviticească.
30. Şi i-am curățit de toţi cei de alt neam şi am aşezat rândurile preoţilor şi a leviţilor, pre fieştecare în slujba sa.
31. Şi în aducerea leamnelor în vreami rânduite şi în ceale de pârgă adu-Ţi aminte de mine, Dumnezeul mieu, spre bine. Amin!"

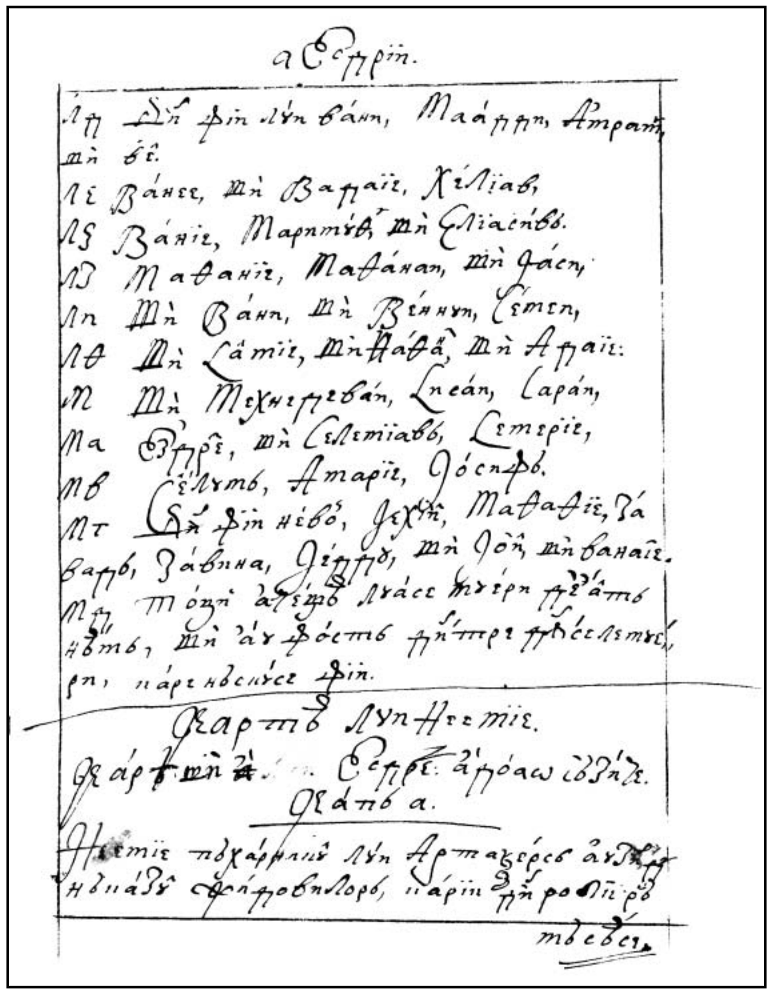
C

E

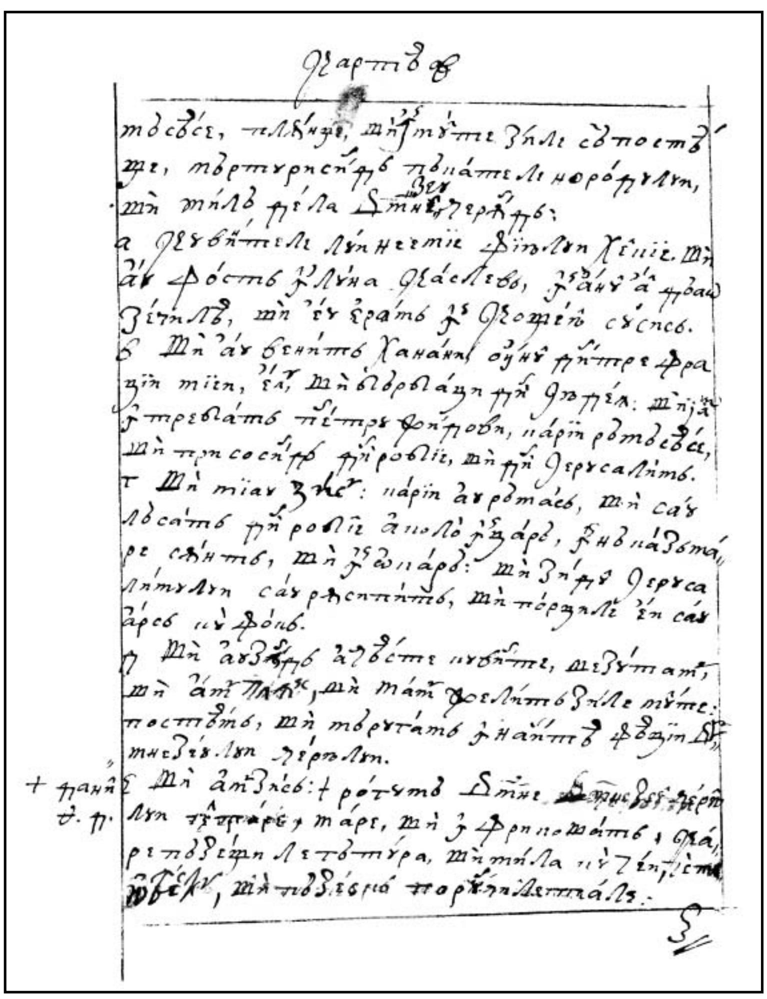
F

O

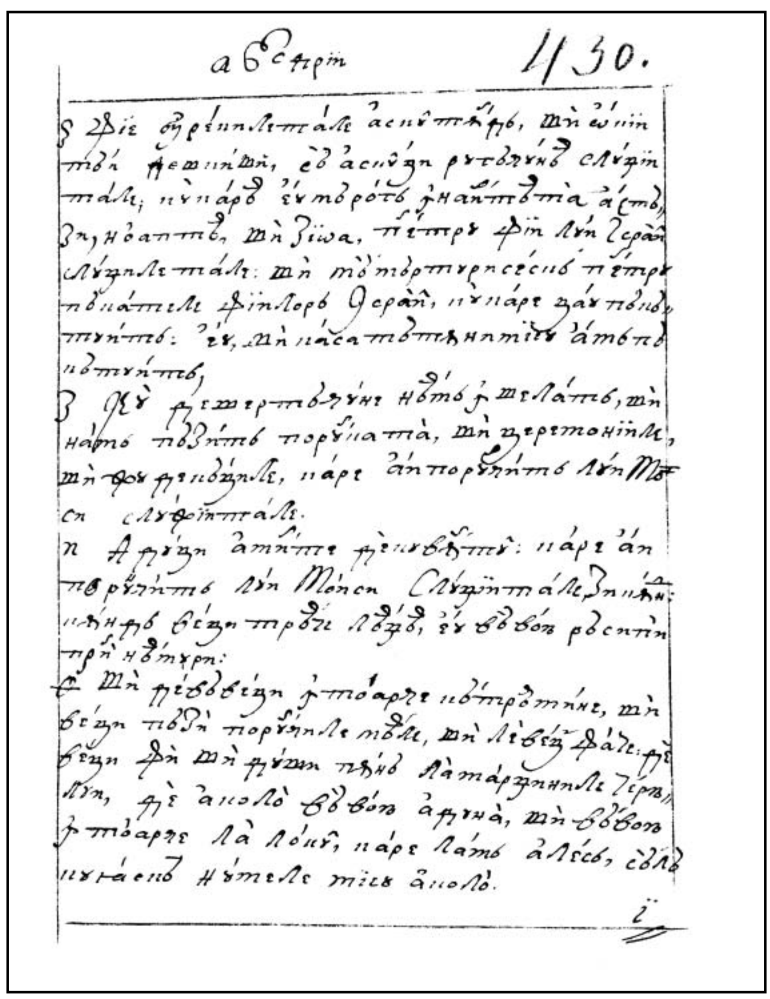
P

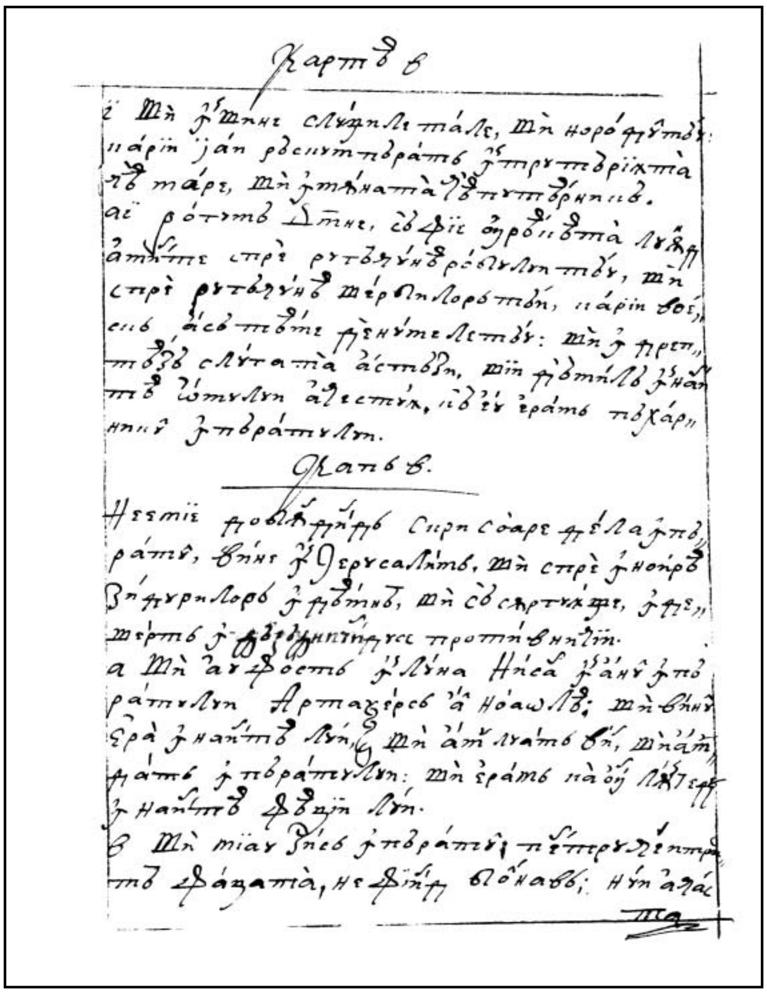
425r

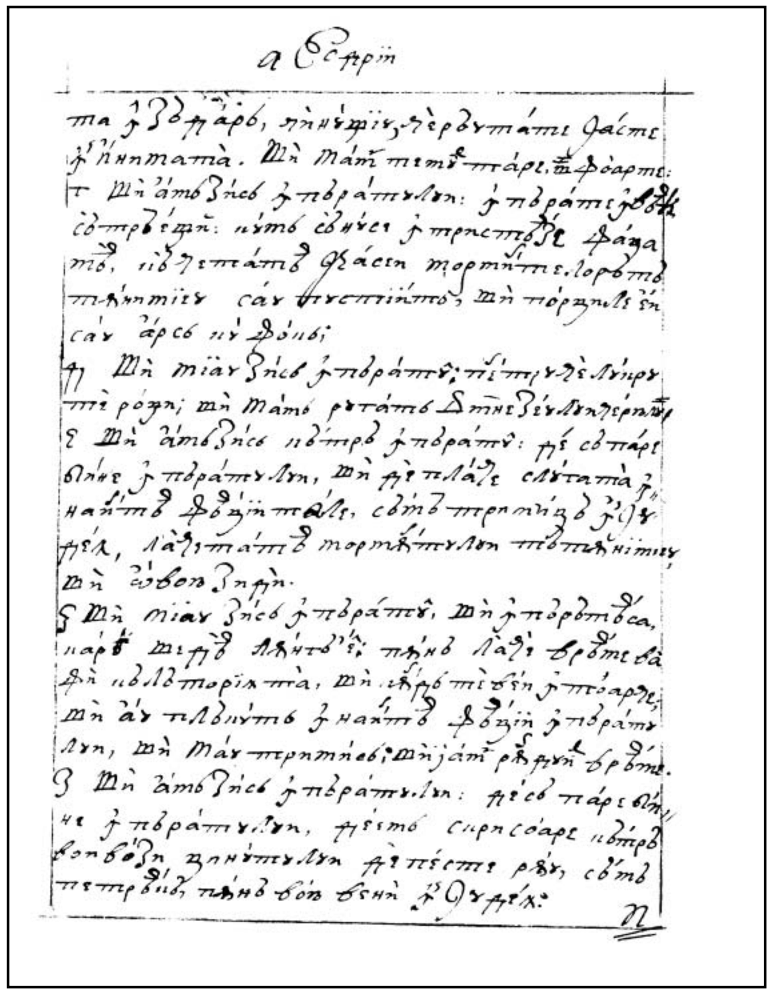

425v

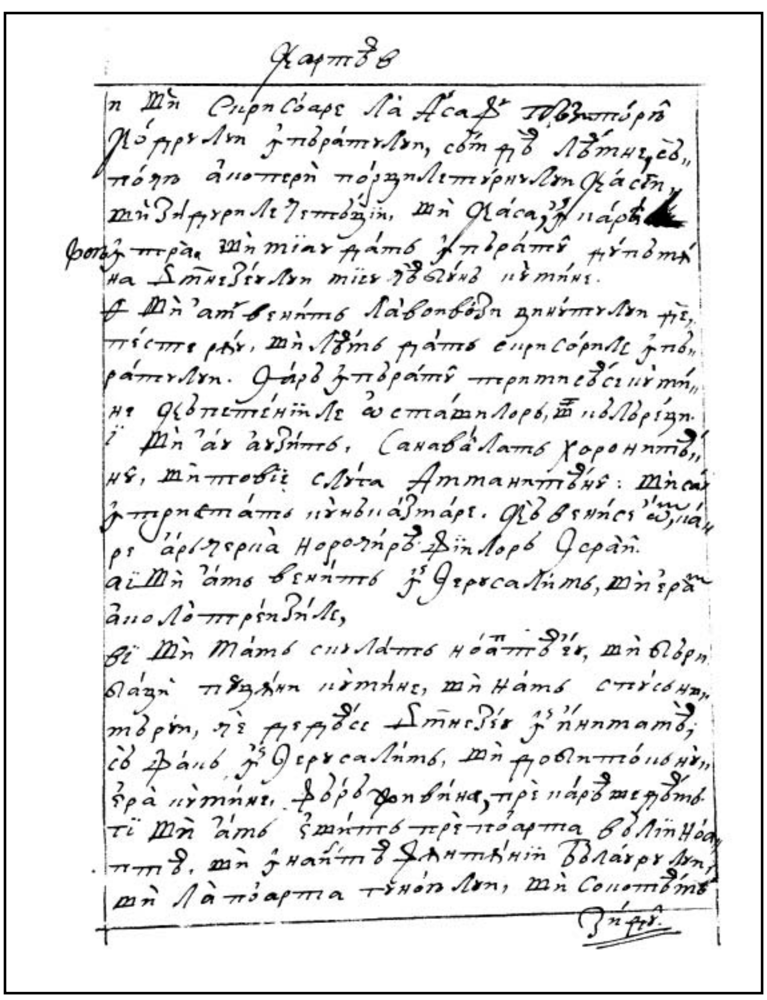
426r

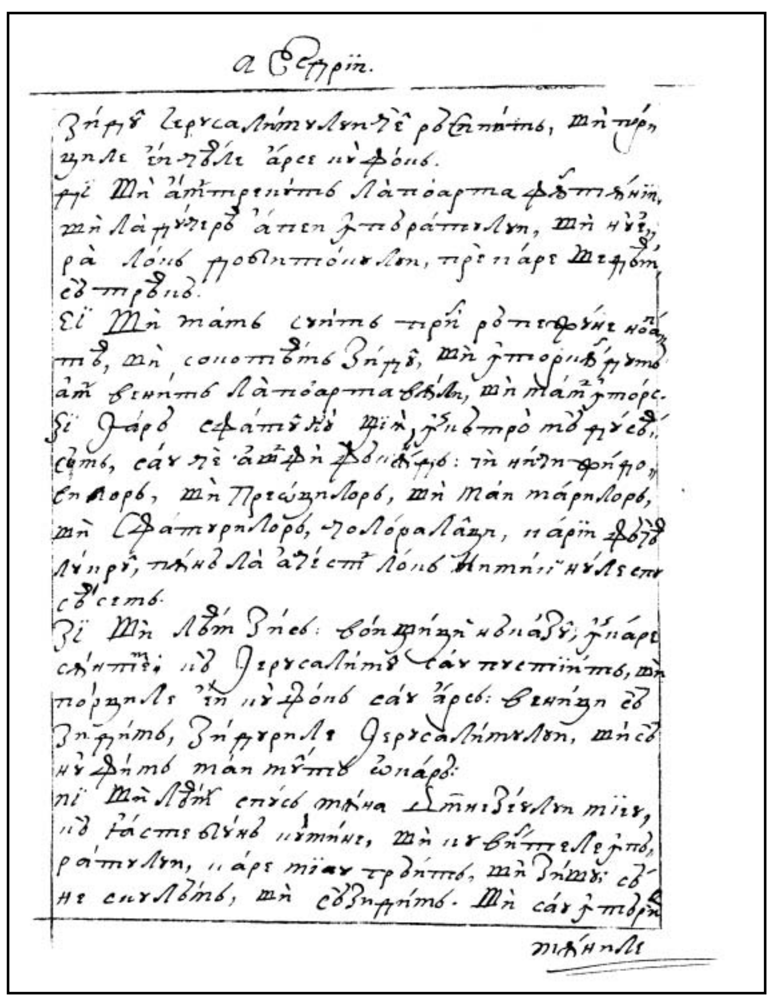

426v

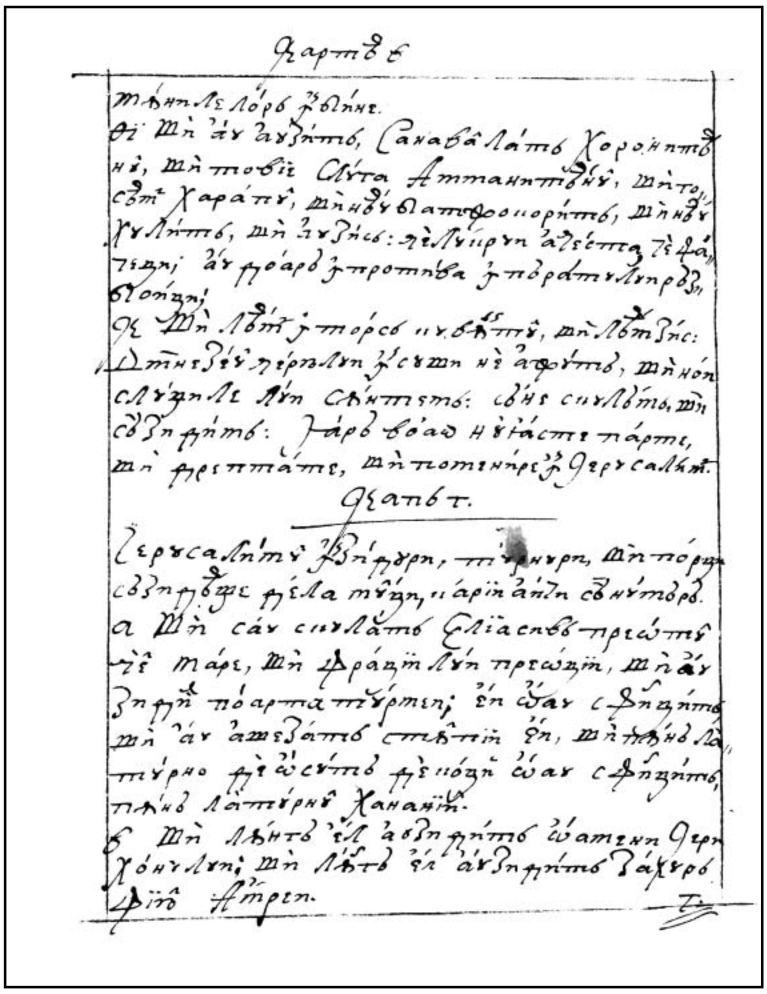
427r

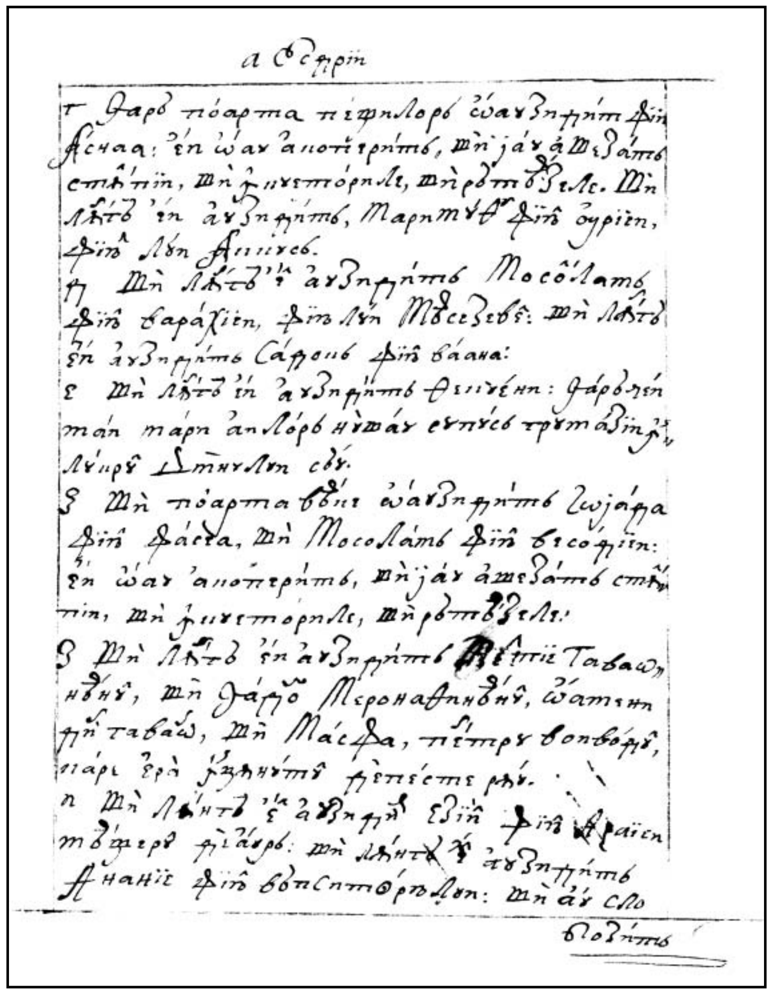

427v

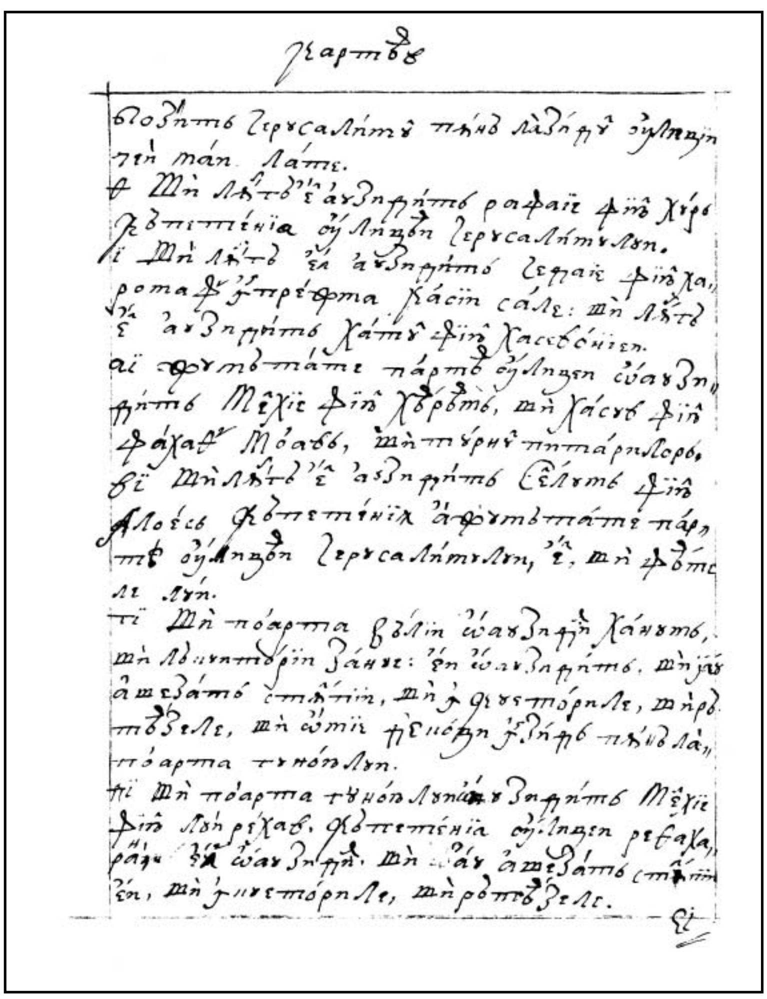
428r

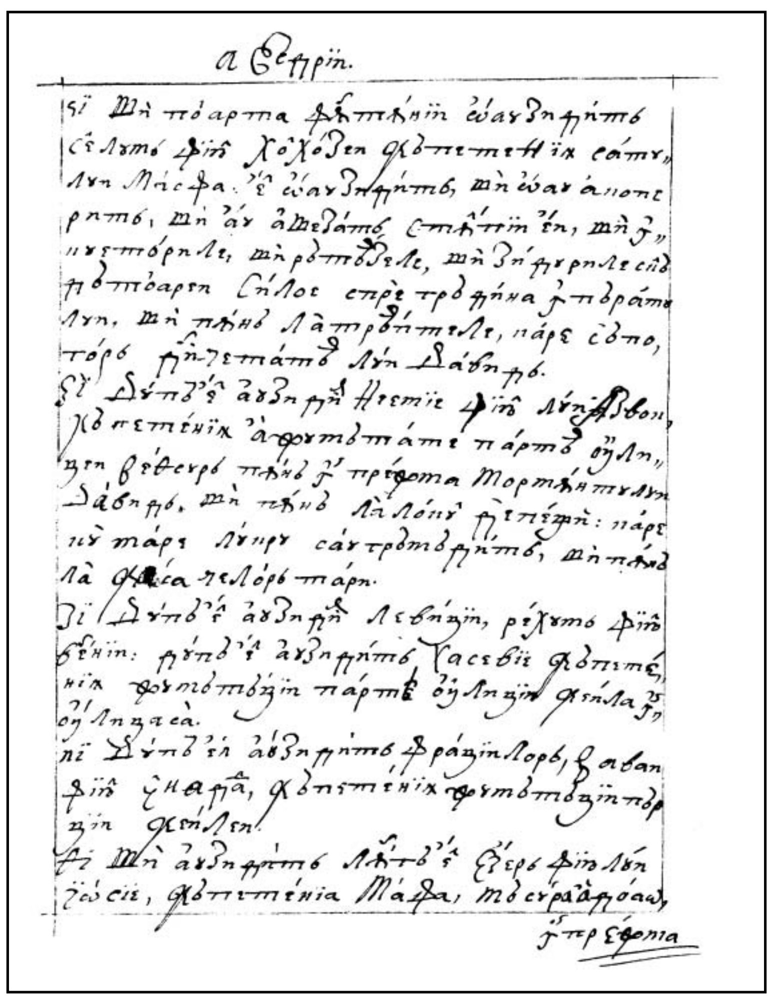
428v

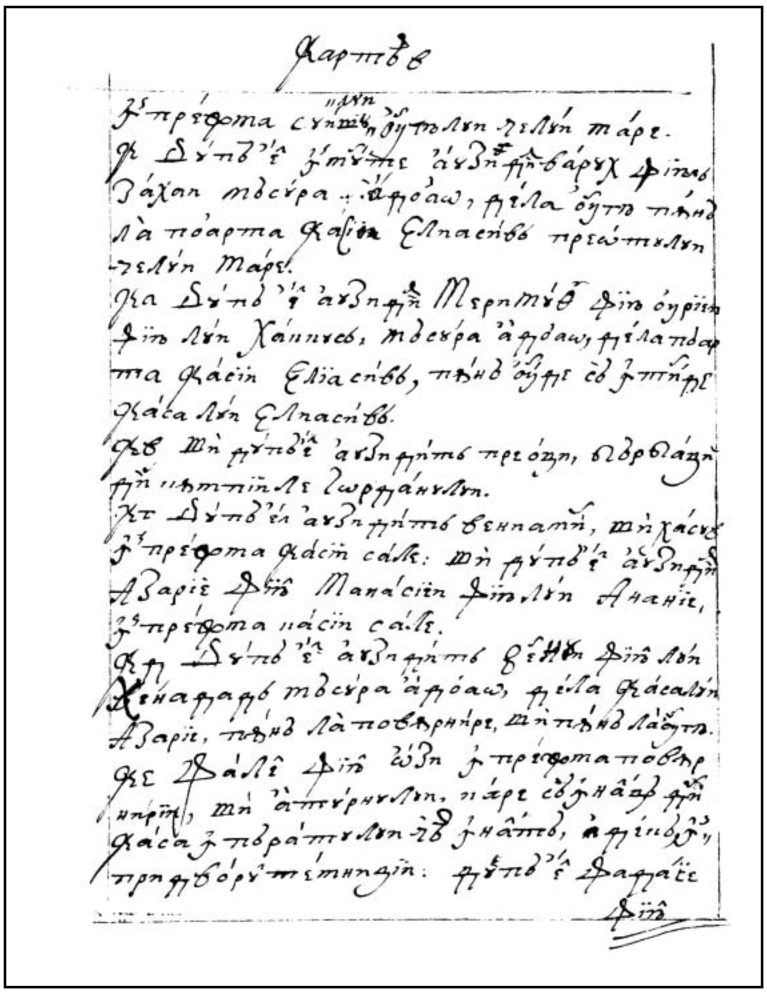
429r

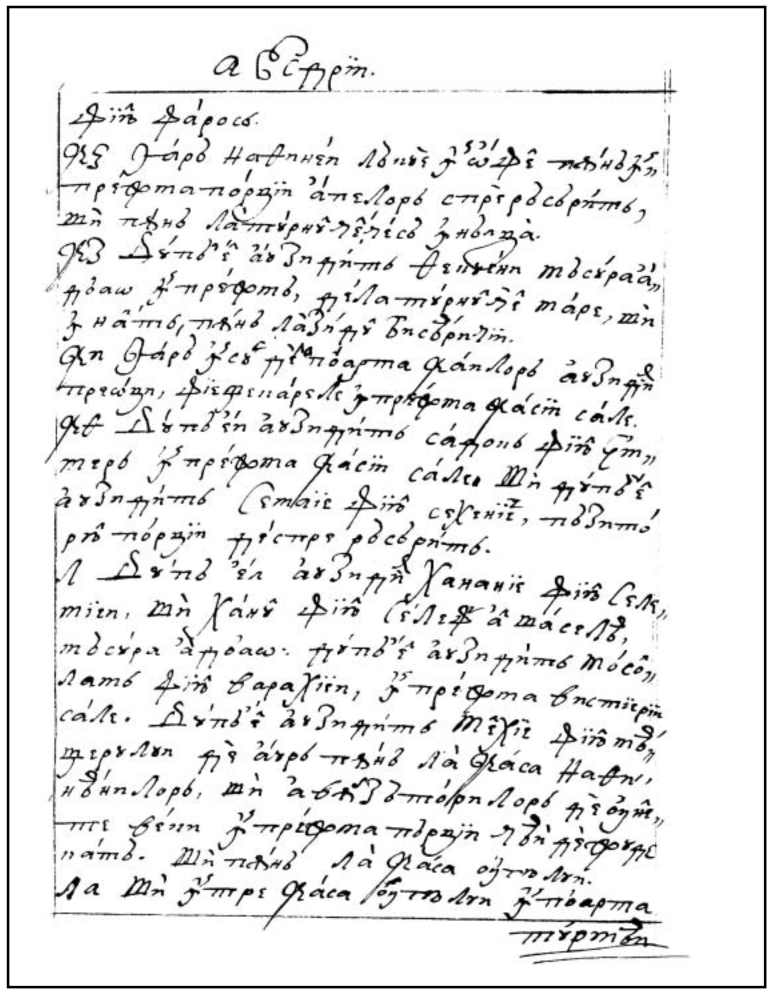

429v

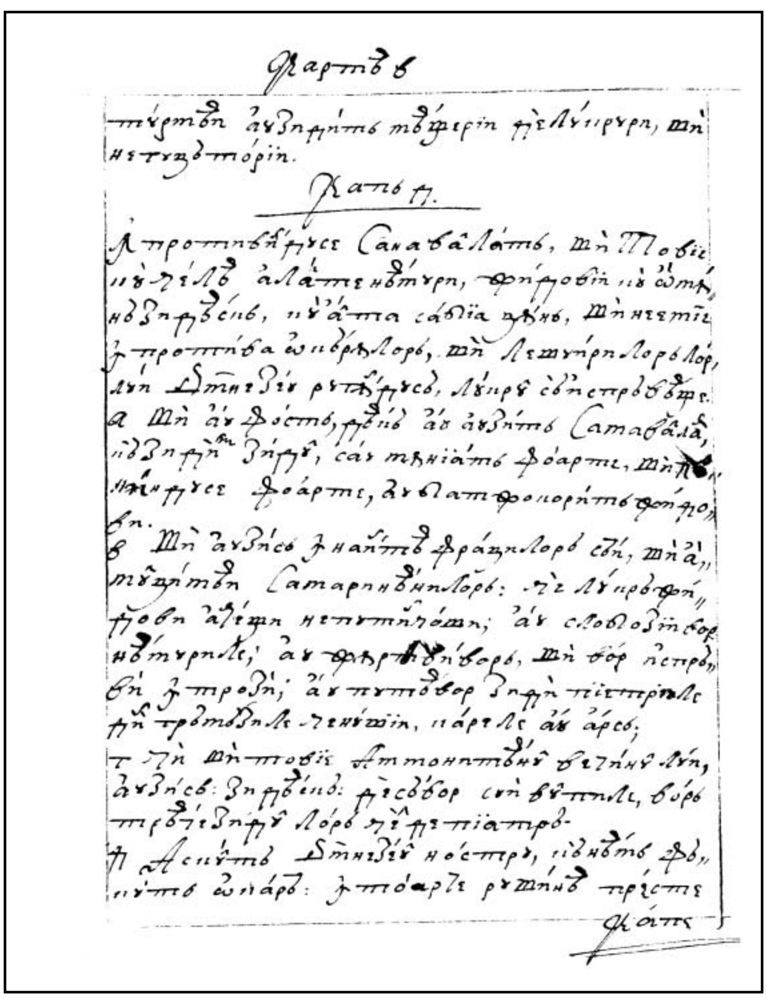
430r

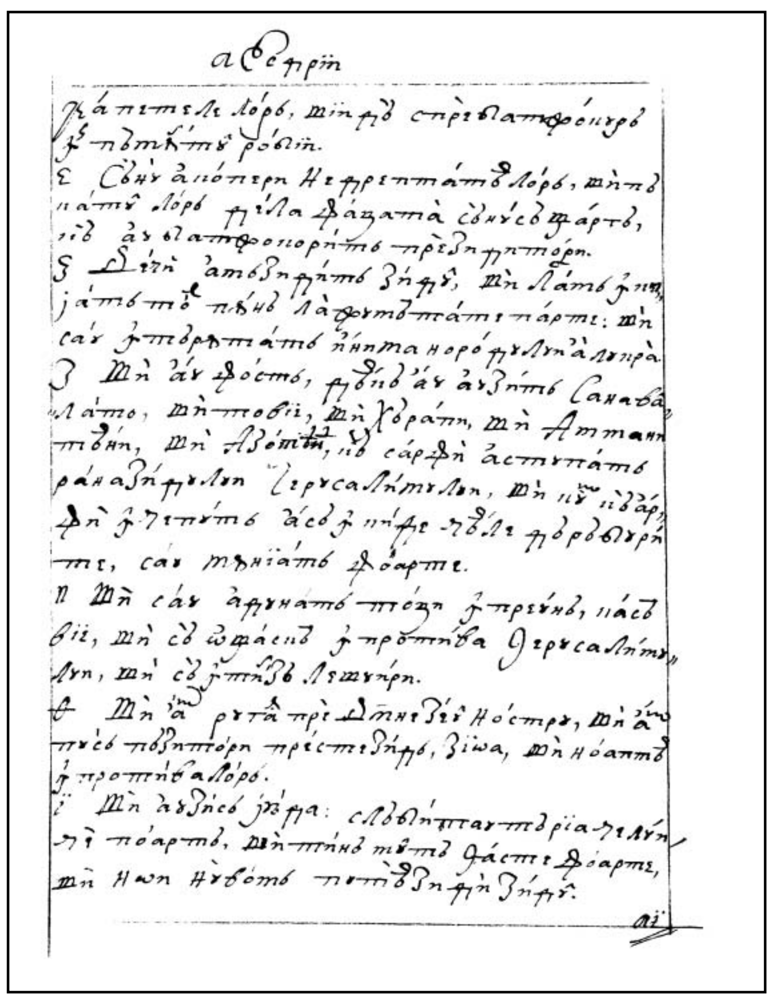

430v

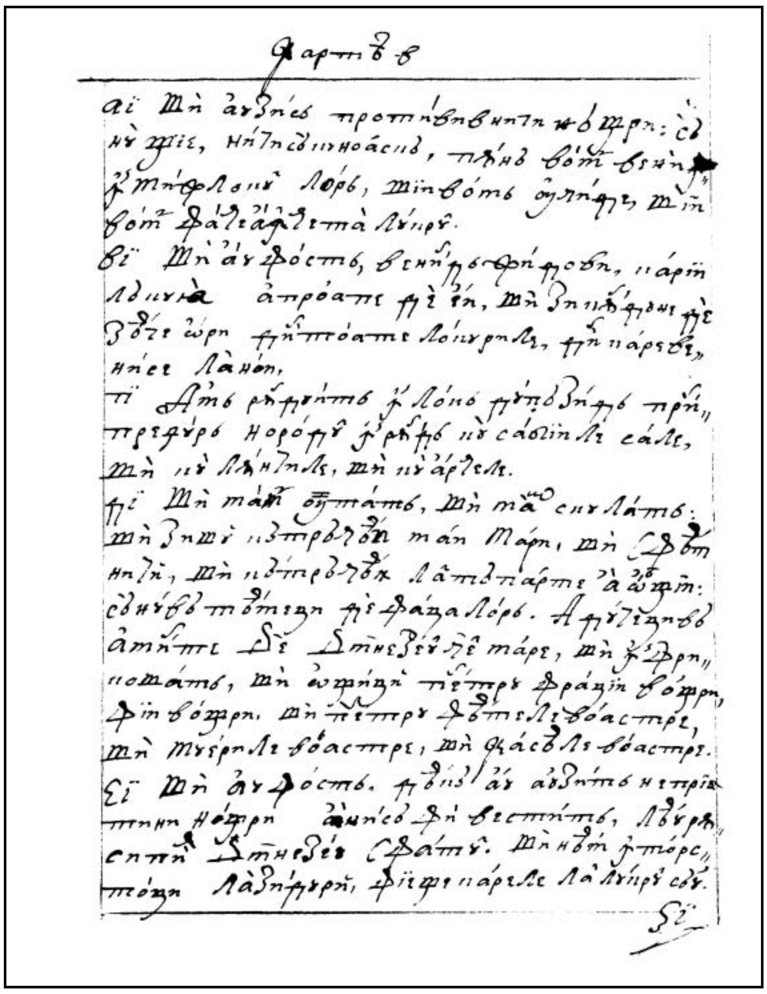
431r

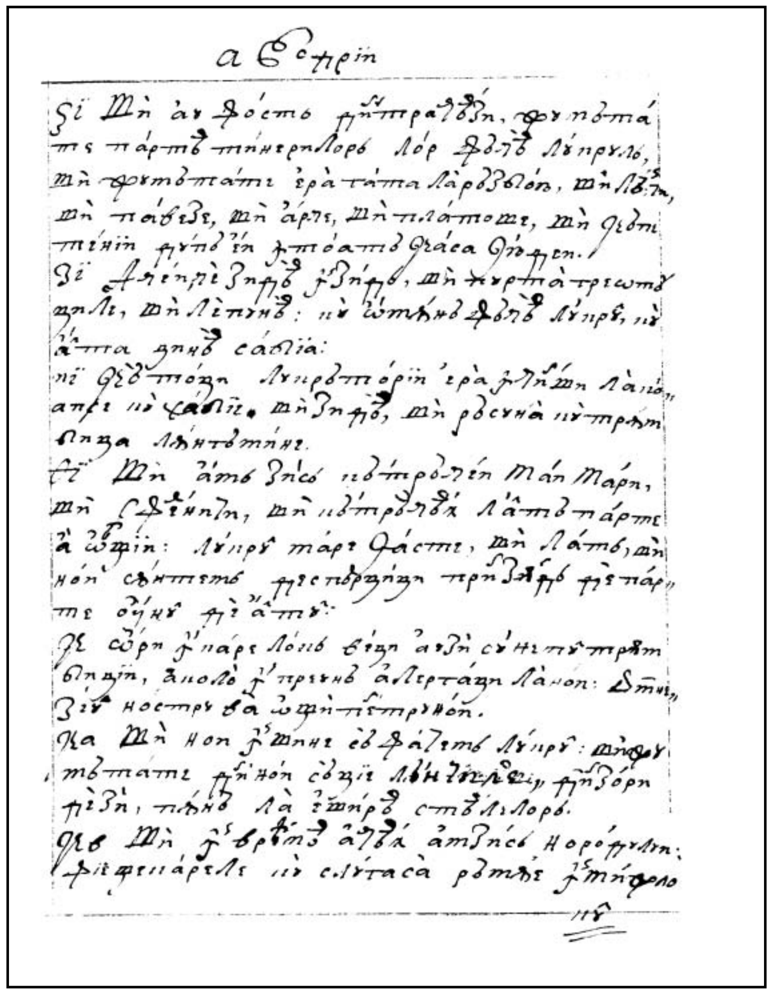

431v

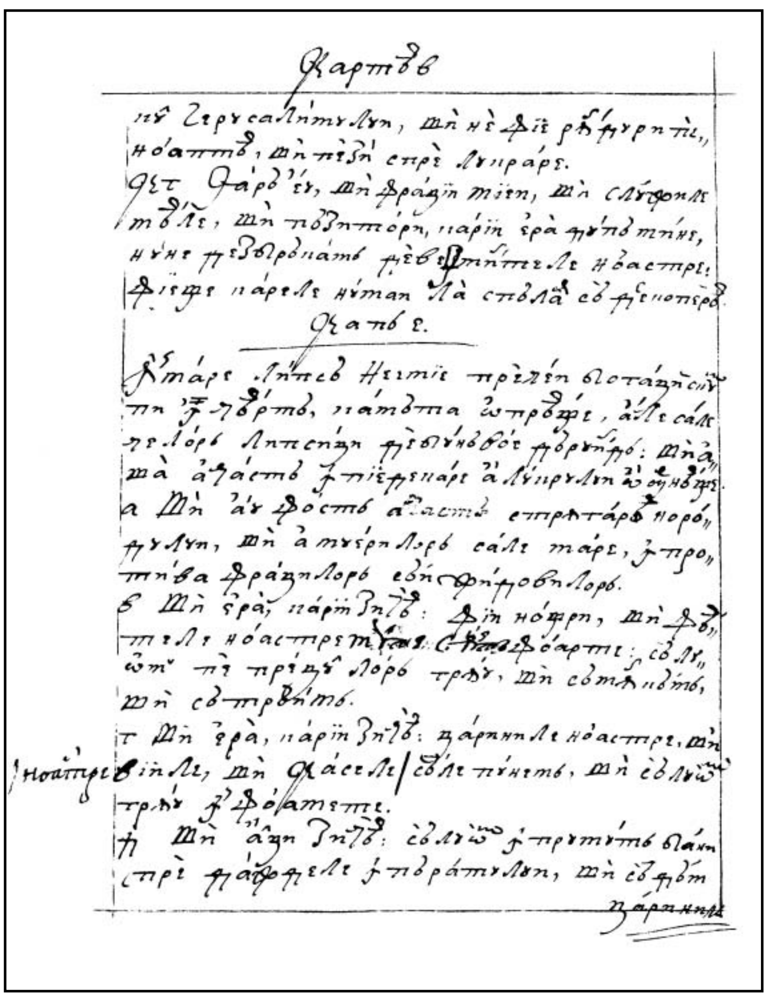
432r

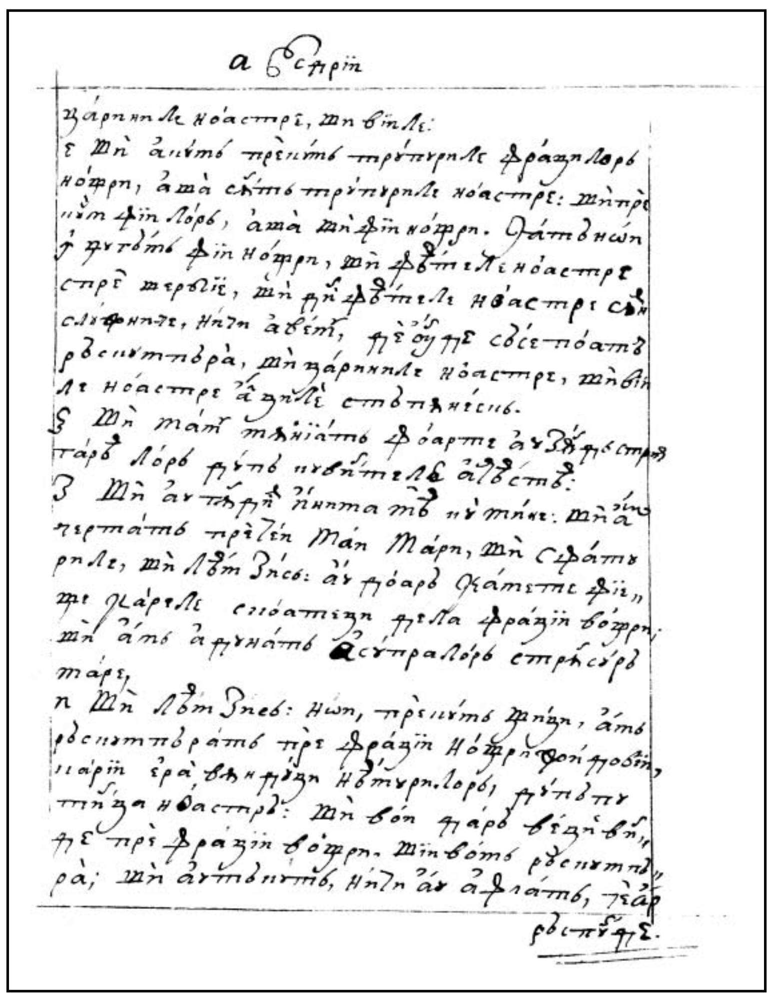

432v

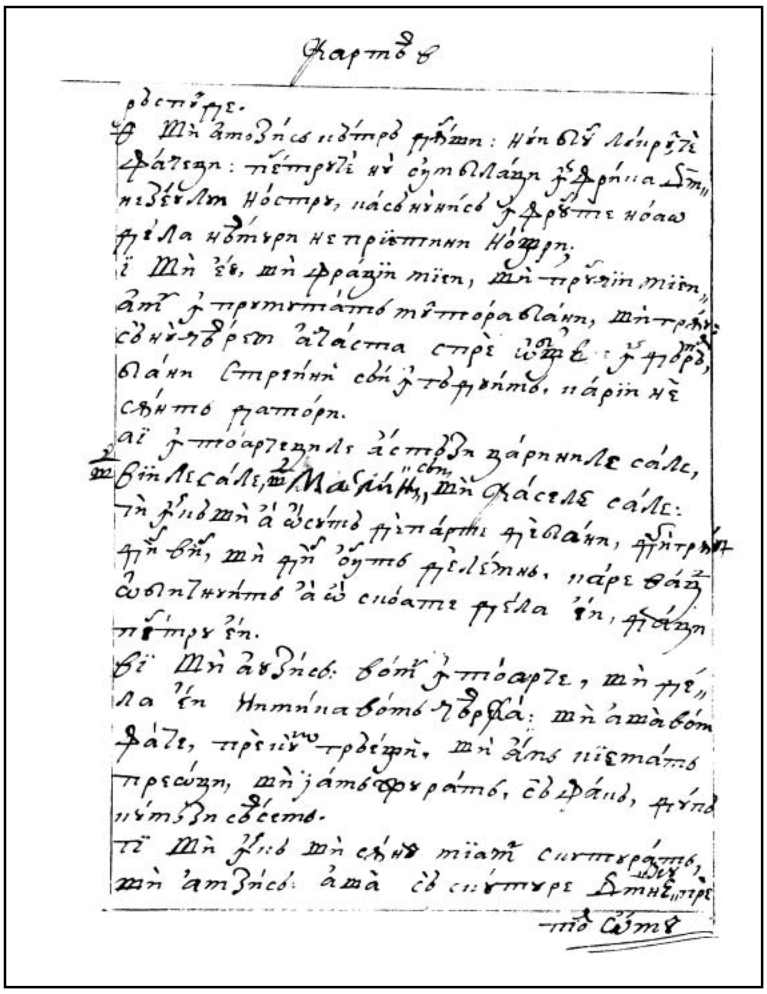
433r

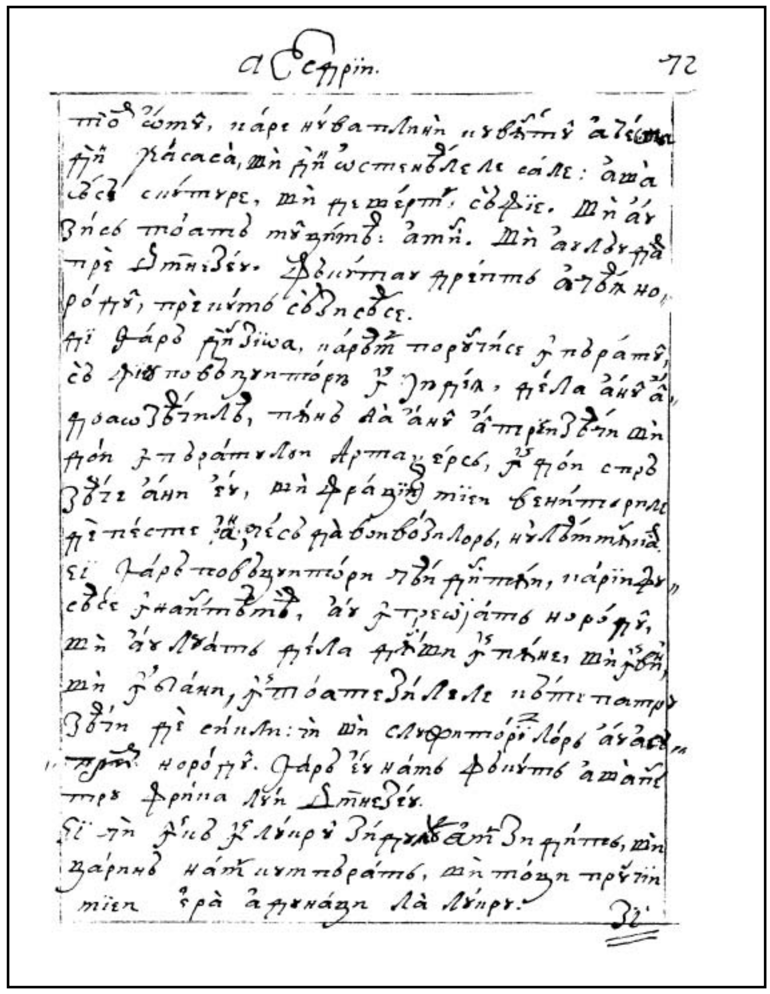

433v

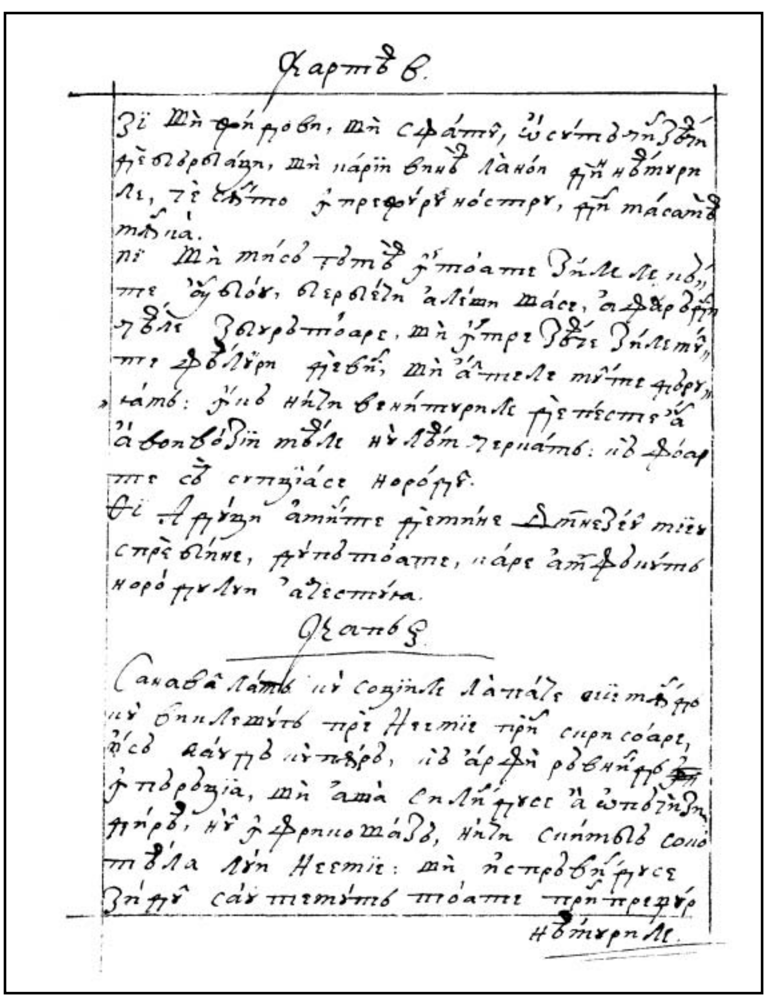
434r

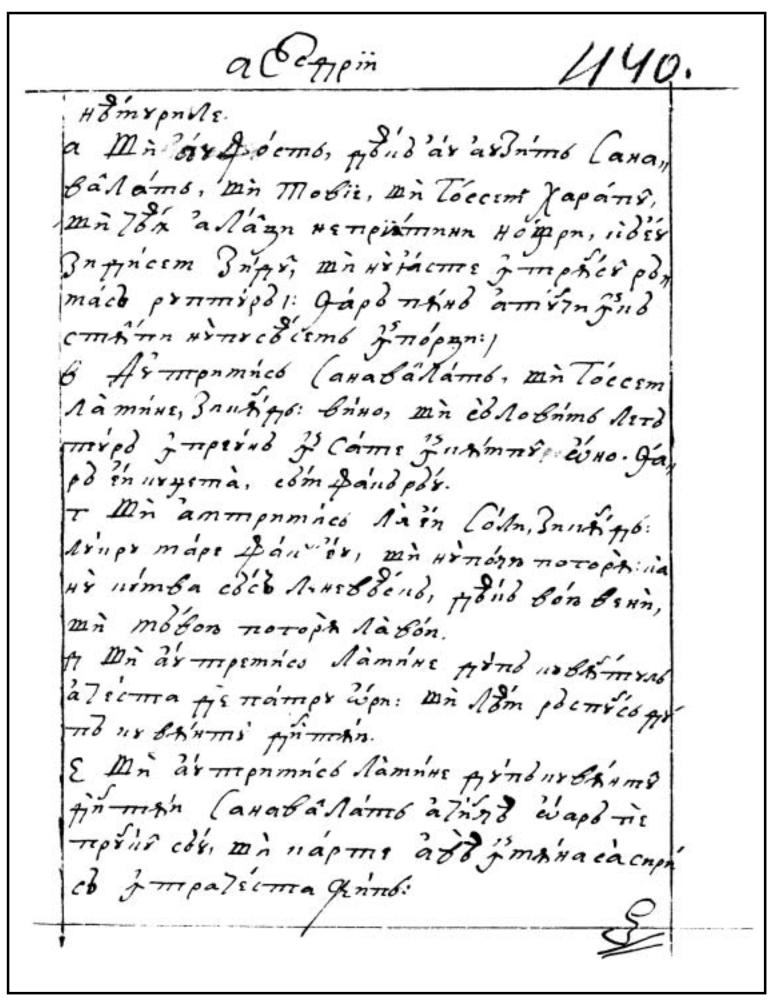

434v

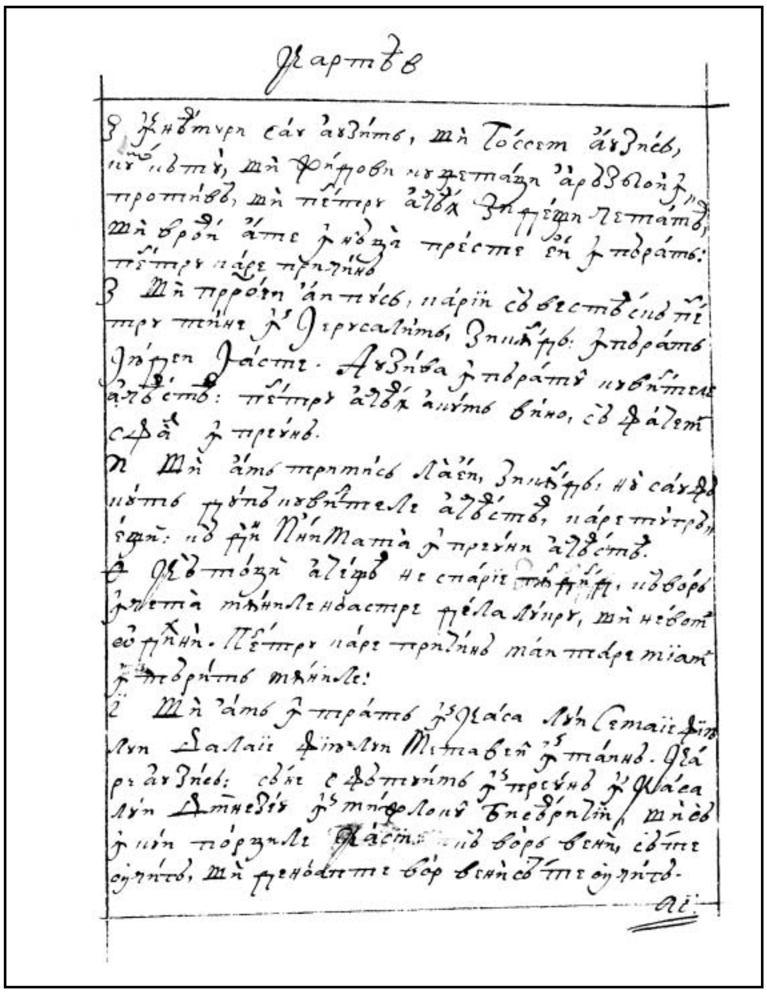
435r

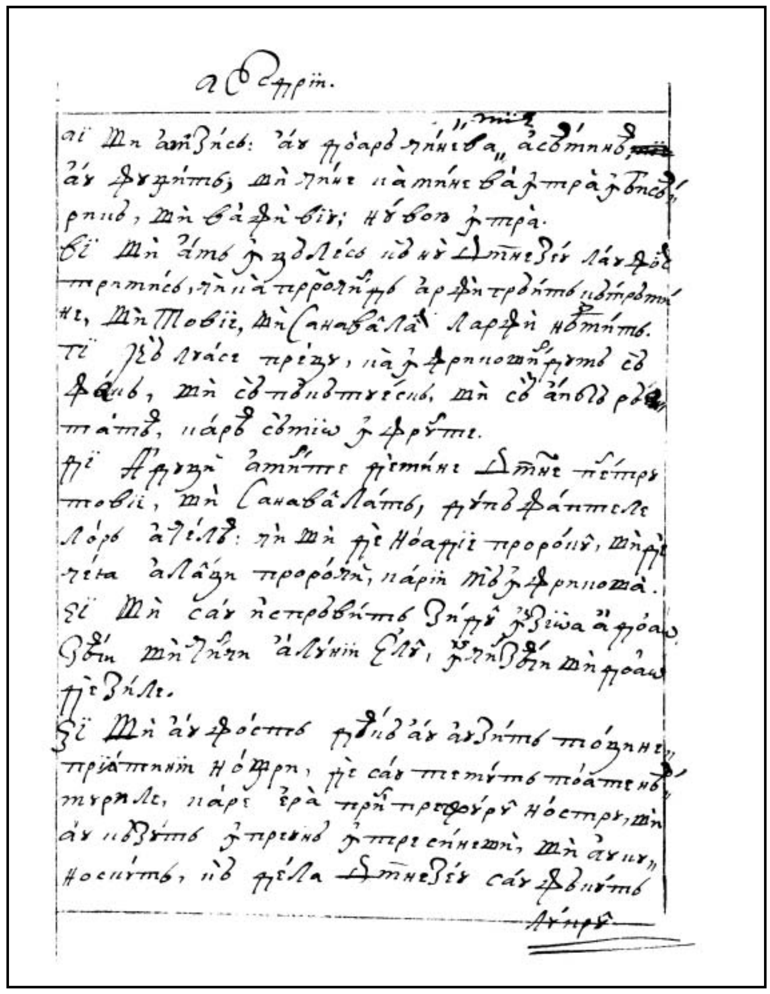

435v

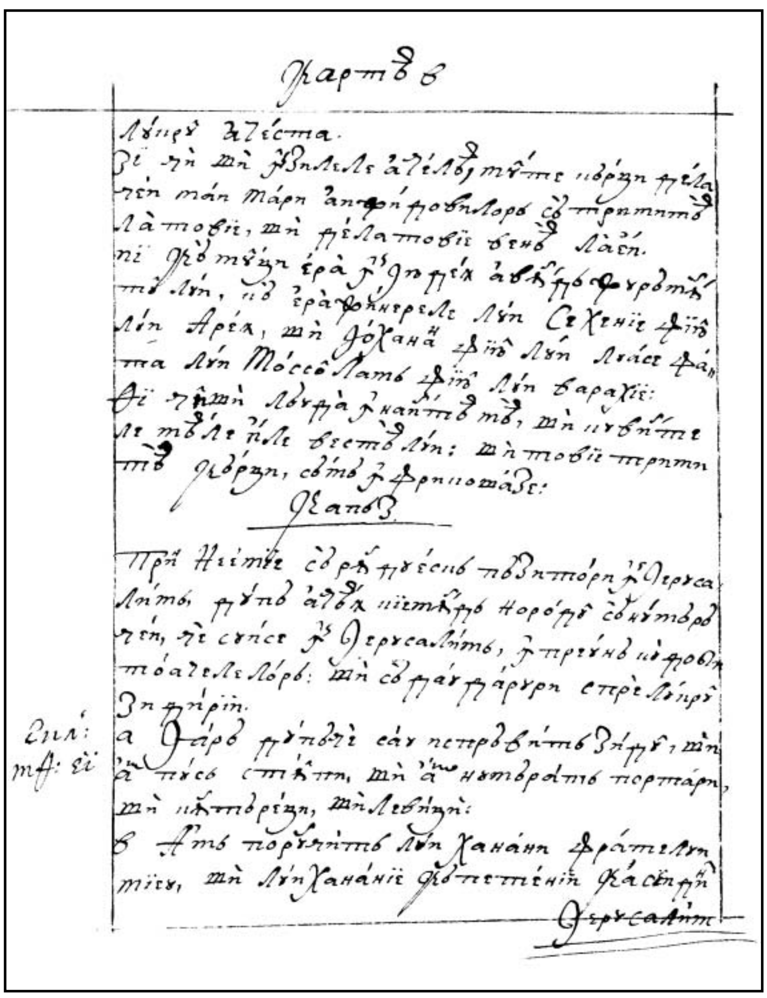
436r

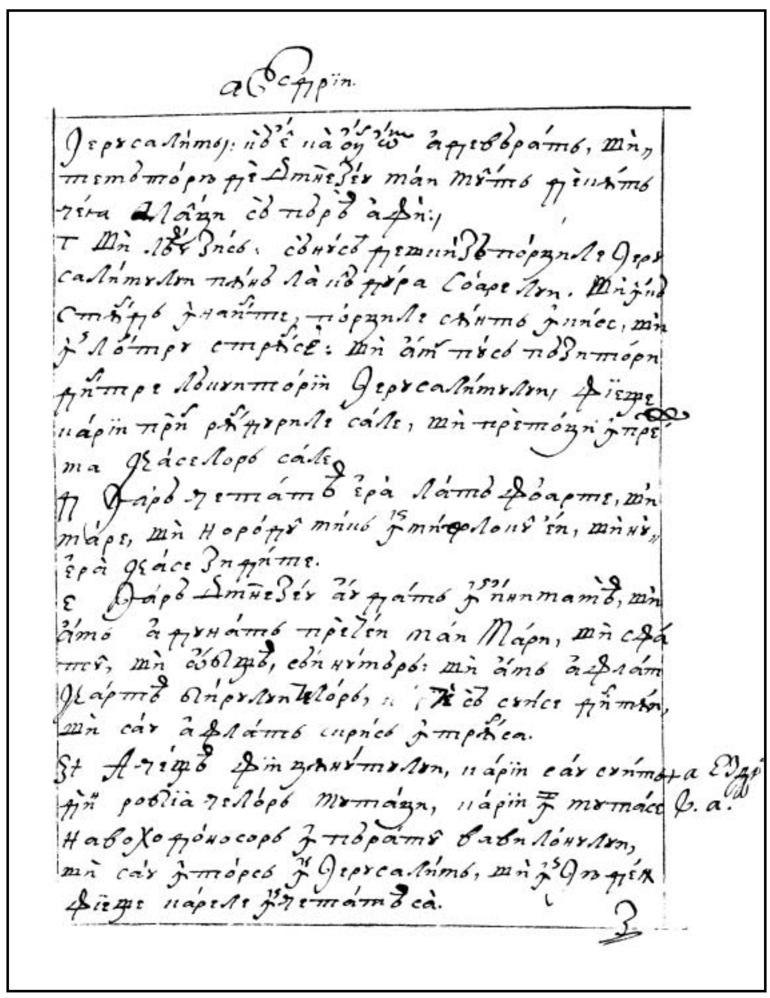
436v

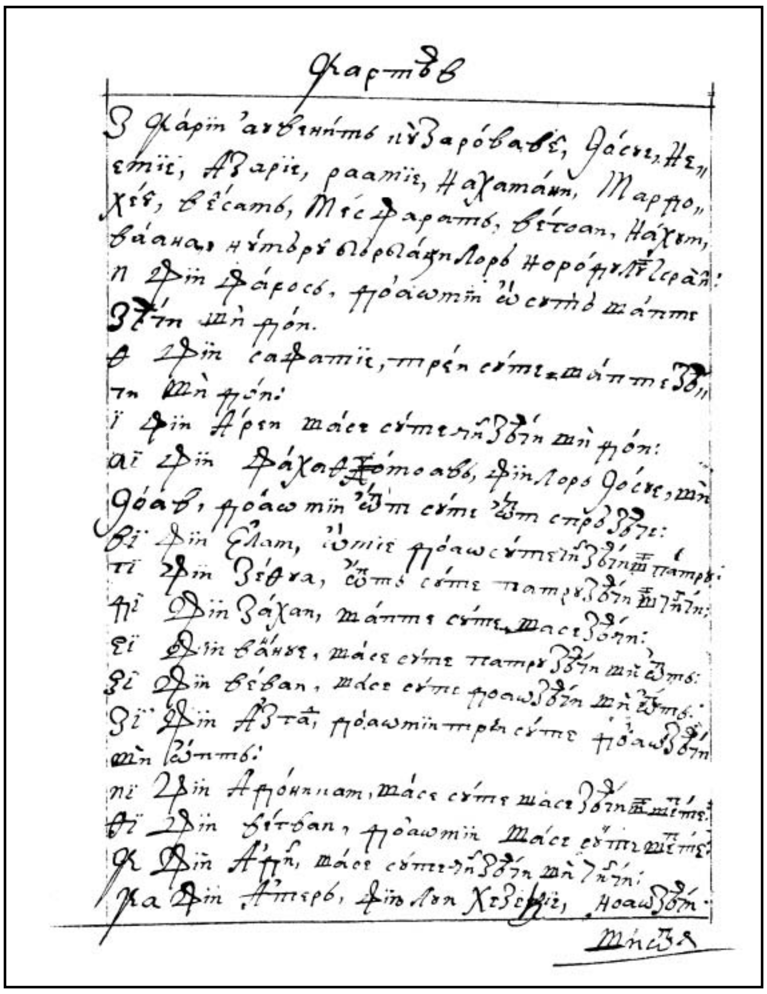
437r

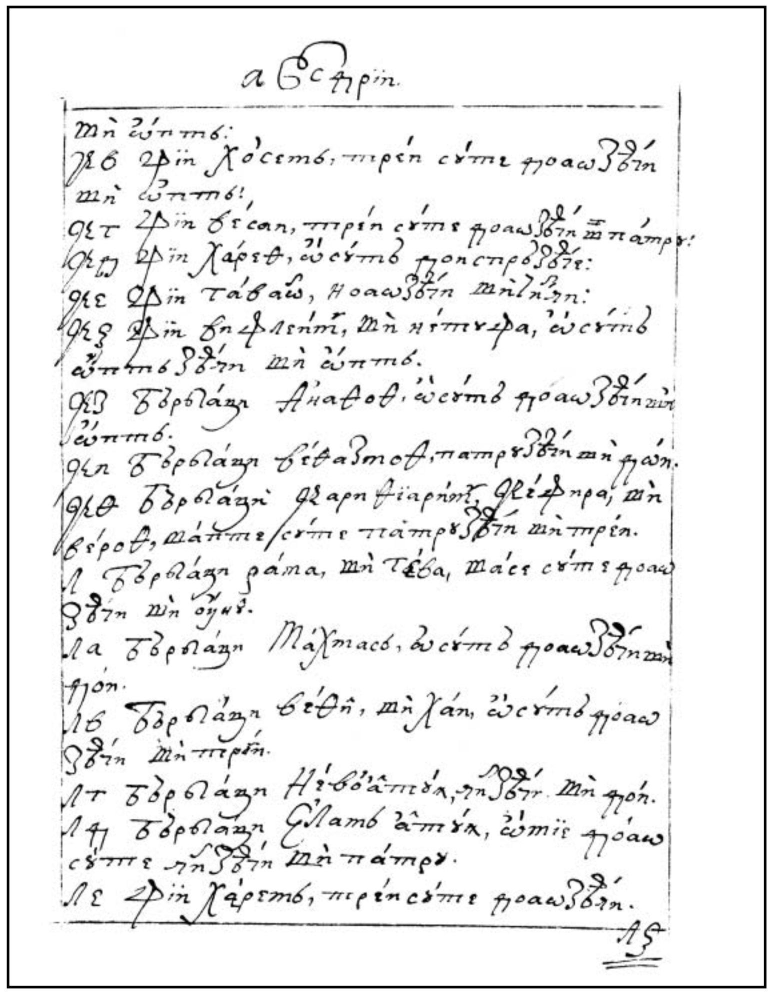
437v

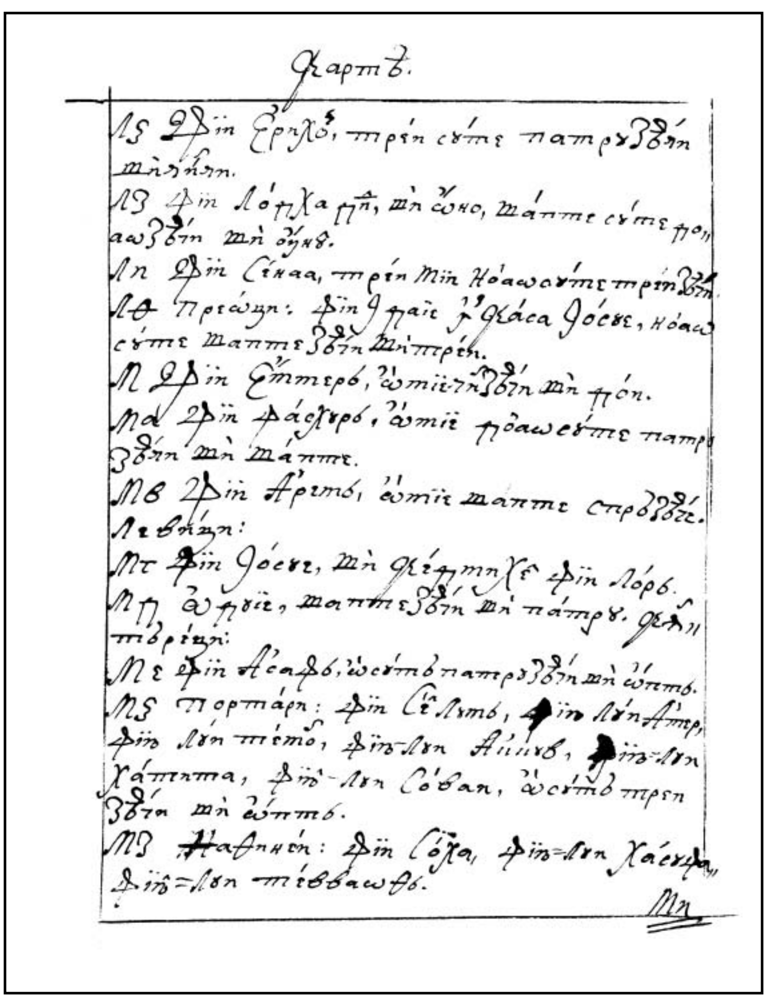
438r

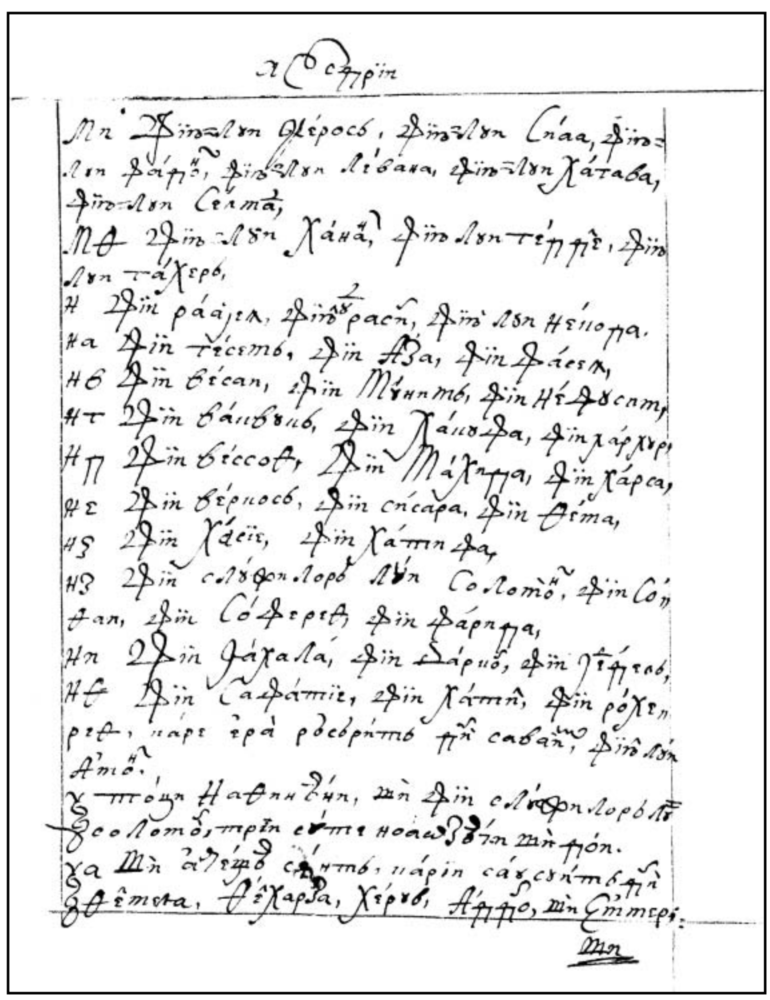
438v

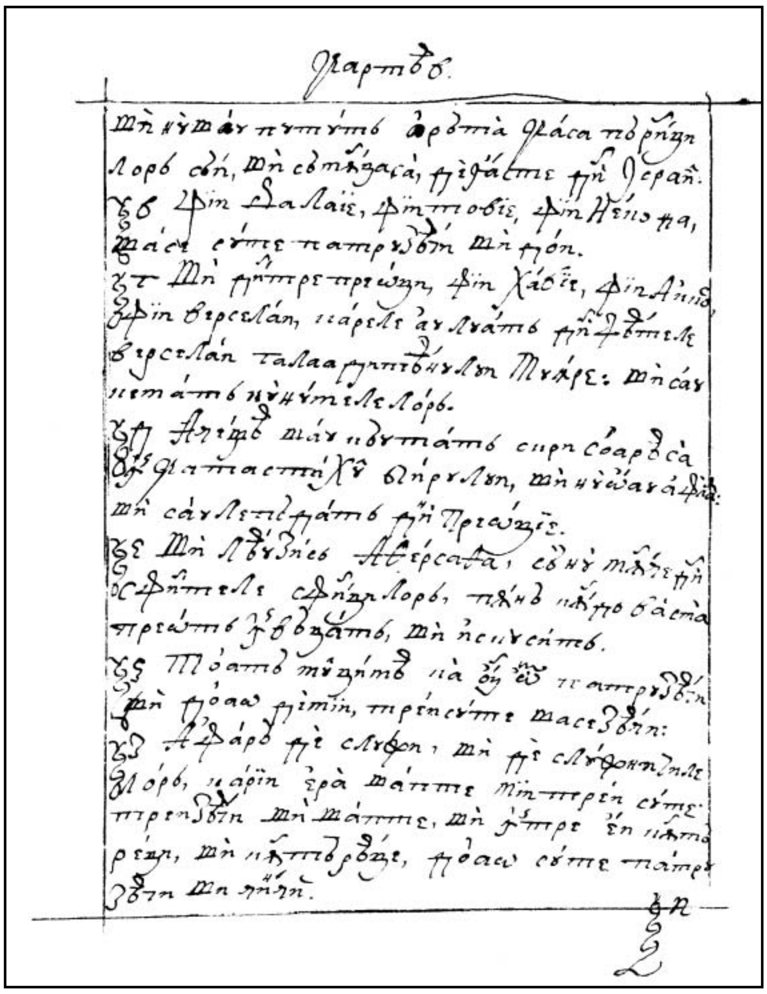
439r

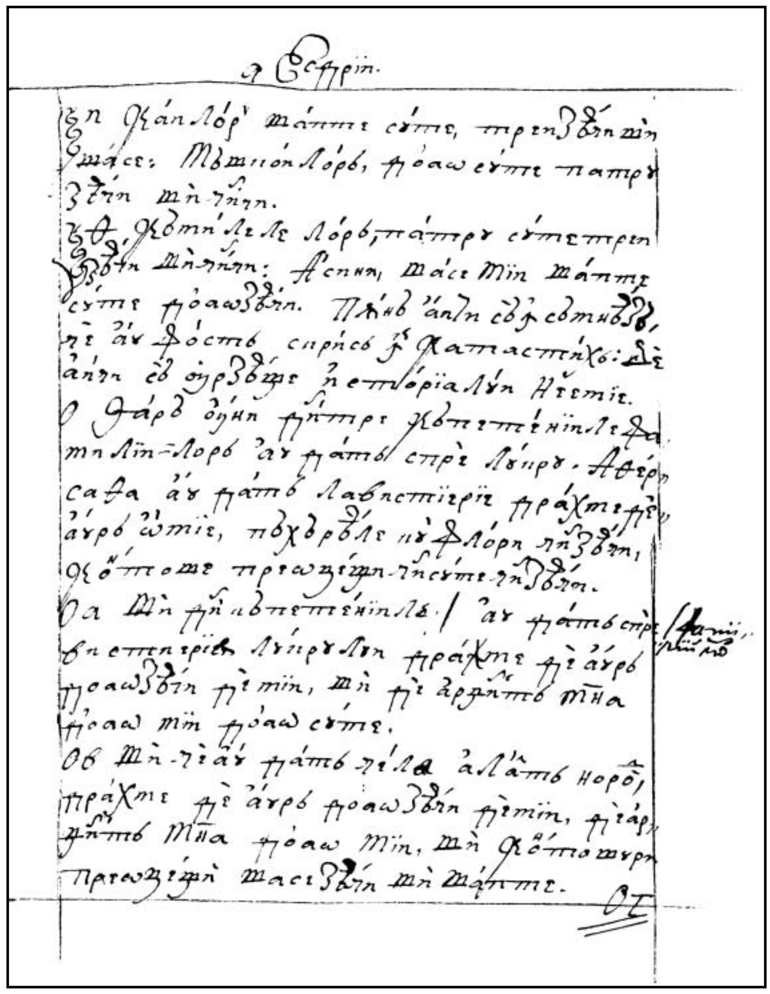
439v

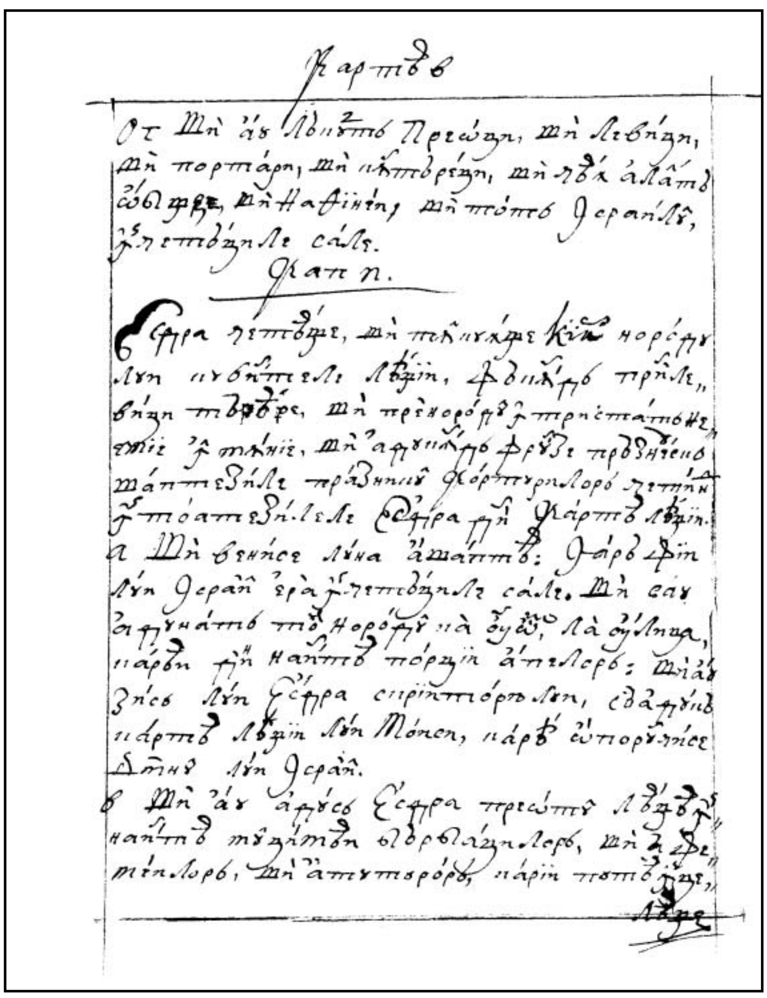
440r

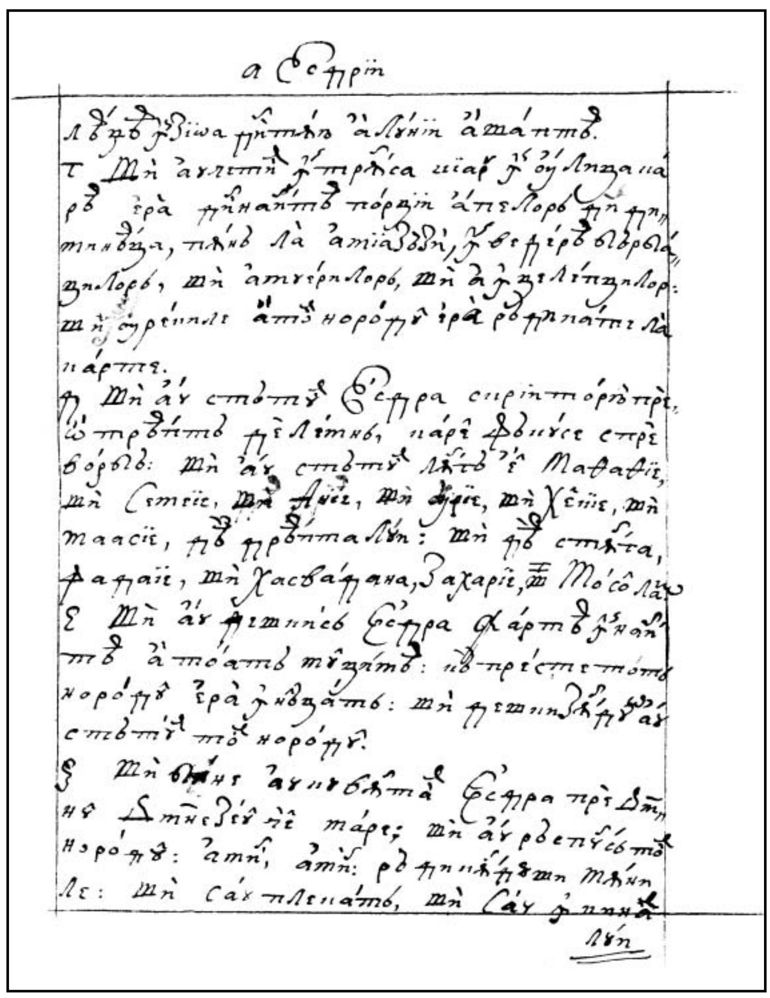
440v

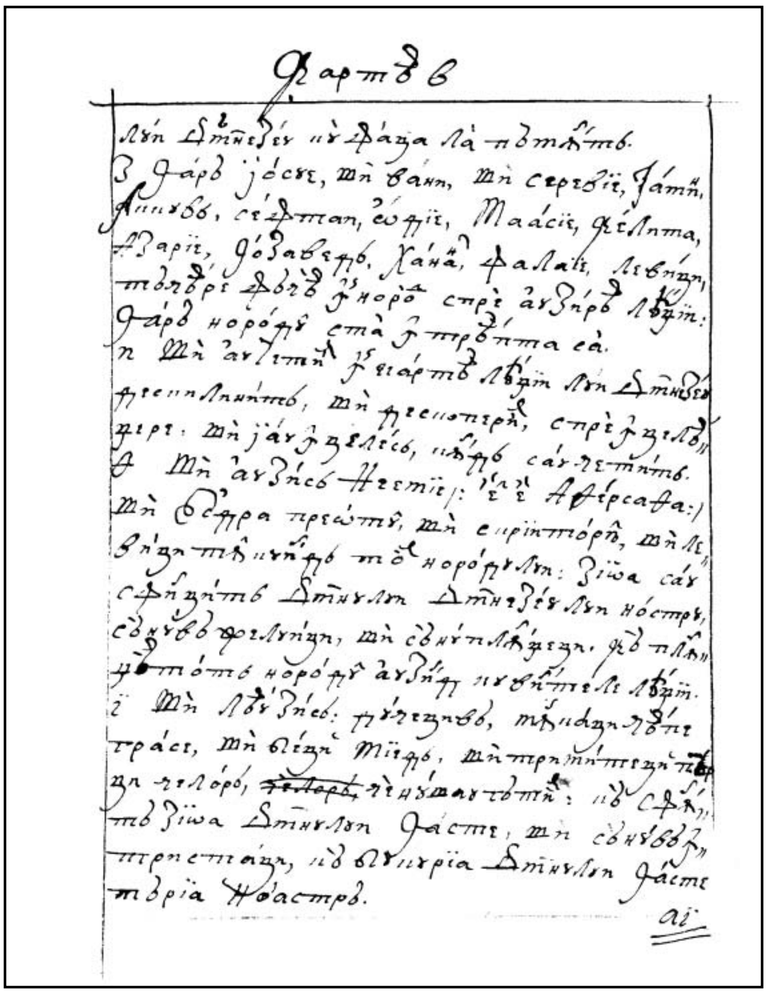
441r

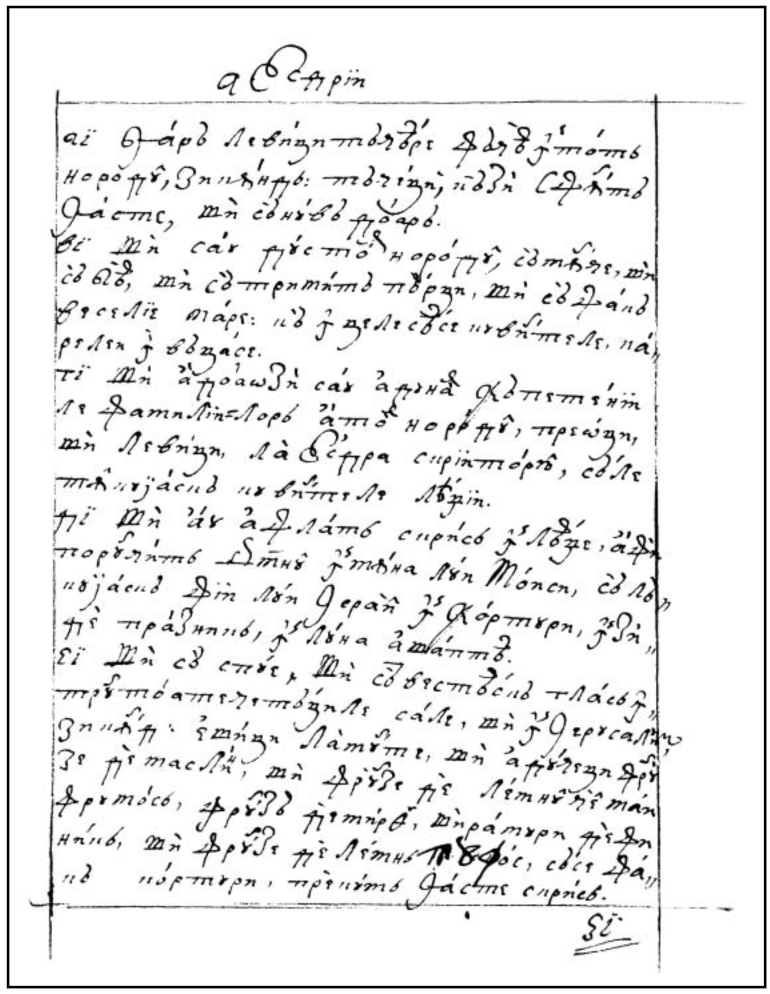
441v

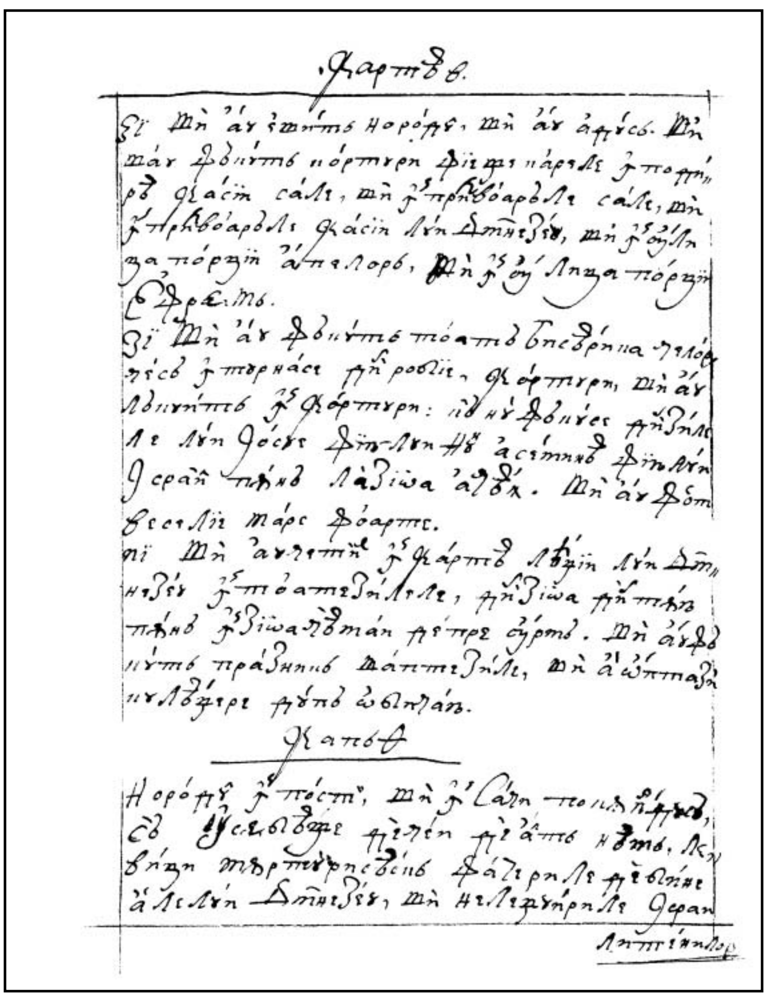
442r

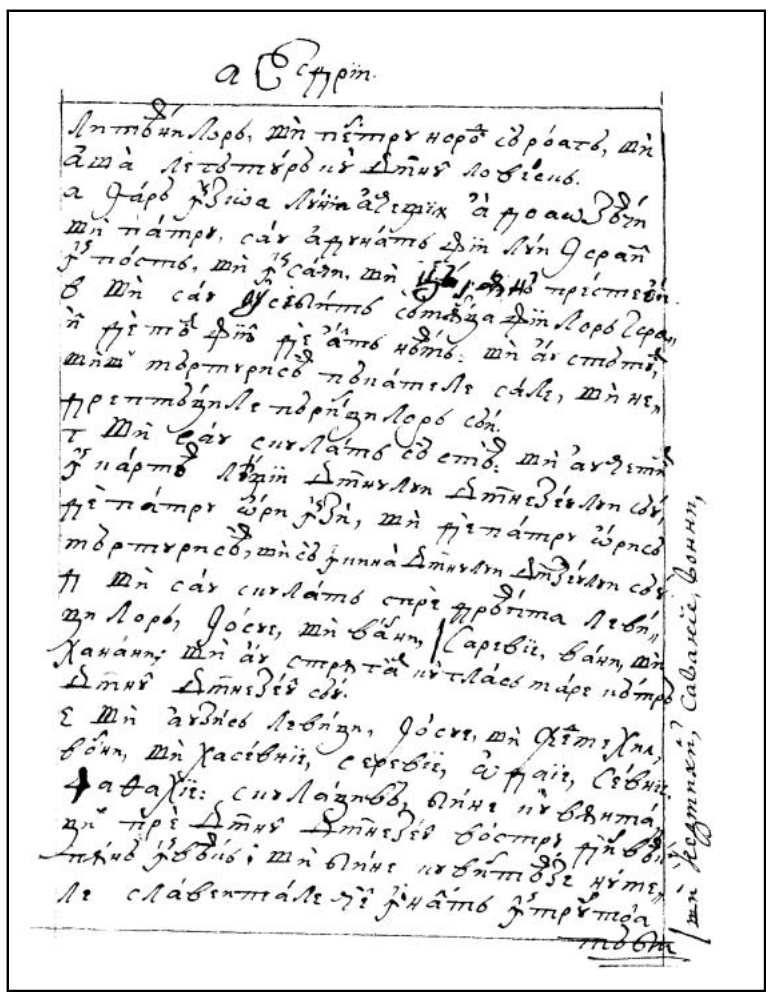
442v

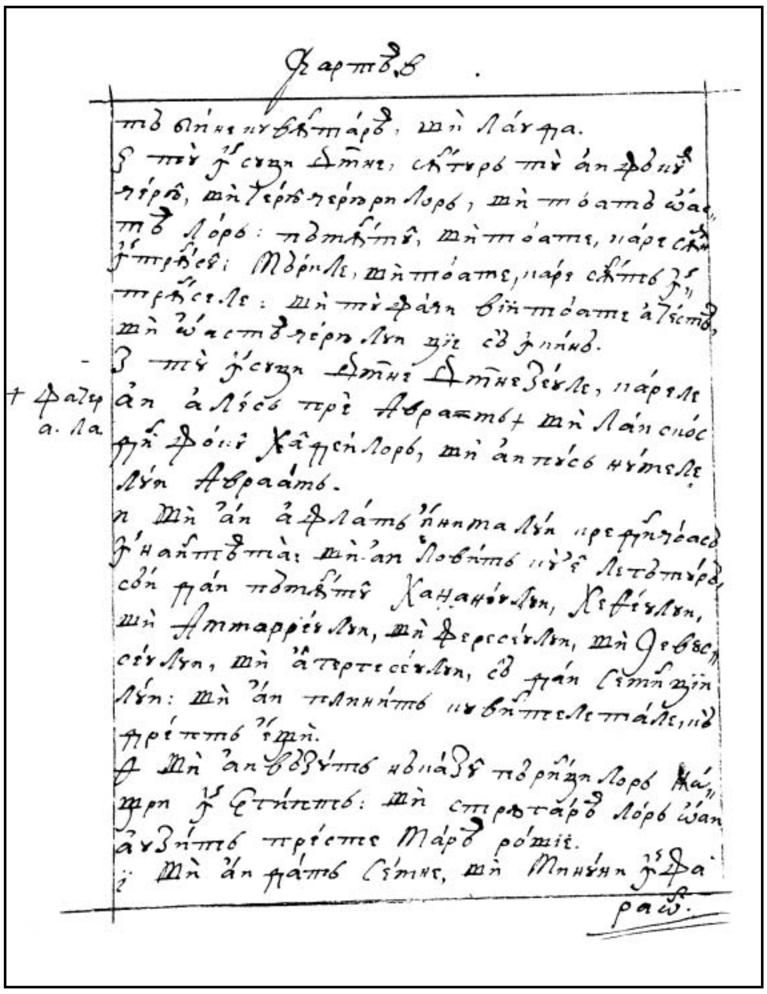
443r

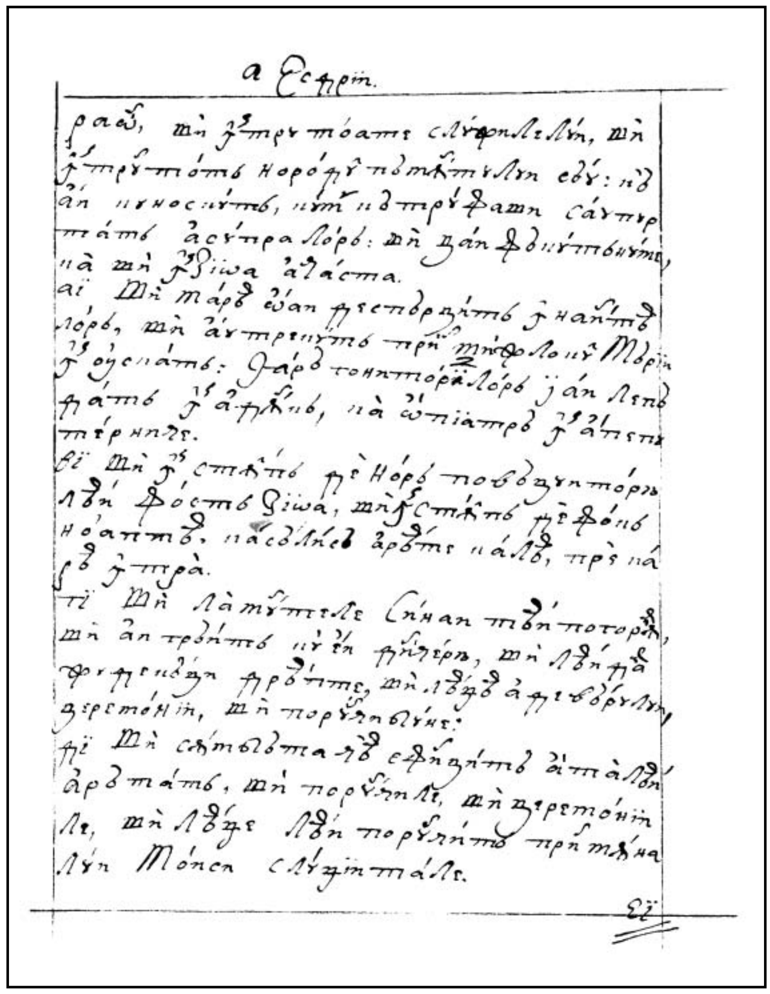
443v

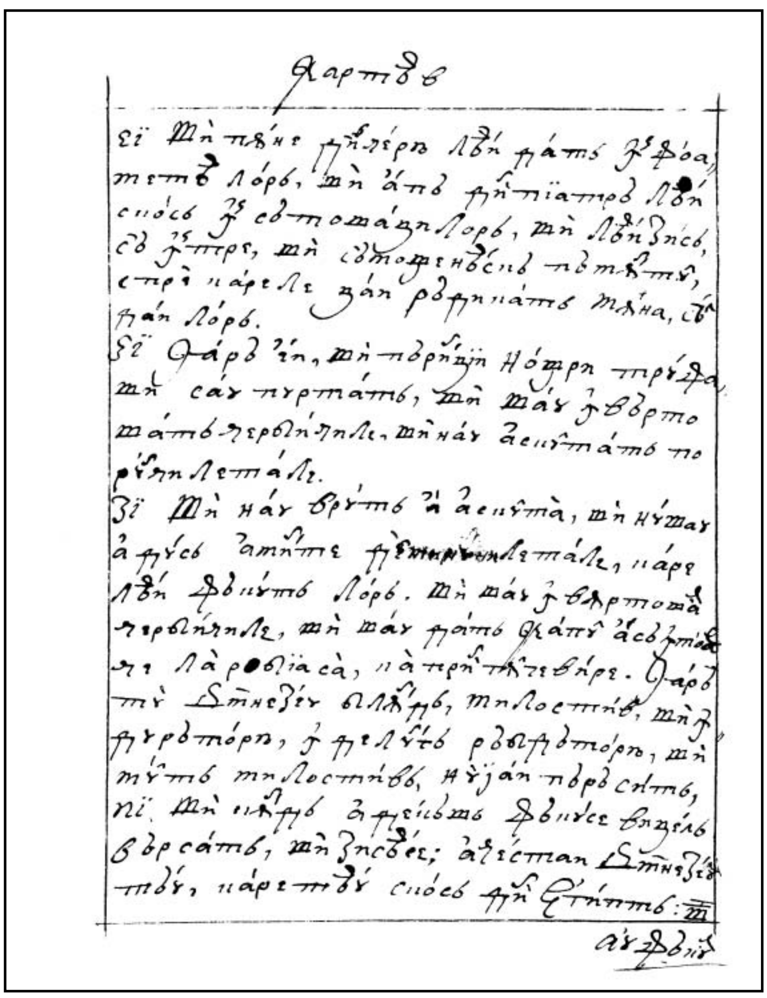
444r

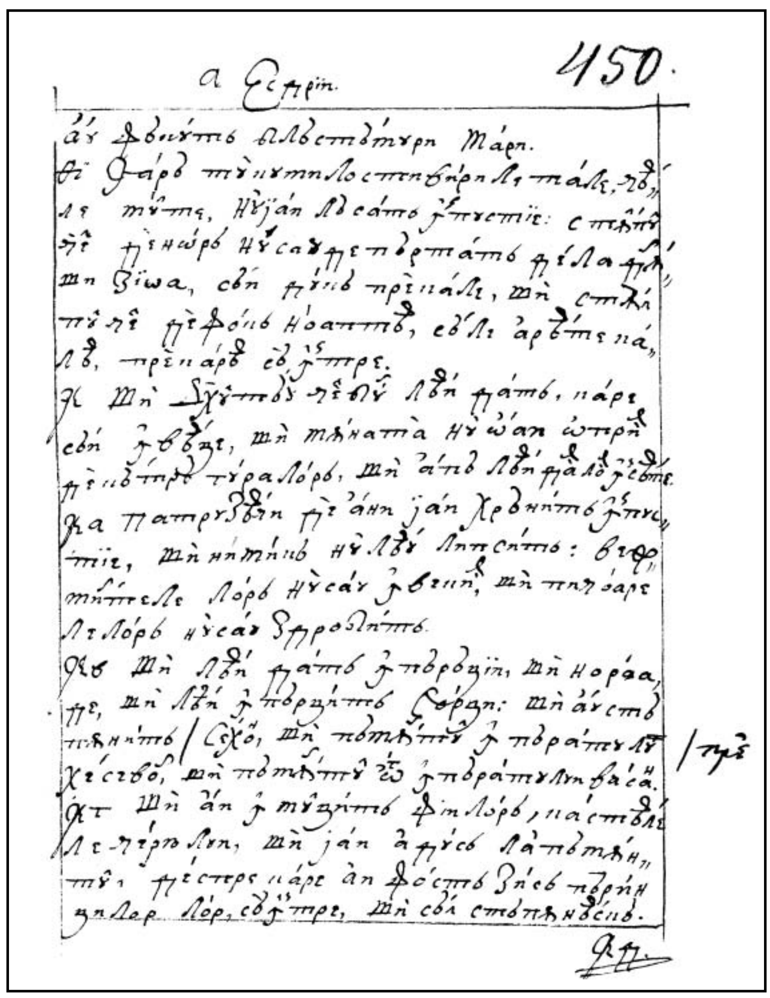
444v

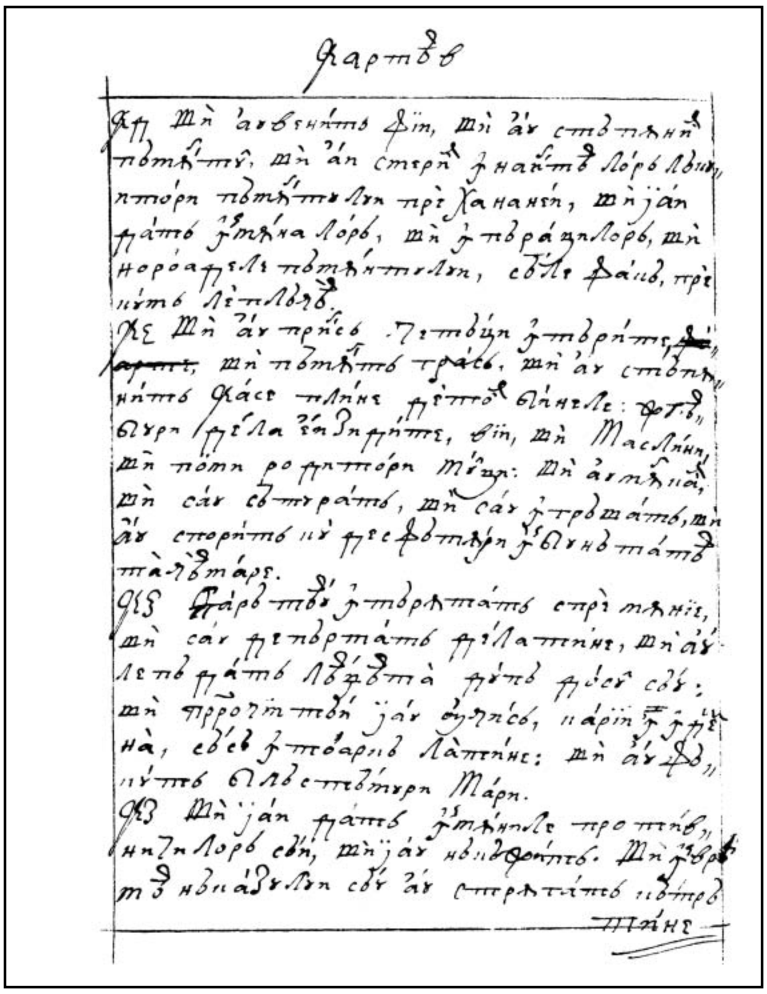
445r

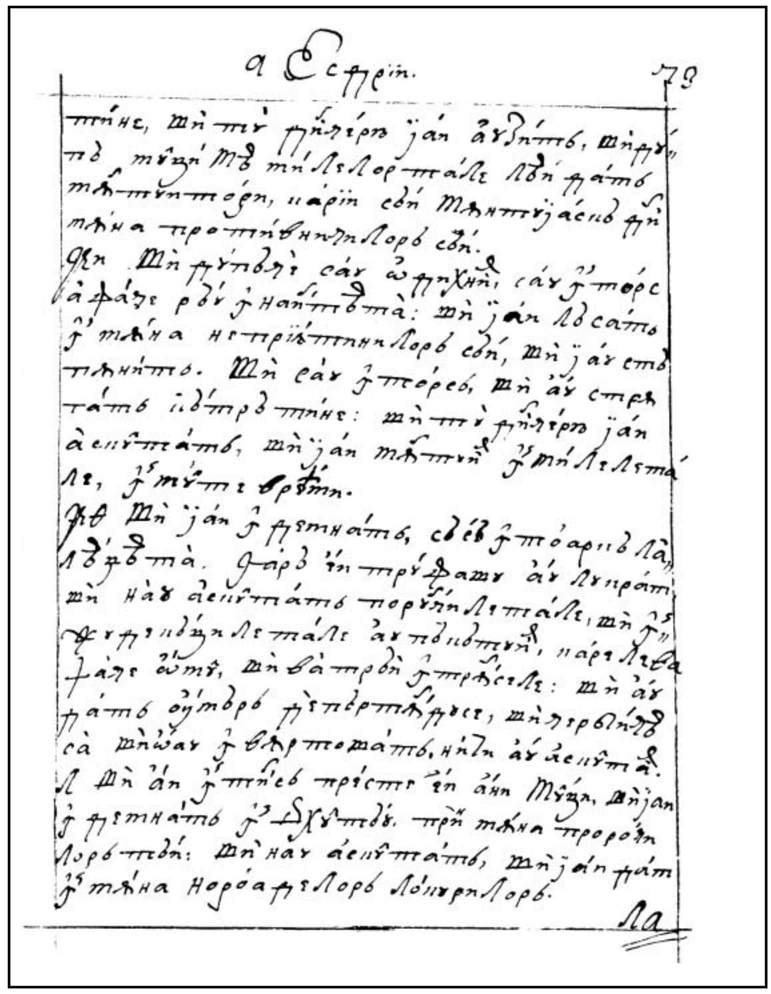
445v

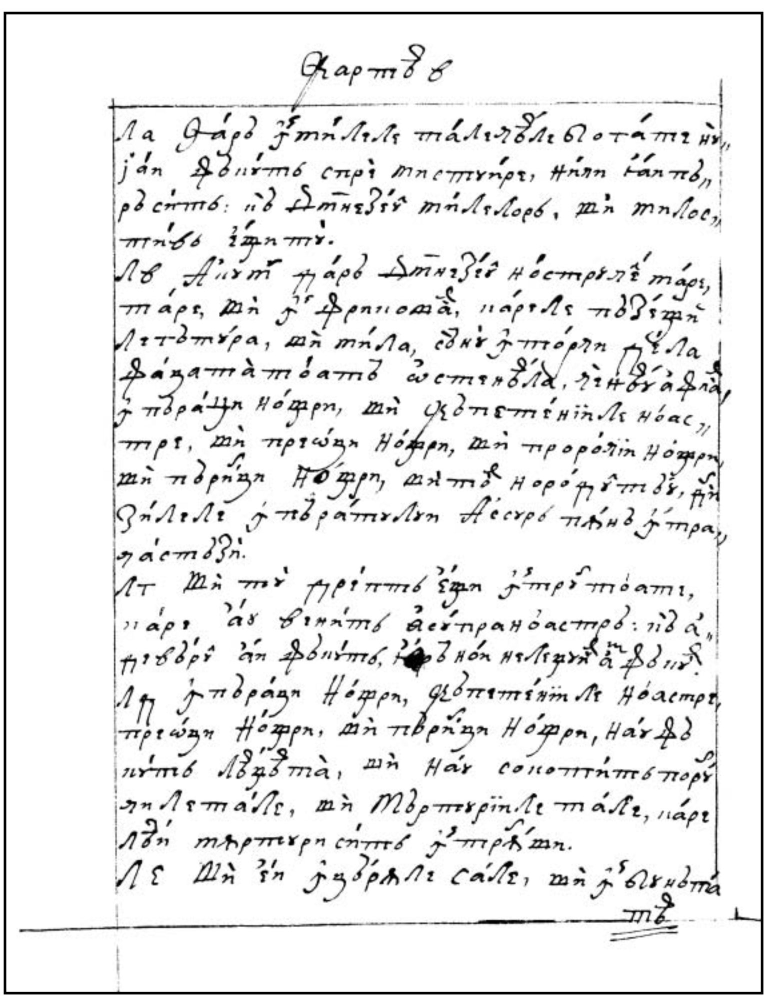
446r

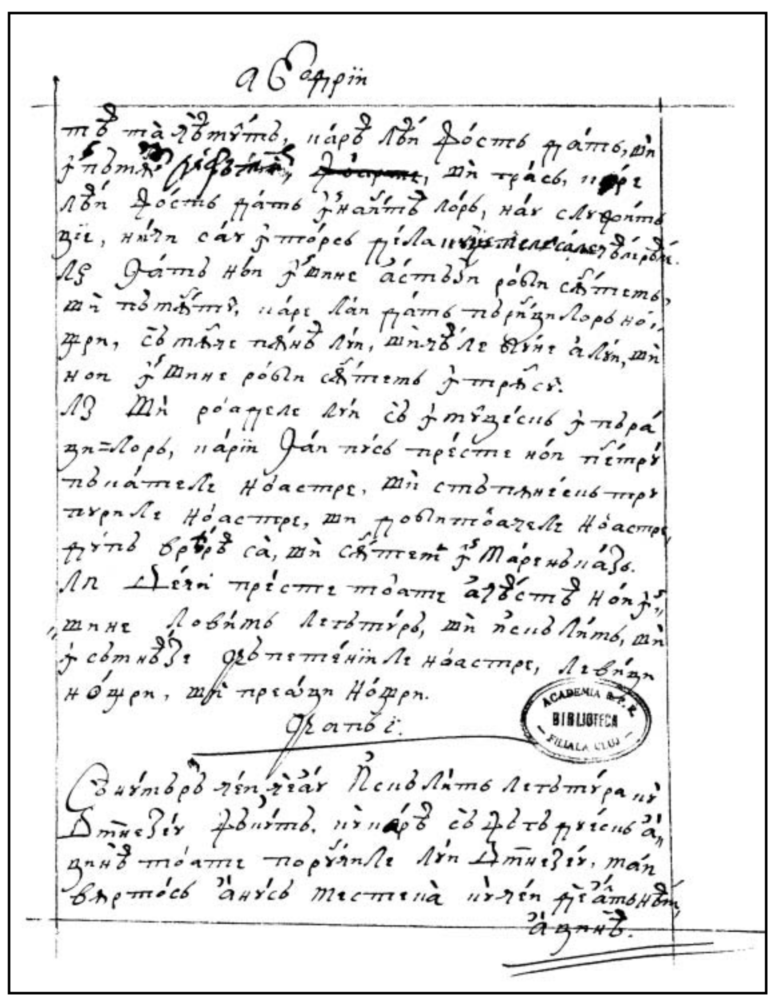
446v

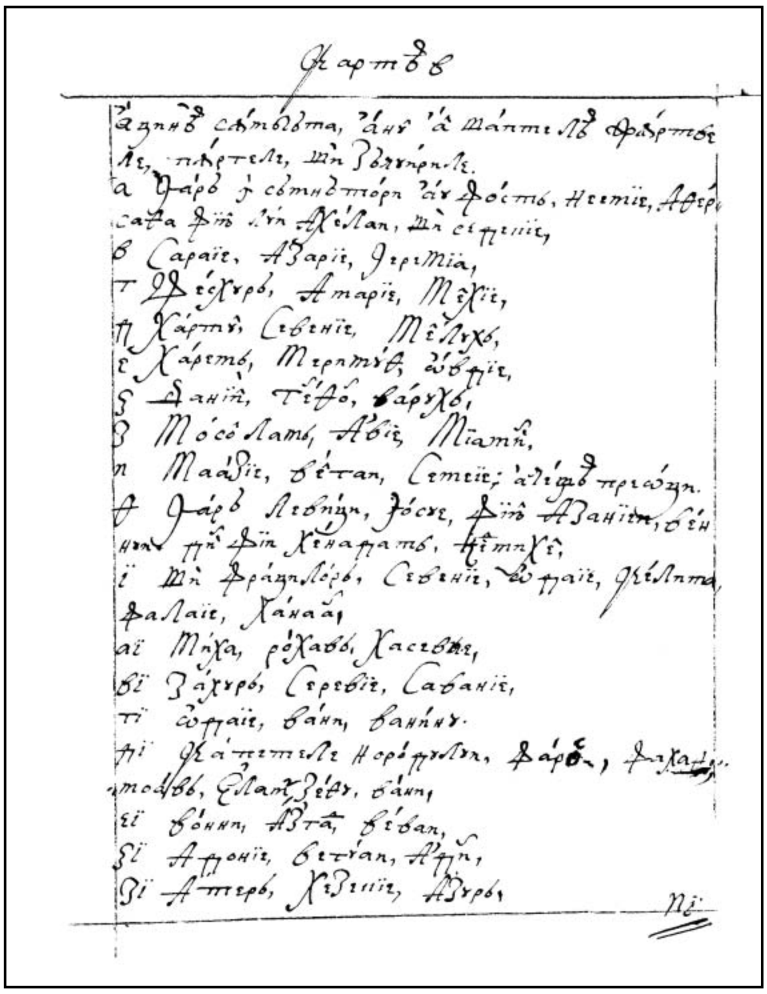
447r

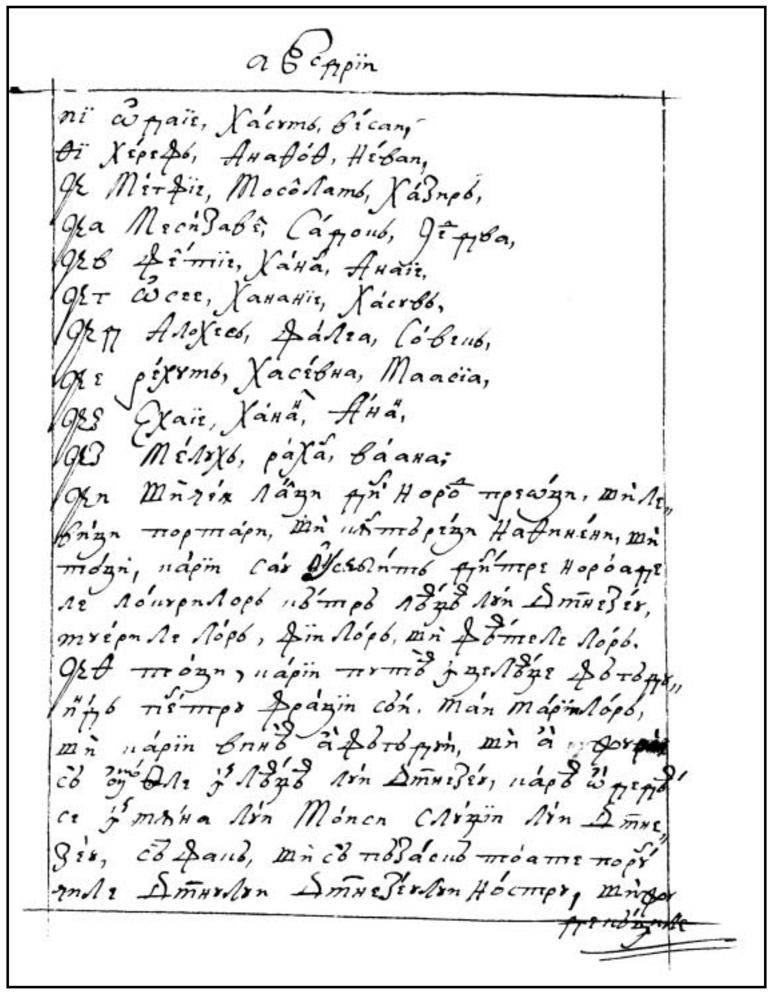
447v

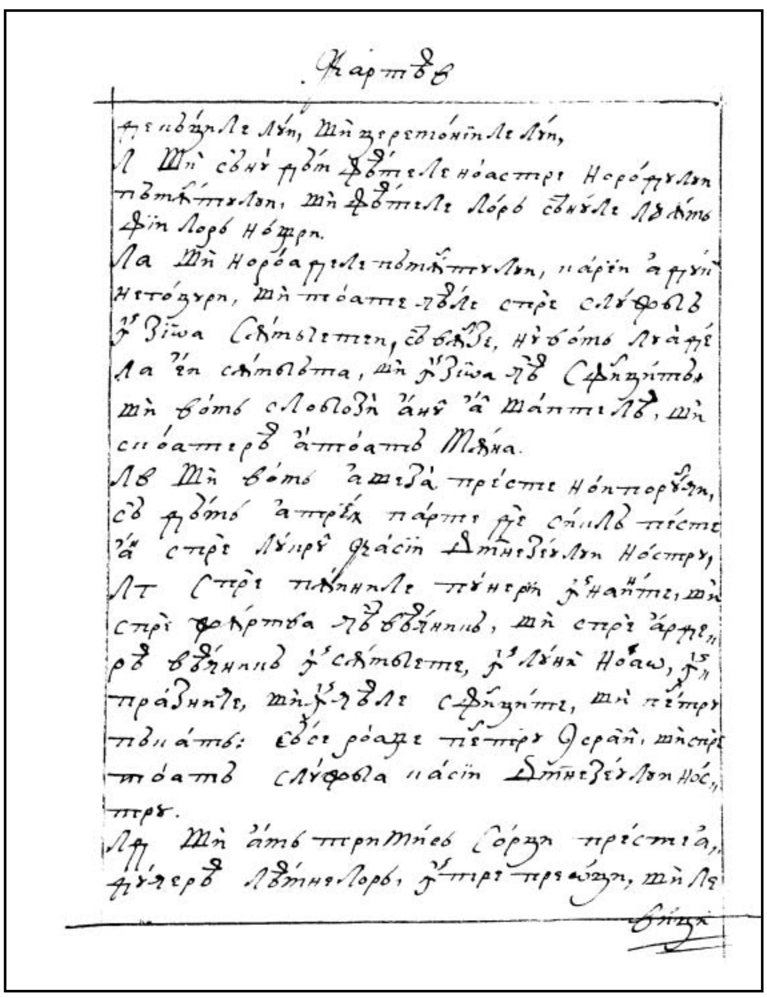
448r

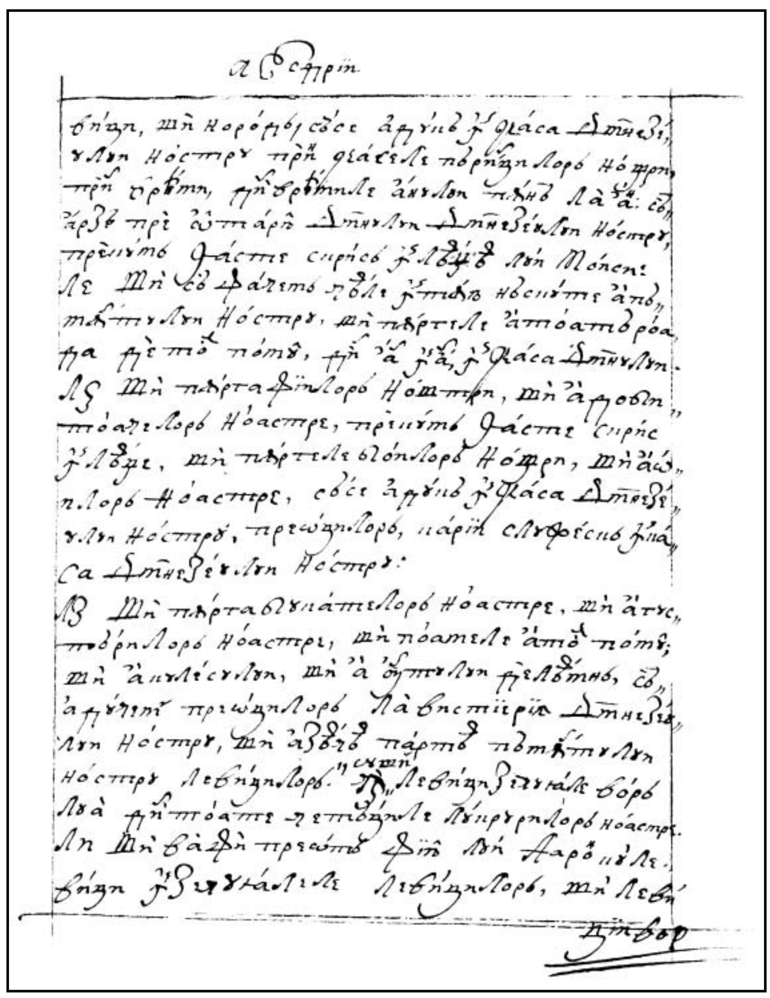
448v

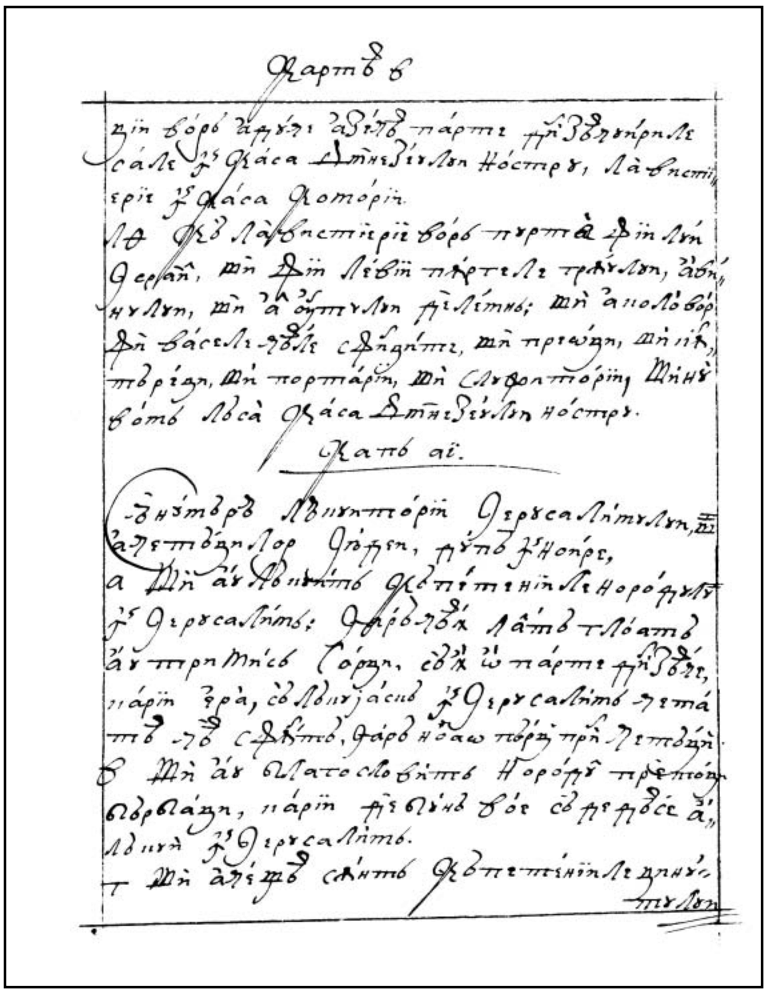
449r

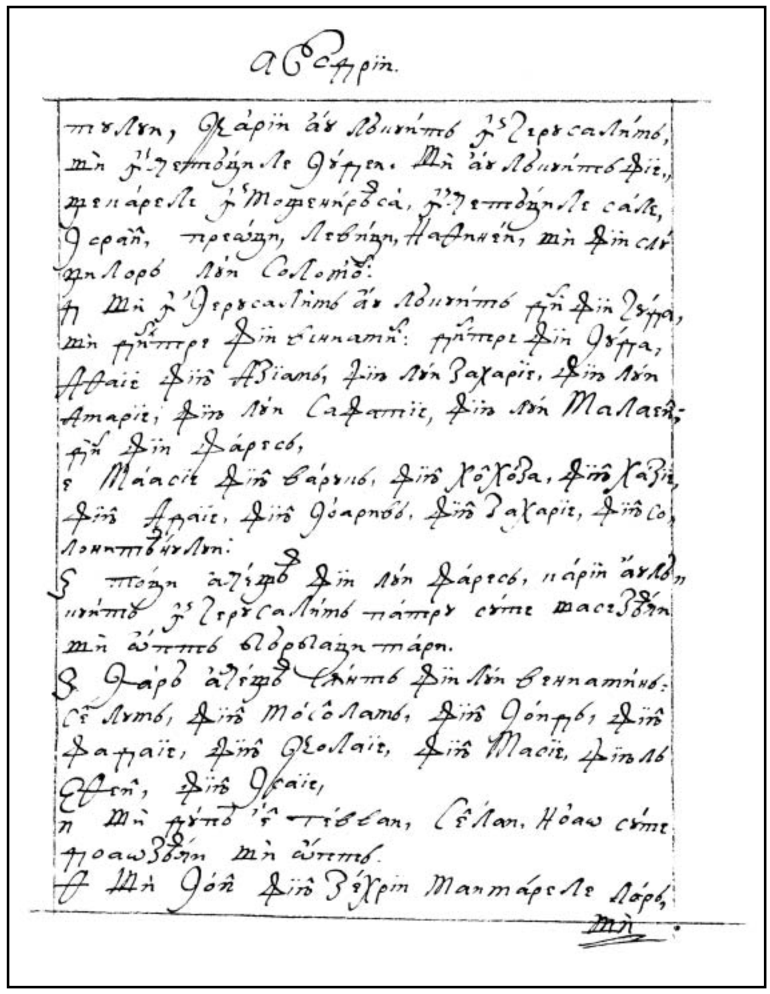

449v

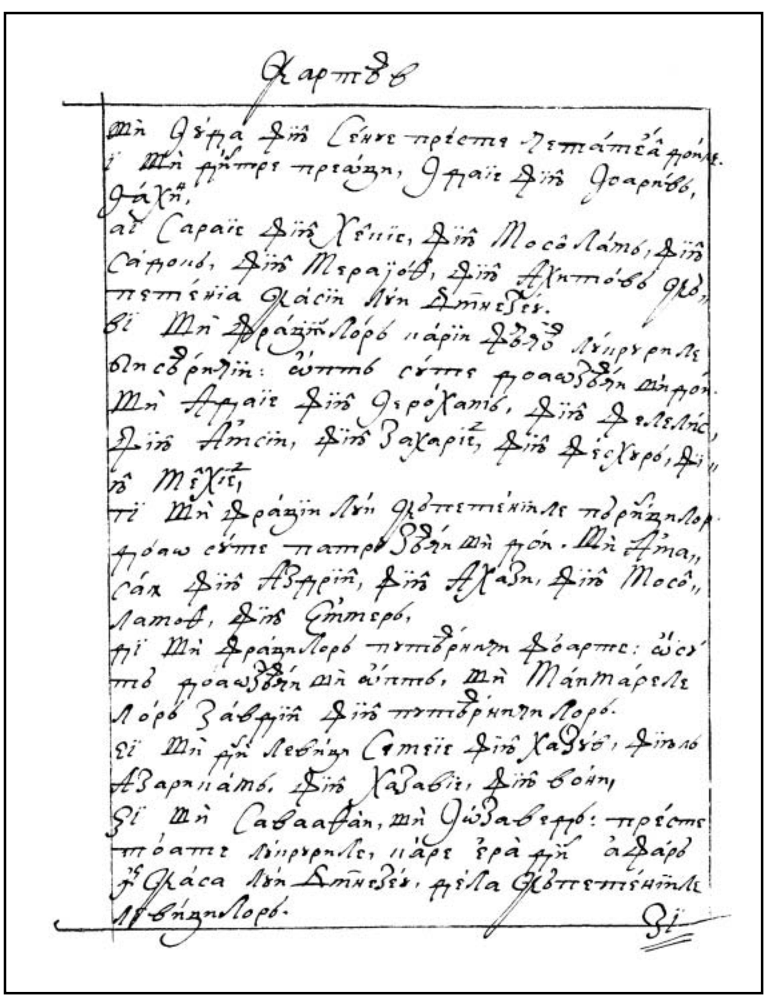

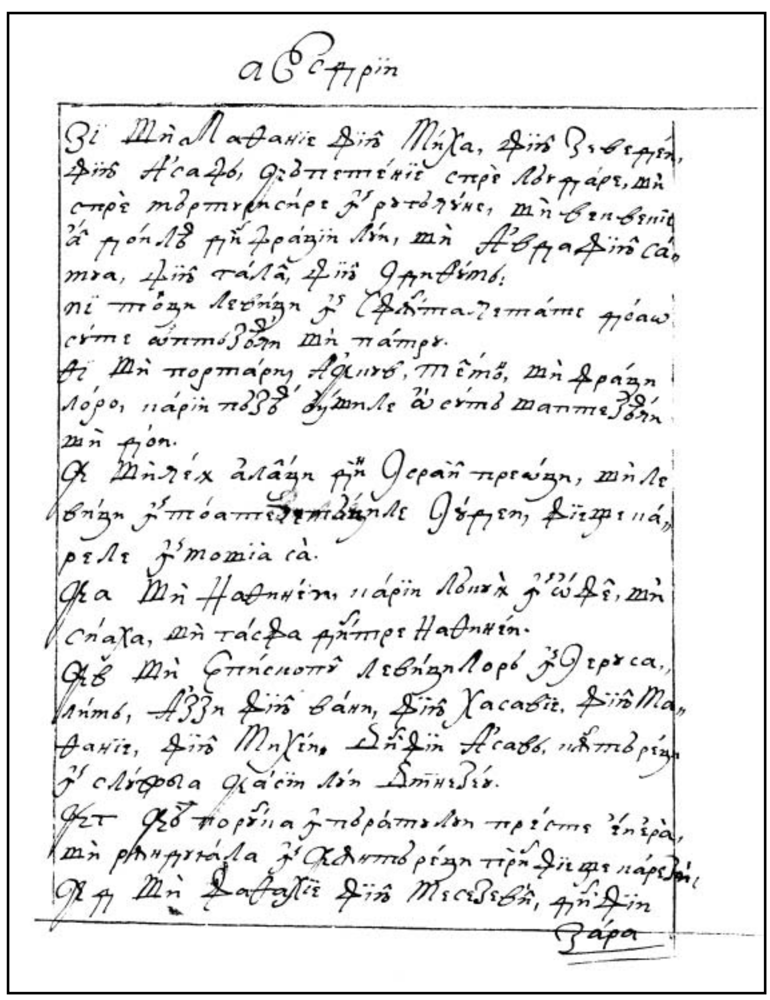
450r

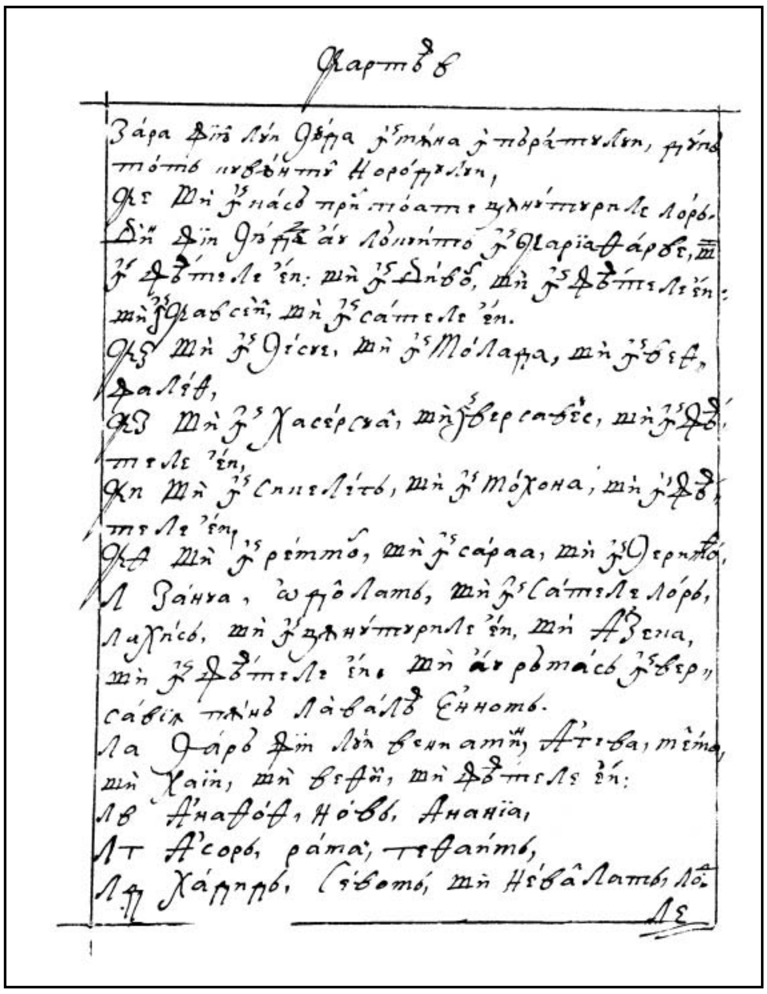

450v 451r

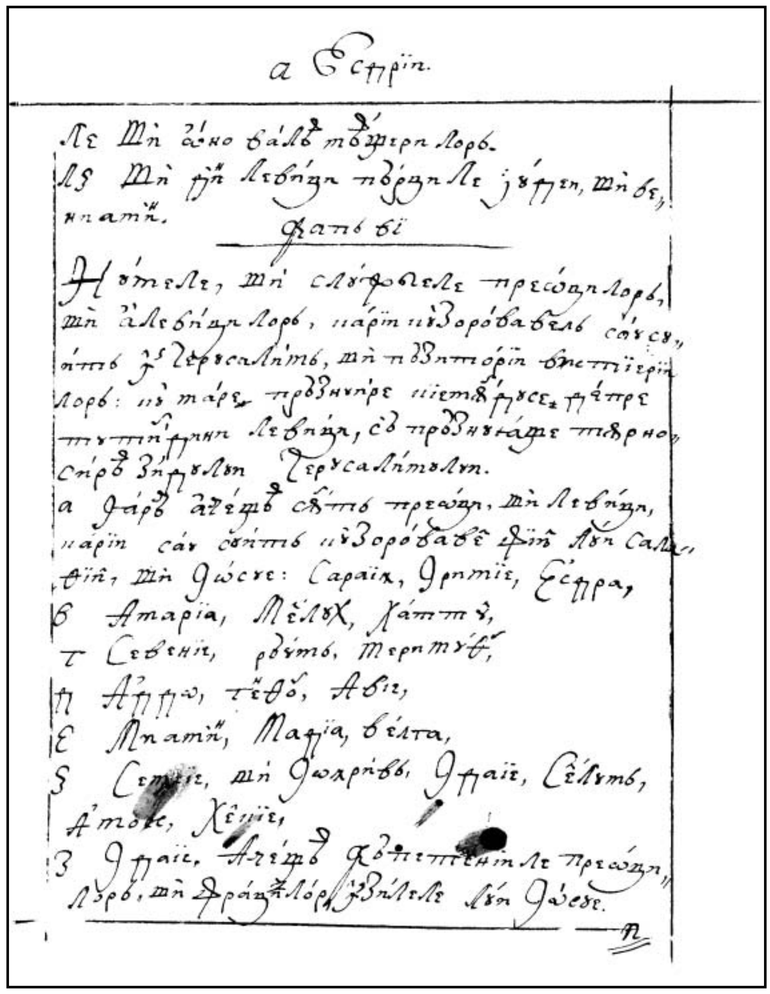

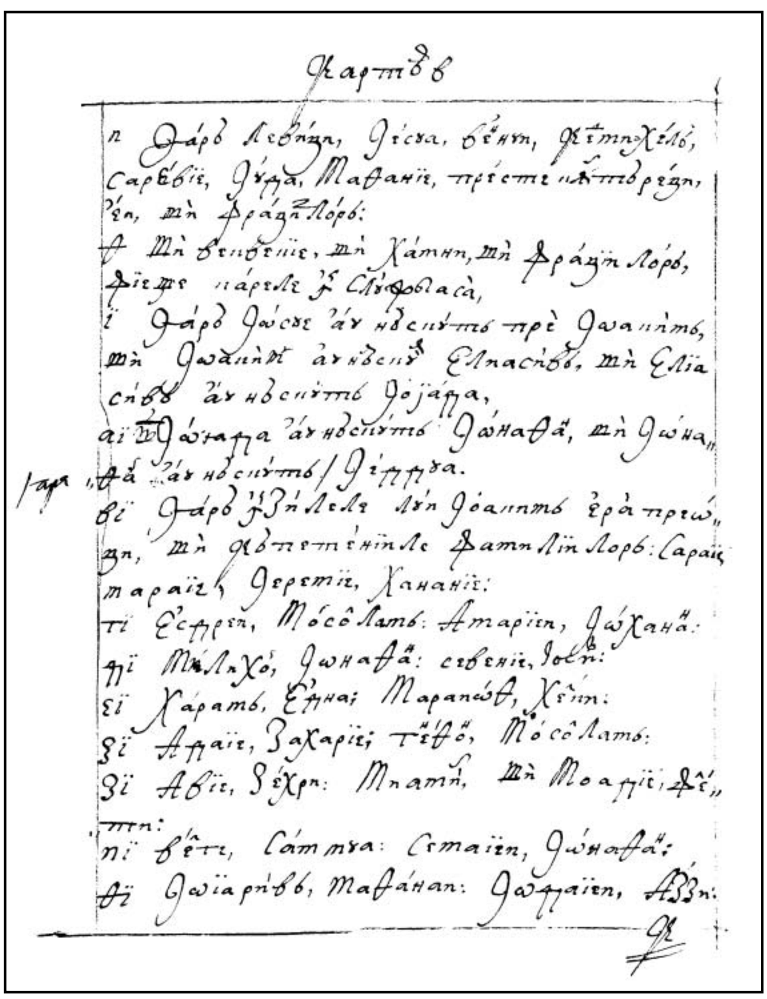
451v 452r

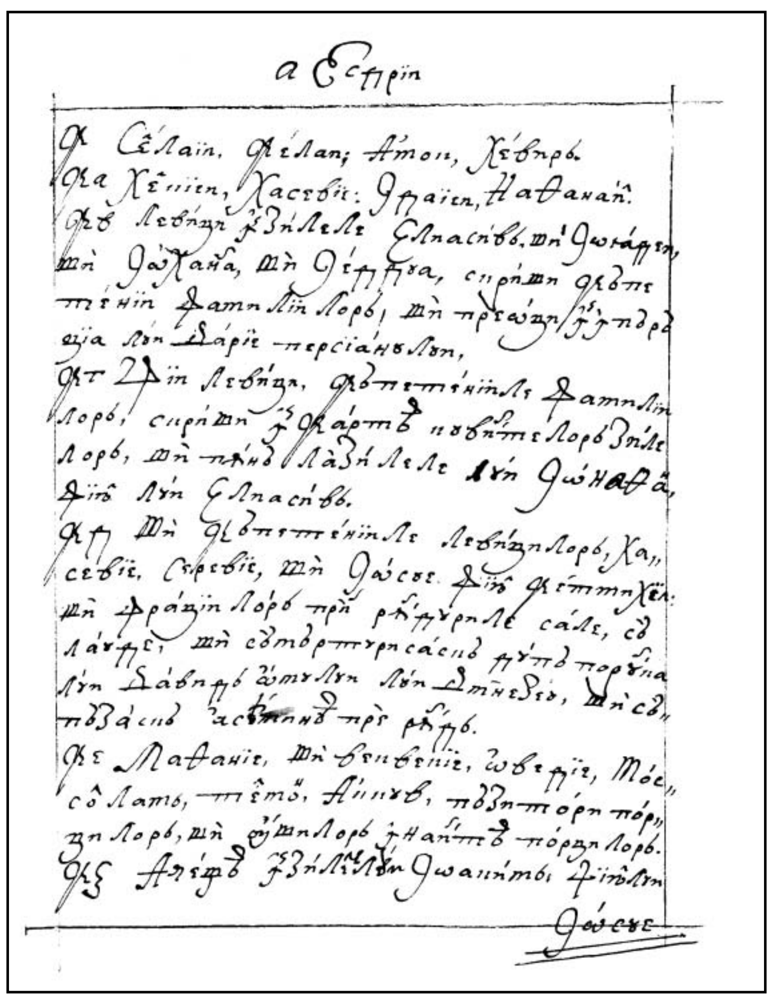
452v

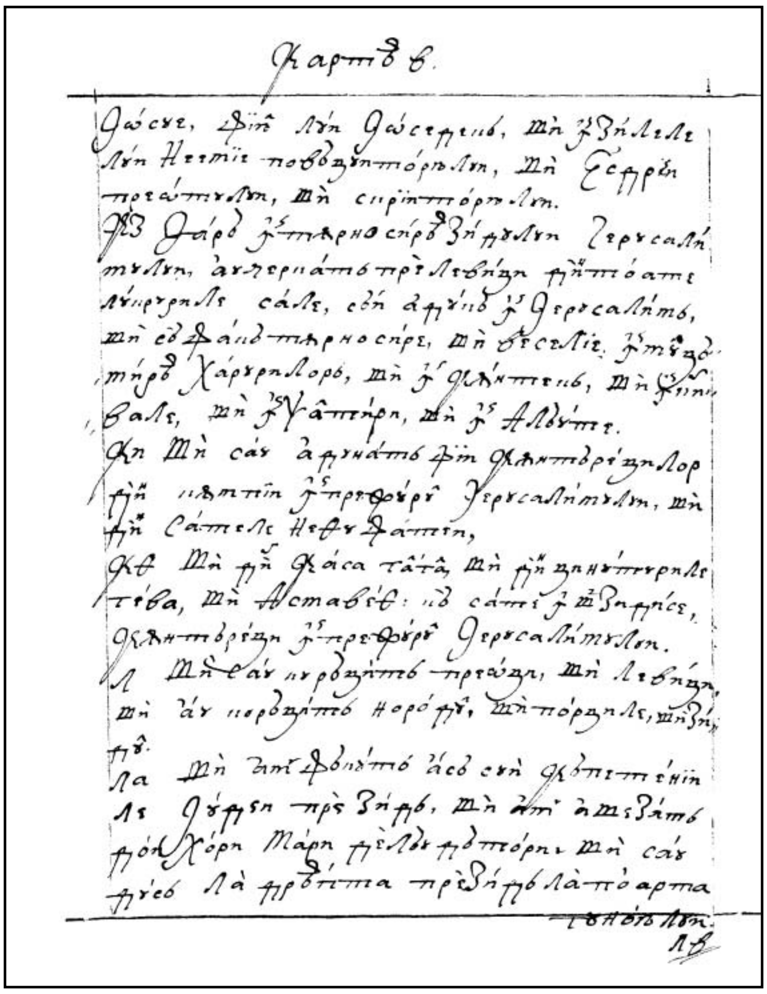
453r

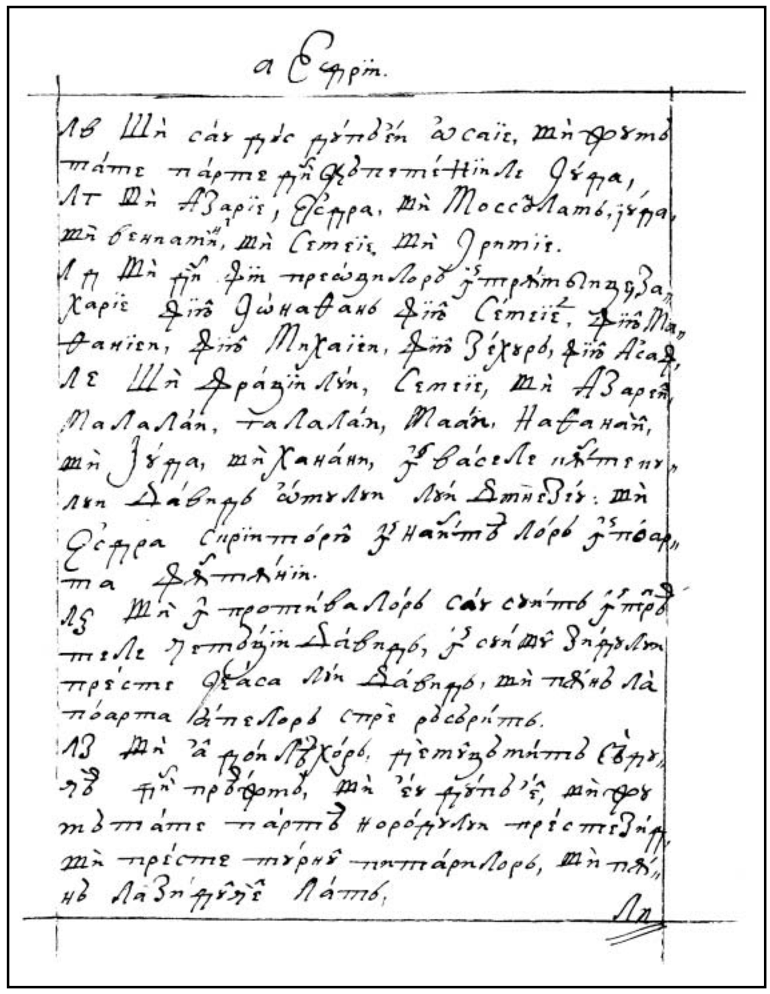
453v

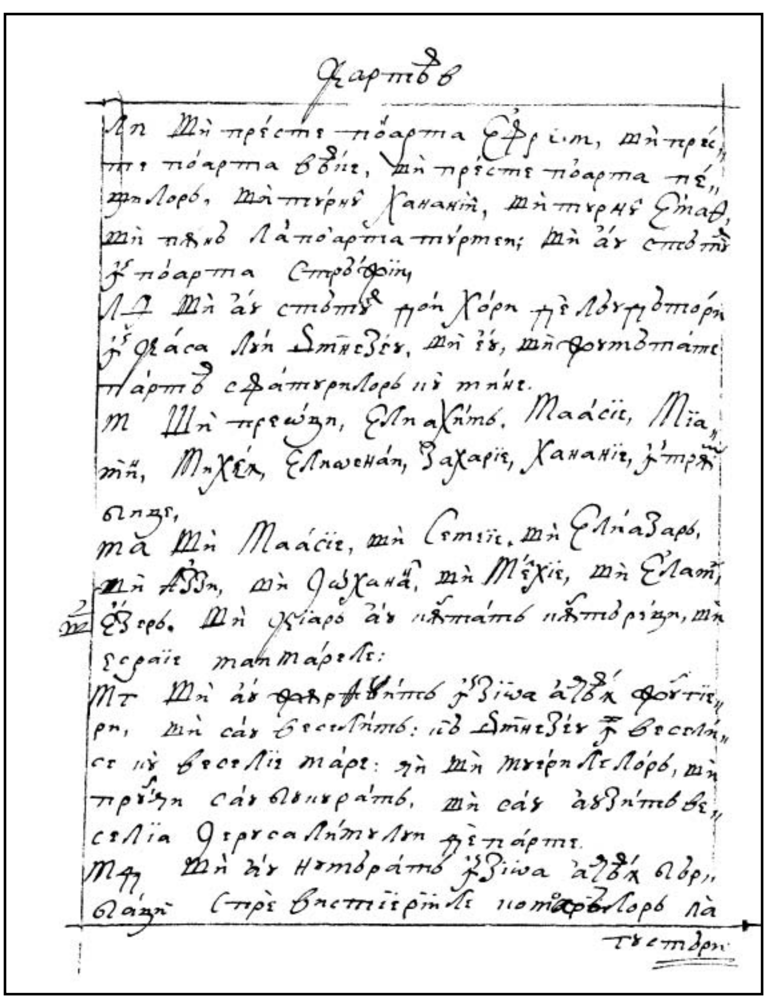
454r

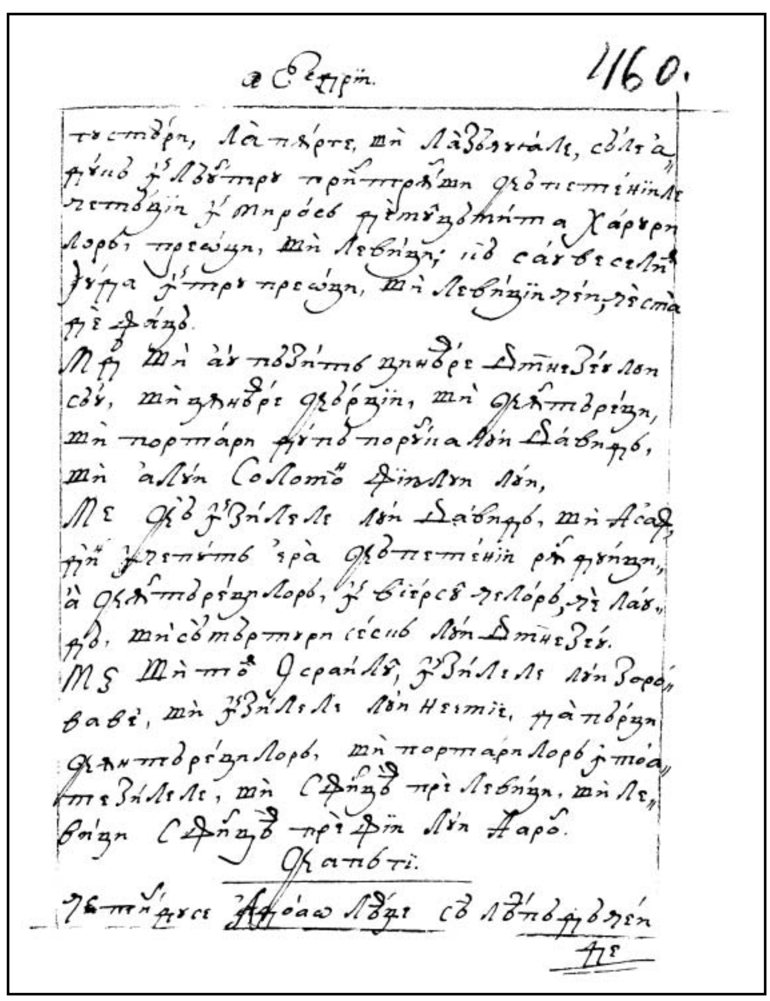
454v

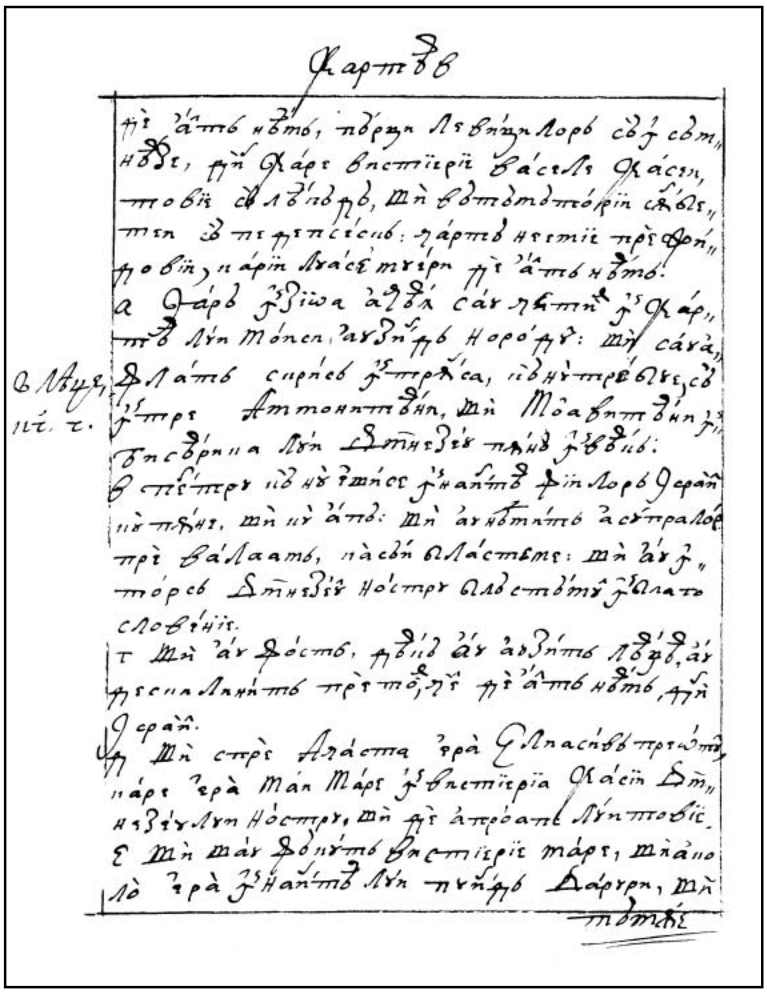
455r

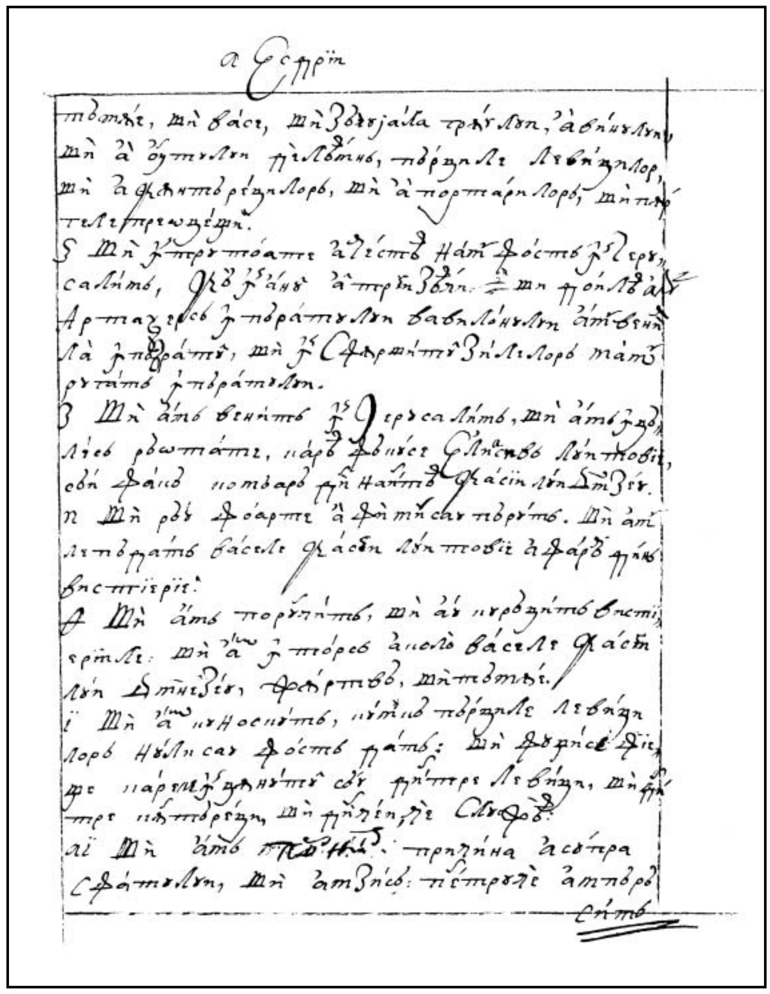
455v

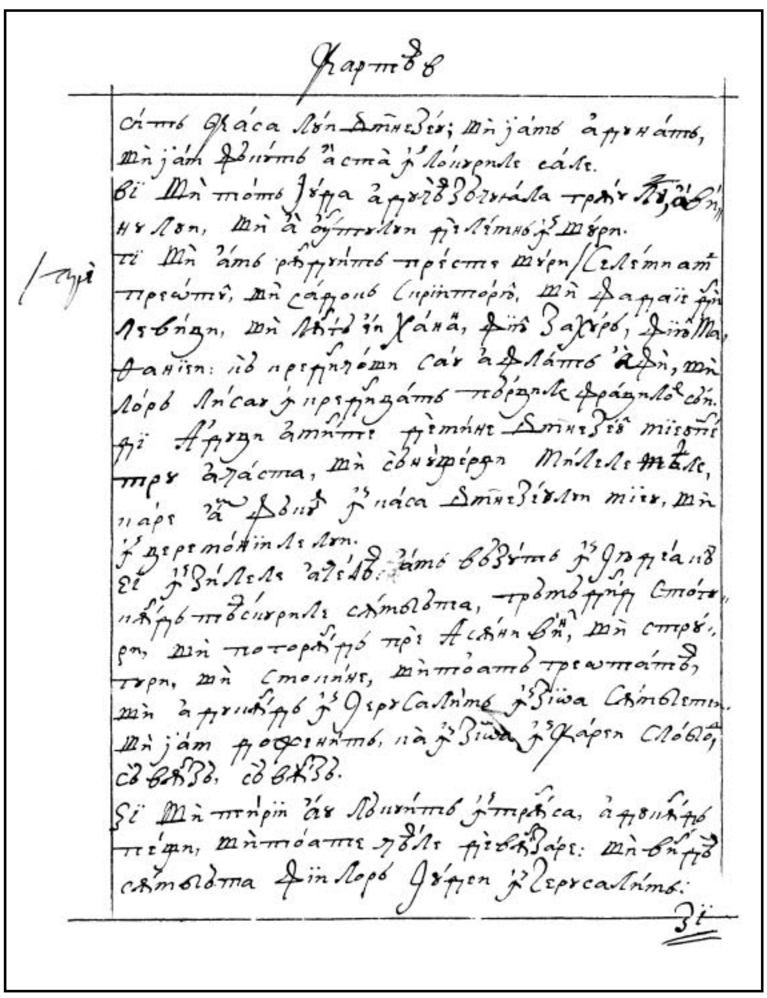
456r

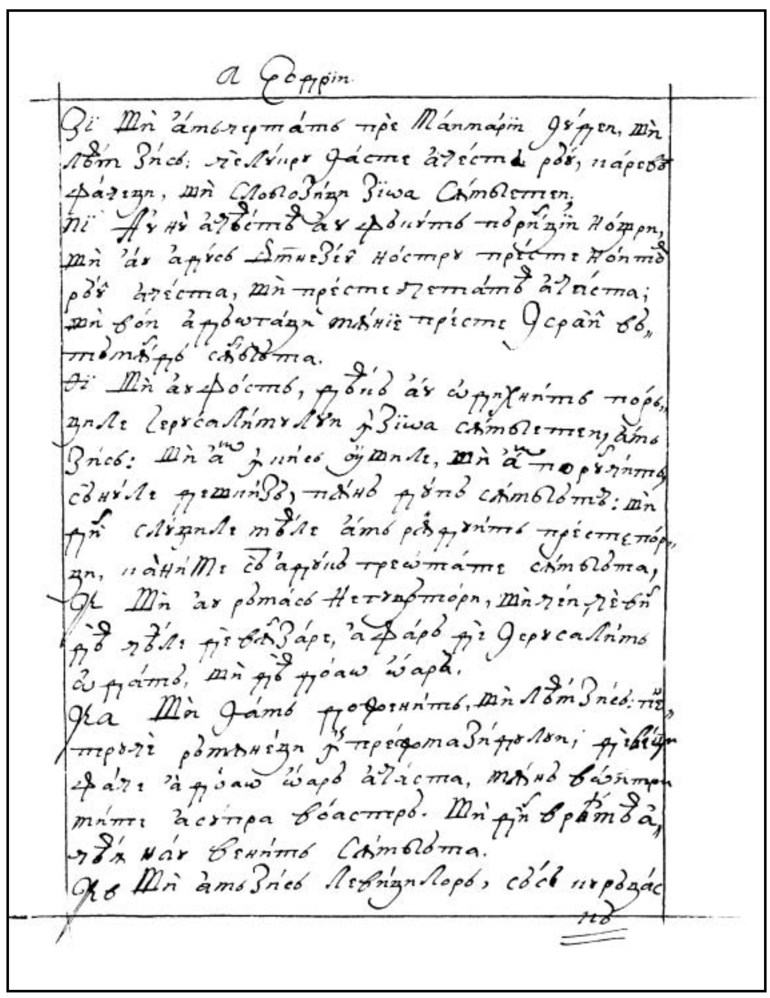
456v

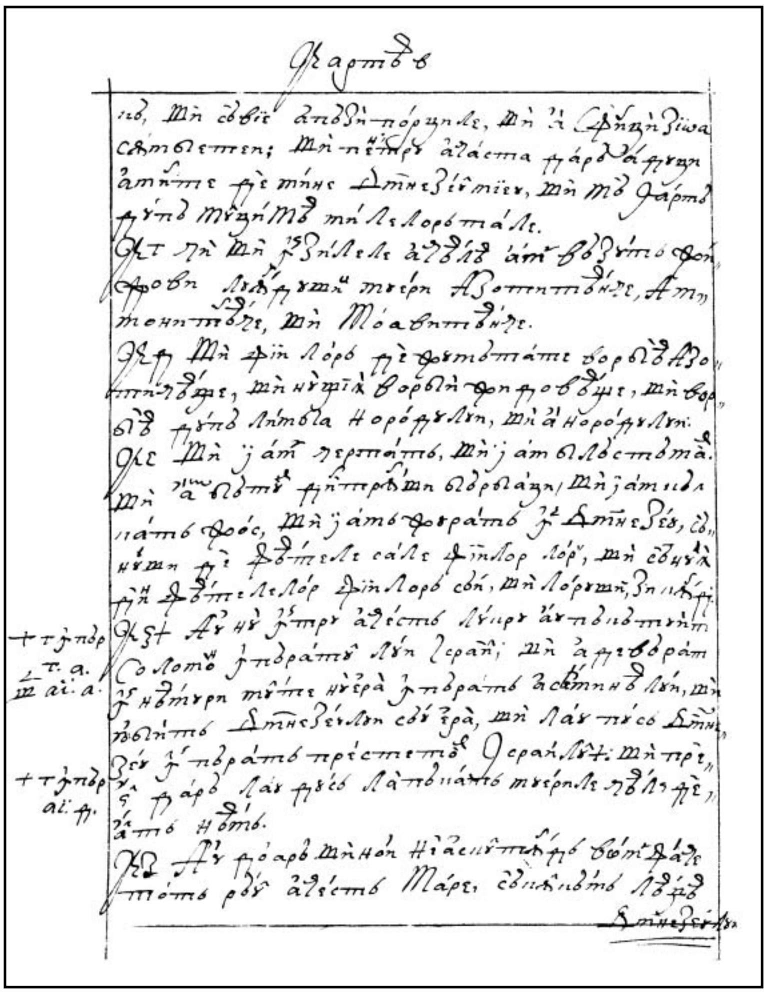
457r

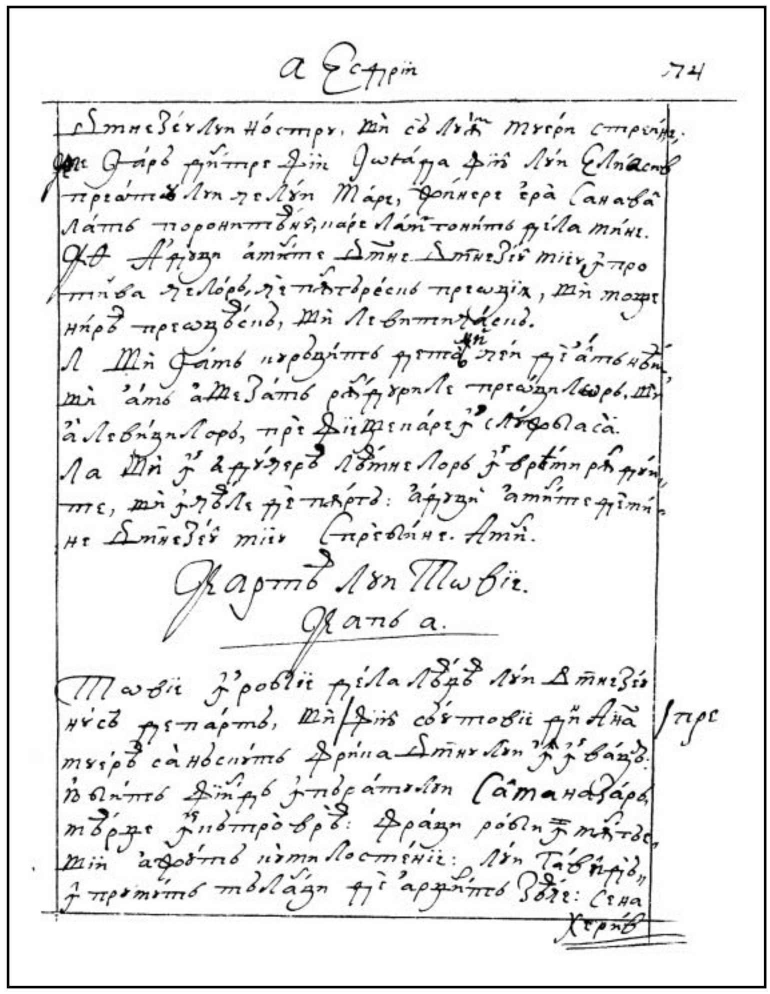
457v

458r

458v

459r

CARTEA LUI TOVIE

Cap 1

Tovie, în robie, de la leagea lui Dumnezeu nu să departă şi pre fiiul său Tovie, din Anna, muierea sa, născut, frica Domnului îl învaţă. Iubit fiind împăratului Salmanazar, mearge încătro vrea. Fraţii robi îi mângăie şi-i ajută cu milostenie. Lui Gav el dă împrumut tălanţi de argint zeace. Sena|heriv, pentru căci îngroapă morţi, îl goneaşte. 459v

1. Tovie, din neamul şi cetatea Nethali, carea este în părţile Galileii cele mai din sus preste Naason, după calea carea duce spre apus, de-a stânga având cetatea Sefeth,

2. *Robit fiind în zilele lui Salmanazar, împăratului asiriilor, însă, şi în robie fiind, calea adevărului nu o au părăsit, (*4 Împăr. 17, 3 şi 18, 9.)

3. Aşa cât toate care putea avea, fraţilor celor împreună robiţi, în toate zilele, carii era din neamul lui, le împărţiia.

4. Şi fiind mai tânăr decât toţi în neamul Nethali, nimic pruncesc n-au lucrat.

5. Şi mergând toţi la viţeii cei de aur, *carii îi făcuse Ierovoam, împăratul lui Israil, numai acesta fugea <de> împreunarea tuturor. (*3 Împăr. 12, 28.)

6. Ci mergea în Ierusalim la bisearica Domnului şi acolo să închina Domnului, Dumnezeului Israil, toate pârghele sale şi zăciuirile credincios dându-le,

7. Aşa cum în anul al treilea nemearnicilor şi veniţilor slujia toată zăciuiala.

8. Acestea şi aseaminea acestora, după leagea lui Dumnezeu, pruncşorul păziia.

9. Iară fiind bărbat, ş-au luat muiere, || Anna, din neamul său. Şi au născut dintr-însa fiiu, numele său puindu-i, (460r)

10. Pre carele din pruncie a să teame de Dumnezeu l-au învăţat şi a să feri de tot păcatul.

11. Deci ducându-să prin robie cu muiarea sa şi cu pruncul în cetatea Ninivii, cu tot neamul său,

12. (Mâncând toţi din bucatele păgânilor) acesta ş-au păzit sufletul şi niciodată nu s-au spurcat în bucatele lor.

13. Şi pentru că ş-au adus aminte de Domnul în toată inima sa, i-au dat Dumnezeu har înaintea lui Salmanazar împăratului.

14. Şi i-au dat puteare oriîncătro ar vrea a să duce, având slobozenie orice ar vrea a face.

15. Şi mergea la toţi carii era în robie şi dojene mântuitoare le da.

16. Şi, venind în Raghes, cetatea medenilor, şi din ceale ce avea dăruite de la împăratul având zeace talanţi de argint,

17. Şi, văzând pre Gavel în mulţimea neamului său a fi lipsit, care era din neamul lui, supt iscălitură i-au dat numiţii tălanţi de argint.|

18. Iară după multă vreame murind Salmanazar împăratul, împărăţând Senaheriv, fiiul lui, pentru el şi având urâţi înaintea sa pre fiii lui Israil, 460v

19. Tovie în toate zilele meargea prin toate neamurile sale şi-i mângăia şi împărţea fieştecăruia pre cât putea din averile sale.

20. Pre cei flămânzi îi hrănea, celor goli vejminte le dăruia şi celor morţi şi ucişi îngropăciune le făcea cu de-adinsul.

*4 Împăr. 19, 35. Ecli 48, 24. 2 Mac. 8, 19.

21. *Mai pre urmă întorcându-se împăratul Senaheriv, fugând de partea Iudei, carea o făcuse Domnul asupra lui pentru blăstămul său şi, mânios, mulţi ucisease dintre fiii lui Israil, Tovie le îngropa trupurile.

22. Iară deacă s-au vestit împăratului, au poruncit să-l ucigă şi i-au luat toate averile.

23. Iară Tovie, cu fiiul său şi cu muierea fugind gol, s-au pitulat, că mulţi îl iubea.

*4 Împăr. 19, 37. 2 Par. 32, 21. Isaie 35, 38.

24. *Iară după patruzeaci şi cinci de zile, au ucis pre împăratul fiii lui.

25. Şi s-au întors Tovie în casa sa şi toate averile i s-au dat îndărăpt. ||

Cap 2

461r

Tovie, ostenit de îngroparea morţilor, cu gunoiu de rândurea, spre proba răbdării, să orbeaşte. Şi de la muiare şi de la priiatini ocărându-să, să năcăjaşte şi cu mare răbdare le sufere ca şi Iov.

1. După acestea, fiind zi de sărbătoarea Domnului şi făcându-să bun prânzu în casa lui Tovie,

2. Au zis fiiului său: „Mergi şi adă câţva din neamul nostru, carii să tem de Domnul, să se uspete cu noi”.

3. Şi, ducându-să şi întorcându-să, i-au vestit că unul din fiii lui Israil sugrumat zace în uliţă. Şi îndată sărind de la masă, lăsând prânzul, flămând au ajuns la trup.

4. Şi, luându-l, l-au purtat la casa sa în taină, ca, apuind soarele, cu togmeală să-l îngroape.

5. Şi, deacă au pitulat trupul, au mâncat pâne cu jeale şi cu tremurare,

*Amos 8, 10. 1 Mac. 1, 41.

6. Aducându-şi aminte de cuvântul acela care au zis Domnul prin Amos prorocul: *„Zilele | voastre ceale de praznic să vor întoarce spre tânguire şi spre jale”. 461v

7. Iară apuind soarele, s-au dus şi l-au îngropat.

8. Şi-l mustra toţi cei de aproape ai lui, zicând: „Pentru această pricină s-au fost poruncit să te ucigă şi de abiia ai scăpat de porunca morţii şi iarăşi îngropi morţii?”

*Sus 1, 13.

9. *Ci Tovie, mai mult de Domnul temându-să decât de împăratul, apuca trupurile celor ucişi şi le pitula în casa sa şi pe la miezul nopţilor le îngropa.

10. Şi s-au întâmplat într-o zi, fiind ostenit de îngropare, venind la casa sa, s-au aruncat lângă păreate şi au adormit.

11. Şi din cuibul rândurealii cald gunoiu i-au căzut pre ochiu şi s-au orbit.

12. Iară această ispită pentru aceaea o au lăsat Dumnezeu a i să întâmpla, ca să dea celor viitori pildă de răbdarea lui ca şi a sfântului Iov.

13. Că, din pruncia sa, pururea temându-să de Domnul şi poruncile Lui păzind, nu s-au întristat împrotiva lui Dumnezeu, || pentru că i să întâmplase rana orbirii, 462r

14. Ci nemişcat au rămas în frica lui Dumnezeu, dând har lui Dumnezeu în toate zilele vieţii sale.

15. Că precum pre fericitul Iov îl mustra împăraţii, aşa aceşti părinţi şi rudele lui îş bătea joc de viaţa lui, zicând:

16. „Unde ţi-i nădejdea, pentru carea milostenii şi îngropăciuni făceai?”

17. Iară Tovie îi certa zicând: „Să nu grăiţi aşa,

18. Că sântem fiii celor sfinţi şi acea viaţă aşteptăm carea Dumnezeu o va da celor ce credinţa sa niciodată nu o schimbă de la El”.

19. Iară Anna, muierea lui, să ducea la lucrul ţăsăturii în toate zilele şi, din lucrul mânilor sale, hrană ce putea căpăta o aducea.

20. De unde au fost de au adus acasă un ied de capre,

Iov. 2, 9.

21. A căruia glasul mecherezind auzindu-l bărbatul ei, au zis: „Vedeţi ca nu cumva să fie de furat, întoarceţi-l stăpânului său, că nu ni-i slobod noao a mânca ceva de furat au a atinge”. |

22. La aceastea, muierea lui mâniindu-să, i-au răspuns: „La arătat, deşartă s-au făcut nădejdea ta şi milosteniile tale acum s-au arătat”. 462v

23. Şi cu aceastea şi altele aseaminea cuvinte îl înfrunta.

Cap 3

Rugăciunea lui Tovie cătră Dumnezeu, pentru ocara muierii ce cearea să moară, şi a Sarii, featei lui Raguil, smerita, cu cel de trei zile post, rugăciune, pentru probozirea slujnicei. Despre şapte bărbaţi de la diavolul ucişi. Şi amândurora rugăciunile să ascultă, trimiţându-se îngerul Rafail spre vindecarea lor.

1. Atunci Tovie au suspinat şi au început cu lacrămi a să ruga,
2. Zicând: „Drept eşti, Doamne, şi toate judecățile Tale, dreapte şi toate căile Tale, mila şi adevărul şi judecata.
3. Și acum, Doamne, adu-Ţi aminte de mine şi să nu iai izbândă despre păcatele meale, nici să-Ţi aduci aminte de greşalele meale sau a părinților miei. ||

463r 4. *Pentru că n-am ascultat de poruncile Tale, pentru aceaea ne-am dat spre rumpere şi spre robie şi moarte şi spre bazně şi spre ocară tuturor neamurilor întru carele ne-ai râsipit.

*2 Leage 28, 15.

5. Și acum, Doamne, mari sânt judecățile Tale, că n-am lucrat după poruncile Tale şi n-am umblat drept înaintea Ta.
6. Și acum, Doamne, după vrearea Ta fă cu mine şi porunceaşte în pace a să priimi sufletul mieu, că mai bine-m iaste a muri decât a trăi!"
7. Și într-aceeaşi zi s-au întâmplat de şi Sara, fata lui Raguil, în Raghes, cetatea meadenilor, au auzit mustrare de la o slujnică a tătâni-său.
8. Că să dedease după şapte bărbaţi. Și dimonul pe nume Asmodeul îi ucisease îndată cât întrase la ea.
9. Deci certând pentru vina sa, slujnica i-au răspuns, zicând: „Mai mult din tine să nu vedem fiiu sau fată pre pământ, ucigătoarea bărbaților tăi!
10. Au doară şi a mă ucide vreai, precum ai ucis şapte bărbaţi?" La cuvântul acesta, |

463v s-au suit în cămara cea mai din sus a casii sale şi în trei zile şi în trei nopți n-au mâncat, nici au beut,

11. Ci în rugăciune rămâind, cu lacrămi să ruga lui Dumnezeu să o sloboază de această mustrare.
12. Și au fost deacă au plinit rugăciunea a treia zi, binecuvântând pre Domnul,
13. Au zis: „Bine e cuvântat numele Tău, Dumnezeul părinților noştri, Carele, când Te vei mânia, milă vei face şi, în vreamea năcazului, ierți păcatele celor ce Te cearcă.
14. La Tine, Doamne, faţa mea întorc, la Tine ochii miei îmi îndireptezu.
15. Rogu-mă, Doamne, ca de legătura mustrării aceştiia să mă slobozeşti au încai de pre pământ să mă apuci.
16. Tu ştii, Doamne, că niciodată n-am poftit bărbat şi curat mi-am ţânut sufletul de toată pofta.
17. Niciodată cu cei ce să joacă m-am amestecat, nici cu cei ce umblă în ceale uşoare părtaşă m-am dat.

464r 18. Iară bărbat cu frica Ta, nu cu pof||ta mea, am cuprins a priimi.

19. Și au eu nevreadnică am fost de dânşii, au ei n-au fost vreadnici de mine, că, doară, altui bărbat m-ai cruțat.
20. Că nu-i în puterea omului sfatul Tău.
21. Iară aceasta adevărat o are tot cel ce Te cinsteaşte, că viaţa lui, de va fi în ocară, să va corona, iară de va fi în năcazu, să va slobozi; şi de va fi în certare, la mila Ta a veni va fi slobod.
22. Că nu Te desfetezi în peririle noastre, că după fortună, linişte faci, şi după lucru mare şi plângere, bucurie torni.
23. Fie numele Tău, Dumnezeul lui Israil, binecuvântat în veaci!"
24. Într-aceaea vreame s-au auzit rugăciunile amânduror înaintea slavei marelui Dumnezeu.
25. Şi s-au trimis îngeru<l Domnu>lui cel sfânt, Rafail, să-i grijască pre amândoi, a cărora într-o vreame s-au cetit rugăciunile înnaintea Domnului. |

464v

Cap 4

Tovie, socotind că curând va muri, fiiului sfinte dojeni îi dă, vârtute milosteniii îi arată şi despre zeace tălanţi de aur, Gavelului împrumutaţi, îi spune.

1. Deci părându-i-să lui Tovie că i să ascultă rugăciunea a putea muri, au chemat la sineşi pre Tovia, fiiul său,
2. Şi i-au zis: „Ascultă, fiiul mieu, cuvintele gurii meale şi le pune ca un temeiu în inima ta.

* Ieşire 20, 12. Ecli. 7, 29.

3. Deacă-m va lua Dumnezeu sufletul, trupul mi-l îngroapă. *Şi cinstea maicii tale vei avea în toate zilele vieţii tale,

4. Că trebuie să-ţi aduci aminte ce şi cât de mari primejdii au suferit pentru tine în pântecele său.

5. Iară deacă-ş va plini şi ea vreamea vieţii sale, o îngroapă lângă mine.

6. Şi în toate zilele vieţii tale înnainte să aibi pre Dumnezeu şi te fereaşte ca nu cândva să voieşti păcatul şi să treci porun||cile Domnului, Dumnezeului nostru. 465r

Pil. 3. Ecl. 4 şi 14.

7. Din averile tale fă milostenie şi să nu-ţi întorci faţa de către nice un sărac, că aşa va fi de nici de către tine să va întoarce faţa Domnului.

Luc 14, 13.

8. Precum vei putea, aşa fii milostiv.

Ecli. 35, 12.

9. De vei avea mult, de prisosit dă; de vei avea puţân, şi puţân bucuros te sârguiaşte a împărţi,

10. Că bună agonisire agoniseaşti în zi de lipsă.

*Ecli. 29, 15.

11. *Că milosteniia de tot păcatul şi de moarte slobozeaşte, şi nu va suferi sufletul a să duce întru întunearec.

12. Nădeajde mare va fi înnaintea marelui Dumnezeu milostenia tuturor celor ce o fac.

*1 Thesal 4, 3.

13. *Păzeaşte-te, fiiule, de toată curvia, şi afară de muierea ta niceodată să suferi a şti păcatul.

14. Mândriia niceodată în sâmţirea ta sau în cuvântul tău să o laşi, că într-însa înceapere au luat toată perirea.

*Face. 3, 5. Preo. 19, 13.

15. *Orice-ţi va lucra cineva, îndată îi dă | plata, şi sâmbriia năimitului tău la tine nicidecum să rămâie. 465v

*2 Leagi 24, 14.

16. *Ce ţi-i urât a-ţi fi de la altul, ia sama ca nu cândva tu altuia să faci.

*Math. 7, 12. Marcu 6, 31.

17. *Pânea ta cu cei flămânzi şi lipsiţi să o mânânci, şi din vejmintele tale pre cei goliţi înbracă.

Luc. 14, 13.

18. Pânea ta şi vinul tău preste îngropăciunea celui drept le pune şi să nu mânci sau să beai dintr-ânsele cu păcătoşii.

19. Sfat pururea de la cel înţelept cearcă.

20. În toată vreamea binecuvântează pre Dumnezeu şi ceare de la El ca să-ţi îndreptează căile tale şi toate sfaturile tale într-Însul să rămâie.

21. Spuiu ţie şi aceasta, fiiule, că am dat zeace tălanţi de argint, când încă mititel erai, lui Gavel, în Raghes, cetatea medenilor, şi zapisul lui la mine îl am.

22. Şi pentru aceaea cearcă cum ai ajunge la el şi să iai de la el numitul argint şi să-i întorci zapisul.

*Râm. 8, 17.

23. Să nu te teami, fiiul mieu, că săracă adecă viaţă purtăm, dară multe bunătăţi vom avea* de ne vom teame de Dumnezeu şi ne vom || depărta de tot păcatul şi vom face bine. 466r

Cap 5

Lui Tovie, cercându-şi povăţuitori în Raghes, Rafail, îngerul necunoscut, îi iase înainte, căruia tatăl încredinţază fiiul. Carii ducându-se, muma plânge depărtarea fiiului.

1. Atunci au răspuns Toviia tătâni-său şi i-au zis: „Toate, oricare mi-ai poruncit, voiu face, tată.

2. Iară în ce chip voiu cerca banii aceşte, nu ştiu; el nu mă şti şi eu nu-l cunosc. Ce sâmn îi voiu da? Ci nici calea prin carea să mearge acolo, o am cunoscut cândva".

3. Atunci, tatăl său i-au răspuns şi i-au zis: „Zapisul adecă al lui la mine îl am. Care deacă-l vei arăta, îndată-ţi va întoarce.

4. Ci vei mearge acum şi-ţi vei cerca oarecare credincios bărbat, care să meargă cu tine, plătindu-i-să, ca încă trăind eu să-i iai".

5. Atunci ieşind Tovie, au aflat un tânăr strălucit stând încins şi ca cum ar fi gata a umbla.

6. Şi, neştiind că-i îngerul lui Dumnezeu, l-au strânşteluit şi i-au zis: „De unde te avem, bune tinărule?"|

7. Iară el au răspuns: „Dintre fiii lui Israil". Şi Tovie i-au zis: „Ştii calea carea duce în ţânutul meadenilor?" 466v

8. Căruie i-au răspuns: „Ştiu. Şi toate căile lui de multe ori le-am umblat şi am rămas la Gavel, fratele nostru, care zăboveaşte în Raghes, cetatea medenilor, carea iaste pusă în muntele Ecvatanului".

9. Căruia Tovie i-au zis: „Aştaptă-mă, rogu-te, până ce voiu vesti aceastea tătâni-meu".

10. Atunci, întrând Tovie, au vestit toate aceastea tătâni-său, despre carele mirându-să tatâl, l-au rugat să între la el.
11. Şi, întrând, i s-au închinat şi au zis: „Bucurie să-ţi fie ţie pururea!”
12. Şi au zis Tovie: „Ce bucurie va fi mie, carele întru întunearec şezu şi lumina ceriului nu o văzu?”
13. Căruia i-au zis tânărul: „Fii cu inimă tare, aproape iaste să vă vindecaţi de la Dumnezeu”.
14. Şi i-au zis Tovie: „Au putea-vei duce pre fiiul mieu la Gavel în Raghes, cetatea medenilor? Şi deacă te vei întoarce, îţi voiu da plata”.
15. Şi i-au zis îngerul: „Eu l-oiu duce şi-l voiu întoarce la tine”. ||
467r 16. Căruia Tovie i-au răspuns: „Rogu-te, spune-mi din care casă sau din ce neam eşti?”
17. Căruia Rafail îngerul i-au zis: „Neamul cerci al năimitului au pre năimit carele cu fiiul tău să meargă?”
18. Ci ca să nu te fac grijnic, eu sânt Azarie, fiiul lui Ananie celui mare”.
19. Şi Tovie au răspuns: „De mare neam eşti tu, ci te rog să nu te mânii pentru că am vrut a şti neamul tău”.
20. Şi i-au zis îngerul: „Eu sânătos l-oiu duce şi sănătos ţ-oiu întoarce fiiul tău”.
21. Şi răspunzând Tovie, au zis: „Bine să umblaţi şi fie Dumnezeu în calea voastră şi îngerul lui vă petreacă”.
22. Atunci, gătind toate cele de purtat în cale, ş-au luat Tovie zioa bună de la tatâl său şi de la mumă-sa şi s-au dus amândoi împreună.
23.*Şi deacă s-au dus, au început muma lui a plânge şi a zice: „Toiagul bătrâneaţelor noastre l-ai luat şi l-ai trimis de la noi.

*Jos 10, 4.

467v 24. Mai bine n-ar fi mai fost banii aceaia | pentru carii l-ai trimis,
25. Că destul ne era noao sărăciia noastră ca să socotim bogăţie a ne fi aceasta, că vedeam pre fiiul nostru”.
26. Şi i-au zis Tovie: „Nu plânge, sănătos va veni fiiul nostru şi sănătos să va întoarce la noi, şi ochii tăi îl vor vedea.
27. Că crezu cum că îngerul Domnului cel bun îl va povăţui şi bine va rândui toate care să poartă pre lângă el, aşa cum cu bucurie să se întoarcă la noi”.
28. La acest cuvânt au încetat muma lui a mai plânge şi au tăcut.

Cap 6

Cu îndemnul îngerului, Tovie, năvălind peaştele, îl prinde şi-i spintecă inima, fierea şi ficatul, spre lecuiri ţăindu-le. Şi la Raguil să abat, ca din porunca îngerului să-i ceară fata Sara muiare, a căriia şapte bărbaţi îi ucisease dimonul, învăţându-să de la înger cu ce sfârşit trebuie a să cuprinde şi a să ţinea căsătoriia.

468r 1. Si au purces Tovie, şi cânele au ur||mat după el. Şi au rămas în starea dintâi, lângă râul Tigridii.
2. Şi au ieşit să-şi speale picioarele şi, iată, un peaşte mare foarte au ieşit a-l îmbuca.
3. De carele spăimântându-să Tovie, au strâgat cu glas mare, zicând: „Doamne, mă năvăleaşte”.
4. Şi i-au zis îngerul: „Apucă-i aripa şi-l trage la tine!” Carea făcând, l-au tras la uscat, şi au început a să zbate înnaintea picioarelor lui.
5. Atunci i-au zis îngerul: „Spintecă peaştele acesta şi inima lui şi hierea şi hicatul le ţine ţie, că sânt acestea spre leacuri de folos”.
6. Carea făcând, au fript cărnurile lui şi le-au luat cu sâne în cale. Celeaalalte le-au sărat, care le-ar fi de-a ajuns până ce ar ajunge în Raghes, cetatea meadenilor.
7. Atunci au întrebat Tovie pre înger şi i-au zis: „Rogu-te, Azarie frate, să-m spui ce mijlocire vor avea acestea care din peaşte ai poruncit a să ţânea”.
8. Răspunzând îngerul, i-au zis: „Din inima lui o părticică de o vei pune pre cărbuni, fumul | ei râsipeaşte tot feliul de dimoni, sau de la bărbat, sau de la muiare, aşa cât mai mult să nu să apropie de ei. 468v
9. Şi fiiarea îi de folos a unge ochii în carii va fi albeaţă şi să vindecă”.
10. Şi i-au zis Tovie: „Unde vreai să rămânem?”
11. Răspunzând îngerul, au zis: „Iaste aici un om din neamul tău, pe nume Raguil, şi acesta are fată pe nume Sara, ci nici parte bărbătească, nici fămeiască are alta fără aceasta.

*Num. 27, 8 şi 36, 8.

12. *Ţie ţi să cuvin toate averile lui şi trebuie să o iai soţu.
13. Ceare-o, dară, de la tatâl ei şi ţi-o va da muiare".
14. Atunci au răspuns Tovie şi au zis: „Auz că s-au dat a şapte bărbaţi şi au murit. Ci şi aceasta am auzit, că dimonii i-au ucis.
15. Deci mă tem ca nu cumva şi mie să mi să întâmple aceastea şi, fiind unul părinţilor miei, să le pui bătrâneaţele lor cu întristarea în iad".
16. Atunci îngerul Rafail i-au zis: „Ascultă-mă şi-ţi voiu arăta cine sânt pre carii îi poate birui dimonul.
17. Că cei ce aşa priimeasc căsătoria, ca || să depărteaze de la sâneşi pre Dumnezeu şi poftelor sale aşea să slujască ca calul şi ca mâşcoiul, cărora nu iaste înţăleagere, are puteare dimonul preste aceia. 469r
18. Iară tu, deacă o vei lua, întrând în cămară, în trei zile te contineaşte de ea şi nimic altă fără rugăciuni veţi face cu ea.
19. Şi într-acea noapte, aprinzând hicatul peaştelui, să va goni dimonu.
20. Iară a doao noapte în împreunarea sfinţilor patriarşi te vei cuprinde.
21. Iară a treia noapte blagoslovenie vei dobândi, ca să se nască din voi fii citovi.
22. Şi trecând a treia noapte, vei lua fecioara cu frica Domnului, mai mult pentru dragostea pruncilor decât pentru pofta, ca în sămânţa lui Avraam blagoslovenie în fii să dobândeşti".

Cap 7

Raguil, din sfatul lui Rafail, peţita fata, Sara, o dă lui Tovie muiare şi, scriindu-să togmealele ceale de căsătorie, nunta să prăznuiaşte.

1. Şi au întrat la Raguil şi i-au priimit Raguil cu dragoste.
2. Şi uitându-să Raguil spre Tovie, au zis că|tră Ana, muiarea sa: „Câtuşi samână tinărul acesta cu vărul mieu". 469v
3. Şi după ce au zis acestea, au zis: „De unde sânteţi, tinerilor, fraţii noştri?" Iar ei au zis: „Din neamul Nethali sântem, din robia Ninivei".
4. Şi le-au zis Raguil: „Cunoaşteţi pre Tovie, fratele mieu?" Carii i-au zis: „Cunoaştem".
5. Şi multe bune despre dânsul grăind, au zis îngerul cătră Raguil: „Tovie, de carele întrebi, tatâl acestuia iaste".
6. Şi s-au slobozit Raguil şi cu lacrămi l-au sărutat şi, plângând pre grumazii lui,
7. Au zis: „Blagoslovenie să fie ţie, fiiul mieu, că a bun şi a foarte bun om fiiu eşti".
8. Şi Anna, muierea lui, şi Sara, fata lui, au lăcrămat.
9. Şi după ce au grăit, au poruncit Raguil să ucigă un berbeace şi să gătească uspăţu şi, îndemnându-i a şedea la prânzu,
10. Tovie au zis: „Aici eu astăzi nu voiu mânca, nici voiu bea, de nu vei întări mainte cererea mea şi-m vei făgădui Sara, fata ta".
11. Care cuvânt auzind Raguil, s-au spăimântat, ştiind ce s-au întâmplat celor şapte bărbaţi carii au întrat la ea şi au început a să teame || ca nu cumva şi acestuia aseaminea să i să întâmple. Şi îndoindu-să şi nedând cearerii vrun răspuns, 470r
12. I-au zis îngerul: „Nu te teame a o da acestuia, că acestui, ce să teame de Dumnezeu, să cuvine muiere fata ta. Pentru aceaea altul nu o au putut avea".
13. Atunci au zis Raguil: „Nu mă îndoiesc cum că Dumnezeu lacrămile şi rugăciunile meale înnaintea Sa le-au ascultat.
14. Şi crezu că pentru aceaea v-au făcut a veni la mine, ca aceasta să se împreune neamului său, *după Leagea lui Moisi. Şi acum nu te îndoi că ţi-o voiu da".

*Num. 36, 6.

15. Şi apucând dreapta featei sale, dreapteai lui Tovie o au dat, zicând: „Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov fie cu voi şi El să vă împreune şi plinească în voi blagosloveniia Sa".
16. Şi luând hărtie, au făcut însămnarea căsătoriii.
17. Şi după acestea s-au ospătat, binecuvântând pre Dumnezeu.
18. Şi au chemat Raguil la sine pre Anna, muierea sa, şi i-au poruncit să gătească altă cămară.
19. Şi au dus acolo înlăuntru pre Sara, fata sa, şi au lăcrămat.
20. Şi i-au zis: „Cu inimă tare să fii, fiica mea. Domnul ceriului să-ţi dea ţie bucurie pentru bănatul ce ai petrecut.

Cap 8 |

470v *Tovie, în cămara mirească întrând, o parte de hicat frige. Şi dimonul de Rafail legându-să, Tovie şi Sara rugându-se, noaptea o petrec citovi. Pentru aceaea, iarăşi împlând mormântul ce-l gătise şi dându-să lui Dumnezeu har de la părinţii Sarii, veasel uspăţu gătesc, şi pentru zestrea, jumătate de averi li să dă, rămâindu-le şi ceaealaltă jumătate după moartea părinţilor.*

1. Iară după ce au cinat, au dus înlontru tânărul la dânsa.
2. Şi aducându-şi aminte Tovie de cuvintele îngerului, au luat din tăcşula sa o parte de hicat şi o au pus pe cărbuni vii.
3. Atunci Rafail îngerul au apucat dimonul şi l-au legat în pustia Eghiptului din Sus.
4. Atunci au îndemnat vergura Tovie şi i-au zis: „Sara, scoală şi să ne rugăm lui Dumnezeu astăzi şi mâne şi poimâne, că într-aceaste trei nopţi lui Dumnezeu ne împreunăm, iară a treia trecând noapte, într-a noastră împreunare vom fi.
5. Că fiii celor sfinţi sântem şi nu ne putem aşa împreuna, ca neamurile care nu cunosc pre Dumnezeu". | |
471r 6. Şi, sculându-să aseaminea, necurmat să ruga amândoi împreună să li să dea sănătate.
7. Şi au zis Tovie: „Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine Te cuvinteaze ceriurile şi pământul, marea şi izvoarăle şi râurile, şi toate făpturile Tale, care sânt într-însăle.
8. *Tu ai făcut pre Adam din pravul pământului şi i-ai dat agiutoriu Eva.

*Facere 2, 7.

9. Şi acum, Doamne, Tu ştii că nu pentru pofta iau soru-mea mie muiare, ci numai pentru iubirea de rămăşiţă, întru carea bine să se cuvinteaze numele Tău în veacii veacilor".
10. Şi au zis Sara: „Miluiaşte-ne, Doamne, miluiaşte-ne, să îmbătrânim amândoi împreună sănătoşi".
11. Şi au fost cătră cântatul cocoşilor, au poruncit Raguil a chema slugile sale şi s-au dus cu el împreună să sape mormântul.
12. Că zicea: „Nu cumva aşijderea să i să fie întâmplat, precum şi celoraalalţi şapte bărbaţi carii întrase la ea".
13. Şi deacă au gătit groapa, întorcându-se Raguil la muiarea sa, i-au zis:
14. „Trimite una din slujnicile tale, şi vază de au murit, să-l îngrop până a străluci zioa".
471v 15. Iară ea au trimis una din slujnicile sale | carea, întrând în cămară, i-au găsât sănătoşi şi nevătămaţi, împreună dormind.
16. Şi, întorcându-se, au vestit bună veaste şi bine au cuvântat pre Domnul Raguil, adecă, şi Anna, muiarea lui.
17. Şi au zis: „Bine Te cuvântăm pre Tine, Doamne, Dumnezeul lui Israil, că nu s-au întâmplat precum ni să părea,
18. Că ai făcut cu noi mila Ta şi ai scos de la noi nepriiatinul ce ne gonea.
19. Şi Te-ai milostivit unor doi. Fă-i, Doamne, mai de prisosât bine a te cuvânta şi jârtva Ţie, laudii Tale şi a sănătăţii sale a-ţi aduce, ca să cunoască toate neamurile că Tu eşti Dumnezeu sângur în tot pământul".
20. Şi îndată au poruncit slujilor sale Raguil să umple groapa carea făcuse, până a să lumina de zi.
21. Iară muierii sale i-au zis să gătească uspăţu şi să gătească toate ceale ce era de lipsă spre hrana călătorilor.
22. Şi doao vaci grase şi patru berbeci a să ucide au făcut, şi a găti ospăţu tuturor vecinilor săi şi tuturor priiatinilor. | |
472r 23. Şi au jurat Raguil pre Tovie, ca să rămâie doao săptămâni la sâne.
24. Iară din toate care stăpânea Raguil, o jumătate de parte au dat lui Tovie şi au făcut zapis ca şi ceaealaltă jumătate parte carea mai era, după moartea lor, lui Tovie stăpânului să-i vie.

Cap 9

Rafail, rugat de Tovie, mearge la Gavel, pre carele, luând bani, la nunta lui Tovie îl aduce. Iară el pre Tovie şi Sara îi îmblânzeaşte.

1. Atunci au chemat Tovie pre înger la sine, pre care adecă om îl socotea, şi i-au zis: „Azarie frate, rogu-mă să asculţi cuvintele meale.
2. De m-aş da eu ţie slugă, n-aş fi destul socotinţeai tale.

3. Însă rogu-te să-ţi iai jivini sau slujitori şi să meargi la Gavel în Raghes, cetatea meadenilor, şi să-i dai zapisul şi să iai de la el bani şi să-l rogi a veni la nunta mea.
4. Că tu însuţi ştii că numără tatâl mieu zilele şi, de voiu întârziia cu o zi mai mult, să întristează sufletul lui.
5. Şi adevărat vezi cum m-au jurat Raguil, a căruia jurământ nu-l pociu lepăda".
6. Atunci Rafail, luând patru din sluji|le lui Raguil şi doao cămile, în Raghes, cetatea medenilor, au mers. Şi, aflând pre Gavel, i-au dat zapisul şi au luat de la el toţi banii. 472v
7. Şi i-au spus despre Tovie, fiiului Tovie, toate carea fusease şi l-au făcut a veni cu sâne la nuntă.
8. Şi întrând în casa lui Raguil, au aflat pe Tovie şezând la masă; şi sărind, s-au sărutat împreună şi au plâns Gavel şi bine au cuvântat pre Domnul.
9. Şi au zis: „Blagoslovească-te pre tine Dumnezeul lui Israil, că fiiu eşti a omului celui bun şi drept şi temătoriu de Dumnezeu şi face milostenii.
10. Şi să se zică blagoslovenie preste muiarea ta şi preste părinţii voştri.
11. Şi să vedeţi pre fiii voştri şi pre fiii fiilor voştri, până la al treilea şi al patrulea neam şi să fie sămânţa voastră blagoslovită de la Dumnezeul lui Israil, care împărăţeaşte în veacii veacilor.
12. Şi zicând toţi "Amin!", s-au suit la ospăţu, ci şi cu frica Domnului făcea uspăţul nuntei.

Cap 10 ||

Părinţii lui Tovie lunga lui zăbavă cu grije o cearcă. Iară el de abiia dobândeaşte de la Raguil a să slobozi, luând zeastrea şi muiirea. Şi Raguil, bine poftindu-le, dojeneaşte şi fata despre datoriia caznicii. 473r

1. Şi zăbovindu-să Tovie cu pricina nuntei, grijnic era tatâl său Tovie, zicând: „Socoteşti pentru ce zăboveaşte fiiul mieu sau pentru ce să ţine acolo?
2. Gândeşti a fi murit Gavel şi nime nu va întoarce banii".
3. Şi au început a să întrista foarte şi Ana, muiarea lui, cu el. Şi au început amândoi înpreună a plânge, pentru că la zioa rânduită nicidecum nu să întoarce fiiul lor la ei.
*Sus 5, 23.
4. *Deci plângea muma lui cu nemângăiate lacrămi şi zicea: „Hei, hei, mie, fiiul mieu, pentru ce te-am trimis a nimernici, lumina ochilor noştri, toiagul bătrâneaţelor noastre, mângăiarea vieţii noastre, nădejdea rămăşiţii noastre?
5. Toate împreună în tine unul având, nu trăbuia să te trimitem de la noi".
6. Căriia zicea Tovie: „Taci şi nu te turbura, sănătos e fiiul nostru. Destul de credincios e omul căruia l-am încredinţat".
7. Iară ea nici într-un chip să putea mângăia, ci în toate zilele sculându-să, să uita prinpregiuru şi încungiura toate căile prin carele a să | întoarce nădeajde i să vedea, ca de departe să-l vază venind, de ar fi cu putinţă. 473v
8. Iară Raguil zicea către jinere-său: „Rămâi aici şi eu voiu trimite veaste pentru sănătatea ta la Tovie, tatâl tău".
9. Căruia Tovie i-au zis: „Eu ştiu că tatăl mieu şi mumă-mea acum zilele le socotesc şi să chinuiaşte duhul lor într-înşii.
10. Şi cu multe cuvinte rugând Raguil pre Tovie, şi el nicidecum vrând a-l asculta, i-au dat pre Sara şi jumătate parte din toate averile sale în sluji, în slujnice, în dobitoace, în cămile, şi în vaci, şi în bani mulţi; şi sănătos şi bucurându-să, l-au slobozit de la sâne,
11. Zicând: „Îngerul Domnului cel Sfânt să fie în călătoria voastră şi să vă ducă nevătămaţi şi să aflaţi toate dreapte despre părinţii voştri şi să vază ochii miei fiii voştri, până ce voiu muri".
12. Şi apucând părinţii fata sa, o au sărutat şi o au slobozit a mearge,
13. Dojenind-o a-şi cinsti socrii, a-şi iubi bărbatul, a îndrepta familia, a stăpâni casa şi pre sine nevinovată a să păzi.

Cap 11 ||

Lăsând în drum pre Sara şi ceaeaalaltă familie, Tovie şi Rafail, înnainte mergând, veseli de la părinţii lui Tovie să cuprind. Fiiul ungând ochii tătâni-său cu hierea hicatului, el dobândeaşte 474r

vedeare. Pentru aceaea, mulţămind lui Dumnezeu, după venirea Sarei şi a familiei, în şapte zile veaseli să uspătă.

1 Și, întorcându-să, au ajuns la Haran, carea iaste în mijlocul drumului, în preajma Ninevii, în zioa unsprăzeacea.
2 Și au zis îngerul: „Tovie frate, știi în ce chip ţ-ai lăsat pre tatâl tău?
3. De-ţi place, să meargem înnainte şi, încet păşind, să urmeaze drumul nostru fămeile, cu soţul tău şi cu jigăniile".
4. Și plâcând aceasta, să margă, au zis Rafail cătră Tovie: „Ia cu tine din fierea peaştelui, că va fi de lipsă". Și au luat Tovie din fierea aceaea şi s-au dus.
5. Iară Anna şeade lângă drum, în toate zilele în sprânceana muntelui, de unde să putea uita departe.
6. Și socotind de venirea lui dintr-acelaş loc, l-au văzut de departe şi îndată l-au cunoscut
474v venind fiiul său. Și, alergând, au vestit bărbatului său, zicând: „Iată, vine | fiiul tău!"
7. Și au zis Rafail cătră Tovie: „Iară deacă vei întra în casa ta, îndată te închină Domnului, Dumnezeului tău. Și har dându-i, te apropie la tatâl tău şi-l sărută.
8. Și îndată unge peste ochii lui din fierea peaştelui acestuia, carea porţi cu tine, că să ştii că îndată i să vor deşchide ochii şi va vedea tatăl tău lumina ceriului şi în vederea ta să va bucura".
9. Atunci au alergat înnainte cânele, carele împreună fusease în cale, şi ca un sol venind, cu îmblânzirea coadei sale să bucura.
10. Și sculându-să orbul tatâl său, au început, vătămându-şi picioarele, a alerga şi, dând mâna slugii, au alergat spre întâmpinarea fiiului său.
11. Și cuprinzându-l, l-au sărutat cu muiarea sa şi au început amândoi a plânge de bucurie.
12. Și închinându-să lui Dumnezeu, dându-i har, au mâncat înpreună.
13. Atunci luând Tovie din fierea peaştelui, au uns ochii tătâni-său.
475r 14. Și au suferit ca o jumătate de ceas. Și au început albeaţa din ochii lui, || ca albuşul oului, a ieşi.
15. Carea apucând-o Tovie, o au tras din ochii lui şi îndată au dobândit vedearea.
16. Și slăvea pre Dumnezeu, el adecă, şi muierea lui şi toţi carii îl ştiia.
17. Și zicea Tovie: „Bine Te cuvintezu pre Tine, Doamne, Dumnezeul lui Israil, că Tu m-ai certat şi Tu m-ai mântuit; şi, iată, eu văzu pre Tovie, fiiul mieu".
18. Și au întrat după şapte zile Sara, muierea fiiului său, şi toată familia sănătoasă şi dobitoacele şi cămilele şi banii mulţi ai muierii, ci şi ceialalţi bani, care-i luase de la Gavel.
19. Și au povestit părinţilor săi toate facerile de bine a lui Dumnezeu, care făcuse despre el prin omul ce-l povăţuise.
20. Și au venit Ahior şi Navath, verii lui Tovie, bucurându-să, la Tovie şi împreună veselindu-se de toate bunătăţile care împregiurul lui arătase Dumnezeu. Și prin şeapte zile uspătându-să, toţi cu bucurie mare s-au bucurat.

Cap 12

475v *Tovie cu fiiul despre plata lui Rafail sfătuindu-să şi auzând facerile de bine | care lui şi fiiului său făcuse, jumătate îi făgăduiaşte din toate ce adusease. Iară el să arată a fi îngerul Domnului şi, după ce le-au deascoperit alte taine, în ceriu să rădică. Carea făcându-să, ei pre pământ căzând, pre Dumnezeu bine-L cuvintează.*

1 Atunci au chemat la sâne Tovie pre fiiul său şi i-au zis: „Ce putem da acestui om sfânt, care au venit cu tine?"
2 Răspunzând Tovie, au zis tătâni-său: „Tată, ce sâmbrie îi voiu da? Sau ce vreadnic va putea fi de facerile lui ceale de bine?
3. Pre mine m-au dus şi m-au adus sănătos, banii de la Gavel el i-au luat, muiare el m-au făcut a avea şi dimonul de la dânsa el l-au înfrănat, bucurie părinţilor ei le-au făcut, pe mine însumi de la îmbucarea peaştelui m-au apucat, şi pre tine a vedea lumina ceriului te-au făcut, şi de tot binele printr-însul ne-am umplut. Ce-i vom putea lui da spre acestea vreadnic?
4. Ci te rog, tatul mieu, să-l rogi de cumva s-ar învrednici a-şi priimi jumătate din toate care s-au adus".

5. Şi chemându-l, tatăl adecă şi fiiul, l-au || luat într-o parte şi au început a-l ruga să se învrednicească a priimi jumătate parte din toate care adusease. 476r

6. Atunci le-au zis în taină: „Binecuvântaţi pre Dumnezeul ceriului şi înaintea tuturor celor vii vă mărturisiţi Lui, că au făcut cu voi mila Sa.

7. Că taina împăratului a o ascunde bine iaste, iară lucrurile lui Dumnezeu a le deascoperi şi a le mărturisi de cinste iaste.

8. Bună iaste rugăciunea cu postul şi milosteniia, mai vărtos decât a ascunde comoară de aur.

9. Că milosteniia de moarte slobozeaşte şi ea iaste carea curăţeaşte păcatele şi face a afla mila şi viaţa de veaci.

10. Iară carii fac păcatul şi nedreptate împrotivnici sânt sufletului său.

11. Deci vă deascopăr adevărul şi nu voiu ascunde de la voi cuvântul cel de taină.

12. Când te rugai cu lacrămi şi îngropai morţii şi lăsai prânzul tău şi morţii ascundeai în casa ta şi noaptea îi îngropai, eu am dus rugăciunea ta Domnului.

13. Şi pentru că priimit erai lui Dumnezeu, | lipsă au fost ca să te cearce ispita. 476v

14. Şi acum m-au trimis Domnul să te vindec, şi pre Sara, muiarea fiiului tău, de la dimon să o slobozu.

15. Că eu sânt Rafail îngerul, unul dintre şapte, carii stâm înnaintea Domnului".

16. Şi auzând acestea, s-au turburat şi au căzut pre feaţele sale la pământ.

17. Şi le-au zis îngerul: „Pace voao, să nu vă temeţi!

18. Că până am fost cu voi, prin vrearea lui Dumnezeu eram. Pre Dânsul bine-L cuvântaţi şi Lui Îi cântaţi.

19. Că vi să părea că mânc cu voi şi beau, ci eu, cu bucată nevăzută şi cu beutură carea nu să poate vedea de la oameni, mă slujesc.

20. Deci vreamea iaste să mă întorc la Cel ce m-au trimis, iară voi binecuvântaţi pre Dumnezeu şi povestiţi toate minunile Lui".

21. Şi zicând aceastea, s-au luat de la vederea lor şi nu l-au mai putut vedea.

22. Atunci, aşternuţi cu faţa la pământ, bine au cuvântat pre Dumnezeu şi, sculându-să, au povestit toate minunile Lui.

Cap 13 ||

Toviia cel mai bătrân binecuvintează şi har dă Domnului şi pre toţi îi îndeamnă spre Dânsul. Şi proroceaşte despre întoarcerea şi marea fericirea cea viitoare a Ierusalimului. 477r

1 Şi deşchizându-ş Tovie cel mai bătrân rostul, bine au cuvântat pre Domnul, zicând: „Mare eşti, Doamne, în veac şi în toţi veacii împărăţiia Ta,

2 *Că Tu baţi şi mântuieşti, duci în iad şi scoţi, şi nu iaste cine să scape de mâna Ta.

*2 Leage 32, 29. 1 Împăr. 2, 6. Înţel. 16, 13.

3. Mărturisiţi-vă Domnului, fiii lui Israil, şi înaintea neamurilor lăudaţi-L pre El,

4. Că pentru aceaea v-au râsipit între neamurile care nu-L ştiu, ca voi să le povestiţi minunile Lui şi să-i faceţi a şti că nu iaste alt Dumnezeu Atotputearnic afară de El.

5. El ne-au certat pre noi pentru nedreptăţile noastre şi El ne va mântui pentru mila Sa.

6. Uitaţi-vă dirept aceaea ce au făcut cu noi, şi cu frică şi cu cutremur vă mărturisiţi Lui. Şi pre Împăratul veacilor Îl înălţaţi în lucrurile voastre.

7. Iară eu în pământul robiii meale mă voiu mărturisi Lui, că Şi-au arătat mărimea Sa spre neam păcătos. |

8. Mărturisiţi-vă, dară, păcătoşilor, şi faceţi dreptate înnaintea lui Dumnezeu, crezând că va face cu voi mila Sa. 477v

9. Iară eu şi sufletul mieu într-aceaeaş să va veseli.

10. Binecuvântaţi pre Domnul, toţi aleşii Lui, faceţi zile de veselie şi vă mărturisiţi Lui!

11. Ierusalime, cetatea lui Dumnezeu, certatu-te-au Domnul în lucrurile mânilor tale.

12. Mărturiseaşte-te Domnului în ceale bune ale tale şi binecuvinteaze pre Dumnezeul veacilor, ca iarăşi să-Şi zidească în tine cortul şi să cheme la tine îndărăpt pre toţi cei robiţi şi să te bucuri în toţi veacii veacilor.

13. Cu lumină strălucitoare vei fulgera şi toate marginile pământului să vor închina ţie.

14. *Neamurile de departe la tine vor veni şi, daruri aducând, să vor închina întru tine Domnului, şi pământul tău spre sfinţire-l vor avea.

*Isaiie 16, 5.

15. Că nume mare vor chema întru tine.

16. Blăstămați vor fi carii te vor urgisi și osândiți vor fi toți carii te vor blăstăma și blagosloviți vor fi cei ce te vor zidi.

478r 17. Iară tu te vei veseli întru fiii tăi, că || toți să vor blagoslovi și să vor aduna la Domnul.

18. Fericiți toți carii te iubesc și carii să bucură de pacea ta.

19. Sufletul mieu binecuvintează pre Domnul, pentru că au slobozit Ierusalimul, cetatea Sa, de toate supărările Sale, Domnul, Dumnezeul nostru.

20. Fericit voiu fi, de vor fi rămășițele seaminții meale a vedea strălucirea Ierusalimului.

21. *Porțile Ierusalimului de samfir și de smaragd să vor zidi, și de piatră scumpă tot împrejurul zidurilor ei.

*Apoc. 21, 19.

22. Din piatră luminoasă și curată toate ulițeale ei să vor aștearne. Și prin târgurile ei "Alliluia!" să va cânta.

23. Bine e cuvântat Domnul, carele o au înălțat, și fie împărăția Lui în veacii veacilor preste dânsa! Amin".

Cap 14

Tovie, aproape de moarte, după ce au plinit anii vieții sale șasăzeaci și doi, fiiul și nepoții spre cinstea lui Dumnezeu îi îndeamnă. Și, deacă-ș vor îngropa părinții, să se mute din Ninivea, 478v *carea zice că să va ră|sipi, și Ierusalimul să va înnoi. Carea fiiul păzind, mai pre urmă la socri să întoarce și, acolo plinind ani noaozăci și noao, moare.*

1. Și s-au plinit cuvintele lui Tovie și, după ce s-au luminat Tovie, au trăit ani patruzeaci și doi și au văzut fiii nepoților săi.

2. Și plinind ani o sută doi, s-au îngropat cu cinste în Ninivea.

3. Că de ani cinzeaci și șase lumina ochilor pierduse și, de șasăzeaci fiind, o au dobândit.

4. Iară ceaealaltă vreame a vieții sale în bucurie au fost și cu bun sporiu de frica lui Dumnezeu au mers în pace.

5. Iară în ceasul morții sale au chemat la sâne pre fiiul său, Tovie, și șapte tineri, fiii lui, nepoții săi, și le-au zis:

6. „Aproape va fi perirea Niniveai, că n-au crezut cuvântul Domnului. *Și frații noștri, carii s-au răsipit din pământul lui Israil, să vor întoarce la el.

*1 Esdra 3, 8.

7. Și tot pământul lui cel pustiiu să va umplea și casa Domnului, carea într-însa s-au aprins, să va zidi iarăși. Și acolo să vor || întoarce toți cei ce să tem de Domnul Dumnezeu. 479r

8. Și-și vor părăsi neamurile idolii săi și vor veni în Ierusalim și vor lăcui într-ânsa.

9. Și să vor bucura într-însa toți împărații pământului, închinându-să împăratului Israil.

10. Ascultați, dară, fiii miei, pre tatăl vostru. Slujiți Domnului în adevăr și cercați a face ceale plăcute Lui.

11. Și fiilor voștri porunciți să facă dreptăți și milostenii, să fie aducându-și aminte de Dumnezeu și bine să-L cuvinteaze în toată vremea în adevăr și întru toată putearea sa.

12. Acum, dară, fiilor, ascultați-mă și să nu rămâneți aici. Ci ori în ce zi veți îngropa pre mumă-voastră lângă mine într-un mormânt, de atunci vă îndreptați pașii voștri, să ieșiți de-aici.

13. Că văzu că nedreptatea ei îi va da sfârșit".

14. Și au fost după ieșirea mumei sale, Tovie s-au depărtat din Ninive cu muierea sa și cu fiii și cu fiii fiilor și s-au întors la socrii săi. |

479v 15. Și i-au aflat sănătoși, în bătrâneațe bune. Și grijea lor o au purtat și el le-au închis ochii lor. Și toată moștenirea casii lui Raguil el o au cuprins. Și au văzut al cincilea neam, pre fiii fiilor săi.

16. Și plinind ani noaozeaci și noao, în frica Domnului, cu bucurie l-au îngropat.

17. Și toată rudeniia lui și neamul lui în bună viiață și în sfânta petreacere au rămas, așa cât iubiți era și lui Dumnezeu și oamenilor și tuturor celor ce lăcuia pre pământ.

C

CĂMARĂ: s.f. „odaie”
cămara: *sg. ac.* 3,10
cămară: *sg. ac.* 6,18; 7,18; 8,15
cămara: *sg. ac., în sintagma* ***cămara mirească*** „camera nupțială” rezum. cap.8

CĂMILĂ: s.f.
cămile: *pl. ac.* 9,6; 10,10
cămilele: *pl. nom.* 11,18

(a) CĂPĂTA: v. I
căpăta: *ind. imp. 3.sg.* 2,19

CĂRBUNE: s.m.
cărbuni: *pl. ac.* 6,8; 8,2

CĂSĂTORIE: s.f.
căsătoriia: *sg. nom.* rezum. cap.6
căsătoria: *sg. ac.* 6,17
căsătorie: *sg. ac.* rezum. cap.7
căsătoriii: *sg. gen.* 7,16

CÂINE: s.m.; var. (Reg.) **CÂNE**
cânele: *sg. nom.* 6,1; 11,9

(a se) CÂNTA: v. I
cântați: *imperativ 2.pl.* 12,18
(să) va cânta: *ind. viit.I. impers.* 13,22

CÂNTAT: s.n.
cântatul: *sg. ac., în sintagma* ***către cântatul cocoșilor*** 8,11

CEAS: s.n.
ceas: *sg. ac.* 11,14
ceasul: *sg. ac., în sintagma* ***ceasul morții*** 14,5

CER: s.n.; var. **CERIU**
ceriului: *sg. gen., în sintagma* ***lumina ceriului*** 5,12; 11,8; 12,3
ceriului: *sg. gen., în sintagmele* ***Domnul ceriului/Dumnezeul ceriului*** 7,20; 12,6
ceriurile: *pl. nom.* 8,7
ceriu: *sg. ac.* rezum. cap.12

(a) CERCA: v. I
ceartcă: *ind. prez. 3.sg./pl.* 3,13; 4,19; rezum. cap.10
cearcă: *imperativ 2.sg.* 4,22
cercându-: *gerunziu* rezum. cap.5
voiu cerca: *ind. viit.I. 1.sg.* 5,2
vei cerca: *ind. viit.I. 2.sg.* 5,4
cerci *ind. prez. 2.sg.* 5,17
să cearce: *conj. prez. 3.sg.* 12,13
cercați: *imperativ 2.pl.* 14,10

(a) CERE: v. III
cearea: *ind. prez. 3.sg.* rezum. cap.3
ceare: *ind. prez. 3.sg.* 4,20
să ceară: *conj. prez. 3.pl.* rezum. cap.6
ceare: *imperativ 2.sg.* 6,13

CERERE: s.f.
cererea: *sg. ac.* 7,10
ceareri: *sg. dat.* 7,11

(a) CERTA: v. I
certa: *ind. imp.. 3.sg.* 2,17
certând: *gerunziu* 3,9
ai certat: *ind. pf.c. 2.sg.* 11,17
au certat: *ind. pf.c. 3.sg.* 13,5
certatu(-)au: *ind. pf.c. 3.sg.* 13,11

CERTARE: s.f.
certare: *sg. ac.* 3,21

CETATE: s.f.
cetatea: *sg. nom./ac.* 1,1, 11, 16; 3,7; 4,21; 5,8, 14; 6,6; 9,3, 6; 13,19
cetatea: *sg. voc., în sintagma* ***cetatea lui Dumnezeu*** 13,11

(a) CHEMA: v. I
au chemat: *ind. pf.c. 3.sg.* 4,1; 7,18; 9,1; 12,1; 14,5
a chema: *inf. prez.* 8,11
chemându-: *gerunziu* 12,5
să cheme: *conj. prez. 3.sg.* 13,12
vor chema: *ind. viit.I. 3.pl.* 13,15

(a se) CHINUI: v. IV
(să) chinuiaște: *ind. prez. 3.sg.* 10,9

CHIP: s.n.
chip: *sg. ac., în loc. adv.* ***în ce chip/nici într-un chip*** 5,2; 10,7; 11,2

(a) CINA: v. I
au cinat: *ind. pf.c. 3.pl.* 8,1

CINSTE: s.f.
cinstea: *sg. ac.* 4,3; rezum. cap.14
cinste: *sg. ac., în loc. adv.* ***de cinste*** 12,7
cinste: *sg. ac.* 14,2

(a) CINSTI: v. IV
cinstează: *ind. prez. 3.sg.* 3,21
a cinsti: *inf. prez.* 10,13

(a se) CITI: v. IV; var. (Înv. și reg.) **(a se) CETI**
(s-)au cetit: *ind. pf.c. 3.pl.* 3,25

CITOV, -Ă: adj. (Înv. și reg.) „sănătos (la minte)”; „nevătămat”; „neprihănit”; aici prima atestare a cuvântului; cf. DA, unde prima atestare este în *Lexicon romanesc-latinesc-unguresc-nemțesc...*, Buda, 1825.
citovi: *m. pl. nom.* 6,21; rezum. cap.8

COADĂ: s.f.
coadei: *sg. gen.* 11,9

COCOȘ: s.m.
cocoșilor: *pl. gen., în sintagma* ***către cântatul cocoșilor*** 8,11

COMOARĂ: s.f.
comoară: *sg. ac.* 12,8

(a se) CONTENI: v. IV „a se stăpâni”
(te) contineaște: *imperativ 2.sg.* 6,18

(a se) CORONA: v. I (Înv.) „a se încorona”
(să) va corona: *ind. viit.I. 3.sg.* 3,21

CORT: s.n.
cortul: *sg. ac.* 13,12

(a) CREDE: v. III
crezu: *ind. prez. 1.sg.* 5,27; 7,14
crezând: *gerunziu* 13,8
au crezut: *ind. pf.c. 3.sg.* 14,6

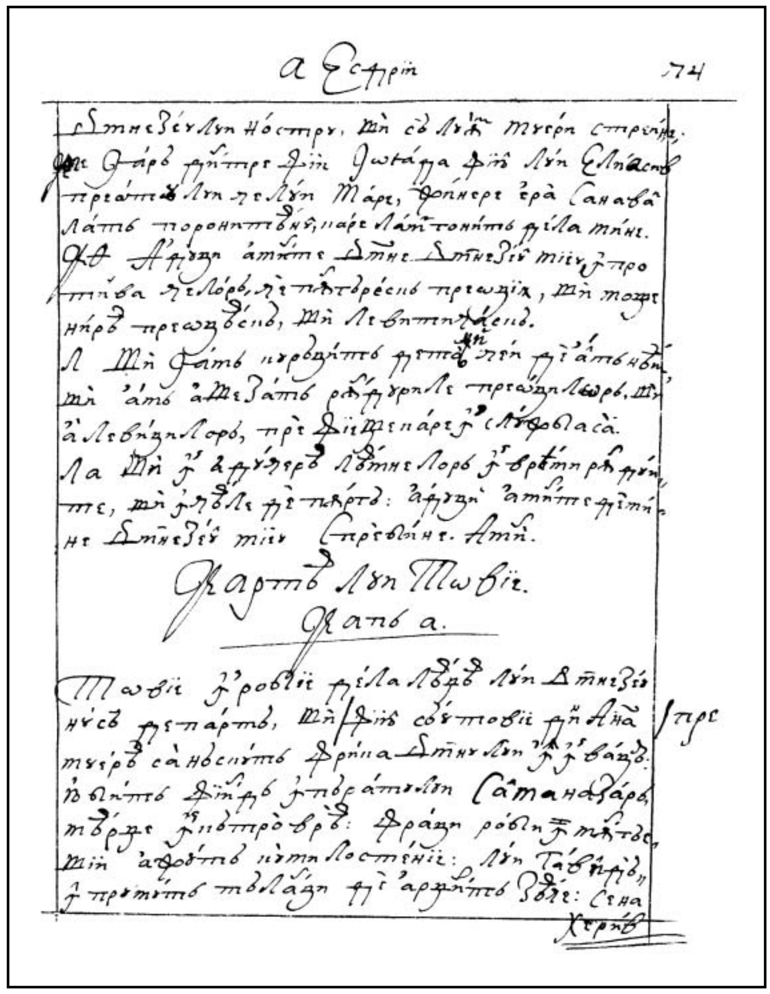
CREDINCIOS, -OASĂ: adj.
credincios: *m. sg. nom./ac.* 1,6; 5,4; 10,6

CREDINȚĂ: s.f.
credința: *sg. ac.* 2,18

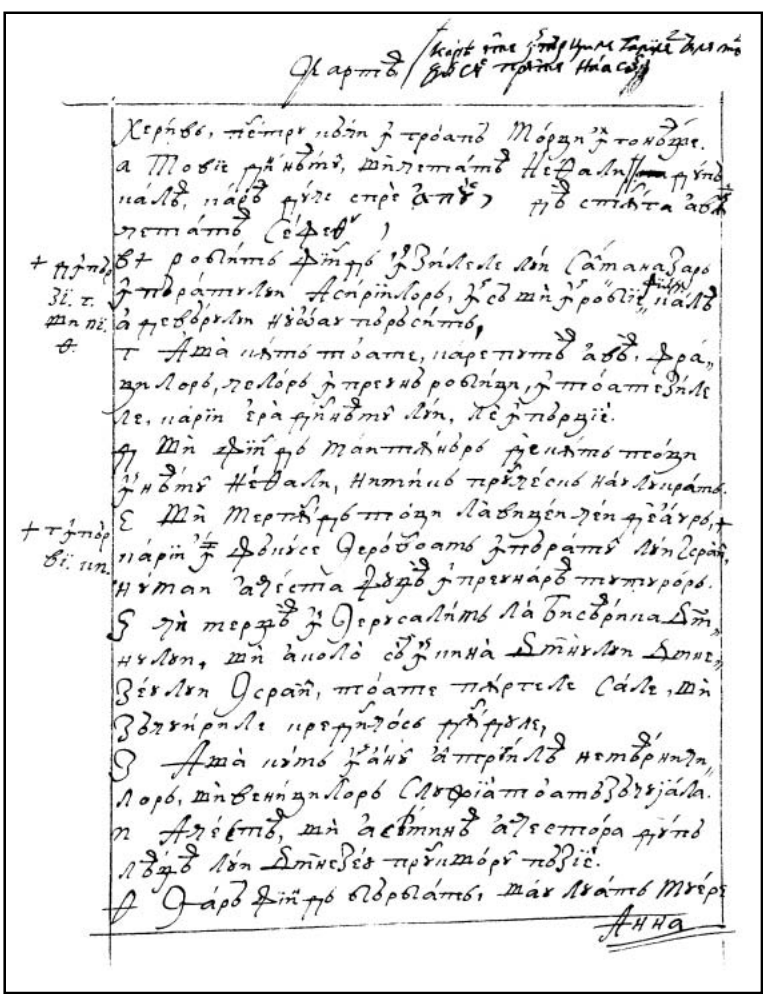
(a) CRUȚA: v. I
ai crutat: *ind. pf.c. 2.sg.* 3,19

D

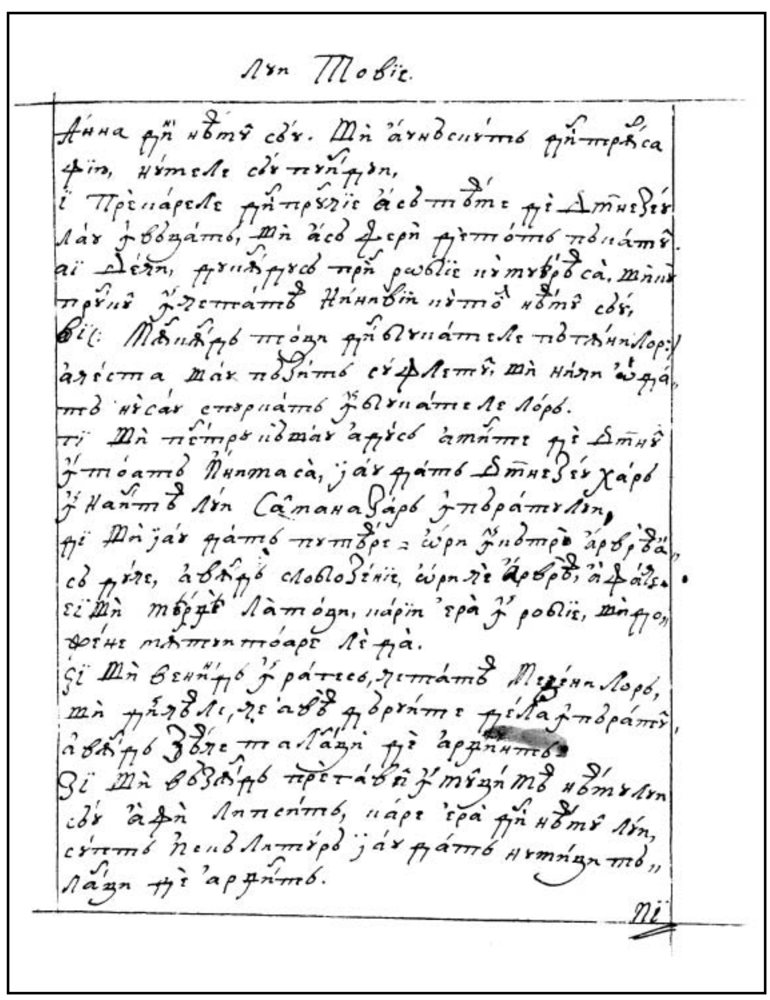
J

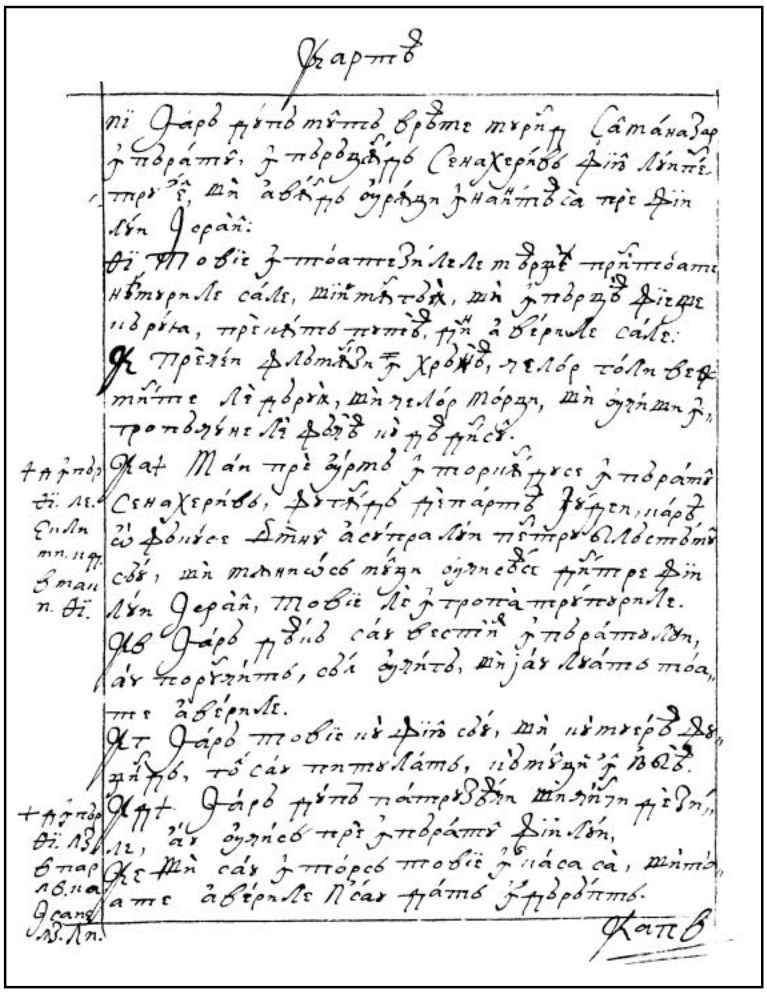
459r

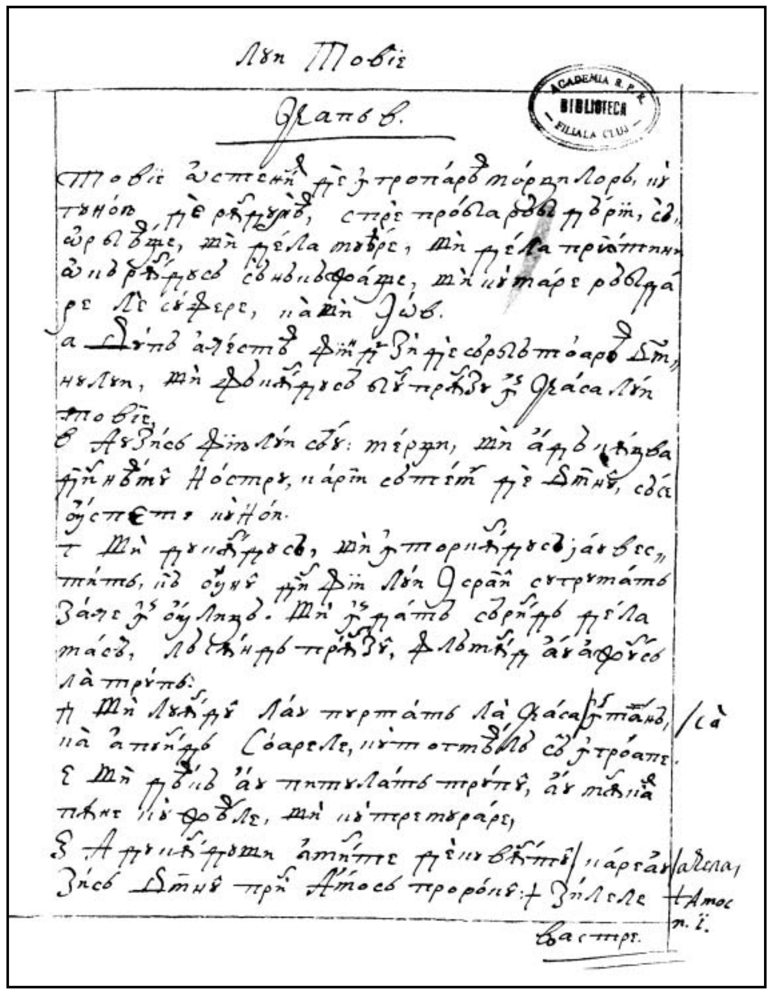
459v

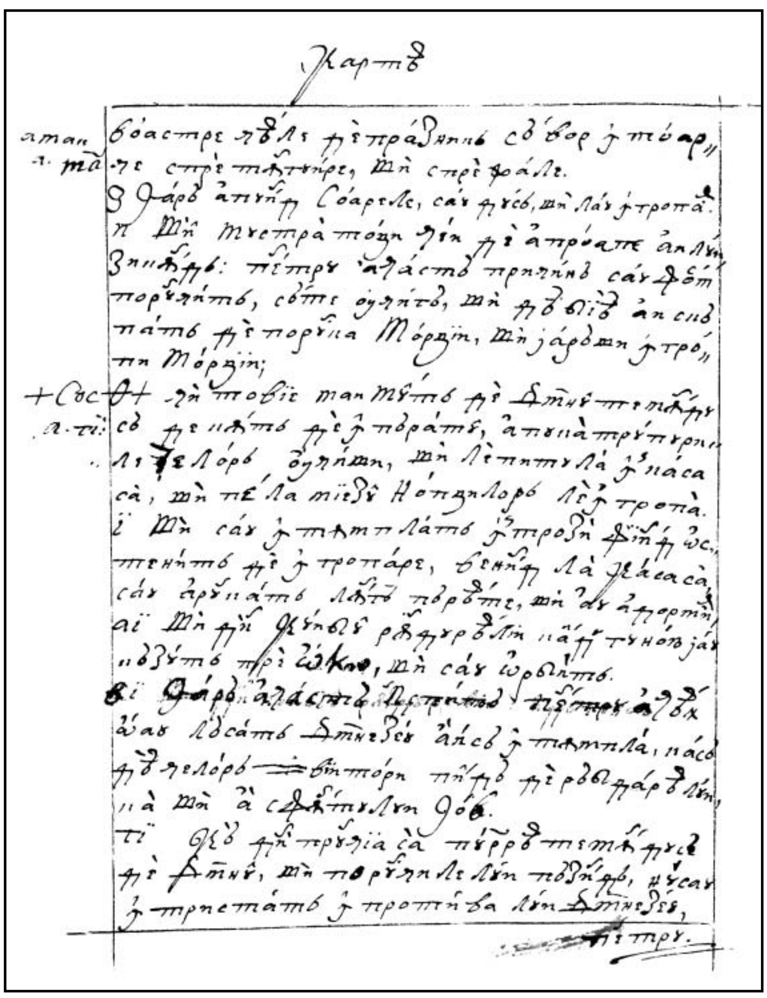
460r

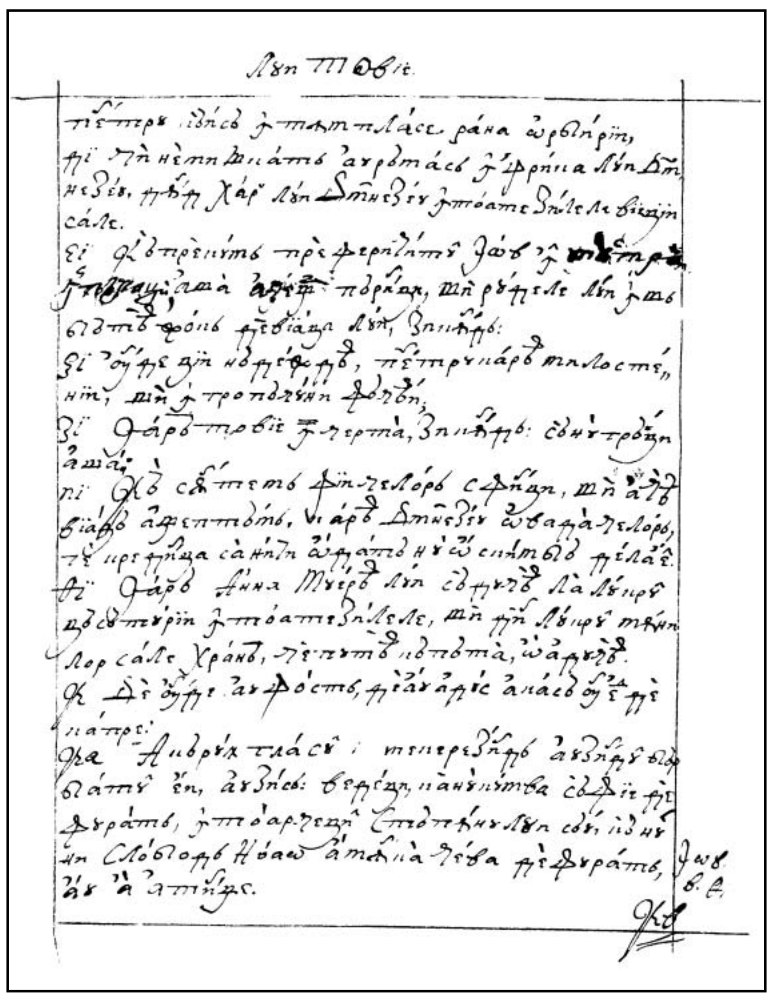
460v

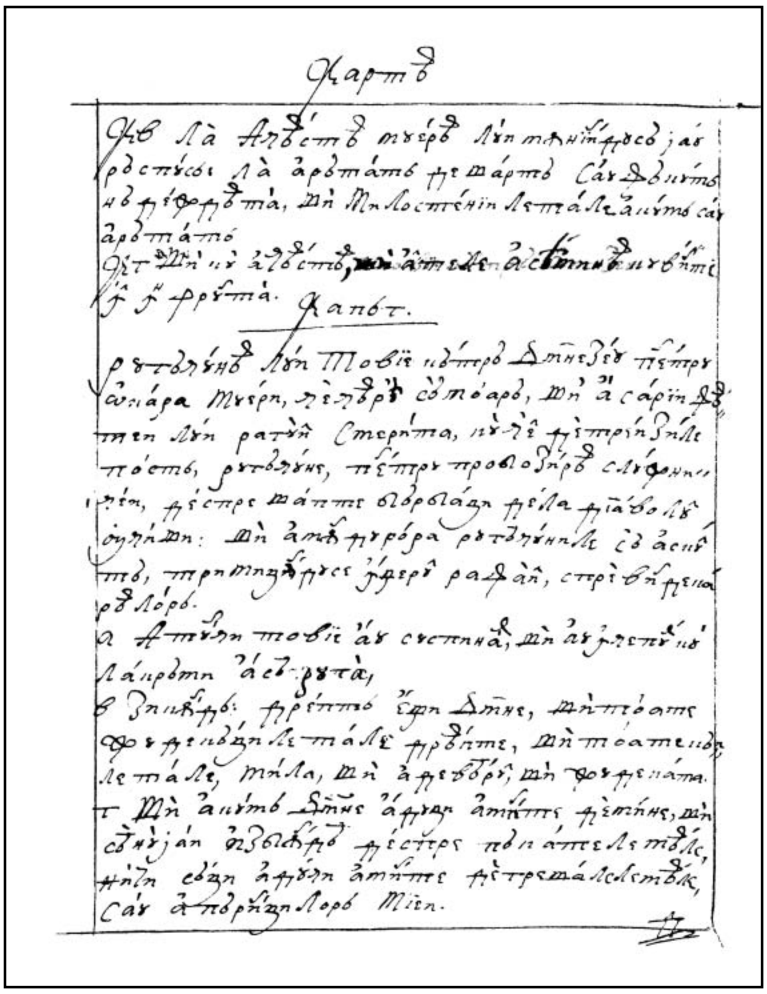
461r

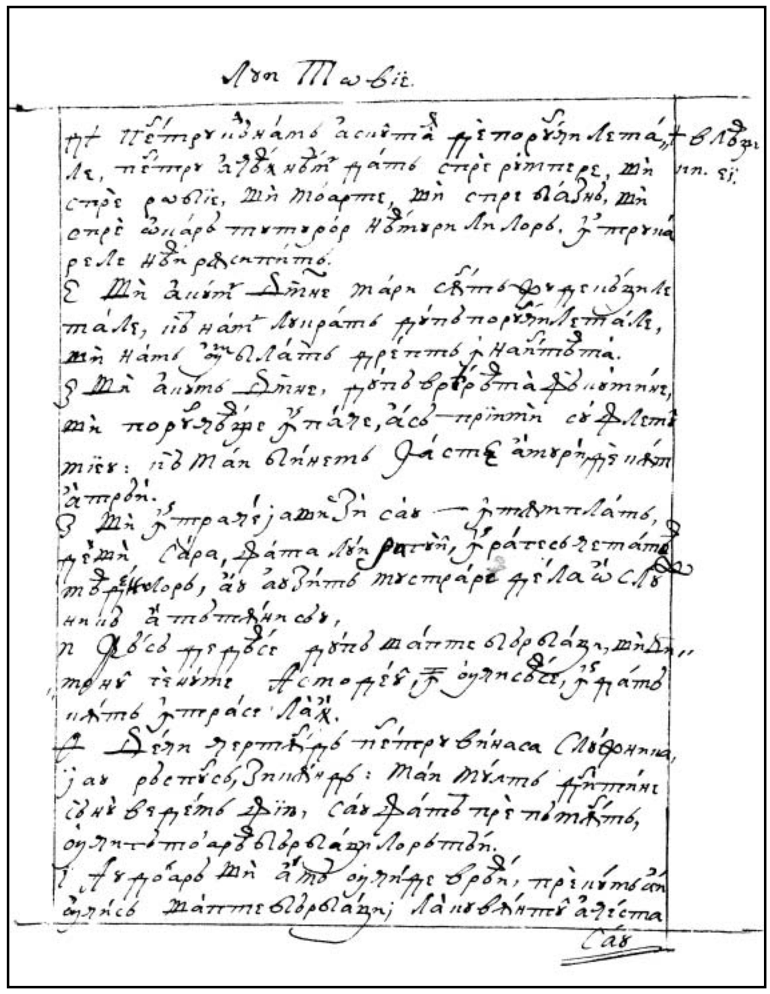

461v

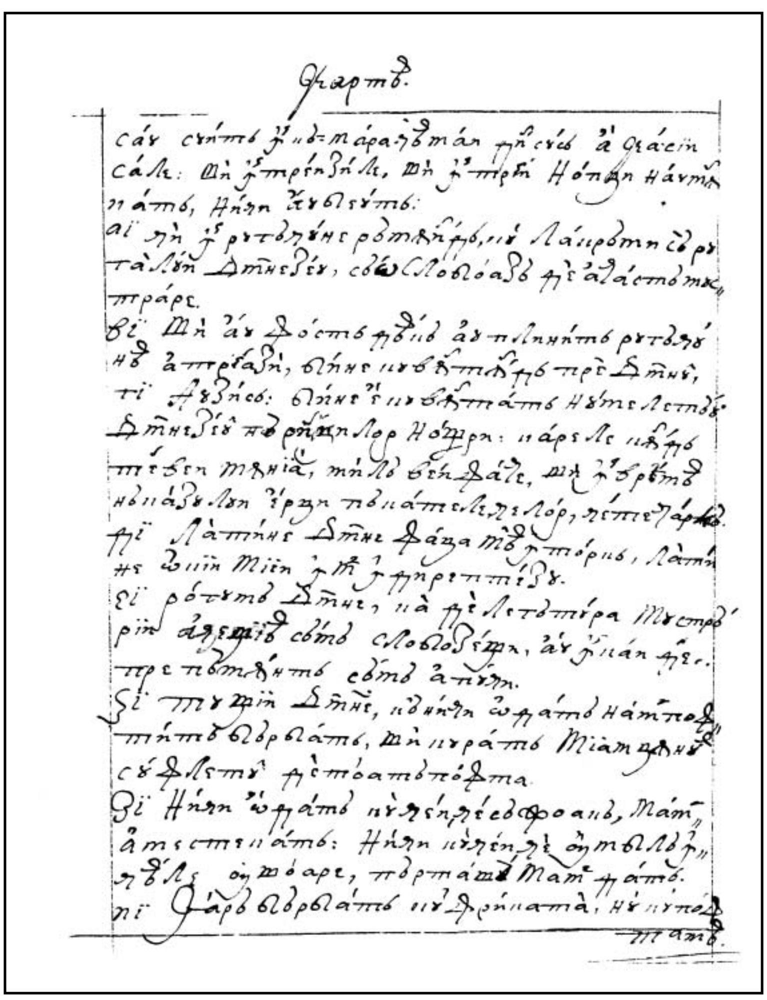
462r

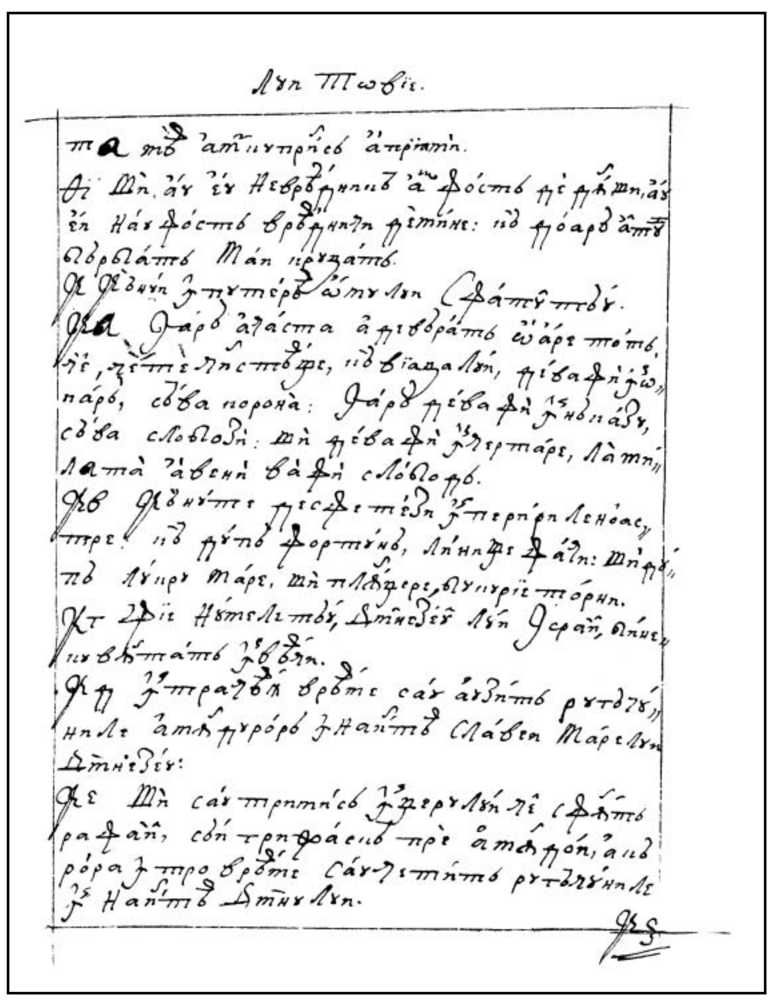

462v

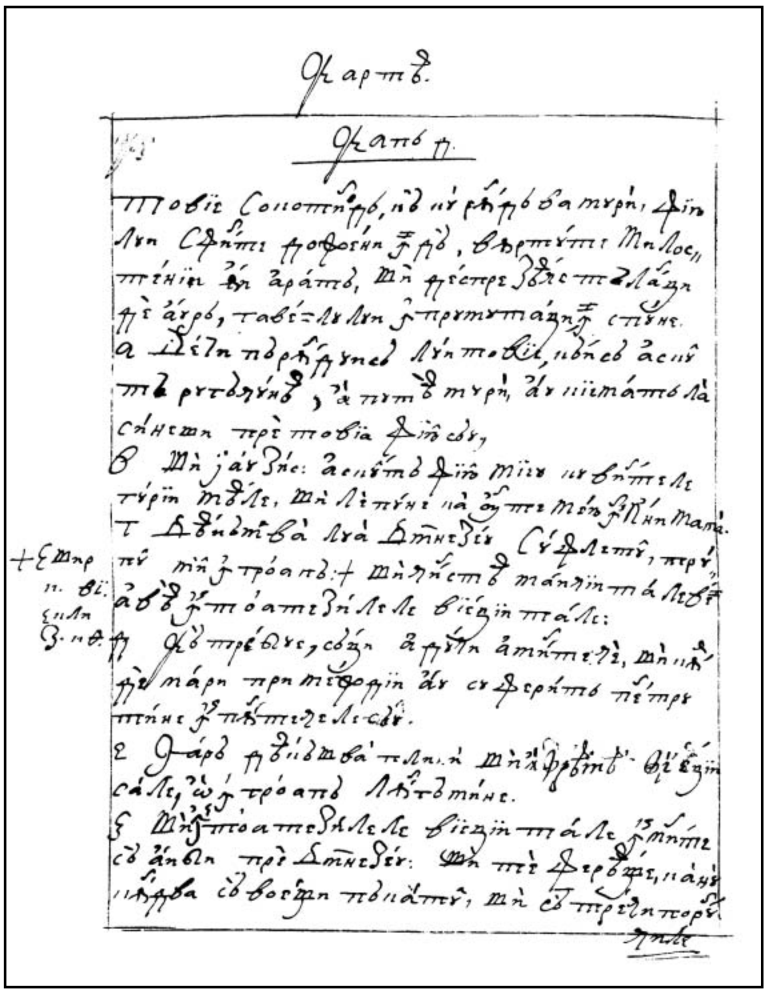
463r

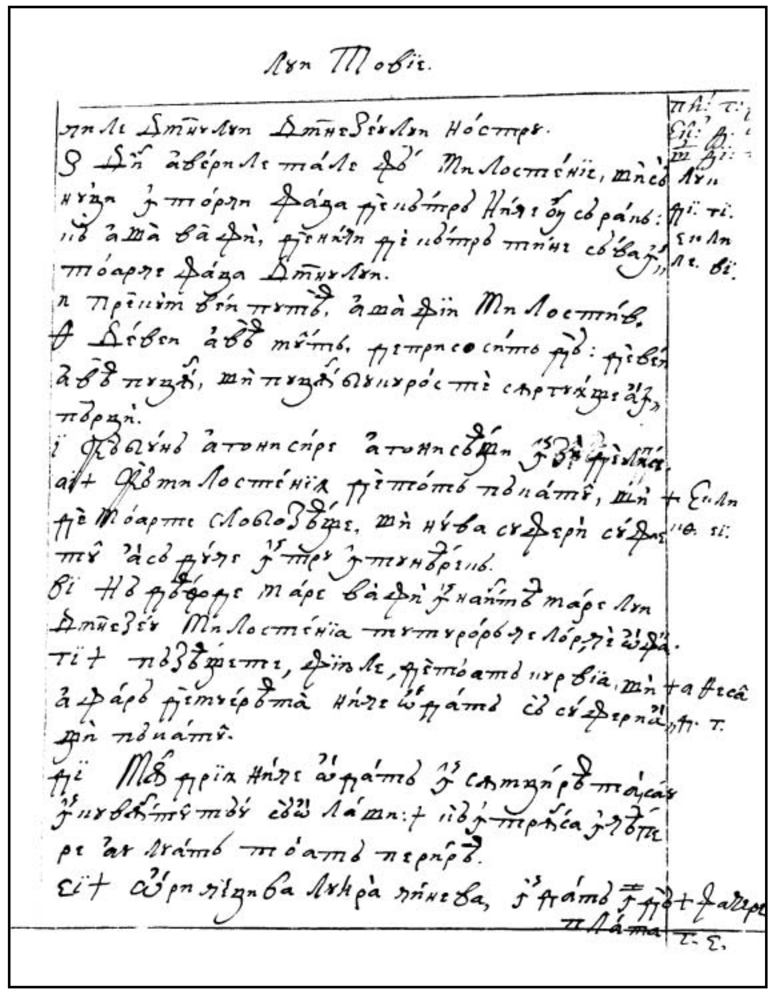

463v

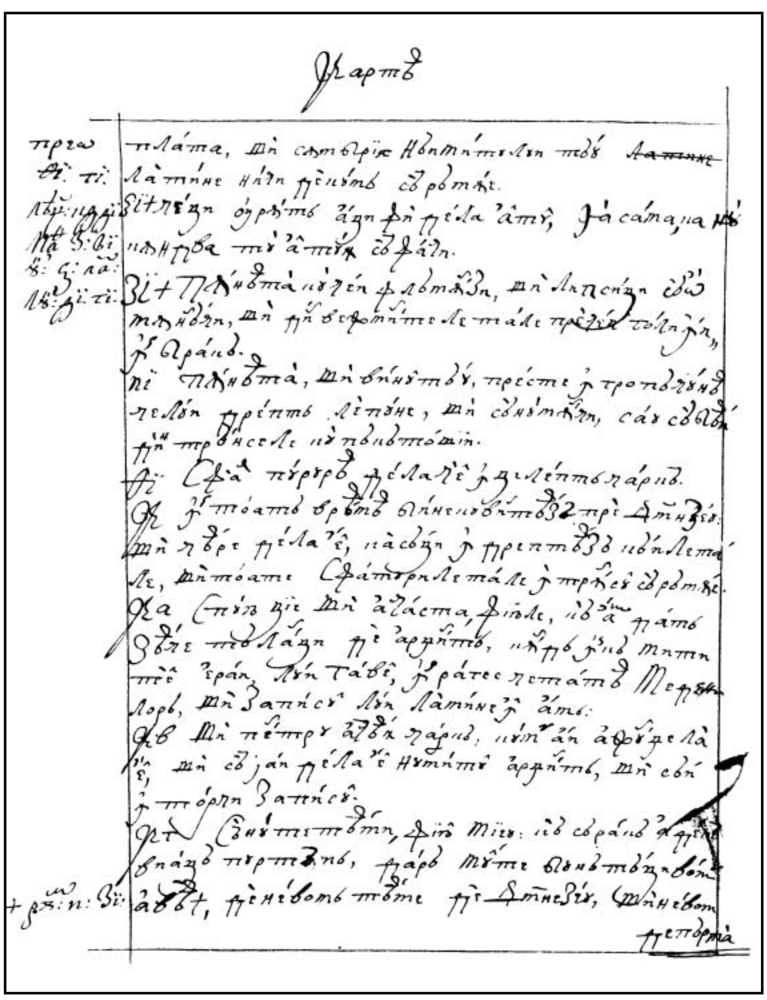
464r

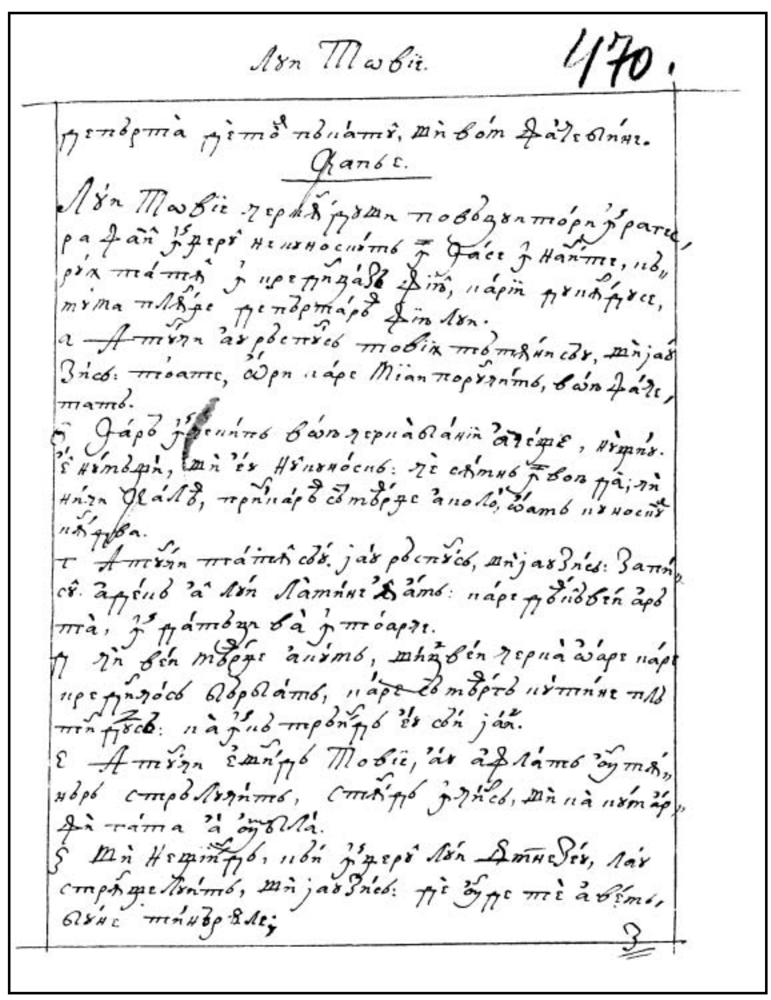

464v

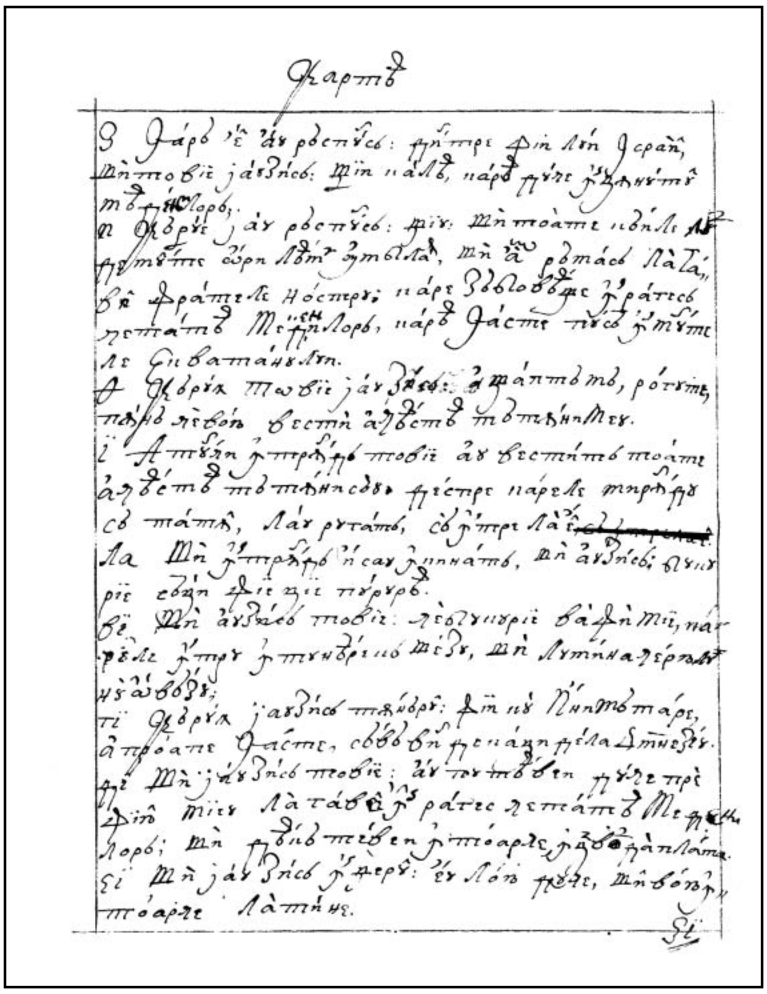
465r

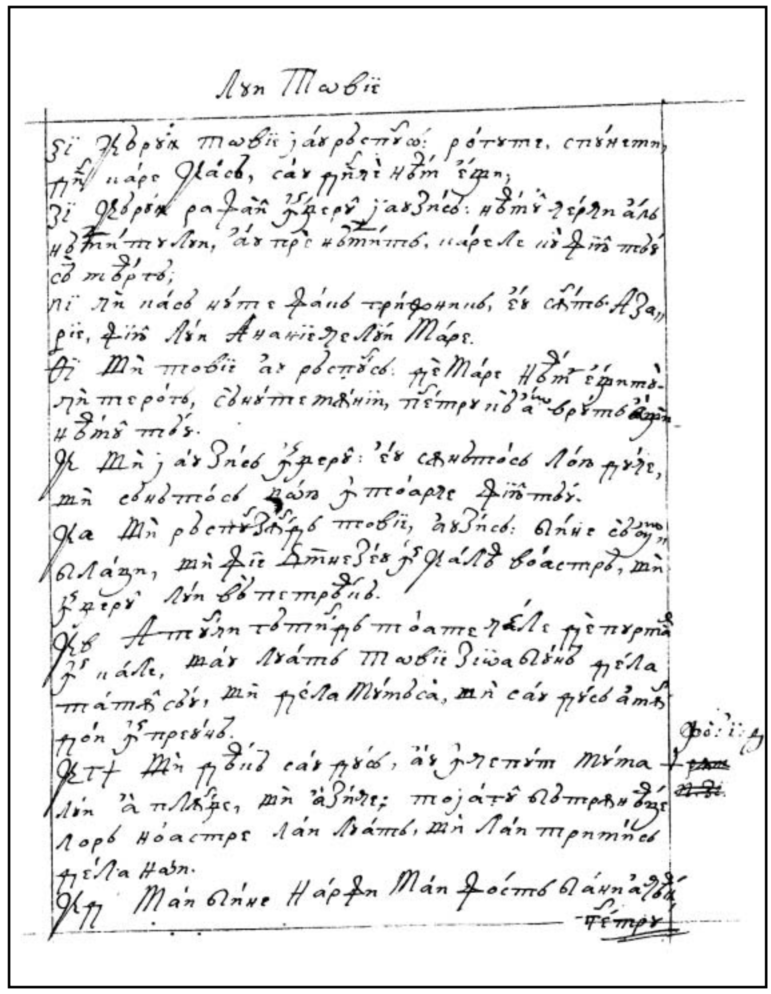

465v

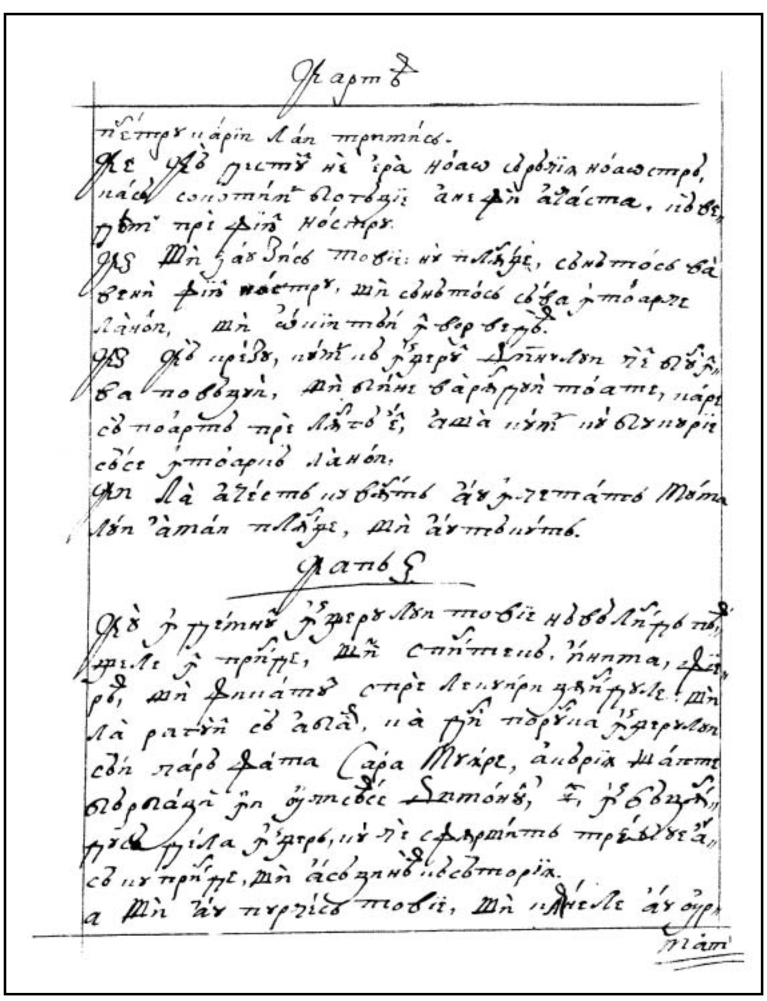
466r

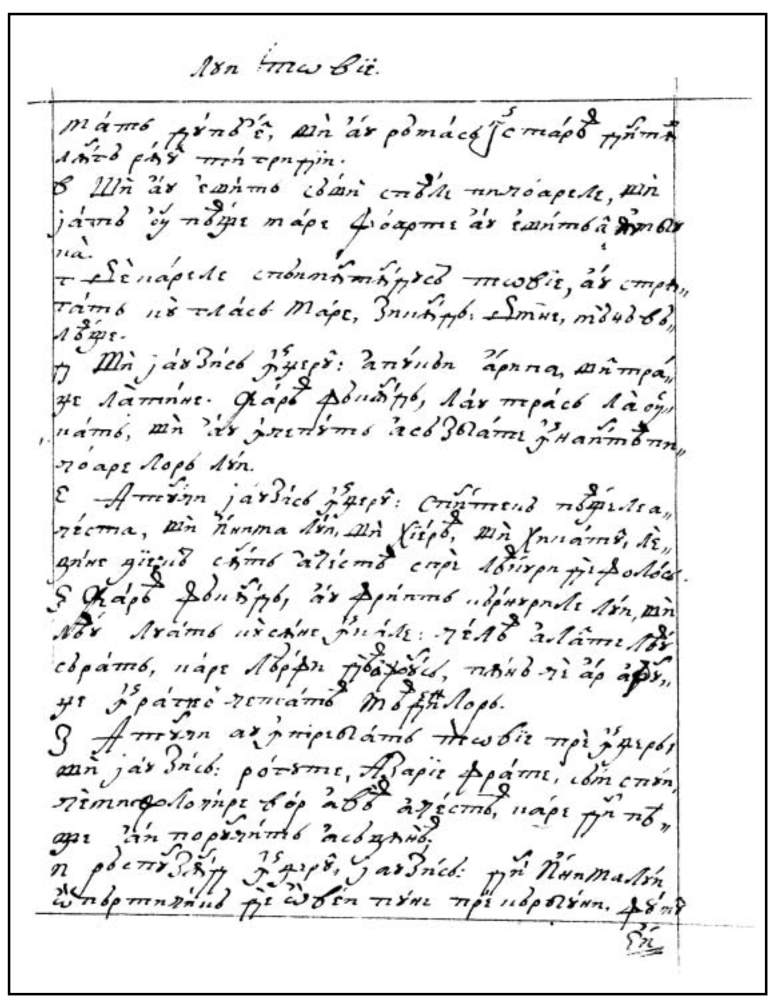
466v

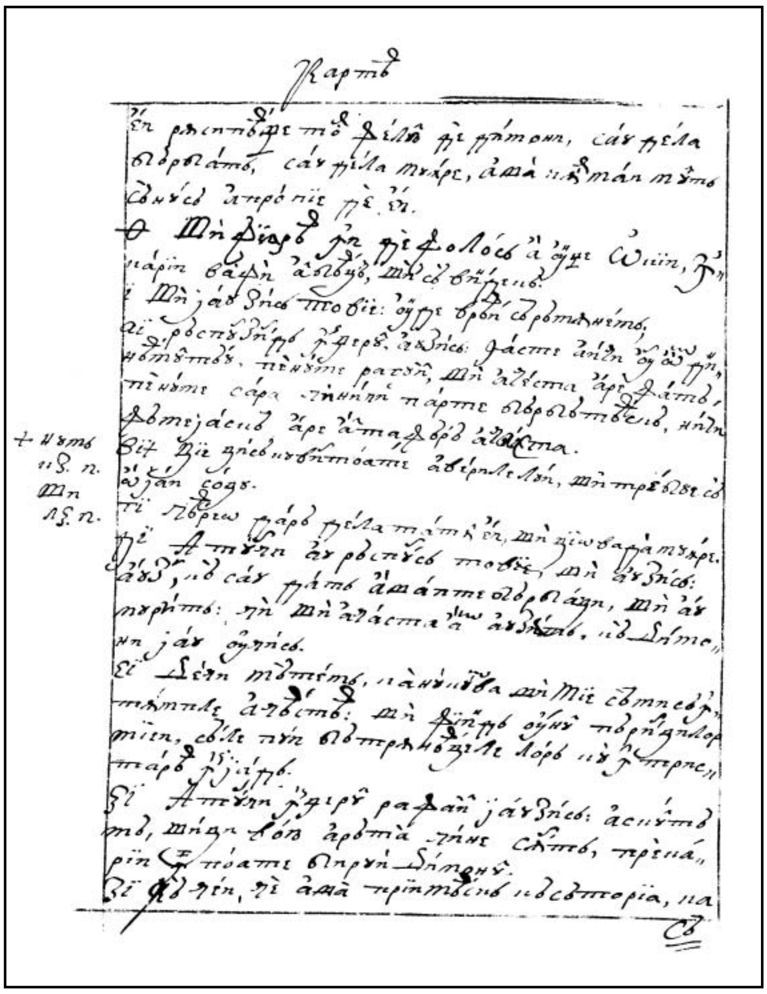
467r

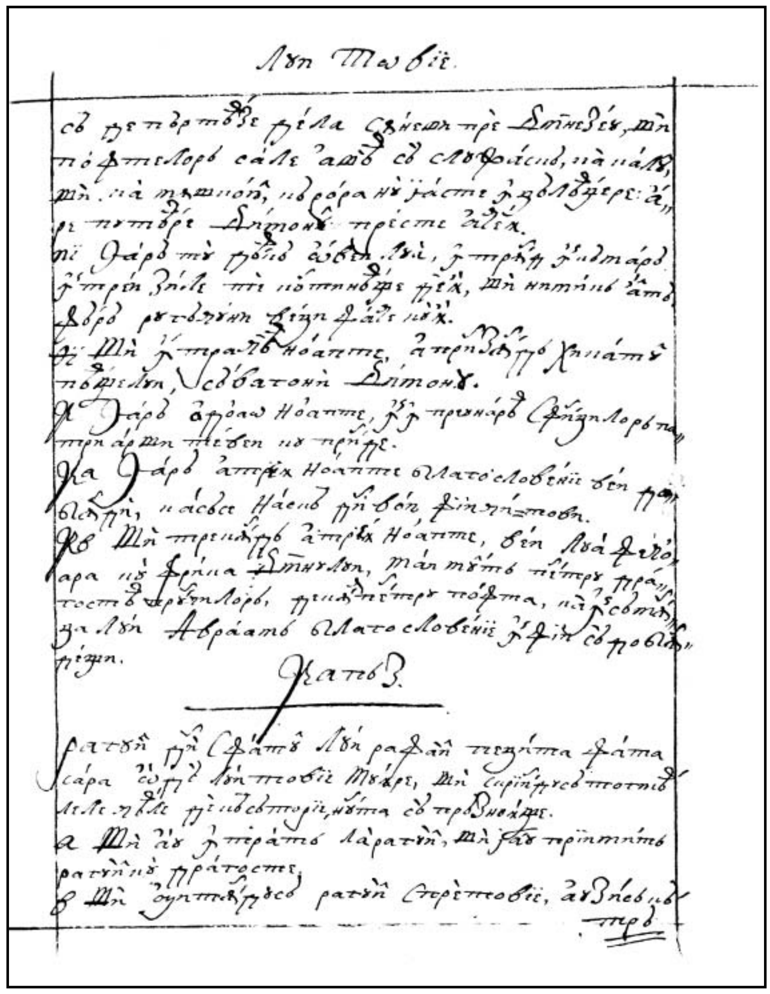
467v

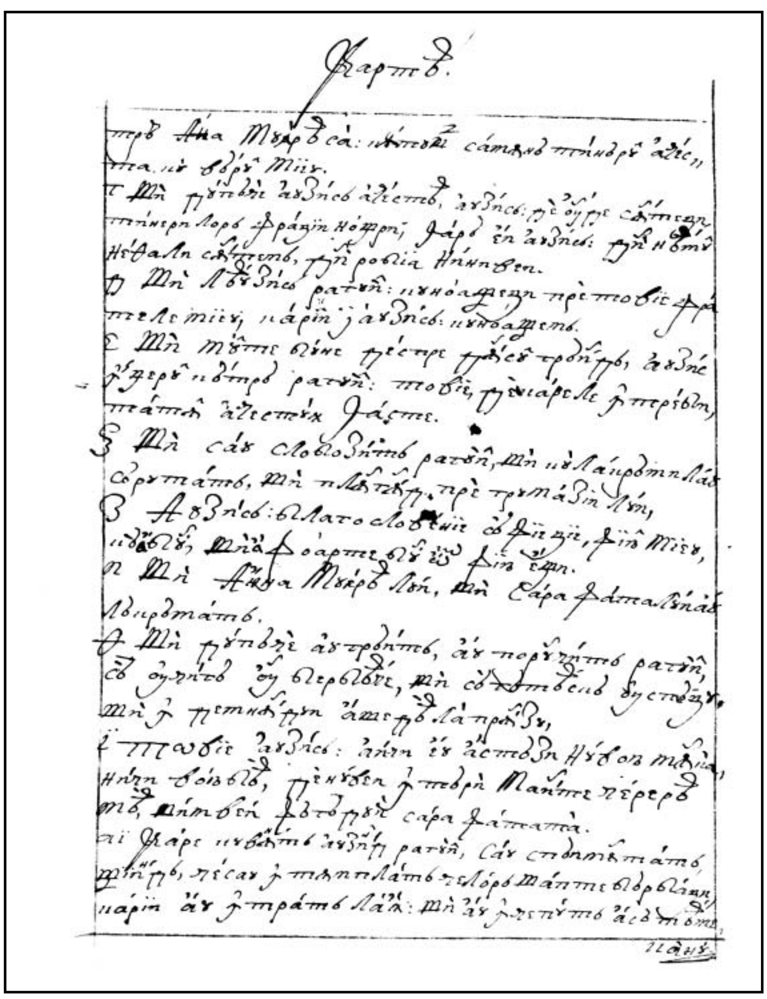
468r

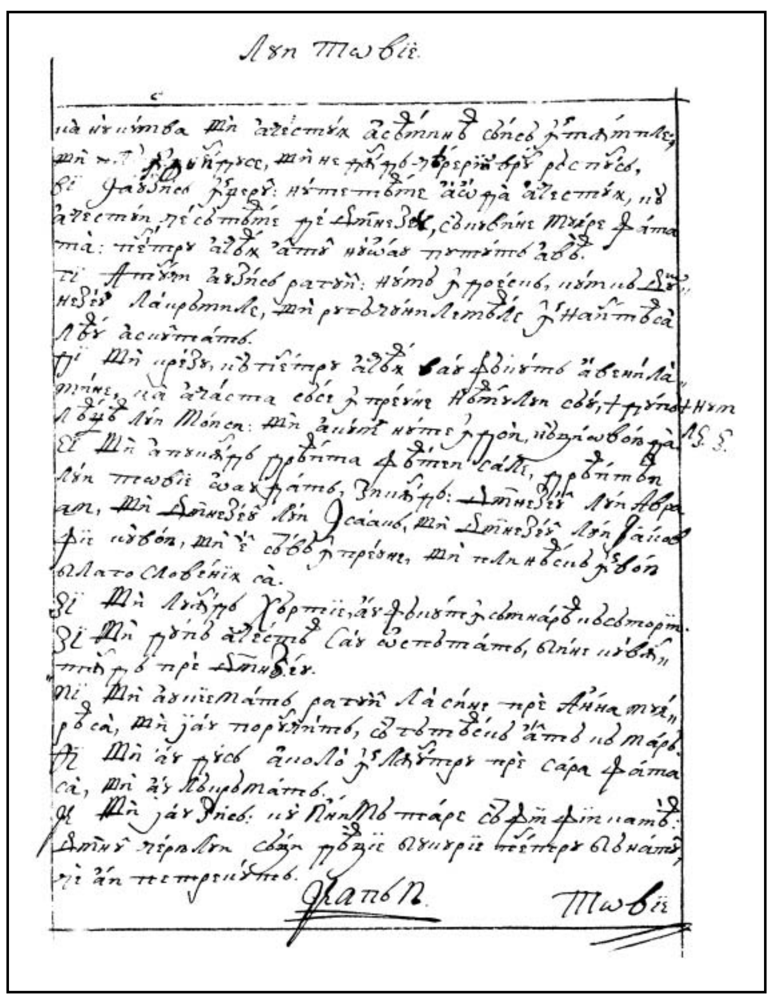
468v

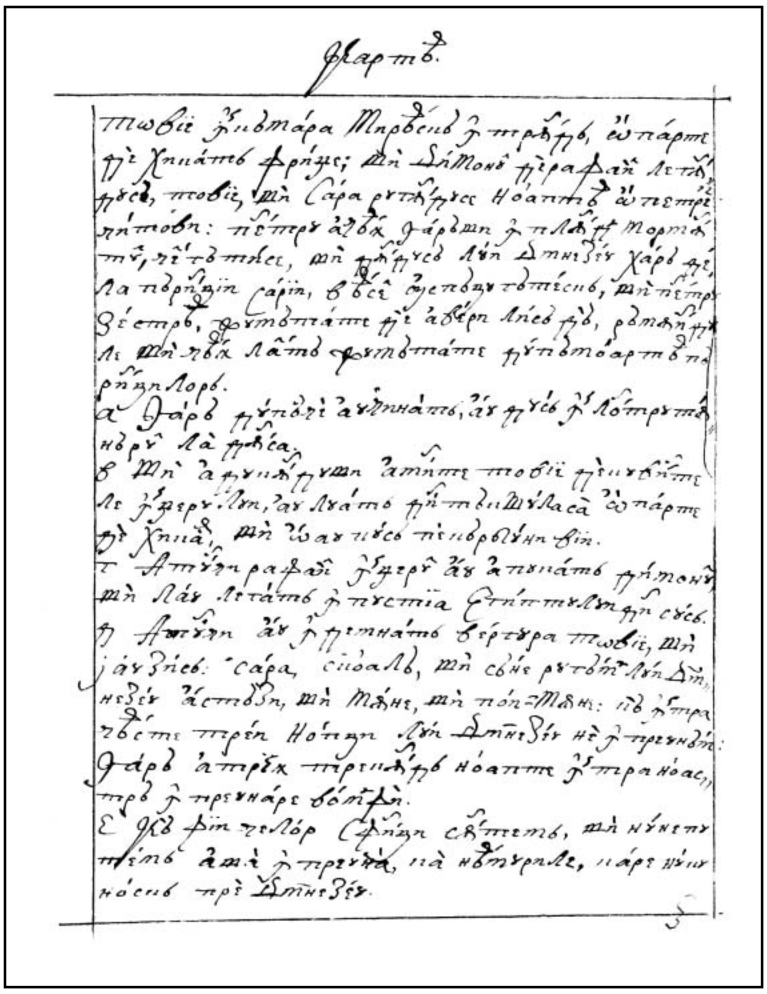
469r

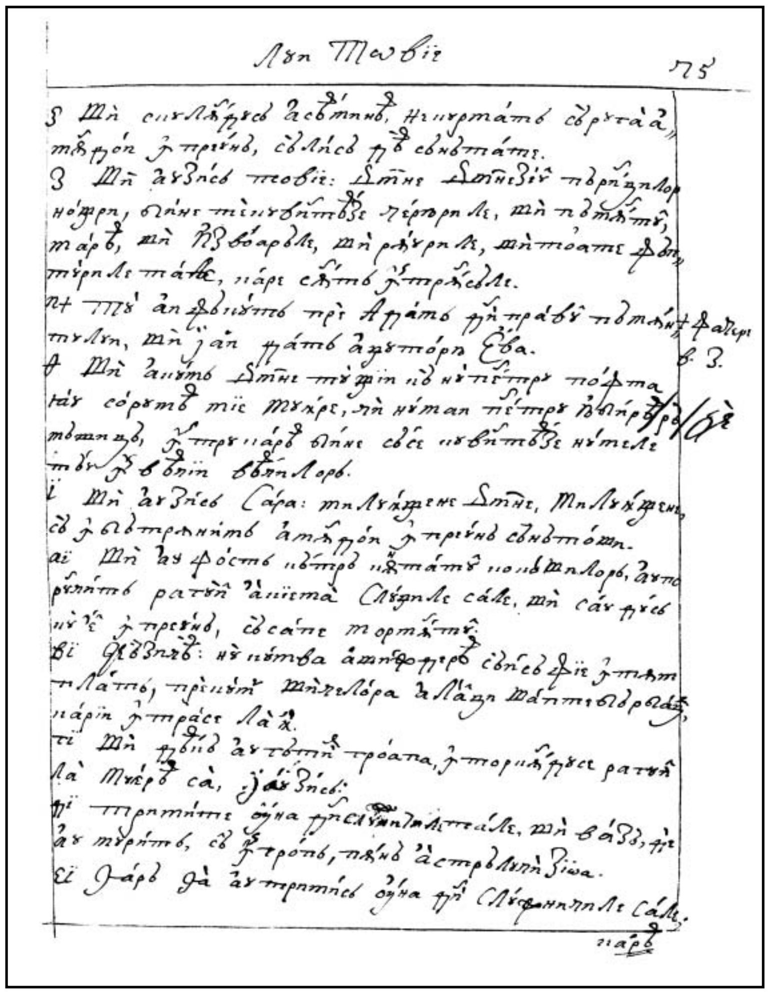
469v

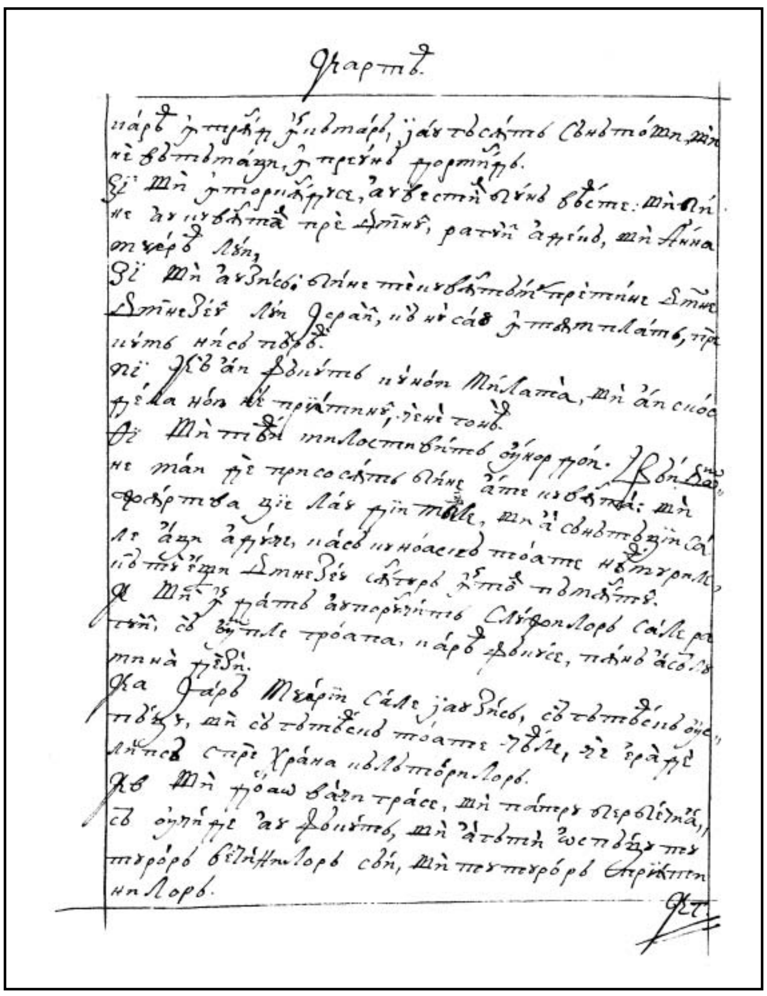
470r

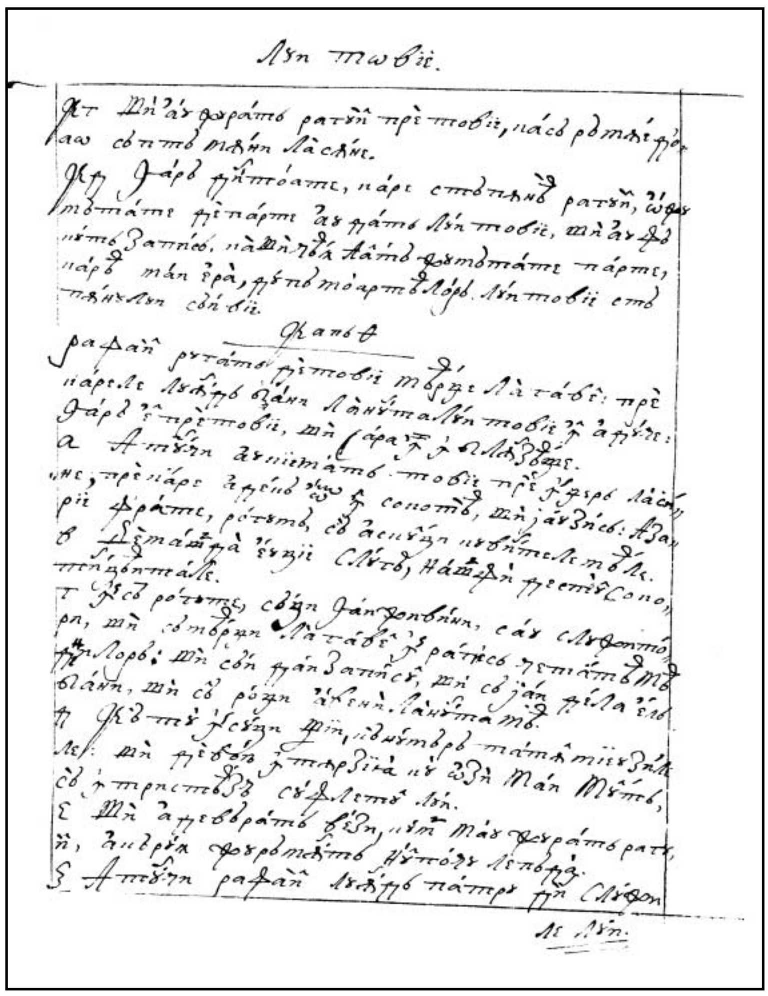
470v

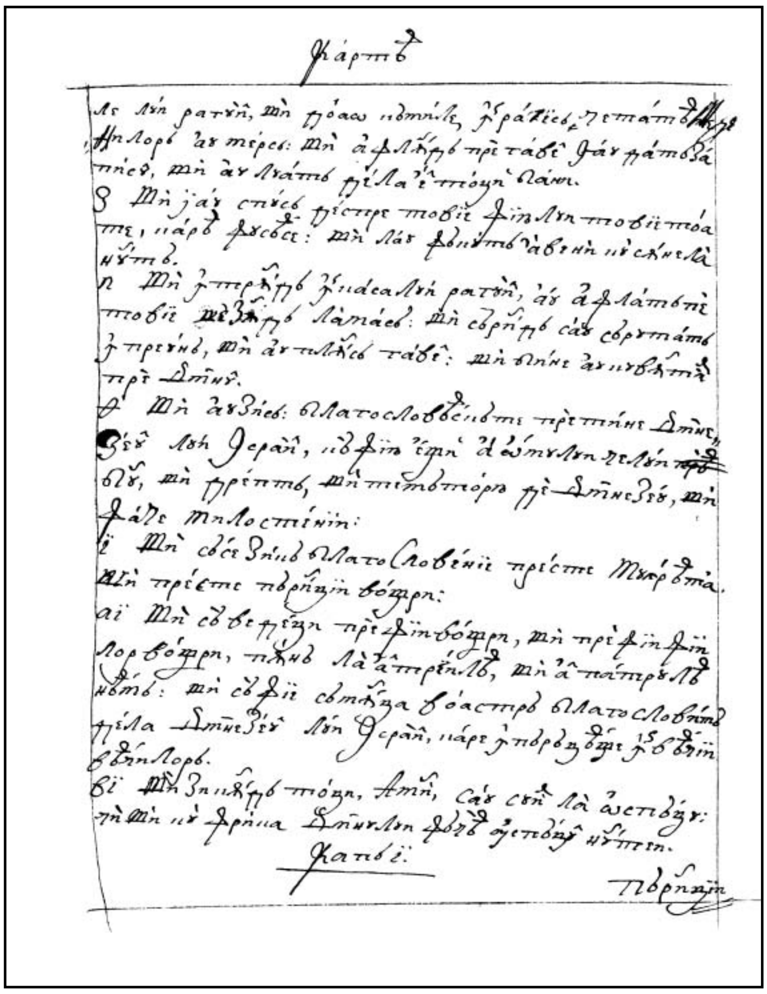
471r

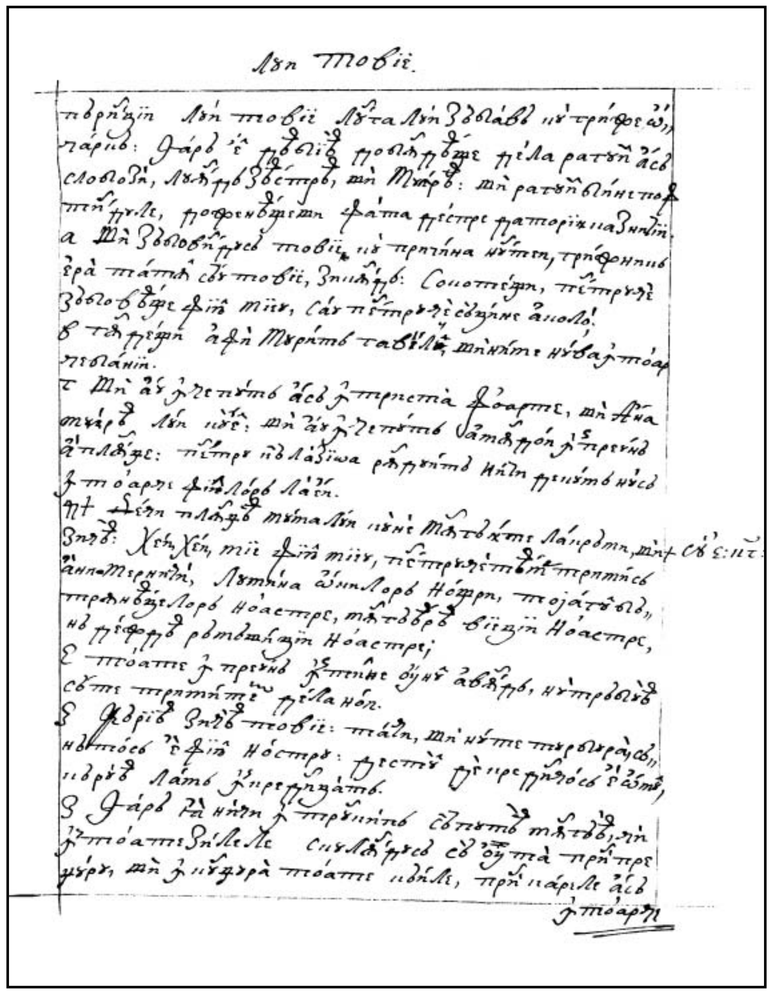
471v

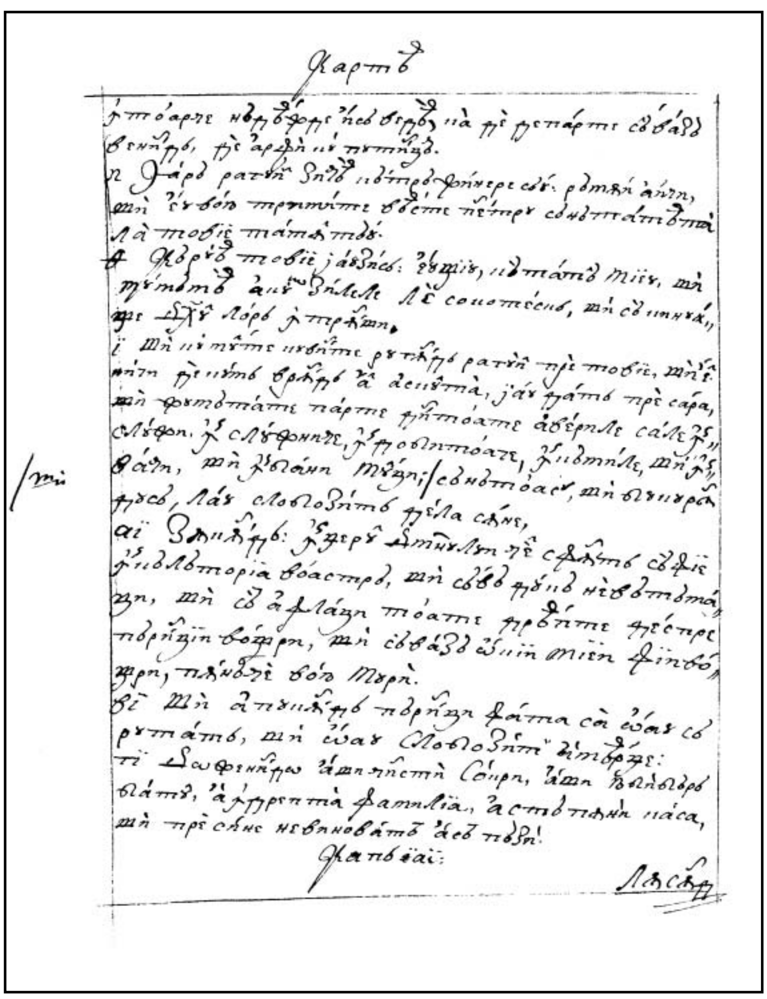
472r

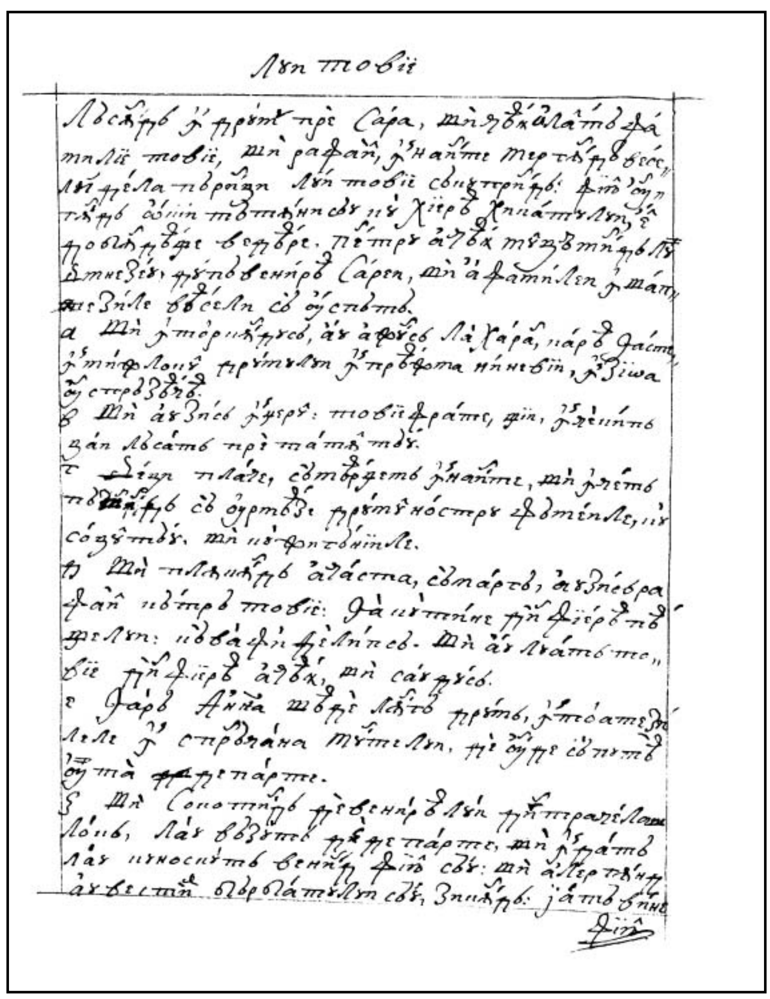
472v

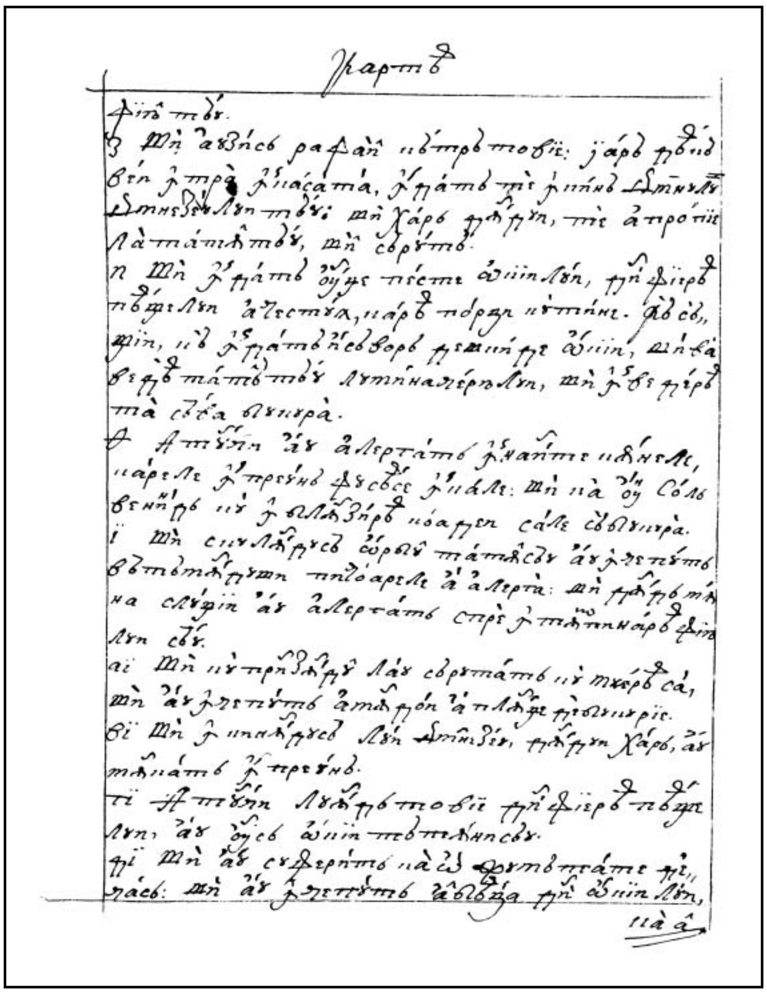
473r

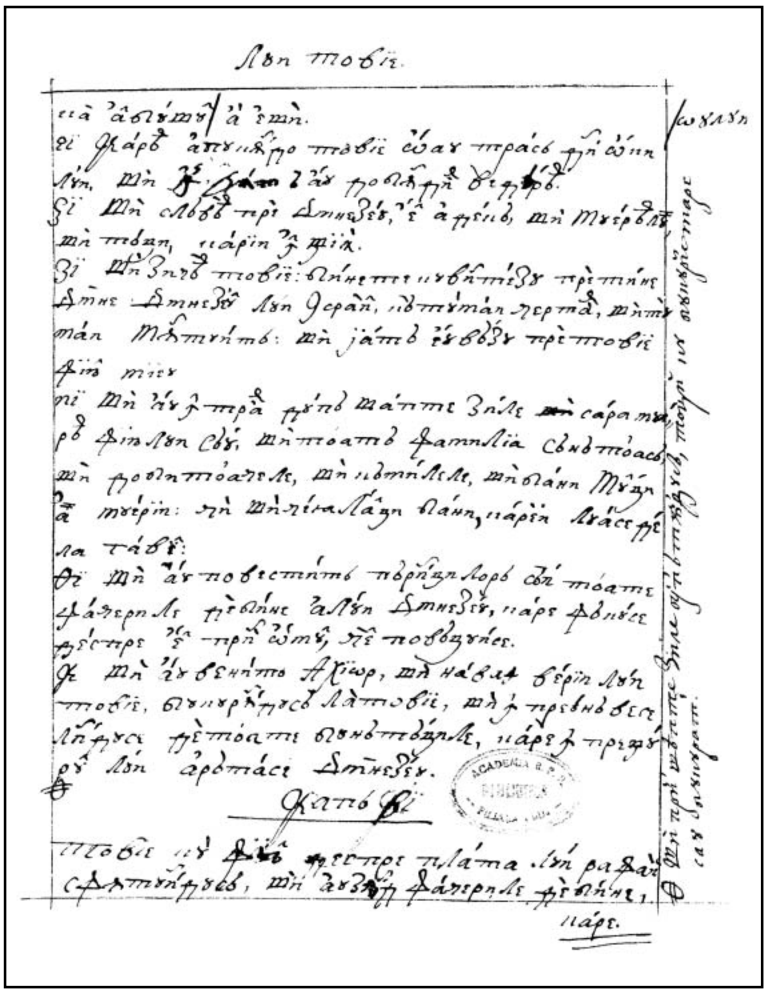
473v

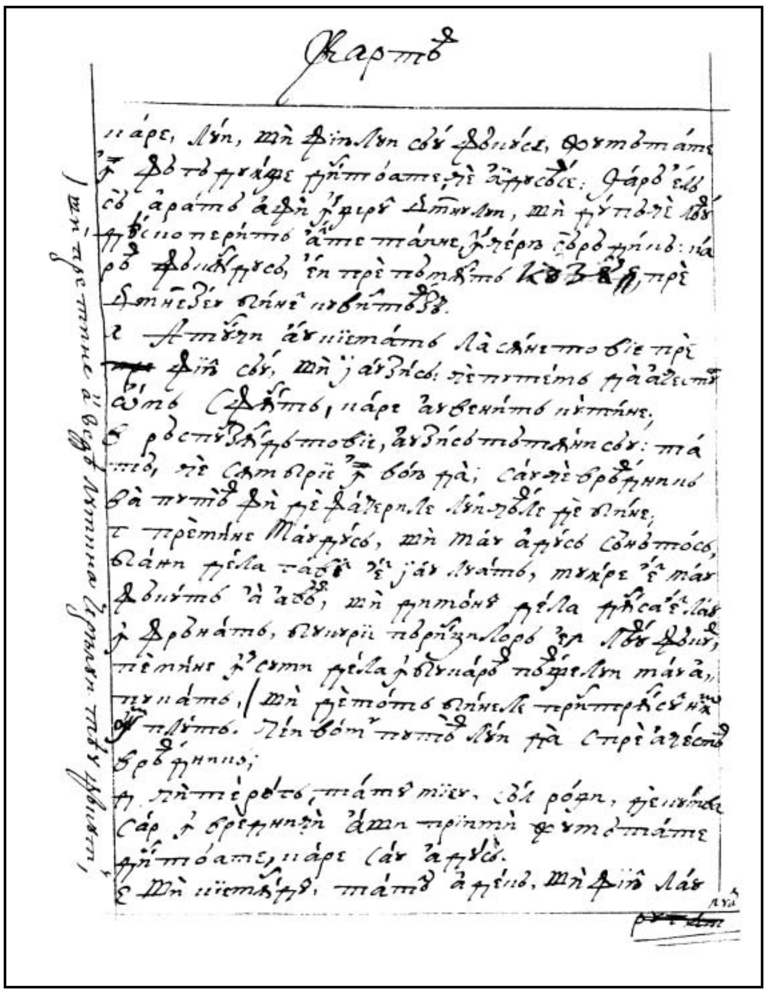
474r

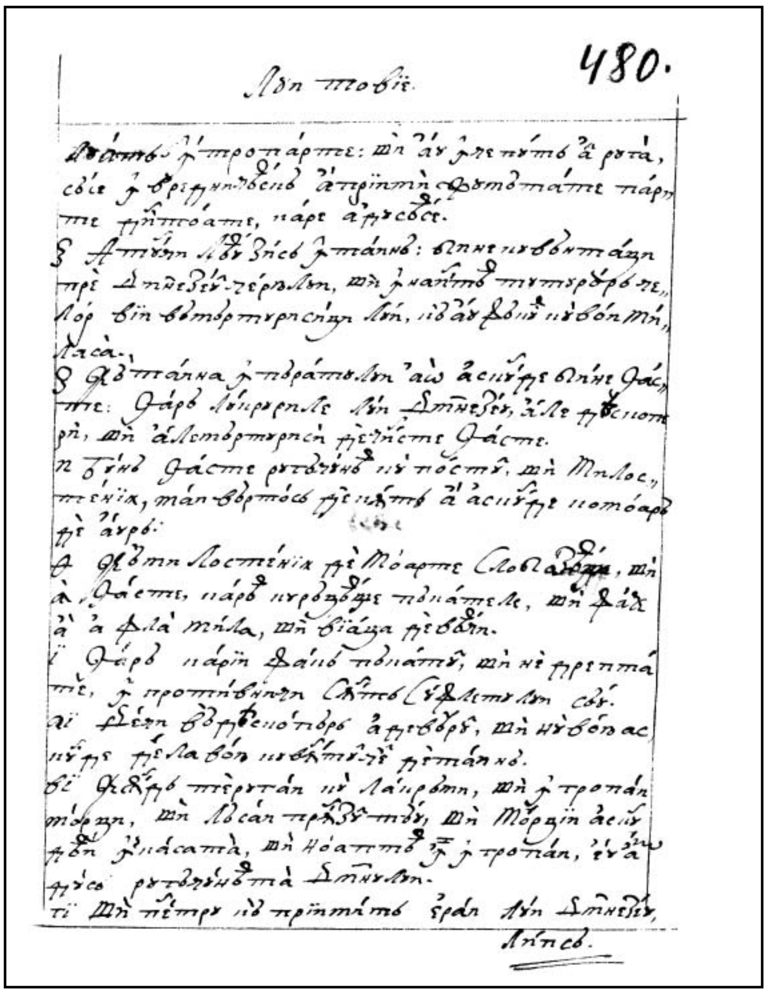
474v

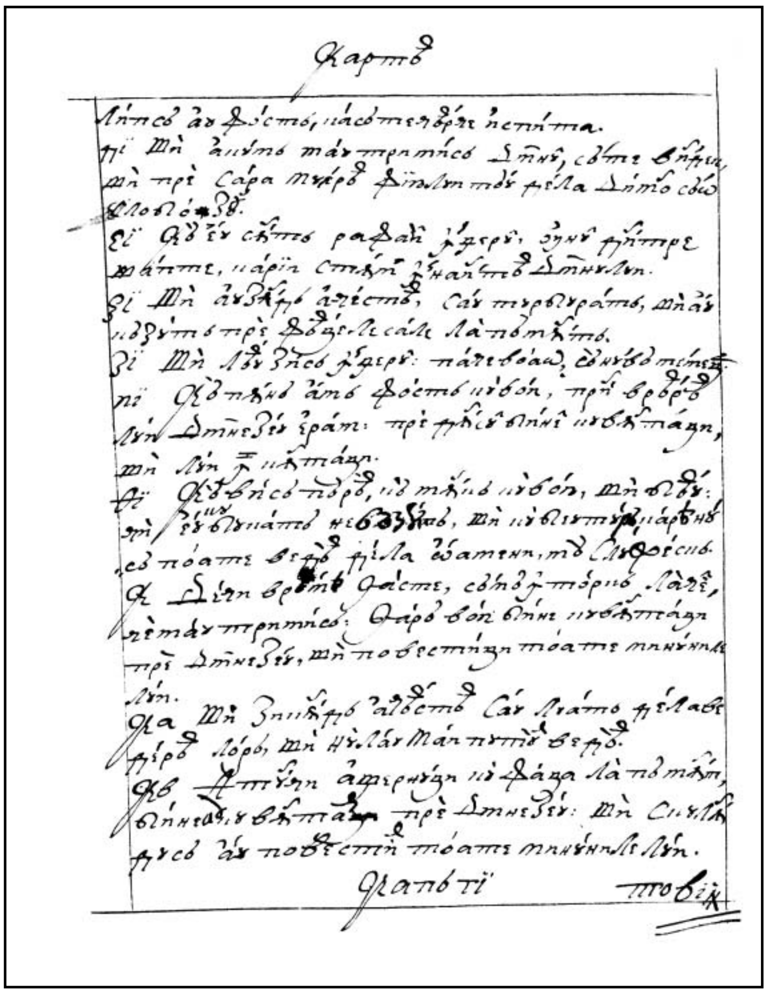
475r

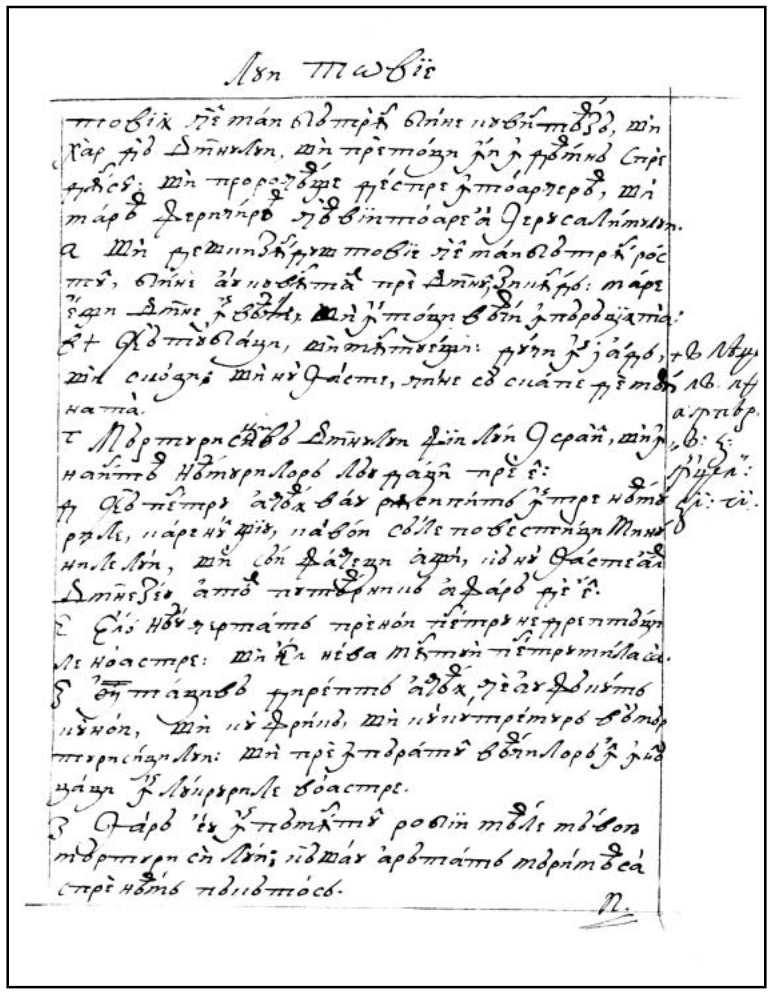
475v

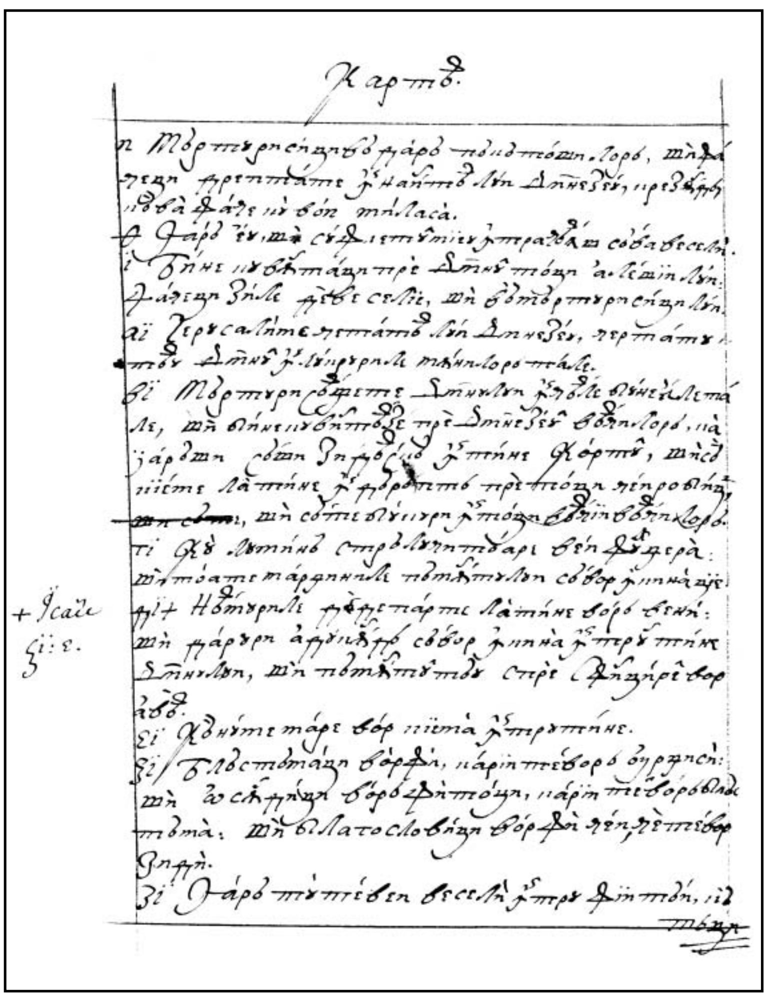
476r

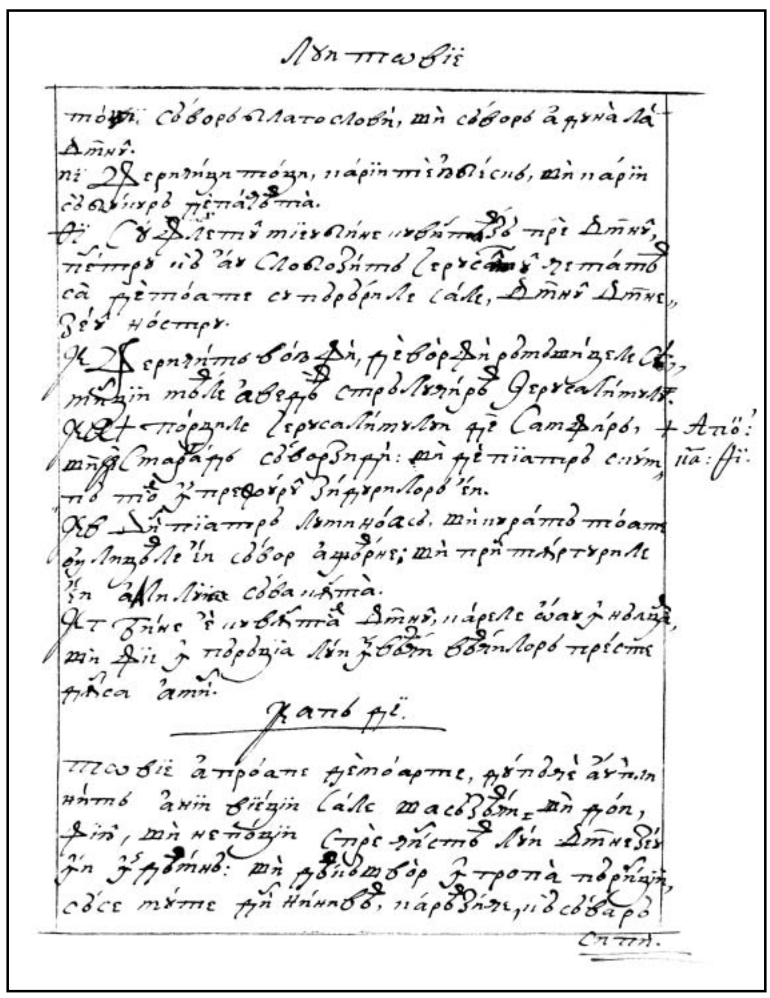
476v

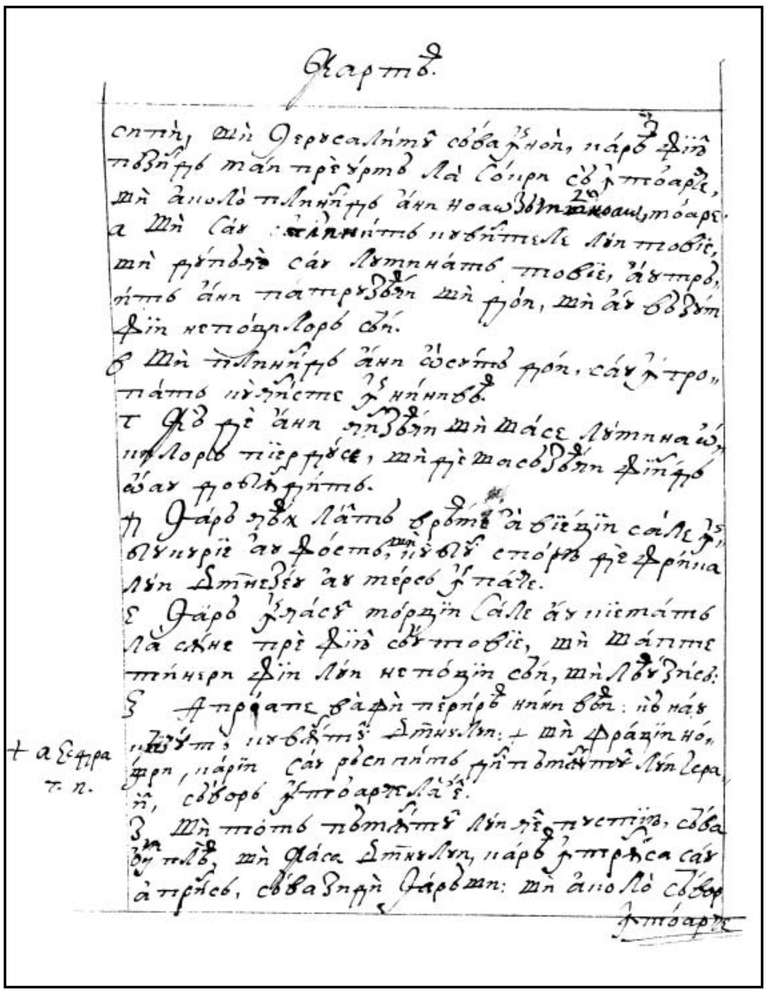
477r

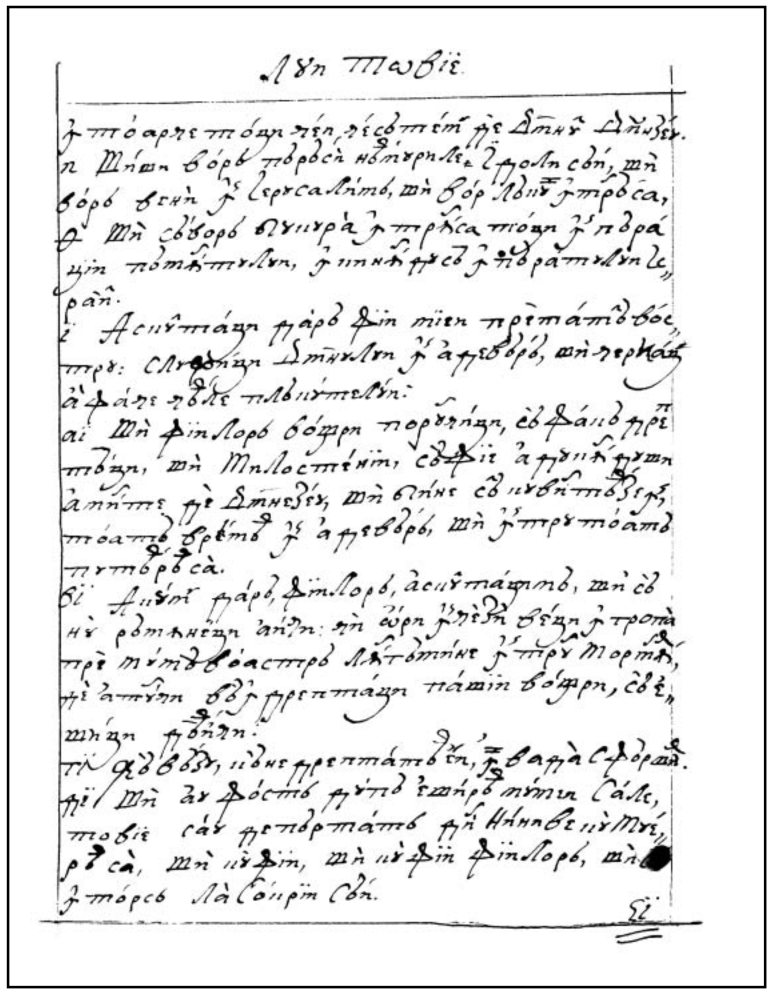

477v

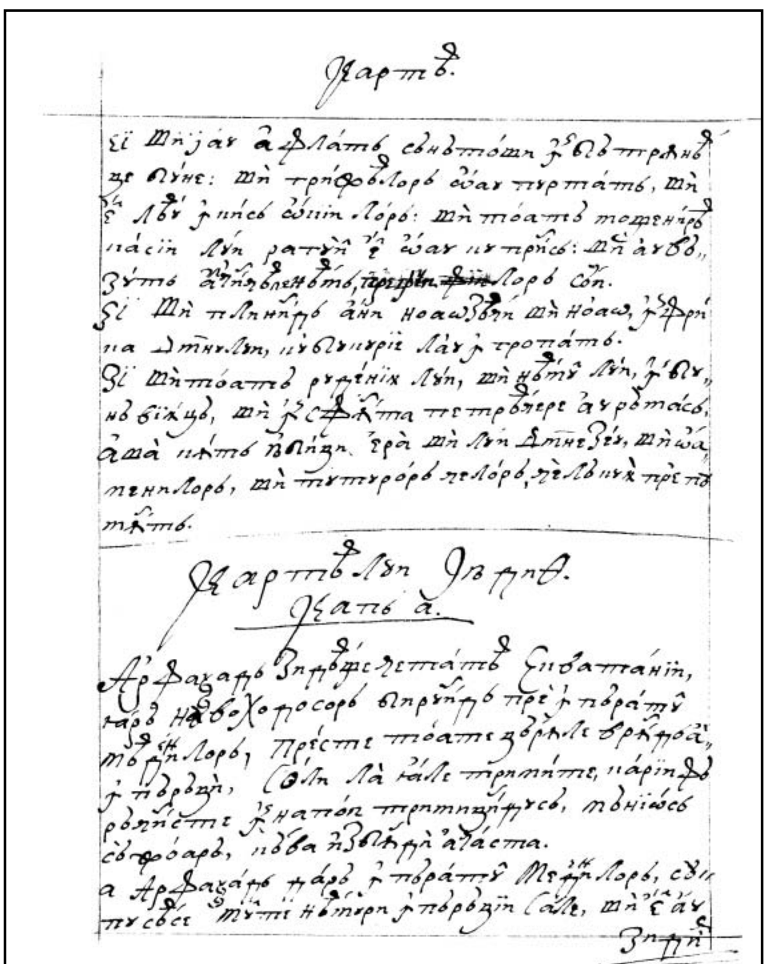
478r

478v

479r

479v

CARTEA LUI IIUDITH

Cap 1

Arfaxad zideaşte cetatea Ecvatanii, iară Navohodonosor, biruind pre împăratul meadenilor, preste toate ţărâle vrând a împărăţi, soli la eale trimite, carii fără cinste înnapoi trimiţindu-să, mănios să joară că va izbândi aceasta.

1 . Arfaxad, dară, împăratul medenilor, supusease multe neamuri împărăţiii sale, 480r şi el au || zidit o cetate putearnică carea o au chemat Ecvatani,

2 . Din pietri în patru cornuri şi tăiate. Făcut-au zidurile ei în lat de coţi şaptezeaci, şi în nalt de coţi treizeaci, iară turnurile ei le-au pus nalte de coţi o sută.

3. Iară prin patru marginile lor, de-amândoao laturile de câte doaozeaci de paşi să întindea, şi au pus porţile ei spre înălţimea turnurilor.

4. Şi să slăvea ca un putearnic în putearea oastei sale şi în slava căruţelor sale.

5. Deci în anul împărăţiii sale al doisprăzeacelea, Navohodonosor, împăratul asirenilor, carele împărăţea în Ninivea, cetatea cea mare, au oştit asupra lui Arfaxad şi l-au dobândit

6. În câmpul cel mare care să cheamă Ragau, pe lângă Evfrate şi Tigride şi Iadason, în câmpul lui Ierioh, împăratului elichilor.

7. Atunci s-au înălţat împărăţiia lui Navohodonosor, şi inima lui s-au rădicat. Şi au trimis la toţi carii lăcuia în Chilichiia şi în Damasc şi în Livan

480v 8. Şi la neamurile ce sânt în Carmil şi în | Chidar şi la lăcuitorii Galileii în câmpul cel mare al Esdrelonului

9. Şi la toţi carii era în Samaria şi preste râul Iordanului, până la Ierusalim, şi la tot ţinutul Iese, până unde să vine la hotarăle Ethiopiei.

10. La toţi aceştia au trimis soli Navohodonosor, împăratul asirenilor,

11. Carii toţi cu o inimă au răspuns împrotivă şi i-au trimis înnapoi deşerţi şi fără cinste i-au lepădat.

12. Atunci, mâniindu-să Navohodonosor împăratul împrotiva a tot pământul acela, s-au jurat pre thronul şi pre împărăţia sa că să va izbândi de toate ţânuturile acelea.

Cap 2

Holofern de la Navohodonosor să trimite a jefui toate împărăţiile şi noroadele. Să însămnează puterea oastei lui, şi multe locuri printr-însul prinzindu-să, foarte mare frică pre toţi îi cuprinde.

1 . În anul împăratului Navohodonosor al treisprăzeacelea, în zioa lunii dintâi a 481r doaozeaci şi doao, au fost cuvânt în casa lui Navo||hodonosor, împăratului asirenilor, să se izbândească.

2. Şi au chemat pre toţi cei mai mari născuţi şi toţi voievozii şi ostaşii săi şi au avut cu dânşii taina sfatului său.

3. Şi au zis gândirea sa întru aceaea a fi, ca tot pământul să-l supuie împărăţiii sale.

4. Care cuvânt plăcând tuturor, au chemat Navohodonosor împăratul pre Holofern, căpeteniia oastei sale,

5. Şi i-au zis: „Ieşi la toată împărăţiia apusului şi asupra acelora mai vârtos carii n-au socotit porunca mea.

6. Nu va îngădui ochiul tău, nici ochii împărăţiii şi toată cetatea întărită o vei înjuga mie".

7. Atunci Holofern au chemat voievozii şi sfaturile puterii asiriilor. Şi au numărat bărbaţi spre trimitere, precum îi poruncise împăratul, de pedestraşi, ostaşi o sută şi doaozeaci de mii, şi de călăreţi săgetători, doaosprăzeace mii.

8. Şi toată gătirea sa o au făcut a mearge înnainte în mulţime nenumărată de cămile, 481v cu ceale ce putea ajunge oastelor de prisosit şi ciurde de boi şi turme de oi | a cărora nu era număr.

9. Grâu din toată Siriia în treacerea sa a să găti au rânduit.

10. Iară aur şi argint au luat din casa împăratului mult foarte.

11. Şi au purces el şi toată oastea cu căruţele şi cu călăreţii şi cu săgetătorii, carii au acoperit faţa pământului ca lăcustele.

12. Şi, trecând hotarele asiriilor, au venit la marii munţii Anghei, carii sânt de-a stânga Chilichiei, şi s-au suit la toate coşteaiele lor şi au dobândit toată tărimea.

13. Şi au spart cetatea Molothi cea de mare nădeajde şi au prădat pre toţi fiii Tharsului şi fiii lui Ismail, carii era în preajma feaţii pustiei şi la ameazăzea pământului Chellon.
14. Şi au trecut Evfrathul şi au venit în Mesopotamia şi au spart toate cetăţile ceale înnalte care era acolo, de la răpegiunea Mamvriii până unde să mearge la mare.
15. Şi au cuprins hotarele ei, de la Chilichiia până la marginile Iafethului, carii sânt la austru.
16. Şi au dus toţi fiii lui Madiam şi au prădat toate averile lor, şi pre toţi cei ce || să supunea împrotivă i-au tăiat în ascuţitul sabiei. 482r
17. Şi, după aceastea, s-au pogorât în câmpurile Damascului, în zilele săcerişului, şi au aprins toate sămănăturile şi toţi pomii, şi viile au făcut a le tăia.
18. Şi au căzut frica lui preste toţi lăcuitorii pământului.

Cap 3

Lui Holofern să supun cu voia, spământaţi de-atâta mulţime, toate căpeteniile cetăţilor şi a ţânuturilor, dintre carii ajutoriu şieşi ia. Şi macar că cetăţile lor şi dumnezeii îi strâcă, ca numai Navohodonosor dumnezeu să se aibă.

1. Atunci au trimis solii săi împăratul, şi căpeteniile a toate cetăţile şi ţânuturile, adecă Asiriii, Mesopotamiii şi Sirie Soval şi Liviei şi Chilichiei, carii venind la Holofern, au zis:
2. „Înceate urgiia ta despre noi, că mai bine e ca, trăind, să slujim lui Navohodonosor, împăratului celui mare, şi să fim ţie supuşi, decât murind, cu perirea noastră însuşi paguba slujbei noastre să o pătimim.
3. Toate cetăţile noastre şi toată moştenirea, toţi munţii şi toate dealurile şi câmpurile şi ciurdele de boi şi turmele oilor şi a caprelor şi a cailor şi a cămile|lor şi toate averile noastre şi familiile înnaintea ta sânt. 482v
4. Fie toate ale noastre supt legea ta!
5. Noi şi fiii noştri şerbii tăi sântem!
6. Vino noo domn pacinic şi te slujeaşte de slujba noastră precum îţ va plăcea".
7. Atunci s-au pogorât din munţi cu călăreţi în puteare mare şi au dobândit toată cetatea şi tot lăcuitoriul pământului.
8. Şi din toate cetăţile ş-au luat ajutoriu oameni tari şi aleşi la războiu.
9. Şi atâta frică au cuprins pre toate ţânuturile acelea, cât lăcuitorii a toate cetăţile, căpeteniile şi cei cinstiţi, înpreună cu noroadele, ieşiia spre întâmpinarea lui, venind,
10. Cuprinzindu-l cu coroane şi cu fălinari, ducând hori în dobe şi în fluiere.
11. Însă nici aceasta făcând, au putut mângăia sălbătăcirea pieptului lui.
12. Că şi cetăţile lor le-au strâcat şi grânghii i-au tăiat.
13. Că-i poruncise Navohodonosor împăratul ca să răsâpească toţi dumnezeii pământului, ca adecă el sângur să se cheme dumnezeu de la aceaste neamuri, care s-ar fi putut supune cu puterea lui Holofern. ||
14. Şi, trecând prin Siria Soval şi toată Apameia şi toată Mesopotamiia, au venit la idumei în pământul Gavaa 483r
15. Şi au luat cetăţile lor; şi au şezut acolo treizeaci de zile, în care zile au poruncit a să aduna toată oastea puterii sale.

Cap 4

Fiii lui Israil foarte temându-se de Holofern, cu îndemnul lui Iliachim preotului să întăresc cu omenească strădanie, şi cu posturi şi cu rugăciuni să smeresc şi să năcăjesc şi ajutoriu de la Domnul ceru.

1. Atunci, auzind aceastea, fiii lui Israil carii lăcuia în pământul Iudei, s-au temut foarte de la faţa lui.
2. Cutremuru şi groază le-au cuprins sâmţirile, ca nu cumva să facă aceasta Ierusalimului şi bisearicii Domnului, carea făcuse celoraalalte cetăţi şi bisearicilor lor.
3. Şi au trimis în toată Samaria prinprejur până la Erihon şi au cuprins mai nainte toate vârfurile munţilor
4. Şi cu ziduri au încungiurat satele sale şi au adunat grâu spre gătire la războiu.
5. Şi preotul Iliachim încă au scris la toţi carii era în prejma Esdrelomului, carea ieste | dinprotiva feaţii câmpului mare, lângă Dathaim, şi la toţi pre la carii putea fi treacerea călii, 483v

6. Ca să sprijinească suișurile munților, prin carii putea fi cale cătră Ierusalim, și acolo să păzească, unde putea fi calea strâmtă între munți.
7. Și au făcut fiii lui Israil, după cum le poruncise preotul Domnului, Ieliachim.
8. Și au strâgat tot norodul cătră Domnul cu mare rugare și ș-au smerit sufletele în posturi și în rugăciuni ei și muierile lor.
9. Și s-au îmbrăcat preoții cu târsine și pruncii ș-au așternut înnaintea feații bisearicii Domnului și oltariul Domnului l-au acoperit cu târsână.
10. Și au strâgat cătră Domnul, Dumnezeul lui Israil, cu o inimă, să nu să deie spre pradă mititeii lor și muierile lor spre despărțire și cetățile lor spre răsipire și sfintele lor spre pângărire și să se facă ocară neamurilor.
11. Atunci Iliachim, preotul Domnului cel mare, au încungiurat tot Israilul și au grăit cătră dânșii,
12. Zicând: „Să știți, că va asculta Domnul rugăciunile voastre, de rămâind veți rămânea în posturi și în rugăciuni înnaintea Domnului. ||

484r 13. *Aduceți-vă aminte de Moisi, sluga Domnului, carele pre Amalic, ce să nădăjduia în vărtutea sa și în puterea sa și în oastea sa și în pavezele sale și în căruțele sale și în călăreții săi, nu cu fier oștind, ci cu rugăciuni sfinte rugându-se l-au oborât.

*Ieșir. 17, 12.

14. Așa vor fi toți protivnicii lui Israil, de veți rămânea într-acest lucru ce ați început".
15. Deci, la acest îndemn al lui, rugându-să Domnului, rămânea înaintea Domnului,
16. Așa cât și cei ce aducea arderi Domnului, încinși cu târsâne aducea jârtve Domnului și era cenușe pre capetele lor.
17. Și din toată inima sa toți să ruga lui Dumnezeu ca să cerceteaze pre norodul său, Israil.

Cap 5

Întrebat fiind de Holofern, Ahior, căpetenia ammonitenilor, despre neamul lui Israil povestească minunile lui Dumnezeu despre israilitenescul norodu și-l dojenească ca să nu îndrăznească a oști împrotiva lui. Carele auzind, căpeteniile lui Holofern s-au mâniiat asupra lui Ahior. |

484v 1. Si s-au vestit lui Holofern, căpeteniii oastei asiriilor, cum că fiii lui Israil să gătesc a-i sta împrotivă și închisease căile munților.
2. Și cu urgie foarte s-au aprins în mânie mare și au chemat toate căpeteniile Moav și voievozii lui Ammon
3. Și le-au zis: „Spuneți-m, ce norod e acesta care conocească munții? Sau care și cum și câte sânt cetățile lor? Și ce iaste vărtutea lor sau câtă-i mulțimea lor? Sau cine-i împăratul oastei lor?
4. Și pentru ce aceștia, preste toți carii lăcuiesc spre răsărit, ne-au urgisit și nu ne-au ieșit spre întâmpinare, să ne priimească cu pace?"
5. Atunci Ahior, voievodul tuturor fiilor Ammon, răspunzând au zis: „De te vei învrednici a asculta, domnul mieu, voiu zice adevărul înaintea ta despre norodul acesta, ce lăcuiaște în munți, și nu va ieși cuvânt neadevărat din gura mea.
6. Norodul acesta-i din ruda haldeilor;
7. *Acesta întâi în Mesopotamia au lăcuit, pentru că n-au vrut a urma dumnezeii părinților săi, carii era în pământul haldeilor.

*Fac. 18, 31.

8. Deci, părăsând țărămoniile părinților săi, carii era în mulțimea dumnezeilor,

485r 9. Un Dumnezeu al ceriului || au cinstit, Care le-au și poruncit să iasă de-acolo și să lăcuiască în Haran. Și, acoperind foametea tot pământul, *s-au pogorât în Eghipt și acolo în patru sute de ani așa s-au înmulțit, cât nu să putea număra oastea lor.

*Facer. 12, 1.
Facer. 46, 6.

10. Și, îngreoindu-i împăratul Eghiptului și în zidirea cetăților sale în tină și în cărămidă înjugându-i, au strâgat cătră Domnul său; și au lovit tot pământul Eghiptului cu rane de multe fealiuri,
11. Și, *deacă i-au lepădat eghipteanii de la sâne și să încetase rana de la ei, și iară vrea a-i prinde și la slujba sa iarăși a-i chema,

*Ieși. 12, 33.

12. *Fugând aceștia, Dumnezeul ceriului au deșchis marea, așa cât dincoace și dincolea apele ca zidul s-au întărit, și aceștia cu picioru uscat adâncul mării câlcând au trecut;

*Ieși. 14, 29.

13. În care loc gonindu-i, nenumărată oastea eghipteanilor așa s-au acoperit, cât nici unul au rămas care să vestească următorilor fapta.
14. Și, ieșind din Marea Roșie, au cuprins pustiile Muntelui Sinai, în carele nici odânăoară

485v om au putut lăcui sau fiiu de om s-au odih|nit.

15. Acolo fântânile ceale amară lor li s-au îndulcit spre beutură și în patruzeaci de ani hrană peste an din ceriu au dobândit.
16. Oriunde au întrat fără arc și săgeată și fără pavăză și sabie; Dumnezeul lor au oștit pentru dânșii și au biruit.
17. Și n-au fost cine să ocărască pre norodul acesta, fără când s-au depărtat de cinstea Domnului, Dumnezeului său.
18. Iară de câte ori afară de Însuși Dumnezeul său altul au cinstit, s-au dat spre pradă și spre sabie și spre ocară.
19. Iară ori de câte ori s-au pocăit căci s-au depărtat de la cinstea Dumnezeului său, le-au dat Dumnezeul ceriului putearea a sta împrotivă,
20. Adecă pre împăratul hananeul și ievuseul și fereseul și hetheul, amoreul și pre toți cei putearnici în Hesevon i-au așternut, și țănuturile lor și cetățile lor ei le-au biruit.
21. Și până când nu păcătuia înaintea Dumnezeului său, era cu ei ceale bune, că Dumnezeul lor urează nedreptatea.
22. Că și mainte de acești ani, după ce să depărtase de la calea carea le-o dedease Dumnezeu să umble într-însa, s-au răsipit cu războaie||le a multe neamuri, și cei mai mulți ai lor robiți s-au dus în pământul nu al său. 486r
23. Iară dăunăzi, întorcându-să cătră Domnul, Dumnezeul său, din râsipire, cu carea era răsipiți, s-au adunat și s-au suit în toți munții aceștia și iarăși stăpânesc Ierusalimul, unde sânt sfintele lor.
24. Deci acum, domnul mieu, cearcă de iaste ceva nedreptatea lor înaintea Dumnezeului lor. Să ne suim la ei, că dându-i, ți-i va da Dumnezeul lor ție, și supuși vor fi supt jugul puterii tale.
25. Iară de nu-i greșală norodului acestuia înaintea Dumnezeului său, nu le vom putea sta împrotivă, că Dumnezeul lor îi va apăra și vom fi spre ocară a tot pământul".
26. Și au fost, deacă au încetat a vorbi Ahior cuvintele aceste, s-au mâniiat toți cei mai-mari ai lui Holofern și cugeta a-l ucide, zicând unul cătră altul:
27. „Cine-i acesta care zice că fiii lui Israil pot sta împrotiva împăratului Navohodonosor și oastelor lui, oameni fără arme și fără vârtute și fără cunoștința meșterșugului războiului?
28. Deci, ca să cunoască Ahior că ne înșală, să ne suim la munți și, deacă să vor prinde cei puternici ai lor, atunci înpreună cu ei cu sabia să va | străbate, 486v
29. Să știe tot neamul cum că Navohodonosor e dumnezeul pământului și fără de el altul nu iaste".

Cap 6

Mâniindu-să Holofern, porunceşte a să duce Ahior în Vethulia, ca cu aceaia biruindu-se împreună să se cearte. Iară slujile înpingându-se îndărăpt de la cei cu praștii, pre el cătră un copaciu îl leagă; pre carele dezlegându-l fiii lui Israil, cunoscând pricina, bine-l mângăie, pre Dumnezeu smerit rugând.

1. Și au fost, deacă au încetat a grăi, s-au mâniat Holofern foarte și au zis cătră Aheor:
2. „Pentru că ne-ai prorocit zicând că neamul lui Israil să apără de Dumnezeul său, ca să-ți arăt că nu iaste Dumnezeu fără Navohodonosor,
3. Deacă-i vom lovi pre toți ca pre un om, atunci și tu cu ei de sabia asiriilor vei peri și tot Israilul cu tine cu perire va peri.
4. Și vei ști că Navohodonosor e domn a tot pământul, și atunci sabiia oastei meale va treace prin coastele tale și, pătruns, vei cădea între rănițiii lui Israil și nu vei mai răsufla, până ce te vei răsipi cu ei.
5. Iară de socotești a-ți fi adevărată prorociia, să nu-ți cază fața, și păliciunea ce-ți cuprinde fața deperteaze-se de la tine de soco||tești a nu să putea plini cuvintele meale acestea. 487r
6. Iară ca să cunoști că împreună cu dânșii vei păți aceastea, iată, dintr-acest ceas te vei însoți norodului lor, ca când sabiile meale vor lua vrednicile pedepse, însuți împreună să fii supus izbândei".
7. Atunci Holofern au poruncit slugilor sale să prinze pre Ahior și să-l ducă în Vethulia și să-l dea în mânile fiilor Israil.
8. Și luându-l slugile lui Holofern, au purces prin câmpii. Iară deacă s-au apropiiat de munți, au ieșit împrotiva lor cei cu praștii.

9. Iară ei, abătându-să din coasta muntelui, au legat pre Ahior cătră un copaciu cu mânile şi cu picioarele şi aşa legat cu funi l-au lăsat şi s-au întors la domnul său.

10. Iară fiii lui Israil, pogorându-se din Vethulia, au venit la el; pre carele dezlegându-l, l-au dus în Vethulia şi în mijlocul norodului puindu-l, l-au întrebat ce lucru ar fi de l-au lăsat asirii legat.

11. În zilele acelea era acolo căpeteniile Ozie, fiiul Mihei, din neamul lui Simion, şi Harmi, carele-i şi Gothonail.

487v 12. Deci în mijlocul bătrânilor şi în ve|derea tuturor Ahior au spus toate care el grăise, fiind întrebat de Holofern, şi cum că norodul lui Holofern ar fi vrut a-l ucide pentru acest cuvânt,

13. Şi în ce chip însuşi Holofern, mâniindu-să, au poruncit a-l da israilitenilor pentru această pricină, ca, deacă va birui pre fiii lui Israil, atunci şi pre însuşi Ahior cu multe fealiuri de patimi a-l ucide să poruncească, pentru aceasta, că au zis: „Dumnezeul ceriului apărătoriul lor ieste".

14. *Şi deacă au arătat Ahior toate acestea, tot norodul au căzut pre faţă şi, închinându-se Domnului şi cu tânguire de obşte şi cu plângere, cu o inimă rugăciunile sale Domnului le-au vărsat,

*Sus. 5, 6.

15. Zicând: „Doamne, Dumnezeul ceriului şi al pământului, vezi mândriia lor şi Te uită la smereniia noastră şi socoteaşte faţa sfinţilor tăi şi arată cum că nu părăseşti pe cei ce să nădăjduiesc spre Tine; şi pre cei ce să nădăjduiesc spre sâneşi şi pre vârtutea sa îi smereşti".

488r 16. Şi sfârşind plângerea şi toată ziua plinind rugăciunea norodului, au mângăiat || pre Ahior,

17. Zicând: „Dumnezeul părinţilor noştri, a Căruia tu vârtutea ai vestit, acela va da ţie această răsplătire, ca mai vârtos să le vezi perirea.

18. Iară deacă Domnul, Dumnezeul nostru, ne va da această slobozenie slujilor sale, fie şi cu tine Dumnezeu în mijlocul nostru, ca, de-ţi va plăcea aşa, cu toţi ai tăi să petreci între noi".

19. Atunci Ozie, sfârşindu-să sfatul, l-au cuprins în casa sa şi i-au făcut cină mare.

20. Şi, chemând pe toţi bătrânii, împreună săvârşind postul, s-au mângăiat.

21. După aceaea s-au chemat împreună tot norodul şi toată noaptea în bisearică s-au rugat, cerând ajutoriu de la Dumenzeul lui Israil.

Cap 7

Holofern conoceaşte Vethulia şi, tăind ducerea apei, porunceaşte a să păzi toate fântânile. Pentru aceaea, cetăţeanii, chinuiţi de seate, poftesc a da cetatea. Însă Ozie voievodul îndeamnă norodul să tragă aceasta la cinci zile.

1. Iară Holofern a doao zi au poruncit ostaşilor săi să să suie împrotiva Vethuliii. |

488v 2. Şi era pedestraşi ostaşi o sută şi doaozeaci de mii şi călăreţi doaozeaci şi doao de mii, fără gătirea bărbaţilor acelor ce-i cuprinsease robiia şi era duşi din ţinuturi şi din cetăţi din toată tinerimea.

3. Toţi s-au gătit aseminea la războiu împrotiva fiilor Israil şi au venit pre râpa muntelui până la vârful care priveaşte spre Dothaim, din locul ce să zice Velma, până la Helmon, care iaste spre Esdrelon.

4. Iară fiii lui Israil, văzind mulţimea lor, s-au aşternut la pământ, puind cenuşe pre capetele sale, cu un cuget rugându-se ca Dumnezeul lui Israil să-şi areate mila Sa preste norodul Său.

5. Şi, luându-şi armele ceale de războiu, au şezut prin locurile la cărarea drumului cea îngustă ce îndreptează între munţi; şi era păzindu-le toată zioa şi noaptea.

6. Iară Holofern, încungiurând împrejur, găseaşte cum că izvorul care curge ducerea apei lor despre amiiazăzi afară de cetate îndrepta. Şi-au poruncit a li se tăia ducerea apei.

489r 7. Însă nu departe de ziduri era fântâni || din carele pe furişu să vedea a scoate apă, a să stâmpăra mai vârtos decât a bea.

8. Iară fiii lui Amon şi Moav s-au apropiiat la Holofern zicând: „Fiii lui Israil nu în lance, nici în săgeată să nădăjduiesc, ci munţii îi apără şi-i întăresc dealurile, fiind în dârmini aşezaţi.

9. Deci, ca să-i poţi birui fără bătaia de războiu, pune păzitori la fântâni, ca să nu scoată apă din eale, şi fără sabie îi vei ucide sau adevărat obosiţi or da cetatea sa, carea o socotesc, în munţi pusă, a nu să putea birui".

10. Şi au plăcut cuvintele acestea înaintea lui Holofern, şi înnaintea voivozilor lui şi au rânduit prinprejur sutaşi pre la fieştecare fântâni.

11. Şi plinindu-să paza aceasta, în doaozeaci de zile s-au sfârşit jgheaburile şi adunările apelor tuturor lăcuitorilor în Vethulia, aşa cât nu era în cetate de unde s-ar sătura macar într-o zi, că cu măsura să da norodului apa în toate zilele.

12. Atunci, adunându-să la Ozia toţi bărbaţii, fămeile, tinerii şi pruncii, toţi odată cu o gură |

*Ieşir. 5, 21. 13. Au zis: *„Judece Dumnezeu între noi şi între tine, că ai făcut între noi reale, nevrând a grăi păciuit cu assirii şi, pentru aceaea ne-au vândut Dumnezeu în mânile lor. 489v

14. Şi pentru aceaea nu iaste cine să ajute, deacă ne aştearnem înnaintea lor în seate, şi în mare perire.

15. Şi acum adunaţi pre toţi carii sânt în cetate, să ne dăm înşine de voie norodului Holofern.

16. Că mai bine e ca, robiţi, bine să cuvântăm pre Domnul trăind, decât să murim şi să fim ocară a tot trupul, deacă vom vedea muierile noastre şi mititeii noştri murind înaintea ochilor noştri.

17. Mărturisim astăzi înaintea ceriului şi a pământului şi înnaintea Dumnezeului părinţilor noştri, Carele ne izbândeaşte după păcatele noastre, ca să daţi cetatea în mâna oastei lui Holofern şi să fie sfârşitul nostru scurt, în ascuţitul sabiei, care mai lungă să face în uscăciunea seatii".

18. Şi deacă au zis acestea, s-au făcut plângere şi urlare mare în bisearică de la toţi, şi în multe ceasuri cu un glas au strâgat cătră Dumnezeu, zicând:

*Psal. 105, 6. 19. *„Păcătuit-am cu părinţii noştri, nele|| |giuit am lucrat, nedreptate am făcut! 490r

20. Tu, pentru că milostiv eşti, miluiaşte-ne sau în biciul Tău izbândeaşte nedreptăţile noastre, şi să nu dai pre cei ce Te mărturisesc norodului care nu Te cunoaşte,

21. Să nu zică între neamuri: «Unde iaste Dumnezeul lor?»"

22. Şi după ce, obosiţi de acestea strâgări şi osteniţi de plânsuri, tăcuse,

23. Sculându-să Ozie vărsat de lacrămi, au zis: „Cu inimă dreaptă să fiţi, fraţilor, şi întru aceaste cinci zile să aşteptăm de la Domnul milă,

24. Că doară îş va curma mâniia şi va da slavă numelui Său.

25. Iară trecând cinci zile, de nu va veni ajutoriul, vom face cuvintele acestea ce aţi grăit".

Cap 8

Iudith, a căria rudenia şi lauda să însămneaze, îndoindu-se bătrânii şi pentru strâmtorirea cugetând a da a cincea zi cetatea, îi ceartă pentru ce au hotărât vreamea milii Domnului şi-i îndeamnă ca, cu pilda părinţilor, norodul spre răbdare să-l întărească, şi pentru dânsa lui Dumnezeu să se roage, nici să ispitească lucrul ei.

1. Şi au fost deacă au auzit cuvintele aceastea Iudith văduva, carea era fata lui Me|rari, fiiului Idox, fiiului Iosif, fiiului Ozie, fiiului Elai, fiiului Iamnor, fiiului Ghedeon, fiiului Rafaim, fiiului Ahitov, fiiului Melhie, fiiului Enan, fiiului Nathanie, fiiului Selatheil, fiiului Simion, fiiului Ruvim, 490v

2. Şi bărbatul ei au fost Manasse, care au murit în zilele săcerişului de orzu.

3. Că sta lângă cei ce lega znopii în ţarină, şi au venit căldura preste capul lui; şi au murit în Vethulia, cetatea sa, şi s-au îngropat acolo, cu părinţii săi.

4. Şi era Judith rămasa lui văduvă de trei ani şi şase luni.

5. Şi în ceale mai din sus ale casei sale ş-au făcut chiliuţă de taină, în carea, cu slujnicele sale, închise rămânea.

6. Şi, având preste coapsele sale tărsină, postea în toate zilele vieţii sale, afară de sâmbete şi de praznice şi sărbătorile casei Israil.

7. Şi era frumoasă foarte la vedeare, cărie bărbatul său îi lăsase averi multe şi familie multă şi moştenire de ciurde de boi şi de ciurde de oi pline.

8. Şi era aceasta în toate vestită foarte, că să temea de Domnul foarte, nici era cine să || grăiască de dânsa cuvânt rău. 491r

9. Deci aceasta auzind că Ozie ar fi făgăduit că, trecând a cincea zi, ar da cetatea, au trimis la bătrânii Havri şi Harmi.

10. Şi au venit la ea şi le-au zis: „Ce cuvânt iaste acesta, spre care s-au odihnit Ozie, să dea cetatea asiriilor de nu ne va veni ajutoriu în cinci zile?"

11. Și cine sânteți voi, carii ispitiți pre Domnul?
12. Nu-i cuvântul acesta care să cheme mila, ci mai vârtos carele să întărâte mâniia și să aprinză urgiia.
13. Pus-ați voi vreme milei Domnului, și în vrearea voastră i-ați rănduit zi.
14. Ci pentru că răbdătoriu iaste Domnul, despre aceasta să facem pocăință și iertarea Lui cu lacrămi vărsate să o cearem.
15. Că nu ca omul, așa Dumnezeu va amânânța, nici ca fiiul omului spre mânie să va aprinde.
16. Și, pentru aceaea, să-I smerim sufletele noastre, în duh smerit rânduiți slujindu-I.
17. Să zicem, plângând, Domnului ca după vrearea Sa să ne facă mila Sa, că precum
491v s-au turburat inima noastră întru | trufiia lor, așa și de smereniia noastră să ne slăvim.
18. Că n-am urmat păcatele părinților noștri, carii au părăsit pre Dumnezeul său și s-au închinat dumnezeilor streini.
19. Pentru care tălhărie s-au dat spre sabie și spre răpire și spre amestecarea nepriiatinilor săi. Iară noi alt Dumnezeu nu știm afară de Dânsul.
20. Să așteptăm smeriți mângăiarea Lui, și va cerca sângele nostru din năcazurile nepriiatinilor noștri și va smeri toate neamurile, oricarii să scoală asupra noastră, și le va face fără de cinste Domnul, Dumnezeul nostru.
21. Și acum, fraților, pentru că voi sânteți bătrâni în norodul lui Dumnezeu și din voi spânzură sufletul lor, spre vorba voastră inimile lor rădicați, ca să-și aducă aminte că ispitiți au fost părinții noștri, ca să să areate de cumva adevărat cinstesc pre Dumnezeul său.
22. *Trebuie să-ș aducă aminte în ce chip părintele nostru Avraam au fost ispitit și prin multe năcazuri lămurit s-au făcut priiatinul lui Dumnezeu. *Face. 22, 1.
492r 23. Așa Isaac, așa Iacov, așa Moisi, || și toți carii au plăcut lui Dumnezeu, prin multe năcazuri au trecut credincioși.
24. Iară cei ce n-au priimit ispitele cu frica Domnului, și nerăbdarea sa și ocara murmurării sale împotriva Domnului ș-au dat înainte,
25. *S-au răsipit de la răsipitoriu și de șerpi au perit. *1 Cor. 10, 9.
26. Și noi, dară, să nu ne izbândim pentru aceaste ce pătimim,
27. Ci să socotim aceaste pedeapse a fi mai mici decât păcatele noastre, zbicele Domnului cu carele ca slujile ne certăm spre întoarcerea și spre perirea noastră a ni să întâmpla, să creadem".
28. Și i-au zis Oziia și bătrânii: „Toate care ai grăit adevărate sânt și nu iaste în cuvintele tale ceva ponoslu.
29. Și acum roagă-te pentru noi, că muiare sfântă ești și temătoare de Dumnezeu".
30. Și i-au zis Iudith: „Precum ce-am putut grăi, a lui Dumnezeu a fi cunoașteți.
31. Așa, ce-am rânduit a face cercați de este din Dumnezeu și vă rugați ca stătătoriu să facă Dumnezeu sfatul meu.
492v 32. Voi veți sta la poartă într-această | noapte, și eu voiu ieși cu avra mea. Și vă rugați ca, precum ați zis, în cinci zile să Se uite Domnul preste norodul său, Israil.
33. Iară voi, nu vreau să ispitiți fapta mea, și până când vă voiu vesti, nimic altă să fie, fără numai rugăciune pentru mine către Domnul, Dumnezeul nostru".
34. Și au zis către ea Oziia, căpăteniia Iudei: „Mergi în pace, și Domnul fie cu tine spre izbânda nepriiatinilor noștri". Și, întorcându-să, s-au dus.

Cap 9

Iudith, năcăjindu-se și smerindu-se, pentru slobozirea norodului așternută să roagă, ca să i să dea putearea a mistui pre Holofern.

1. Carii ducându-se, Iudith au intrat în cămara sa și, îmbrăcându-să cu târsină, au pus cenușe pre capul său și, așternându-să Domnului, strâga către Domnul, zicând:
2. „Doamne, Dumnezeul tătâni-mieu Simion, *Carele i-au dat sabie spre apărarea celor de alt neam, carii au fost vătămători în spurcăciunea sa și au golit coapsa vergurii spre rușine, *Face. 34, 26.
493r 3. Și ai dat muiarile lor spre pradă și featele lor spre robire și toată prada spre || împărțire slujilor Tale, carii au răvnit râvna Ta, agiută-mi, rogu-Te, Doamne, Dumnezeul mieu, mie, văduvei.
4. Că Tu ai făcut ceale dintâi și ceale după aceale le-ai gândit. Și aceasta s-au făcut, carea Însuți ai voit.

5. Că toate căile Tale gătite sânt şi judecăţile Tale în rânduiala Ta le-ai pus.

*Ieşir. 4, 9.

6. *Uită-Te la tabăra assirilor acum, ca atunci la tabăra eghiptenilor, a Te uita Te-ai învrednicit când după slugile Tale întrarmaţi alerga, nădăjduindu-se în căruţele şi în călărimea sa şi în mulţimea ostaşilor,

7. Ci Te-ai uitat preste tabăra lor şi întunearecul i-au ostenit.

8. Ţinut-au picioarele lor adâncul, şi apele i-au acoperit.

9. Aşa fie şi aceştia, Doamne, carii să nădăjduiesc în mulţimea sa şi în căruţele sale, şi în cârligi şi în paveze şi în săgeţile sale şi în lânci să trufesc

10. Şi nu ştiu că Tu însuţi eşti Dumnezeul nostru, carele sfarămi războaiele din-ceput, şi Domnul e numele Ţie.

11. Rădică braţul Tău ca din-ceput, şi izbeaşte vârtutea lor în vârtutea Ta. Să cază | vârtutea lor întru mânia Ta, carii să făgăduiesc a pângări ceale sfinte ale Tale şi a spurca cortul numelui Tău, şi a oborî cu sabia sa cornul oltariului Tău. 493v

12. Fă, Doamne, ca cu a sa sabie să i se taie trufia lui!

13. Prinză-să cu laţul ochilor săi în mine şi-l vei lovi din buzele dragostii meale.

14. Dă-mi mie în inimă rămas, ca să-l urgisesc şi vârtute, ca să-l răstorn.

*Jude. 4, 21 şi 5, 26.

15. *Că va fi aceasta pomenirea numelui Tău, deacă-l va răsturna mână de fămeaie.

16. Că nu în mulţime iaste vârtutea Ta, Doamne, nici în puterile cailor iaste vrearea Ta, nici Ţ-au plăcut Ţie din-ceput cei trufaşi, ci a celor smeriţi şi blânzi pururea Ţ-au plăcut rugăciunea.

17. Dumnezeul ceriurilor, Ziditoriul apelor şi Domnul a toată zidirea, ascultă-mă pre mine, ticăloasa, carea mă rog şi în mila Ta mă nădăjduiesc.

18. Adu-Ţi aminte, Doamne, de testamântul Tău şi dă cuvânt în gura mea şi în inima mea sfatul întăreaşte, ca casa Ta întru sfinţirea Ta să rămâie

19. Şi toate neamurile să cunoască că Tu eşti Dumnezeu şi nu iaste altul afară de Tine”.

Cap 10 ||

Iudith cea frumoasă, cuvios înpodobită, din Vethulia cu slujnica sa iase, de iscoade găsâtă, să duce la Holofern, carele îndată să prinde de frumseaţea ei. 494r

1. Şi au fost deacă au încetat a strâga cătră Domnul, s-au sculat din locul în care zăcuse aşternută cătră Domnul

2. Şi au chemat avra sa şi, pogorându-se în casa sa, au lepădat de la sâne târsina şi s-au dezbrăcat de vejmintele văduvirii sale.

3. Şi ş-au spălat trupul şi s-au uns cu mir de cel bun şi au teptânat cosiţa capului său şi ş-au pus mitră pre cap şi s-au înbrăcat cu vejmintele desfătării sale şi au tras încălţăminte picioarelor sale şi ş-au luat împodobirea braţului şi crini şi cercei şi ineale şi cu toate podoabele sale s-au împodobit.

4. Căriia şi Domnul i-au rânduit strălucire; că toată gătirea aceasta nu din poftă, ci din vârtute cumpănea. Şi pentru aceaea, Domnul aceasta spre aceea frumseaţe o au sporit, ca, cu neasămănată frumseaţea, tuturor ochilor să se areate.

5. Şi au pus avrei sale urciorul cu vin şi vasul cu untul de lemn şi fiertură şi plăcinte şi pâni şi caşi şi au purces. |

6. Şi, venind la poarta cetăţii, au aflat aşteptând pre Ozie şi bătrânii cetăţii. 494v

7. Carii văzând-o, buiguiţi, s-au minunat foarte de frumseaţea ei.

8. Însă nimic întrebând-o, o au slobozit a mearge, zicând: „Dumnezeul părinţilor noştri să-ţi dea dar şi tot sfatul inimii tale cu vărtutea sa să-l întărească, să se veselească despre tine Ierusalimul şi să fie numele tău în numele sfinţilor şi a drepţilor”.

9. Şi au zis toţi carii era acolo, cu un glas: „Fie, fie!”.

10. Iară Iudith rugându-se Domnului, au trecut prin porţi, ea şi avra ei.

11. Şi au fost deacă s-au pogorât din munte despre răsăritul zilii, au alergat înaintea ei iscoadele asiriilor şi o au ţinut, zicând: „De unde vii? Au unde te duci?”

12. Carea au răspuns: „Fată de ovreiu sânt, pentru aceaea eu am fugit de la faţa lor, că am cunoscut că să vor da voao spre pradă, pentru aceaea că, necinstindu-vă, n-au vrut a să supune voao, ca să afle milă înnaintea voastră.

13. Pentru această pricină am cugetat cu mine-mi, zicând: «Mearge-voiu la faţa căpeteniii Holofern, să-i spuiu ceale ascunsă ale lor şi să-i arăt || cu ce întrare îi va putea dobândi, aşa cum să nu cază macar un om din oastea lui»”. 495r

14. Şi, auzând oamenii aceia cuvintele ei, socotiia faţa ei; şi era în ochii lor buiguială, pentru că de frumseaţea ei să mira foarte.
15. Şi au zis cătră ea: „Ţinutu-ţ-ai sufletul tău, pentru că acela ai găsit sfat, să te pogori la stăpânul nostru.
16. Iară aceasta să ştii, că când vei sta înaintea lui, bine-ţi va face şi vei fi plăcută foarte în inima lui". Şi o au dus la cortul lui Holofern, vestind-o.
17. Şi, deacă au întrat înnaintea feaţii lui, îndată s-au prins în ochii săi Holofern.
18. Şi au zis cătră el voivozii lui: „Cine va nesocoti norodul jidovilor, carii aşa frumoasă muieri au, să nu oştim pentru aceştia împrotiva lor cu vrednicie?"
19. Deci, văzând Iudith pre Holofern şezând în zăvasă, carea era din urşinic şi aur şi smaragd şi din pietri scumpe ţăsut,
20. Şi uitându-să în faţa lui, ea s-au închinat, aşternându-să pre pământ. Şi o au rădicat slujile lui Holofern, poruncind domnul său. |

495v

Cap 11

Iudith, de la Holofern întrebată despre pricina fugii sale, îl înşală, arătătoare făgăduindu-i biruinţă.

1. Atunci Holofern i-au zis: „Cu inimă dreaptă fii, şi să nu te sfieşti în inima ta, Că eu niciodată rău n-am făcut omului care au vrut a sluji lui Navohodonosor împăratului.
2. Iară norodul tău, de nu m-ar fi necinstit, nu mi-aşi fi rădicat suliţa asupra lui.
3. Iară acum spune-m pentru ce pricină te-ai depărtat de la ei şi ţ-au plăcut a veni la noi".
4. Şi i-au zis Iudith: „Priimeaşte cuvintele sluginicii tale, că, de vei urma cuvintele sluginicii tale, lucru desăvârşit va face cu tine Domnul.
5. Că viu iaste Navohodonosor, împăratul pământului, şi vie iaste vârtutea lui, carea ieste în tine spre certarea tuturor sufletelor ce greşesc. Că nu numai oamenii slujesc lui prin tine, ci şi fierile câmpului ascultă de el.
6. Că să vesteaşte strădaniia inimii tale tuturor neamurilor, şi s-au vestit a tot veacul, 496r că numai tu sângur bun şi tu putearnic eşti, întru toată împărăţia lui, şi ispräv||niciia ta întru toate ţinuturile să vesteaşte.
7. *Nici aceasta-i tăinuită, ce-au grăit Ahior, nici aceea-i neştiută, carea i-ai poruncit a i să întâmpla. *Sus 5, 5.
8. Că adevărat iaste cum că Dumnezeul nostru într-atâta cu păcatele S-au supărat, cât au poruncit prin prorocii săi, cătră norod, că-l va da pentru păcatele sale.
9. Şi, pentru că să ştiu fiii lui Israil pre sâneş a fi mâniiat pre Dumnezeul său, cutremurul tău preste dânşii iaste.
10. Ci încă şi foametea i-au năvălit şi, pentru uscăciunea apei, acum între cei morţi să socotesc.
11. Adecă aceasta au rânduit, să-şi ucigă vitele şi să le bea sângele.
12. Şi ceale sfinte a Domnului, Dumnezeului său, carele au poruncit Dumnezeu să nu le atingă, în grâu, vin şi în untdelemn, aceastea au gândit a le cheltui, şi vreau a mistui care nici cu mânile a le atinge n-ar trebui. Deci, pentru că fac aceastea, adevărat iaste că spre perire să vor da.
496v 13. Carea eu, slujnica ta, cunoscând, am fugit de la dânşii; şi m-au trimis | Domnul a-ţi spune aceastea.
14. Că eu, slujnica ta, pre Dumnezeu cinstesc şi acum, la tine. Şi va ieşi slujnica ta şi mă voiu ruga lui Dumnezeu,
15. Şi-m va spune mie când le va răsplăti păcatul lor; şi, venind, îţi voiu spune ţie, aşa cât eu să te duc prin mijlocul Ierusalimului; şi vei avea tot norodul lui Israil, ca nişte oi cărora nu iaste păstoriu, şi nu va lătra mâcar vrun câne împrotiva ta.
16. Că acestea mie mi s-au zis prin rânduiala lui Dumnezeu
17. Şi, pentru că s-au mâniiat asupra lor Dumnezeu, aceastea sânt trimisă a-ţi vesti".
18. Şi au plăcut toate cuvintele aceastea lui Holofern şi înaintea slugilor lui, şi să mira de înţelepciunea ei şi zicea altul cătră altul:
19. „Nu iaste muiare ca aceasta pre pământ în vedeare, în frumseaţe şi înţăleagerea cuvintelor".
20. Şi au zis cătră ea Holofern: „Bine au făcut Dumnezeu, Care te-au trimis înnaintea norodului, ca să-l dai tu în mânile noastre.

21. Și pentru că bună iaste făgăduința ta, de va face mie aceasta Dumnezeul tău, va fi și Dumnezeul mieu, și tu în casa lui Navohodonosor mare vei fi și numele tău să va || numi întru tot pământul”. 497r

Cap 12

Iudith, în vistieriia lui Holofern dusă, slobozenie dobândeaşte a mânca dintr-a sale bucate şi noaptea la rugăciune a ieşi. Iară a patra zi, la uspăţu adusă înnaintea lui Holofern, mâncă şi bea; carele arzând de pofta ei, tare să îmbată.

1. Atunci i-au poruncit să între unde era puse comoarăle lui și i-au poruncit a rămânea acolo și au rânduit ce să-i dea din uspățul său.
2. Căruia i-au răspuns Judith și i-au zis: „Acum nu voiu putea mânca din ceale ce poruncești a mi să da, ca să nu vie preste mine vina. Iară dintr-aceastea care mi-am adus voiu mânca”.
3. Căriia Holofern au zis: „De să vor sfârși aceastea, care ț-ai adus, ce-ți vom face?”
4. Și au zis Iudith: „Viu e sufletul tău, domnul mieu, că nu le va cheltui toate aceastea slujnica ta până ce va face Dumnezeu în mâna mea aceastea ce am gândit”. Și o au dus slujile lui în cortul care poruncise.
5. Și au cerut, când întra, să i să dea slobozire a ieși afară noaptea, mainte de lumină, la rugăciune, și a să ruga Domnului. |
6. Și au poruncit cămărașilor săi, ca, precum îi va plăcea ei, să iasă și să între a ruga pre Dumnezeul său în trei zile. 497v
7. Și ieșiia nopțile în valea Vethuliii și să spăla în izvorul apei.
8. Și cât să suia, să ruga Domnului, Dumnezeului Israil, să-i îndrepteaze calea ei spre slobozirea norodului său.
[9.] Și, întrând, curată rămânea în cort, până când își lua bucata sa sara.
10. Și au fost a patra zi, Holofern au făcut cină slujitorilor săi și au zis cătră Vagaon, famenul său: „Mergi și îndeamnă pre ovreia ceea ca să voiască a lăcui cu mine,
11. Că urât iaste la assiri de va huli fămeia bărbatul, făcând ca neatinsă să treacă de la el”.
12. Atunci au întrat Vagaon la Iudith și i-au zis: „Nu-ți fie teamere, fecioară bună, a întra la domnul mieu, ca să se cinstească înnaintea feații lui, să mânce cu el și să bea vin întru veselie”.
13. Căruia Iudith i-au răspuns: „Cine sânt ca să zic împrotivă domnului mieu?
14. Orice va fi înnaintea ochilor lui bun, și prea bun, voiu face. Și orice va plăcea lui, aceasta mie îm va fi mai bun în toate zilele vieții mea||le”. 498r
15. Și s-au sculat și s-au împodobit cu vâjmântul său și, întrând, au stătut înnaintea feții lui.
16. Iară inima lui Holofern s-au lovit, că era arzând în pofta ei.
17. Și au zis cătră ea Holofern: „Bea acum și șezi în veselie, că ai aflat har înaintea mea”.
18. Și au zis Iudith: „Bea-voiu, domnule, că s-au mărit sufletul mieu astăzi preste toate zilele meale”.
19. Și au luat și au mâncat și au beut înnaintea lui ceale ce-i gătise ei slujnica sa.
20. Și s-au făcut veasel Holofern cătră dânsa și au beut vin mult foarte, cât nu mai beuse în viiața sa.

Cap 13

Iudith, după ce au făcut cătră Dumnezeu rugăciune, taie capul bietului Holofern cu sabiia lui. Carele la cetăţeanii săi în Vethulia ducându-l, pre aceia îi îndeamnă spre mulţămirea Domnului, iară ea de la toţi bine să cuvintează; şi Ahior, văzând capul lui Holofern, să buiguiaşte.

1. Iară când s-au făcut sară, au grăbit slugile lui la corturile sale și au în|cuiat Vagaon ușile cămării și s-au dus. 498v
2. Că era toți îngreoiați de vin.
3. Și era Iudith sângură în cămară.
4. Iară Holofern zăcea în pat, de mare beție obosit.
5. Și au zis Iudith slujnicii sale să stea afară, dinnaintea cămării, și să ia sama.

6. Și au stătut Iudith înnaintea patului, rugându-să cu lacrămi și cu mișcarea buzelor, în taină,

7. Zicând: „Întărească-mă, Doamne, Dumnezeul lui Israil, și Te uită în ceasul acesta la lucrurile mânilor meale ca, precum ai făgăduit, să rădici Ierusalimul cetatea; și aceasta, care crezând prin Tine a putea fi, am gândit să o săvârșesc".

8. Și, zicând aceastea, s-au apropiat de stâlpul care era la capul patului lui, și sabia lui, carea spânzura legată într-însa, o au dezlegat.

9. Și, scoțând-o din teacă, au apucat coama capului lui, și au zis: „Întărească-mă, Doamne Dumnezeule, într-acest ceas!"

10. Și l-au lovit de doao ori în cerbicea lui și i-au tăiat capul; și i-au luat zăvasa din stâlpi și i-au învăluit trupul trunchiu. ||

499r 11. Și, după puțân, au ieșit și au dat capul lui Holofern slujnicii sale și i-au poruncit să-l puie în traista sa.

12. Și au ieșit amândoao după obiceaiul său, ca la rugăciune, și au trecut tabăra și, ocolind valea, au venit la poarta cetății.

13. Și au zis Iudith de departe păzitorilor zidurilor: „Deșchideți porțile, că cu noi iaste Dumnezeu, Carele au făcut vârtute în Israil!"

14. Și au fost, deacă au auzit oamenii glasul ei, au chemat bătrânii cetății.

15. Și au alergat la ea toți, de la cel mai mic până la cel mai mare, că nădăjduia că nu va mai veni.

16. Și, aprinzând luminările, au încungiurat toți. Iară ea suindu-să în loc mai nalt, au poruncit să fie tăceare. Și, deacă au tăcut toți,

17. Au zis Iudith: „Lăudați pre Domnul, Dumnezeul nostru, Carele nu părăsească pre cei ce nădăjduiesc spre Dânsul

18. Și în mine, slujnica Sa, au plinit mila Sa, carea o au făgăduit casei lui Israil și au ucis cu mâna mea pre protivnicul norodului Său, într-această noapte".

499v 19. Și, scoțind din straistă capul lui Holofern, l-au arătat lor, zicând: | „Iată capul lui Holofern, căpeteniii oastei assirilor, și iată zăvasa lui, în carea să culca în bețiia sa, unde prin mână de muiere l-au lovit Domnul, Dumnezeul nostru.

20. Iară viu e însuși Domnul, că m-au păzit îngerul Său și de aici mergând și acolo zăbovind, și de acolo aici întorcându-mă, și nu m-au lăsat Domnul pre mine, slujnica Sa, a mă spurca, ci fără pângărirea de păcat m-au chemat îndărăpt voao, bucurându-mă în biruința Sa, în scăparea mea și în slobozirea noastră.

21. *Mărturisiți-vă Lui toți, că e bun, că în veac e mila Lui". *Psal. 105, 1 și 106, 1.

22. Și, toți închinându-să Domnului, au zis către ea: „Blagoslovitu-te-au pre tine Domnul în vărtutea Sa, că prin tine de nimica au făcut pre nepriiatinii noștri".

23. Iară Ozie, căpetenia norodului Israil, au zis către ea: „Blagoslovită ești tu, fecioară, de la Domnul, Dumnezeul cel înalt, preste toate muierile pre pământ!

24. Bine e cuvântat Domnul, Carele au zidit ceriul și pământul, Carele te-au îndreptat

500r spre ranele capului căpeteniii nepriiati||nilor noștri!

25. Că astăzi numele tău aşa l-au mărit, ca să nu să depertează lauda ta din gura oamenilor, carii-ş vor aduce aminte de puterea Domnului în veac, pentru carii n-ai îngăduit sufletului tău, pentru strâmturile şi năcazurile neamului tău, ci ai ajutat cădearea-i înnaintea Dumnezeului nostru".

26. Şi au zis tot norodul: „Fie, fie!"

27. Iară Ahior, chemat, au venit, şi i-au zis Iudith: „Dumnezeul lui Israil, Căruia tu mărturie I-ai dat, că să izbândeaşte de nepriiatinii Săi, Acela capul tuturor necredincioşilor l-au tăiat într-această noapte în mâna mea.

28. Şi, să cunoşti că aşa iaste, iată capul lui Holofern, carele în urgiia trufiii sale pre Dumnezeul lui Israil L-au necinstit, şi ţie cu perire ţi să lăuda, zicând: «Deacă să va prinde norodul lui Israil, cu sabie voiu porunci să ţi se pătrunză coapsele tale»".

29. Şi, văzând Ahior capul lui Holofern strâmtorat de spaimă, au căzut în faţa sa pre pământ şi s-au zăduşit sufletul lui.

30. Iară după ce luând duh s-au mai răcorit, | au căzut la picioarele ei şi s-au închinat şi i s-au zis: 500v

31. „Blagoslovită eşti tu de la Dumnezeul tău în tot cortul lui Iacov, că în tot neamul care va auzi numele tău să va mări preste tine Dumnezeul lui Israil".

Cap 14

Spânzurându-se capul lui Holofern din zidul Vethuliii, şi Ahior tăindu-să înprejur, jidovii năvălesc asupra assirilor. Carii pre Holofern deşteptând, şi mort aflându-l, cu frică mare foarte să loveasc.

1. Şi au zis Iudith către tot norodul: „Acultaţi-mă, fraţilor, spânzuraţi capul acesta preste zidurile noastre.

2. Şi va fi deacă va ieşi soarele, apuce fieştecarele armele sale şi ieşiţi cu năvălire, nu să vă pogorâţi în gios, ci ca când aţi face năvălire.

3. Atunci iscoadele vor fi datori a fugi la căpetenia sa, a-l deştepta la războiu.

4. Şi, deacă vor alerga voivozii lor la cortul lui Holofern şi-l vor afla prunc || în sângele său tăvălit, va cădea asupra lor frică. 501r

5. Şi, deacă veţi cunoaşte că fug, duceţi-vă după ei fără grije, că Domnul îi va zdrobi supt picioarele voastre".

6. Atunci Ahior, văzând puterea carea făcuse Dumnezeu lui Israil, părăsând obiceaiul păgânătăţii, au crezut lui Dumnezeu şi ş-au tăiat împregiur carnea mădulariului său şi s-au adaos la norodul lui Israil şi toată urmarea neamului lui până într-această zi.

7. Şi îndată cât au răsărit zioa, au spânzurat preste ziduri capul lui Holofern şi au luat tot omul armele sale şi au ieşit cu mare sunet şi urlare.

8. Carea văzând iscoadele, la cortul lui Holofern au fugit.

9. Iară cei ce era în cort venind şi înnaintea întrării cămării trăpădând, pentru ca să să deşteapte, neodihnire cu merşteşugire făcea, ca nu de la deşteptători, ci de la sunători Holofern să se deşteapte.

10. Că nime nu îndrăznea cămara puterii assirilor ieşind au întrând a o deşchide. |

11. Iară deacă au venit voivozii lui şi trivunii şi toţi mai-marii oastei împăratului assirilor au zis cămăraşilor: 501v

12. „Întraţi şi-l deşteptaţi, că, ieşind şoarecii din viezuniile sale, au îndrăznit a ne chema la războiu".

13. Atunci au întrat Vagaon în cămara lui şi au stătut dinnaintea părătaiului şi pleznire au făcut cu mânile sale, că gândiia că doarme cu Iudith.

14. Ci nesâmţind cu urechile nici o mişcare de cel ce zăcea, s-au apropiiat aproape de părătaiu şi, rădicându-l şi văzând trupul fără capul lui Holofern în sângele său tăvălit zăcând pre pământ, au strâgat cu glas mare plângând şi ş-au rupt vejmintele sale.

15. Şi, întrând în cortul Iudithei, nu o au aflat şi au sărit afară la norod

16. Şi au zis: „O muiare ovreaia au făcut turburare în casa împăratului Navohodonosor, că, iată, Holofern zace pre pământ, şi capul lui nu-i în el".

17. Carea auzând căpeteniile puterii assirilor, ş-au rupt toţi vejmintele sale şi nesuferită frică şi cutremur au căzut preste dânşii şi s-au turburat || inimile lor foarte. 502r

18. Şi s-au făcut strâgare neasămânată în mijlocul taberilor lor.

Cap 15

Assirii, de moartea povăţuitoriului său îngroziţi, toate lăsându-le, fug. Şi jidovii îi gonesc şi-i taie şi, culegând jafurile, foarte s-au îngăzdăcit. Iară Iudith de la arhiereu şi de la norod bine să cuvintează. Şi ceale ce era deosebi a lui Holofern ei le dau.

1. Şi auzând toată oastea a fi tăiat capul lui Holofern, au fugit mintea şi sfatul de la ei şi, numai de cutremur şi de frică scuturaţi, a fugi să sfătuiesc,
2. Aşa cât nici unul nu vorbea cu de-aproapele său ci, plecându-şi capul, lăsând toate, grăbea a scăpa de ovreaii carii, armaţi asupra sa venind, îi auziia fugind prin căile câmpiilor şi prin cărările dealurilor.
3. Văzându-i dirept aceaea fiii lui Israil fugând, i-au gonit şi s-au pogorât răsunând cu trâmbiţele şi urlând după ei.
502v 4. Şi pentru că assirii nu adunaţi, fugea | răsâpiţi, iară fiii lui Israil într-o ceată gonindu-i, îi slăbiia pre toţi carii putea găsi.
5. Şi au trimis Ozie soli prin toate cetăţile şi ţinuturile lui Israil.
6. Şi tot ţânutul şi toată cetatea aleasă tinerime întrarmată au trimis după ei şi i-au gonit în ascuţitul sabiei, până ce au ajuns la marginea hotarălor sale.
7. Iară ceaialalţi carii era în Vethulia au întrat în tabăra assirilor şi prada, carea fugând assirii o lăsase, o au luat şi s-au îngrecat foarte.
8. Iară cei ce biruise, toţi s-au întors în Vethulia, toate care era a lor le-au adus cu sâne, aşa cât nu era număr în vite şi în dobitoace şi în toate ceale purtătoare a lor, că de la cel mai mic până la cel mai mare toţi bogaţi s-au făcut din prăzile lor.
9. Iară Ioachim, arhiereul din Ierusalim, au venit în Vethulia cu toţi bătrânii săi, să vază pre Iudith.
10. Carea ieşind la el, bine o au cuvântat toţi cu un glas, zicând: „Tu, slava Ierusalimului, tu, veseliia lui Israil, tu, făcătoare de cinste a norodului nostru!
503r 11. Că ai făcut bărbăteaşte, şi s-au întă||rit inima ta, pentru că ai iubit curăţiia şi după bărbatul tău altul n-ai cunoscut. Pentru aceaea şi mâna Domnului te-au întărit şi pentru aceaea vei fi binecuvântată în veac!"
12. Şi au zis tot norodul: „Fie, fie!"
13. Iară în treizeaci de zile de-abiia au cules jafurile assirilor norodul lui Israil.
14. Deci toate care s-au aflat deosebi a fi a lui Holofern le-au dat Iudithii în aur şi-n argint şi-n haine şi pietri scumpe şi-n în toate unealtele şi s-au dat toate ei de la norod.
15. Şi toate noroadele să bucura cu muierile şi vergurile şi cu tinerii în organe şi în alăute.

Cap 16

Cântecul Iudithei pentru biruinţa. Vine norodul în Ierusalim, arderi cu mulţămită a aduce. Şi, mai pre urmă, Iudith plină de zile moare. Şi zioa aceştii biruinţe pururea între zilele ceale sfinte la ovreai să prăznuiaşte.

1. Atunci au cântat cântecul acesta Iudith, zicând:
503v 2. „Înceapeţi Domnului în dobe, cântaţi Domnului | în chimvale, viersuiţi Lui psalm nou din oltariu şi chemaţi numele Lui!
3. Domnul cel ce sfărâmă războaiele, Domnul e numele Lui.
4. Care Ş-au pus tabăra în mijlocul norodului Său, ca să ne apuce din mâna tuturor nepriiatinilor noştri,
5. Venit-au Assur din munţii de la miiazănoapte întru mulţimea ţăriii sale, a căruia mulţimea au astupat răpegiunile, şi caii lor au acoperit vălile.
6. Zis-au că va aprinde hotarele meale, pre tinerii miei că-i va ucide cu sabia, mititeii miei că-i va da spre pradă şi vergurile spre robie.
7. Iară Domnul Atotputearnicul l-au pedepsit şi l-au dat în mână de fămeie şi l-au pătruns.
8. Că n-au căzut cel tare a lor de tineri, nici fiii lui Titan l-au lovit, nici nalţii uriiaşi s-au pus împrotiva lui, ci Iudith, fata lui Merari, în frumseaţea feaţii sale l-au slobonogit.
9. Că s-au dezbrăcat de vâjmântul văduvirii şi s-au îmbrăcat în văjmântul veseliii, în sâltarea fiilor Israil.

10. Uns-au fața sa cu unsoare, și ș-au legat steblele sale cu mitra, luat-au contoșu nou spre înșelarea lui. ||

11. Încălțămintele ei i-au răpit ochii lui, frumseațea ei rob i-au făcut sufletul lui, tăiatu-i-au cu sabie cerbicea lui. 504r

12. Îngrozitu-s-au persii de starea ei și medii de îndrăznirea ei.

13. Atunci au urlat taberile assirilor, când s-au arătat smeriții miei, uscați de seate.

14. Fiii fecioarelor i-au pătruns înpreună și ca pre niște prunci ce fug i-au ucis. Perit-au în războiu de la fața Domnului, Dumnezeului mieu!

15. Cântec să cântăm Domnului, cântec nou să cântăm Dumnezeului nostru.

16. Adonai, Doamne, mare ești Tu și proslăvit întru vărtutea Ta și pre Care nu-L poate nime birui!

*Face. 1. Psal. 92, 9.

17. Ție-Ți slujască toată făptura Ta, că *ai zis și s-au făcut. Trimis-ai Duhul Tău și s-au zidit și nu iaste cine să stea împrotiva cuvântului Tău.

18. Munții din temeiuri să vor mișca cu apele, pietrile ca ceara să vor topi de la fața Ta.

19. Iară carii să tem de Tine mari vor fi la Tine preste toate.

20. Amar neamului ce să scoală asupra neamului mieu, că Domnul Atotputearnicul va izbândi într-înșii, în zua judecății îi va cerceta. |

21. Că va da foc și viermi în cărnurile lor, să arză și să sâmță până în veac". 504v

22. Și au fost după aceastea, tot norodul au venit în Ierusalim a să închina Domnului după biruință; și, îndată după ce s-au curățit, au adus toți arderi de tot și făgăduințele și ceale făgăduite ale sale.

23. Iară Iudith toate vasele ceale de oaste a lui Holofern, care i le dedease norodul, și părătaiul, care ea îl luase din cămara lui, le-au adus spre dăruire de uitare.

24. Și era norodul veasel după fața sfinților, și în trei luni bucuria aceștii biruințe s-au prăznuit cu Iudith.

25. Iară după acelea zile fieștecarele s-au întors la casa sa; și Iudith mare s-au făcut în Vethulia, și era mai aleasă în tot pământul lui Israil.

26. Era și vărtutei curățăniia împreunată, așa cât n-au cunoscut bărbat în toate zilele vieții sale, de când au murit Manasse, bărbatul ei.

27. Și era ieșind în zile de praznic cu mare slavă.

28. Și au rămas în casa bărbatului său ani o sută cinci și au slobozit pre avra sa slobodă; și au murit și s-au îngropat cu băr||batul său în Vethulia. 505r

29. Și o au plâns tot norodul în șapte zile.

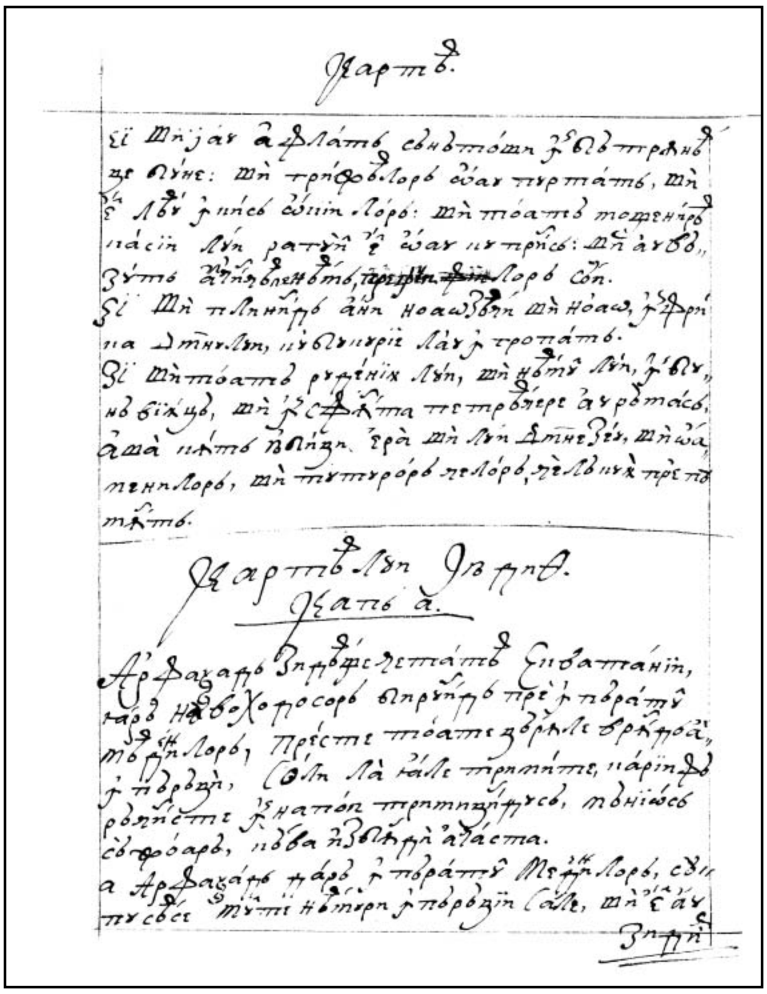
30. Iară în toată vreamea vieții sale n-au fost cine să turbure Israilul și după moartea ei, ani mulți.

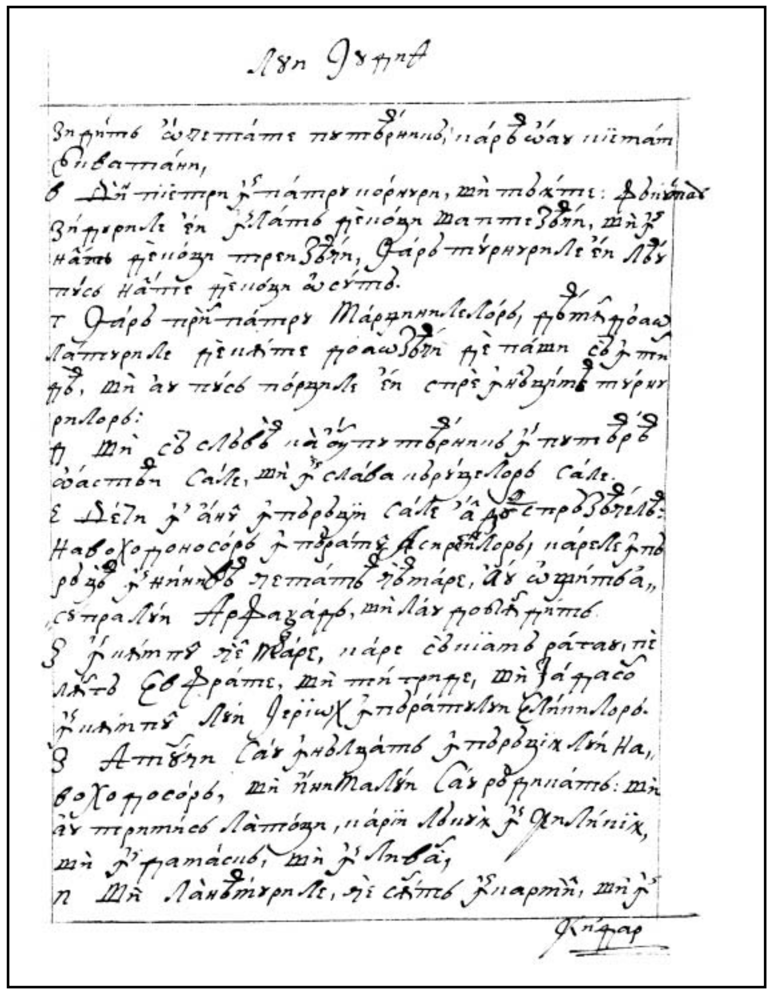
31. Iară zioa biruinții aceștiia de praznic de la ovreai în numărul zilelor celor sfinte să ia și să cinsteaște de jidovi dintr-acea vreame până într-această zi.

A

Î

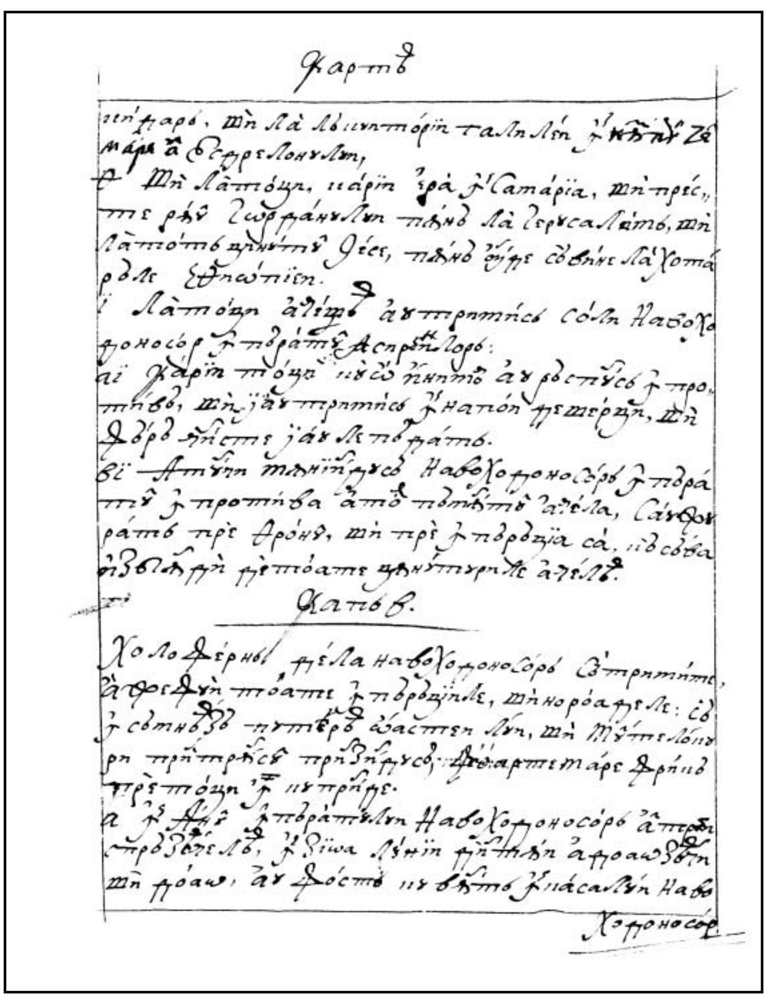
Ș

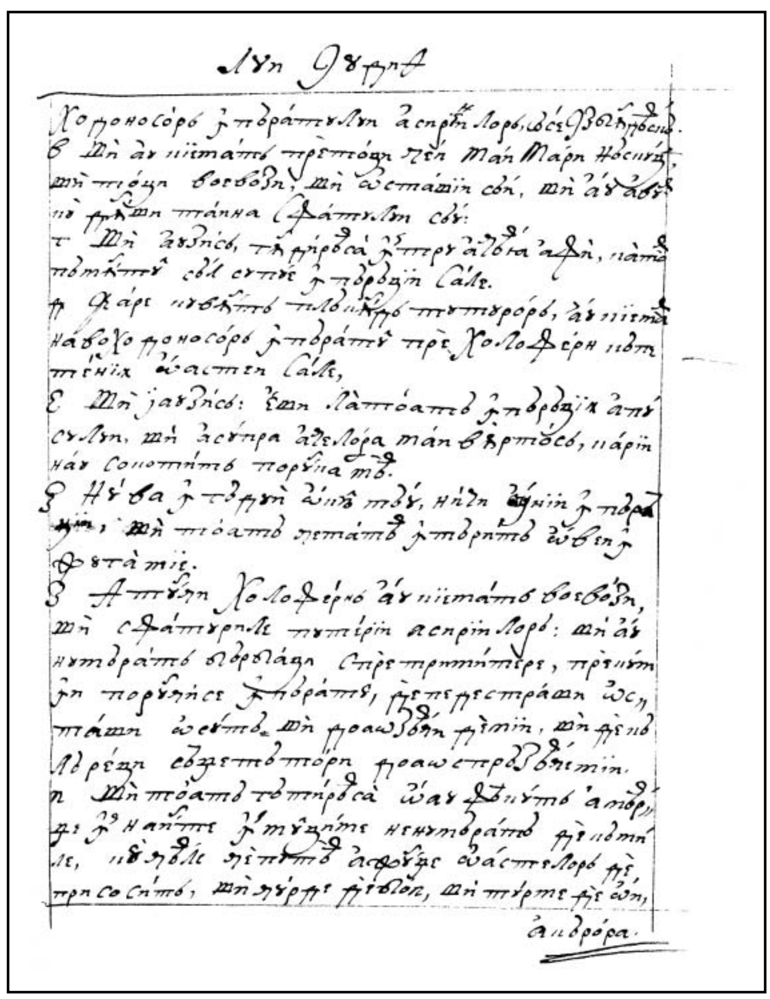

479v

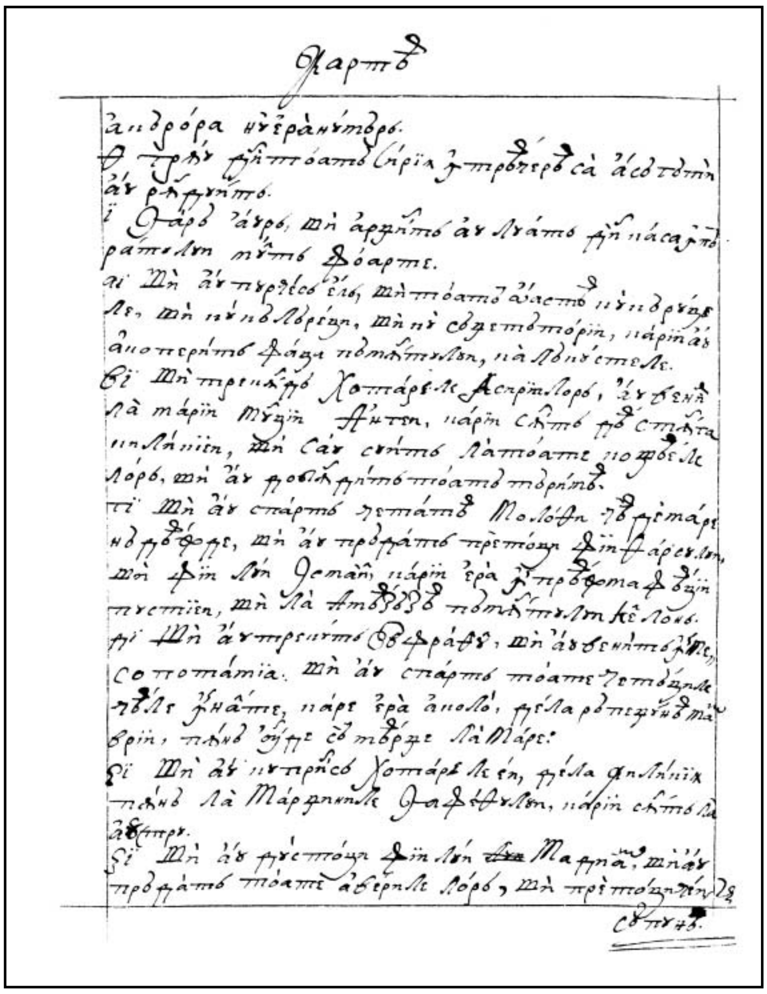
480r

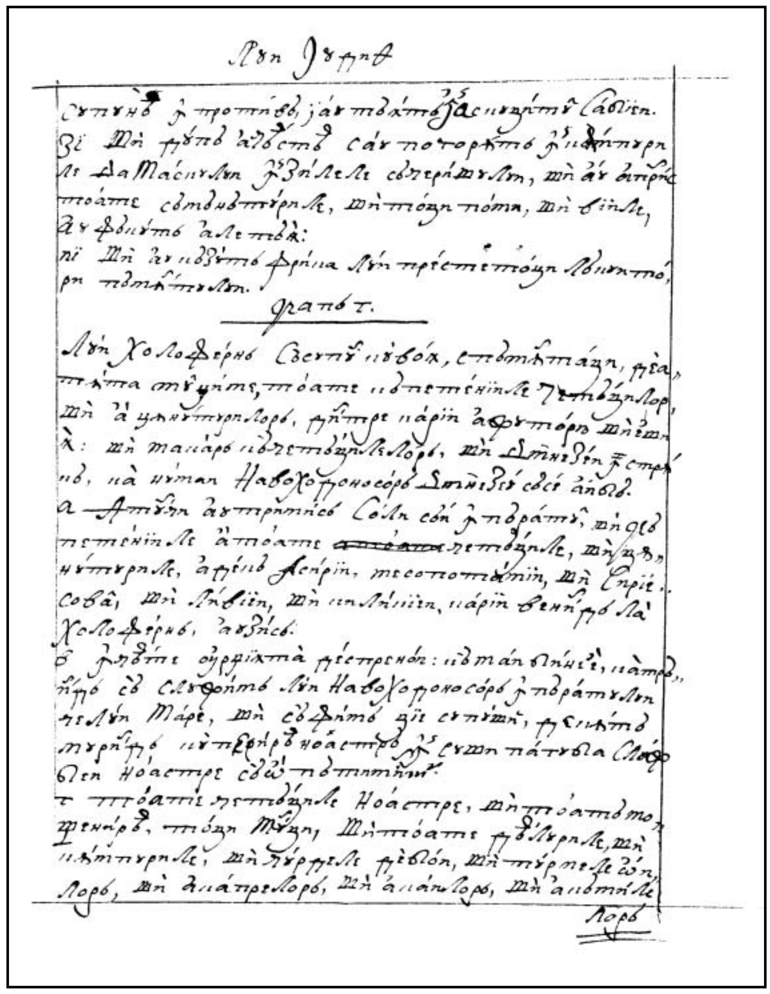

480v

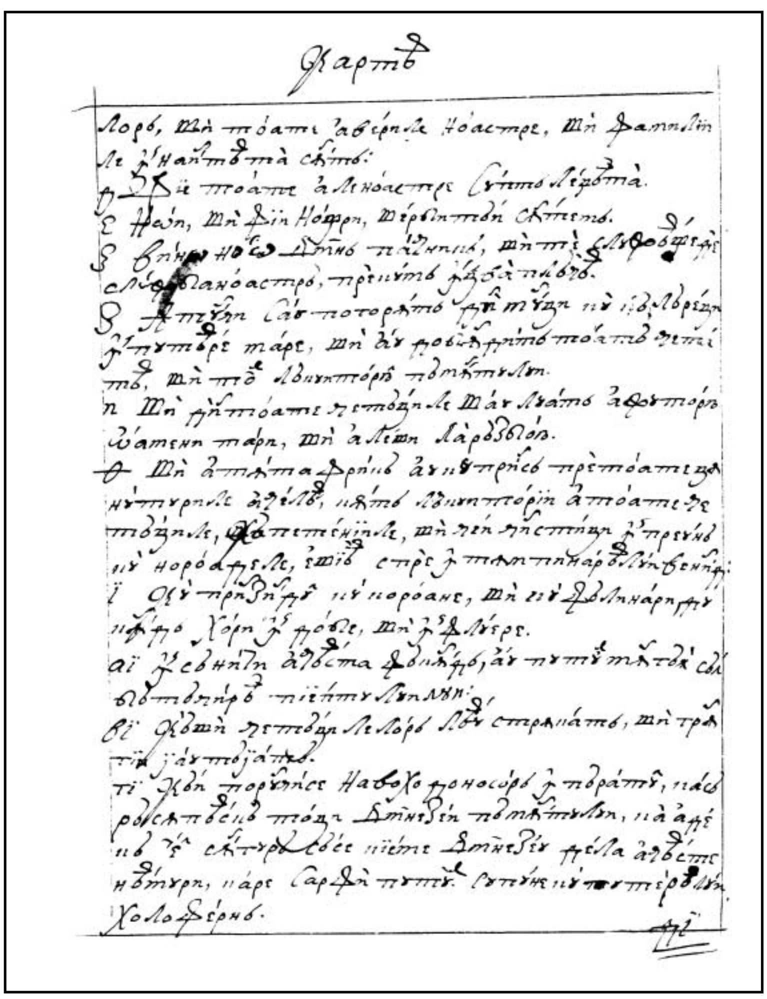
481r

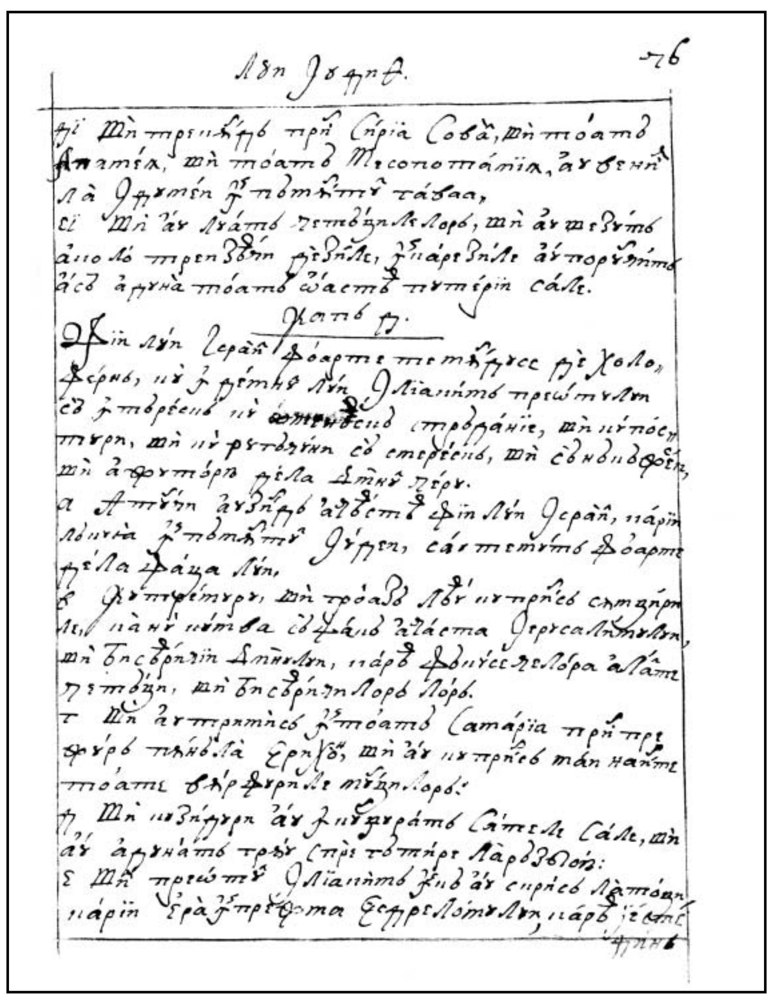
481v

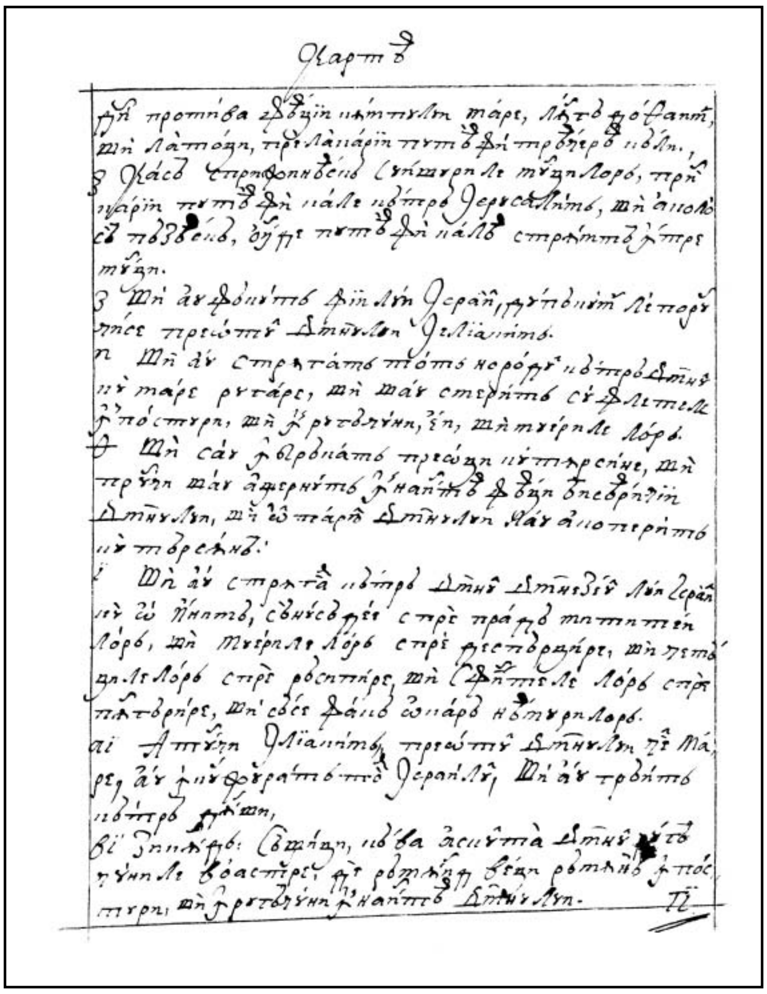
482r

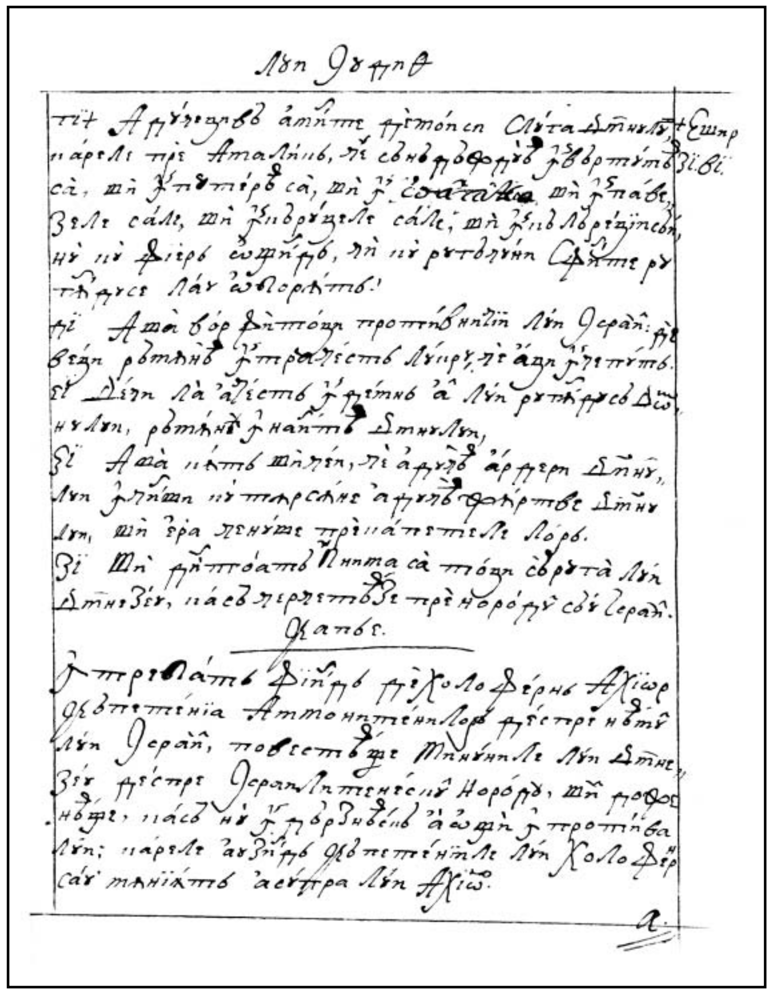
482v

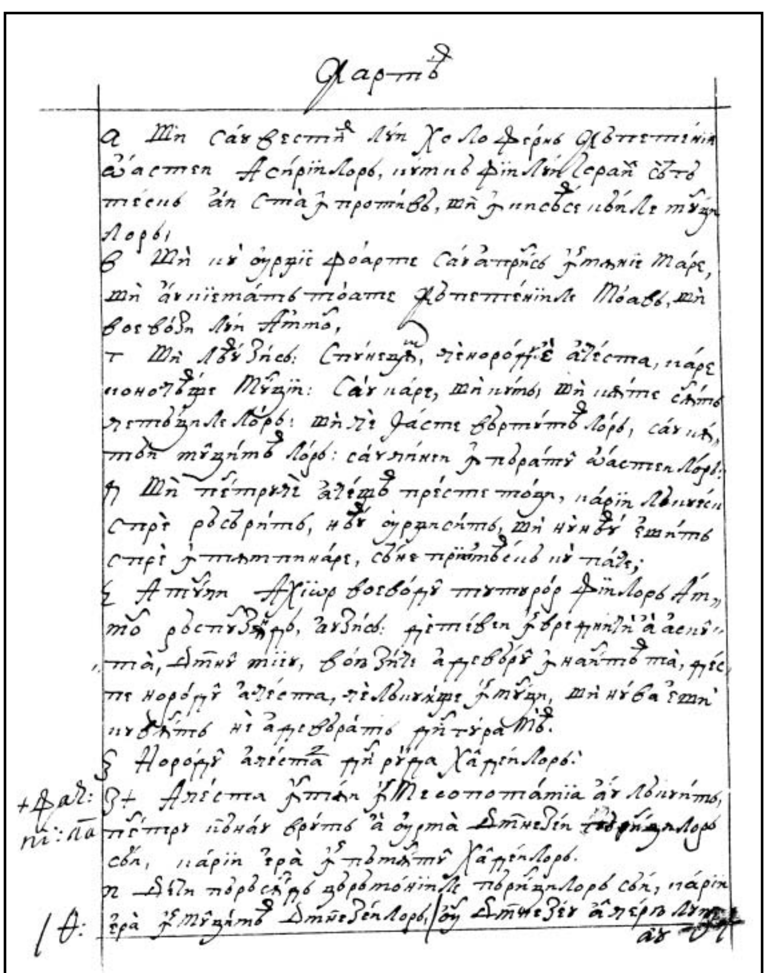
483r

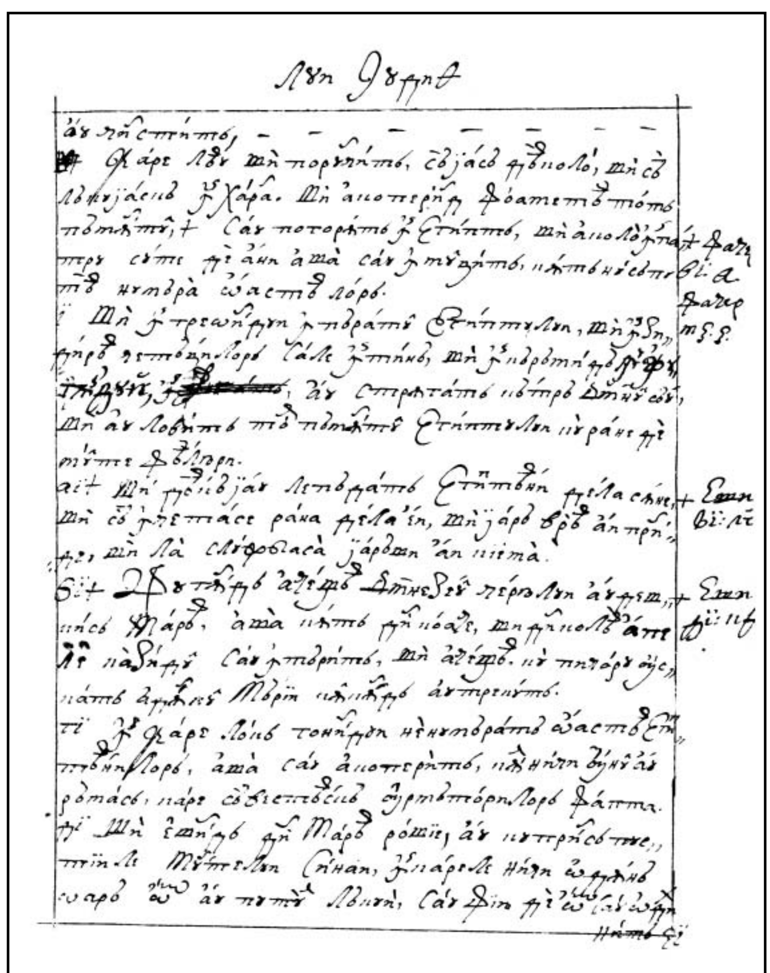
483v

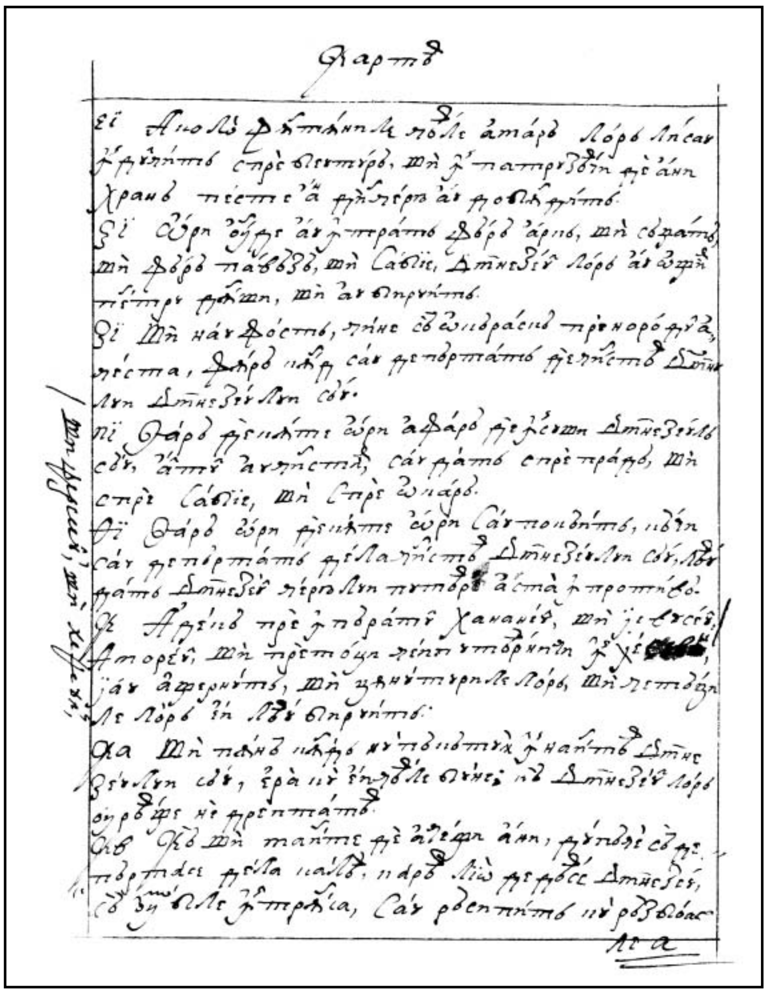
484r

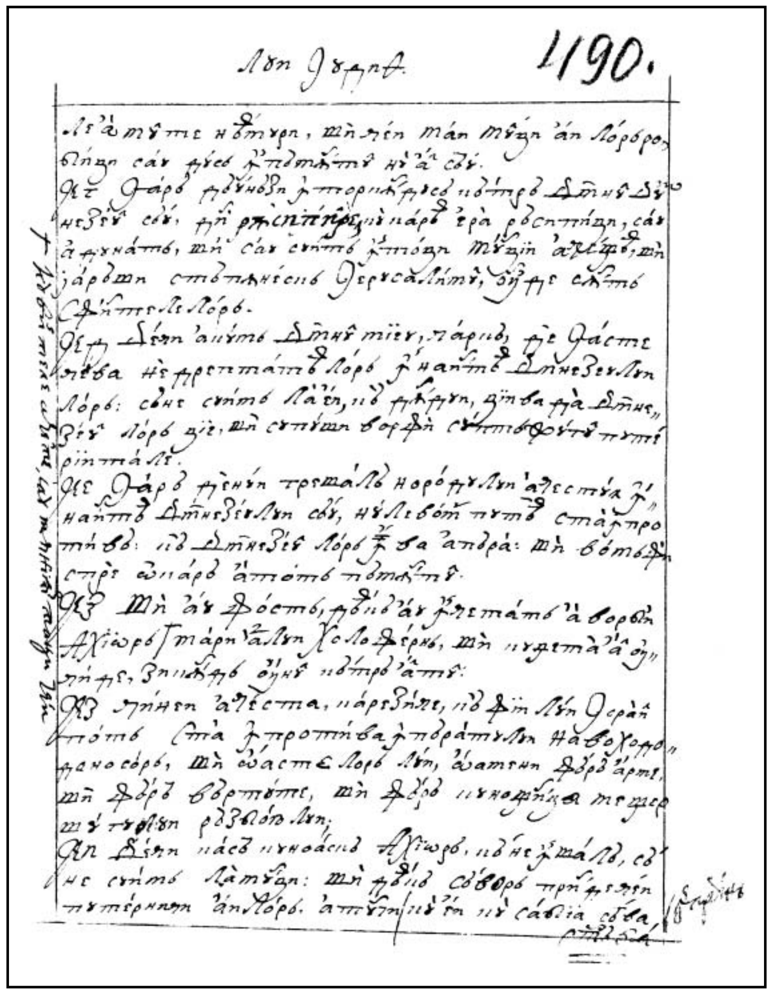
484v

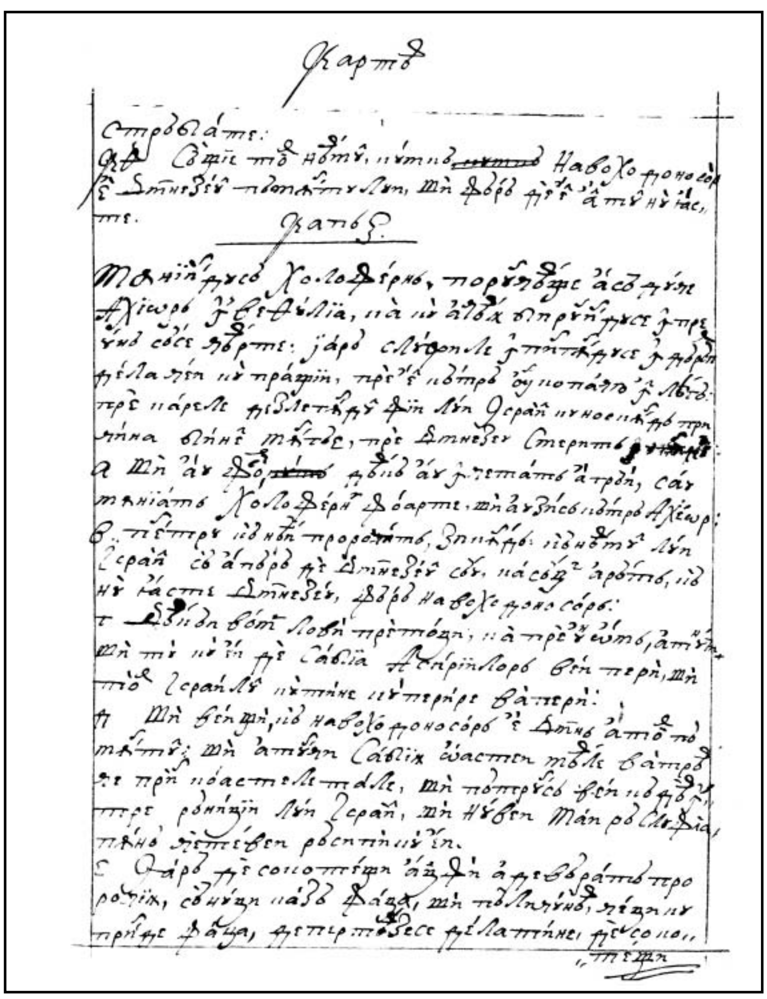
485r

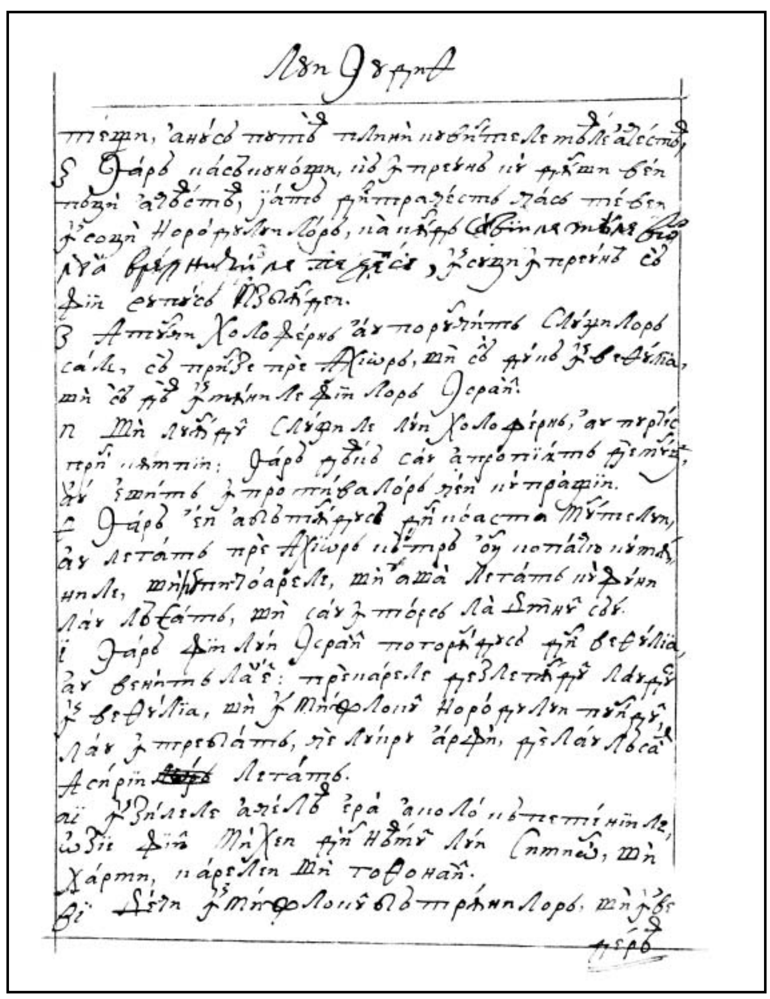
485v

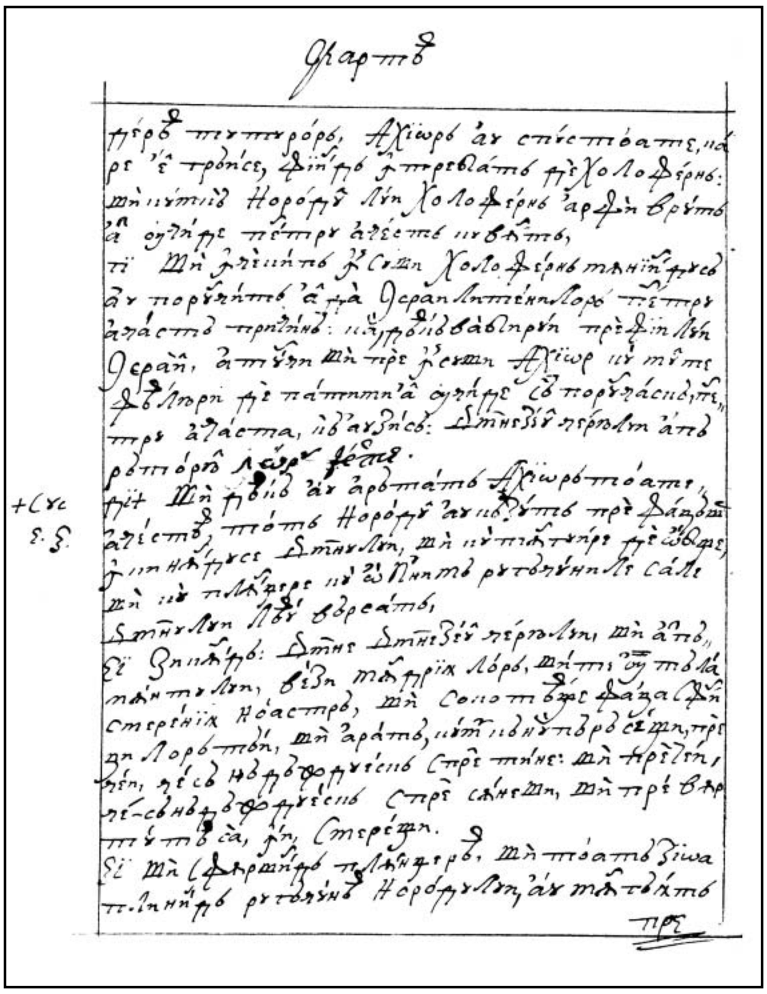
486r

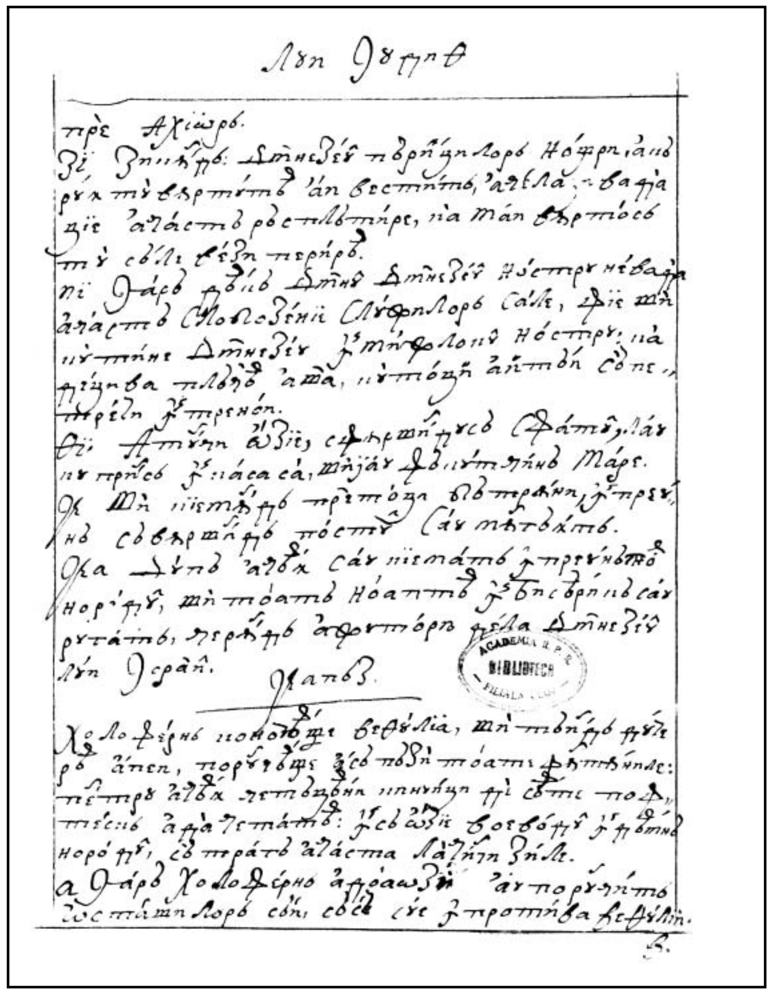
486v

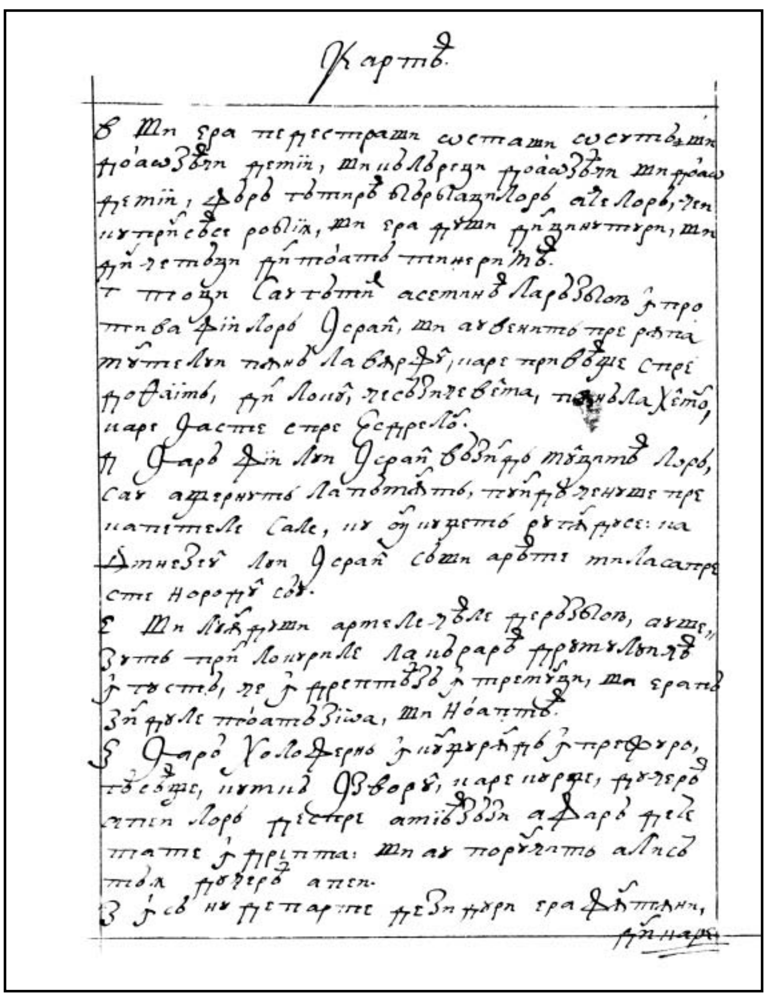
487r

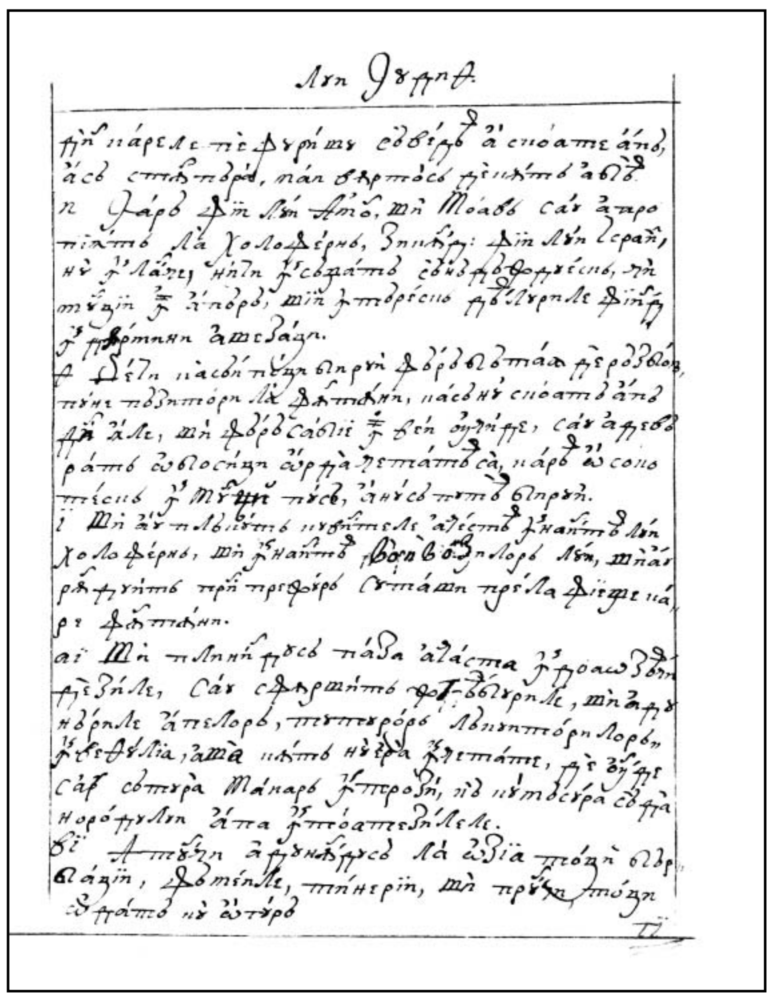
487v

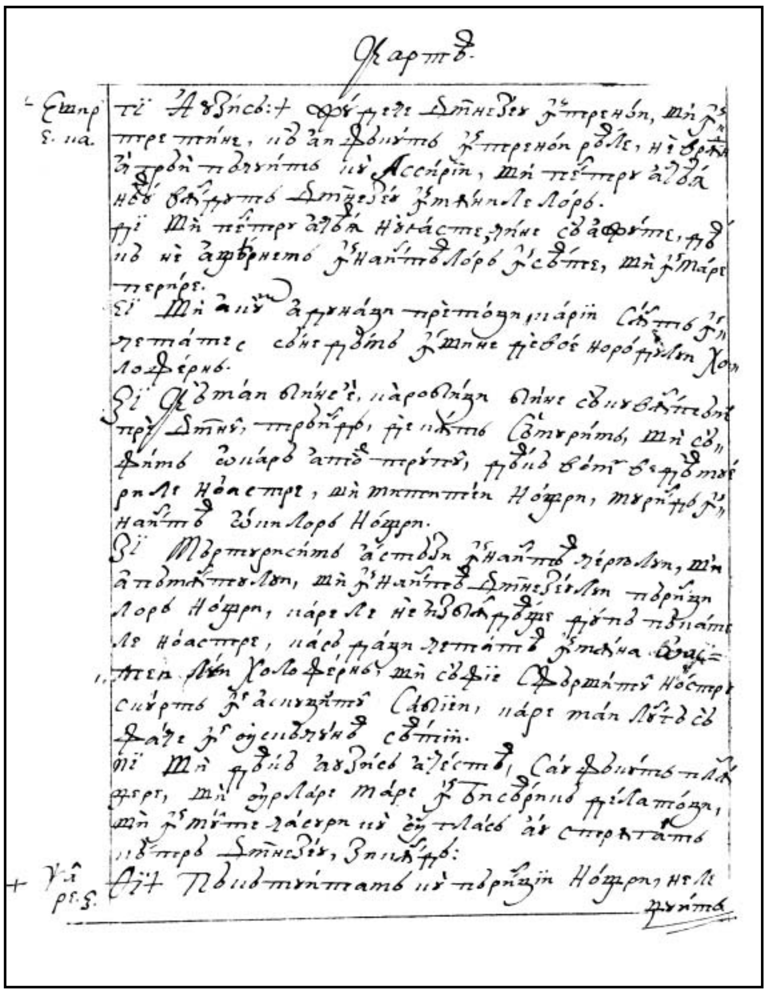
488r

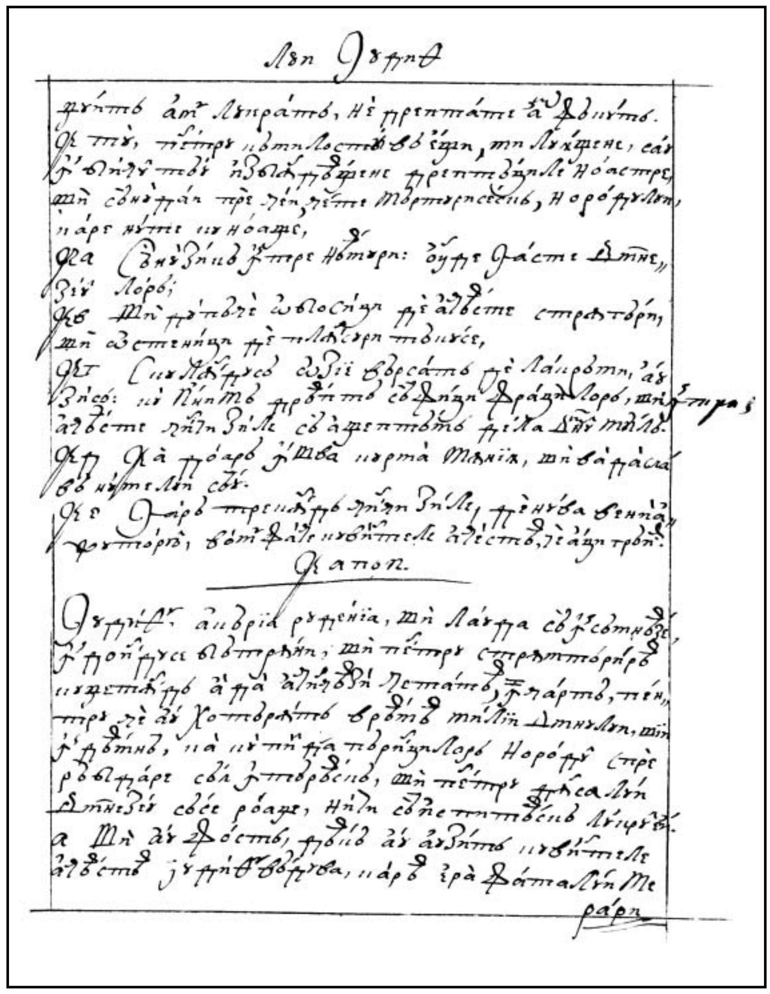
488v

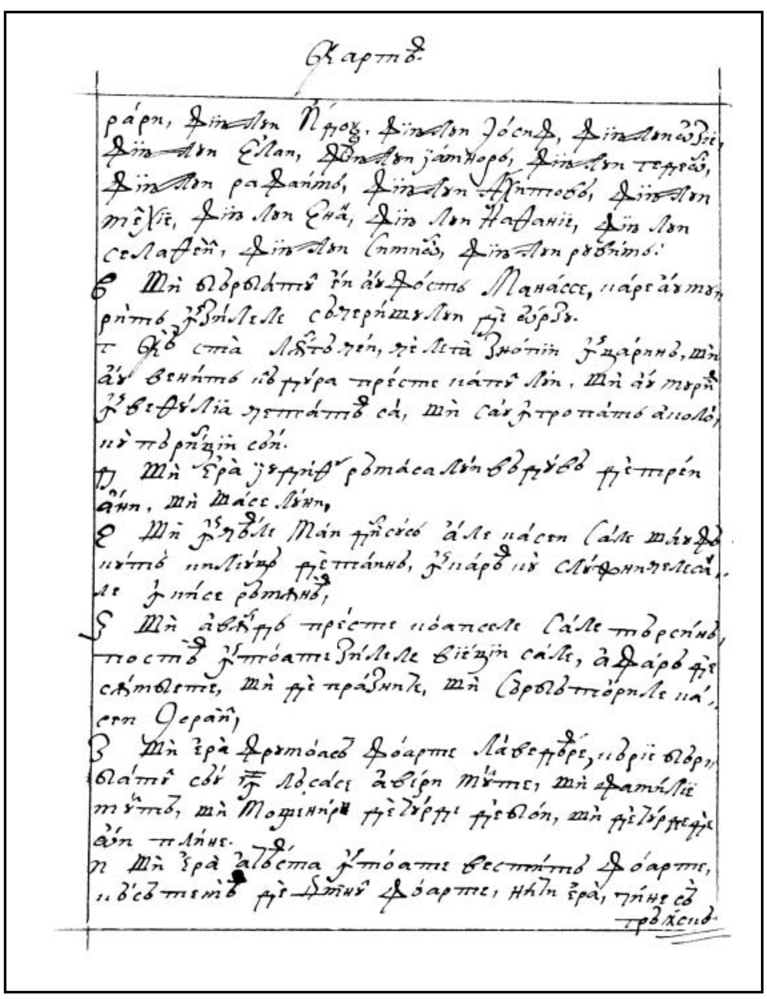
489r

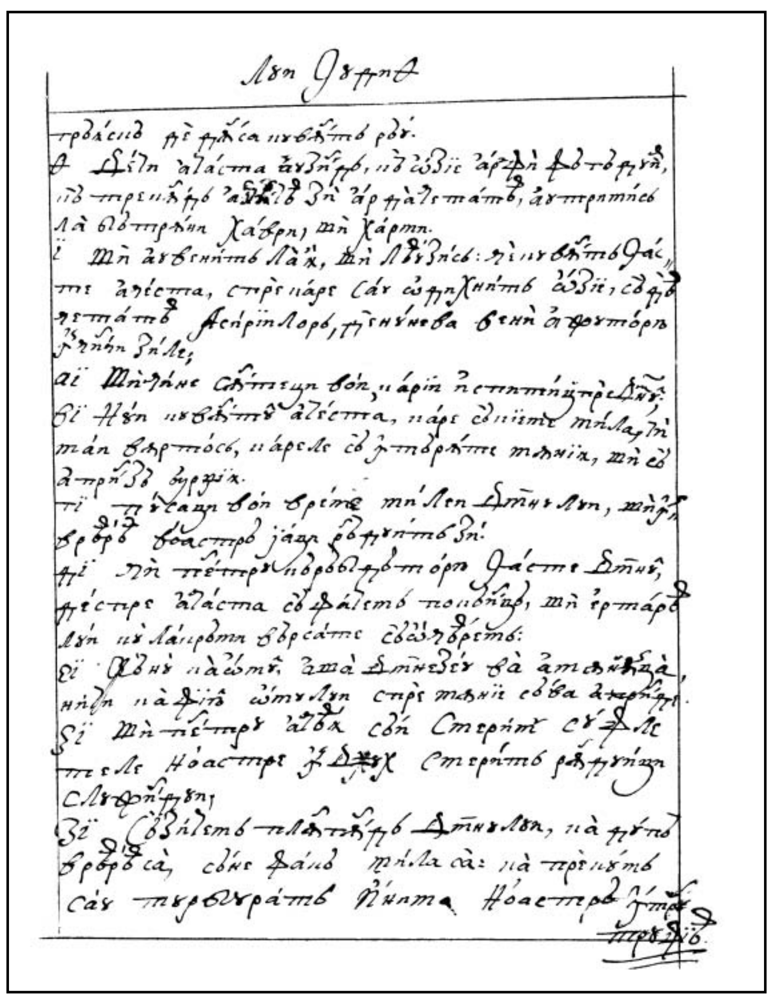
489v

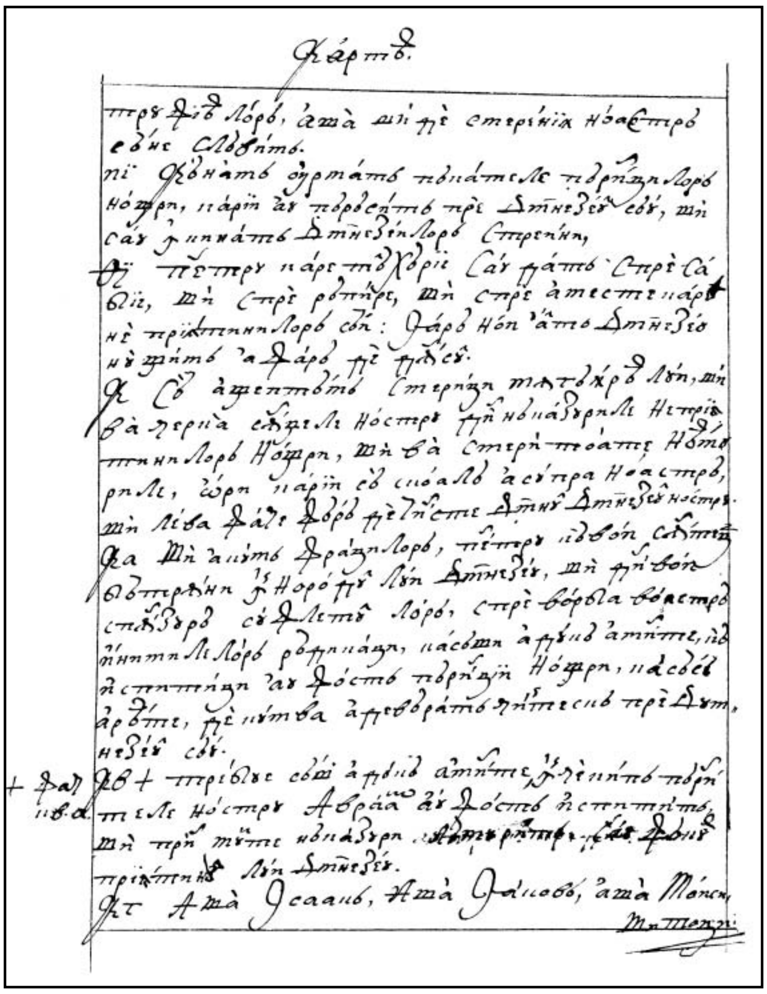
490r

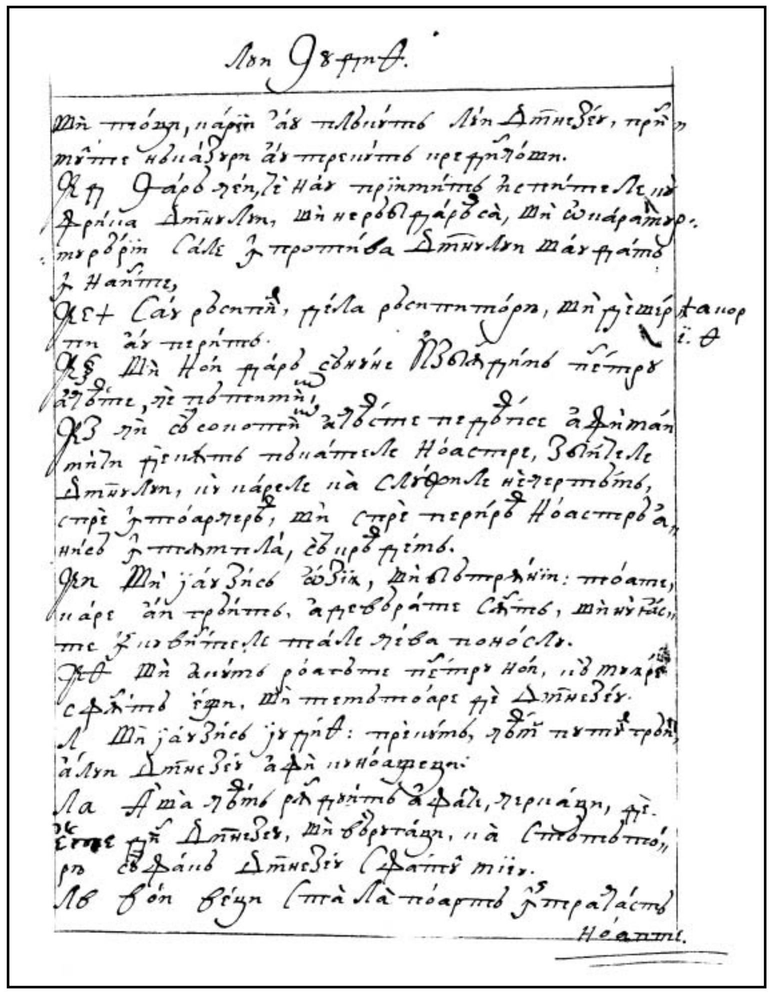
490v

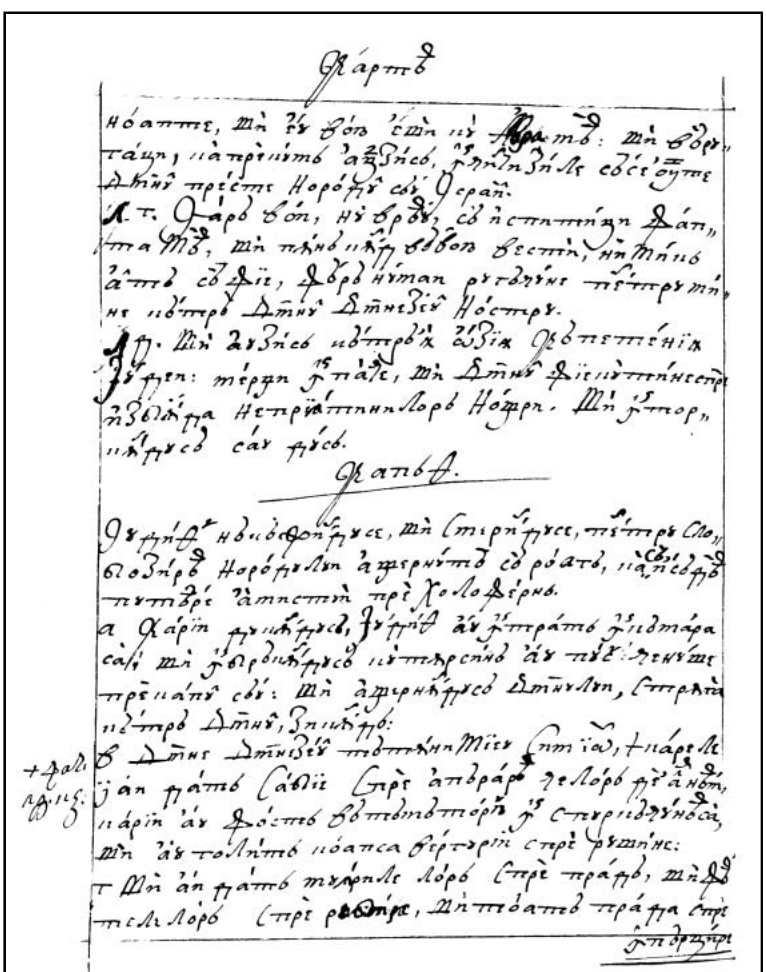
491r

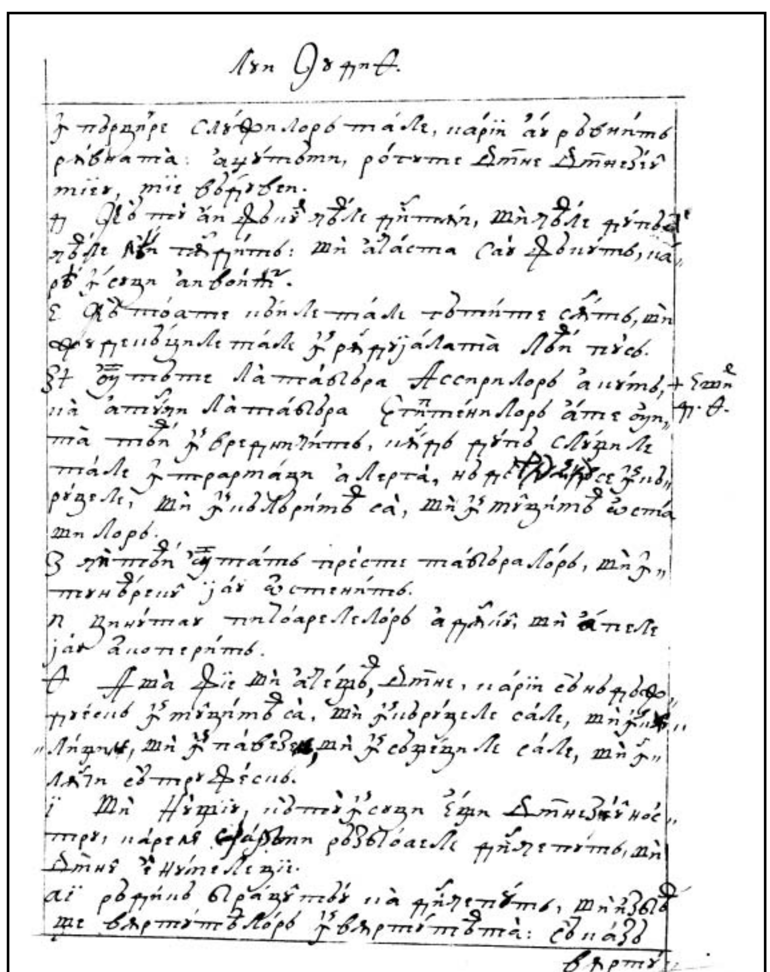
491v

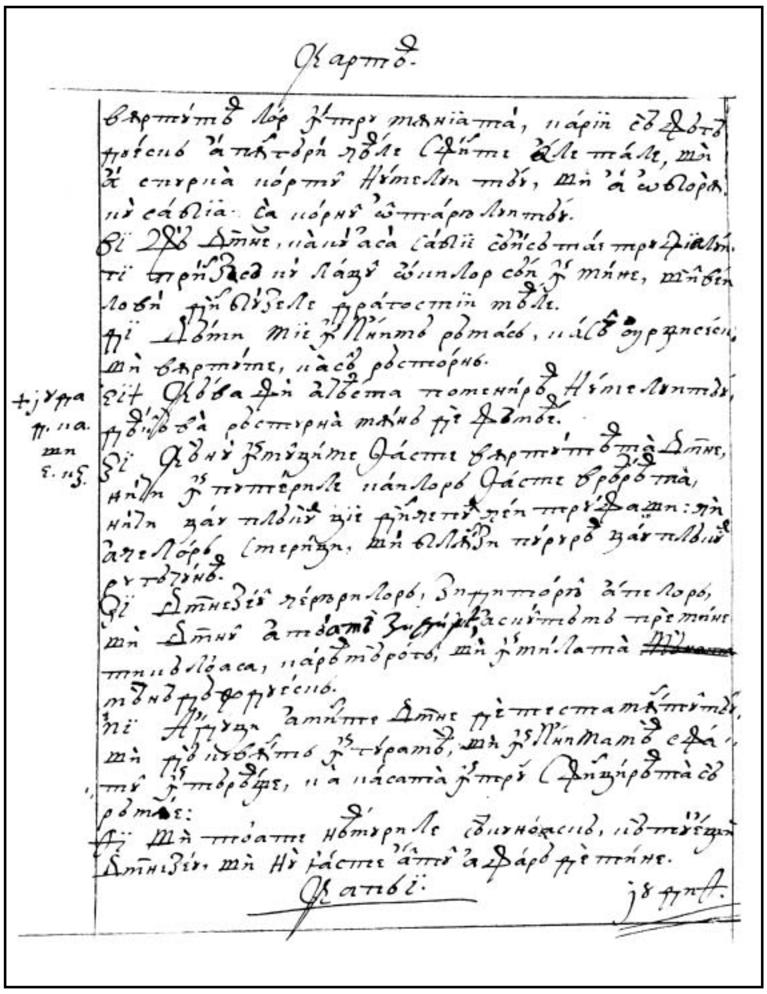
492r

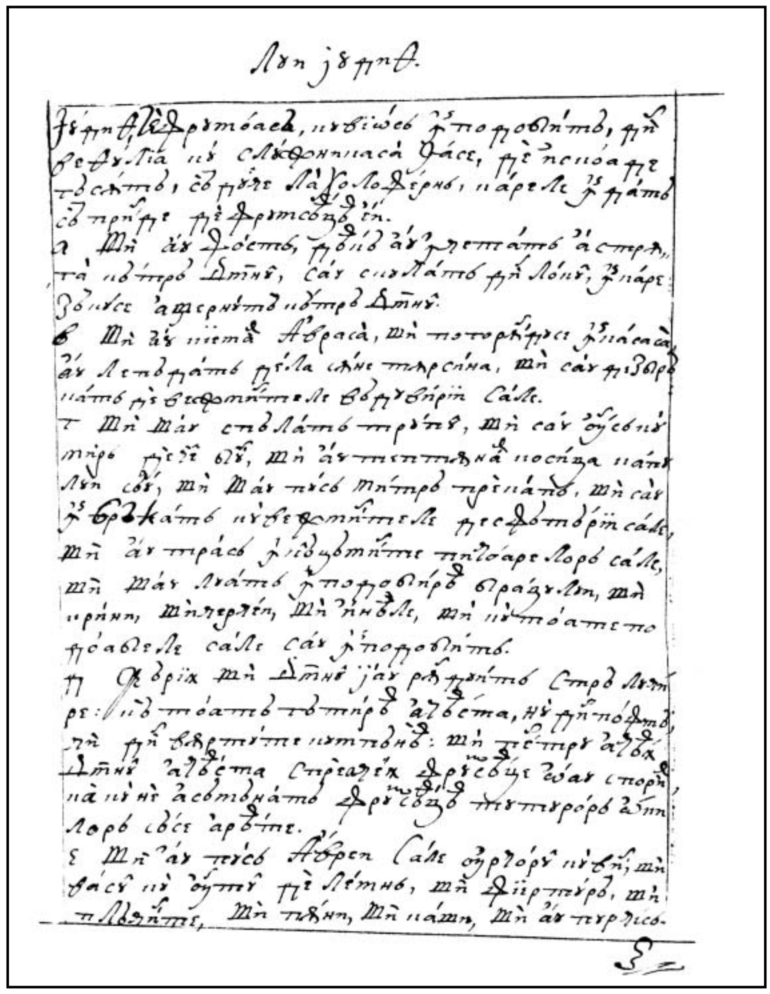

492v

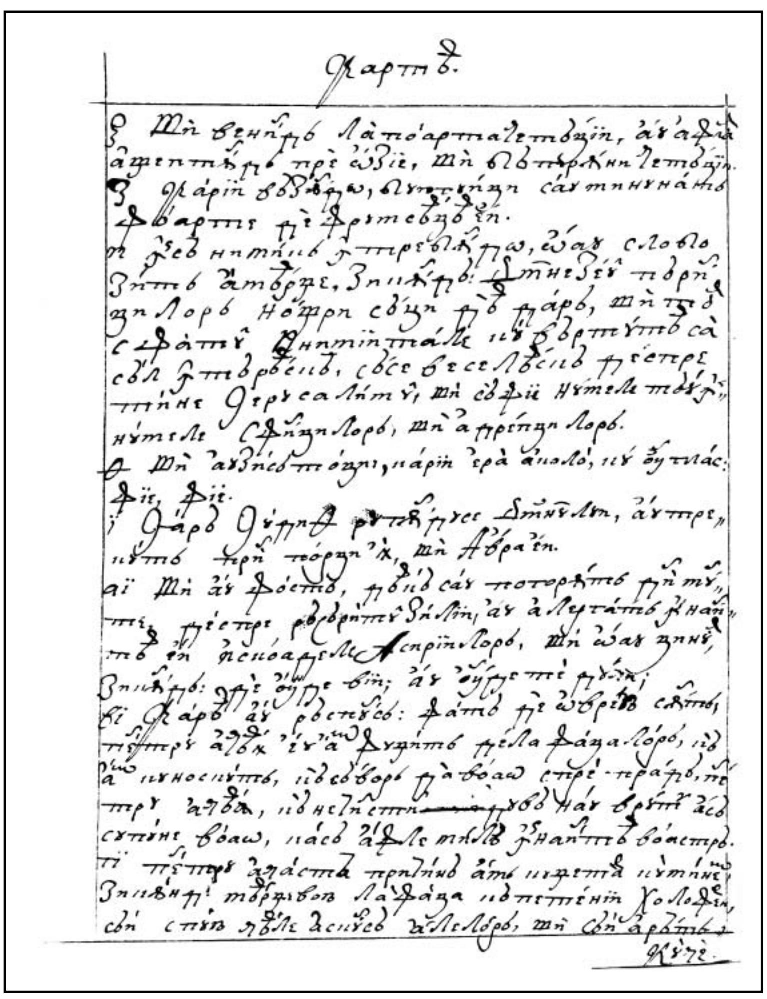
493r

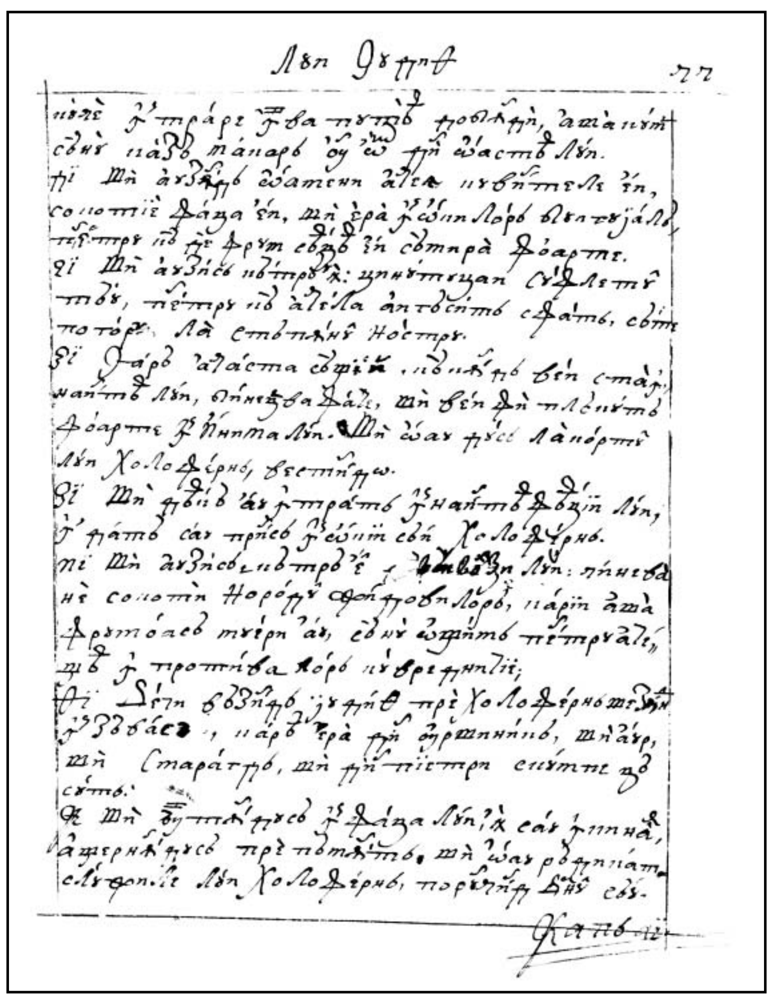

493v

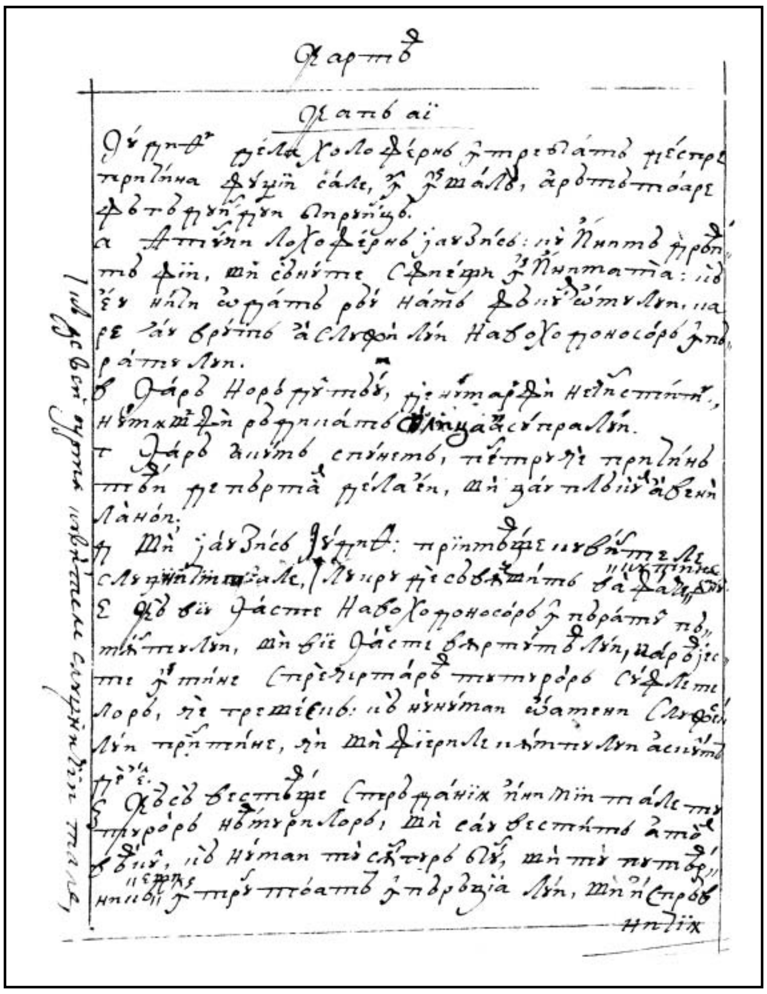
494r

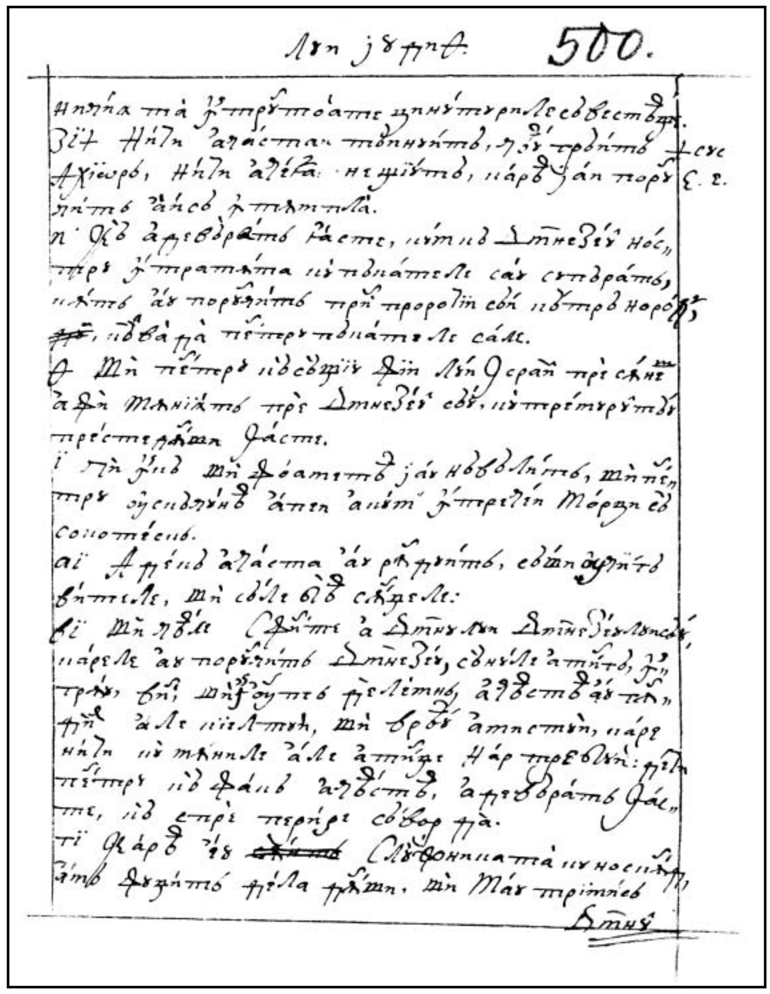

494v

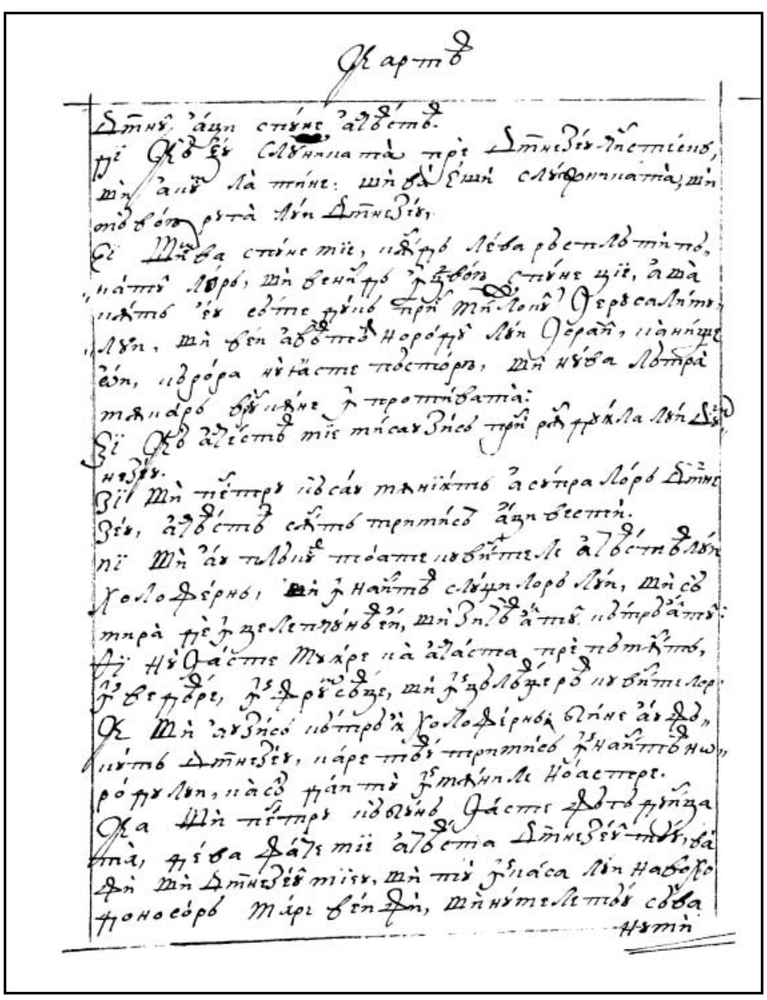
495r

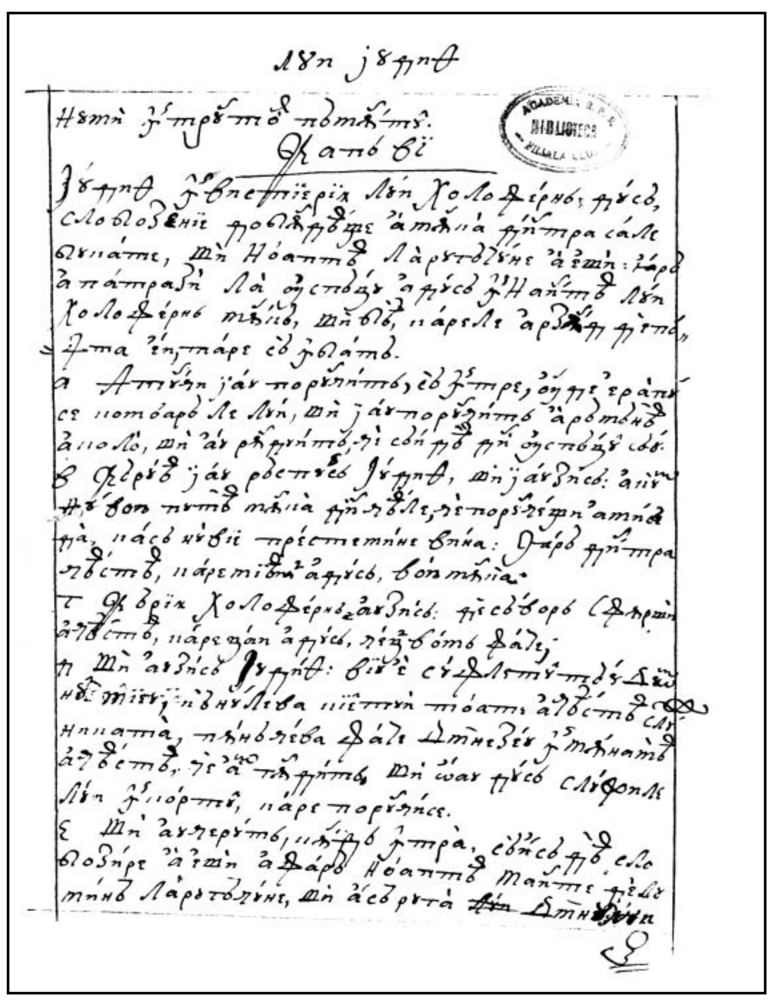

495v

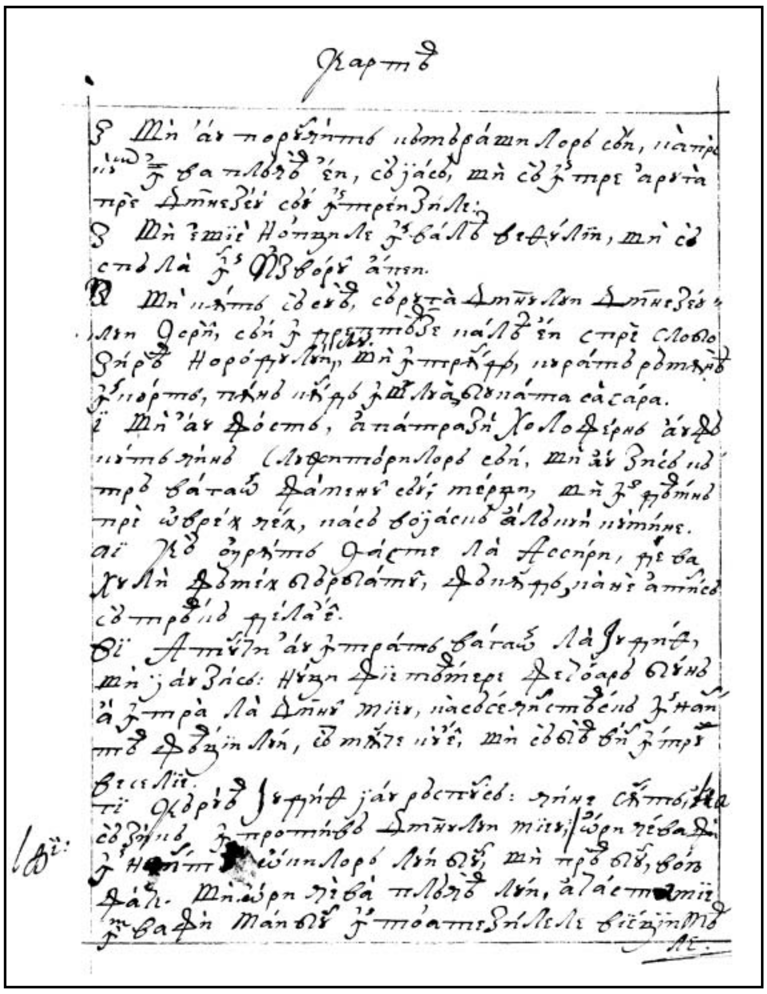
496r

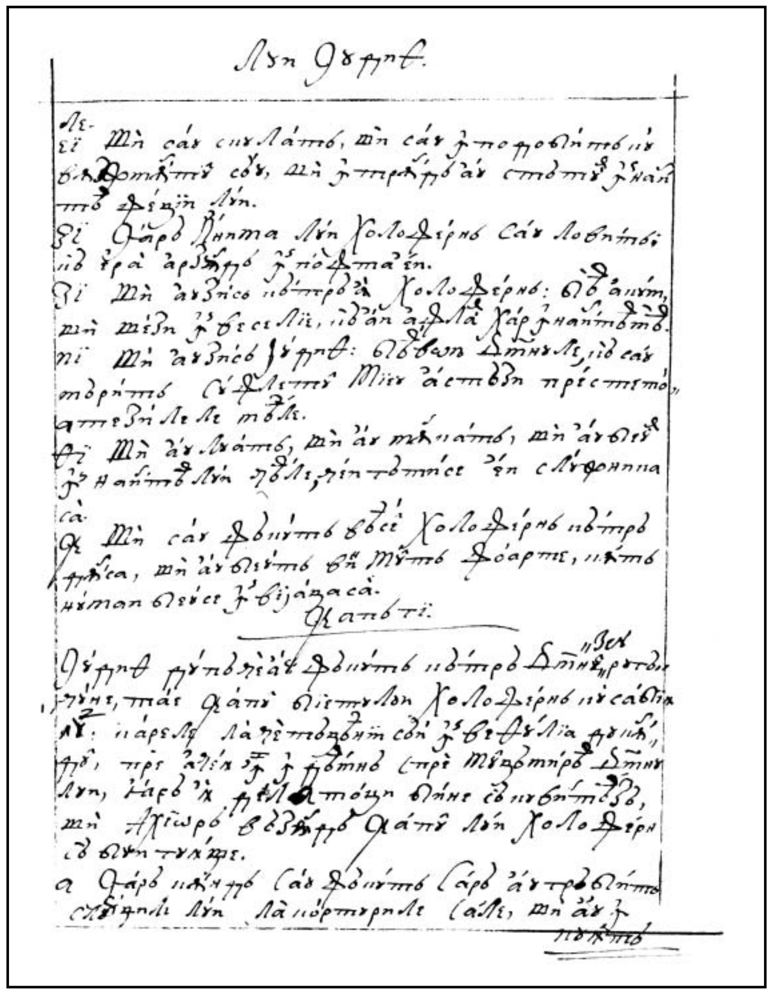

496v

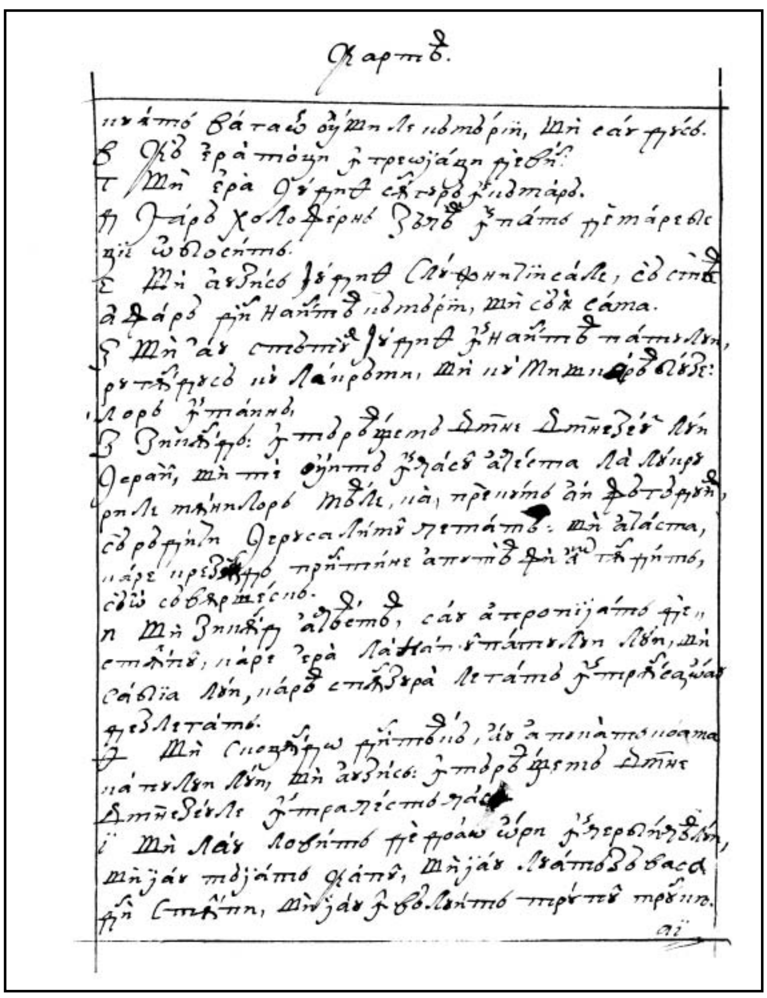
497r

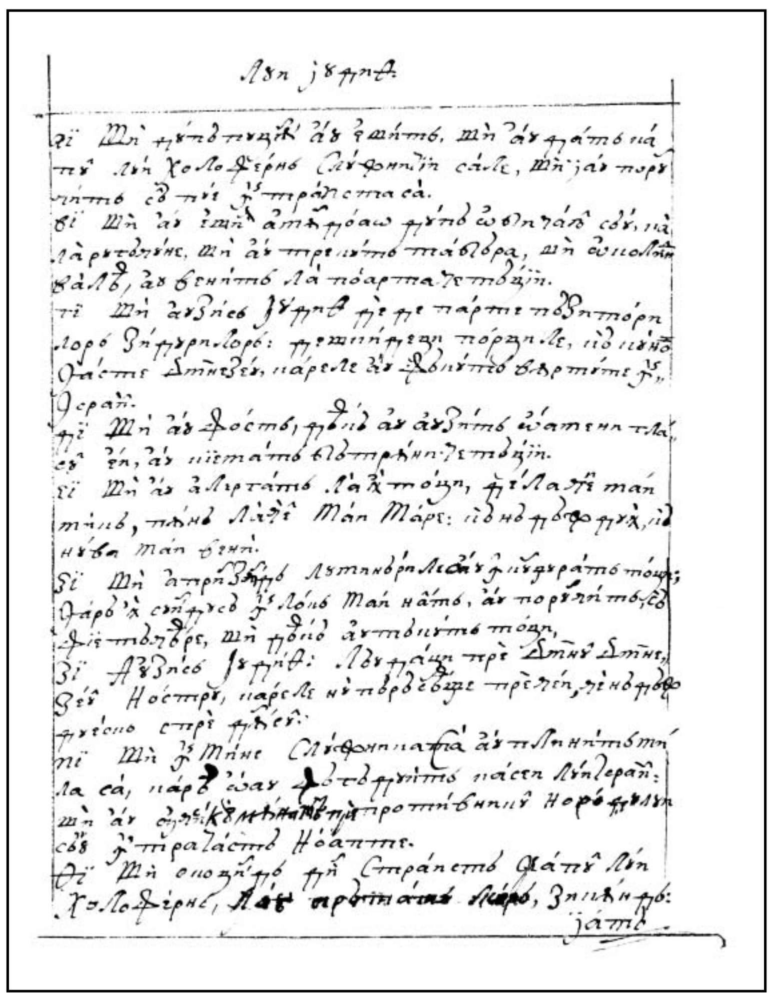
497v

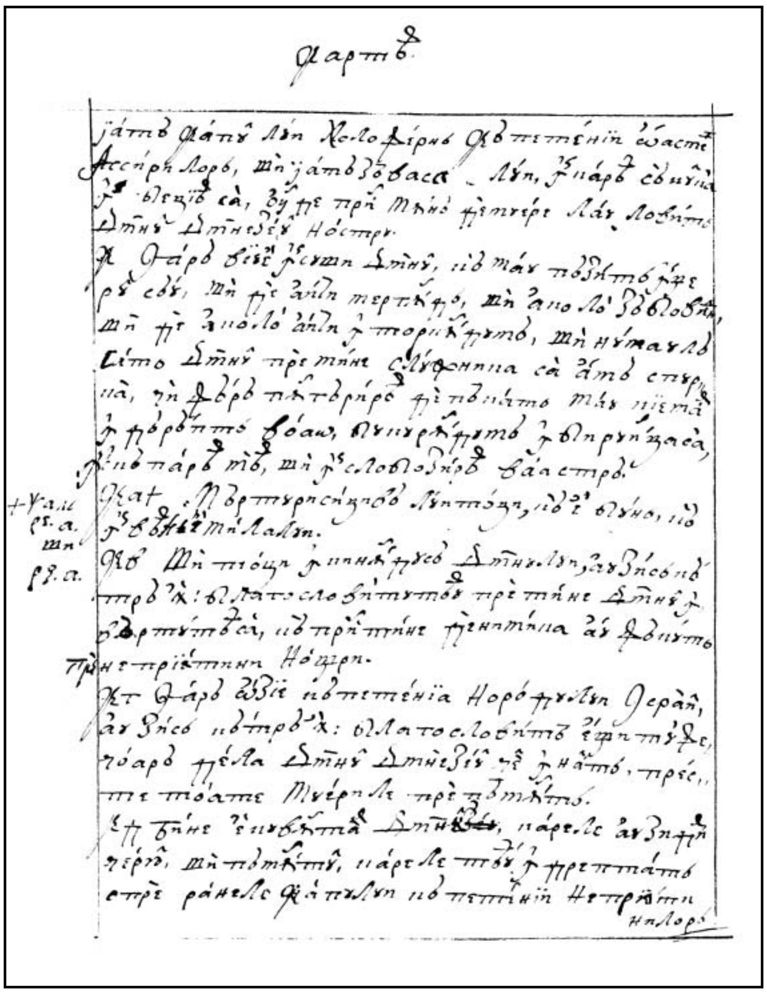
498r

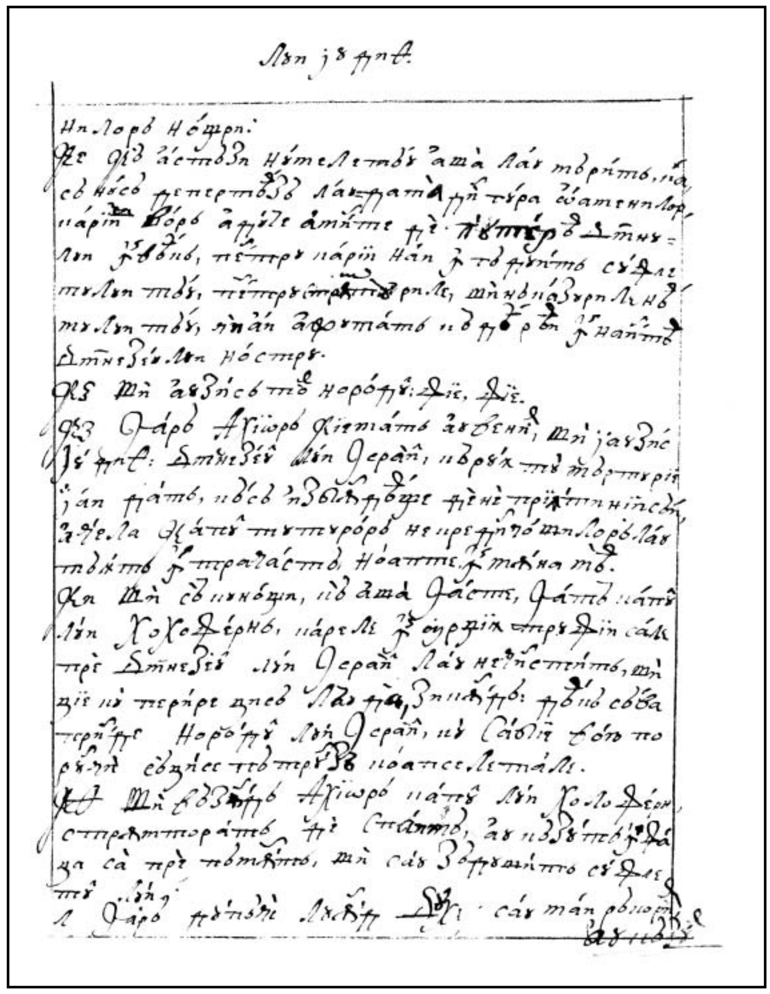

498v

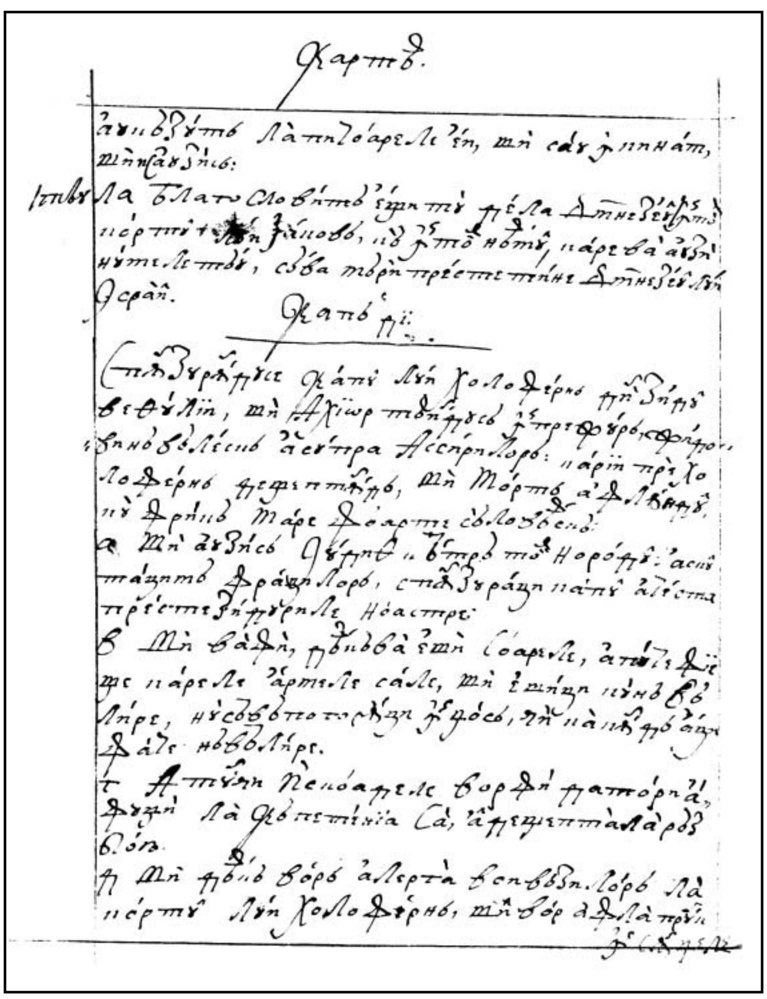
499r

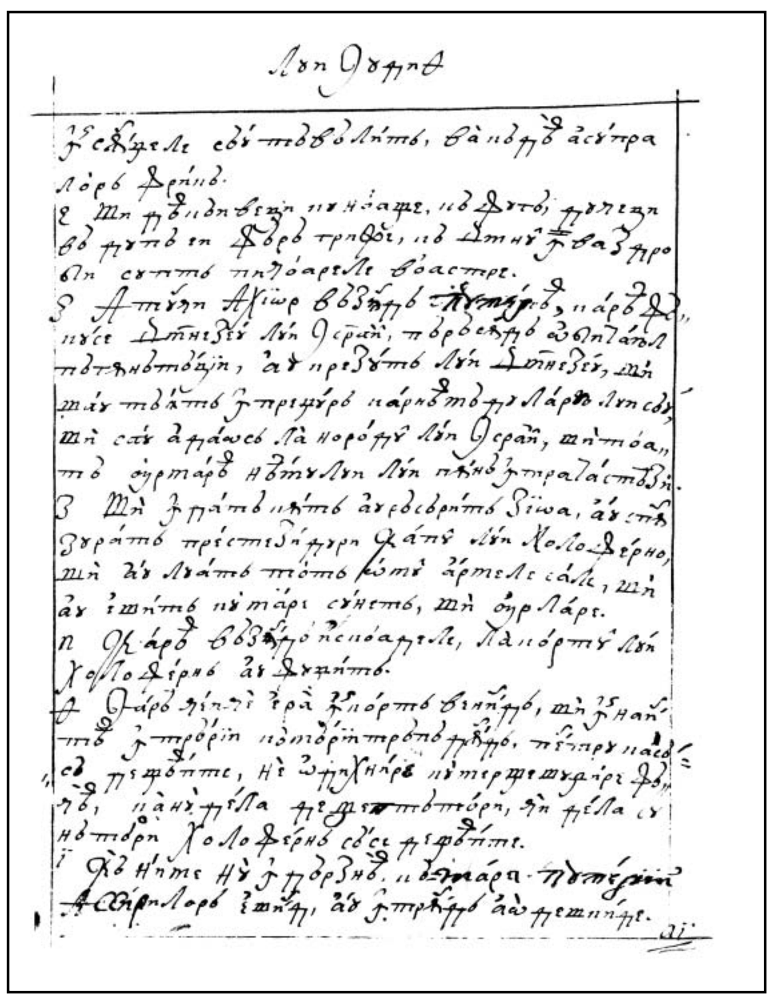

499v

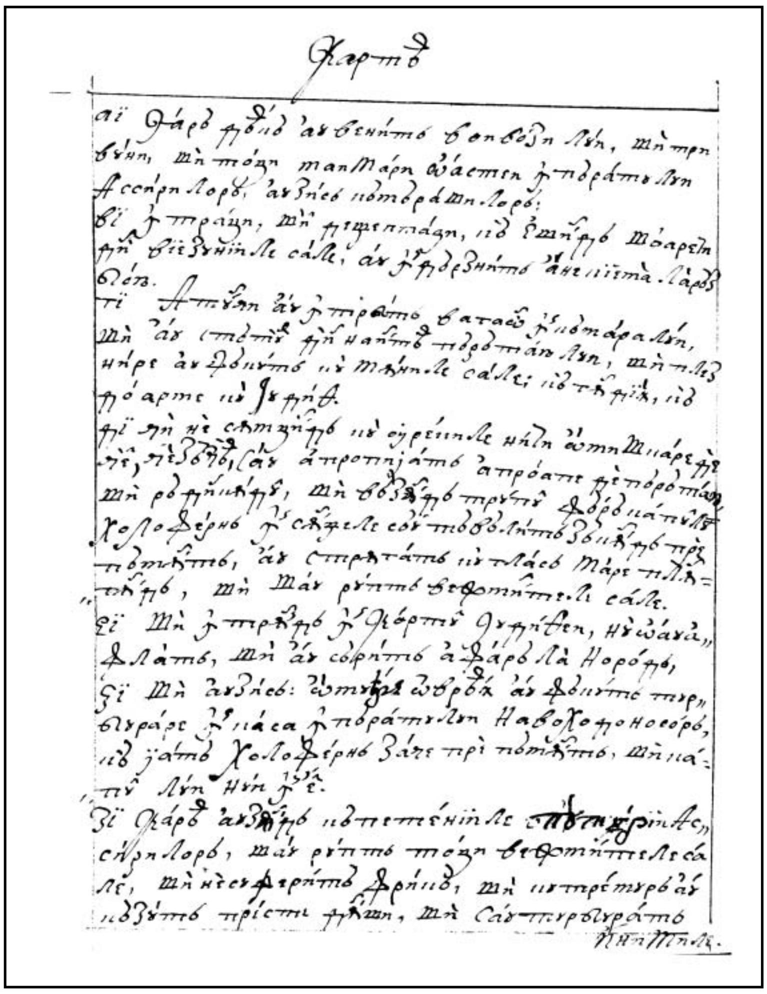
500r

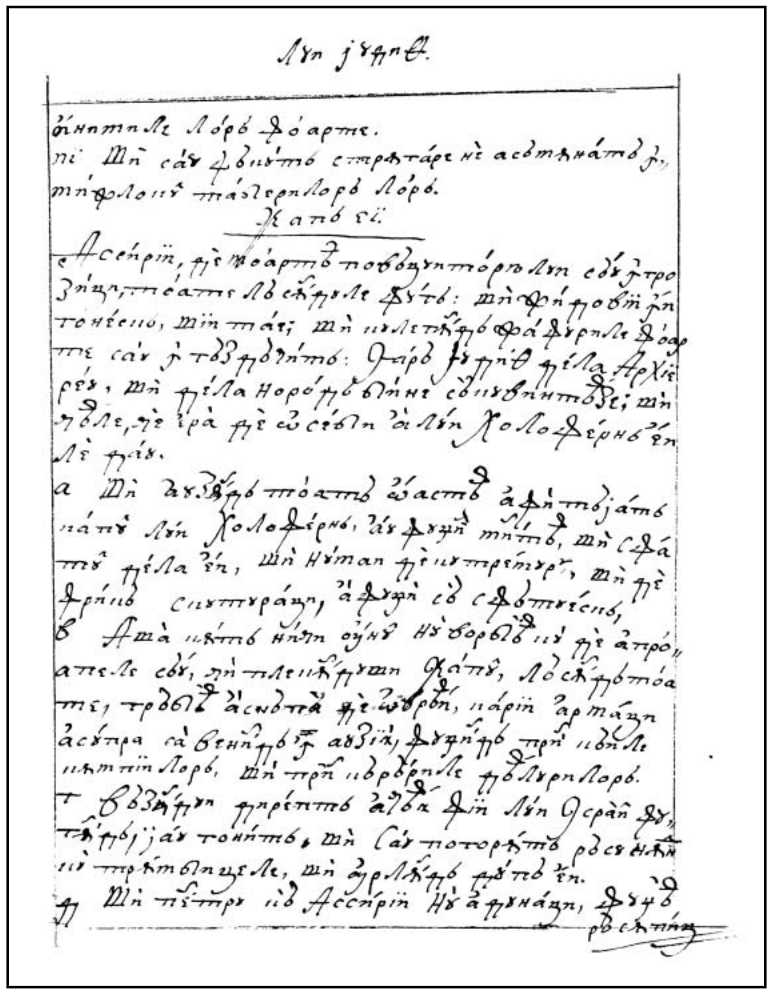

500v

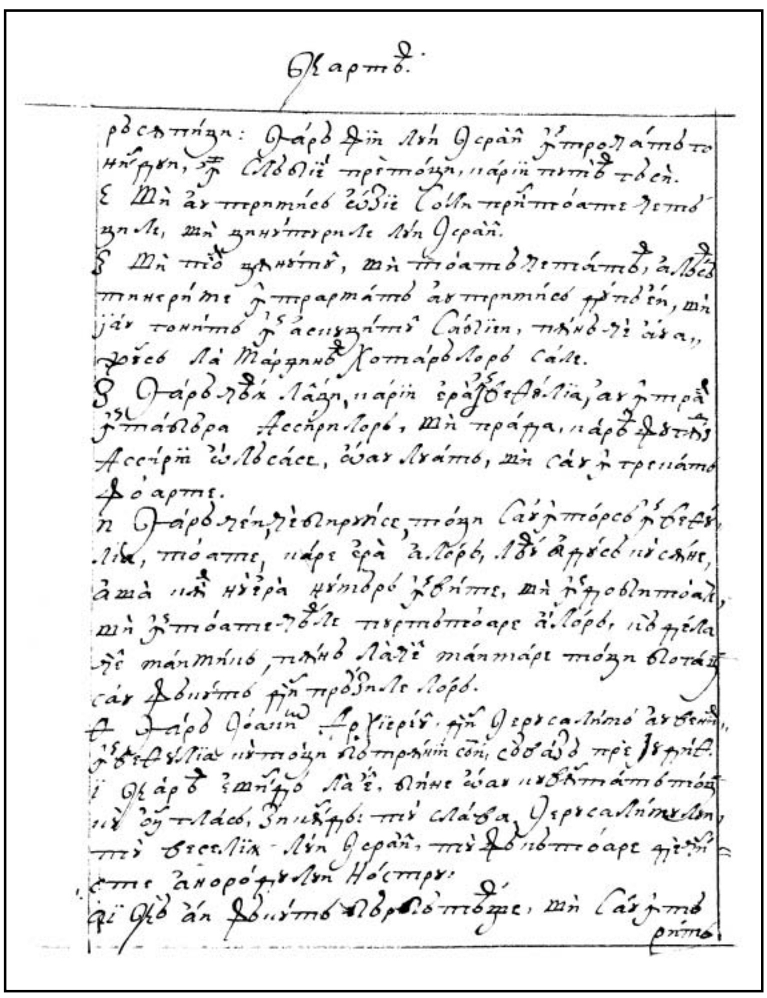
501r

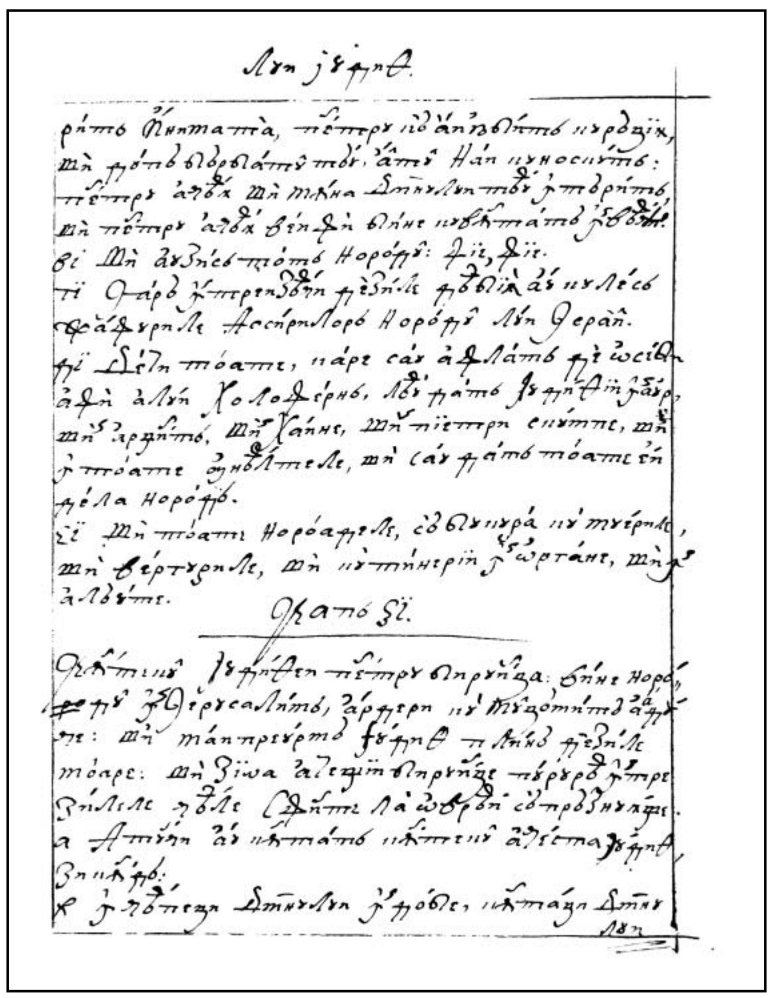
501v

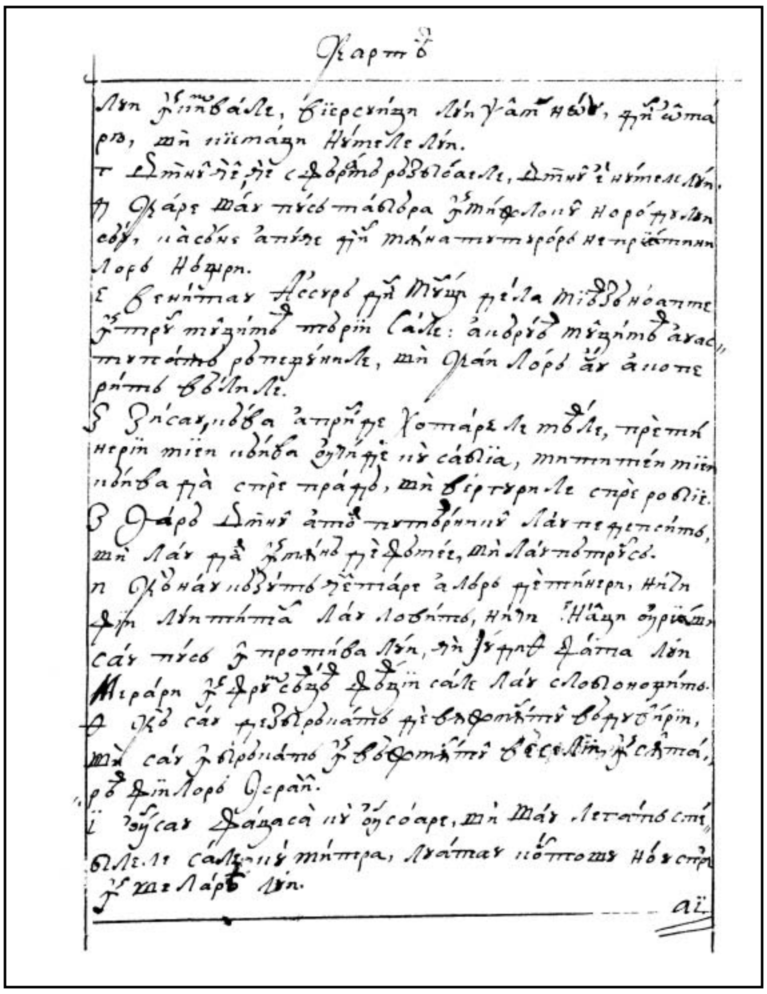
502r

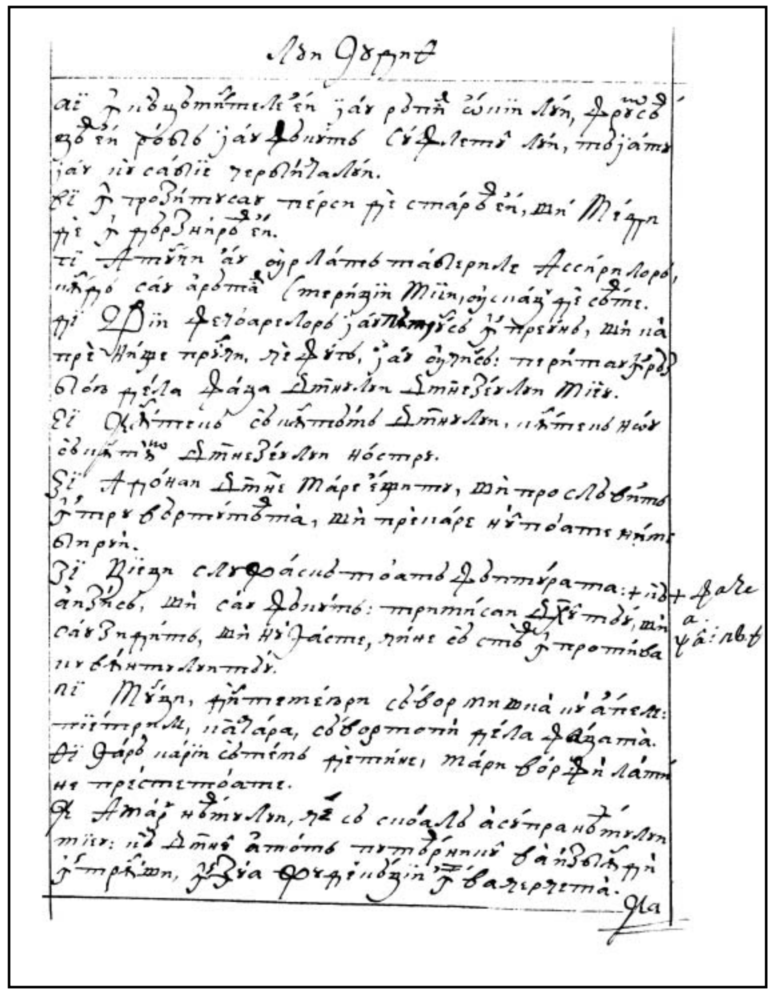
502v

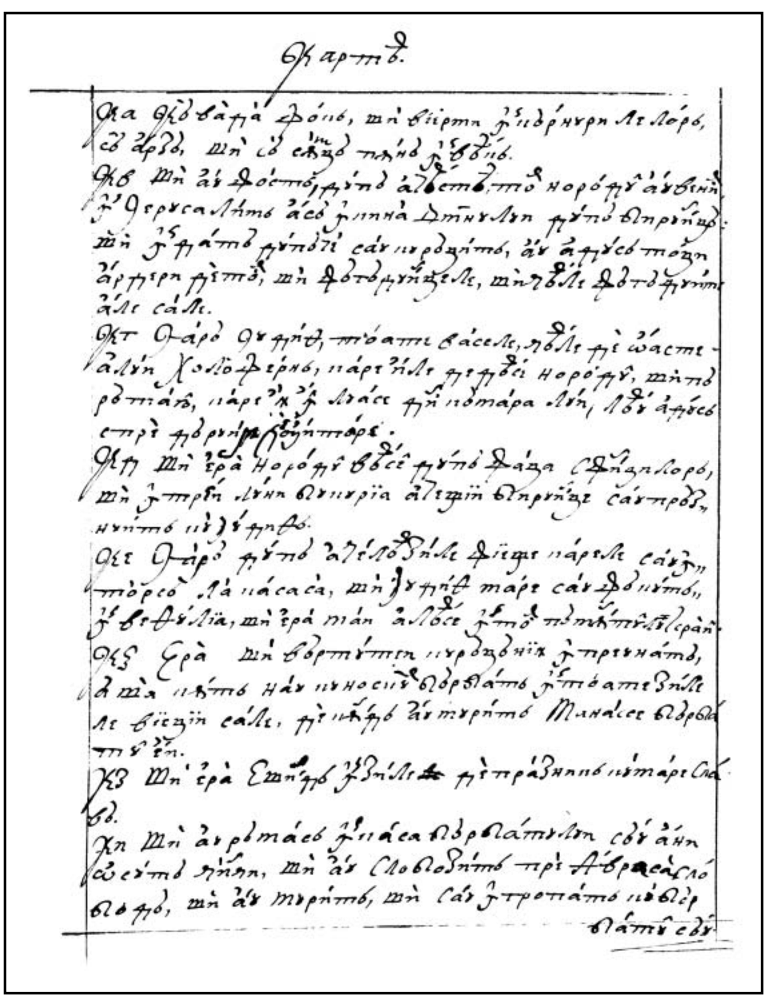
503r

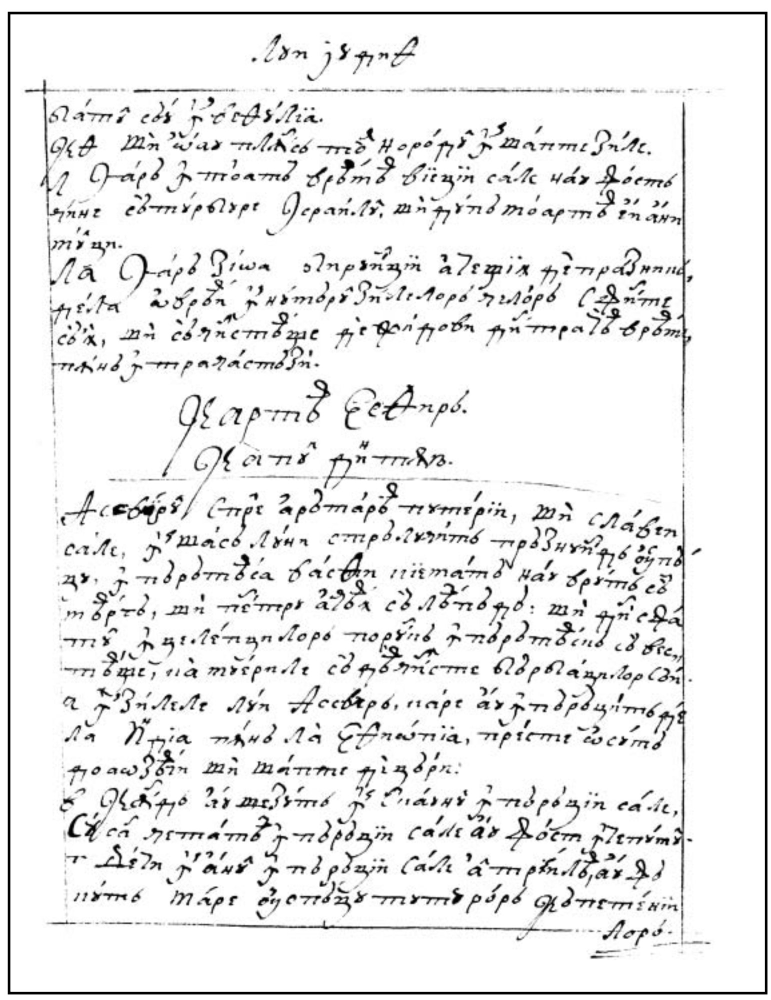
503v

504r

504v

505r

CARTEA ESTHIR

Capul dintâiu

Assvirul, spre arătarea puterii şi slavei sale, în şasă luni strălucit prăznuind uspăţu, împărăteasa Vasthi, chemată, n-au vrut să meargă şi pentru aceaea să leapădă. Şi din sfatul înţelepţilor poruncă împărătească să vesteaşte ca muierile să dea cinste bărbaţilor săi.

1. În zilele lui Assvir, care au împărăţit de la India până la Ethiopia, preste o sută doaozeaci şi şapte de ţări,

2. Când au şezut în scaunul împărăţiii sale, Susan, cetatea împărăţiii sale, au fost începutul.

505v 3. Deci în anul împărăţiii sale al treilea, au făcut mare uspăţu tuturor căpetenii|lor şi slujitorilor săi, celor mai tari ai persilor şi celor aleşi ai medilor şi celor desăvârşit ale ţinuturilor înaintea sa,

4. Ca să-şi areate bogăţiile împărăţiii slavei sale şi mărime şi trufiia puterii sale, în multă vreame, adecă într-o sută şi optzeaci de zile.

5. Şi plinindu-să zilele uspăţului, au chemat tot norodul care să afla în Susan, de la cel mai mare până la cel mai mic. Şi au poruncit în şapte zile a să găti uspăţul în faţa grădinii şi a dumbrăvii, carea cu împărăteasca chivernisire şi mână era sădită.

6. Şi spânzura din toate părţile şetrile de faţă cerească şi de carvazin şi hiachinth, sprijinite cu funi de vison şi de urşinic, carele cu verigi de elefant era împreunate şi în stâlpi de marmure să răzima şi paturile încă de aur şi de argint, preste faţa pământului, ce era pardosit cu pietri de zmaragd şi de parin, rânduiţi era. Carea cu zugrăvire cu feaţe minunate împodobea.

7. Şi bea cei chemaţi din păhară de aur şi, în multe feliuri de vase, bucatele să aducea în| |lontru. Şi vinul, precum era vrednic de împărăteasca mărime, de prisosit şi ales să punea.

506r

8. Nici era cine să silească a bea pre cei ce nu vrea, ci, precum aşezase împăratul, rânduind preste fieştecare mease dintre căpeteniile sale, să guste fieştecarele ce va vrea.

9. Şi Vasthi împărăteasa au făcut uspăţu fămeilor în polata unde împăratul Assvirul lăcuia.

10. Deci în zioa a şaptea, fiind împăratul mai vesel şi după prea multa beutură încălzit de vin, au poruncit lui Mauman şi Vozath şi Harvona şi Vagatha şi Avgatha şi Zethar şi lui Harhas, a şapte fameni carii înaintea lui slujiia,

11. Să ducă înlontru pre împărăteasa Vasthi înaintea împăratului, puind pre capul ei împărăteasca steamă, ca să areate tuturor noroadelor şi căpeteniilor frumseaţea ei, că era frumoasă foarte.

12. Carea n-au vrut şi după porunca împăratului, carea prin fameni trimisease a mearge, n-au băgat samă. De unde, mâniindu-se împăratul şi de mare urgie aprinzându-să, |

13. Au întrebat pre cei înțelepți, carii, după împărătescul obiceaiu, pururea era lângă el și cu sfatul lor toate făcea, carii știia legile și judecățile celor vechi. 506v

14. (Și era mai întâi și mai aproape Harsena și Sethar și Admath și Tharsis și Mare și Marsana și Mimuhan, șapte căpetenii a perșilor și a medilor, carii vedea fața împăratului și întâii după el ședea).

15. „De ce judecată ar fi vreadnică Vasthi împărăteasa, carea porunca lui Asvir împăratului, prin fameni trimisă, n-au vrut să o facă?"

16. Și au răspuns Mamuhan, auzând împăratul și căpeteniile: „Nu numai pre sângur împăratul împărăteasa Vasthi l-au vătămat, ci și pre toate noroadele și căpeteniile carii sânt în toate ținuturile împăratului Assvirului.

17. Că va ieși cuvântul împărăteasii la toate muierile, să necinstească pre bărbații săi și să zică: «Împăratul Assvirul au poruncit să între împărăteasa Vasthi la uspățu și ea n-au vrut». ||

18. Și cu această pildă, toate soațele căpeteniilor persilor și a medilor puțin vor băga în samă poruncile bărbaților. Pentru aceaea dreaptă iaste mâniia împăratului. 507r

19. De-ți place, să iasă poruncă de la fața ta și să se scrie după leagea persilor și a medilor, carea a o treace nu-i slobod, ca nicidecum mai mult Vasthi să între la împăratul, ci împărățiia ei alta, carea mai bună decât ea, să o ia.

20. Și aceasta în toată (carea foarte lată iaste) împărățiia ținuturilor tale să se vestească și toate muierile, și a celor mai mari și a celor mai mici, să dea cinste bărbaților săi".

21. Plăcut-au sfatul lui împăratului și căpeteniilor și au făcut împăratul după sfatul lui Mamuhan.

22. Și au trimis cărți în toate ținuturile împărățiii sale, ca tot neamul să poată auzi și ceti în multe feliuri de limbi și de scrisori, a fi bărbații căpetenii și mai-mari în casele sale, și aceasta prin toate noroadele să se vestească.

Cap 2 |

Dintre toate fecioarele, cele lui Asvir cercate, Esthir nepoata într-ascuns a lui Mardoheiu jidovului, mai plăcându-i, împărăteasă în locul Vasthei să face, făcându-să uspățu mare de nuntă și dându-i-se daruri. Iară Mardoheul, la ușa polății rămâind, pre famenii ce leșuia împăratului îi vădeaște, carea a Mardoheului faptă între istorii să scrie. 507v

1. Aceastea așa fiind, după ce fiersease urgiia împăratului Asvir, ș-au adus aminte de Vasthi și ce făcuse și ce pățise.

2. Și au zis slujitorii împăratului și slujile lui: „Caute-să împăratului fecioare vergure și frumoase,

3. Și să se trimită carii să socotească prin toate ținuturile fecioarele ceale frumoasă și vergure și să le aducă la cetatea Susan și să le dea în casa fămeilor supt mâna lui Eghei famenului, care iaste mai-mare și păzitoriu rânduit muierilor împărătești; și să-ș ia vâjmânt muieresc și cealeaalalte de lipse.

4. Și oricarea va mai plăcea între toate ochilor împăratului, aceaea împărățească pen||tru Vasthi". Plăcut-au cuvântul împăratului și, așa precum sfătuise, s-au poruncit să fie. 508r

5. Era un om ovreiu în cetatea Susan, pe nume Mardoheu, *fiiul lui Iair, fiiului Semeiu, fiiului Chis din ruda Iemini, (*Jos 11, 2.)

6. Carele era dus din Ierusalim într-acea vreame în carea pre Iehonie, împăratul Iudii, Navohodonosor, împăratul Vavilonului, îl dusease. (4 Împ. 22, 15. Jos 11, 4.)

7. Carele au fost crescătoriu featei frăține-său, Edisei, carea, cu alt nume, să chema Esthir și amândoi părinții pierduse, frumoasă foarte și mândră cu fața. Și murind tată-său și mumă-sa, Mardoheul și-o luase fată de suflet.

8. Și sporindu-să porunca împăratului și, după porunca lui, multe fecioare vergure frumoase aducându-să în Susan și lui Eghei famenului dându-să, și Esthir între celeaalalte fecioare i s-au dat, să să ție în numărul fămeilor.

9. Carea i-au plăcut și au aflat har înaintea lui și au poruncit famenului să-i grăbească vâjmântul muieresc și să-i dea părțile sale și șapte fecioare foarte frumoase din casa împăratului, și pre dânsa și pre slujnicile ei să le împodobească și să le înfrâmsășeaze.

10. Carea n-au vrut a-i spune norodul și țara | sa, că Mardoheul îi poruncise ca despre aceasta de tot să tacă. 508v

11. Carele umbla în toate zilele pre dinnaintea casei în carea alesele fecioare să ținea, grije având de spăsăniia Esthir și vrând a ști ce i să va întâmpla.

12. Iară venind vreame a fieștecăriia fecioare pe rând să între la împăratul, plinindu-să toate care era de lipsă la vâjmântul fămeiesc, luna a doaosprăzeacea să întorcea. Așa numai, cum în șase luni să ungea cu uleu de mirh și în celealalte șase luni cu alte mirodenii și mirezme să slujiia.

13. Și întrând la împăratul, orice poftea spre podoabă de lipsă lua și precum lor le plăcuse, togmite din trepăzarea fămeilor la cămara împăratului trecea.

14. Și carea întrase sara ieșiia demineața și de acolea în a doao casă să ducea, carele supt mâna Susagazi famenului era, care era preste țiitoarele împăratului. Nici avea puteare mai mult a să întoarce la împăratul, de nu ar fi vrut împăratul și i-ar fi poruncit pe nume a veni.

15. Și curgând vreamea pe rând, să apropiiase zioa în carea Esthir, fata lui Avihail, fratelui Mardoheiu, carea și-o luase fată de suflet, trebuia să între la împăratul. Carea n-au 509r cercat || vâjmânt muieresc, ci oricare au vrut Egheu famenul, păzitoriul fecioarelor, acelea i-au dat spre împodobire, că era frumoasă foarte și cu necrezută frumseațe, ochilor tuturor iubită și dorită să vedea.

16. Și s-au dus la cămara împăratului Asvir în luna a zecea, carea să chiiamă Teveth, în anul împărățiii sale al șaptelea.

17. Și o au iubit împăratul mai mult decât pre toate muierile și au avut har și milă înnaintea lui preste toate muierile și i-au pus steama împărățiii în capul ei și o au făcut a împărăți în locul Vasthei.

18. Și au poruncit a să găti uspățu mare foarte tuturor căpeteniilor și slujilor sale, pentru împreunarea și nunta cu Esthir. Și au dat odihnă tuturor ținuturilor și daruri le-au împărțit, după împărăteasca mărime.

19. Și cercându-se a doao oară fecioare și aducându-să, Mardoheul rămânea la ușa împăratului.

20. Încă nu-și spusease Esthir țara și norodul său, după porunca lui, că orice-i poruncea el, ținea Esthir și așa toate făcea, precum să obicinuise în vreamea aceaea, în carea mititea o hrănea.

21. Deci într-aceaea vreame, în carea Mardoheul rămânea la ușa împăratului, s-au 509v mâniiat | Vagathan și Thares, doi fameni ai împăratului, carii era portari și în pragul cel dintâi al polății întâiu ședea; și au vrut a să scula asupra împăratului și a-l ucide,

22. Carea de Mardoheu nu s-au tăinuit și îndată au vestit împărătesei Esthir, și ea împăratului, din numele lui Mardoheu, carele îi vestise lucrul.

23. Cercatu-s-au și s-au aflat și s-au spânzurat amândoi în furci. Și s-au dat în historii și însămnări de peste an înnaintea împăratului.

Cap 3

Aman, de la împăratul înălțat preste toți voivozii medilor și a persilor, să mânie, căci sângur Mardoheul jidovul nu i să închină. Pentru aceaea uciderea tuturor jidovilor de la Asvir dobândeaște și trimite la toate ținuturile cărți, cu inelul împăratului însămnate, ca în zioa a treisprăzecea a lunii a doaosprăzeacea toți pretutindini jidovii să se ucigă.

1. După aceastea, împăratul Assvirul au înălțat pre Aman, fiiul lui Amadath, care era din ruda lui Agag, și i-au pus scaunul preste toți voievozii carii avea.

510r 2. Și toate slugile împăratului, carii din ||nafara polății petrecea, își pleca jenunchele și să închina lui Aman, că așa le poruncise împăratul. Sângur Mardoheul nu-și pleca genunchiul, nici să închina lui.

3. Căruie i-au zis slugile împăratului, carii sta la ușile polății: „Căci afară de ceiaalalți nu ții porunca împăratului?”

4. Și aceasta adeasăori zicând și el nevrând a auzi, au vestit lui Aman, vrând a ști oare rămânea-va în sfatul său, că le spusease pre sâne a fi jidov.

5. Carea auzând Aman și cu fapta aflând cum că Mardoheul nu-i pleacă genunchele, nici i să închină, s-au mâniiat foarte.

6. Și nimica a fi au socotit în unul Mardoheul a-și trimite mânile sale, că auzise a fi neam jidovesc. Și mai vârtos au vrut a tuturor jidovilor carii era întru împărăția lui Assvir a le pierde neamul.

7. În luna dintâi (a cărie nume e Chesan), în anul împărățiii lui Assvir al doisprăzeacelea, s-au trimis soarte în vadră, carea ovreiaște să zice fur, înnaintea lui Aman, în ce zi și în

ce lună ar trebui să se ucigă neamul jidovilor; şi au | ieşit luna a doaosprăzeacea, carea să cheamă adar. 510v

8. Și au zis Aman împăratului Assvir: „Ieste norod prin toate ţinuturile împărăţiii tale răsipit şi de sâneş împreună usebit, cu legi noao şi cu ţeremonii noao slujindu-se, ci încă şi rânduialele împăratului nu le bagă în samă. Și bine ştii că nu-i slobod întru împărăţiia ta a să mândri prin slobozenie.

9. De-ţi place, porunceaşte să piară, şi zeace mii de talanţi voiu adaoge la lăzile vistieriilor tale".

10. Și au luat împăratul inelul, de care să slujea, din mâna sa şi l-au dat lui Aman, fiiului Amadathi din sămânţa lui Agag, protivnicului jidovilor.

11. Și au zis cătră el: „Argintul care tu îl făgăduieşti al tău fie. Despre norod, fă ce-ţi place".

12. Și s-au chemat scriitorii împăratului în luna dintâi nisan, în zioa a treisprăzecea aceiiaşi luni şi s-au scris, precum poruncise Aman, la toţi voievozii împăratului şi la judecătorii ţinuturilor şi a multe feliuri de neamuri, precum fieştecare neam putea ceti şi a auzi după mulţimea limbilor, din numele împăratului Assvir; şi cărţile s-au însămnat cu inelul lui. ||

13. Trimisu-s-au prin alergătorii împăratului la toate ţânuturile să ucigă şi să şteargă pre toţi jidovii, de la prunc până la bătrân, pre cei mici şi muierile, într-o zi, adecă în zioa a treisprăzeacea a lunii a doaosprăzeacea, carea să cheamă adar, şi averile lor să le răpească. 511r

14. Iară ţinearea scrisorilor aceasta au fost, ca toate ţinuturile să ştie şi să se gătească spre numita zi.

15. Grăbea alergătorii carii era trimişi a plini porunca împăratului. Și îndată în Susan au spânzurat porunca, împăratul şi Aman prăznuind uspăţu şi toţi jidovii carii era în cetate plângând.

Cap 4

Tânguirea Mardoheului şi a tuturor jidovilor pentru gătita-şi perire. Iară Esthir, ca, din porunca lui Mardoheu, să împiedece uciderea jidovilor şi nechemată la împăratul să între, porunceaşte cu post în trei zile pentru sâne a să ruga, aşijderea şi ea făcând cu a sa fămeiasca polată.

1. Carea auzind Mardoheul, ş-au rupt vejmintele şi s-au îmbrăcat cu sac, prăsărând cenuşe pre cap şi în uliţă, în mijlocul cetă|ţii, strâga cu glas mare, arătând amărăciunea inimii sale, 511v

2. Și cu această urlare până la uşile polăţii păşind, că nu era slobod, cu sac îmbrăcat, a întra în polata împăratului.

3. Și în toate ţânuturile, târgurile şi locurile la carele nemilostiva împăratului poruncă sosise, plângere foarte era la jidovi, post, urlare şi tânguire, cu sac şi cu cenuşe mulţi, în loc de aşternut, slujindu-să.

4. Și au întrat slujnicile Esthir şi fameni şi i-au vestit. Carea, auzând, s-au măhnit şi haina o au trimis ca, aducându-i sacul, să-l îmbrace; carea n-au vrut a o lua.

5. Și chemând pre Athac famenul, pre care împăratul i-l dedease slujitoriu, i-au poruncit să meargă la Mardoheul şi să-l înţeleagă de la dânsul pentru ce face aceastea.

6. Și ieşind Athah, s-au dus la Mardoheul, ce sta în uliţa cetăţii, înaintea uşii polăţii.

7. Care i-au spus toate ceale ce să întâmplase, în ce chip Aman făgăduise că va aduce argint în vistieriile împăratului, pentru uciderea jidovilor.

8. Și pariia poruncii ce spânzura în Susan i-au dat, să o areate împărăteasii şi să o îndemne să || între la împăratul şi să-l roage pentru norodul său. 512r

9. Întorcându-se Athah, au vestit Esthirei toate care Mardoheul îi zisease.

10. Carea i-au răspuns şi i-au poruncit a spune lui Mardoheu:

11. „Toate slugile împăratului şi toate care-s supt biruinţa lui ştiu ţinuturile, că, acar bărbat, acar muiare, nechemat înlontrul pridvorului împăratului de va întra, fără nici o îndoială îndată să se ucigă, fără doară de va întinde împăratul varga cea de aur preste el, spre sămnul mileai şi aşa să poată trăi. Deci eu cum voiu putea întra la împăratul, carea de treizeaci de zile acum nu sânt chemată la el?"

12. Carea auzind Mardoheul,

13. Iarăşi au poruncit Esthirii, zicând: „Să nu socoteşti că sufletul tău numai vei slobozi, că în casa împăratului eşti pentru toţi jidovii.

14. Că, de vei tăcea acum, printr-alt prilej să vor slobozi jidovii, şi tu şi casa tătâni-tău veţi peri. Și cine şti de cumva pentru aceaea la împărăţie ai venit, ca într-această vreame să te găteşti?"

15. Și iarăși Esthir acestea cuvinte au poruncit lui Mardoheiu:

16. „Mergi și adună toți jidovii carii vei găsi în Susan și vă rugați pentru mine. Să nu mâncați, | nici să beți în trei zile și în trei nopți; și eu cu slujnicile meale aseaminea voiu posti, și atunci voiu întra la împăratul, împrotiva leagii făcând, nechemată și dându-mă morții și primejdiii”. 512v

17. Și s-au dus Mardoheul și au făcut toate carea-i poruncise Esthir.

Cap 5

Esthir, nesocotind primejdiia vieţii, la împărat întrând, ceare ca cu Aman să vie la uspăţul său, în carele, întrebându-să de la veselitul împărat despre cearerea sa, iarăşi pre amândoi la uspăţu îi cheamă pe a doao zi. Între aceastea, Aman, mâniindu-să că nu să cinsteaşte de Mardoheu, cruce îi găteaşte.

1. Iară în zioa a treia, s-au îmbrăcat Esthir cu împărăteștile vejminte și au stătut în pridvorul împărăteștii case, care era mai înlontru, spre bisearica împăratului. Iar el ședea pre scaunul său în divanul polății, în preajma ușii casei.

2. Și văzând pre Esthir împărăteasa stând, i-au plăcut ochilor lui și au întins asupra ei varga cea de aur, carea o ținea în mână. Carea, apropiindu-se, au sărutat vârful toiagului.

3. Și au zis către ea împăratul: „Ce vreai, Esthir împărăteasă? Ce e cearerea ta? Și jumătate || de împărăție de vei ceare, da-să-va ție”. 513r

4. Iară ea au răspuns: „De place împăratului, rogu-mă să vii la mine astăzi, și Aman cu tine, la uspățul ce am gătit”.

5. Și îndată împăratul: „Chemați – au zis – curând pre Aman, ca să asculte de vrearea Esthir”. Și au venit împăratul și Aman la uspățul ce le gătise împărăteasa.

6. Și i-au zis împăratul, după ce beuse vin de prisosit: „Ce cei să ți se dea? Și pentru ce lucru te rogi? Și jumătate de împărățiia mea, de vei ceare, vei dobândi”.

7. Căruia i-au răspuns Esthir: „Cearerea mea și rugăciunile sânt aceastea:

8. De am aflat har înaintea împăratului și de-i place împăratului a-mi da ce ceru și a mea să-m plinească cearerea, vie împăratul și Aman la uspățul ce le-am gătit și mâne voiu deșchide împăratului vrearea mea”.

9. Și au ieșit într-acea zi Aman veasel și iute și, văzând pre Mardoheu șezând înnaintea ușilor polății și nu numai nu i să sculase, ci încă nici să mișcase din locul șederii sale, s-au mâniiat foarte.

10. Și tăinuind mâniia, întorcându-se în casa sa, au chemat la sine priiatinii săi și Zares, muiarea sa. |

11. Și le-au deascoperit mărimea bogățiilor sale și gloata fiilor și cu câtă slavă, preste toți voivozii și slugile sale, împăratul îl înălțase. 513v

12. Și după aceastea, au zis: „Ci și împărăteasa Esthir pre nime altul au chemat la uspățu cu împăratul fără pre mine, la carea și mâne cu împăratul voiu prânzi.

13. Și aceastea toate avându-le, nimic mă socotesc a avea până când voiu vedea pre Mardoheul ovreul șezând dinnaintea ușii împărătești”.

14. Și i-au răspuns Zares, muiarea lui, și ceaiaalalți priiatini: „Porunceaște a să găti înnaltă grindă, având nălțime de coți cinzeci, și zi dimineață împăratului să se spânzure într-însa Mardoheul; și așa vei mearge cu împăratul veasel la uspățu”. Plăcutu-i-au lui sfatul și au poruncit înnaltă a găti cruce.

Cap 6

Împăratul, cetindu-şi şieşi noaptea istoriile de peste an şi găsind credinţa lui Mardoheu în deascoperirea famenilor ce leşuia vieţii împăratului, porunceaşte să să cinstească ca al doilea după împăratul, prin Aman, protivnicul lui cel de perire.

1. Noaptea aceaea o au petrecut împăratul fără de somn și au poruncit să-i aducă istoriile și faptele de peste an ceale trecute, carele cetindu-să înnaintea lui, ||

2. S-au ajuns la locul acela în care era scris în ce chip vestise Mardoheul leșuirile lui Vagathan și a lui Thares famenilor, carii pre împăratul Assvir vrea a sugruma. 514r

3. Carea auzând împăratul, au zis: „Ce au dobândit Mardoheul plată sau cinste pentru această credință?” Zis-au lui slugile lui și slujitorii: „Tocma nimic de plată au dobândit”.

4. Și îndată împăratul: „Cine iaste – au zis – în pridvoru?”, că Aman întrase în pridvorul casii împărătești dinlontru, ca să îndeamne pre împăratul și să poruncească pre Mardoheul a-l spânzura în crucea carea i să gătise.
5. Răspuns-au slugile: „Aman stă în pridvor”. Și au zis împăratul: „Între!”
6. Și deacă au întrat, i-au zis: „Ce trebuie să să facă omului pre carele împăratul vrea a-l cinsti?” Și cugetând Aman în inima sa și socotind că pe nime altul, împăratul, fără pre sâne, vrea a-l cinsti,
7. Au răspuns: „Omul pre carele împăratul vrea a-l cinsti,
8. Trebuie să să îmbrace cu vâjminte împărătești și să să puie pre calul care-i de șaoa împăratului și să ia împărăteasca steamă pre capul său. |
9. Și cel dintâiu dintre căpeteniile împărătești și dintre tirani să ție calul lui și, prin ulița cetății mergând, să strâge și să zică: «Așa să va cinsti ori pre care va vrea împăratul a-l cinsti!»” 514v
10. Și i-au zis împăratul: „Grăbeaște și, luând contoșul și calul, fă precum ai grăit lui Mardoheu jidovului, carele șede dinnaintea ușii polăţii. Păzeaște ca nu cumva ceva dintr-aceastea care ai grăit să lași!”
11. Și au luat Aman contoșul și calul și, îmbrăcând pre Mardoheu în ulița cetății și puindu-l pe cal, mergea înainte-i și strâga: „De această cinste vrednic iaste ori pre carele va vrea împăratul a-l cinsti!”
12. Și s-au întors Mardoheul la ușa polăţii. Și Aman au grăbit a mearge în casa sa, jeluindu-se și cu capul acoperit.
13. Și au povestit Zarei, muierii sale, și priiatinilor toate care i să întâmplase. Căruia i-au răspuns cei înțelepți, carii îi avea în sfat, și muierea lui: „De-i din sămânța jidovilor Mar||doheul dinnaintea căruia ai început a cădea, nu-i vei putea sta împrotivă, ci vei cădea înaintea lui”. 515r
14. Încă ei grăind, venit-au famenii împăratului și curând pre el la uspățul ce i-l gătise împărăteasa a mearge l-au silit.

Cap 7

Esthir, în uspățu, pre împăratul, fiind veasel, pentru a sa și a norodului său viață îl roagă, și pre Aman, protivnicul jidovilor, îl pâreaște, pre carele împăratul, în crucea cea de la sâne lui Mardoheu gătită, a-l spânzura porunceaște.

1. Și au întrat împăratul și Aman să bea cu împărăteasa.
2. Și i-au zis împăratul și a doao zi, după ce să încălzise de vin: „Care iaste cearerea ta, Esthir, să se dea ție? Și ce vreai să-ți fie? Și jumătate din împărăția mea de vei ceare, vei dobândi”.
3. Cătră carele ea au răspuns: „De am aflat har în ochii tăi, o împărate, și de-ți place, dăruiește-mi mie sufletul mieu, pentru carele mă rog, și norodul mieu, pentru care cu de-adinsul mă rog.
4. Că vânduți sântem eu și norodul mieu, ca să | ne zdrobim, să ne sugrumăm și să perim. Și batâr de ne-am vinde spre slugi și slujnice, ar fi de-a să suferi răotatea și suspinând aș tăcea. Iară acum vrăjmașul nostru acela iaste a căruia nemilostivirea să răvarsă preste împăratul”. 515v
5. Și răspunzând împăratul Assverul, au zis: „Cine-i acela și de ce puteare să îndrăznească a face aceastea?”
6. Și au zis Esthir: „Vrăjmașul și nepriiatinul nostru cel rău acesta iaste, Aman”. Carea el auzând, îndată au amurțit, fața împăratului și a împărăteasei neputând suferi.
7. Iară împăratul mâniindu-se s-au sculat și din locul uspățului au întrat în gredina cea cu pomi sădită. Și Aman încă s-au sculat, să să roage de Esthir împărăteasa pentru sufletul său, că au înțeles de la împăratul șieși a-i fi gătit răul.
8. Carele, înturnându-să din grădina cea cu pomi sădită și întrând în locul uspățului, au găsit pre Aman a fi căzut pre patul în care zăcea Esthir și au zis: „Încă și pre împărăteasa vrea a o supune, eu de față fiind în casa mea?” Încă nu ieșise cuvântul din gura împăratului și îndată i-au acoperit fața. ||
9. Și au zis Harbona, unul dintre fameni, carii sta în slujba împăratului: „Iată, lemnul care gătise lui Mardoheu, care au grăit pentru împăratul, stă în casa lui Amman, având lungime de cinzeaci de coți”. Căruia i-au zis împăratul: „Spânzurați-l într-însul!” 516r
10. Și s-au spânzurat Aman în furcile care el gătise lui Mardoheu. Și mânia împăratului s-au odihnit.

Cap 8

Esthir, rânduind pre Mardoheu în locul lui Aman, dobândeaşte de la împăratul ca ceale dobitoceşti şi vechi a lui Aman scrisori cu altele noao să să scază şi jidovilor neteamere şi să să izbândească den nepriiatinii săi, de unde mare pretutindenea veselie răsare.

1. În zioa aceaea, dat-au împăratul Assverul Esthir împărăteasii casa lui Aman, vrăjmaşului jidovilor, şi Mardoheul au întrat înnaintea feaţii împăratului, că i-au mărturisit Esthir a fi unchiu.

516v 2. Și au luat împăratul inelul care de la | Aman a-l lua îndărăpt poruncise și l-au dat lui Mardoheu, iar Esthir au rânduit pre Mardoheu preste casa sa.

3. Nici cu aceastea îndestulată, căzut-au la picioarele împăratului și au plâns și grăind cătră el l-au rugat ca răotatea lui Aman Agaghiteanului și leşuirile lui aceale reale, care cugetase asupra jidovilor să poruncească a fi înzădarnice.

4. Iară el, după obiceaiu, împărăteascul toiag cel de aur l-au întins cu mâna, prin care sămnul milostivirii să arăta; şi ea, sculându-se, au stătut înaintea lui,

5. Și au zis: „De place împăratului şi de am aflat har în ochii lui și rugăciunea mea nu i să veade a fi împrotivitoare, rogu-mă ca, cu noao scrisori, scrisorile ceale vechi a lui Aman leşuitoriului și protivnicului jidovilor, cu carele pre ei în toate ţinuturile împăratului a-i pierde poruncise, să se îndrepteaze.

6. Că în ce chip voiu putea suferi moartea şi uciderea norodului mieu?"

517r 7. Și au răspuns împăratul Assvir Esthir împărăteasei și lui Mardoheu jidovului: || „Casa lui Aman o am dăruit Esthir şi pre el am poruncit a-l spânzura în cruce, pentru că au îndrăznit a-ş slobozi mâna asupra jidovilor.

8. Scriiţi, dară, jidovilor precum vă place, cu numele împăratului, însămnând cărţile cu inelul mieu". Că acest obiceaiu era, ca cărţilor care cu numele împăratului să trimitea şi cu inelul lui era întărite nime să nu îndrăznească a le zice împrotivă.

9. Și chemându-să scriitorii și cărturarii împăratului (şi era vreamea lunii a treia, carea să cheamă Sivan), în zioa ei a doaozeci şi trei s-au scris cărţile, precum voise Mardoheul, cătră jidovi şi cătră voievozi şi ispravnicii şi judecătorii, carii era preste o sută doaozeaci şi şapte de ţări de la India până la Ethiopia, ţărâi şi ţărâi, norodului şi norodului, după limbile şi slovele sale şi jidovilor, precum putea ceti şi auzi.

10. Și cărţile, carele cu numele împăratului să trimitea, cu inelul lui s-au însămnat şi s-au trimis prin purtătorii, carii, prin toate ţărâle alergând, ceale vechi scrisori cu noao veşti să le întoarcă.

11. Cărora le-au poruncit împăratul să cheme jidovi prin toate cetăţile şi într-una a |
517v să aduna să le poruncească, ca să stea pentru sufletele sale şi pre toţi protivnicii săi, cu muierile şi cu pruncii şi cu toate căsile, să-i ucigă şi să-i şteargă şi jafurile lor să le apuce.

12. Și s-au rânduit prin toate ţănuturile o zi de izbândă, adecă a treisprăzeacea zi a lunii a doaosprăzeacea, adar.

13. Și ţânearea cărţilor aceasta au fost, ca întru toate ţănuturile şi noroadele care era supuşi împărăţiii împăratului Asfir, ştiută să fie a fi gătiţi jidovii, să ia izbândă de protivnicii săi.

14. Și au ieşit purtători degrabă, vestile purtând, şi porunca împăratului s-au spânzurat în Susan.

15. Iară Mardoheul, din polată şi dinnaintea împăratului ieşind, strălucea cu haine împărăteşti, hiachinthine adecă şi din faţa ceriului, coronă de aur purtând în cap şi înpodobit cu platoşe de mătasă şi cu urşinic; şi toată cetatea au săltat şi s-au veselit.

16. Iară jidovilor lumină noao s-au văzut a le răsări, bucurie, cinste şi dănţuire.

17. La toate noroadele, cetăţile şi ţănuturile, oriîncătro mergea poruncile împăratului, minunată
518r săltare, prăznuiri şi uspeaţe şi zi de sărbătoare, atâta cât mulţi || dintr-alte neamuri şi din leagi legii lor şi ţărămoniilor să adăoga, că mare groaza numelui jidovesc pre toţi cuprinsease.

Cap 9

Jidovii, într-aceeaş zi, carea era rânduită jidovilor spre perire, ucid pre toţi protivnicii săi şi, spânzurând zeace fii a lui Aman, zioa lui fur, adecă a sorţilor, pururea de praznic a fi Mardoheul rânduiaşte.

1. Deci în zioa a treisprăzeacea a lunii a doaosprăzeacea, carea adar a să chema mai sus am zis, când tuturor jidovilor să gătea perirea şi protivnicii lor le poftea sângele, întorcându-să strâmştea, jidovii au început a fi deasupra şi a să izbândi de protivnici.

2. Şi s-au adunat prin toate cetăţile, târgurile şi locurile, să-ş întinză mâna asupra nepriiatinilor şi gonitorilor săi şi nime n-au îndrăznit a le sta împrotivă, că pre toate noroadele frica mărimii lor le cuprinsease.
3. Că şi judecătorii ţinuturilor şi voievozii şi ispravnicii şi toată vrednicia, carea preste toate locurile şi lucruri|le era, înălţa pre jidovi pentru frica Mardoheului, 518v
4. Pre carele căpetenie a fi polăţii şi mult foarte a putea cunoscuse. Şi veastea numelui lui creştea în toate zilele şi prin gurile tuturora zbura.
5. Deci jidovii au lovit protivnicii săi cu rană mare şi i-au ucis, răsplătindu-le ceaea ce ei le gătise a le face,
6. Atâta cât şi în Susan cinci sute de oameni au ucis, afară din fiii lui Aman Agaghiteanului, protivnicului jidovilor, a cărora aceastea sânt numele:
7. Farsandatha şi Delfon şi Esfatha
8. Şi Faratha, Adalia, Arida şi Arisai
9. Şi Iezatha şi Fermeatha şi Arii.
10. Pre carii ucigându-i, prăzile din averile lor n-au vrut a le atinge.
11. Şi îndată numărul celor ce era uciși în Susan la împăratul s-au adus.
12. Carele au zis împărăteasei: „În cetatea Susan au ucis jidovii cinci sute de bărbaţi şi alţi zeace fiii lui Aman. Cât socoteşti că vor face ucidere în toate ţănuturile? Ce ceri mai mult şi ce vreai să poruncească a fi?"
13. Căruia ea i-au răspuns: „De place împăratu|| |lui, deaie-să puteare jidovilor ca, precum astăzi au făcut în Susan, aşa şi mâne să facă şi zeace fii ai lui Aman în furci să să spânzure". Ms 28 1r
14. Şi au poruncit împăratul să fie aşea. Şi îndată, în Susan au rădicat porunca şi zeace fii ai lui Aman s-au spânzurat.
15. Adunându-să jidovii în zioa a patrasprăzeacea a lunii adar, s-au ucis în Susan trei sute de bărbaţi. Nici a lor averi s-au apucat de la ei.
16. Ci şi prin toate ţinuturile care era supuse biruinţii împăratului, pentru sufletele sale au stătut jidovii, ucigând oamenii cei ce-i gonea, atâta cât şaptezeaci de mii de uciși s-au plinit şi nime din averile lor au atins ceva.
17. Iară zioa a treisprăzecea a lunii adar, întâia, ucideri au fost la toţi şi în zioa a patrasprăzeacea au încetat a tăia, carea o au rânduit a fi vestită, ca într-însa în toată vreamea să să uspete cu bucurie şi cu uspeaţe.
18. Iară cei ce în cetatea Susan făcuse uciderea, în zioa a treisprăzecea şi a patrasprăzeacea aceiiaş luni, în ucidere s-au cuprins. Iară în zioa a cinsprăzeacea au încetat de-a ucide şi pentru aceaea, aceaeaş zi o au rânduit de praznic, de uspeaţe şi de veselie.|
19. Iară jidovii, cei ce prin târguri nezidite şi prin sate zăbovea, zioa a patrasprăzeacea a lunii adar o au rânduit de uspeaţe şi de veselie, aşa ca să salte într-însa şi să-şi trimită unii la alţii părţi din uspeaţe şi din bucate. 1v
20. Şi au scris Mardoheul toate aceastea şi în scrisoare le-au trimis la jidovii carii în toate ţănuturile împăratului zăbovea, şi celor de aproape, şi celor de departe.
21. Ca a patrasprăzeacea şi a cinsprăzeacea zi a lunii adar sărbători să le cuprinză şi întorcându-se pururea anul, cu mare cinste să le prăznuiască.
22. Că într-acealea zile s-au izbândit jidovii de nepriiatinii săi, şi jealea şi întristarea spre bucurie şi spre veselie s-au întors şi să fie zilele aceastea de uspeaţe şi de veselie şi să-şi trimită unii la alţii părţi de bucate şi săracilor daruri să le dăruiască.
23. Şi au priimit jidovii spre leage vestită toate ceale ce în vreamea aceaea începuse a face şi carele Mardoheul, prin scrisori, poruncise a face. ||
24. Că Aman, fiiul lui Amadathi din ruda Agag, vrăjmaşul şi protivnicul jidovilor, au cugetat asupra lor rău, ca să-i ucigă şi să-i ştargă. Şi au trimis fur, care în limba noastră să zice „soarte". 2r
25. Şi după aceaea au întrat Esthir la împăratul, rugându-l ca cugetele lui, cu împărăteşti scrisori, deşerte să fie şi răotatea carea asupra jidovilor gătise să să întoarcă spre capul lui. Deci, şi pre el, şi fiii lui, i-au înfipt în cruce.
26. Şi din vreamea aceaea zilele aceastea s-au chemat a lui Fur, adecă „a sorţilor", pentru că fur, adecă soartea, în vadră s-au trimis; şi toate ce s-au făcut, în scrisori, adecă în valul cărţii aceştiia să cuprind.
27. Şi ceale ce suferise, şi care după aceaea s-au schimbat, le-au cuprins jidovii spre sâne şi preste sămânţa sa şi preste toţi carii au vrut a să împreuna legii lor, ca nimărui să nu fie slobod aceaste doao zile fără prăznuire a le treace, pre carele scriptura le mărturiseaşte şi alease vreami le poftesc pururea în curgerea anilor.

2v 28. Aceastea sânt zilele care nici o uitare cândva le va ştearge şi prin fieştecare | neamuri toate în toată lumea ţinuturile le vor prăznui. Nici iaste vro cetate în carea zio Fur, adecă „a sorţilor" să nu să ţie de la jidovi şi de la neamul lor, care e legat cu aceaste ţeremonii.

29. Şi au scris Esthir împărăteasa, fata lui Avigail, şi Mardoheul jidovul şi a doao carte, ca cu tot de-adinsul zioa această vestită să se ţie după aceasta.

30. Şi au trimis la toţi jidovii, carii în o sută doaozeaci şi şapte de ţări a împăratului Assvir petreace, să aibă pace şi să priimească adevărul,

31. Ţiind Zilele Sorţilor şi vreamea sa, cu bucurie să le prăznuiască precum rânduise Mardoheul şi Esthir, şi ei a le ţânea şi de sâne şi de sămânţa sa le-au priimit, posturile şi strâgările şi Zilele Sorţilor.

32. Şi toate care cartea aceasta, ce să chiamă Esthir, le cuprinde.

Cap 10

Descoperirea visului lui Mardoheu, despre întoarcerea norodului spre slobozenie.

3r 1. Iară împăratul Assvirul toate ţânuturile || şi toate ostroavele mării le-au făcut dăjduitoare.

2. A căruia tăriia şi împărăţiia şi vredniciia şi înălţimea, carea au înălţat pre Mardoheu, scrise sânt în cărţile meadilor şi a pearsilor.

3. Şi în ce chip Mardoheul, de neam jidovesc, al doilea după împăratul, au fost şi mare între jidovi şi priimit gloatei fraţilor săi, cercând ceale bune norodului său şi grăind ceale ce era de pacea săminţiii sale. (Care să află în izvodul ovreiesc, cu plină credinţă le-am scris. Iară aceastea ce urmează scrise le-am găsât în izvodul cel de obşte, carele cu limbă şi cu slove greceşti să cuprind. Şi într-aceaea, după sfârşitul cărţii, acest cap să purta, care, după obiceaiul nostru, cu sămnul frigării l-am însămnat).

4. Şi au zis Mardoheul: „De la Dumnezeu sânt aceastea.

5. Adusu-mi-am aminte de visul care văzusem, aceaştea însămnând: nici ceva dintr-însele au fost zădarnic.

6. Izvor mic, care au crescut spre râu şi spre lumină şi spre soare s-au întors şi spre | 3v ape multe foarte s-au vărsat, Iesthir iaste, carea împăratul o au luat muiare şi o au vrut a fi împărăteasă.

7. Iară doi bălauri, eu sânt şi Aman.

8. Neamurile care să adunase, aceia sânt carii s-au silit a ştearge numele jidovilor.

9. Iară neamul mieu Israil iaste, care au strâgat cătră Domnul şi au mântuit Domnul pre norodul Său şi ne-au slobozit de toate răutăţile. Şi au făcut seamne mari şi minuni întru neamuri.

10. Şi doao sorţi a fi au poruncit, una a norodului lui Dumnezeu, alta a tuturor neamurilor.

11. Şi au venit amândoao sorţile dintr-aceaea vreame spre rânduita zi înnaintea lui Dumnezeu, tuturor neamurilor.

12. Şi ş-au adus aminte Domnul de norodul Său şi s-au milostivit spre moştenirea Sa.

13. Şi să vor ţinea zilele aceastea în luna lui adar, a patrasprăzeacea şi a cinsprăzeacea zi aceiiaşi luni, cu tot de-adinsul şi cu bucurie într-o cinste a norodului adunaţi, spre toate de-acum înnaintea neamurile norodului Israil".

Cap 11

Visul lui Mardoheiu

4r 1. În anul al patrulea, împărăţind Ptolo||meiu şi Cleopatra, au adus Dosithei, care pre sâne preot şi din neamul leviticesc să zicea, şi Ptolomeiu, fiiul lui, această scrisoare Fur, carea o au zis a fi tâlcuită de Lisimah, fiiul lui Ptolomeiu, în Ierusalim. Şi acest început era în izvodul cel de obşte carele, nici cu cel ovreiesc, nici la vrun tâlcuitoriu, să aduce.

2. În anul al doilea, împărăţind Artaxirs cel mare, în zioa dintâiu a lunii nisan, au văzut vis Mardoheul, fiiul lui Iair, fiiul lui Semeiu, fiiului Kis, din neamul Veniamin,

3. Om jidov, care lăcuia în cetatea Susan, bărbat mare şi între cei dintâiu în polata împărătească.

4. *Şi era din numărul robilor celor ce-i mutase Navohodonosor, împăratul Vavilonului, din Ierusalim cu Ieconie, împăratul Iudei.

*4 Împăr. 12, 15. Sus 2, 6.

5. Şi acesta i-au fost visul: i s-au arătat glasuri şi gâlcevi şi tresnete şi cutremur de pământ şi turburare pre pământ.
6. Şi iată, doi bălauri mari şi gata înprotiva sa spre războiu,
7. La a cărora strâgare, toate s-au deşteptat neamurile să oştească asupra neamului drepţilor.
8. Şi au fost zioa aceaea a întunearecului şi | a aleagerii, a primejdiii, a năcazului şi a strâmtorii şi groază mare foarte pre pământ. 4v
9. Şi s-au turburat neamul drepţilor, celor ce să temea de realele sale, şi s-au gătit spre moarte.
10. Şi au strâgat cătră Dumnezeu. Şi ei strâgând, un izvor mic au crescut în râu mare foarte şi spre ape multe s-au vărsat.
11. Lumina şi soarele au răsărit şi cei smeriţi s-au înnălţat şi au îmbucat pre cei aleşi.
12. Carea văzând Mardoheul şi sculându-să din aşternut, cugeta ce ar vrea Dumnezeu a face şi înfipt avea în inimă, dorind a şti ce ar cuprinde visul.

Cap 12

Descoperirea aleşuirilor famenilor împrotiva împăratului de la Mardoheu arătată, din al doilea cap procitită.

1. Şi să zăbovea în vreamea aceaea în polata împăratului cu Vagatha şi Thara, famenii împăratului, carii era portarii polăţii.
2. Şi, deacă au înţeles cugetele lor şi grijile mai cu de-adinsul le văzuse, au cunoscut că să străduiesc a-şi trimite mânile asupra împăratului Artaxers şi au vestit despre aceasta împăratului,
3. Carele, despre amândoi având întrebare, || mărturisindu-se, au poruncit a-i duce la moarte. 5r
4. Iară împăratul, ce să făcuse au scris în istorii, ci şi Mardoheul pomenirea lucrului o au scris.
5. Şi i-au poruncit împăratul să rămâie în curtea polăţii, dându-i pentru vestirea daruri.
6. Iară Aman, fiiul lui Amadathi Vugheul, era slăvit foarte înaintea împăratului şi au vrut a strâca lui Mardoheu şi norodului său, pentru doi fameni ai împăratului, carii fusease ucişi.

Până aici înceaperea.
Care urmează într-acela loc era puse, unde iaste scris în carte: „Şi au apucat bunătăţile sau averile lor”. Carele numai în cel de obşte izvod le-am găsit, iară a cărţii aceasta au fost paria.

Cap 13

Paria împărăteştii cărţi carea au trimis Aman la căpeteniile ţinuturilor pentru uciderea jidovilor şi rugăciunea lui Mardoheiu pentru slobozirea lor.

1. Împăratul cel mare, Artaxers, de la India până la Ethiopia, voievozilor şi povăţuitorilor a o sută doaozeaci şi şapte de ţări, care sânt supt împărăţia lui, sânătate!
2. Preste multe neamuri împărăţind şi toată | lumea biruinţii meale supuind, am vrut nici într-un chip rău a mă sluji de mărimea puterii, ci cu milă şi cu blândeaţe a stăpâni supuşii, ca fără nici o groază viaţa în tăceare petrecând, cu cea dorită tuturor muritorilor pace să se desfeteaze. 5v
3. Iară întrebând eu de la sfetnicii miei cum s-ar putea aceasta plini, unul, care cu înţelepciunea şi cu credinţa petrecea pre ceiaalalţi şi era, după împăratul, al doilea, pe nume Aman,
4. Mi-au spus a fi în tot pământul norodu răsipit, carele să slujaşte de legi noao şi împrotiva obiceaiului a tuturor neamurilor făcând, poruncile împăraţilor le-ar fi nesocotind şi unirea tuturor neamurilor cu a sa împărăchiare ar fi vătămând.
5. Carea înţălegând, văzând un neam împrotivă războitoriu, împrotiva a tot neamului omenesc cu alte nelegiuiri slujindu-să şi poruncilor noastre împrotivindu-să şi turburând pacea acelor noo supuse ţinuturi şi unirea inimilor,
Sus 2, 21; 6, 2. 6. Am poruncit ca ori pre carii Aman, care-i rânduit preste toate ţărâle şi al doilea după împăratul şi pre carele în loc de tată îl cinstim, va arăta, cu muierile şi cu pruncii, să se

şteargă de la protivnicii săi şi nime să nu se milostivească spre dânşii, în zioa a || 6r patrasprăzecea a lunii adar, anului curgătoriu.

7. Ca necurații oameni, într-o zi în iad pogorându-se, să întoarcă împărățiii noastre pacea, carea o au turburat.

Până aici paria cărţii.
Care urmeaze după acel loc, scrise le-am găsit, unde să ceteaşte.

Și mergând Mardoheul, au făcut toate care poruncise Esthir.

Însă nu sânt în cel ovreiesc şi togma la nici un tâlcuitoriu nu să află.

8. Iară Mardoheul s-au rugat Domnului, aducându-și aminte de toate lucrurile Lui.

9. Și au zis: „Doamne, Doamne, Împărate Atotputearnice, că în mâna Ta sânt puse toate şi nu iaste cine să poată sta împrotiva vrearii Tale, de vei judeca a mântui pre Israil.

10. Tu ai făcut ceriul și pământul și orice să cuprinde supt ceriu.

11. Domnul tuturor ești, nici iaste cine să se împrotivească măririi Tale.

12. Toate le cunoşti şi ştii că nu pentru trufia și ocara și pentru vro poftă a slavei am făcut aceasta, de nu m-am închinat lui Aman celui trufaş.

13. Că bucuros, pentru mântuirea lui Israil, și urmele picioarelor lui sânt gata a le săruta. |

6v 14. Ci m-am temut ca nu cumva cinstea Dumnezeului mieu să o trec la om și să nu mă închin cuiva, afară de Dumnezeul mieu.

15. Și acum, Doamne, Împărate, Dumnezeul lui Avraam, fie-Ţi milă de norodul Tău, că vreau a ne pierde nepriiatinii noştri şi moştenirea Ta a o ştearge.

16. Să nu urgiseşti partea Ta, carea Ţi-o ai răscumpărat din Eghipt.

17. Ascultă rugăciunea mea şi te milostiveaşte spre soartea şi funea Ta şi întoarce jelea noastră spre bucurie ca, vieţuind, să lăudâm numele Tău, Doamne, şi să nu închizi gurile celor ce-Ţi cântă".

18. Și tot Israilul, cu o minte și cu o rugăciune, au strâgat cătră Domnul, pentru că adevărat moartea le sta înnainte.

Cap 14

Plânge Esthir, pre Dumnezeu în duh smerit rugându-L.

1. Și și Esthir împărăteasa au scăpat cătră Domnul, spăimântându-se de primejdia ce să apropiia.

2. Și dezbrăcând hainele ceale împărăteşti, ceale de plâns şi de jale vrednice vejminte au luat şi, în loc de multe fealiuri de unsori, cu cenuşe și cu gunoiu ş-au umplut 7r capul, şi trupul şi l-au smerit cu posturi. Și || toate locurile în carele mainte să veselea, cu zmulgerea părului le-au împlut.

3. Și să ruga Domnului, Dumnezeului Israil, zicând: „Domnul mieu, carele sângur ești împăratul nostru, ajută-mă, sângurateca, și căriia afară de Tine nu iaste alt agiutoriu.

4. Primeajdiia mea în mânile meale iaste.

5. Auzit-am de la tatâl mieu, că Tu, Doamne, ai luat pre Israil dintru toate neamurile şi pre părinții noştri dintre toți cei mai dintâiu mai-marii săi să-i stăpânești, moştenire vecinică, şi le-ai făcut precum ai grăit.

2 Leage 4, 20, 24 şi 32, 9.

6. Păcătuit-am înnaintea Ta şi pentru aceaea ne-ai dat în mânile nepriiatinilor noştri,

7. Că am cinstit dumnezeii lor. Drept ești, Doamne!

8. Şi acum nu li-i lor destul, că ne apasă cu robiia vârtoasă, ci vârtutea mânilor sale puterii idolilor socotind-o.

9. Vreau a schimba ceale făgăduite ale Tale şi a ştearge moştenirea Ta şi a astupa gurile celor ce Te laudă şi a stânge slava bisearicii şi a oltariului Tău,

10. Ca să deşchiză gurile păgânilor şi să laude tăria idolilor şi să propoveduiască pre împăratul cel trupesc în veac.

11. Să nu dai, Doamne, împărăteasca Ta steamă celor ce nu sânt, ca să nu râză spre 7v căderea noastră, ci întoarce sfatul lor asupra lor şi pre cel ce au | început cu rău asupra noastră răsipeaște-l.

12. Adu-Ţi aminte, Doamne, şi Te arată noao în vreamea năcazului nostru şi-m dă mie cutezare, Doamne, împăratul dumnezeilor şi a toată puterea.

13. Pune vorbă togmită în gura mea înnaintea leului şi mută inima lui spre urârea vrăjmaşului nostru, ca şi el să piară şi cei ce-l ascultă pre el.
14. Iară pre noi ne slobozi cu mâna Ta şi-mi agiută, ceii ce nici un agiutoriu altul nu am, fără pre Tine, Doamne, Care ai cunoştinţa tuturor.
15. Şi ştii că am urât slava nepriiatinilor şi mă scârbeasc de cămara netăiaţilor împregiur şi a tot cel de alt neam.
16. Tu ştii lipsa mea, că urgisesc sămnul trufiii şi al slavei meale, care iaste pre capul mieu în zilele arătării meale, şi-l urgisesc ca petecul ceii lunatece şi nu-l port în zilele tăcerii meale,
17. Şi că n-am mâncat în masa lui Aman, nici mi-au plăcut uspăţul împăratului şi n-am beut vinul gustărilor;
18. Şi niciodată nu s-au veselit slujnica Ta, de când aici m-am mutat până în zioa de acum, fără numai în Tine, Doamne, Dumnezeul lui Avraam.
19. Dumnezeul cel tare peste toţi, ascultă glasul celor ce nici o nădejde alta nu au şi ne izbăveaşte din mâna nepriiatinilor şi mă scoate din frica mea”.

Cap 15

Poruncind Mardoheul, întră Esthir la împăratul, de faţa lui îngrozită. || Şi acestea le-am găsât adaose în cel de obşte izvod. 8r

1. Şi i-au poruncit (fără îndoială Esthirei Mardoheul) să între la împăratul şi să-l roage pentru norodul său şi pentru ţara sa.
2. „Adu-ţi aminte (au zis) de zilele smereniii tale, cum te-ai crescut în mâna mea, că Aman, al doilea după împăratul, au grăit împrotiva noastră spre moarte.
3. Şi tu cheamă pre Domnul şi grăiaşte împăratului pentru noi şi ne slobozeaşte din moarte”. Încă şi aceastea ce sânt din jos puse.
4. Iară în zioa a treia s-au dezbrăcat de vejmintele podoabei sale şi s-au încungiurat cu slava sa.
5. Şi strălucind văjmântul împărătesc şi chemând pre îndreptătoriul tuturor şi mântuitoriul Dumnezeu, ş-au luat doao slujnice.
6. Şi spre una, adecă, să răzima ca cum, pentru desfătări şi prea multa jingăşire, trupul său nu şi l-ar birui a-l purta.
7. Iară ceaiaalaltă slujnică urma după doamna, sprijinind vejmintele sale, ce să slobozea pre pământ.
8. Iară ea, cu faţa ca de trandafir şi cu ochii iubiţi strălucind, cel trist îş pitula sufletul şi de mare frică adunat.
9. Şi întrând prin toate pre rând uşile, au stătut în prejma împăratului, unde el lăcuia pre scaunul împărăţiii sale, îmbrăcat cu haine împărăteşti şi strălucind de aur şi de pietri scumpe şi era groaznic la vedeare.
10. Şi, deacă-şi rădicasă faţa şi arzând cu ochii | îşi arătase urgiia pieptului, împărăteasa au căzut şi, schimbându-se faţa în păliciune, cel obosit spre slujnicuţă ş-au plecat capul. 8v
11. Şi au întors Dumnezeu duhul împăratului spre blândeaţe şi grabnic şi spăimântat au sărit din scaun şi, sprijinind-o în braţele sale până s-au întors la sineşi, cu aceaste cuvinte o îmblânzea:
12. „Ce e ţie, Esthir? Eu sânt fratele tău, nu te teame,
13. Nu vei muri, că nu pentru tine, ci pentru toţi această leage s-au făcut.
14. Deci apropie-te şi atinge varga”.
15. Şi tăcând ea, au luat varga cea de aur şi o au pus pre grumazii ei şi o au sărutat şi au zis: „Căci nu-mi grăieşti mie?”
16. Carea au răspuns: „Văzutu-te-am, domnule, ca pre îngeru lui Dumnezeu şi s-au turburat inima mea de frica slavei tale,
17. Că foarte minunat eşti, doamne, şi faţa ta e plină de daruri”.
18. Şi grăind, iarăşi au căzut şi mai s-au sfărşit.
19. Iară împăratul să turbura şi toţi slujitorii lui o mângăia.

Cap 16

Cartea Assverului pentru mântuirea jidovilor, cu uciderea nepriiatinilor săi, la toate ţinuturile împărăţiii, înzădarnică făcând cartea de la Aman trimisă. Pariia cărţii împăratului Artaxers,

9r *carea pentru jidovi la toate ţânuturile împărăţiii || o au trimis. Carea nici aceasta în izvodul jidovesc nu iaste.*

1. Împăratul, marele Artaxers, de la Indiia până la Ethiopiia, voievozilor şi căpeteniilor a o sută doaozeaci şi şapte de ţări, carii de biruinţa noastră ascultă, sănătate!, zice.

2. Mulţi, de bunătatea căpeteniilor şi de cinstea ce li s-au dat, rău s-au slujit spre trufie.

3. Şi nu numai supuşii împăraţilor să sârguiesc a-i apăsa, ci, slava ce li s-au dat nesuferind, asupra celor ce li s-au dat cugetă leşuiri.

4. Nici s-au îndestulat a nu mulţămi pentru facerile de bine şi legile omenirii întru sâneşi a le vătăma, ci încă şi de a lui Dumnezeu judecată, carea vede toate, să socotesc a putea scăpa.

5. Şi spre atâta răotate au năvălit ca pre cei ce încredinţatele şieşi slujbe cu de-adinsul le chivernisesc şi aşa toate le fac, cât vreadnici sânt de lauda tuturor, cu leşuirile minciunilor să sârguiesc a-i răsturna.

6. Când urechile căpeteniilor ceale unite şi din firea sa pre alţii bine socotind, cu vicleană meşteşugire le înşală.

7. Care lucru şi din vechile istorii să arată şi din ceale ce să fac în toate zilele, în ce chip, cu realele unora îndemnări, cugetele împăraţilor să se strâce.

8. Pentru aceaea trebuie a socoti despre pacea a tuturor ţânuturilor. |

9v 9. Nici trebuie să socotiţi, de poruncim de multe fealiuri, cum că din uşurarea inimii noastre vine aceasta, ci după togmeala şi schimbarea vreamilor, precum folosul obştii pofteaşte a face judecata.

10. Şi ca să înţeleageţi mai chiar ce zicem, *Aman, fiiul Amadathii, şi cu sufletul şi cu neamul machedonean şi strein de sângele persilor, şi milostivirea noastră cu a sa nemilostivire câlcând-o, nimernic de la noi s-au priimit.

*Sus 11, 1.

11. Şi atâta spre sâne au cunoscut omenire, cât tatâl nostru s-au chemat şi s-au cinstit de la toţi după împăratul al doilea.

12. Carele într-atâta unflarea mândriii s-au înălţat, cât s-au sârguit a ne despoia de împărăţie şi de suflet.

13. Că pre Mardoheul, după a căruia credinţă şi faceri de bine trăim, şi pre soţiia împărăţiii noastre, Esthir, cu tot neamul său, cu oricare noao şi neauzite meşteşugiri i-au cerut spre moarte.

14. Aceasta cugetând, ca, ucigându-i pre dânşii, să aleşuiască sângurătăţii noastre şi împărăţia persilor să o treacă în machidoneani.

15. Iară noi pre jidovi, de la acel mai rău decât toţi oamenii spre moarte osândiţi, 10r || nici togma într-o vină nu i-am găsit, ci încă, împrotivă, cu dreapte legi a fi slujindu-să.

16. Şi fiii Celui Preaînnalt şi Preamare şi pururea vieţuitoriului Dumnezeu, cu a Căruia facere de bine, şi părinţilor noştri, şi noao ni s-au dăruit împărăţiia şi până astăzi să păzeaşte.

17. Pentru aceaea, scrisoarea aceaea, carea el, supt numele nostru o îndreptase, să o ştiţi a fi zădarnică.

18. Pentru care tălhărie, dinnaintea porţii cetăţii aceştiia, adecă Susan, şi el, care au aleşuit, şi toată rudeniia lui spânzură în furci; nu noi, ci Dumnezeu răsplătindu-i de ce au fost vreadnic.

19. Iară această poruncă, carea acum trimitem, în toate cetăţile să se puie la arătare, ca slobod să fie jidovilor a să sluji de legile sale.

20. Cărora trebuie să le fiţi agiutoriu, ca pre cei ce s-au gătit spre uciderea lor să-i poată ucide în zioa a treisprăzecea a lunii a doasprăzecea, care să cheamă adar.

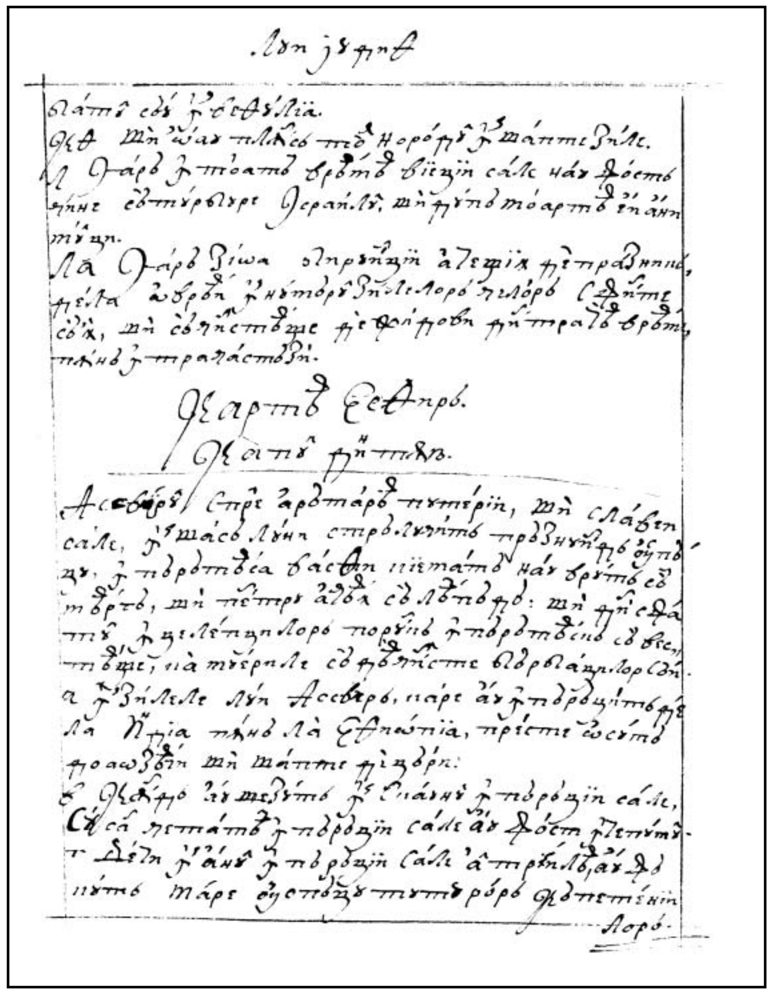
21. Că această zi, Dumnezeu Atotputearnicul, a mâhnirii şi a jalei, li-o au întors spre bucurie.

22. Pentru aceaea, şi voi, între celeaalalte de praznice zile, aceasta o veţi avea zi şi o prăznuiţi cu toată veseliia, ca şi după aceasta să să cunoască.

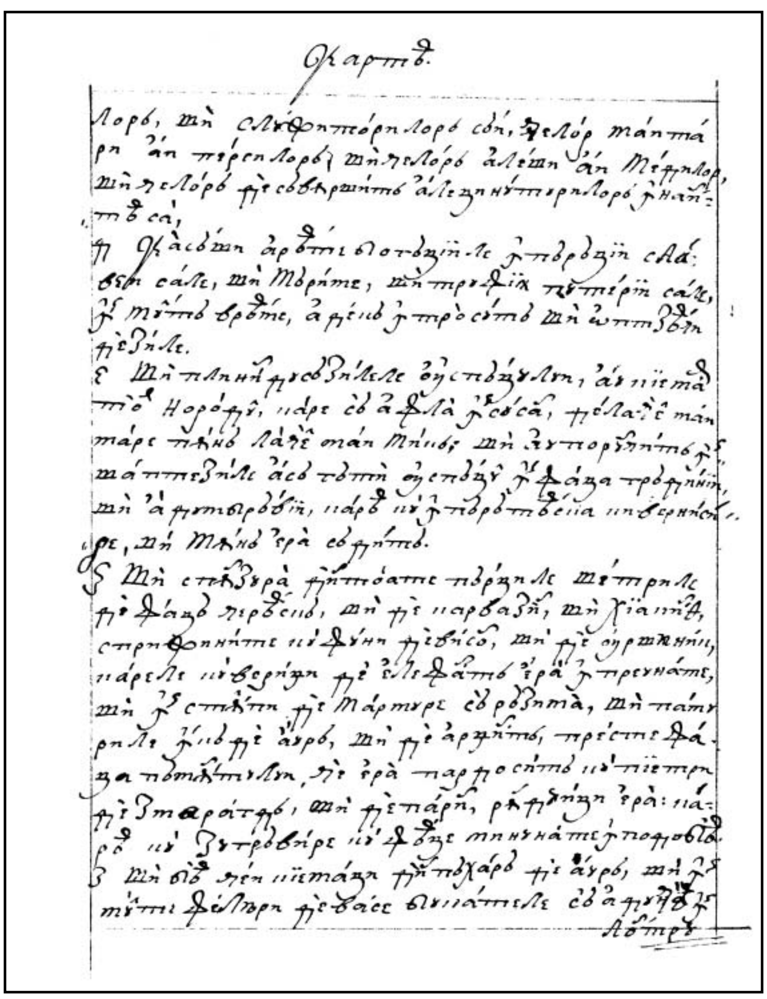
10v 23. Toţi carii credincios ascultă de persi | vreadnică pentru credinţă a dobândi plata, iară carii leşuiesc împărăţiii lor, a peri pentru tâlhărie.

24. Iară toată ţara şi cetatea carea nu va vrea a să împărtăşi de această prăznuire, cu sabie şi cu foc să piară şi aşa să se ştargă, ca nu numai oamenilor, ci şi fierâlor slobode să le fie în veac spre pilda nebăgării în samă şi neascultării.

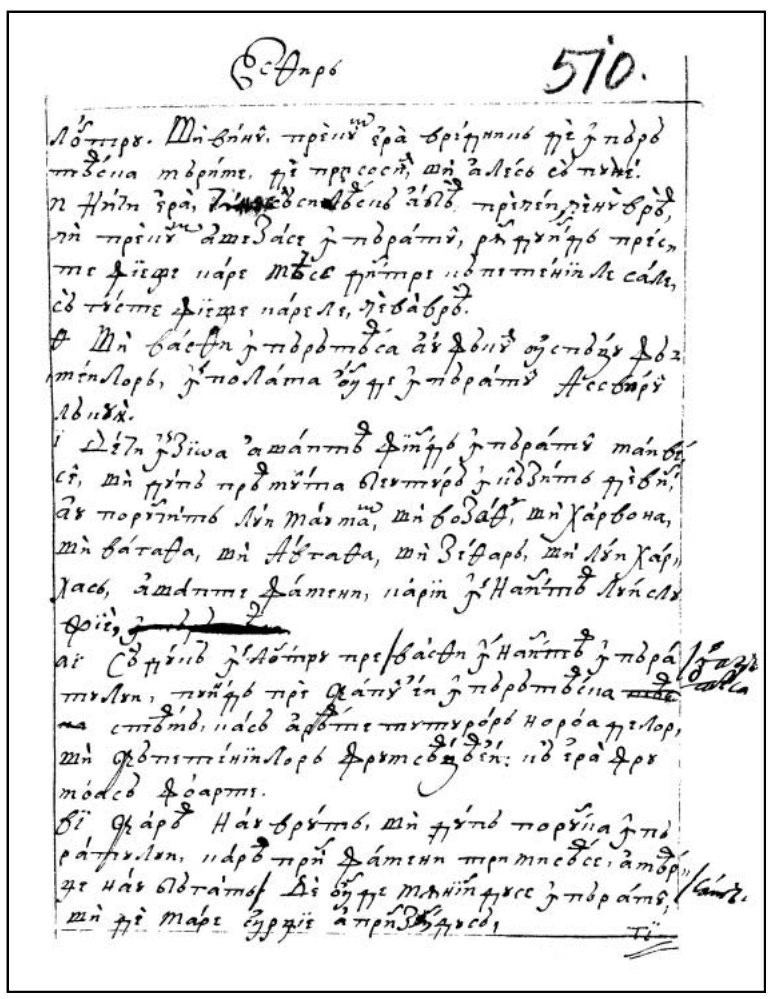
B

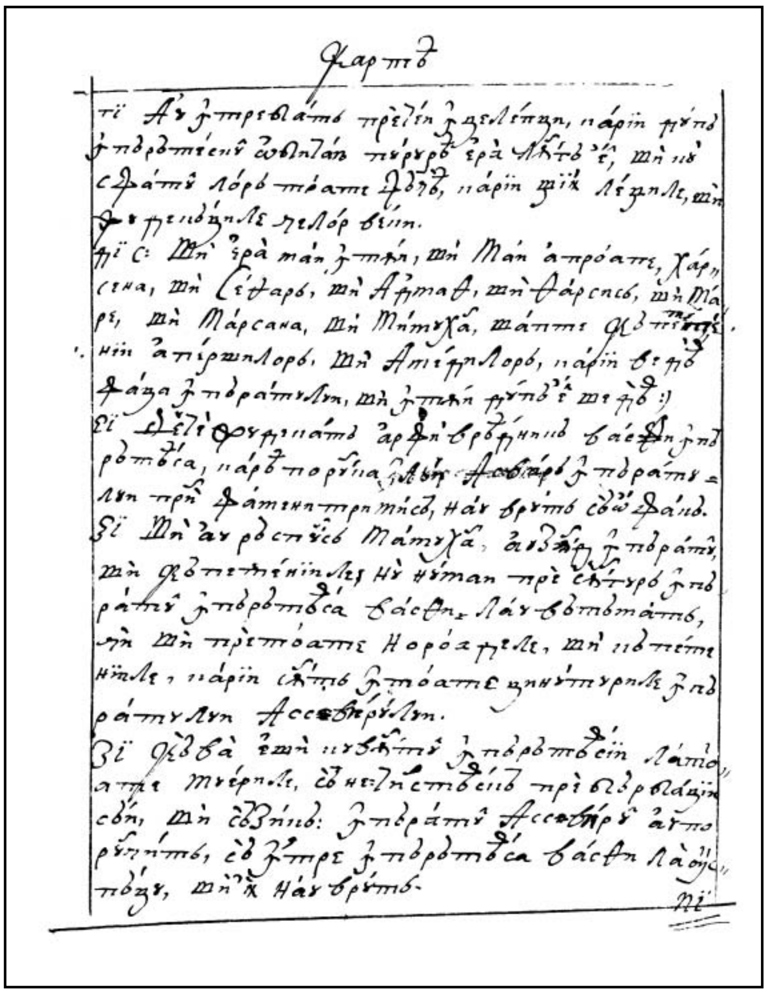
505r

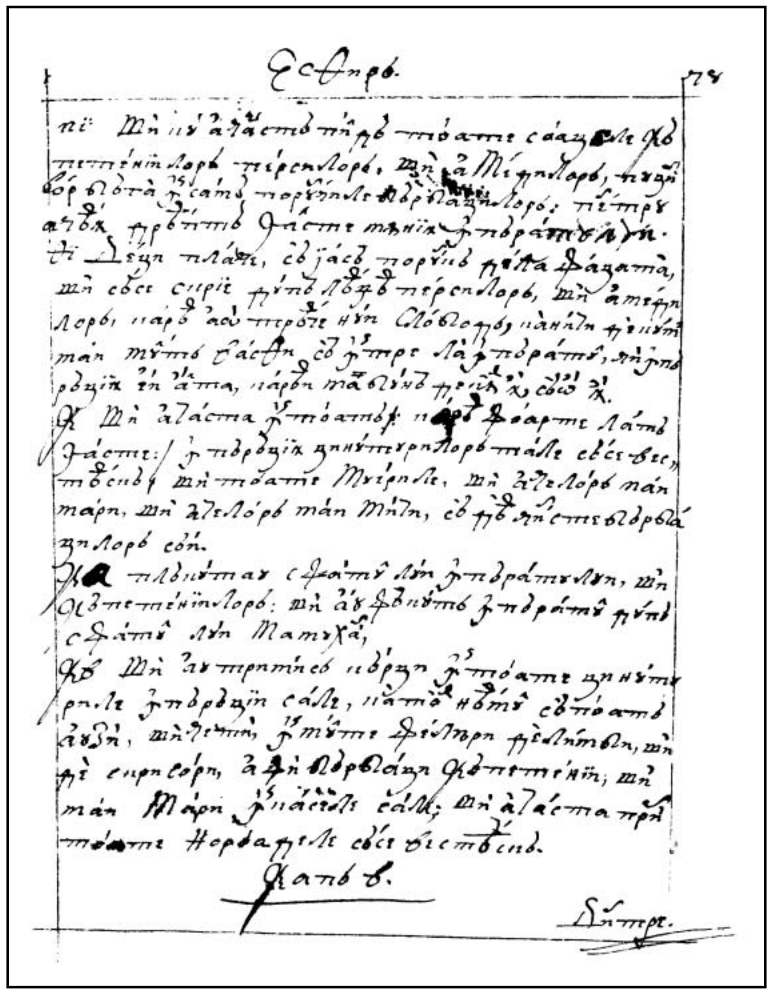
505v

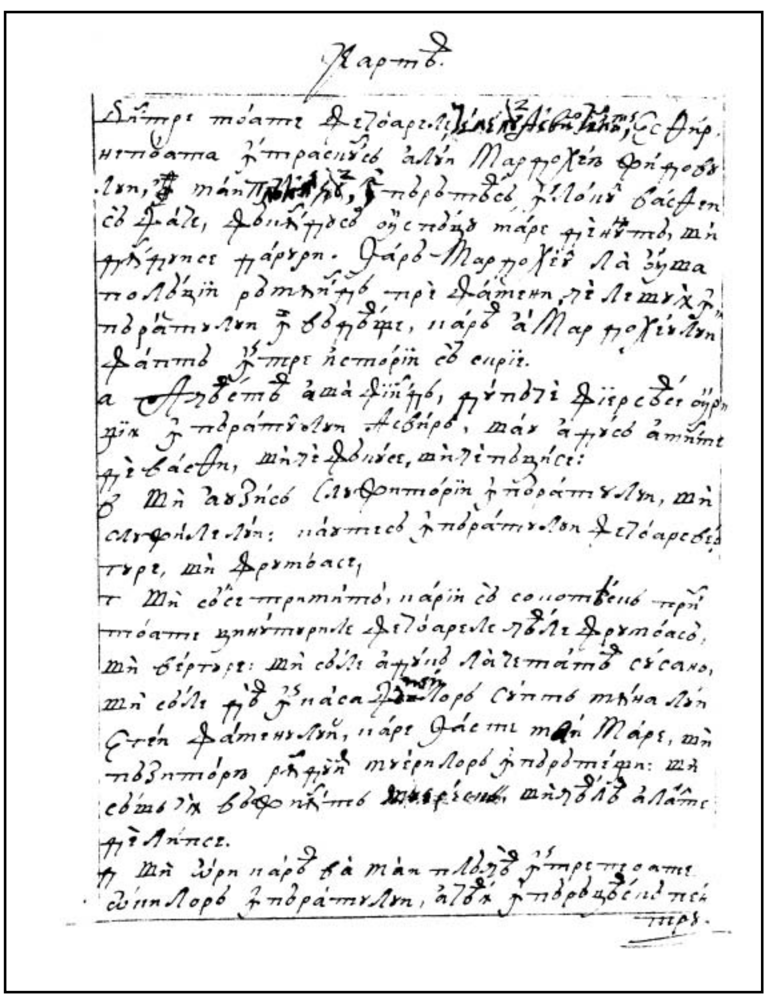
506r

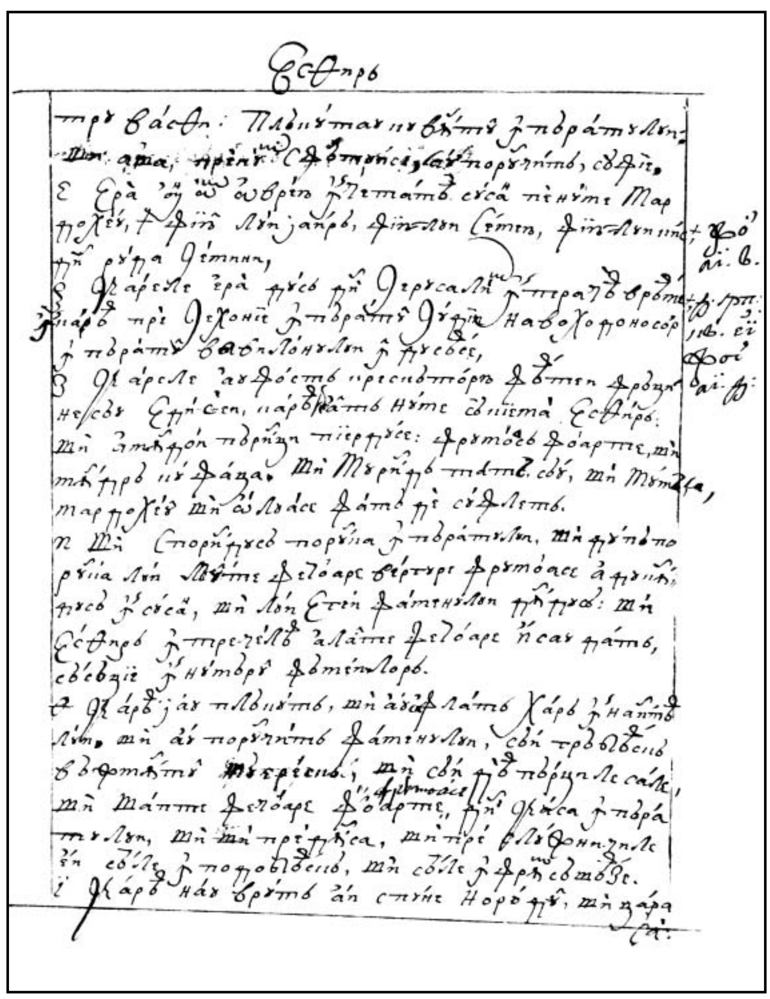
506v

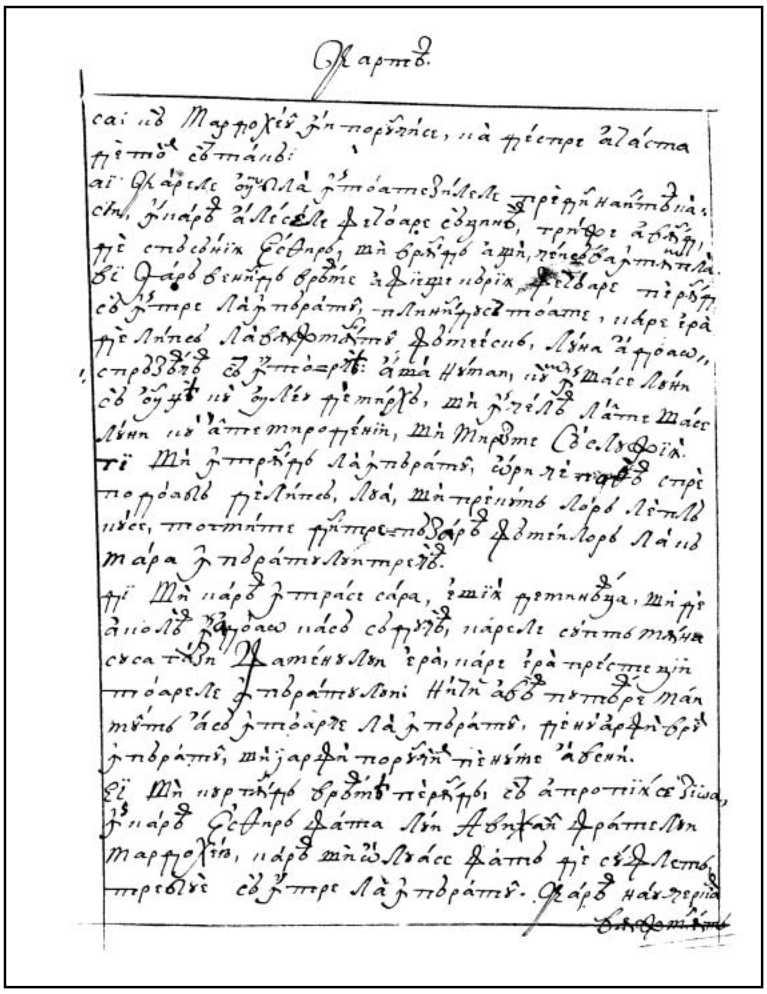
507r

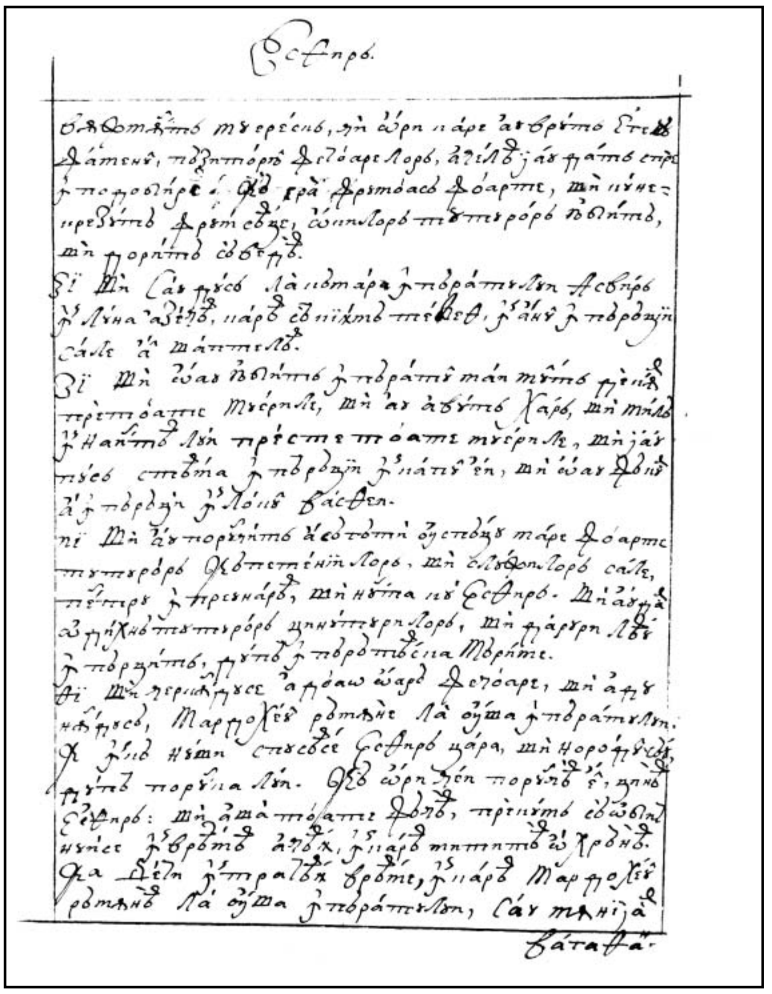
507v

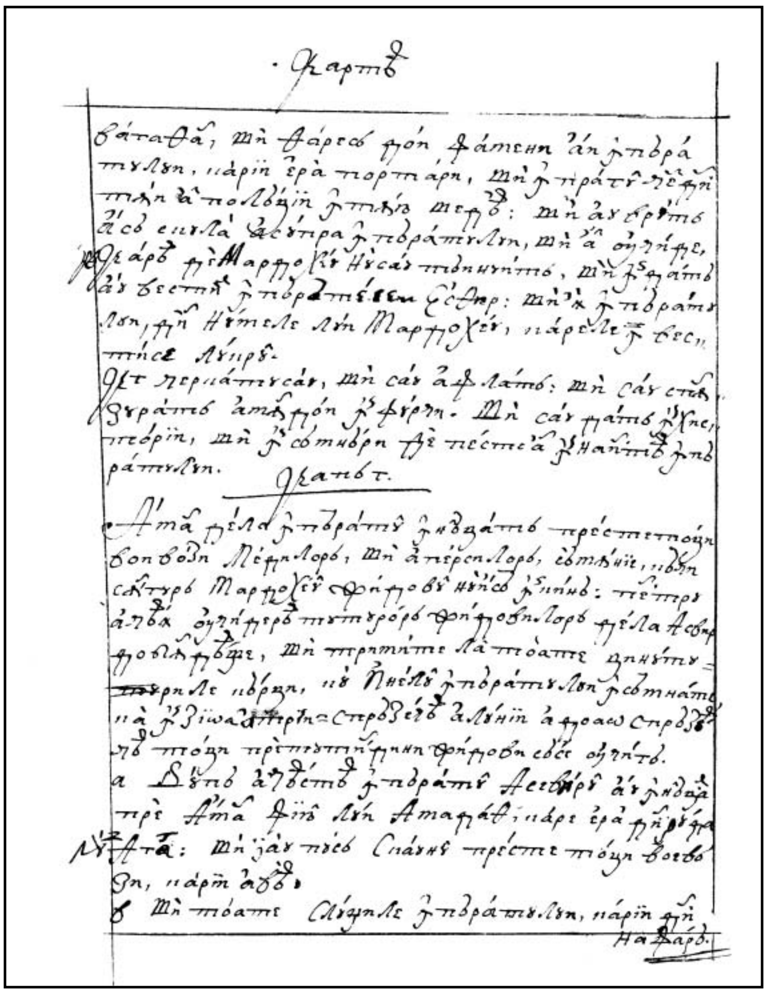
508r

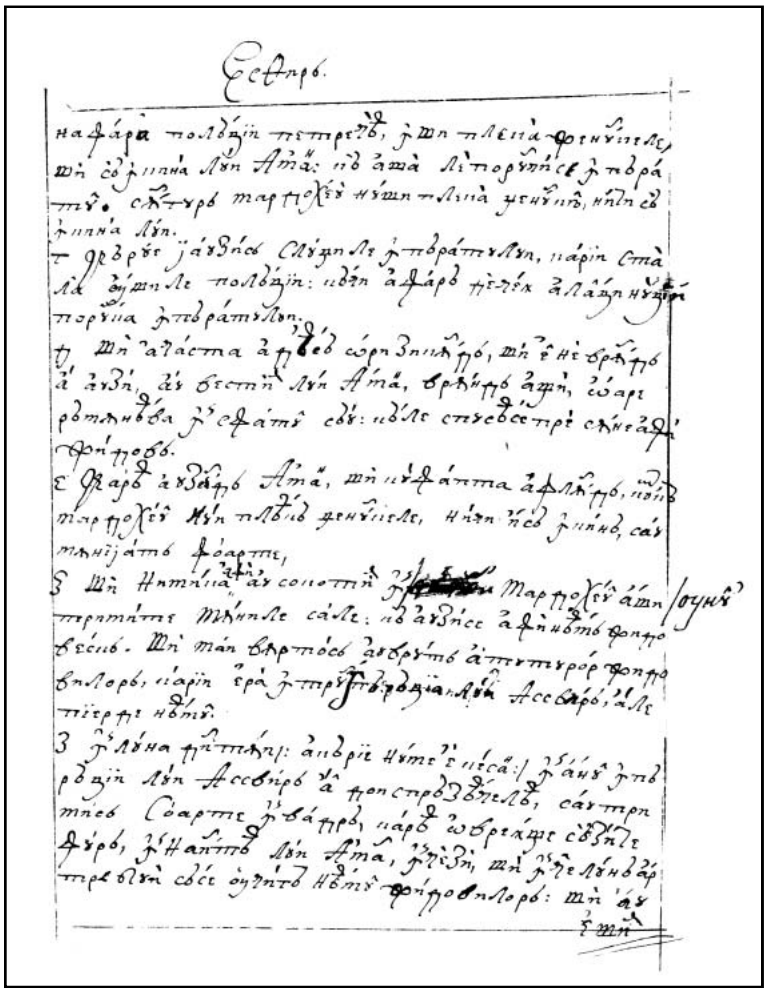
508v

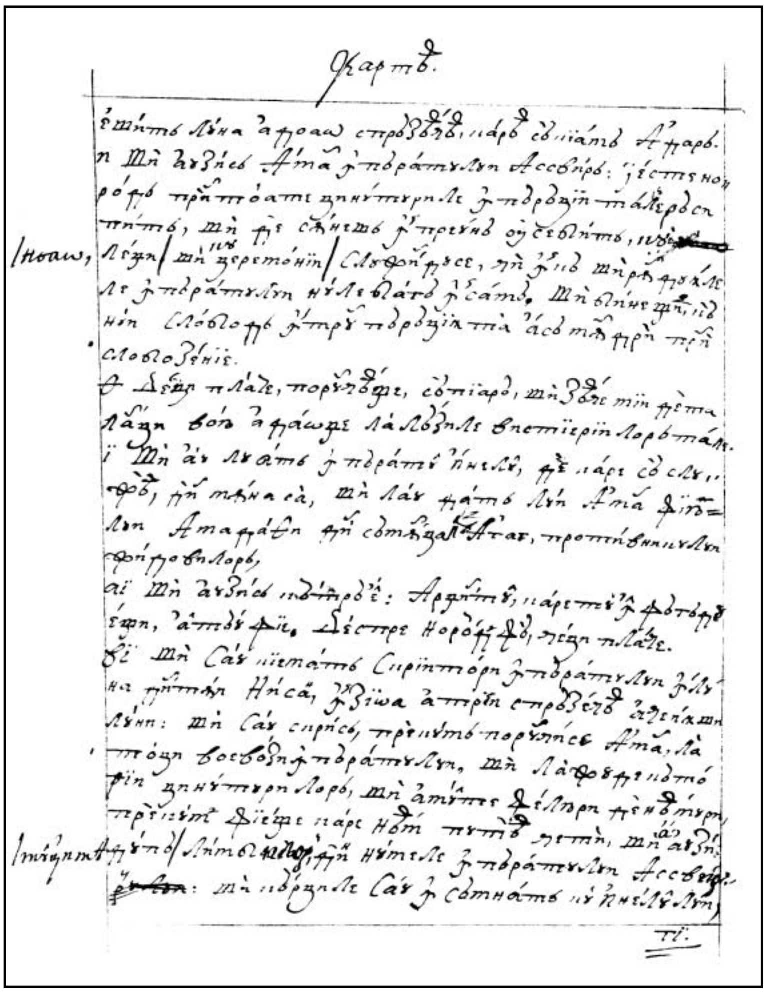
509r

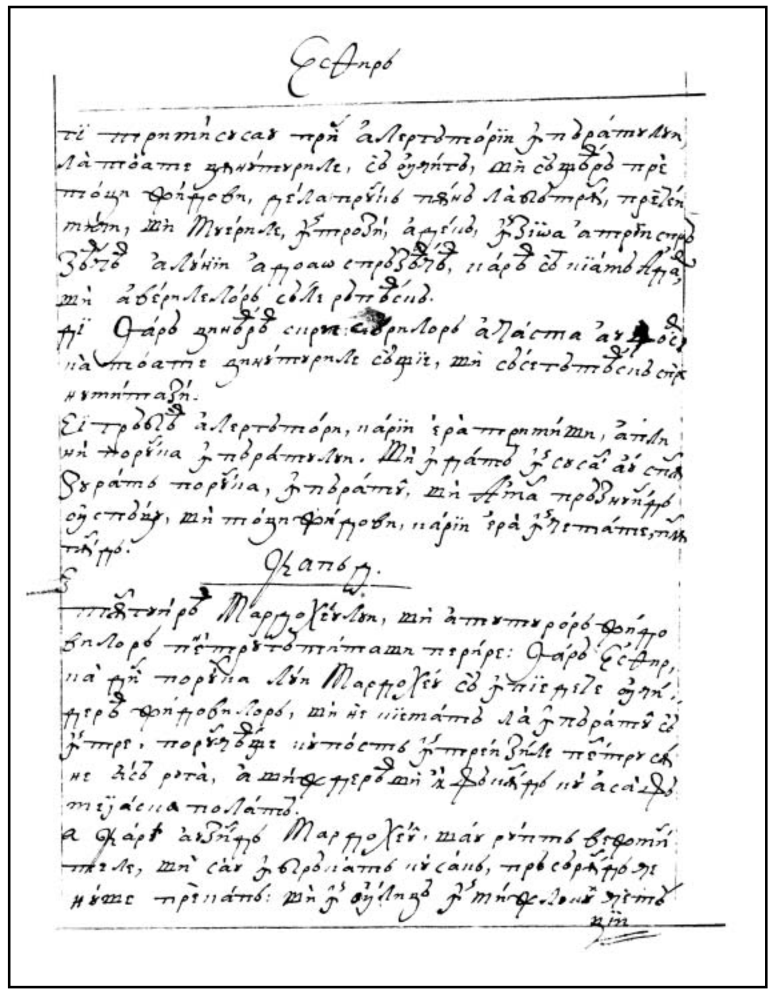
509v

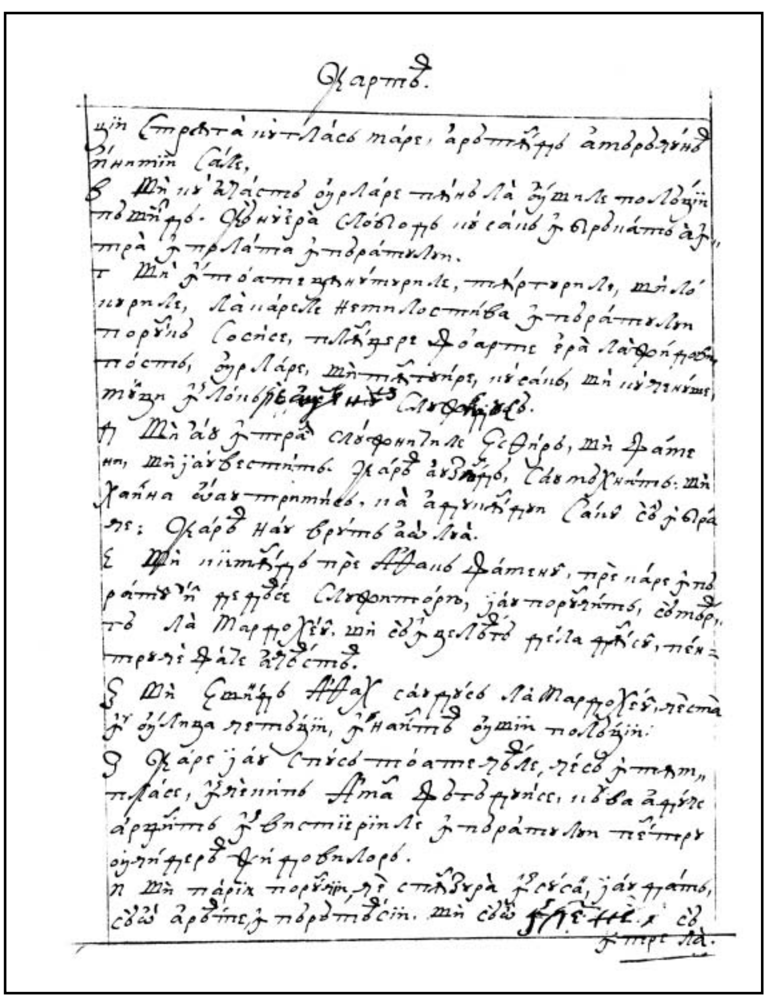
510r

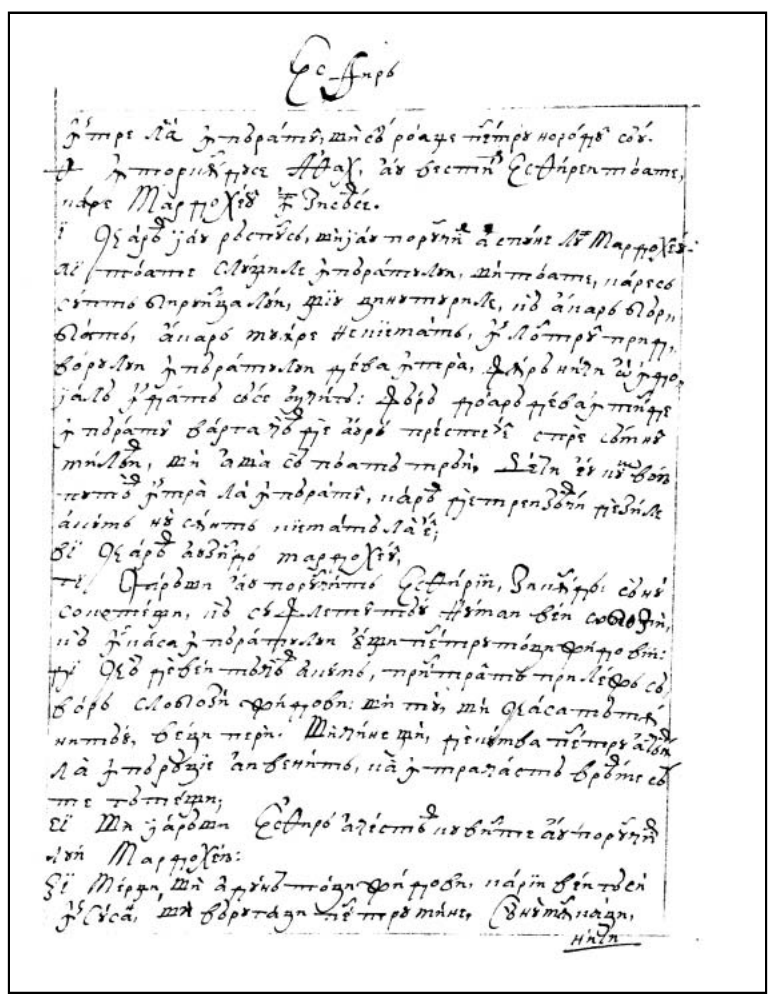
510v

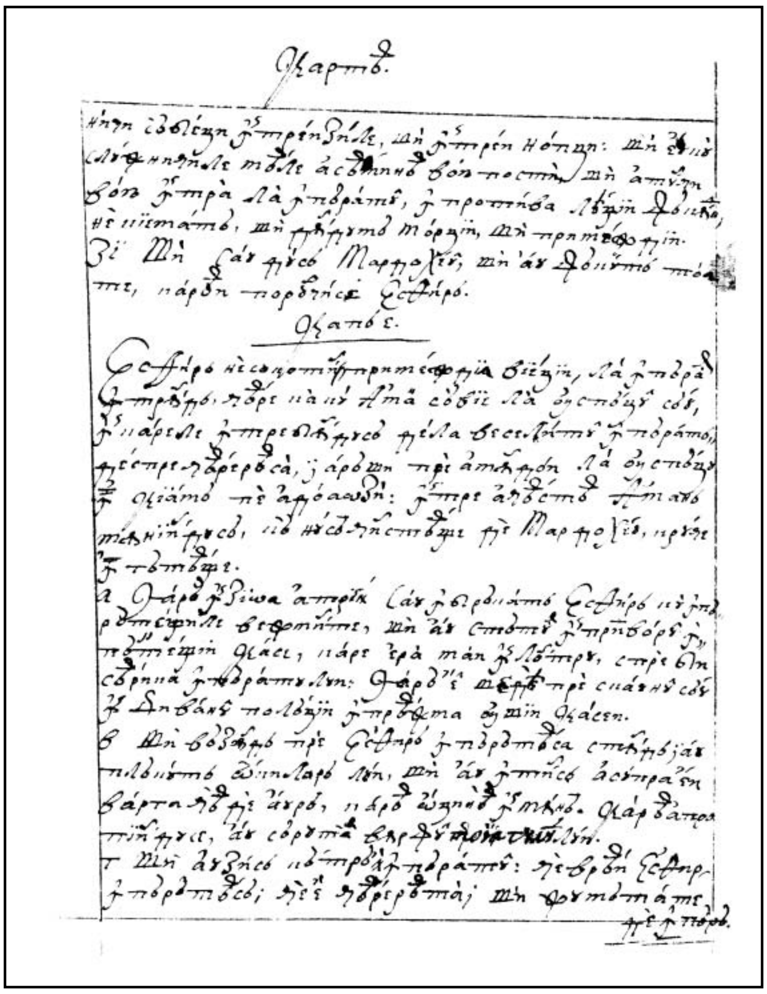
511r

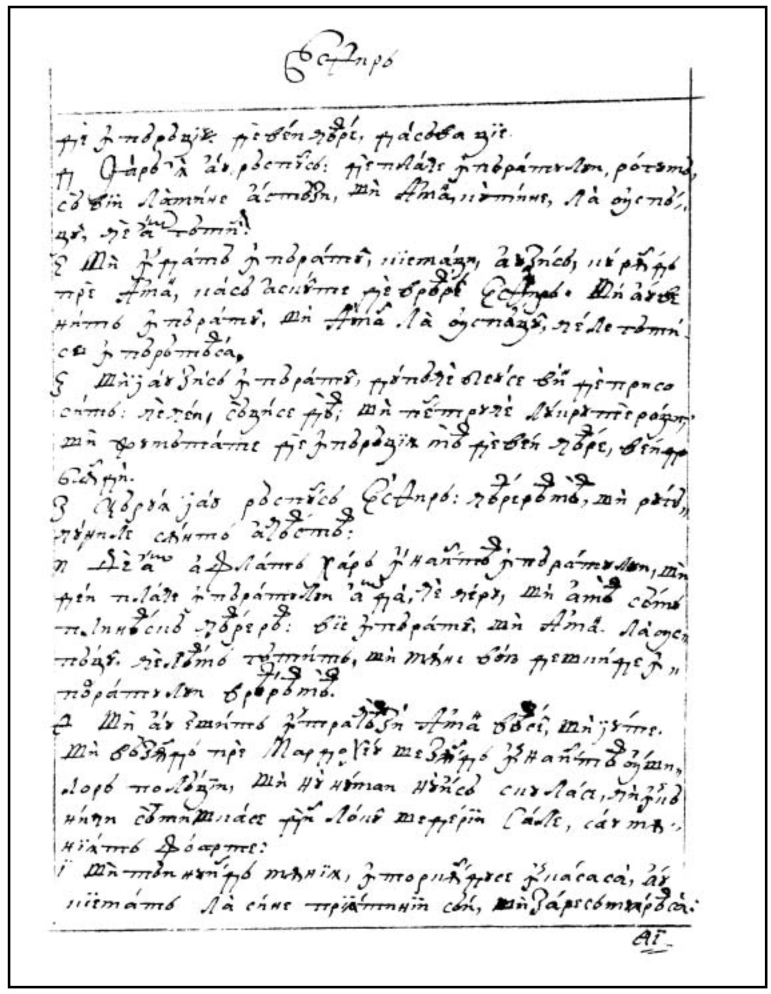
511v

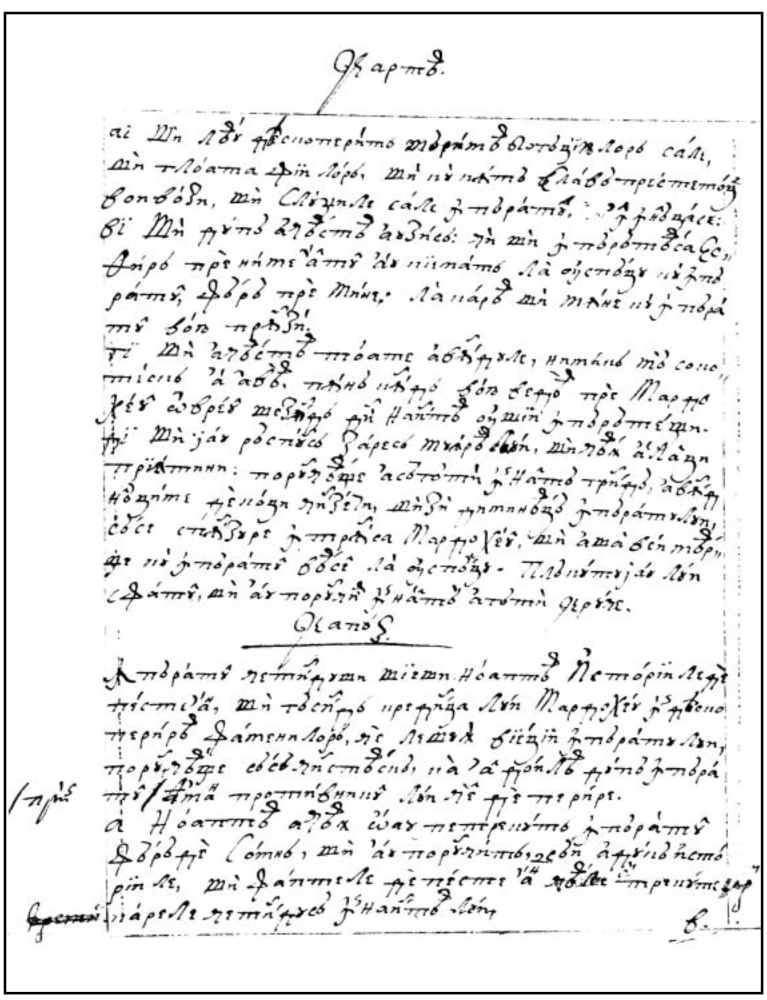
512r

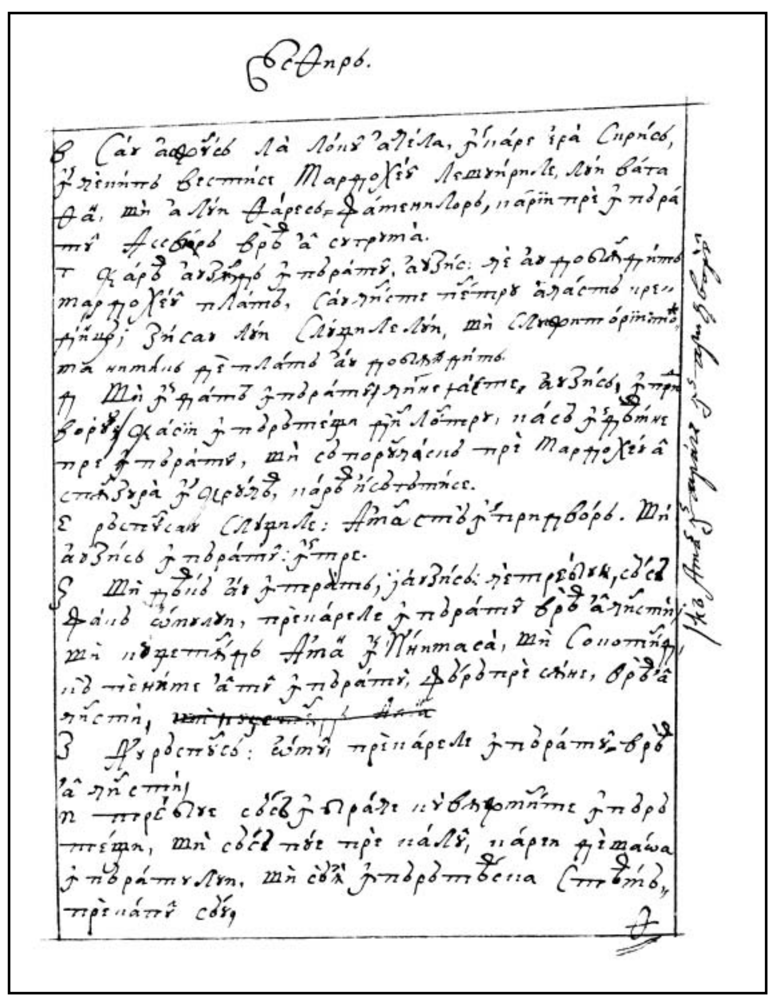
512v

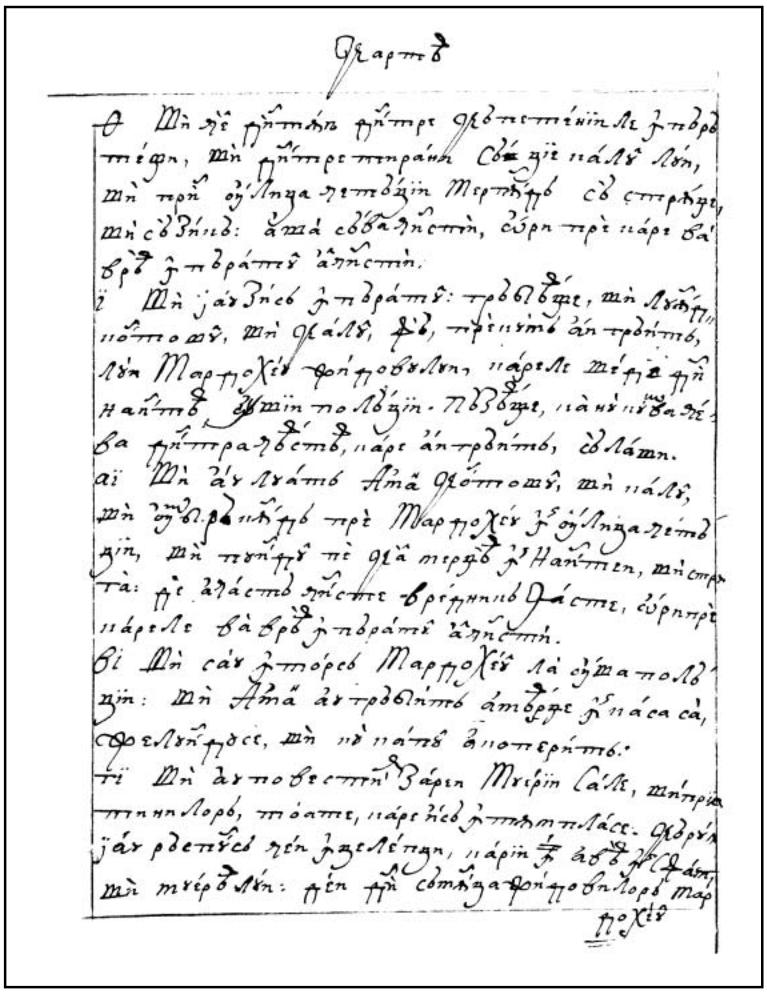
513r

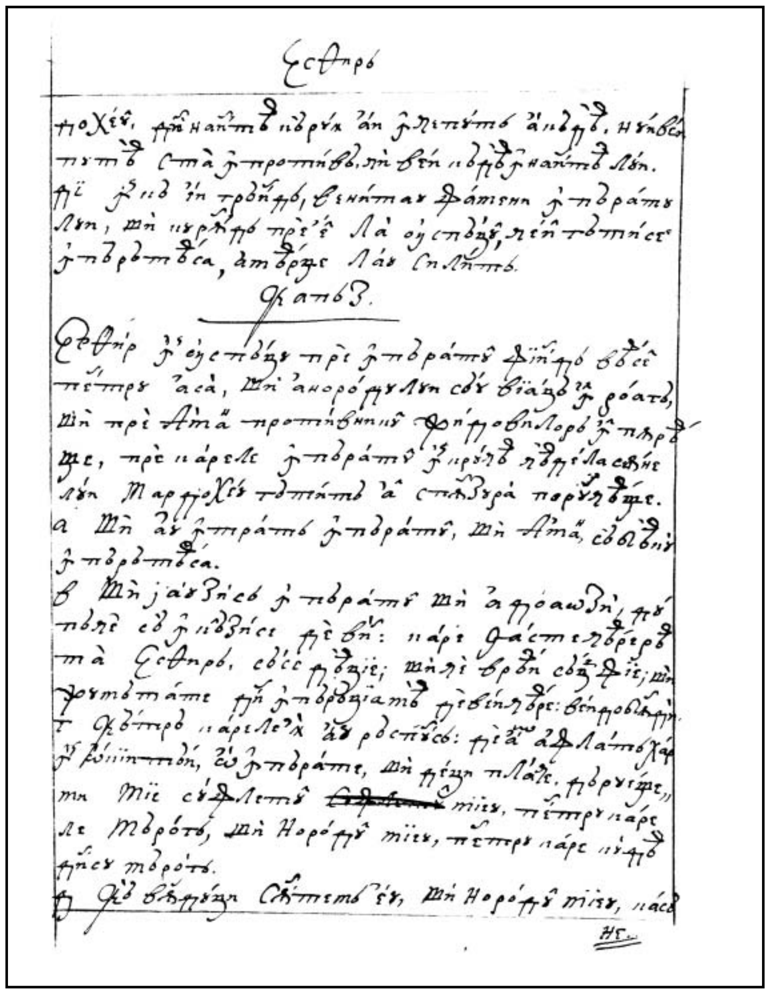
513v

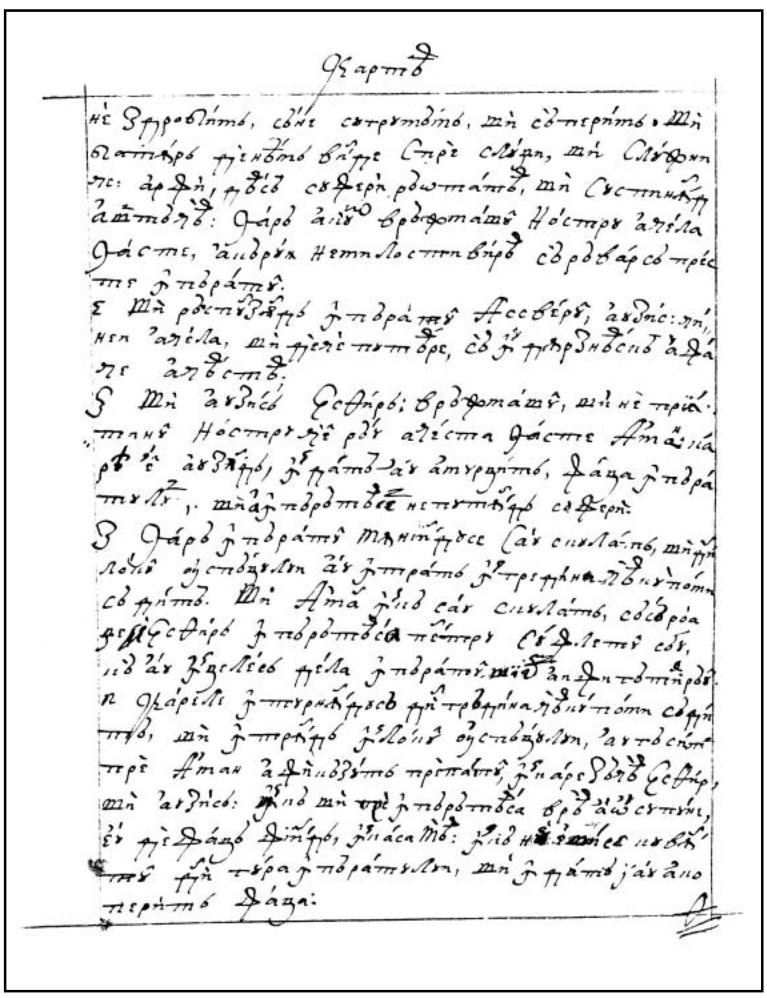
514r

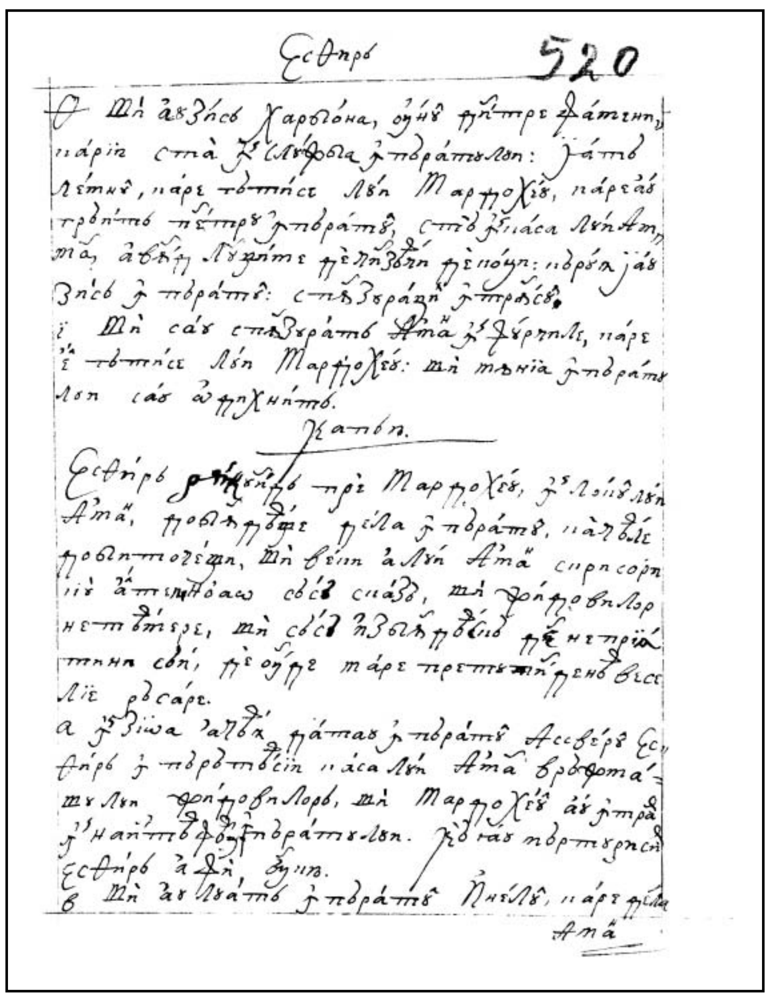
514v

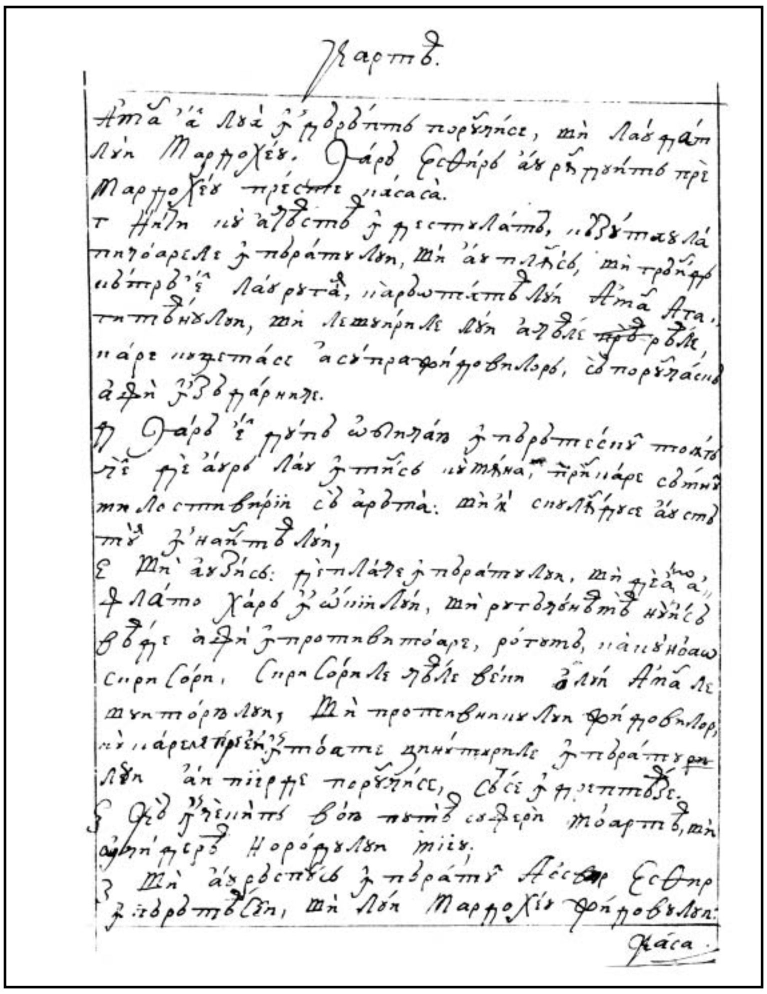
515r

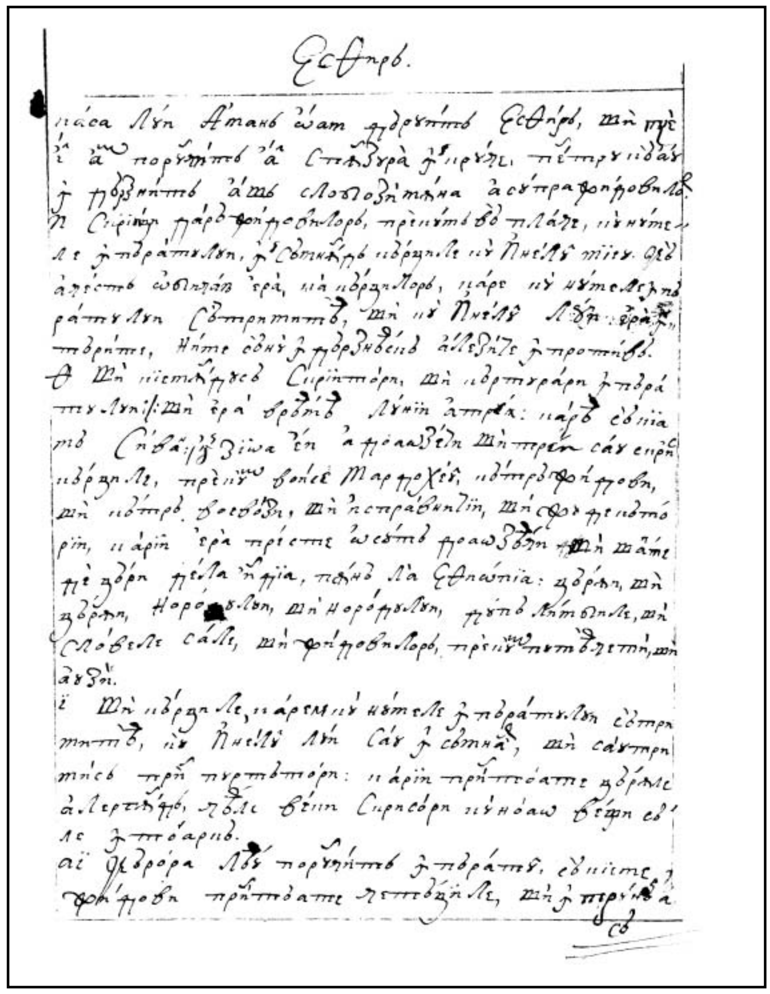
515v

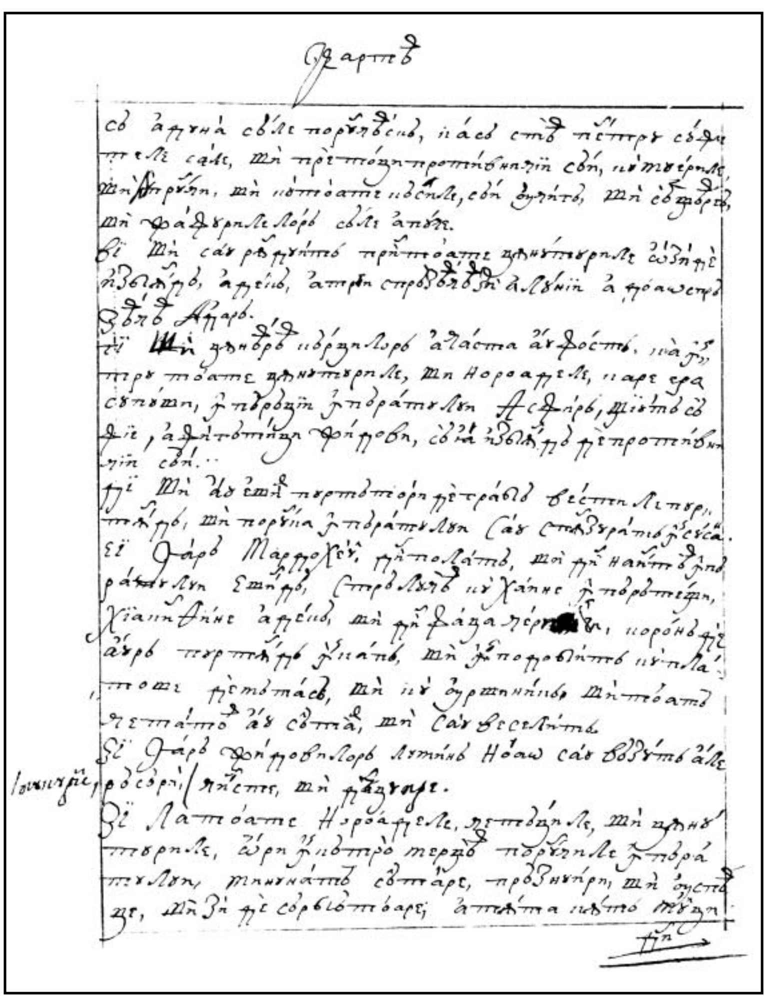
516r

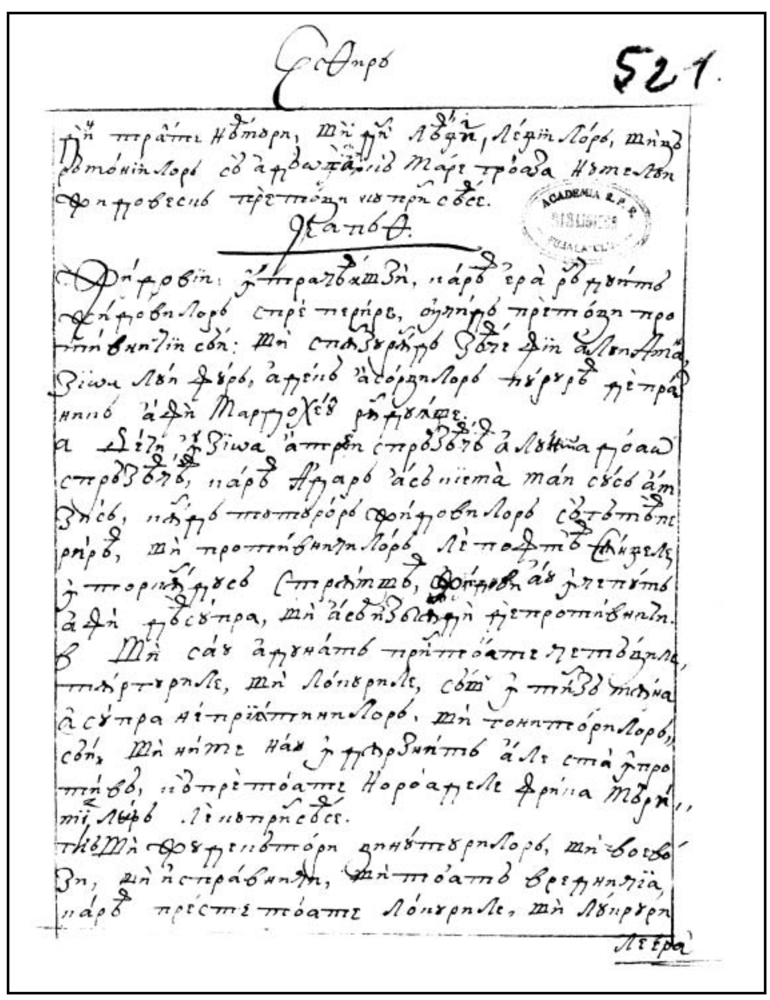
516v

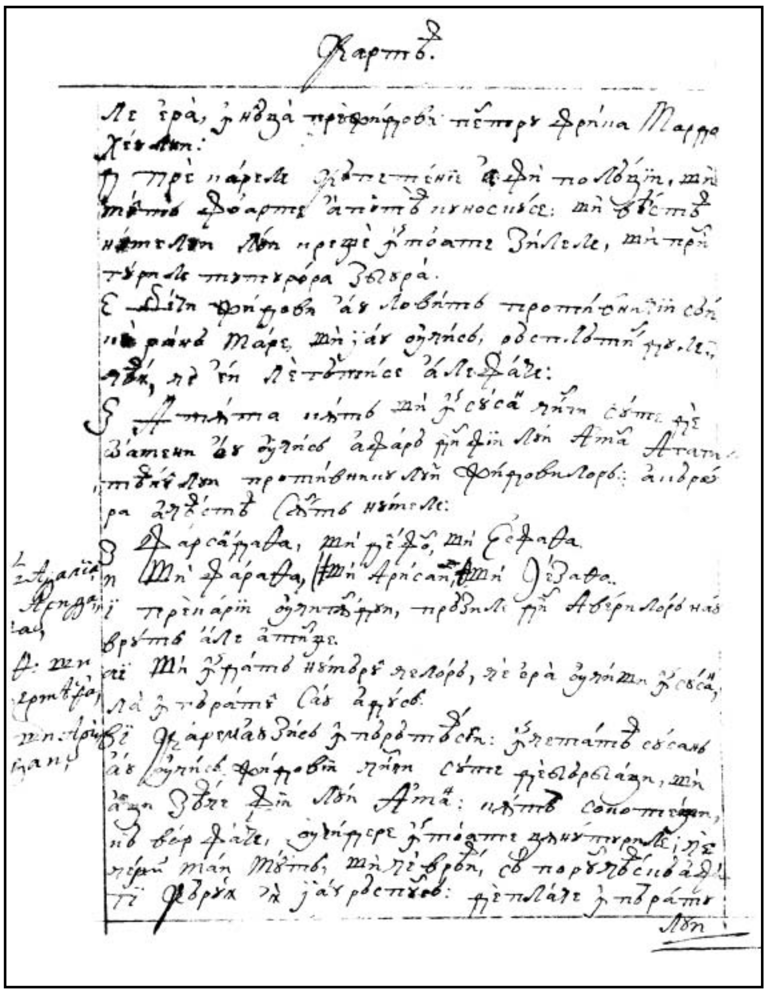
517r

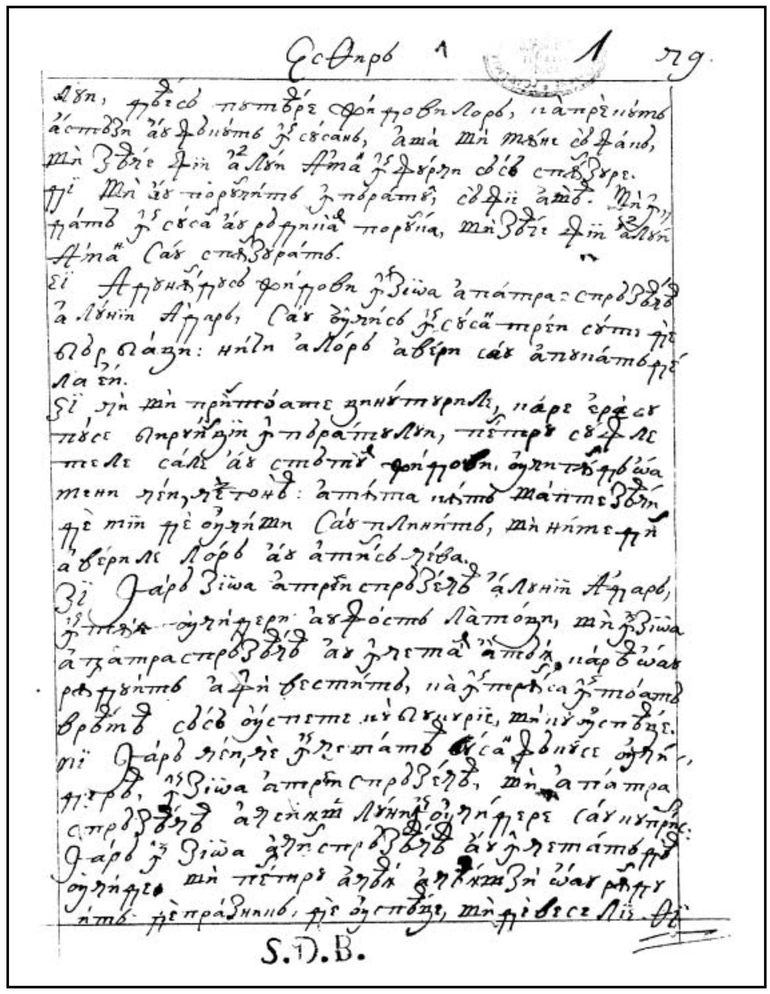

517v

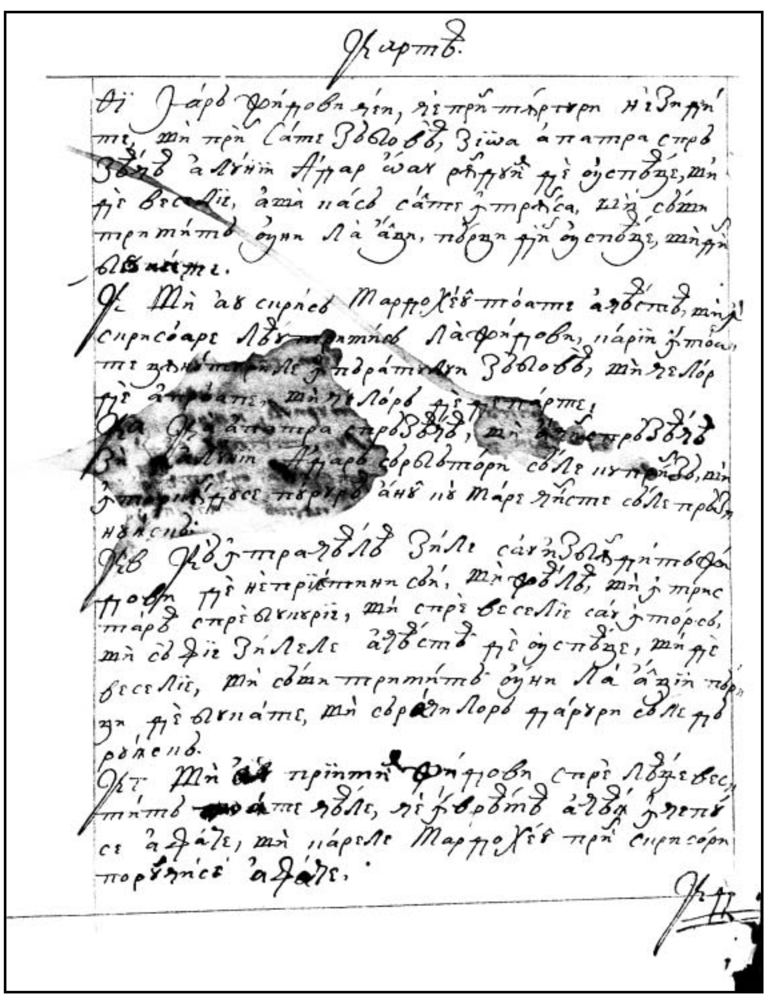
518r

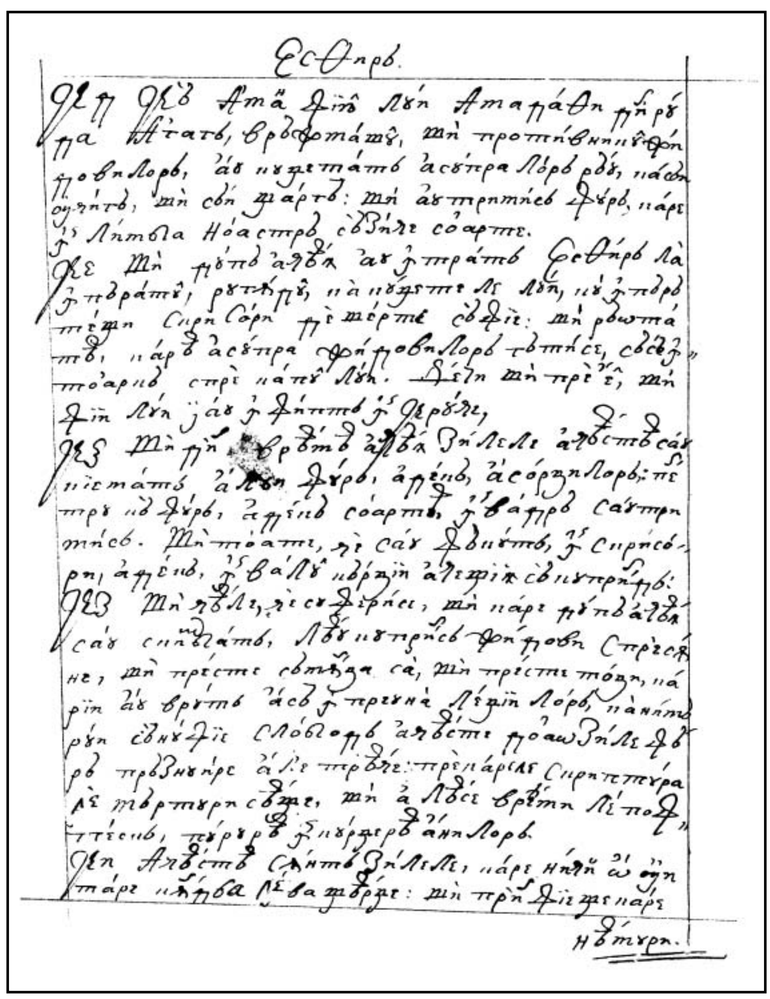

518v

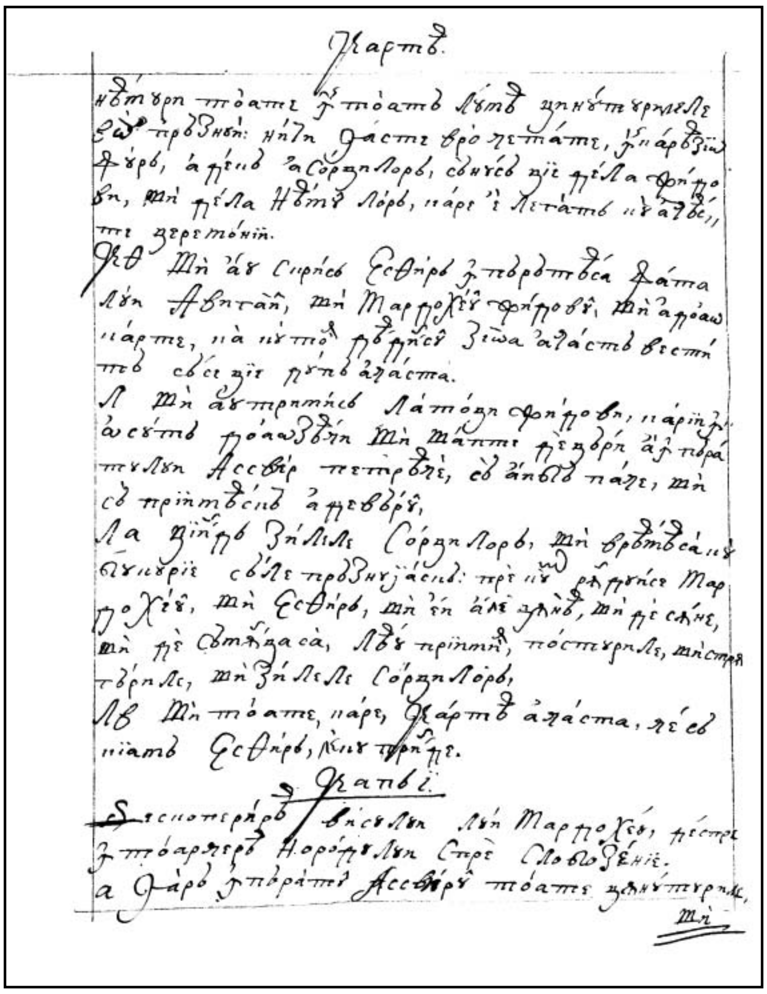
Ms 28
1r

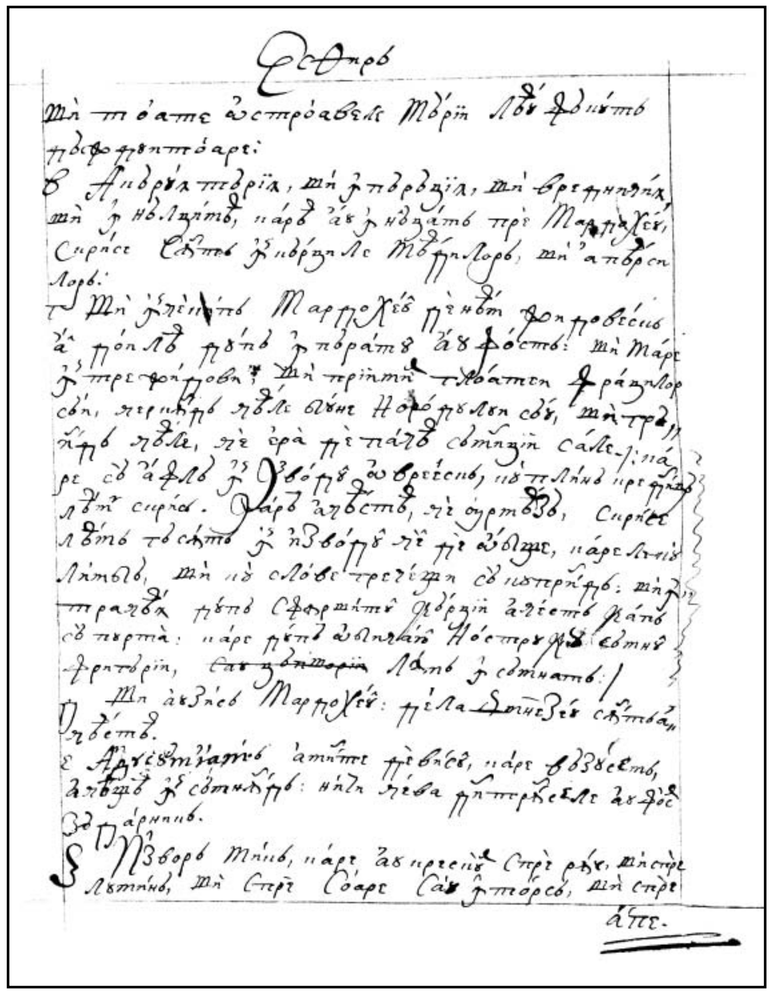

1v

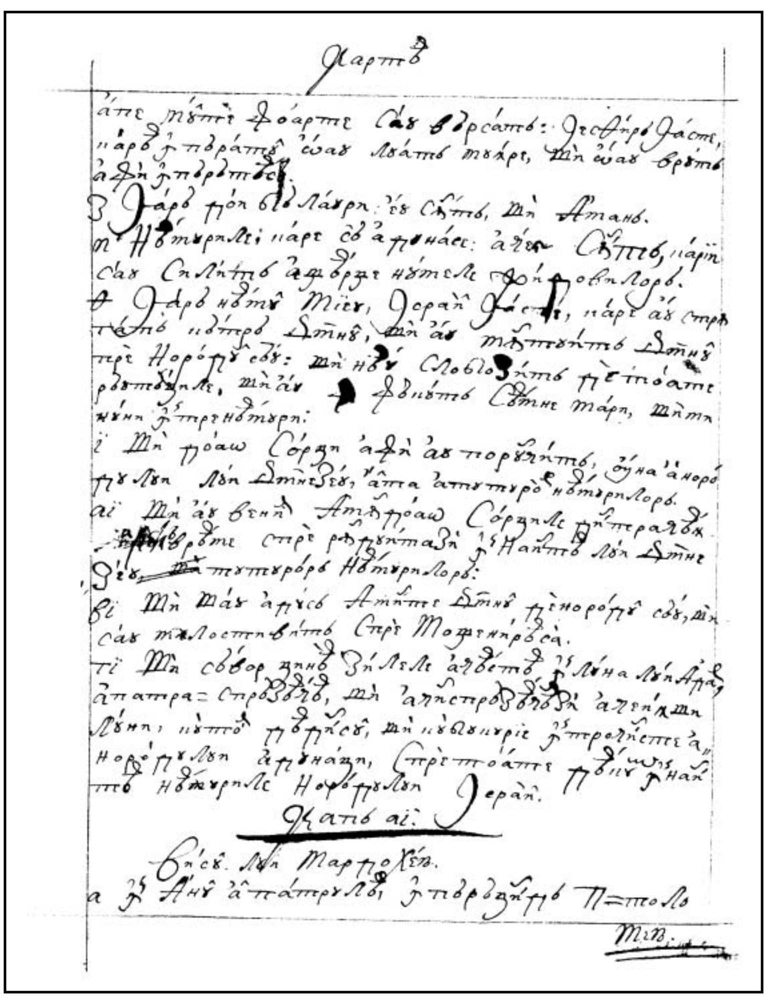
2r

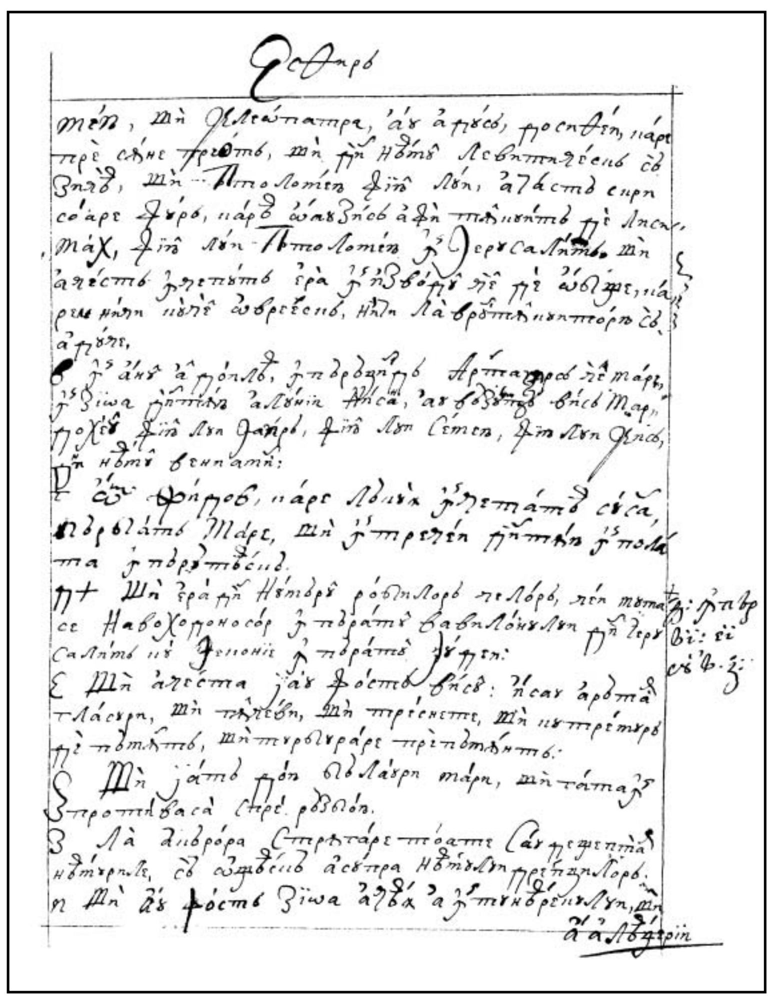
2v

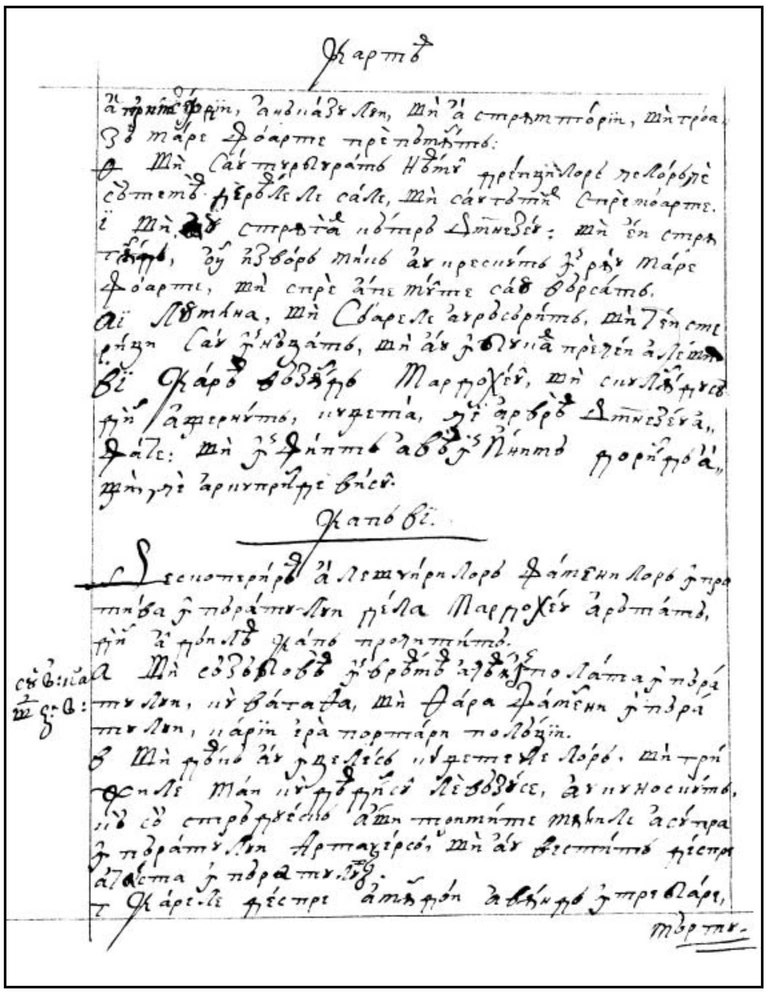
3r

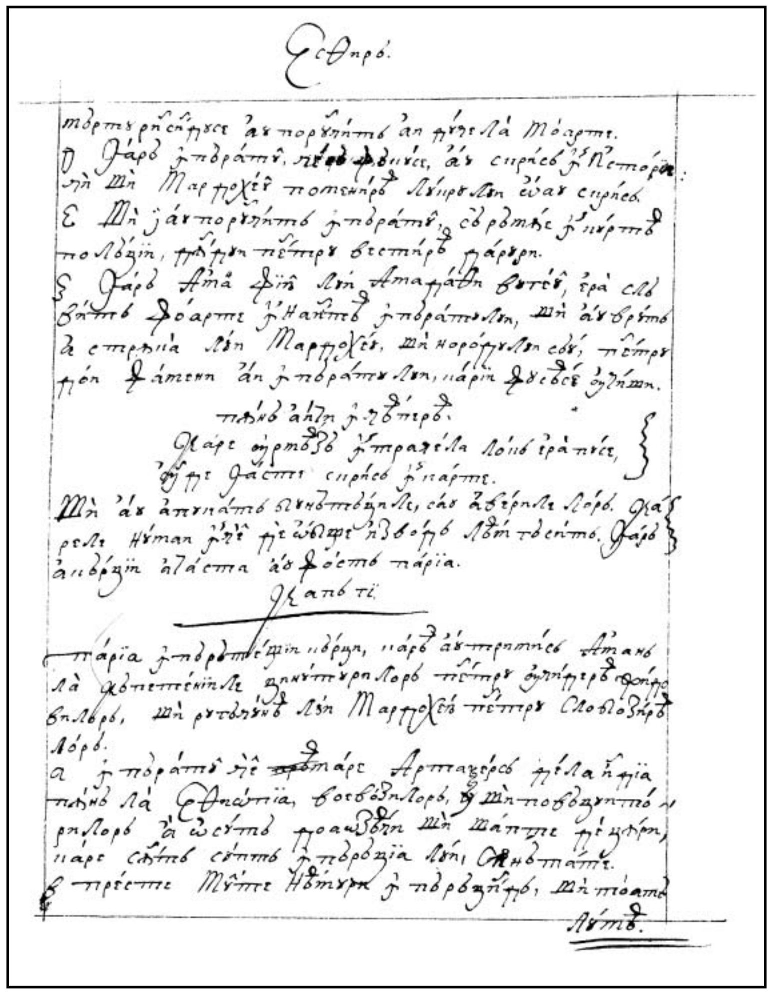
3v

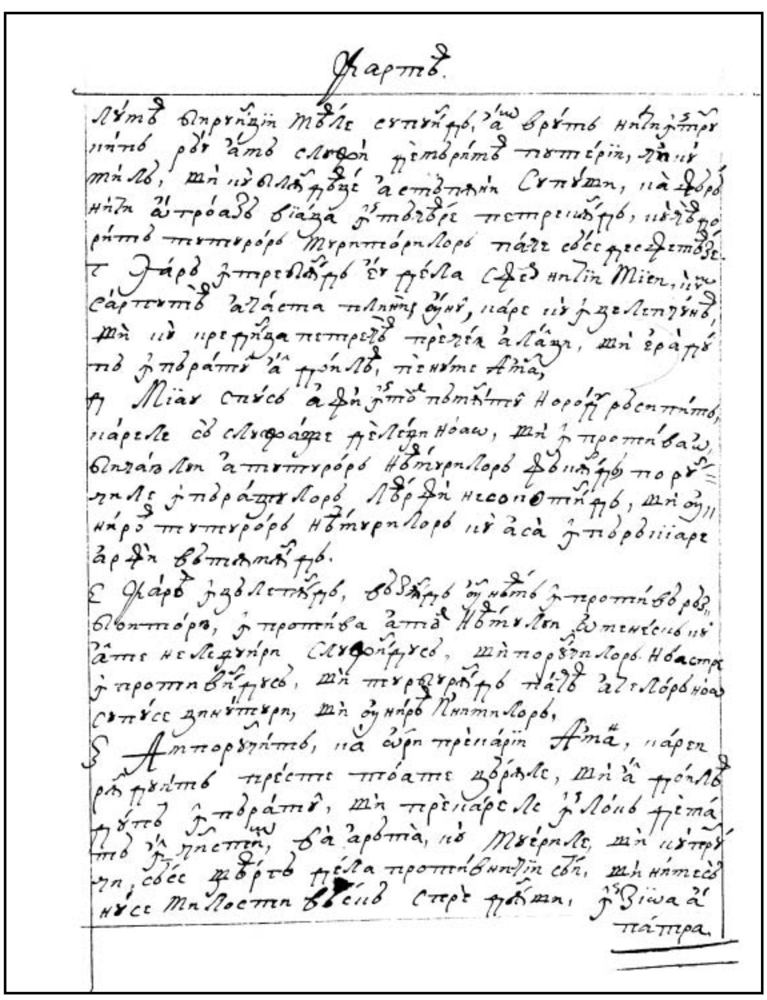
4r

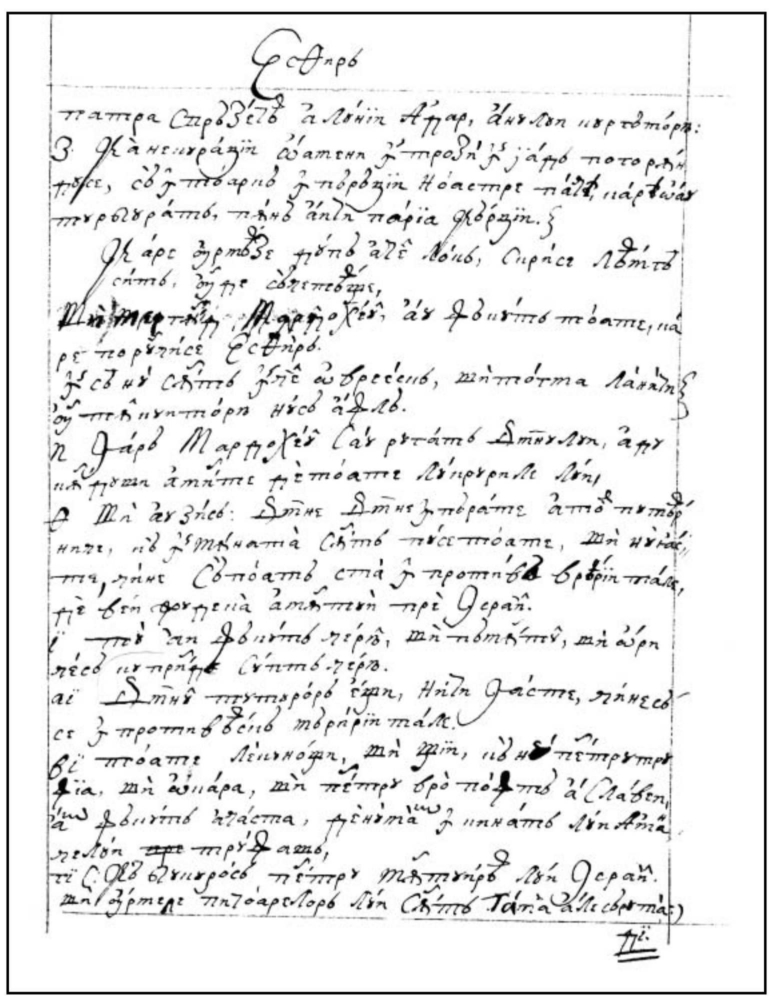
4v

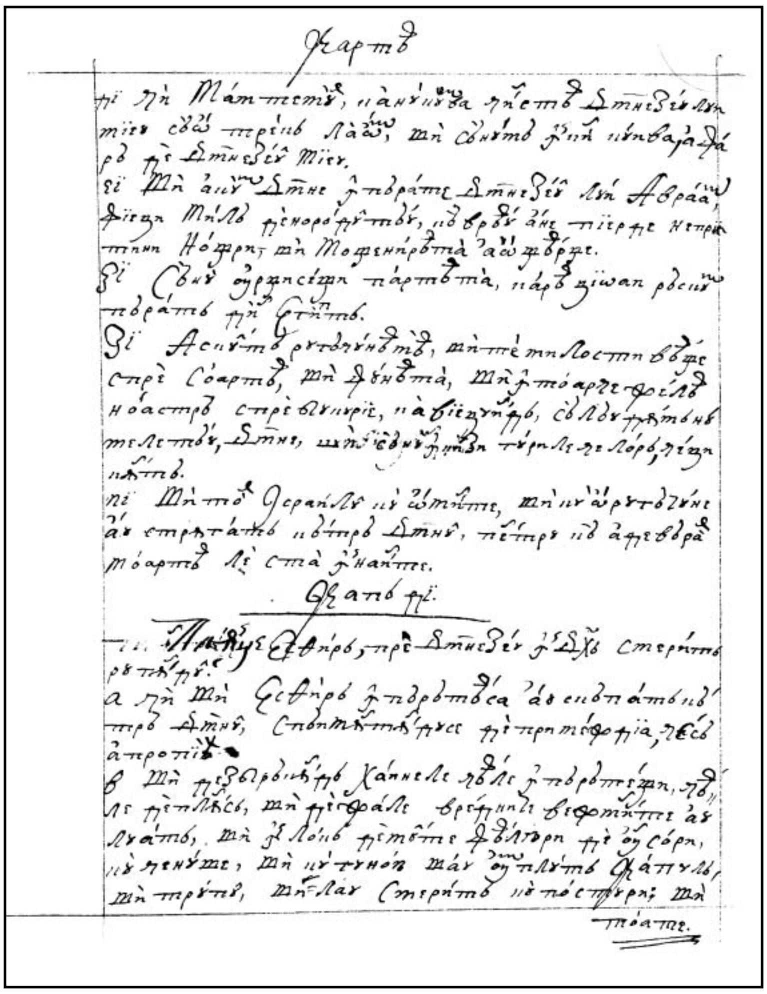
5r

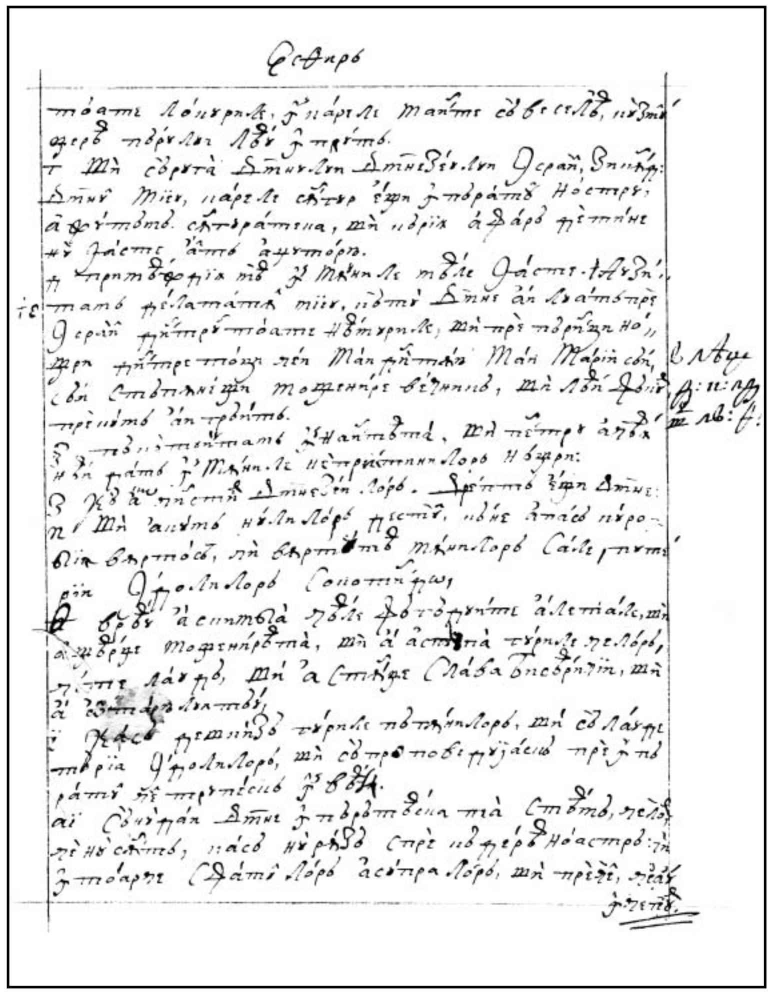

5v

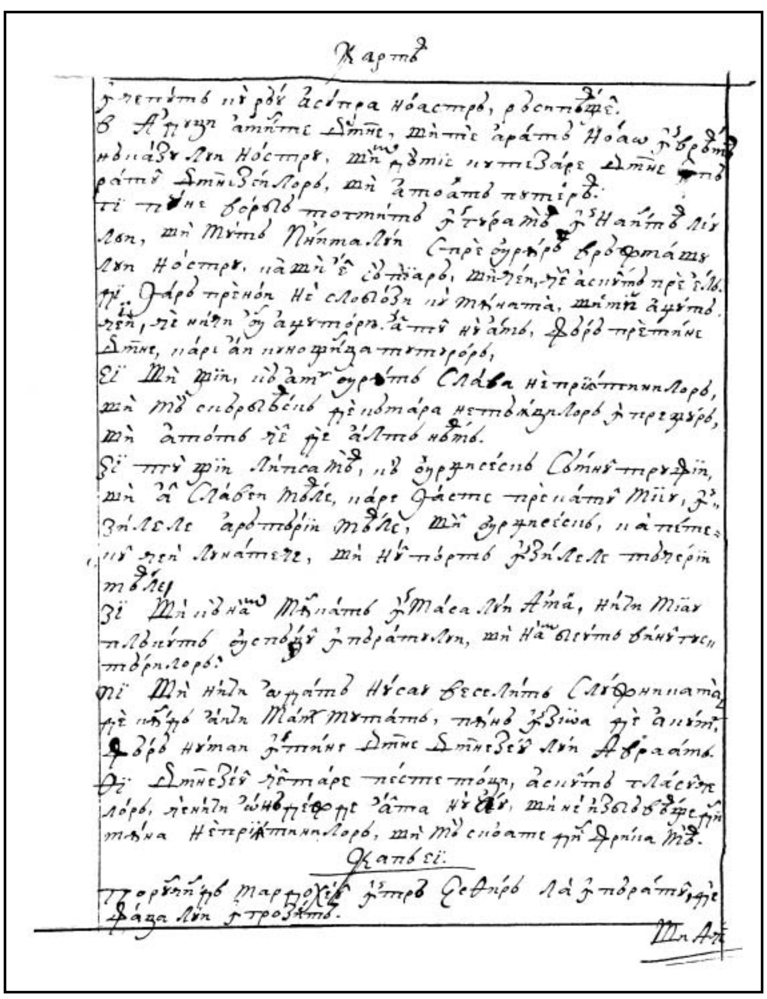

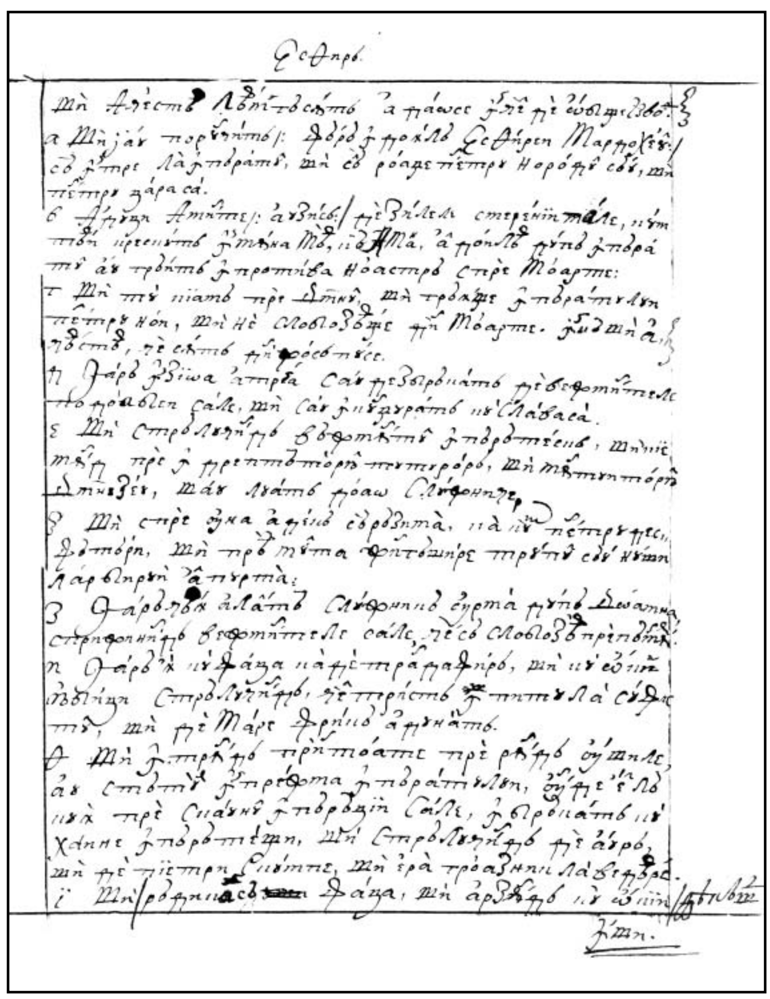
6r

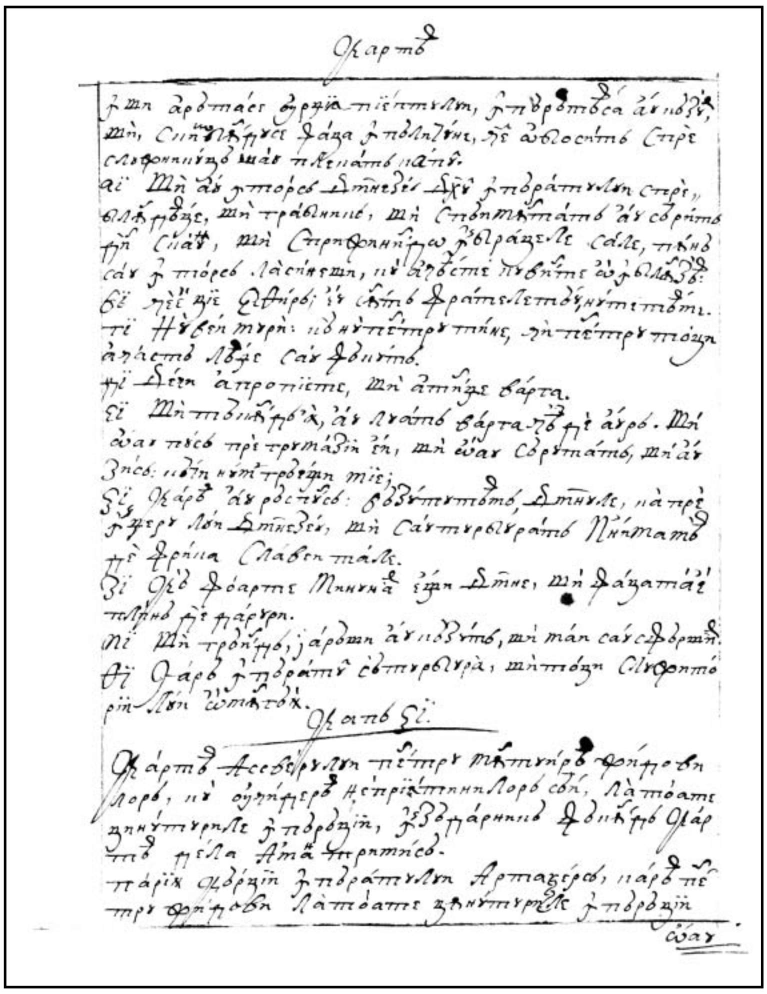

6v 7r

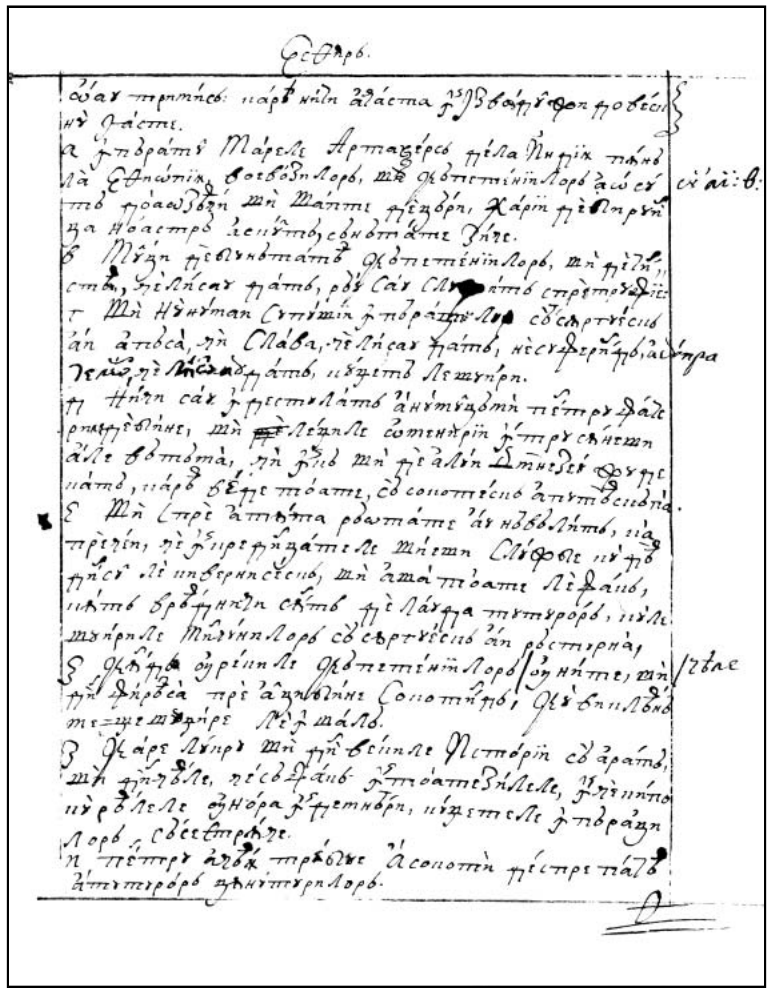

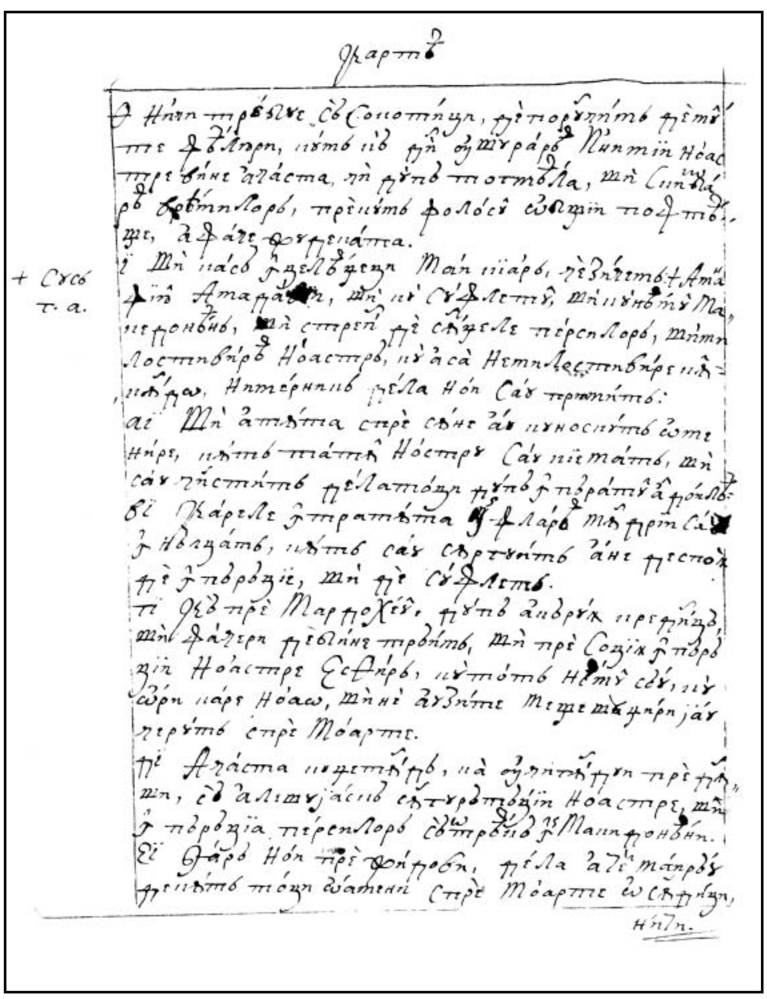
7v 8r

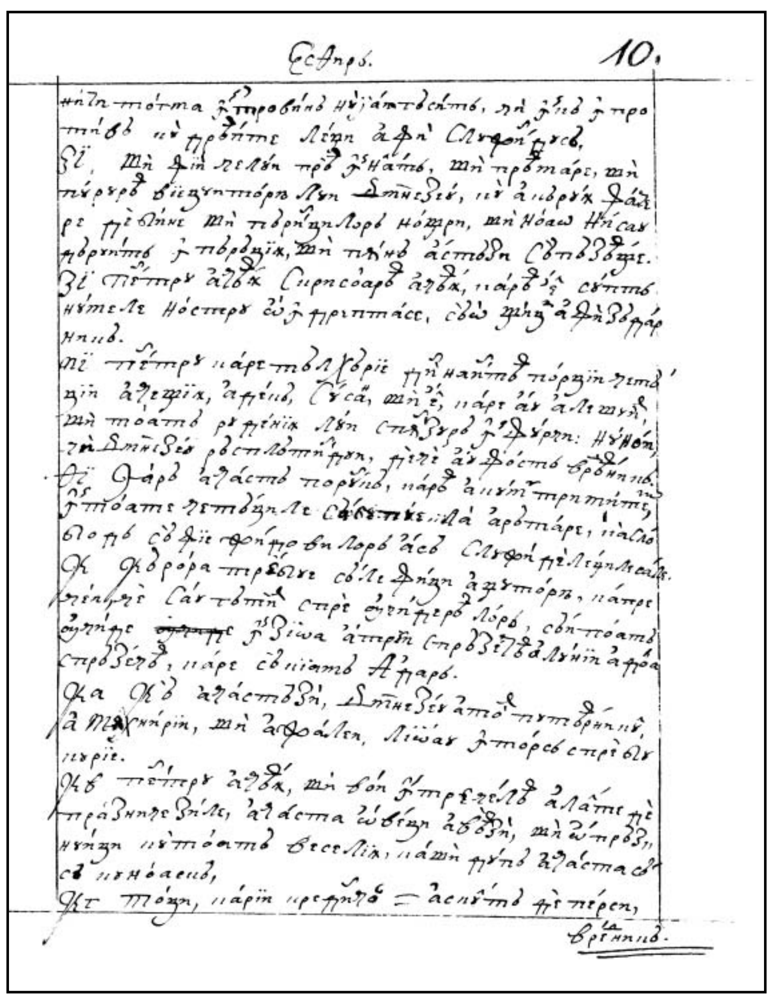
8v

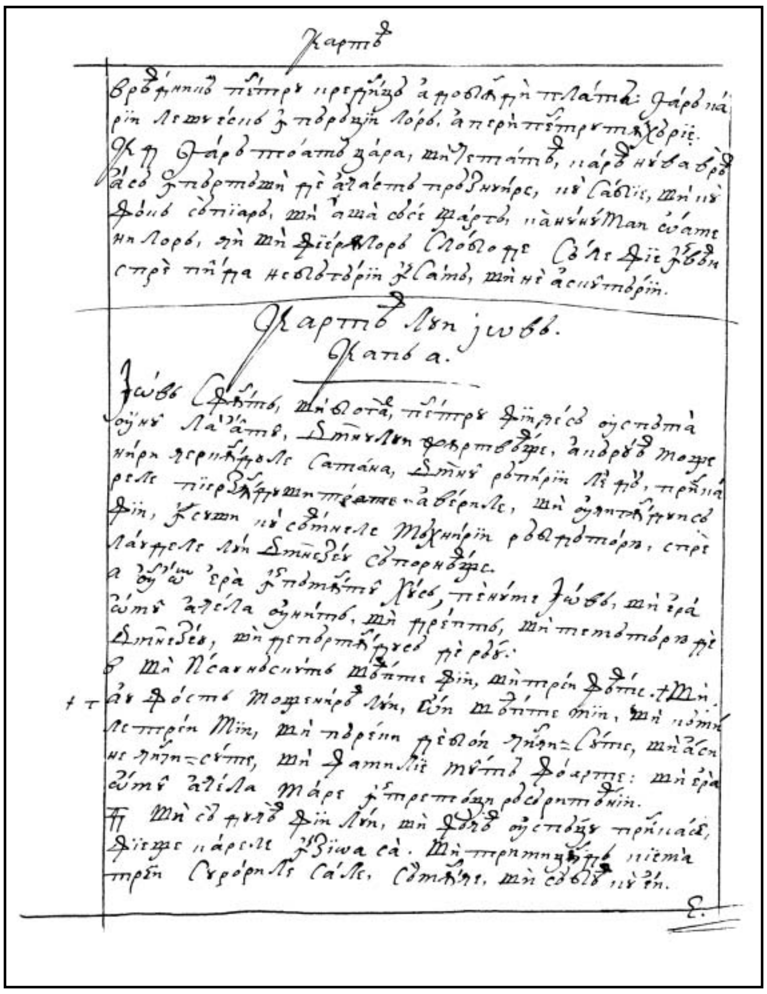
9r

9v

10r

10v

CARTEA LUI IOV

Cap 1

Iov, sfânt şi bogat, pentru fiii ce să uspăta unul la altul, Domnului jârtveaşte, a căruia moşteniri cercându-le Satana, Domnul răpirii le dă, prin carele pierzându-şi toate averile şi ucigându-i-să fiii, însuşi cu seamnele măhnirii răbdătoriu, spre laudele lui Dumnezeu să porneaşte.

1 . Un om era în pământul Hus, pe nume Iov; și era omul acela unit și drept și temătoriu de Dumnezeu și depărtându-să de rău.

2 . Și i s-au născut șeapte fii și trei feate.

3. Şi au fost moştenirea lui oi şeapte mii şi cămile trei mii şi părechi de boi cinci sute şi asine cinci sute şi familie multă foarte. Şi era omul acela mare între toţi răsăriteanii.

4. Și să ducea fiii lui și făcea uspățu prin case, fieștecarele în zioa sa. Și, trimițând, chema trei surorile sale să mânce și să bea cu ei. ||

11r 5. Și, trecând înprejur zilele uspățului, triimitea la ei Iov și-i sfințea; și, sculându-să dimineață, aducea arderi de tot pentru fieștecarii. Că zicea: „Ca nu cumva să fie păcătuit fiii miei și bine să fie cuvântat pre Dumnezeu în inimile sale". Așa făcea Iov în toate zilele.

6. Iară în oarecarea zi, venind fiii lui Dumnezeu să stea înnaintea Domnului, au fost între dânșii și Satan,

7. Căruia i-au zis Domnul: „De unde vii?" Care răspunzând, au zis: „Încungiurat-am pământul și l-am umblat".

8. Și au zis Domnul cătră el: „Au n-ai socotit sluga Mea, Iov, că nu iaste lui aseaminea pre pământ om unit și drept și temătoriu de Dumnezeu și depărtându-să de rău?"

9. Căruia răspunzând, Satan au zis: „Au doară Iov în zădar să teame de Dumnezeu?

10. Au nu Tu l-ai îngrădit pre el și casa lui și toate averile prinprejur, lucrurile mânilor lui le-ai blagoslovit și moșia lui au crescut pre pământ?

11. Ci întinde-Ți cătuși de cât mâna și atinge toate care biruiaște, de numai în față bine Te va cuvânta!"

12. Și au zis Domnul cătră Satan: „Iată, toate care are în mâna ta sânt; numai spre el să nu-ți întinzi mâna". Și au ieșit Satan de la fața Domnului.

13. Iară într-o zi oarecarea, mâncând fiii lui și featele și bând vin în casa fratelui său celui întâiu născut, |

11v 14. Sol au venit la Iov, care au zis: „Boii ara și asinile să păștea pre lângă ei;

15. Și au năvălit saveii și le-au luat toate, și slugile le-au lovit cu sabia; și am scăpat eu sângur, să-ți vestesc!"

16. Și încă el grăind, venit-au altul și au zis: „Focul lui Dumnezeu au căzut din ceriu și, lovind oile și slugile, le-au mistuit; și am fugit eu sângur, să-ți vestesc!"

17. Ci și acela încă grăind, venit-au altul și au zis: „Haldeii au făcut trei turme și au năvălit cămilele și le-au luat, ci încă și slujile le-au tăiat cu sabia, și eu am fugit sângur, să-ți vestesc!”

18. Încă el grăia și, iată, altul au întrat și au zis: „Fiii tăi și featele tale, mâncând și bând vin în casa fratelui său celui întâiu născut,

19. De năpraznă un vânt groaznic au năvălit despre partea pustiei și au lovit patru cornuri a casei, carea, căzând pre fiii tăi, i-au oborât și au murit; și am scăpat eu sângur să-ți vestesc!”

20. Atunci s-au sculat Iov și ș-au rupt vejmintele și, tunzându-și capul, căzând pre pământ s-au închinat,

*Ecli 5, 14. 1 Tim. 6, 5.

21. Și au zis: *„Gol am ieșit din pântecele maicii meale și gol mă voiu întoarce acolo. Domnul au dat, Domnul au luat; precum Domnului i-au plăcut, așa s-au făcut. Fie numele || Domnului binecuvântat!” 12r

22. Întru toate acestea n-au păcătuit Iov cu buzele sale, nici bolunzeaște ceva au grăit împrotiva lui Dumnezeu.

Cap 2

Satan, dobândind de la Dumnezeu slobozenie, loveaște pre Iov cu bubă rea foarte, pre carele și muierea lui îl probozeaște. Iară trei ai lui priiatini cercetându-l, în șapte zile împreună, fiindu-le milă, cu el pre pământ tăcuț șed.

1. Și au fost când, într-o zi oarecare, veniia fiii lui Dumnezeu și sta înnaintea Domnului; și venise și Satan între ei și sta înnaintea Lui,

2. De au zis Domnul cătră Satan: „De unde vii?” Care i-au răspuns: „Am încungiurat pământul și l-am umblat”.

3. Și au zis Domnul cătră Satan: „Au socotit-ai sluga Mea, Iovul, că nu ieste lui aseaminea pre pământ, bărbat unit și drept și temătoriu de Dumnezeu și depărtându-să de rău și încă ținându-și nevinovăția? Iară tu M-ai întărâtat asupra lui, ca să-l năcăjesc în zădar”.

4. Căruia răspunzând Satan, au zis: „Piele pentru piele și toate care are omul le va da pentru sufletul său.

5. Însă trimite-Ți mâna și-i atinge gura și trupul, și atunci vei vedea că în față bine | Te cuvintează!” 12v

6. Și au zis Domnul cătră Satan: „Iată, în mâna ta iaste, însă sufletul lui îl țâne”.

7. Și, ieșind Satan de la fața Domnului, au lovit pre Iov cu bubă rea, de la talpe până la creștetul lui;

8. Carele cu hărbul rădea puroile, șezând în gunoiu.

9. Și i-au zis muierea lui: „Încă tu rămâi în unirea ta? Binecuvintează pre Domnul și mori!”

10. Carele au zis cătră ea: „Ca una din muierile ceale nebune ai grăit. De am luat ceale bune din mâna lui Dumnezeu, ceale reale pentru ce să nu le priimim?” Întru toate aceastea n-au păcătuit Iov cu buzele sale.

11. Deci, auzând trei priiatini a lui Iov tot răul ce i să întâmplase, au venit fieștecarii din locul său, Elifaz Themaniteanul și Valdad Suhiteanul și Sofar Naamathineanul. Că să înțelesease ca, înpreună venind, să-l cerceteaze și să-l mângâie.

12. Și, rădicându-și de departe ochii săi, nu l-au cunoscut; și, strâgând, au plâns și, rumpându-și vejmintele, au prăsărat cenușe preste capul său în ceriu.

13. Și au șezut cu el pre pământ șapte zile și șapte nopți; și nime nu-i grăia cuvânt, că vedea durearea a fi foarte.

Cap 3 ||

13r

Iov, slobozând zăbalele firii, îș blastămă zioa nașterii sale și viața, arătând nevoile oamenilor și de câte reale să sloboade; carele de această lumină îndată să orbeaște.

1. După aceastea ș-au deșchis Iov gura sa și ș-au blăstămat zioa.

2. Și au grăit:

*Irim. 20, 24. [14]

3. *„Piară zioa în carea m-am născut și noaptea în carea s-au zis: «Zămislitu-s-au om!»

4. Zioa aceaea să se întoarcă în întunearec, nu o cearce Dumnezeu mai mult și să nu strălucească cu lumină!

5. Negrească-o întunearecul și umbra morții, cuprinză-o ceața și să se înváluiască în amărăciune!
6. Noaptea aceaea să o stăpânească întunecosul vifor, nu să socotească în zilele anului, nici să se numere în luni!
7. Fie noaptea aceaea sânguratecă, nici vreadnică de laudă!
8. Blesteme-o cei ce blastămă zioa, carii gata sânt a deștepta pre Leviathan!
9. Întunece-să stealele de ceața ei, aștеapte lumina și să nu o vază, nici răsăritul zorilor, când să rădică,
10. Că n-au închis ușa pântecelui ce m-au purtat, nici au depărtat ceale reale de la ochii miei!
11. Pentru ce n-am murit în zgău? Ieșind din pântece, căci îndată n-am perit? |
13v 12. Căci m-am cuprins în brață, căci m-am aplecat cu țâțăle?
13. Că acum dormind aș tăcea și în somnul mieu m-aș odihni,
14. Cu împărații și cu sfetnicii pământului carii își zidesc sângurătăți,
15. Au cu căpeteniile carii stăpânesc aur și-ș umplu casele sale de argint,
16. Au ca un fără vreame născut n-ași fi trăind, sau ca cei zămisliți, ce n-au văzut lumina.
17. Acolo cei necurați au încetat de gâlceavă și acolo s-au odihnit cei obosiți de vârtute,
18. Și cei biruiți cândva aseaminea fără gloate n-au auzit glasul silitoriului.
19. Cel mic și cel mare acolo sânt, și sluga, slobod de domnul său.
20. Pentru ce ticălosului s-au dat lumina, și viața celor ce sânt în amărăciune?
21. Carii așteaptă moartea și nu le vine, ca cei ce sapă comoara,
22. Și să bucură foarte când vor găsi mormântul
23. Bărbatului a căruia ascunsă-i iaste calea și l-au încungiurat Dumnezeu cu întunearec.
24. Mai nainte de-a mânca, suspin, și ca apele ce undează, așa-i rugirea mea.
25. Că frica de carea mă temeam mi-au venit, și de ce mă grigeam mi s-au întâmplat.
26. Au nu m-am tânguit? Au n-am tăcut? Au nu m-am odihnit? Și au venit preste mine mâniia". ||

14r

Cap 4

Elifaz ceartă pre Iov pentru nerăbdarea și să sârguiaște a-i arăta că pentru păcatele sale să ceartă de la Dumnezeu, Carele celui nevinovat protivnice nu-i trimite.

1 Și, răspunzând Elifaz Themaniteanul, au zis:
2 „De vom încеape a grăi, doară cu greu vei lua? Dară gândita vorbă cine o va putea ținea?
3. Iată, ai învățat pre mulți și mâni obosite ai întărit;
4. Pre cei ce să potignea i-ai învârtoșat, și genunchele ce tremura le-ai întărit.
5. Iară acum au venit preste tine rana și te-ai slăbit; atinsu-te-au și te-ai turburat.
6. Unde iaste frica ta, tăria ta, răbdarea ta și săvârșirea căilor tale?
7. Adu-ți aminte, rogu-te, cine cândva nevinovat au perit sau când cei drepți s-au șters?
8. Ci mai vârtos vezi pre cei ce lucră nedreptate și samănă dureri și le seaceră,
9. Suflând Dumnezeu a fi perit și de duhul mâniii Lui a fi mistuiți.
10. Rugirea leului și glasul leiței și dinții puilor de lei s-au zdrobit.
11. Tigrișul au perit pentru că nu avea pradă, și puii de leu s-au răsipit. |
14v 12. Iară cătră mine s-au zis cuvânt ascuns și ca pă furiș au cuprins ureachea mea vinele ohtării Lui.
13. În groaza vederii de noaptea, când somnul cuprinde pre oameni,
14. Spaimă m-au curins și tremurare, și toate oasele meale s-au cutremurat.
15. Și, trecând duhul pre lângă mine, s-au îngrozit perii trupului mieu.
16. Stătut-au cineva a căruia nu i-am cunoscut fața, chip înnaintea ochilor miei, și glas ca de boare lină am auzit.
17. *Au doară omul cu asămănarea lui Dumnezeu să va îndrepta, sau decât Făcătoriul său mai curat va fi omul?
18. *Iată, cei ce-I slujesc nu sânt stătornici și între îngerii Săi au grăit răotate.
19. Cu cât mai vârtos cei ce lăcuiesc în casă de lut, carii au temeiu de pământ să vor mistui ca de molii?
20. De dimineața până sara să vor tăia și, pentru că nici unul înțăleage, în veac vor peri.
21. Iară carii vor rămânea să vor lua dintre dânșii. Muri-vor, și nu întru înțelepciune.

*Jos 25, 4.
Jos 15, 15.
*2 Petr. 2, 4.
Iuda 1, 6.

Cap 5

Elifaz iarăşi ceartă pre Iov de ne||dreptate, că nime fără vina sa de la Dumnezeu să ceartă. Pentru aceaea îndeamnă pre Iov să se întoarcă cătră Dumnezeu şi aşa îi făgăduiaşte că-i vor fi toate norocite şi lucrurile dumnezeieştii rânduieli despre fâpturi le înalţă. 15r

1. Chiiamă, dară, de iaste cine să-ţi răspunză, şi la oarecare din sfinţi te întoarce.
2. Adevărat, pre cel bolund îl ucide mâniia, şi pre cel mic îl ucide pizma.
3. Eu am văzut pre cel bolund cu rădăcină tare şi i-am blăstămat frumseaţa lui îndată.
4. Departe vor fi fiii lui de mântuire şi să vor zdrobi în poartă şi nu va fi cine să-i scoaţă,
5. A căruie săcerişu cel flămând îl va mânca şi pre el îl va răpi cel întrarmat şi vor bea cei sătoşi averile lui.
6. Nimic pre pământ să face fără pricină, şi din năsip nu răsare durearea.
7. Omul să naşte spre lucru, şi paserea spre zburare.
8. Pentru aceaea eu mă voiu ruga Domnului şi la Dumnezeu voiu pune vorba mea,
9. Care face ceale mari şi neispitite şi minunate fără număr;
10. Care dă ploaie pre faţa pământului şi stropeaşte cu apă toate;
11. Care pune pre cei smeriţi întru-nnălţime şi pre cei mâhniţi îi rădică cu sânătate; |
12. Care răsipeaşte gândurile celor necuraţi, să nu poată plini mânile lor ce începuse; 15v
13. *Care prinde pre cei înţălepţi întru vicleşugul lor şi sfatul celor necuraţi răsipeaşte.

*1 Cor. 3, 19.

14. De zioa vor cădea întru-ntunearec şi ca în noaptea, aşa vor pipăi într-amiazezi.
15. Iară pre cel lipsit îl va mântui de sabia gurii lor, şi pre cel sărac, de mână sâlnică.
16. Şi va fi celui lipsit nădeajde, iară nedreptatea îş va trage gura sa.
17. Fericitu-i omul care să ceartă de la Dumnezeu; deci certarea Domnului să nu o urgiseşti,
18. Că El răneaşte şi vindecă; loveaşte, şi mânile Lui vor face sănătos.
19. În şase năcazuri te va slobozi, şi într-a şaptea nu te va atinge răul.
20. În foamete te va scoate din moarte, şi în războiu din mâna sabiii.
21. De zbiciul limbei te vei ascunde şi nu te vei teame de năcaz când va veni.
22. În pustiire şi în foamete vei râde, şi de fierile pământului nu te vei îngrozi,
23. Ci cu pietrile ţânuturilor legătura ta, şi fierile pământului păciuitoare vor fi ţie.
24. Şi vei şti că pace are cortul tău şi, cercetându-ţi feliul tău, nu vei păcătui.
25. Şi vei şti că înmulţită va fi sămânţa ta, şi neamul tău, ca iarba pământului. ||
26. Întra-vei în mormânt în prisosire, precum să adună stogul în vreamea sa. 16r
27. Iată, aceasta precum am cercat, aşa iaste. Carea auzând, cu mintea o socoteaşte".

Cap 6

Arată Iov că cu mult mai greale pătimeaşte decât ar fi vreadnic, jeluindu-să că să părăseaşte de la priiatini, certând greu şi pre aceşti trei carii la sâne venise a-l mângăia; şi cu răbdare a-l asculta, ceare.

1. Şi răspunzând Iov, au zis:
2. „Batâr de s-ar cumpăni păcatele meale, cu carele m-am făcut vreadnic de mânie şi de pedeapsa carea pătimesc, în cumpănă.
3. Ca năsipul mării aceasta mai grea s-ar arăta. Pentru aceaea şi cuvintele meale de dureare sânt pline.
4. Că săgeţile Domnului sânt spre mine, a cărora urgiia au beut duhul mieu, şi îngrozirile Domnului oştesc asupra mea.
5. Au rugi-va măgariul sălbatec când va avea iarbă? Sau va mugi boul când va sta dinnaintea ieslii pline?
6. Sau să va putea mânca ceva nesărat, ce nu-i deres cu sare? Sau va putea cineva gusta, care gustându-să, aduce moarte?
7. Ceale ce mainte nu era să le atingă sufletul | mieu, acealea pentru strâmturarea, acum bucatele meale sânt. 16v
8. Cine-m va da, să-m vie cearerea mea; şi ce aştept să-mi dăruiască Dumnezeu?
9. Şi Cel ce au început, Acela să mă zdrobească să-Şi sloboază mâna şi să mă ucigă?
10. Şi aceasta să-m fie mângăiarea ca, năcăjindu-mă cu dureare, să nu îngăduiască, nici să zică împrotivă cuvintelor sfatului.

11. Că ce-i tăriia mea, ca să sufăr? Care-i sfârșitul mieu, să mă port cu răbdare?
12. Nici tăriia pietrilor, tăriia mea, nici trupul mieu de aramă iaste.
13. Iată, nu-mi iaste ajutoriu în mine și cei de lipsă ai miei încă s-au depărtat de la mine.
14. Cine-și ia de la priiatinul său mila, frica Domnului o au părăsit.
15. Frații miei m-au trecut ca răpegiunea ce treace repede în văli.
16. Cei ce să tem de brumă, va cădea preste dânșii neaoa.
17. În vreamea când vor fi răsipiți, vor peri și, cât să va încălzi, să vor topi din locul său.
18. Încâlcitu-s-au cărările pașilor lor. Umbla-vor în deșert și vor peri.
19. Socotiți cărările Theman, drumurile Sava și așteptați puțântel.
17r 20. Rușinatu-s-au, căci am nădăjduit; veni| |t-au și până la mine și s-au acoperit cu rușine.
21. Acum ați venit; și acum, văzând rana mea, vă teameți.
22. Au doară am zis: „Aduceți-m", și „Din averile voastre dați-m"?
23. Sau: „Sloboziți-mă din mâna vrăjmașului și din mâna celor vârtoși scoateți-mă"?
24. Învățați-mă, și eu voiu tăcea; și, de nu știu doară ceva, învățați-mă!
25. Pentru ce ați hulit cuvintele adevărului, nefiind dintre voi careva care să mă poată vădi?
26. Numai spre certare v-ați împodobit vorba și în vânt scoateți cuvintele.
27. Preste cel sărac de părinți năvăliți și vă sârguiți a răsturna priiatinul vostru.
28. Însă ce-ați început, umpleți; dați-mi ureache și vedeți de mințu.
29. Răspundeți, rogu-vă, fără prigonire, și, grăind, cel ce-i drept judecați.
30. Și nu veți afla în limba mea nedreptate, nici în fălcile meale bolunzia va răsuna.

Cap 7

Iov a vieţii omeneşti şi ale sale multe feliuri de năcazuri arată, nici a i să răsplăti după fericirea 17v *vieţii de acum. Şi ceare de la Dumnezeu a să slobozi din mişălătăţ, | mirându-se de rânduiala lui Dumnezeu pentru mişelul om.*

1. Războiu iaste viața omului pre pământ și ca zilele năimitului zilele lui.
2. Precum sluga doreaște umbra și precum năimitul aștaptă sfârșitul lucrului său,
3. Așa și eu am avut luni deșarte și nopț ostenitoare mi-am numărat.
4. De voiu dormi, voiu zice: «Când mă voiu scula?» Și iarăși voiu aștepta sara și mă voiu umplea de dureri până la întunearec.
5. Îmbrăcatu-s-au trupul mieu cu putrejune și cu gunoiul pravului; pielea mea s-au uscat și s-au încrețit.
6. Zilele meale mai reapede au trecut decât de la țăsătoriu pânza să taie și s-au sfârșit fără de nici o nădejde.
7. Adu-ți aminte că vânt iaste viața mea și nu să va întoarce ochiul mieu să vază ceale bune,
8. Nici să va uita la mine vederea omului; ochii tăi spre mine, și nu voiu sta.
9. Precum să mistuiaște norul și treace, așa care să va pogorî în iad nu să va sui,
10. Nici să va mai întoarce în casa sa, nici-l va mai cunoaște locul lui.
11. Pentru aceaea și eu nu voiu îngădui gurii meale; grăi-voiu în năcazul sufletului mieu, băznui-voiu cu amărăciunea sufletului mieu.
12. Au doară mare sânt eu, au cât, că m-au încungiurat cu închisoare? ||
18r 13. De voiu zice: «Mângăia-mă-va patul mieu și mă voiu rădica grăind în așternutul mieu»,
14. Îngrozi-mă-vei prin visuri și prin vedenii, cu înfricoșeri mă vei lovi;
15. Pentru aceaea au ales zătigneală sufletul mieu și moarte oasele meale.
16. Deznădăjduit-am, nicidecum mai mult voiu trăi. Îngăduiaște-mi, că nimica sânt zilele meale.
17. Ce iaste omul, că-l mărești? Căci pui preste el inima Ta?
18. Cercetezi-l de dimineață și curund îl cerci.
19. Până când nu-mi îngăduiești, nici mă lași să-mi înghițu balele meale?
20. Păcătuit-am; ce-ți voiu face, o, Păzitoriul Oamenilor? Pentru ce m-ai pus împrotivitoriu Ție și m-ai făcut mie însumi greu?
21. Căci nu iai păcatul mieu, și pentru ce nu depărtezi nedreptatea mea? Iată, acum în pulbere voiu dormi, și dimineață de mă vei cerca, nu voiu sta".

Cap 8

Valdat pre Iov îl ceartă ca pentru o vorbă nedumnezeiască şi-l îndeamnă să să întoarcă cătră Dumnezeu şi spre mai bună viaţă; şi aşa-i făgăduiaşte că toate-i vor fi mai fericite şi-i arată

câtu-i de deşartă nădejdea făţarnicilor, zicând că Dumnezeu celor buni, bune, şi celor răi, reale numai le dă. |

1. Și, răspunzând Valdad Suhiteanul, au zis: 18v
2. „Până când vei grăi de acealea şi duh de multe feliuri cuvintele gurii tale?
3. Au doară Dumnezeu înșală judecata? Au Cel Atotputernicul răstoarnă ce-i drept?
4. Şi fiii tăi de-I vor fi păcătuit şi i-au slobozit în mâna nedreptății sale,
5. Iară tu de te vei scula devreame cătră Dumnezeu şi te vei ruga Atotputearnicului,
6. De vei umbla curat şi drept, îndată să va deştepta cătră tine şi aşezat va face lăcaşul dreptăţii tale.
7. Atâta cât de vor fi fost ceale dintâiu ale tale mici, şi ceale de pre urmă ale tale să vor înmulţi foarte.
8. Că întreabă neamul cel de mainte şi cu deadinsul cearcă pomenirea părinţilor.
9. *Că de ieri sântem şi nu ştim, căci ca umbra zilele noastre trec pre pământ.

*Jos 14, 2. Psalm 143, 4.

10. Şi ei te vor învăţa; grăi-ţ-vor şi din inima sa ţ-or scoate cuvinte.
11. Au poate trăi volbura fără umezală sau şovarul a creaşte fără apă?
12. Încă fiind în floare, nici rumpându-se cu mâna, să uscă.
13. Aşa, căile tuturor celor ce uită pre Dumnezeu, şi nădejdea făţarnicului va peri.
14. Nu-i va plăcea trândăvirea sa şi, precum pânza painjinului, cutezarea lui. ||
15. Răzima-să-va spre casa sa şi nu va sta; propti-o-va şi nu să va scula. 19r
16. Umădă să veade până a veni soarele şi în răsăritul său colţul lui va răsări.
17. Preste grămadă de pietri rădăcinile lui să vor îndesa şi între pietri va zăbovi.
18. De-l va sorbi din locul său, îl va tăgădui şi-i va zice: «Nu te-am cunoscut!».
19. Că aceasta-i veselia căii lui, ca iarăşi din pământ alţii să răsară.
20. Dumnezeu nu va lepăda pre cel unit, nici va întinde mâna celor vicleni,
21. Până ce să va umplea de râs gura ta şi buzele tale de veselie.
22. Carii te urăsc să vor îmbrăca cu ruşine şi cortul celor necuraţi nu va sta”.

Cap 9

Îngăduiaşte Iov a fi Dumnezeu preste toate drept, nici a putea omul învinge pre Dumnezeu de nedreptate. Omul, zice Iovul, asămănându-să lui Dumnezeu, nu să poate îndrepta; mărime dumnezeieştii puteri şi a înţelepciunii să arată, ca nime să nu-i poată sta împrotivă sau a-i răspunde. Iară Dumnezeu şi pre cel necurat loveaşte, şi pre cel nevinovat. Şi a sa nevinovăţie împrotiva priiatinilor o sprijineaşte, pomenindu-şi năcazul. |

1. Și, răspunzând Iov, au zis: 19v
2. „Adevărat ştiu că aşa iaste şi cum că nu să îndreptează omul asămânându-să cu Dumnezeu.
3. De va vrea a să prici cu El, nu-I va putea răspunde una pentru o mie.
4. Cel înţelept cu inima şi tare cu vârtutea, cine I-au stat împrotivă şi pace au avut?
5. Carele au mutat munţii şi n-au ştiut cei ce i-au răsipit în urgiia Sa;
6. Cel ce mişcă pământul din locul său şi stâlpii lui împreună să lovesc;
7. Care porunceaşte soarelui şi nu răsare, şi stealele le încuie ca supt peceate;
8. Carele au întins ceriurile sângur şi păşaşte pre valurile mării;
9. Care face Arcturul şi Orionul şi Hiara şi ceale dinlăuntrul austrului;
10. Carele face ceale mari şi necuprinse şi minunate, a cărora nu iaste număr.
11. De va veni la mine, nu-L voiu vedea; de să va duce, nu-L voiu înţăleage.
12. De va întreba de pripă, cine-I va răspunde sau cine poate zice: «Căci aşa faci?»
13. Dumnezeu, a Căruia mănii nime-I poate sta împrotivă şi supt Carele să pleacă cei ce poartă pământul.
14. Dară eu cât sânt, ca să-I răspunzu şi || să vorbesc cu cuvintele meale cu El? 20r
15. Care de-aşi şi avea ceva drept, nu-I voiu răspunde, ci mă voiu ruga Judecătoriului mieu;
16. Şi chemându-L, de mă va asculta, nu crezu că au ascultat glasul mieu.
17. Că în vifor mă va zdrobi şi va înmulţi ranele meale şi fără pricină.
18. Nu îngăduiaşte a să odihni duhul mieu şi mă umple de amărăciune.
19. De să cearcă tărie, foarte vârtos iaste; de să cearcă dreptatea judecăţii, nime nu îndrăzneaşte pentru mine a grăi mărturie.

20. De voiu vrea a mă îndrepta, gura mea mă va osândi. De voiu vrea nevinovat a mă arăta, strâmb mă va dovedi.
21. De voiu fi și unit, și aceasta nu va ști sufletul mieu și mi să va urî de viiața mea.
22. Una iaste carea am grăit: «Şi pre cel nevinovat şi pre cel necurat El îi mistuiaşte.
23. De bate, ucigă o dată, şi nu râză de pedeapsele celor nevinovaţi.
24. Pământul s-au dat în mânile necuratului, faţa judecătorilor Lui o acopere, că de nu-i El, cine dară iaste?»
20v 25. Zilele meale mai grabnice au fost decât alergătoriul; fugit-au şi n-au | văzut binele.
26. Trecut-au ca corăbiile ce poartă poame, ca pajora ce zboară la hrană.
27. Când voiu zice, nicidecum aşa voiu vorbi, schimbu-mi faţa şi cu dureare mă strâng.
28. Mă stideam de toate lucrurile meale, ştiind că nu ierţi celui ce greşaşte.
29. Iară deşi aşa sânt necurat, pentru ce în zădar m-am ostenit?
30. De mă voiu spăla ca cu apele ceale de nea şi vor străluci ca ceale preacurate mânile meale,
31. Măcar în gunoiu mă vei întinge şi urât mă vor face vejmintele meale.
32. Că nici omului ce-i mie aseaminea voiu răspunde; nici care cu mine în judecată din drept să se poată auzi.
33. Nu iaste care pe amândoi să-i poată vădi şi să-şi puie mânile într-amândoi.
34. Deperteze de la mine varga Sa şi spaima Lui nu mă înfricoşaze.
35. Grăi-voiu şi nu mă voiu teame de El; că nici pociu, temându-mă, răspunde.

Cap 10

Iov îş tânguiaşte necazul, pricina lui de la Dumnezeu cercând; carea o arată a nu fi fost răotatea sa, nici neştiinţa lui Dumnezeu, Carele ziditul de la Sâne om bine-l || cunoaşte. Şi iarăşi pentru prisosirea pedeapsii să tânguiaşte a fi născut. 21r

1. Ureaște-să sufletul mieu de viața mea, slobozi-voiu asupra mea vorba mea, grăi-voiu întru amărăciunea sufletului mieu.
2. Zice-voiu lui Dumnezeu: «Să nu mă osândeşti! Spune-mi căci aşa mă judeci?
3. Au doară bine a fi, Ţi să veade, de mă vei huli şi mă vei apăsa, lucrul mânilor Tale, şi vei ajuta sfatul necuraţilor?
4. Au doară ochi trupeşti sânt Ţie sau precum veade omul, şi Tu vei vedea?
5. Au doară ca zilele omului, zilele Tale, şi anii Tăi ca vreamile omeneşti sânt?
6. Să cauţi nedreptatea mea şi păcatul mieu să ispiteşti?
7. Şi să ştii că nimic necurat am făcut, nime fiind care din mâna Ta să poată scoate.
8. Mânile Tale m-au făcut şi m-au zidit tot împregiur. Şi aşa de năprasnă mă răpezeşti.
9. Adu-Ţi aminte, rogu-mă, că ca lutul m-ai făcut şi în pulbere mă vei întoarce.
10. Au nu ca laptele m-ai muls şi ca caşul m-ai întegat?
11. Cu piele şi cu carne m-ai îmbrăcat, cu oase şi cu vine m-ai întegat.
21v 12. Viaţă şi milă mi-ai dăruit şi cerce|tarea Ta au păzit sufletul mieu.
13. Deşi tăinuieşti acestea în imima Ta, dară ştiu că de toate Îţi aduci aminte.
14. De am păcătuit şi până la un ceas mi-ai iertat, căci nu mă suferi a fi curat de nedreptatea mea?
15. Şi de voiu fi necurat, amar mie iaste; şi de voiu fi drept, nu-m voiu rădica capul, săturat fiind de năcazu şi de mişelătate.
16. Şi pentru trufie, ca pre o leiţă mă vei prinde şi întorcându-Te, minunat mă chinuieşti.
17. Înnoieşti mărturiile Tale împrotiva mea şi pedeapsele oştesc în mine.
18. Pentru ce m-ai scos din zgău? Care batâr de m-aş fi fost mistuit, să nu mă vază ochiul.
19. Fost-aş fi ca când n-aş fi, din pântece mutat la mormânt.
20. Au doară împuţinarea zilelor meale nu să va sfârşi curund? Slobozi-mă, dară, să-m plâng câtuş de cât durearea mea,
21. Mai nainte de-a mă duce, şi nu mă voiu întoarce, la pământul cel întunecos şi acoperit cu ceaţa morţii,
22. La pământul mişălătăţii şi al întunearecului, unde-i umbra morţii, şi nici orânduială, ci veacinica groază lăcuiaşte"».

Cap 11 ||

22r

Sofar nedrept zice că Iov pentru multe păcatele sale, care le numără, s-au certat de la Dumnezeu, arătând pre Dumnezeu a fi necuprins. Însă lui Iov, de să va întoarce, toate ceale fericite îi făgăduiaşte.

1. Și, răspunzând Sofar Naamaniteanul, au zis:
2. „Au doară care multe grăiaşte, nu va şi asculta? Au omul vorbitoriu să va îndrepta?
3. Ție unuia vor tăcea oamenii? Și, când vei râde de alții, nime nu-ți va răspunde?
4. Că ai zis: «Curată iaste vorba mea şi curat sânt înnaintea Ta».
5. Și batâr de-ar vorbi Dumnezeu cu tine şi de ş-ar deşchide buzele Sale ție,
6. Să-ți areate tainele înțelepciunii şi cum că de multe feliuri iaste legea Lui, şi ai înțăleage că cu mult mai puțin ceare de la tine decât îi vreadnică nedreptatea ta.
7. Doară urmele lui Dumnezeu le vei cuprinde şi până la cel desăvârşit Atotputearnicul vei găsi?
8. Mai înalt iaste decât ceriul, şi ce vei face? Mai adânc decât iadul, şi de unde vei cunoaşte?
9. Mai lungă-i decât pământul măsura Lui şi mai lată decât marea.
10. De va răsipi toate sau într-unul le va îndesa, cine-I va zice împrotivă? |
11. Că El cunoaşte deşertăciunea oamenilor şi, văzând nedreptatea, au nu socoteaşte? 22v
12. Omul deşert să înnalță spre trufie şi ca mânzul măgariului sălbatec pre sâneşi slobod a fi născut să gândeaşte.
13. Iară tu ai întărit inima ta şi ai întors cătră El mânile tale.
14. De vei depărta de la tine nedreptatea carea iaste în mâna ta şi de nu va rămânea în cortul tău nelegiurea,
15. Atunci îți vei putea rădica fața fără întinăciune şi vei fi stătornic şi nu te vei teame,
16. Și de mişălătate încă-ți vei uita şi ca de apele ce-au trecut îți vei aduce aminte.
17. Și ca fulgerul cel de amiazăzi ți să va scula de cătră sară; şi când te vei socoti a fi mistuit, vei răsări ca luceafărul,
18. Și vei avea cutezare, puindu-ți întâiu nădejdea şi obosit fără grije vei dormi.
19. Odihni-vei şi nu va fi cine să te sparie; *şi să vor ruga feții tale mulți. (*Preoți 26, 6.)
20. *Iară ochii necuraților vor scădea, şi scăparea va peri de la ei şi nădejdea lor, urăciunea sufletului”. (*Preoți 26, 16.)

Cap 12 ||

23r

Iov, ca să înfunde sumeţiia prietinilor, zice că nime nu iaste care să nu ştie puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea din stăpânirea celor zidite, a cărora stare o schimbă după vrearea Sa.

1. Și, răspunzând Iov, au zis:
2. „Dară numai voi sânteți oameni şi cu voi va muri înțelepciunea?
3. *Și mie iaste inimă, ca şi voao, nici sânt mai în jos decât voi; că cine acestea, care ştiți, nu le şti? (*Jos 21, 3.)
4. *Cel ce să batjocoreaşte de la priiatinul său, ca eu, chema-va pre Dumnezeu şi-L va asculta; că să râde unirea dreptului. (*Pil. 14, 2.)
5. Fălinariu urgisit la cugetele bogaților, gătit spre vreame rânduită.
6. Prisosească sălaşele tâlharilor şi cu îndrăznire întărâtă pre Dumnezeu, când El le-au dat toate în mânile lor.
7. Întreabă adecă dobitoacele şi te vor învăța; şi pasirile ceriului, şi-ți vor spune ție.
8. Grăiaşte pământului şi-ți va răspunde ție; şi-ți vor povesti peştii mării.
9. Cine nu şti că toate acestea mâna Domnului le-au făcut?
10. Într-a Căruia mână sufletul tot ce trăiaşte şi sufletul a tot trupul omului.
11. *Au nu ureachea giudecă cuvintele, şi făl|cile celui ce mâncă, gustul? (*Jos 34, 3.) 23v
12. În cei vechi iaste înțelepciunea şi în multă vreame, mintea.
13. De la El ieste înțelepciunea şi tăriia, El are sfatul şi înțeleagerea.
14. *De va răsipi, nime iaste cine să zidească? De va încuia pre om, nime iaste cine să-i deşchiză? (*Isaie 22, 22. Apoc. 3, 7.)
15. De va conteni apele, toate să vor usca; şi, de le va slobozi afară, vor răsturna pământul.

16. La El iaste tăria și înțelepciunea, El cunoaște și pre cel ce înșală, și pre cel ce să înșală;
17. Aduce sfetnici spre săvârșit bolund și judecătoriu spre buiguire;
18. Brâul împăraților îl dezleagă și încinge cu fune coapsele lor;
19. Povățuiaște preoții cei nemăreți, și pre cei aleși îi înșală,
20. Schimbând buza celor adevărați și învățătura celor bătrâni depărtând-o;
21. Varsă necinste preste căpetenii, pre cei ce era apăsați rădicându-i.
22. Carele descopere ceale adânci dintru-ntunearec și scoate spre lumină umbra morții;
23. Carele sporeaște neamurile și le pierde, și ceale răsturnate în întreg iarăși le întoarce; ||
24r 24. Carele schimbă inima căpeteniilor norodului pământului și-i înșală, ca în deșert să umble prin cea fără cale.
25. Pipăi-vor ca prin tunearec, și nu în lumină, și-i va face a rătăci ca cei beți.

Cap 13

Iov, priiatinii săi în cuvintele lor cufundându-i, zice că să vor certa de la Dumnezeu. Și dreptatea sa și răbdarea înprotiva priiatinilor o apără, cercând de la Dumnezeu pentru ce păcate așa de greu să năcăjaște.

1. Iată toate care au văzut ochiul mieu și au auzit ureache mea; și am înțăles fieștecarea.
2. După știința voastră și eu le-am cunoscut, nici sânt mai jos decât voi.
3. Însă cătră Cel Atotputearnic voiu grăi și a mă întreba cu Dumnezeu doresc,
4. Întâiu pre voi arătându-vă meșteri minciunii și cinstitori de dogme răzvrătite.
5. Și batâr de-ați tăcea, ca să vă vedeți a fi înțelepți!
6. Ascultați, dară, certarea mea și judecata buzelor meale luați aminte!
7. Au doară lui Dumnezeu I-i lipsă de minciuna voastră, ca să grăiți pentru El fățării?
8. Au doară fața Lui luaț, și pentru Dumnezeu a judeca vă sârguiți? |
24v 9. Au Îi va plăcea Celuia de Carele nimic nu să poate tăinui? Au să va încelui ca omul cu înșelăciunile voastre?
10. El vă va vădi pentru că într-ascuns fața Lui luați.
11. Îndată, cât să va mișca, vă va turbura, și groaza Lui va cădea preste voi.
12. Pomenirea voastră să va asămăna cenușii și să vor întoarce în tină cerbicile voastre.
13. Tăceți câtuși de cât, să grăiesc orice-mi va spune mintea.
14. Pentru ce-m rump cărnurile meale cu dinții miei și sufletul mieu întorc în mânile meale?
15. De mă va și ucide, într-Însul voiu nădăjdui. Însă căile meale înaintea Lui le voiu vădi.
16. Și El va fi mântuitoriul mieu, că nu va veni înnaintea Lui tot fățarnicul.
17. Ascultați vorba mea și ciumeliturile le luați în urechile voastre.
18. De voiu fi judecat, știu că drept mă voiu afla.
19. Cine iaste care să se judece cu mine? Vie! Pentru ce, tăcând, mă mistuiesc?
20. Numai doao să nu-mi faci, și atunci de la fața Ta nu mă voiu ascunde.
21. Mâna Ta o deperteaze de la mine, și groaza Ta să nu mă înfricoșeaze.
22. Cheamă-mă și eu Ț-oiu răspunde; ,adecă, voiu grăi și Tu-mi răspunde, ||
25r 23. Ce de nedreptăți am, și păcate, răotățile meale și greșalele arată-le mie.
24. Căci fața Ta o ascunzi și mă socotești a-Ți fi nepriiatin?
25. Împrotiva frunzii ce să răpeaște de vânt arăți puterea Ta și un păiușu săc gonești?
26. Că scrii împrotiva mea amărăciuni și vreai a mă mistui cu păcatele tinereațelor meale.
27. Pus-ai în gros piciorul mieu și ai cercetat toate cărările meale și urmele picioarelor meale le-ai socotit.
28. Carele ca putrăgiunea mă voiu mistui și ca văjmântul ce să mâncă de molie.

Cap 14

Iov, socotind slăbiciunea omenească, să minunează de rânduiala lui Dumnezeu spre oameni, că după această viiață aștaptă alta, și a trupurilor proroceaște înviiarea.

1. Omul din muiere născut în scurtă vreame trăind, să umple de multe ticăloșii.
2. *Carele ca o floare răsare și să zdrobeaște și fuge ca umbra, și niciodată întru aceeaș stare rămâne.

*Sus 8, 9. Psal. 143, 4.

3. Și vreadnic a fi, socotești, preste unul ca | acesta a-Ți deșchide ochii Tăi și a-l aduce cu Tine la judecată? 25v

*Psal. 50, 4. 4. *Cine poate face curat din necurat, ce-i zămislit din sămânță? Au nu Tu, Care sângur ești?

5. Scurte sânt zilele omului, numărul lunilor lui la Tine iaste. Rânduit-ai hotarele lui, carele a să treace nu vor putea.

6. Depărtează-Te puțintel de la el, ca să odihnească, până când va veni cea dorită, ca a năimitului zioa lui.

7. Lemnul are nădeajde; de să va tăia, iarăși înverzeaște, și ramurile lui odrăslesc.

8. De va îmbătrâni în pământ rădăcina lui și în pulbere va muri trunchiul lui,

9. De mirosul apei va încolți și va face coamă, ca când dintâiu s-au sădit.

10. Iară omul, deacă va muri și golit, și mistuit, unde iaste, rogu-mă?

11. Ca când s-ar depărta apele din mare, și râul, deșertându-să, să se uște,

12. Așa omul, deacă va adormi, nu să va scula. Până ce să va zdrobi ceriul, nu să va deștepta, nici să va scula din somnul său.

13. Cine-mi va da aceasta, ca în iad să mă aperi și să mă ascunzi, până ce va treace mânia Ta și să-mi rânduiești vreame în carea să-Ți aduci aminte de mine? ||

14. Au socotești că omul mort iarăși trăiaște? În toate zilele în care acum oștesc, aștept până ce va veni schimbarea mea. 26r

15. Chema-mă-vei, și eu Îți voiu răspunde. Lucrului mânilor Tale Îț vei întinde dreapta.

*Jos. 30, 14 și 34, 21. Pil. 5, 21. 16. *Tu, adecă, pașii miei i-ai numărat, ci iartă-mi păcatele meale.

17. Însămnat-ai ca într-un săculețu greșalele meale, ci ai vindecat nedreptatea mea.

18. Muntele, căzând, curge, și piatra să mută din locul său;

19. Pietrile le scobeaște apa și, prin spălare, încet, pământul să mistuiaște. Și pre om, dară, așijderea îl vei pierde.

20. Învârtoșatu-l-ai puțântel, ca în veac să treacă. Schimba-vei fața lui și-l vei slobozi.

21. Acar vestiți vor fi fiii lui, acar nevestiți, nu va înțeleage.

22. Însă trupul lui, până va trăi, îl va durea, și sufletul lui preste dânsul va plânge".

Cap 15

Elifaz vădeaște pre Iov de trufășie, de nerăbdare și de blăstămarea asupra lui Dumnezeu, la Carele zice că nime nu să află curat, însămnând blăstămul necuraților și al fățarnicilor.

1. Și răspunzând Elifaz Themaniteanul, au zis: |

2. „Au doară cel înțelept va răspunde ca cel ce grăiaște spre vânt și va umplea de fierbântare pântecele său? 26v

3. Vădești cu cuvintele pre cel ce nu-i aseaminea ție și grăiești ce nu-ți foloseaște.

4. Câtu-i în tine, deșertat-ai frica și ai dus rugăciunile înnaintea lui Dumnezeu.

5. Căci că au învățat nedreptatea ta pre gura ta și urmezi limba celor ce blastămă.

6. Osândi-te-va pre tine gura ta, și nu eu; și buzele tale îț vor răspunde ție.

7. Au doară omul cel dintâiu tu ești născut, și mai nainte de dealuri alcătuit?

8. Au doară sfatul lui Dumnezeu l-ai auzit și mai jos de tine va fi toată înțelepciunea?

9. Ce cunoști carea să nu cunoaștem? Ce înțelegi carea să nu știm?

*Ecli. 18, 8. 10. *Și bătrâni și vechi sânt întru noi, cu mult mai vechi decât părinții tăi.

11. Au doară mare lucru iaste să te mângâie Dumnezeu? Ci cuvintele tale ceale reale opresc aceasta.

12. Ce te înnalță inima ta și, ca când ai cugeta lucruri mari, spărieți ai ochii?

13. Ce să umflă împrotiva lui Dumnezeu duhul tău, ca să scoți din gura ta de aceaste vorbe?

14. Ce iaste omul, să fie neîntinat și să se areate drept a fi cel născut din muiare?

*Sus 4, 18. 15. *Iată, între sfinții Lui nime-i neschim| |bătoriu, și ceriurile nu sânt curate înnaintea Lui. 27r

16. Cu cât mai vârtos urâciosul și nefolositoriul om carele bea ca apa nedreptatea?

17. Arăta-ți-voiu, ascultă-mă! Ce am văzut îți voiu povesti.

18. Cei înțălepți să mărturisesc și nu-și ascund părinții săi,

19. Cărora numai s-au dat pământul și n-au trecut strein printr-înșii.

20. În toate zilele sale cel necurat să trufeaște și tiraniii lui neștiut iaste numărul anilor.

21. Sunetul groazei pururea în urechile lui; și când iaste pace, el pururea leșuiri i să pare a fi.

22. Nu creade că să poate întoarce din întunearec la lumină, privind înprejur din toate părțile sabia.

23. Când să va mișca a cerca pâine, cunoaște că-i gătită în mâna lui zioa întunearecului.

24. Îngrozi-l-va năcazul şi strâmtoare îl va şenţui, ca pre împăratul ce să găteaşte la războiu.
25. Că ş-au întins asupra lui Dumnezeu mâna sa şi împrotiva Celui Atotputearnic s-au învârtoşat.
26. Alergat-au asupra Lui cu grumazul rădicat şi cu cerbice grasă s-au întrarmat.
27v 27. Acoperitu-i-au faţa lui grăsime şi | din coapsele lui untura spânzură.
28. Lăcuit-au în cetăţi părăsite şi în case pustii, carele s-au întors în mormânturi.
29. Nu să va îmbogăţi, nici va rămânea avearea lui, nici îş va slobozi în pământ rădăcina sa.
30. Nu să va depărta din întunearec; ramurile lui le va usca flacăra şi să va lua cu duhul gurii sale.
31. Nu va creade în zădar cu greşală, fiind înşelat, că să va răscumpăra cu ceva preţu.
32. Mai nainte de-a i să plini zilele, va peri, şi mânile lui să vor săca.
33. Vătăma-să-va ca via în floarea dintâi strugurul lui şi ca maslinul ce-şi leapădă floarea.
34. Că adunarea făţarnicului stearpă, şi focul va îmbuca sălaşele celor ce daruri bucuros priimesc.
35. *Zămislit-au durearea şi au născut nedreptate; şi pântecele lui găteaşte înşelăciuni". *Psal. 7, 15. Isa. 59, 4.

Cap 16

Iov, mişcat de asprirea priiatinilor, durearea sa şi-o tânguiaşte, mărimea dosăzii arătând şi pre sâne a pătimi fără dreptate, căruia ştiitoriu a fi Dumnezeu zice.

1. Şi răspunzând Iov, au zis:
2. „Auzit-am adeaseori de-acealea, mângăitori povarnici toţi sânteţi voi.
3. Au doară vor avea sfârşit cuvintele ceale de vânt? Au greu-ţi iaste ţie ceva,
28r de || grăieşti?
4. Puteam şi eu aseaminea voao a grăi şi macar de-ar fi sufletul vostru pentru sufletul mieu.
5. V-aş mângăia şi eu cu cuvinte şi mi-aş clăti capul preste voi.
6. Întări-v-aş cu gura mea şi mi-aş mişca buzele meale, ca când vă v-aş ierta.
7. Dară ce voiu face? De voiu grăi, nu va înceta durearea mea. Şi de voiu tăcea, nu să va depărta de la mine.
8. Iară acum m-au apăsat durearea mea şi spre nimica s-au întors toate mădulările meale.
9. Zbârciturile meale mărturisesc împrotiva mea şi să deştaptă grăitoriu strâmb împrotiva feaţii meale, zicându-mi împrotivă.
10. Cules-au mânia Sa spre mine şi, amânănţându-mi, au scrâşnit asupra mea cu dinţii Săi. Vrăjmaşul mieu cu ochi groaznici s-au uitat spre mine;
11. Deşchisu-s-au asupra mea gurile sale şi, probozindu-mă, mi-au lovit falca; săturatu-s-au din pâinile meale.
12. Închisu-m-au Dumnezeu la cel nedrept şi mânilor celor necuraţi m-au dat.
13. Eu, cel odată bogat, de năprazně m-am zdrobit. Prins-au cerbicea mea, frâmtu-m-au şi m-au pus Luişi ca spre sămn.
14. Înpresuratu-m-au cu lăncile Sale, rănit-au coapsele meale, n-au îngăduit şi au vărsat pre pământ ceale dinlăuntru ale meale.
28v 15. Tăiatu-m-au cu rană preste rană, năvă |lit-au asupra mea ca un uriiaş.
16. Sac am cusut preste pielea mea şi am acoperit cu cenuşe trupul mieu.
17. Faţa mea s-au umflat de plâns, şi geanele meale au împăinginit.
18. Acestea am pătimit, fără de nedreptatea mânilor meale, având curate, cătră Dumnezeu, rugăciuni.
19. Pământule, să nu acoperi sângele mieu, nici să afle în tine loc de pitulat străgarea mea!
20. Că iată, în ceriu mărturia mea şi ştiutoriul mieu în ceale înnalte.
21. Vorbitorii, priiatinii miei; la Dumnezeu să strecură ochiul mieu.
22. Şi batâr aşa de s-ar judeca omul cu Dumnezeu, precum să judecă fiiul omului cu soţul său.
23. Că iată, anii cei scurţi trec şi în cărarea prin carea nu mă voiu întoarce umblu.

Cap 17

Iov, din mărimea năcazului său, aici nimică şieş a-i rămânea fără moartea, grăiaşte şi pre priiatinii ce-i rănduia numai cea de acum răsplătire îi vădeaşte de nebunie, el cea viitoare aşteptând odihnă.

1. Sufletul mieu să va supţiia, zilele meale să vor scurta şi sângur îm rămâne mormântul.
2. N-am păcătuit şi în amărăciuni petreace ochiul mieu. ||

3. Slobozi-mă, Doamne, şi mă pune lângă Tine, şi a fieştecăruia mână oştască împrotiva mea. 29r
4. Inima lor o ai depărtat de învăţătură, pentru aceaea nu să vor înălţa.
5. Pradă făgăduiaşte sorţilor şi ochii fiilor lui vor scădea.
6. Pusu-m-au ca spre pildă obştii şi pildă sânt înnaintea lor.
7. Înpăinjinit-au de urgie ochiul mieu şi mădulările meale ca într-o nimica s-au întors.
8. Ameţi-vor drepţii preste aceasta, şi cel nevinovat împrotiva făţarnicului să va deştepta,
9. Şi va ţinea cel drept calea sa, şi cel cu mâni curate va adaoge tărie.
10. Deci toţi voi vă întoarceţi şi veniţi şi nu voiu afla întru voi nici un înţelept.
11. Zilele meale au trecut, gândurile meale s-au răsipit, chinuindu-mi inima.
12. Noaptea o au mutat spre zi şi, iarăşi, după întunearec nădăjduiesc lumină.
13. De voiu suferi, iadul casa mea iaste şi întru întunearec mi-am aşternut patul.
14. Putregiunii am zis: «Tatăl mieu eşti; maică-mea şi soru-mea, viermilor».
15. Unde iaste dară acum aşteptarea mea, şi răbdarea mea cine o socoteaşte?
16. În iadul cel mai dedesupt să vor pogorî toate ale meale. Gândeşti, doară acolo va fi odihnă mie?"

Cap 18 |

Valdat, mustrând pre Iov de trufie şi de nerăbdare, însămnează blăstămurile celor necuraţi ca să-ş aşaze judecata sa împrotiva lui Iov, adecă că numai pentru păcatele sale să ceartă. 29v

1. Şi răspunzând Valdad Sufiteanul, au zis:
2. „Până la ce sfârşit vei arunca cuvintele? Înţeleageţi mainte, şi aşa să grăim!
3. Pentru ce ne-am socotit ca un dobitoc şi ne-am făcut urâţi înnaintea voastră?
4. Cel ce-ţi pierzi sufletul tău întru mânia ta, au doară pentru tine să va părăsi pământul şi să vor muta râpile din locul său?
5. Au nu lumina ceriului necurat să va stânge? Nici va străluci para focului lui?
6. Lumina să va întuneca în sălaşul lui, şi candila care-i preste el să va stânge.
7. Strămta-să-vor paşii vârtutei lui şi va prăpădi sfatul său,
8. Că au băgat în cursă picioarele sale şi întru întinăciunile sale umblă.
9. Prinde-să-va talpa lui în laţ şi să va aprinde asupra lui seate.
10. Ascunsu-s-au în pământ piedeca lui şi cursa lui pre cărare.
11. De pretutindini îl vor înfricoşa groazele şi-i vor învălui picioarele. ||
12. Supţia-să-va de foame vârtutea lui, şi nemâncarea să năvălească coastele lui. 30r
13. Înbuce frumseaţea pielii lui, mistuiască braţele lui, ceale întâiu născute, moartea.
14. Zmulgă-să din sălaşul lui cutezarea lui şi calce preste el, ca împăratul perirea.
15. Lăcuiască în sălaşul lui soţiile lui, care nu ieste, presere-se în sălaşul lui sulfur.
16. Jos, rădăcinile lui să să usuce, iară sus, să se sferime săcerişul lui.
17. *Pomenirea lui să piară de pre pământ şi să nu se prăznuiască numele lui prin uliţă. (*Pil. 2, 22.)
18. Scoate-l-va din lumină întru-ntunearec, şi din lume îl va muta.
19. Nu va fi sămânţa lui, nici neamul întru norod, nici ceva rămăşiţă în ţinuturile lui.
20. În zioa lui să vor ameţi cei mai de pre urmă, şi pre cei dintâi îi va năvăli groaza.
21. Aceastea dară sânt sălaşele celui necurat, şi acesta-i locul celui ce nu cunoaşte pre Dumnezeu".

Cap 19

Iov, de nemilostivire pre priiatini vădind, pre sâneş de la Domnul a să bate fără vină zice, nu pentru ale sale răotăţi, ci pentru alte dreapte pricini arătând asprirea năcazului, şi pre sâneş a fi de priiatini părăsit; pentru aceaea, cu viitoarea înviiare să mângăie. |

1. Şi răspunzând Iov, au zis: 30v
2. „Până când năcăjiţi sufletul mieu şi mă zdrobiţi cu vorbele?
3. Iată, de zeace ori mă turburaţi şi nu vă ruşinaţi apăsindu-mă.
4. Adecă, de n-am şi cunoscut, cu mine va fi necunoştinţa mea.
5. Iară voi vă rădicaţ asupra mea şi mă mustraţi cu probozirile meale.
6. Încai acum înţăleageţi că Dumnezeu nu cu judecată dreaptă m-au năcăjit şi cu zbiciurile Sale m-au încins.
7. Iată, voiu strâga puternicie pătimind, şi nime va auzi. Vorbi-voiu, şi nu ieste cine să judece.

8. Cărarea mea o au îngrădit împregiur şi nu pociu treace, şi în calea mea au pus întunearec.
9. Jefuitu-m-au de slava mea şi au luat corona din capul mieu.
10. Strâcatu-m-au despre tot şi pieiu şi ca unui copaciu zmult mi-au luat nădejdea.
11. Mâniiatu-s-au împrotiva mea urgia Lui, şi aşa m-au avut, ca pre vrăjmaşul Său.
12. Înpreună au venit tâlharii Lui şi ş-au făcut cale prin mine şi au conocit prinprejur sălaşul mieu.
31r 13. Pre fraţii miei i-au depărtat de la || mine, şi cunoscuţii miei ca cei streini s-au delungat de la mine.
14. Părăsitu-m-au rudeniile meale, şi cei ce mă cunoscuse s-au uitat de mine.
15. Jelearii casii meale şi slujnicile meale ca pre un strein m-au avut şi ca un nimearnic am fost în ochii lor.
16. Pre sluga mea l-am chemat şi nu mi-au răspuns; cu gura mea mă rugam de el.
17. De aburul mieu i s-au scărbit muiarii meale şi mă rugam fiilor pântecelui mieu.
18. Şi cei bolunzi încă nu mă socotea şi, deacă mă depărtam de la ei, mă hulea.
19. Urâtu-m-au cei ce era cândva sfetnicii miei; şi pre carii mai tare iubeam s-au întors de la mine.
20. De pielea mea, mistuindu-să cărnurile, s-au lipit osul mieu şi s-au lăsat numai buzele împregiuriul dinţilor miei.
21. Milostiviţi-vă spre mine, milostiviţi-vă spre mine încai voi, priiatinii miei, că mâna Domnului m-au atins.
22. Pentru ce mă goniţi, ca Dumnezeu, şi cu cărnurile meale vă săturaţi?
23. Cine-m va da, să să scrie vorbele meale? Cine-m va da, să să însămneaze în carte, |
31v 24. Cu nuia de fier şi în tablă de plumb sau cu cleaşte să se scobească în creamine?
25. Că ştiu cum că Răscumpărătoriul viu iaste şi în zioa cea mai de-apoi din pământ mă voiu scula.
26. Şi iarăşi mă voiu încungiura cu pielea mea şi în trupul mieu voiu vedea pre Dumnezeul mieu,
27. Pre Carele eu însumi Îl voiu vedea, şi ochii miei să vor uita spre El, şi nu altul. Pusă ieste această nădejde a mea în sânul mieu.
28. Pentru ce dară acum ziceţi: «Să-l gonim şi rădăcină cuvântului să aflăm împrotiva lui?»
29. Fugiţi, dirept aceaea, de la faţa sabiii, că izbânditoriul nedreptăţilor sabie iaste; şi să ştiţi a fi judecata”.

Cap 20

Sofar, mişcat de cuvintele lui Iov, înfruntarea lui zice că o va asculta. Şi ce parte iaste a celui necurat la Dumnezeu, cu multe cuvinte arată.

1 Şi, răspunzând Sofar Naamaniteanul, au zis:
2 „Pentru aceaea cugetele meale una după alta de multe fealiuri urmează, şi mintea spre multe să răpeaşte.
3. Învăţătura cu carea mă mustri o voiu asculta, şi duhul înţelegerii meale îm va 32r răspun||de mie.
4. Aceasta ştiu din-ceput, de când s-au pus omul pre pământ,
5. Că lauda celor necuraţi scurtă ieste şi bucuria făţarnicului, la un puntum.
6. De să va sui până la ceriu trufiia lui şi capul lui va atinge norii,
7. Ca gunoiul în sfârşit să va pierde. Şi carii îl văzuse vor zice: «Unde iaste?»
8. Ca somnul zburând nu să va afla, treace-va ca vederea de noaptea.
9. Ochiul care îl văzuse nu-l va vedea, nici mai mult să va uita spre el locul său.
10. Fiii lui să vor zdrobi de lipsă, şi mâna lui îi va întoarce durearea sa.
11. Oasele lui să vor umplea de răotăţile tinereaţelor lui şi cu el în pulbere vor dormi.
12. Că fiind dulce în gura lui răul, îl va ascunde supt limba sa.
13. Îngădui-l-va şi nu-l va părăsi şi-l va tăinui în gâtlejul său.
14. Pânea lui în pântecele lui să va întoarce în fiere de aspide dinlontru.
15. Bogăţiile care le-au îmbucat le va borî şi din pântecele lui le va trage afară Dumnezeu.
32v 16. Capul aspidelor să va scula şi-l va | ucide limba de năpârcă.
17. (Nu vază păraiele râului, răpegiunile mierii şi a untului).
18. Plăti-va toate care au făcut şi, macar că nu să va mistui, după mulţimea meşteşugirilor sale, aşa va şi suferi.

19. Pentru că frângând au golit pre cei săraci, casa o au răpit şi nu o au zidit,

*Ecli. 5, 9.

20. *Nici s-au săturat pântecele lui; şi, deacă va avea ceale ce poftea, nu le va putea stăpâni.

21. N-au rămas din bucata lui, şi pentru aceaea nimic nu va rămânea din averile lui.

22. Deacă să va sătura, strâmtora-să-va, înfierbânta-să-va şi toată durearea va cădea spre el.

23. Batâr de s-ar umplea pântecele lui, ca să trimită preste el mâniia urgiii Sale şi să ploaie preste el războiul Său.

24. Fugi-va de armele ceale de fier şi va cădea în arcul cel de aramă,

25. Scos şi ieşind din teaca sa şi fulgurând întru amărăciunea sa. Mearge-vor şi vor veni preste el cei groaznici.

26. Tot întunearecul s-au ascuns în ochii lui. Îmbuca-l-va focul cel ce nu să aprinde, năcăji-să-va părăsit în sălaşul său.

27. Dezvăli-vor ceriurile nedreptatea lui şi pământul să va scula asupra lui. ||

28. Deşchis va fi colţul casii lui, zmulge-să-va în zioa urgiii lui Dumnezeu. 33r

29. Aceasta iaste partea omului necurat de la Dumnezeu şi moştenirea cuvintelor lui de la Domnul".

Cap 21

Iov, poftind a să asculta cu răbdare de la priiatini, pricina cearcă pentru ce uniia din cei necuraţi până la sfârşitul vieţii sânt norociţi, iară cei curaţi împrotivă să bat, şi răspunde că cel necurat spre zioa peririi de la Dumnezeu să ţine, mincinoasa priiatinilor mângăiare prin aceasta zmulgând.

1. Şi, răspunzând Iov, au zis:

2. „Ascultaţi, rogu-vă, cuvintele meale şi vă pocăiţi!

3. Suferiţi-mă, şi voiu grăi şi, după cuvintele meale, de vi să pare, râdeţi!

4. Au doară împrotiva omului întrebarea mea iaste, ca să nu-mi caute a mă întrista cu vrednicie?

5. Ascultaţi şi vă buiguiţi şi puneţi deagetul gurii voastre!

6. Şi eu, cându-mi aduc aminte, mă tem şi mă loveaşte cutremurul mieu.

*Irim. 2, 1 Havacum 1. 3. 13.

7. *Pentru ce, dară, cei necuraţi trăiesc, înălţaţi sânt şi întăriţi cu bogăţii?

8. Sămânţa lor rămâne înaintea lor, a ru|deniilor gloata şi a nepoţilor în vederea lor. 33v

9. Casele lor fără grije sânt şi cu linişte, şi nu ieste varga lui Dumnezeu preste ei.

10. Vaca lor au luat în pântece şi nu s-au stărpit; giuninca au fătat şi nu s-au usebit de viţelul său.

11. Ies ca turmele mititeii lor şi pruncii lor săltează cu jocuri

12. Ţin doba şi alăuta şi să bucură de sunetul organului.

13. Ducu-şi în ceale bune zilele sale şi într-o cirtă să pogor în iad.

14. Carii au zis lui Dumnezeu: «Depărtează-Te de la noi şi cunoştinţa căilor Tale nu o vream.

*Mal. 3, 14.

15. *Cine e Atotputearnicul, ca să-i slujim, şi ce ne foloseaşte de ne vom ruga Lui?»

16. Însă pentru că nu sânt în mâna lor bunătăţile sale, sfatul necuraţilor îndelungat să fie de la mine.

17. De câte ori candila necuraţilor să va stânge şi le va veni povoiul şi-i va împărţi durearea urgiii Sale?

18. Fi-vor ca pleavele înnaintea feaţii vântului şi ca scânteia ce o răsipeaşte viforul.

19. Dumnezeu va ţinea fiilor Lui durearea tătâni-său; şi când îi va răsplăti, atunci || va şti. 34r

20. Vedea-vor ochii lui uciderea sa şi din urgiia Atotputearnicului va bea.

21. Că ce-i a lui din casa sa după sâne? Şi de să va îngiumătăţi numărul anilor lui?

22. Au doară pre Dumnezeu Îl va învăţa cineva ştiinţa, Carele judecă pre cei înnalţi?

23. Acesta moare vârtos şi sănătos, bogat şi fericit.

24. Ceale dinlontrul lui pline sânt de grăsime, şi cu măduhă oasele lui să râorează.

25. Iară altul moare întru amărăciunea sufletului, fără nici o aveare,

26. Şi macar că împreună în pulbere vor dormi şi-i vor acoperi viermii.

27. Adevărat am cunoscut cugetele voastre şi judecăţile ceale nedreapte împrotiva mea.

28. Că ziceţi: «Unde iaste casa căpeteniii şi unde sânt sălaşele necuraţilor?»

29. Întrebaţi pre acar carele dintre călători şi togma aceastea îl veţi cunoaşte a le înţeleage.

30. Că spre zioa pierderii să ţine cel rău şi la zioa urgiii să va duce.

31. Cine-i va mustra înaintea lui calea lui? Şi care au făcut, cine-i va răsplăti?

32. El la mormânturi să va duce şi întru adunarea morţilor va priveghea. |

34v 33. Dulce au fost celor colţuroase a izvorului iadului şi după sâne pre tot omul va trage, şi înaintea sa nenumăraţi.

34. În ce chip dară mă mângăiaţi în deşert, deacă răspunsul vostru a să împoncişa adevărului s-au arătat?"

Cap 22

Elifaz mustră pre Iov de nemilostivire în apăsarea săracilor şi altor nelegiuiri, arătându-l a nu sâmţi bine de dumnezăiasca orânduială; şi, de să va pocăi, ceale bune făgăduindu-i.

1. Și, răspunzând Elifaz Thimaniteanul, au zis:
2. „Au doară lui Dumnezeu să poate asămăna omul, macar de va fi şi cu ştiinţă desăvârşit?
3. Ce foloseaşte lui Dumnezeu de vei fi drept? Au ce-i adaogi de-ţi va fi neîntinată viiaţa ta?
4. Au doară, temându-să, te va mustra şi va veni cu tine în judecată?
5. Și nu pentru răotatea ta cea prea multă şi ceale fără sfârşit nedreptăţi?
6. Că ai luat zălogul fraţilor tăi fără pricină şi pre cei goli i-ai jefuit de haine.
7. Apă celui obosit n-ai dat, şi celui flămând i-ai tras pâinea.
8. Întru tăria braţului tău stăpâneai pământul şi pre putearnic îl biruiai. ||

35r 9. Pre văduve le-ai lăsat deşearte şi cele cărnoase ale săracilor braţă le-ai sfărmat.
10. Pentru aceaea te-ai încungiurat cu laţuri şi te turbură frica degrabă.
11. Și socoteai că nu vei vedea întunearecul, şi de povoiul apelor nu te vei apăsa?
12. Au nu socoteşti că Dumnezeu ieste mai înalt decât ceriul şi preste vărvul stealelor să înalţă?
13. Și zici: «Că ce cunoaşte Dumnezeu şi ca prin ceaţă judecă?
14. Norii, ascunderea Lui, nici socoteaşte ale noastre, nici pre lângă ţiţânile ceriului umblă».
15. Au doară cărarea veacilor vreai a o păzi, carea o au călcat oamenii cei necuraţi?
16. Carii s-au luat mainte de vremea sa şi râul au răsturnat temeiul lor,
17. Carii zicea lui Dumnezeu: «Depărtează-Te de la noi!» şi ca cum nimic ar putea face Cel Atotputearnic, Îl socotea,
18. Când El umpluse casele lor de bunătăţi; a cărora judecată departe fie de la mine.
19. *Vedea-vor drepţii şi să vor veseli, şi cel nevinovat va râde de dânşii. *Psalm. 106, 42.
20. Au nu s-au tăiat înnălţarea lor, şi rămăşiţele lor le-au îmbucat focul?
21. Odihneaşte-te dară spre El şi aibi pace şi prin aceastea vei avea roduri bune.
22. Priimeaşte din gura Lui leagea şi pune cuvintele Lui în inima ta. |

35v 23. De te vei întoarce la Cel Atotputearnic, te vei zidi şi vei îndelunga nedreptatea de la sălaşul tău.
24. Da-ţi-va pentru pământ creamine, şi pentru creamine, răpegiuni de aur.
25. Și va fi Atotputearnicul împrotiva vrăjmaşilor tăi, şi argintul ţi să va grămădi.
26. Atunci spre Atotţiitoriul vei spori în dezmerdări şi vei rădica către Dumnezeu faţa ta.
27. Ruga-L-vei şi te va asculta, şi făgăduinţele tale le vei da Lui.
28. Judeca-vei ceva şi-ţi va veni, şi în căile tale va străluci lumina.
29. *Că cel ce să va smeri va fi în slavă; şi cine-şi va pleca ochii, acela să va mântui. *Pil. 29, 23.
30. Mântui-să-va cel nevinovat şi să va mântui în curăţia mânilor sale".

Cap 23

Iov dumnezeiasca judecată smerit o cheamă; arată-să a nu să certa pentru păcatele sale şi drept a sâmţi de rânduiala lui Dumnezeu Celui necuprins, Carele precum vrea, toate le face.

1. Și răspunzând Iov, au zis:
2. „Și acum în amărăciune iaste vorba mea, şi mâna ranei meale s-au îngreoiat preste suspinarea mea.
3. Cine îm va da să-L cunosc şi să-L aflu şi să viu până la scaunul Lui?
4. Pune-voiu înnaintea Lui judecata şi gura mea o voiu umplea de mustrări, ||

36r 5. Ca să ştiu cuvintele care îm va răspunde şi să înţeleg ce-m grăiaşte.
6. Nu vreau să se cearte cu mine cu multă tărie, nici să mă apease cu mulţimea mărimei sale.
7. Pune dreptate împrotiva mea şi ajungă la biruinţă judecata mea.

8. De voiu mearge la răsărit, nu să arată; de mă voiu duce la apus, nu-L voiu înţăleage.
9. De voiu mearge spre stânga, ce voiu face? Nu-L voiu cuprinde. De mă voiu întoarce spre dreapta, nu-L voiu vedea.
10. Iară El şti calea mea şi m-au cercat, ca aurul ce treace prin foc.
11. Urmele Lui au urmat piciorul mieu, calea Lui o am păzit şi nu m-am abătut dintr-însa.
12. De la poruncile buzelor Lui nu m-am depărtat şi în sânul mieu am ascuns cuvintele gurii Lui.
13. Că El sângur iaste şi nime poate întoarce cugetele Lui; şi sufletul Lui orice au vrut, aceasta au făcut.
14. Deacă-Şi va plini în mine vrearea Sa şi altele multe aseaminea, de faţă-I sânt Lui.
15. Și, pentru aceaea, de la faţa Lui m-am turburat şi, socotindu-L cu frică, mă grijească.
16. Dumnezeu au muiat inima mea şi Cel Atotputearnic m-au turburat,
17. Că n-am perit pentru întunearecul ce să apropie, nici faţa mea o au acoperit ceaţa.

Cap 24

Iovul, ca să se areate drept a simţi de dumnezeiasca orânduială, zice lui Dumnezeu cunoscute | a fi vreamile şi a oamenilor numără multe fealiuri de nedreptăţi, care de la El să vor certa. 36v

1. De la Atotputearnicul nu sânt ascunse vreamile, iară care L-au cunoscut nu ştiu zilele Lui.
2. Alţii au trecut hotarăle, răpit-au turmele şi le-au păscut.
3. Asinul celor săraci de părinţi l-au mânat şi au luat pentru zălog boul văduvei.
4. Întros-au calea săracilor şi au apăsat aseaminea pre blânzii pământului.
5. Alții ca măgarii sălbateci în pustie ies la lucrul său; priveghind spre pradă, gătesc pâine pruncilor.
6. Holda nu a sa seaceră; şi via celui ce l-au apăsat cu puternicie o culeg.
7. Goli lasă oamenii, îmbrăcămintele luându-le, cărora nu ieste acoperemânt în frig,
8. Pre carii povoaiele munţilor îi răorează; şi neavând acoperemânt, îmbrăţăşază pietrile.
9. Puternicie au făcut prădând pruncii cei săraci, şi obştea cea săracă o au jefuit.
10. Celor goli şi cari umblă fără vejmânt şi celor flămânzi le-au luat spicele.
11. Între grămăzile lor au amiezăzit, carii călcând jgheaburile însătoşază.
12. Din cetăţi au făcut oamenii a geame şi sufletul celor răniţi au strâgat şi Dumnezeu neizbândit a să duce nu-l sufere. ||
13. Aceia au fost împrotivă războitori luminei; nu i-au ştiut căile, nici s-au întors prin cărările Lui. 37r
14. Dimineaţă întâiu să scoală ucigaşul, ucide pre cel lipsit şi pre cel sărac; iară de noapte va fi ca furul.
15. Ochiul preacurvariului socoteaşte ceaţa, zicând: «Nu mă va vedea ochiul!» Şi-ş va acoperi faţa.
16. Sapă întru-ntunearec casele, precum în zi s-au fost sfătuit, şi n-au cunoscut lumina.
17. De să arată degrabă zorile, li să pare a fi umbra morţii; şi aşa, întru-ntunearec ca în lumină umblă.
18. Uşor iaste preste faţa apelor; blăstămată ca partea lui pre pământ, nici să umble prin calea viilor.
19. La căldură mare treacă de la apele ceale de nea şi până la iad păcatul lui.
20. Uite-se de el mila; dulceaţa lui, viermii. Nu fie în aducerea aminte, ci să să zdrobească ca pomul cel neroditoriu.
21. Că au păscut pre cea stearpă, carea nu naşte, şi văduvei bine nu i-au făcut.
22. Tras-au pre cei tari întru tăria sa, şi când va sta, nu va creade vieţii sale.
23. *Datu-i-au Dumnezeu loc de pocăinţă, şi el rău să slujaşte de dânsa spre trufie. Iară ochii lui sânt în căile lui.

*Apoc. 2, 21.

24. Rădicatu-s-au puţin şi nu vor sta | şi să vor zmeri ca toate şi să vor lua şi ca vârful spicelor să vor zdrobi. 37v
25. Carea, de nu-i aşa, cine mă va putea vădi a fi minţit şi a pune înaintea lui Dumnezeu vorbele meale?"

Cap 25

Valdad, din a lui Dumnezeu înălţime şi a oamenilor smerire, tăgăduiaşte a să putea îndrepta omul, lui Dumnezeu asămânându-să.

1. Și răspunzând Valdad Suhiteanul, au zis:
2. „Puterea şi groaza la acela iaste care face unire întru ceale înalte ale Sale.
3. Au doară iaste numărul ostaşilor Lui? Şi spre carele nu să scoală lumina Lui?
4. Au doară să va putea îndrepta omul, lui Dumnezeu asămânându-să, sau a să arăta curat cel născut din muiare?
5. Iată, luna încă nu străluceaşte şi stealele nu sânt curate înaintea Lui;
6. Cu cât mai vârtos omul, putregiunea, şi fiiul omului, viermele?”

Cap 26

Iovul zice nici un agiutoriu de la om a să putea da lui Dumnezeu, necuprinsa lui Dumnezeu puteare din lucrurile Lui arătând.

1. Și, răspunzând Iov, au zis:
2. „A cui agiutoriu ești? Au doară a neputinciosului, și sprijiniți brațul celui ce nu-i tare?
3. Cui ai dat sfat? Doară celui ce nu are înțelepciune, și mintea ta o ai arătat multă. ||
38r 4. Pre cine ai vrut a învăța? Au nu pre Cel ce au făcut răsuflarea?
5. Iată, urieșii gem supt ape, și cei ce lăcuiesc cu ei.
6. Gol iaste iadul înaintea Lui și nici un acoperemânt iaste pierderii.
7. Care întinde miiazănoaptea preste deșert și spânzură pământul preste nimica;
8. Care leagă apele în norii Săi, ca să nu rumpă împreună jos;
9. Care ține fața scaunului Său și întinde preste el negura Sa.
10. Hotar împregiur au pus apelor, până când să va sfârși lumina și întunearecul.
11. Stâlpii ceriului să cutremură și să spăimintează la vrearea Lui.
12. Întru putearea Lui de năprazнă mările s-au adunat și înțelepciunea Lui au lovit pre cel trufaș.
13. Duhul Lui au împodobit ceriurile și, moșind mâna Lui, s-au scos șarpele cel colăcit.
14. Iată, aceastea din partea căilor Lui s-au zis. Și deacă o picătură mică din cuvântul Lui de-abia auzim, cine să va putea uita spre tunetul puterii Lui?”

Cap 27

38v *Iov, pururea stătătoriu întru îndrepta|rea sa, lepădând hula priiatinilor, arată că ei spre nevinovăţie s-au sărguit, că necuraţii din scurta aceştii vieţi sporire spre moarte să răpesc de la Dumnezeu la patimi.*

1. Și au adaos Iov, luându-și pilda, și au zis:
2. „Viu e Dumnezeu, Care au luat judecata mea, și Atotputearnicul, Care la amărăciune au adus sufletul mieu.
3. Că până când răsuflare mai iaste în mine și Duhul lui Dumnezeu în nările meale,
4. Nu vor vorbi buzele meale nedreptate, nici limba mea va cugeta minciuna.
5. Departe fie de la mine să vă judec pre voi a fi drepți. Până mă voiu sfârși, nu mă voiu depărta de nevinovăția mea.
6. Îndreptarea mea, carea am început a o ținea, nu o voiu părăsi; că nu mă pâreaște inima mea în toată viața mea.
7. Fie ca necuratul, nepriiatinul mieu și împrotivnicul mieu, ca cel nedrept.
8. Că ce nădeajde iaste fățarnicului, de răpeaște cu scumpie și nu sloboade Dumnezeu sufletul lui?
9. Au doară Dumnezeu va asculta strâgarea lui, când va veni asupra lui strâmtoarea?
10. Sau să va putea desfăta în Cel Atotputearnic și a chema pre Dumnezeu în toată vreamea?

11. Învăţa-vă-voiu prin mâna lui Dumnezeu ceale || ce Atotputearnicul are, nici le voiu ascunde. 39r

12. Iată, voi toţi cunoaşteţi, şi căci fără pricină deşarte grăiţi?

13. Aceasta iaste partea omului necurat la Dumnezeu şi moştenirea celor sâlnici, carea de la Atotputearnicul o vor cuprinde.

14. De să vor înmulţi fiii lui, în sabie vor fi, şi nepoţii lui nu să vor sătura de pâine.

15. Cei rămaşi de el să vor îngropa în perire, şi văduvele lui nu vor plânge.

16. De va aduna ca pământul argintul şi ca tina va găti vejmintele,

17. Găti-le-va, adecă, dară cel drept le va îmbrăca; şi argintul, cel nevinovat îl va împărţi.

18. Ziditu-ş-au ca molia casa sa, şi ca păzitoriul ş-au făcut umbrariu.

*Psalm. 48, 18. [17]

19. *Cel bogat, când va dormi, nimică va lua cu sâne. Deşchide-ş-va ochii săi şi nimic va afla.

20. Apuca-l-va ca apa lipsa, noaptea îl va impresura viforul.

21. Lua-l-va vântul înfierbântând şi-l va duce şi ca volbura îl va răpi din locul său.

22. Şi va trimite preste el şi nu-i va îngădui; din mânile lui fugind va fugi.

23. Strânge-va preste el mânile sale şi va şuiera preste el, uitându-să spre locul lui.

Cap 28 |

Iov şi spre nevinovăţie s-au sârguit, că aceasta sângură iaste calea a dobândi înţelepciunea, carea i-o arată decât aurul cu mult a fi mai scumpă şi cu naşterea, şi cu vrednicia. Iară lui Dumnezeu cunoscute a fi oricare sânt firii ascunse, şi înţelepciunea din ceriu a să da, nu cu aur a să cumpăra; a căruia înţelepciuni o părticea o are carea să dăruiaşte prin frica lui Dumnezeu. 39v

1. Are argintul înceaperea vinelor sale, şi aurul loc în care să lămureaşte.

2. Fierul din pământ să ia şi piatra, de căldură topită, în aramă să întoarce.

3. Vreame au pus întunearecului, şi sfârşitul tuturor însuş socoteaşte şi piatra ceaţii, şi umbra morţii.

4. Desparte răpegiunile de la norodul ce nimerniceaşte, pre cei ce i-au uitat piciorul omului celui lipsit şi pre cei rătăciţi.

5. Pământul din care răsărea pâinea în locul său de foc s-au mistuit.

6. Locul samfirului, pietrile lui şi gliile lui, aur.

7. Cărarea n-au cunoscut paserea, nici s-au uitat la ea ochiul vulturului;

8. Nu o au călcat fiii neguţătorilor, nici au trecut printr-însa leiţa.

9. La creamine ş-au întins mâna, răsturnat-au din rădăcini munţii.

10. În pietri râuri au tăiat şi tot ce-i scump || au văzut ochiul lui. 40r

11. Şi ceale adânce a râurilor le-au cercetat, şi ceale ascunse la lumină le-au adus.

12. Iară înţelepciunea unde să află? Şi care e locul înţăleagerii?

13. Nu şti omul preţul ei, nici să află în pământul celor ce desfătat trăiesc.

14. Adâncul zice: «Nu-i în mine!» Şi marea grăiaşte: «Nu e cu mine!»

*Înţel. 7, 9.

15. *Nu să va da aur curat pentru ea, nici să va cumpăni argintul în schimbarea ei.

16. Nu să va dărui celor întinşi cu văpseale din India, nici pietrii sardonihești ceii scumpe, nici samfirului.

17. Nu i să va zidi aur sau sticlă, nici să vor schimba pentru ea vase de aur.

18. Ceale înnalte şi mai presus nu să vor pomeni cu asămănarea ei; şi să trage înţelepciunea din ceale ascunse.

19. Nu i să va asămăna topaziia din Ethiopiia, nici unsori curate i să vor asămăna.

20. De unde dară înţelepciunea vine? Şi carea ieste locul înţăleagerii?

21. Ascunsă iaste de la ochii tuturor celor vii şi de paserile ceriului.

22. Perirea şi moartea au zis: «Cu urechile noastre am auzit vestea ei!»

23. Dumnezeu înţăleage calea ei şi El cunoaşte locul ei. |

24. Că El priveaşte marginile lumii şi toate care sânt supt ceriu le veade, 40v

25. Care au făcut vânturilor cumpănă, şi apele le-au spânzurat în măsură,

26. Când punea ploilor leage şi cale vifoarelor ce sună;

27. Atunci o au văzut şi o au vestit şi o au gătit şi o au cercat.

28. Şi au zis omului: «Iată, frica Domnului, aceasta iaste înţelepciunea, şi a să feri de rău, înţăleagerea»”.

Cap 29

Iov, dorind sănătatea dintâiu, cu multe cuvinte o povesteaşte, împreună cu facerile sale de bine, ca de la sâne împrotivitoarea priiatinilor hulă să o izbândească.

1. Şi au adaos Iov, luându-şi pilda, şi au zis:
2. „Cine îm va da să fiu lângă lunile ceale dintâiu, lângă zilele în care Dumnezeu mă păzea?
3. Când strălucea candila Lui preste capul mieu şi la lumina Lui umblam întru-ntunearec,
4. Precum am fost în zilele tinereaţelor meale, când în taină Dumnezeu era în sălaşul mieu,
5. Când era Atotputearnicul cu mine şi, împregiurul mieu, pruncii miei,
6. Când îm spăla picioarele cu unt şi piatra îm vărsa păraie de untdelemn,
7. Când ieşiiam la poarta cetăţii şi în uliţă îm gătea cathedra? ||

41r 8. Vedea-mă tinerii şi să ascundea, şi bătrânii, sculându-se, înnainte sta.
9. Căpeteniile înceta de-a grăi şi deagetul punea gurii sale.
10. Glasul său şi-l contenea voivozii, şi limba lor de gâtlanul său să lipea.
11. Ureachea, auzând, mă fericea, şi ochiul, văzând, mărturie îm da,
12. Pentru că slobozisem pre săracul ce strâga şi pre cel rămas, căruia nu era agiutoriu.
13. Blagosloveniia celui ce era de-a perirea preste mine veniia, şi inima văduvei o am mângăiat.
14. Cu dreptatea m-am îmbrăcat şi m-am înveştit, ca cu un văjmânt şi cu o steamă, cu judecata mea.
15. Ochiu am fost celui orb şi picior ştopului.
16. Tată eram săracilor şi pricina carea nu ştiiam cu deadinsul o cercam.
17. Zdrobiiam măsealele celui necurat şi din dinţii lui luam prada,
18. Şi ziceam: «În cuibuşorul mieu voiu muri şi ca finicul voiu înmulţi zilele.
19. Rădăcina mea s-au deschis lângă ape şi rooa va zăbovi în săcerişul mieu.
20. Slava mea pururea să va înnoi, şi arcul mieu în mâna mea să va întemeia».

41v 21. Cine mă auziia, aştepta judecata şi, | luund aminte, tăcea la sfatul mieu.
22. Cuvintelor meale nimică a adaoge îndrăznea şi preste dânşii să strecura vorba mea.
23. Aştepta-mă ca ploaia, şi gura sa o deşchidea ca la povoiul de sara.
24. De râdeam cândva cătră ei, nu credea, şi lumina feaţii meale nu cădea pre pământ.
25. De aş fi vrut a mă duce la ei, şedeam întâiu; şi şezând ca un împărat, împregiur stând oastea, eram celor măhniţi mângăietoriu.

Cap 30

Plânge Iov fericirea cea dintâiu, întoarsă şieş, slobozând Dumnezeu, spre mare supărare.

1. Iară acum mă râd cei mai tineri cu vreamea, a cărora părinţi nu mă învredniceam a-i pune cu cănii turmei meale,
2. A cărora vârtutea mânilor mie pentru nimica îm era şi de viaţă încă să vedea a fi nevreadnici,
3. De lipsă şi de foame stărpi, carii rodea în sângurătate, ponosiţi de dosadă şi mişelătate
4. Şi mânca ierburi şi scoarţele copacilor, şi rădăcina jneapinilor era bucata lor.
5. Carii dintre văi aceastea răpind, fieştecare găsindu-le, la eale cu strâgare alerga.

42r 6. În pustiile răpegiunilor lăcuia şi în cre| |păturile pământului sau pre locuri colţuroase;
7. Carii între unele ca aceastea să veselea şi a fi supt cei bătrâni dulceţi îşi socotea.
8. Fiii bolunzilor şi a proştilor şi pre pământ togma nearătându-se,
9. Acum spre cântecul lor sânt întors şi m-am făcut lor spre pildă.
10. Urăscu-mă şi departe fug de la mine, şi faţa mea a o scuipi nu să ruşinează.
11. Că tulba Sa o au deşchis şi m-au năcăjit şi frâu au pus în gura mea.
12. Spre dreapta răsăritului dosăzile meale îndată s-au sculat. Picioarele meale mi-au întors şi m-au apăsat ca cu valuri cu cărările sale.
13. Răsipit-au căile meale, aleşuitu-m-au şi m-au biruit şi n-au fost cine să-mi aducă agiutoriu.
14. Ca prin zidul spart şi poarta deşchisă au năvălit asupra mea şi la mişelătăţile meale s-au tăvălit.
15. Întorsu-m-am în nimica, luat-ai ca vântul dorirea mea, şi ca norul au trecut mântuirea mea.
16. Iară acum în mine însumi să veştezeaşte sufletul mieu şi mă stăpânesc zilele năcazului.

17. De noapte gura mea să pătrunde de dureri; și carii mânâncă nu dorm.
18. Întru mulțimea lor să mistuiaște vejmântul mieu și ca cu cujmulița vejmântului m-au ucis.
19. Asămănatu-m-am tinei și aseaminea m-am | făcut scânteii și cenușii. 42v
20. Strâg cătră Tine, și nu mă asculți; stau, și nu Te uiți la mine.
21. Schimbatu-Te-ai mie spre nemilostiv și întru-nvârtoșarea mânii Tale Te împotrivești mie.
22. Rădicatu-m-ai și ca pre vânt puindu-mă, m-ai izbit foarte.
23. Știu că morții mă vei da, unde s-au rânduit casa a tot ce trăiaște,
24. Însă nu spre mistuire acelora trimiți mâna Ta; și, de vor cădea, Însuți vei mântui.
25. Plângeam cândva preste cel ce era năcăjit și era milă sufletului mieu de cel sărac.
26. Așteptam ceale bune, și mi-au venit ceale reale. Așteptam lumina, și au năvălit întunearecul.
27. Ceale dinlontrul mieu au fiert fără nici o odihnă, apucatu-m-au zilele năcazului.
28. Măhnit umblam fără mânie. Sculându-mă, în gloată strâgam.
29. Frate am fost bălaurilor și soție struților.
30. Pielea mea s-au negrit preste mine, și oasele meale s-au săcat de zăduh.
31. Întorsu-s-au spre jeale alăuta mea și organul mieu spre glasul celor ce plâng.

Cap 31

Iov, ca să se curăţească de hula priiatinilor, pre judecătoriul cel mai mare mărturia nevinovă||ţiii sale chemând, facerile sale de bine, cu carele din pruncie s-au obicinuit, le povesteaşte. 43r

1. „Făcut-am legătură cu ochii miei, ca nici încă să gândească de fecioară.
2. Că ce parte ar avea Dumnezeu în mine de sus și moștenire Atotputearnicul din înnălțime?
3. Au doară nu e pierdere celui necurat și astrienare celor ce lucră nedreptate?
4. Au nu El socoteaște căile meale și toți pașii miei îi numără?
5. De am umblat întru deșertăciune și au grăbit întru vicleșug piciorul meu,
6. Puie-mă în cumpănă dreaptă și cunoască Dumnezeu unirea mea.
7. De s-au abătut pașul mieu din cale și de au urmat după ochii miei inima mea, și de s-au lipit de ochii miei întinăciunea,
8. Sămâna-voiu, și altul să mânce, și neamul mieu să să dezrădăcineaze.
9. De s-au înceluit inima mea spre muiare și de am aleșuit la ușa priiatinului,
10. Curvă altuia fie muiarea mea și preste ea să să pleace alții,
11. Că aceasta nelegiuire iaste și nedreptate mare.
12. Foc iaste până la perire, îmbucând și toate dezrădăcinând nașterile.
13. De n-am băgat samă asta la judeca|tă cu sluga mea și cu slujnica mea, când să certa asupra mea, 43v
14. Că ce voiu face când să va scula la judecată Dumnezeu? Și deacă va întreba, ce-i voiu răspunde?
15. Au doară nu în pântece m-au făcut cel ce și pre el l-au lucrat și m-au alcătuit în zgău unul?
16. De am tăgăduit, ce vrea, săracilor, și ochii văduvei i-am făcut a aștepta,
17. De mi-am mâncat înbucătura sângur și cel rămas sărac de n-au mâncat dintr-însa,
18. (Că din copilăria mea au crescut cu mine mila și din pântecele maicii meale au ieșit cu mine),
19. De n-am socotit pre cel ce perea, pentru că n-au avut vejmânt și fără acoperemânt pre cel sărac,
20. De nu mi-au mulțămit coastele lui și din lâna oilor meale s-au încălzit,
21. De mi-am rădicat preste cel rămas mâna și când mă vedeam șezând în poartă mai sus,
22. Umărul mieu din închietura sa cază, și brațul mieu cu oasele sale să să zdrobească,
23. Că pururea, ca valurile ce să înflă asupra mea, m-am temut de Dumnezeu și greotatea Lui nu o am putut purta.
24. De am socotit aurul a fi vârtutea mea și celui lămurit am zis: «Cutezarea mea ești!»
25. De m-am veselit pentru multe averile meale și pentru că multe au găsit mâna mea, ||
26. De am văzut soarele când strălucea și luna umblând curat 44r
27. Și s-au veselit într-ascuns inima mea și am sărutat mâna mea cu gura mea,
28. Carea iaste nedreptate mare și tăgăduire împrotiva lui Dumnezeu celui Preaînalt,
29. De m-am bucurat de cădearea celui ce mă urâse și am săltat căci l-au aflat răul,
30. Că n-am dat spre păcătuire gâtlejul mieu, ca să-i poftească blăstămând sufletul lui,

31. De n-au zis oamenii sălașului mieu: «Cine ne va da din cărnurile lui, să ne săturăm?»,
32. Afară n-au rămas nimearnicul, ușa mea călătoriului au fost deșchisă,
33. De am ascuns ca un om păcatul mieu și am tăinuit în sânul mieu nedreptatea mea,
34. De m-am spăimântat de multa mulțime, și urgiia rudeniilor m-au înfricoșat și nu mai vârtos am tăcut, nici am ieșit din ușe,
35. Cine-m va da ascultătoriu, ca dorul mieu să-l asculte Atotputearnicul și cartea să o scrie cel ce judecă,
36. Ca în umărul mieu să o port și să-l încungiur ca pre o coronă mie?
37. Prin toate treaptele meale îl voiu vesti și ca o căpetenie îl voiu dărui. |
44v 38. De strâgă asupra mea pământul mieu și cu el brazdele lui plâng,
39. De i-am mâncat rodurile lui fără bani și sufletele lucrătorilor lui le-am năcăjit,
40. În loc de grâu răsară-mi ciulini și, pentru orzu, spini!"
Sfârșitu-s-au cuvintele lui Iov.

Cap 32

Iov, după ce au pus tăceare priiatinilor, să mustră împreună cu ei de nerăbdare de la Eliu, carele îș aruncă înțelepciunea.

1. Și au lăsat acești trei oameni a răspunde lui Iov, pentru că drept li să vedea.
2. Și s-au mâniiat și s-au aprins Eliu, fiiul lui Varahil Vuziteanul, din ruda lui Ram. Și s-au mâniiat asupra lui Iov, pentru că drept a fi pre sine înnaintea lui Dumnezeu să zice,
3. Iară împrotiva priiatinilor lui s-au aprins, pentru că nu aflase răspuns cuvios, ci numai osândise pre Iov.
4. Deci Eliu au așteptat pre Iov vorbind, pentru că era mai bătrâni cei ce grăia.
5. Iară deacă văzuse că cei trii nu putuse răspunde, s-au mâniat foarte.
6. Și răspunzând Eliu, fiiul lui Vahil Văziteanul, au zis:
„Mai tânăr sânt cu vreamea, iară voiu mai vechi și, pentru aceaea ,cu cap plecat m-am temut a vă spune judecata mea.
45r 7. Că nădăjduiam cum că vârsta cea mai înde||lungată va grăi și mulțimea anilor va învăța înțelepciunea,
8. Ci, precum văzu, duh iaste în oameni, și suflarea Celui Atotputearnic dă înțăleagere.
9. Nu cei de multe veacuri sânt înțelepți, nici cei bătrâni înțeleg judecata.
10. Pentru aceaea voiu zice: «Ascultați-mă, arăta-vă-voiu și eu înțelepciunea mea.
11. Că am așteptat vorbele voastre, auzit-am înțelepciunea voastră, până când vă v-ați întrebat prin cuvinte».
12. Și până când vă gândeam a zice ceva, luam aminte. Ci, precum văzu, nu iaste cine să poată vădi pre Iov și a răspunde dintre voi cuvintelor lui.
13. Ca nu doară să ziceți: «Aflat-am înțelepciunea, Dumnezeu l-au lepădat, nu omul!»
14. Nimic mi-au grăit mie, și eu nu după vorbele voastre îi voiu răspunde.
15. Temutu-s-au, nici au mai răspuns și au depărtat de la sâneș vorbele.
16. Deci, deacă i-am așteptat și n-au grăit, stătut-au, nici au mai răspuns,
17. Răspunde-voiu și eu partea mea și voiu arăta știința mea,
18. Că sânt plin de vorbe și mă strânge duhul pântecelui mieu.
45v 19. Iată, pântecele mieu ca mustul fără răsuflătoare, care plosculițele ceale noao le | sparge.
20. Grăi-voiu și voiu răsufla câtuși de cât; deșchide-voiu buzele meale și voiu răspunde.
21. Nu voiu lua fața bărbatului, și pre Dumnezeu omului nu-L voiu asămăna.
22. Că nu știu până când voiu sta și doară după puțin mă va lua Făcătoriul mieu.

Cap 33

Eliu din vorbele lui Iov să sârguiaște a-l arăta a nu fi drept zicând în ce chip Dumnezeu grăiaște omului să-l învețe și să-l cearte, și celui ce să întoarce să i să milostivească.

1. Auzi, direpț aceaea, Iov, vorbele meale și toate cuvintele meale le ascultă!
2. Iată, am deșchis gura mea, vorbească limba mea în fălcile meale!
3. Cu unită inima mea cuvintele meale, și judecată dreaptă buzele meale vor grăi.
4. Duhul lui Dumnezeu m-au făcut și suflarea Atotputearnicului m-au înviat.

5. De poţi, răspunde-mi, şi împrotiva feaţii meale stă.
6. Iată, şi pre mine şi pre tine ne-au făcut Dumnezeu şi dintr-acelaşi lut şi eu m-am alcătuit,
7. Însă minunea mea să nu te înfricoşaze şi vorba mea să nu-ţi fie grea.
8. Zis-ai dară în urechile meale, şi glasul cuvintelor tale am auzit:
9. «Curat sânt eu şi fără greşală, neînti||nat, şi nu iaste nedreptate în mine. 46r
10. Pentru că ponosluri în mine au găsit, pentru aceaea m-au gândit a-i fi nepriiatin.
11. Pus-au în gros picioarele meale, păzit-au toate căile meale».
12. Aceasta-i, dară, în carea nu eşti îndreptat. Răspunde-ţi-voiu că-i mai mare Dumnezeu decât omul.
13. Împrotiva Lui mustri, căci nu ţ-au răspuns la toate cuvintele?
14. O dată grăiaşte Domnul, şi a doao oară aceaeaş nu prociteaşte.
15. Prin somn în vederea de noaptea, când cade somnul pre oameni şi dorm în pat,
16. Atunci deşchide urechile oamenilor şi, învăţându-i, îi deprinde în învăţătură,
17. Ca să întoarcă pre om de la ceale ce face şi să-l sloboază din trufie,
18. Scoţându-i sufletul din putrăgiune, şi viaţa lui să nu treacă în sabie.
19. Ceartă şi prin dureare în pat şi toate oasele lui le face a să veştezi.
20. Urâcioasă i să face în viaţa sa pâinea, şi sufletului lui bucata cea mainte dorită.
21. Râncezi-să-va trupul lui şi oasele, care fusease acoperite, să vor goli.
22. Apropiatu-s-au de strâcăciune sufletul lui, şi viaţa lui, de ceale aducătoare de moarte.
23. De va fi pentru el înger grăind, unul din mii, să vestească oamenilor dreptatea. |
24. Milă-i va fi de el şi va zice: «Slobozi-l, să nu să pogoară în strâcăciune; aflat-am în ce să-i fiu milostiv». 46v
25. Mistuitu-s-au trupul lui de chinuri, întoarcă-să la zilele tinereaţelor sale,
26. Ruga-va pre Dumnezeu şi va fi îngăduitoriu; şi-I va vedea faţa în veselie şi va răsplăti omului dreptatea sa.
27. Uita-să-va preste oameni şi va zice: «Păcătuit-am şi adevărat am greşit şi, precum eram vreadnic, n-am luat».
28. Slobozitu-ş-au sufletul, să nu meargă în perire ci, trăind, să vază lumina.
29. Iată, acestea toate le lucră Dumnezeu de trei ori prin fieştecarele,
30. Ca să cheme sufletele lor de la strâcăciune şi să le lumineaze cu lumina celor vii.
31. Ia aminte, Iov, şi mă auzi; şi taci când eu grăiesc,
32. Iară de ai ce grăi, răspunde-mi, grăiaşte, că vreau să te arăţi drept.
33. Iară de nu ai, ascultă-mă; taci, şi te voiu învăţa înţelepciunea!"

Cap 34

Eliu iarăşi din cuvintele lui Iov îl mustră de blăstămare şi de alte răotăţi, dreptatea dumnezeieştii judecăţi arătând şi, Aceluiaşi, puteri şi cunoştinţe toate a fi supuse.

1. Deci, vestind Eliu, şi aceastea au grăit: ||
2. „Auziţi, cei înţelepţi, cuvintele meale, şi cei învăţaţi, ascultaţi-mă! 47r
3. *Că ureachiia cearcă cuvintele, şi gâtlanul cu gustarea judecă bucatele.

*Sus 12, 11.

4. Judecată să ne aleagem şi între noi să vedem ce-i mai bun.
5. Că au zis Iov: «Drept sânt, şi Dumnezeu au întors judecata mea,
6. Că în ce mă judecă, minciună iaste; sâlnică săgeata mea, fără nici un păcat».
7. Cine iaste om ca Iov, care bea nebunia ca apa,
8. Care păşeaşte cu cei ce lucră nedreptate şi umblă cu oamenii cei necuraţi?
9. Că au zis: «Nu va plăcea omul lui Dumnezeu, macar de va şi alerga cu el».
10. Pentru aceaea, bărbaţi inimoşi, auziţi-mă! Departe fie de la Dumnezeu nemilostivirea, şi de la Atotputearnicul nedreptatea!
11. Că lucrul omului îl va întoarce lui, şi după calea fieştecăruia le va întoarce lor.
12. Că adevărat, Dumnezeu nu va osândi în deşert, nici Atotputearnicul va întoarce judecata.
13. Pre cine altul au rânduit pre pământ, sau pre cine au pus preste lumea carea o au făcut?
14. De va zice cătră el inima Sa, duhul lui şi suflarea la Sâne le va trage,
15. Scădea-va tot trupul împreună, şi omul în ţărână să va întoarce.
16. Deci, de ai înţeleagere, auzi ceaea ce să zice şi | ascultă glasul cuvântului mieu. 47v
17. Au doară cel ce nu iubeaşte judecata să poate sănătoşa? Şi în ce chip tu pre Cel ce e drept atâta-L osândeşti?
18. Care zice împăratului «Călcătoriu de leage»; care cheamă «Povăţuitoriu» pre necuraţi,

19. *Care nu ia feațele căpeteniilor, nici au cunoscut pre tiranul, când s-au pricinuit cu săracul; că lucrul mânilor Lui sânt toți.

*2 Leage 10, 17. 2 Par. 19, 7. Înțel. 6, 8 [7]. Ecli. 35, 15 [12]. Fapt. 10, 34. Râm. 2, 11. Gal. 2, 6. Efes. 6, 9. Colos 3, 25. 1 Petru 1, 17.

20. Degrabă or muri; și în miazănoapte să vor turbura noroadele și vor treace și vor lua sâlnicul fără milă.
21. Că ochii Lui preste căile oamenilor și toți pașii lor îi socotеaște.
22. Nu iaste întunearec și nu-i umbra morții să să ascunză Lui cei ce lucră nedreptate.
23. Că nu mai iaste în puterea omului ca să vie la Dumnezeu spre judecată.
24. Zdrobi-va pre mulți și nenumărați și va face pre alții a sta pentru ei,
25. Că au cunoscut lucrurile lor; și, pentru aceaea, va aduce noaptea și-i va zdrobi.
26. Ca pre cei necurați i-au lovit în locul celor ce văd.
27. Carii ca cu deadinsul s-au depărtat de El și toate căile Lui n-au vrut a le înțeleage,
28. Ca să facă a ajunge la El strâgarea celui lipsit și să asculte glasul săracilor.
29. Că El, dăruind pace, cine iaste care să osândească? După ce-Și va ascunde fața, cine iaste care să să uite la El și preste neamuri și preste toți oamenii? ||
48r 30. Care a împărăți face pre omul fățarnic pentru păcatele norodului.
31. Deacă, dară, eu am grăit cătră Dumnezeu, nici pre tine nu te voiu opri.
32. De am greșit, Tu mă învață; de am grăit nedreptate, mai mult nu voiu adaoge.
33. Au doară de la tine o ceare Dumnezeu, pentru că nu ț-au plăcut? Că tu ai început a grăi, și nu eu? Iară de știi ceva mai bine, grăiaște!
34. Oamenii cei ce înțăleg grăiască mie, și omul înțelept mă asculte.
35. Iară Iov bolunzeaște au grăit, și cuvintele lui nu răsună învățătura.
36. Tatâl mieu, cearce-să Iov până în sfârșit! Să nu încetezi de la omul nedreptății,
37. Că adaoge preste păcatele sale blăstămare, însă între noi să să strângă; și atunci la judecată cheme cu cuvintele sale pre Dumnezeu".

Cap 35

Eliu neadevărat culegând, cum că ar fi zis Iov a nu plăcea lui Dumnezeu ce-i drept, arată nu lui Dumnezeu, ci omului, și milostivirea a-i folosi, și nemilostivirea a-i străca.

1. Deci Eliu aceastea iarăși au grăit:
2. „Au doară dreaptă ți să veade gândirea ta, ca să zici: «Mai drept sânt decât Dumnezeu»?
3. Că ai zis: «Nu-ți place ce-i drept», sau «Ce-ți va folosi ție de voiu păcătui eu?» |
48v 4. Deci, eu voiu răspunde vorbelor tale și priiatinilor tăi cu tine:
5. «Priveaște la ceriu și te uită și vezi ceriul, că-i mai înalt decât tine.
6. De vei păcătui, ce-I vei străca? Și de să vor înmulți nedreptățile tale, ce vei face împrotiva Lui?
7. Iară de vei lucra drept, ce-I vei dărui, au ce va lua din mâna ta?
8. Omului care-i ție aseaminea va străca nemilostivirea ta, și pre fiiul omului îl va ajuta dreptatea ta.
9. Pentru mulțimea hulitorilor vor striga și să vor văieta pentru sâlniciia brațului tiranilor».
10. Și n-au zis: «Unde-i Dumnezeu, Care m-au făcut, Care au dat cântările în noapte,
11. Care ne învață preste dobitoacele pământului și preste paserile ceriului ne deprinde?»
12. Acolo vor strâga și nu-i va asculta, pentru trufiia celor răi.
13. Nu dară în deșert va auzi Dumnezeu și Atotputearnicul pricinile fieștecărora le va vedea.
14. Și deacă vei zice: «Nu socotеaște», judecă-te înnaintea Lui și-L aștaptă.
15. Că acum nu aduce urgiia Sa, nici izbândeaște răotatea foarte.
16. Așa, dară, Iov în deșert își deschide gura sa și fără știință înmulțeaște vorba".

Cap 36 ||

49r *Eliu apără dreptatea dumnezeieștii judecăți, carele loveaște să înveațe. Grăiaște ca la Sâne să să întoarcă. Pre cei ce să întorc de pedeapse îi sloboade; îndeamnă dirept aceaea pre Iov spre întoarcere, făgăduindu-i toate norocite.*

1. Și, adăogând Eliu, aceastea au grăit:
2. „Sufere-mă puțintel și-ți voiu spune, că încă am ce grăi pentru Dumnezeu.
3. Proceti-voiu știința mea din-ceput și pre Făcătoriul mieu Îl voiu arăta drept a fi.

4. Că adevărat fără minciună cuvintele meale şi ştiinţa desăvârşit să va arăta ţie.
5. Dumnezeu pre cei putearnici nu-i leapădă, că şi El e putearnic,
6. Ci nu mântuiaşte pre cei necuraţi şi judecată săracilor dăruiaşte.
7. Nu ia de la cel drept ochii Săi şi împăraţii în scaun îi aşază în veac, şi ei să rădică.
8. Şi de vor fi în lanţuri şi să vor lega cu funile sărăciii,
9. Spune-le-va lucrurile lor şi răotăţile lor, că sâlnici au fost.
10. Şi va dezvăli ureachiia lor, să-i cearte. Şi va grăi să să întoarcă de la nedreptate.
11. De vor asculta şi vor ţinea, plini-vor zilele sale în bine, şi anii săi în slavă. |
12. Iară de nu vor asculta, vor treace prin sabie şi să vor mistui în bolunzie. 49v
13. Făţarnicii şi cei vicleani întărâtă mâniia lui Dumnezeu; nici vor strâga când vor fi biruiţ.
14. Muri-va în vifor sufletul lor, şi viaţa lor între cei muieroteci.
15. Scoate-va din strâmtoarea sa pre cel sărac şi va dezvăli în năcaz ureachiia lui.
16. Deci te va mântui de gura cea strâmtă pe larg şi care nu are temeiu supt sine, iară odihna measii tale va fi plină de grăsime.
17. Pricina ta ca a necuratului s-au judecat; pricina şi judecata vei lua.
18. Să nu te biruiască, dară, mânia, ca să apeşi pre cineva; nici mulţimea darurilor să te pleace.
19. Pune jos mărimea ta fără năcaz şi toţ cei vârtoşi cu tărimea.
20. Să nu tragi noaptea să să suie noroadele pentru dânşii.
21. Păzeaşte, să nu te abaţi spre nedreptate; că aceasta ai început a urma după mişelătate.
22. Iată, Dumnezeu e înalt întru tăriia Sa, şi nime nu-i aseaminea între cei ce fac legile.
23. Cine va putea ispiti căile Lui? Au cine Îi poate zice: «Lucrat-ai nedreptate»?
24. Adu-ţi aminte că nu cunoşti lucrul Lui, despre care au cântat bărbaţii. ||
25. Toţi oamenii Îl văd, fieştecare să uită de departe. 50r
26. Iată, Dumnezeu mare, biruind ştiinţa noastră. Numărul anilor Lui, nesocotit.
27. Care ia picăturile ploii şi varsă povoaiele ca volbura,
28. Care din nori curg, care mainte urzesc toate de sus,
29. De va vrea a întinde norii ca şatra Sa,
30. Şi va fulgera cu lumina Sa de sus, şi ţiţânile mării le va acoperi;
31. Că prin aceastea judecă noroadele şi dă hrană multor muritori.
32. În mâni ascunde lumina şi-i porunceaşte ca iară să vie,
33. Vesteaşte despre ea priiatinului Său, că moşiia Lui iaste şi la ea să poate sui.

Cap 37

Eliu, din minunatele lui Dumnezeu lucruri, arată înţelepciunea lui Dumnezeu, putearea şi dreptatea şi judecata Lui cea neispitită, carele a le fi hulit Iov gândeaşte. Pentru aceaea îl dojeneaşte, ca cu totul să să supuie vrearii lui Dumnezeu.

1. Preste aceasta s-au spăimântat inima mea şi s-au mişcat din locul său.
2. Auziţi auzire în groaza glasului Lui şi | sunetul ce purceade din gura Lui. 50v
3. Supt toate ceriurile El socoteaşte şi lumina Lui preste marginile pământului.
4. După El va rugi sunetul, tuna-va cu glasul mărimei Sale şi nu va cerceta când să va auzi glasul Lui.
5. Tuna-va Dumnezeu în glasul Său minunat, care face ceale mari şi neispitite,
6. Care porunceaşte zăpăzii să cază pre pământ şi ploilor de iarna şi povoiului tărimii Sale,
7. Care în mâna tuturor oamenilor însămnează să cunoască fieştecarele lucrurile sale.
8. Întra-va fiiara în viezuină şi în bârlogul său va zăbovi.
9. De la ceale dinlăuntru va ieşi viforul, şi de la miazănoapte, frigul.
10. Suflând Dumnezeu, creaşte gerul şi iarăşi să varsă ape late.
11. Grâul doreaşte nori, şi norii trimit lumina sa,
12. Carii luminează prinpregiur, oriîncătro vrearea stăpânitoriului îi duce, la tot ce le va porunci, preste faţa pământului;
13. Sau întru un neam, sau în pământul său, sau în fieştecare locul milei Sale va porunci a să afla.
14. Ascultă aceastea, Iovule! Stăi şi socoteaşte ceale minunate a lui Dumnezeu!
15. Au doară ştii când au poruncit Dumnezeu || ploilor, să areate lumina norilor Lui? 51r
16. Au doară ai cunoscut cărările norilor ceale tari şi ştiinţele ceale desăvârşite?
17. Au nu vejmintele tale sânt calde, când să suflă pământul de la miazăzi?
18. Tu doară cu El ai făcut ceriurile, carii foarte vârtoşi ca cu arama s-au vărsat.

19. Arată-ne noao ce vom zice Lui; că noi ne învăluim cu întunearecul.
20. Cine Îi va povesti ceale ce grăiesc? De va și grăi, omul să va îmbuca.
21. Iară nu văd lumina; degrabă văzduhul să va sili spre nori, și vântul ce treace îi va lunga.
22. De la miazănoapte aurul vine, și la Dumnezeu fricoasă lăudare.
23. Cu vreadnicie pre El a-l afla nu putem. Mare-i cu tărimea și cu judecata și dreptatea, și a să spune nu poate.
24. Pentru aceaea să vor teame de El oamenii și nu vor cuteza a să uita la El toți carii să văd loruși a fi înțelepți".

Cap 38

Dumnezeu Însuşi prigonirii Să pune de faţă şi, poruncind lui Eliu a tăcea, ceartă pre Iov, arătând din ceale făcute de la Sâne lucruri a nu putea el cuprinde dumnezeiasca puteare şi înţelepciunea.

1 Și, răspunzând Domnul din vifor, au zis: |
51v 2 „Cine iaste acesta mestecând vorbele cu cuvinte neprecepute?
3 Încinge ca un bărbat coapsele tale și te voiu întreba și-M răspunde!
4. Unde erai când puneam temeliile pământului? Spune-M, de ai înțeleagere!
5. Cine au pus măsura lui, de știi? Sau cine au întins preste el linie?
6. Pre ce s-au întărit temeliile lui, sau cine au slobozit piatra lui cea din capul unghiului?
7. Când Mă lăuda împreună stealele de dimineața și să veselea toți fiii lui Dumnezeu?
8. Cine au încuiat cu ușile marea, când rumpea ca din zgău ieșind?
9. Când puneam norul îmbrăcămintea ei, și cu ceață, ca cu scutecele pruncii, o înfășam?
10. Împrejuratu-o-am cu hotarele Meale și i-am pus zar și ușe
11. Și am zis: «Până aici vei veni, și nu vei purceade mai mult și aici îți vei înfrânge valurile tale ceale ce să umflă!»
12. Au doară după nașterea ta ai poruncit demineții și ai arătat zorilor locul său
13. Și ai țânut bătând marginile pământului și ai scuturat pre cei necurați dintr-însul?
14. Întoarce-să-va sămnul ca tina și va sta ca vâjmântul;
15. Și să va lua de la cei necurați lumina sa și brațul cel înalt să va înfrânge.
52r 16. Au doară ai întrat în adâncul mării și || prin ceale mai de pre urmă ale adâncului ai umblat?
17. Au doară ți s-au deșchis porțile morții și ușile întunearecului le-ai văzut?
18. Au doară ai socotit lățimea pământului? Spune-mi, de știi toate,
19. În care cale lăcuiaște lumina și în care e locul întunearecului,
20. Ca să duci fieștecarea la hotarele sale și să înțălegi cărările casei lui.
21. Știiai atunci că te vei naște? Și numărul zilelor tale știutu-l-ai?
22. Au doară ai întrat în comoarele zăpăzii sau vistieriile grindinii văzutu-le-ai?
23. Care am gătit spre vreamea vrăjmașului, spre zioa bătăii și a războiului?
24. Pre care cale să trimite lumina și să împarte căldura pre pământ?
25. Cine au dat povoiului celui cu mare purceadere alergarea? Și calea tunetului ce răsună,
26. Să ploaie pre pământ fără om, în pustie, unde nime dintre cei muritori zăbovește?
27. Să umple cea fără de cale și pustiită și să crească ierburi verzi?
28. Cine-i tatâl ploii? Sau cine au născut picăturile cele de roao?
29. Dintr-a cui pântece au ieșit ghiiața? Și gerul din ceriu cine l-au născut?
52v 30. Spre asămânarea pietrii apele să învăr|toșază și fața adâncului împreună să strânge.
31. Au doară vei putea împreuna ceale strălucitoare a Pleadii steale, au împregiurul mieziinopții a-l răsipi?
32. Au doară scoți Luceafărul în vreamea sa, și cel de sara preste fiii pământului faci-l a să scula?
33. Au doară cunoști rănduiala ceriului, și vei pune socoteala lui pre pământ?
34. Au doară vei înălța în negură glasul tău, și răpegiunea apelor te va acoperi?
35. Au doară vei trimite fulgerile și să vor duce și, întorcându-să, îți vor zice: «Iată, noi»?
36. Cine au pus în ceale dinlăuntru înțelepciunea? Sau cine au dat cocoșului înțeleagerea?
37. Cine va spune socoteala ceriurilor, și cântecul ceriului a dormi cine-l va face?
38. Când să turna pravul pre pământ și gliile să întuneca?
39. Au doară vei prinde prada leiței și sufletul puilor ei îl vei umplea,

40. Când să culcă în gropi şi în peşteri leşuiesc?
*Psalm 146, 9. 41. *Cine găteşte corbului hrana sa, când puii lui strâgă cătră Dumnezeu, rătăcind pentru că n-au hrană?

Cap 39

Dumnezeu lui Iov arată ceale minunate ale Sale, şi din capre sălbatece şi din mă||gari sălbateci, din rinocheros, din struţu, din cal şi din paşoră, mustrându-l că cu Sâne au vrut a să certa. Din care Iov clătindu-să, să cunoaşte a fi grăit îndrăzneţu. 53r

1. Au doară ai cunoscut vreamea fătării caprelor sălbatece în pietri sau a făta cerboaiele le-ai socotit?
2. Numărat-ai lunile luării lor în pântece şi vreamea fătării lor ştiutu-o-ai?
3. Pleacă-să spre fătare şi fată şi slobod rugirea.
4. Despartu-să viţeii lor şi merg la păşune; ies, şi nu să întorc la eale.
5. Cine au slobozit măgariul sălbatec slobod, şi legăturile lui cine le-au dezlegat?
6. Căruia am dat în sângurătate casă şi lăcaşele lui în pământul sărăturii,
7. Urgiseaşte mulţimea cetăţii, străgarea sâlitoriului nu aude,
8. Priveaşte împregiur munţii păşunii sale şi toate ceale verzi le cearcă.
9. Au doară va vrea rinocherul a-ţi sluji, sau va zăbovi la iaslea ta?
10. Au doară vei lega rinocherul la arat cu curaoa ta? Sau va frânge gliile văilor după tine?
11. Au doară cutezare vei avea în tăria lui cea mare şi vei lăsa lui ostenealele tale?
12. Au doară îi vei creade că-ţ va întoarce sămânţa şi-ţi va aduna aria ta? |
13. Peana struţului aseaminea iaste cu peana herodiii şi a uliului. 53v
14. Când îşi lasă oaole pre pământ, tu doară în pulbere le vei încălzi?
15. Uită-să că piciorul le calcă, sau fiiara câmpului le zdrobeaşte;
16. Învârtoşază-să spre fiii săi ca când n-ar fi ai săi; în zădar să va osteni, nici o frică silind.
17. Că l-au lipsit Dumnezeu de înţelepciune, nici i-au dat înţăleagere.
18. Când va fi vreamea, îşi rădică spre înălţime arepile. Râde de cal şi de călăreţul lui.
19. Au doară vei da calului tărie, sau vei încungiura grumazului lui rânchezare?
20. Au doară îl vei deştepta ca lăcustele? Slava norilor lui, frica.
21. Pământul cu copita sapă, saltă îndrăzneţu, întru întâmpinarea celor întrarmaţ mearge.
22. Nu socoteaşte spaima, nici îngăduiaşte sabiei.
23. Preste el va suna tulba, scutura-să-va suliţa şi pavăza.
24. Fierbând şi sfărăind va sorbi pământul, nici socoteaşte de răsunarea dobei.
25. Când va auzi bucinul, zice: «Vai, departe miroasă războiul, îndemnul voievozilor şi urlarea oastei».
26. Au doară prin înţelepciunea ta să împenează uliul, întinzindu-şi arepile spre austru? ||
27. Au doară după porunca ta să va înălţa pajera şi în ceale pietroasă îşi va pune cuibul? 54r
28. În pietri rămâne şi în colţuri prăpaznice lăcuiaşte şi în râpi neapropiiate.
29. De acolo pândeaşte la hrană şi de departe ochii ei privesc.
30. Puii ei vor linge sânge, şi oriune va fi strâvul, îndată-i acolo".
31. Şi au adaos Domnul şi au grăit cătră Iov:
32. „Au doară cine să ceartă cu Dumnezeu aşa lezne să odihneaşte? Adevărat, care mustră pre Dumnezeu trebuie să-I răspunză".
33. Şi răspunzând Iov Domnului, au zis:
34. „Cel ce deşert am grăit, ce voiu putea răspunde? Mâna mea o voiu pune pe gura mea.
35. Una am grăit, carea batâr de n-aş fi zis, şi alta, cărora mai mult n-oiu adaoge".

Cap 40

Dumnezeu, vădind pre Iov că s-ar fi văzut a huli dreptatea Lui, îi arată puterea Sa în Vehemoth şi în Leviathan, puindu-i tăceare.

1. Şi răspunzând Domnul lui Iov din volbură, au zis:
2. „Încinge ca un bărbat coapsele tale! Întreba-te-voiu şi-Mi spune:
3. Au doară deşartă vei face judecata Mea şi Mă vei osândi pre Mine să te îndreptezi tu? |

54v 4. Şi de ai braţ ca Dumnezeu şi de tuni cu aseaminea glas?

5. Împregiură-te cu podoabă şi întru înnălţime te rădică şi fii slăvit şi cu înfrâmsăţate haine te îmbracă.

6. Răsipeaşte pre cei mândri în urgiia ta şi, privind pre tot cel trufaşu, smereaşte;

7. Priveaşte pre toţi cei mândri şi-i ruşinează şi zdrobeaşte pre cei necuraţi în locul său;

8. Ascunde-i în pulbere împreună şi faţa lor o astupă în groapă,

9. Şi Eu voiu mărturisi că te poate mântui dreapta ta.

10. Iată, Vehemoth, care l-am făcut cu tine, fân ca boul mâncă.

11. Tăria lui, în coapsele lui, şi vârtutea lui, în buricul pântecelui său.

12. Strânge-şi coada ca chedrul, vinele rărunchilor lui încâlcite sânt.

13. Oasele lui, ca fluierile de aramă; cărnurile lui, ca tăblile de fier.

14. El iaste începutul căilor lui Dumnezeu Care l-au făcut; pune-va sabia Sa.

15. Acestuia munţii ierburi aduc. Toate fierile câmpului să vor juca acolo.

16. Supt umbră doarme, supt ascunsul trestiei şi în locuri apătoase.

17. Acopăr umbrele umbra lui, împregiura-l-vor sălcile răpegiunii. ||

55r 18. Iată, va sorbi râul şi nu să va mira şi are nădejde că curge Iordanul în gura lui.

19. În ochii lui ca cu undiţa îl va prinde şi în prăjini va pătrunde cărnurile lui.

20. Au putea-vei trage afară cu undiţa pre Leviathan? Şi cu funea lega-vei limba lui?

21. Au doară vei pune belciug în nările lui, sau cu belciug vei pătrunde falca lui?

22. Au doară va înmulţi cătră tine rugăciuni sau va grăi ţie ceale moi?

23. Au doară va face cu tine lăgătură şi-l vei lua slugă veacinică?

24. Au doară te vei juca cu el ca cu o pasere sau îl vei lega slujnicilor tale?

25. Tăia-l-vor priiatinii, înpărţi-l-vor neguţătorii?

26. Au doară vei umplea vârşile cu pielea lui, grohota peştilor cu capul lui?

27. Pune preste el mâna ta! Adu-ţi aminte de războiu, nici adaoge mai mult a grăi.

28. Iată, nădejdea lui îl va înşela şi văzând toţi să va prăpădi.

Cap 41

Răotatea lui Vehemoth mai mult să arată după mădulările lui, învârtoşarea şi mândria. |

55v 1. Nu ca un nemilostiv l-oiu deştepta; că cine poate sta împrotiva feaţii Meale?

2. Cine mainte Mi-au dat, ca să-i întorc? Toate care supt ceriu sânt, ale Meale sânt.

3. Nu-i voiu îngădui şi cuvintelor celor putearnice şi spre rugare togmite.

4. Cine va dezvăli faţa îmbrăcămintei lui, şi în mijlocul gurii lui cine va întra?

5. Porţile feaţii lui cine le va deşchide? Prinprejurul dinţilor lui, groază.

6. Trupul lui, ca pavezele ceale vărsate, înpreunat cu solzii ce să apasă.

7. Unul unuia să împreună şi nici răsuflare încă nu iase printr-înşii.

8. Şi unul de altul să va lipi şi, ţâindu-să, nicidecum să vor desface.

9. Şternutarea lui, strălucirea focului, şi ochii lui, ca geanele dimineţii.

10. Din gura lui fălinari purced, ca bradul răşinos în foc aprins.

11. Din nările lui iase suflul ca din oala aprinsă şi fierbând.

12. Aburul lui cărbunii îi face a arde şi flacără din gura lui iase.

13. În grumazii lui va zăbovi tăriia, şi faţa lui o petreace lipsa.

56r 14. Mădulările cărnurilor lui să lipesc de sineş, trimite-va împrotiva lui fulge||re, şi la alt loc nu să vor duce.

15. Inima lui să va învârtoşa ca o piatră şi să va strânge ca ileul faurului.

16. Deacă să va lua, să vor teame îngerii şi, înfricoşaţi, să vor curăţi.

17. Deacă-l va apuca sabia, nu va putea sta nici suliţa, nici platoşa de fier.

18. Că va socoti ca plevele fierul, şi arama ca lemnul cel putred.

19. Nu-l va lunga omul săgetătoriu, în păiuşu s-au întors lui pietrile praştiii.

20. Ca păiuşul va socoti maiul şi va râde de cel ce-şi răsună suliţa.

21. Supt el vor fi razele soarelui şi-şi va aştearne aurul ca tina.

22. A fierbe va face, ca oala, adâncul mării şi va pune ca când clocotesc unsorile.

23. După el va străluci cărarea, socoti-va adâncul ca pre cel ce îmbătrâneaşte.

24. Nu este pre pământ puteare carea să i să aseamine, care s-au făcut ca să nu să teamă de nime.

25. Tot ce-i înnalt veade, el este împărat preste toţi fiii trufiii".

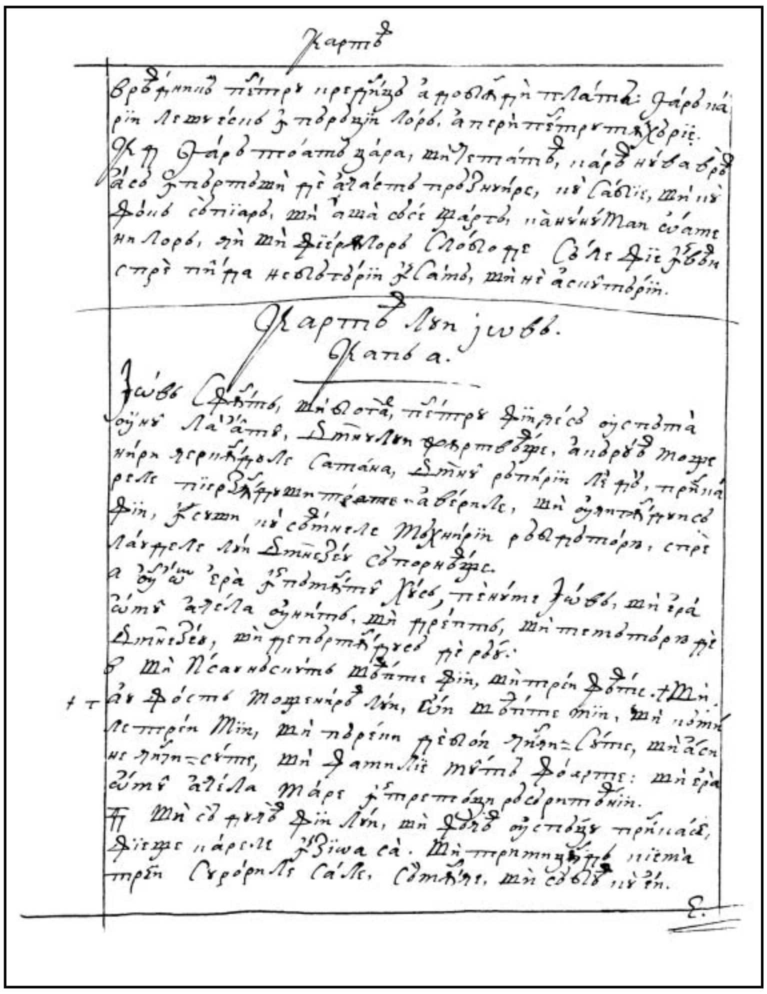
Cap 42

Să cunoaşte Iov a fi vorbit neînţălepţeaşte, şi de la Dumnezeu să socoteaşte mai nainte de | priiatini şi pentru ei să roagă. Îndoite luând de ceale ce pierduse, şi mai pe urmă, plin de zile, în pace s-au odihnit. 56v

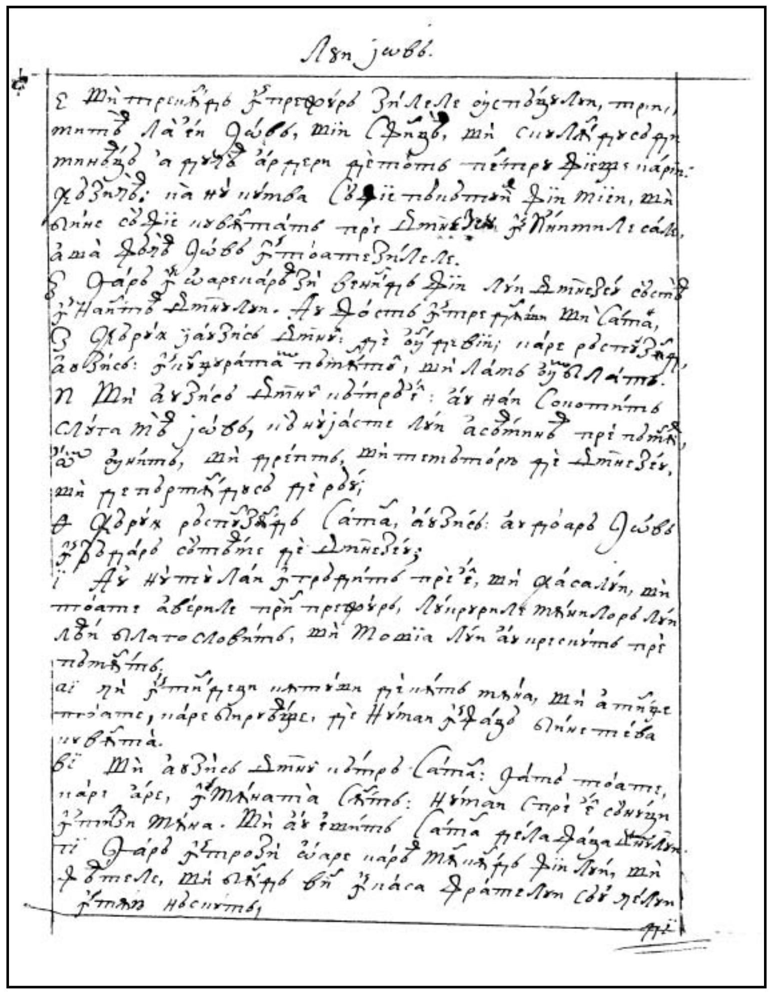
1. Şi răspunzând Iov Domnului, au zis:
2. „Ştiu că toate le poţi şi nici un cuget nu să poate tăinui de Tine.
3. Cine iaste acesta carele tăinuiaşte sfatul fără ştiinţă? Pentru aceaea neînţelepţeaşte am grăit şi carele sânt preste măsură, preste ştiinţa mea.
4. Auzi, şi eu voiu grăi; întreba-Te-voiu şi-mi răspunde.
5. Cu auzul urechii Te-am auzit, iară acum ochiul mieu Te veade.
6. Pentru aceaea însumi mă mustru şi mă pocăiesc în spuză şi în cenuşe".
7. Iară după ce au grăit Domnul cuvintele aceastea cătră Iov, au zis cătră Elifaz Themaniteanul: „Mîniatu-s-au urgiia Mea asupra ta şi spre doi priiatinii tăi, că n-aţi grăit înnaintea Mea drept, ca sluga Mea, Iov.
8. Luaţi-vă dară şapte tauri şi şapte berbeci şi vă duceţi la sluga Mea, Iov, şi aduceţi jârtvă pentru voi. Iară Iov, sluga Mea, să va ruga pentru voi. Faţa lui o voiu priimi, ca să nu vi să socotească bolunzia; că n-aţi grăit cătră Mine ceale || dreapte, ca sluga Mea, Iov. 57r
9. Şi s-au dus Elifaz Thamaniteanul şi Valdad Suhiteanul şi Sofar Naamiteanul şi au făcut precum grăise Domnul cătră dânşii; şi au priimit Domnul faţa lui Iov.
10. Şi Domnul încă s-au întors la pocăinţa lui Iov, când să ruga pentru priiatinii săi. Şi au dat Domnul toate, oricare fusease a lui Iov, îndoite.
11. Şi au venit la el toţi fraţii săi şi toate surorile sale şi toţi carii îl cunoscuse mainte şi au mâncat cu el pâine în casa lui. Şi au clătit preste el capul şi l-au mângăiat preste tot răul ce adusease Domnul asupra lui. Şi i-au dat fieştecarele câte o oaie şi câte un cercel de aur.
12. Iară Domnul au blagoslovit ceale mai de pre urmă a lui Iov mai mult decât ceale dintâiu a lui. Şi i s-au făcut patrusprăzeace mii de oi şi şase mii de cămile şi o mie de părechi de boi şi o mie de asine.
13. Şi i-au fost lui şapte feciori şi trii feate.
14. Şi au chemat numele uniia Zio şi numele alţie Cassia şi numele a treia, Cornul Fluierului.
15. Şi nu s-au aflat muieri frumoase ca fetele lui Iov în tot | pământul. Şi le-au dat tatăl lor moştenire între fraţii lor. 57v
16. Şi au trăit Iov după aceastea o sută patruzeaci de ani şi au văzut fiii săi şi fiii fiilor săi până la al patrulea neam; şi au murit bătrân şi plin de zile.

A

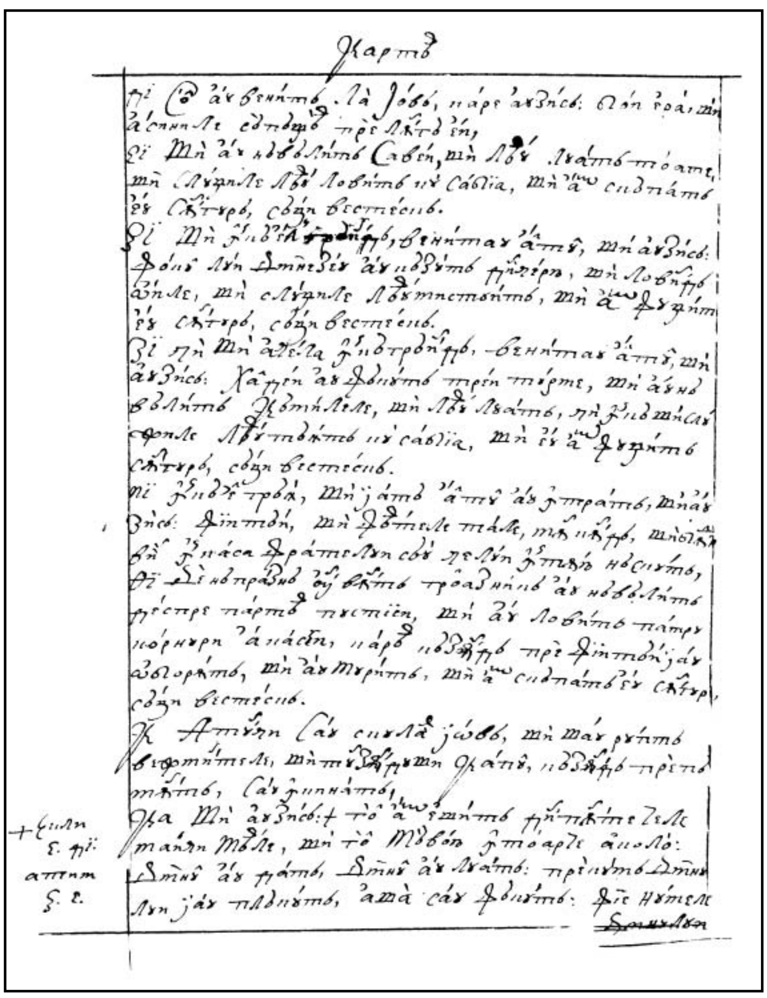
N

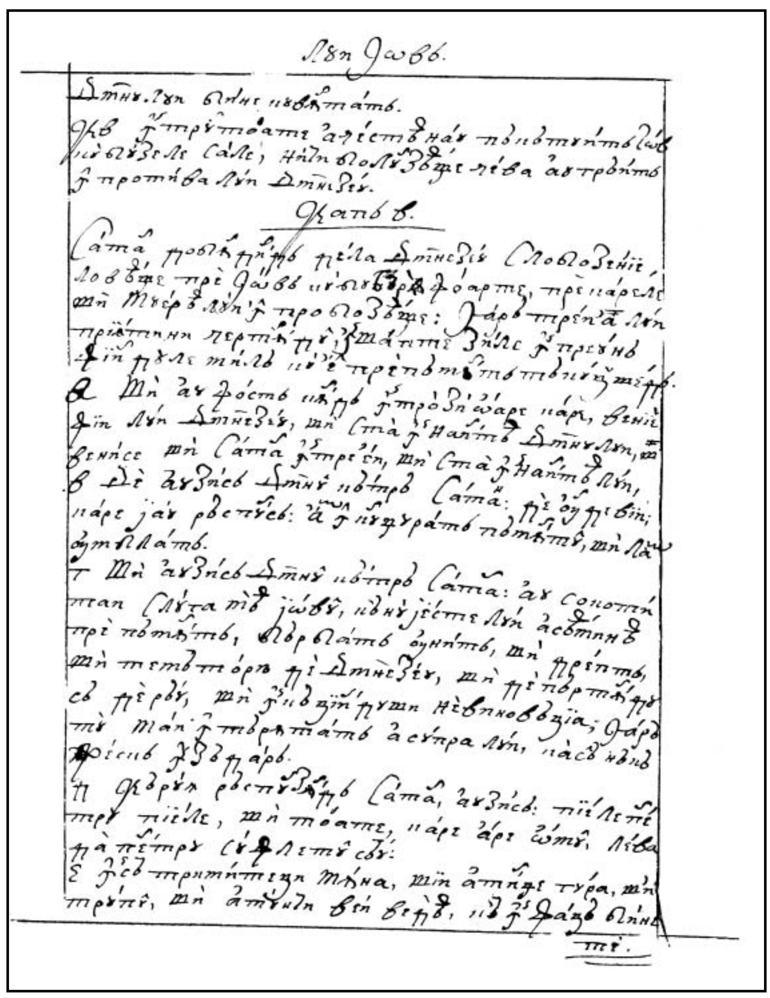
10v

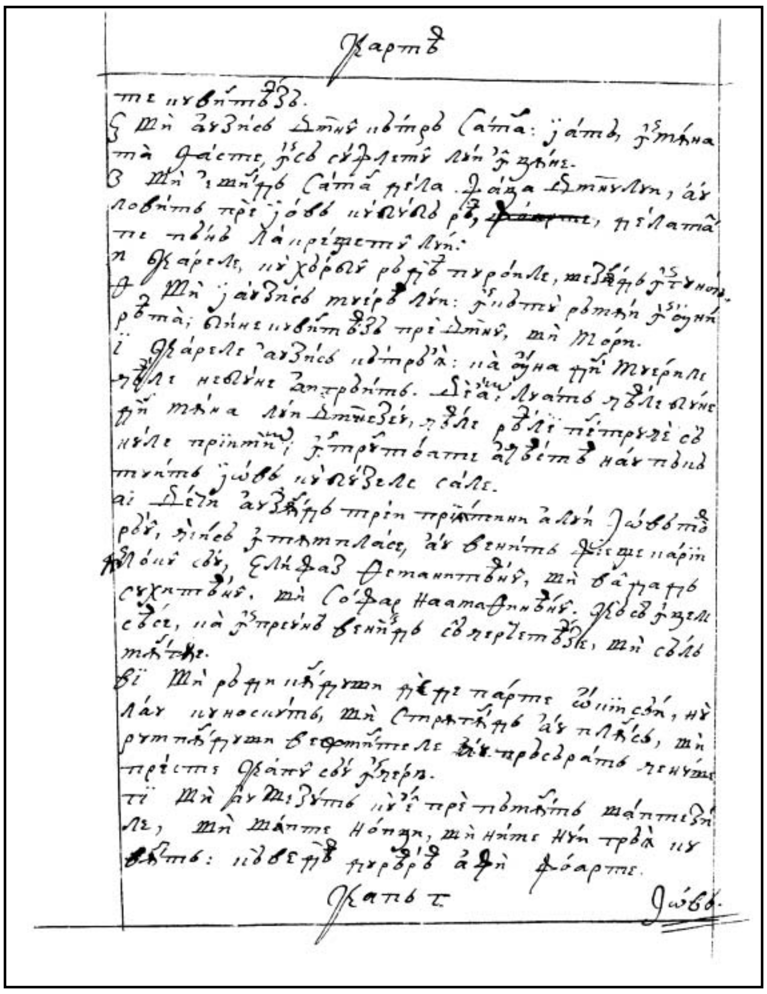
11r

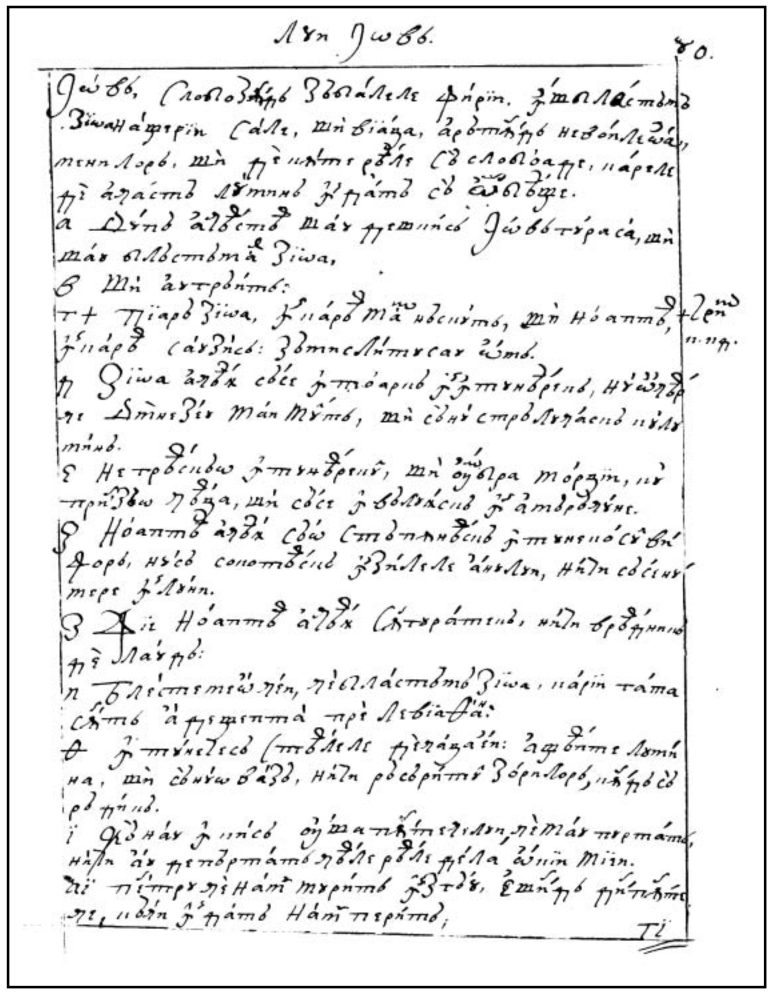
11v

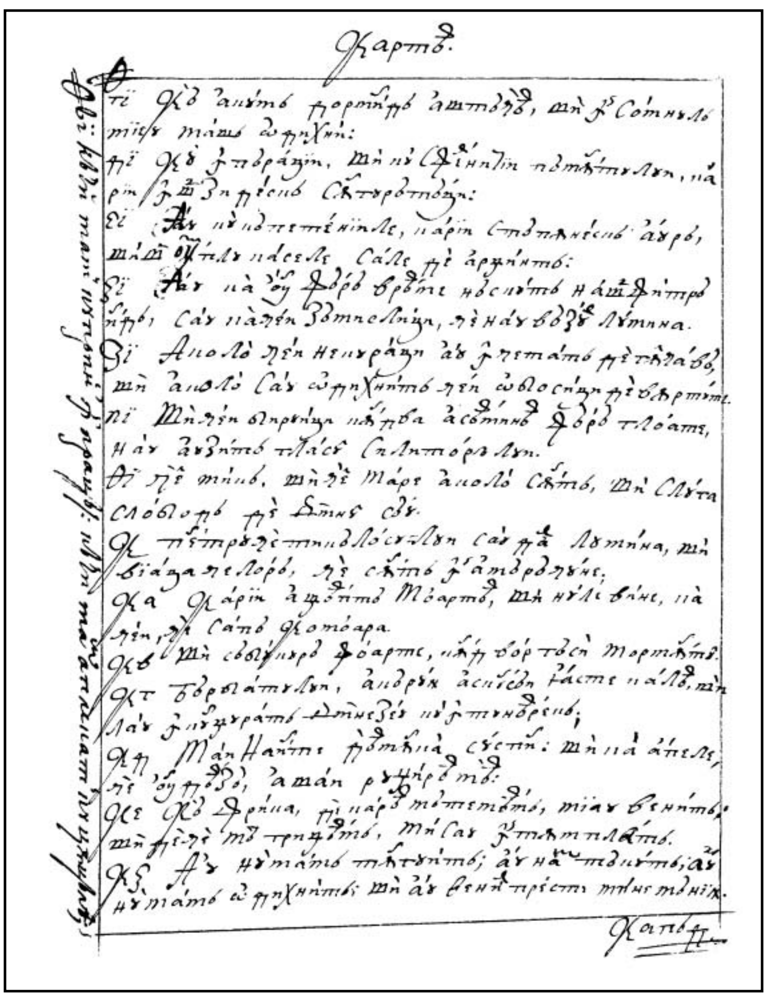
12r

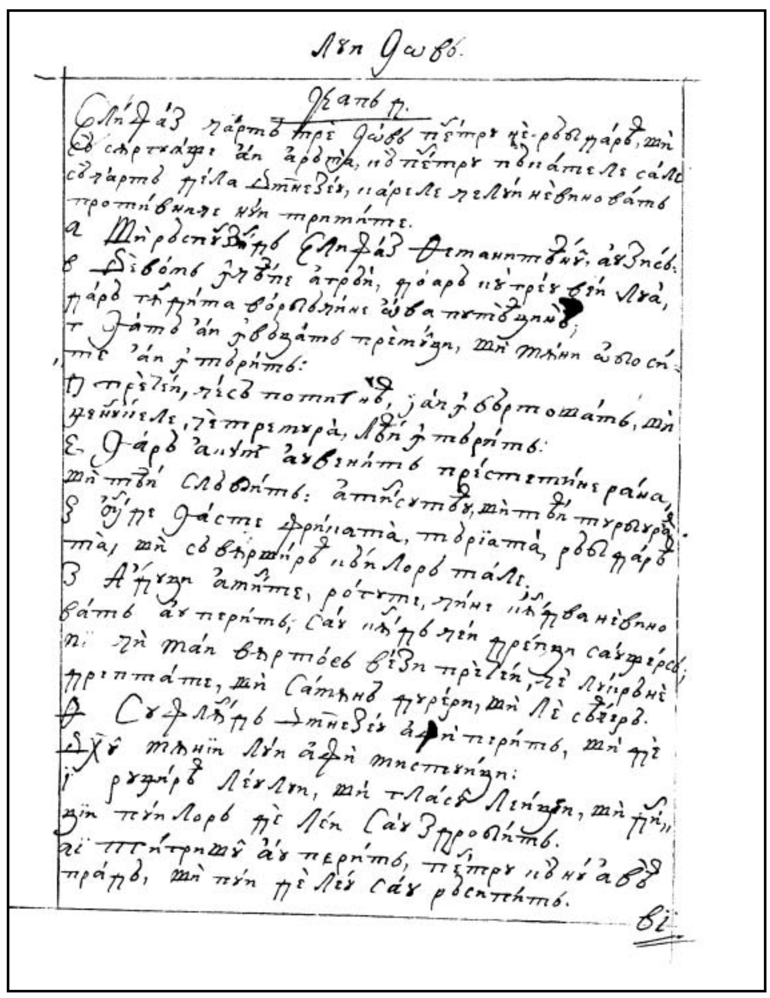
12v

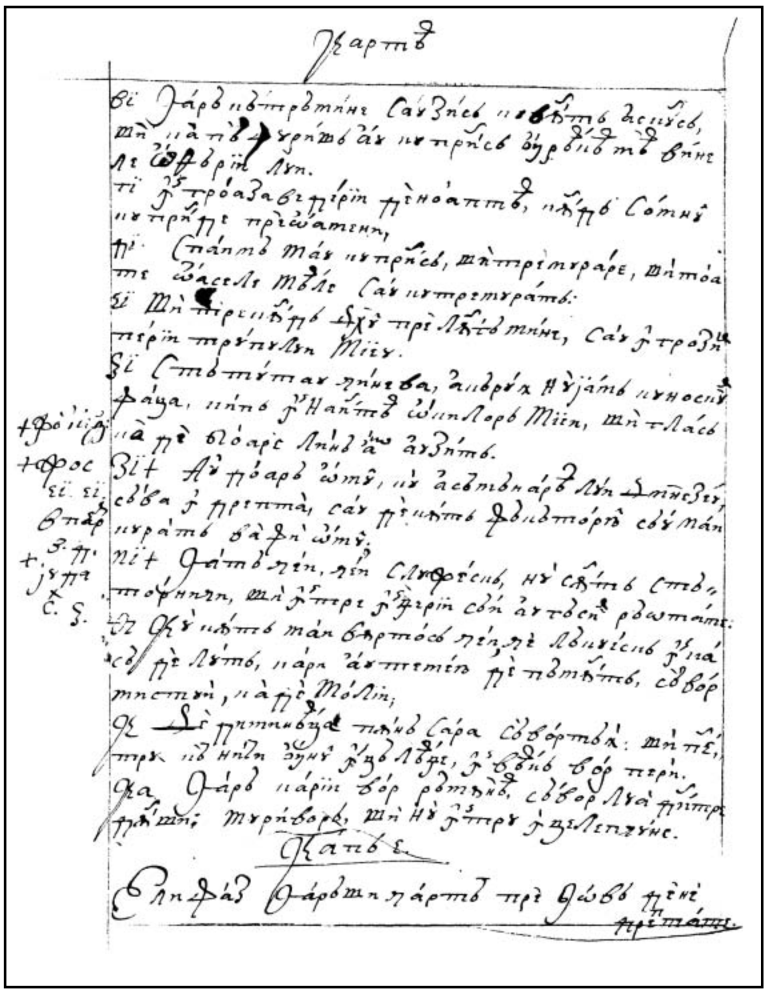
13r

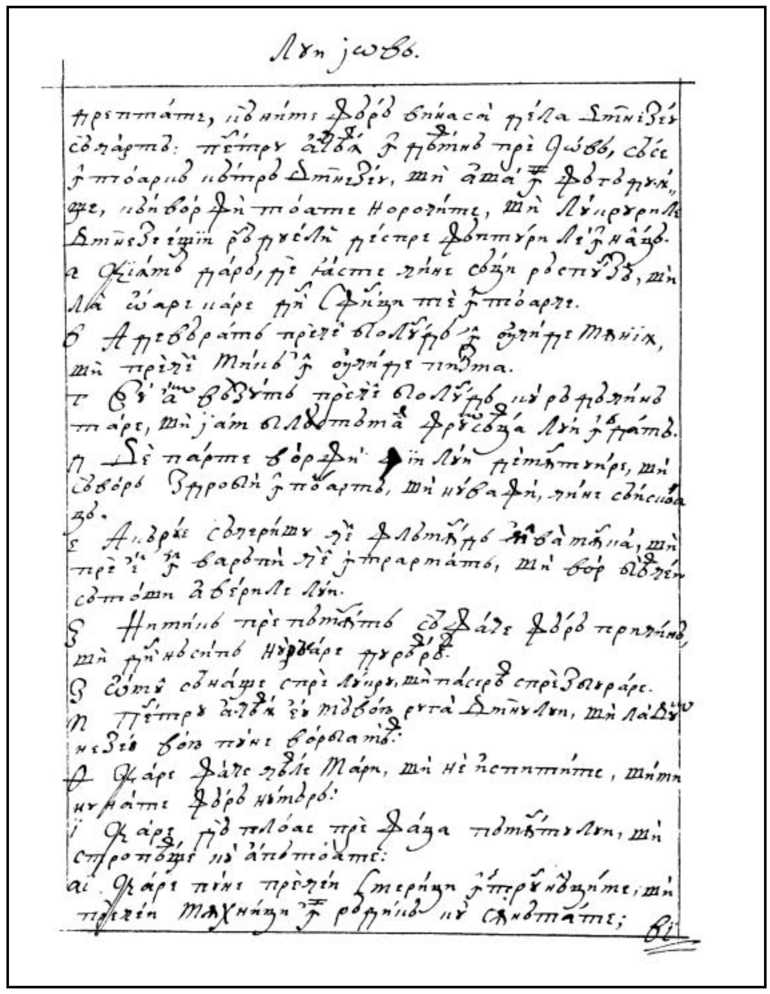
13v

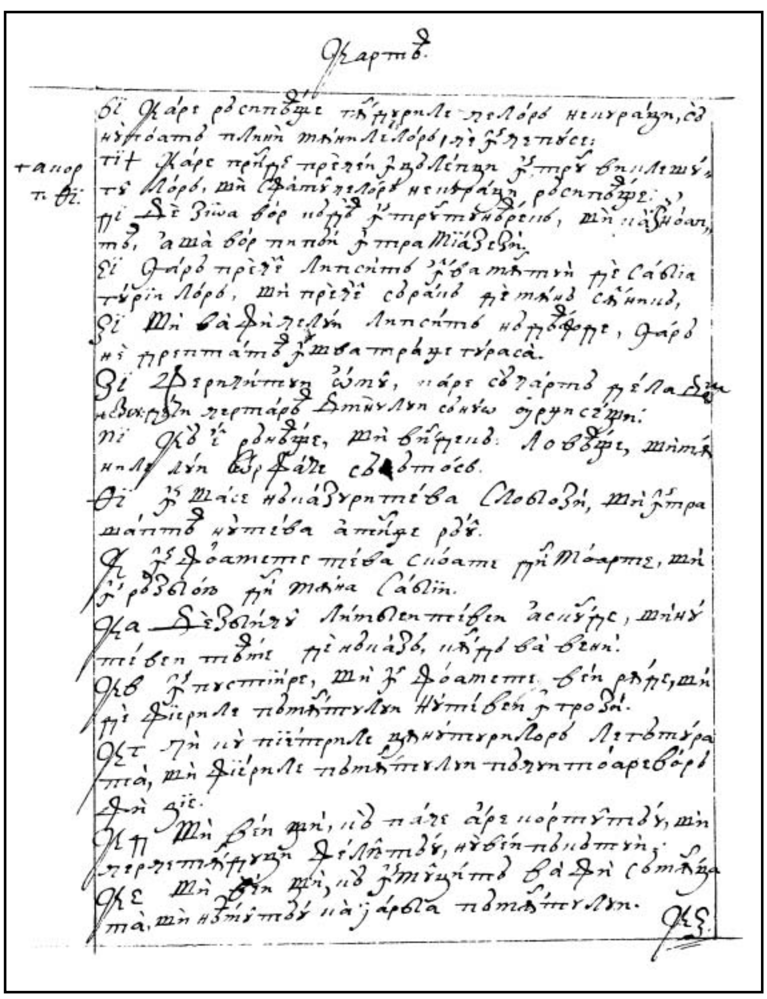
14r

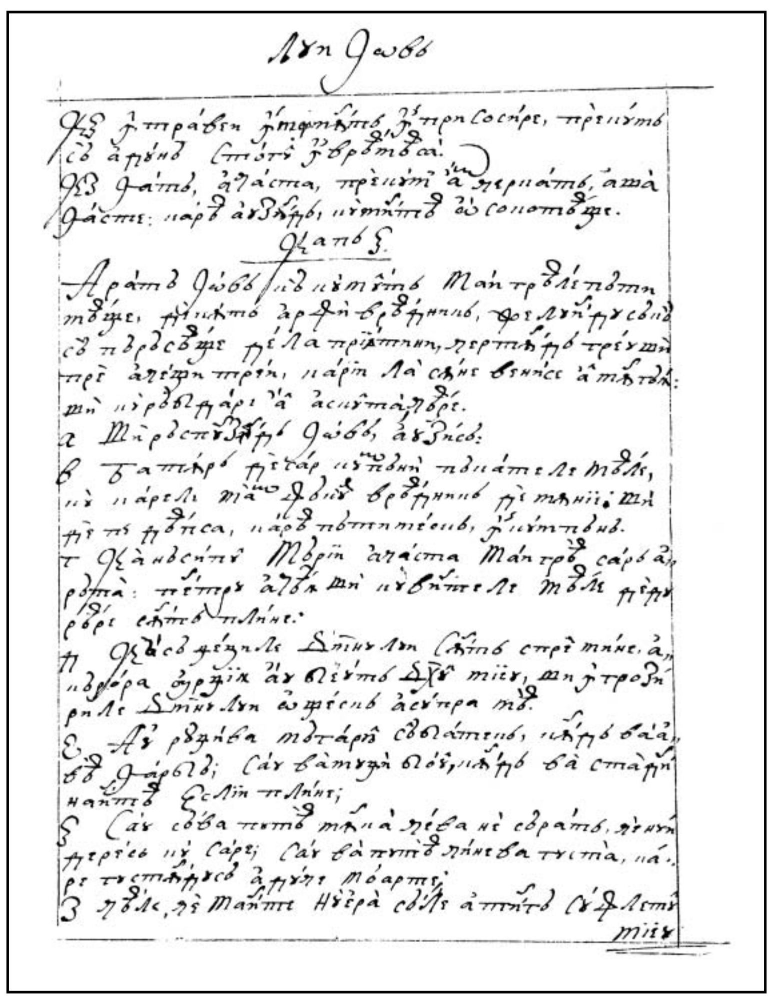
14v

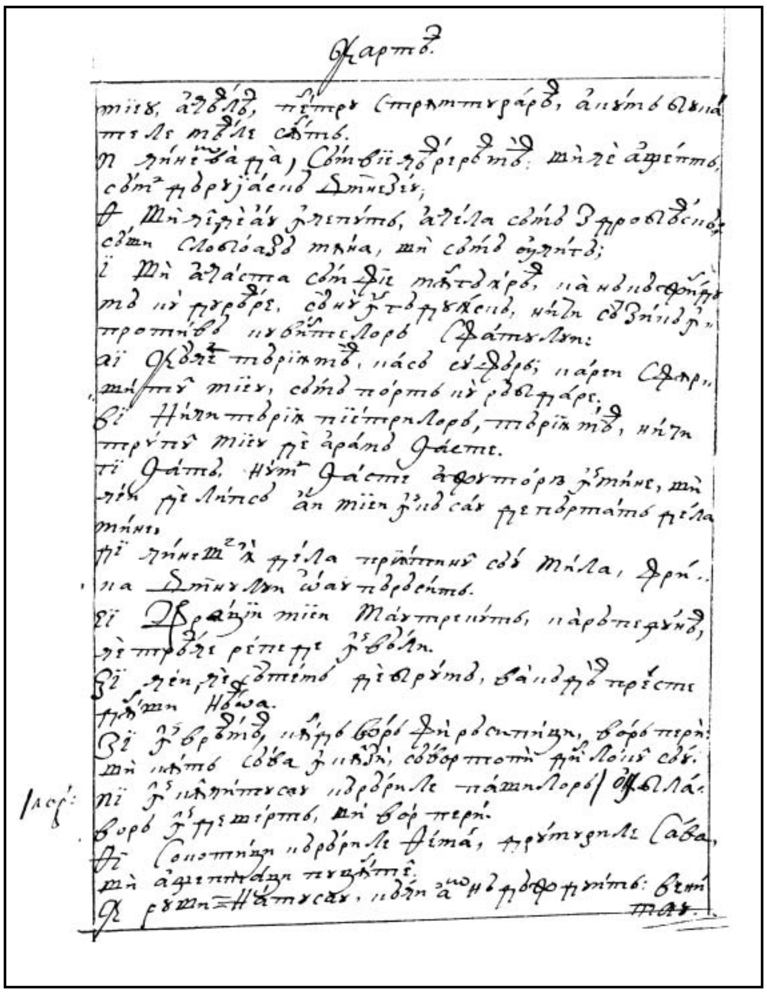
15r

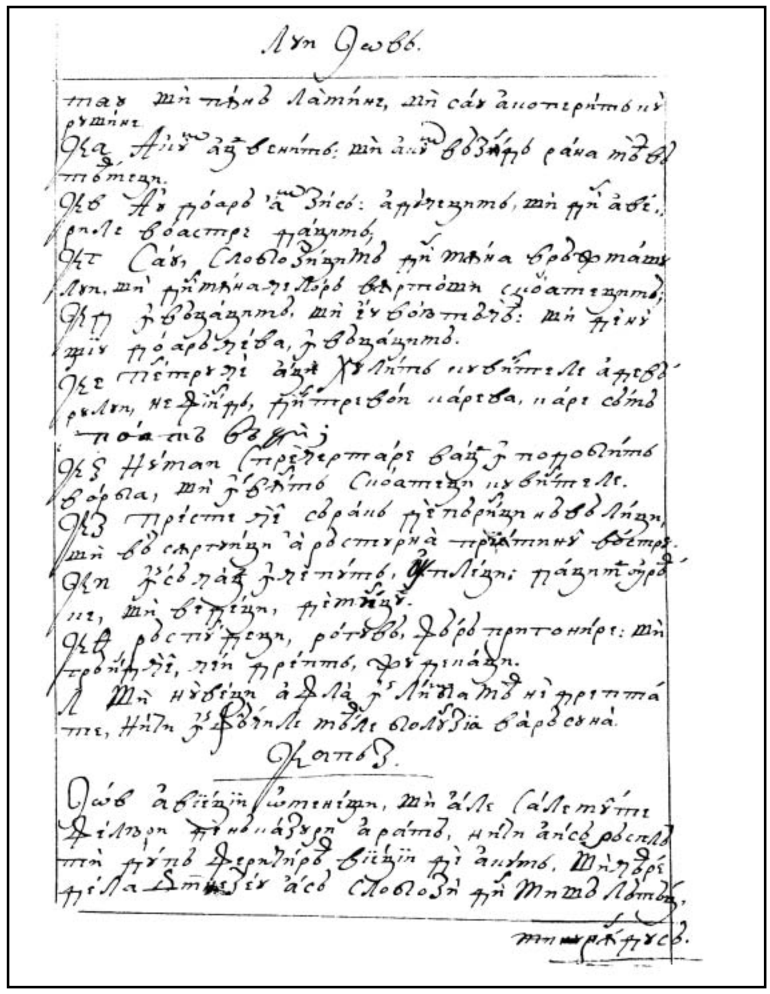

15v

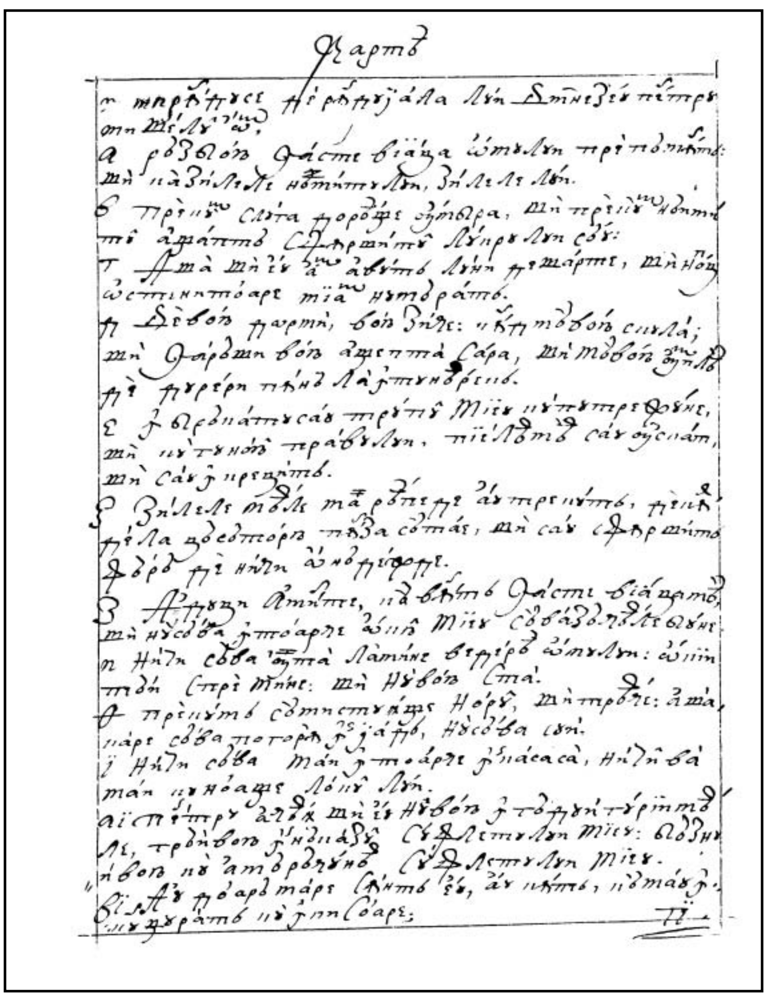
16r

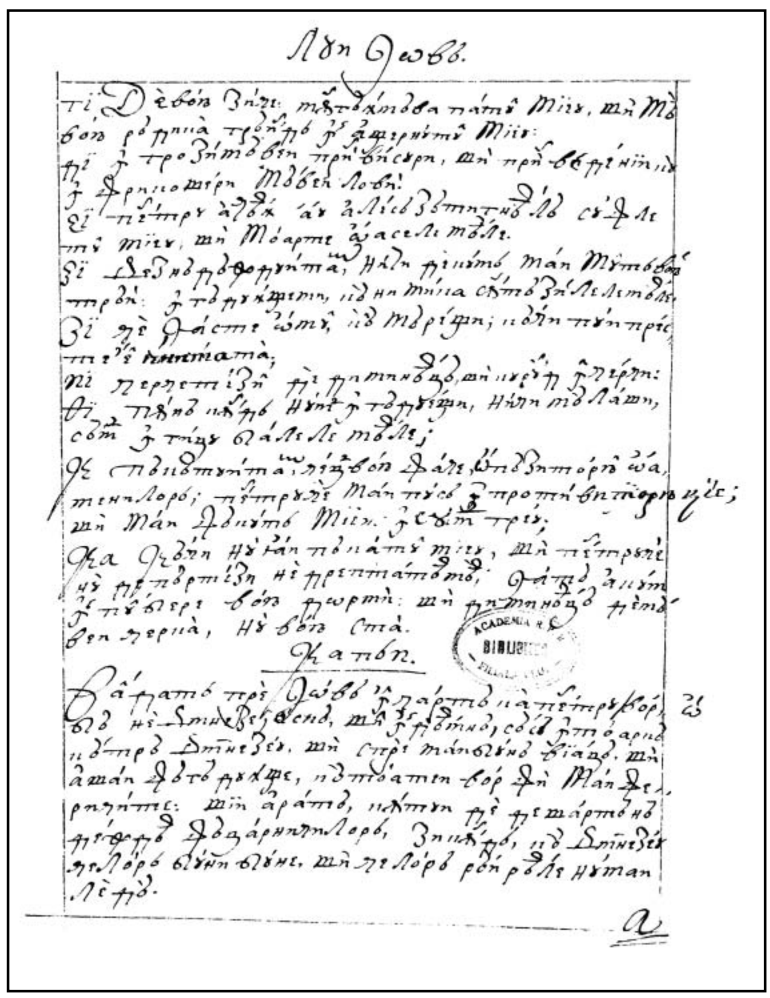

16v

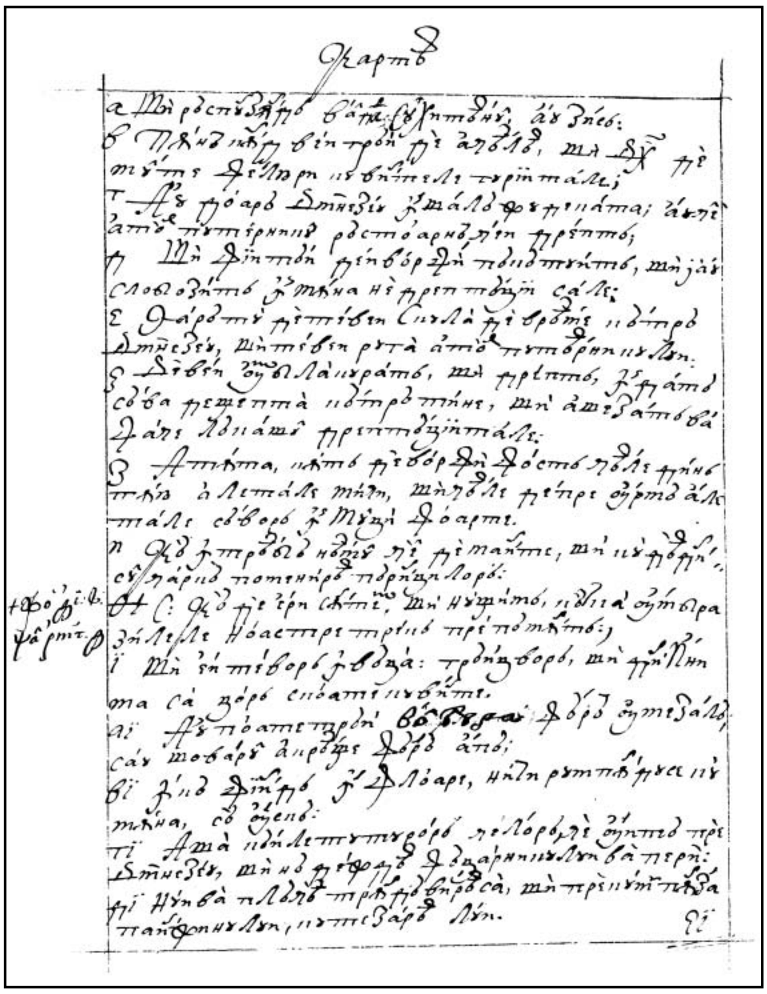
17r

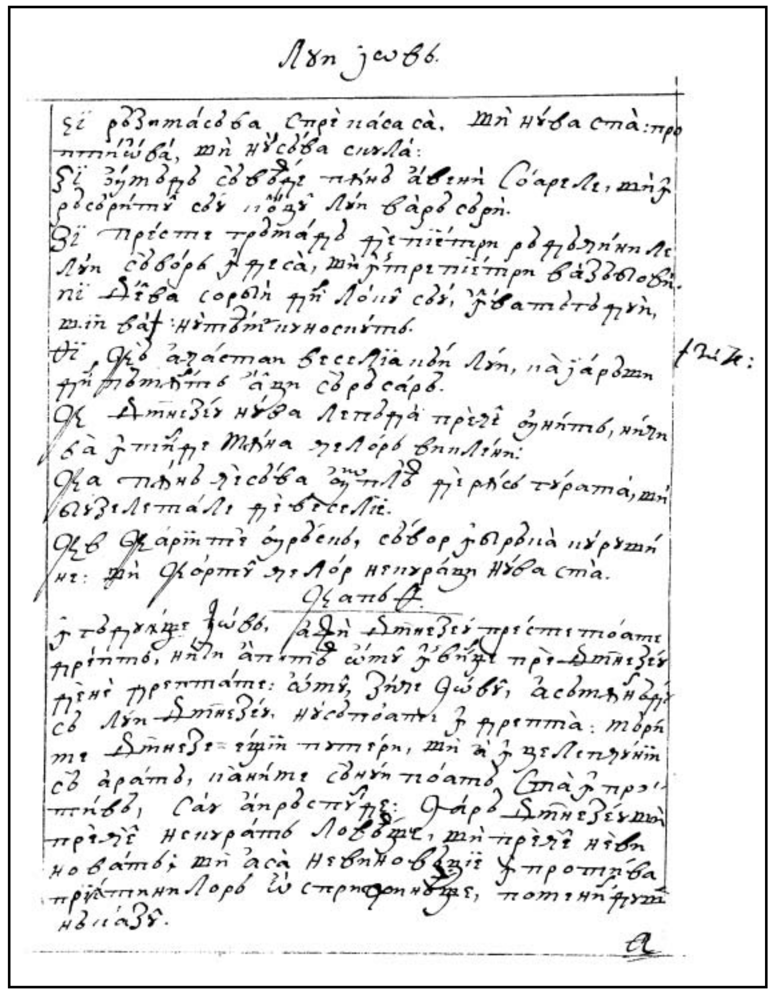

17v

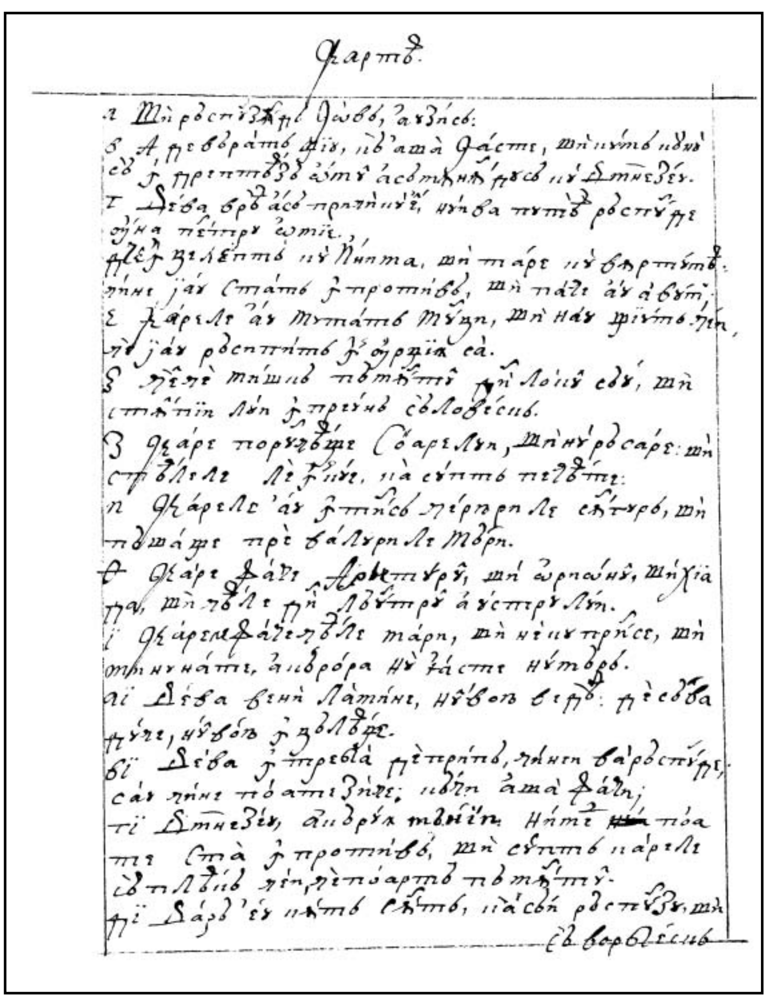
18r

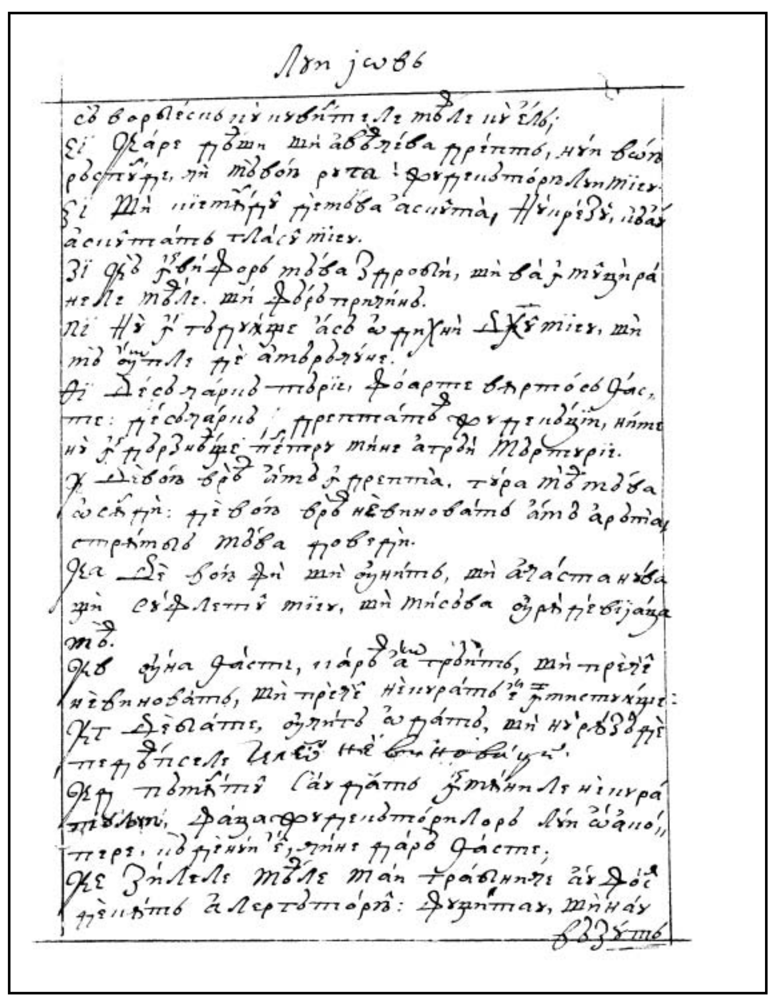
18v

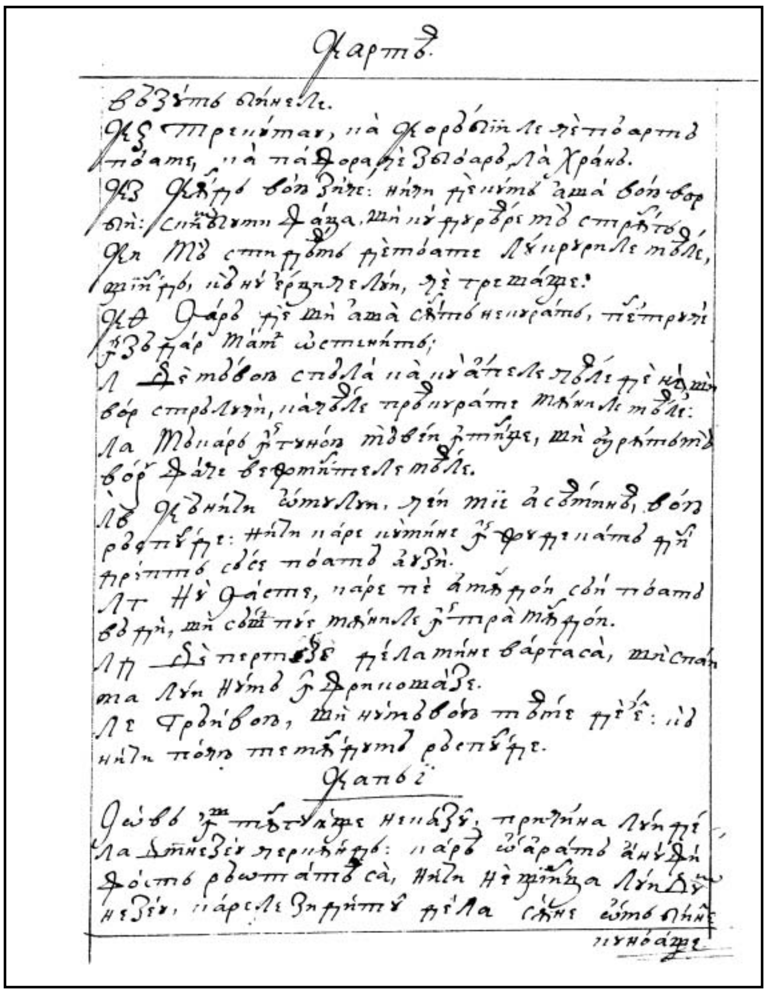
19r

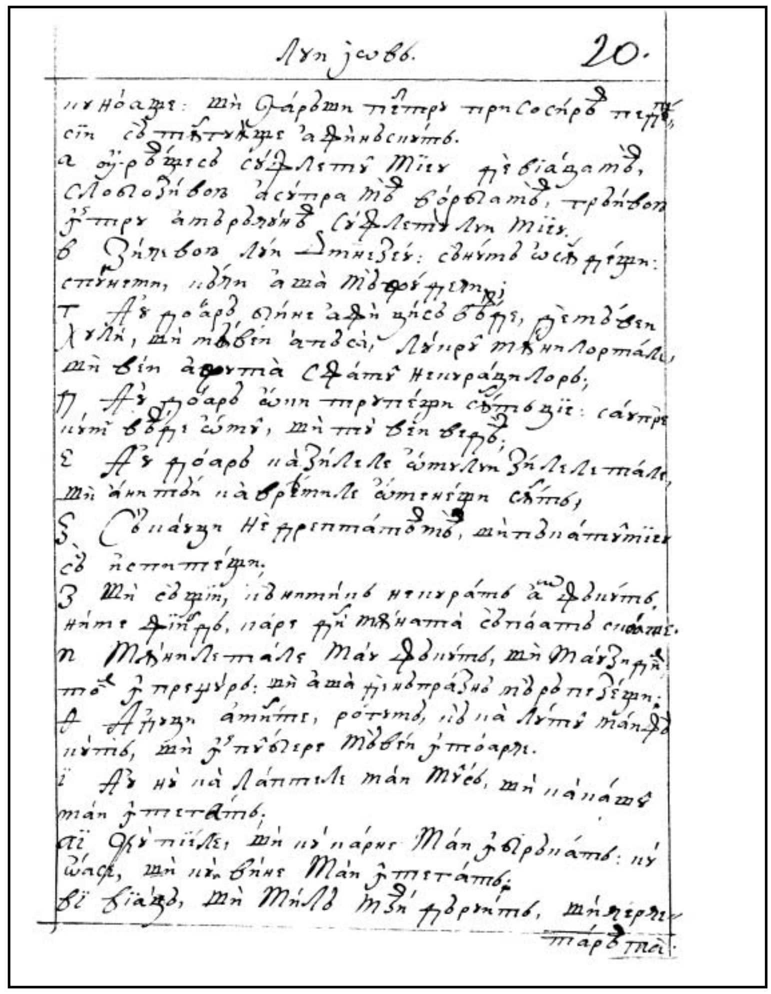

19v

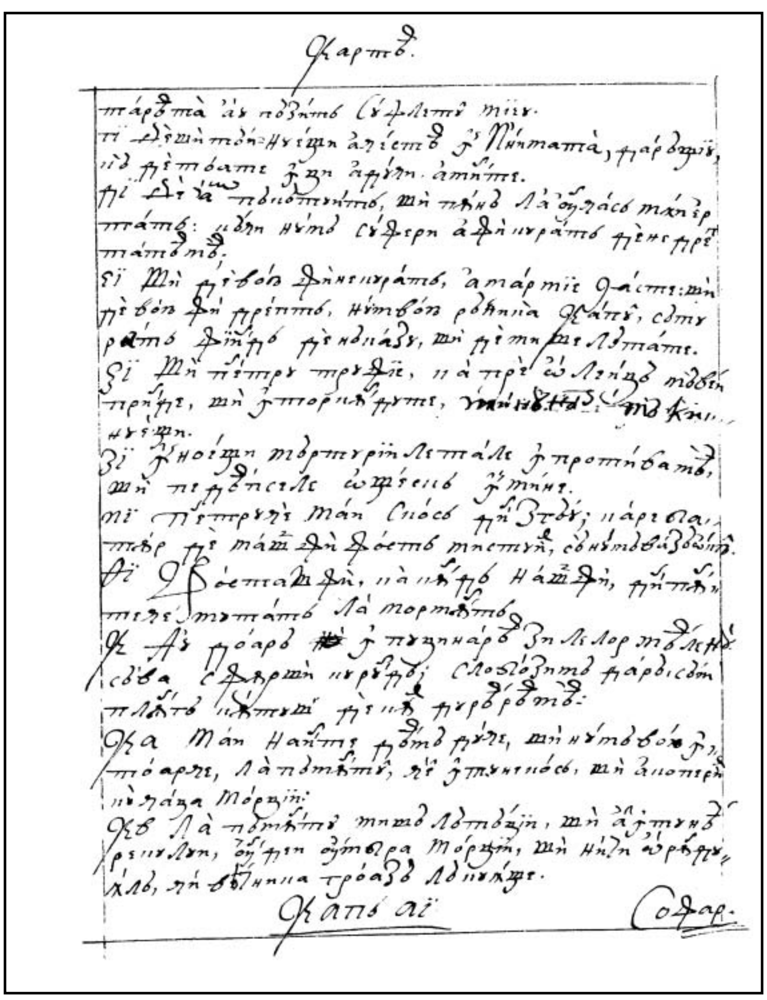

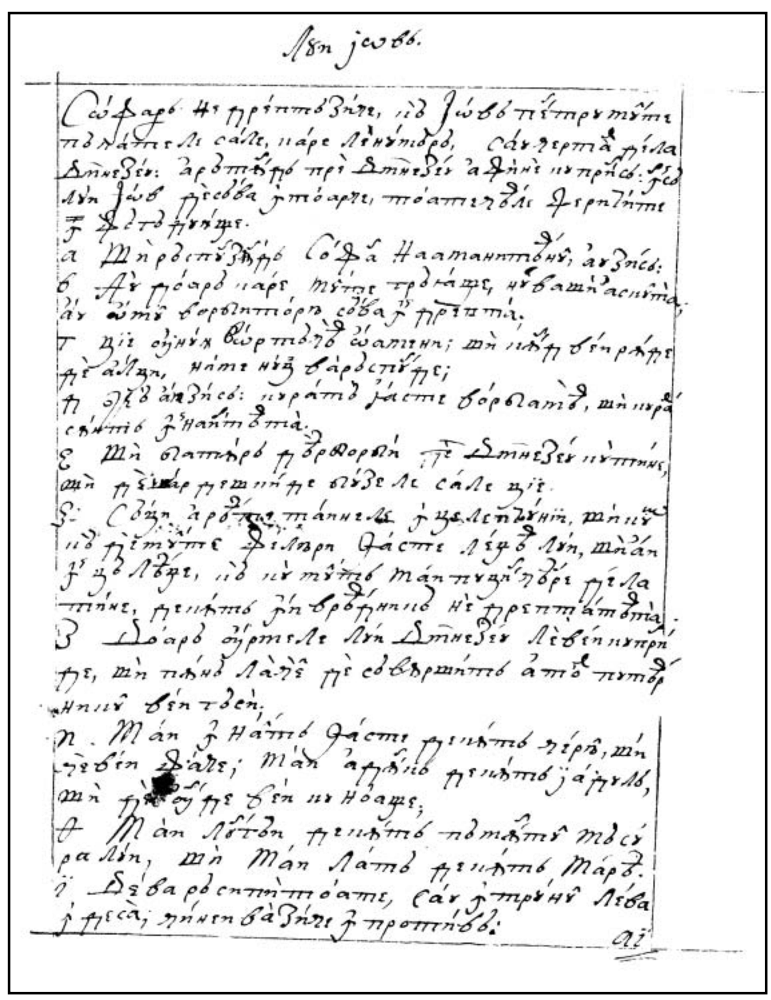
20r

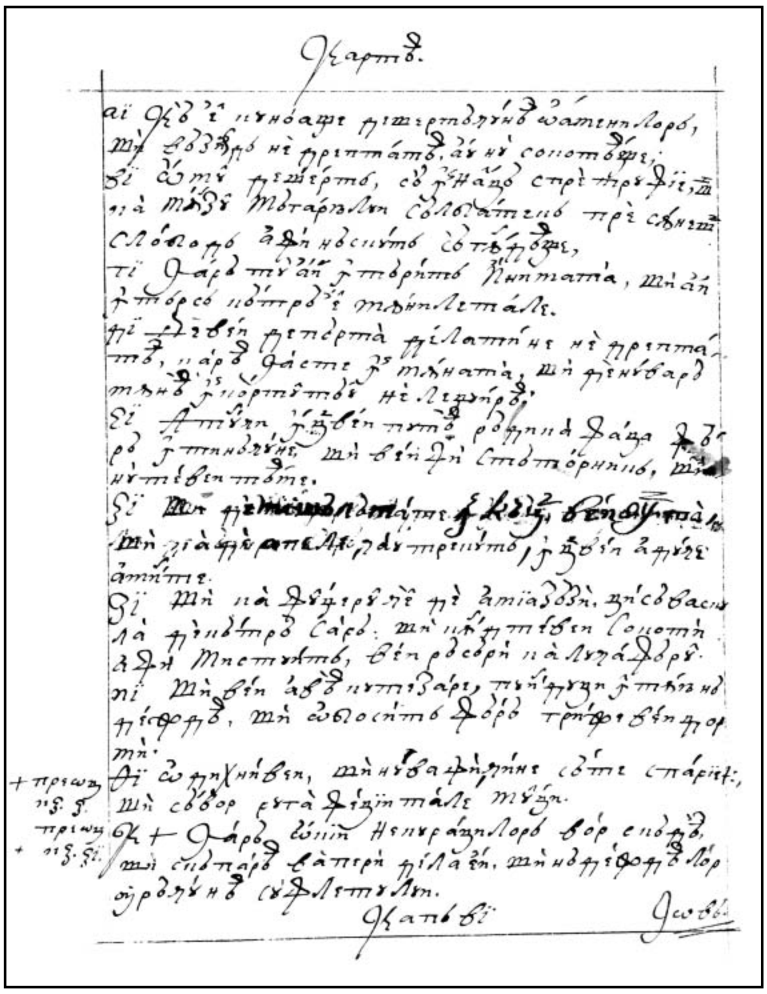

20v 21r

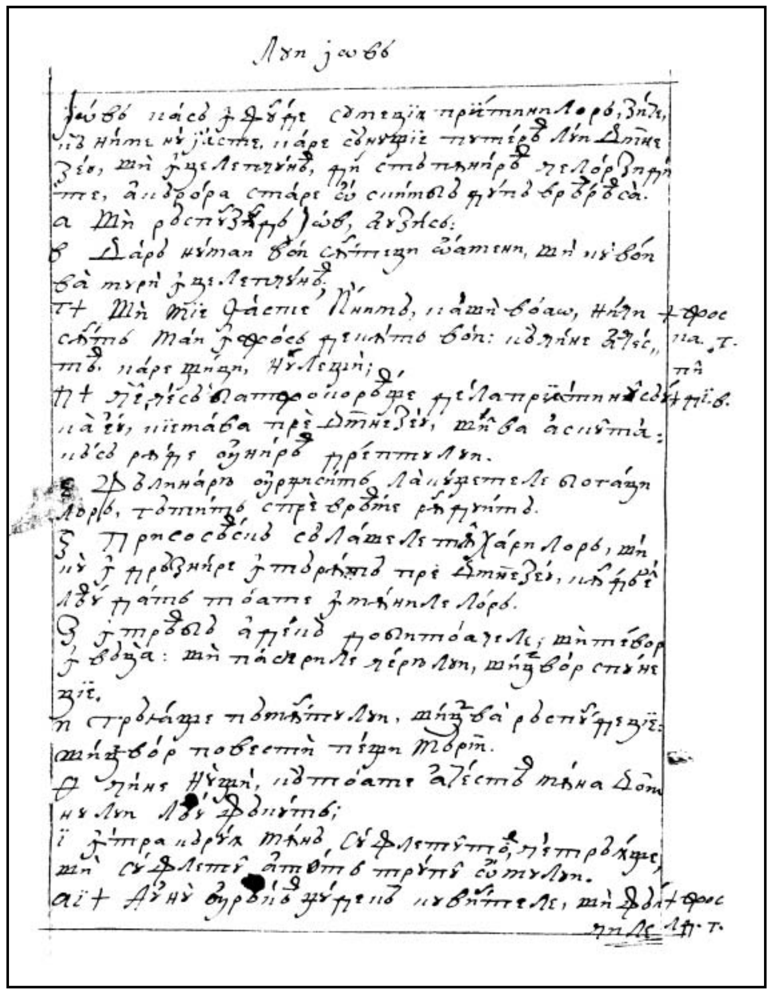

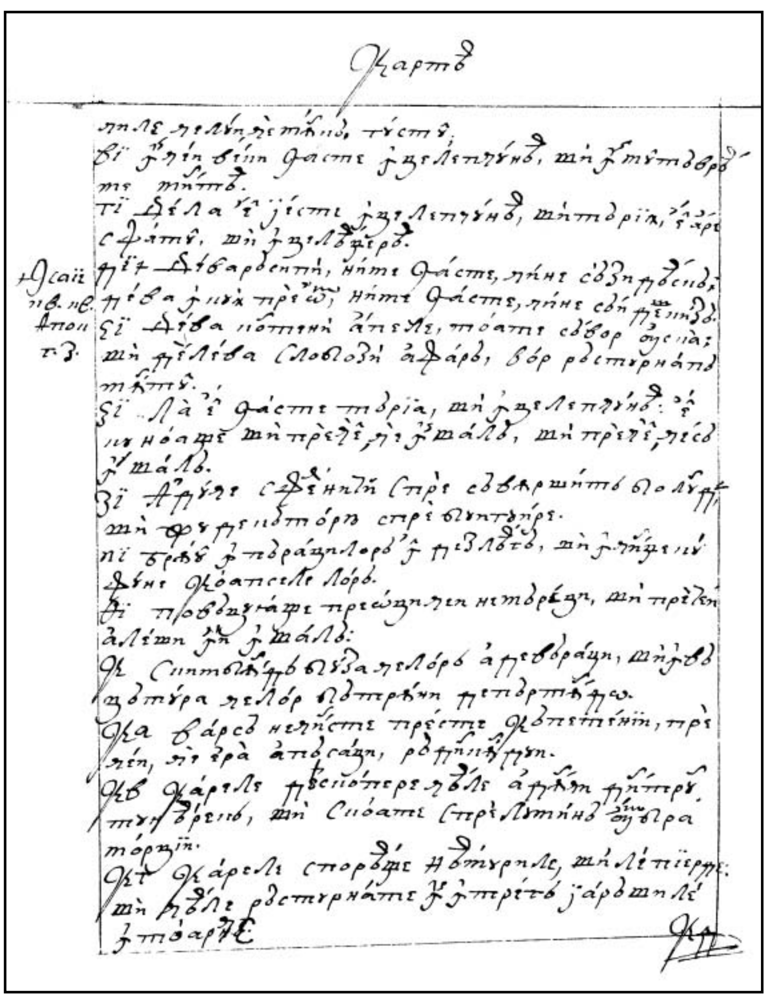
21v 22r

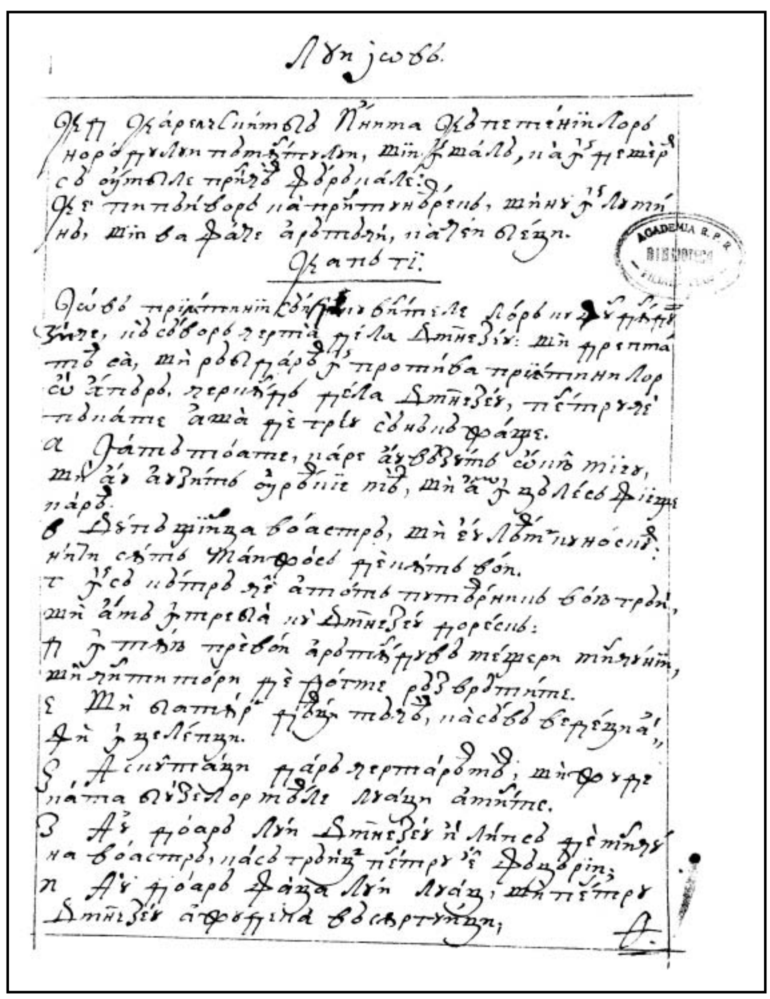
22v

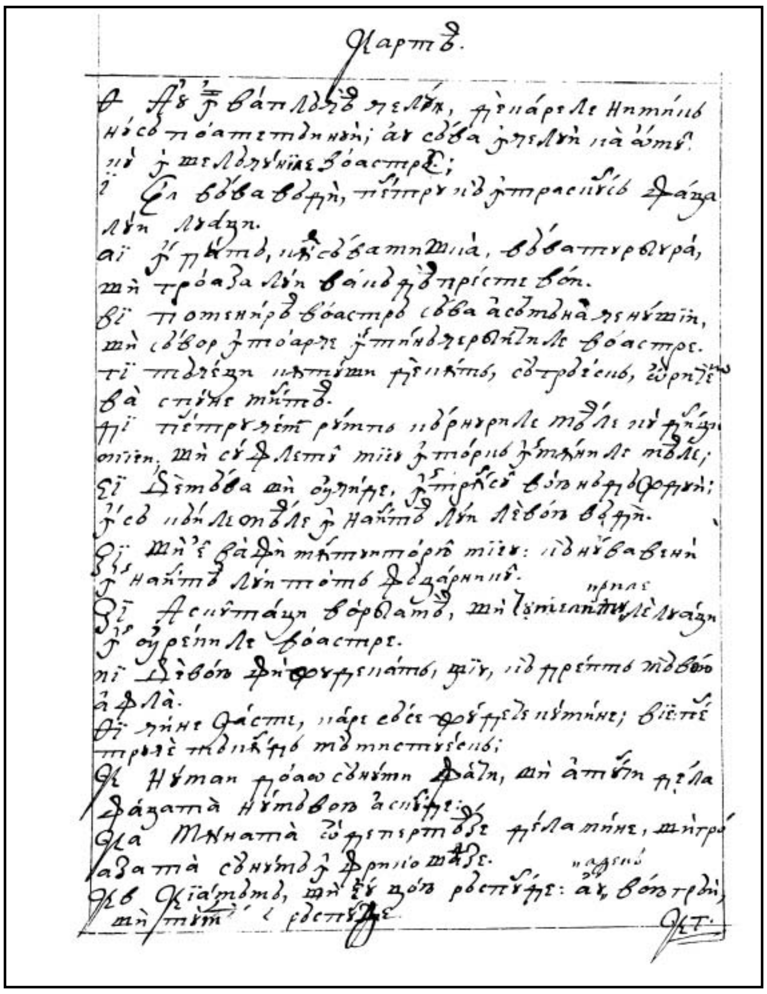
23r

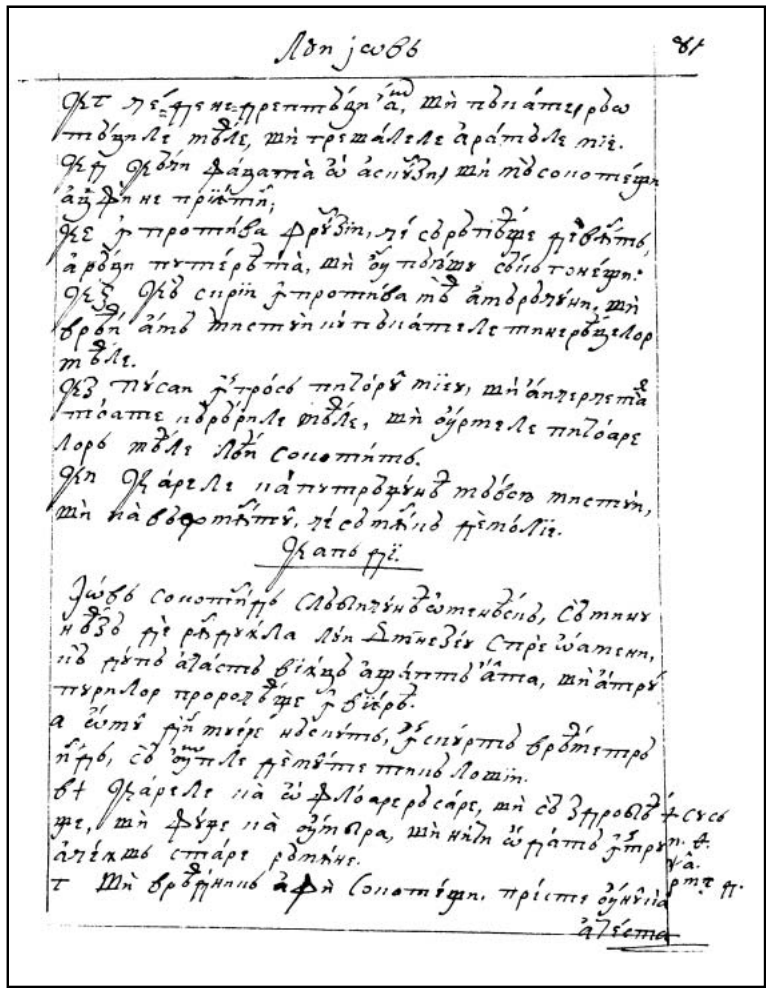

23v

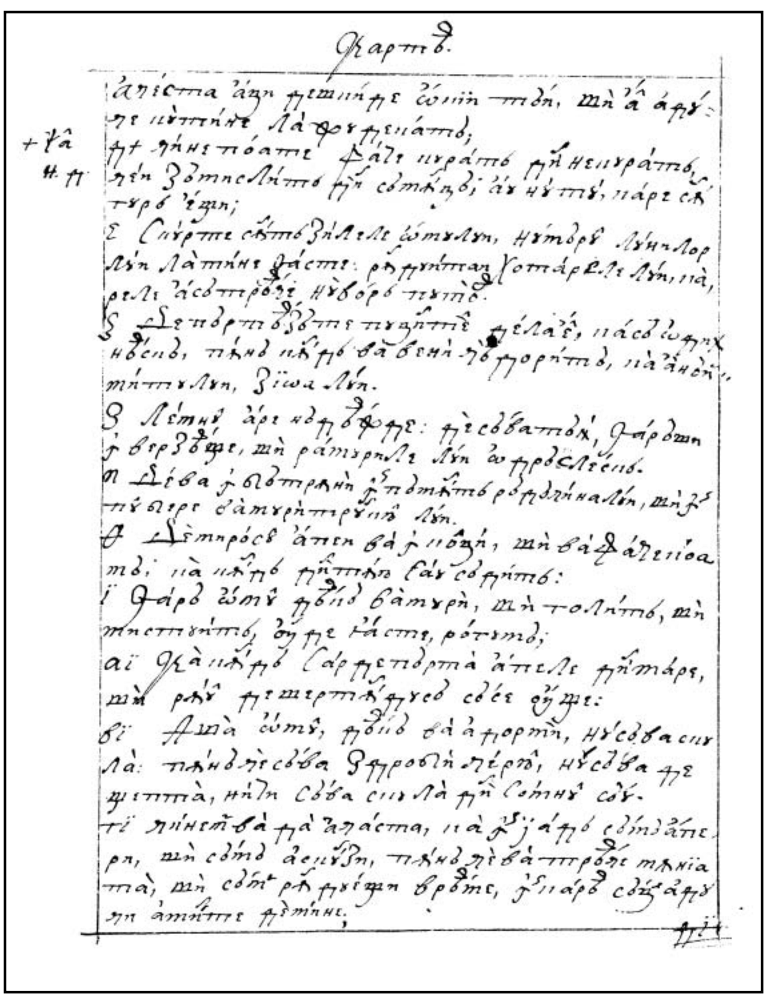
24r

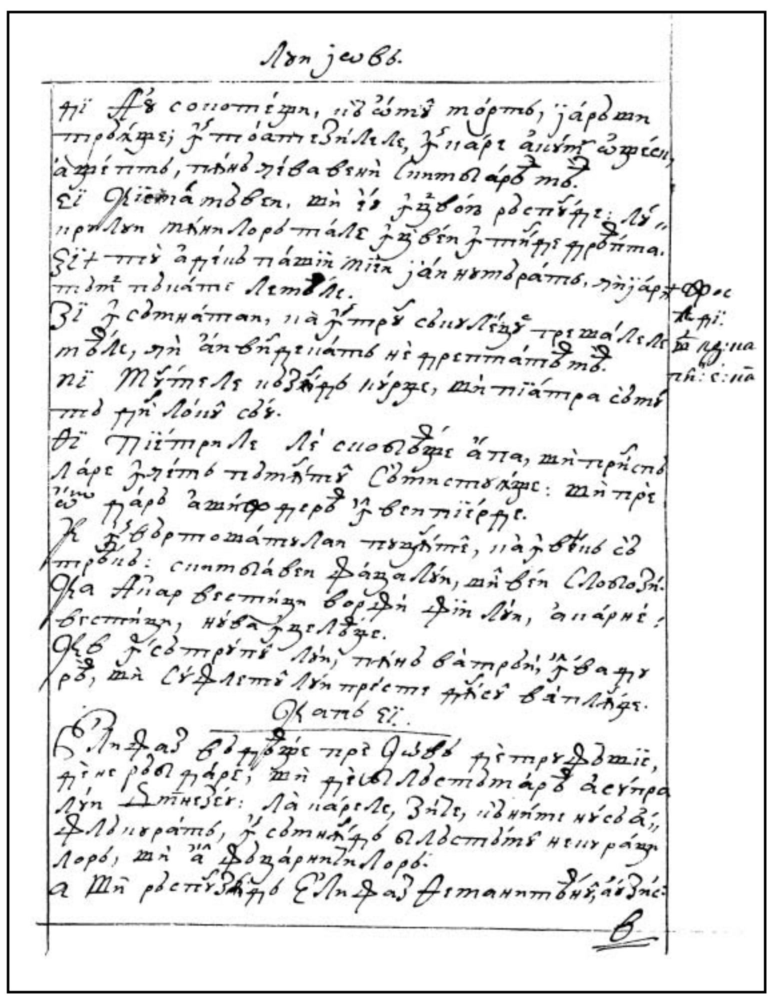

24v

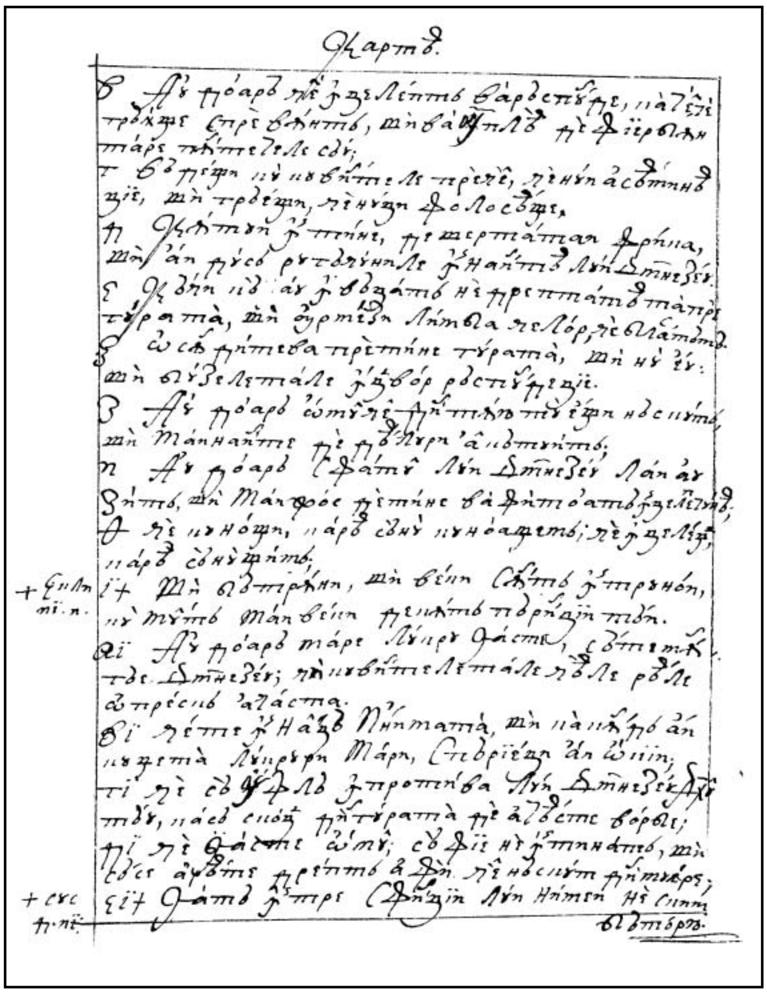
25r

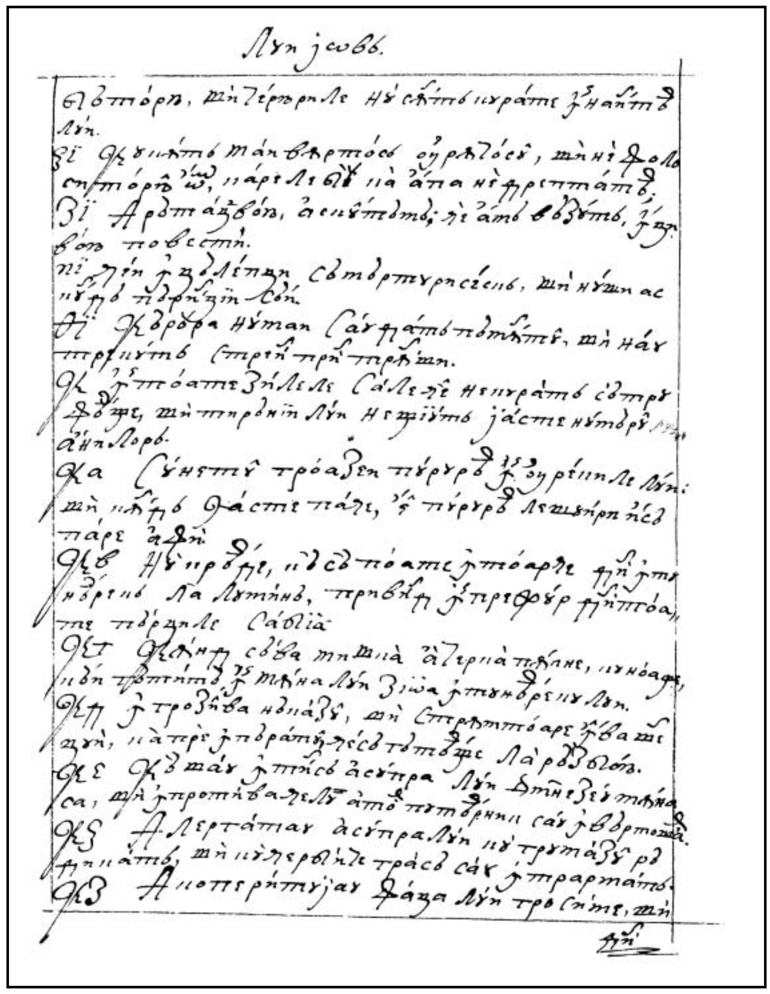

25v

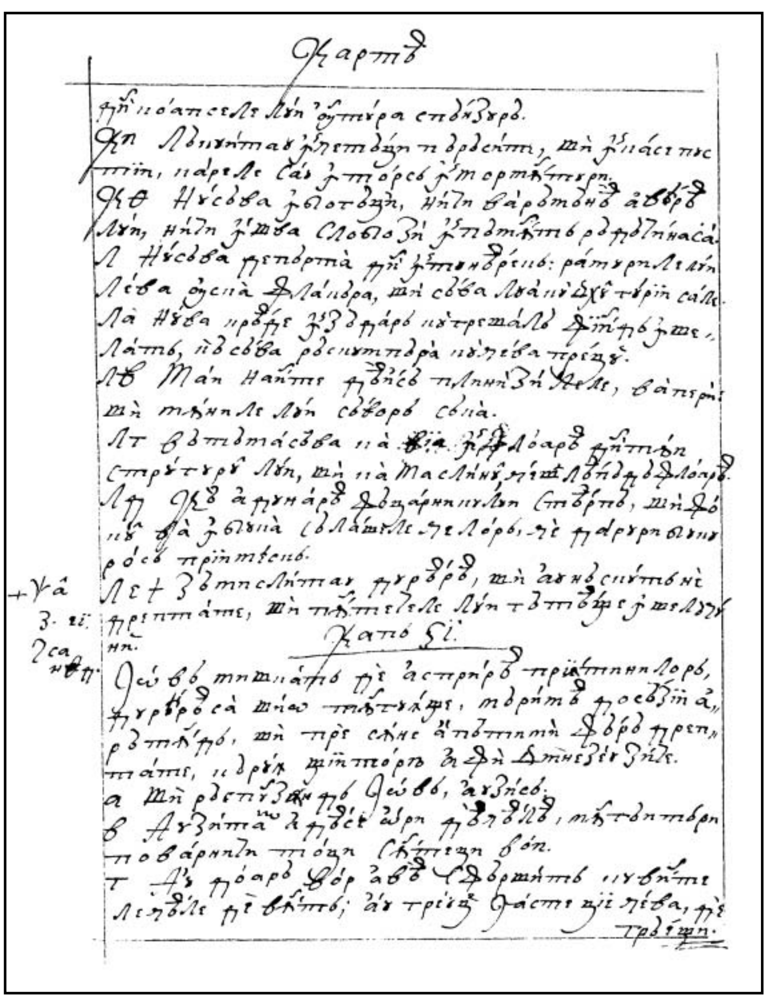
26r

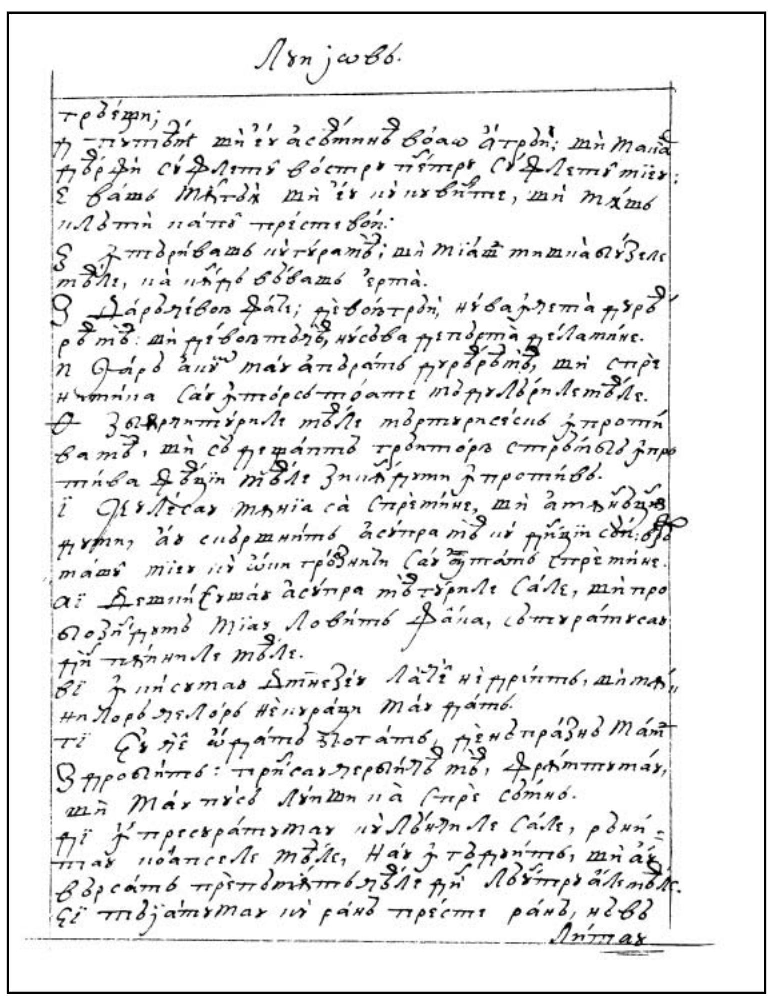

26v

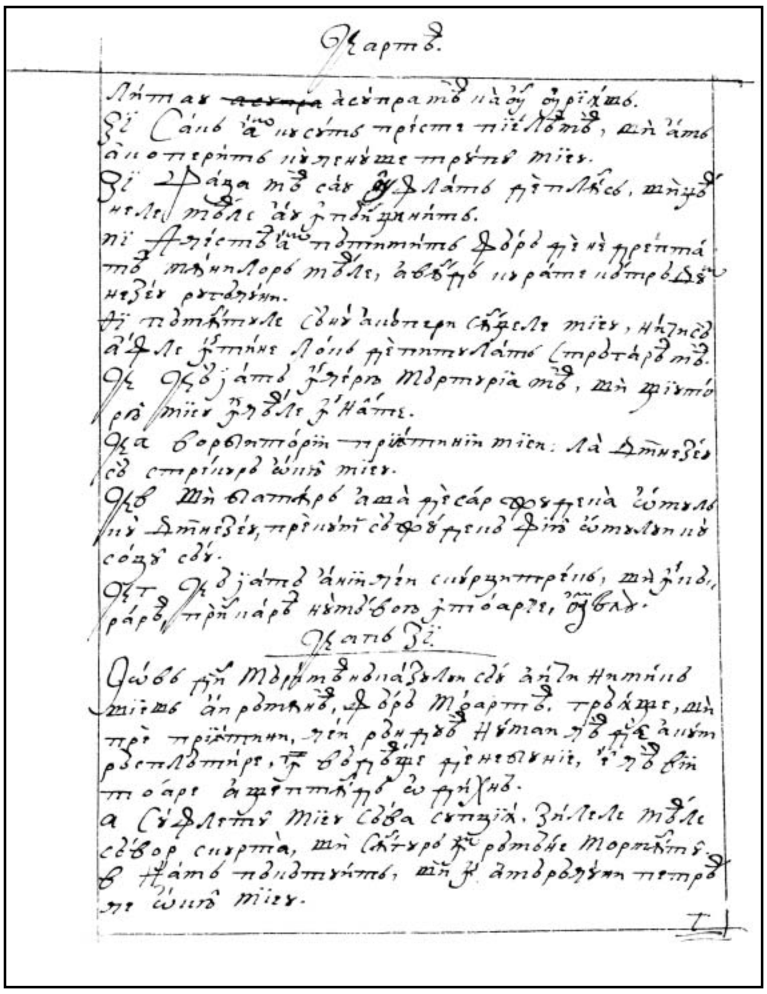
27r

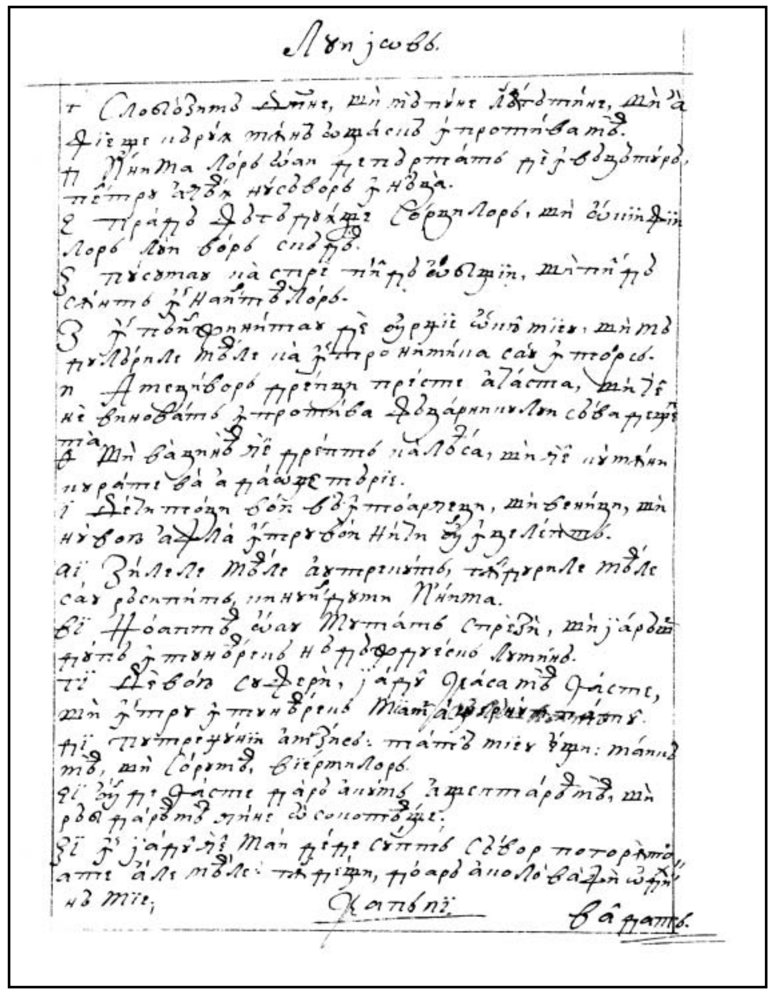

27v

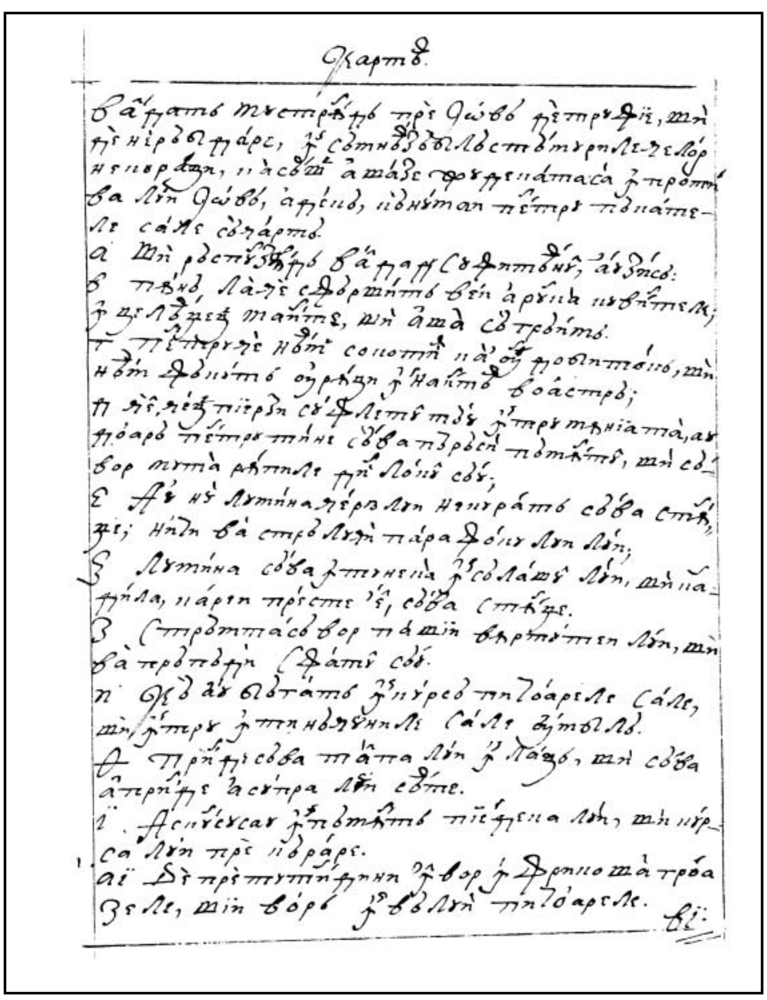
28r

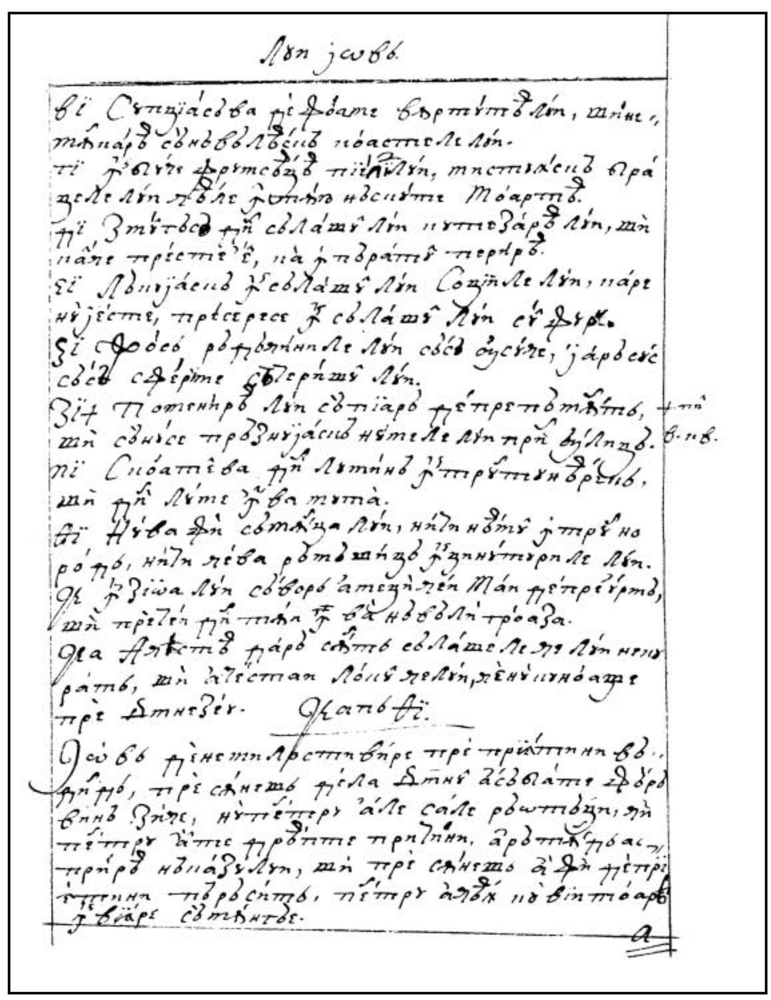
28v

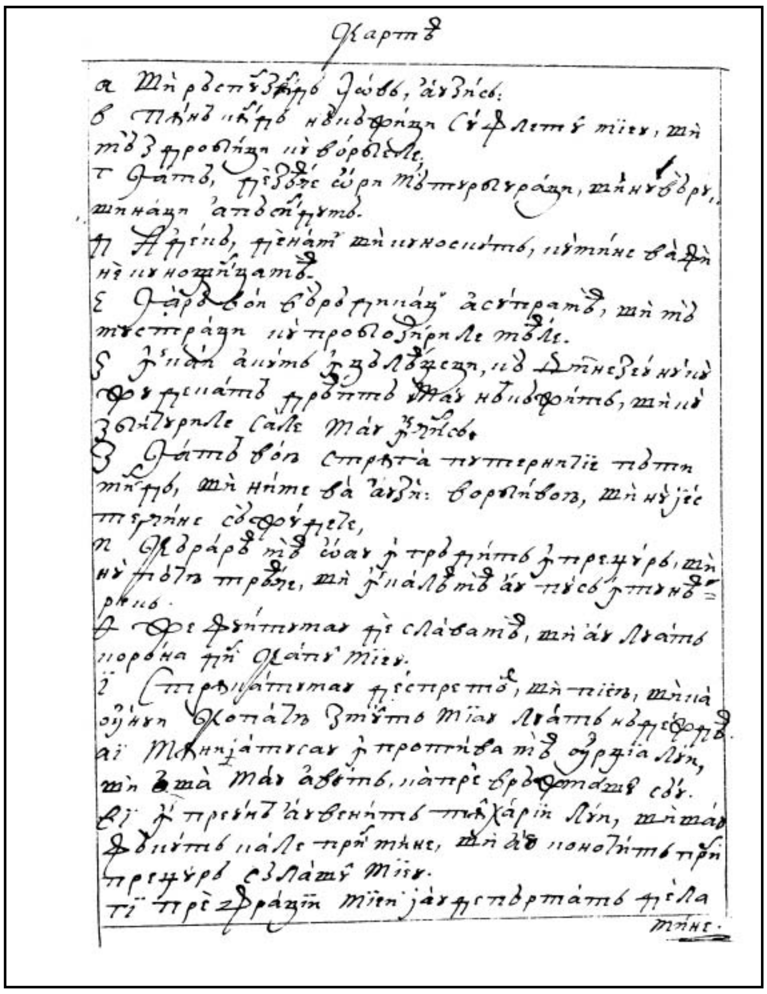
29r

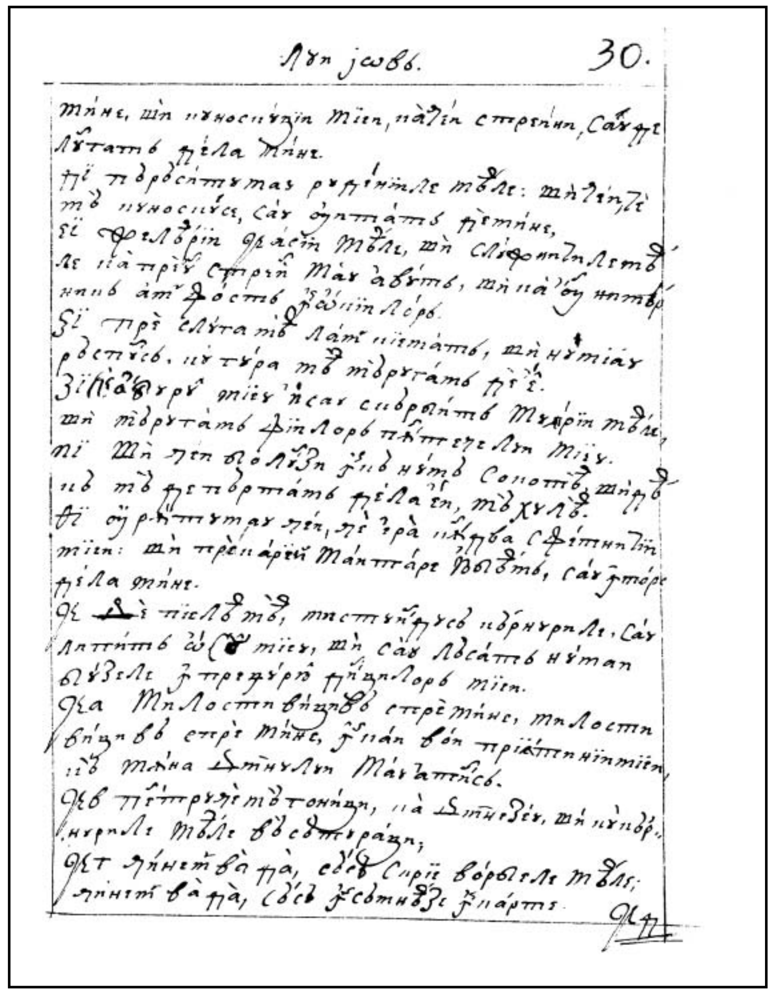

29v

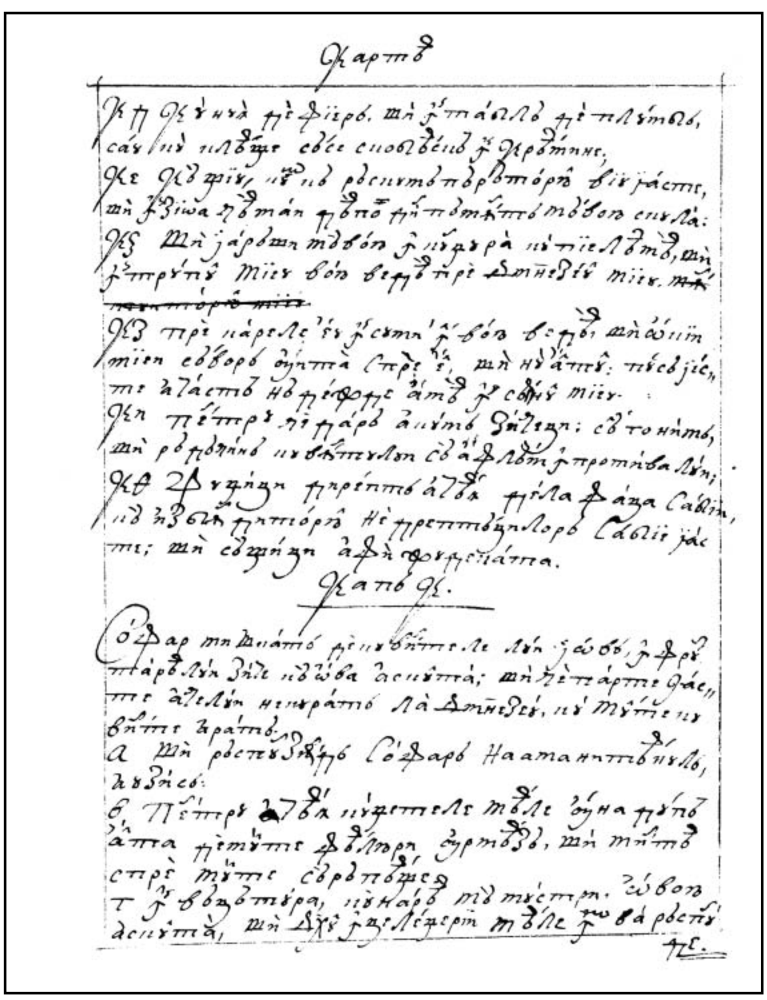
30r

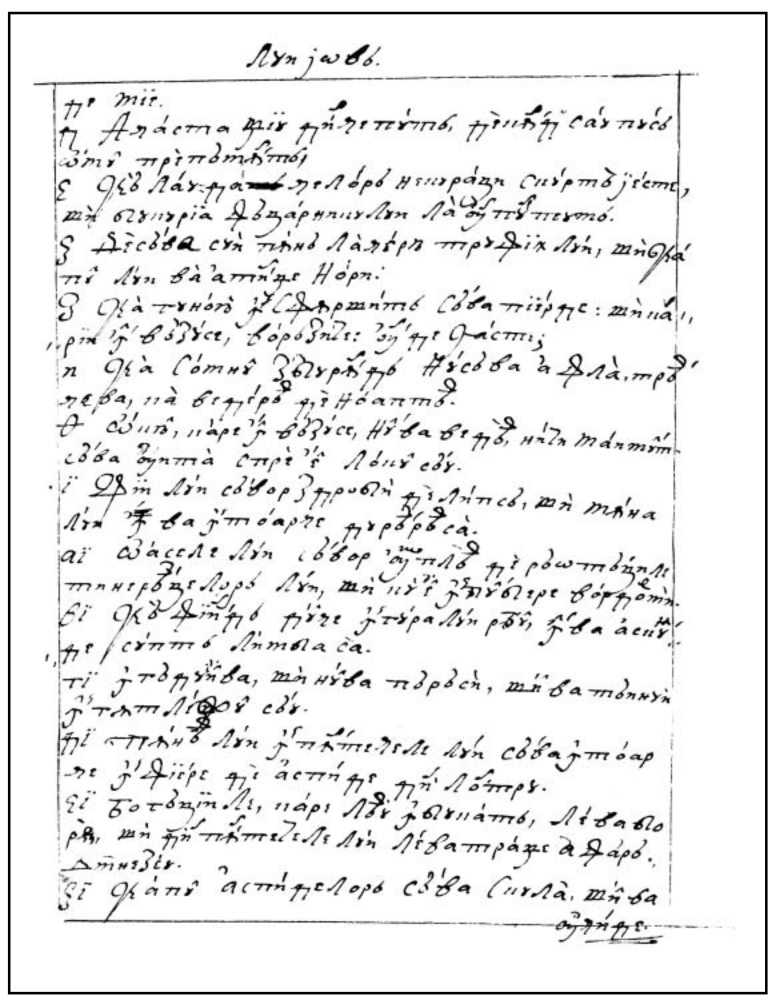

30v

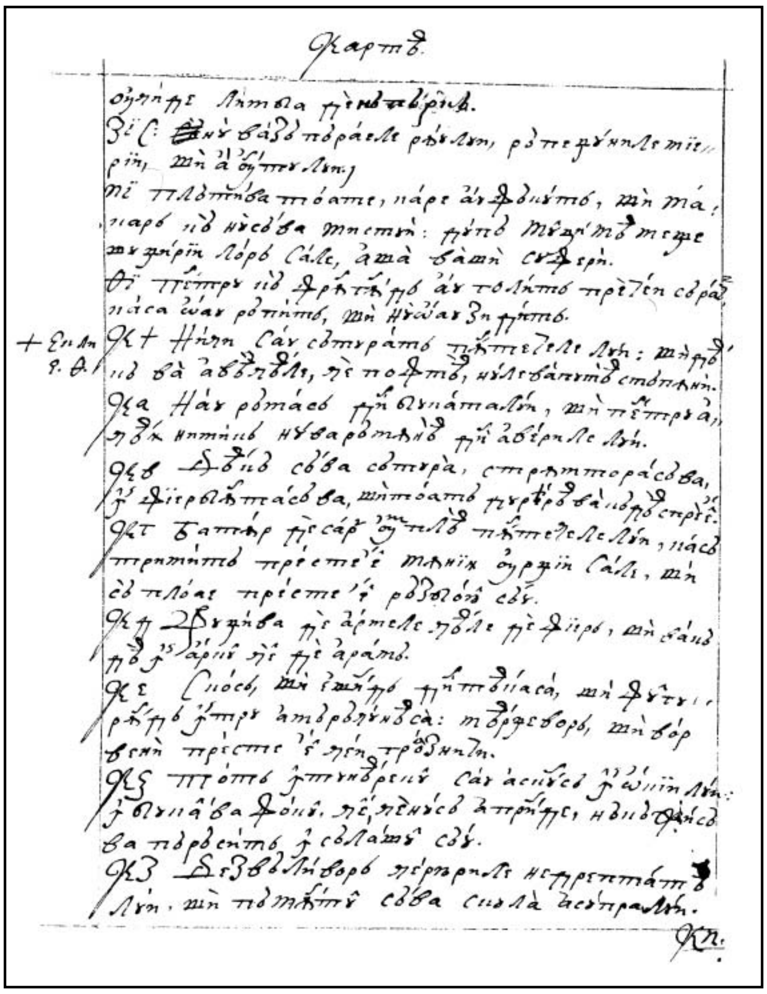
31r

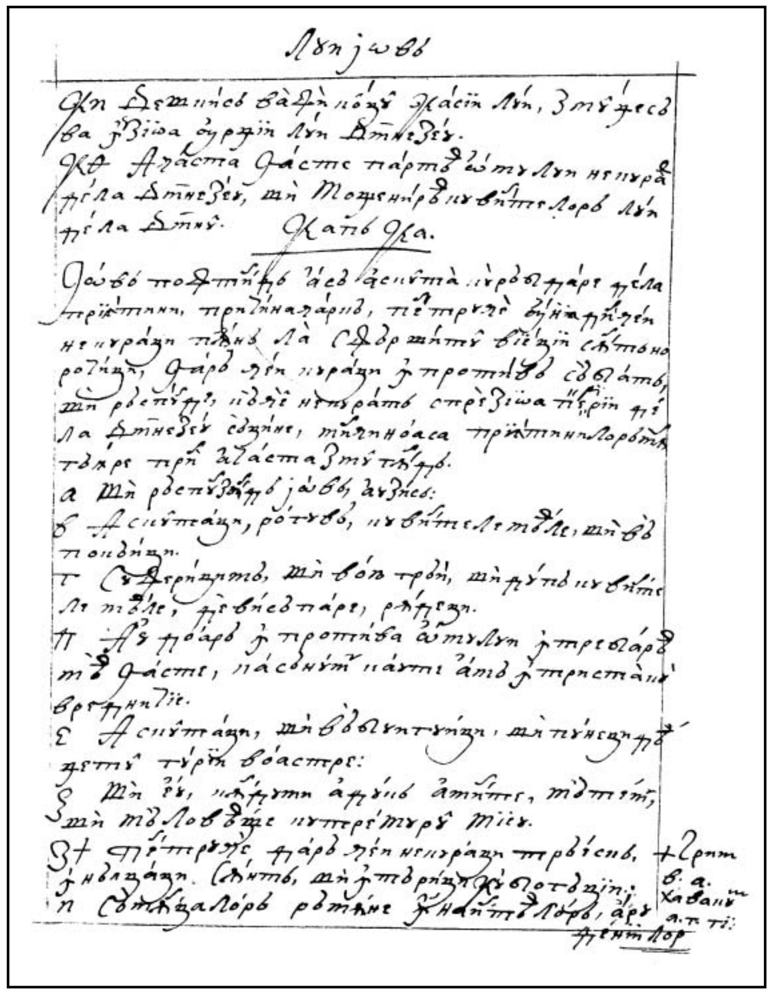

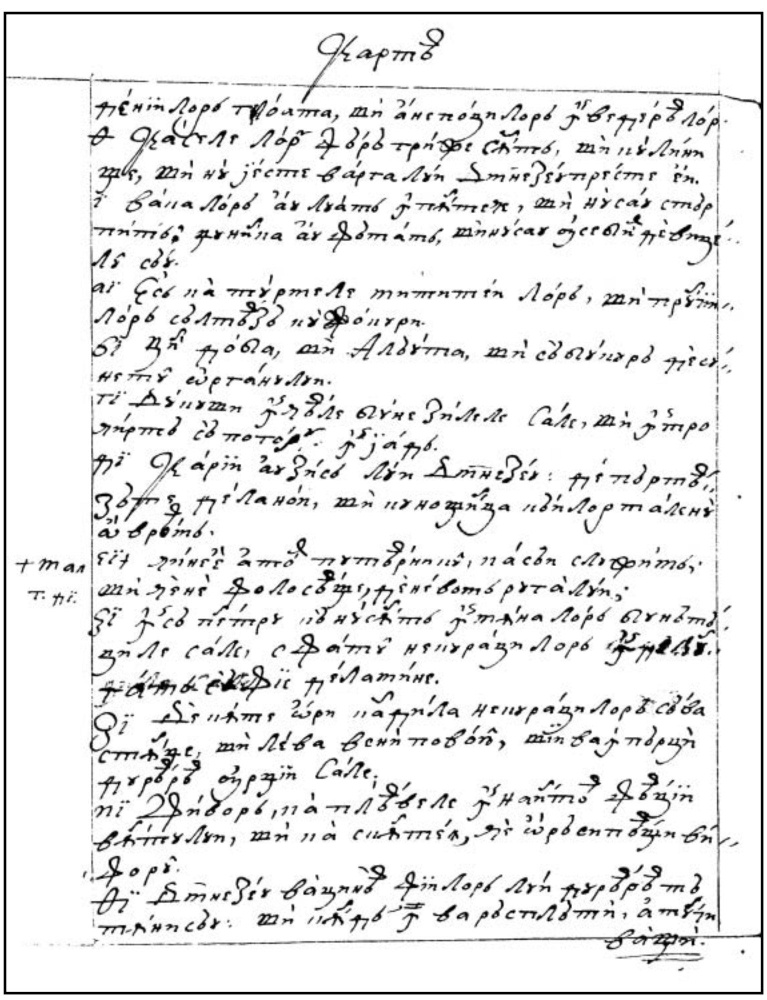
31v

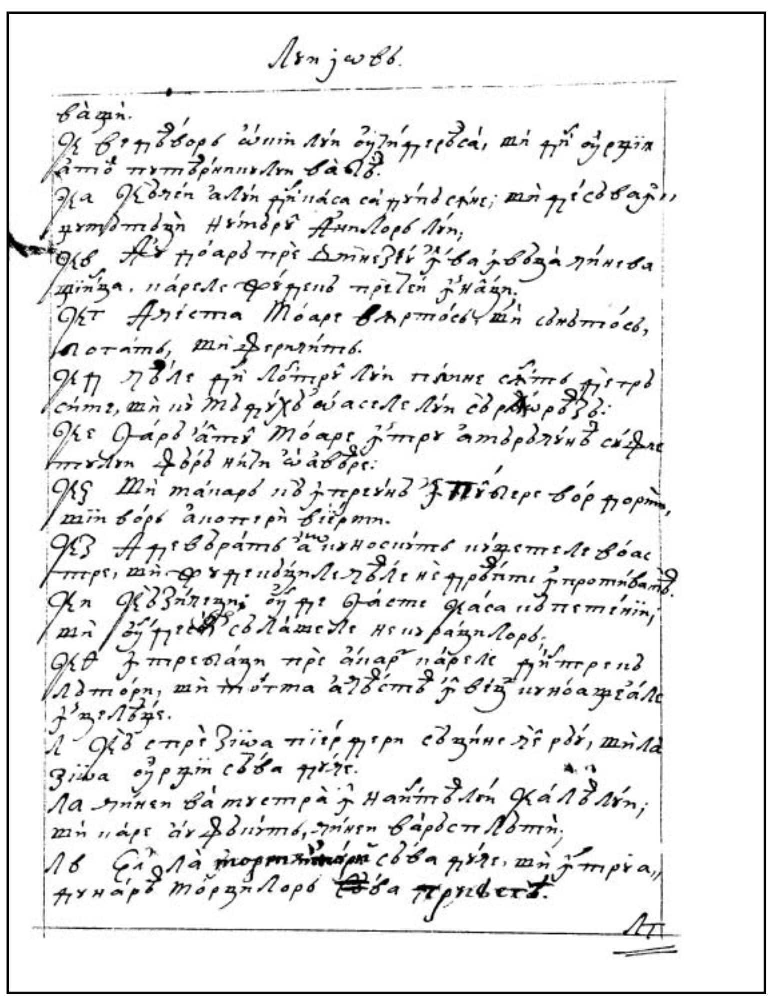
32r

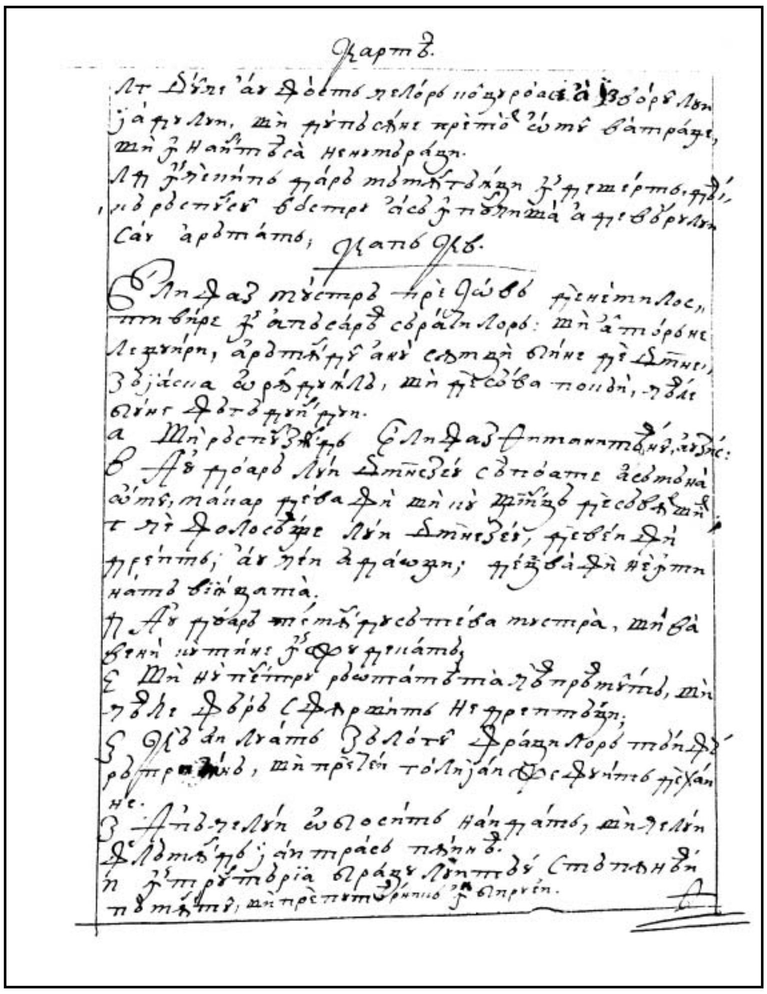

32v 33r

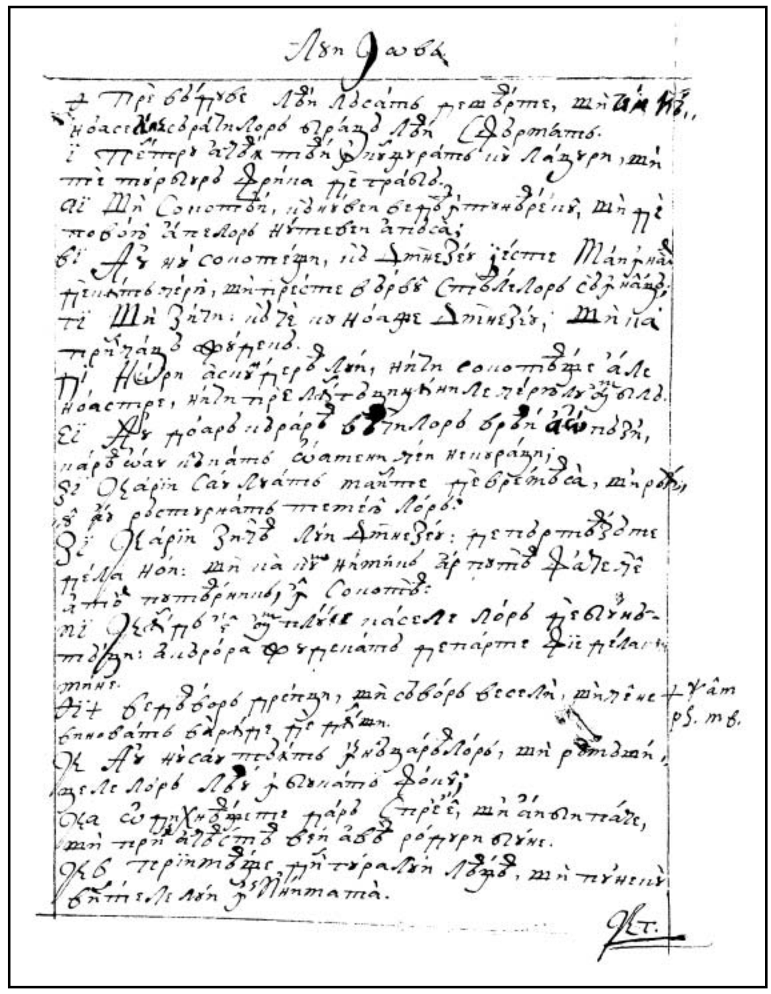

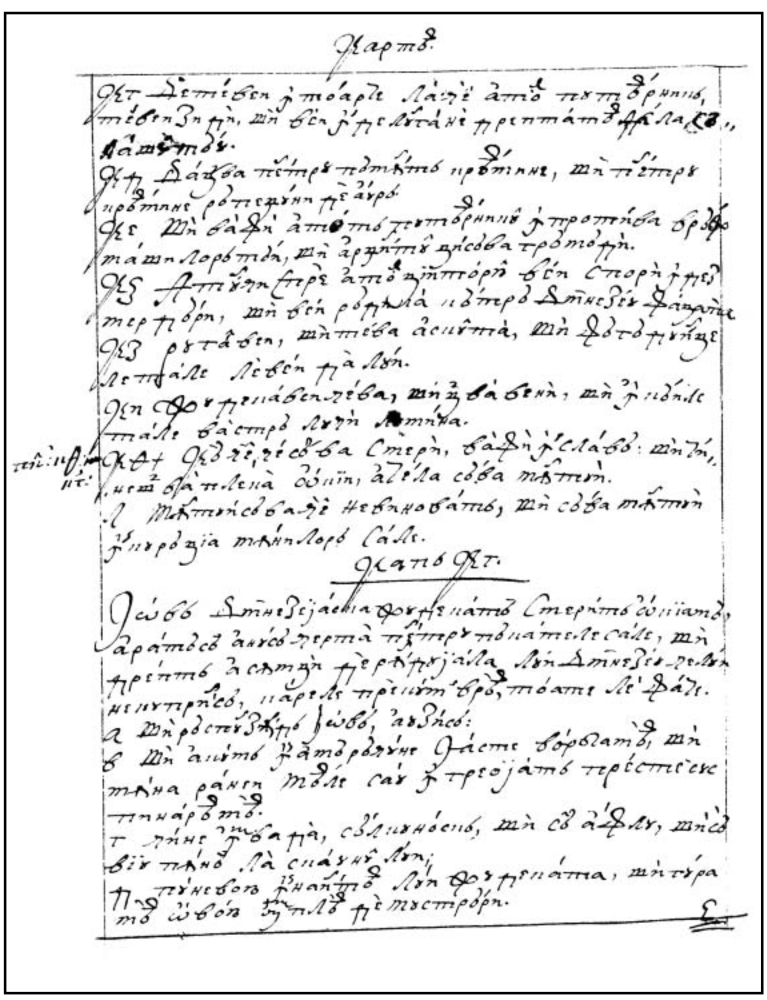
33v 34r

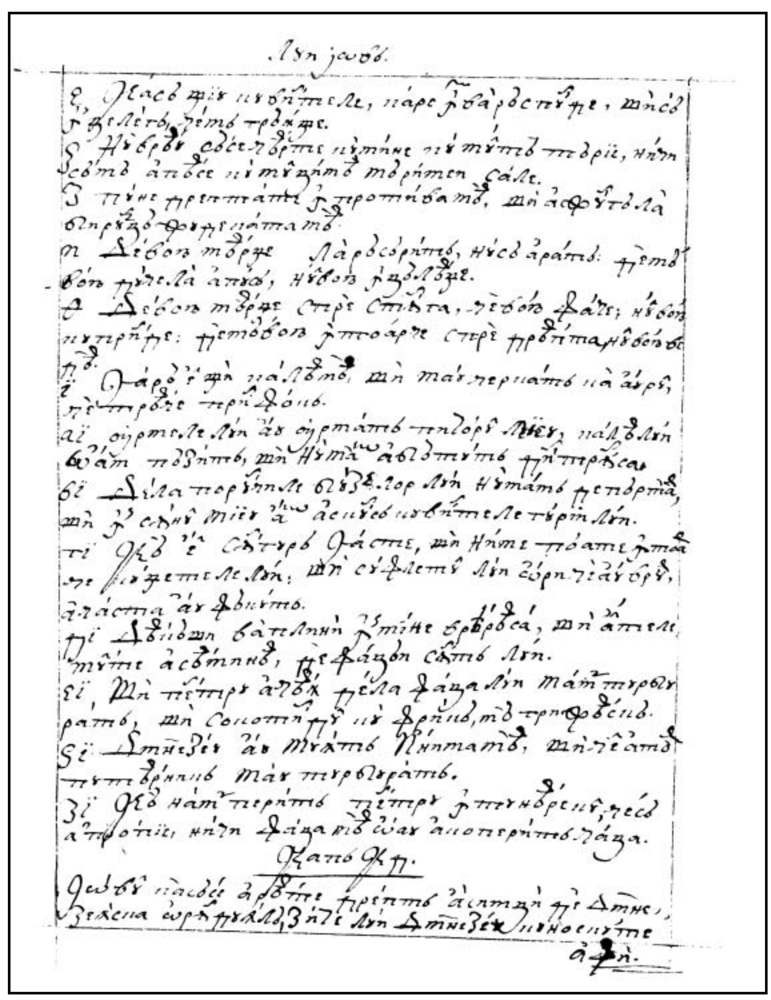
34v

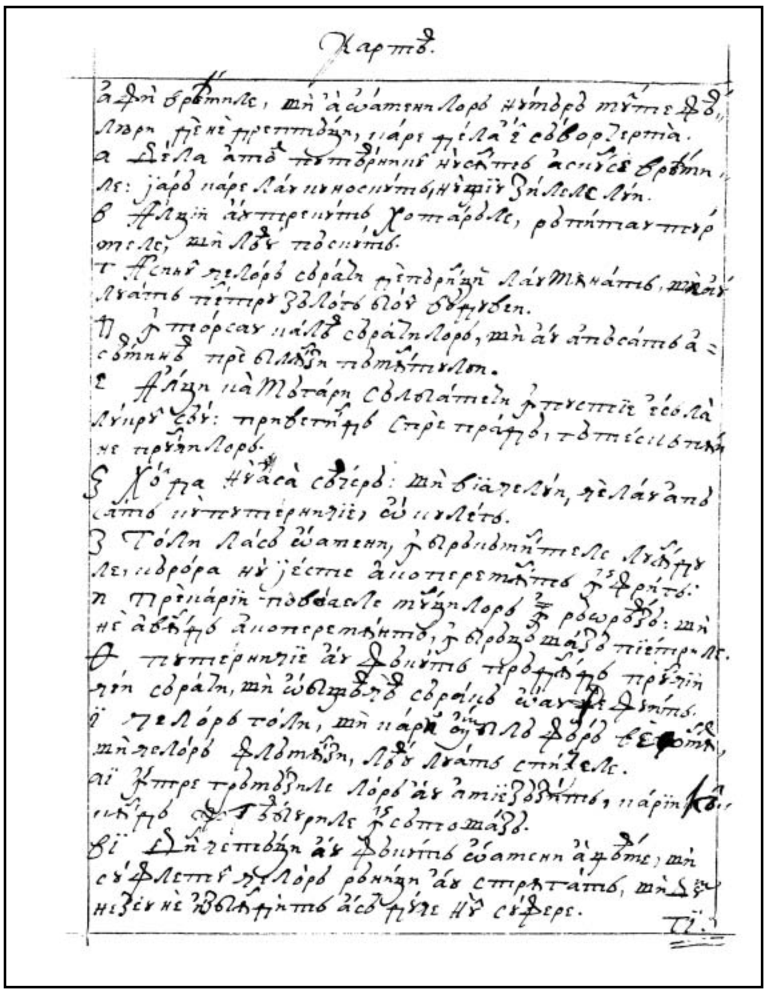
35r

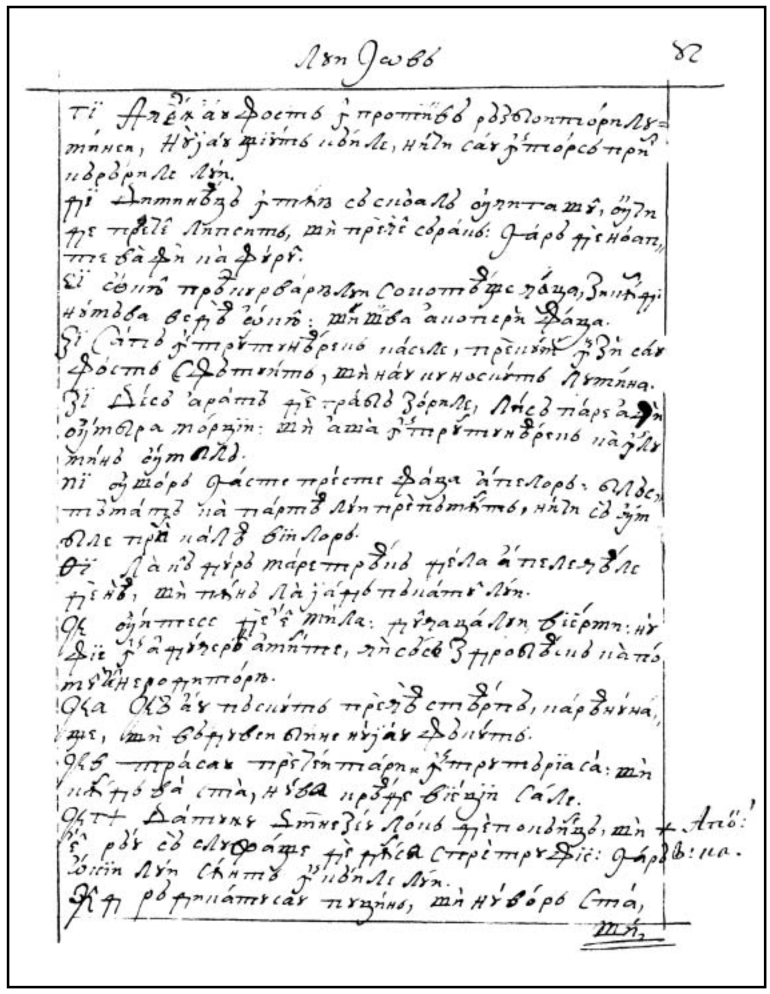
35v

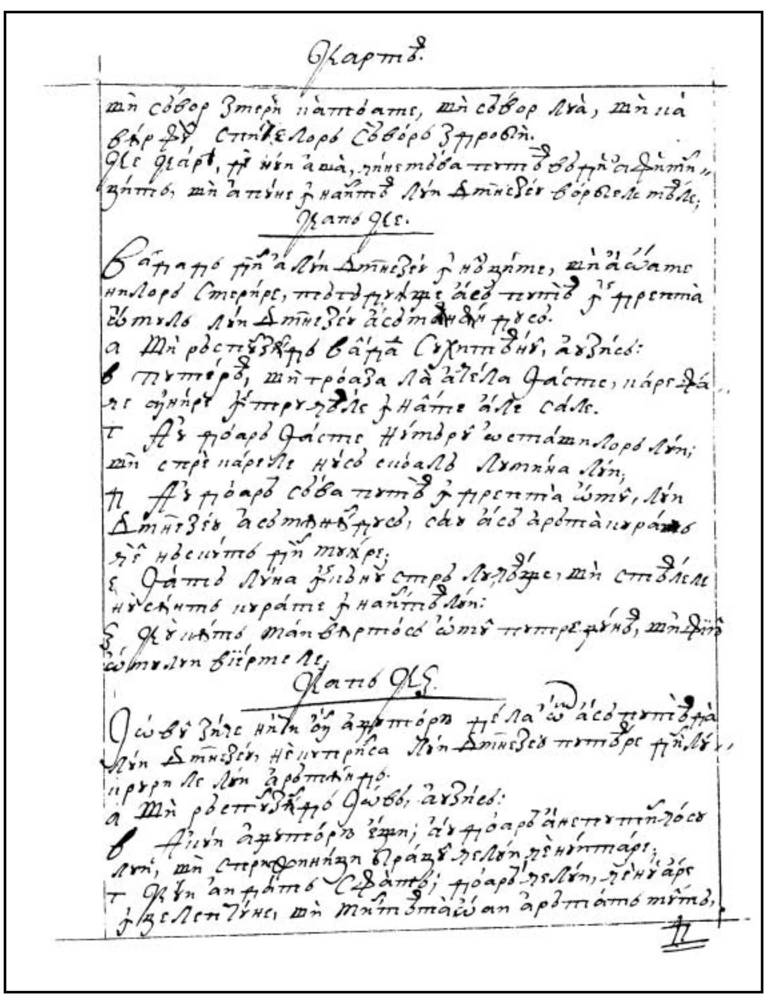
36r

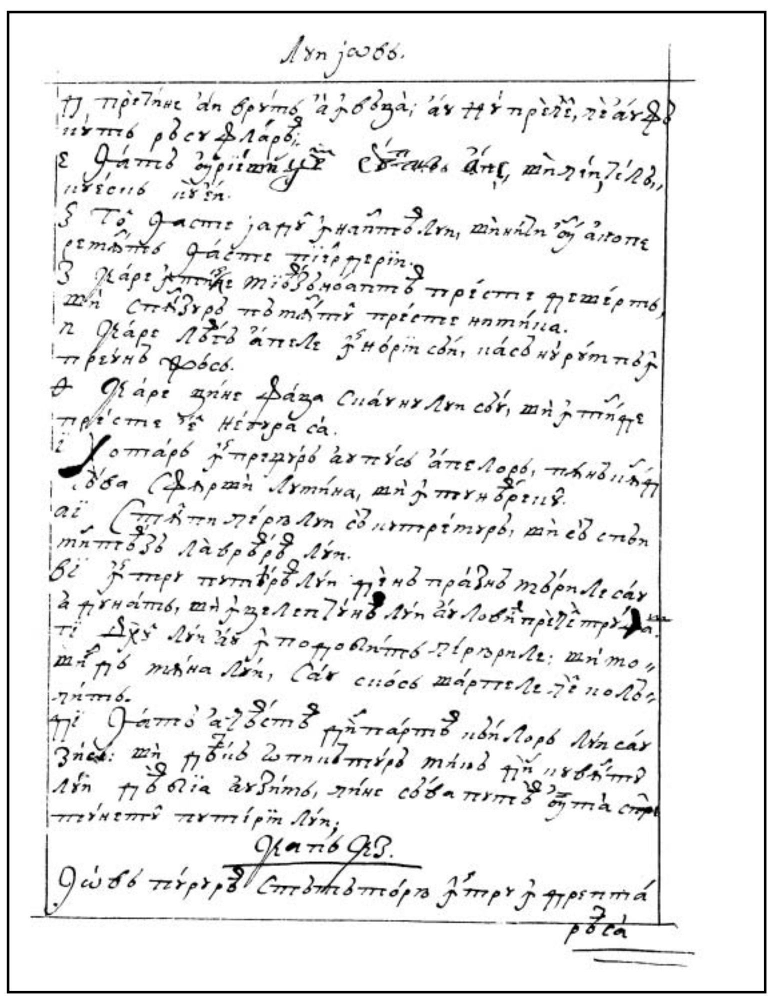
36v

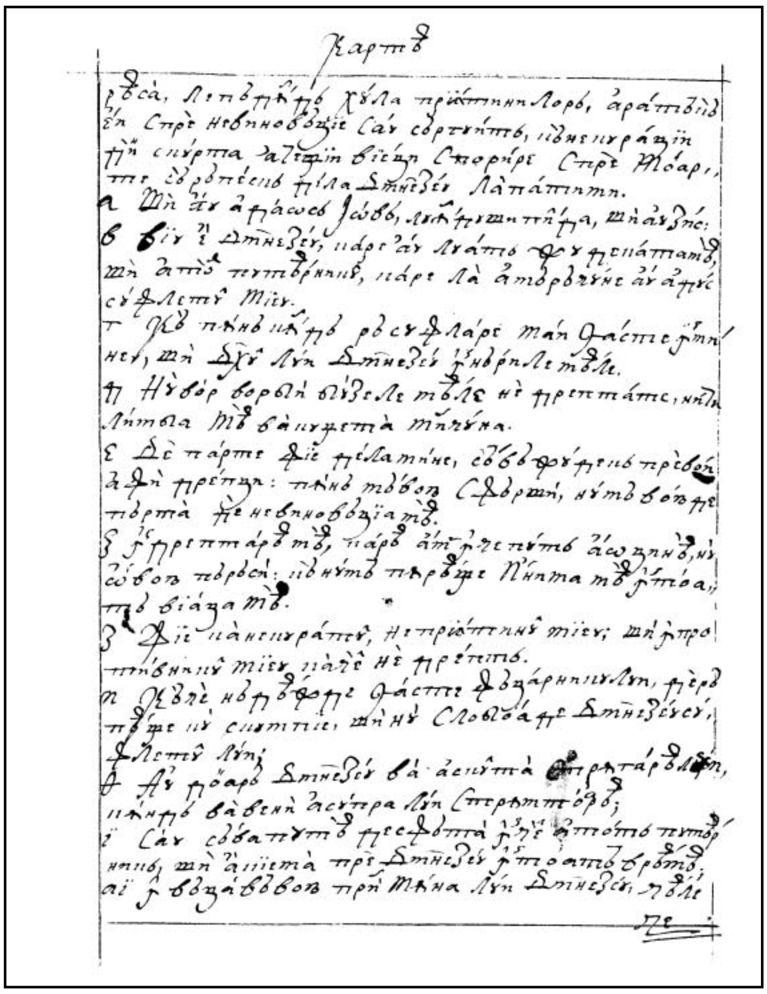
37r

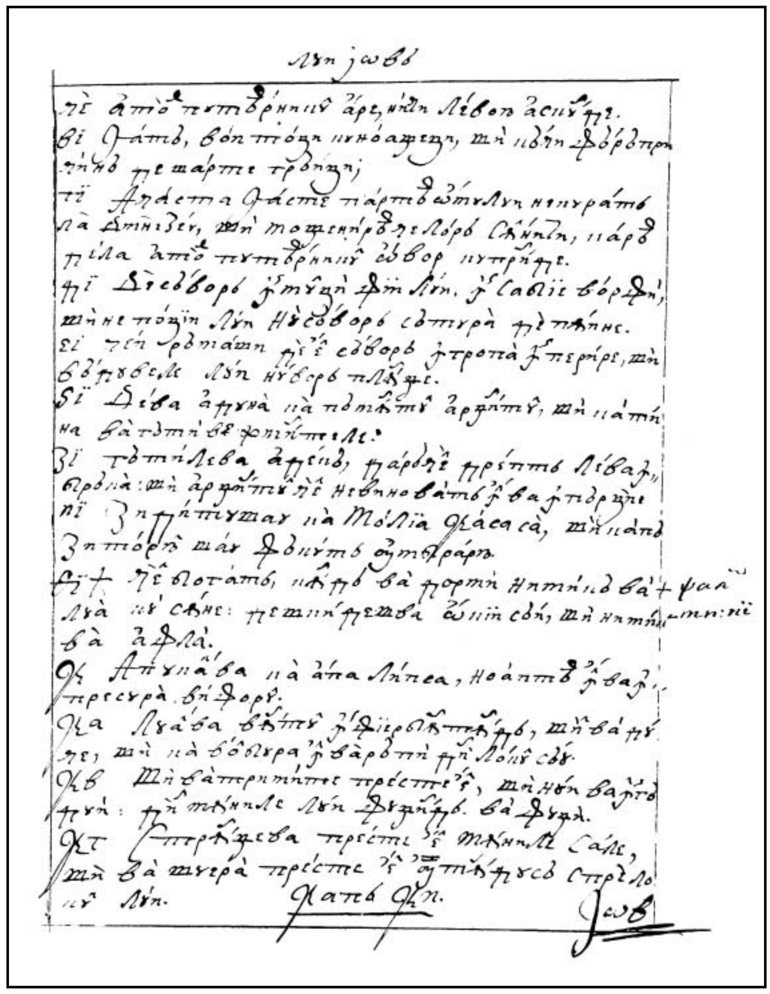

37v

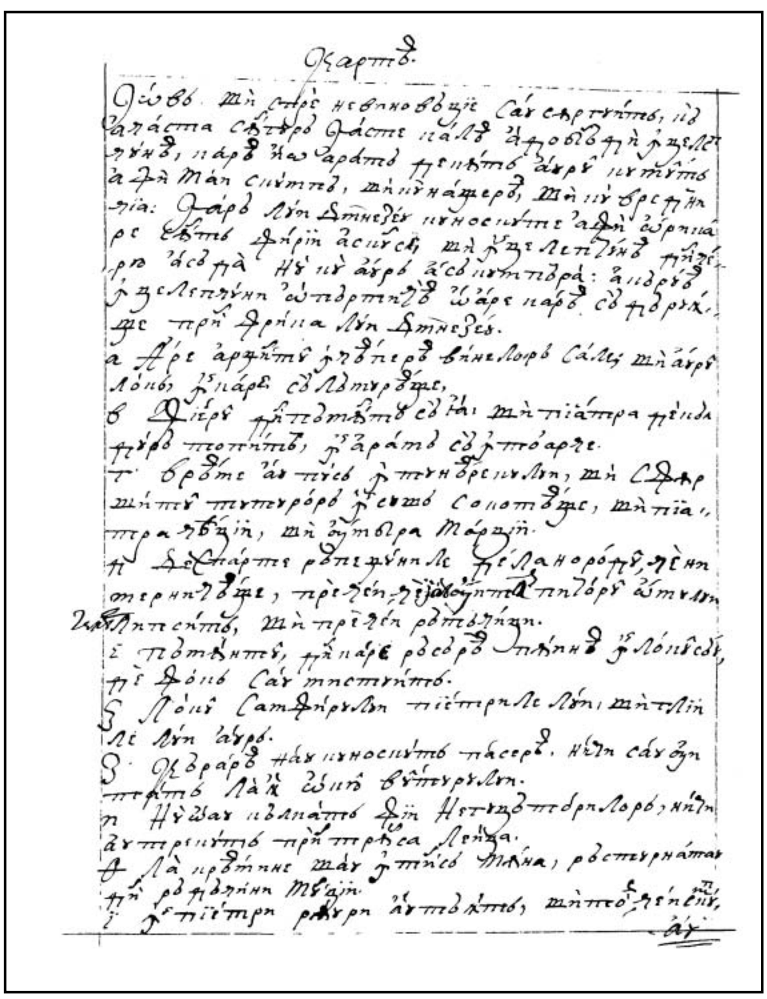
38r

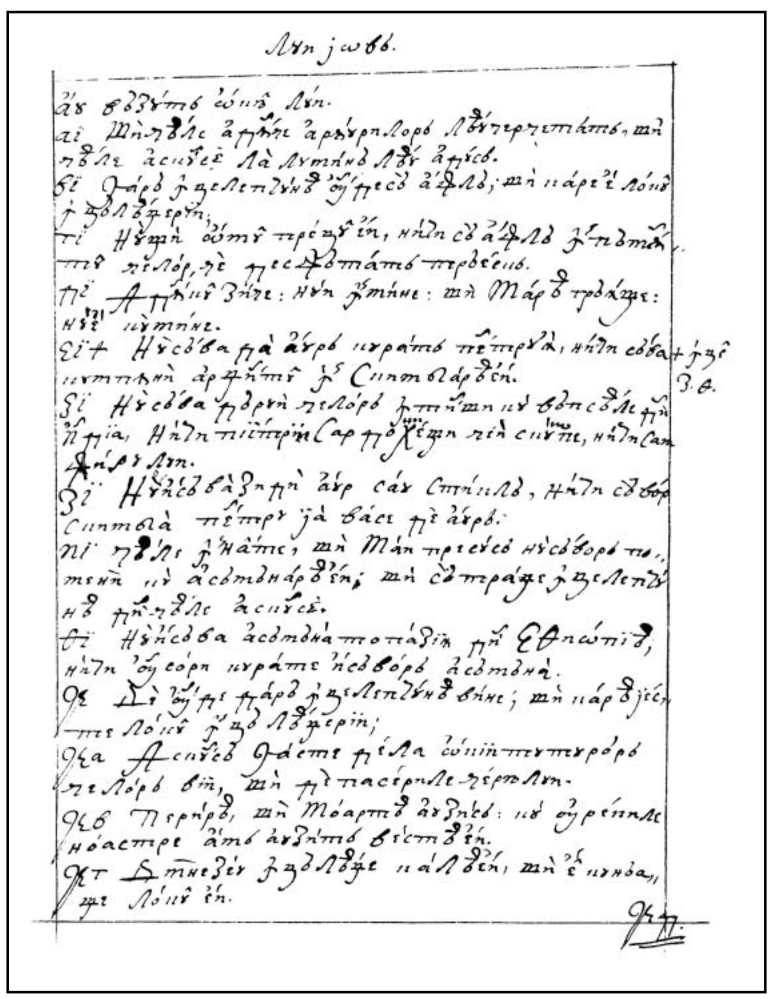

38v

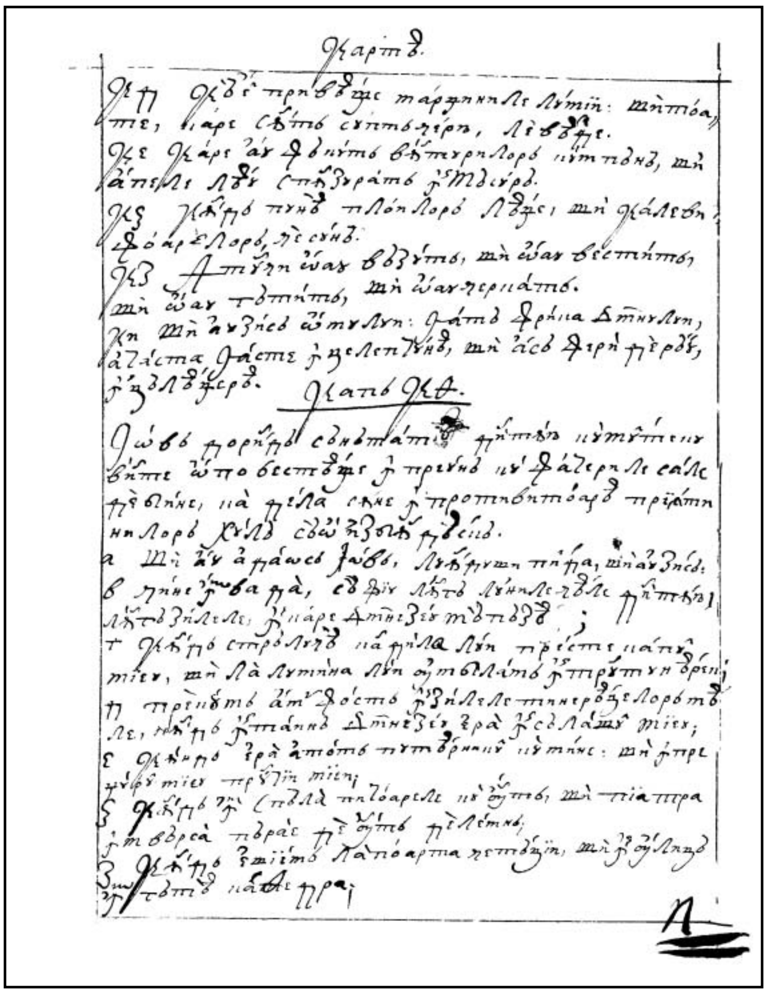
39r

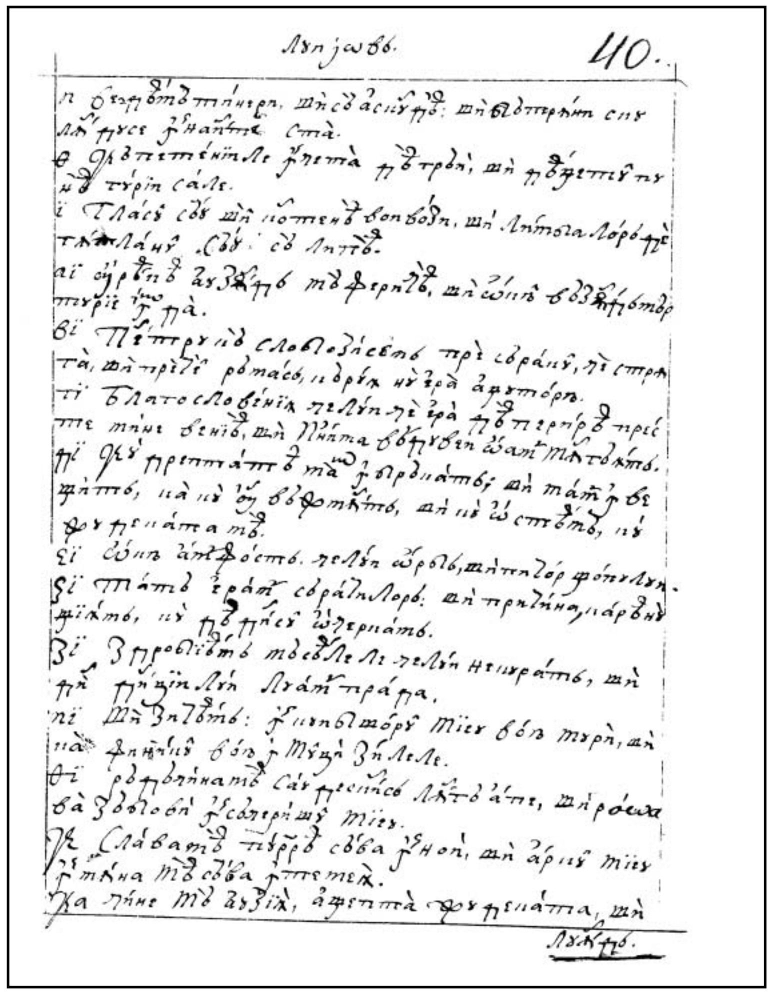

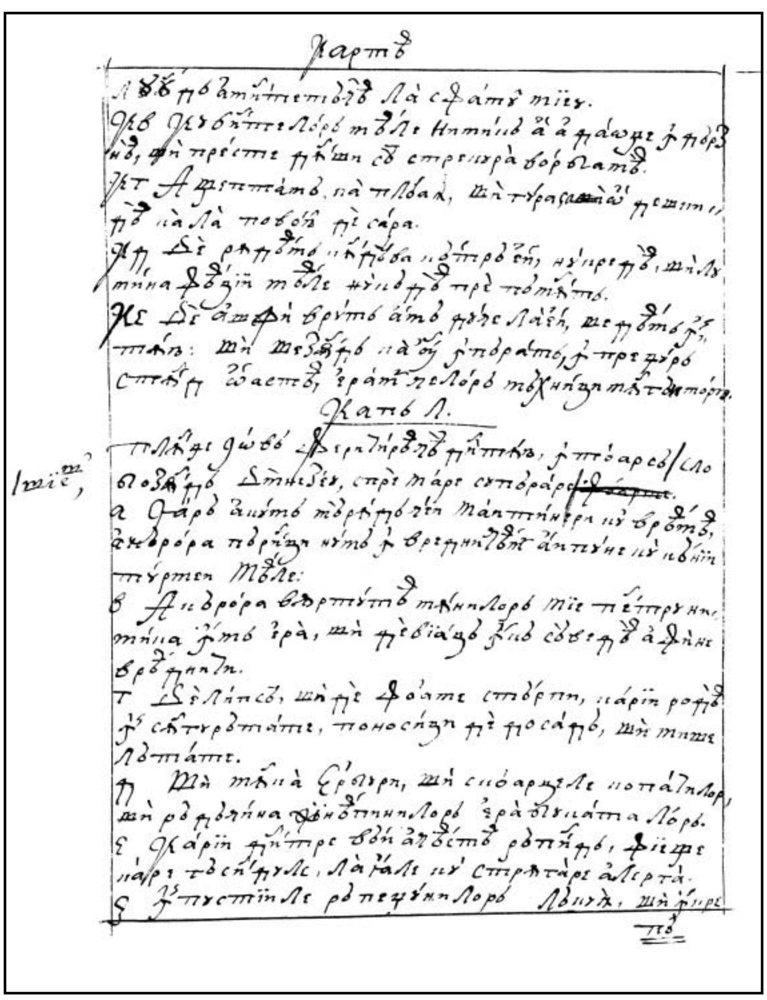
39v

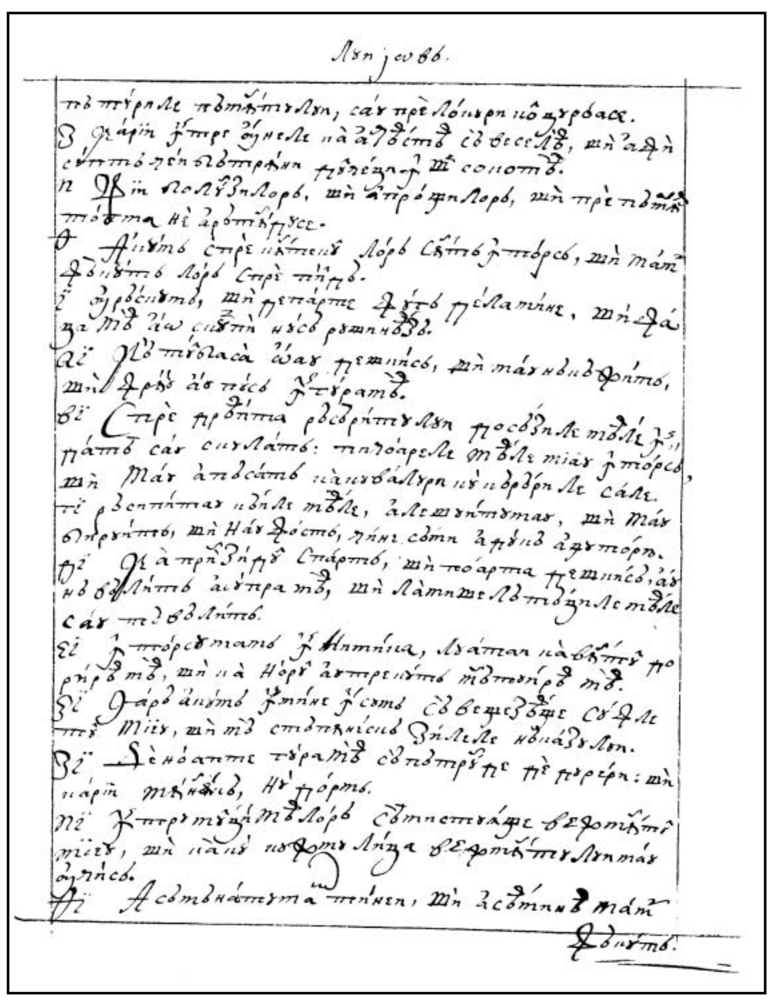
40r

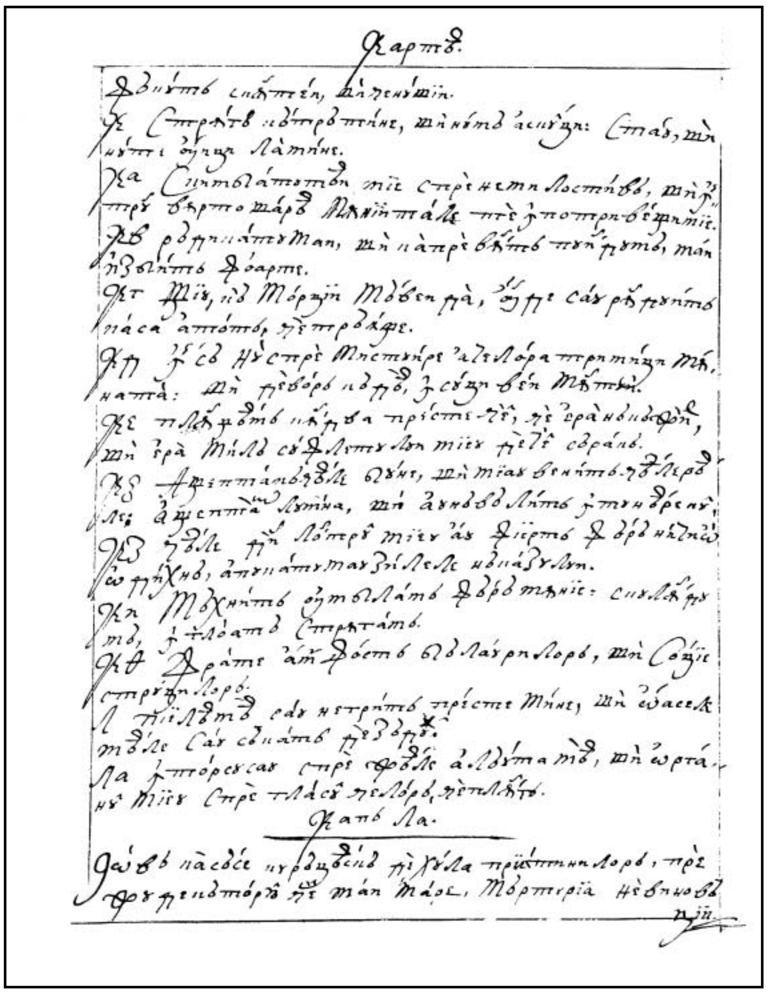

40v 41r

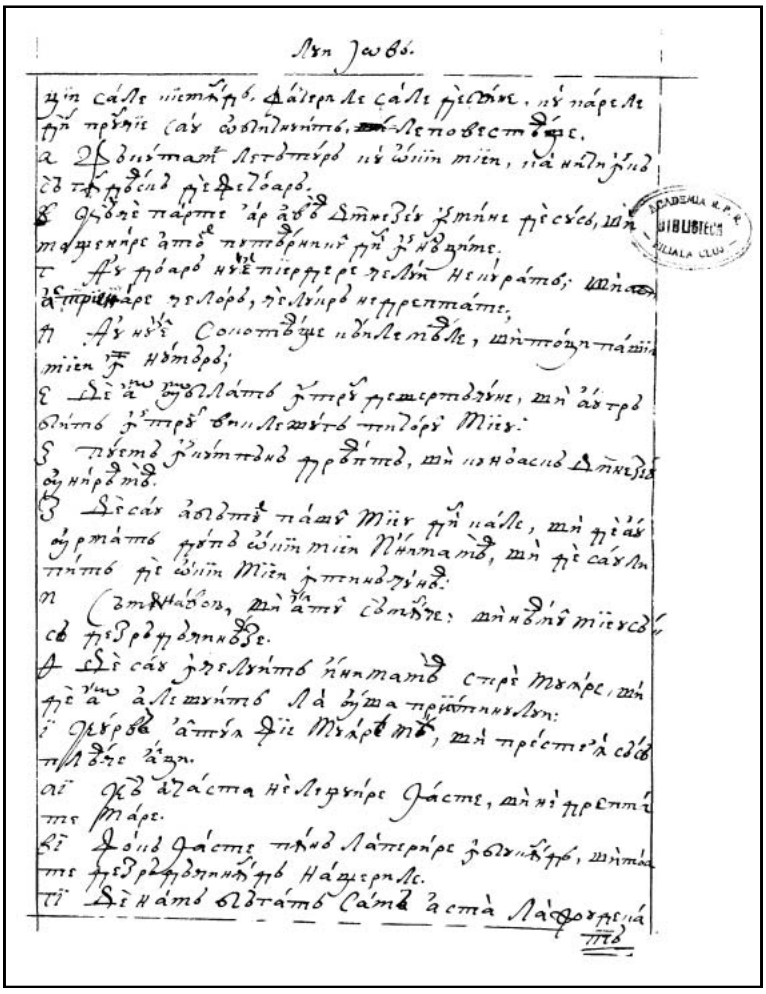

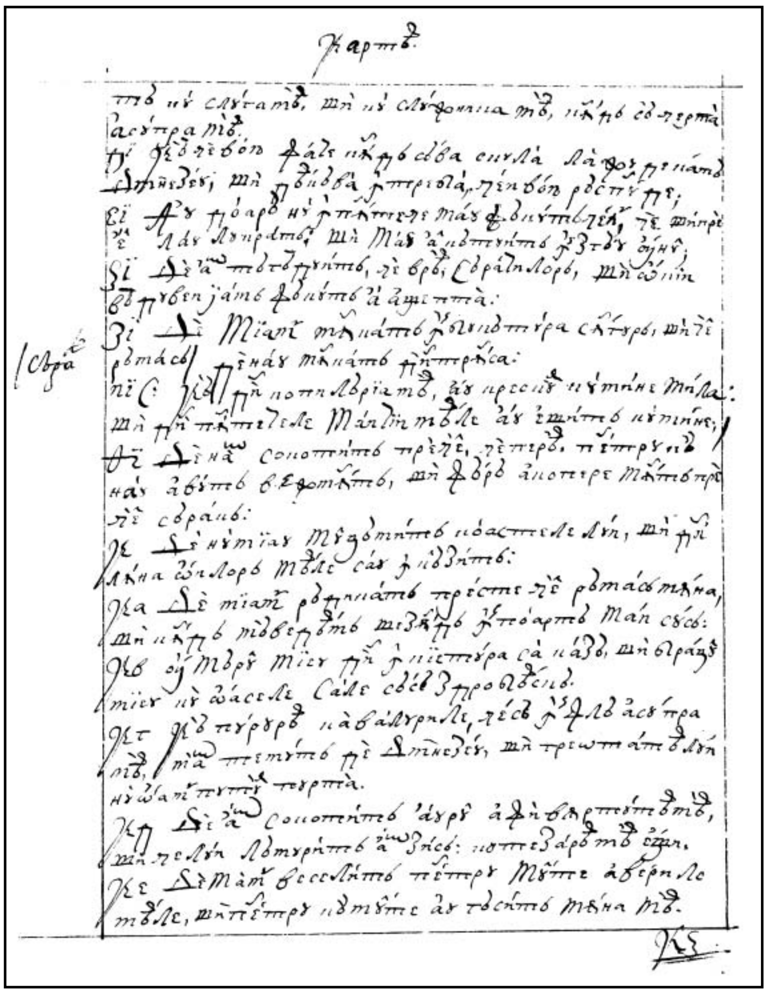
41v 42r

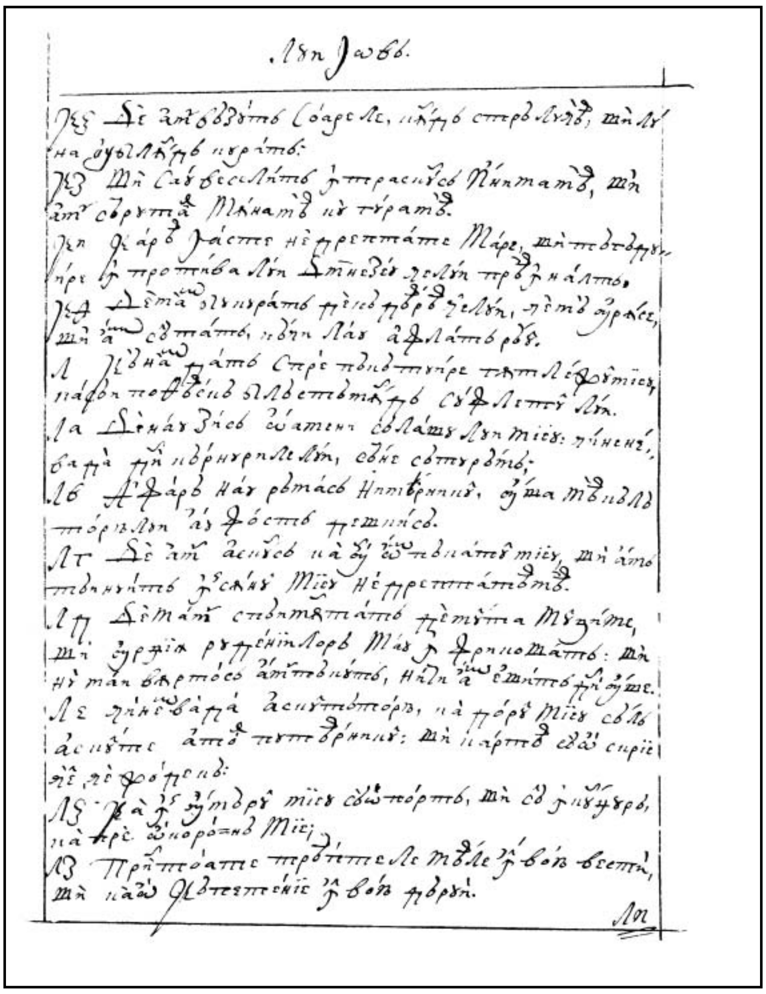
42v

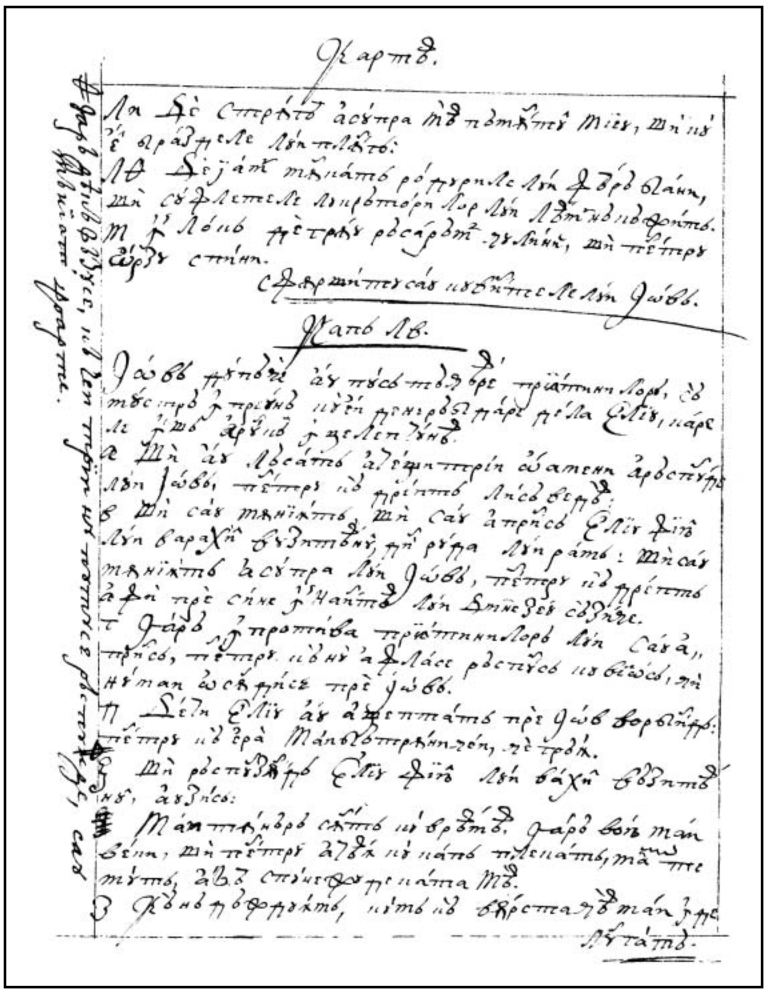
43r

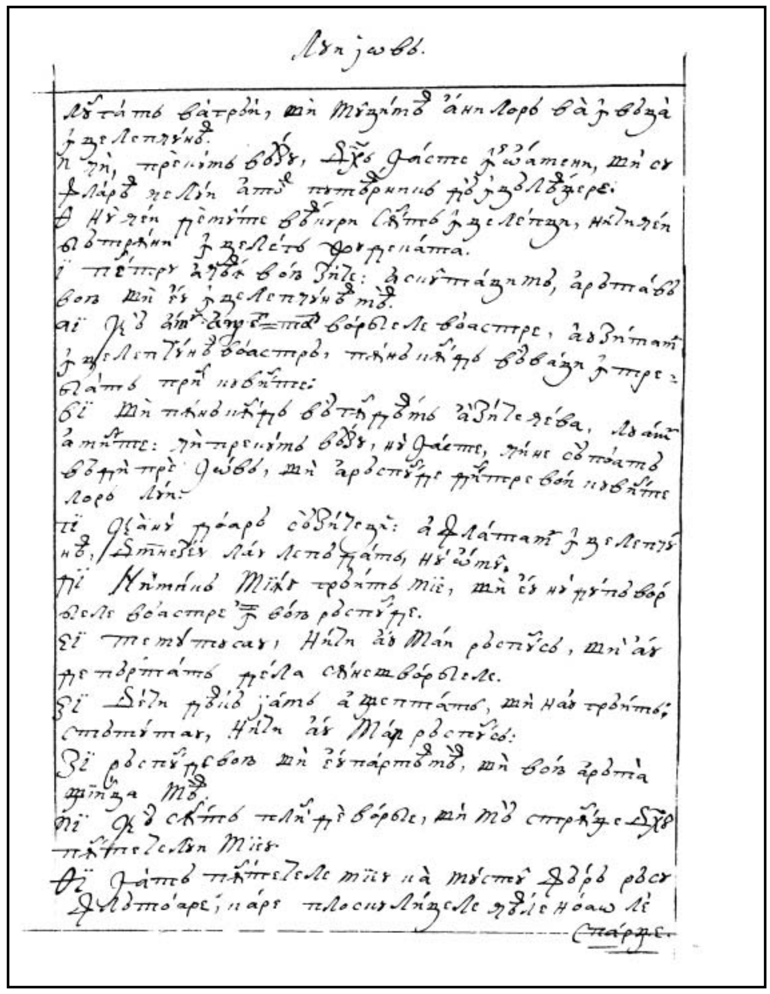
43v

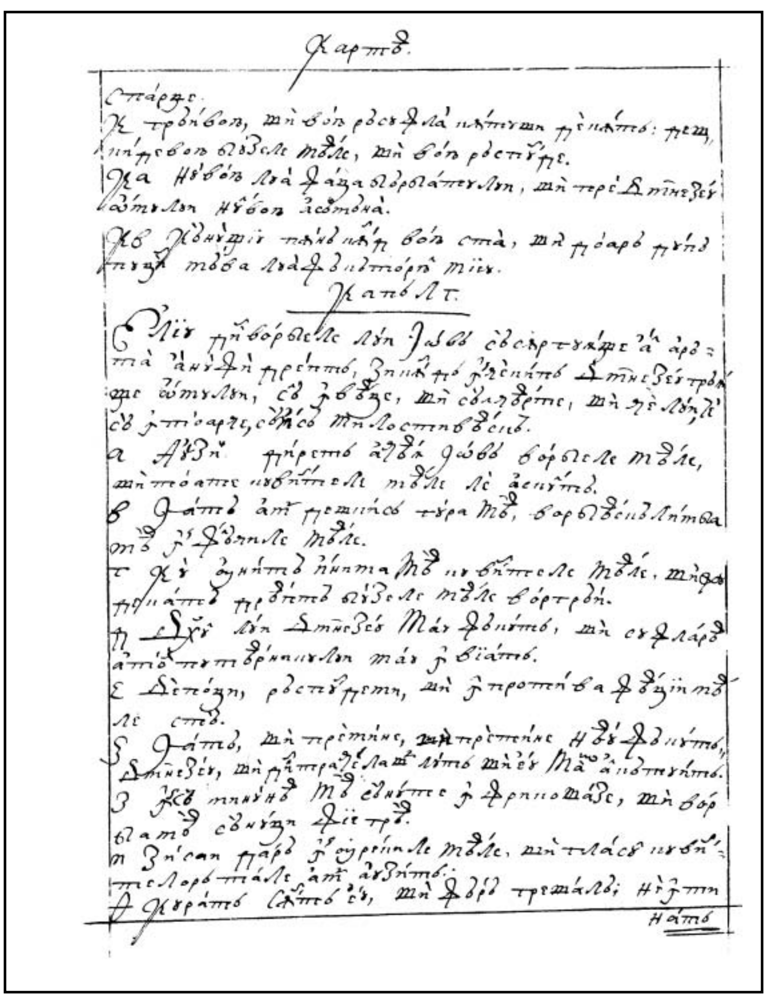
44r

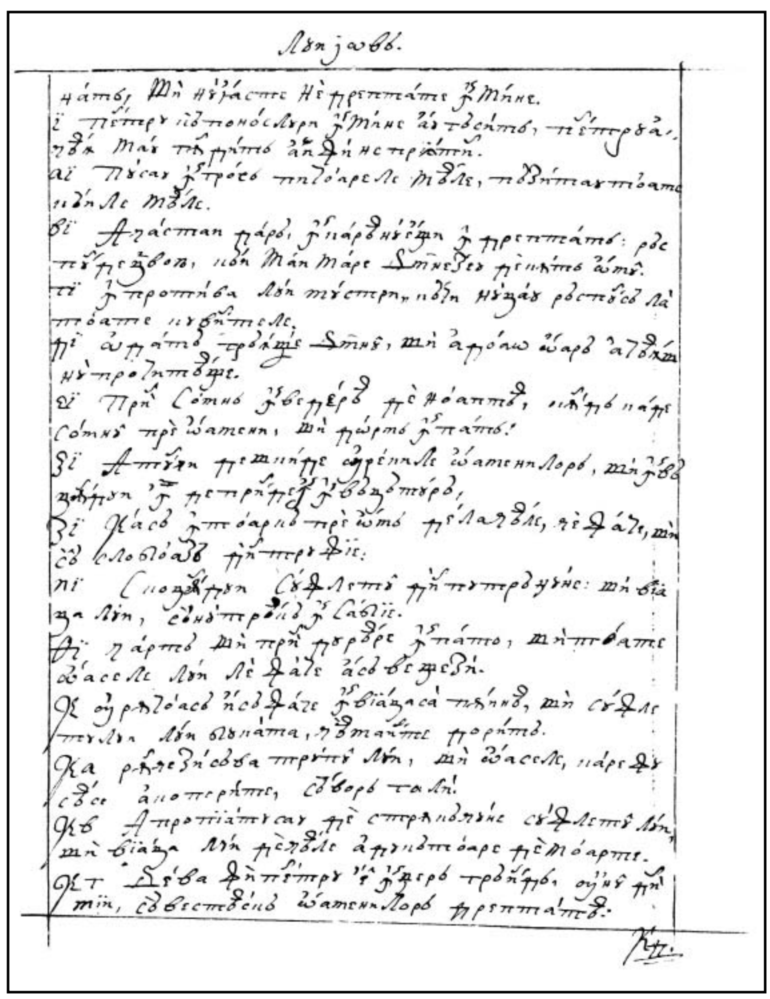
44v

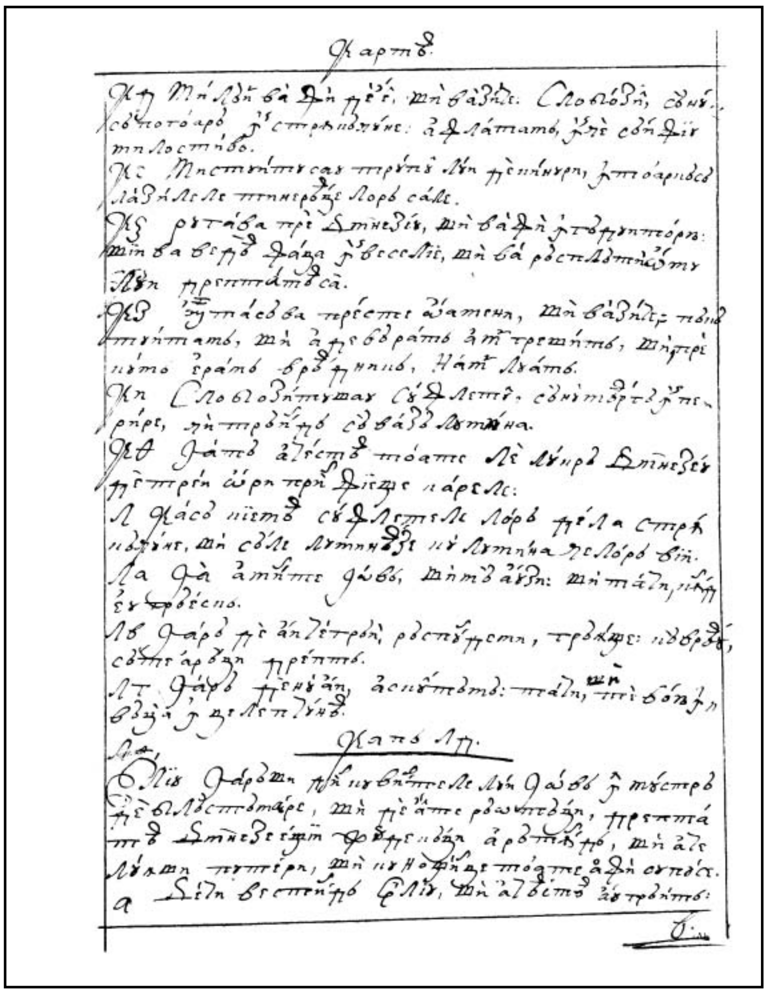
45r

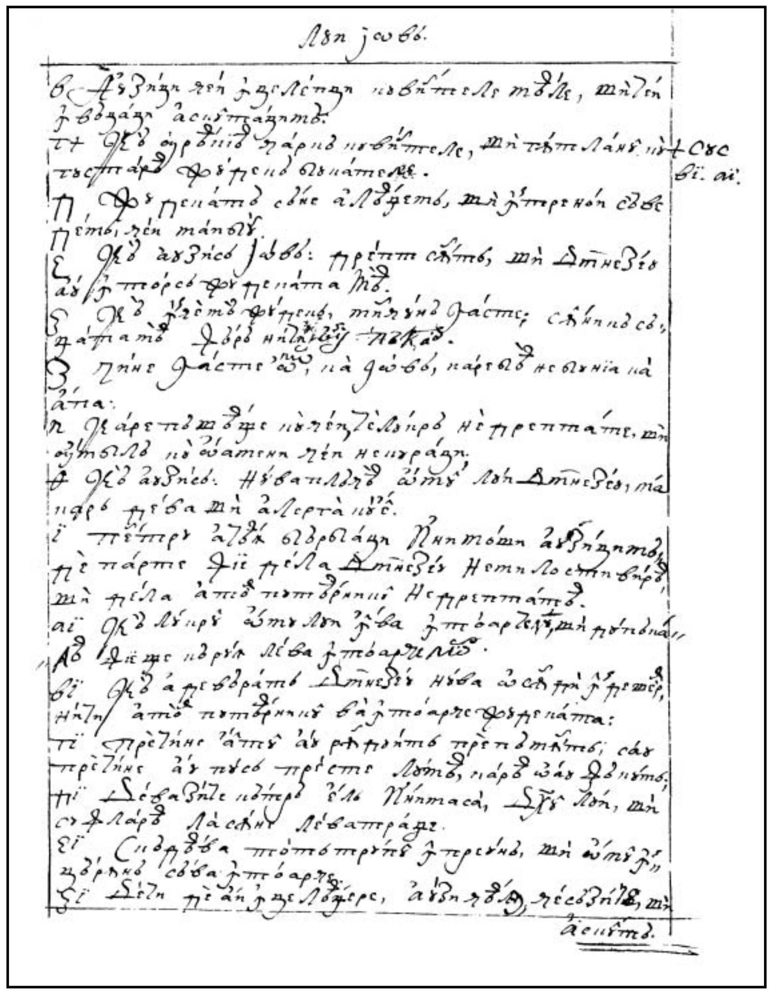
45v

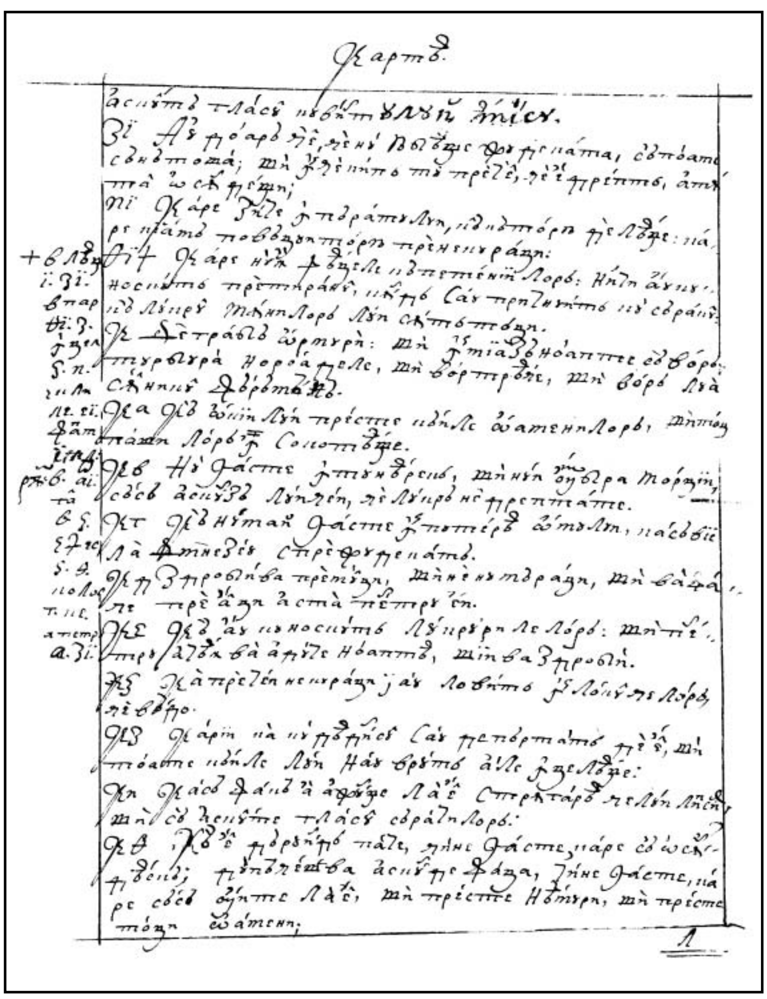
46r

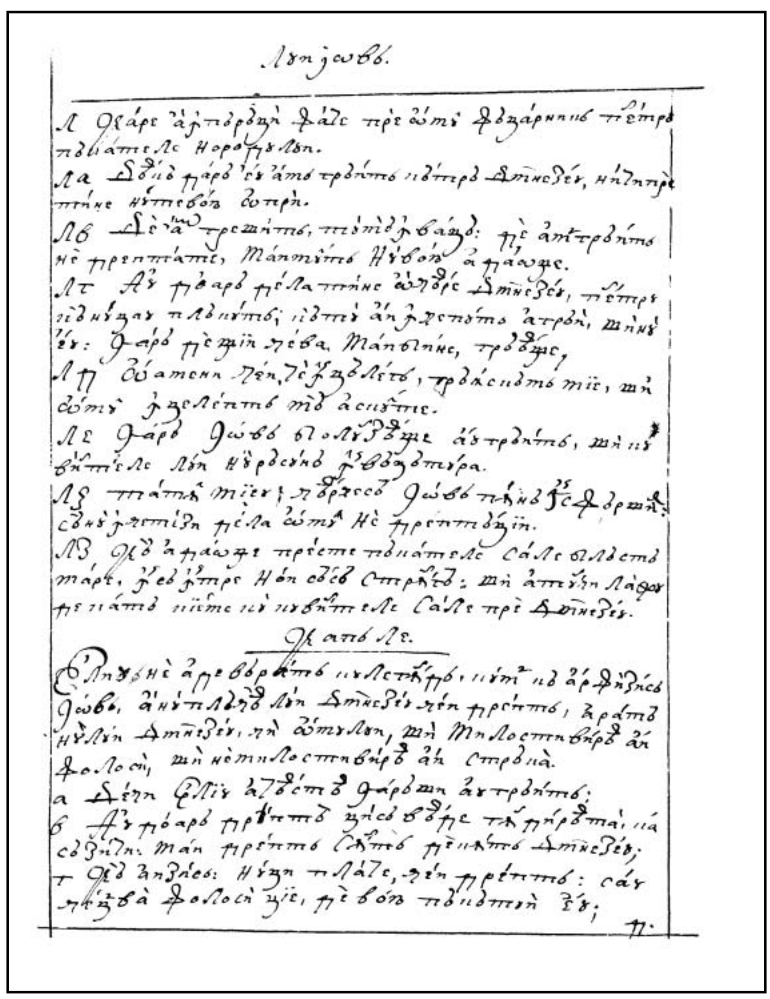
46v

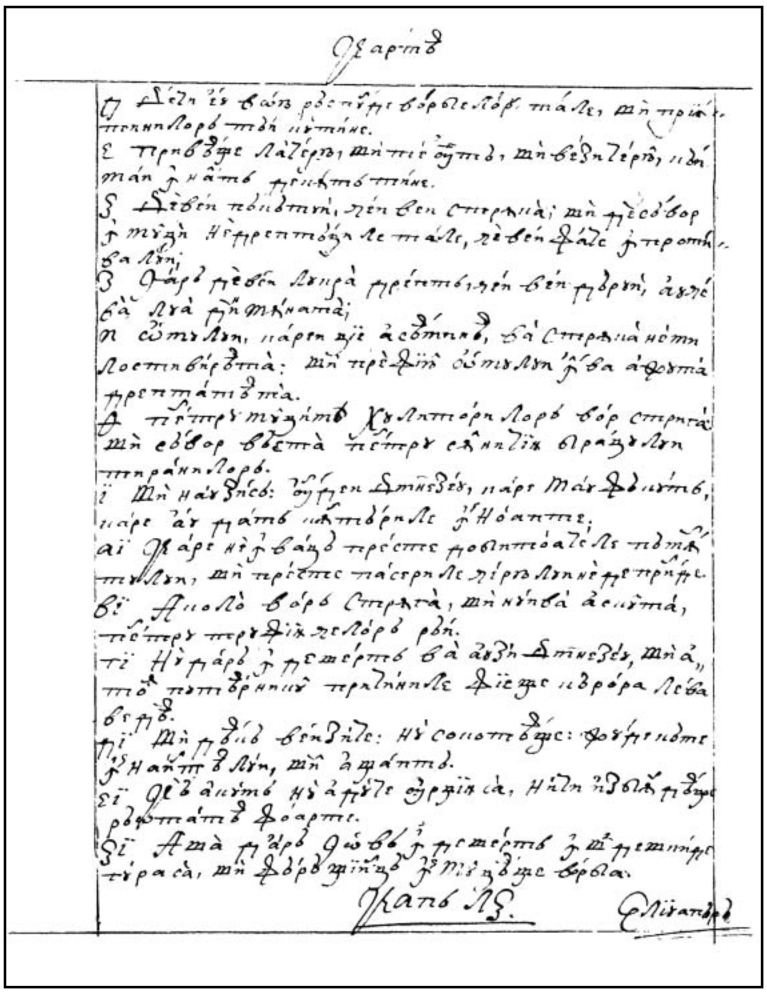
47r

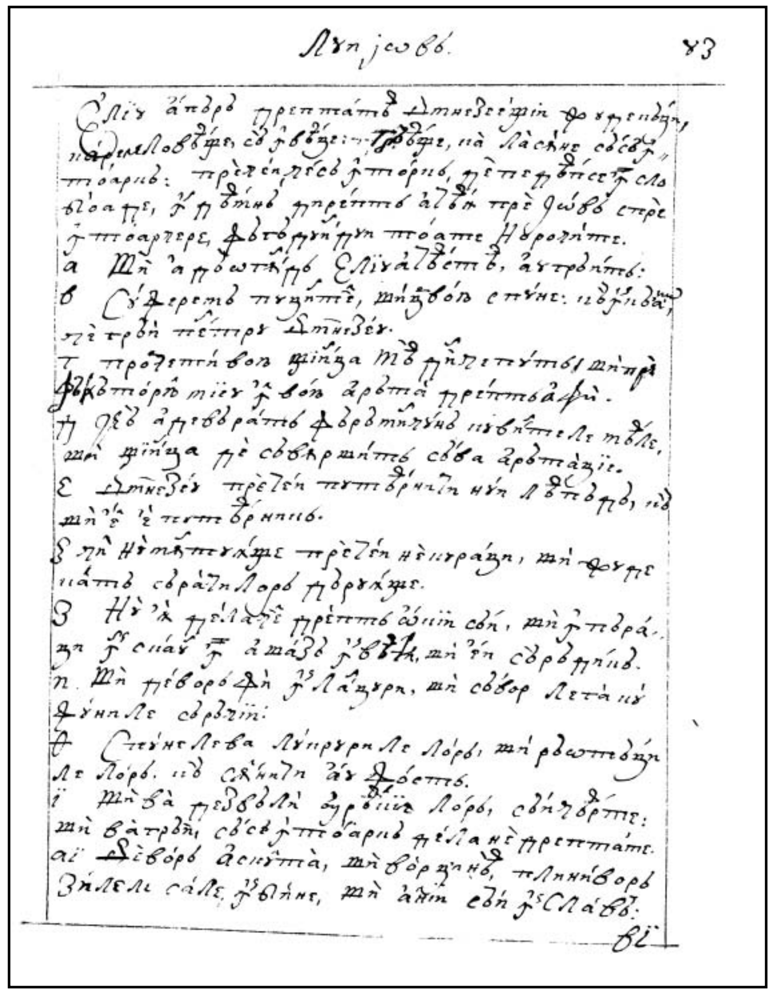
47v

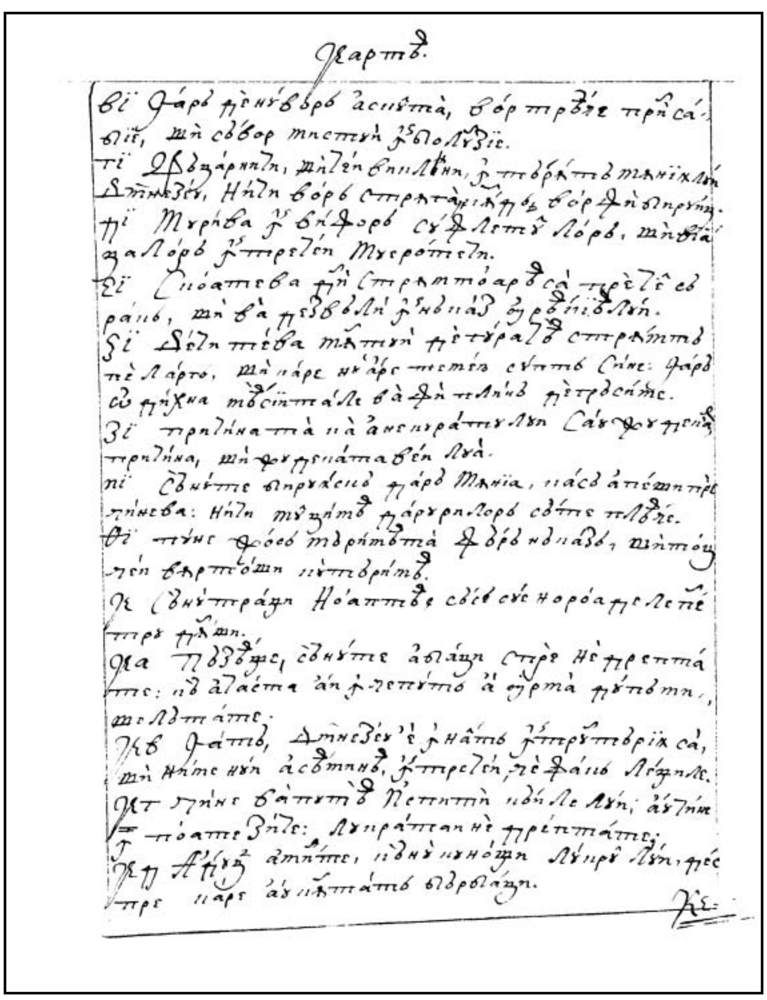
48r

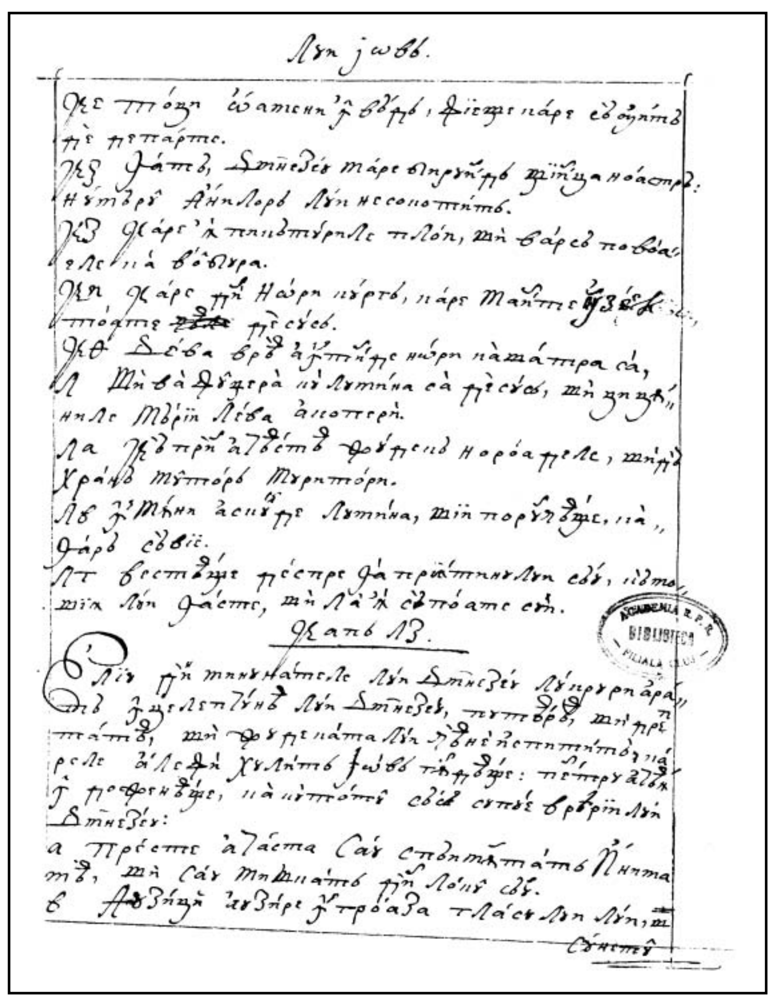
48v

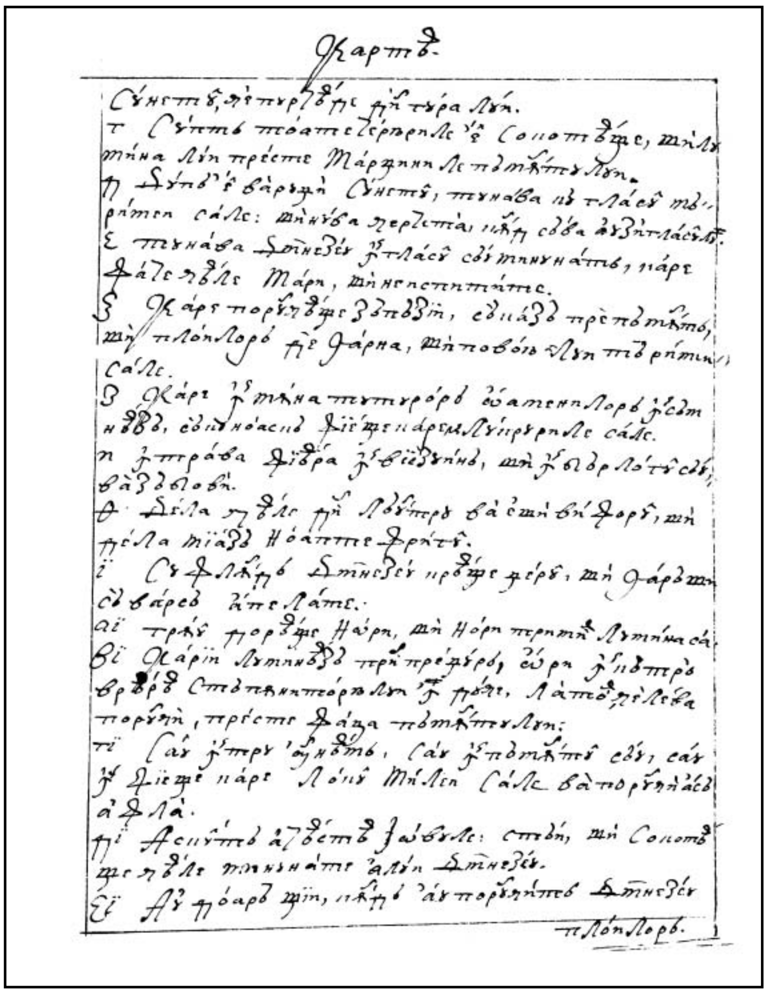
49r

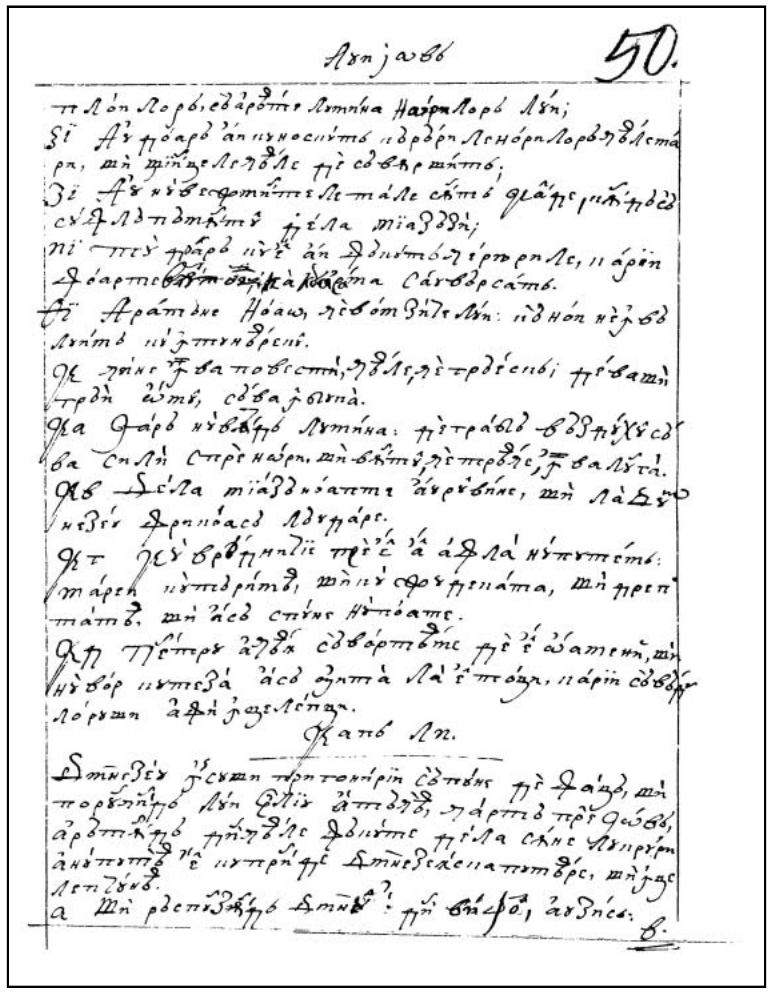
49v

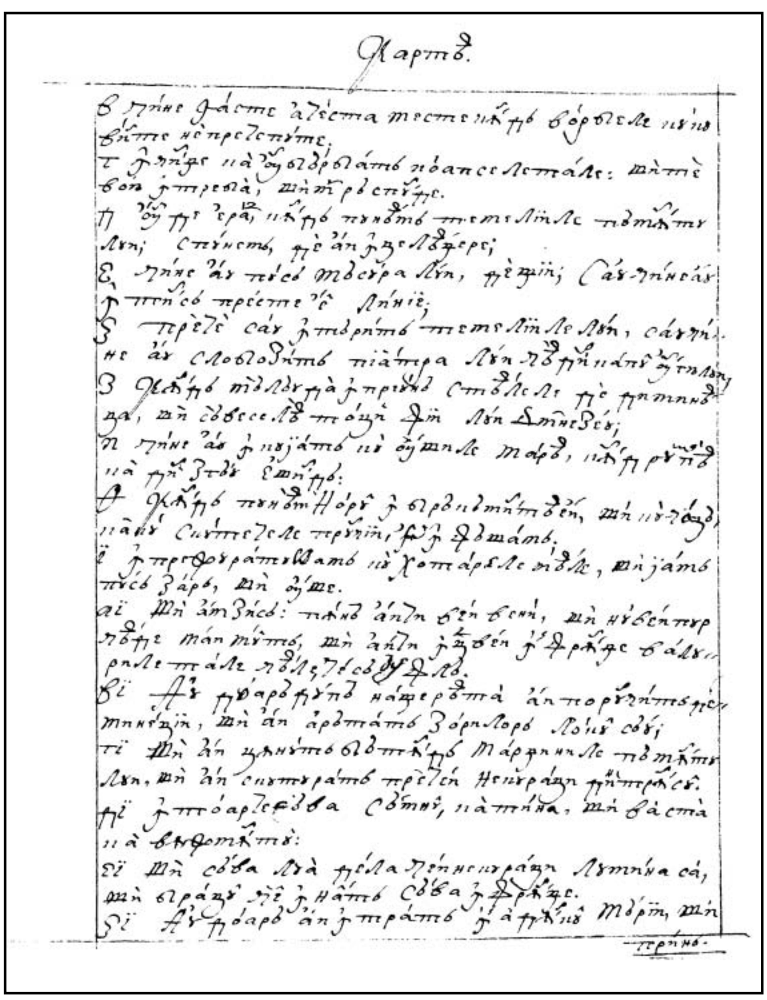
50r

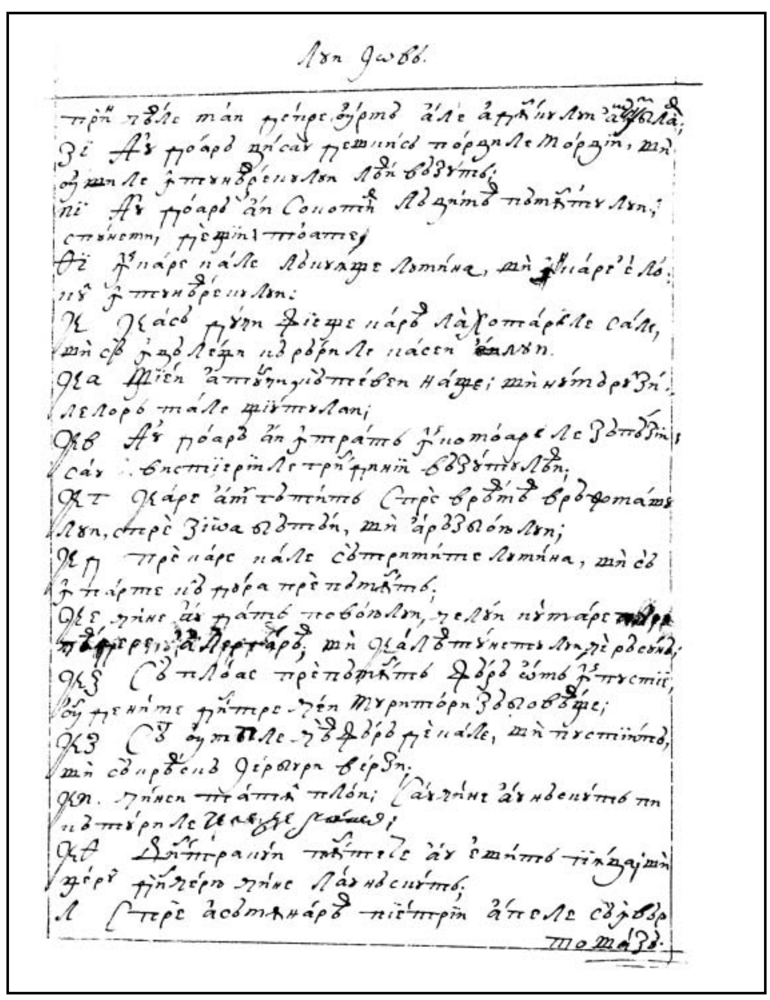
50v

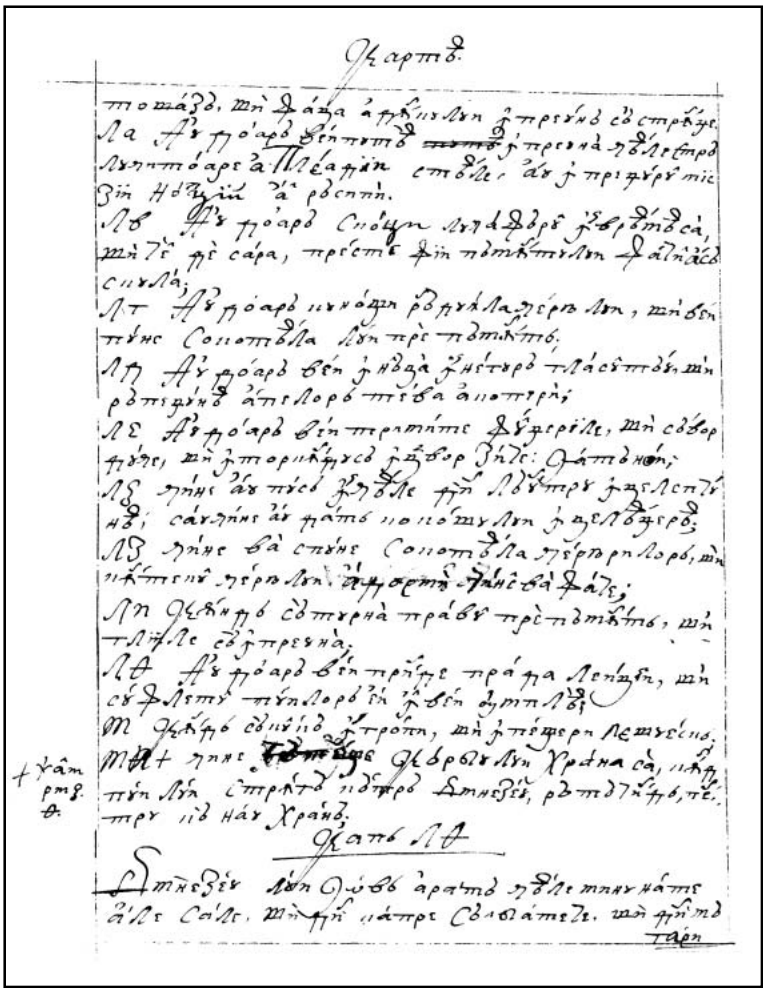
51r

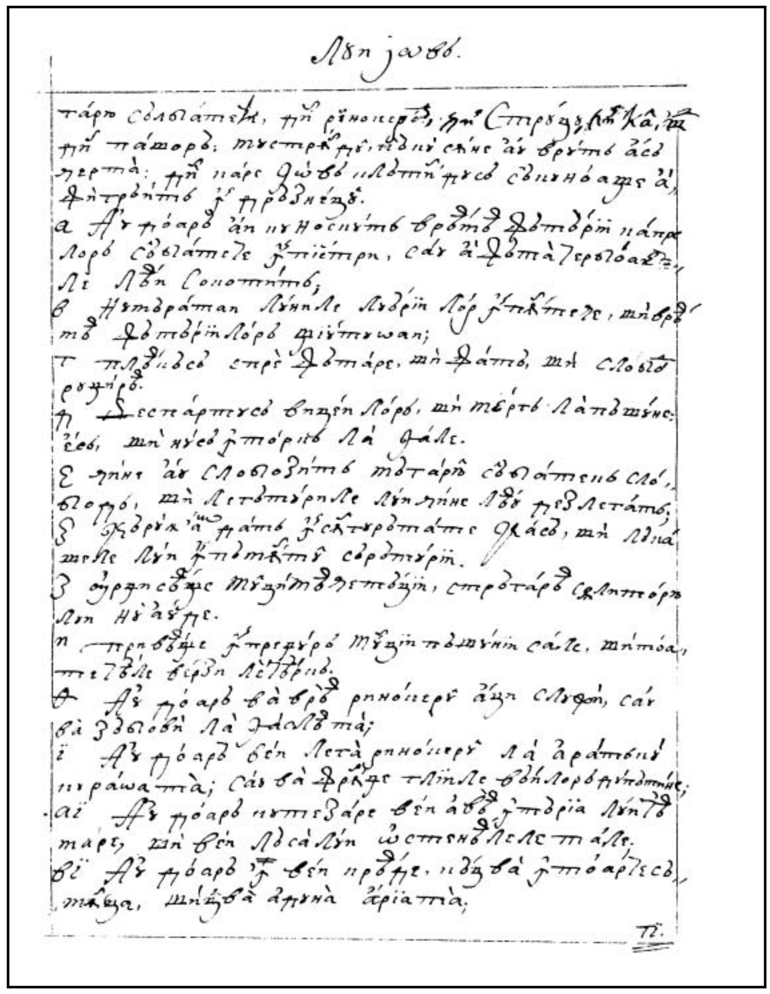
51v

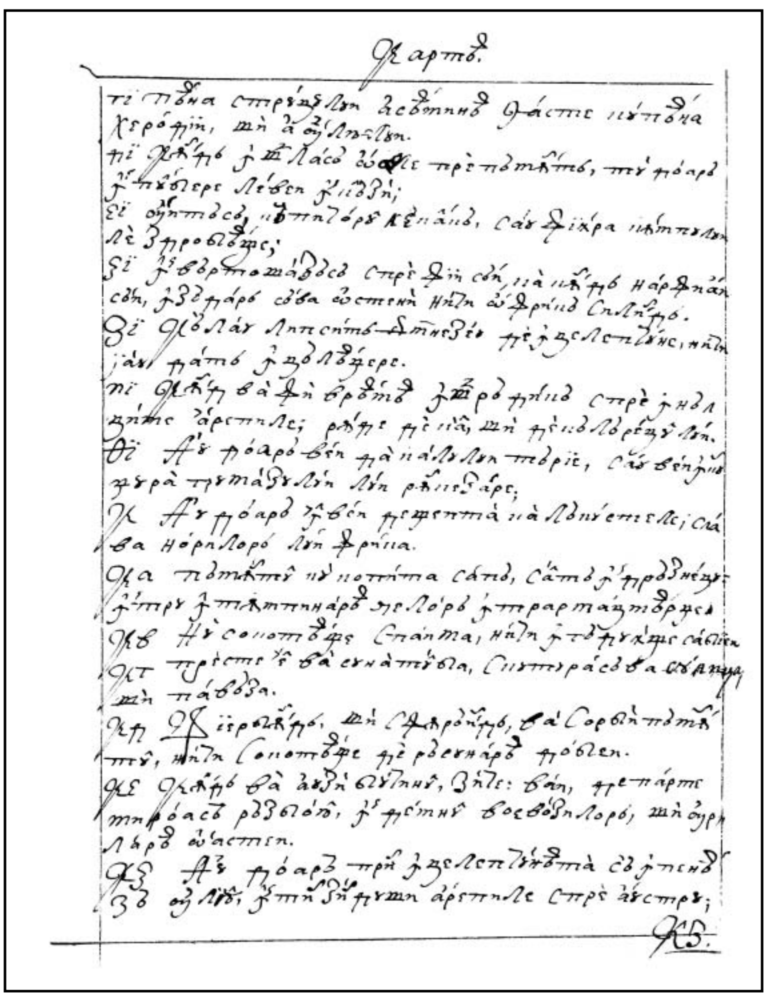
52r

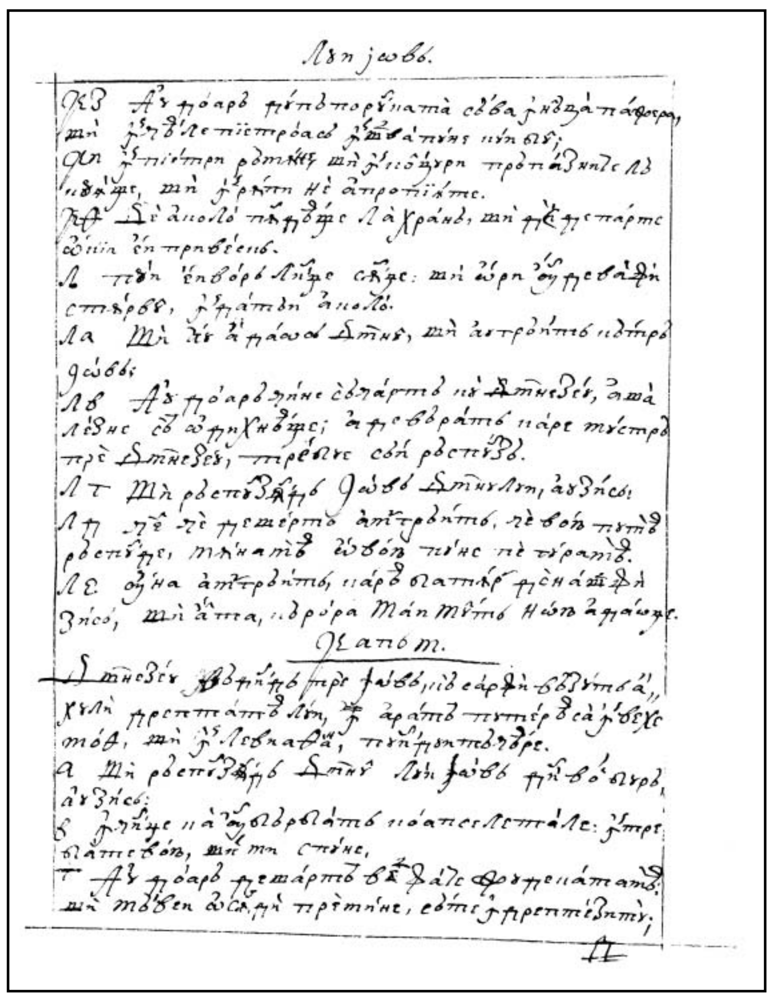
52v

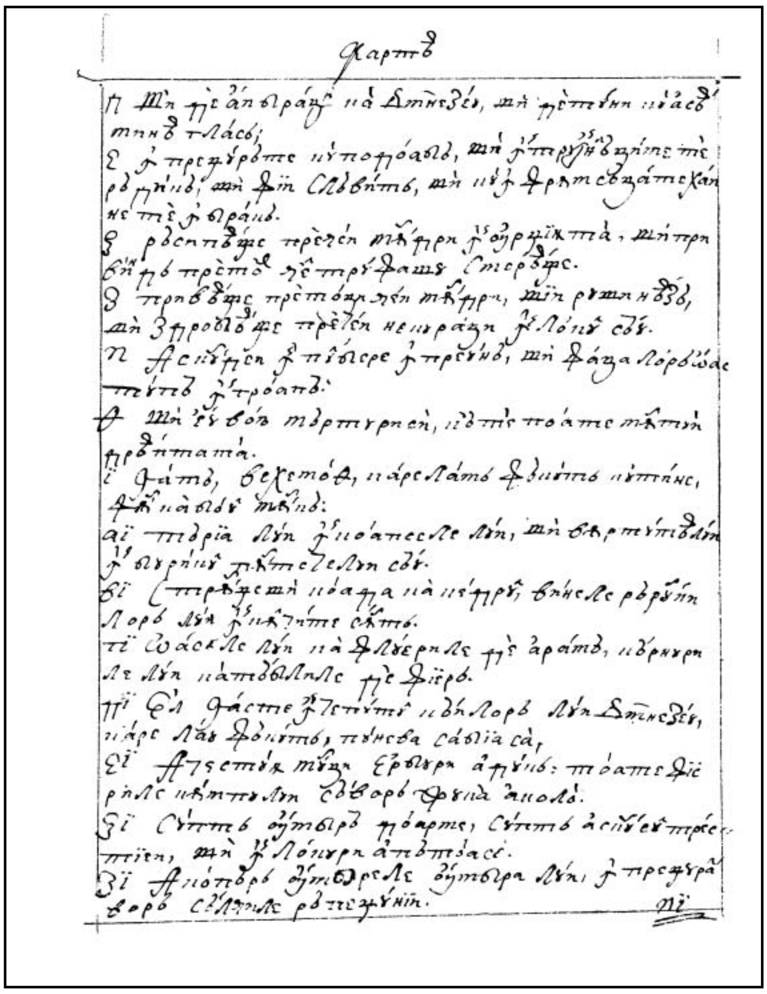
53r

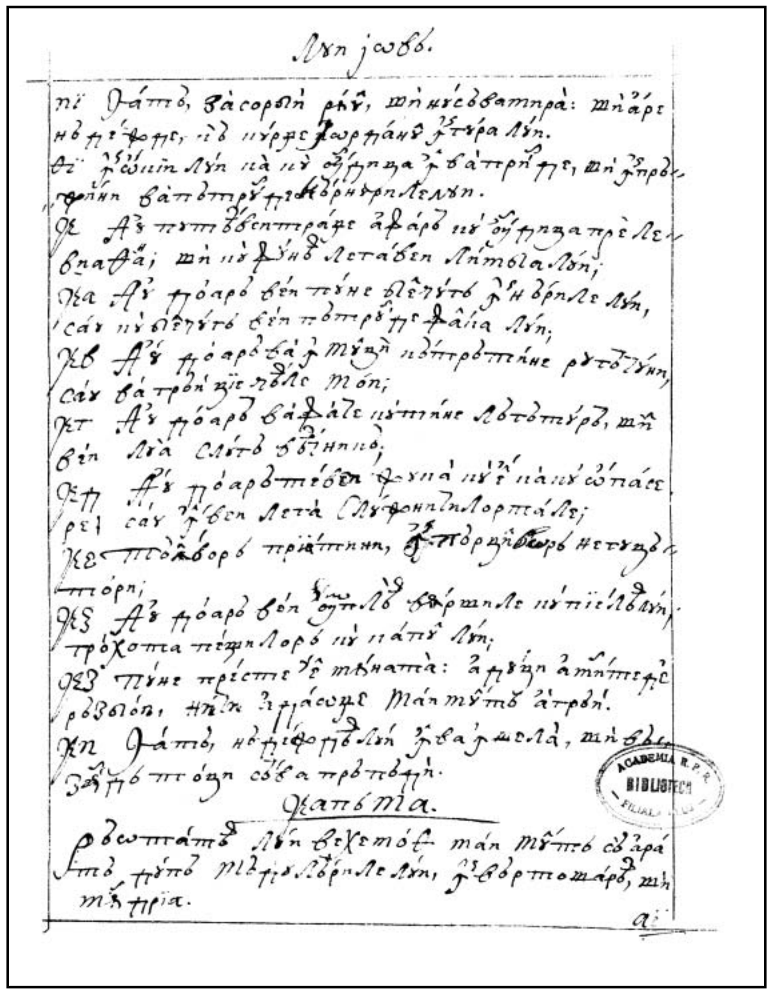
53v

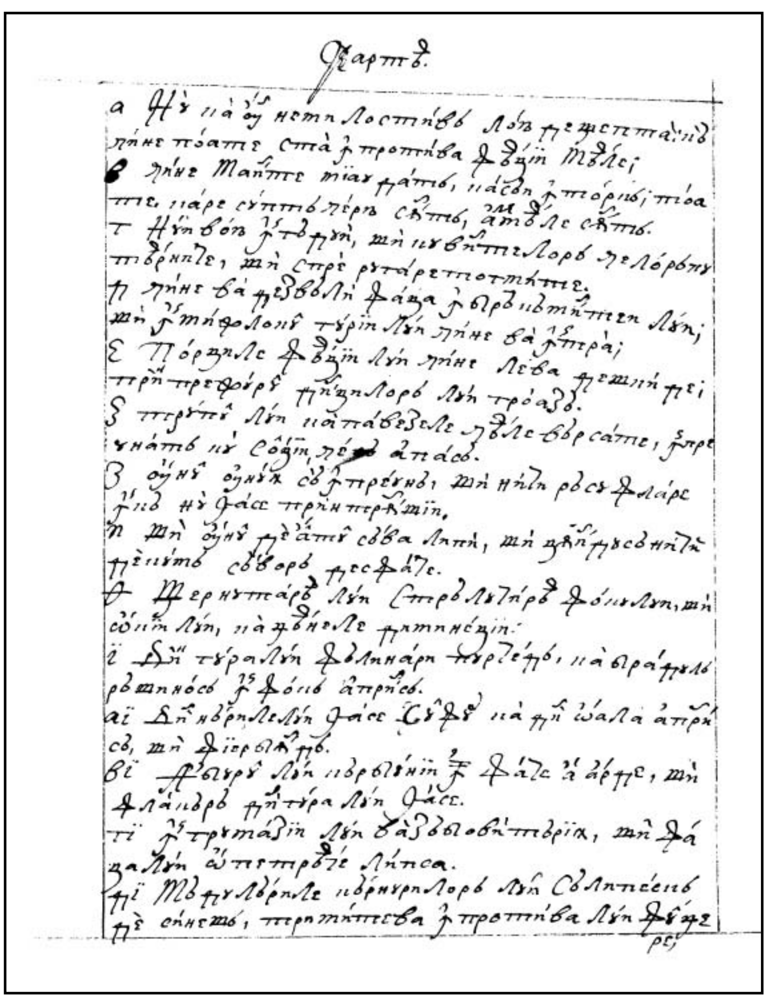
54r

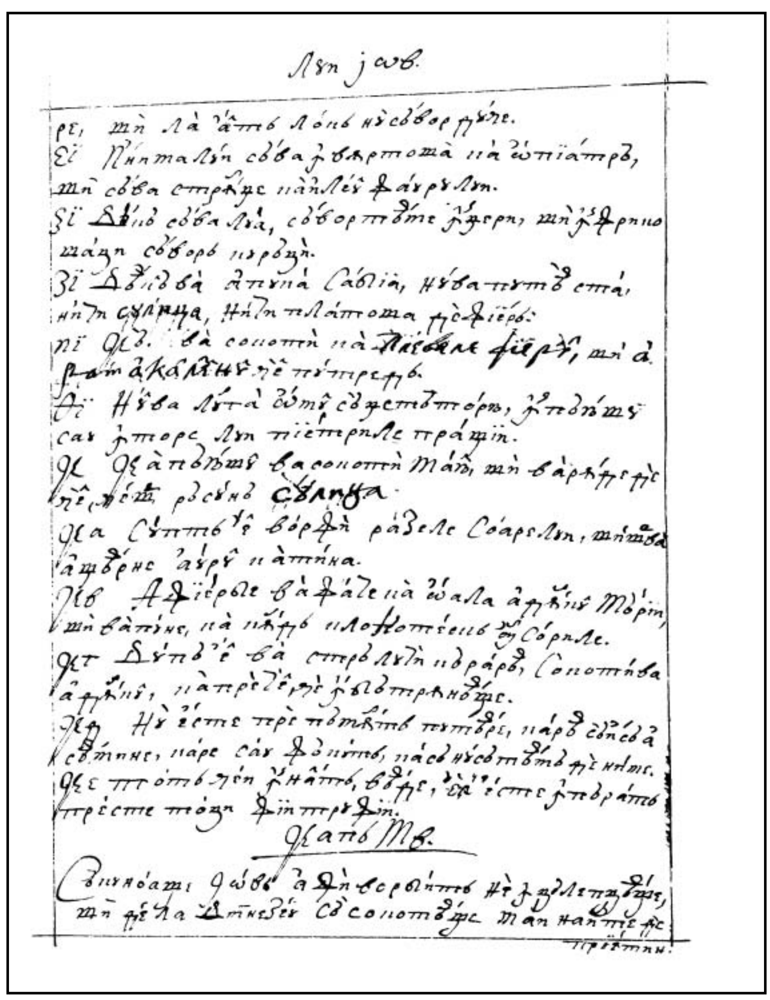
54v

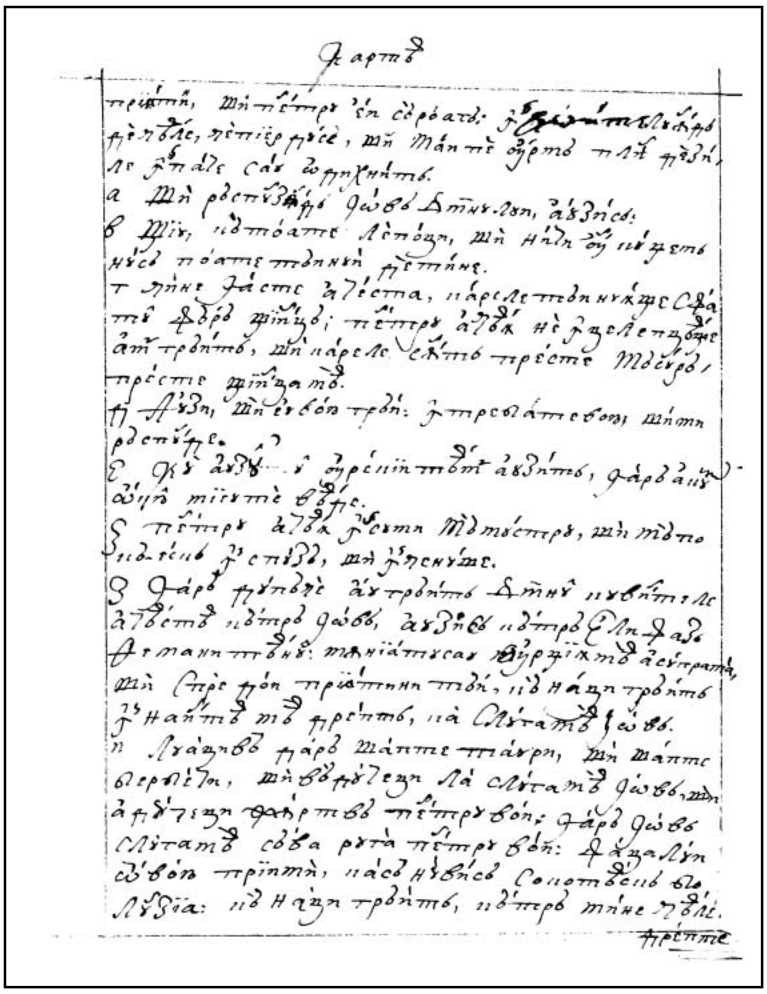
55r

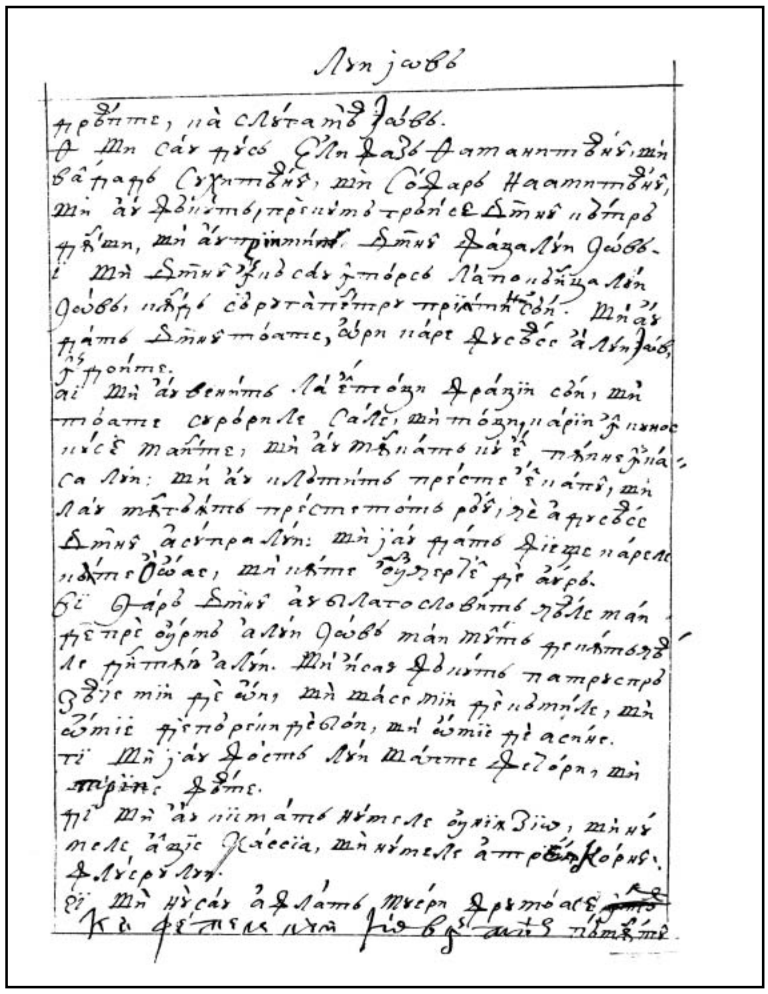
55v

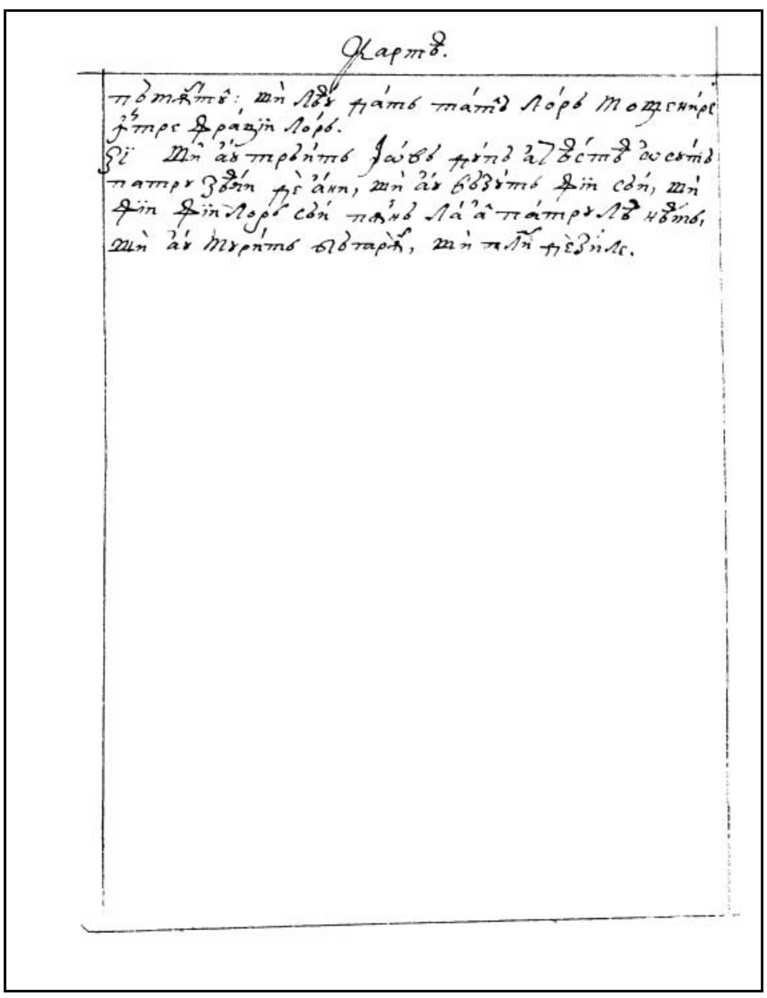
56r

56v

57r

57v

CARTEA PSALMILOR

61r

Psalm 1

1. Fericit bărbatul carele n-au umblat în sfatul necredincioșilor și în calea păcătoșilor n-au stătut și pre scaun de pierzare n-au șezut,

2. *Ci în leagea Domnului, voia lui și în leagea lui va cugeta zioa și noaptea. *Ios. 1, 8.

3. *Și va fi ca un pom răsărit lângă curgerea apelor, care rodul său va da în vreamea sa și frunza lui nu va cădea și toate, oricâte va face, vor spori. *Ierim. 17, 18.

4. Nu așa, necredincioșilor, nu așa, ci ca pravul ce-l spulberă vântul de pre fața pământului.

5. Pentru aceasta nu vor învia necredincioșii în giudecată, nici păcătoșii în sfatul drepților.

6. Că știe Domnul calea drepților, și calea necredincioșilor va peri.

Psalm 2

1. *Pentru ce s-au întărâtat neamurile și noroadele au cugetat ceale deșarte? *Fap. 4, 25.

2. Stătut-au de față împărații pământului și căpeteniile s-au adunat într-una asupra Domnului și asupra Unsului Lui:

3. „Să rumpem legăturile lor și să lepădăm de la noi jugul lor".

61v 4. Cel ce lăcuiaște în ceriu va râde de dânșii și | Domnul îi va bajocori.

5. Atunci va grăi cătră dânșii întru mânia Sa și întru iuțimea Sa îi va turbura:

6. „Iară eu sânt pus împărat de Dânsul preste Sion, muntele cel sfânt al Lui, vestind porunca Domnului".

7. *Domnul au zis cătră mine: „Fiiul mieu ești tu, Eu astăzi te-am născut. *Facer. 13, 33.

8. Ceare de la mine și-ți voiu da ție neamuril,e moștenirea ta și biruința ta, marginile pământului. Ovr. 1, 5 și 5, 5.

9. *Paște-i-vei pre dânșii cu toiag de fier și ca vasul olariului îi vei zdrobi". *Apoc. 2, 27 și 19, 15.

10. Și acum, împărați, înțăleageți, învățați-vă cei ce judecați pământul!

11. Slujiți Domnului cu frică și săltați Lui cu cutremur!

12. Luați învățătura, ca nu cândva să Se mânie Domnul și să periți din calea cea dreaptă!

13. Când să va aprinde degrabă mâniia Lui, fericiți toți carii să nădăjduiesc într-Însul!

1. Psalmul lui David, când fugea de cătră fața lui Avisalom, fiiului său (2 Împăr. 15, 14), 3

2. Doamne, căci s-au înmulțit cei ce mă năcăjesc? Mulț să scoală asupra mea,

3. Mulți zic sufletului mieu: „Nu ieste mântuirea lui în Dumnezeul lui".

4. Iară Tu, Doamne, sprijinitoriul mieu ești, mărirea mea și Cela ce înnalți capul mieu. ||

62r 5. Cu glasul mieu cătră Domnul am strâgat și m-au auzit din muntele cel sfânt al Său.

6. Eu am dormit şi am dormitat şi m-am sculat, că Domnul m-au sprijinit.
7. Nu mă voiu teame de miile norodului ce mă împresoară. Scoală, Doamne, mântuiaşte-mă, Dumnezeul mieu,
8. Că Tu ai bătut pre toţi cei ce-m vrăjmăşesc mie fără pricină; dinţii păcătoşilor ai zdrobit.
9. A Domnului e mântuirea şi preste norodul tău, blagosloveniia Ta.

1. Întru sfârşit, în laude. Psalmul lui David 4
2. Când am chemat, auzitu-m-au Dumnezeul dreptăţii meale; întru năcaz m-ai desfătat.
Miluiaşte-mă şi ascultă rugăciunea mea!
3. Fiii oamenilor, până când grei cu inima? Pentru ce iubiţi deşertăciunea şi căutaţi minciuna?
4. Şi să ştiţi că minunat au făcut Domnul pre cel sfânt al Său. Domnul mă va auzi când voiu strâga cătră Dânsul.
*Efes 4, 26.
5. *Mâniiaţi-vă şi să nu păcătuiţi; ceale ce ziceţi în inimile voastre, în culcuşurile voastre vă umiliţi.
6. Jârtfuiţi jârtva dreptăţii şi nădăjduiţi în Domnul. Mulţi zic: „Cine ne-au arătat noao ceale bune?"
7. Însămnatu-s-au preste noi lumina feaţii Tale, Doamne, dat-ai veselie în inima mea.
8. Din rodul grâului, al vinului şi al untului-de-lemn al său s-au înmulţit.
9. În pace şi spre aceastaşi voiu dormi şi mă voiu odihni,
10. Că Tu, Doamne, osebit întru nădeajde m-ai aşezat. |

1. Întru sfârşit, pentru ceaea ce moştenirea agiunge. Psalmul lui David 5 62v
2. Graiurile meale ia-le în urechi, Doamne, înţeleage strâgarea mea!
3. Ia aminte glasul rugăciunii meale, Împăratul mieu şi Dumnezeul mieu,
4. Căci cătră Tine mă voiu ruga, Doamne! Dimineaţa vei auzi glasul mieu,
5. Dimineaţa voiu sta înnaintea Ta şi voiu vedea că nu Dumnezeu cel ce voieşti fărădeleagea Tu eşti.
6. Nici va lăcui lângă Tine cel viclean, nici vor petreace călcătorii de leage în prejma ochilor Tăi.
7. Urât-ai pre toţi cei ce lucrează fărădeleage, pierde-vei pre toţi cei ce grăiesc minciună,
8. Pre bărbatul sângiurilor şi viclean uraşte Domnul. Iară eu întru mulţimea milei Tale întra-voiu în casa Ta, închina-mă-voiu spre sfântă bisearica Ta întru frica Ta.
9. Doamne, povăţuiaşte-mă întru dreptatea Ta pentru nepriiatinii miei, îndreptează înaintea Ta calea mea.
10. Că nu iaste în gura lor adevăr, inima lor e deşartă,
*Jos 13, 3.
11. *Groapă deşchisă grumazul lor, cu limbile sale viclenea. Judecă-i pre ei, Dumnezeule!
Râm. 3, 13.
12. Cază din cugetele sale, după mulţimea păgânătăţilor lor leapădă-i pre dânşii, că Te-au amărât, Doamne.
13. Şi să se veselească toţi cei ce nădăjduiesc întru Tine; în veac vor sălta; şi vei lăcui întru dânşii
14. Şi să vor lăuda întru Tine toţi carii iubesc numele Tău. ||
15. Că Tu vei blagoslovi pre cel drept. Doamne, ca cu arma bunei-voirei Tale ne-ai încununat. 63r

1. Spre sfârşit, în versuri. Psalmul lui David pentru a opta, 6
2. Doamne, nu întru iuţimea Ta să mă mustri, nici întru mâniia Ta să mă cerţi.
3. Miluiaşte-mă, Doamne, că neputincios sânt. Vindecă-mă, Doamne, că s-au turburat oasele meale,
4. Şi sufletul mieu s-au turburat foarte; ci Tu, Doamne, până când?
5. Întoarce-Te, Doamne, şi izbăveaşte sufletul mieu, mântuiaşte-mă pentru mila Ta!
6. Că nu iaste în moarte cine să Te pomenească, şi în iad cine să va mărturisi Ţie?
7. Ostenit-am întru suspinul mieu, spăla-voiu în toate nopţile patul mieu, cu lacrămile meale aşternutul mieu voiu uda.
*Matei 7, 23 şi 25, 41. Luca 13, 27.
8. Turburatu-s-au de iuţime ochiul mieu, învechitu-m-am între toţi nepriiatinii miei.
9. *Depărtaţi-vă de la mine toţi cei ce lucraţi fărădeleage, că au auzit Domnul glasul plângerii meale.

10. Auzit-au Domnul cearerea mea, Domnul rugăciunea mea au priimit.
11. Să să rușineaze și să să turbure foarte toți nepriiatinii miei, întoarcă-să și să să rușineaze foarte degrabă.

1. Psalmul lui David, care l-au cântat Domnului pentru cuvintele lui Husi, fiiului Iemenii | (2 Împăr. 16), 7 63v
2. Doamne, Dumnezeul mieu, spre Tine am nădăjduit, mântuiaște-mă de toți cei ce mă gonesc și mă izbăveaște,
3. Ca nu cândva să răpească ca un leu sufletul mieu, nefiind cine să răscumpere, nici cine să mântuiască.
4. Doamne, Dumnezeul mieu, de am făcut aceasta, de iaste nedreptate în mânile meale,
5. De am răsplătit celor ce-m răsplătesc mie reale, să cazu adecă de la nepriiatinii miei deșert;
6. Gonească nepriiatinul sufletul mieu și-l prinză și calce în pământ viața mea și slava mea în țărână să o așaze.
7. Scoală-Te, Doamne, întru mânia Ta și Te înalță întru hotarele nepriiatinilor miei.
Și Te scoală, Doamne, Dumnezeul mieu, în porunca carea ai poruncit.
8. Și adunarea noroadelor Te va încungiura.
Și pentru aceasta, la înălțime te întoarce.
9. Domnul judecă noroadele;
Judecă-mă, Doamne, după dreptatea mea și după nevinovățiia mea asupra mea.
10. Sfârșască-să răotatea păcătoșilor și vei îndrepta pre cel drept, *Cel ce cerci inimile și rărunchii, Dumnezeule!
11. Agiutoriul mieu cel adevărat de la Domnul, Cel ce mântuiaște pre cei drepți cu inima.
12. Dumnezeu judecătoriu drept, tare și putearnic; au doară să mânie în toate zilele?
13. De nu vă veți întoarce, sabia Sa o va lucii, arcul Său l-au încordat și l-au gătit ||
64r 14. Și într-însul au gătit vasele morții, săgețile sale celor arzători le-au lucrat.
15. *Iată, s-au apropiat a naște nedreptatea, zămislit-au dureare și au născut fărădeleage;
16. Groapă au deșchis și o au săpat și au căzut în groapa carea au făcut.
17. Întoarce-să-va durearea lui în capul lui și spre creaștetul lui nedreptatea lui să va pogorî.
18. Mărturisi-mă-voiu Domnului după dreptatea lui și voiu cânta numelui Domnului celui înnalt.

*1Par. 28, 9. Ier. 11, 20 și 17, 10 și 20, 12.

*Iov 15, 35. Isaie 59, 4.

1. Întru sfârșit, pentru teascuri. Psalmul lui David 8
2. Doamne, Domnul nostru, cât e de minunat numele Tău în tot pământul, că s-au înălțat mare cuviința Ta mai presus de ceriuri.
3. Din gura pruncilor și a celor ce sug ai săvârșit lauda pentru nepriiatinii Tăi, ca să sfârmi pre nepriiatinul și izbânditoriul.
4. Că voiu vedea ceriurile Tale, lucrurile deagetelor Tale, luna și stealele care Tu le-ai întemeiat.
5. Ce iaste omul, că-l pomenești? Sau fiul omului, că-l cercetezi?
6*. Micșoratu-l-ai puțin oarece decât îngerii, cu mărire și cu cinste l-ai încununat,
7. Și l-ai pus preste lucrurile mânilor Tale.
8*. Toate le-ai supus supt picioarele lui, oile și boii, toate, încă și dobitoacele câmpului,
9. Paserile ceriului și peștii mării, cei ce străbat cărările mării.
64v 10. Doamne, Domnul nostru, cât e de minunat nu|mele Tău în tot pământul!

*Ovr. 2, 7. Face. 1, 28. *1Cor. 15, 26.

1 Întru sfârșit, pentru ceale ascunse ale Fiiului. Psalmu lui David 9
2. Mărturisi-mă-voiu Ție, Doamne, în toată inima mea, spune-voiu toate minunile Tale;
3. Veseli-mă-voiu și voiu sălta întru Tine, cânta-voiu numelui Tău, Preaînalte.
4. Întorcând pre nepriiatinul mieu înnapoi, slăbi-vor și vor peri de cătră fața Ta.
5. Că ai făcut judecata mea și dreptatea mea; șezut-ai pre scaun Cel ce giudeci dreptate.
6. Certat-ai neamurile și au perit necredinciosul; numele lor l-ai stâns în veac și în veacul veacului.
7. Nepriiatinului au lipsit sabiile întru sfârșit și cetățile lor le-ai sfârmat;
Perit-au pomenirea lor cu sunet.
8. Și Domnul în veac rămâne;

Gătit-au la judecată thronul Său
9. Şi El va judeca lumea întru dreptate,
Judeca-va noroadele întru îndreptare.
10. Şi S-au făcut Domnul scăpare săracului, ajutoriu în vremi cuvioase, întru năcaz.
11. Şi să nădăjduiască întru Tine cei ce cunosc numele Tău, că n-ai părăsit pre cei ce Te caută pre Tine, Doamne!
12. Cântaţi Domnului, Celui ce lăcuiaşte în Sion; vestiţi întru neamuri isprăvile Lui.
13. Că Cel ce cearcă sângele lor Ş-au adus amin | |te, n-au uitat strâgarea săracilor. 65r
14. Miluiaşte-mă, Doamne! Vezi zmereaniia mea de cătră nepriiatinii miei,
15. Cela ce mă înalţi din porţile morţii, ca să vestesc toate laudele Tale în porţile featii Sionului;
16. Sălta-voiu întru mântuirea Ta. Înfiptu-s-au neamurile întru perirea care au făcut;
În cursa aceasta carea au ascuns s-au prins piciorul lor.
17. Cunoaşte-să Dumnezeu judecăţi făcând. Întru faptele mânilor Sale s-au prins păcătosul.
18. Întoarcă-să păcătoşii în iad, toate neamurile ceale ce uită pre Dumnezeu.
19. Că nu până în sfârşit va fi uitarea săracului; răbdarea săracilor nu va peri până în sfârşit.
20. Scoală-Te, Doamne, să nu să întărească omul, să judece noroadele înnaintea Ta;
21. Pune, Doamne, dătătoriu de leage preste ei, să cunoască noroadele că oameni sânt.

Psalmul 10 după ovreai

1. Pentru ce, Doamne, ai stătut departe, treci cu vedearea în vreami cuvioasă, întru năcazu?
2. Când să mândreaşte necredinciosul, să aprinde săracul, prindu-să în sfaturile care gândesc.
3. Că să laudă păcătosul întru poftele sufletului său, şi cel nedrept bine să cuvintează.
4. Întărâtat-au pre Domnul cel păcătos; | după mulţimea mâniii Lui nu va căuta. 65v
5. Nu iaste Dumnezeu înaintea lui, spurcate sânt căile lui în toată vreamea.
Depărtează-să judecăţile Tale de la faţa lui; preste toţi nepriiatinii săi va stăpâni.
6. Că au zis întru inima sa: „Nu mă voiu clăti din neam în neam fără de rău”.
7. *A căruia de blăstăm gura plină iaste şi de amărăciune şi de vicleşug; supt limba lui, osteneală şi dureare.

*Jos 13, 3. Râm. 3, 14.

8. Şade în pitulări cu cei bogaţi întru ascunsuri, ca să ucigă pre cel nevinovat.
9. Ochii lui spre cel sărac să uită; pândeaşte întru ascuns ca leul în peşterea sa, leşuiaşte să apuce pre săracul, a răpi pre săracul, cându-l trage.
10. În laţul său îl va smeri, pleca-să-va şi va cădea când va stăpâni pre cei săraci.
11. Că au zis întru inima sa: „Uitat-au Dumnezeu, întors-au faţa Sa, ca să nu vază până în sfârşit”.
12. Scoală-Te, Doamne Dumnezeule, înalţe-să mâna Ta, nu uita pre săracii Tăi!
13. Pentru ce au întărâtat necredinciosul pre Dumnezeu? Că au zis întru inima sa: „Nu va întreba!”
14. Vezi că Tu la osteneală şi la dureare priveşti, ca să-i dai în mânile Tale. Ţie s-au lăsat săracul, sirmanului Tu vei fi agiutoriu.
15. Zdrobeaşte braţul celui păcătos şi viclean; căuta-să-va păcatul lui şi nu să va afla. | |
16. Domnul au împărăţit în veac şi în veacul veacului; peri-veţi, neamuri, din pământul Lui! 66r
17. Pofta săracilor o au auzit Domnul, gătirea inimii lor o au auzit ureachea Ta,
18. A judeca sirmanului şi smeritului, ca să nu adaogă încă a să mări omul pre pământ.

1. Întru sfârşit, psalmul lui David 10
2. Spre Domnul nădăjduiesc. Cum ziceţi sufletului mieu: „Mută-te în munte ca o pasere”?
3. Că iată, păcătoşii au încordat arcul, gătit-au săgeţile sale în tulbă, să săgeate întru-ntunearec pre cei drepţi cu inima.
4. Că ceale ce ai săvârşit le-au strâcat. Iară dreptul ce au făcut?
5. *Domnul în bisearica cea sfântă, Domnnul în ceriu, scaunul Lui. Ochii Lui spre cel sărac privesc, geanele Lui întreabă pre fiii oamenilor.

*Hav. 2, 20.

6. Domnul întreabă pre cel drept şi pre cel necredincios. Iar cel ce iubeaşte nedreptatea ureaşte sufletul său.

7. Plua-va pre cei păcătoşi laţuri, foc şi iarbă pucioasă şi duh de vifor partea păharului lor.
8. Că drept e Domnul şi dreptăţile au iubit; dreptate au văzut faţa Lui.

1. Întru sfârşit, pentru a opta. Psalm lui David 11

66v 2. Mântuiaşte-mă, Doamne, că au lipsit cel sfânt, | că s-au împuţinat adevărurile de cătră fiii oamenilor.

3. Deşarte au grăit fieştecare cătră vecinul său; buze vicleane în inimă şi în inimă au grăit.
4. Piiarză Domnul toate buzele ceale vicleane şi limba cea mare grăitoare,
5. Carii au zis: „Limba noastră o vom mări, buzele noastre la noi sânt. Cine iaste Domnul nostru?”
6. „Pentru mişelătatea lipsiţilor şi suspinul săracilor acum Mă voiu scula, zice Domnul. Pune-voi întru mântuire, nădăjduind voi lucra într-însul”.
7. *Cuvintele Domnului, cuvinte curate, argint cu foc lămurit, ispitit pământului, curăţit de şapte ori. *Pil. 30, 5.
8. Tu, Doamne, ne vei ţânea şi ne vei păzi de neamul acesta în veac.
9. Înprejur necredincioşii umblă; după înălţimea Ta ai înmulţit fiii oamenilor.

1. Întru sfârşit, psal<mul> lui David 12

Până când, Doamne, mă vei uita întru sfârşit? Până când întorci faţa Ta de la mine?
2. Până când voiu pune sfaturi în sufletul mieu, dureare în inima mea zioa?
3. Până când să va înălţa nepriiatinul mieu asupra mea?
4. Caută, auzi-mă, Doamne, Dumnezeul mieu,
Luminează ochii miei, ca nu cândva să adorm întru moarte,
5. Ca nu cândva să zică nepriiatinul mieu: „Întăritu-m-am asupra lui”.
Cei ce mă năcăjesc să vor bucura de mă voiu clăti. ||
67r 6. Iară eu spre mila Ta am nădăjduit.
Bucura-să-va inima mea de mântuirea Ta; cânta-voiu Domnului, Celui ce au făcut bine mie, şi voiu cânta numelui Domnului celui înalt.

1. Întru sfârşit, psal<mul> lui David 13

Zis-au cel nebun întru inima sa: „Nu iaste Dumnezeu”. Strâcatu-s-au şi urâţi s-au făcut întru meşteşugirile sale; nu iaste cel ce face bine, nu iaste până la unul.
2. Domnul din ceriu au privit preste fiii oamenilor, să vază de iaste cel ce înţeleage sau cel ce caută pre Dumnezeu.
3. Toţi s-au abătut, împreună netrebnici s-au făcut; nu iaste cel ce face bine, nu iaste până la unul.
Groapă deşchisă iaste grumazul lor; cu limbile sale vicleniia; venin de aspide supt buzele lor, a cărora gură de blăstăm şi de amărăciune plină iaste; grabnice picioarele lor a vărsa sânge.
Zdrobire şi nefericire în căile lor şi calea păcii nu o au cunoscut. Nu iaste frica lui Dumnezeu înnaintea ochilor lor.
4. Au nu vor cunoaşte toţi cei ce lucrează fărădeleage? Carii mâncă pre norodul Mieu ca mâncarea de pâine
67v 5. Pre Domnul nu L-au chemat. Acolo s-au cutre|murat de frică, unde nu era frică,
6. Că Domnul e în neamul acesta. Sfatul săracului l-aţi ruşinat, că Domnul nădeajdea lui iaste.
7. Cine va da din Sion mântuirea lui Israil? Când va întoarce Domnul robia norodului Său, bucura-să-va Iacov şi să va veseli Israil.

Psalmul lui David 14

[1.] Doamne, cine va lăcui în lăcaşul Tău? Sau cine să va odihni în muntele cel sfânt al Tău?
2 Cel ce umblă fără prihană şi face dreptate,
3. Cel ce grăiaşte adevăr în inima sa, care n-au viclenit în limba sa,
Nici au făcut aproapelui său rău şi ocară n-au luat spre cei de-aproape ai săi.
4. De nemica s-au făcut înnaintea Lui cel ce vicleneaşte, iară pre cei ce să tem de Domnul îi slăveaşte. Cel ce să jură de-aproapelui său şi nu înceluiaşte,

5. Cel ce banii săi nu i-au dat în camătă şi daruri asupra celui nevinovat n-au luat. Care face aceastea nu să va clăti în veac.

1. **Scrisoare stâlpului lui David 15**
Păzeaşte-mă, Doamne, că spre Tine am nădăjduit.
2. Zis-am Domnului: „Dumnezeul mieu eşti Tu, că de bunătăţile meale n-ai lipsă”.
3. Sfinţilor carii sânt în pământul Lui, minunate au făcut toate vrerile meale într-înşii.
4. Înmulţitu-s-au slăbiciunile lor; după aceaea au sârguit. ||
Nu voiu aduna adunările lor din sângiuri, nici voiu pomeni numele lor prin buzele meale. 68r
5. Domnul e partea moştenirii meale şi a păharului mieu; tu eşti Cel ce iarăşi îm vei întoarce moştenirea mea mie.
6. Funi au căzut mie întru cei mai vestiţi, că moştenirea mea vestită ieste mie.
7. Bine voiu cuvânta pre Domnul, Cel ce mi-au dăruit înţăleagere; încă şi până în noapte m-au pedepsit rărunchii miei.
*Fap. 2, 25. 8. *Mai nainte vedeam pre Domnul înnaintea mea pururea, că de-a dreapta mea iaste, să nu mă clătească.
9. Pentru aceasta s-au veselit inima mea şi s-au bucurat limba mea; şi încă şi trupul mieu să va odihni spre nădeajde,
*Fap. 2, 31 şi 13, 35. 10. *Că nu vei lăsa sufletul mieu în iad, nici vei da pre sfântul Tău să vază strâcăciune.
11. Cunoscute mi-ai făcut căile vieţii, împlea-mă-vei de veselie cu faţa Ta, desfătări în dreapta Ta până în sfârşit.

1. **Rugăciunea lui David 16**
Auzi, Doamne, dreptatea mea, ia aminte cearerea mea, cu urechile ascultă rugăciunea mea, nu întru buze vicleane.
2. De la faţa Ta judecata mea să iasă; ochii Tăi vază dreptate.
3. Cercat-ai inima mea şi o ai cercetat noaptea; cu foc m-ai lămurit şi nu s-au aflat în mine nedreptate.
4. Să nu grăiască gura mea lucruri omeneşti, | pentru cuvintele buzelor tale, eu am păzit căi năsâlnice. 68v
5. Săvârşaşte paşii miei întru cărările Tale, să nu să clătească urmele meale.
6. Eu am strâgat că m-ai auzit, Dumnezeule. Pleacă ureachiia Ta mie şi auzi cuvintele meale.
7. Minunate fă milele Tale, Cel ce mântuieşti pre cei ce nădăjduiesc spre Tine.
8. De cei ce stau împrotiva dreaptei Tale păzeaşte-mă ca lumina ochiului; supt umbra aripilor Tale mă acopere
9. De către faţa necredincioşilor carii m-au năcăjit.
Nepriiatinii miei sufletul mieu l-au cuprins,
10. Grăsimea sa o au încuiat, gura lor au grăit mândrie.
11. Izgonindu-mă acum, m-au încungiurat, ochii săi ş-au pus a-i pleca pre pământ.
12. Apucatu-m-au ca un leu gata la pradă şi ca un puiu de leu ce se pitulă întru ascunsuri.
13. Scoală-Te, Doamne, întâmpină-l şi-l împiedecă! Izbăveaşte sufletul mieu de cel necredincios, <cu> sabia Ta,
14. De la nepriiatinii mânii Tale.
Doamne, de la puţâni de pre pământ înparţi pre ei în viaţa lor; din ceale ascunse ale Tale s-au împlut pântecele lor;
Săturatu-s-au de fii şi au lăsat rămăşiţele sale pruncilor săi.
15. Iară eu întru dreptate mă voiu arăta feaţii Tale, sătura-mă-voiu când să va arăta mări||rea Ta. 69r

1. **Întru sfârşit, slugii Domnului, David, care au grăit Domnului cuvintele cântării aceştiia în zioa în carea l-au izbăvit Domnul din mâna tuturor nepriiatinilor lui şi din mâna lui Saul şi au zis (2 Împăr. 22, 2), 17**
2. Iubi-te-voiu, Doamne, tăriia mea.
3. Domnul e întărirea mea şi scăparea mea şi izbăvitoriul mieu,
*Ovr. 2, 13. *Dumnezeul mieu, ajutoriul mieu şi voiu nădăjdui spre Dânsul,
Apărătoriul mieu şi cornul mântuirii meale şi sprijinitoriul mieu.
4. Lăudând, voiu chema pre Domnul şi de nepriiatinii miei mă voiu mântui.
5. Cuprinsu-m-au durerile morţii şi răpejunile fărădelegii m-au turburat,
6. Durerile iadului m-au încungiurat, întâmpinatu-m-au laţurile morţii.

7. În năcazul mieu am chemat pre Domnul și cătră Dumnezeul mieu am strâgat;
Și au auzit din bisearica Sa cea sfântă glasul mieu și strâgarea mea înnaintea Lui întrat-au în urechile Lui.
8. Clătitu-s-au și s-au cutremurat pământul, temeliile munților s-au turburat și s-au clătit, că s-au mâniiat pre dânsele.
9. Suitu-s-au fum întru mâniia Lui și foc de la fața Lui s-au aprins, cărbuni s-au ațițat de la Dânsul. |
69v 10. Și au plecat ceriurile și s-au pogorât și ceață supt picioarele Lui.
11. Și S-au suit preste hieruvimi și au zburat, zburat-au preste aripile vânturilor.
12. Și au pus întunearecul ascunderea Sa, împregiurul Lui cortul Lui, întunecoasă apă în norii văzduhului.
13. Pentru strălucirea înaintea Lui nori au trecut, grindină și cărbuni de foc.
14. Și au tunat din ceriu Domnul și Cel Înnalt au dat glasul Său, grindine și cărbuni de foc.
15. Și au trimis săgeţile Sale și i-au răsipit, fulgerele le-au înmulțit și i-au turburat.
16. Și s-au arătat izvoarăle apelor și s-au deascoperit temeliile lumii
De certarea Ta, Doamne, de suflarea Duhului mâniii Tale.
17. Trimis-au din înălțime și m-au luat și m-au rădicat din ape multe.
18. Mântuitu-m-au de nepriiatinii miei cei tari și de cei ce mă urăsc, că s-au mai întărit decât mine.
19. Întâmpinatu-m-au în zioa năcazului mieu și au fost Domnul scutitoriul mieu
20. Și m-au scos întru lărgime; izbăvitu-m-au, că m-au voit.
21. Și-m va răsplăti Domnul după dreptatea mea mie și după curățiia mânilor meale va răsplăti mie,
22. Că am păzit căile Domnului, nici păgâneaște m-am purtat de cătră Dumnezeul mieu; ||
70r 23. Că toate judecățile Lui înnaintea mea și îndreptările Lui nu le-am depărtat de la mine.
24. Și voiu fi fără prihană cu Dânsul și mă voiu păzi de fărădeleagea mea.
25. Și va răsplăti mie Domnul după dreptatea mea și după curățirea mânilor meale înnaintea ochilor Lui.
26. Cu cel sfânt, sfânt vei fi și cu omul nevinovat, nevinovat vei fi;
27. Și cu cel ales, ales vei fi și cu cel îndărăvnic, Te vei îndărăvnici.
28. Că Tu pre norodul cel ales vei mântui și ochii mândrilor vei smeri.
29. Că Tu luminezi candila mea, Doamne! Dumnezeul mieu, luminează întunearecul mieu,
30. Că întru Tine mă voiu izbăvi de ispită și întru Dumnezeul mieu voiu treace zidul.
31. Dumnezeul mieu, fără prihană e calea Lui, cuvintele Domnului cu foc lămurite; scutitoriu iaste tuturor celor ce nădăjduiesc spre Dânsul.
32. Că cine e Dumnezeu afară de Domnul sau cine e Dumnezeu afară de Dumnezeul nostru?
33. Dumnezeu, Care m-au încins cu putere și au pus fără prihană calea mea.
34. *Cel ce săvârșaște picioarele meale ca ale cerbilor și preste ceale înnalte mă așază, *2 Împăr. 22, 34.
70v 35. *Carele învață mânile meale la războiu | și ai pus ca arcul de aramă brațăle meale, *2 Împăr. 22, 35.
36. Și mi-ai dat scuteala mântuirii Tale și dreapta Ta m-au sprijinit, și certarea Ta m-au îndreptat întru sfârșit și certarea Ta aceasta mă va învăța.
37. Lărgit-ai pașii miei supt mine și n-au slăbit urmele meale.
38. Goni-voiu nepriiatinii miei și-i voiu prinde și nu mă voiu întoarce până ce să vor sfârși;
39. Zdrobi-i-voiu, nici vor putea sta, cădea-vor supt picioarele meale.
40. Și m-ai încins cu puteare spre războiu și ai împiedecat pre cei ce să scula asupra mea, supt mine,
41. Și al vrăjmașilor miei mi-ai dat dosul și pre cei ce mă urăsc i-ai pierdut.
42. Strâgat-au și nu era cine să-i mântuiască, cătră Domnul, și nu i-au ascultat.
43. Și-i voiu zdrumica ca pravul înaintea feații vântului, ca tina ulițelor îi voiu ștearge.
44. Izbăvi-mă-vei de pricirea norodului, pune-mă-vei cap noroadelor.
45. Norodul care nu l-am cunoscut mi-au slujit, în auzitul urechii au ascultat de mine,
46. Fiii streini au mințit mie, fiii streini s-au învechit și au știopat din cărările sale.
47. Viu e Domnul și bine e cuvântat Dumnezeul mieu și să să înalțe Dumnezeul mântuirii meale. ||
71r 48. Dumnezeule, Cel ce dai izbândire mie și supui noroadele supt mine, izbăvitoriul mieu de nepriiatinii miei cei mânioși
49. Și de cei ce să scoală asupra mea, mă vei înălța; de omul nedrept mă vei izbăvi.

*2 Împăr. 22, 50. Râm. 15, 9.

50. *Pentru aceaea mă voiu mărturisi Ţie întru neamuri, Doamne, şi numelui Tău psalm voiu zice.

51. Cel ce mântuieşti mântuirile împăratului lui şi faci milă unsului Tău, David, şi săminţiii lui până în veac.

1. Întru sfârşit, psalmul lui David 18

2. Ceriurile povestesc mărimea lui Dumnezeu şi facerea mânilor Lui o vesteaşte tăriia.

3. Zioa zilii spune cuvânt şi noaptea nopţii vesteaşte ştiinţă.

4. Nu sânt graiuri, nici cuvinte a cărora să nu să auză glasul lor.

*Râm. 10, 18.

5. *În tot pământul au ieşit veastea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

*Luc. 24, 46.

6. *În soare au pus lăcaşul Său şi el, ca un mire ce iase din cămara sa,
Bucura-să-va ca un uriiaşu să alearge calea.

7. Din ceriul cel mai de sus, ieşirea lui
Şi întâmpinarea lui până la cel mai înnalt al lui, nici iaste cine să să ascunză de căldura lui.

8. Leagea Domnului fără prihană, carea întoarce sufletele; mărturiia Domnului credincioasă, carea | înţelepţeaşte pruncii; 71v

9. Dreptăţile Domnului dreapte, ceale ce veselesc inimile; porunca Domnului strălucită, carea luminează ochii;

10. Frica Domnului sfântă, carea rămâne în veacul veacului; judecăţile Domnului adevărate, adeverite întru sâneşi,

11. Dorite mai vârtos decât aurul şi decât piiatra scumpă multă, şi mai dulce decât mierea şi fagurul.

12. Pentru că robul Tău le păzeaşte şi în păzirea lor răsplătire e multă.

13. Greşalele cine le priceape? De ceale ascunse ale meale curăţeaşte-mă

14. Şi de ceale streine iartă pre robul Tău; de nu mă vor stăpâni, atunci fără prihană voiu fi şi mă voiu curăţi de păcat mare.

15. Şi vor fi să placă cuvintele gurii meale şi cugetul inimii meale înnaintea Ta pururea, Doamne, agiutoriul mieu şi izbăvitoriul mieu.

1. Întru sfârşit, psalmul lui David 19

2. Auză-te Domnul în zioa năcazului, scutească-te numele Dumnezeului Iacov.

3. Trimiţă-ţi agiutoriu dintru cel sfânt şi din Sion sprijonească-te.

4. Pomenească toată jârtva ta şi arderea de tot a ta să să îngraşe.

5. Dea-ţi ţie după inima ta şi tot sfatul tău să-l întărească. ||

6. Veseli-ne-vom întru mântuirea ta şi întru numele Dumnezeului nostru ne vom mări. 72r

7. Plinească Domnul toate cearerile tale! Acum am cunoscut că au mântuit Domnul pre unsul Său;
Auzi-l-va din ceriul Său cel Sfânt; întru puteri e mântuirea dreaptei lui.

8. Aceştia în căruţe şi aceştia pre cai, iară noi în numele Domnului, Dumnezeului nostru, vom chema.

9. Aceştia s-au împiedecat şi au căzut, iară noi ne-am sculat şi ne-am îndreptat.

10. Doamne, mântuiaşte pre împăratul şi ne auzi în zioa în carea Te vom chema.

1. Întru sfârşit, psalmul lui David 20

2. Doamne, întru puterea Ta să va veseli împăratul şi de mântuirea Ta să va bucura foarte.

3. Pohta inimii lui i-ai dat lui şi de voia buzelor lui nu l-ai lipsit.

4. Că l-ai întâmpinat cu blagosloveniile dulceţii; pus-ai pre capul lui cunună de piatră scumpă.

5. Viaţă au cerşut de la Tine şi i-ai dat lui lungime de zile în veac şi în veacul veacului.

6. Mare e slava lui întru mântuirea Ta, mărire şi mare cuviinţă vei pune preste el,

7. Că-l vei da spre blagoslovenie în veacul veacului; veseli-l-vei întru bucurie cu faţa ta.

8. Că împăratul nădăjduiaşte spre Domnul şi întru mila Celui Înalt nu să va clăti. |

9. Afle-să mâna Ta tuturor nepriiatinilor Tăi, dreapta Ta să afle pre toţi cei ce Te urăsc. 72v

10. Pune-i-vei pre ei ca un cuptoriu de foc în vreamea feaţii Tale; Domnul întru mânia Sa îi va turbura şi-i va mânca focul.

11. Rodul lor de pre pământ îl vei pierde şi sămânţa lor din fiii oamenilor,

12. Că au plecat asupra Ta reale; cugetat-au sfaturi care nu vor putea sta,

13. Că-i vei pune dos; în rămăşiţele Tale vei găti faţa lor.

14. Înalţă-Te, Doamne, întru puterea Ta, cânta-vom şi vom lăuda puterile Tale.

1. **Întru sfârşit, pentru sprijineala cea de dimineaţa. Psalmul lui David 21**
2. *Dumnezeule, Dumnezeul mieu, ia aminte spre mine! Pentru ce m-ai lăsat? Departe de mântuirea mea cuvintele greşalelor meale. — *Math. 27, 26. Mar. 15, 34.
3. Dumnezeul mieu, strâga-voiu zioa şi nu vei auzi, şi noaptea, şi nu spre nepriceapere mie.
4. Iară Tu în cel sfânt lăcuieşti, lauda lui Israil.
5. Spre Tine au nădăjduit părinţii noştri; nădăjduit-au şi i-ai izbăvit.
6. Cătră Tine au strâgat şi s-au mântuit; spre Tine au nădăjduit şi nu s-au ruşinat.
7. Iară eu sânt vierme şi nu om, ocara oamenilor şi defăimarea norodului. ||

73r 8. *Toţi cei ce m-au văzut m-au batjocorit; grăit-au cu buzele, clătit-au cu capul: — *Math. 27, 39. Marc. 15, 29.
9. *„Nădăjduit-au spre Domnul, izbăvească-l, mântuiască-l, că-l voiaşte”. — *Math. 27, [urmează 45 şters] 43.
10. Că Tu eşti cel ce m-ai tras din pântece, nădeajdea mea de la ţiţele maicii meale.
11. Spre tine m-am aruncat din zgău, din pântecele maicii meale, Dumnezeul mieu eşti Tu.
12. Nu Te depărta de la mine,
Că năcazul iaste aproape, că nu iaste cine să-m ajute.
13. Încungiuratu-m-au viţei mulţi, tauri graşi m-au cuprins;
14. Deşchis-au asupra mea gura sa ca un leu ce răpeaşte şi răgneaşte.
15. Ca apa m-am vărsat şi s-au răsipit toate oasele meale.
Făcutu-s-au inima mea ca ceara ce să topeaşte în mijlocul pântecelui mieu.
16. Uscatu-s-au ca un vas de lut vârtutea mea şi limba mea s-au lipit de fălcile meale şi în ţărâna morţii m-ai pogorât.
17. Că m-au încungiurat câni mulţi, adunarea celor vicleani m-au cuprins;
Săpat-au mânile meale şi picioarele meale.
18. Numărat-au toate oasele meale. Iară aceia au privit şi s-au uitat la mine.
19. *Împărţit-au vejmintele meale loruşi şi pentru haina mea au aruncat soarte. — *Math. 27, 35. Ioan. 19, 23-24.

73v 20. Iară Tu, Doamne, nu depărta ajutoriul Tău de | la mine, spre sprijineala mea ia aminte.
21. Izbăveaşte de sabie, Dumnezeule, sufletul mieu şi din mâna cânelui pre cea una a mea.
22. Mântuiaşte-mă din gura leului şi din coarnele inorogilor smerirea mea.
23. *Spune-voiu numele Tău fraţilor miei, în mijlocul adunării Te voiu lăuda. — *Ovr. 2, 12.
24. Cei ce vă teameţi de Domnul lăudaţi-L pre El, toată sămânţa lui Iacov, slăviţi-L pre Dânsul!
25. Teamă-să de El toată sămânţa lui Israil, că n-au defăimat, nici au lepădat ruga săracului, nici Ş-au întors faţa de la mine şi când am strâgat cătră Dânsul, m-au auzit.
26. La Tine e lauda mea întru adunare mare, făgăduinţele meale le voiu da înnaintea celor ce să tem de Dânsul.
27. Mânca-vor săracii şi să vor sătura şi vor lăuda pre Domnul cei ce-L cearcă pre El; vii vor fi inimile lor în veacul veacului.
28. Aduce-ş-vor aminte şi să vor întoarce la Domnul toate marginile pământului
şi să vor închina înnaintea Lui toate familiile neamurilor,
29. Că a Domnului e împărăţiia şi El va stăpâni neamurile.
30. Mâncat-au şi s-au închinat toţi graşii pământului; înaintea Lui vor cădea toţi cei ce să pogoară pre pământ.
31. Şi sufletul mieu Lui va vieţui şi săminţiia mea va sluji Lui. ||

74r 32. Vesti-să-va Domnului neamul cel viitoriu şi vor vesti ceriurile dreptatea Lui norodului ce să va naşte, pre care l-au făcut Domnul.

1. **Psalmul lui David 22**
*Domnul mă îndreptează şi nimica nu-m va lipsi. — *Isaii. 40, 11. Irim. 43, 4. Iez. 34, 11 şi 23. 1 Pet. 2, 35 şi 5, 4.
2. În locul păşunii, acolo m-au sălăşluit,
La apa odihnii m-au hrănit.
3. Sufletul mieu l-au întors.
Povăţuitu-m-au pre cărările dreptăţii, pentru numele Său.
4. Că de voiu şi umbla în mijlocul umbrii morţii, nu mă voiu teame de reale, că Tu cu mine eşti; varga Ta şi toiagul Tău, aceastea m-au mângăiat.
5. Gătit-ai înaintea mea masă, împrotiva celor ce mă năcăjesc;
Uns-ai cu untdelemn capul mieu şi păharul mieu ce îmbată câtu-i de vestit!
6. Şi mila Ta mă va urma în toate zilele vieţii meale
Şi să lăcuiesc în casa Domnului întru îndelungare de zile.

Întâia sâmbetei. Psalmul lui David 23

*Psal. 49, 12. 1 Corth. 10, 26.

[1]. *Al Domnului e pământul şi plinirea lui, lumea şi toţi cei ce lăcuiesc într-însa,**

2. Că El pre mări o au întemeiat şi pre râuri o au gătit.

3. Cine să va sui în muntele Domnului sau cine va lăcui în locul cel sfânt al Lui?

4. Cel nevinovat cu mânile şi curat cu ini|ma, care nu ş-au luat în deşert sufletul, nici s-au jurat întru vicleşug aproapelui său. 74v

5. Acesta va lua blagoslovenie de la Domnul şi milostenie de la Dumnezeu, mântuitoriul său.

6. Acesta-i neamul celor ce caută, a celor ce caută faţa Dumnezeului Iacov.

7. Luaţi, boiari, porţile voastre şi vă râdicaţi porţile ceale veacinice şi va întra Împăratul măririi.

8. Cine iaste acesta, Împăratul măririi? Domnul cel Mare şi putearnic, Domnul cel putearnic în războiu.

9. Luaţi, boiari, porţile voastre şi vă rădicaţi porţile ceale veacinice şi va întra Împăratul măririi.

10. Cine iaste acesta Împăratul măririi? Domnul puterilor, acesta iaste Împăratul măririi.

1. **Întru sfârşit, psalmul lui David 24**

Cătră Tine, Doamne, am rădicat sufletul mieu.

2. Dumnezeul mieu, spre Tine nădăjduiesc, să nu mă ruşinez,

3. Nici să-şi râză de mine nepriiatinii miei, pentru că toţi cei ce Te rabdă nu să vor ruşina.

4. Ruşineaze-se toţi cei ce fac fărădeleage în deşert!

Căile Tale, Doamne, arată-mi şi cărările Tale mă învaţă.

5. Îndreptează-mă întru adevărul Tău şi mă învaţă, că Tu eşti Dumnezeu, mântuitoriul mieu, şi pre Tine Te-am aşteptat toată zioa.

6. Adu-ţi aminte de îndurările Tale, Doamne, şi de milele Tale, care din veac sânt.

7. Greşalele tinereaţelor meale şi neştiinţele || meale nu le pomeni. 75r

După mila ta pomeneaşte-mă Tu, pentru bunătatea Ta, Doamne.

8. Dulce şi drept e Domnul; pentru aceasta leage va pune celor ce greşesc în cale.

9. Îndrepta-va pre cei blânzi în judecată; învăţa-va pre cei blânzi căile Sale.

10. Toate căile Domnului, mila şi adevărul celor ce cearcă aşezământul Lui şi mărturiile Lui.

11. Pentru numele Tău, Doamne, Te vei milostivi spre păcatul mieu, că mult iaste.

12. Cine iaste omul ce să teame de Domnul? Leage i-au pus în calea carea au ales.

13. Sufletul lui întru bunătăţi să va sălăşlui şi sămânţa lui va moşteni pământul.

14. Întărire e Domnul celor ce să tem de Dânsul şi aşezământul Lui să să areate lor.

15. Ochii miei pururea spre Domnul, că El va scoate din laţu picioarele meale.

16. Caută spre mine şi mă miluiaşte, că unul şi sărac sânt eu.

17. Năcazurile inimii meale s-au înmulţit; din lipsele meale scoate-mă.

18. Vezi smereniia mea şi osteneala mea şi lasă toate păcatele meale.

*Ioan 15, 25.

19. Vezi nepriiatinii miei, că s-au înmulţit *şi cu urăciune nedreaptă m-au urât.

20. Păzeaşte sufletul mieu şi mă izbăveaşte, să nu mă ruşinezu că am nădăjduit spre Tine.

21. Cei nevinovaţi şi cei drepţi s-au lipit de | mine, că Te-am aşteptat. 75v

22. Izbăveaşte, Dumnezeule, pre Israil de toate năcazurile sale.

1. **Întru sfârşit, psalmul lui David 25**

Judecă-mă, Doamne, că eu întru nevinovăţiia mea am umblat şi spre Domnul nădăjduind, nu voiu slăbi.

2. Cearcă-mă, Doamne, şi mă ispiteaşte; aprinde rărunchii miei şi inima mea.

3. Că mila Ta înnaintea ochilor miei iaste şi bine am plăcut întru adevărul Tău.

4. N-am şezut cu adunarea deşertăciunii şi cu călcătorii de leage nu voiu întra.

5. Urât-am adunarea celor ce viclenesc şi cu cei necredincioşi nu voiu şedea.

6. Spăla-voiu între cei nevinovaţi mânile meale şi voiu încungiura oltariul Tău, Doamne,

7. Să auzu glasul laudei şi să povestesc toate minunile Tale.

8. Doamne, iubit-am bună-cuviinţa casii Tale şi locul lăcaşului măririi Tale.

9. Să nu pierzi cu cei necredincioşi, Dumnezeule, sufletul mieu şi cu bărbaţii sângiurilor viaţa mea,

10. Întru a cărora mâni sânt fărădelegile; dreapta lor s-au umplut de daruri.

11. Iară eu întru nevinovăţiia mea am umblat; răscumpără-mă şi mă miluiaşte,

12. Piciorul mieu au stătut întru cel drept; întru adunări bine Te voiu cuvânta, Doamne. ||

76r 1. **Psalmul lui David mai nainte de-a să unge, 26**
Domnul e lumina mea şi mântuitoriul mieu; de cine mă voiu teame? Domnul e scutitoriul vieţii meale; de cine mă voiu înfricoşa?
2. Când să apropie asupra mea cei vinovaţi, să mânce cărnurile meale.
Cei ce mă năcăjesc, nepriiatinii miei, aceaia au slăbit şi au căzut.
3. De-ar sta asupra mea tabără, nu să va teame inima mea;
De s-ar scula asupra mea războiu, întru aceasta eu voiu nădăjdui.
4. Una am cerut de la Domnul, aceasta voiu căuta: să lăcuiesc în casa Domnului în toate zilele vieţii meale,
Ca să văzu frumseaţa Domnului şi să cercetez bisearica Lui.
5. Că m-au ascuns în cortul Său; în zioa răotăţii m-au acoperit întru ascunsul cortului Său.
6. În piatră m-au înălţat şi acum au înălţat capul mieu preste nepriiatinii miei.
Încungiurat-am şi am jârthuit în cortul Lui jârtvă de laudă; cânta-voiu şi psalm voiu zice Domnului.
7. Auzi, Doamne, glasul mieu cu carea am strâgat cătră Tine; miluiaşte-mă şi mă ascultă.
8. Ţie au zis inima mea, căutatu-Te-au faţa mea, faţa Ta, Doamne, o am cercat.
76v 9. Să nu întorci faţa Ta de la mine, să nu Te | abaţi întru mânie de la robul Tău.
Ajutoriul mieu fii; să nu mă laşi, nici să mă leapezi, Dumnezeule, mântuitoriul mieu.
10. Că tatăl mieu şi muma mea m-au părăsit, iară Domnul m-au luat.
11. Leage pune mie, Doamne, în calea Ta şi mă îndreptează spre cărare dreaptă, pentru neprietinii miei.
12. Să nu mă dai spre sufletul celor ce mă năcăjesc, că s-au sculat asupra mea mărturii nedreapte şi au minţit nedreptatea şieşi.
13. Crezu că voiu vedea bunătăţile Domnului în pământul celor vii.
14. Aşteaptă pre Domnul, îmbărbătează-te şi să se întărească inima ta şi aşteaptă pre Domnul.

Psalmul lui David 27

1. **Cătră Tine, Doamne, voiu strâga: Dumnezeul mieu, să nu taci de cătră mine, ca nu cândva să taci de cătră mine şi mă voiu asămăna celor ce să pogoară în groapă.**
2. Ascultă, Doamne, glasul rugăciunii meale, când mă rog cătră Tine, când râdic mânile meale cătră bisearica Ta cea sfântă.
3. Să nu mă tragi cu cei păcătoşi şi cu cei ce lucrează nedreptate să nu mă pierzi.
Carii grăiesc pace cătră aproapele său, iară ceale reale, în inimile lor.
4. Dă-le lor după lucrurile lor şi după vicleşugul meşteşugirilor lor. ||
77r După faptele mânilor lor dă-le lor, răsplăteaşte răsplătirea lor.
5. Că n-au înţeles lucrurile Domnului şi spre lucrurile mânilor Lui; îi vei surpa şi nu-i vei zidi.
6. Bine e cuvântat Domnul, că au auzit glasul rugăciunii meale.
7. Domnul e agiutoriul mieu şi scutitoriul mieu; într-Însul au nădăjduit inima mea şi m-au agiutat.
Şi au înflurit trupul mieu şi din voia mea mă voiu mărturisi Lui.
8. Domnul e întărire norodului Său şi scutitoriu mântuirilor unsului Său ieste.
9. Mântuiaşte norodul Tău, Doamne, şi blagosloveaşte moştenirea Ta şi-i paşte şi-i înnalţă până în veac.

Psalmul lui David

1. **În săvârşirea cortului, 28**
Aduceţi Domnului, fiii lui Dumnezeu, aduceţi Domnului fiii berbecilor,
2. Aduceţi Domnului mărire şi cinste, aduceţi Domnului mărire numelui Lui, închinaţi-vă Domnului în curtea Lui cea sfântă.
3. Glasul Domnului preste ape; Dumnezeul măririi au tunat, Domnul preste ape multe.
4. Glasul Domnului întru tărie; glasul Domnului întru mare cuviinţă.

5. Glasul Domnului, Celui ce sfarmă chedrii şi | va zdrobi Domnul chedrii Livanului, 77v
6. Şi-i va zdrumica ca pre viţelul Livanului şi cel iubit, ca fiiul unicornilor.
7. Glasul Domnului, Celui ce taie para focului,
8. Glasul Domnului, Celui ce clăteaşte pustiiul; şi va clăti Domnul pustiia Cadisului.
9. Glasul Domnului, Celui ce săvârşaşte cerbii şi va descoperi ceale dease, şi în bisearica Lui tot ce zice: „Mărire!”
10. Domnul face a lăcui potopul şi va şedea Domnul împărat în veac.
11. Domnul tărie norodului Său va da; Domnul va blagoslovi norodul Său cu pace.

Psalmul cântării

1. **Întru înnoirea casii lui David, 29**
2. Înălţa-Te-voiu, Doamne, că m-ai rădicat, nici ai veselit nepriiatinii miei asupra mea.
3. Doamne, Dumnezeul mieu, strâgat-am cătră Tine şi m-ai vindecat.
4. Doamne, scos-ai din iad sufletul mieu, mântuitu-m-ai de cei ce să pogoară în groapă.
5. Cântaţi Domnului, sfinţii Lui, şi vă mărturisiţi pomenirii sfinţeniii Lui.
6. Că mânie e întru iuţimea Lui şi viiaţă în voia Lui; sara va zăbovi plângerea, şi dimineaţa veseliia.
7. Iară eu am zis întru prisosinţa mea: „Nu mă voiu clăti în veac”.
8. Doamne, întru voia Ta dat-ai frumseaţei meale puteare. ||
Întorsu-ţ-ai faţa de cătră mine şi m-am făcut turburat. 78r
9. Cătră Tine, Doamne, voiu strâga şi cătră Dumnezeul mieu mă voiu ruga:
10. „Ce folos e în sângele mieu când mă pogor întru strâcăciune?
Au doară să va mărturisi Ţie ţărâna au va vesti adevărul Tău?”
11. Auzit-au Domnul şi m-au miluit; Domnul au fost agiutoriul mieu.
12. Întors-ai plângerea mea spre bucurie mie, rupt-ai sacul mieu şi m-ai încungiurat cu veselie.
13. Ca să-ţi cânte mărirea mea şi nu mă voiu măhni; Doamne, Dumnezeul mieu, în veac mă voiu mărturisi Ţie!

1. **Întru sfârşit, psalmul lui David, pentru răpirea minţii, 30**
2. Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, nu mă voiu ruşina în veac; întru dreptatea Ta mă izbăveaşte.
3. Pleacă cătră mine ureachiia Ta, grăbeaşte de mă scoate.
Fii mie Dumnezeu scutitoriu şi spre casă de scăpare să mă mântuieşti.
4. Că puterea mea şi scăparea mea eşti Tu şi pentru numele Tău mă vei povăţui şi mă vei hrăni.
5. Scoate-mă-vei din cursa aceasta carea mi-au ascuns, că Tu eşti scutitoriul mieu.
*Luc. 23, 46.
6. *În mânile Tale puiu sufletul mieu; răscumpăratu-m-ai, Doamne, Dumnezeul adevărului. |
7. Urât-ai pre cei ce păzesc deşertăciunile în zădar, iară eu spre Domnul am nădăjduit. 78v
8. Bucura-mă-voiu şi mă voiu veseli întru mila Ta, că ai căutat spre smereniia mea, mântuit-ai din nevoi sufletul mieu,
9. Nici m-ai închis în mânile nepriiatinului; pus-ai în loc desfătat picioarele meale.
10. Miluiaşte-mă, Doamne, că mă năcăjesc; turburatu-s-au întru mânie ochiul mieu, sufletul mieu şi pântecele mieu.
11. Că au scăzut întru dureare viaţa mea şi anii miei întru suspinuri;
Slăbit-au întru sărăcie vârtutea mea şi oasele meale s-au turburat.
12. Despre toţi nepriiatinii miei m-am făcut ocară şi vecinilor miei foarte şi frică cunoscuţilor miei.
Cei ce mă vedea afară au fugit de la mine.
13. Uitării am fost dat ca mortul de la inimă, făcutu-m-am ca un vas pierdut.
14. Că am auzit ocara multora celor ce lăcuiesc înpregiur.
Întru aceaea, când să adună împreună asupra mea, a lua sufletul mieu s-au sfătuit.
15. Iară eu spre Tine, Doamne, am nădăjduit. Zis-am: „Domnul mieu eşti Tu!
16. În mânile Tale, sorţile meale!”
Izbăveaşte-mă din mâna neprietinilor miei şi de cei ce mă gonesc.

79r 17. Arată fața ta preste sluga Ta, mântuiaște||-mă întru mila Ta.

18. Doamne, să nu mă rușineaz că Te-am chemat. Să să rușineaze cei necredincioși și să să pogoară în iad.

19. Mute fie buzele ceale vicleane,
Care grăiesc asupra dreptului nedreptate în mândrie și întru defăimare.

20. Cât e de mare mulțimea bunătății Tale, Doamne, carea o ai ascuns celor ce să tem de Tine. Săvârșitu-o-ai celor ce nădăjduiesc întru Tine înnainte<a> fiilor omenești.

21. Ascunde-i-vei întru ascunsul feții Tale de turburarea oamenilor.
Acoperi-i-vei în cortul Tău de către grăirea împrotivă a limbilor.

22. Bine e cuvântat Domnul, că minunată au făcut mila Sa mie în cetate întărită.

23. Iară eu am zis întru răpirea minții meale: „Lepădat sânt de către fața ochiilor Tăi". Pentru aceaea ai auzit glasul rugăciunii meale, când strâgam către Tine.

24. Iubiți pre Domnul, toți sfinții Lui, că adevărul va cerca Domnul și va răsplăti de prisosit celor ce fac mândrie.

25. Îmbărbătați-vă și să să întărească inima voastră, toți cei ce nădăjduiți spre Domnul.

Lui David, înțeleagerea, 31

1.* Fericiți cărora s-au iertat fărădelegile și cărora s-au acoperit păcatele. *Râm 4, 7.

2. Fericit bărbatul căruia nu i-au socotit Domnul păcatul, nici iaste în duhul lui vicleșug. |

79v 3. Că am tăcut, învechitu-s-au oasele meale când strâgam toată zioa.

4. Că zioa și noaptea s-au îngreoiat preste mine mâna Ta; întorsu-m-am spre chinuire, când să înfinge spinul.

5. Greșala mea cunoscută o am făcută Ție și nedreptatea mea nu o am ascuns. *Zis-am: „Mărturisi-voiu asupra mea fărădeleage<a> mea Domnului". Și Tu ai iertat păgânătatea păcatului mieu. *Isaie 65, 24.

6. Pentru aceasta să va ruga către Tine tot cel sfânt în vreame bine cuvioasă, însă în potop de ape multe către Dânsul nu să vor apropiia.

7. Tu ești scăparea mea de năcazul ce m-au cuprins; bucuriia mea, izbăveaște-mă de cei ce mă încungiură.

8. „Înțeleagere îț voiu da și te voiu îndrepta în calea aceasta în carea vei mearge; întări-voiu preste tine ochii Miei.

9. Nu fiți ca calul și ca mușcoiul, cărora nu iaste înțăleagere.
Cu zăbale și cu frâu fălcile lor le strânge, carii nu să apropie la tine".

10. Multe-s bătăile păcătosului, iară pre cel ce nădăjduiaște spre Domnul mila îl va încungiura.

11. Veseliți-vă întru Domnul și vă bucurați, drepților, și vă lăudați toți cei drepți la inimă!

Psalmul lui David 32

80r **1. Bucurați-vă, drepților, întru Domnul; celor || drepți li să cuvine lauda.**

2. Mărturisiți-vă Domnului în alăută, în psaltire cu zeace strune cântați Lui.

3. Cântați Lui cântare noao, bine psălmuiți întru strâgare.

4. Că drept e cuvântul Domnului și toate lucrurile Lui întru credință.

5. Iubeaște mila și judecata; de mila Domnului plin e pământul.

6. Cu cuvântul Domnului ceriurile s-au întărit și cu duhul gurii Lui toată putearea lor.

7. Adunând ca într-un foiu apele mării, puind întru vistierii adâncurile.

8. Teamă-să de Domnul tot pământul, iară de Dânsul să se cutremure toți cei ce lăcuiesc în lume,

9. *Că El au zis și s-au făcut; El au poruncit și s-au zidit. *Face. 1, 8.

10. Domnul răsipeaște sfaturile neamurilor și defaimă cugetele noroadelor și defaimă sfaturile căpeteniilor. Iudith. 16, 17.

11. Iară sfatul Domnului în veac rămâne, gândurile inimii Lui în neam și în neam.

12. Fericit neamul căruia iaste Domnul Dumnezeul lui, norodul pre care l-au ales spre moștenire Șieș.

13. Din ceriu au privit Domnul, văzut-au pre toț fiii oamenilor.

14. Din lăcașul Său cel gata privit-au preste toți carii lăcuiesc pre pământ. |

80v 15. Cel ce au zidit deosebi inimile lor, Carele înțăleage toate lucrurile lor.

16. Nu să mântuiaște împăratul prin multă puteare, și uriiașul nu să va mântui întru mulțimea puterii sale.
17. Mincinos e calul spre mântuire și întru prisosirea puterii sale nu să va mântui.
18. Iată, ochii Domnului spre cei ce să tem de El și spre cei ce să nădăjduiesc spre mila Lui,
19. Să izbăvească din moarte inimile lor și să-i hrănească în foamete.
20. Sufletul nostru așteaptă pre Domnul, că agiutoriu și scutitoriul nostru iaste.
21. Că întru Dânsul să va veseli inima noastră și întru numele Lui cel sfânt am nădăjduit.
22. Fie, Doamne, mila Ta preste noi, în ce chip am nădăjduit spre Tine!

1. A lui David, când ș-au schimbat fața înaintea lui Ahimeleh și l-au slobozit și s-au dus (1 Împăr. 21), 33
2. Bine voiu cuvânta pre Domnul în toată vreamea, pururea lauda lui în gura mea.
3. Întru Domnul să va lăuda sufletul mieu, auză cei blânzi și să să veselească.
4. Măriți pre Domnul cu mine și să înălțăm numele lui înpreună.
5. Căutat-am pre Domnul și m-au auzit și din toate năcazurile meale m-au izbăvit.
6. Apropiiați-vă cătră Dânsul și vă luminaț || și feațele voastre nu să vor rușina. 81r
7. Săracul acesta au strâgat și Domnul l-au auzit și din toate năcazurile lui l-au mântuit.
8. Trimite-va îngerul Domnului împregiurul celor ce să tem de Dânsul și-i va izbăvi.
9. Gustați și vedeți că bun e Domnul; fericit bărbatul care nădăjduiaște într-Însul.
10. Teameți-vă de Domnul, toți sfinții Lui, că nu iaste lipsă celor ce să tem de El.
*Luc. 1, 53. 11. *Bogații au sărăcit și au flămânzit, iară cei ce caută pre Domnul nu să vor lipsi de tot binele.
12. Veniți, fiilor, ascultați-mă: frica Domnului vă voiu învăța.
*1 Petru 3, 10. 13. *Cine iaste omul care voiaște viiață, iubeaște a vedea zile bune?
14. Opreaște-ți limba ta de rău și buzele tale să nu grăiască vicleșug.
15. Fereaște-te de rău și fă bine, caută pacea și o urmează.
*Ecli. 15, 20. 16. Ochii Domnului spre *cei drepți și urechile Lui spre rugăciunea lor,
Ovr. 4, 13. 17. Iară fața Domnului asupra celor ce fac rău, să piarză de pre pământ pomenirea lor.
18. Strâgat-au drepții și Domnul i-au auzit și din toate năcazurile lor i-au izbăvit.
19. Aproape iaste Domnul de cei umiliți cu inima și pre cei smeriți cu duhul îi va mântui. |
20. Multe-s năcazurile drepților și din toate aceastea îi va izbăvi Domnul. 81v
21. Păzeaște Domnul toate oasele lor, unul dintr-însele nu să va zdrobi.
22. Moartea păcătoșilor e cumplită și cei ce urăsc pre cel drept vor greși.
23. Răscumpăra-va Domnul sufletele slugilor Sale și nu vor greși toți cei ce nădăjduiesc spre Dânsul.

1. Lui David 34
Judecă, Doamne, pre cei ce-mi fac mie strâmbătate; dă războiu cu cei ce oștesc asupra mea.
2. Apucă armă și pavăză și Te scoală spre agiutoriul mieu.
3. Varsă sabie și închide împrotiva celor ce mă gonesc; zi sufletului mieu: „Mântuirea ta sânt Eu”.
*Jos 39, 15. 4. *Să să rușineaze și să să înfrumteaze cei ce cearcă sufletul mieu;
Să să întoarcă înnapoi și să să rușineaze cei ce gândesc mie reale.
5. Să fie ca pravul înnaintea feații vântului și îngerul Domnului strâmtorindu-i.
6. Fie calea lor întunearec și lunecare și îngerul Domnului gonindu-i.
7. Că în zădar mi-au ascuns perirea lațului său, în deșert au ocărât sufletul mieu.
8. Să-i vie cursa carea nu o știia și prinzătoa | |rea carea o au ascuns să-l prinză și în lațu să cază într-însul. 82r
9. Iară sufletul mieu să va bucura de Domnul, veseli-să-va de mântuirea sa.
10. Toate oasăle meale vor zice: „Doamne, cine e aseaminea ție,
Cel ce izbăvești pre săracul din mâna celor mai tari ai lui și săracul de la cei ce-l răpesc?”
11. Sculându-să mărturii mincinoase de ceale ce nu știiam mă întreba.
12. Răsplătea mie reale pentru bune, nerodirea sufletului mieu.
13. Iară eu, când mă supăra, mă îmbrăcam cu sac,
Smeriiam cu post sufletul mieu, și rugăciunea mea în sânul mieu să va întoarce.
14. Ca un aproape și ca un frate al nostru, așa bineplăceam; ca cel jealnic și întristat, așea mă smeream.
15. Și asupra mea s-au veselit și s-au adunat; adunatu-s-au preste mine bătâi și n-am știut.

16. Răsipitu-s-au, nici s-au umilit; ispititu-m-au, bajocoritu-m-au cu bajocură; scrâşnit-au asupra mea cu dinţii săi.

17. Doamne, când vei privi? Întoarce sufletul mieu de la răotatea lor, de la lei pre cea una a mea.

18. Mărturisi-mă-voiu ţie în adunare mare, întru norod greu te voiu lăuda.

82v 19. Să nu să bucure de mine cei ce să împrotivesc | mie nedrept, *carii mă urăsc în zădar şi fac sămn cu ochii. *Ioan 15, 25.

20. Că mie adecă păciuit îm grăia şi, întru mâniia pământului grăind, vicleşuguri cugeta.

21. Şi ş-au lărgit asupra mea gura sa, zis-au: „Bine, bine văzut-au ochii noştri".

22. Văzut-ai, Doamne, să nu taci; Doamne, să nu Te depertezi de la mine.

23. Scoală-Te şi ia aminte spre judecata mea, Dumnezeul mieu şi Domnul mieu, spre pricina mea.

24. Judecă-mă după dreptatea Ta, Doamne, Dumnezeul mieu, şi să nu să bucure de mine,

25. Să nu zică în inimile sale: „Bine e, bine e sufletului nostru", nici să zică: „Îmbucatu-l-am".

26. Ruşineaze-se şi să se înfrumtează împreună cei ce să bucură de realele meale.

Îmbrace-să întru ruşine şi înfrumtare cei ce grăiesc mari asupra mea!

27. Bucure-să şi să să veselească cei ce voiesc dreptatea mea şi zică pururea: „Mărească-să Domnul!" cei ce voiesc pacea şerbului Lui.

28. Şi limba mea va cugeta dreptatea Ta, toată zioa lauda Ta.

1. **Întru sfârşit, slugii Domnului, lui David, 35**

2. Zis-au călcătoriul de leage, ca să greşască întru sâne: „Nu ieste frica lui Dumnezeu înnaintea ochilor lui".

83r 3. *Că au viclenit înnaintea lui, ca să să || afle fărăleagea lui spre urâre. *Sus 13, 3.

4. Graiurile gurii lui, fărădeleage şi vicleşug; n-au vrut a înţăleage să facă bine.

5. Fărădeleage au cugetat în culcuşul său; stătut-au lângă toată calea nu bună, iară răotatea nu o au urât.

6. Doamne, în ceriu e mila Ta şi adevărul Tău, până la nori.

7. Dreptatea Ta ca munţii lui Dumnezeu; judecăţile Tale, adânc mult. Oamenii şi dobitoacele vei mântui, Doamne,

8. Precum ai înmulţit mila Ta, Dumnezeule. Iară fiii oamenilor întru acoperemântul aripilor Tale vor nădăjdui.

9. Îmbăta-se-vor de ugerimea casii Tale şi cu izvorul desfătăciunii Tale îi vei adăpa.

10. Că la Tine iaste izvorul vieţii şi întru lumina Ta vom vedea lumină.

11. Tinde mila Ta celor ce Te cunosc şi dreaptatea Ta celor drepţi cu inima.

12. Nu-m vie piciorul mândriii şi mâna păcătosului nu mă clătească.

13. Acolo au căzut cei ce lucrează nedreptate; scosu-s-au afară, nici au putut sta.

1. **Psalmul lui David 36**

Nu pizmui celor ce viclenesc, nici răvni celor ce fac fărădeleage,

2. Căci ca iarba curând să vor usca şi ca buruienile ierburilor degrabă vor cădea. |

83v 3. Nădăjduiaşte spre Domnul şi fă bunătate şi lăcuiaşte pământul şi te vei paşte întru bogăţiile lui.

4. Desfătează-te în Domnul şi-ţ va da cearerile inimii tale.

5. Descopere Domnului calea ta şi nădăjduiaşte într-Însul şi El va face

6. Şi va scoate ca lumina dreptatea ta şi judecata ta ca amiazăzi.

7. Supune-te Domnului şi-l roagă.

Să nu pizmuieşti celui ce sporeaşte în calea sa, omului ce face nedreptăţi.

8. Părăseaşte-te de mânie şi lasă iuţimea. Nu pizmui, ca să viclenești.

9. Că cei ce viclenesc de tot vor peri, iară cei ce aşteaptă pre Domnul, aceia vor moşteni pământul.

10. Şi încă puţin şi nu va fi păcătosul şi vei căuta locul lui şi nu-l vei afla.

11. *Iară cei blânzi vor moşteni pământul şi să vor desfăta întru mulţimea păcii. *Math. 5, 4.

12. Pândi-va păcătosul pre cel drept şi va scrâşni asupra lui cu dinţii săi.

13. Iară Domnul îl va bajocori, că mai nainte veade că va veni zioa lui.

14. Sabie au zmult păcătoşii, întins-au arcul său

84r Să rumpă pre săracul şi mişelul, să junghie pre || cei drepţi cu inima.

15. Sabia lor între în inimile lor şi arcul lor să să frângă.
16. Mai bine e puţin celui drept decât bogăţiia multă a păcătoşilor.
17. Că braţele păcătoşilor să vor zdrobi, iară pre cei drepţi îi întăreaşte Domnul.
18. Cunoaşte Domnul zilele celor fără prihană şi moştenirea lor în veac va fi.
19. Nu să vor ruşina în vreamea cea rea şi în zilele foameţii să vor sătura.
20. Că păcătoşii vor peri,
Iară nepriiatinii Domnului, îndată cât s-au mărit şi s-au înălţat, căzând, ca fumul vor cădea.
21. Lua-va împrumut păcătosul şi nu va plăti, iară dreptul să îndură şi-i va da.
22. Că cei ce bine-L cuvintează vor moşteni pământul, iară cei ce-L blastămă vor peri.
23. La Domnul paşii omului să vor îndrepta şi calea lui o va voi.
24. Când va cădea, nu să va struncina, că Domnul îşi pune mâna.
25. Mai tânăr am fost, că am şi îmbătrânit şi n-am văzut dreptul părăsit, nici sămânţa lui cerând pâine.
26. Toată zioa miluiaşte şi împrumu|tează şi sămânţa lui în blagoslovenie va fi. 84v
27. Fereaşte-te de rău şi fă bine şi lăcuiaşte în veacul veacului.
28. Că Domnul iubeaşte judecata şi nu va părăsi pre sfinţii săi; în veac să vor păzi.
Cei nedrepţi să vor certa şi sămânţa necredincioşilor va peri.
29. Iară drepţii vor moşteni pământul şi vor lăcui în veacul veacului preste dânsul.
30. *Gura dreptului va cugeta înţelepciune şi limba lui va grăi judecată. (*Pil. 31, 22.26.)
31. *Leagea Domnului în inima lui şi nu să vor poticni paşii lui. (*Isaie 51, 7.)
32. Pândeaşte păcătosul pre cel drept şi-l caută a-l omorî.
33. Iară Domnul nu-l va lăsa în mânile lui, nici îl va osândi când să va judeca lui.
34. Aşteaptă pre Domnul şi păzeaşte calea lui şi te va înălţa să moşteneşti pământul; când vor peri păcătoşii, vei vedea.
35. Văzut-am pre cel necurat prea înălţat şi rădicat ca chedrii Livanului.
36. Şi am trecut şi, iată, nu era; şi l-am căutat şi nu s-au aflat locul lui.
37. Păzeaşte nevinovăţia şi vezi dreptatea, că sânt rămăşiţe omului făcătoriu de pace.
38. Iară nedrepţii vor peri împreună; ră||măşiţele necuraţilor vor peri. 85r
39. Iară mântuirea drepţilor, de la Domnul şi scutitoriul lor în vreamea năcazului.
40. Şi le va agiuta Domnul şi-i va slobozi şi-i va scoate de la păcătoşi şi-i va mântui, că au nădăjduit întru Dânsul.

1. Psalmul lui David întru pomenirea pentru sâmbăta, 37
2. *Doamne, nu întru iuţimea Ta să mă mustri, nici întru mâniia Ta să mă cerţi. (*Sus 6, 2.)
3. Că săgeţile Tale mi s-au înfipt şi ai întărit preste mine mâna Ta.
4. Nu iaste sănătate în trupul mieu de cătră faţa mâniii Tale; nu iaste pace oaselor meale de cătră faţa păcatelor meale.
5. Că fărădelegile meale au covârşit capul mieu şi ca o sarcină grea s-au îngreoiat preste mine.
6. Putrăzit-au şi s-au împuţit ranele meale de cătră faţa nebuniii meale.
7. Mişel m-am făcut şi m-am gărbovit până în sfârşit; toată zioa întristat umblam.
8. Că şalele meale s-au umplut de ocări şi nu iaste sănătate în trupul mieu.
9. Năcăjit am fost şi smerit foarte; răgnit-am din suspinul inimii meale.
10. Doamne, înnaintea Ta toată dorirea mea şi suspinul mieu de la Tine nu s-au ascuns. |
11. Inima mea s-au turburat, părăsitu-m-au vârtutea mea şi lumina ochilor miei, şi aceasta nu iaste cu mine. 85v
12. Priiatinii miei şi cei de aproape ai miei în prejma mea s-au apropiiat şi au stătut.
Şi carii lângă mine era departe au stătut.
13. Şi sâlnicie făcea cei ce căuta sufletul mieu. Şi cei ce căuta cele reale mie au grăit deşertăciuni şi înşelăciuni toată zioa cugeta.
14. Iară eu ca un surd nu auziiam şi ca un mut ce nu-şi deşchide gura sa.
15. Şi m-am făcut ca un om ce nu aude şi nu are în gura lui mustrări.
16. Că spre Tine, Doamne, am nădăjduit; Tu mă vei auzi, Doamne, Dumnezeul mieu.
17. Că am zis ca nu cândva să să bucure mie vrăjmaşii miei şi, când să clăteasc picioarele meale, asupra mea mari au grăit.
18. Că eu spre bătăi gata sânt şi durearea mea înaintea mea iaste pururea.
19. Că fărădeleagea mea o voiu vesti şi voiu gândi pentru păcatul mieu.
20. Iară nepriiatinii miei trăiesc şi s-au întărit asupra mea şi s-au înmulţit cei ce m-au urât nedrept. ||

86r 21. Cei ce răsplătеasc reale pentru bune mă clevetiia, căci urmam bunătatea.
22. Nu mă lăsa, Doamne, Dumnezeul mieu, nu Te depărta de la mine.
23. Ia aminte spre ajutoriul mieu, Doamne, Dumnezeul mântuirii meale.

1. Întru sfârșit, lui Idithun. Cântarea lui David 38
2. Zis-am: „Păzi-voiu căile meale, să nu greșesc în limba mea”.
Pus-am gurii meale pază când au stătut păcătosul împrotiva mea.
3. Amuțit-am și m-am smerit și am tăcut din bunătăți și durearea mea s-au înoit.
4. Înfierbântatu-s-au inima mea întru mine și în cugetul mieu să va aprinde foc.
5. Grăit-am cu limba mea: „Spune-m, Doamne, sfârșitul mieu
Și numărul zilelor meale care iaste, să știu ce-m lipsează”.
6. Iată, măsurate ai pus zilele meale și statul mieu ca o nimica înnaintea ta; însă toate-s deșărtăciune, tot omul ce viază.
7. Măcar că în chip treace omul, dară și în zădar să turbură.
Strânge comori și nu ști cui le va aduna. |
86v 8. Și acum, care iaste așteptarea mea? Au nu Domnul? Și starea mea la Tine iaste.
9. De toate fărdelegile meale izbăvеaște-mă; ocara celui fără minte mi-ai dat.
10. Amuțit-am și nu mi-am deșchis gura, că Tu ai făcut.
11. Depărtează de la mine bătăile Tale.
12. De la tăriia mânilor Tale eu m-am scăzut; întru mustrări pentru fărădeleage ai pedepsit pre om.
Și a să lâncezi ai făcut ca painginul sufletul lui. Însă în deșert să turbură tot omul.
13. Auzi rugăciunea mea, Doamne, și rugarea mea; cu urechile cuprinde lacrămile meale, nu tăcea, că venetic sânt eu la tine și nimearnic ca toți părinții miei.
14. Slăbеaște-mă, să răsuflu mai nainte până ce mă voiu duce și mai mult nu voiu fi.

1. Întru sfârșit, psalmul lui David 39
2. Așteptând am așteptat pre Domnul și au căutat spre mine.
3. Și au auzit rugăciunea mea și m-au scos din groapa ticăloșiii și din tina noroiului.
Și au pus pre piatră picioarele meale și au îndreptat pașii miei.
4. Și au băgat în gura mea cântare noao, cântarea Dumnezeului nostru.
87r Vedea-vor mulți și să vor teame și vor nădăj||dui spre Domnul.
5. Fericit bărbatul căruia iaste numele Domnului nădeajdea lui și n-au privit spre deșertăciuni și spre nebunii mincinoase.
6. Multe ai făcut Tu, Doamne, Dumnezeul mieu, minunile Tale; și gândurilor Tale nu iaste cine să fie aseaminea Ție.
Vestit-am și am grăit: înmulțitu-s-au preste număr.
7. *Jârtva și prinosul n-ai voit, iară urechii mi-ai săvârșit. *Ovr. 10, 5.
Arderea de tot și pentru păcat n-ai cerut.
8. Atunci am zis: „Iată, viu”.
În capul cărții scris iaste pentru mine
9. Să fac voia Ta, Dumnezeul mieu; am voit și leagea Ta în mijlocul inimii meale.
10. Vestit-am dreptatea ta întru adunare mare. Iată, buzele meale nu le voiu opri, Doamne, Tu ai știut.
11. Dreptatea Ta n-am ascuns în inima mea, adevărul Tău și mântuirea Ta am zis.
N-am ascuns mila Ta și adevărul Tău de cătră adunare multă.
12. Iară Tu, Doamne, să nu depărtezi îndurările Tale de la mine; mila Ta și adevărul Tău pururea m-au sprijinit.
13. Că m-au cuprins reale a cărora nu iaste număr; apucatu-m-au nedreptățile meale |
87v și n-am putut să văzu, înmulțitu-s-au preste perii capului mieu, și inima mea m-au părăsit.
14. Binevoiaște, Doamne, să mă izbăvești. *Doamne, ca să-mi ajuți, ia aminte. *Jos 69, 2.
15. *Rușineaze-să și să să înfrumteaze împreună cei ce cearcă sufletul mieu să-l ia. *Sus 34, 4.
Întoarcă-să înnapoi și să să rușineaze cei ce-m voiesc reale mie.
16. Poarte-ș îndatăși rușinea sa cei ce-m zic: „Bine, bine”.
17. Bucure-să și să să veselească de tine toți cei ce te caută și zică pururea: „Mărească-Să Domnul!” cei ce iubesc mântuirea Ta.
18. Iară eu mișel sânt și sărac; Domnul S-au grijit de mine.
Ajutoriul mieu și scutitoriul mieu Tu ești, Dumnezeul mieu, nu zăbovi!

1. **Întru sfârșit, psalmul lui David 40**
2. Fericitu-i cel ce să uită spre cel mișel și sărac; în zioa cea rea îl va izbăvi Domnul.
3. Domnul să-l păzască și să-l vieze și să-l ferícească pre pământ și să nu-l dea în mânile nepriiatinilor lui.
4. Domnul să-i ajute pre patul durerii lui; tot așternutul lui l-ai întors întru boala lui.
5. Eu am zis: „Doamne, miluiaște-mă, vindecă sufletul mieu, că am greșit ție!"
6. Nepriiatinii miei au zis reale mie: „Când va muri și va peri numele lui?" ||
7. Și, de întra să vază, deșertăciuni grăia, inima lui au adunat fărădeleage șieși; ieșiia afară și grăia 88r
8. Întru aceastași.
Asupra mea șoptea toți nepriiatinii miei, asupra mea gândiia reale mie.
9. Cuvânt fără leage au pus asupra mea:
„Au doară cel ce doarme nu va adaoge a să scula?"
10. *Pentru că omul păcii meale, spre carele am nădăjduit, care mânca pâinile meale, au mărit asupra mea înșelăciune. *Fapt 1, 16.
11. Iară Tu, Doamne, miluiaște-mă și mă scoală și le voiu răsplăti.
12. Întru aceasta am cunoscut că m-ai voit, că nu să va bucura nepriiatinul mieu de mine.
13. Iară pre mine pentru nevinovățiia m-ai sprijinit și m-ai întărit înnaintea Ta în veac.
14. Bine e cuvântat Domnul, Dumnezeul lui Israil, din veac și până în veac. Fie, fie!

1. **Întru sfârșit. Spre înțeleagerea fiilor lui Core, 41**
2. În ce chip doreaște cerbul spre izvoarăle apelor, așa doreaște sufletul mieu spre Tine, Dumnezeule.
3. Însătat-au sufletul mieu spre Dumnezeul cel tare, cel viu; când voiu veni și mă voiu arăta înnaintea feții lui Dumnezeu?
4. Fost-au mie lacrămile meale pâini zioa și noaptea, când mi să zicea în toate zilele: | „Unde ieste Dumnezeul tău?" 88v
5. De aceastea mi-am adus aminte și am vărsat preste mine sufletul mieu, că voiu treace în locul cortului celui minunat, până la casa lui Dumnezeu; în glasul bucuriii și al mărturisirii, sunetul celui ce prăznuiaște.
6. Pentru ce ești mâhnit, sufletul mieu, și pentru ce mă turburi?
Nădăjduiaște spre Dumnezeu, că încă mă voiu mărturisi Lui; mântuirea feații meale
7. Și Dumnezeul mieu.
Spre mine însumi sufletul mieu s-au turburat, pentru aceaea îm voiu aduce aminte de Tine din pământul Iordanului și al Ermonului, din munte mic.
8. Adânc pre adânc cheamă, în glasul jgheaburilor Tale.
Toate înălțările Tale și valurile Tale preste mine au trecut.
9. Zioa au poruncit Domnul mila Sa, și noaptea, cântarea lui
La mine e rugăciunea Dumnezeului vieții meale.
10. Zice-voiu lui Dumnezeu: „Sprijinitoriul mieu ești, pentru ce m-ai uitat și pentru ce mâhnit umblu când mă năcăjeaște nepriiatinul?"
11. Când să sfarmă oasele meale, m-au ocărât cei ce mă năcăjesc, nepriiatinii miei, când îm zic în toate zilele: „Unde iaste Dumnezeul lor?"
12. Pentru ce ești mâhnit, sufletul mieu, și pentru ce mă turburi? ||
Nădăjduiaște spre Dumnezeu, că încă mă voiu mărturisi Lui, mântuirea feații meale și Dumnezeul mieu. 89r

1. **Psalmul lui David 42**
Judecă-mă, Dumnezeule, și aleage judecata mea de la neamul nu sfânt și de la omul nedrept și viclean mă izbăveaște.
2. Că Tu ești, Dumnezeule, tăriia mea; pentru ce m-ai lepădat? Și pentru ce mâhnindu-mă umblu când mă năcăjaște nepriiatinul ?
3. Trimite lumina Ta și adevărul Tău; aceastea m-au povățuit și m-au adus în muntele sfânt al Tău și în lăcașurile Tale.
4. Și voiu întra la oltariul lui Dumnezeu, la Dumnezeu cel ce veseleaște tinereațele meale. Mărturisi-mă-voiu Ție în alăută, Dumnezeule, Dumnezeul mieu.
5. Pentru ce ești mâhnit, sufletul mieu, și pentru ce mă turburi?
Nădăjduiaște spre Dumnezeu, că încă mă voiu mărturisi Lui, mântuirea feații meale și Dumnezeul mieu.

1. Întru sfârșit, fiilor lui Core, spre înțăleagere, 43
2. Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit, părinții noștri ne-au vestit
Lucruri care ai lucrat în zilele lor, în zilele ceale de demult.
89v 3. Mâna Ta neamuri au pierdut și i-ai să|dit; năcăjit-ai noroadele și le-ai gonit.
4. Că nu cu sabia sa au moștenit pământul și brațul lor nu i-au mântuit,
Ci dreapta ta și brațul tău și luminarea feații tale, că bine ai voit într-înșii.
5. Tu ești Însuți împăratul mieu și Dumnezeul mieu, cel ce poruncești mântuiri lui Iacov.
6. Întru Tine nepriiatinii noștri cu cornul îi vom vântura și întru numele Tău de nimica vom face pre cei ce să scoală asupra noastră.
7. Că nu spre arcul mieu voiu nădăjdui, și sabiia mea nu mă va mântui.
8. Că ne-ai mântuit de cei ce ne năcăjesc și pre cei ce ne urăsc i-ai rușinat.
9. Întru Dumnezeu ne vom lăuda toată zioa și întru numele Tău ne vom mărturisi în veac.
10. Iară acum ne-ai lepădat și ne-ai rușinat și nu vei ieși, Dumnezeule, întru puterile noastre.
11. Întorsu-ne-ai înnapoi după nepriiatinii noștri și carii ne urâse ne jefuia loruși.
12. Datu-ne-ai ca oile de mâncări și în neamuri ne-ai răsipit.
13. Vândut-ai norodul Tău fără prețu și n-au fost mulțime întru schimbările lor.
14. Pusu-ne-ai ocară vecinilor noștri, batjocură și râs celor dinprejurul nostru.
15. Pusu-ne-ai spre pildă neamurilor, clătire de cap întru noroade.
16. Toată zioa înfrumtarea mea înaintea mea iaste și rușinea obrazului mieu m-au acoperit, ||
90r 17. De către glasul celui ce ocărește și cleveteaște, de către fața nepriiatinului și a celui ce goneaște.
18. Aceastea toate au venit preste noi și nu te-am uitat și n-am făcut nedreptate întru așezământul de leage.
19. Și nu s-au depărtat înnapoi inima noastră și ai abătut cărările noastre de la calea Ta,
20. Că ne-ai smerit în locul dosădirii și ne-au acoperit umbra morții.
21. De am uitat numele Dumnezeului nostru și de am întins mânile noastre către dumnezeu strein,
22. *Au nu Dumnezeu va căuta aceastea, că el știe ascunsurile inimii? *Râm. 8, 36.
Că pentru tine ne omorâm toată zioa; socotitu-ne-ai ca oile de junghiere.
23. Scoală, pentru ce dormi, Doamne? Scoală-Te și nu ne lepăda în sfârșit.
24. Pentru ce-Ți întorci fața? Uiți ticăloșiia noastră și năcazul nostru?
25. Că s-au smerit în țărână sufletul nostru, cleitu-s-au în pământ pântecele nostru.
26. Scoală, Doamne, ajută-ne și ne răscumpără pentru numele Tău.

1. Întru sfârșit, pentru cei ce să vor schimba. Fiilor lui Core, spre înțăleagere. Cântarea pentru Cel Iubit, 44 |
90v 2. Izbugnit-au inima mea cuvânt bun; zic eu lucrurile meale Împăratului. Limba mea e trestiia scriitoriului ce scrie degrabă.
3. Împodobit cu frumseațea mai vârtos decât fiii oamenilor, vărsatu-s-au darul în buzele Tale; pentru aceaea Te-au blagoslovit Dumnezeu în veac.
4. Încinge sabiia Ta preste coapsa Ta, Putearnice!
5. Cu podoaba ta și cu frumseața Ta. Încordează, sporeaște și împărățeaște
Pentru adevăr și blândeațe și dreptatea; și Te va povățui minunat dreapta Ta.
6. Săgețile Tale ascuțite, noroadele supt Tine vor cădea, în inimile nepriiatinilor împăratului.
7. *Scaunul Tău, Dumnezeule, în veacul veacului, toiagul îndreptării, toiagul împărăției Tale. *Ovr. 8, 1.
8. Iubit-ai dreptatea și ai urât fărădeleagea; pentru aceaea Te-au uns Dumnezeu, Dumnezeul Tău, cu untul-de-lemn al bucuriii mai mult decât pre părtașii Tăi.
9. Smirnă și stactii și casiia din vejmintele Tale; din case de piluri din care Te-au desfătat
10. Featele împăraților, întru cinstea Ta. Aproape au stătut împărăteasa de-a dreapta Ta în vâjmânt aurit împregiurat cu usebire. ||
91r 11. Ascultă, fiică, și vezi și pleacă ureachea ta și uită norodul tău și casa părintelui tău,
12. Și va pofti Împăratul frumseața ta, că acesta iaste Domnul, Dumnezeul tău, și să vor închina Lui.
13. Și featele Tirului cu daruri, feații Tale să vor ruga toți bogații norodului.
14. Toată mărirea featii Împăratului dinlontru, în tivituri de auru,
15. Împodobită cu usebiri.
Aduce-să-vor Împăratului feacioare după ea, ceale de aproape ale ei să vor aduce Ție.

16. Aduce-să-vor întru veselie şi bucurie; aduce-se-vor în bisearica Împăratului.
17. În locul părinţilor tăi ţi s-au născut fii; pune-i-vei căpetenii preste tot pământul.
18. Pomeni-vor numele Tău întru tot neamul şi neamul.
Pentru aceaea noroadele să vor mărturisi Ţie în veac şi în veacul veacului.

1. **Întru sfârşit, fiilor lui Core, pentru ceale de taină. Psalmul 45**
2. Dumnezeul nostru e scăparea şi putearea, ajutoriu întru năcazurile ce ne-au aflat foarte.
3. Pentru aceaea nu ne vom teame când să va turbura pământul şi să vor muta munţii | în inima mării. 91v
4. Sunat-au şi s-au turburat apele lor, turburatu-s-au munţii întru măriia Lui.
5. Pornirea râului veseleaşte cetatea lui Dumnezeu. Sfinţit-au lăcaşul Său Cel Preaînalt.
6. Dumnezeu în mijlocul ei şi să va clăti; agiuta-i-va Dumnezeu dimineaţa de demineaţă.
7. Turburatu-s-au neamurile şi s-au plecat împărăţiile; dat-au glasul Său, clătitu-s-au pământul.
8. Domnul puterilor cu noi, sprijinitoriul nostru, Dumnezeul lui Iacov.
9. Veniţi şi vedeţi lucrurile Domnului, minunile care au pus pre pământ,
10. Depărtând războaiele până la marginile pământului;
Arcul va sfărma şi va înfrânge armele şi pavezele va arde cu foc.
11. Îndeletniciţi-vă şi vedeţi că Eu sânt Dumnezeu; înălţa-Mă-voiu întru neamuri şi Mă voiu înălţa pre pământ.
12. Domnul puterilor cu noi, sprijinitoriul nostru, Dumnezeul lui Iacov.

1. **Întru sfârşit, pentru fiii lui Core. Psalmul 46**
2. Toate neamurile plezniţi cu mânile, strâgaţi lui Dumnezeu în glas de bucurie.
3. Că Domnul e preaînalt, înfricoşat, împărat mare preste tot pământul. ||
4. Supus-au noroadele noao şi neamurile supt picioarele noastre. 92r
5. Ales-au noao moştenirea Sa, frumseaţa lui Iacov, carea au iubit.
6. *Suitu-S-au Dumnezeu întru strâgare şi Domnul în glas de trânbiţă. (*2Împăr. 6, 15.)
7. Cântaţi Dumnezăului nostru, cântaţi; cântaţi împăratului nostru, cântaţi,
8. Că iaste împărat a tot pământul Dumnezeu, cântaţi înţălepţeaşte.
9. Împărăţi-va Dumnezeu preste neamuri; Dumnezeu şade pre scaunul său cel înalt.
10. Căpeteniile noroadelor s-au adunat cu Dumnezeul lui Avraam, că dumnezeii cei tari ai pământului foarte s-au înălţat.

1. **Psalmul cântării fiilor lui Core. A doao a sâmbetei, 47**
2. Mare e Domnul şi lăudat foarte în cetatea Dumnezeului nostru, în muntele cel sfânt al Lui.
3. Întemeiază-să cu bucuriia a tot pământului, muntele Sionului, coastele crivețului, cetatea marelui Împărat.
4. Dumnezeu în căsile ei să va cunoaşte când o va sprijini.
5. Că iată, împăraţii pământului s-au adunat, strânsu-s-au împreună.
6. Aceştia, văzând aşa, s-au mirat, s-au tur|burat, s-au clătit. 92v
7. Cutremur i-au cuprins.
Acolo dureri ca ceii ce naşte.
8. Cu duhu silnic vei sfărma corăbiile Tharsisului.
9. Precum am auzit, aşa am văzut în cetatea Domnului puterilor, în cetatea Dumnezeului nostru. Dumnezeu o au întemeiat în veac.
10. Luat-am, Dumnezeule, mila Ta în mijlocul bisearicii Tale.
11. După numele Tău, Dumnezeule, aşa şi lauda Ta preste marginile pământului; de dreptate plină e dreapta Ta.
12. Veselească-să muntele Sionului şi să să bucure featele Iudeii pentru judecăţile Tale, Doamne.
13. Încungiuraţi Sionul şi-l îmbrăţişeţi; povestiţi în turnurile lui.
14. Puneţi inimile voastre întru puterea lui şi împărţiţi casele lui, ca să povestiţi într-alt neam.
15. Că Acesta iaste Dumnezeu, Dumnezeul nostru în veac şi în veacul veacului.
Acesta ne va stăpâni în veaci.

1. **Întru sfârşit, fiilor lui Core. Psalmul 48**
2. Auziţi acestea toate neamurile, luaţi în urechi toţi carii lăcuiţi în lume,
3. Pămintenii şi fiii oamenilor, împre||ună bogatul şi săracul. 93r

4. Gura mea va grăi înţelepciune şi cugetul inimii meale priceapere.
5. *Pleca-voiu în pildă ureachiia mea; deşchide-voiu în psaltire gândul mieu.
*Psalm 77, 2. Math. 13, 35.
6. Pentru ce mă voiu teame în zioa cea rea? Fărăleagea călcâiului mieu mă va încungiura.
7. Cei ce nădăjduiesc spre puterea sa şi întru mulţimea bogăţiilor sale să fălesc.
8. Fratele nu răscumpără, răscumpăra-va omul? Nu va da lui Dumnezeu îmblânzirea Sa
9. Şi preţul răscumpărării sufletului său şi să va osteni în veac.
10. Şi va fi viu încă întru sfârşit.
11. Nu va vedea perirea când va vedea pre cei înţelepţi murind; împreună cel neînţălept şi cel nebun vor peri
Şi vor lăsa streinilor bogăţiile sale
12. Şi mormânturile lor, casele lor în veac, lăcaşurile lor în neam şi în neam. Chematu-ş-au numele sale în locurile sale.
13. Şi, omul în cinste fiind, n-au înţăles; alăturatu-s-au cu dobitoacele ceale fără minte şi aseaminea s-au făcut lor.
14. Această cale a lor sminteală lor şi după aceaea în gura lor bine vor voi.
93v 15. Ca oile în iad s-au pus; moartea îi | va paşte.
Şi vor stăpâni cei drepţi dimineaţa şi ajutoriul lor să va învechi în iad de către slava lor.
16. Însă Dumnezeu va răscumpăra sufletul mieu din mâna iadului, când mă va apuca.
17. Să nu te temi când să va îmbogăţi omul şi când să va înmulţi slava casii lui,
18. Căci când va muri, nu va lua toate, nici să va pogorî cu el slava lui.
19. Că sufletul în viiaţa lui bine să va cuvânta; mărturisi-să-va ţie când îi vei face bine.
20. Întra-va până la neamul părinţilor săi şi până în veac nu va vedea lumină.
21. Omul în cinste fiind, n-au înţăles; alăturatu-s-au cu dobitoacele ceale fără minte şi aseminea s-au făcut lor.

1. Psalmul lui Asaf 49

Dumnezeul Dumnezeilor, Domnul au grăit şi au chemat pământul
De la răsăritul soarelui până la apus.
2. Din Sion e bună-cuviinţa frumseaţei Lui.
3. Dumnezeu arătat va veni, Dumnezeul nostru, şi nu va tăcea.
Foc înnaintea Lui va arde şi împregiurul Lui vifor putearnic.
4. Chema-va ceriul de sus şi pământul a aleage norodul Său.
94r 5. Adunaţi-i Lui pre sfinţii Lui carii aşază || aşezământul Lui de leage preste jârtve.
6. Şi vor vesti ceriurile dreptatea Lui, că Dumnezeu judecătoriu iaste.
7. „Ascultă, norodul Mieu, şi voiu grăi, Israile, şi voiu mărturisi ţie: «Dumnezeu, Dumnezeul tău sânt Eu».
8. Nu întru jârtvele tale te voiu mustra,
Iară arderile tale ceale de tot în inima Mea sânt pururea.
9. Nu voiu lua din casa ta viţei, nici din turmele tale ţapi,
10. Că ale Meale sânt toate fierile pădurilor, dobitoacele în munţi şi boii.
11. Cunoscut-am toate paserile ceriului,
Şi frumseaţea ţarinii cu Mine iaste.
12. De voiu flămânzi, nu voiu zice ţie, că a Mea iaste lumea şi plinirea ei.
13. Au doară voiu mânca carne de tauri au sânge de ţapi voiu bea?
14. Jârtveaşte lui Dumnezeu jârtvă de laudă şi dă Celui Preaînalt făgăduinţele tale.
15. Şi Mă chiiamă în zioa năcazului; scoate-te-voiu şi Mă vei proslăvi".
16. Iară celui păcătos au zis Dumnezeu: „Pentru ce tu povesteşti dreptăţile Meale şi iai aşezământul Mieu de leage prin gura ta?
94v 17. Iară tu ai urât învăţătura şi ai le|pădat cuvintele Meale înnapoi.
18. De vedeai furul, alergai cu el şi cu cel curvariu partea ta puneai.
19. Gura ta au prisosit cu răotatea şi limba ta au împletit vicleşuguri.
20. Şezând, împrotiva fratelui tău grăiai şi împrotiva fiiului maicii tale puneai sminteală.
21. Aceastea ai făcut şi am tăcut.
Socotit-ai fărădeleage că voiu fi ţie aseaminea. Mustra-te-voiu şi voiu pune înnaintea feaţii tale.
22. Înţăleageţi aceastea cei ce uitaţi pre Dumnezeu, ca nu cândva să răpească şi să nu fie cine să izbăvească.
23. Jârtva laudii Mă va slăvi şi acolo calea în carea voiu arăta lui mântuirea lui Dumnezeu".

1. Întru sfârşit, psalmul lui David 50
2. Când au venit la el Nathan prorocul, când au întrat la Vethsaviia (2 Împăr. 12); 50

3. Miluiaşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi, după mulţimea îndurărilor Tale, ştearge fărădeleagea mea.

4. Mai mult mă spală de fărădeleagea mea şi de păcatul mieu mă curăţeaşte.

5. Că fărădeleagea mea eu o cunosc şi păcatul mieu împrotiva mea iaste pururea.

Râm. 3, 4. 6. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, ca să Te îndreptezi întru cuvinte||le 95r Tale şi să biruieşti când Te vei judeca.

7. Că, iată, întru fărădelegi m-am zămizlit şi în păcate m-au născut maica mea.

8. Că, iată, adevărul ai iubit; ceale nearătate şi ceale ascunse ale înţălepciunii Tale mi-ai arătat mie.

*Preoţi 14. Num. 19. 9. *Stropi-mă-vei cu isop şi mă voiu curăţi; spăla-mă-vei şi preste zăpadă mă voiu albi.

10. Auzului mieu vei da bucurie şi veselie şi să vor bucura oasăle ceale smerite.

11. Întoarce faţa Ta de cătră păcatele meale şi toate fărădelegile meale ştearge.

12. Inimă curată zideaşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoiaşte în ceale dinlontru ale meale.

13. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfânt nu-l lua de la mine.

14. Dă-mi mie bucuriia mântuirii Tale şi cu duh stăpânitoriu mă întăreaşte.

15. Învăţa-voiu pre cei fără de leage căile Tale şi cei necredincioşi la Tine să vor întoarce.

16. Izbăveaşte-mă de sângiuri, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii meale şi să va bucura limba mea de dreptatea ta.

17. Doamne, buzele meale vei deşchide şi gura mea va vesti lauda Ta.

18. Că de ai fi voit jârtvă, Ţ-aş fi dat adevărat; cu arderile de tot nu Te vei desfăta.

19. Jârtva lui Dumnezeu, duh umilit; inimă înfrâmtă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.

20. Bine fă, Doamne, întru bunăvoirea Ta Sionului, | să se zidească zidurile Ierusalimului. 95v

21. Atunci vei priimi jârtva dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pre oltariul Tău viţei.

1. Întru sfârşit, înţeleagerii lui David,
2. Când au venit Doig Idumeul şi au vestit lui Saul: „Venit-au David în casa lui Ahimeleh” (1 Împăr. 22, 9), 51

3. Ce te făleşti în răutate cel ce eşti putearnic întru fărădeleage?

4. Toată zioa nedreptate au gândit limba ta, ca un briciu ascuţit ai făcut vicleşug.

5. Iubit-ai răotatea preste bunătate, fărădeleagea mai vârtos decât a grăi dreptate.

6. Iubit-ai toate cuvintele cufundării, limba vicleană.

7. Pentru aceaea, Dumnezeu te va strâca în sfârşit, zmulge-te-va şi te va muta de la lăcaşul tău şi rădăcina ta din pământul celor vii.

8. Vedea-vor drepţii şi să vor teame şi de dânsul vor râde şi vor zice:

9. „Iată omul carele n-au pus pre Dumnezeu agiutoriul său,
Ci au nădăjduit spre mulţimea bogăţiilor sale şi au biruit întru deşertăciunea sa”.

10. Iară eu, ca un maslin roditoriu în casa lui Dumnezeu, am nădăjduit spre mila lui Dumnezeu în veac şi în veacul veacului.

11. Mărturisi-mă-voiu Ţie în veac, că ai făcut şi voiu aştepta numele Tău, că e bun înnaintea sfinţilor Tăi.

1. Întru sfârşit, pentru Maeleth, înţelea||gerii lui David, 52. 96r

*Psalm. 13, 1. Zis-au *cel nebun întru inima sa: „Nu iaste Dumnezeu!”.

2. Strâcatu-s-au şi urâţi s-au făcut întru fărădelegi; nu iaste cine să facă bine.

*Psalm. 13, 2. 3. *Dumnezeu din ceriu S-au uitat preste fiii oamenilor să vază de iaste cel ce înţăleage sau cel ce caută pre Dumnezeu.

*Râm. 3, 12. 4. *Toţi s-au abătut, împreună netrebnici s-au făcut; nu iaste cine să facă bine, nu iaste până la unul.

5. Au nu vor cunoaşte toţi cei ce lucră fărăleage? Carii îmbucă norodul Mieu ca o mâncare de pâine

6. Pre Dumnezeu nu l-au chemat; acolo s-au temut de frică, unde nu era frică. Că Dumnezeu au răsipit oasele celor ce plac oamenilor; ruşinatu-s-au, că Dumnezeu i-au urgisit.

7. Cine va da din Sion mântuire lui Israil? Când va întoarce Dumnezeu robiia norodului Său, bucura-să-va Iacov şi să va veseli Israil.

Întru sfârșit

1. Întru cântările înțăleagerii lui David,
2. Când venise Zifei și zisease cătră Saul: „Au nu David s-au ascuns la noi?” (1 Împăr 23, 19 și 26, 1), 53
3. Dumnezeule, întru numele Tău mântuiaște-mă și întru puterea Ta mă judecă!
4. Dumnezeule, ascultă rugăciunea mea, ia în urechi cuvintele gurii meale!
96v 5. Că streinii s-au sculat asupra mea și | cei tari au căutat sufletul mieu; și n-au pus pre Dumnezeu înnaintea lor.
6. Că, iată, Dumnezeu ajută mie și Domnul, sprijinitoriul sufletului mieu.
7. Întoarce ceale reale nepriiatinilor miei și întru adevărul Tău pierde-i.
8. De bunăvoie voiu jârthui Ție și mă voiu mărturisi numelui Tău, Doamne, că e bun,
9. Că din tot năcazul m-ai izbăvit și preste nepriiatinii miei au privit ochiul mieu.

1. Întru sfârșit, întru cântările înțăleagerii lui David, 54
2. Auzi, Dumnezeule, rugăciunea mea și nu treace cu vedearea ruga mea.
3. Ie-mi aminte și mă ascultă.
Întristatu-m-am întru îngrijirea mea și m-am turburat
4. De cătră glasul nepriiatinului și de năcazul păcătosului,
Că au abătut asupra mea fărălegile și întru mânie grei era mie.
5. Inima mea s-au turburat întru mine și frica morții au căzut asupra mea.
6. Teamere și cutremur au venit asupra mea și m-au acoperit întunearecul.
7. Și am zis: „Cine-mi va da arepi ca de porumb și voiu zbura și mă voiu odihni?”
8. Iată, m-am îndelungat fugind și m-am sălășluit în pustie.
9. Așteptam pre cel ce m-au mântuit de slăbirea sufletului și de viforu. ||
97r 10. Prăpădeaște, Doamne, și împarți limbile lor, că am văzut fărăleage și pricire în cetate.
11. Zioa și noaptea o vei încungiura preste zidurile ei, fărădeleagea și osteneala în mijlocul ei,
12. Și nedreptatea;
Și n-au scăzut din ulițele ei camăta și vicleșugul.
13. Că, de m-ar fi blăstămat neprietinul mieu, aș fi răbdat adevărat.
Și cel ce mă urâse de ar fi grăit mari asupra mea, doară m-aș fi ascuns de el.
14. Iară tu, omule, cel de o inimă, povățuitoriul mieu și cunoscutul mieu,
15. Carele împreună cu mine te îndulceai în mâncări, în casa lui Dumnezeu am umblat cu un gând.
16. Vie moartea preste ei și să să pogoară în iad de vii,
Că vicleșuguri în inimile lor, în mijlocul lor.
17. Iară eu cătră Dumnezeu am strâgat și Domnul mă va mântui.
18. Sara și dimineața și amiazăzi spune-voiu și voiu vesti și va auzi glasul mieu.
19. Răscumpăra-va în pace sufletul mieu de cei ce să apropie de mine, că între mulți era cu mine.
20. Auzi-va Dumnezeu și-i va zmeri, Cel ce iaste mai înainte de veaci,
Că nu iaste lor schimbare și nu s-au temut de Dumnezeu. |
97v 21. Întins-au mâna Sa spre răsplătire, spurcat-au așezământul Lui;
22. Împărțitu-s-au de mâniia feații Lui și s-au apropiiat inima Lui;
Muiatu-s-au cuvintele Lui preste untul-de-lemn și aceastea sânt săgetături.
23. *Aruncă spre Domnul grija ta și el te va hrăni, nu va da în veac clătire dreptului. *Math. 6, 25. Luc. 12, 22. 1 Petru 5, 7.
24. Iară Tu, Dumnezeule, îi vei pogorî în puțul peririi.
Bărbații sângiurilor și vicleanii nu-ș vor îngiumătăța zilele sale, iară eu voiu nădăjdui spre Tine, Doamne.

Întru sfârșit

1. Pentru norodul cel depărtat de la ceale sfinte. Lui David, spre scrisoarea stâlpului, când l-au prins cei de alt neam în Gheth (1 Împăr. 21, 12), 55
2. Miluiaște-mă, Dumnezeule, că m-au călcat omul, toată zioa dând războiu, m-au năcăjit.

3. Călcatu-m-au nepriiatinii miei toată zioa, că mulţi sânt cei ce războiesc asupra mea.
4. De la înălţimea zilii <nu> mă voiu teame, iară eu spre tine voiu nădăjdui.
5. Întru Dumnezeu voiu lăuda cuvintele meale, întru Dumnezeu am nădăjduit, nu mă voiu teame ce-m va face trupul.
6. Toată zioa cuvintele meale blăstăma; înprotiva mea, toate gândurile lor spre rău.
7. Lăcui-vor şi vor ascunde; aceia călcâiul mieu vor păzi, ||
Precum au aşteptat ei sufletul mieu. 98r
8. Pentru nemică îi vei mântui; întru mânie noroadele vei sfârma,
Dumnezeule.
9. Viiaţa mea am vestit Ţie; pus-ai lacrămile meale înaintea Ta,
Ca şi în făgăduinţa Ta.
10. Atunci să vor întoarce nepriiatinii miei înnapoi,
Ori în ce zi te voiu chema. Iată, am cunoscut că Dumnezeul mieu eşti.
11. Întru Dumnezeu voiu lăuda graiul, întru Domnul voiu lăuda cuvântul; spre Dumnezeu am nădăjduit, nu mă voiu teame ce-m va face omul.
12. Întru mine sânt, Dumnezeule, făgăduinţele Tale care voiu răsplăti laude Ţie,
13. Că ai izbăvit sufletul mieu din moarte şi picioarele meale din alunecare, să plac înaintea lui Dumnezeu în lumina celor vii.

Întru sfârșit

1. Să nu pierzi! David, spre scrisoarea stâlpului, când fugea de cătră faţa lui Saul în peştere (2 Împăr. 22, 1 și 24, 4), 56
2. Miluiaşte-mă, Dumnezeule, miluiaşte-mă, că spre tine au nădăjduit sufletul mieu.
Şi în umbra aripilor tale voiu nădăjdui până ce va treace fărăleagea.
3. Strâga-voiu cătră Dumnezeul cel preaînalt, Dumnezeu cel ce mi-au făcut bine.
4. Tremis-au din ceriu şi m-au mântuit; | dat-au spre ocară pre cei ce mă călca. 98v
Trimis-au Dumnezeu mila sa şi adevărul Său
5. Şi au izbăvit sufletul mieu din mijlocul puilor de lei; adormit-am turburat.
Fiii oamenilor, dinţii lor arme şi săgeţi şi limba lor sabie ascuţită.
6. Înalţă-Te preste ceriuri, Dumnezeule, şi preste tot pământul mărirea Ta!
7. Cursă au gătit picioarelor meale şi au împilat sufletul mieu.
Săpat-au înnaintea feaţii meale groapă şi au căzut într-însa.
8. Gata e inima mea, Dumnezeule, gata e inima mea; cânta-voiu şi psalm voiu zice.
9. Scoală-te, mărirea mea, scoală-te, psaltire şi alăută; scula-mă-voiu dimineaţa.
10. Mărturisi-mă-voiu Ţie întru noroade, Doamne, şi psalm Îţ voiu zice întru neamuri,
11. Că s-au mărit până la ceriu mila Ta şi până la nori adevărul Tău.
12. Înalţă-Te preste ceriuri, Dumnezeule, şi preste tot pământul mărirea Ta!

Întru sfârșit

1. Să nu pierzi! David, întru scrisoarea stâlpului, 57
2. De grăiţi adecă adevărat dreptate, ceale dreapte judecaţi, fiii oamenilor!
3. Pentru că în inimă fărălegiuiri lucraţi pre pământ, nedreptăţi mânile voastre împletesc. ||
4. Înstreinatu-s-au păcătoşii din zgău, rătăcit-au din pântece, grăit-au minciuni. 99r
5. Iuţimea lor, după asămănarea şarpelui, ca unii aspide surde, carea astupă urechile sale,
6. Carea nu va auzi glasul descântătorilor şi a fărmăcătoriului ce descântă înţălepţeaşte.
7. Dumnezeu va zdrobi dinţii lor în gura lor şi măsealele lor le va sfărma Domnul.
8. La nimica vor agiunge, ca apa ce treace; întinde-Şi arcul până ce vor slăbi.
9. Ca ceara ce curge să vor lua; căzut-au foc şi n-au văzut soarele.
10. Mai nainte până ce ar înţăleage spinii voştri ramnul, ca pre nişte vii, aşa întru mânie îi va sorbi.
11. Veseli-să-va dreptul când va vedea izbânda, mânile sale va spăla în sângele păcătosului.
12. Şi va zice omul: „De iaste adecă roadă dreptului, adevărat iaste Dumnezeu judecătoriu pre pământ”.

Întru sfârșit

1. **Să nu pierzi! David, în scrisoarea stâlpului, când au trimis Saul și au păzit casa lui, ca să-l omoară (1 Împăr. 19, 11), 58**

2. Scoate-mă de la nepriiatinii miei, Dumnezeule, şi de cei ce să scoală asupra mea mă mântuiaşte.

3. Izbăveaşte-mă de cei ce lucrează fărăleage şi de bărbaţii sângiurilor mă mântuiaşte. |

99v 4. Că, iată, au prins sufletul mieu, năvălit-au asupra mea cei tari.

5. Nici fărăleagea mea, nici păcatul mieu, Doamne; fără nelegiuire am alergat şi am îndreptat.

6. Scoală-Te întru tâmpinarea mea şi vezi; şi Tu, Doamne, Dumnezeul puterilor, Dumnezeul lui Israil, ia aminte a cerceta toate neamurile; să nu Te milostiveşti spre toţi cei ce lucrează fărăleage.

7. Întoarce-să-vor cătră sară şi vor flămânzi ca cânii şi vor încungiura cetatea.

8. Iată, vor grăi în gura sa şi sabiia în buzele lor, că cine au auzit?

9. Şi Tu, Doamne, Îţ vei râde de dânşii, la o nimica vei pogorî toate neamurile.

10. Puterea mea spre Tine o voiu păzi, că Dumnezeu sprijinitoriul mieu eşti,

11. Dumnezeul mieu; mila Lui mă va întâmpina,

12. Dumnezeu îm va arăta preste neprietinii miei. Să nu-i omori, ca nu cândva să se uite de norodul Tău.

Răsipeaşte-i întru putearea Ta şi-i pogoară pre dânşii, scutitoriul mieu, Doamne.

13. Greșala gurii lor, cuvântul buzelor lor. Și să se prinză întru mândriia sa. Și din blăstăm şi minciună să vor vesti ||

100r 14. Întru sfârşit, întru mâniia sfârşitului, şi nu vor fi.

Şi vor şti că Dumnezeu va stăpâni pre Iacov şi marginile pământului.

15. Întoarce-să-vor de cătră sară şi foame vor pătimi ca cânii şi vor încungiura cetatea.

16. Aceia să vor răsipi să mânce, iară, de nu să vor sătura, vor şi răpşti.

17. Iară eu voiu cânta putearea Ta şi mă voiu bucura dimineaţa de mila Ta,

Că te-ai făcut sprijinitoriul mieu şi scăparea mea în zioa năcazului mieu.

18. Ajutoriul mieu, Ţie voiu psălmui, că Dumnezeu sprijinitoriul mieu eşti, Dumnezeul mieu, mila mea.

Întru sfârșit

1. **Pentru cei ce să vor schimba. Întru scrisoarea stâlpului lui David, despre învățătură.**

2. **Când au aprins Mesopotamiia Siriii și Soval și au întors Ioav și au lovit pre Edumeea în Valea Săräturilor, doaosprăzeace mii (2 Împăr. 8, 1 și 10, 7 și 1 Par. 18, 1), 59**

3. Dumnezeule, lepădatu-ne-ai pre noi şi ne-ai surpat, mâniiatu-Te-ai şi Te-ai milostivit spre noi.

4. Cutremurat-ai pământul şi l-ai turburat; vindecă sfărmăturile lui, că s-au clătit. |

100v 5. Arătat-ai norodului Tău ceale năsâlnice, adăpatu-ne-ai cu vinul umilinţii.

6. Dat-ai celor ce să tem de Tine sămn, să fugă de la faţa arcului,

Să să slobozască iubiţii Tăi.

7. Mântuiaşte-mă cu dreapta şi mă auzi!

8. Dumnezeu au grăit întru cel sfânt al Său: „Bucura-Mă-voiu şi voiu împărţi Sichima şi Valea Corturilor o voiu măsura.

9. Al Mieu iaste Galad şi al Mieu iaste Manasse şi Efrem, tăriia capului Mieu, Iuda, împăratul mieu,

10. Moav, căldarea nădejdii meale.

În Idumeea voiu întinde încălţămintea Mea, Mie cei de alt neam s-au supus".

11. Cine mă va duce la cetatea cea îngrădită?

Cine mă va povăţui până la Idumeea?

12. Au nu Tu, Dumnezeule, Care ne-ai lepădat? Şi nu vei ieşi, Dumnezele, întru puterile noastre?

13. Dă-ne noao ajutoriu de năcazu, că deşartă e mântuirea omului.

14. Întru Dumnezeu vom face puteare, şi El de nimica va face pre cei ce ne năcăjesc.

Întru sfârșit

1. **Întru cântările lui David 60.**
2. Auzi, Dumnezeule, cearerea mea, ia aminte la ruga mea.
3. De la marginile pământului cătră Ti||ne am strâgat, când s-au măhnit inima mea; pre piatră m-ai înălțat, 101r

Povățuitu-m-ai,

4. Că Te-ai făcut nădeajdea mea, turn de tărie de cătră fața nepriiatinului.
5. Lăcui-voiu întru lăcașul Tău în veaci acoperi-mă-voiu întru acoperemântul aripilor Tale,
6. Că Tu, Dumnezeul mieu, ai auzit rugăciunea mea; dat-ai moștenire celor ce să tem de numele Tău.
7. Zile preste zile împăratului vei adaoge anii lui până în zioa neamului și a neamului.
8. Rămâne în veac înaintea lui Dumnezeu; mila și adevărul Lui cine-l va căuta?
9. Așa voiu cânta numelui Tău în veacul veacului, ca să dau eu făgăduințele meale din zi în zi.

Întru sfârșit

1. **Pentru Idithun, Psalmul lui David 61**
2. Au nu lui Dumnezeu să va supune sufletul mieu, că de la Dânsul e mântuirea mea?
3. Că El e Dumnezeul mieu și mântuitoriul mieu, sprijinitoriul mieu, nu mă voiu clăti mai mult.
4. Până când năvăliți asupra omului? Ucideți toți voi ca unui păreate povârnit și gard surpat.
5. Însă prețul mieu au socotit a-l lepăda; alergat-am întru seate; cu gura lor binecuvânta și cu inima sa blăstăma.
6. Însă lui Dumnezeu te supune, sufletul mieu, | că de la Dânsul e răbdarea mea, 101v
7. Că El e Dumnezeul mieu și mântuitoriul mieu, ajutoriul mieu; nu mă voiu muta.
8. Întru Dumnezeu e mântuirea mea și slava mea, Dumnezeul ajutoriului mieu și nădejdea mea e spre Dumnezeu.
9. Nădăjduiți spre Dânsul toată adunarea norodului, vărsați înaintea Lui inimile voastre, Dumnezeu e ajutoriul nostru în veac.
10. Însă deșerți fiii oamenilor, mincinoși fiii oamenilor în cumpene să înceluiască aceiași din deșertăciune întru acestași.
11. Să nu nădăjduiți spre nedreptate și jefuiri să nu poftiți; bogățiia de ar curge, să nu vă lipiți inima.
12. O dată au grăit Dumnezeu, doao aceastea am auzit, că puterea iaste a lui Dumnezeu,
13. Și Ție, Doamne, *mila; că Tu vei răsplăti fieștecăruia după faptele sale.

*Math. 16, 27. Râm. 2, 6. 1 Cor. 3, 8. Gal. 6, 5.

Psalmul lui David

1. **Când au fost în pustiia Idumeii (1 Împăr. 22, 5); [62]**
2. Dumnezeule, Dumnezeul mieu, cătră Tine mânec, însătat-au de Tine sufletul mieu; de câte ori Ție trupul mieu
3. În pământ pustiiu și neumblat și fără apă! Așa în cel sfânt m-am arătat Ție, ca să văzu puterea Ta și mărirea Ta.
4. Că mai bună iaste mila Ta preste vieți; buzele meale Te vor lăuda. ||
5. Așa bine Te voiu cuvânta în viiața mea și în numele Tău voiu rădica mânile meale. 102r
6. Ca din său și din grăsimea să se umple sufletul mieu și cu buze de bucurie Te va lăuda gura mea.
7. De mi-am adus aminte de Tine în așternutul mieu, în dimineți voiu cugeta spre Tine,
8. Că ai fost ajutoriul mieu,

Și întru acoperemântul aripilor Tale mă voiu bucura.

9. Lipitu-s-au sufletul mieu după Tine, pre mine m-au sprijinit dreapta Ta.
10. Iară ei în deșert au căutat sufletul mieu, întra-vor în ceale mai de jos ale pământului,
11. Da-să-vor în mânile sabiii, părți vulpilor vor fi.
12. Iară împăratul să va veseli întru Dumnezeu; lăuda-să-vor toț cei ce să jură întru El, că s-au astupat gura celor ce grăiesc nedreptate.

Întru sfârșit

1. **Psalmul lui David 63.**
2. Auzi, Dumnezeule, rugăciunea mea când mă rog; de la frica nepriiatinului izbăveaște sufletul mieu.
3. Acoperitu-m-ai de adunarea celor ce viclenesc, de mulțimea celor ce lucrează nedreptate.
4. Căș-au ascuțit ca o sabie limbile sale, întins-au arcul, lucru amar,
5. Să săgeate întru ascunsuri pre cel nevinovat.
6. Fără veaste îl vor săgeta și nu să vor teame. Întărit-au șieș cuvânt viclean.

Vorbit-au să ascunză cursă. Zis-au: „Cine-i va vedea?”

102v 7. Iscodit-au fărălegiuiri, scăzut-au iscodind | cu iscodire.

8. Apropiia-să-va omul la inimă adâncă și să va înălța Dumnezeu.
9. Și au slăbit asupra lor limbile lor; turburatu-s-au toți cei ce vedea.
10. Și s-au temut tot omul.

Și au povestit lucrurile lui Dumnezeu și faptele Lui le-au înțăles.

11. Veseli-să-va dreptul întru Domnul și va nădăjdui spre Dânsul și să vor lăuda toți cei drepți cu inima.

Întru sfârșit
Psalmul lui David

1. **Cântarea lui Ieremie și a lui Iezechiil norodului nimearniciii, când începea a ieși, 64.**
2. Ție să cuvine cântare, Dumnezeule, în Sion și Ție să va da făgăduința în Ierusalim.
3. Auzi rugăciunea mea; cătră Tine tot trupul va veni.
4. Cuvintele celor fără leage ne-au biruit și spre păgânătățile noastre Tu Te vei milostivi.
5. Fericit e pre care l-ai ales și l-ai priimit; lăcui-va în curțile Tale.

Umplea-ne-vom de bunătățile casei Tale. Sfântă e bisearica Ta,

6. Minunată întru dreptate.

Auzi-ne pre noi, Dumnezeul mântuirii noastre, nădejdea tuturor marginilor pământului ||
103r și în mare, departe,

7. Cela ce gătești munții întru vârtutea Ta, încins fiind cu putearea Ta,

[8]. Cela ce turburi adâncul mării, sunetul valurilor ei.

Turbura-să-vor neamurile

9. Și să vor teame cei ce lăcuiesc pre margini de seamnele Tale; ieșirile dimineții și ale sării le vei veseli.
10. Cercetat-ai pământul și l-ai îmbătat; înmulțit-ai a-l îmbogăți.

Râul lui Dumnezeu s-au umplut de ape, gătit-ai hrana lor, că așa e gătirea lui.

11. Păraiele lui le îmbată, înmulțeaște rodurile lui; întru picăturile lui să va veseli răsărind.
12. Blagoslovi-vei cununa anului bunătății Tale și câmpii Tăi să vor umplea de grăsime.
13. Îngrășa-să-vor ceale frumoasă ale pustiii și cu bucurie dealurile să vor încinge.
14. Îmbrăcatu-s-au berbecii oilor și văile vor prisosi de grâu; strâga-vor pentru că vor cânta.

Întru sfârșit

1. **Cântarea psalmului Învierii, 65.**

Strâgați lui Dumnezeu tot pământul,

2. Psalm ziceți numelui Lui, daț mărire laudii Lui!
3. Ziceți lui Dumnezeu: „Câtu-s de înfricoșate lucrurile Tale, Doamne! Întru mulțimea puterii Tale minți-vor Ție nepriiatinii Tăi. |

103v 4. Tot pământul să să închine Ție și să psălmuiască Ție, psalm zică numelui Tău”.

5. Veniți și vedeți lucrurile lui Dumnezeu, înfricoșat e întru sfaturi preste fiii oamenilor,
6. Cel ce întoarce marea întru uscat; în râu vor treace cu piciorul. Acolo ne vom veseli într-Însul,
7. Cel ce stăpâneaște întru puterea Sa în veac. Ochii Lui spre neamuri privesc; cei ce amărăsc să nu să înalță întru sâneși.
8. Binecuvântați, noroade, pre Dumnezeul nostru și auzit faceți glasul laudei Lui,

9. Celui ce au pus sufletul mieu la viiață și n-au dat spre plutire picioarele meale.
10. Că ne-ai cercat pre noi, Dumnezeule, cu foc ne-ai lămurit, precum să lămureaște argintul.
11. Băgatu-ne-ai în cursă, pus-ai năcazuri preste umărul nostru,
12. Pus-ai oamenii preste capetele noastre. Trecut-am prin foc și prin apă și ne-ai scos întru răpaus.
13. Întra-voiu în casa Ta întru arderi, da-voiu Ție făgăduințele meale,
14. Care le-au usibit buzele meale și au grăit gura mea în năcazul mieu.
15. Arderi de tot cu măduhă voiu aduce Ție, cu aprinderi de berbeci; aduce-ț-voiu boi cu țapi.
16. Veniți, auziți și voiu povesti, toți carii vă teameți de Dumnezeu, câte au făcut sufletului mieu.
17. Cătră Dânsul cu gura mea am strâgat || și l-am înălțat supt limba mea. 104r
18. Nedreptatea de-am văzut în inima mea, să nu mă auză Domnul.
19. Pentru aceaea m-au auzit Dumnezeu și au luat aminte glasul rugăciunii meale.
20. Bine e cuvântat Dumnezeu, Care n-au depărtat rugăciunea mea și mila Sa de la mine.

Întru sfârșit

1. **Întru laude, psalmul cântării lui David 66.**
2. Dumnezeu să Să milostivească spre noi și să ne blagoslovească; luminează fața Sa preste noi și ne miluiască,
3. Să cunoaștem pre pământ calea Ta, în toate neamurile moștenirea Ta.
4. Mărturisască-să Ție noroadele, Dumnezeule, mărturisască-să Ție noroadele toate,
5. Veselească-se și să să bucure neamurile, că judeci noroadele întru dreptate și neamurile pre pământ le povățuiești.
6. Mărturisească-să Ție noroadele, Dumnezeule, mărturisească-să Ție noroadele toate.
7. Pământul ș-au dat rodul său.
Blagoslovească-ne pre noi Dumnezeu, Dumnezeul nostru!
8. Blagoslovească-ne Dumnezeu și să să teamă de Dânsul toate marginile pământului.

Întru sfârșit

1. **Psalmul cântării lui David 67.**
2. Să Să scoale Dumnezeu și să să răsipească nepriiatinii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc.
3. Precum scade fumul, să scază; precum curge ceara de la fața focului, așa să piară păcătoșii de la fața lui Dumnezeu. |
4. Și drepții să să uspeteaze și să se bucure înaintea lui Dumnezeu și să să desfeteaze întru veselie. 104v
5. Cântați lui Dumnezeu psalm, ziceți numelui Lui, cale faceți Celui ce S-au suit preste apus, Domnul e numele Lui.
Bucurați-vă înaintea Lui; turbura-să-vor de la fața Lui,
6. A tatălui săracilor și a judecătoriului văduvelor,
Dumnezeu în locul Său cel sfânt,
7. Dumnezeu, care face a lăcui pre cei de un obiceaiu în casă,
Cel ce scoate pre cei legați întru tărie, aseaminea pre cei ce amărăsc, carii lăcuiesc în mormânturi.
8. Dumnezeule, când ieșiiai înaintea norodului tău, când treceai în pustie,
9. Pământul s-au cutremurat, că ceriurile au picăturat de cătră fața Dumnezeului Sinai, de cătră fața Dumnezeului Israil.
10. Ploaie de bunăvoie vei usebi, Dumnezeule, moștenirii Tale; și au slăbit, iară Tu o ai săvârșit.
11. Jivinile Tale vor lăcui într-însa; gătit-ai întru dulceața Ta săracului, Dumnezeule.
12. Domnul va da cuvânt celor ce binevestesc cu puteare multă,
13. Împăratul puterilor, al celui iubit, al celui iubit și a frumseații casii a împărți prăzile. ||
14. De ați dormi în mijlocul moșiilor, aripile porumbiții argințite și ceale dinnapoia dosului ei întru strălucire de aur. 105r

15. Când usibeaşte Cel Ceresc împăraţi preste dânsa, cu zăpadă să vor albi în Selmon.
16. Muntele lui Dumnezeu, munte gras.
Munte întegat, munte gras.
17. Pentru ce vă prepuneţi de munţii cei întegaţi?
Muntele în care bine au voit Dumnezeu a lăcui într-însul, că Domnul va lăcui întru sfârşit.
18. Carul lui Dumnezeu cu zeace mii înmulţit, mii de cei ce să veselesc; Domnul întru ei în Sinai, în cel sfânt.
19. Suitu-Te-ai întru-nălţime, robit-ai robimea, luat-ai daruri întru oameni,
Pentru că cei ce nu cred a să sălăşlui Domnul Dumnezeu.
20. Bine e cuvântat Domnul zioa, toată zioa norocită cale ne va face Dumnezeul mântuirilor noastre.
21. Dumnezeul nostru, Dumnezeu a mântui şi ale Domnului, ale Domnului ieşirile morţii.
22. Însă Dumnezeu va sfârma capetele nepriiatinilor Săi, creaştetul părului celor ce umblă întru greşalele sale.
23. Zis-au Domnul: „Din Vasan voiu întoarce, întoarce-voiu întru adâncul mării, |
105v 24. Să să întingă piciorul tău în sânge, limba cânilor tăi din neprietini de la dânsul".
25. Văzut-au umblările tale, Dumnezeule, umblările Dumnezeului mieu, a împăratului mieu care iaste în cel sfânt.
26. Mai nainte au apucat căpeteniile împreunaţi celor ce cânta, în mijlocul fecioarelor celor ce zicea în tâmpene:
27. „Întru adunări binecuvântaţi pre Dumnezeu, Domnul din izvoarăle lui Israil!"
28. Acolo Veniamin, tinerelul, întru răpirea minţii, căpeteniile Iudei, povăţuitorii lor, căpeteniile Zavolonului, căpeteniile Nethalimului.
29. Porunceaşte, Dumnezeule, puterii Tale, întăreaşte, Dumnezeule, aceasta carea ai făcut întru noi.
30. De la bisearica Ta în Ierusalim, Ţie vor aduce împăraţii daruri.
31. Ceartă fiarăle trestiii, adunarea taurilor în vacile noroadelor, să încuie afară pre cei ispitiţi cu argint.
Răsipeaşte neamurile care voiesc războaie.
32. Veni-vor soli din Eghipt; Ethiopiia mai nainte va apuca mâna ei lui Dumnezeu.
33. Împărăţiile pământului, cântaţi lui Dumnezeu, psălmuiţi Domnului, psălmuiţi lui Dumnezeu,
34. Carele S-au suit preste ceriul ceriului, spre răsărit. ||
106r Iată, va da glasului Său glasul puterii.
35. Daţi mărire lui Dumnezeu!; preste Israil, mare cuviinţa Lui şi puterea Lui în nori.
36. Minunat e Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil Însuşi va da puteare şi tărie norodului Său. Bine e cuvântat Dumnezeu.

1 **Întru sfârşit, pentru cei ce să vor schimba. David, 68.**
2 Mântuiaşte-mă, Dumnezeule, că au întrat ape până la sufletul mieu.
3 Înfiptu-m-am în noroiul adâncului şi nu iaste stare.
Venit-am în altul mării şi viforul m-au înecat.
4. Ostenit-am strâgând, răguşit-au grumazul mieu, scăzut-au ochii miei când mă nădăjduiesc spre Dumnezeul mieu.
5. Înmulţitu-s-au preste perii capului mieu cei ce mă urăsc în zădar.
Întăritu-s-au cei ce mă gonea, nepriiatinii miei, cu nedreptate. Ceale ce n-am jefuit, atunci plătiiam.
6. Dumnezeule, Tu ştii nepriceaperea mea şi greşalele meale de la Tine nu s-au ascuns.
7. Să nu să ruşinează întru mine cei ce Te aştaptă, Doamne, Doamne al puterilor.
Să nu să înfrunteaze pentru mine cei ce Te caută, Dumnezeul lui Israil.
106v 8. Că pentru Tine am suferit ocara, | acoperit-au ruşinea faţa mea.
9. Înstreinat m-am făcut fraţilor miei şi nimearnic fiilor maicii meale,
10. *Că râvna casii Tale m-au mâncat şi ocărâle celor ce Te ocărăsc au căzut asupra mea.

*Ioan 2, 17. Râm. 15, 3.

11. Şi am acoperit în post sufletul mieu, şi s-au făcut spre ocară mie.
12. Şi am pus văjmântul mieu sac, şi m-am făcut lor spre pildă.
13. Împrotiva mea grăia cei ce şedea în poartă şi împrotiva mea cânta cei ce bea vin.
14. Iară eu rugăciunea mea cătră Tine, Doamne; vreamea bunei plăceri, Dumnezeule.
Întru mulţimea milii Tale auzi-mă, întru adevărul mântuirii Tale.

15. Apucă-mă din tină, să nu mă afund; mântuiaşte-mă de cei ce mă gonesc şi de adâncurile apelor,
16. Să nu mă îneace viforul apei, nici să mă soarbă adâncul, nici să-ş silească asupra-m puţul gura sa.
17. Auzi-mă, Doamne, că bună e mila Ta; după mulţimea îndurărilor Tale caută spre mine.
18. Şi să nu-Ţi întorci faţa de la sluga Ta, că mă năcăjesc; degrabă mă auzi.
19. Ia aminte spre sufletul mieu şi izbăveaşte; pentru nepriiatinii miei izbăveaşte-mă.
20. Tu eşti probozirea mea şi ruşinea mea şi înfruntarea mea.
21. Înaintea Ta sânt toţi cei ce mă năcăjesc; || probozire au aşteptat sufletul mieu şi ticăloşie. 107r
Şi am aşteptat pre cel ce s-ar măhni împreună şi nu au fost; şi care m-ar mângăia, şi n-am aflat.
* Math. 27, 48. 22. *Şi au dat spre mâncarea mea fiere şi întru seatea mea m-au adăpat cu oţăt.
*Râm. 11, 9. 23. *Facă-să masa lor înaintea lor spre laţ şi spre răsplătiri şi spre zminteală;
24. Întunece-să ochii lor, să nu vază şi dosul lor pururea îl gârboveaşte;
25. Varsă preste dânşii mâniia Ta şi iuţimea mâniii Tale să-i cuprinză;
*Fapt. 1, 20. 26. *Facă-să lăcuirea lor pustiia şi în lăcaşurile lor nu fie cine să lăcuiască.
27. Că pre carele Tu l-ai bătut, ei l-au gonit şi spre durearea ranelor meale au adaos.
28. Adaoge fărădeleage preste fărădeleagea lor şi să nu între întru dreptatea Ta.
29. Şteargă-să din cartea celor vii şi cu cei drepţ să nu să scrie.
30. Eu sânt sărac şi cu dureare; mântuirea Ta, Dumnezeule, m-au sprijinit.
31. Lăuda-voiu numele lui Dumnezeu cu cântare şi-L voiu mări întru laudă.
32. Şi va plăcea lui Dumnezeu preste viţălul tinerel, ce-i răsar coarne şi unghii.
33. Vază săracii şi să se veselească; căutaţi pre Dumnezeu şi va fi viu sufletul vostru,
34. Că au auzit pre cei săraci Domnul şi pre legaţii Săi nu i-au urgisit.
35. Laude-L pre Dânsul ceriurile şi pământul, marea şi toate ce să târăiesc într-însăle. |
36. Că Dumnezeu va mântui Sionul şi să vor zidi cetăţile Iudei. 107v
Şi vor lăcui acolo şi spre moştenire îl vor dobândi.
37. Şi sămânţa robilor Lui îl vor stăpâni şi carii iubesc numele Lui vor lăcui într-însul.

1. Întru sfârşit, psalmul lui David, spre pomenire, că l-au mântuit Domnul, 69
2. Dumnezeule, spre agiutoriul mieu ia aminte. Doamne, a-mi ajuta grăbeaşte.
3. Ruşineaze-să şi să să înfrumteaze cei ce caută sufletul mieu.
4. Întoarcă-să înnapoi şi să să ruşineaze cei ce-m voiesc reale.
Întoarcă-să îndată şi ruşinându-să cei ce-m zic: „Bine e, bine e!”
5. Sălteaze şi să se veselească întru Tine toţi cei ce Te caută şi să zică pururea: „Mărească-Să Domnul!” carii iubesc mântuirea Ta.
6. Iară eu mişel şi sărac sânt, Dumnezeule, ajută-mi!
Ajutoriul mieu şi izbăvitoriul mieu eşti Tu, Doamne, nu zăbovi!

Psalmul lui David

1. A fiilor lui Ionadav şi a celor mai întâiu robiţi, 70
Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu mă ruşinez în veac.
2. Întru dreptatea Ta izbăveaşte-mă şi mă scoate, pleacă cătră mine ureachea Ta şi mă mântuiaşte.
3. Fii mie spre Dumnezeu scutitoriu şi spre loc întărit, să mă mântuieşti, ||
4. Că întărirea mea şi scăparea mea eşti Tu. 108r
Dumnezeul mieu, izbăveaşte-mă din mâna păcătosului şi din mâna călcătoriului de leage şi a celui ce face strâmbătate,
5. Că Tu eşti aşteptarea mea, Doamne, Doamne, nădeajdea mea din tinereaţele meale.
6. Întru Tine m-am întărit din pântece, din zgăul maicii meale, Tu eşti acoperitoriul mieu.
Întru Tine e cântarea mea pururea.
7. Ca o minune m-am făcut multora şi Tu, ajutătoriu tare.
8. Umple-să gura mea de laudă, să laud mărirea Ta, toată zioa mare cuviinţa Ta.
9. Să nu mă leapezi în vreamea bătrâneaţelor, când va scădea vârtutea mea, să nu mă laşi.
10. Că mi-au zis nepriiatinii miei şi cei ce păzea sufletul mieu sfat au făcut întruna,

11. Zicând: „Dumnezeu l-au părăsit, goniți-l și-l prindeți, că nu iaste cel ce izbăvească”.
12. Dumnezeule, să nu Te depărtezi de la mine; Dumnezeul mieu, spre ajutoriul mieu ia aminte!
13. Să să rușineaze și să scază cei ce hulesc sufletul mieu, să să acopere cu ocară și cu rușine cei ce caută ceale reale mie.
14. Iară eu pururea voiu nădăjdui și voiu adaoge preste toată lauda Ta.
15. Gura mea va vesti dreptatea Ta, toată zioa mântuirea Ta,
Că n-am cunoscut scrisoarea. Întra-voiu întru puterile Domnului; |
108v 16. Doamne, aduce-m-voiu aminte de dreptatea Ta numai.
17. Dumnezeule, învățatu-m-ai din tinereațele meale și până acum voiu vesti minunile Tale.
18. Și până la bătrâneațe și cărunteațe, Dumnezeule, să nu mă părăsăști până voiu vesti brațul Tău la tot neamul cel viitoriu,
Puterea Ta,
19. Și dreptatea Ta, Dumnezeule, până la ceale înalte, care ai făcut măriri. Dumnezeule, cine e aseaminea Ție?
20. Câte ai arătat mie năcazuri multe și reale și, întorcându-Te, m-ai înviiat și din adâncurile pământului iarăși m-ai scos.
21. Înmulțit-ai mărirea Ta și, întorcându-Te, m-ai mângăiat.
22. Că și eu mă voiu mărturisi Ție; în vase de cântare adevărul Tău, Dumnezeule, psălmui-voiu Ție în alăută, sfântul lui Israil.
23. Bucura-se-vor buzele meale când voiu cânta Ție și sufletul mieu, care l-ai răscumpărat.
24. Ci și limba mea toată zioa va cugeta dreptatea Ta, când să vor rușina și să vor înfrunta cei ce caută ceale reale mie.

1. Psalmul spre Solomon 71
2. Dumnezeule, giudecata Ta împăratului o dă și dreptatea Ta fiiului împăratului,
A giudeca norodul Tău în dreptate și pre săracii Tăi întru judecată.
3. Primească munții pacea norodului și dealurile, dreptatea.
109r 4. Judeca-va săracii norodului și va mântui fiii || săracilor și va smeri pe cel clevetitoriu.
5. Și va rămânea cu soarele și mai nainte de lună, în neam și în neam.
6. Pogorî-Să-va ca ploaia pre lână și ca picăturile ce pică pre pământ.
7. Răsări-va în zilele Lui dreptatea și prisosirea păcii până ce să va lua luna.
8. Și va stăpâni de la mare până la mare și de la râu până la marginile pământului.
9. Înaintea Lui vor cădea Ethiopiianii și nepriiatinii lui vor linge pământul.
10. Împărații Tharsisului și ostroavele daruri vor aduce; împărații aravilor și Sava daruri vor aduce.
11. Și să vor închina Lui toți împărații pământului, toate neamurile vor sluji Lui.
12. Că va izbăvi pre cel sărac de la cel putearnic și pre cel sărac căruia nu iaste ajutoriu.
13. Ierta-va săracului și mișelului și sufletele săracilor va mântui.
14. Din camete și nedreptate va răscumpăra sufletele lor și cinstit numele Lui înaintea lor.
15. Și va grăi și I să va da din aurul Araviii și să vor închina dintr-Însul pururea; toată zioa bine-l vor cuvânta.
109v 16. Și va fi tărie pre pământ preste vârfurile munților. Înălța-să-va mai presus de Li|van rodul Lui și vor înfluri din cetate ca iarba pământului.
17. Fie numele Lui binecuvântat în veaci; mai nainte de soare rămâne numele Lui.
Și să vor blagoslovi într-Însul toate sămințiile pământului și toate neamurile Îl vor mări.
18. Bine e cuvântat Domnul, Dumnezeul lui Israil, Carele au făcut minuni sângur.
19. Și bine e cuvântat numele măririi Lui în veac și să va umplea de mărirea Lui tot pământul. Fie, fie!
20. Scăzut-au laudele lui David, fiiul lui Iese

1. Psalmul lui Asaf 72
Cât e de bun Dumnezeul lui Israil celor drepți cu inima!
2. Iară mie puțin nu mi s-au clătit picioarele, puțân nu s-au vărsat pașii miei.
3. Că am răvnit asupra celor fără leage, pacea păcătoșilor văzând,
4. Că nu iaste privire morții lor și întărire în rana lor.
5. Întru osteneala oamenilor nu sânt și cu oamenii nu vor lua bătăi.

6. Pentru aceaea i-au cuprins mândriia, acoperitu-s-au cu nedreptatea şi cu păgânătatea sa.
7. Ieşit-au ca din său nedreptatea lor, trecut-au întru dragostea inimii.
8. Gândit-au şi au grăit vicleşug, ne| |dreptate spre înălţime au grăit. 110r
9. Pus-au spre ceriu gura sa şi limba lor au trecut pre pământ.
10. Pentru aceaea să va întoarce norodul mieu aici şi zile pline să vor afla întru dânşii.
11. Şi au zis: „Cum şti Dumnezeu şi de iaste cunoştinţă întru Cel Înalt?
12. Iată, aceştia păcătoşii şi carii prisosesc, în veac au cuprins bogăţii”.
13. Şi am zis: „Aşa dară, fără pricină am îndreptat inima mea şi am spălat între cei nevinovaţi mânile meale.
14. Şi am fost bătut toată zioa şi mustrarea mea în dimineţi”.
15. De ziceam: „Povesti-voiu aşa: «Iată, neamul fiilor tăi l-am lepădat».
16. Socoteam să cunosc aceasta; osteneală iaste înaintea mea,
17. Până voiu întra în sfinţitoriul lui Dumnezeu şi voiu înţăleage întru ceale de apoi ale lor.
18. Însă pentru vicleşuguri le-ai pus; oborâtu-i-ai când să înălţa;
19. Cum s-au făcut spre pustiire!; îndată şi au scăzut; perit-au pentru fărăleagea sa.
20. Ca visul celor ce să scoală, Doamne, în cetatea Ta chipul lor de nimică îl vei face. |
21. Că s-au aprins inima mea şi rărunchii miei s-au schimbat. 110v
22. Şi eu la nimica sânt adus şi n-am cunoscut,
23. Ca un dobitoc m-am făcut la tine. Şi eu pururea cu Tine.
24. Ţinut-ai mâna dreaptii meale şi întru vrearea Ta m-ai povăţuit şi cu mărire m-ai priimit.
25. Că ce-m iaste mie în ceriu? Şi de la Tine ce am voit pre pământ?
26. Scăzut-au trupul mieu şi inima mea, Dumnezeul inimii meale şi partea mea, Dumnezeule, în veac.
27. Că iată, cei ce să deportează de la Tine vor peri; pierdut-ai pre toţi carii curvesc de la Tine.
28. Iară mie a mă lipi de Dumnezeu bine iaste; a pune întru Domnul Dumnezeu nădejdea mea, să vestesc toate laudele Tale în porţile featii Sionului.

1. **Înţeleagerii lui Asaf 73**
Pentru ce, Dumnezeule, ne-ai lepădat până în sfârşit? Mâniiatu-s-au iuţimea Ta preste oile păşunii Tale?
2. Adu-Ţi aminte de adunarea Ta carea ai stăpânit din-ceput.
Răscumpărat-ai toiagul moştenirii Tale, muntele Sionului în care ai lăcuit într-însul.
3. Râdică mânile Tale preste mândriia lor || întru sfârşit; câte au viclenit nepriiatinul întru cel sfânt. 111r
4. Şi s-au fălit cei ce Te urăsc în mijlocul praznicului Tău.
Pus-au seamnele sale, seamne
5. Şi n-au cunoscut, ca întru ieşire mai presus. Ca într-o pădure de leamne, cu săcuri
6. Au tăiat uşile ei întru aceastaşi, cu săcure şi cu bardă o au surpat.
7. *Ars-au cu foc sfinţitoriu Tău, în pământ au spurcat lăcaşul numelui Tău. (*4 Împăr. 25, 9.)
8. Zis-au întru inima sa, rudeniia lor împreună: „Să facem a înceta toate zilele lui Dumnezeu ceale de sărbătoare de pre pământ”.
9. Seamnele noastre nu le-am văzut, nu ieste încă proroc şi pre noi nu ne va mai cunoaşte.
10. Până când, Dumnezeule, va ocărî nepriiatinul? Întărâtă protivnicul numele Tău întru sfârşit?
11. Pentru ce întorci mâna Ta şi dreapta Ta din mijlocul sânului Tău întru sfârşit?
12. *Iară Dumnezeu, împăratul nostru, mai nainte de veaci, au făcut mântuire în mijlocul pământului. (*Luc. 1, 68.)
13. Tu ai întărit întru puterea Ta marea; zdrobit-ai capetele bălaurilor în ape.
14. Tu ai sfărmat capetele bălaurului, datu-l-ai mâncare noroadelor arapilor.
15. Tu ai rupt izvoarăle şi răpejunile, Tu ai săcat râurile Ethanului.
16. A Ta iaste zioa şi a Ta iaste noaptea; | Tu ai săvârşit zorile şi soarele. 111v
17. Tu ai făcut toate marginile pământului; vara şi primăvara Tu le-ai zidit.
18. Adu-Ţi aminte de aceasta: nepriiatinul au ocărât pre Domnul şi norodul cel fără minte au întărâtat numele Tău.
19. Să nu dai fiarălor sufletele ce să mărturisesc Ţie şi sufletele săracilor Tăi să nu le uiţ întru sfârşit.
20. Caută spre aşezământul Tău, că s-au umplut cei întunecaţi ai pământului de casele fărădelegilor.

21. Să nu să întoarcă ruşinat cel smerit; săracul şi mişelul vor lăuda numele Tău.
22. Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pricina Ta! Adu-ţi aminte de ocărâle Tale celor ce de către cel nepriceput sânt toată zioa.
23. Nu uita glasul nepriiatinilor Tăi; mândriia celor ce Te urăsc s-au înălţat pururea.

1. Întru sfârșit, să nu strâci! Psalmul cântării lui Asaf 74
2. Mărturisi-ne-vom Ţie, Dmnezeule, mărturisi-ne-vom şi vom chema numele Tău.
Povesti-vom minunile tale.
3. „Când voiu lua vreame, Eu dreptăţile voiu judeca.
4. Topitu-s-au pământul şi toţi carii lăcuiesc într-însul. Eu am întărit stâlpii lui".
5. Zis-am celor fără leage: „Nu faceţi fărăleage!" Şi celor ce grăiesc: „Nu vă înălţareţ cornul! ||
112r 6. Nu vă rădicaţi spre înălţime cornul vostru, nu grăireţi împrotiva lui Dumnezeu nedreptate!"
7. Că nici de la răsărit, nici de la apus, nici de la munţii pustii,
8. Că Dumnezeu judecătoriu iaste;
Pre acesta smereaşte şi pre acesta înalţă.
9. Că păharul e în mâna Domnului, cu vin neamestecat, plin de amestecătură.
Şi au plecat din ceasta în ceasta, însă drojdiile lui nu s-au deşertat; bea-vor toţi păcătoşii pământului.
10. Iară eu voiu vesti în veac, cânta-voiu Dumnezeului lui Iacov.
11. Şi toate coarnele păcătoşilor voiu zdrobi şi să vor înâlţa coarnele dreptului.

1. Întru sfârșit, întru cântări. Psalmul lui Asaf. Cântarea asupra asiriianilor 75
2. Cunoscut e în Iudeia Dumnezeu, în Israil mare e numele Lui.
3. Şi s-au făcut în pace locul Lui şi lăcaşul Lui în Sion.
4. Acolo au zdrobit tăriile arcelor, pavăza, sabia şi războiul.
5. Luminând Tu minunat din munţii cei veacinici.
6. Turburatu-s-au toţi cei nepricepuţi cu inima, dormit-au somnul său şi nimica au aflat toţi bărbaţii bogăţii în mânile sale.
7. De certarea Ta, Dumnezeul lui Iacov, adormit-au cei ce încălecase pre cai.
8. Tu înfricoşat eşti şi cine va sta împrotivă Ţie? De atunci e mâniia Ta. |
112v 9. Din ceriu auzită ai făcut judecata Ta. Pământul s-au cutremurat şi s-au alinat,
10. Când s-ar scula la judecată Dumnezeu să mântuiască pre toţ blânzii pământului.
11. Că gândirea omului să va mărturisi Ţie şi rămăşiţele gândului zi de praznic va face Ţie.
12. Făgăduiţi şi răsplătiţi Domnului, Dumnezeului vostru, toţi carii împrejurul Lui aduceţi daruri
Celui înfricoşat
13. Şi Celui ce ia duhul căpeteniilor, Celui groaznic la împăraţii pământului.

1. Întru sfârșit, pentru Idithum. Psalmul lui Asaf 76.
2. Cu glasul mieu către Domnul am strâgat, cu glasul mieu către Dumnezeu şi mi-au luat aminte.
3. În zioa năcazului mieu, pre Dumnezeu am căutat, cu mânile meale noaptea împrotiva Lui, şi nu m-am amăgit.
Lepădat-au a să mângăia sufletul mieu.
4. Adusu-mi-am aminte de Dumnezeu şi m-am desfătat şi m-am sârguit şi au slăbit duhul mieu.
5. Apucat-au înainte străjii ochii miei, turburatu-m-am şi n-am grăit.
6. Gândit-am la zilele ceale de demult şi anii cei veacinici în minte am avut.
7. Şi cugetam noaptea cu inima mea şi mă tânguiam şi să măhnea duhul mieu. ||
113r 8. Au doară în veac va lepăda Dumnezeu, au nu va adaoge a mai binevoi încă?
9. Au întru sfârşit mila Sa o va tăia din neam în neam?
10. Au va uita a Să milostivi Dumnezeu sau va ţânea întru mâniia Sa milele Sale?
11. Şi am zis: „Acum am început; aceasta e schimbarea dreaptei Celui Preaînalt".
12. Adusu-mi-am aminte de lucrurile Domnului, că-m voiu aduce aminte din-ceput de milele Tale.
13. Şi voiu cugeta întru toate lucrurile Tale şi întru meşteşugirile Tale mă voiu deprinde.

14. Dumnezeule, întru cel sfânt calea Ta; cine e Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru?
15. Tu eşti Dumnezeu carele faci minuni. Cunoscută ai făcut întru noroade putearea Ta.
16. Răscumpărat-ai în braţul Tău norodul Tău, fiii lui Iacov şi a lui Iosif.
17. Văzutu-Te-au apele, Dumnezeule, văzutu-Te-au apele şi s-au temut, turburatu-s-au adâncurile,
18. Mulţimea sunetului apelor. Glas au dat norii, că săgeţile Tale trec.
19. Glasul tunetului Tău în roată.
Luminat-au fulgerele Tale lumea, clătitu-s-au şi s-au cutremurat pământul.
20. În mare calea Ta şi cărările Tale în ape multe şi urmele tale nu să vor cunoaşte.
*Ieşir. 14, 29. 21. *Povăţuit-ai ca oile norodul Tău, în mâna lui Moisi şi a lui Aaron. |

1. **Înţăleagerii lui Asaf 77** 113v
Luaţi aminte, norodul mieu, leagea mea; plecaţi ureachiia voastră spre graiurile gurii meale.
2. Deşchide-voiu în pilde gura mea; grăi-voiu vorbele ceale din început,
3. Câte am auzit şi le-am cunoscut şi părinţii noştri ne-au povestit.
4. Nu s-au tăinuit de la fiii lor întru alt neam, vestind laudele Domnului şi puterile Lui şi numele care ai făcut.
5. Şi au deşteptat mărturii întru Iacov şi leage au pus în Israil.
Câte au poruncit părinţilor noştri cunoscute a le face fiilor săi,
6. Să cunoască alt neam,
Fiii carii să vor naşte şi să vor scula şi vor spune fiilor săi,
7. Să puie întru Dumnezeu nădeajdea sa şi să nu uite lucrurile lui Dumnezeu şi poruncile Lui să le caute.
8. Să nu fie ca părinţii lor, rudă întoartă şi amârâtoare, rudă carea nu ş-au îndreptat inima şi nu s-au încredinţat cu Dumnezeu duhul ei.
9. Fiii lui Efrem încordând şi slobozând arcul, întorsu-s-au în zi de războiu.
10. N-au păzit aşezământul lui Dumnezeu şi în leagea Lui n-au vrut a umbla. ||
11. Şi au uitat facerile Lui de bine şi minunile Lui care le-au arătat. 114r
12. Înaintea părinţilor lor au făcut minuni, în pământul Eghiptului, în câmpul Taneos.
*Ieşir. 14, 22. 13. *Desfăcut-au marea şi i-au trecut şi au pus apele ca un foale.
14. Şi i-au povăţuit cu nor zioa, şi toată noaptea cu lumină de foc.
*Ieşir. 17, 6. 15. *Desfăcut-au piatra în pustie şi i-au adăpat ca întru adânc mult;
Psalm. 104, 41. 16. Şi au scos apă din piatră şi au pogorât ca râurile apele.
17. Şi au adaos încă a păcătui Lui, spre mâniia a întărâta pre Cel Preaînalt în cea fără apă.
18. Şi au ispitit pre Dumnezeu întru inimile sale, să ceară bucate sufletelor sale.
19. Şi rău au grăit de Dumnezeu şi au zis: „Au doară va putea Dumnezeu a găti masă în pustie?
20. Că au lovit piatra şi au curs ape şi răpegiunile s-au vârsat. Au doară şi pâine poate a da sau a găti masă norodului Său?"
*Numer. 12, 1. 21. *Pentru aceaea au auzit Domnul şi au mai răbdat şi foc s-au aprins în Iacov şi mânie s-au suit preste Israil,
22. Că n-au crezut în Dumnezeu, nici au nădăjduit spre mântuirea lui. |
23. Şi au poruncit norilor deasupra şi uşile ceriului au deşchis. 114v
*Ieşir. 16, 4. 24. *Şi le-au pluat mană spre mâncare şi pâine cerească le-au dat.
*Numer. 11, 7. 25. *Pâinea îngerilor au mâncat omul, bucate le-au trimis în prisosire.
Ioan 6, 31. 26. *Trecut-au austrul din ceriu şi au adus în putearea sa vântul de la Africa.
1 Corith. 10, 3. 27. Şi au ploat preste ei ca pulberea cărnurile şi ca năsipul mării paseri zburătoare.
*Numer. 11, 31. 28. Şi au căzut în mijlocul taberilor lor, împrejurul corturilor lor.
29. Şi au mâncat şi s-au săturat foarte şi pofta lor le-au dat lor;
30. Nu s-au lipsit de pofta sa.
*Numer. 11, 33. *Încă bucatele lor era în gura lor,
31. Şi mâniia lui Dumnezeu s-au suit preste dânşii şi au ucis pre cei graşi ai lor, şi pre cei aleşi ai lui Israil i-au împiedecat.
32. Întru toate aceastea au mai păcătuit şi n-au crezut minunile Lui.
33. Şi au scăzut întru deşertăciune zilele lor şi anii lor cu degrabă.
34. Când îi ucidea, Îl căuta şi să întorcea şi mâneca la El.
35. Şi ş-au adus aminte că Dumnezeu ajutoriul lor iaste şi Dumnezeul cel înalt răscumpărărtoriul lor iaste. ||

115r 36. Și L-au iubit în gura sa și cu limba sa l-au mințit,
37. Iară inima lor nu era dreaptă cu Dânsul, nici au fost credincioși în așezământul Lui.
38. Iară El iaste îndurat și Să va milostivi spre păcatele lor și nu-i va pierde. Și au prisosit a-Ș întoarce mâniia și n-au aprins toată mâniia Sa.
39. Și Ș-au adus aminte că trup sânt, duh ce treace și nu să întoarce.
40. De câte ori L-au amărât în pustie, spre mânie L-au întărâtat în cea fără apă?
41. Și s-au întors și au ispitit pre Dumnezeu și pre sfântul lui Israil L-au întărâtat.
42. Nu ș-au adus aminte de mâna Lui în zioa în carea i-au răscumpărat din mâna celui ce-i năcăjea,
43. Pre cât au pus în Eghipet seamnele Sale și minunile Sale în câmpul Taneos.
44. *Și au întors în sânge râurile lor și fântânile lor, să nu bea. *Ieșir. 7, 20.
45. *Trimis-au asupra lor muscă cânească și i-au mâncat, și broască și i-au pierdut; *Ieșir. 8, 16, 24.
46. Și au dat păliciunii rodurile lor și ostenealele lor, lăcustelor; Ieșir. 10, 15.
47. *Și au ucis cu grindine viile lor, și duzii lor cu brumă; *Ieșir. 9, 25.
115v 48. Și au dat grindinii dobitoacele lor | și moștenirea lor, focului;
49. Trimis-au preste ei mâniia urii Sale și iuțime și mânie și năcaz, trimiteri prin îngeri răi;
50. Cale au făcut cărării mâniii Sale, n-au cruțat de moarte sufletele lor, și dobitoacele lor în moarte le-au închis.
51. *Și au lovit tot întâiul născut în pământul Eghiptului, pârga a toate ostenealele lor în lăcașurile lui Ham. *Ieșir. 12, 29.
52. Și au râdicat ca oile norodul Său și i-au dus ca o turmă în pustie
53. Și i-au povățuit în nădeajde și nu s-au temut; *și nepriiatinii lor i-au acoperit marea. *Ieșir. 14, 27.
54. Și i-au băgat în muntele sfințeniii Sale, în muntele care l-au căștigat dreapta Lui. Și au lepădat de la fața lor neamuri *și cu soarte le-au împărțit pământul cu fune de împărțire; *Iosue 13, 7.
55. Și a lăcui au făcut în corturile lor neamurile lui Israil.
56. Și au ispitit și au întărâtat pre Dumnezeul cel înalt și mărturiile Lui nu le-au păzit.
57. Și s-au întors și n-au țânut legătura ca și părinții lor, întorsu-s-au întru arcu strâmb.
58. Spre mânie L-au întărâtat în dealurile Sale și întru ceale cioplite ale Sale spre pizmuire L-au chemat.
59. Auzit-au Dumnezeu și au urgisit și la nimica foarte au strâns pre Israil
116r 60. *Și au lepădat cortul Silomului, cor||tul său unde au lăcuit între oameni. *1 Împăr. 4, 4.
61. Și au dat spe robie vârtutea lor și frumseațea lor în mânile nepriiatinului. Ierem. 7, 12.
62. Și au închis în sabie norodul său și moștenirea sa o au urât.
63. Tinerii lor i-au mâncat focul și fecioarele lor nu s-au jelit.
64. Preoții lor de sabie au căzut și văduvele lor nu să plângea.
65. Și S-au deșteptat ca cel ce doarme Domnul, ca un putearnic amețit de vin.
66. Și au lovit nepriiatinii săi dinnapoi, ocară veacinică le-au dat.
67. Și au lepădat cortul lui Iosif și neamul lui Efrem n-au ales,
68. Ci au ales neamul Iudii, muntele Sionului care l-au iubit.
69. Și au zidit ca unicornul sfințeniia Sa pre pământ, carea o au întemeiat în veaci.
70. Și au ales pre David sluga Sa și l-au luat de la turmele oilor, de după ceale fătătoare l-au luat,
71. A paște pre Iacov, sluga Sa, și pre Israil, moștenirea Sa.
72. Și i-au păscut întru nevinovățiia inimii sale și întru înțeleagerile mânilor sale i-au povățuit.

1. Psalmul lui Asaf 78

116v Dumnezeule, venit-au neamurile în moștenirea Ta, | spurcat-au sfântă bisearica Ta, pus-au Ierusalimul ca o păzitoare de poame.
2. Pus-au stârvurile slugilor Tale mâncarea paserilor ceriului, cărnurile sfinților Tăi, fiarălor pământului.
3. Vărsat-au sângele lor ca apa împregiurul Ierusalimului și nu era cine să-i îngroape.
4. Făcutu-ne-am ocară vecinilor noștri, batjocură și râs celor dinprejurul nostru.
5. Până când, Doamne, Te vei mâniia? Întru sfârșit? Aprinde-să-va ca focul râvna Ta?
6. *Varsă mâniia Ta preste neamurile care nu Te cunosc și preste împărățiile care numele Tău nu l-au chemat; *Ieremie 10, 25.
7. Că au mâncat pre Iacov și locul lui l-au pustiit.
8. *Să nu pomenești fărădelegile noastre ceale de demult, degrabă să ne întâmpine îndurările Tale, că am sărăcit foarte. *Isaie 64, 9.

9. Ajută-ne, Dumnezeule, Mântuitoriul nostru, și pentru mărirea numelui Tău, Doamne, izbăveaște-ne și curățeaște păcatele noastre pentru numele Tău,
10. Ca nu cumva să zică în neamuri: „Unde iaste Dumnezeul lor?” Și să se cunoască în neamuri, înaintea ochilor noștri
Izbânda sângelui slujilor tale celui vărsat.
11. Între înaintea Ta suspinul celor ferecați; după mărirea brațului tău stăpâneaște fiii celor omorâți. ||
12. Și răsplăteaște vecinilor noștri de șapte ori în sânul lor ocara lor cu carea Te-au probozit, Doamne. 117r
13. Iară noi, norodul Tău și oile pășunii Tale, ne vom mărturisi Ție în veac,
În neam și în neam vom vesti lauda Ta.

1. Întru sfârșit, pentru cei ce să vor schimba. Mărturia lui Asaf. Psalmul 79
2. Cela ce paști pre Israil, ia aminte! Cel ce povățuiești ca pre o oaie pre Iosif, Cel ce șezi pre hieruvimi, arată-Te!
3. Înaintea lui Efreem, Veniamin și Manasse,
Deștaptă puterea Ta și vino să ne mântuiești!
4. Dumnezeule, întoarce-ne și arată fața Ta și ne vom mântui.
5. Doamne, Dumnezeul puterilor, până când Te vei mâniia spre ruga robilor Tăi?
6. Hrăni-ne-vei cu pâine de lacrămi și beutură ne vei da în lacrămi cu măsură.
7. Pusu-ne-ai spre prigonire vecinilor noștri și nepriiatinii noștri ne-au bajocorit.
8. Dumnezeul puterilor, întoarce-ne și arată fața Ta și ne vom mântui.
9. Viia din Eghipet o ai mutat, gonit-ai neamurile și o ai sădit.
10. Povățuitoriu călii ai fost înaintea ei, sădit-ai rădăcinile ei și ai împlut pământul.
11. Acoperit-au munții umbra ei și mlădițele ei, pre chedrii lui Dumnezeu.
12. Întins-au vițele sale până la mare și până la râu odrazlele ei. |
13. Pentru ce ai strâcat gardul ei și o culeg toți carii trec pre cale? 117v
14. Surpatu-o-au vierul din pădure și cel usăbit sălbatec o au păscut.
15. Dumnezeul puterilor, întoarce-Te și caută din ceriu și vezi și cercetează viia aceasta,
16. Și o fă desăvârșit, carea o au sădit dreapta Ta, și preste fiiul omului care l-ai întărit Ție.
17. Arsă cu foc și săpată; de către certarea feații Tale vor peri.
18. Fie mâna Ta preste bărbatul dreaptii Tale și preste fiiul omenesc care l-ai întărit Ție.
19. Și nu ne depărtăm de la Tine, viia-ne-vei și numele Tău vom chema.
20. Doamne, Dumnezeul puterilor, întoarce-ne și arată fața Ta și ne vom mântui.

Întru sfârșit

1. Pentru teascuri, psalmul lui Asaf 80
2. Bucurați-vă lui Dumnezeu, ajutoriului nostru, străgați Dumnezeului lui Iacov.
3. Luați psalm și dați tâmpănă, în psaltire îmfrâmțășată cu alăută.
4. Trâmbitați în lună noao cu trâmbiță, în zioa cea binevestită a sărbătorii voastre.
5. Că poruncă în Israil iaste și judecată Dumnezeului Iacov.
*Facer. 41, 29. 6. *Mărturie în Iosif l-au pus când ieșiia din pământul Eghiptului; limba carea nu o știusă o au auzit. ||
7. Scos-au de supt sarcine spinarea lui, mânile lui în cojniță au slujit: 118r
8. „Întru necaz M-ai chemat și te-am izbăvit, auzitu-te-am întru ascundere de vifor, *cercatu-te-am la Apa Prigonirii. *Ieșir. 17, 5.
9. Ascultă, norodul Mieu, și te voiu mărturisi, Israile, de Mă vei asculta.
*Ieșir. 20, 3. 10. *Nu va fi întru tine Dumnezeu nou, nici te vei închina dumnezeului strein.
11. Că Eu sânt Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos din pământul Eghiptului. Lărgeaște-ț gura și o voiu umplea.
12. Și n-au ascultat norodul Mieu glasul Mieu și Israil nu s-au uitat la Mine.
*Fapt. 14, 15. 13. *Și i-am slobozit după poftele inimii lor; duce-să-vor întru meșteșugirile sale.
*Varoh. 3, 13. 14. *De M-ar fi auzit norodul Mieu, Israil în căile Meale de ar fi umblat,
15. Întru nimica doară aș fi smerit nepriiatinii lor, și preste cei ce-i năcăjesc aș fi trimis mâna Mea”.
16. Nepriiatinii Domnului I-au mințit Lui și va fi vreamea lor în veaci.
17. Și i-au hrănit din grăsimea grâului și din piatră cu miere i-au săturat.

1. **Psalmul lui Asaf 81**
Dumnezeu au stătut întru adunarea dumnezeilor, iară în mijloc pre dumnezei judecă.
2. Până când judecaţi nedreptate şi feaţele păcătoşilor luaţi?
118v 3. Judecaţi mişelului şi săracului, pre | cel smerit şi săracul îndreptaţi.
4. *Scoateţi săracul şi mişelul, din mâna păcătosului îl izbăviţi. *Pilde 24, 11.
5. N-au cunoscut, nici au înţăles, întru întunearec umblă; clăti-să-vor toate temeliile pământului.
6. *Eu am zis: „Dumnezei sânteţi şi fiii Celui Înalt toţi". *Ioan 10, 34.
7. Iară voi ca oameni muriţi şi ca unul din căpetenii cădeţi.
8. Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că tu vei moşteni întru toate neamurile!

1. **Cântarea Psalmului lui Asaf 82**
2. Dumnezule, cine va fi aseaminea Ţie? Nu tăcea, nici Te umblânzi, Dumnezeule!
3. Că, iată, nepriiatinii Tăi au sunat şi cei ce Te urăsc au rădicat capul.
4. Asupra norodului Tău au meşteşugit sfat şi au cugetat asupra sfinţilor Tăi.
5. Zis-au: „Veniţi şi să-i pierdem din neam şi să nu să mai pomenească numele lui Israil!"
6. Că au cugetat cu o inimă, împreună împrotiva Ta aşezământ au pus
7. Corturile idumeilor şi ismailiteanii, Moav şi agareanii,
8. Gheval şi Ammon şi Amalic, cei de alt neam cu cei ce lăcuiesc în Tir.
9. Că şi Asur au venit cu dânşii; făcutu-s-au spre ajutoriu fiilor lui Lot.
10. Fă-le lor ca lui *Madiam şi Sisarii, ca lui **Iavim în răpegiunea Chison. *Judec. 7, 22.
11. Perit-au în Endor, făcutu-s-au ca gunoiul pământului. || **Jud. 4, 15.
119r 12. *Pune căpeteniile lor ca pre Oriv şi Ziv şi **Zevee şi Salmana, toate căpeteniile lor, *Jud. 4, 24.
13. Carii au zis: „Cu moştenire să stăpânim jârtvelnicul lui Dumnezeu". Jud. 7, 25.
14. Dumnezeul Mieu, pune-i ca roata şi ca păiuşul înaintea feaţii vântului, Jud. 8, 21.
15. Ca focul care arde pădurea şi ca văpaia carea arde munţii,
16. Aşa îi vei goni întru viforul Tău şi întru mâniia Ta îi vii turbura.
17. Umple faţa lor de ocară şi vor căuta numele tău, Doamne.
18. Ruşineze-se şi să să turbure în veacul veacului şi să se ruşineaze şi să piară.
19. Şi să cunoască că numele-Ţi iaste Domnul, Tu sângur Preaînalt preste tot pământul.

Întru sfârşit

1. **Pentru teascurile fiilor lui Core. Psalmul 83.**
2. Câtu-s de iubite lăcaşurile Tale, Doamne al puterilor!
3. Doreaşte şi să sfârşaşte sufletul mieu spre curţile Domnului. Inima mea şi trupul mieu s-au bucurat de Dumnezeul cel viu.
4. Că paserea ş-au aflat casă şi turtureaoa cuib eişi, unde va pune puii săi,
Oltarele Tale, Doamne al puterilor, Împăratul mieu şi Dumnezeul mieu!
5. Fericiţi carii lăcuiesc în casa Ta, Doamne, în veacii veacilor te vor lăuda. |
119v 6. Fericit bărbatul a căruia iaste ajutoriul de la Tine; suişuri în inima sa au pus,
7. În valea lacrămilor, în locul care au pus;
8. Că blagoslovenie va da cel ce pune leage. Mearge-vor din puteare în puteare, vedea-să-va Dumnezeul dumnezeilor în Sion.
9. Doamne, Dumnezeul puterilor, auzi rugăciunea mea, în urechi bagă, Dumnezeul lui Iacov!
10. Scutitoriul nostru, vezi, Dumnezeule, şi caută în faţa unsului Tău!
11. Că mai bună e o zi în curţile Tale preste mii;
Ales-am a fi lepădat în casa Dumnezeului mieu, mai vârtos decât a lăcui în lăcaşurile păcătoşilor.
12. Că mila şi adevărul iubeaşte Dumnezeu, daru şi mărire va da Domnul;
13. Nu va lipsi de bunătăţi pre cei ce umblă întru nevinovăţie. Doamne al puterilor, fericit omul care nădăjduiaşte întru Tine!

1. **Întru sfârşit, fiilor lui Core. Psalmul 84.**
2. Blagoslovit-ai, Doamne, pământul Tău, întors-ai robimea lui Iacov.
3. Lăsat-ai fărădeleagea norodului Tău, acoperit-ai toate păcatele lor.
4. Potolit-ai toată mâniia Ta, întorsu-Te-ai de către mâniia iuţimii Tale.
5. Întoarce-ne pre noi, Dumnezeul mântuirii noastre, şi întoarce mâniia Ta de la noi.

6. Au doară în veac Te vei mâniia spre noi sau vei întinde mănia Ta din neam în neam? ||
7. Dumnezeule, Tu, întorcându-Te, ne vei înviia şi norodul Tău să va veseli întru Tine. 120r
8. Arată noao, Doamne, mila Ta şi mântuirea Ta o dă noao!
9. Auzi-voiu ce va grăi întru mine Domnul Dumnezeu, că va grăi pace spre norodul Său Şi preste sfinţii Săi şi preste cei ce să întorc la inimă.
10. Însă aproape e de cei ce să tem de El mântuirea Lui; să lăcuiască mărirea Împăratului în pământul nostru.
11. Mila şi adevărul s-au întâmpinat, dreptatea şi pacea s-au sărutat;
12. Adevărul din pământ au răsărit şi dreptatea din ceriu au privit.
13. Că Domnul va da bunătate şi pământul nostru va da roada sa.
14. Dreptatea înaintea Lui va mearge şi va pune în cale paşii Săi.

Rugăciunea lui David 85

1. Pleacă, Doamne, ureachea Ta şi mă auzi, că lipsit şi sărac sânt eu.
2. Păzeaşte sufletul mieu că sfânt sânt; mântuiaşte pre robul Tău, Dumnezeul mieu, pre cel ce nădăjduiaşte spre Tine.
3. Miluiaşte-mă, Doamne, că cătră Tine am strâgat toată zioa.
4. Veseleaşte sufletul robului Tău, că cătră Tine, Doamne, mi-am rădicat sufletul.
5. *Că Tu, Doamne, bun şi blând şi mult milostiv tuturor celor ce Te chiamă. *Ioil 2, 13.
6. Ia în urechi, Doamne, rugăciunea mea şi ia a|minte glasul cearerii meale. 120v
7. În zioa năcazului mieu am strâgat cătră Tine, că m-ai auzit.
8. Nu iaste aseaminea Ţie întru dumnezei, Doamne, şi nu iaste după faptele Tale.
9. Toate neamurile care ai făcut vor veni şi să vor închina înaintea ta, Doamne, şi vor slăvi numele Tău,
10. Că mare eşti Tu şi Cel ce faci minuni, Tu eşti Dumnezeu sângur.
11. Povăţuiaşte-mă, Doamne, în calea Ta şi voiu mearge întru adevărul Tău; veselească-să inima mea, să se teamă de numele Tău.
12. Mărturisi-mă-voiu Ţie, Doamne, Dumnezeul mieu, cu toată inima mea şi voiu slăvi numele Tău în veac.
13. Că mila Ta mare e spre mine şi ai izbăvit sufletul mieu din iadul cel mai de jos.
14. Dumnezeule, călcătorii de leage s-au sculat asupra mea şi adunarea celor putearnici au căutat sufletul mieu şi nu Te-au pus înaintea sa.
15. Şi Tu, Doamne, Dumnezeule îndurat şi milostiv, răbdătoriu şi mult milostiv, şi adevărat,
16. Caută spre mine şi mă miluiaşte, dă împărăţia Ta slugii Tale şi mântuiaşte fiiul slujnicii Tale.
17. Fă cu mine sâmn spre bine, să vază cei ce mă urăsc şi să să ruşineaze, că Tu, Doamne, mi-ai ajutat şi m-ai mângăiat.

1. Fiilor Corea, psalmul cântării 86
Temeliile Lui în munţii cei sfinţi. ||
2. Iubeaşte Domnul porţile Sionului preste toate sălaşele lui Iacov. 121r
3. Preaslăvite s-au zis de tine, cetatea lui Dumnezeu.
4. Aduce-m-voiu aminte de Raav şi de Vavilon, de cei ce mă cunosc.
Iată, cei de alt neam şi Tirul şi norodul ethiopleanilor, aceştia au fost acolo.
5. Au doară Sionul va zice: „Omul" şi „Om s-au născut într-însul" şi „Însuşi Cel Preaînalt l-au întemeiat".
6. Domnul va povesti în scripturile noroadelor şi a căpeteniilor acestor ce au fost într-însul.
7. Precum al celor ce să veselesc, tuturor lăcaşul iaste întru Tine.

Cântarea Psalmului

1. Fiilor Core, întru sfârşit. Pentru Maeleth, spre răspundere înţelesului Eman Eszdraeliteanului, 87
2. Doamne, Dumnezeul mântuirii meale, zioa am strâgat şi noaptea înaintea Ta.
3. Între înaintea Ta rugăciunea mea, pleacă ureachiia Ta spre ruga mea!
4. Că s-au umplut de reale sufletul mieu şi viaţa mea de iad s-au apropiat.
5. Socotit am fost cu cei ce să pogoară în groapă, făcutu-m-am ca un om fără ajutoriu,
6. Între cei morţi slobod,

Ca cei răniți ce dorm în mormânturi, de carii nu Ț-ai mai aduce aminte, și ei de la mâna | 121v Ta s-au lepădat.

7. Pusu-m-au în groapa cea mai dedesupt, întru ceale întunecoase și în umbra morții.

8. Asupra mea s-au întărit iuțimea Ta și toate valurile Tale le-ai adus asupra mea.

9. Depărtat-ai cunoscuții miei de la mine, pusu-m-au urăciune loruși; dat am fost și nu ieșiiam;

10. Ochii miei au slăbit de lipsă.

Strâgat-am către Tine, Doamne, toată zioa, întins-am către Tine mânile meale.

11. Au doară morților vei face minuni sau doftorii să vor scula și să vor mărturisi Ție?

12. Au doară va povesti cineva în mormânt mila Ta și adevărul tău întru pierzare?

13. Au doară să vor cunoaște întru întunearec minunile Tale și dreptatea Ta în pământul uitării?

14. Și eu către Tine, Doamne, am strâgat și dimineața rugăciunea mea Te va întâmpina.

15. Pentru ce, Doamne, lepezi rugăciunea mea, întorci fața Ta de la mine?

16. Sărac sânt eu și întru osteneale din tinereațele meale, iară înălțat fiind, m-am smerit și m-am turburat.

17. Preste mine au trecut mâniile Tale și înfricoșerile Tale m-au turburat,

18. Încungiuratu-m-au ca apa toată zioa, cuprinsu-m-au împreună. ||

122r 19. Depărtat-ai de la mine prietinul și vecinul și pre cunoscuții miei din ticăloșie.

1. A înțăleagerii Etham Ezdraeliteanului, 88

2. Milele Domnului în veac voiu cânta,

În neam și în neam voiu vesti adevărul Tău în gura mea.

3. Că ai zis: „În veac mila să va zidi, în ceriuri găti-să-va adevărul Tău într-înșii.

4. Pus-am așezământ aleșilor Miei, *juratu-M-am lui David, slugii Meale: *2Împăr. 7, 12.

5. «Până în veac voiu găti sămânța ta și voiu zidi în neam și în neam scaunul tău»”.

6. Mărturisi-vor ceriurile minunile Tale, Doamne, că adevărul Tău în adunarea sfinților.

7. Că cine în nori să va întogmi cu Domnul? Aseaminea va fi lui Dumnezeu întru fiii lui Dumnezeu?

8. Dumnezeu, Cel ce să slăveaște în sfatul sfinților, mare și înfricoșat preste toți cei ce sânt împrejurul Lui.

9. Doamne, Dumnezeul puterilor, cine e aseaminea Ție? Puternic ești, Doamne, și adevărul Tău împregiurul Tău.

10. Tu stăpânești puterea mării, iară pornirea valurilor ei Tu o potolești.

11. Tu ai smerit ca pre un rănit pre cel mândru, întru brațul puterii Tale ai răsipit neprietinii Tăi.

12. *Ale Tale sânt ceriurile și al Tău e pământul, lumea și plinirea ei Tu o ai întemeiat, | *Facer. 1, 1.

122v 13. Miiazănoaptea și marea Tu ai zidit, Thavorul și Ermonul în numele Tău să vor bucura.

14. Brațul Tău cu puteare,

Întărească-să mâna Ta și să să înalțe dreapta Ta.

15. Dreptatea și judecata e gătirea scaunului Tău,

Mila și adevărul vor mearge înaintea feații Tale.

16. Fericit e norodul care știe strâgarea de bucurie; Doamne,

întru lumina feații Tale vor mearge

17. Și întru numele Tău să vor bucura toată zioa și întru dreptatea Ta să vor înălța.

18. Că lauda puterii lor Tu ești și întru bună-vrearea Ta să va înălța cornul nostru.

19. Că a Domnului e sprijoneala noastră și a sfântului lui Israil, împăratului nostru.

20. Atunci ai grăit în vedenii sfinților Tăi și ai zis: „Pus-am ajutoriu în cel puternic și am înălțat pre cel ales din norodul Mieu;

21. *Aflat-am pre David, sluga Mea, cu untul-de-lemn cel sfânt al Mieu l-am uns, *2 Împăr. 16, 1, 12. Fapt. 13, 21.

22. Că mâna Mea va ajuta lui, și brațul Mieu îl va întări.

23. Nimică să va folosi neprietinul într-însul și fiiul fărădelegii nu va adaoge a-i strica;

24. Și voiu tăia de la fața lui neprietinii lui și pre cei ce-l urăsc îi va întoarce spre fugă.

25. Și adevărul Mieu și mila Mea cu el și întru numele Mieu să va înălța cornul lui;

123r 26. Și voiu pune în mare mâna lui și în râuri || dreapta lui.

27. Acela Mă va chema: «Tatăl mieu ești Tu, Dumnezeul mieu și sprijonitoriul mântuirii meale!»

28. Și Eu întâiu născut l-oiu pune înalt preste împărații pământului.

29. În veac voiu păzi lui mila Mea și așezământul mieu credincios lui.
30. Și voiu pune în veacul veacului sămânța lui și tronul lui ca zilele ceriului.
31. Iară, de vor lăsa fiii lui leagea Mea și întru judecățile meale nu vor umbla,
32. De vor spurca dreptățile Meale și poruncile Meale nu le vor păzi,
33. Cerceta-voiu în vargă nedretățile lor și în bătăi păcatele lor.
34. Iară mila Mea nu o voiu răsipi de la el, nici voiu face rău întru adevărul mieu,
35. Nici voiu spurca așezământul Mieu și ceale ce ies din buzele Meale nu le voiu face deșarte.
36. Odată M-am jurat întru cel sfânt al mieu de voiu minți lui David;
37. Sămânța lui în veac va rămânea

*2 Împăr. 7, 16.

38. *Și tronul lui ca soarele înaintea mea și ca luna săvârșită în veac și martor în ceriu credincios".
39. Iară Tu ai lepădat și ai urgisit, zăbovit-ai pre unsul tău. |

123v

40. Surpat-ai așezământul slugii Tale, spurcat-ai pre pământ jârtvelnicul lui.
41. Strâcat-ai toate gardurile lui, pus-ai tăriia lui frică.
42. Jefuitu-l-au toți cei ce trecea pre cale, făcutu-s-au ocară vecinilor săi.
43. Înălțat-ai dreapta celor ce-l apăsa, veselit-ai pre toți neprietinii lui.
44. Întors-ai ajutoriul sabiii lui și nu i-ai ajutat în războiu.
45. Strâcatu-l-ai din curățire și scaunul lui pre pământ l-ai surpat.
46. Micșorat-ai zilele vremii lui, vărsat-ai preste el rușine.
47. Până când, Doamne, Te întorci întru sfârșit? Aprinde-să-va ca focul mânia Ta?
48. Adu-Ți aminte ce e starea mea; că au doară în deșert ai așezat pre toți fiii oamenilor?
49. Cine iaste omul care va fi viu și să nu-ș vază moartea? Izbăvi-ș-va sufletul din mâna iadului?

*2 Împăr. 7, 11.

50. Unde sânt milele Tale ceale de demult, Doamne, *precum Te-ai jurat lui David întru adevărul Tău?
51. Adu-ți aminte, Doamne, de ocara robilor Tăi (carea am țânut în sânul mieu) a multe neamuri,
52. Carea au ocărât neprietinii Tăi, Doamne, carea au ocărât schimbarea unsului Tău.
53. Bine e cuvântat Domnul în veac! Fie! Fie!

1. **Rugăciunea lui Moisi, omului lui Dumnezeu, 89**
Doamne, scăpare Te-ai făcut noao din neam în neam.
2. Mai nainte de ce s-au făcut munții au s-au zidit pământul și lumea, din veac și până în veac tu ești Dumnezeu. ||

124r

3. Să nu întorci omul întru smerenie și ai zis: „Întoarceți-vă, fiii oamenilor!"
4. Că o mie de ani înaintea ochilor Tăi ca zioa de ieri carea au trecut și straja în noapte.
5. Care pentru nimica să au anii lor vor fi.
6. Dimineața ca iarba treacă, dimineața înfloară și treacă, sara cază, învârtoșască-să și să să uște.
7. Că am scăzut întru mâniia Ta și întru mâniia Ta ne-am turburat.
8. Pus-ai nedreptățile noastre înaintea Ta, veacul nostru întru luminarea feații Tale.
9. Că toate zilele noastre s-au împuținat și întru mâniia am scăzut. Anii noștri ca un painjin să vor socoti.

*Ecli. 18, 8.

10. *Zilele anilor noștri întru dânșii șaptezeaci de ani,
Iară întru puteri optzeaci de ani; și ce-i mai mult ai lor, osteneală și dureare.
Că au venit blândeațe și ne vom pedepsi.
11. Cine știe puterea mâniii Tale și de frică mâniia Ta
12. A o număra?
Dreapta Ta așa cunoscută o fă, și pre cei învățați cu inima întru înțelepciune.
13. Întoarce-Te, Doamne; până când? Și te umileaște spre robii Tăi.
14. Împlutu-ne-am demineața de mila Ta și ne-am bucurat și ne-am veselit în toate zilele noastre.
15. Veselitu-ne-am pentru zilele întru care ne-ai smerit, în anii în carii am văzut reale. |

124v

16. Caută spre robii Tăi și spre lucrurile Tale și îndreptează fiii lor.
17. Și fie strălucirea Domnului, Dumnezeului nostru, preste noi, și lucrurile mânilor noastre îndreptează spre noi și lucrurile mânilor noastre îndreptează.

1. **Lauda cântării David 90**
Cel ce lăcuiaște întru ajutoriul Celui Preaînalt întru acoperemântul Dumnezeului ceriului va petreace.
2. Zice-va Domnului: „Sprijinitoriul mieu ești Tu și scăparea mea"; Dumnezeul mieu, nădăjdui-voiu spre Dânsul.

3. Că El m-au izbăvit din cursa vânătorilor şi de cuvântul aspru.
4. Cu spatele Sale va umbri ţie şi supt aripile Lui vei nădăjdui,
5. Cu pavăză te va încungiura adevărul Lui. Nu te vei teame de frica de noaptea,
6. De săgeata ce zboară zioa, de lucrul ce umblă întru-ntunearec, de întâmplarea şi de dracul de amiiazăzi.
7. Cădea-vor despre laturea ta o mie şi zeace mii de-a dreapta ta, iară la tine nu să va apropia.
8. Însă cu ochii tăi vei privi şi răsplătirea păcătoşilor vei vedea.
9. Că Tu eşti, Doamne, nădejdea mea, pre Cel Preaînalt ai pus scăpare ţie.
10. Nu să va apropiia către tine răul şi bătaia nu să va apropiia de lăcaşul tău.
125r 11. *Că îngerilor Săi au poruncit pentru tine || să te păzească în toate căile tale. *Math. 4, 6.
12. În mâni te vor purta, ca nu cumva să vatămi de piatră piciorul tău; Luc. 4, 10.
13. Preste aspidă şi vasilisc vei umbla şi vei câlca pre leu şi pre bălaur.
14. „Că spre Mine au nădăjduit, izbăvi-l-voiu, acoperi-l-voiu, că au cunoscut numele Mieu.
15. Strâga-va către Mine şi-l voiu auzi, cu dânsul sânt în năcazu; scoate-l-voiu şi-l voiu mări.
16. Cu lungime de zile îl voiu umplea şi voiu arăta lui mântuirea Mea".

Psalmul cântării

1. În zioa sâmbetei, 91
2. Bine e a să mărturisi Domnului şi a psălmui numelui Tău, Preaînalte!
3. A vesti dimineaţa mila Ta şi adevărul Tău noaptea,
4. În zeace strune în psăltire, cu cântare în alăută.
5. Că m-ai desfătat, Doamne, întru făptura Ta şi întru lucrurile mânilor Tale mă voiu bucura.
6. Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, foarte adânc s-au făcut gândurile Tale!
7. Bărbatul neînţelept nu va cunoaşte, şi cel nebun nu va înţăleage aceastea.
8. Când vor răsări păcătoşii ca iarba şi să vor arăta toţi carii lucrează fărăleage,
Să piară în veacul veacului.
9. Iară Tu, Preaînalt în veac, Doamne.
10. Că iată neprietinii Tăi, Doamne, că iată neprietinii Tăi vor peri
Şi să vor răsipi toţ cei ce fac fărăleage. |
125v 11. Şi să va înălţa ca a unicornului cornul mieu şi bătrâneaţele meale în mila grăsimii.
12. Şi au urgisit ochiul mieu pre neprietinii miei şi întru cei ce să scoală asupra mea cu vicleşug va auzi ureachiia mea.
13. Dreptul ca finicul va înfluri, ca chedrul Livanului să va înmulţi.
14. Sădiţii în casa Domnului, în curţile casii Dumnezeului nostru vor înfluri.
15. Încă să vor înmulţi întru bătrâneaţe grase şi bine pătimind vor fi
16. Să vestească
Că drept e Domnul, Dumnezeul nostru, şi nu este nedreptate întru Dânsul.

Lauda cântării lui David în zioa mainte de sâmbătă, când s-au întemeiat pământul, 92

1 Domnul S-au împărăţit, întru podoabă S-au îmbrăcat, îmbrăcatu-S-au Domnul întru puteare şi S-au încins,
Pentru că au întărit lumea carea nu să va clăti.
2. Gata e scaunul Tău de atunci; din veac Tu eşti.
3. Rădicat-au râurile, Doamne, rădicat-au râurile glasul său,
4. De glasuri de ape multe.
Minunate-s înălţările mării, minunat e întru ceale înalte Domnul.
5. Mărturiile Tale credincioase s-au făcut foarte, casii Tale să cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Psalmul lui David 93
A patra sâmbetei ||

126r **1 Dumnezeul izbândirilor, Domnul, Domnul izbândirilor cu îndrăzneală au lucrat.**
2 Înalţă-Te, Cel ce judeci pământul, răsplăteaşte răsplătire celor mândri.

3. Până când păcătoșii, Doamne, până când păcătoșii să vor făli?
4. Vor spune și vor grăi nedreptate, vor grăi toți cei ce lucrează fărăleage?
5. Pre norodul Tău, Doamne, l-au smerit și moștenirea Ta o au dosădit.
6. Pre văduvă și pre nimernic i-au ucis și pre surmani i-au amărât.
7. Și au zis: „Nu va vedea Domnul, nici va înțăleage Dumnezeul lui Iacov".
8. Înțăleageți cei neînțălepți în norod și cei bolunzi înțălepțiți-vă cândva!
9. Cel ce au sădit ureachiia nu va auzi? Sau Cel ce au zidit ochiul nu privească?
10. Cel ce pedepsească neamurile nu va certa, Cel ce învață oamenii știința?
11. Domnul știe gândurile oamenilor că deșarte sânt.
12. Fericit e omul care Tu îl vei certa, Doamne, și din leagea Ta îl vei învăța,
13. Ca să-l îmblânzești din zile reale, până ce să va săpa păcătosului groapă.
14. Că nu va lepăda Domnul norodul Său și moștenirea Sa nu o va părăsi,
15. Până când dreptatea să va întoarce la jude | cată și cei de lângă ea, toți cei drepți cu inima. 126v
16. Cine să va scula cu mine asupra celor ce viclenesc? Sau cine va sta cu mine asupra celor ce lucrează fărădeleage?
17. De nu mi-ar fi ajutat Domnul, puțin nu s-ar fi sălășluit în iad sufletul mieu.
18. De ziceam: „S-au clătit piciorul mieu", mila Ta, Doamne, îmi ajuta.
19. După mulțimea durerilor meale în inima mea, mângăierile Tale au veselit sufletul mieu.
20. Au doară să va lipi de Tine scaunul fărădelegii, Cel ce zidești osteneala în poruncă?
21. Vâna-vor asupra sufletului dreptului și sânge nevinovat vor osândi.
22. Și s-au făcut mie Domnul spre scăpare și Dumnezeul mieu spre ajutoriul nădejdii meale.
23. Și le va răsplăti fărădeleagea lor și întru răotatea lor îi va pierde; pierde-i-va pre dânșii Domnul, Dumnezeul nostru.

Lauda cântării lui David 94

1. **Veniți să ne bucurăm Domnului, să strâgăm lui Dumnezeu, Mântuitoriului nostru.**
2. Să întâmpinăm fața Lui întru mărturisire și în psalmi să strâgăm Lui.
3. Că Dumnezeu mare iaste Domnul și împărat mare preste toți dumnezeii.
4. Că în mâna Lui sânt toate marginile pământului și înălțările munților ale Lui sânt; ||
5. Că a Lui iaste marea, și El o au făcut, și uscatul mânile Lui l-au zidit. 127r
6. Veniți să ne închinăm și să cădem și să plângem înaintea Domnului care ne-au făcut.
7. Că El iaste Domnul, Dumnezeul nostru, și noi norodul pășunii Lui și oile mânii Lui.
8. *Astăzi de veți auzi glasul Lui: „Să nu vă învârtoșați inimile (*Ovr. 3, 7,8 și 4, 7.)
9. Ca întru întărâtare, precum în zioa ispitirii în pustie, unde M-au ispitit părinții voștri; ispititu-m-au și au văzut lucrurile meale.
10. *Patruzeaci de ani am urât neamul acesta și am zis: «Pururea aceștia rătăcesc cu inima, (*Num. 14, 24.)
11. Și ei n-au cunoscut căile Meale», *cum M-am jurat întru mâniia Mea: «De vor întra întru odihna Mea!»" (*Ovr. 4, 3.)

Cântarea lui David

1. **Când să zidea casa după robie (2 Împăr 15), 95.**
Cântați Domnului cântare noao, cântați Domnului tot pământul!
2. Cântați Domnului și binecuvântați numele Lui, vestiți din zi în zi mântuirea Lui!
3. Vestiți întru neamuri mărirea Lui, în toate noroadele minunile Lui,
4. Că mare e Domnul și lăudat foarte, înfricoșat iaste preste toți dumnezeii,
5. Că toți dumnezeii păgânilor sânt draci, | iară Domnul ceriurile au făcut. 127v
6. Mărturisire și frumseațe înaintea Lui, sfințenie și mare cuviință întru sfințirea Lui.
7. Aduceți Domnului moștenirile neamurilor, aduceți Domnului mărire și cinste,
8. Aduceți Domnului mărire numelui Lui; rădicați jârtve și întrați în curțile Lui,
9. Închinați-vă Domnului în curtea cea sfântă a Lui. Clătească-se de fața Lui tot pământul.
10. Spuneți întru neamuri că Domnul au împărățit, pentu că au întărit lumea, carea nu să va clăti; judeca-va noroadele întru dreptate.
11. Veselească-să ceriurile și să să bucure pământul, clătească-să marea și plinirea ei,
12. Bucura-să-vor câmpii și toate ceale ce sânt într-înșii.

Atunci vor sălta toate leamnele pădurilor
13. De fața Domnului, că vine, că vine să judece pământul.
Judeca-va lumea întru dreptate și noroadele întru adevărul său.

1 **Acestuia David, când pământul lui i s-au întors, 96.**
Domnul au împărățit; dănțuiască pământul, veselească-să ostroave multe.
2 Nor și ceață împrejurul Lui; dreptate și judecată, îndreptarea scaunului Lui.
128r 3. Foc înaintea Lui va mearge și va arde împre||jur neprietinii Lui.
4. Strălucit-au fulgerele Lui lumii, văzut-au și s-au clătit pământul.
5. Munții ca ceara au curs de fața Domnului, de la fața Domnului tot pământul.
6. Vestit-au ceriurile dreptatea Lui și au văzut toate noroadele mărirea Lui.
7. *Rușineze-să toți cei ce să închină celor cioplite și cei ce să fălesc în idolii săi. Închinați-vă Lui toți îngerii Lui!
8. Auzit-au și s-au veselit Sionul
Și au săltat featele Iudei pentru judecățile tale, Doamne,
9. Că Tu, Domnul cel preaînalt preste tot pământul, foarte Te-ai înălțat preste toți dumnezăii.
10. Cei ce iubiți pre Domnul urâți răotatea! Păzeaște Domnul sufletele sfinților Săi, din mâna păcătosului îi va izbăvi.
11. Lumină au răsărit dreptului și celor drepți cu inima, veselie.
12. Veseliți-vă, drepți, întru Domnul și vă mărturisiți pomenirii sfințenii Lui.

*Ieșir. 20, 4. Preo. 6, 1. 2 Leage 5, 8. Ovr. 1, 6.

1 **Psalmul lui David 97**
Cântați Domnului cântare noao, că minunate au făcut!
Mântuit-au Șieși dreapta Lui și brațul Lui cel sfânt.
128v 2. Cunoscută au făcut Domnul mântuirea Sa, înain|tea neamurilor au descoperit dreptatea Sa.
3. Adusu-Ș-au aminte de mila Sa și de adevărul Său casii lui Israil.
*Văzut-au toate marginile pământului mântuirea Dumnezeului nostru.
4. Strâgați lui Dumnezeu tot pământul, cântați și dânțuiți și psălmuiți,
5. Psălmuiți Domnului cu alăută, cu alăută și cu glas de psalm,
6. Cu trâmbițe ferecate și cu glas de trâmbiță de corn,
Săltați înaintea împăratului Domnului.
7. Clătească-să marea și plinirea ei, lumea și cei ce lăcuiesc într-însa.
8. Râurile vor plezni cu mâna, împreună munții vor sălta
9. De fața Domnului, că vine a judeca pământul.
Judeca-va lumea întru dreptate și noroadele cu îndreptare.

*Isaie 12, 10. Luca 3, 6.

1. **Psalmul lui David 98**
Domnul au împărățit, mânie-să noroadele; Cel ce șade pre hieruvimi, clătească-să pământul.
2. Domnul în Sion mare și înalt preste toate noroadele.
3. Mărturisească-să numelui Tău celui mare, că înfricoșat și sfânt iaste;
4. Și cinstea împăratului judecată iubeaște. Tu ai gătit îndreptările, judecata și dreptatea în Iacov Tu o ai făcut.
5. Înălțați pre Domnul, Dumnezeul nostru, și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că sfânt iaste! ||
129r 6. Moise și Aaron întru preoții Lui și Samuil între cei ce cheamă numele Lui.
Chema pre Domnul și El îi auziia;
7. În stâlp de nor grăia cătră dânșii,
Păziia mărturiile Lui și porunca carea au dat lor.
8. Doamne, Dumnezeul nostru, tu auzeai. Dumnezeule, Tu milostiv le-ai fost și izbândind spre toate meșteșugirile lor.
9. Înălțați pre Domnul, Dumnezeul nostru, și vă închinați în muntele cel sfânt al Lui, că sfânt e Domnul, Dumnezeul nostru!

1 **Psalmul spre mărturisire, 99**
2 Strâgați lui Dumnezeu tot pământul, slujiți Domnului întru veselie,
Întrați înaintea Lui întru dănțuire!

3. Cunoaşteţi că Domnul acesta iaste Dumnezeu, El ne-au făcut pre noi şi nu înşine noi, Norodul Lui şi oile păşunii Lui.
4. Întraţi întru porţile Lui întru mărturisire, în curţile Lui întru laude, mărturisiţi-vă Lui! Lăudaţi numele Lui,
5. Că e bun Domnul, în veac mila Lui şi până în neam şi în neam adevărul Lui.

1. **Psalmul lui David 100**
Milă şi judecată voiu cânta Ţie, Doamne, psălmui-voiu,
2. Şi voiu înţăleage în cale nevinovată; când vei veni la mine?
Umblam întru nevinovăţiia inimii meale, în mijlocul casii meale. |
3. Nu puneam înaintea ochilor miei lucru nedrept, pre cei ce făcea călcări de leage i-am urât. 129v
Nu s-au lipit de mine
4. Inima îndărătnică; pre cel viclean ce să abătea de la mine nu-l cunoşteam.
5. Pre cel ce huliia întru ascuns pre vecinul său, pre acela goneam;
Cu cel mândru cu ochiul şi cu cel nesăţios cu inima, cu acesta nu mâncam.
6. Ochii miei preste credincioşii pământului, să şază cu mine; cel ce umblă în cale fără prihană, acela îmi slujiia.
7. Nu va lăcui în mijlocul casii meale cel ce face mândrie; cel ce grăiaşte nedreptăţi nu s-au îndreptat înaintea ochilor miei.
8. Dimineaţa ucideam pre toţi păcătoşii pământului, ca să pierzu din cetatea Domnului pre toţ cei ce lucrează fărăleage.

1. **Rugăciunea săracului. Când va fi măhnit şi înaintea Domnului va vărsa rugăciunea sa, 101**
2. Doamne, auzi rugăciunea mea şi strâgarea mea la Tine să vie.
3. Nu întoarce faţa Ta de la mine! Ori în ce zi mă năcăjesc, pleacă cătră mine ureachiia Ta, ori în ce zi Te voiu chema, degrabă mă auzi!
4. Că au scăzut ca fumul zilele meale şi oasele meale ca o feştilă s-au uscat.
5. Lovit am fost ca iarba şi s-au uscat inima mea, că mi-am uitat a mânca pâinea mea.
6. De glasul suspinului mieu s-au lipit osul mieu de || carnea mea. 130r
7. Aseaminea m-am făcut pelicanului de pustie, făcutu-m-am ca corbul cel de noapte în sălaşu;
8. Priveghiiat-am şi m-am făcut ca o pasere usăbită în acoperişu.
9. Toată zioa mă ocărâia neprietinii miei, şi carii mă lăuda asupra mea să jura.
10. Că cenuşe ca pâinea mâncam şi beutura mea cu plângere amestecam,
11. De cătră faţa mâniii şi a iuţimii Tale, că înălţindu-mă, m-ai izbit.
12. Zilele meale ca umbra s-au plecat şi eu ca iarba m-am uscat.
13. Iară Tu, Doamne, în veac rămâi şi pomenirea Ta în neam şi în neam.
14. Tu sculându-Te, vei milui Sionul, că vreame e a Te milostivi spre el, că au venit vreamea.
15. Că au plăcut slugilor Tale pietrile lui şi de pământul lui le va fi milă.
16. Şi să vor teame neamurile de numele Tău, Doamne, şi toţi împăraţii pământului de mărirea Ta,
17. Că au zidit Domnul Sionul şi să va vedea întru mărire Sa.
18. Căutat-au spre rugăciunea celor smeriţi şi n-au defăimat ruga lor.
19. Să se scrie aceastea întru alt neam şi norodul ce să va zidi va lăuda pre Domnul,
20. Că au privit dintru înălţimea Sa cea sfântă. Domnul din ceriu pre pământ s-au uitat,
21. Să auză suspinul celor ferecaţi, să dezleage pre fiii celor omorâţi, |
22. Să vestească în Sion numele Domnului şi lauda Lui în Ierusalim, 130v
23. Adunând noroadele întru unul şi împăraţii să slujească Domnului.
24. Răspuns-au Lui în calea vârtutei Sale: „Împuţinarea zilelor meale spune-m.
25. Nu mă chema întru jumătăţarea zilelor meale; în neam şi în neam anii Tăi".
26. Întru început Tu, Doamne, pământul ai întemeiat şi lucrurile mânilor Tale sânt ceriurile.
27. Acelea vor peri, iară Tu rămâi; toate ca o haină să vor învechi.
Şi ca un acoperemânt îi vei schimba şi să vor schimba,
28. Iară Tu însuşi acela eşti şi anii Tăi nu vor scădea.
29. Fiii slujilor Tale vor lăcui şi sămânţa lor în veac să va îndrepta.

1. **Lui David 102**
Binecuvintează, suflete al mieu, pre Domnul, şi toate ceale dinlăuntrul mieu, numele cel sfânt al Lui!
2. Binecuvintează, suflete al mieu, pre Domnul şi să nu uiţi toate răsplătirile Lui!
3. Cel ce curăţeaşte toate fărădelegile tale, Cel ce vindecă toate neputinţele tale,
4. Cel ce răscumpără din perire viiaţa ta, Cel ce te încununează cu milă şi cu îndurări,
5. Cel ce umple de bunătăţi pofta ta.
131r Înoi-să-||vor ca ale vulturului tinereaţele tale.
6. Cel ce face milosteniia, Domnul, şi judecată tuturor ce pătimesc strâmbătate.
7. Cunoscute au făcut căile Sale lui Moisi, fiilor Israil, voile Sale.
8. *Îndurat şi milostiv e Domnul, îndelung răbdătoriu şi mult milostiv. *Ieşir. 34, 6.
9. Nu de pururea Să va mâniia, nici în veac va amânânţa. Num. 14, 18.
10. Nu după păcatele noastre ne-au făcut noao, nici după fărădelegile noastre ne-au răsplătit,
11. Că după înălţimea ceriului de la pământ au întărit mila Sa preste cei ce să tem de El.
12. Cât e de departe răsăritul de apus, departe au făcut de la noi fărădelegile noastre;
13. În ce chip miluiaşte tatâl pre fii, au miluit Domnul pre cei ce să tem de El,
14. Că El au cunoscut zidirea noastră; adusu-Ş-au aminte că ţărână sântem.
15. Omul, ca iarba zilele lui, ca floarea câmpului, aşa va înfluri.
16. Că duhul va treace într-însul şi nu va sta şi nu va cunoaşte mai mult locul său.
17. Iară mila Domnului din veac şi până în veac spre cei ce să tem de El.
Şi-i dreptatea Lui spre fiii fiilor,
18. Celor ce ţin aşezământul Lui
Şi-şi aduc aminte de poruncile Lui a le face.
19. Domnul în ceriu au gătit scaunul Său şi împărăţiia Lui spre toţi va stăpâni. |
131v 20. Binecuvântaţi pre Domnul toţi îngerii Lui, cei putearnici cu vârtutea, carii faceţi cuvântul Lui a asculta glasul cuvintelor Lui.
21. Binecuvântaţi pre Domnul toate puterile Lui, slugile Lui, carii faceţi voia Lui.
22. Binecuvântaţi pre Domnul, toate lucrurile Lui, în tot locul stăpânirii Lui; binecuvintează, suflete al mieu, pre Domnul.

1. **Lui David 103**
Binecuvintează, suflete al mieu, pre Domnul! Doamne, Dumnezeul mieu, măritu-Te-ai foarte. În mârturisire şi în mare podoabă Te-ai îmbrăcatu,
2. Cel ce Te îmbraci cu lumina ca cu o haină, Care întinzi ceriul ca o piiale,
3. Cel ce acoperi cu ape ceale mai pre deasupra lui,
Cel ce pui norul suirea Ta, Cel ce umbli preste aripile vânturilor,
4. *Cel ce faci îngerii Tăi duhuri şi slugile Tale, foc arzând, *Ovr. 1, 7.
5. Cel ce ai întemeiat pământul preste întărirea lui; nu să va pleca în veacul veacului.
6. Adâncul, ca o haină, îmbrăcămintea Lui, preste munţi vor sta ape.
7. De certarea Ta vor fugi, de glasul tunetului Tău să vor înfricoşa.
8. Suie-să munţii şi să pogoară câmpii în locul care le-ai întemeiat;
9. Hotar ai pus care nu-l vor treace, nici să vor întoarce a acoperi pământul.
132r 10. Care trimiţ izvoară în văi, prin mijlocul mun||ţilor vor treace ape.
11. Adăpa-vor toate fiarăle câmpului, aştepta-vor coluni întru seatea sa.
12. Preste acealea paserile ceriului vor lăcui, din mijlocul pietrilor vor da glas.
13. Cel ce adapă munţii din ceale mai pre deasupra ale Sale, din rodul lucrurilor Tale să va sătura pământul.
14. Cel ce răsari iarbă dobitoacelor şi buruiană spre slujba oamenilor,
Să scoţi pâne din pământ,
15. Şi vinul veseleaşte inima omului; să veselească faţa cu untdelemn şi pâinea inima omului să o întărească.
16. Sătura-să-vor leamnele câmpului şi chedrii Livanului carii i-au sădit;
17. Acolo paserile vor încuiba,
Casa erodiului povaţa lor iaste.
18. Munţii cei înalţi cerbilor, piatra, scăparea iepurilor.
19. Făcut-au luna spre vremi, soarele ş-au cunoscut apusul.
20. Pus-ai întunearec şi s-au făcut noapte, întru aceaea vor treace toate fiarăle pădurii;
21. Puii leilor răgnind să apuce şi să-şi caute de la Dumnezeu hrană.

22. Răsărit-au soarele şi s-au adunat şi în culcuşurile sale să vor aşeza.
23. Ieşi-va omul la lucru său şi la lucrarea sa până sara.
24. Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, | toate întru înţălepciune le-ai făcut; umplutu-s-au pământul de moştenirea Ta. 132v
25. Această mare e mare şi desfătată cu mânile; acolo ceale ce să târăsc a cărora nu iaste număr,
Jivinii mici cu mari;
26. Acolo corăbiile vor treace;
Bălaurul acesta care l-ai zidit a-l bajocori.
27. Toate de la Tine aşteaptă să le dai hrană în vreame.
28. Dându-le Tu, vor culeage; deşchizând Tu mâna Ta, toate să vor umplea de bunătate.
29. Iară, întorcând Tu faţa Ta, să vor turbura; lua-vei duhul lor şi vor scădea şi în ţărna sa să vor întoarce.
30. Trimite-vei Duhul Tău şi să vor zidi şi vei înoi faţa pământului.
31. Fie mărirea Domnului în veac, veseli-Să-va Domnul întru lucrurile Sale,
32. Cel ce caută pre pământ şi-l face a să cutremura, Cel ce să atinge de munţi şi fumegă.
*Jos 145, 2. 33. *Cânta-voiu Domnului în viiaţa mea, psălmui-voiu Dumnezeului mieu până ce sânt.
34. Îndulcească-să Lui vorba mea, iară eu mă voiu desfăta întru Domnul.
35. Lipsească păcătoşii de pre pământ şi cei fără leage aşa, ca să nu fie. Binecuvintează, suflete al mieu, pre Domnul!

Alliluia (1 Par. 16, 8) 104

1 Par. 16, 8. Isaie 12, 4. **1. Mărturisiţi-vă Domnului şi chemaţi numele Lui, vestiţi întru neamuri lucrurile Lui.**
2. Cântaţi Lui şi psălmuiţi, spuneţi toate minunile Lui! ||
3. Lăudaţi-vă în numele Lui cel sfânt, veselească-să inima celor ce caută pre Domnul. 133r
4. Căutaţi pre Domnul şi vă întăriţi, căutaţi faţa Lui pururea.
5. Aduceţi-vă aminte de minunile Lui care au făcut, de minunile Lui şi de judecăţile gurii Lui.
6. Sămânţa lui Avraam, slugii Lui, fiii lui Iacov, aleşii Lui.
7. Acesta e Domnul, Dumnezeul nostru, în tot pământul judecăţile Lui.
8. Adusu-Ş-au aminte în veac de aşezământul Său, de cuvântul care au poruncit în o mie de neamuri,
*Facer. 22, 16.1. 9. *Care au aşezat lui Avraam şi jurământului Său lui Isaac.
10. Şi l-au pus lui Iacov spre poruncă şi lui Israil spre testamânt vecinic,
11. Zicând: „Ţie voiu da pământul lui Hanaan, funea moştenirii voastre".
12. Când era cu număr scurt, puţini foarte şi lăcuitorii lui
13. Şi au trecut din neam în neam şi de la o împărăţie la alt norod,
14. N-au lăsat om a le strâca lor şi au certat pentru dânşii împăraţi:
*2 Împăr. 1, 14. 15. *„Nu vă atingeţi de unşii Miei şi întru prorocii Miei să nu vicleniţi!".
1 Par. 16, 22. 16. Şi au chemat foamete pre pământ şi toată întărirea pâinii o au sfărmat.
Facer. 37, 36. 17. Trimis-au înaintea lor om*, rob s-au vândut Iosiv. |
*Facer. 39, 20. 18. *Smerit-au în obezi picioarele lui, fier au trecut prin sufletul lui, 133v
19. Până ce au venit cuvântul lui. Cuvântul Domnului l–au aprins.
*Facer. 41, 14. 20. *Trimis-au împăratul şi l-au slobozit, căpeteniia noroadelor, şi l-au lăsat.
21. Pusu-l-au stăpân casii sale şi căpetenie preste toată moştenirea sa,
22. Să înveaţe căpeteniile lui ca pre sâneşi şi pre bătrânii lui să-i înveaţe priceaperea.
*Facer. 46, 6. 23. *Şi au întrat Israil în Eghipt şi Iacov au fost nimearnic în pământul Ham.
*Ieşire 1, 6. 24. *Şi au sporit norodul Său foarte şi l-au întărit preste neprietinii lui.
Facere 7, 17. 25. Întors-au inima lor să urască pre norodul Lui şi vicleşug să facă spre slugile Lui.
*Ieşire 3, 10 şi 4, 29. 26. *Trimis-au pre Moisi, sluga Sa, pre Aaron pre care l-au ales.
Ieşire 7, 10. 27. Pus-au între-înşii cuvintele seamnelor Sale şi ale minunilor în pământul Ham.
*Ieşire 10, 21. 28. *Trimis-au întunearec şi i-au întunecat şi n-au amărât cuvintele Sale;
*Ieşire 7, 20. 29. *Întors-au apele lor în sânge şi au ucis peştii lor;
*Ieşire 8, 6. 30. *Scos-au pământul lor broaşte în cămările împăraţilor lor.
*Ieşire 8, 16.24. 31. *Zis-au şi au venit muscă cânească şi muşiţe în toate hotarele lor;
32. Pus-au ploile lor grindină, foc arzând în pământul lor; ||
33. Şi au bătut viile lor şi zmochinii lor şi au sfărmat lemnul hotarelor lor. 134r

34. *Zis-au şi au venit lăcustă şi gândaci, a cărora nu era număr, *Ieşire 10, 12.
35. Şi au mâncat toată iarba în pământul lor şi au mâncat tot rodul pământului lor.
36. *Şi au bătut pre tot întâiul născut în pământul lor, pârga a toată osteneala lor. *Ieşire 12, 29.
37. *Şi i-au scos cu argint şi cu aur; şi nu era întru neamurile lor bolnav. *Ieşire 12, 35.
38. Veselitu-s-au Eghiptul întru ieşirea lor, căci căzuse frica lor preste dânşii.
39. *Întins-au nor spre acoperirea lor şi foc să le strălucească noaptea. *Ieşire 13, 21.
40. *Cerut-au şi au venit păturniche şi cu pâne cerească i-au săturat; Psalm. 77, 14.
41. *Desfăcut-au piatra şi au curs ape, mers-au prin ceale uscate râuri. *1 Cor. 10, 1.
42. *Că Ş-au adus aminte de cuvântul Său cel sfânt, care au fost cătră Avraam, sluga Sa, *Ieşire 16, 13.
43. Şi au scos norodul Său întru bucurie şi aleşii Săi întru veselie. Num. 20, 11.
44. Şi le-au dat lor ţărâle neamurilor şi ostenealele noroadelor au moştenit, Face. 17, 7.
45. Ca să păzească dreptăţile Lui şi leagea Lui să o caute. *Iudit 13, 21.

Alliluia 105

1.*Mărturisiţi-vă Domnului că e bun, că în veac e mila Lui!
2. *Cine va grăi puterile Domnului, auzite va face toate laudele Lui? | *Ecl. 43, 35.
134v 3. Fericiţi cei ce păzesc judecata şi fac dreptate în toată vreamea.
4. Adu-Ţi aminte de noi, Doamne, întru bună-vrearea norodului Tău, cercetează-ne întru mântuirea Ta,
5. A vedea întru bunătatea aleşilor Tăi, a ne veseli întru veseliia neamului Tău, să Te lauzi cu moştenirea Ta.
6. *Păcătuit-am cu părinţii noştri, nelegiuit-am, făcut-am strâmbătate. *Iudith 7, 19.
7. Părinţii noştri în Eghipt n-au înţăles minunile Tale, nu ş-au adus aminte de mulţimea milii Tale
Şi Te-au amărât suindu-să la mare, la Marea Roşie.
8. Şi i-au mântuit pentru numele Său, cunoscută să facă puterea Sa.
9. *Şi au certat Marea Roşie şi au săcat; şi i-au povăţuit prin adânc ca prin pustie; *Ieşir. 14, 21.
10. Şi i-au mântuit din mâna celor ce-i urea şi i-au răscumpărat din mâna neprietinului;
11. *Şi au acoperit apa pre cei ce-i năcăjea, unul dintr-înşii n-au rămas. *Ieşire 14, 27.
12. Şi au crezut cuvintelor Lui şi au cântat lauda Lui.
13. Sârguit-au, uitat-au lucrurile Lui şi n-au suferit sfatul Lui.
14. Şi au poftit poftă în pustie şi au ispitit pre Dumnezeu în loc fără apă.
15. *Şi le-au dat cearerea lor; trimis-au saţiu în sufletele lor. *Ieşire 17, 2.
16. Şi au întărâtat pre Moisi în tabără şi pre Aaron, sfântul Domnului. || Num. 11, 31.
135r 17. *Deşchisu-s-au pământul şi au înghiţit pre Dathan şi au acoperit întru adunare pre Aviron; *Num. 16, 32.
18. Şi s-au aprins foc întru adunarea lor, văpaia au ars pre păcătoşi.
19. *Şi au făcut viţăl în Horiv şi s-au închinat celui cioplit; *Ieşire 32, 4.
20. Şi au schimbat mărirea Sa întru asămănare de viţel ce mâncă iarbă.
21. Uitat-au pre Dumnezeu care i-au mântuit, Cel ce au făcut mari în Eghipt,
22. Minunate în pământul lui Ham, înfricoşate în Marea Roşie.
23. *Şi au zis să-i piarză, de n-ar fi stătut Moisi, alesul Lui, întru zdrobire înaintea Lui, *Ieşir. 32, 10.
Să întoarcă mâniia Lui, să nu-i piarză.
24. Şi au defăimat pământul cel dorit, n-au crezut cuvântului Lui
25. Şi au cârtit în sălaşele sale, n-au ascultat glasul Domnului.
26. *Şi Ş-au rădicat mâna asupra lor, să-i surpe în pustie *Num. 14, 32.
27. Şi să leapede sămânţa lor întru neamuri şi să-i răsipească prin ţări.
28. Şi au jertvit lui Belfegor şi au mâncat jârtvele morţilor.
29. Şi L-au întărâtat întru meşteşugirile sale şi s-au înmulţit într-înşii cădearea.
30. *Şi au stătut Finees şi L-au îmblânzit şi au încetat bătaia; *Num. 25, 7.
31. Şi i s-au socotit întru dreptate în neam şi în neam până în veac. |
135v 32. *Şi L-au întărâtat la Apa Prigonirii şi s-au dosădit Moisi pentru dânşii, *Num. 20, 10.
33. Că au amărât duhul lui
Şi au usibit întru buzele sale.
34. N-au pierdut neamurile care au zis Domnul lor
35. Şi s-au mestecat între neamuri şi au deprins lucrurile lor;
36. Şi au slujit celor cioplite ai lor şi li s-au făcut spre zminteală;
37. Şi au jârtvit fiii săi şi featele sale dracilor

38. Şi au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor săi şi al featelor sale, care le-au jârtvit celor cioplite a lui Hanaan,
Şi s-au încruntat pământul lor în sângiuri;
39. Şi s-au spurcat în faptele lor şi au curvit întru meşteşugirile sale.
40. Şi S-au mâniiat cu iuţime Domnul spre norodul Său şi au urât moştenirea Sa.
41. Şi i-au dat în mânile noroadelor şi i-au stăpânit cei ce i-au urât.
42. Şi i-au năcăjit neprietinii lor şi s-au smerit supt mânile lor.
43. De multe ori i-au izbăvit,
Iară ei L-au amărât întru sfatul său şi s-au smerit întru fărădelegile sale.
44. Şi au văzut când să năcăjiia şi au ascultat rugăciunea lor
*2 Leagi. 30, 1. 45. *Şi ş-au adus aminte de aşezământul Său şi s-au căit după mulţimea milii Sale ||
46. Şi i-au dat spre milă înaintea tuturor celor ce-i prinsease. 136r
47. Mântuiaşte-ne, Doamne, Dumnezeul nostru, şi ne adună din neamuri,
Să ne mărturisim numelui Tău celui sfânt şi să ne fălim întru lauda Ta.
48. Bine e cuvântat Domnul, Dumnezeul lui Israil, din veac şi până în veac!
Şi va zice tot norodul: „Fie ! Fie!"

Alliluia (Iudith 13, 21) 106

1. **Mărturisiţi-vă Domnului că e bun, că în veac e mila Lui!**
2. Zică cei mântuiţi de la Domnul, carii i-au izbăvit din mâna neprietinului şi din ţări i-au adunat,
3. De la răsăritul soarelui şi de la apus, de la miazănoapte şi de la mare.
4. Rătăcit-au în pustiia, în cea fără apă, calea cetăţii ceii de lăcuit n-au aflat.
5. Flămânzind şi însătând, sufletul lor au scăzut într-înşii.
6. Şi au strâgat cătră Domnul când să năcăjiia şi din nevoile lor i-au izbăvit
7. Şi i-au povăţuit pre cale dreaptă, să meargă în cetatea cea de lăcuit.
8. Mărturisească-să Domnului milele Lui şi minunile Lui fiilor oamenilor.
9. Că au săturat suflet deşert şi suflet flămând au umplut de bunătăţi.
10. Pre cei ce şedea întru întunearec şi în umbra morţii, pre cei ferecaţi cu ticăloşiia şi cu fier,
11. Că au amărât cuvintele lui Dumnezeu şi sfaturile Celui Preaînalt le-au întărâtat |
12. Şi s-au smerit întru osteneale inima lor, slăbit-au, nici au fost cine să-i ajute 136v
13. Şi au strâgat cătră Domnul când să năcăjiia şi din nevoile lor i-au izbăvit
14. Şi i-au scos dintru-ntunearec şi din umbra morţii şi legăturile lor au rupt.
15. Mărturisească-să Domnului milele Lui şi minunile Lui fiilor oamenilor,
16. Că au sfărmat porţi de aramă şi zăvoară de fier au frânt.
17. Sprijinitu-i-au din calea fărădelegii lor, că pentru nedreptăţile sale s-au împilat.
18. Toată mâncarea au urât sufletul lor şi s-au apropiiat până la porţile morţii;
19. Şi au strâgat cătră Domnul când să năcăjiia şi din nevoile lor i-au izbăvit;
20. Trimis-au cuvântul Său şi i-au vindecat şi i-au izbăvit din periciunile lor.
21. Mărturisească-să Domnului milele Lui şi minunile Lui fiilor oamenilor
22. Şi jârtvească jârtvă de laudă şi să vestească lucrurile lui întru bucurie.
23. Cei ce să pogoară la mare în corăbii, ceia ce fac lucrare în ape multe,
24. Aceia au văzut lucrurile Domnului şi minunile Lui întru adânc.
25. Zis-au şi au stătut duhul viforului, înălţatu-s-au valurile ei,
26. Suie-să până la ceriuri şi să pogoară până la adâncuri, sufletul lor întru răotăţi || să veşteziia; 137r
27. Turburatu-s-au şi s-au clătit ca cel beat şi toată înţălepciunea lor s-au îmbucat.
28. Şi au strâgat cătră Domnul când să năcăjiia şi din nevoile lor i-au izbăvit;
29. Şi au aşezat viforul ei spre linişte şi au tăcut valurile ei,
30. Şi s-au veselit căci au tăcut şi i-au povăţuit la limanul voii Lui.
31. Mărturisească-se Domnului milele Lui şi minunile Lui fiilor oamenilor
32. Şi să-L înalţe întru adunarea norodului şi în cathedra bătrânilor să-L laude.
33. Pus-au râurile întru pustiie şi ieşirile apelor întru seate,
34. Pământul cel roditoriu întru sărătură, de răotatea celor ce lăcuiesc într-însul.
35. Pus-au pustiiul întru iezere de apă şi pământul cel fără apă întru ieşiri de ape;
36. Şi au făcut a lăcui acolo pre cei flămânzi şi au aşezat cetăţi de lăcuit;
37. Şi au sămănat ţarine şi au sădit vii şi au făcut rod de sămânţă,

38. Şi i-au blagoslovit şi s-au înmulţit foarte şi dobitoacele lor nu le-au împuţinat.
39. Şi s-au împuţinat şi s-au dosădit de năcazul realelor şi al durearii.
40. Vărsatu-s-au urgisire preste căpetenii şi a rătăci i-au făcut întru cea neumblată şi nu în cale. |
137v 41. Şi au ajutat săracul din lipsă şi i-au pus ca oile familiile.
42. *Vedea-vor drepţii şi să vor veseli şi toată nedreptatea va astupa gura sa. *Iov 22, 19.
43. Cine e înţălept şi va păzi aceastea şi va înţăleage milele Domnului?

1. Cântarea Psalmului lui David (sus 56, 8) 107
2. Gata-i inima mea, Dumnezeule, gata-i inima mea, cânta-voiu şi voiu psălmui întru mărirea mea.
3. Scoală-te, mărirea mea, scoală-te, psaltire şi alăută! Scula-mă-voiu dimineaţă.
4. Mărturisi-mă-voiu Ţie întru noroade, Doamne, şi voiu psălmui Ţie întru neamuri.
5. Că mare iaste preste ceriuri mila Ta şi până la nori adevărul Tău.
6. Înalţă-Te preste ceriuri, Dumnezeule, şi preste tot pământul mărirea Ta.
7. Să să sloboază robiţii Tăi,
Mântuiaşte cu dreapta Ta şi mă auzi!
8. Dumnezeu au grăit întru sfântul Său: „Înălţa-Mă-voiu şi voiu împărţi Sichima şi Valea Lăcaşelor voiu măsura.
9. Al Mieu iaste Galaad şi al Mieu iaste Manase şi Efrem, sprijinirea capului Mieu,
Iuda împăratul Mieu,
10. Moav, căldarea nădejdii Meale,
Spre Idumeea voiu întinde încălţămintea Mea, Mie cei de alt neam prietini s-au făcut".
138r 11. Cine mă va povăţui la cetatea cea întărită? || Cine mă va povăţui până la Idumeia?
12. Au nu Tu, Dmnezeule, Care ne-ai lepădat? Şi nu vei ieşi, Dumnezeule, întru puterile noastre?
13. Dă-ne ajutoriu din năcazu, că deşartă e mântuirea omului.
14. Întru Dumnezeu vom face puteare şi El de nimica va face neprietinii noştri.

1. Întru sfârșit, psalmul lui David 108
2. Dumnezeule, lauda mea să nu o taci, că gura păcătosului şi gura vicleanului asupra mea s-au deşchis;
3. Grăit-au împrotiva mea cu limbă vicleană şi cu cuvinte de urăciune m-au încungiurat şi m-au gonit în deşert.
4. În loc să mă iubească, mă huliia, iară eu mă rugam;
5. Şi au pus împrotiva mea reale în loc de bune şi urăciune în locul iubirii meale.
6. Pune preste dânsul pre cel păcătos şi deavolul să stea de-a dreapta lui;
7. Când să judecă, să iasă osândit, rugăciunea lui să se facă întru păcat.
8. Fie zilele lui puţâne şi episcopiia lui să o ia altul.
9. Fie fiii lui săraci şi muiarea lui văduvă.
10. Mişcându-să, să se mute fiii lui şi să ceară şi să să scoată din lăcaşele sale.
11. Scurme datornicul toată averea lui şi jefuiască streinii ostenealele lui.
12. Nu-i fie ajutoriu, nici fie cine să să milostivească spre săracii lui.
13. Fie născuţii lui întru pierzare, întru un neam să să ştargă numele lui.
138v 14. Pomenească-să fărăleagea părinţilor lui î|naintea Domnului şi păcatul maicii sale să nu să şteargă.
15. Fie în prejma Domnului pururea şi să piară din pământ pomenirea lor,
16. Pentru că nu ş-au adus aminte a face milă
17. Şi au gonit omul cel nevinovat şi mişel, şi pre cel smerit cu inima a-l omorî.
18. Şi au iubit blăstămul şi i-au venit; şi n-au vrut blagosloveniia şi să va depărta de la dânsul. Şi s-au îmbrăcat cu blăstămul ca cu un vejmânt şi au întrat ca apa întru ceale dinlontrul lui şi ca untul-de-lemn în oasele lui;
19. Fie lui ca un vâjmânt cu care să acopere şi ca un brâu cu care pururea să încinge.
20. Acesta-i lucrul celor ce mă hulesc la Domnul şi carii grăiesc reale asupra sufletului mieu.
21. Şi Tu, Doamne, Doamne, fă cu mine pentru numele Tău, că bună iaste mila Ta. Izbăveaşte-mă,
22. Că lipsit şi sărac sânt eu şi inima mea s-au turburat întru mine.
23. Ca umbra când să pleacă m-am luat şi m-am scuturat ca lăcustele;
24. Genunchele meale au slăbit de post şi carnea mea s-au schimbat pentru untul-de-lemn.
25. Şi eu m-am făcut ocară lor; văzutu-m-au şi au clătit cu capetele sale.

26. Ajută-mi, Doamne, Dumnezeul mieu, mântuia | |şte-mă după mila Ta! 139r
27. Şi să ştie că mâna Ta iaste aceasta şi Tu, Doamne, o ai făcut.
28. Blăstăma-vor ei şi Tu vei blagoslovi; cei ce să scoală asupra mea să să ruşineaze, iară sluga Ta să va veseli.
29. Îmbrace-să cei ce mă hulesc cu ocară şi să să acopere ca cu un contoş cu ruşinea sa.
30. Mărturisi-mă-voiu Domnului foarte cu gura mea şi în mijlocul a mulţi Îl voiu lăuda,
31. Că au stătut de-a dreapta săracului, să mântuiască de cei ce gonesc sufletul mieu.

Math. 22, 44. 1. **Psalmul lui David 109**
Zis-au Domnul Domnului mieu: „Şezi de-a dreapta Mea
*1 Cor. 15, 25. *Până ce voiu pune pre vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale".
Ovr. 1, 13 2. Toiagul puterii Tale va trimite Domnul din Sion: „Stăpâneaşte în mijlocul nepriiatinilor Tăi!"
şi 10, 13. 3. Cu Tine e începătura în zioa puterii Tale, întru strălucirile sfinţilor; din pântece mai nainte de luceafăr Te-am născut.
*Ioan 12, 34. 4. *Juratu-S-au Domnul şi nu Să va căi: „Tu eşti preot în veac, după rânduiala lui
Ovr. 5, 6 Melhisedec!"
şi 7, 17. 5. Domnul e de-a dreapta Ta, sfărmat-au în zioa mâniii Sale împăraţi.
6. Judeca-va întru neamuri, plini-va căderi, zdrobi-va pre pământ capetele multora. |
7. Din răpejune în cale va bea; pentru aceea va înălţa capul. 139v

Alliluia 110

1. **Mărturisi-mă-voiu Ţie, Doamne, cu toată inima mea, în sfatul drepţilor şi în adunare.**
2. Mari sânt lucrurile Domnului, dovedite întru toate voile Lui.
3. Mărturisire şi mare cuviinţă lucrul Lui şi dreptatea Lui rămâne în veacul veacului.
4. Pomenire au făcut minunilor Sale, milostivul şi înduratul Domn,
5. Hrană au dat celor ce să tem de Dânsul. Aduce-Ş-va aminte în veac de aşezământul Său.
6. Tăriia lucrurilor Sale va vesti norodului Său,
7. Să le dea moştenirea neamurilor. Lucrurile mânilor Lui, adevărul şi judecata.
8. Credincioasă sânt toate poruncile Lui, întărite în veacul veacului, făcute întru adevăr şi dreptate.
9. Răscumpărare au trimis norodului Său, poruncit-au în veac aşezemântul Său;
*Pild. 1, 7 10. *Sfânt şi înfricoşat e numele Lui. Începutul înţălepciunii e frica Domnului,
şi 9, 17. Înţăleagere bună tuturor celor ce o fac.
Ecli. 1, 16. Lauda Lui rămâne în veacul veacului.

Alliluia. A întoarcerii lui Agghei şi a Zahariei, 111 | |

1. **Fericit bărbatul care să teame de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte.** 140r
2. Putearnică pre pământ va fi sămânţa lui, neamul drepţilor să va blagoslovi.
3. Mărire şi bogăţie în casa lui şi dreptatea lui rămâne în veacul veacului.
4. Răsărit-au întru-ntunearec lumină drepţilor: Cel milostiv şi îndurat şi drept.
5. Vesel e omul cel ce să milostiveaşte şi împrumutează; togmi-ş-va cuvintele sale la judecată,
6. Că în veac nu să va clăti.
7. Întru pomenirea vecinică va fi direptul, de auzul rău nu să va teame.
Gata e inima lui a nădăjdui spre Domnul;
8. Întăritu-s-au inima lui, nu să va clăti până va urgisi pre neprietinii săi.
9. Răsipit-au, dat-au săracilor; dreptatea lui rămâne în veacul veacului, cornul lui să va înălţa întru mărire.
10. Păcătosul va vedea şi să va mâniia, cu dinţii săi va scărzni şi să va veştezi, pofta păcătoşilor va peri.

Aliluia 112

1. **Lăudaţi, prunci, pre Domnul, lăudaţi numele Domnului.**
2. Fie numele Domnului binecuvântat de acum şi până-n veac!
*Mal. 1, 11. 3. *De la răsăritul soarelui până la apus lăudat e numele Domnului. |

140v 4. Înalt e preste toate neamurile Domnul, şi preste ceriuri mărirea Lui.
5. Cine e ca Domnul, Dumnezeul nostru, Cel ce lăcuiaşte întru ceale înalte
6. Şi spre ceale smerite priveaşte în ceriu şi pre pământ?
7. Cel ce scoală de la pământ pre cel smerit şi din gunoi rădică pre cel sărac,
8. Ca să-l aşaze cu căpeteniile, cu căpeteniile norodului Său,
9. Cel ce face a lăcui pre cea stearpă în casă, maica de fii a să veseli. Ieşire 13, 3.

Aliluia 113

1. Întru ieşirea lui Israil din Eghipt, casa lui Iacov din norodul varvar,
2. Făcutu-s-au Iudeia sfinţirea Lui, Israil, stăpânirea Lui.
3. Marea au văzut şi au fugit, Iordanul s-au întors înapoi;
4. Munţii au săltat ca cerbii şi dealurile ca mieii oilor.
5. Ce-ţi iaste, mare, că ai fugit, şi tu, Iordane, că te-ai întors înapoi?
6. Munţi, aţi săltat ca cerbii, şi dealuri, ca mieii oilor.
7. De faţa Domnului s-au clătit pământul, de faţa Dumnezeului Iacov,
8. Cel ce au întors piatra în iazere de ape şi râpa în izvoară de ape.
1. [9] **Nu noao**, Doamne, **nu noao**, ci numelui Tău dă mărire, ||
141r 2. [10] Pentru mila Ta şi adevărul Tău, ca nu cândva să zică neamurile: „Unde iaste Dumnezeul lor?"
3. [11] Iară Dumnezeul nostru, în ceriu; toate câte au vrut au făcut.
4. [12] *Idoli neamurilor argint şi aur, lucruri de mâni omeneşti. *Jos 134, 15.
5. [13] *Gură au şi nu vor grăi, ochi au şi nu vor vedea, *Înţel. 15. 15.
6. [14] Urechi au şi nu vor auzi, nări au şi nu vor mirosi,
7. [15] Mâni au şi nu vor pipăi, picioare au şi nu vor umbla, nu vor strâga în gâtlejul său.
8. [16] Aseaminea lor fie cei ce-i fac şi toţi cei ce să nădăjduiesc spre dânşii.
9. [17] Casa lui Israil au nădăjduit spre Domnul, agiutoriul lor şi scutitoriul lor iaste;
10. [18] Casa lui Aaron au nădăjduit spre Domnul, agiutoriul lor şi scutitoriul lor iaste;
11. [19] Cei ce să tem de Domnul au nădăjduit spre Domnul, ajutoriul lor şi scutitoriul lor iaste.
12. [20] Domnul ş-au adus aminte de noi şi ne-au blagoslovit, blagoslovit-au casa lui Israil, blagoslovit-au casa lui Aaron,
13. [21] Blagoslovit-au pre toţi cei ce să tem de Domnul, pre cei mici cu cei mari.
14. [22] Adaogă Domnul preste voi, preste voi şi preste fiii voştri!
15. [23] Blagosloviţi sânteţi voi de la Domnul, Cel ce au făcut ceriul şi pământul.
16. [24] Ceriul ceriului Domnului, iară pământul l-au dat fiilor oamenilor.
17. [25] *Nu cei morţi Te vor lăuda, Doamne, nici toţi cei ce să pogor în iad, | *Varuh 2, 17.
141v 18. [26] Ci noi, cei vii, binecuvântăm pre Domnul de acum şi până în veac.

Alliluia 114

1. Iubit-am că va auzi Domnul glasul rugăciunii meale,
2. Că au plecat ureachea Sa mie şi în zilele meale Îl voiu chema.
3. Cuprinsu-m-au durerile morţii şi primejdiile iadului m-au aflat;
Năcaz şi dureare am aflat.
4. Şi numele Domnului am chemat:
„O, Doamne, izbăveaşe sufletul mieu!"
5. Milostiv e Domnul şi drept şi Dumnezeul nostru miluiaşte.
6. Cel ce păzeaşte pruncii, Domnul; smeritu-m-am şi m-au izbăvit.
7. Întoarce-te, sufletul mieu, întru odihna ta, că Domnul bine au făcut ţie,
8. Că au apucat sufletul mieu din moarte, ochii miei din lacrămi, picioarele meale din lunecare.
9. Bine voiu plăcea Domnului în laturea celor vii.

Alliluia 115

10. Crezut-am, pentru aceaea am grăit, iară eu m-am smerit foarte.
11. Eu am zis întru prisosirea minţii meale: „Tot omul e minciunos". 2 Cor. 4, 13.
12. Ce voiu răsplăti Domnului pentru toate care mi-au dat mie? Râm. 3, 4.

13. Păharul mântuirii voiu lua și numele Domnului voiu chema.
14. Făgăduințele meale Domnului voiu da înaintea a tot norodului Lui. ||
15. Scumpă-i înnaintea Domnului moartea sfinților Lui. 142r
16. O, Doamne, că eu sluga Ta, eu, sluga Ta și fiiul slujnicii Tale,
Rupt-ai legăturile meale.
17. Ție voiu jârtvi jârtvă de laudă și numele Domnului voiu chema.
18. Făgăduințele meale Domnului voiu da înaintea a tot norodului Lui,
19. În curțile casii Domnului, în mijlocul tău, Ierusalime.

Alliluia 116

*Râm. 15, 11.
*Ioan 12, 34.

1. *L**ăudați pre Domnul toate neamurile, lăudați-L pre El toate noroadele,**
2. *Că s-au întărit preste noi mila Lui și adevărul Domnului rămâne în veac.

Alliluia 117

1. M**ărturisiți-vă Domnului că e bun, că în veac e mila Lui.**
2. Zică acum Israil că e bun, că în veac e mila Lui.
3. Zică acum casa lui Aaron că în veac e mila Lui.
4. Zică acum cei ce să tem de Domnul că în veac e mila Lui.
5. Din năcaz am chemat pre Domnul și m-au auzit întru desfătare Domnul.
6. Domnul e mie ajutoriu, nu mă voiu teame ce-mi va face omul.
*Ovreai 13, 6. 7. *Domnul e mie ajutoriu și eu voiu urgisi neprietinii miei.
8. Bine e a nădăjdui spre Domnul decât a nădăjdui spre om.
9. Bine e a nădăjdui spre Domnul decât a nădăjdui spre boiari.
10. Toate neamurile m-au încunjurat și întru | numele Domnului că i-am învins; 142v
11. Încungiurând m-au încungiurat și întru numele Domnului că i-am învins;
12. Încungiuratu-m-au ca albinele și s-au aprins ca focul în spini și întru numele Domnului că i-am învins;
13. Împins fiind, m-am întors să caz, și Domnul m-au sprijinit.
*Ieșire 15, 2. 14. *Tăriia mea și lauda mea, Domnul; și s-au făcut mie spre mărturie.
15. Glas de bucurie și de mântuire în corturile drepților:
16. „Dreapta Domnului au făcut puteare, dreapta Domnului m-au înălțat, dreapta Domnului au făcut puteare”.
17. Nu voiu muri, ci voiu fi viu și voiu povesti lucrurile Domnului.
18. Certând m-au certat Domnul și morții nu m-au dat.
19. Deșchideți mie porțile dreptății, întrând într-însele, mă voiu mărturisi Domnului.
20. Aceasta e poarta Domnului, drepții vor întra într-însa.
21. Mărturisi-mă-voiu Ție, că m-ai auzit și Te-ai făcut mie spre mântuire.
*Isaie 28, 16. 2. 22. *Piatra carea nu o au socotit ziditorii, aceasta s-au făcut în capul unghiului.
Math. 21, 42. 23. De la Domnul s-au făcut aceasta și iaste minunată întru ochii noștri.
Luca 20, 17. 24. Aceasta iaste zioa carea o au făcut Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într-însa.
Fap. 4, 11. 25. O, Doamne, mântuiaște-mă! O, Doamne, bine sporeaște! ||
Râm. 9, 33. 26. Bine e cuvântat cel ce vine întru numele Domnului! Blagoslovit-am pre voi din casa Domnului. 143r
1 Petru 2, 7. 27. Dumnezeu e Domnul și s-au arătat noao.
Togmiți zi de praznic în ceale dease, până la cornul oltariului.
28. Dumnezeul mieu ești Tu și mă voiu mărturisi Ție; Dumnezeul mieu ești Tu și Te voiu înălța.
Mărturisi-mă-voiu Ție, că m-ai auzit și Te-ai făcut mie spre mântuire.
29. Mărturisiți-vă Domnului, că e bun, că în veac e mila Lui!

Alliluia 118
Alef

1. F**ericiți cei fără prihană în cale, carii umblă în leagea Domnului.**
2. Fericiți cei ce cearcă mărturiile Lui, în toată inima Îl caută.
3. Că nu cei ce lucrează fărăleage în căile Lui au umblat.
4. Tu ai poruncit poruncile Tale a le păzi foarte.
5. O, de s-ar îndrepta căile meale să păzască îndreptările Tale!

6. Atunci nu mă voiu rușina, când voiu căuta spre toate poruncile Tale.
7. Mărturisi-mă-voiu Ție întru îndreptarea inimii, întru aceaea ce am învățat judecățile dreptății Tale.
8. Îndreptările Tale le voiu păzi, nu mă părăsi până în sfârșit.

Beth

9. Întru ce-și îndreptează tănărul calea sa? A păzi cuvintele Tale.
10. Cu toată inima mea Te-am căutat, nu mă lepăda de la poruncile Tale!
143v 11. Întru inima mea am ascuns cuvintele Tale, | să nu păcătuiesc Ție.
12. Bine ești cuvântat, Doamne, învață-mă îndreptările Tale.
13. Cu buzele meale am vestit toate judecățile gurii Tale.
14. În calea mărturiilor Tale m-am desfătat ca întru toată bogățiia.
15. Întru poruncile Tale mă voiu deprinde și voiu socoti căile Tale;
16. Întru îndreptările Tale voiu cugeta, nu voiu uita cuvintele Tale.

Ghimel

17. Răsplătește robului Tău, viază-mă și voiu păzi cuvintele Tale.
18. Deascopere ochii miei și voiu cugeta minunile din leagea Ta.
19. Nimernic sânt eu pre pământ, nu ascunde de la mine poruncile Tale!
20. Poftit-au sufletul mieu a dori giudecățile Tale în toată vreamea.
21. Certat-ai pre cei mândri; blăstămați cei ce să abat de la poruncile Tale.
22. Ia de la mine ocara și defăimarea, că mărturiile Tale am căutat;
23. Că au șezut căpeteniile și asupra mea grăiia, iară sluga Ta să deprindea întru-ndreptările Tale;
24. Că și mărturiile Tale cugetarea mea ieste și sfatul mieu îndreptările Tale.

Daleth

25. Lipitu-s-au de pământ inima mea, viază-mă după cuvântul Tău.
26. Căile meale am vestit și m-ai auzit, învață-mă îndreptările Tale. ||
144r 27. Calea îndreptărilor Tale mă învață și mă voiu deprinde întru minunile Tale.
28. Dormitat-au sufletul mieu de trândăvie; întărește-mă întru cuvintele Tale.
29. Calea nedreptății depertează-o de la mine și din leagea Ta mă miluiaște.
30. Calea adevărului am ales, giudecățile tale n-am uitat.
31. Lipitu-m-am de mărturiile tale, Doamne, să nu mă rușinezi.
32. Pre calea poruncilor Tale am alergat când ai desfătat inima mea.

He

33. Leage pune mie, Doamne, calea îndreptărilor tale și o voiu căuta pururea.
34. Dă-mi înțăleagere și voiu cerceta leagea Ta și o voiu păzi cu toată inima mea.
35. Povățuiaște-mă în cărarea poruncilor Tale, că aceaea am voit.
36. Pleacă inima mea spre mărturiile Tale, și nu spre lăcomie.
37. Întoarce ochii miei să nu vază deșertăciune, în calea Ta mă viază.
38. Pune robului Tău cuvântul Tău întru frica Ta.
39. Șterge ocara mea carea am prepus, că giudecățile Tale sânt veasele.
40. Iată, am poftit poruncile Tale, întru dreptatea Ta viază-mă.

Vau

41. Și vie preste mine mila Ta, Doamne, mântuirea Ta după cuvântul Tău.
144v 42. Și voiu răspunde, celor ce mă ocărăsc, cu|vânt, că am nădăjduit întru cuvintele Tale.
43. Și nu lua din gura mea cuvântul adevărului până în sfârșit, că întru judecățile Tale am nădăjduit.
44. Și voiu păzi leagea Ta pururea, în veac și în veacul veacului.
45. Și umblam întru lărgime, că poruncile Tale am căutat.

46. Şi grăiam de mărturiile Tale înaintea împăraţilor şi nu mă ruşinam.
47. Şi cugetam întru poruncile Tale, care am iubit.
48. Şi am rădicat mânile meale spre poruncile Tale, care le-am iubit, şi mă deprindeam întru dreptările Tale.

Zaiin

49. **Adu-ţi aminte de cuvântul Tău robului Tău, în care mi-ai dat nădejde.**
50. Aceasta m-au mângăiat întru smereniia mea, că cuvântul Tău m-au viiat.
51. Cei mândri nedrept lucra foarte, iară de la leagea Ta nu m-am abătut.
52. Adusu-mi-am aminte de judecăţile Tale din veac, Doamne, şi m-am mângăiat.
53. Măhnire m-au cuprins despre păcătoşi, carii părăsăsc leagea Ta.
54. Lăudate era mie îndreptările Tale în locul nemerniciii meale.
55. Adusu-mi-am aminte noaptea de numele Tău, Doamne, şi am păzit leagea Ta. ||
56. Aceasta s-au făcut mie, că îndreptările Tale am căutat. 145r

Heth

57. **Partea mea, Doamne, zis-am a păzi leagea Ta.**
58. Rugatu-m-am feaţii Tale cu toată inima mea, miluiaşte-mă după cuvântul Tău.
59. Cugetat-am căile meale şi am întors picioarele meale spre mărturiile Tale.
60. Gata sânt şi nu m-am turburat să păzăsc poruncile Tale.
61. Funile păcătoşilor m-au înfăşurat şi leagea Ta n-am uitat.
62. În miiazănoapte mă sculam a mă mărturisi Ţie, spre judecăţile dreptăţii Tale.
63. Părtaşu sânt eu tuturor celor ce să tem de Mine şi celor ce păzăsc poruncile Tale.
64. De mila Ta, Doamne, plin e pământul, îndreptările Tale mă învaţă.

Teth

65. **Bunătate ai făcut cu robul Tău, Doamne, după cuvântul Tău.**
66. Bunătate şi învăţătură şi ştiinţă mă învaţă, că poruncilor Tale am crezut.
67. Mai înainte de ce m-am smerit, eu am greşit, pentru aceaea cuvântul Tău am păzit.
68. Bun eşti Tu şi întru bunătatea Ta mă învaţă îndreptările Tale.
69. Înmulţitu-s-au asupra mea nedreptatea mândrilor, iară eu cu toată inima mea voiu cerca poruncile Tale.
70. Întegatu-s-au ca laptele inima lor, iară eu la leagea Ta am cugetat. |
71. Bine e mie că m-ai smerit, să învăţu îndreptările Tale. 145v
72. Bună e mie leagea gurii Tale preste mii de aur şi de argint.

Iod

73. **Mânile Tale m-au făcut şi m-au zidit, dă-m înţăleagere şi mă voiu învăţa poruncile Tale.**
74. Cei ce să tem de Tine mă vor vedea şi să vor veseli, că întru cuvintele Tale am nădăjduit.
75. Cunoscut-am, Doamne, că dreptate sânt judecăţile Tale şi întru adevărul Tău m-ai smerit.
76. Facă-să mila Ta, să mă mângăie după cuvântul Tău robului Tău.
77. Vie mie îndurările Tale şi voiu fi viu, că leagea Ta cugetarea mea iaste.
78. Ruşineze-să cei mândri, că nedrept au făcut fărăleage asupra mea, iară eu mă voiu deprinde întru poruncile Tale.
79. Întoarcă-să mie cei ce să tem de Tine şi cei ce cunosc mărturiile Tale.
80. Fie inima mea fără prihană întru îndreptările Tale, să nu mă ruşinezu.

Caf

81. **Scăzut-au spre mântuirea Ta sufletul mieu şi spre cuvântul Tău am nădăjduit.**
82. Scăzut-au ochii miei spre cuvântul Tău, zicând: „Când mă vei mângăia?”

83. Că m-am făcut ca un foale în brumă, îndreptările Tale nu le-am uitat.
84. Câte sânt zilele robului Tău? Când vei face de cei ce mă gonesc judecată? ||
146r 85. Spusu-mi-au călcătorii de leage bărfeale, ci nu sânt ca leagea Ta.
86. Toate poruncile Tale, adevărul, nedrept m-au gonit, ajută-m!
87. Puţin nu m-au sfârşit pre pământ, iară eu n-am părăsit poruncile Tale.
88. După mila Ta viiază-mă şi voiu păzi mărturiile gurii Tale.

Lamed

89. În veac, Doamne, cuvântul Tău rămâne în ceriu.
90. În neam şi în neam adevărul Tău; întemeiat-ai pământul şi rămâne.
91. Cu rânduiala Ta rămâne zioa, că toate slujesc Ţie.
92. Fără că leagea Ta cugetarea mea iaste, atunci doară aş fi perit întru smerenia mea.
93. În veac nu voiu uita îndreptările Tale, că într-însăle m-ai viiat.
94. Al Tău sânt eu, mântuiaşte-mă, că îndreptările Tale am căutat.
95. Pre mine m-au aşteptat păcătoşii să mă piarză, mărturiile Tale am înţăles.
96. A tot sfârşitul am văzut sfârşit, desfătată e porunca Ta foarte.

Mem

97. Cum am iubit leagea Ta, Doamne, toată zioa cugetarea mea iaste.
98. Preste neprietinii miei înţălept m-ai făcut cu porunca Ta, că în veac mie iaste.
146v 99. Preste toţi cei ce mă învaţă am înţăles | că mărturiile Tale cugetarea mea iaste.
100. Preste bătrâni am înţăles că poruncile Tale am căutat.
101. Despre toată calea rea am oprit picioarele meale, să păzesc cuvintele Tale.
102. De la judecăţile Tale nu m-am abătut, că Tu leage ai pus mie.
103. Câtu-s de dulci gâtlejului mieu cuvintele Tale preste miiarea gurii meale!
104. Din poruncile Tale am înţăles, pentru aceaea am urât toată calea nedreptăţii.

Nun

105. Candilă picioarelor meale e leagea Ta şi lumină cărărilor meale.
106. Juratu-m-am şi am pus a păzi judecăţile dreptăţii Tale.
107. Smeritu-m-am până în sfârşit, Doamne, viiază-mă după cuvântul Tău.
108. Ceale de bunăvoie ale gurii meale bine plăcute le fă, Doamne, şi judecăţile Tale mă învaţă.
109. Sufletul mieu în mânile meale pururea şi leagea Ta n-am uitat.
110. Pus-au păcătoşii cursă mie şi de la poruncile Tale n-am rătăcit.
111. Cu moştenire am căştigat mărturiile Tale în veac, că bucuriia inimii meale sânt.
112. Plecat-am inima mea a face îndreptările Tale în veac pentru răsplătire.

Sameh

147r **113. Pre călcătorii de leage i-am urât, şi leagea || Ta am iubit.**
114. Ajutoriul şi sprijinitoriul mieu eşti Tu şi spre cuvântul Tău am nădăjduit.
115. Abateţi-vă de la mine cei ce vicleniţi şi voiu cerceta poruncile Dumnezeului mieu.
116. Priimeaşte-mă după cuvântul Tău şi voiu fi viu, şi nu mă ruşina de la aşteptarea mea.
117. Ajută-mă şi mă voiu mântui şi voiu cugeta întru îndreptările Tale pururea.
118. Defăimat-ai pre toţi ce să depărtează de la judecăţile Tale, că nedrept e gândul lor.
119. Călcători de leage am socotit pre toţi păcătoşii pământului; pentru aceaea am iubit mărturiile Tale.
120. Pătrunde cu frica Ta cărnurile meale, că de judecăţile Tale m-am temut.

Ain

121. Făcut-am judecată şi dreptate; nu mă da celor ce mă clevetesc.
122. Priimeaşte pre robul Tău spre bine, să nu mă clevetească cei mândri.
123. Ochii miei au scăzut spre mântuirea Ta şi spre cuvântul dreptăţii Tale.

124. Fă cu robul Tău după mila Ta și dreptățile Tale mă învață.
125. Sluga Ta sânt eu, dă-m înțăleagere să știu mărturiile Tale.
126. Vreame e a face, Doamne, stricat-au leagea Ta. |
127. Pentru aceaea am iubit poruncile Tale preste aur și topazie. 147v
128. Pentru aceaea spre toate poruncile Tale mă îndreptam, că toată calea nedreaptă am urât.

Fe

129. Minunate-s mărturiile Tale, pentru aceaea le-au cercetat sufletul mieu.
130. Arătarea cuvintelor Tale luminează și înțăleagere dă pruncilor.
131. Gura mea o am deșchis și am tras duh, că poruncile Tale doream.
132. Caută spre mine și mă miluiaște după judecata celor ce iubesc numele Tău.
133. Pașii miei îndreptează după cuvântul Tău și să nu mă stăpânească toată fărăleagea.
134. Izbăveaște-mă de clevetirile oamenilor, să păzăsc poruncile Tale.
135. Fața Ta o luminează preste robul Tău și mă învață îndreptările Tale.
136. Ieșiri de ape au izvorât ochii miei, că n-au păzit leagea Ta.

Sade

137. Drept ești, Doamne, și dreaptă e judecata Ta.
138. Poruncit-ai dreptate a fi mărturiile Tale și adevărul Tău foarte.
139. Veștezitu-m-au râvna mea, că au uitat cuvintele Tale neprietinii miei.
140. Înfocat e cuvântul Tău foarte și sluga Ta l-au iubit.
141. Tinerel sânt eu și defăimat, îndreptările Tale nu le-am uitat. ||
142. Dreptatea Ta e dreptate în veac și leagea Ta, adevărul. 148r
143. Năcazu și strâmtoare m-au aflat, poruncile Tale cugetarea mea iaste.
144. Dreptate sânt mărturiile Tale în veac; înțăleagere dă-mi mie și voiu fi viu.

Cof

145. Strâgat-am cu toată inima mea: „Auzi-mă, Doamne! Îndreptările Tale voiu căuta”.
146. Strâgat-am cătră Tine: „Mântuiaște-mă, să păzesc poruncile Tale!”
147. Apucat-am înainte de vreame și am strâgat, că spre cuvintele Tale am nădăjduit.
148. Întâmpinatu-m-au ochii miei de dimineață, ca să cuget la cuvintele Tale.
149. Glasul mieu auzi-l după mila Ta, Doamne, și după judecata Ta mă viiază.
150. Apropiiatu-s-au cei ce mă gonea la fărădeleage, iară de la leagea Ta s-au delungat.
151. Aproape ești Tu, Doamne, și toate căile Tale, adevărul.
152. Din-ceput am cunoscut din mărturiile Tale că în veac le-ai întemeiat.

Reș

153. Vezi smereniia mea și mă scoate, că leagea Ta n-am uitat.
154. Judecă judecata mea și mă răscumpără; după cuvântul Tău mă viiază.
155. Departe-i de la păcătoși mântuirea, că îndreptările Tale nu le-au căutat. |
156. Milele Tale multe-s, Doamne; după judecata Ta mă viiază. 148v
157. Mulți sânt cei ce mă gonesc și mă năcăjesc; de la mărturiile Tale nu m-am abătut.
158. Văzut-am pre cei nelegiuitori și mă veștezeam, că cuvintele Tale nu le-au păzit.
159. Vezi că poruncile Tale am iubit, Doamne, întru mila Ta mă viiază.
160. Începutul cuvintelor Tale, adevărul; în veac, toate judecățile dreptății Tale.

Sin

161. Căpeteniile m-au gonit în zădar și de cuvintele Tale s-au înfricoșat inima mea.
162. Veseli-mă-voiu eu de cuvintele Tale, ca cel ce află jafuri multe.
163. Nedreptatea am urât și m-am scărbit, iară leagea Ta am iubit.
164. De șapte ori în zi am zis laudă Ție pentru judecățile dreptății Tale.

165. Pace multă e celor ce iubesc leagea Ta şi nu iaste lor zminteală.
166. Aşteptat-am mântuirea Ta, Doamne, şi poruncile Tale am iubit.
167. Păzit-au sufletul mieu mărturiile Tale şi le-au iubit foarte.
168. Ţinut-am poruncile Tale şi mărturiile Tale, că toate căile meale, înaintea Ta.

Tau

169. Apropie-să rugăciunea mea înaintea Ta, Doamne, după cuvântul Tău dă-m înţăleagere.
170. Între cearerea mea înaintea Ta, după cuvântul Tău mă izbăveaşte.
149r 171. Izbugni-vor buzele meale laudă când mă vei || învăţa îndreptările Tale.
172. Spune-va limba mea cuvântul Tău, că toate poruncile Tale, dreptate.
173. Fie mâna Ta să mă mântuiască, că poruncile Tale am ales.
174. Dorit-am mântuirea Ta, Doamne, şi leagea Ta cugetarea mea iaste.
175. Viu va fi sufletul mieu şi Te va lăuda, şi judecăţile Tale vor ajuta mie.
176. Rătăcit-am ca oaia carea au perit; caută pre robul Tău, că poruncile Tale nu le-au uitat.

1. Cântarea treaptelor, 119
Cătră Domnul, când m-am năcăjit, am strâgat şi m-au auzit.
2. Doamne, izbăveaşte sufletul mieu de buze nedreapte şi de limba vicleană!
3. Ce să va da ţie sau ce să va adaoge ţie spre limba vicleană?
4. Săgeţile Celui Putearnic sânt ascuţite cu cărbunii pustniceşti.
5. Vai mie, că nemernicia mea s-au îndelungat, sălăşluitu-m-am cu sălăşluitorii lui Chidar.
6. Mult au nemernicit sufletul mieu.
7. Cu cei ce urea pacea eram făcătoriu de pace; când grăiam lor, să lupta cu mine în zădar.

Cântarea treaptelor 120

1.* Rădicat-am ochii miei la munţi, de unde va veni agiutorul mieu. *2 Par. 20, 17.
2. Agiutorul mieu de la Domnul, Cel ce-au făcut ceriul şi pământul.
3. Nu dea întru clătire piciorul tău, nici să adormitează Cel ce te păzeaşte.
4. Iată, nu va dormita, nici va adormi Cel ce păzeaşte pre Israil.
5. Domnul te păzeaşte, Domnul e acoperemântul tău preste mâna ta cea dreaptă.
6. Zioa soarele nu te va arde, nici luna, noaptea.
7. Domnul te păzeaşte de tot răul; păzească sufletul tău Domnul. |
149v 8. Domnul păzească întrarea ta şi ieşirea ta de acum şi până în veac.

1. Cântarea treaptelor, 121
Veselitu-m-am în ceale ce mi s-au zis: „În casa Domnului vom mearge!"
2. Stând era picioarele noastre în curţile tale, Ierusalime,
3. Ierusalimul care să zideaşte ca o cetate a căruia împărtăşirea lui întru aceastaşi,
4. Că acolo s-au suit neamurile, neamurile Domnului, mărturia lui Israil, a să mărturisi numelui Domnului.
5. Că acolo au şezut scaunele la judecată, scaunele asupra casii lui David.
6. Rugaţi ceale despre pacea Ierusalimului şi prisosirea celor ce te iubesc.
7. Fie pace întru puterea ta şi prisosire în turnurile tale.
8. Pentru fraţii miei şi cei de aproape ai miei grăiiam pace de tine.
9. Pentru casa Domnului, Dumnezeului nostru, am căutat ceale bune ţie.

Cântarea treaptelor 122

1. Cătră Tine am rădicat ochii miei, Cel ce lăcuieşti în ceriuri.
2. Iată, precum ochii slujilor în mânile stăpânilor săi,
Precum ochii slujnicii în mânile stăpânii sale, aşa ochii noştri cătră Domnul, Dumnezeul nostru, până ce Să va milostivi spre noi.
3. Miluiaşte-ne, Doamne, miluiaşte-ne, că mult ne-am umplut de hulă.
4. Că mult s-au umplut sufletul nostru, ocara celor îndestulaţi şi hulă celor mândri.

1. **Cântarea treaptelor 123** ||
Fără că Domnul era întru noi – zică acum Israil – 150r
2. Fără că Domnul era întru noi când să scula oamenii spre noi,
3. Doară vii ne-ar fi înghițit,
Când să mâniia iuțimea lor spre noi,
4. Doară apa ne-ar fi sorbit.
5. Răpegiunea au trecut sufletul nostru, doară ar fi trecut sufletul nostru apa cea nesuferită.
6. Bine e cuvântat Domnul, Care nu ne-au dat spre vânarea dinților lor.
7. Sufletul nostru ca pasărea s-au izbăvit din lațul vânătorilor; lațul s-au sfârmat și noi ne-am izbăvit.
[8.] Ajutoriul nostru în numele Domnului, Cel ce au făcut ceriul și pământul.

1. **Cântarea treaptelor 124**
Cei ce nădăjduiesc întru Domnul, ca muntele Sionului; nu să va clăti în veac cel ce lăcuiaște în Ierusalim.
2. Munți împrejurul lui și Domnul împregiurul norodului Său de acum și până în veac.
3. Că nu va lăsa Domnul varga păcătoșilor preste soartea drepților, să nu-și întinză drepții la fărăleage mânile sale.
4. Bine fă, Doamne, celor buni și celor drepți cu inima;
5. Iară pre cei ce să abat spre îndărăvnicii aduce-i-va Domnul cu cei ce lucrează fărăleage. Pace preste Israil!

1. **Cântarea treaptelor 125**
Întorcând Domnul robiia Sionului, făcutu-ne-am ca niște mângăiați.
2. Atunci s-au umplut de bucurie gura noastră și limba noastră de veselie.
Atunci vor zice întru neamuri: „Mărit-au Domnul a face cu dânșii!" |
3. Mărit-au Domnul a face cu noi, fost-am veselindu-ne. 150v
4. Întoarce, Doamne, robia noastră ca răpegiunea în austru.
5. Cei ce samână cu lacrămi cu bucurie vor săcera.
6. Meargând mergea, plângea aruncând sămințele sale, iară venind vor veni cu bucurie, purtând mănunchele sale.

1. **Cântarea treaptelor lui Solomon, 126**
De nu va zidi Domnul casa, în deșert s-au ostenit cei ce o zidesc;
De nu va păzi Domnul cetatea, în zădar priveghează cel ce o păzeaște.
2. Deșert iaste voao mai nainte de lumină a vă scula; sculați-vă după ce ați șezut, cei ce mâncați pâinea durerii,
Când va da iubiților Săi somn.
3. Iată moștenirea Domnului, fiii, plata roadei pântecelui.
4. Ca săgețile în mâna celui putearnic, așa fiii celor scuturați.
5. Fericit omul care ș-au umplut pofta sa dintr-înșii; nu să va rușina când va grăi neprieținilor săi în poartă.

1. **Cântarea treaptelor 127**
Fericiți toți cei ce să tem de Domnul, carii umblă în căile Lui.
2. Lucrurile mânilor Tale, că vei mânca, fericit ești și bine va fi ție.
3. Muiarea ta, ca o viță rodită în laturea casii tale. Fiii tăi, ca niște odrazle tinere de maslin împregiurul measii tale.
4. Iată, așa să va blagoslovi omul cel ce să teame de Domnul.
5. Blagoslovească-te Domnul din Sion și să vezi bunătățile Ierusalimului în toate zilele vieții tale.
6. Și să vezi fiii fiilor tăi. Pace preste Israil! ||

1. **Cântarea treaptelor 128** 151r
De multe ori s-au oștit cu mine din tinereațele meale – zică acum Israil –
2. De multe ori s-au oștit cu mine din tinereațele meale și nu m-au biruit.
3. Preste spatele meale au lucrat păcătoșii, îndelungat-au fărăleagea sa.
4. Domnul cel drept au tăiat cerbicile păcătoșilor.
5. Rușineaze-se și să să întoarcă înapoi toți cei ce urăsc Sionul.

6. Facă-să ca iarba pre casă, carea mai nainte de zmulgere s-au uscat,
7. De carea nu ș-au împlut mâna cel ce seaceră și sânul său cel ce adună mânunchele.
8. Și n-au zis cei ce trecea: „Blagoslovenia Domnului preste voi! Blagoslovitu-v-am pre voi întru numele Domnului”.

1. Cântarea treaptelor 129
Dintru adâncuri am strâgat cătră tine, Doamne.
2. Doamne, auzi glasul mieu! Fie urechile Tale luând aminte spre glasul rugăciunii meale.
3. De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi?
4. Că la Tine e milostivirea. Și pentru leagea Ta Te-am suferit, Doamne,
Suferit-au sufletul mieu întru cuvântul Lui,
5. Nădăjduit-au sufletul mieu spre Domnul.
6. Din straja dimineții pân noapte nădăjduiasă sufletul mieu spre Domnul.
7. Că la Domnul e mila și multă mântuire la El, |
151v 8. Și el va răscumpăra pre Israil din toate fărălegile lui.

1. Cântarea treaptelor lui David, 130
Doamne, nu s-au înălțat inima mea, nici s-au rădicat ochii miei,
Nici am umblat în ceale mari, nici în ceale minunate preste mine.
2. De nu gândeam smerit, ci am înălțat sufletul mieu
Ca cel înțărcat spre maica sa, așa răsplătirea în sufletul mieu.
3. Nădăjduiască Israil spre Domnul de acum și până în veac!

1. Cântarea treaptelor 131
Adu-ți aminte de David și de toate blândeațele lui,
2. Precum s-au jurat Domnului, făgăduință au făgăduit Dumnezeului Iacov
3. *De voiu întra în cortul casii meale, de mă voiu sui pre patul așternutului mieu, *2 Împăr. 7, 2.
4. „De voiu da somn ochiilor miei și geanelor meale dormitare,
5. Și odihnă tâmplelor meale, până voiu afla locul Domnului, cortul Dumnezeului Iacov”
6. Iată, o am auzit în Efratha, aflatu-o-am în câmpii dumbrăvii.
7. Întra-vom în cortul Lui, închina-ne-vom la locul unde au stătut picioarele Lui.
8. *Scoală-Te, Doamne, întru odihna Ta, Tu și sicriul sfințiii Tale. *2 Par. 6, 41.
9. Preoții Tăi să se îmbrace cu dreptate și sfinții Tăi să sălteaze. ||
152r 10. Pentru David, sluga Ta, să nu întorci fața Unsului Tău.
11. Giurat-au Domnul lui David adeverință și nu o va lăsa zădarnică: „*Din rodul pânteceului tău voiu pune pre scaunul tău. *2 Împăr. 7, 12. Luca 1, 55.
12. De vor păzi fiii tăi așezământul Mieu și mărturiile Meale aceastea care îi voiu învăța, Fapt. 2, 30.
Și fiii lor până în veac vor ședea pre scaunul tău”.
13. Că au ales Domnul Sionul, alesu-l-au spre moștenire Șieși:
14. „Aceasta e odihna Mea în veacul veacului, aici voiu lăcui, că l-am ales.
15. Văduva lui blagoslovind o voiu blagoslovi, pre săracii lui voiu sătura de pâine,
16. Preoții lui voiu îmbrăca cu mântuire și sfinții lui cu dănțuire vor sălta.
17. *Acolo voiu răsări cornul lui David, gătit-am candilă Unsului Mieu, *Mal. 3, 1.
18. Neprietinii lui voiu îmbrăca cu rușine, iară preste dânșii va înfluri sfințeniia Mea. Luca 1, 69.

1. Cântarea treaptelor 132
Iată, cât e de bun și de veasel a lăcui frații într-unul.
2. Ca mirul pre cap, care să pogoară pre barbă, barba lui Aaron,
Care să pogoară pre marginea vâjmântului lui,
3. Ca roao Ermonului, ce să pogoară pre muntele Sionului,
Că acolo au poruncit Domnul blagosloveniia și viața până-n veac.

1. Cântarea treaptelor 133
152v Iată, acum binecuvântați pre Domnul toate slu|gile Domnului,
Cei ce stați în casa Domnului, în curțile casii Dumnezeului nostru.
2. În nopți rădicați mânile voastre la ceale sfinte și binecuvântați pre Domnul.
3. Blagoslovească-te Domnul din Sion, Cel ce au făcut ceriul și pământul.

1. **Alliluia 134**
Lăudaţi numele Domnului, lăudaţi, slugi, pre Domnul,
2. Cei ce staţi în casa Domnului, în curţile casii Dumnezeului nostru.
3. Lăudaţi pre Domnul că e bun Domnul, psălmuiţi numelui Lui că e bun.
4. Că pre Iacov au ales Șieşi Domnul, pre Israil spre moştenire Șieși.
5. Că eu am cunoscut că e mare Domnul și Domnul nostru e preste toţi dumnezeii.
6. Că toate care au vrut, Domnul au făcut în ceriu și pre pământ, în mare și întru toate adâncurile;
*Irimie 10, 13. 7. *Rădicând norii de la marginea pământului, fulgerile spre ploaie le-au făcut;
Cel ce scoate vânturi din vistieriile Sale.
*Ieşire 12, 29. 8. *Care au bătut ceale întâiu născute a Eghiptului, de la om până la dobitoc;
9. Și au trimis seamne și minuni în mijlocul tău, Eghipte, întru Faraon și întru toate slugile lui.
*Iosue 12, 1.7. 10.*Care au bătut neamuri multe și au ucis împăraţi tari,
*Num. 21, 24. 35. 11. *Pre Sion, împăratul amoreailor, și pre Og, împăratul Vasanului, și toate împărățiile lui Hanaan,
12. Și au dat pământul lor moştenire, moştenirea lui Israil norodului Său.
13. Doamne, numele Tău în veac, Doamne, pomenirea Ta în neam și în neam.
14. Că va judeca Domnul norodul Său și întru slugile || Sale va fi rugat. 153r
*Sus 113 , 4. 15. *Idolii neamurilor, argint şi aur, lucruri de mâni omeneşti,
Înțelep. 15, 15. 16. Gură au și nu vor grăi, ochi au și nu vor vedea.
17. Urechi au și nu vor auzi, că nu iaste duhu în gura lor.
18. Aseaminea lor fie cei ce-i fac și toţi carii să nădăjduiesc într-înșii.
19. Casa lui Israil, binecuvântaţi pre Domnul! Casa lui Aaron, binecuvântaţi pre Domnul!
20. Casa lui Levi, binecuvântaţi pre Domnul! Cei ce vă temeţi de Domnul, binecuvântaţi pre Domnul!
21. Bine e cuvântat Domnul din Sion, Cel ce lăcuiaşte în Ierusalim!

1. **Alliluia 135**
Mărturisiţi-vă Domnului, că e bun, că în veac e mila Lui.
2. Mărturisiţi-vă Dumnezeului dumnezeilor, că în veac e mila Lui.
3. Mărturisiţi-vă Domnului domnilor, că în veac e mila Lui.
4. Cel ce face minuni mari sângur, că în veac e mila Lui.
*Facer. 1, 1. 5. *Cel ce au făcut ceriurile întru înţăleagere, că în veac e mila Lui.
6. Cel ce au întărit pământul preste ape, că în veac e mila Lui.
7. Cel ce au făcut luminători mari, că în veac e mila Lui;
8. Soarele, spre stăpânirea zilii, că în veac e mila Lui,
9. Luna şi stealele spre stăpânirea nopţii, că în veac e mila Lui.
*Ieşire 12, 29. 10. *Cel ce au bătut Eghiptul cu cei întâiu născuţi ai lor, că în veac e mila Lui. |
*Ieşire 13, 17. 11.*Cel ce au scos pre Israil din mijlocul lor, că în veac e mila Lui, 153v
12. Cu mână tare şi cu braţu înalt, că în veac e mila Lui.
13. Cel ce au despărţit Marea Roșie întru despărţituri, că în veac e mila Lui,
14. Și au trecut pre Israil prin mijlocul ei, că în veac e mila Lui,
*Ieşire 14, 28. 15. *Și au scuturat pre Faraon şi puterea lui în Marea Roșie, că în veac e mila Lui.
16. Cel ce au trecut norodul său prin pustie, că în veac e mila Lui,
17. Cel ce au bătut împăraţi mari, că în veac e mila Lui,
*Num. 21, 24. 18. *Și au omorât împăraţi tari, că în veac e mila Lui,
19. Pre Sion, împăratul amoreailor, că în veac e mila Lui,
*Num. 21, 33. 20. *Și pre Og, împăratul Vasanului, că în veac e mila Lui,
*Iosue 12, 7. 21. *Și au dat pământul lor moştenire, că în veac e mila Lui,
22. Moştenirea lui Israil, slugii Sale, că în veac e mila Lui.
23. Că întru smerenia noastră Ș-au adus aminte de noi, că în veac e mila Lui,
24. Și ne-au răscumpărat de la neprietinii noştri, că în veac e mila Lui.
25. Cel ce dă hrană la tot trupul, că în veac e mila Lui.
26. Mărturisiţi-vă Dumnezeului ceresc, că în veac e mila Lui,
Mărturisiţi-vă Domnului domnilor, că în veac e mila Lui. ||

Psalmul lui David a lui Irimie, 136 154r

1. **La râurile Vavilonului, acolo am șezut și am plâns, când ne-am adus aminte de Sion.**
2. În sălci, în mijlocul lui am spânzurat organele noastre,

3. Că acolo ne-au întrebat cei ce ne-au robit cuvinte de cântări
Și cei ce ne-au dus, cântare: „Cântați noao din cântările Sionului!"
4. Cum vom cânta cântarea Domnului în pământ strein?
5. De te voiu uita, Ierusalime, uitată să fie dreapta mea;
6. Lipească-să limba mea de fălcile meale, de nu-mi voiu aduce aminte de tine,
De nu voiu pune înainte Ierusalimul întru începutul veseliii meale.
7. Adu-ți aminte, Doamne, de fiii lui Edom în zioa Ierusalimului,
Carii zic: „Deșertați, deșertați până la temeiu într-însul!"
8. Fata Vavilonului, ticăloasă, fericit e cel ce va răsplăti ție răsplătirea ta, carea ai răsplătit noao,
9. Fericit care va apuca și va lovi pruncii tăi de piatră!

1. Lui David 137
Mărturisi-mă-voiu Ție, Doamne, cu toată inima mea; că ai auzit cuvintele gurii meale,
Înaintea îngerilor voiu psălmui Ție.
2. Închina-mă-voiu la bisearica Ta cea sfântă și mă voi mărturisi numelui Tău,
Întru mila Ta și adevărul Tău, că ai mărit preste tot numele cel sfânt al Tău.
154v 3. Ori în ce zi Te voiu chema, auzi-mă; înmulți-vei | în sufletul mieu putearea.
4. Mărturisească-să Ție, Doamne, toți împărații pământului, că au auzit toate graiurile gurii Tale,
5. Și cânte întru căile Domnului, că mare iaste mărirea Domnului.
6. Că înalt iaste Domnul și la ceale smerite priveaște și ceale înalte de departe le cunoaște.
7. De voiu umbla în mijlocul năcazului, mă vei viia și preste mâniia neprietinilor miei Ț-ai întors mâna Ta și m-au mântuit dreapta Ta.
8. Domnul va răsplăti pentru mine; Doamne, mila Ta e în veac, lucrurile mânilor Tale nu le treace cu vedearea.

1. Întru sfârșit, psalmul lui David 138
Doamne, cercatu-m-ai și m-ai cunoscut.
2. Tu ai cunoscut șederea mea și scularea mea,
3. Înțăles-ai gândurile meale de departe; cărarea mea și funea o ai cercetat.
4. Și toate căile meale mai nainte le-ai văzut, că nu iaste cuvânt în limba mea.
5. Iată, Doamne, Tu ai cunoscut toate ceale de pre urmă și ceale de demult; Tu m-ai zidit și ai pus preste mine mâna Ta.
6. Minunată s-au făcut știința Ta din mine, întăritu-s-au și nu voiu putea spre dânsa.
7. Unde mă voiu duce de la Duhul Tău și de la fața Ta unde voiu fugi?
8. *De mă voiu sui în ceriu, Tu acolo ești; de mă voiu pogorî în iad, de față ești; *Amos 9, 2.
[9]. De voiu lua aripile meale de dimineață și mă voiu sălășlui la marginile mării,
10. Că și acolo mâna Ta mă va povățui și mă va ținea dreapta Ta. ||
155r 11. Și am zis: „Doară întunearecul mă va călca și noaptea luminarea mea întru desfătările meale",
12. Că întunearecul nu să va întuneca de la Tine și noaptea ca zioa să va lumina; precum întunearecul ei, așa și lumina ei.
13. Că Tu ai stăpânit rărunchii miei, sprijinitu-m-ai din pântecele maicii meale.
14. Mărturisi-mă-voiu Ție, că înfricoșat Te-ai mărit; minunate-s lucrurile Tale și sufletul mieu le cunoaște foarte.
15. Nu s-au ascuns osul mieu de la Tine, care l-ai făcut întru ascuns și statul mieu în ceale mai de jos ale pământului.
16. Cel nesăvârșit al mieu l-au văzut ochii Tăi; și în cartea Ta toți să vor scrie, zile să vor închipui și nime într-înșii.
17. Iară mie foarte sânt cinstiți prietinii tăi, Dumnezeule, foarte s-au întărit stăpânirea lor.
18. Număra-i-voiu și preste năsip să vor înmulți; sculatu-m-am și încă sânt cu Tine.
19. De vei ucide, Dumnezeule, păcătoșii! Bărbații sângiurilor, depărtați-vă de la mine,
20. Că ziceți în gând: „Lua-vor întru deșertăciune cetățile Tale".
21. Au nu pre cei ce te urăsc pre Tine, Doamne, i-am urât și asupra neprietinilor Tăi mă veștezeam?
22. Cu urăciune desăvârșit i-am urât și neprietin mi s-au făcut.

23. Ispiteaşte-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte inima mea; întreabă-mă şi cunoaşte gândurile meale;
24. Şi vezi de iaste calea fără legii întru mine şi mă povăţuiaşte în calea cea veacinică. |

1. Întru sfârşit, psalmul lui David 139 155v
2. Scoate-mă, Doamne, de la omul rău, şi de la omul nedrept mă izbăveaşte,
3. Carii au gândit nedreptate în inimă, toată zioa rânduia războaie.
*Sus 5, 11. 4.*Ascuţit-au limbile sale ca de şarpe, venin de aspidă supt buzele lor.
Râm. 3, 13. 5. Păzeaşte-mă, Doamne, de mâna păcătosului şi de la oamenii nedrepţi mă apucă,
Carii au gândit a împiedeca paşii miei.
6. Ascuns-au mândrii cursă mie şi funi au întins spre laţu, lăngă cale sminteală mi-au pus.
7. Zis-am Domnului: „Dumnezeul mieu eşti Tu, ascultă, Doamne, glasul rugăciunii meale!"
8. Doamne, Doamne, puterea mântuirii meale, umbrit-ai preste capul mieu în zi de războiu.
9. Nu mă da, Doamne, de la dorirea mea celui păcătos! Gândit-au împrotiva mea, nu mă părăsi, ca nu cumva să să înalţă.
10. Capul încungiurării lor, osteneala buzelor lor îi va acoperi.
11. Cădea-vor preste dânşii cărbuni, în foc îi vei surpa, în mişălătăţi nu vor putea sta.
12. Bărbatul limbut nu să va îndrepta pre pământ, bărbatul nedrept realele îl vor vâna spre perire.
13. Cunoscut-am că va face Domnul judecata lipsitului şi izbânda săracilor.
14. Însă drepţii să vor mărturisi numelui Tău şi vor lăcui drepţii cu faţa Ta.

1. Psalmul lui David 140
Doamne, strâgat-am cătră Tine, auzi-mă; ia aminte glasul mieu când voiu strâga cătră Tine. ||
2. Să să îndreptează rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta; rădicarea mânilor meale, jârtvă de sara. 156r
3. Pune, Doamne, pază gurii meale şi uşe de îngrădire buzelor meale.
4. Nu abate inima mea spre cuvinte de vicleşug, ca să tăgăduiesc răspunsurile ceale din păcate,
Cu oamenii cei ce lucrează fărădeleage şi nu mă voiu însoţi cu aleşii lor.
5. Certa-mă-va dreptul cu milă şi mă va mustra, iară untul-de-lemn al păcătosului să nu ungă capul mieu.
Că încă şi rugăciunea mea întru bune vrerile lor.
6. Înghiţitu-s-au lângă piatra judecătorii lor;
Auzi-vor graiurile meale, că au putut.
7. Ca grosimea pământului s-au rupt pre pământ, răsipitu-s-au oasele noastre lângă iad.
8. Că cătră Tine, Doamne, Doamne, ochii miei, spre Tine am nădăjduit, să nu iai sufletul mieu.
9. Păzeaşte-mă de cursa carea mi-au întins şi de smintealele celor ce fac fărădeleage.
10. Cădea-vor în mreajea lui păcătoşii, deuseabi sânt eu până ce voiu treace.

1. Înţăleagerii lui David. Când au fost în peşteră. Rugăciunea (1. Împăraţilor 24), 141
*Sus 76, 2. 2. *Cu glasul mieu cătră Domnul am strâgat, cu glasul mieu cătră Domnul m-am rugat.
3. Vârs înaintea Lui rugăciunea mea şi năcazul mieu înaintea Lui spuiu.
4. Când lipsiia dintru mine duhul mieu şi Tu ai cunoscut cărările meale,
În calea aceasta, în carea am umblat, ascuns-au cursă mie.
5. Luam sama de-a dreapta şi vedeam şi nu era cine să mă cunoască. |
Perit-au fuga de la mine şi nu iaste cel ce cearcă sufletul mieu. 156v
6. Strâgat-am cătră Tine, Doamne, zis-am: „Tu eşti nădejdea mea, partea mea în pământul celor vii.
7. Ia aminte spre rugăciunea mea, că m-am smerit foarte; izbăveaşte-mă de cei ce mă gonesc, că s-au întărit preste mine;
8. Scoate din temniţă sufletul mieu, să să mărturisească numelui Tău. Pre mine mă aşteaptă drepţii până ce vei răsplăti mie".

1. **Psalmul lui David. Când îl gonea Avisalom, fiiul lui (2 Împăr. 17), 142**
Doamne, auzi rugăciunea mea, ia în urechi rugăciunea mea întru adevărul Tău, auzi-mă întru dreptatea Ta!
2. Şi să nu întri la judecată cu robul Tău, că nu să va îndrepta înaintea Ta tot cel viu.
3. Că au gonit neprietinul sufletul mieu, smerit-au la pământ viaţa mea.
Aşezatu-m-au întru întunerec ca pre morţii veacului.
4. Şi s-au mãhnit întru mine duhul mieu, întru mine s-au turburat inima mea.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele ceale de demult, cugetat-am întru toate lucrurile Tale, faptele mânilor Tale cugetam.
6. Întins-am mânile meale cătră Tine, sufletul mieu ca pământul fără apă, Ţie.
7. Degrabă auzi-mă, Doamne, slăbit-au duhul mieu. Nu întoarce faţa Ta de la mine şi aseaminea voiu fi celor ce să pogoară în groapă.
8. Auzită fă mie dimineaţa mila Ta, că întru Tine am nădăjduit.
157r Cunoscută fă mie calea în carea voiu umbla, || că cătră Tine am rădicat sufletul mieu.
[9.] Scoate-mă de la neprietinii miei, Doamne, la Tine am scăpat.
10. Învaţă-mă a face voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul mieu,
Duhul Tău cel bun mă va povăţui la pământul Tău cel drept.
11. Pentru numele Tău, Doamne, mă vei viia şi întru dreptatea Ta scoate-vei din năcaz sufletul mieu,
12. Şi întru mila Ta vei răsipi vrăjmaşii miei
Şi vei piiarde pre toţi cei ce năcăjesc sufletul mieu, că eu sânt robul Tău.

Psalmul lui David

1. **Împrotiva lui Goliath, 143**
Bine e cuvântat Domnul, Dumnezeul mieu, Cel ce învaţă mânile meale spre oştire şi deagetele meale spre război.
2. Mila mea şi scăparea mea, sprijinitoriul mieu şi izbăvitoriul mieu, scutitoriul mieu şi într-Însul am nădăjduit, Cel ce supune norodul mieu supt mine.
3. Doamne, ce iaste omul, că Te-ai făcut cunoscut lui? Au fiiul omului, că-l socoteşti?
4. Omul deşertăciunii aseaminea s-au făcut, *zilele lui ca umbra trec. *Iov 8, 9 şi 14, 2.
5. Doamne, pleacă ceriurile Tale şi Te pogoară, atinge-Te de munţi şi vor fumega.
6. Fulgeră fulgere şi-i vei răsipi, trimite săgeţile Tale şi-i vei turbura.
7. Trimite mâna Ta dintru-nălţime, scoate-mă şi mă izbăveaşte de ape multe, din mânile fiilor celor streini, |
157v 8. A cărora gură au grăit deşertăciune şi dreapta lor e dreapta nedreptăţii.
9. Dumnezeule, cântare noao voiu cânta Ţie, în psaltire cu zeace strune voiu psălmui Ţie.
10. Cel ce dai mântuire împăraţilor, Cel ce-ai izbăvit pre David, sluga Ta, de sabie cumplită.
11. Izbăveaşte-mă
Şi mă scoate din mâna fiilor celor streini a cărora gură au grăit deşertăciune; dreapta lor e dreapta nedreptăţii,
12. A cărora fii, ca nişte tinere odrasle întru tinereaţele sale,
Featele lor înfrumsăţate, împodobite ca asămănarea bisearicii,
13. Jigniţăle lor pline izbugnind din ceasta în ceasta,
Oile lor fătătoare sporind întru ieşirile lor,
14. Boii lor graşi,
Nu iaste cădeare de gard, nici treacere, nici strâgare în uliţăle lor.
15. Fericit-au pre norodul căruia sânt aceastea; fericit e norodul a căruia Domnul e Dumnezeul lui.

1. **Lauda lui David 144**
Înălţa-Te-voiu, Dumnezeul mieu, Împărate, şi bine voiu cuvânta numele Tău în veac şi în veacul veacului.
2. În toate zilele bine Te voiu cuvânta şi voiu lăuda numele Tău în veac şi în veacul veacului.
3. Mare e Domnul şi lăudat foarte şi măririi Lui nu iaste sfârşit.

4. Neamul şi neamul va lăuda lucrurile Tale şi putearea Ta vor vesti;
5. Mare cuviinţa măririi sfinţiii Tale vor grăi || şi minunile Tale vor povesti; 158r
6. Şi putearea celor înfricoşate alor Tale vor spune şi mărirea Ta vor povesti;
7. Pomenirea sporirii bunătăţii Tale vor izbâgni şi de dreptatea Ta să vor bucura.
8. Îndurat şi milostiv e Domnul, răbdătoriu şi mult milostiv.
9. Bun e Domnul tuturor şi îndurările Lui preste toate lucrurile Lui.
10. Mărturisească-să Ţie, Doamne, toate lucrurile Tale şi sfinţii Tăi bine să te cuvinteaze.
11. Mărirea împărăţiii Tale vor spune şi putearea Ta vor grăi,
12. Să facă cunoscută fiilor oamenilor putearea Ta şi mărirea mare cuviinţii împărăţiii Tale.
13. Împărăţia Ta e împărăţie tuturor veacurilor şi stăpânirea Ta în tot neamul şi neamul.
Credincios e Domnul întru toate cuvintele Sale şi sfânt întru toate lucrurile Sale.
14. Sprijineaşte Domnul pre toţi cei ce cad şi îndreptează pre toţi cei surpaţi.
15. Ochii tuturor spre Tine nădăjduiesc, Doamne, şi Tu dai hrana lor în vreame cuvioasă.
16. Deşchizi Tu mâna Ta şi umpli toată jivina de blagoslovenie.
17. Drept e Domnul întru toate căile Sale şi sfânt întru toate lucrurile Sale.
18. Aproape-i Domnul de toţi cei ce-L cheamă, de toţi cei ce-L cheamă întru adevăr.
19. Voia celor ce să tem de El va face şi ru|găciunea lor va auzi şi-i va mântui. 158v
20. Păzeaşte Domnul pre toţi cei ce-L iubesc, şi pre toţi păcătoşii va pierde.
21. Lauda Domnului va grăi gura mea şi bine să cuvintează tot trupul numele cel sfânt al Lui în veac şi în veacul veacului.

1. Alliluia a lui Aggheu şi al Zahariei 145

*Sus 144, 2.

2. Laudă, suflete al mieu, pre Domnul! *Lăuda-voiu pre Domnul în viiaţa mea, psălmui-voiu Dumnezeului mieu până ce voiu fi.
Nu vă nădăjduiţi spre boiari,
3. Spre fiii oamenilor întru carii nu iaste mântuire;
4. Ieşi-va duhul lui şi să va întoarce în pământul său, în zioa aceaea vor peri toate gândurile lor.
5. Fericit e căruia Dumnezeul lui Iacov ajutoriul lui iaste, nădejdea lui spre Domnul, Dumnezeul lui,

*La Fap. 14, 14. Apoc. 14, 7.

6. *Cel ce au făcut ceriul şi pământul, marea şi toate ceale ce sânt într-însăle,
7. Cel ce păzeaşte adevărul în veac, face judecată năpăstuiţilor, dă hrană flămânzilor.
Domnul dezleagă pre cei împedicaţi,
8. Domnul luminează orbii,
Domnul rădică pre cei surpaţi, Domnul iubeaşte drepţii,
9. Domnul păzeaşte nimeamicii; pre săracul şi văduvă îi va priimi şi calea păcătoşilor va pierde.
10. Împărăţi-va Domnul în veaci, Dumnezeul tău, Sioane, în neam şi în neam.

1. Alliluia 146

Lăudaţi pre Domnul, că e bun psalmul; Dumnezeului || nostru fie veaselă şi împodobită laudă. 159r
2. Zidind Ierusalimul Domnul, răsipirile lui Israil va aduna
3. Cel ce vindecă pre cei zdrobiţi cu inima şi leagă struncinăturile lor,
4. Cel ce numără mulţimea stealelor şi tuturor lor numele îl cheamă.
5. Mare e Dumnezeul nostru şi mare e vârtutea Lui, şi înţălepciunii Lui nu iaste număr,
6. Cel ce priimeaşte pre cei blânzi, Domnul, iară pre păcătoşi până la pământ smereaşte.
7. Începeţi a cânta Domnului întru mărturisire, psălmuiţi Dumnezeului nostru în alăută,
8. Cel ce acopere ceriul cu nori şi găteaşte pământului ploaie,
Cel ce răsare în munţi iarbă şi pajişte spre slujba oamenilor,
9. Cel ce dă dobitoacelor hrana lor şi puilor corbilor ce-L cheamă pre El.
10. Nu întru tăriia calului va avea voie, nici în pulpele bărbatului va fi plăcearea Lui.
11. Bine au plăcut Domnului întru cei ce să tem de El şi întru cei ce nădăjduiesc spre mila Lui.

Alliluia 147

12. Laudă, Ierusalime, pre Domnul, laudă pre Dumnezeul tău, Sioane,
13. Că au întărit încuietorile porţilor tale, blagoslovit-au fiii tăi întru tine
14. Cel ce au pus hotarăle tale pace şi cu grăsime de grâu te satură, |

159v 15. Cel ce trimite cuvântul Său pământului, degrabă aleargă cuvântul Lui,
16. Cel ce dă neaoa ca lâna, negura ca cenuşa o prasără.
17. Trimite criştalul Său ca bucăţealele; înaintea feaţii frigului Lui cine va putea sta?
18. Trimite-va cuvântul Său şi le va topi, sufla-va Duhul Lui şi vor curge ape;
19. Cel ce vesteaşte cuvântul Său lui Iacov, îndreptările şi judecăţile Sale lui Israil.
20. N-au făcut aşa la tot neamul şi judecăţile Sale nu le-au arătat lor.

Alliluia

1. **Alliluia 148**
Lăudaţi pre Domnul din ceriuri, lăudaţi pre El întru ceale înalte.
2. Lăudaţi-L pre El toţi îngerii Lui, lăudaţi-L pre El toate puterile Lui.
3. Lăudaţi-L pre El soarele şi luna, lăudaţi-L pre El toate stealele şi lumina.
4. *Lăudaţi-L pre El ceriurile ceriurilor şi toate apele ceale mai presus de ceriuri. *Danil 3, 59, 60.
5. Lăudaţi numele Domnului,
Că El au zis şi s-au făcut, El au poruncit şi s-au zidit.
6. Pusu-le-au pre eale în veac şi în veacul veacului, poruncă au pus şi nu va treace.
7. Lăudaţi pre Domnul de pre pământ balauri şi toate adâncurile,
8. Focul, grindina, neaoa, gheaţa, duhul de vifor care fac cuvântul Lui,
160r 9. Munţii şi toate dealurile, leamnele ceale || roditoare şi toţi chedrii,
[10.] Fiarăle şi toate dobitoacele, ceale ce să târăiesc şi paserile ceale zburătoare,
11. Împăraţii pământului şi toate noroadele, căpeteniile şi toţi judecătorii pământului,
12. Tinerii şi feacioarele, bătrânii cu cei mai tineri să laude numele Domnului,
13. Că s-au înălţat numele Lui unuia;
14. Mărturisirea lui preste ceriu şi preste pământ şi au înălţat cornul norodului Său.
15. Cântarea tuturor sfinţilor Lui, fiilor Israil, norodului ce să apropie de Sâne. Alliluia.

1. **Alliluia 149**
Cântaţi Domnului cântare noao, lauda Lui în bisearica sfinţilor.
2. Veselească-să Israil de Cel ce l-au făcut şi fiii Sionului să să bucure de Împăratul său.
3. Să laude numele Lui în horă, în tâmpănă şi în psaltire să-I cânte.
4. Că bine au plăcut Domnului întru norodul Său şi va înălţa pre cei blânzi întru mântuire.
5. Sălta-vor sfinţii întru mărire, veseli-să-vor în culcuşurile sale.
6. Înălţările lui Dumnezeu în gâtlejul lor şi sabii de-amândoao părţile ascuţite în mânile lor,
7. Ca să facă izbândă întru neamuri şi mustrări întru noroade,
8. Să leage pre împăraţii lor cu obezi şi pre slăviţii lor cu cătuşi de fier,
9. Să facă întru dânşii judecată scrisă. Mărirea aceasta iaste tuturor sfinţilor Lui. |

160v **Alliluia**

1. **Alliluia 150**
Lăudaţi pre Domnul întru sfinţii Lui, lăudaţi-L pre El întru tăria puterii Lui.
2. Lăudaţi-L pre El întru puterile Lui, lăudaţi-L pre El după mulţimea măririi Lui.
3. Lăudaţi-L pre El în sunet de trâmbiţă, lăudaţi-L pre El în psaltire şi alăută.
4. Lăudaţi-L pre El în tâmpănă şi horă, lăudaţi-L pre El în strune şi în organ.
5. Lăudaţi-L pre El în chimvale bine răsunătoare, lăudaţi-L pre El în chinvale de strâgare.
6. Toată suflarea să laude pre Domnul!

Aliluia.

A

(a se) ABATE: v. III
(s-)au abătut: *ind. pf.c. 3.pl.* 13,3; 52,4
să (Te) abaţi: *conj. prez. 2.sg.* 26,9
ai abătut: *ind. pf.c. 2.sg.* 43,19
au abătut: *ind. pf.c. 3.pl.* 54,4
(să) abătea: *ind. imp. 3.sg.* 100,4
(să) abat: *ind. prez. 3.pl.* 118,21; 124,5
(m-)am abătut: *ind. pf.c. 1.sg.* 118,51, 102, 157
abateţi-vă: *imperativ 2.pl.* 118,115
(nu) abate: *imperativ prohib. 2.sg.* 140,4

ACOLO: adv.
acolo: 13,5; 22,2; 35,13; 47,7; 49,23; 52,6; 65,6; 67,28; 68,36; 75,4; 86,4; 103,17, 25, 26; 106,36; 121,4, 5; 131,17; 132,3; 136,1, 3; 138,8; 138,10

ACOPERĂMÂNT: s.n.; var. **ACOPEREMÂNT**
acoperemântul: *sg. nom./ac.* 35,8; 60,5; 62,8; 120,5
acoperământul: *sg. ac.* 90,1
acoperemânt: *sg. ac.* 101,27

(a se) ACOPERI: v. IV
acopere: *imperativ 2.sg.* 16,8
au acoperit: *ind. pf.c. 3.sg.* 26,5; 43,16, 20; 54,6; 77,53; 105,11, 17
acoperi(-)vei: *ind. viit.I. 2.sg.* 30,21
(s-)au acoperit: *ind. pf.c. 3.pl.* 31,1
acoperi(-mă)-voiu: *ind. viit.I. 1.sg.* 60,5
acoperitu(-)ai: *ind. pf.c. 2.sg.* 63,3
acoperit-au: *ind. pf.c. 3.sg./pl.* 68,8; 79,11
am acoperit: *ind. pf.c. 1.sg.* 68,11
să (să) acopere: *conj. prez. 3.pl.* 70,13; 108,29
acoperitu(-s)-au: *ind. pf.c. 3.pl.* 72,6
acoperit-ai: *ind. pf. c.* 2.sg. 84,3
acoperi(-)voiu: *ind. viit.I. 1.sg.* 90,14
acoperi: *ind. prez. 3.sg.* 103,3
a acoperi: *inf. prez.* 103,9
să acopere: *conj.prez. 3.sg.* 108,19
va acoperi: *ind. viit.I. 3.sg.* 139,10
acopere: *ind. prez. 3.sg.* 146,8

ACOPERIRE: s.f.
acoperirea: *sg. ac.* 104,39

ACOPERIŞ: s.n.
acoperişu: *sg. ac.* 101,8

ACOPERITOR: s.m. (Înv.și reg.) „ocrotitor", „apărător"
acoperitoriul: *sg. nom.* 70,6

ACUM: adv.
acum: 2,10; 11,6; 16,11; 19,7; 26,6; 43,10; 70,17; 76,11; 117,2, 3, 4; 123,1; 128,1; 133,1
acum: *adv. în loc. adv.* (Bis.) ***de acum și până în (-n) veac*** „pe veci" 112,2; 113,26; 120,8; 124,2; 130,3

(a) ADĂPA: v. I
vei adăpa: *ind. viit.I. 2.sg.* 35,9
adăpatu(-)ai: *ind. pf.c. 2.sg.* 59,5
au adăpat: *ind. pf.c. 3.pl.* 68,22; 77,15
adăpa-vor: *ind. viit.I. 3.pl.* 103,11
adapă: *ind. prez. 3.sg.* 103,13

(a se) ADĂUGA: v. I; var. **(a se) ADAOGE:** v. III „a mai pune ceva lângă cele ce sunt"; „a continua să"; „a (se) alătura (prin moarte celor care au fost)"
să adaogă: *conj. prez. 3.sg.* 10 (Ov)*, 18
va adaoge: *ind. viit.I. 3.sg.* 40,9; 76,8; 88,23
vei adaoge: *ind. viit.I. 2.sg.* 60,7
au adaos: *ind. pf.c. 3.pl.* 68,27; 77,17
adaoge: *imperativ 2.sg.* 68,28
voiu adaoge: *ind. viit.I. 1.sg.* 70,14
adaogă: *ind. prez. 3.sg.* 113,22
(să) va adaoge: *ind. viit.I. 3.sg.* 119,3

ADÂNC, -Ă: adj./s./adv.
adâncurile: *s.n. pl. nom./ac.* 32,7; 68,15; 70,20; 76,17; 134,6; 148,7
adânc: *s.n.sg. nom./ac.* 35,7; 41,8; 77,15; 105,9; 106,24
adâncul: *s.n. sg. nom./ac.* 64,8; 67,23; 68,16; 103,6
adâncului: *s.n. sg. gen.* 68,3
adâncuri: *pl. ac.* 106,26; 129,1
adâncă: *adj. f. sg. ac.* 63,8
(foarte) adânc: *adv.* 91,6

ADEVĂR: s.n./adv.
adevăr: *s.n. sg. nom./ac.* 5,10; 14,3; 44,5; 110,8
adevărurile: *s.n. pl. nom.* 11,2
adevărul: *s.n. sg. nom./ac.* 24,5, 10; 25,3; 29,10; 30,24; 35,6; 39,11, 12; 42,3; 50,8; 53,7; 56,4, 11; 60,8; 68,14; 70,22; 83,12; 84,11, 12; 85,11; 87,12; 88,2, 3, 6, 9, 15, 25, 34, 50; 90,5; 91,3; 95,13; 97,3; 99,5; 107,5; 110,7; 113,10; 116,2; 118,75, 86, 90, 138, 142, 151, 160; 137,2; 142,1; 145,7
adevărului: *s.n. sg. gen.* 30,6; 118,30, 43
adevăr: *adv.* (Înv.) *cu prep.* ***întru*** 144,18

ADEVĂRAT, -Ă: adj./adv.
adevărat: *n. sg. nom./voc.* 7,11; 85,15
adevărate: *f. pl. nom.* 18,10
adevărat: *adv.* 50,18; 54,13; 57,2, 12

ADEVERINŢĂ: s.f. (Înv.) „asigurare solemnă"; „încredințare"
adeverinţă: *sg. ac.* 131,11

ADEVERIT, -Ă: adj. (Înv.) „adevărat"; „justificat"
adeverite: *f. pl. nom.* 18,10

(a) ADORMI: v. IV
să adorm: *conj. prez. 1.sg.* 12,4
adormit-am: *ind. pf.c. 1sg.* 56,5
adormit-au: *ind. pf.c. 3.pl.* 75,7
va adormi: *ind. viit.I. 3.sg.* 120,4

(a) ADORMITA: v. I (Înv.) „a adormi"
să adormitează: *conj. prez. 3.sg.* 120,3

(a se/-și) ADUCE: v. III
au adus: *ind. pf.c. 3.sg./pl.* 42,3; 77,26
aduce(-să)-vor: *ind. viit.I. 3.pl.* 44,15, 16
(să) vor aduce: *ind. viit.I. 3.pl.* 44,15
aduce(-se)-vor: *ind. viit.I. 3.pl.* 44,16
voiu aduce: *ind. viit.I. 1.sg.* 65,15
aduce(-)voiu: *ind. viit.I. 1.sg.* 65,15
vor aduce: *ind. viit.I. 3.pl.* 67,30; 71,10
aduceţi: *imperativ 2.pl.* 28,1, 2; 95,7, 8
sânt adus: *pasiv ind. prez. 1.sg.* 72,22
aduceţi: *ind. prez. 2.pl.* 75,12
ai adus: *ind. pf.c. 2.sg.* 87,8
aduce(-)va: *ind. viit.I. 3.sg.* 124,5
(ș-/Ș-)au adus: *ind. pf.c. 3.sg./pl., în loc. v.* ***Ș-/ș-au adus aminte*** 9,13; 77,35, 39, 42; 104,42; 105,7, 45; 108,16; 113,20; 135,23
aduce(-ș)-vor: *ind. viit.I. 3.pl., în loc. v.* ***aduce-ș-vor aminte*** 21,28
adu(-ţi/-Ţi): *imperativ 2.sg., în loc. v.* ***adu-ţi/-Ţi aminte*** 24,6; 73,2, 18, 22; 88,48, 51; 105,4; 118,49; 131,1; 136,7
(mi-)am adus: *ind. pf.c. 1.sg., în loc. v.* ***mi-am adus aminte*** 41,5; 62,7
(îm) voiu aduce: *ind. viit.I. 1.sg., în loc. v.* ***îm voiu aduce aminte*** 41,7

---
* 10 (Ov) este *Psalmul 10 după ovreai* În versiunea ebraică, Psalmul 9 e împărțit în două. Versetele de la 1-21 alcătuiesc Psalmul 9, iar de la 22 înainte, Psalmul 10. Traducerea de față are Psalmul 10 de două ori: *Psalmul 10 după ovreai* și *Întru sfârșit, psalmul lui David 10.*

(cei) neînțălepți: *s.m. pl. nom.* 93,8
neînțelept: *adj. m. sg. nom.* 91,7

(a) NELEGIUI: v. IV
nelegiuit-am: *ind. pf.c. 1.pl.* 105,6

NELEGIUIRE: s.f.
nelegiuire: *sg. ac.* 58,5

NELEGIUITOR, -TOARE: s.m./f.
(cei) nelegiuitori: *s.m. pl. ac.* 118,158

NEMERNIC, -Ă: s.m./f.; var. (Înv. și reg.) **NIMERNIC, -Ă** (Înv. și reg.) „persoană care a venit din altă parte"; „pribeag", „venetic"
nimearnic: *sg. nom.* 38,13; 68,9; 104,23
nimernic: *sg. nom./ac.* 93,6; 118,19
nimearnicii: *pl. ac.* 145,9

(a) NEMERNICI: v. IV (Înv. și reg.) „a rătăci fără rost"; „a pribegi"
au nemernicit: *ind. pf.c. 3.sg.* 119,6

NEMERNICIE: s.f.; var. (Înv.) **NIMERNICIE** (Înv.) „situație a unei persoane străine de loc"; „pribegie"
nimearniciii: *sg. gen.* 64,1
nemerniciii: *sg. gen.* 118,54
nemernicia: *sg. nom.* 119,5

NEPRICEPERE: s.f.
nepriceapere: *sg. ac.* 21,3
nepriceaperea: *sg. ac.* 68,6

NEPRICEPUT, -Ă: s.m./f.
(cel) nepriceput: *s.m. sg. ac.* 73,22
(cei) nepricepuți: *s.m. pl. nom.* 75,6

NEPRIETEN: s.m.; var. (Înv.) **NEPRIIATIN**
nepriiatinii: *pl. nom./ac.* 5,9; 6,8, 11; 7,5; 8,3; 9,14; 10 (Ov),5; 16,9; 17,4, 18, 38, 48; 24,3, 19; 26,2, 6; 29,2; 30,12; 36,20; 37,20; 40,6, 8; 41,11; 43,6, 11; 53,9; 55,3, 10; 58,2; 65,3; 67,2; 68,5, 19; 70,10; 71,9; 77,53, 66; 79,7; 80,15, 16; 82,3
nepriiatinul: *sg. nom./ac.* 7,6; 8,3; 9,4; 12,3, 5; 40,12; 41,10; 42,2; 73,3, 10, 18
nepriiatinilor: *pl. gen./dat.* 7,7; 17,1; 20,9; 40,3; 44,6; 53,7; 67,22; 73,23; 109,2
nepriiatinului: *sg. gen./dat.* 9,7; 30,9; 43,17; 54,4; 60,4; 63,2; 77,61
neprietinii: *pl. nom./ac.* 26,11; 58,12; 88,11, 24, 43; 88,52; 91,10, 12; 96,3; 101,9; 104,24; 105,42; 107,14; 111,8; 117,7; 118,98, 139; 131,18; 135,24; 142,9
neprietinilor: *pl. gen/dat.* 30,16; 126,5; 137,7; 138,21
neprietinul: *sg. nom.* 54,13; 88,23; 142,3
neprietini: *pl. nom./ac.* 67,24; 138,22
neprietinului: *sg. gen.* 105,10; 106,2

NEPUTINCIOS, -OASĂ: adj.
neputincios: *m. sg. nom.* 6,3

NEPUTINȚĂ: s.f.
neputințele: *pl. ac.* 102,3

NERODIRE: s.f.
nerodirea: *sg. ac.* 34,12

NESĂȚIOS, -OASĂ: s.m./f.
(cel) nesățios: *s.m. sg. ac.* 100,5

NESĂVÂRȘIT, -Ă: s.m./f.
(cel) nesăvârșit: *s.n. sg. ac.* „ființa umană înainte de a fi săvârșită" (cf. Anania 2001, p.775) 138,16

NESUFERIT, -Ă: adj.
nesuferită: *f. sg. ac., în sintagma* ***apa cea nesuferită*** „apa care se rostogolește cu furie și din calea căreaia nu e scăpare" (cf. Anania 2001, p.765) 123,5

NEȘTIINȚĂ: s.f.
neștiințele: *pl. ac.* 24,7

NETREBNIC, -Ă: adj.
netrebnici: *m. pl. nom.* 13,3; 52,4

NEUMBLAT, -Ă: adj./s.
neumblat: *n. sg. ac.* 62,3
(cea) neumblată: *s.f. sg. ac.* 106,40

NEVINOVAT, -Ă: adj./s.
(cel) nevinovat: *s.m. sg. nom./ac.* 10 (Ov),8; 23,4; 63,5
(celui) nevinovat: *s.m. sg. gen.* 14,5
(cei) nevinovați: *s.m. pl. nom./ac.* 24,21; 25,6; 72,13
nevinovat: *adj. m./n. sg. nom./ac.* 17,26, 26; 93,21; 105,38; 108,17
nevinovată: *adj. f. sg. ac.* 100,2

NEVINOVĂȚIE: s.f.
nevinovățiia: *sg. ac.* 7,9; 25,1, 11; 40,13; 77,72; 100,2
nevinovăția: *sg. ac.* 36,37
nevinovăție: *sg. ac.* 83,13

NEVOIE: s.f.
nevoi: *pl. ac.* 30,8
nevoile: *pl. ac.* 106,6, 13, 19, 28

NISIP: s.n.; var. (Înv.) **NĂSIP**
năsipul: *sg. ac.* 77,27
năsip: *sg. ac.* 138,18

NOAPTE: s.f.
noaptea: *s.f. sg. ac., în loc. adv.* ***zioa și noaptea*** 1,2; 31,4; 41,4; 54,11
nopțile: *s.f. pl. ac.* 6,7
noapte: *s.f. sg. nom./ac.* 15,7; 89,4; 103,20
nopții: *sg. gen./dat.* 18,3; 135,9
noaptea: *s.f. sg. nom./ac.* 73,16; 77,14; 90,5
noapte: *sg. ac., în sintagma* ***corbul cel de noapte*** 101,7
nopți: *pl. ac.* 133,2
noaptea: *adv.* 16,3; 18,3; 21,3; 41,9; 76,3, 7; 87,2; 91,3; 104,39; 118,55; 120,6; 138,11, 12

NOR: s.m.
norii: *pl. nom./ac.* 17,12; 76,18
nori: *pl. nom./ac.* 17,13; 35,6; 56,11; 67,35; 88,7; 107,5
nor: *sg. nom./ac.* 77,14; 96,2; 98,7; 104,39
norilor: *pl. dat.* 77,23
norul: *sg. ac.* 103,3

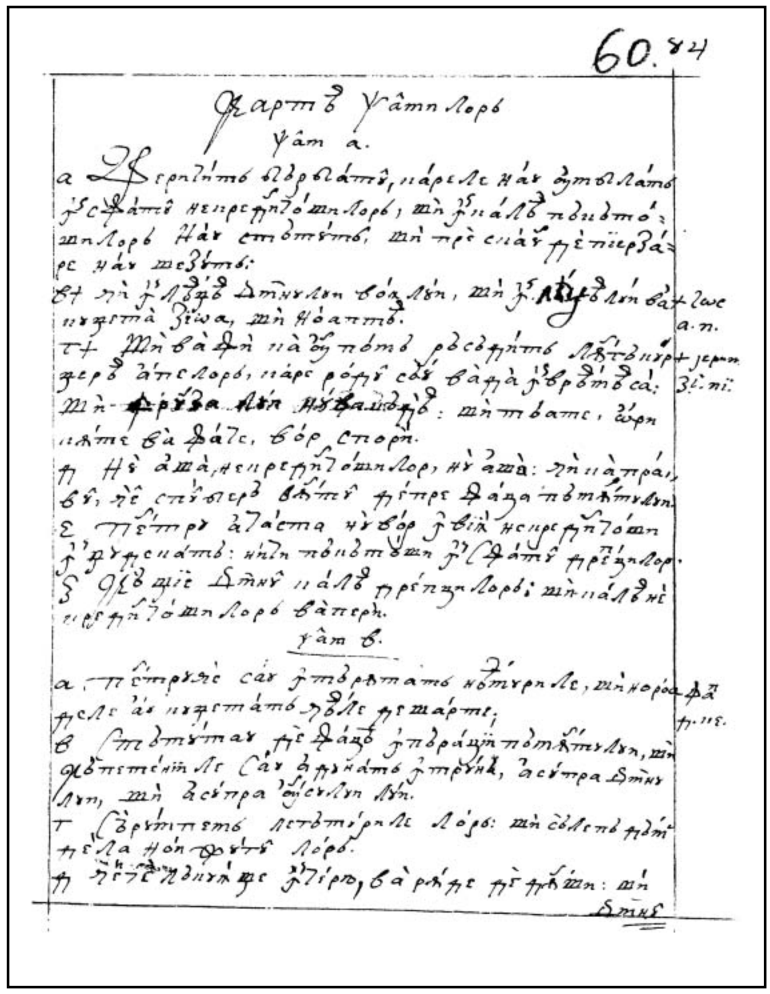
NOROCIT, -Ă: adj.
norocită: *f. sg. ac.* 67,20

NOROD: s.n.
noroadele: *pl. nom./ac.* 2,1; 7,9; 9,9, 20; 17,48; 43,3; 44,6, 18; 46,4; 55,8; 66,4, 5, 6; 95,3, 10, 13; 96,6; 97,9; 98,1, 2; 101,23; 116,1; 148,11
norodului: *sg. gen./dat.* 3,7; 13,7; 17,44; 21,7, 32; 27,8; 28,11; 44,13; 52,7; 59,5; 61,9; 64,1; 67,8, 36; 71,3, 4; 77,20; 82,4; 84,3; 105,4; 106,32; 110,6, 9; 112,8; 124,2; 134,12; 148,14, 15
norodul: *sg. nom./ac.* 3,9; 13,4; 17,28, 45; 27,9; 28,11; 32,12; 43,13; 44,11; 49,4; 52,5; 55,1; 58,12; 71,2; 72,10; 73,18; 76,16, 21; 77,52, 62; 78,13; 80,12, 14; 84,7, 9; 88,16, 20; 93,5, 14; 94,7; 99,3; 101,19; 104,24, 25, 43; 105,40, 48; 113,1; 134,14; 135,16; 143,2, 15; 149,4
noroadelor: *pl. gen./dat.* 7,8; 17,44; 32,10; 46,10; 67,31; 73,14; 86,6; 104,20, 44; 105,41

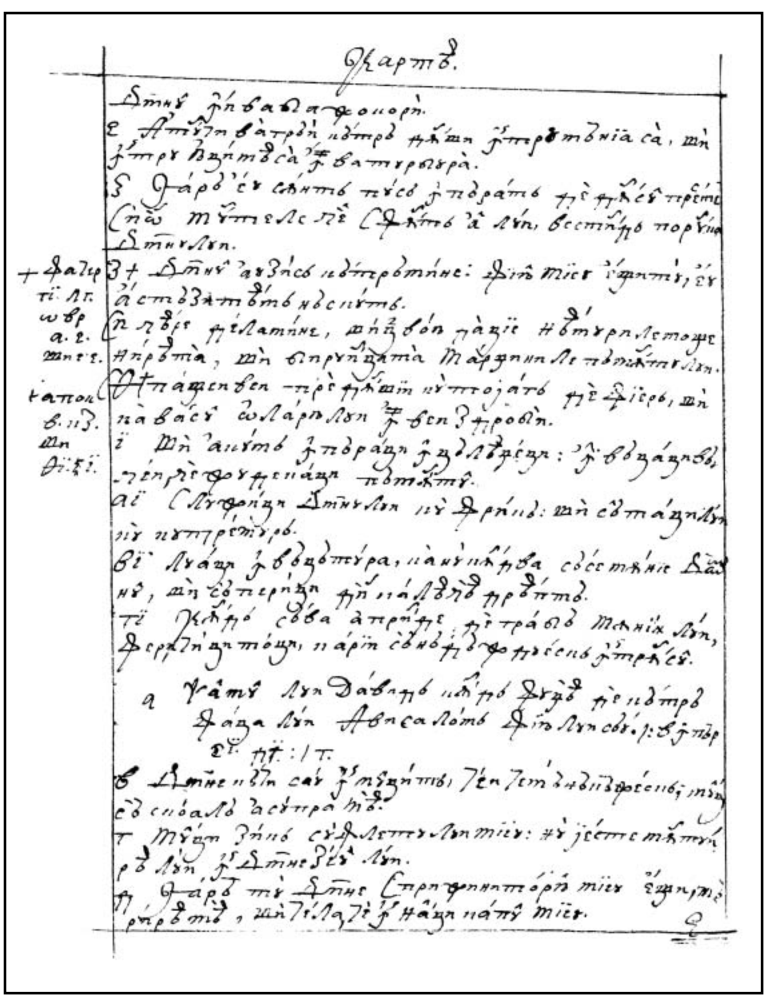
O

P

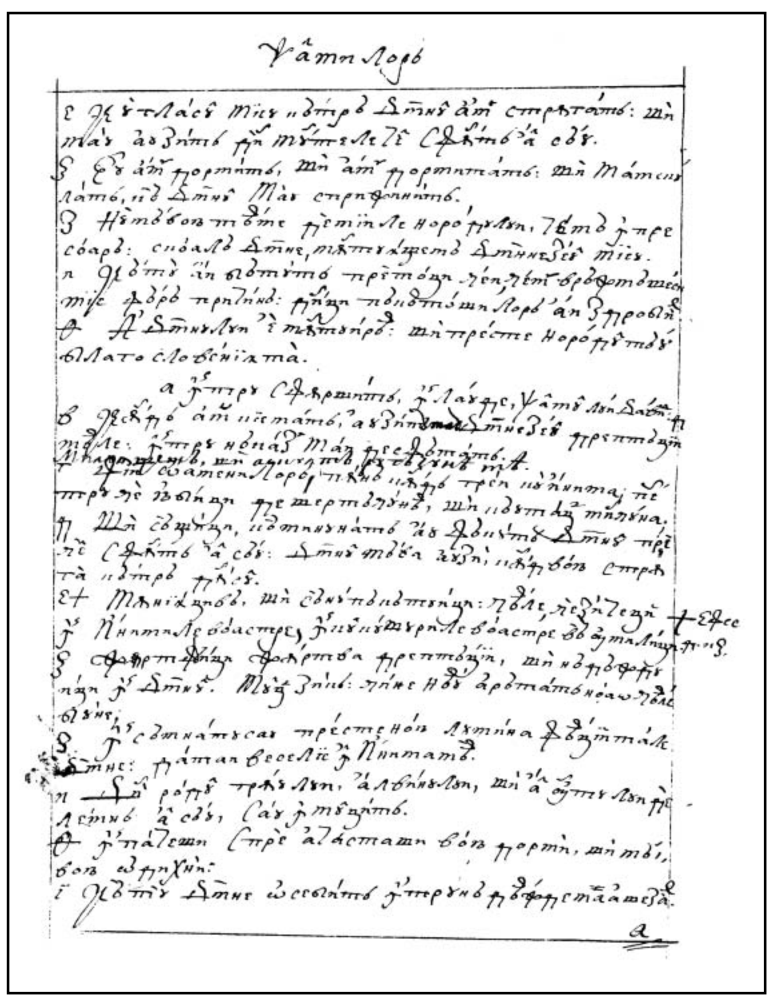
S

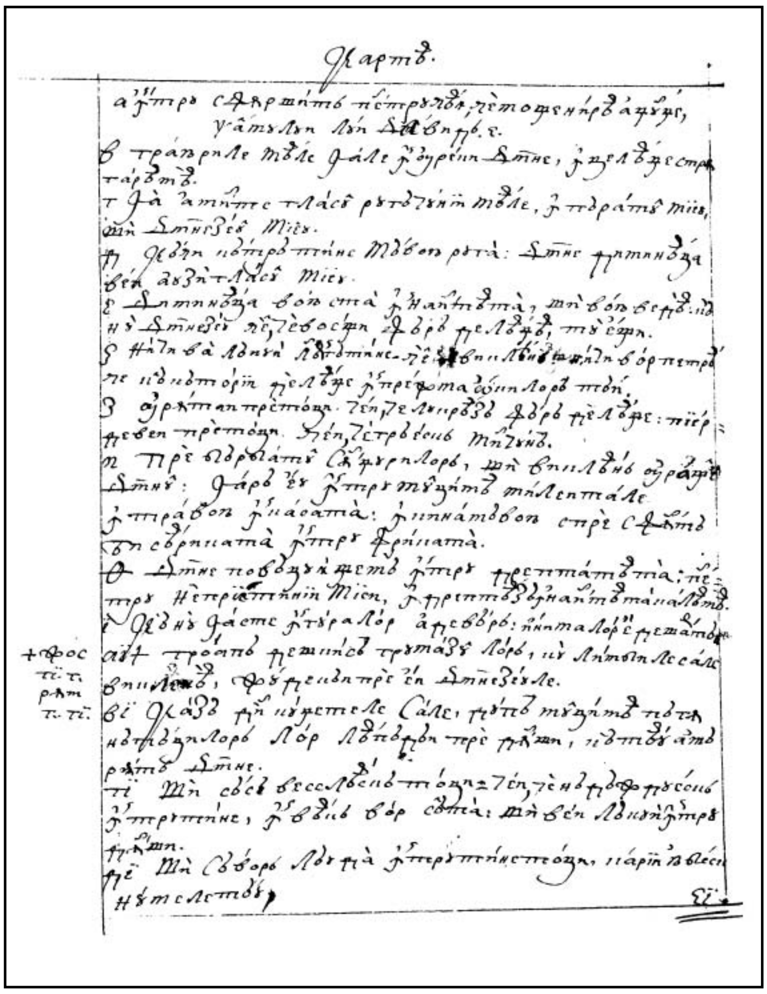
61r

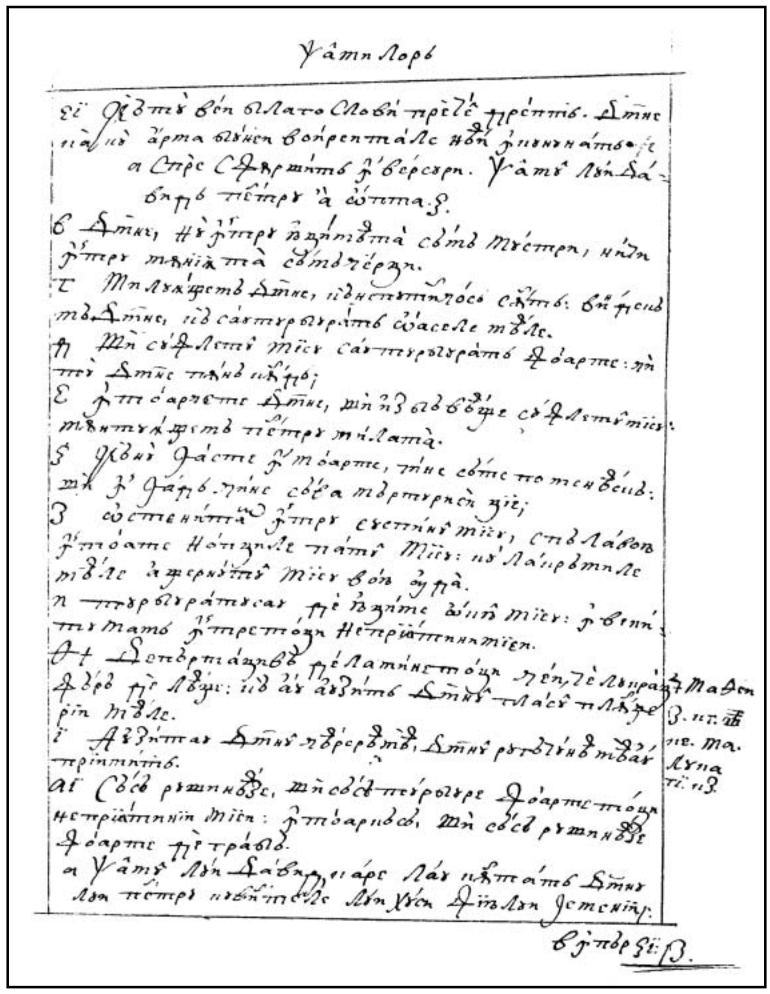

61v

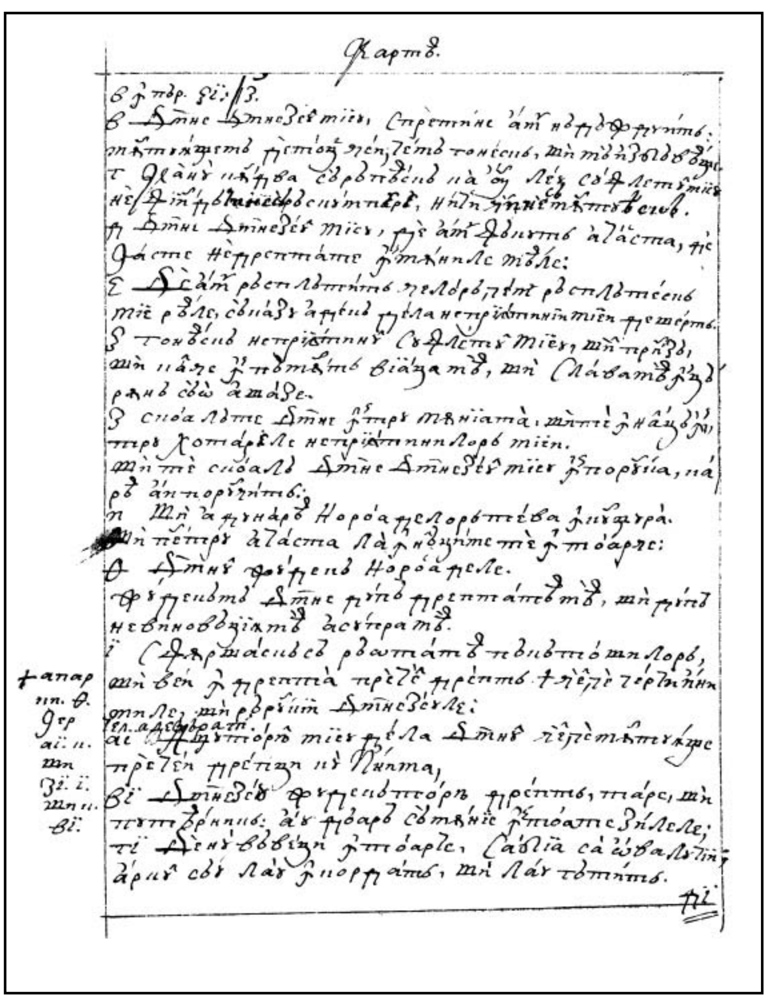
62r

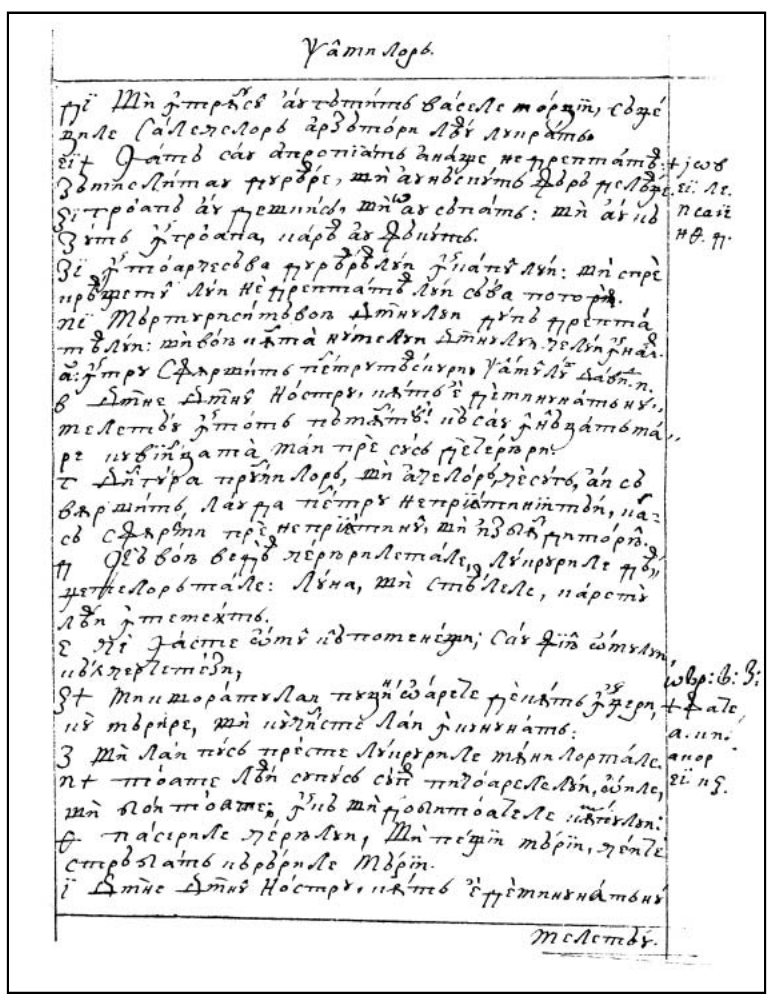

62v

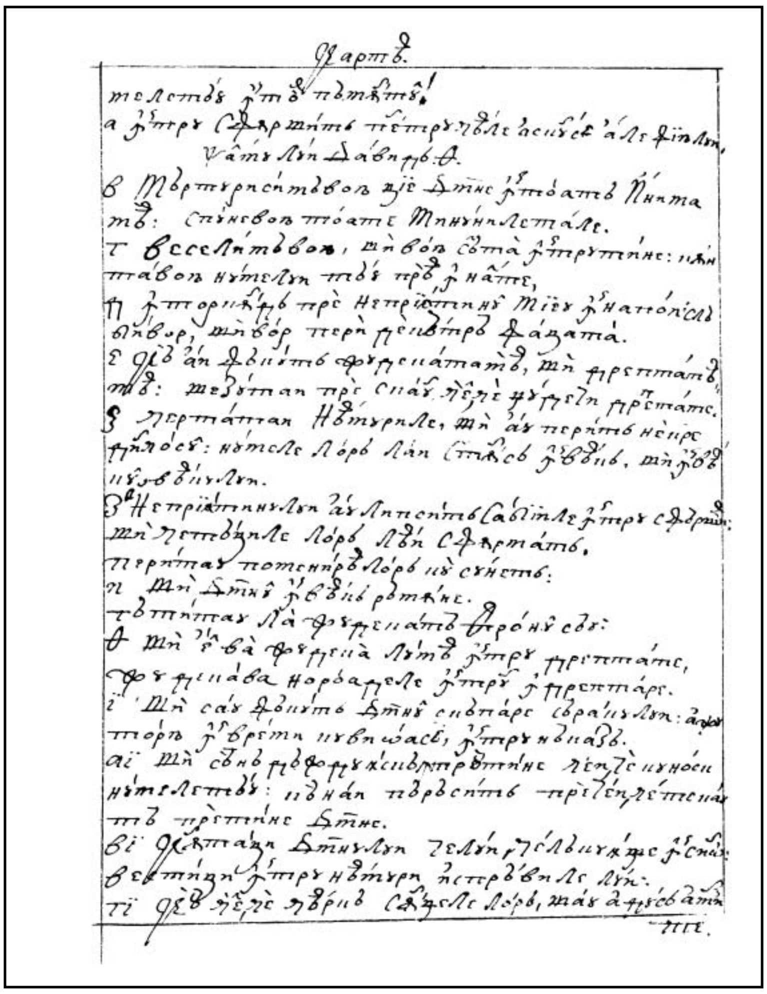
63r

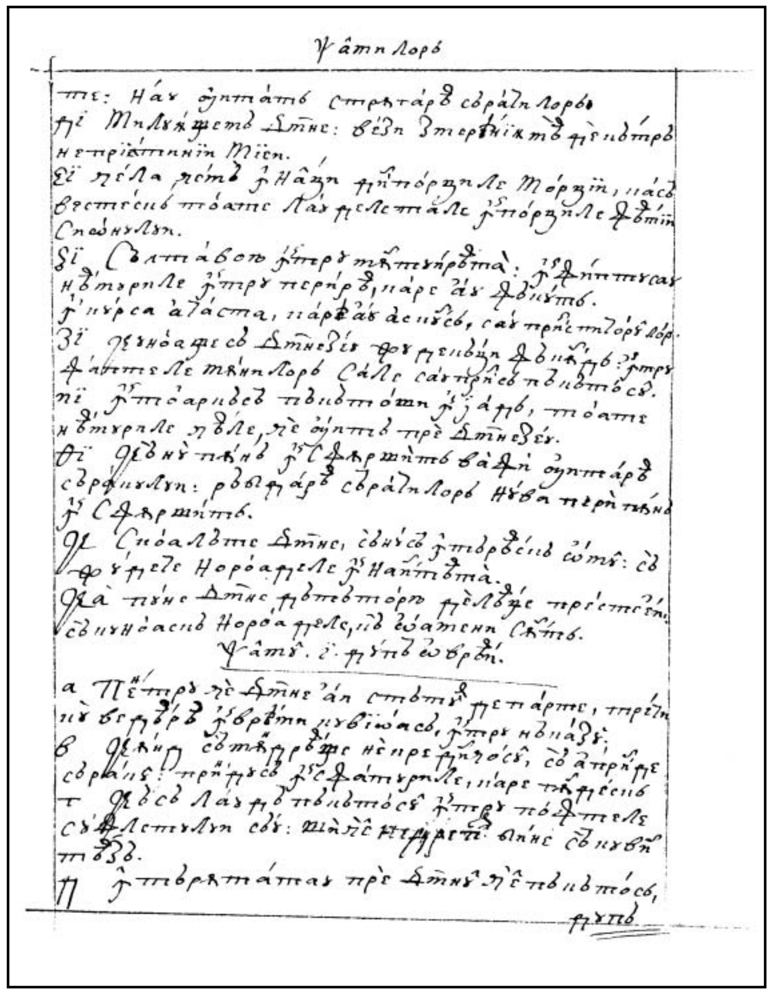

63v

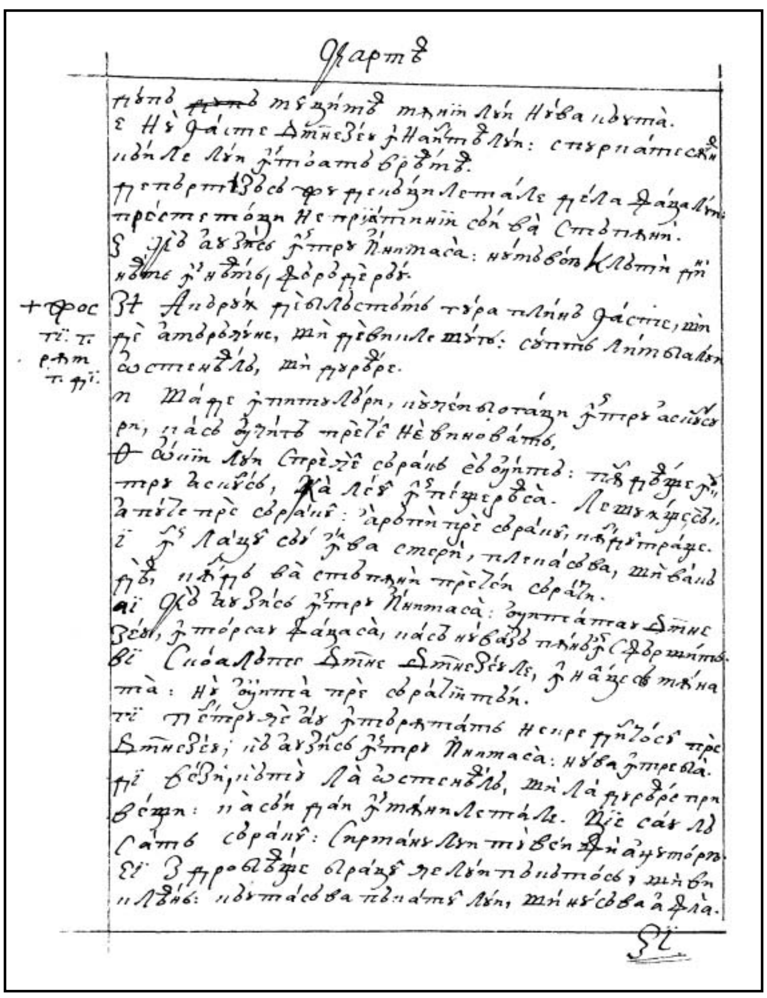
64r

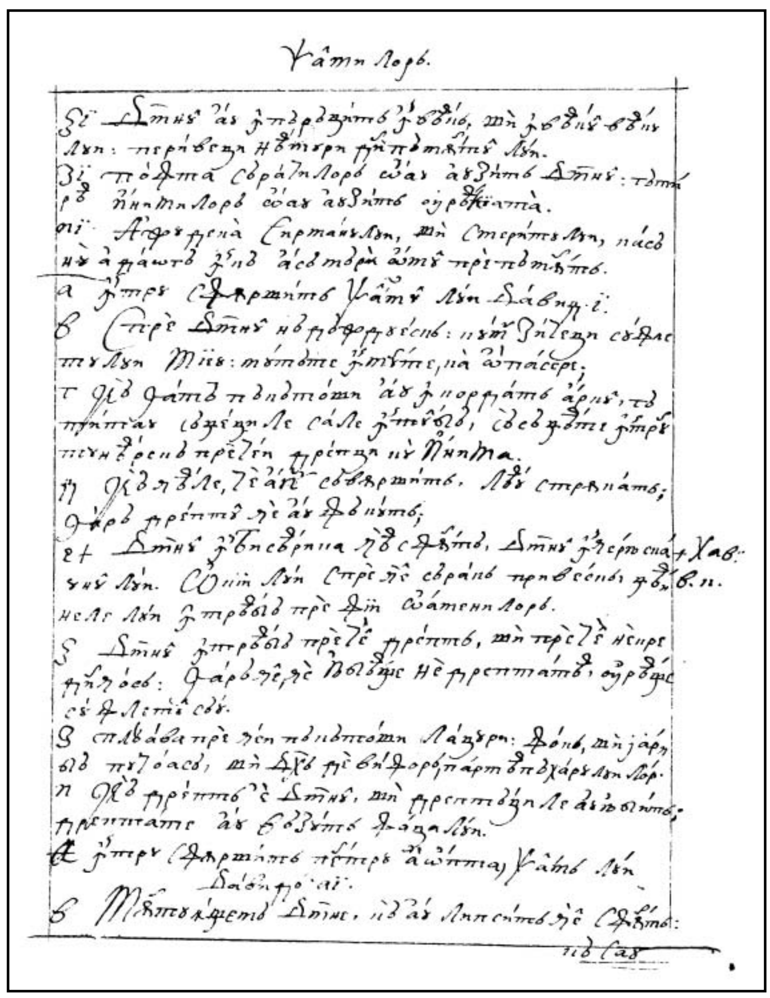

64v

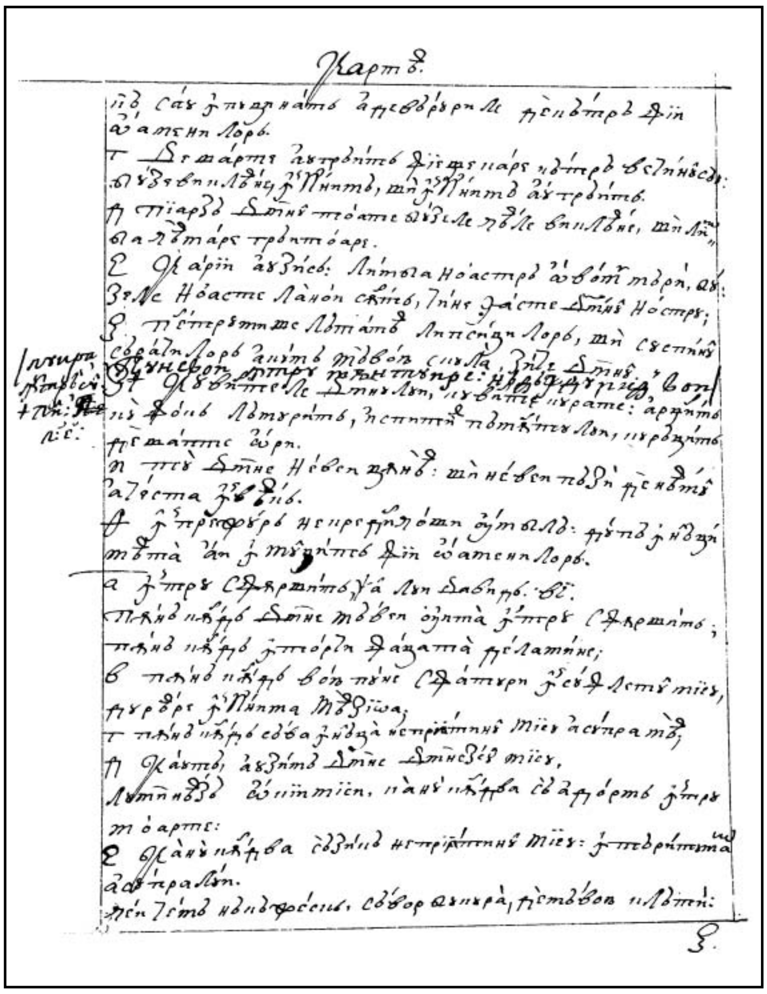
65r

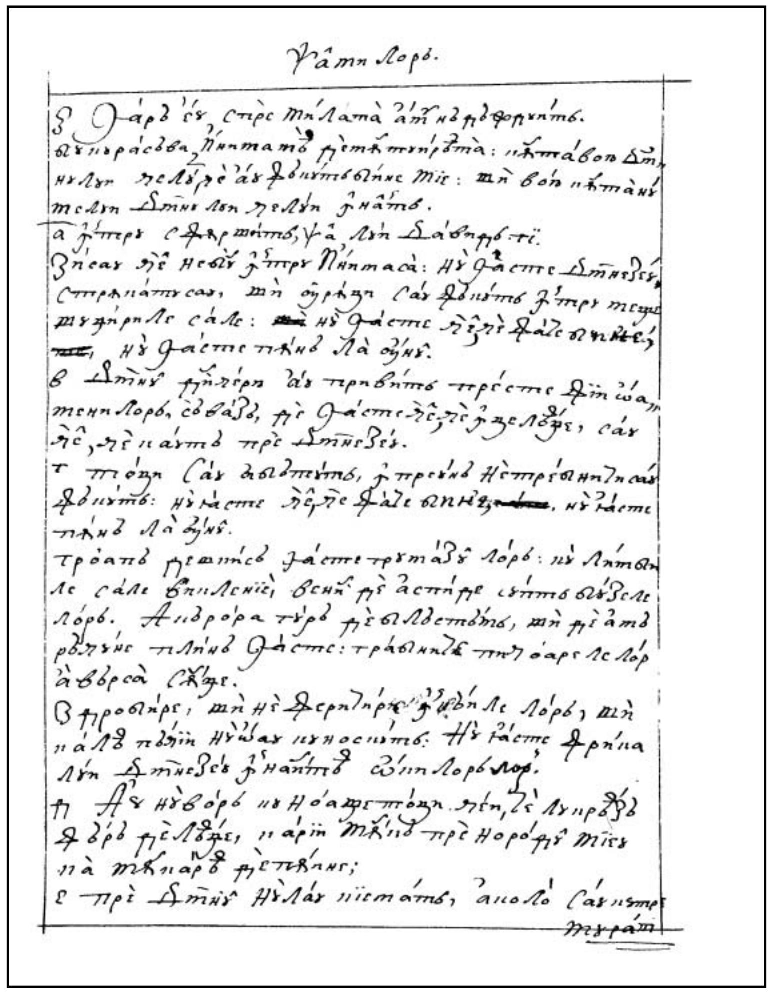

65v

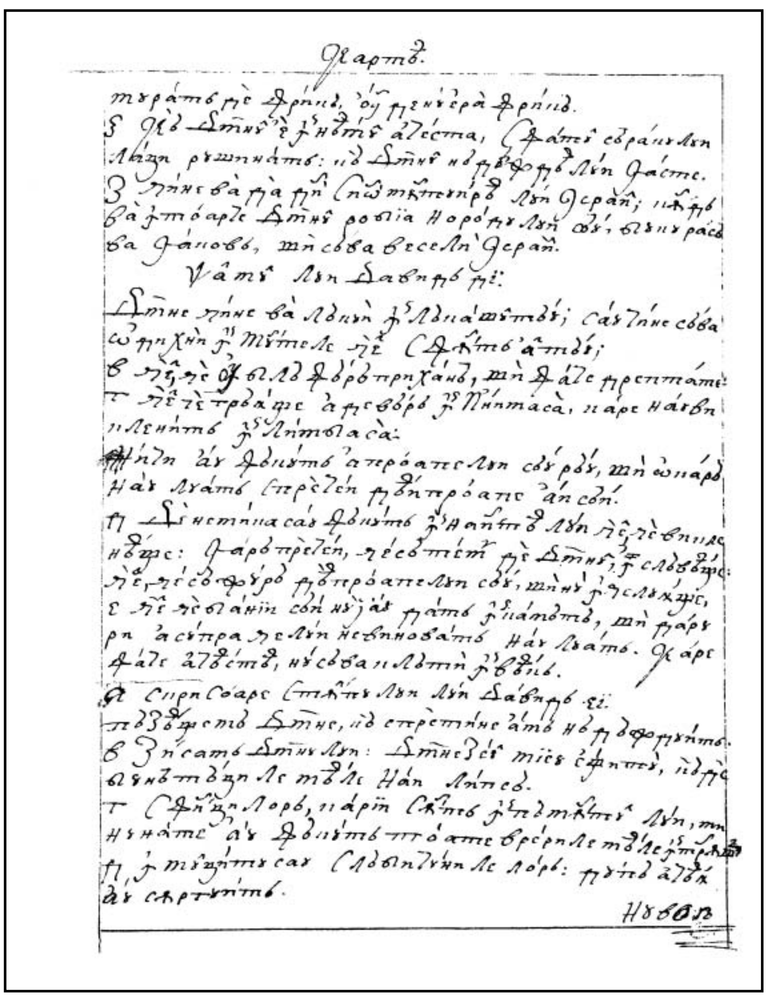
66r

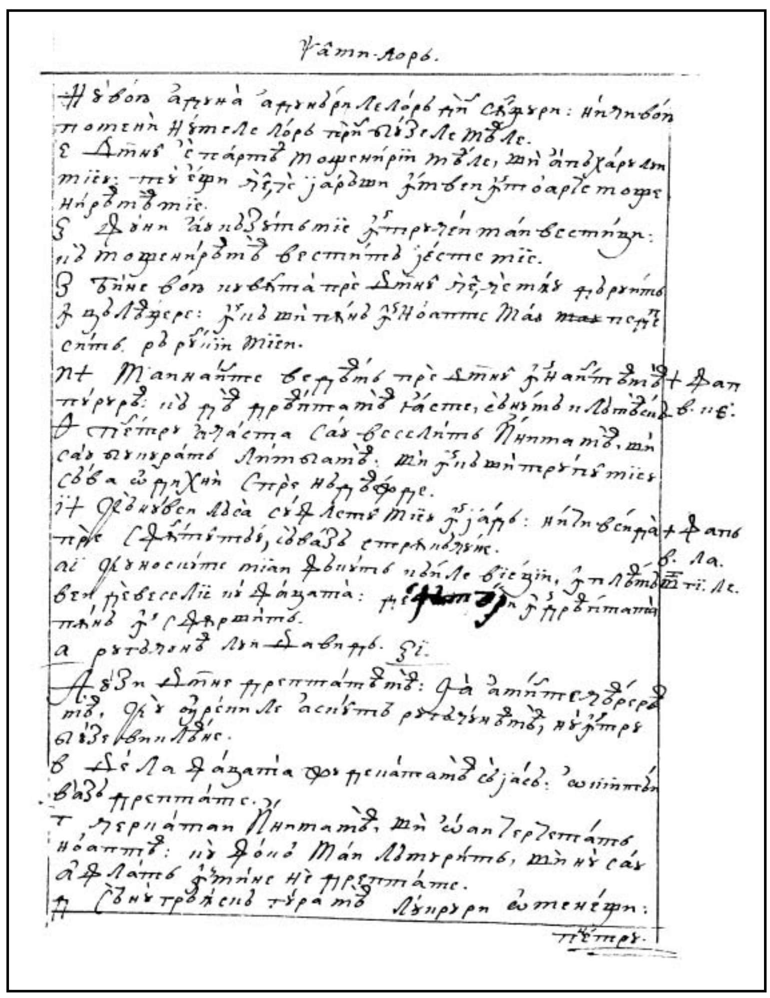
66v

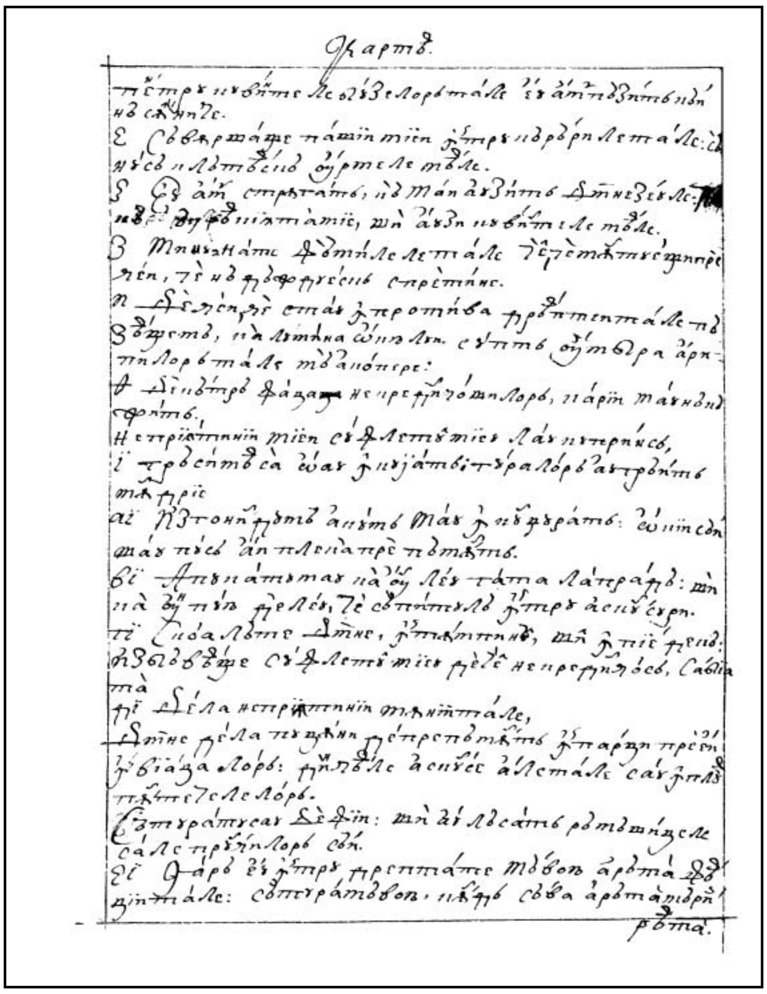
67r

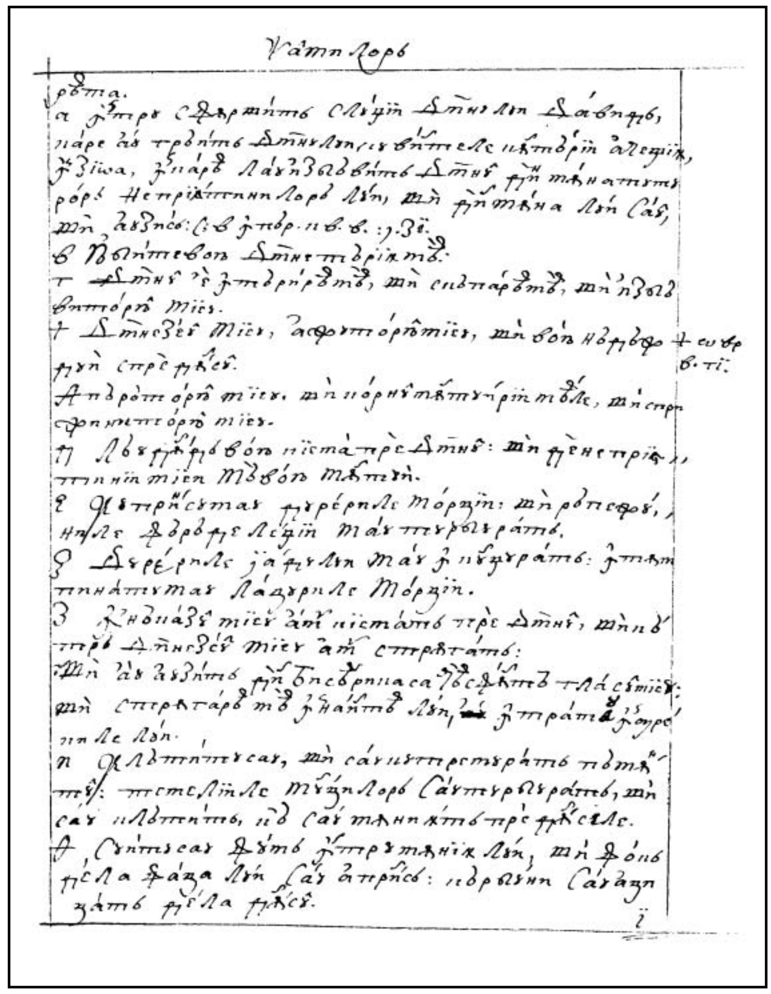

67v

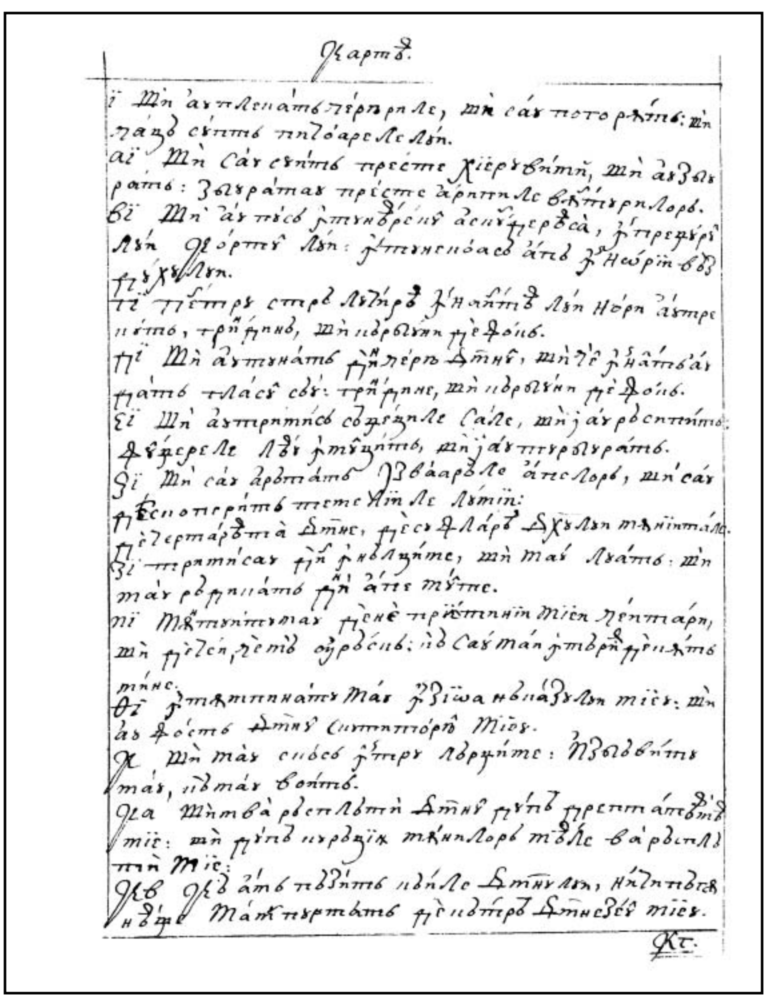
68r

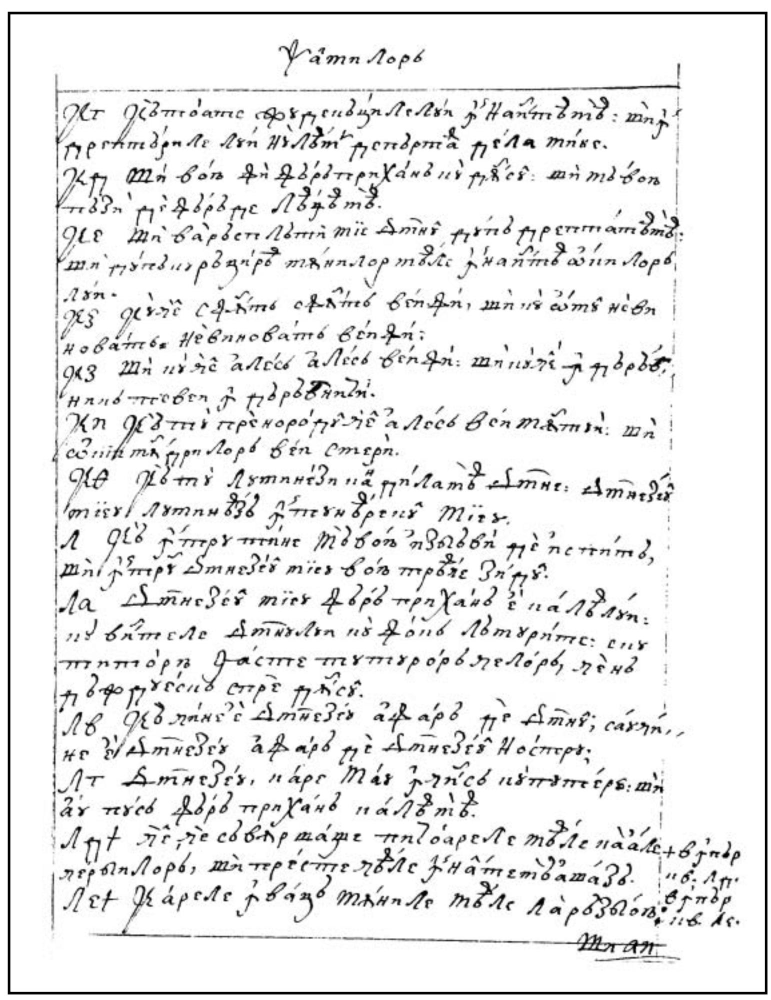

68v

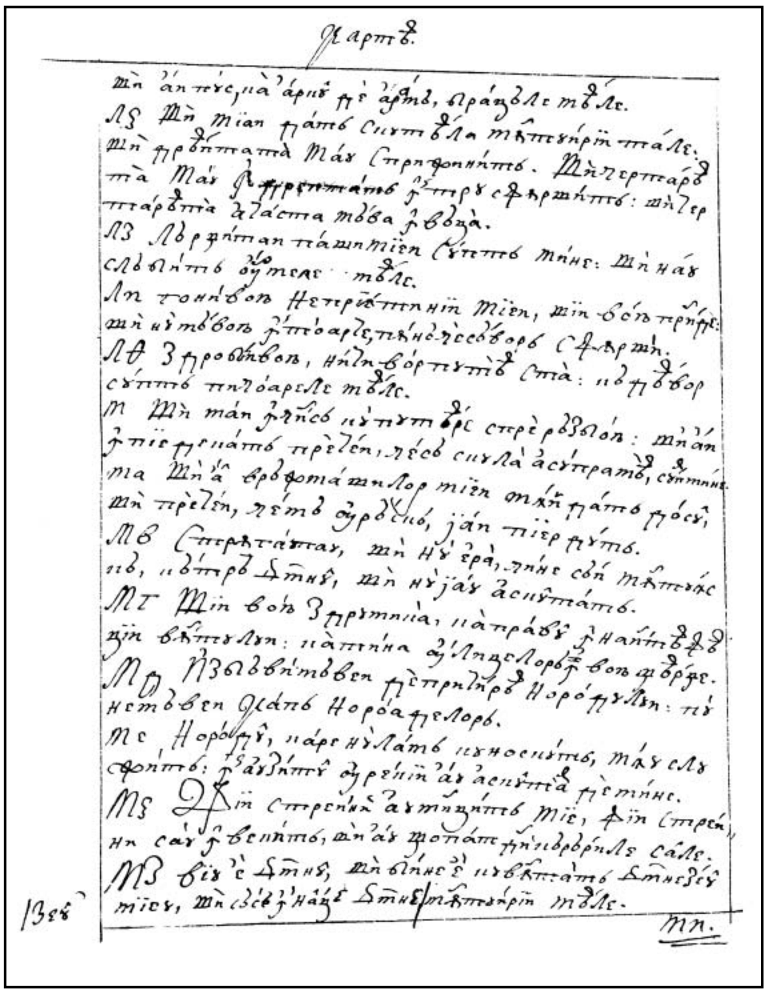
69r

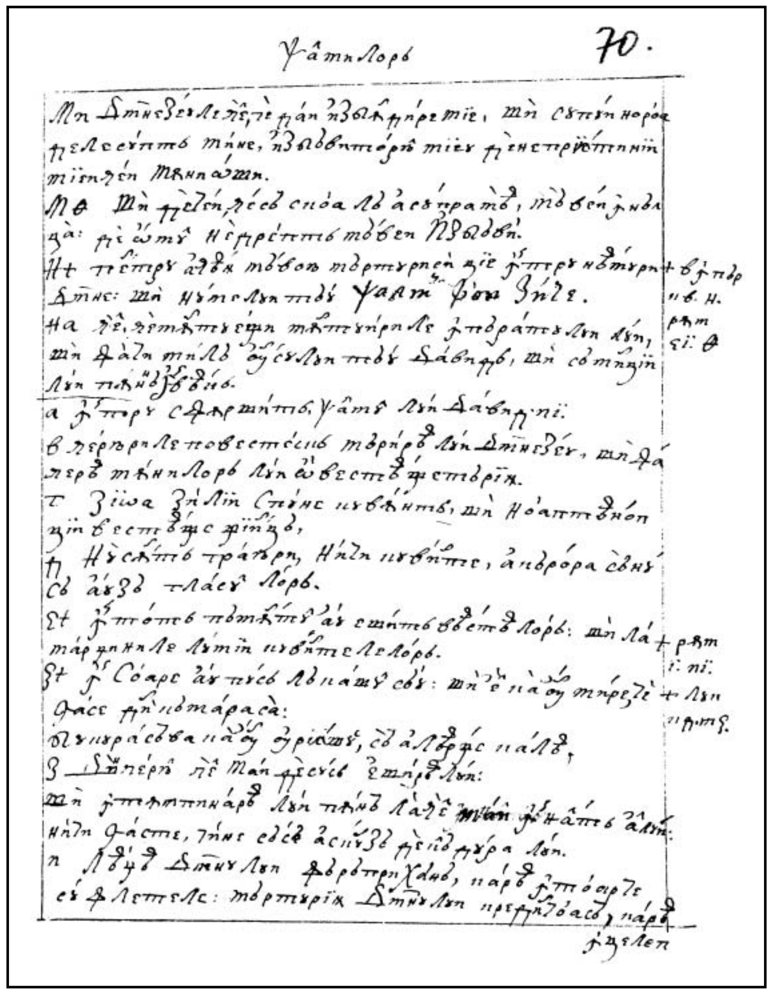

69v

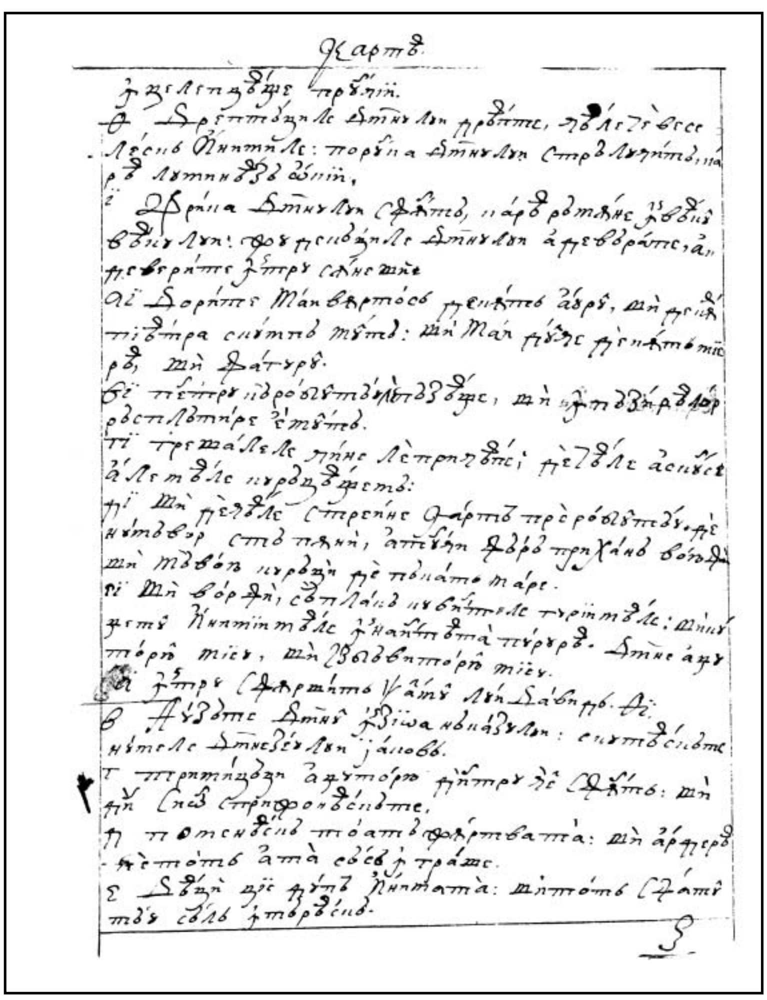
70r

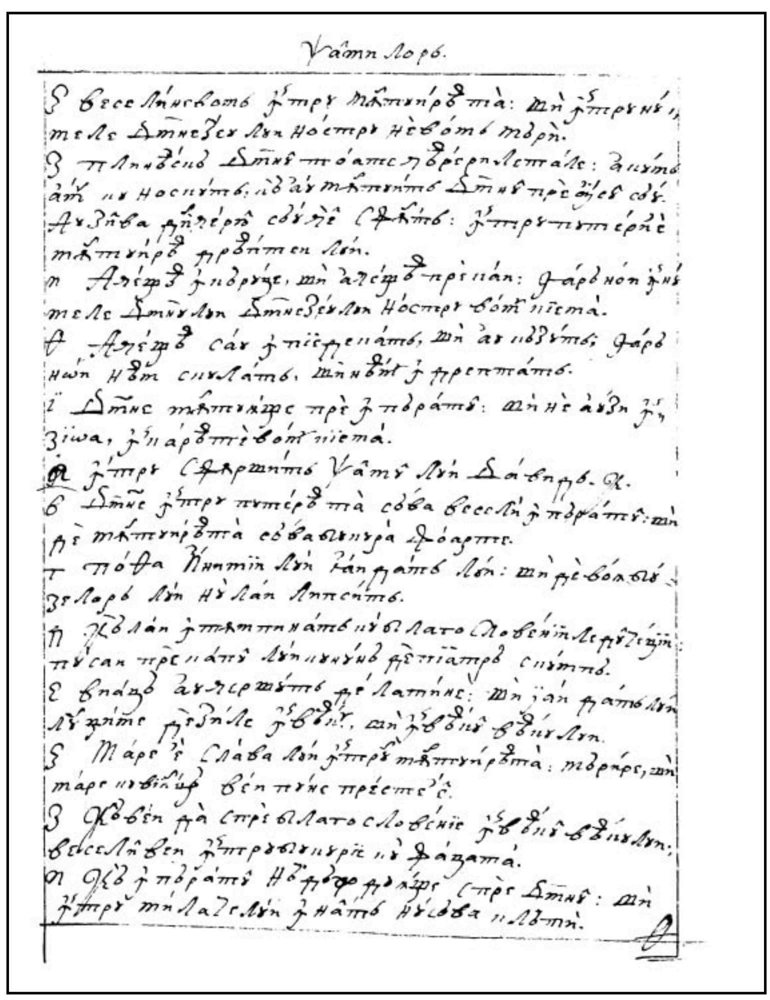

70v

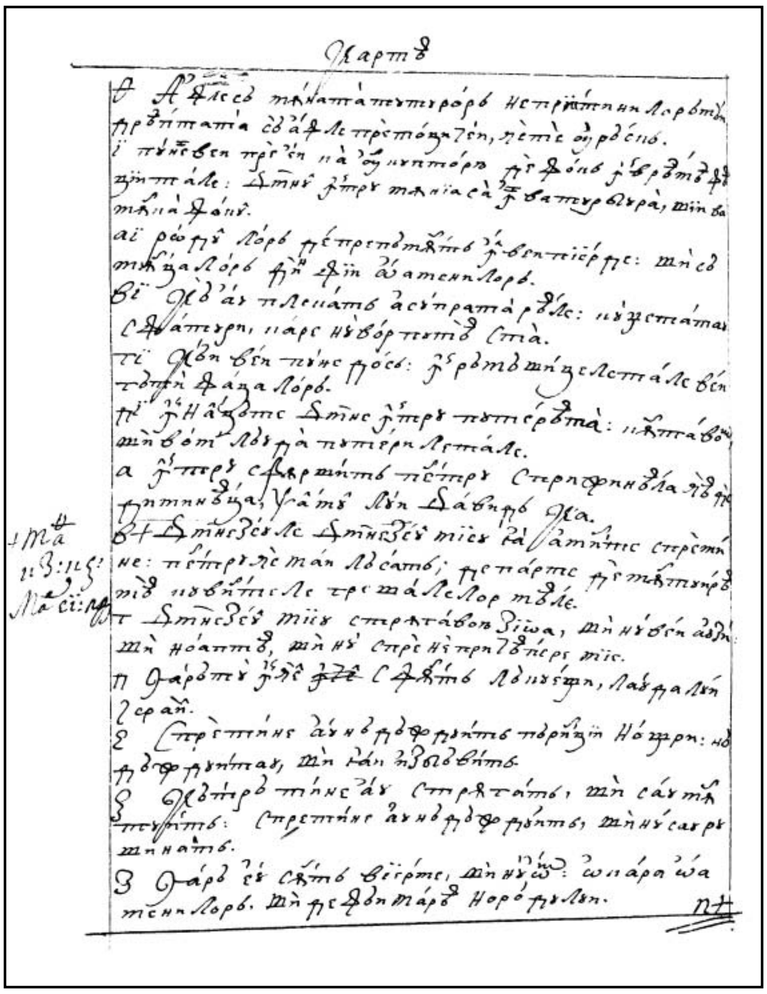
71r

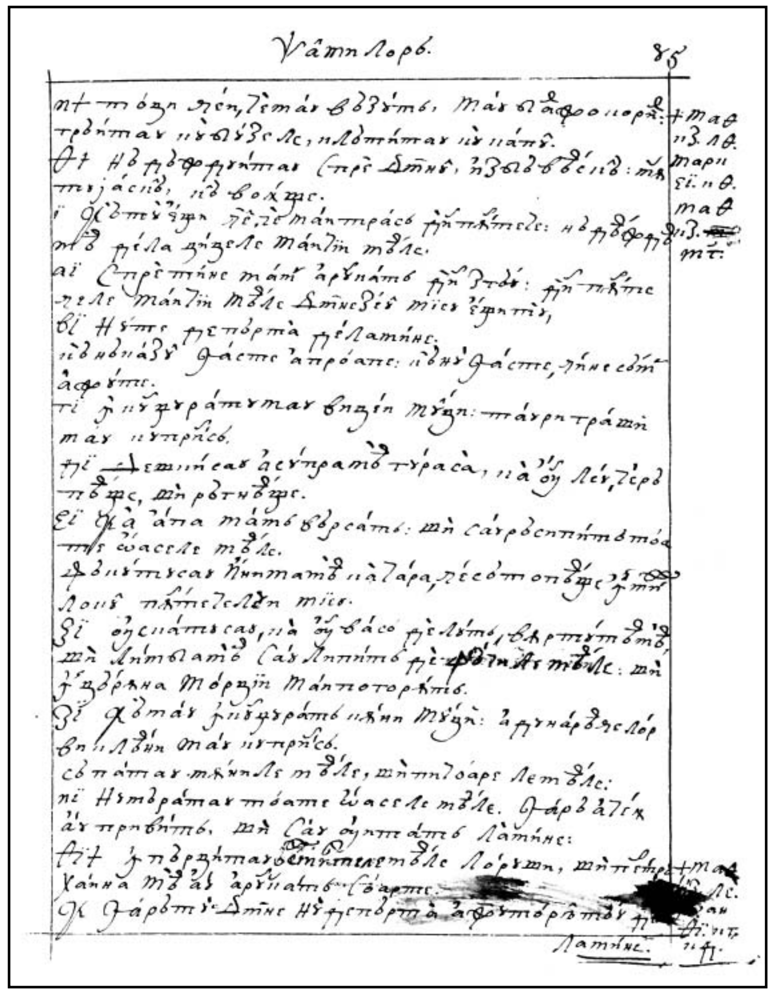

71v

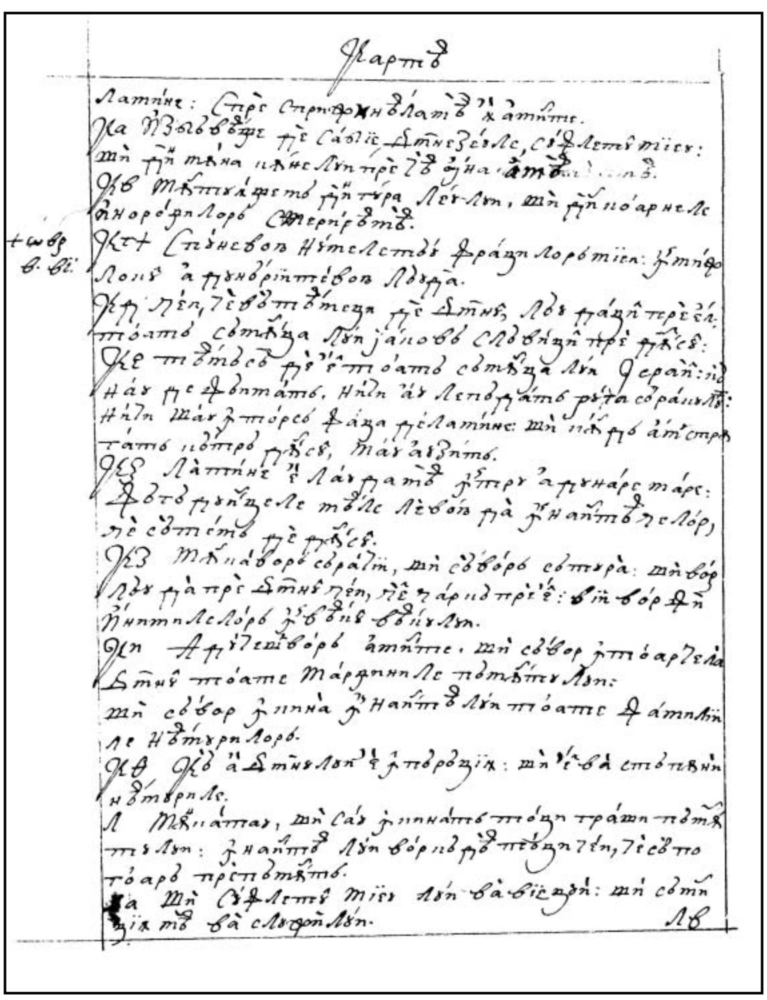
72r

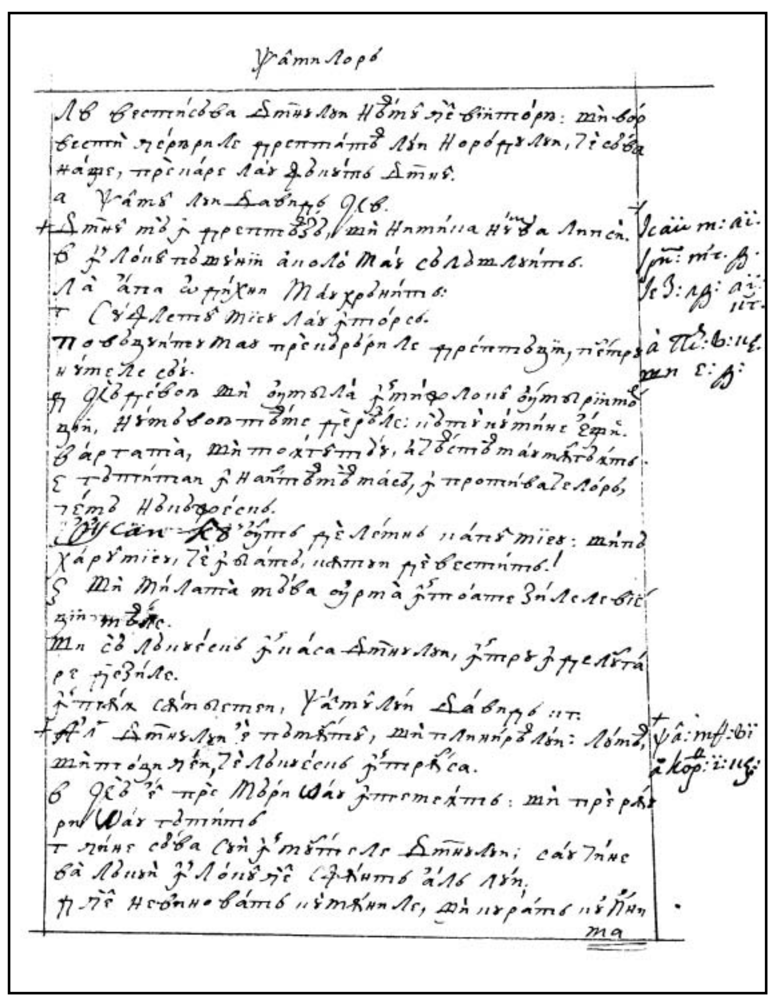
72v

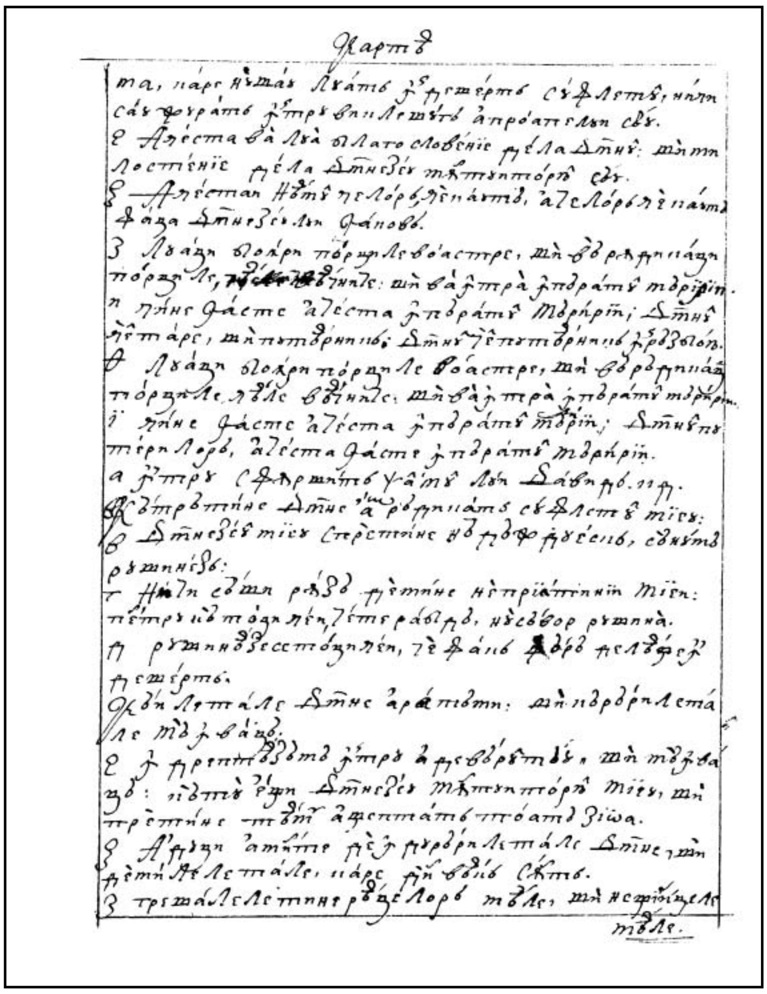
73r

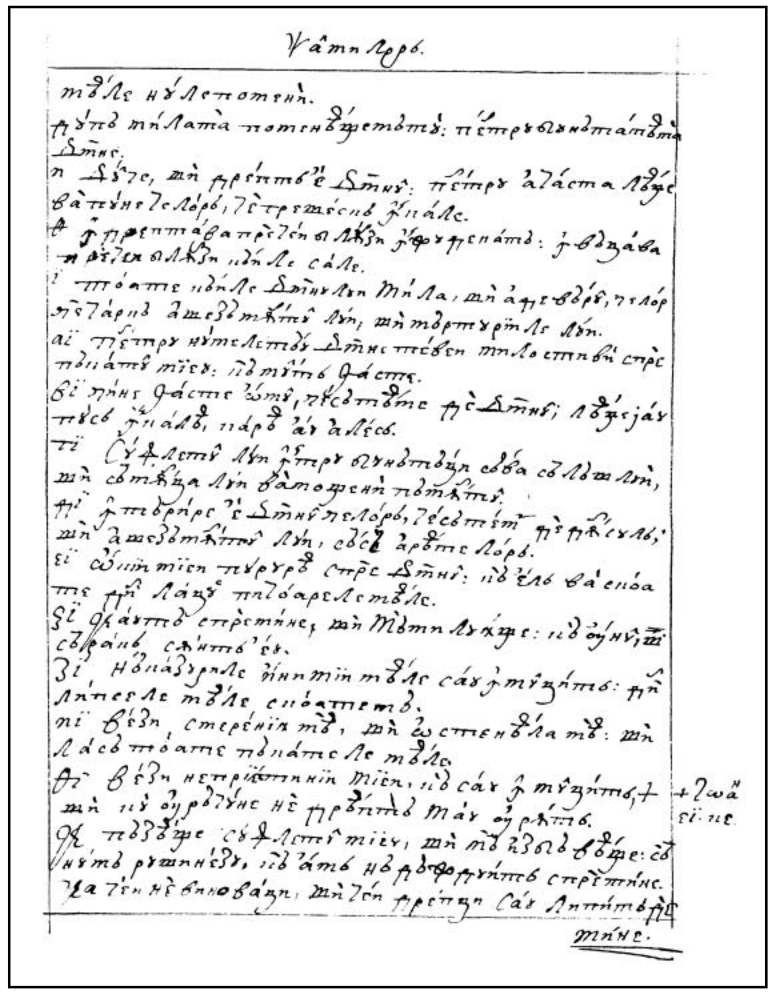
73v

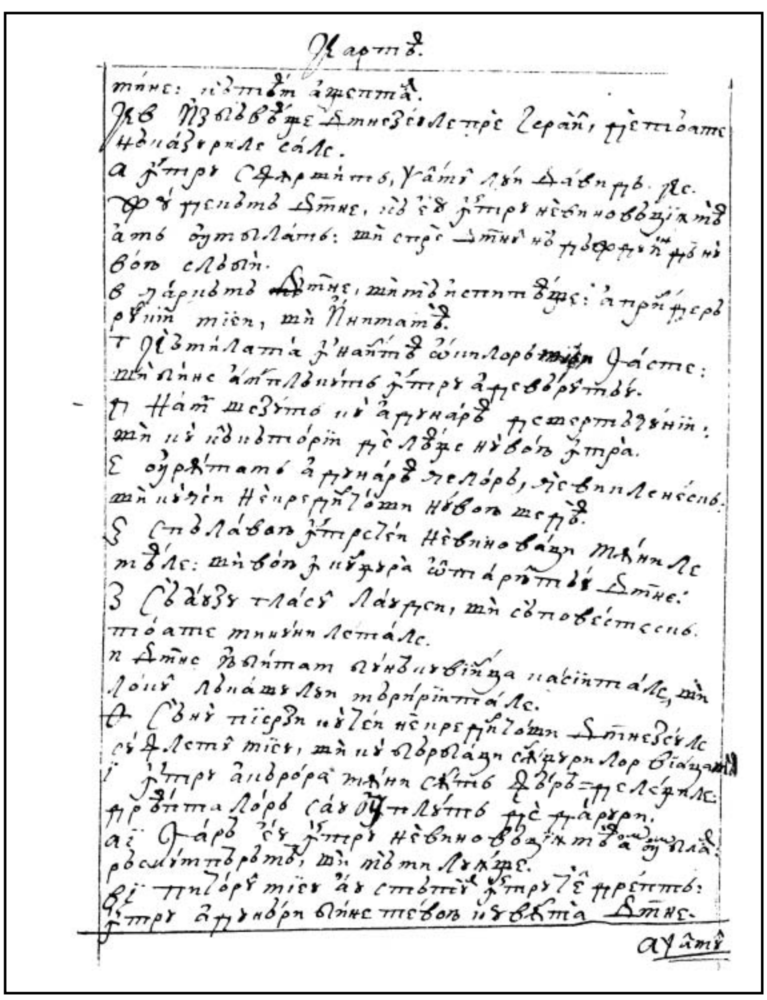
74r

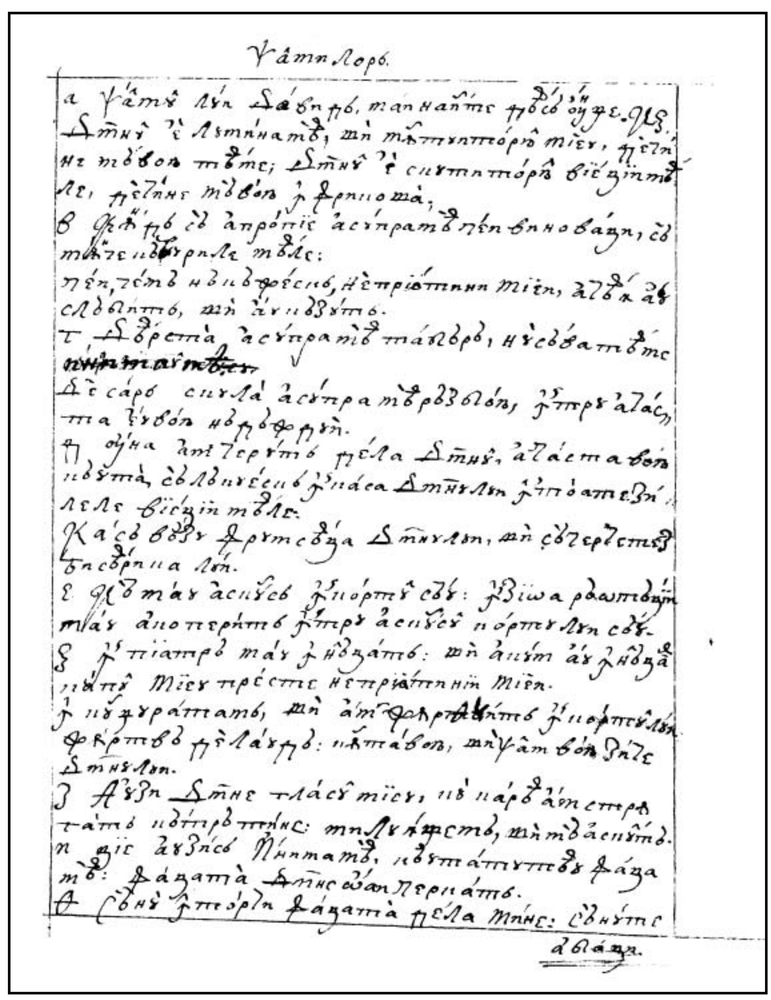
74v

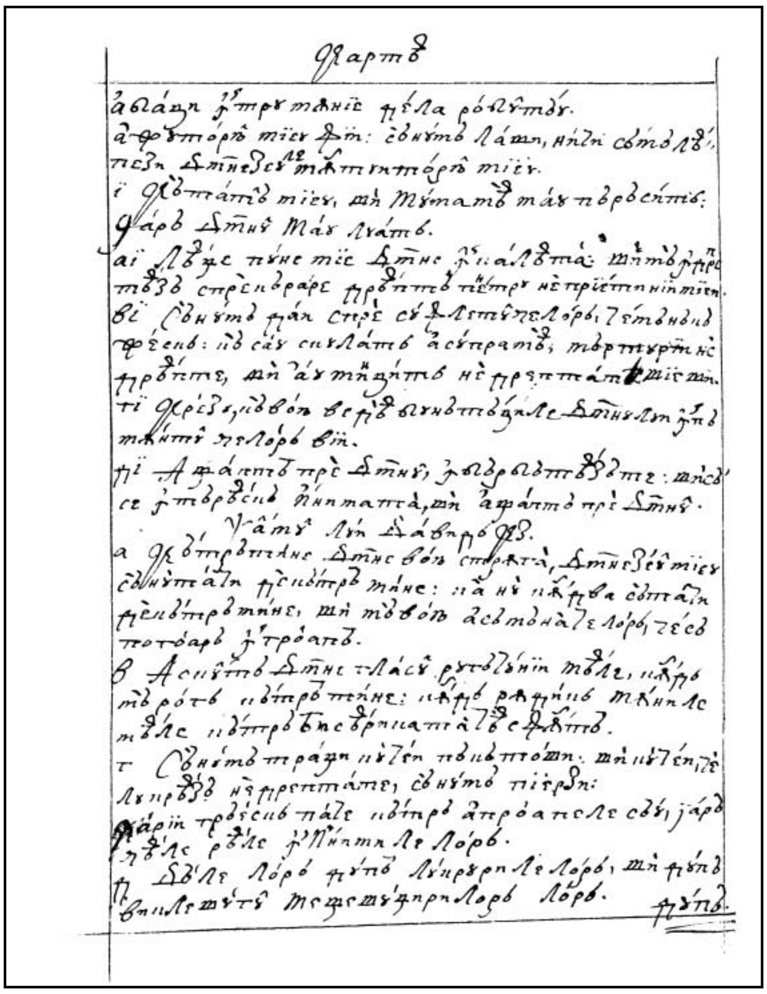
75r

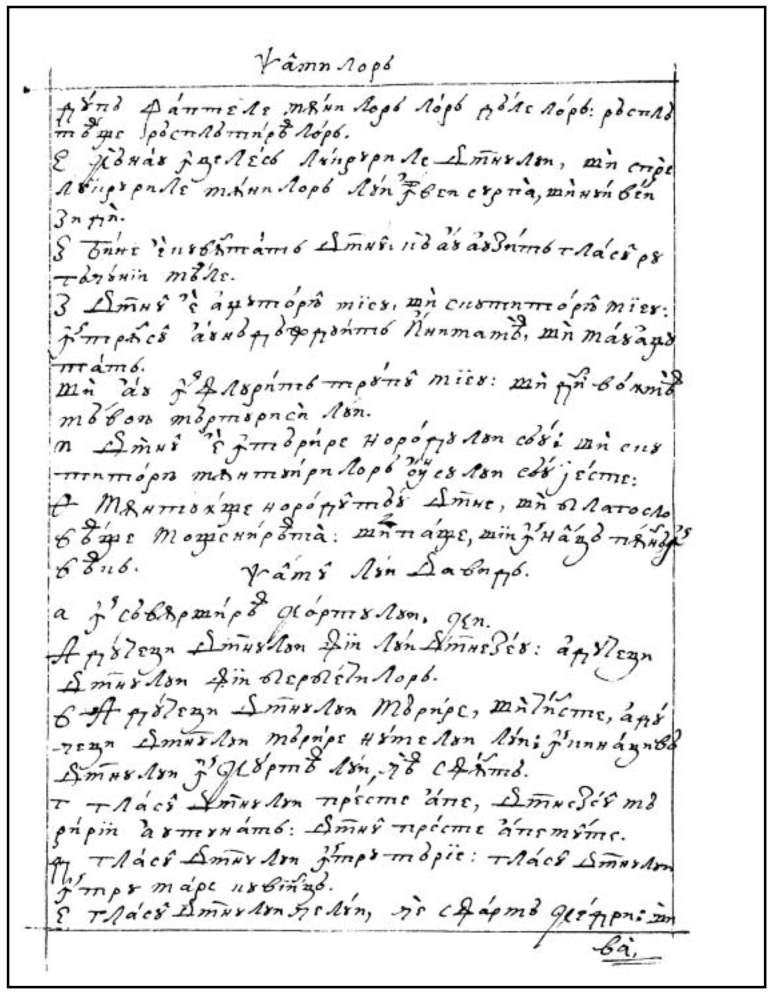
75v

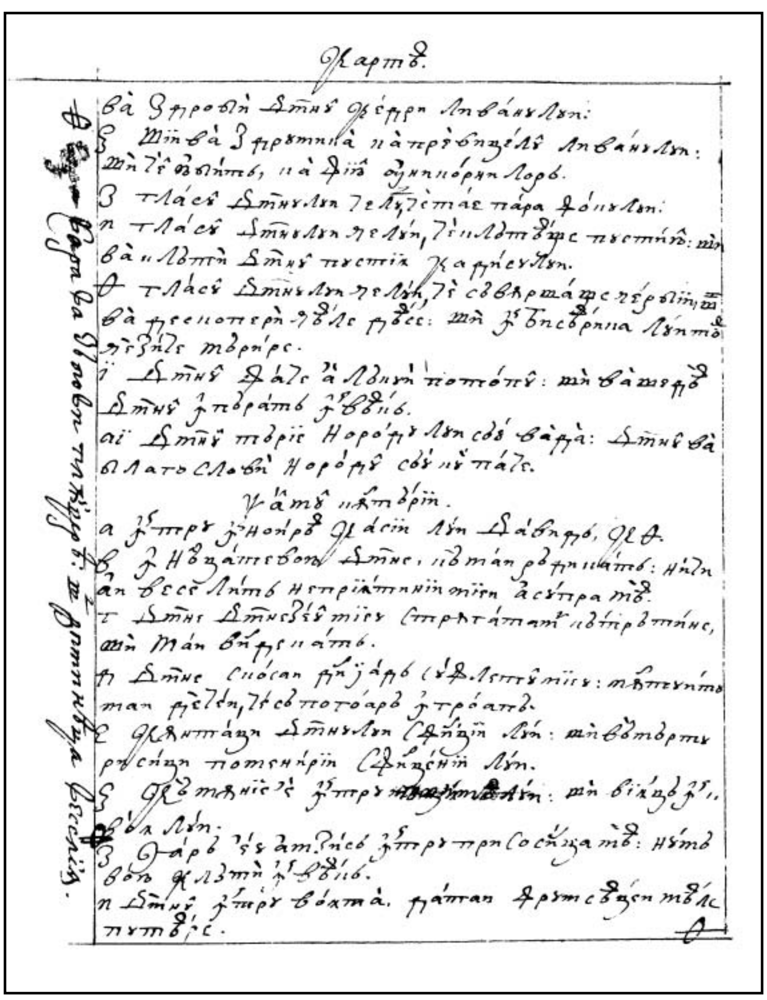
76r

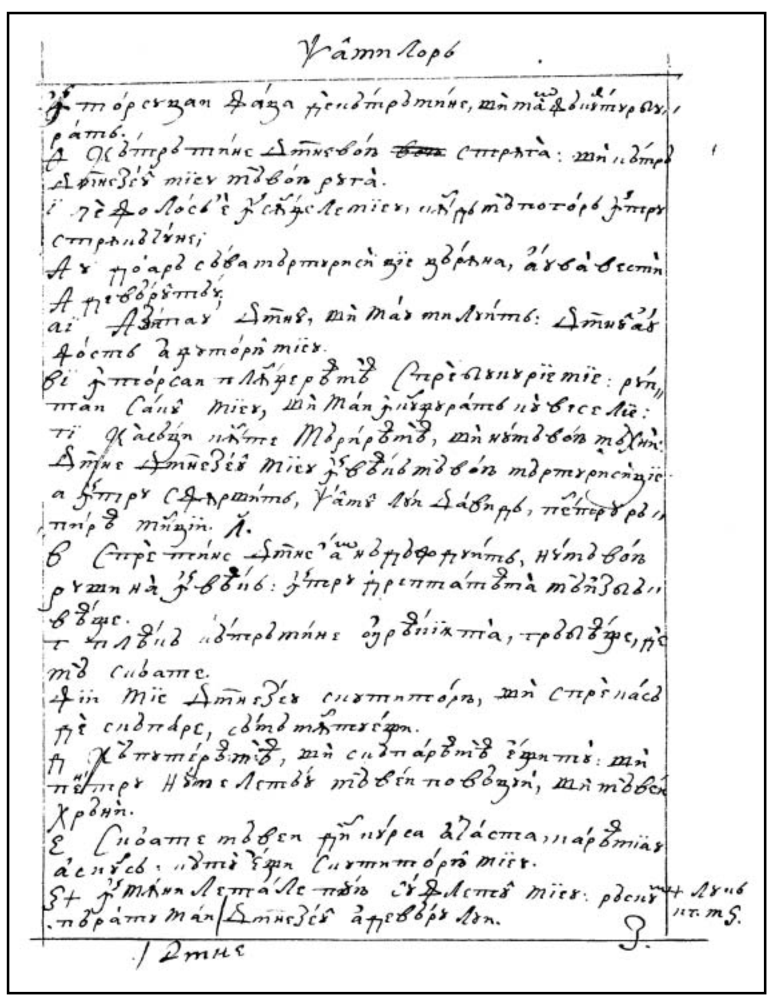
76v

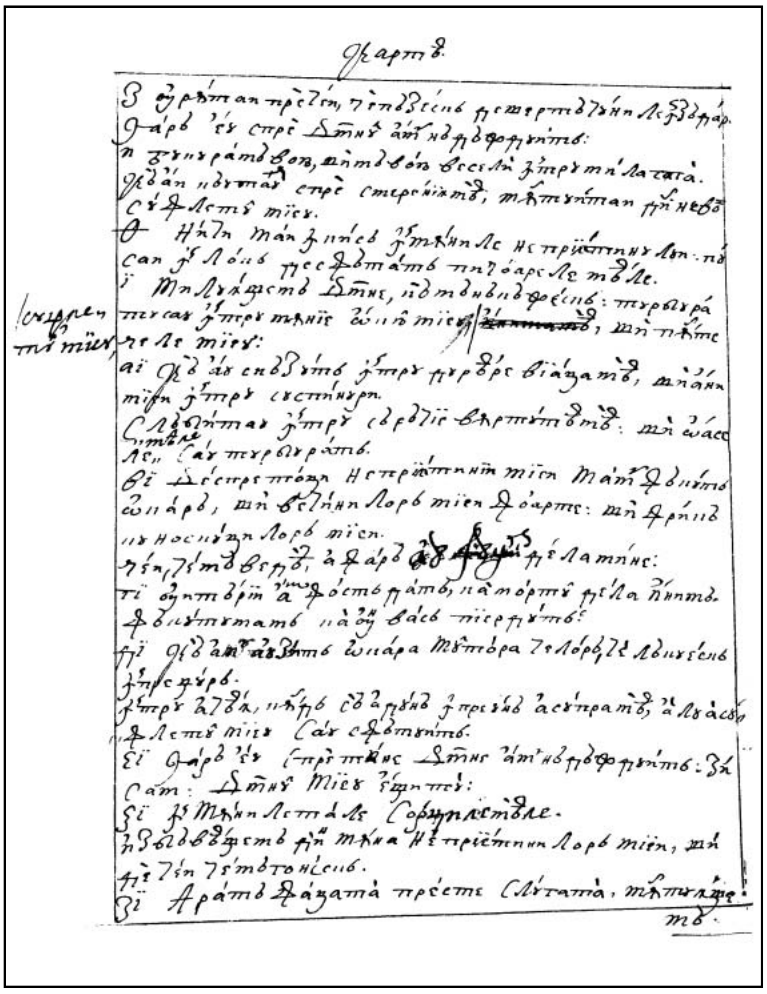
77r

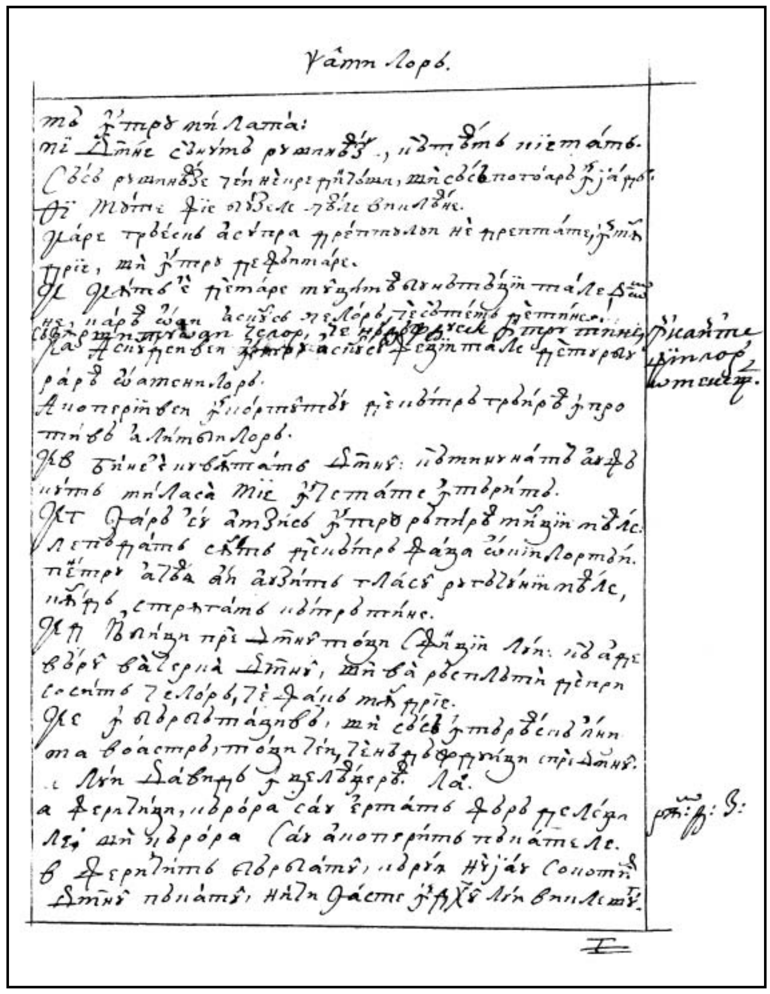
77v

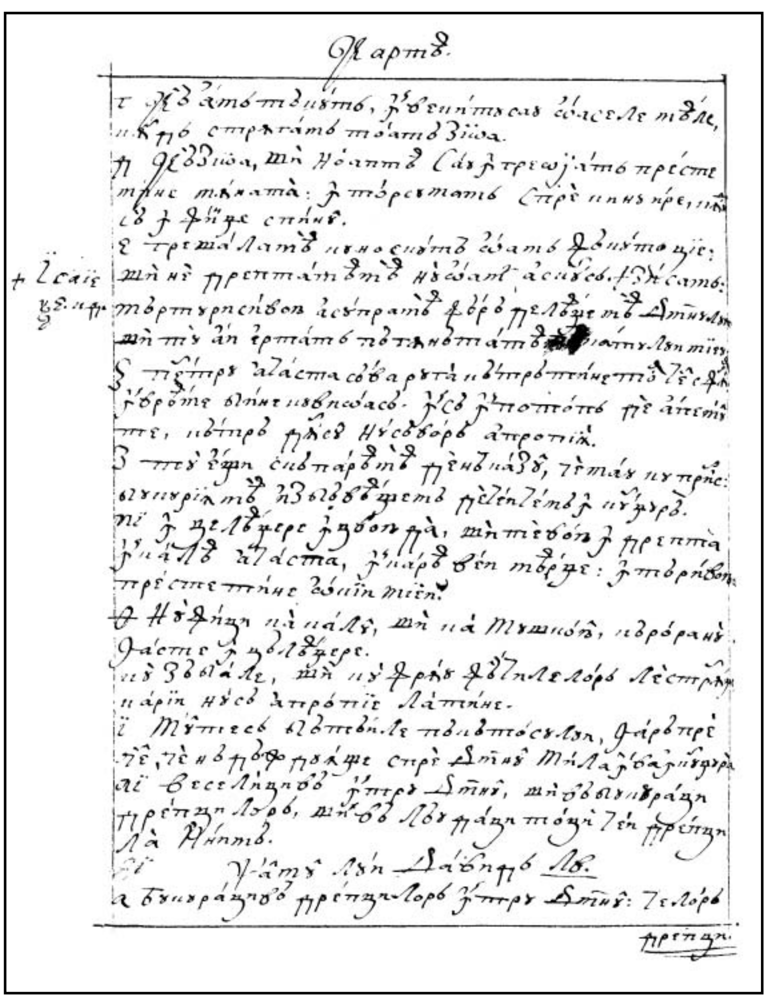
78r

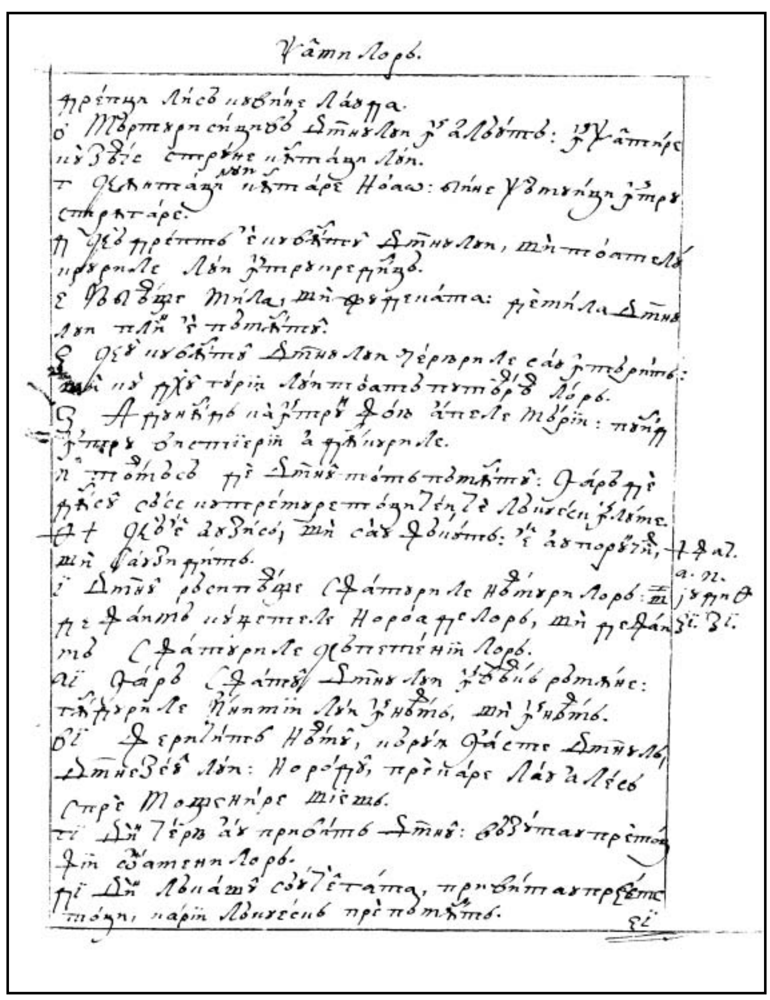
78v

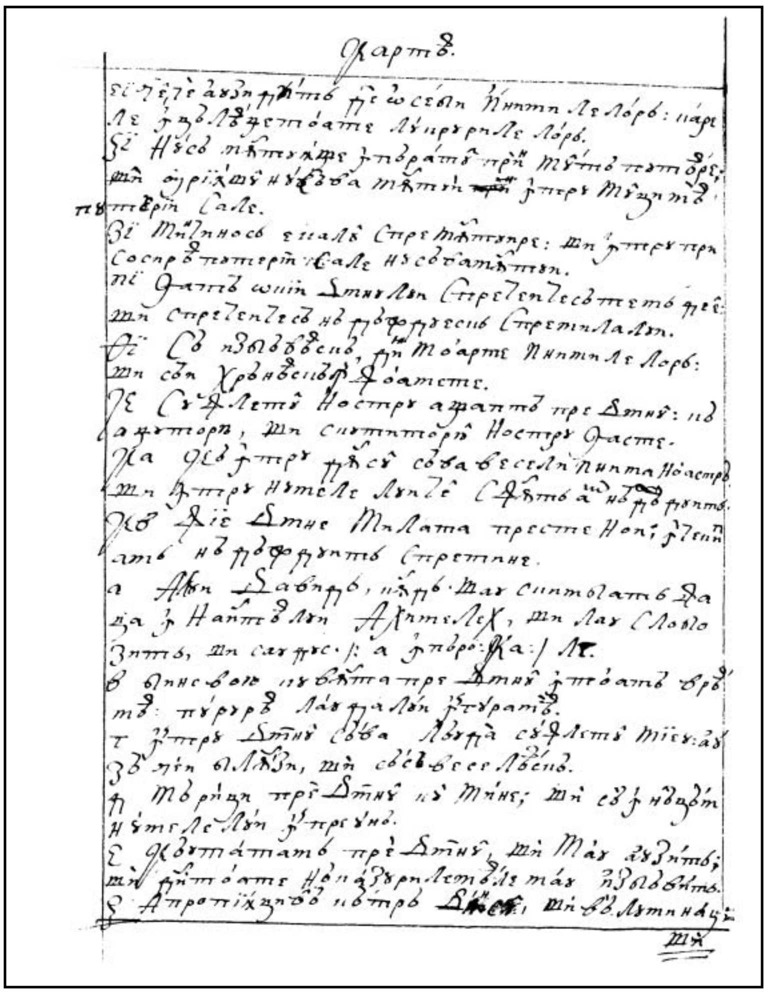
79r

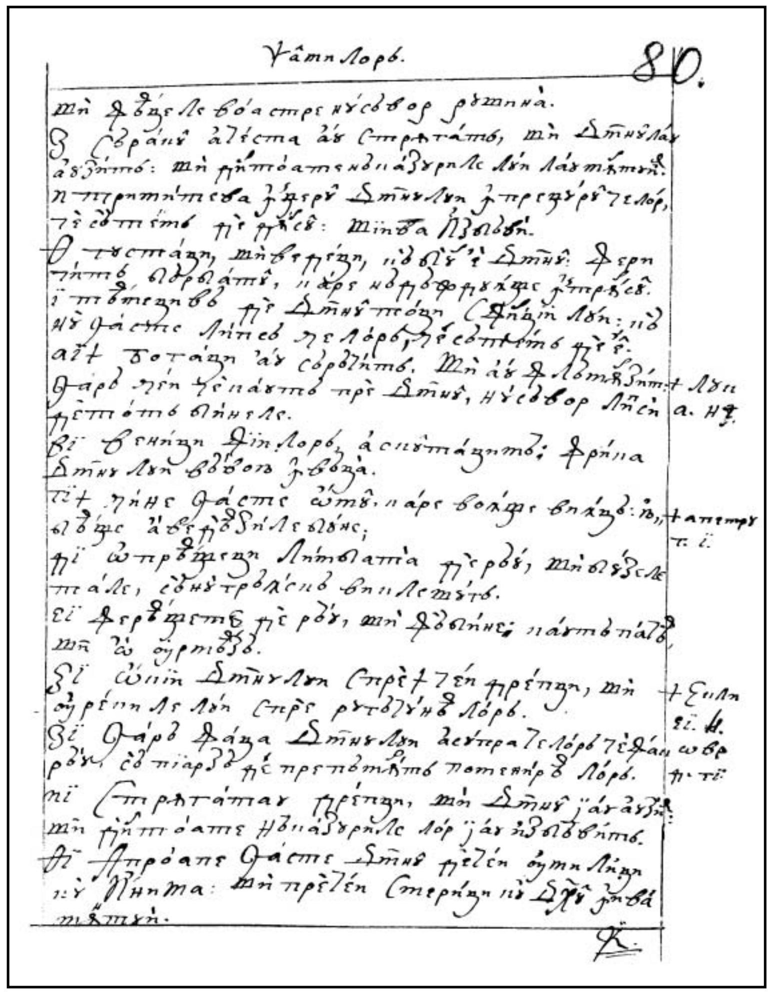
79v

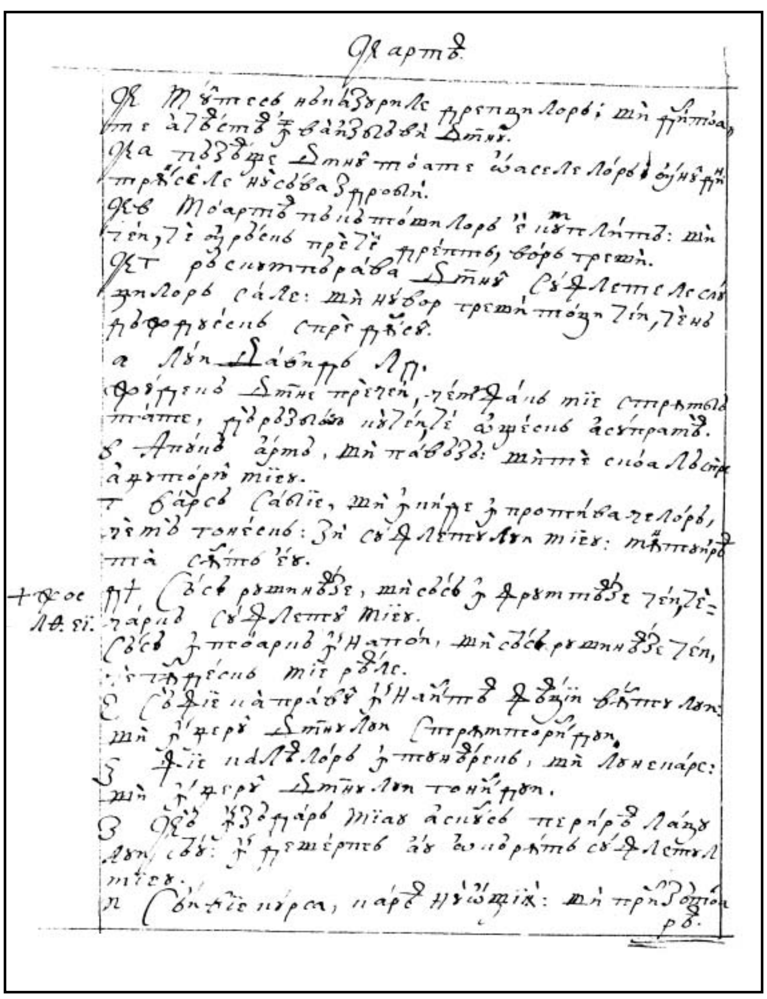
80r

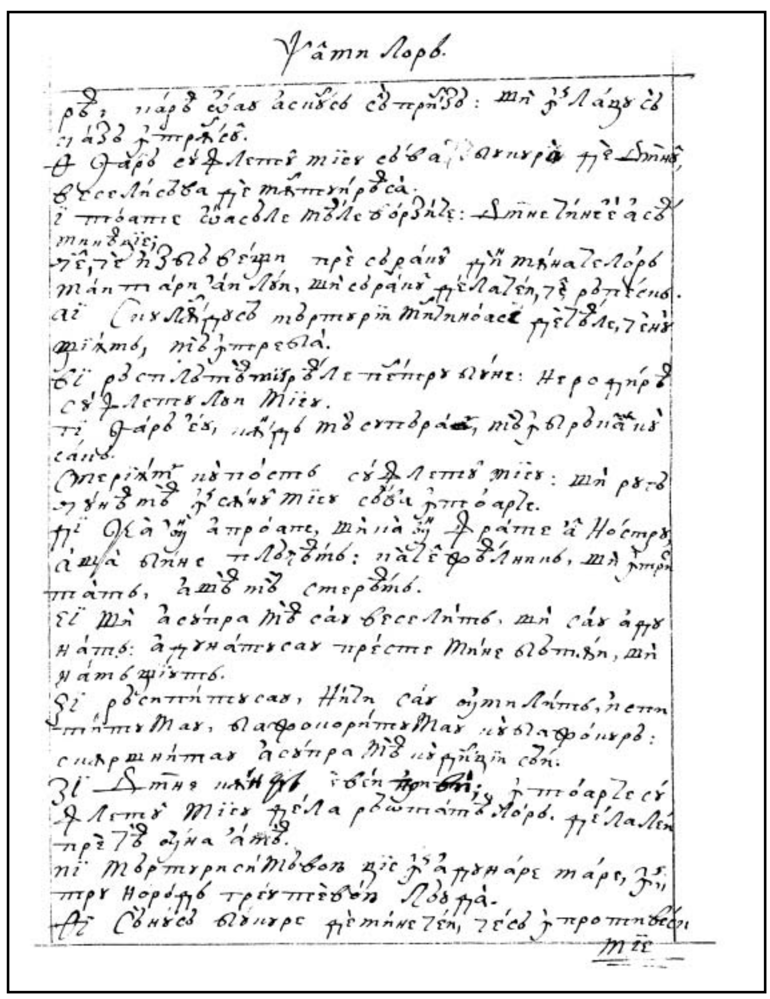
80v

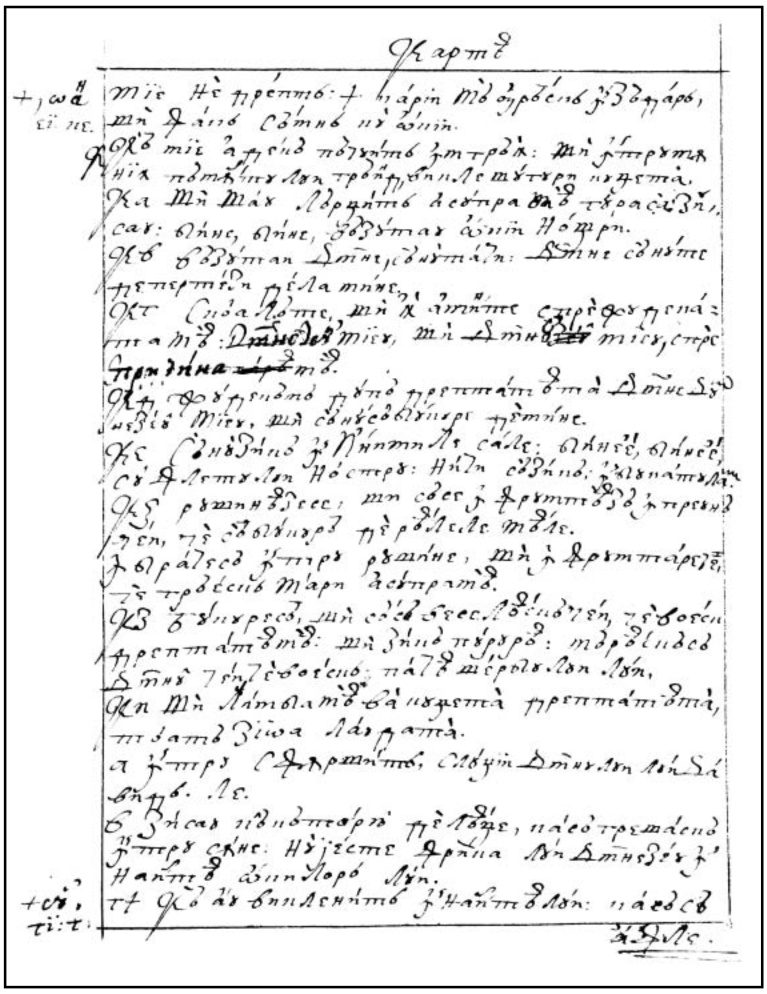
81r

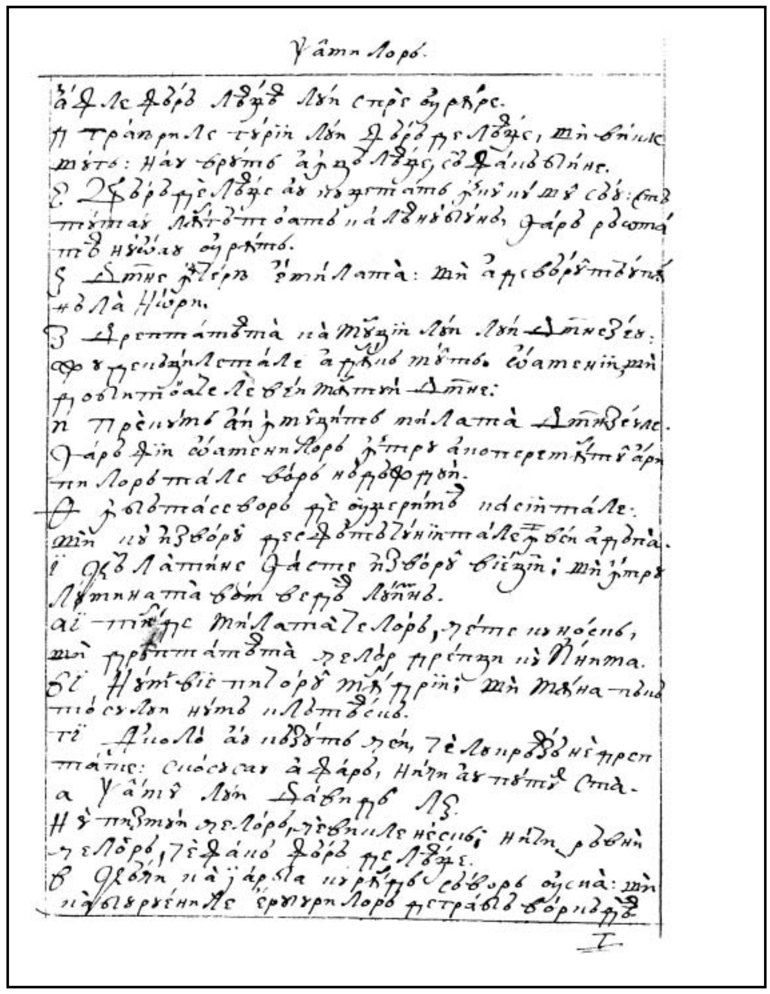
81v

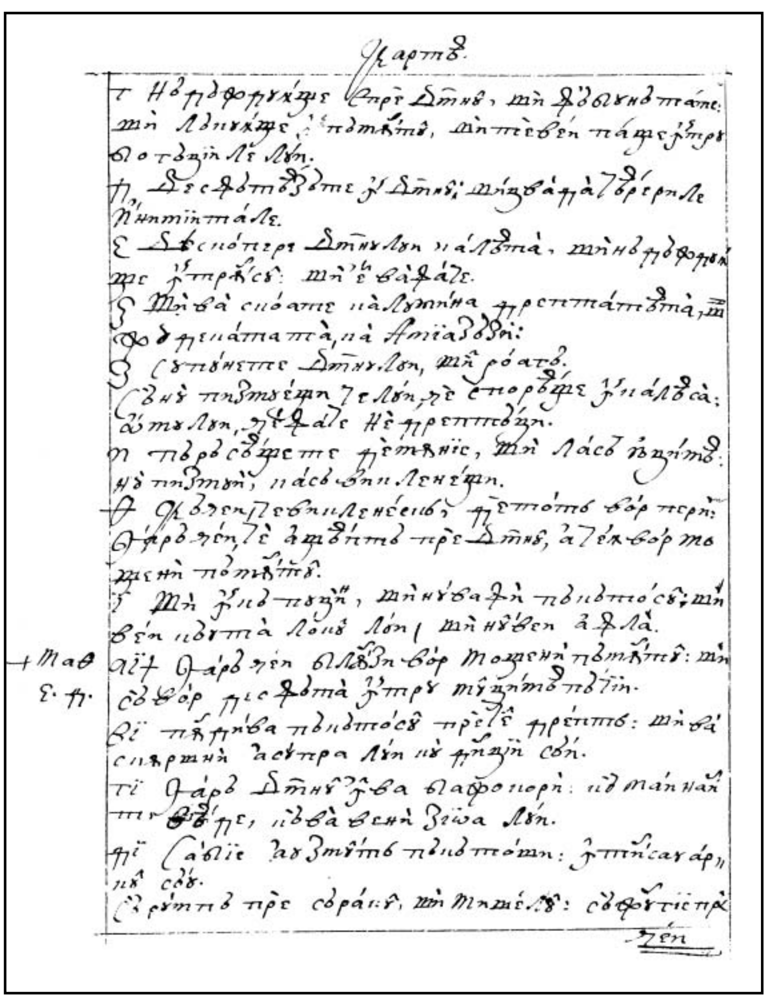
82r

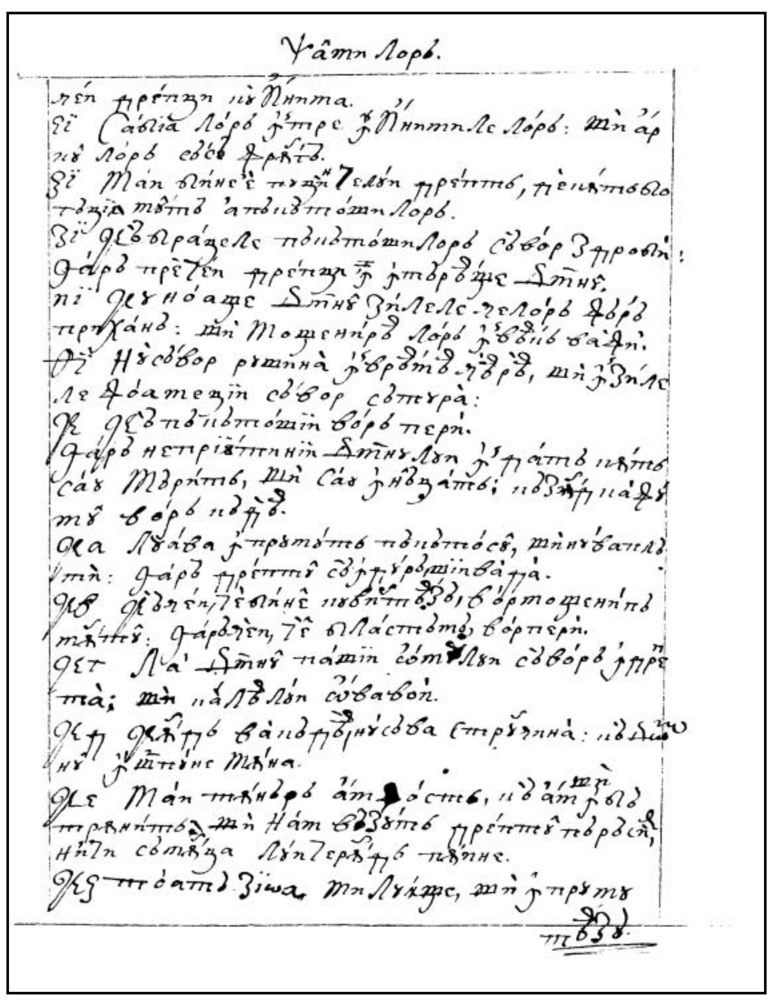
82v

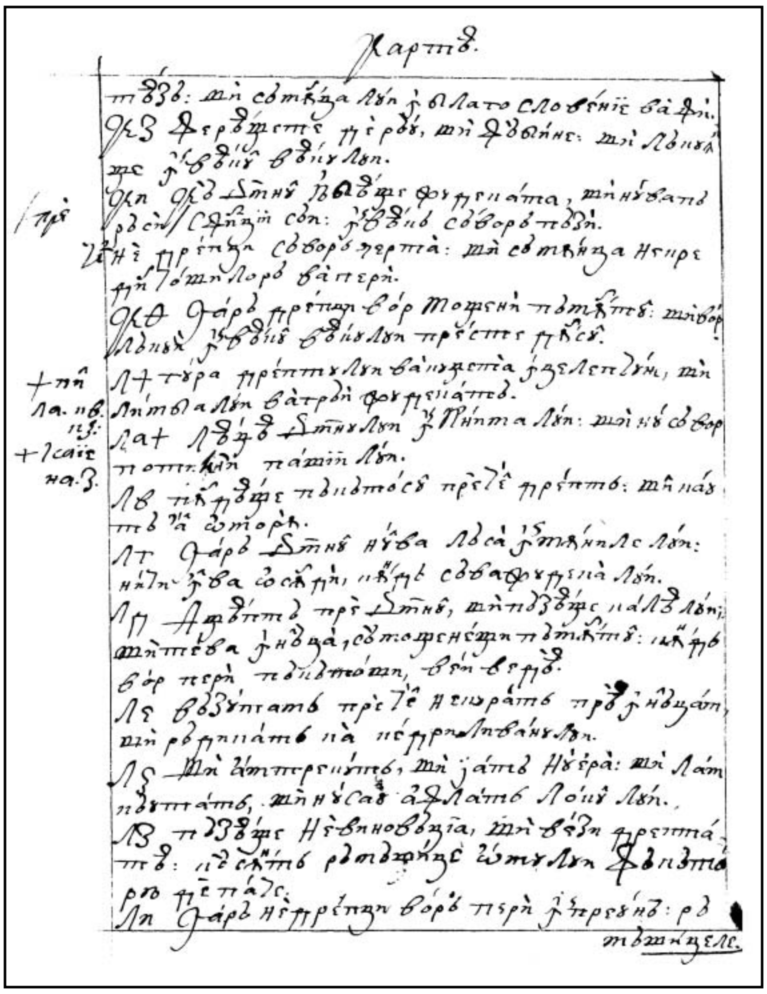
83r

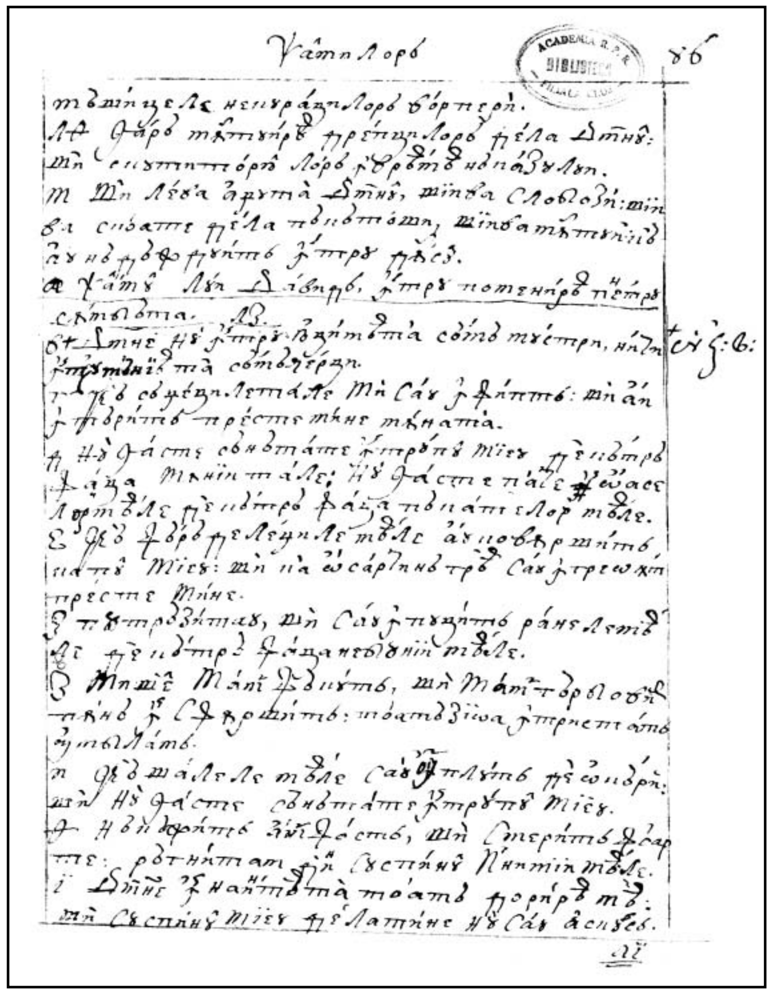
83v

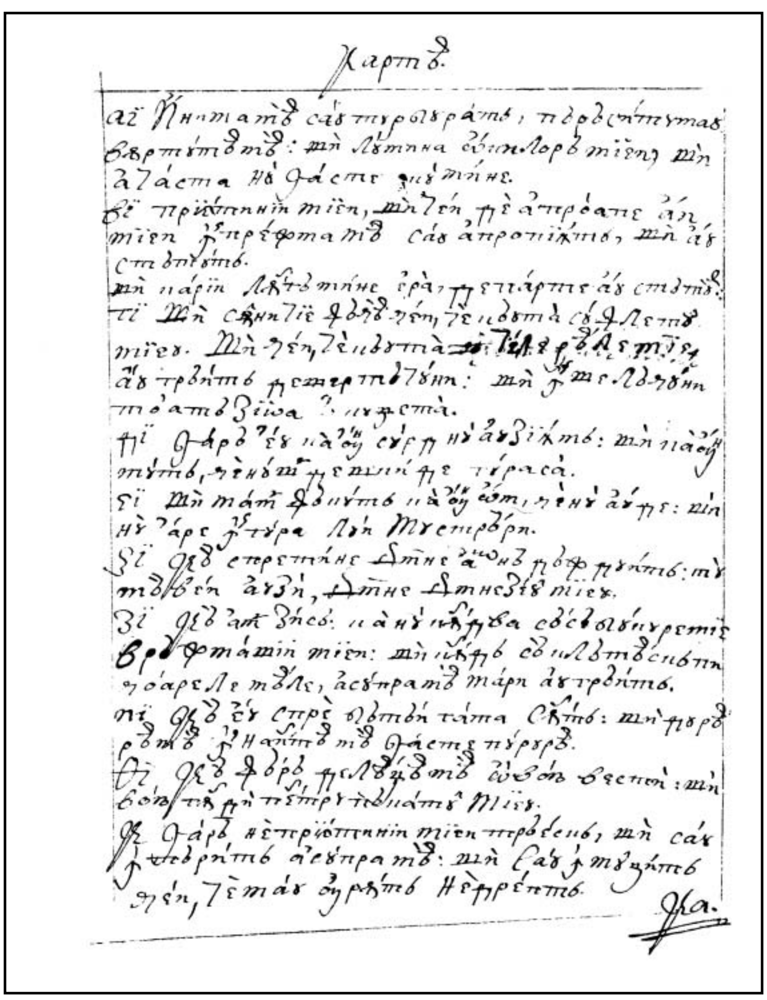
84r

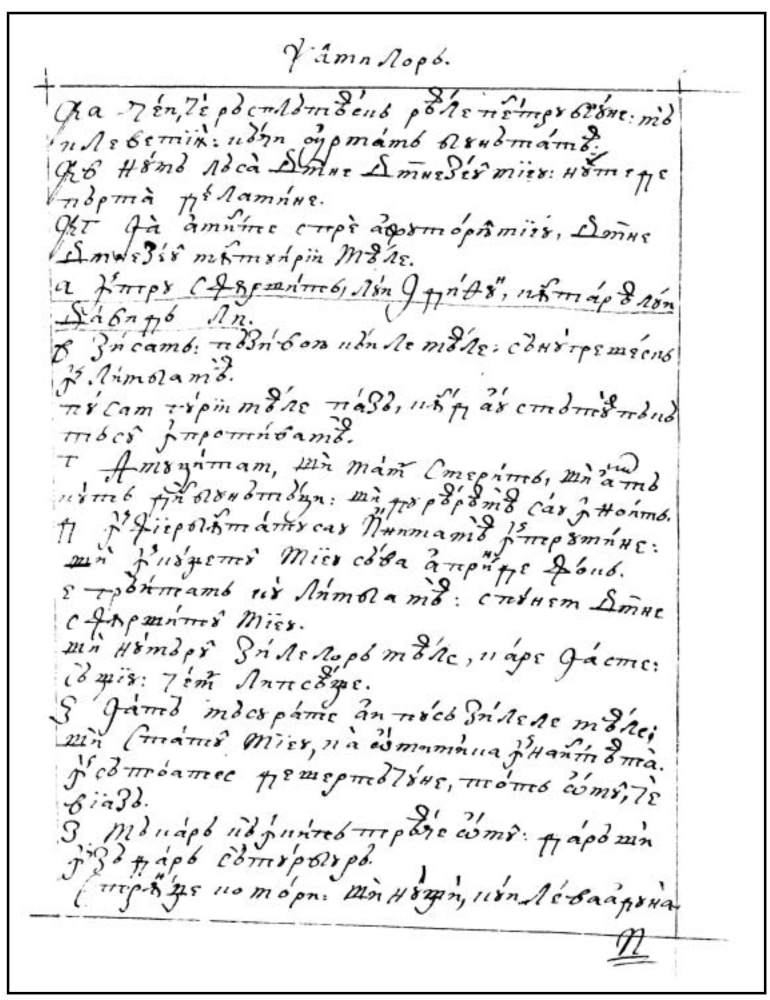
84v

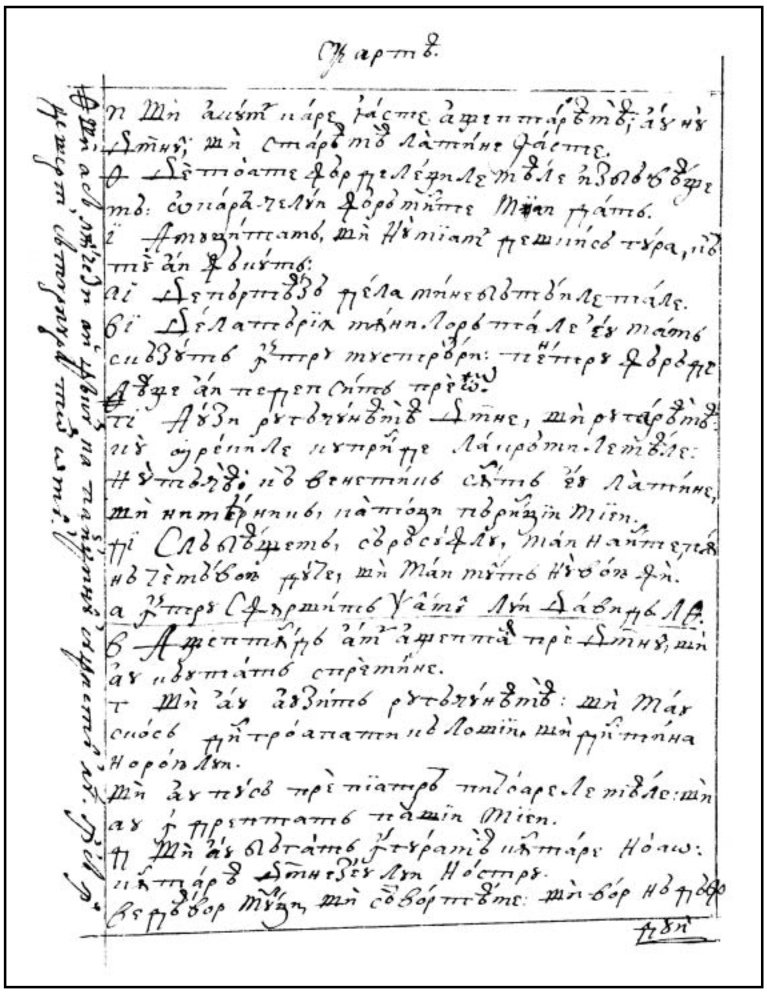
85r

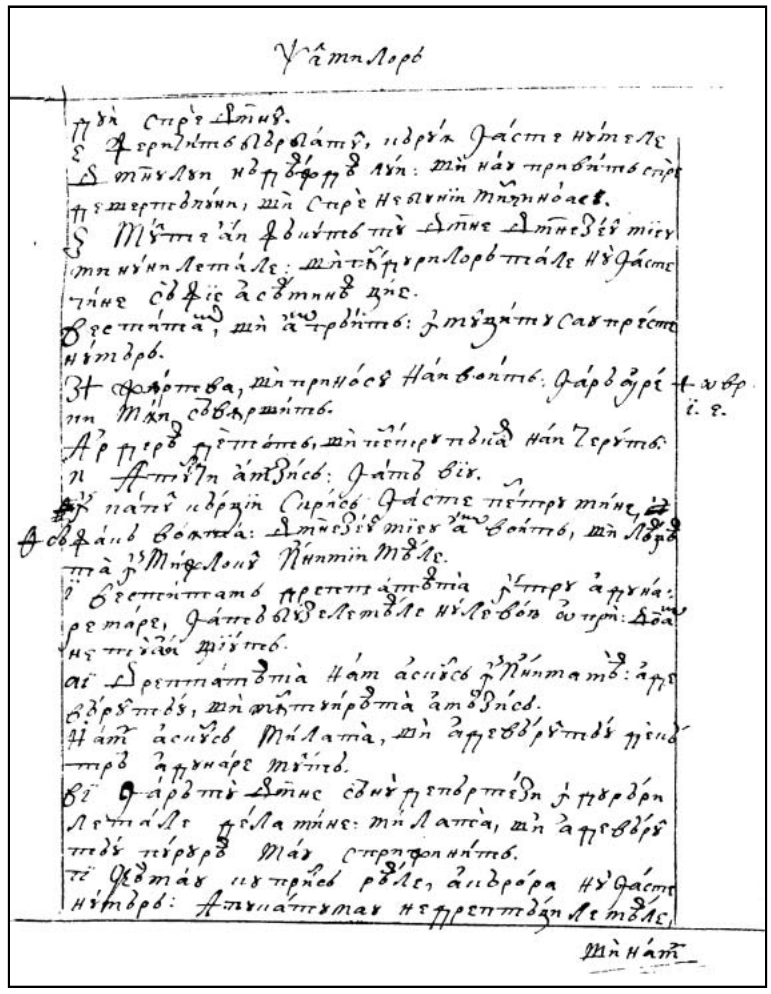
85v

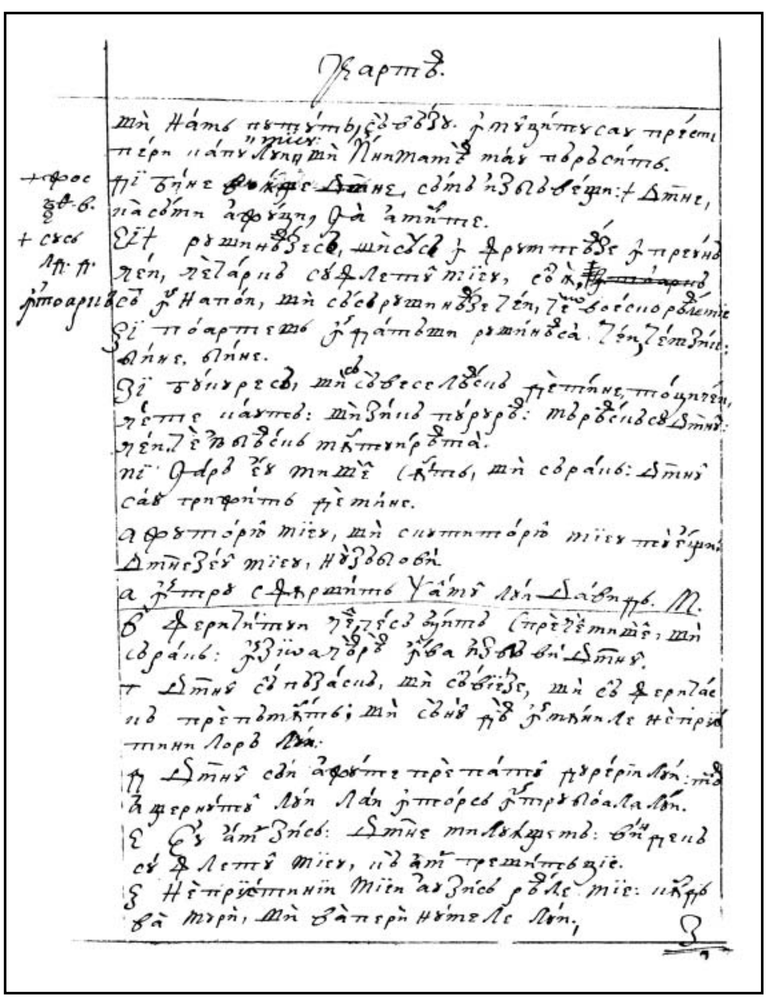
86r

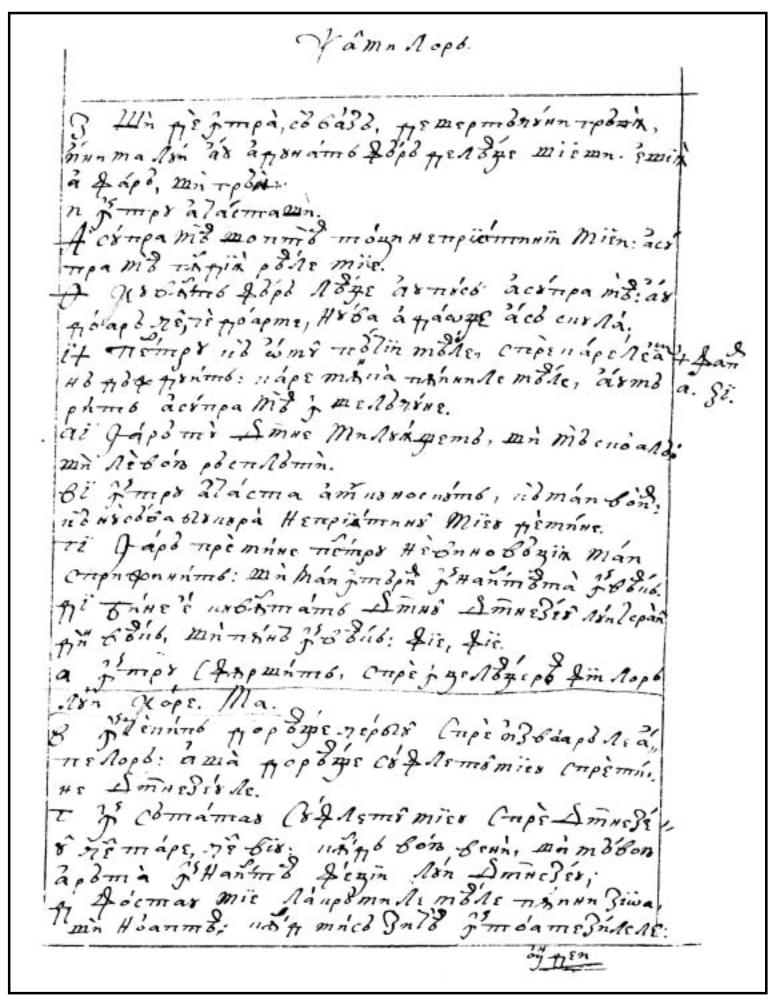
86v

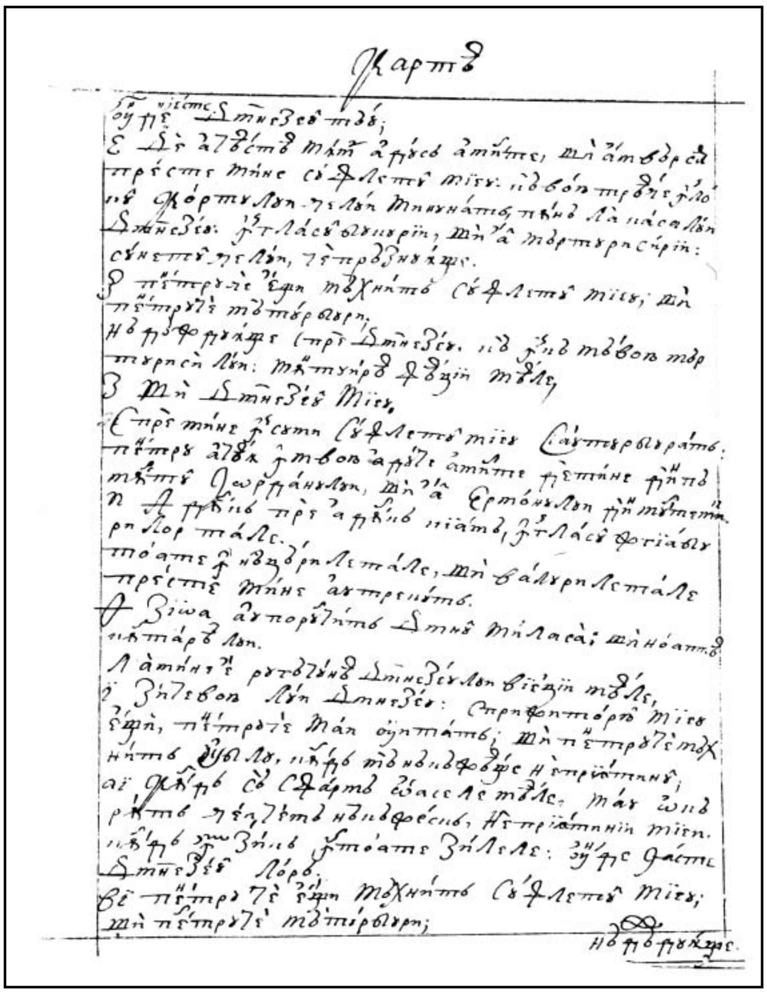
87r

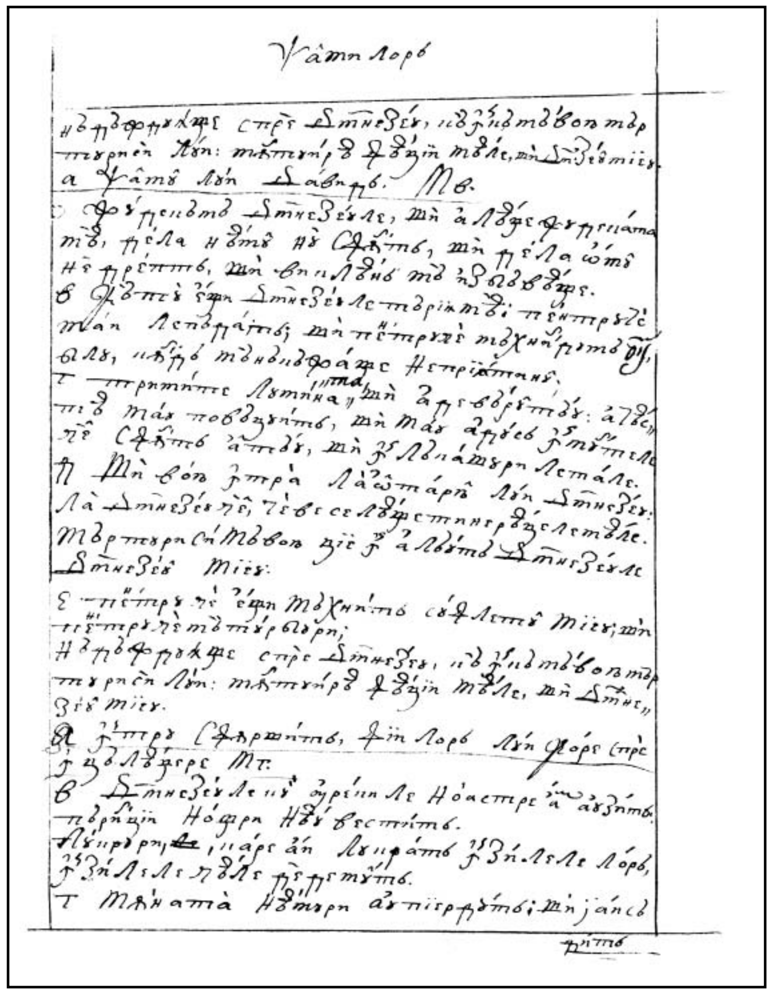

87v

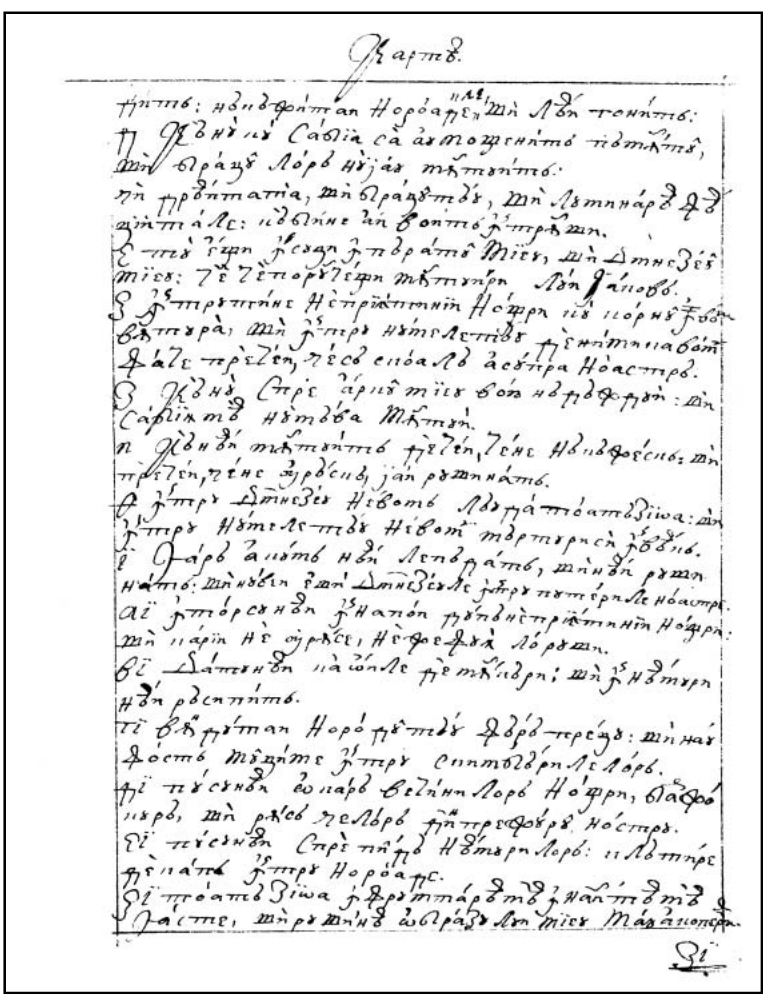
88r

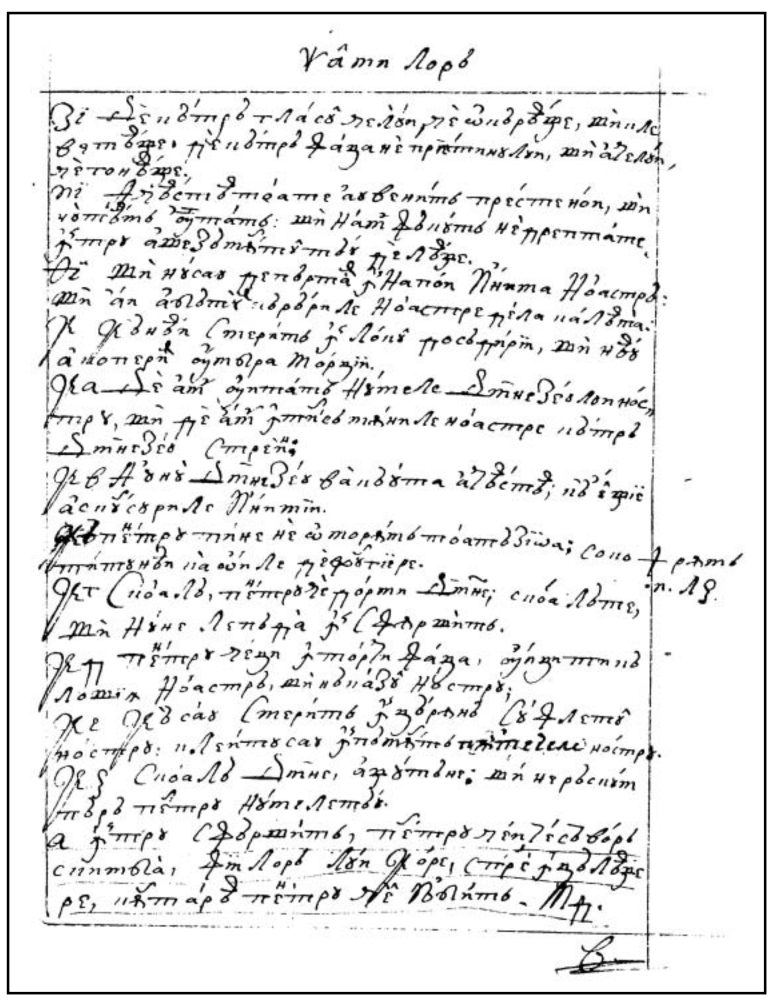

88v

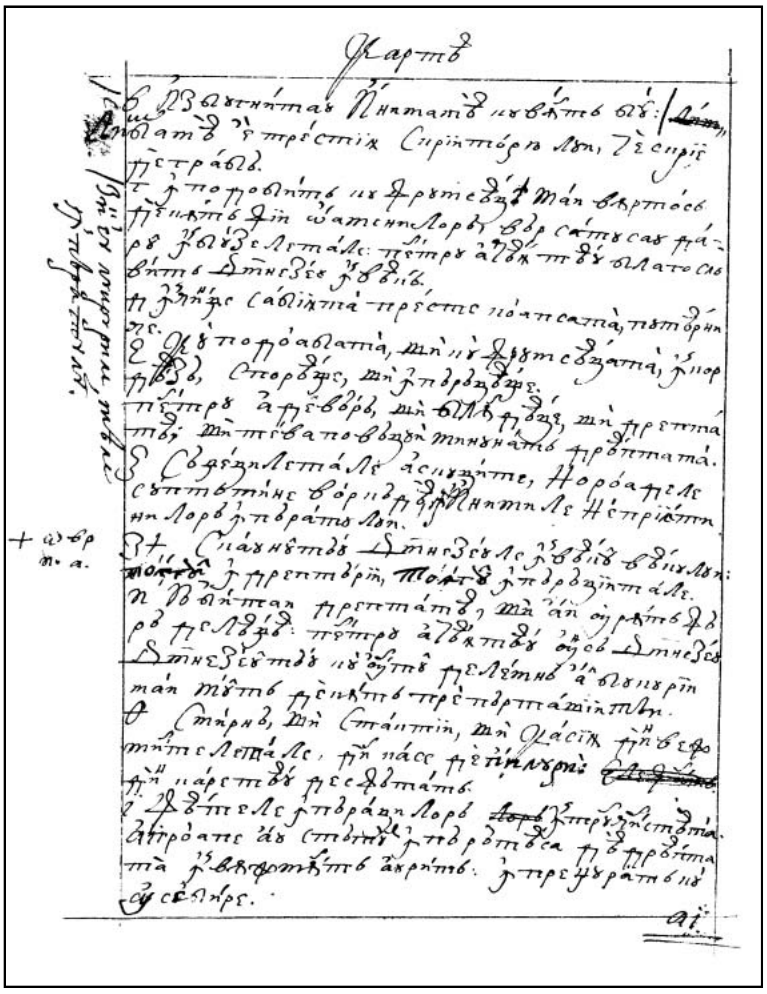
89r

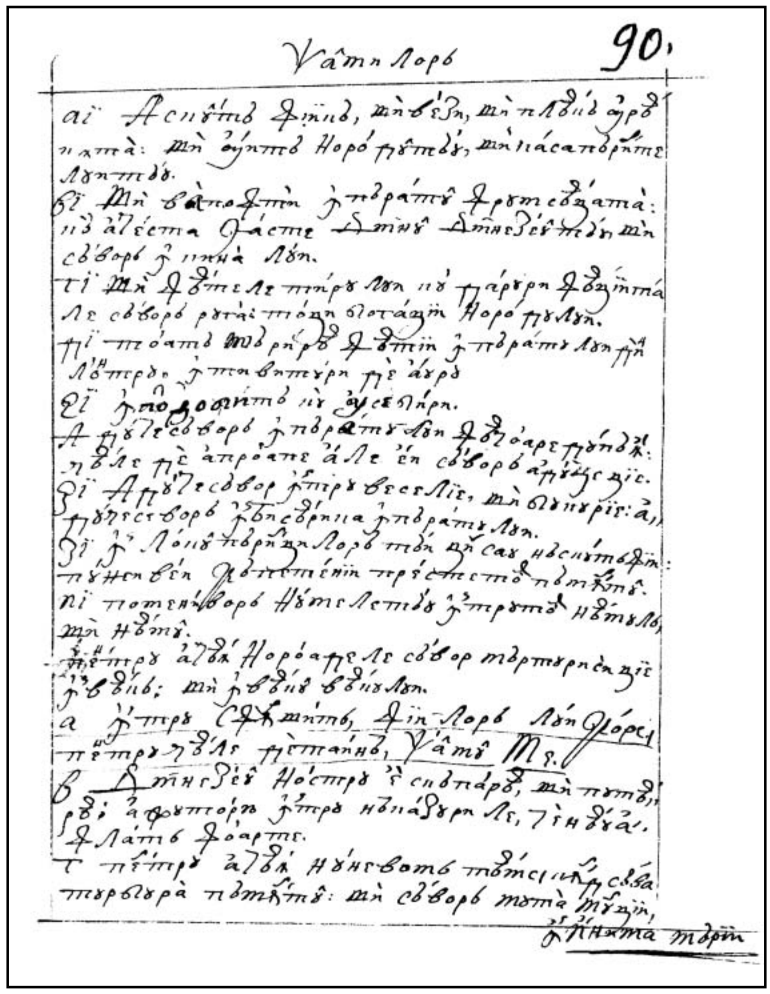

89v

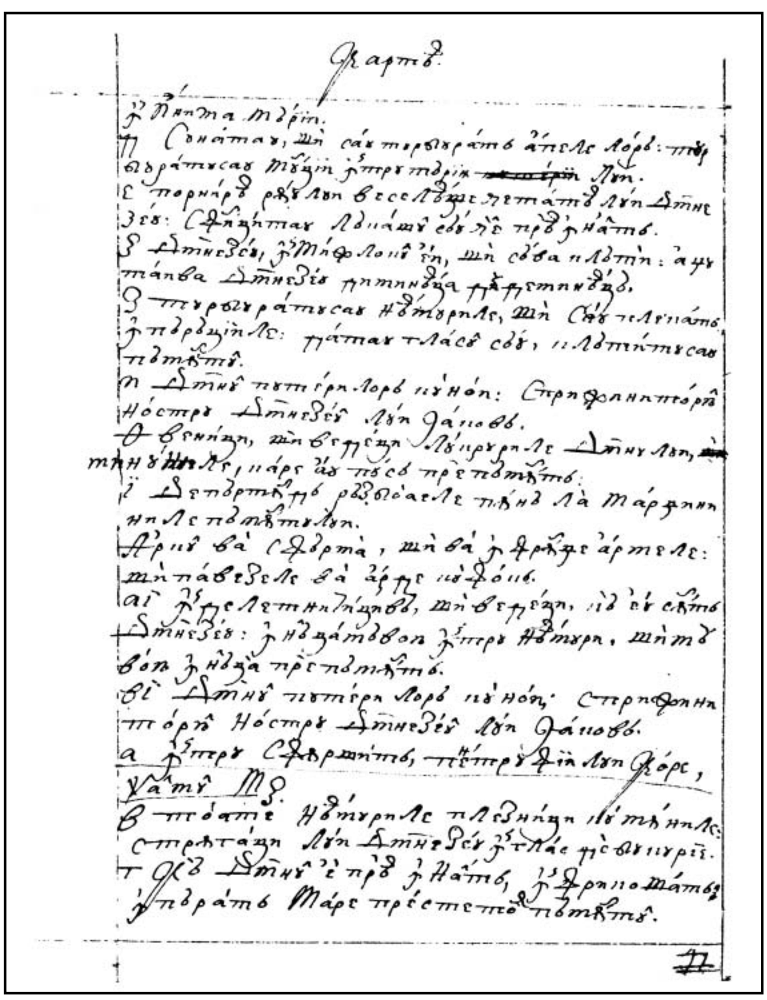
90r

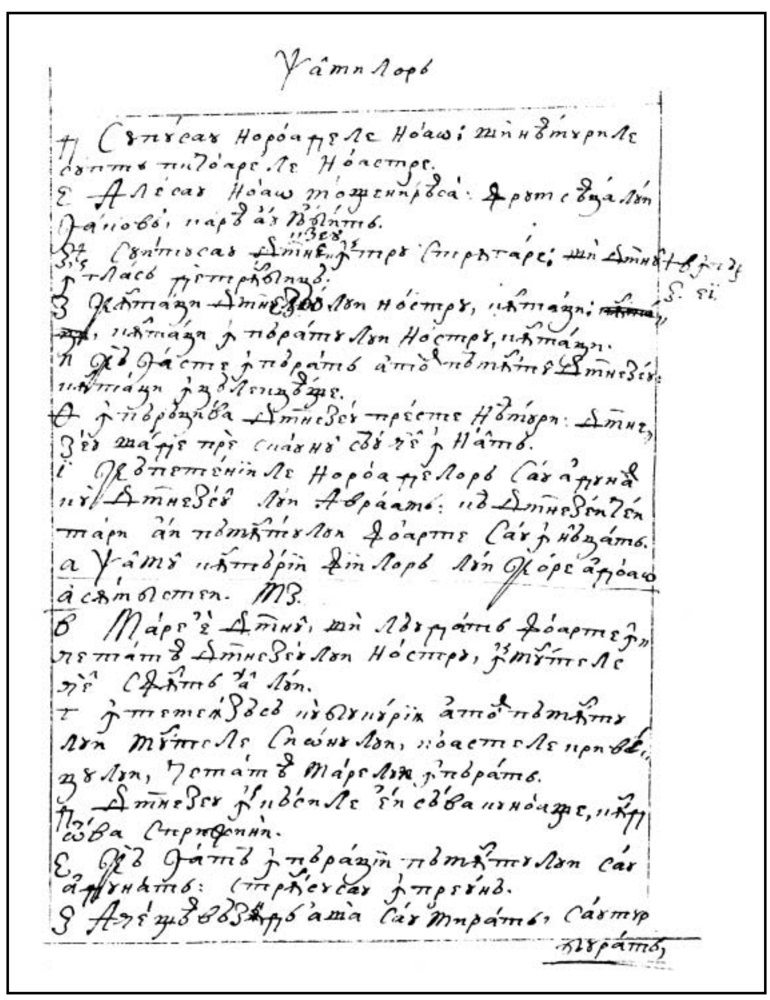
90v

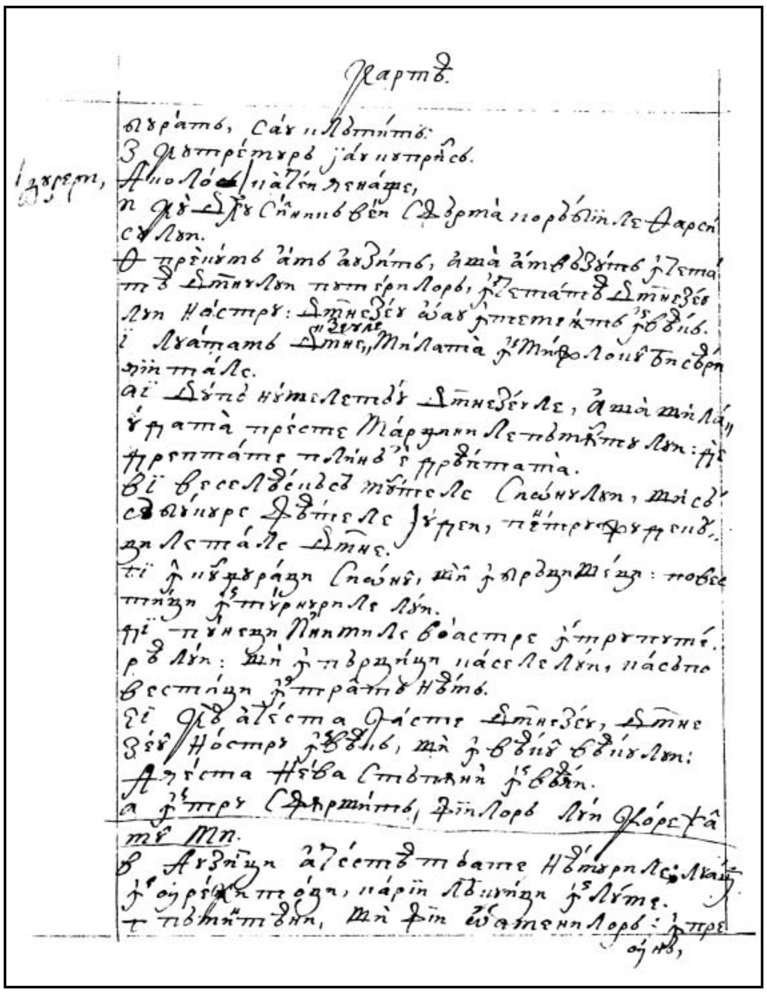
91r

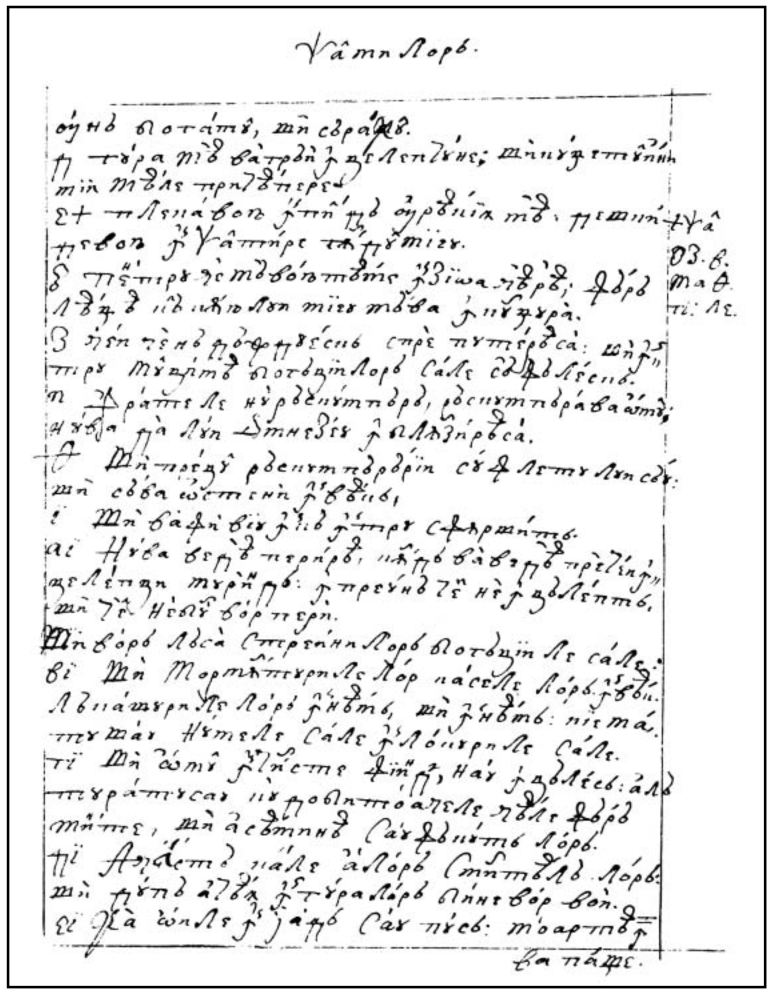
91v

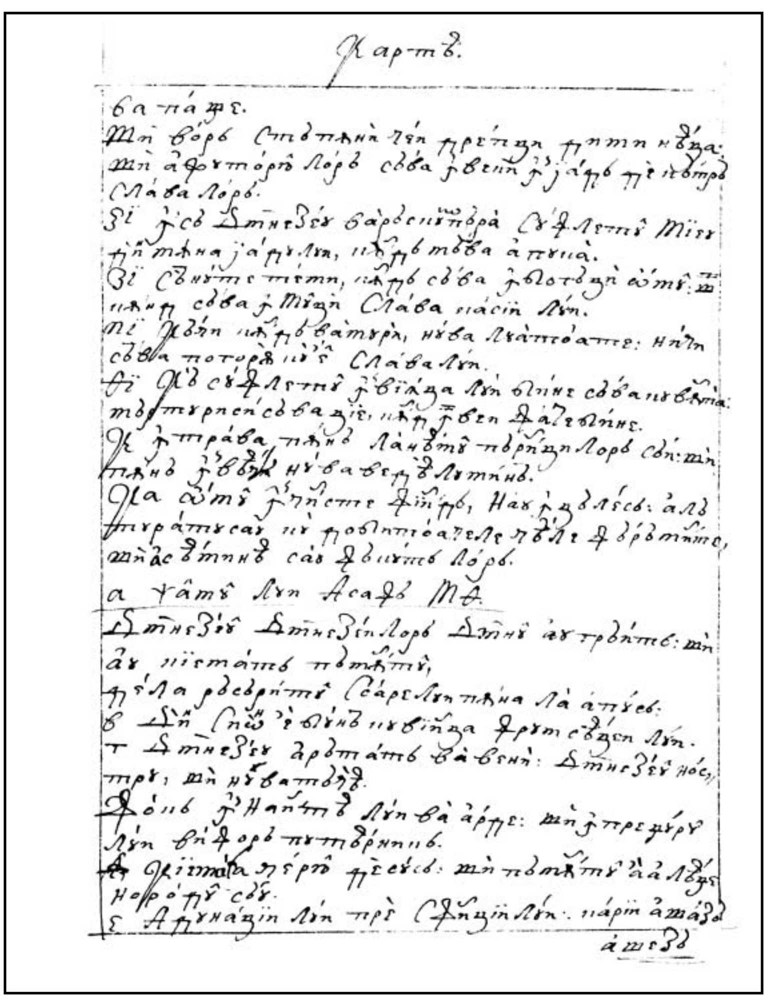
92r

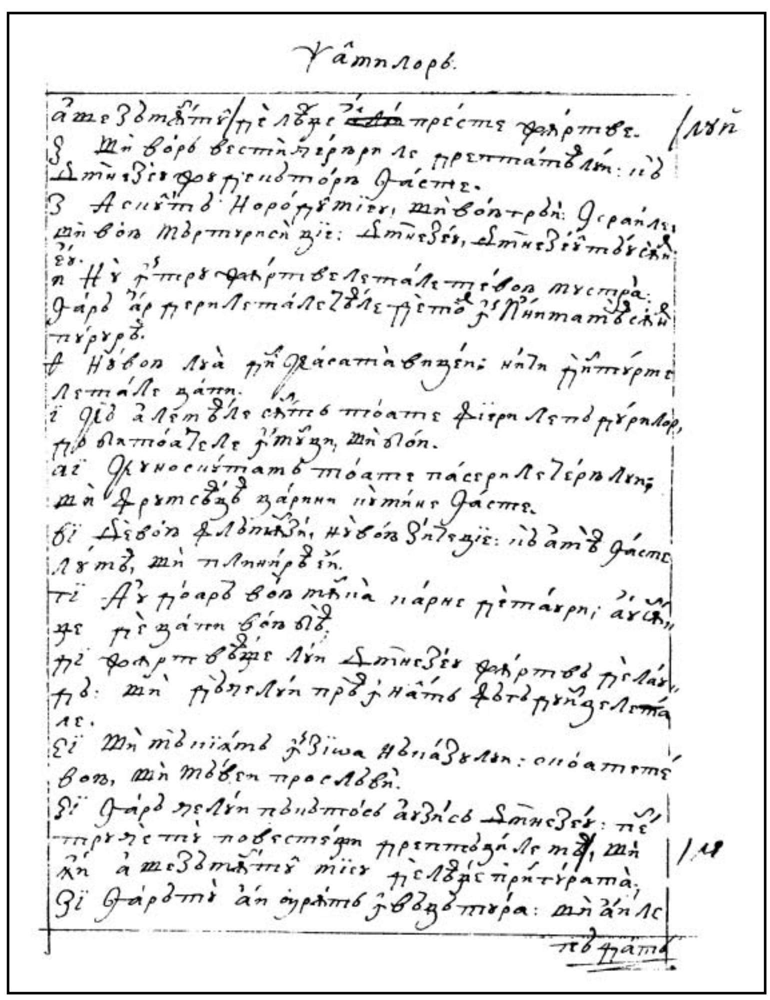
92v

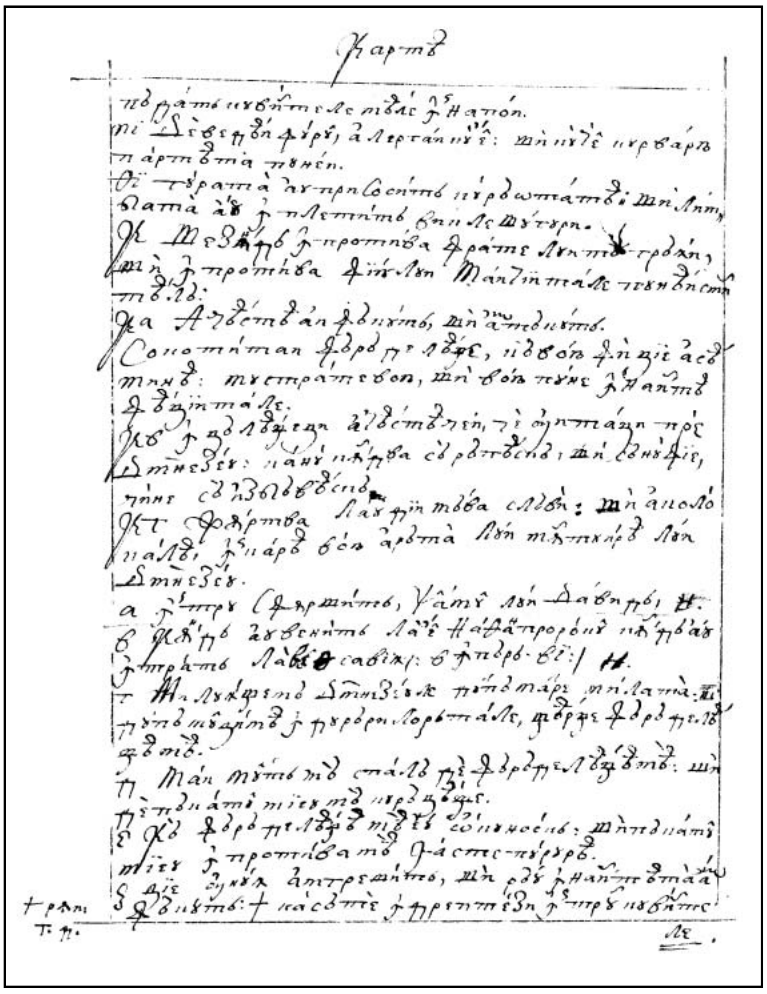
93r

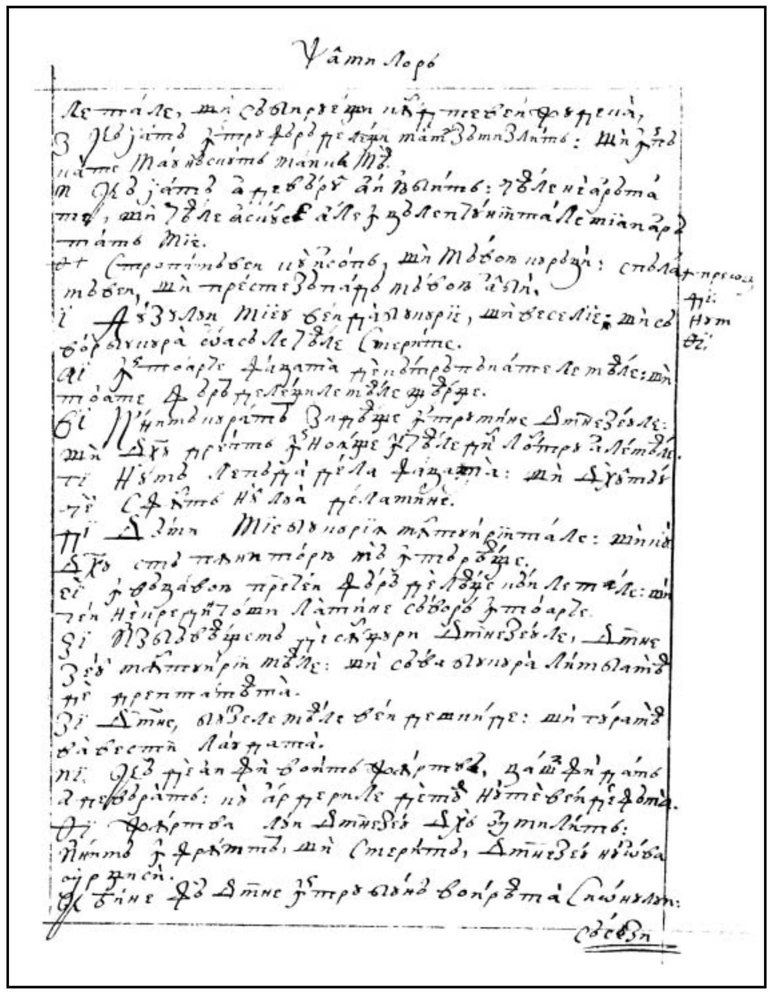
93v

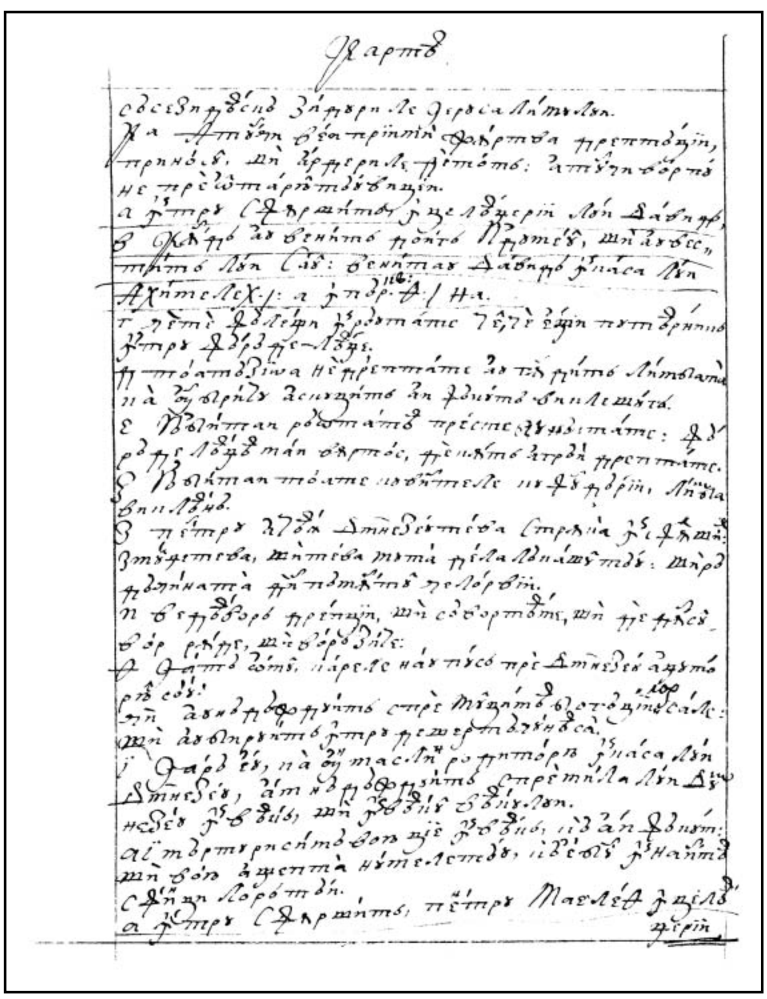
94r

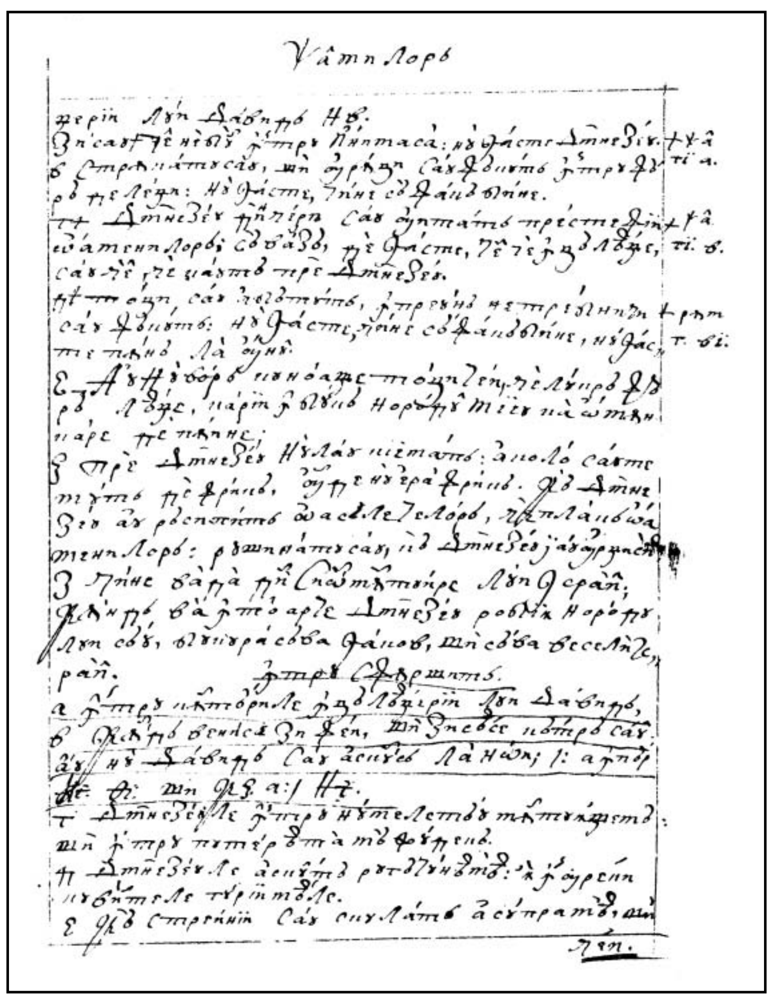
94v

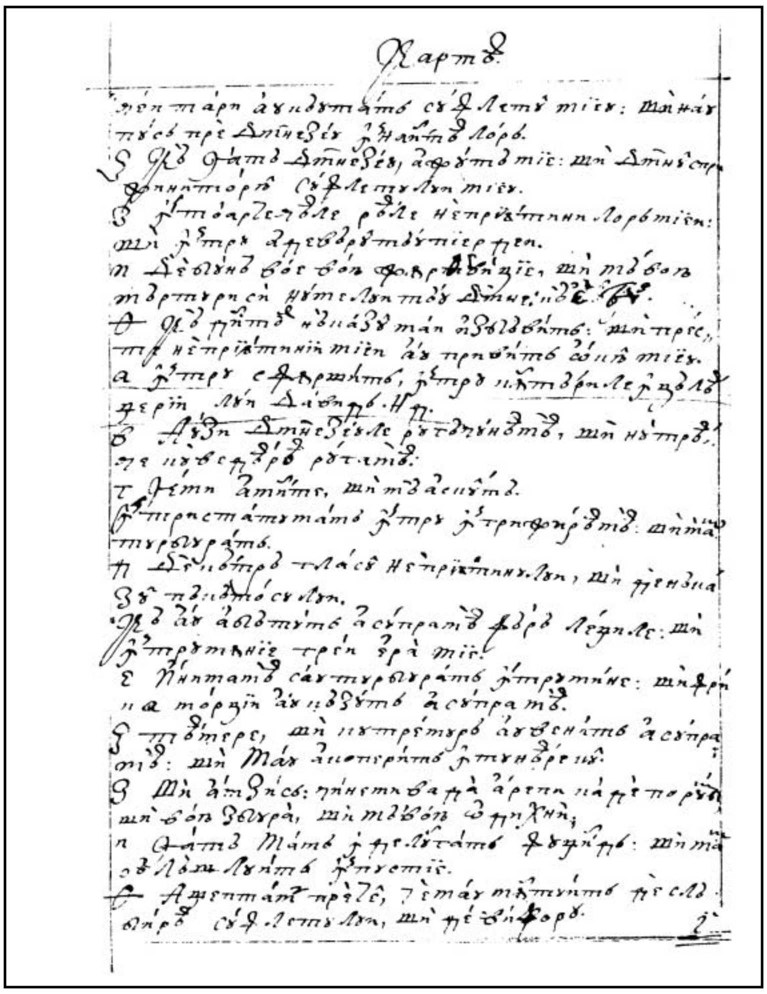
95r

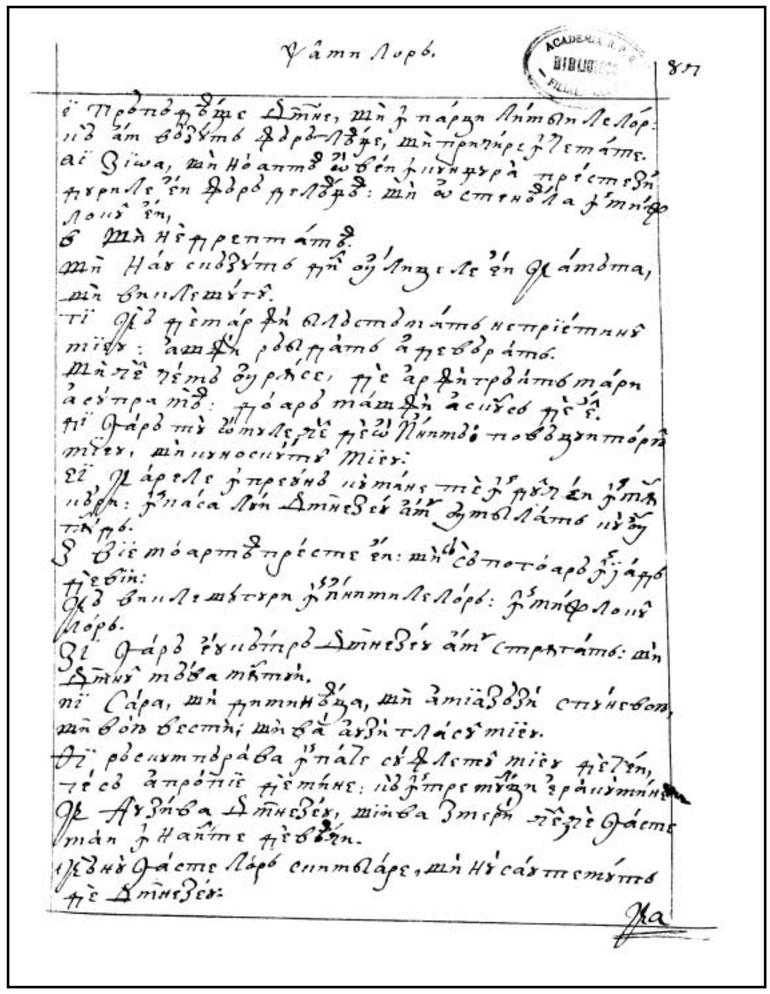

95v

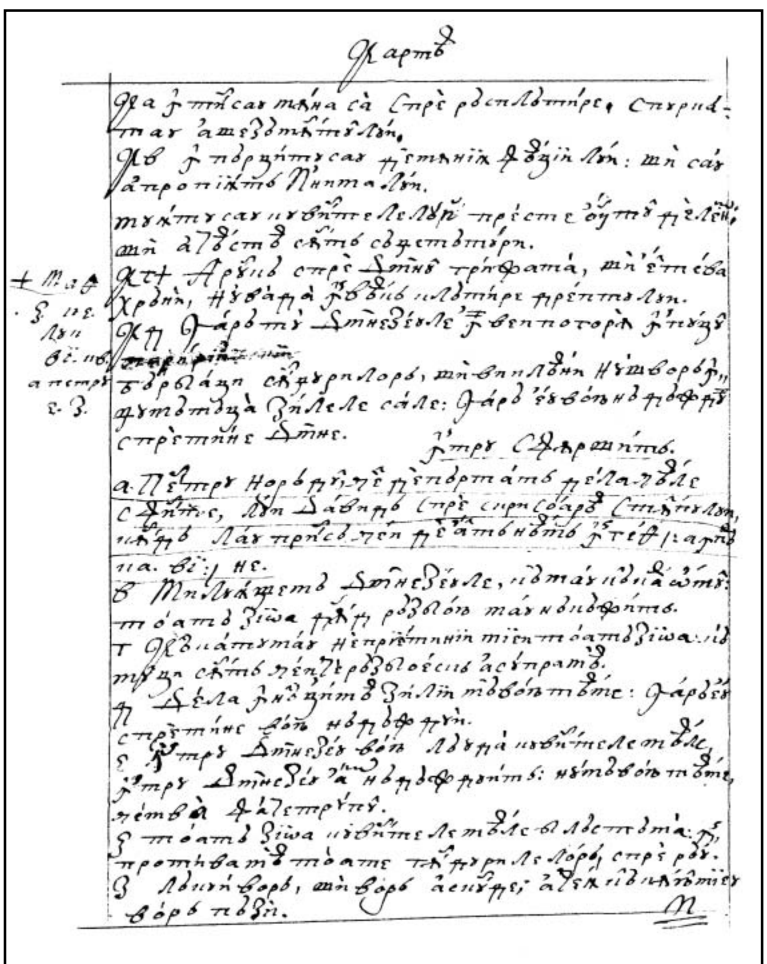
96r

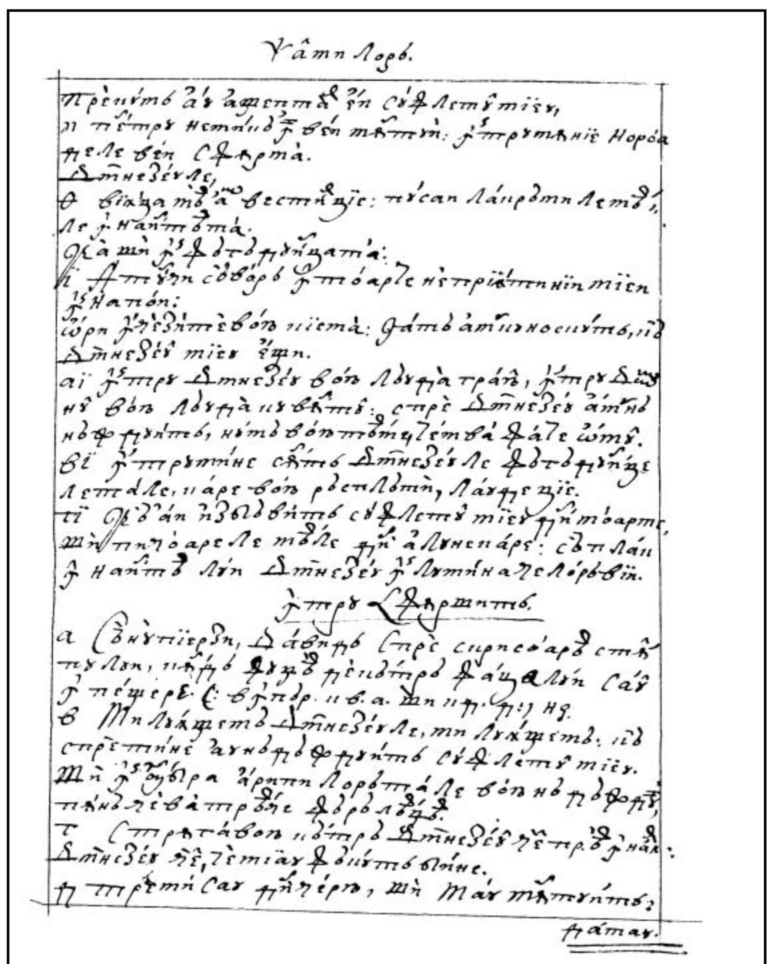

96v

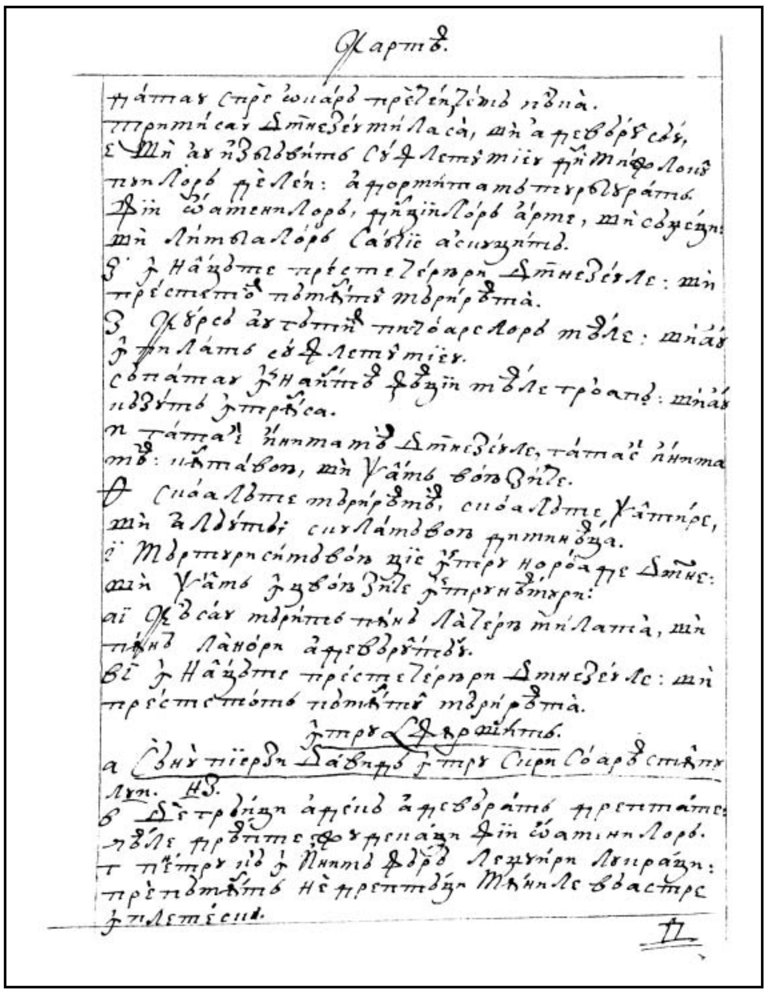
97r

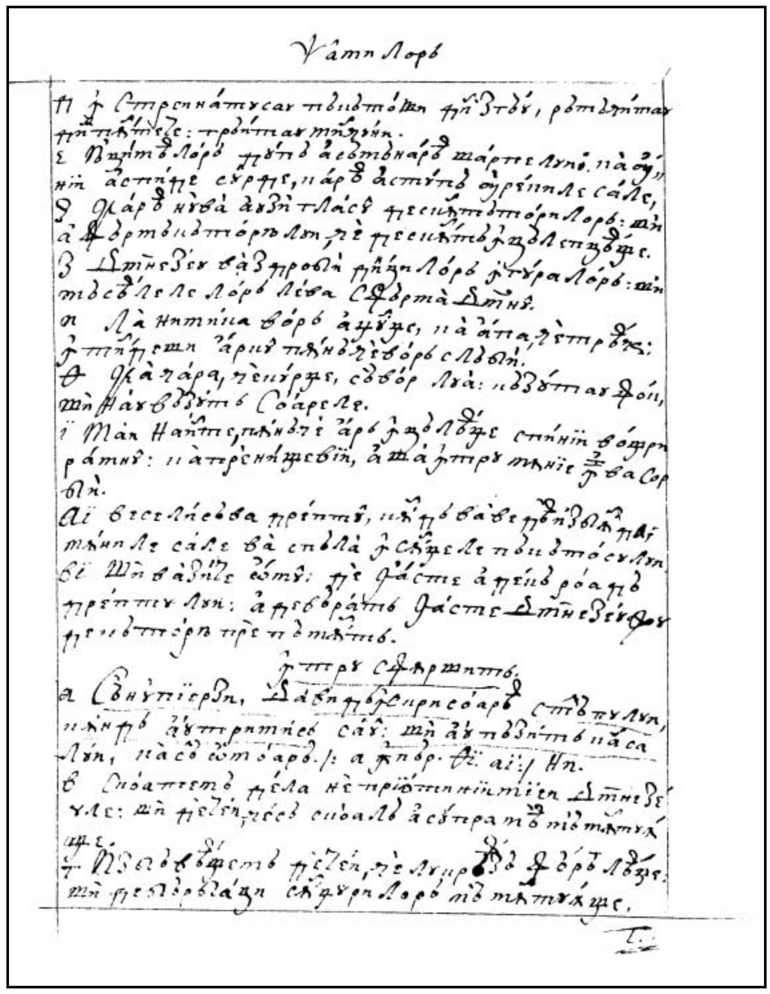

97v

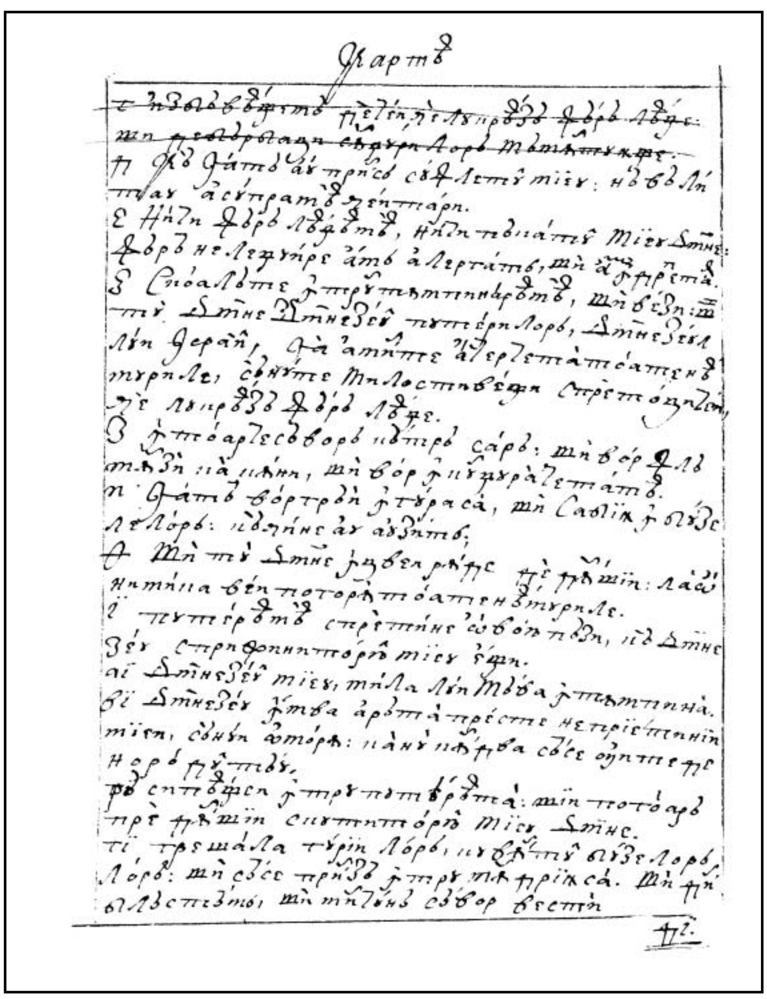
98r

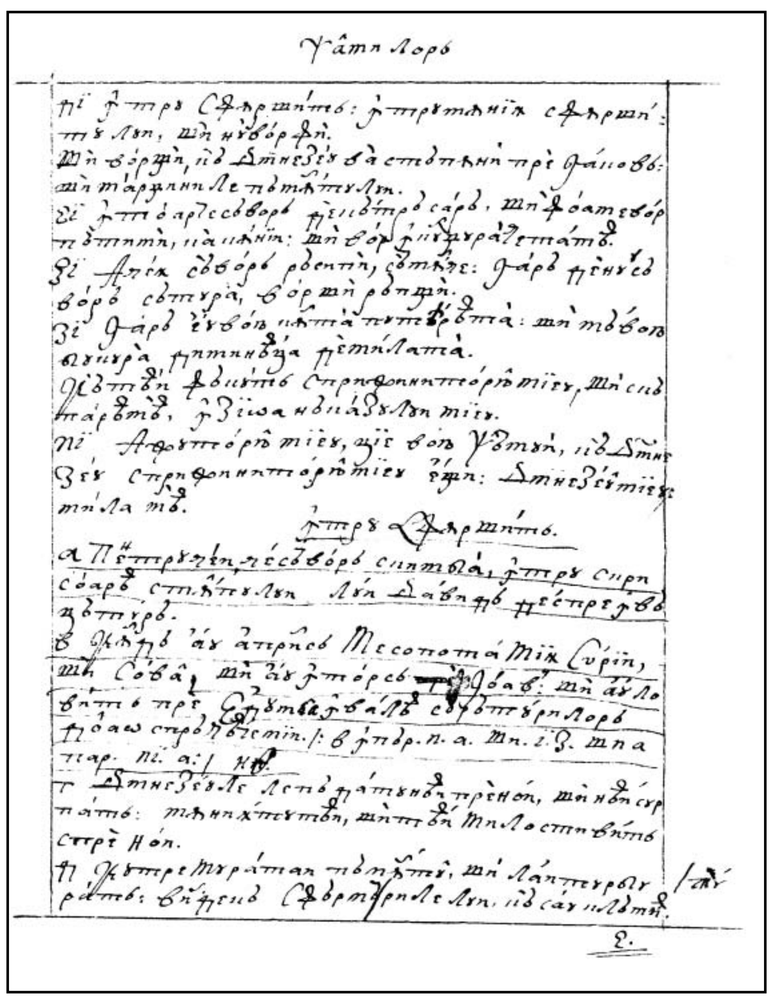
98v

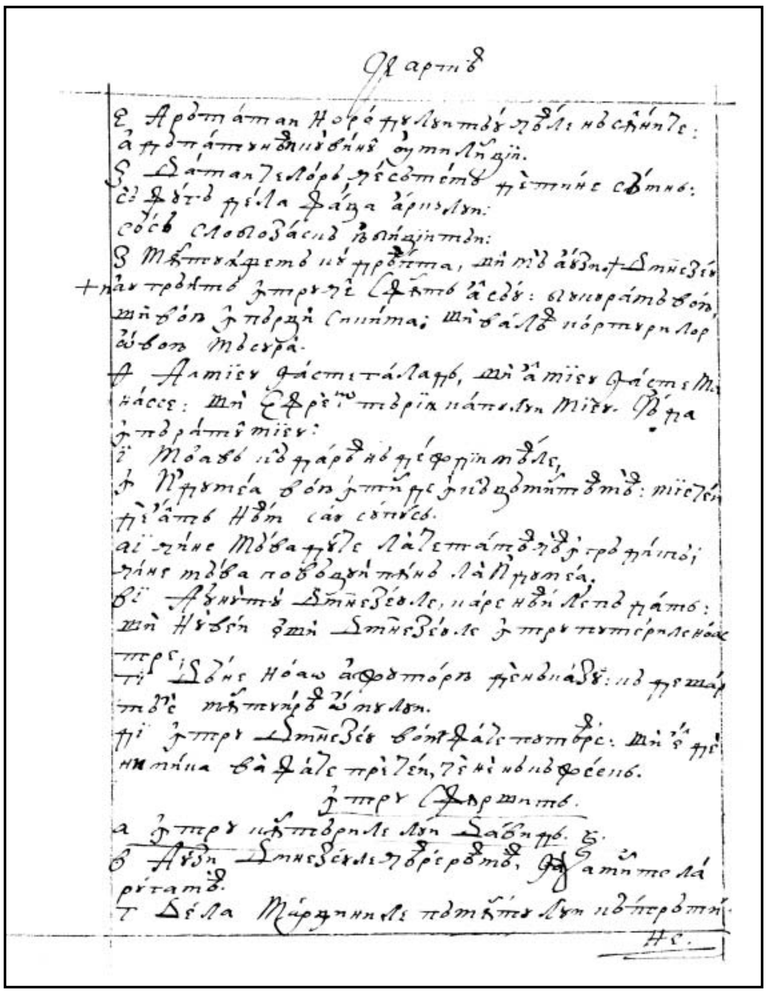
99r

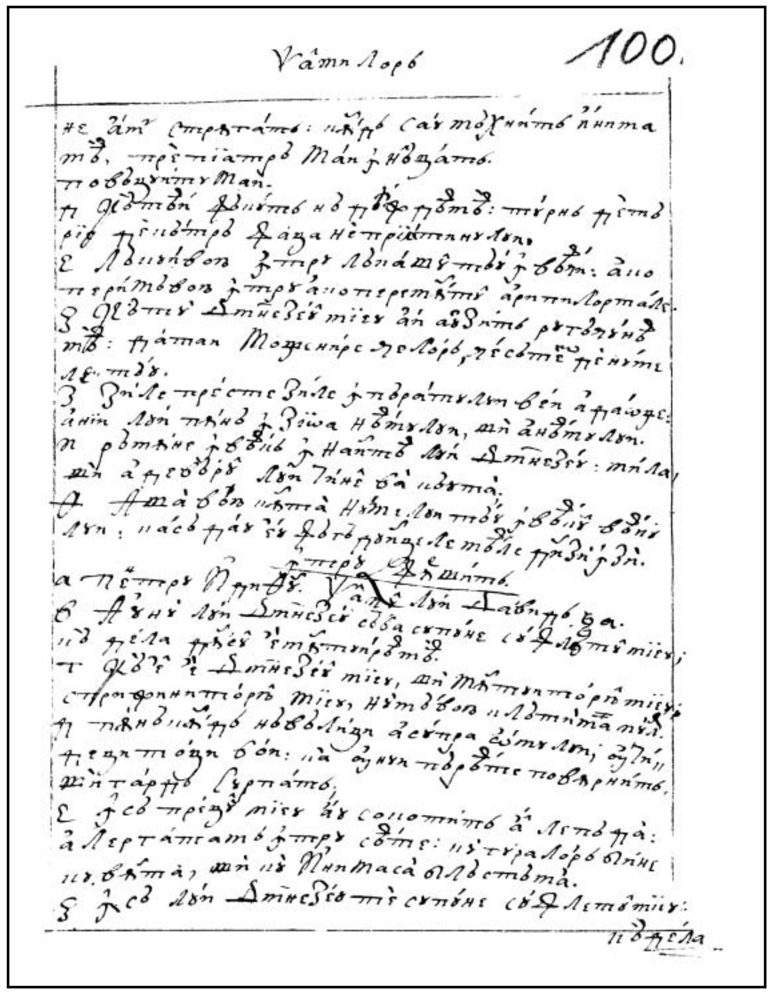

99v

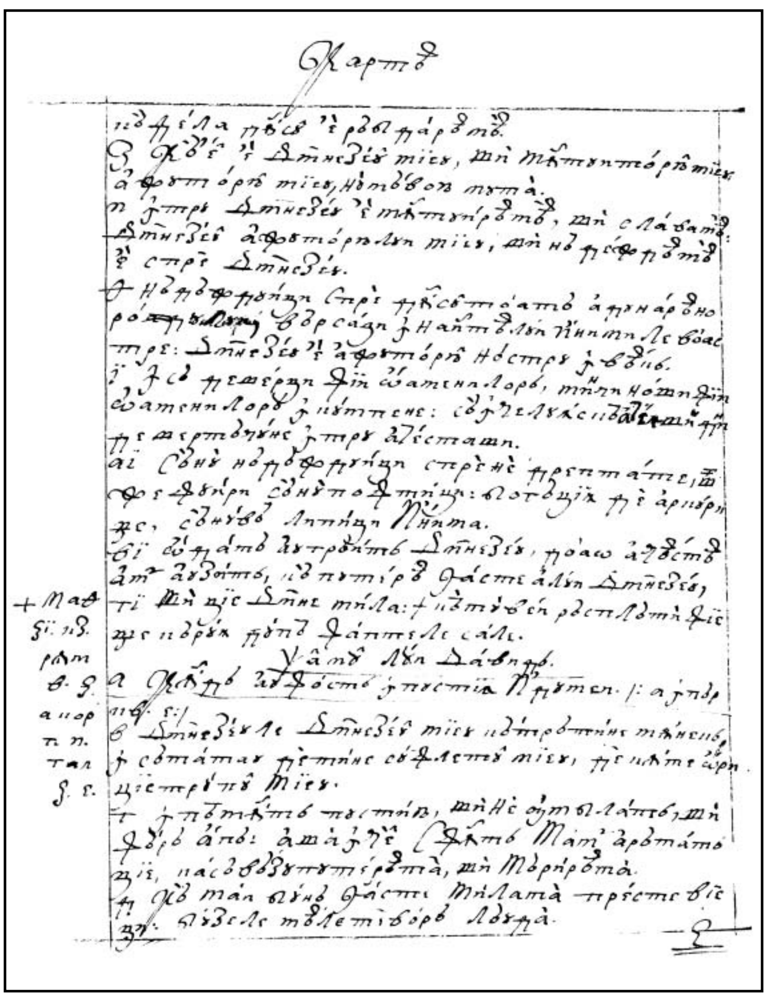
100r

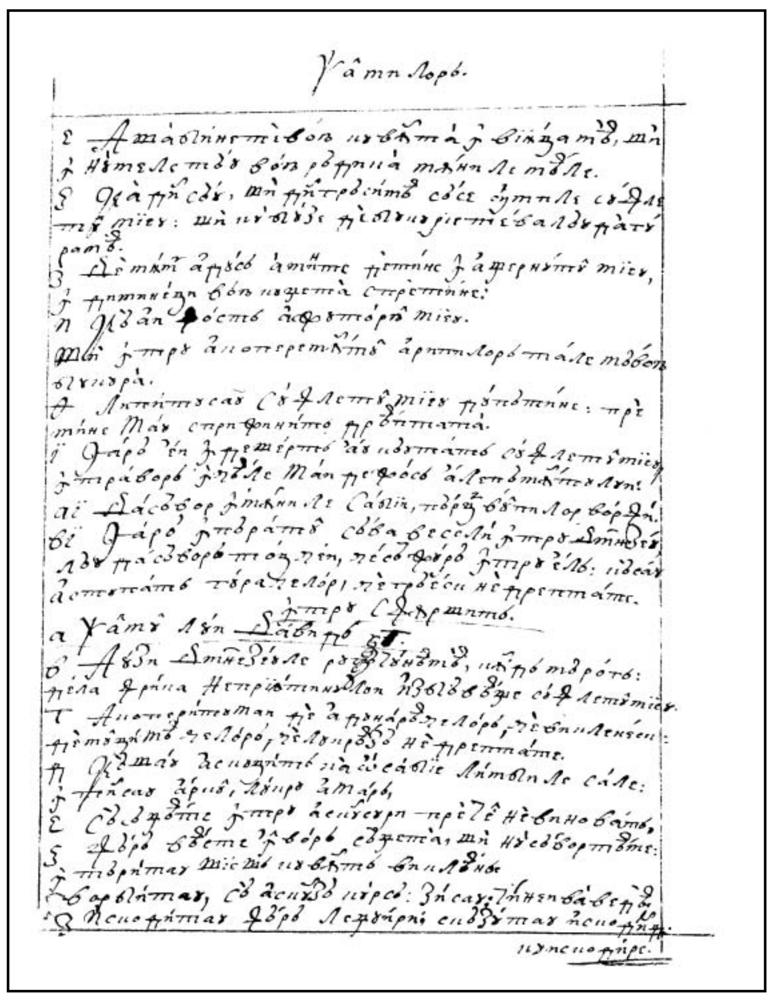

100v

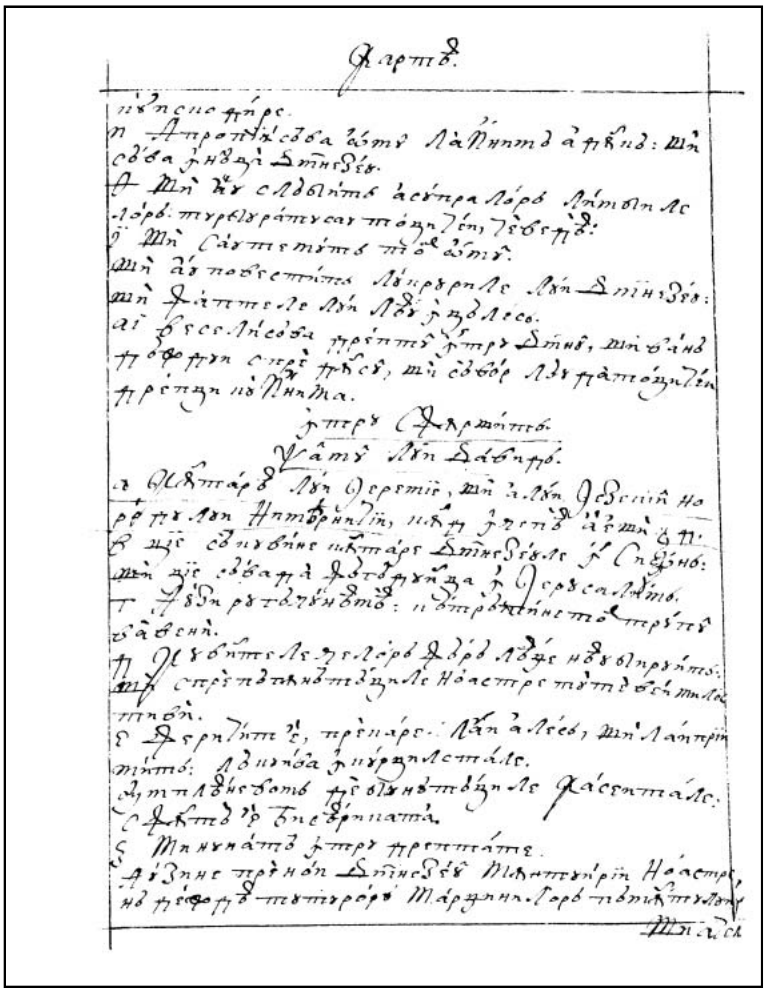
101r

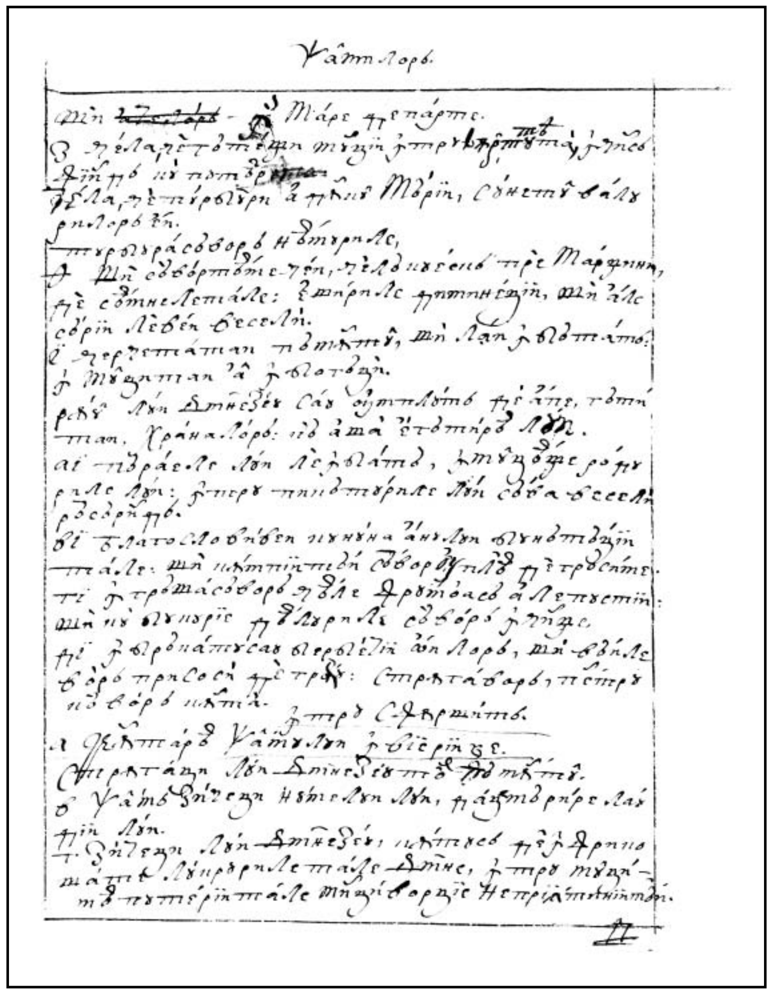

101v

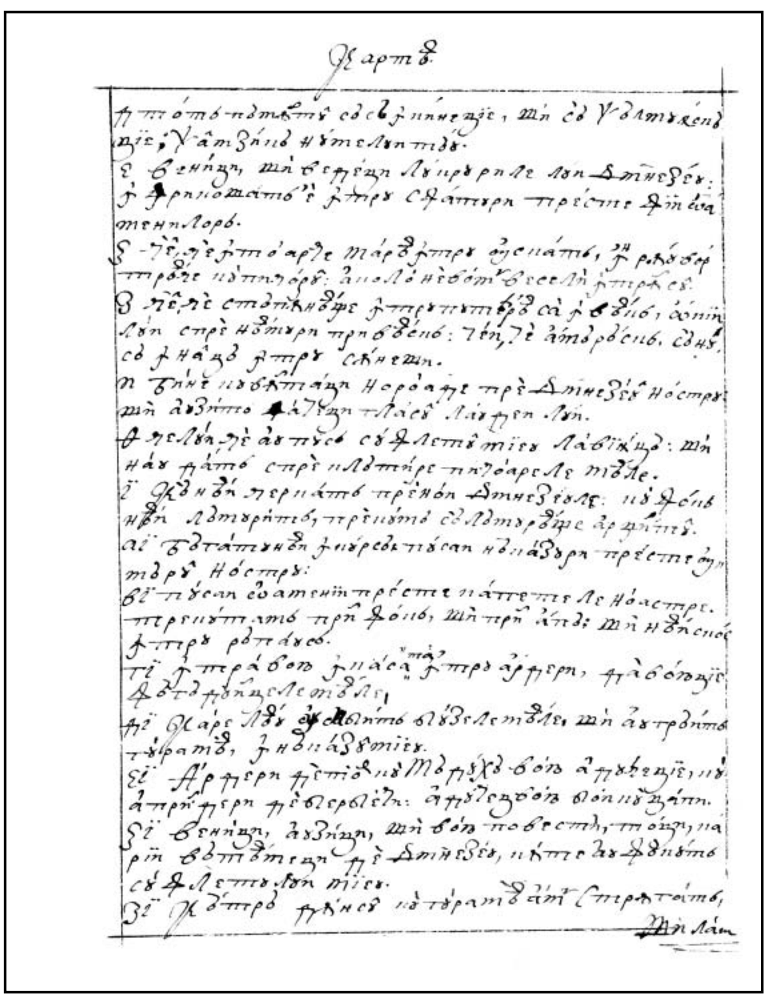
102r

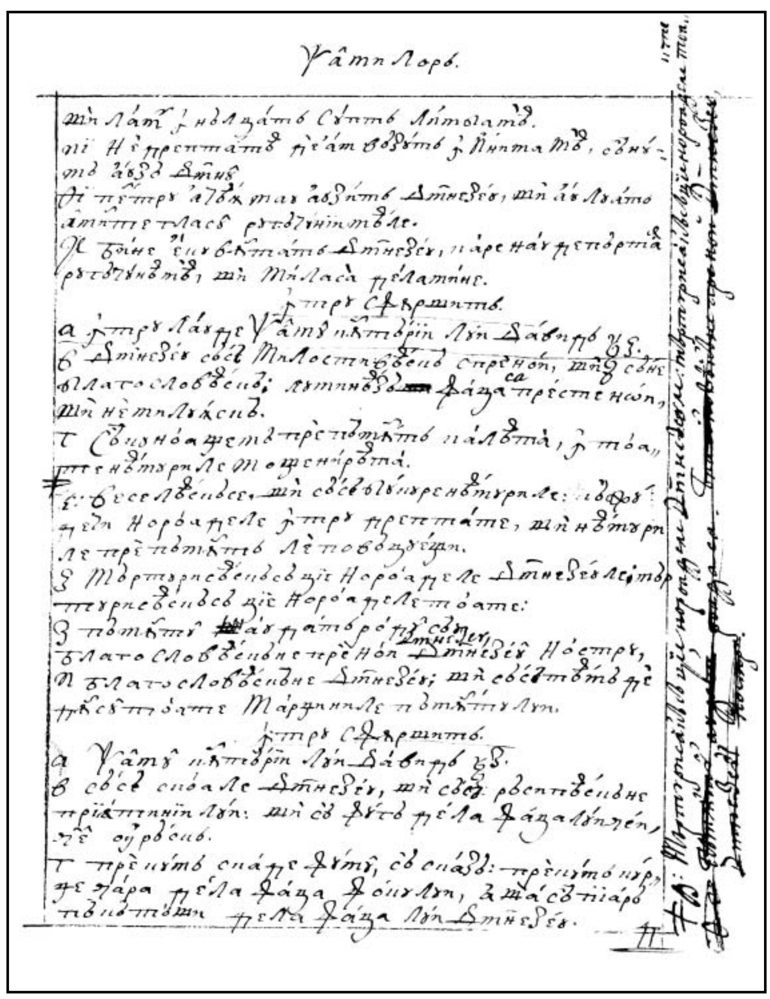
102v

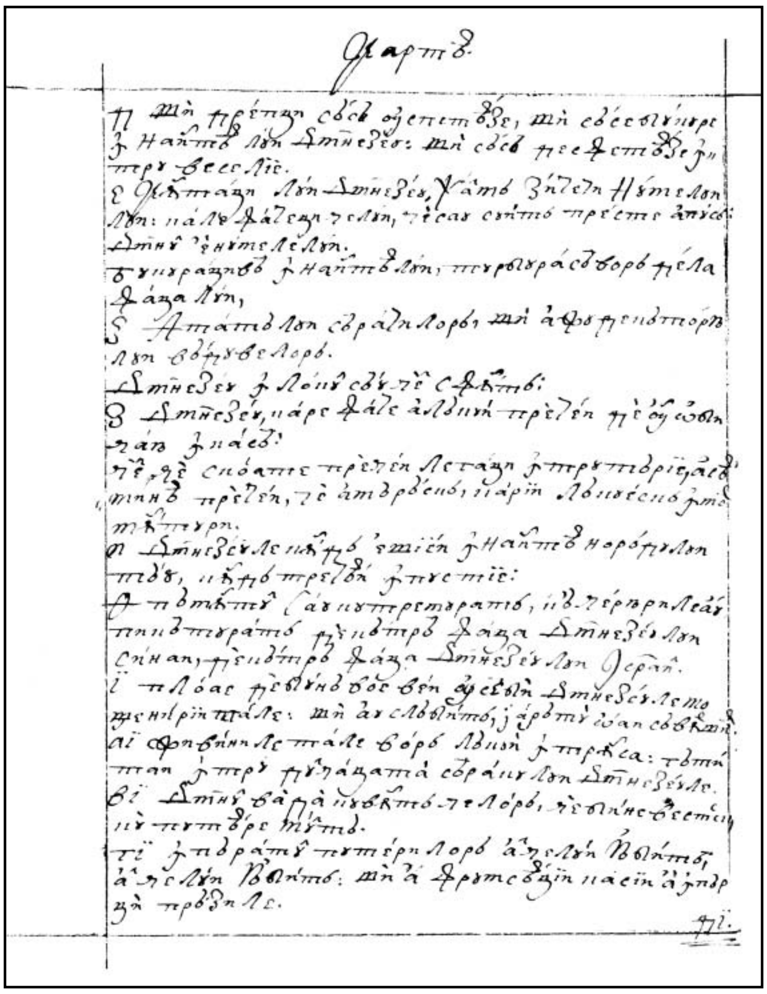
103r

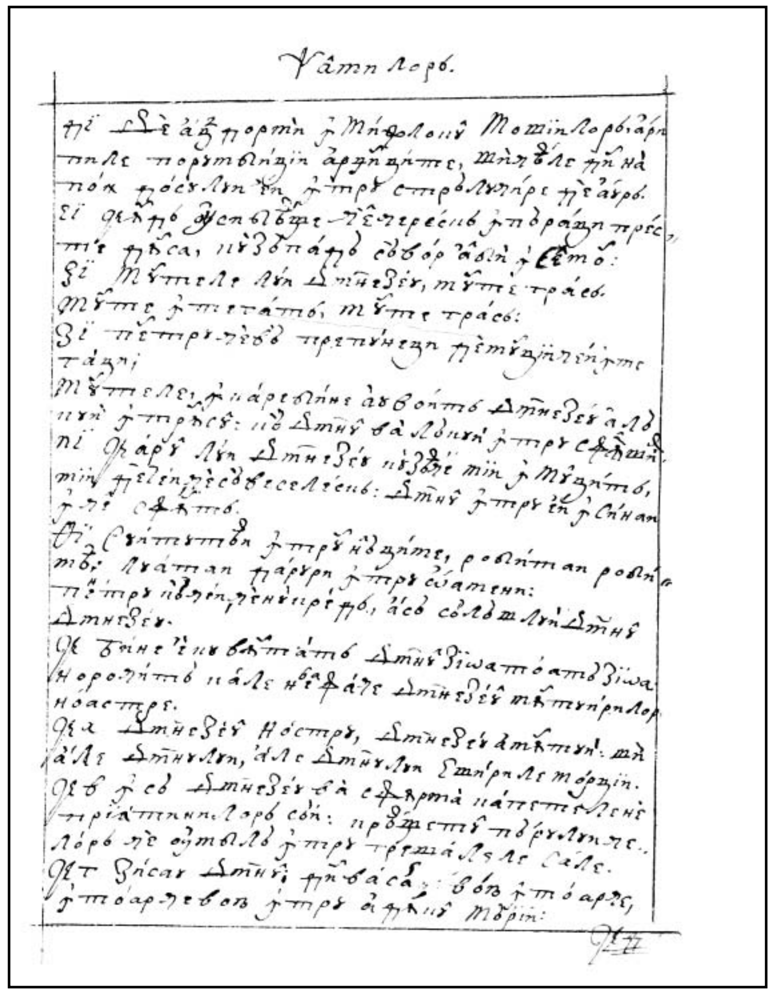
103v

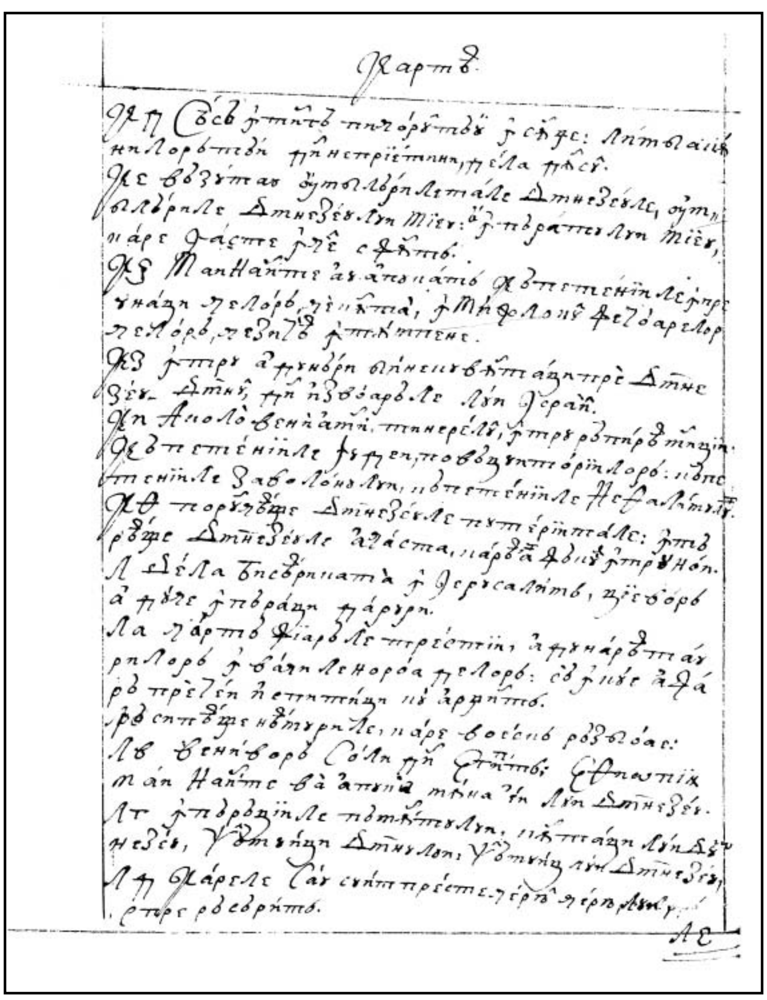
104r

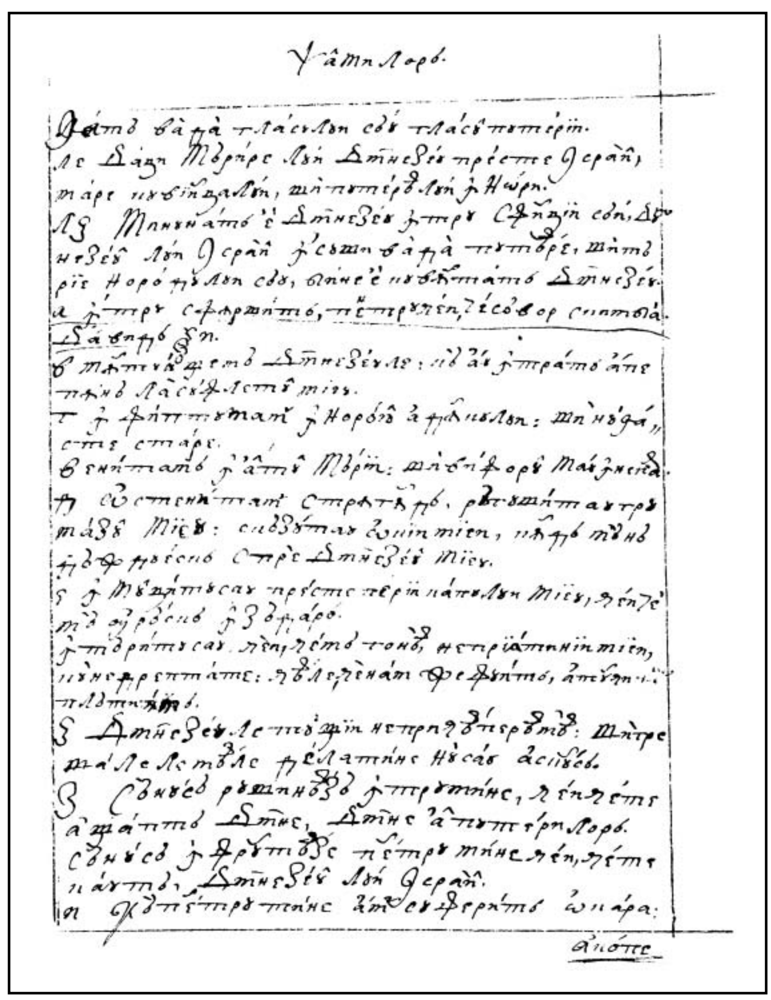
104v

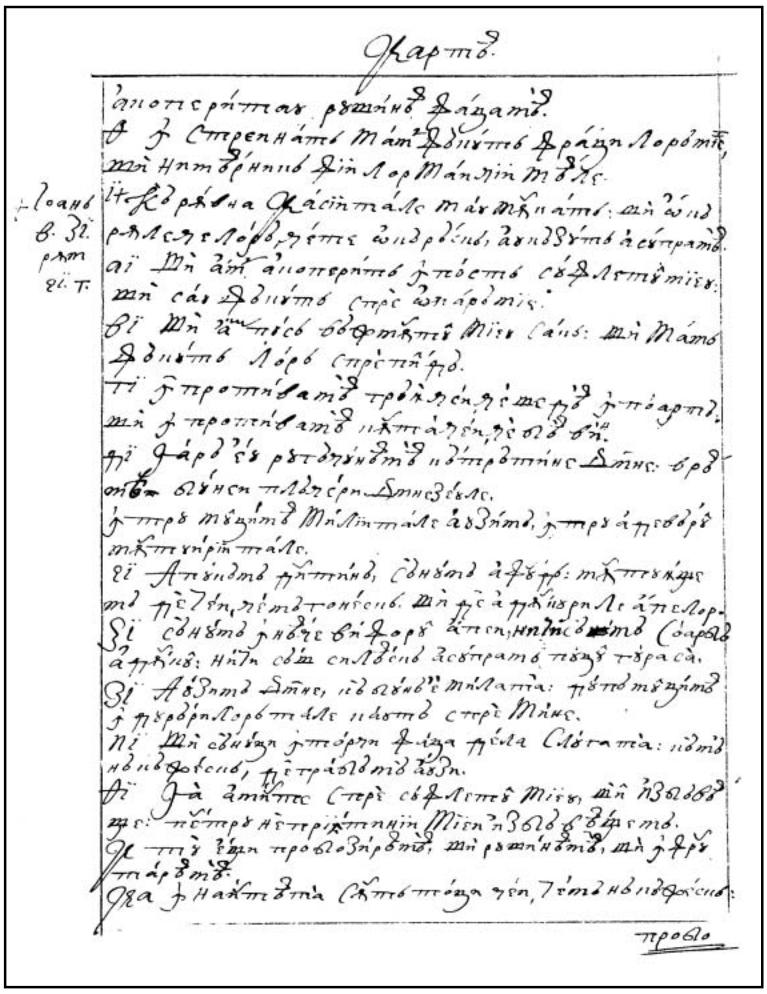
105r

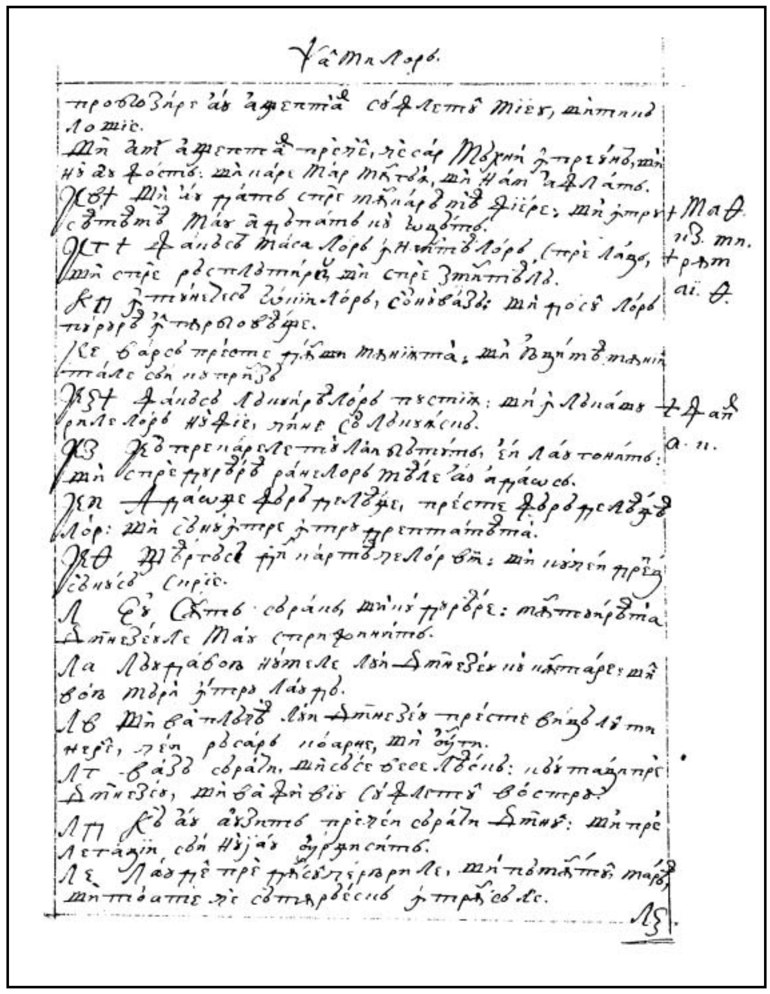

105v

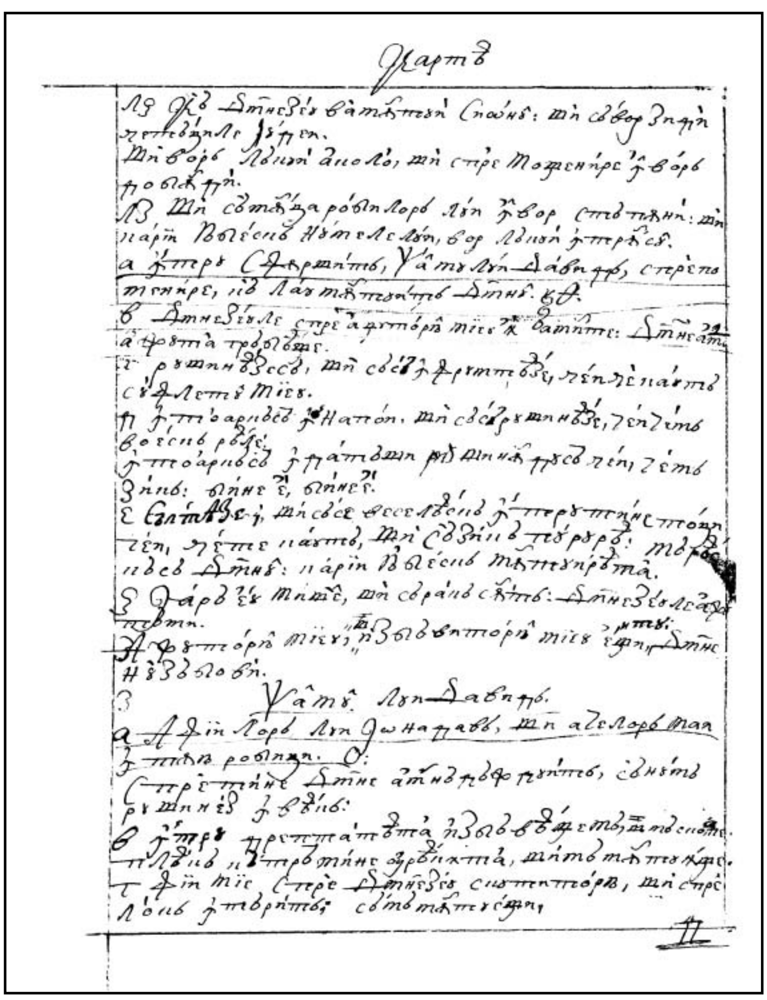
106r

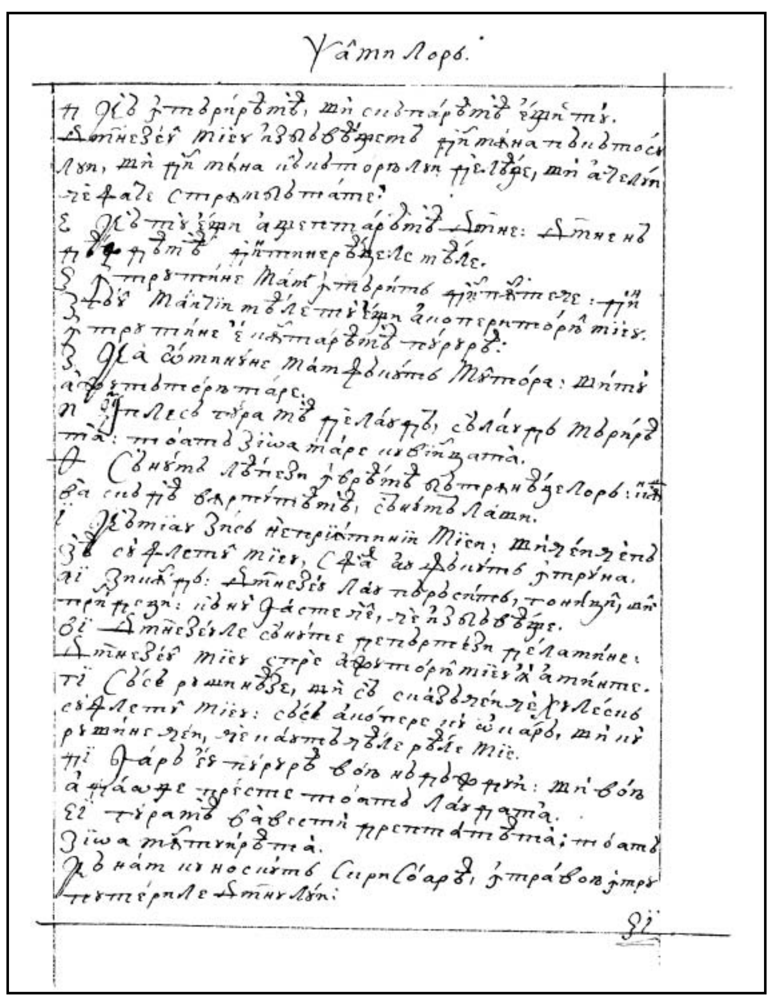

106v

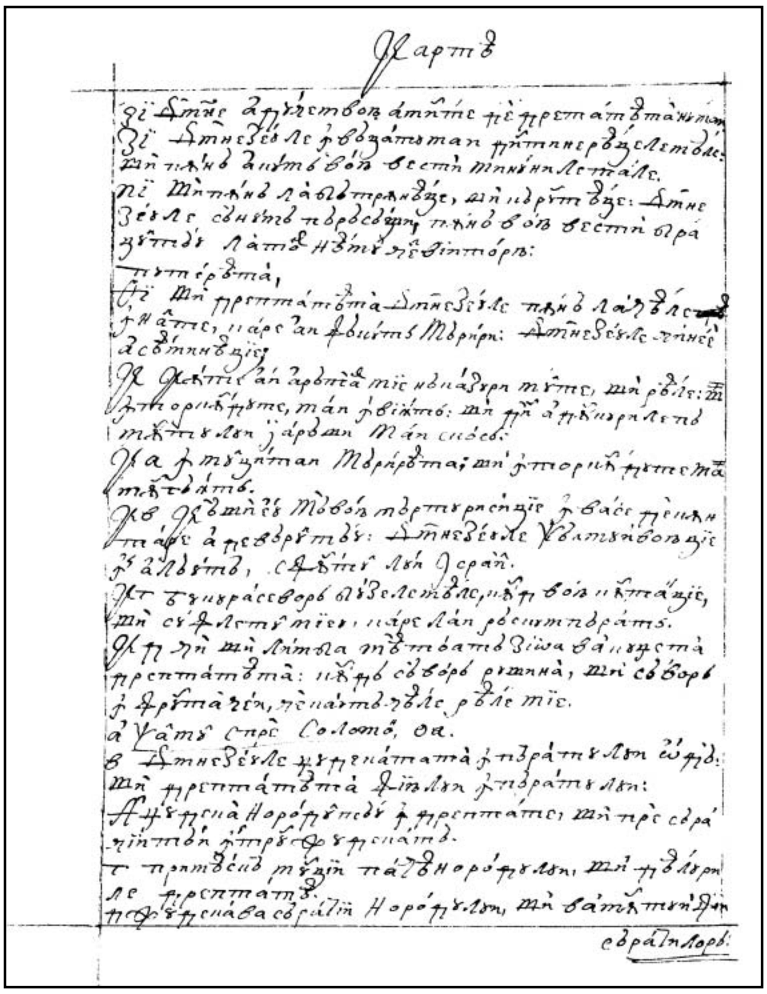
107r

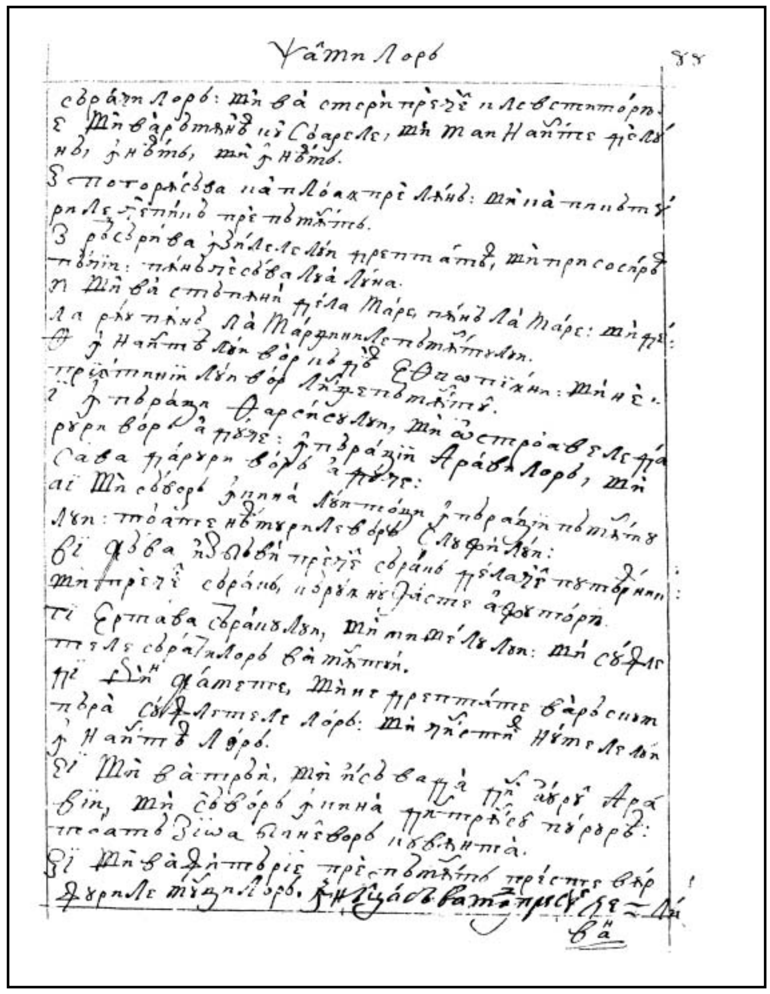

107v

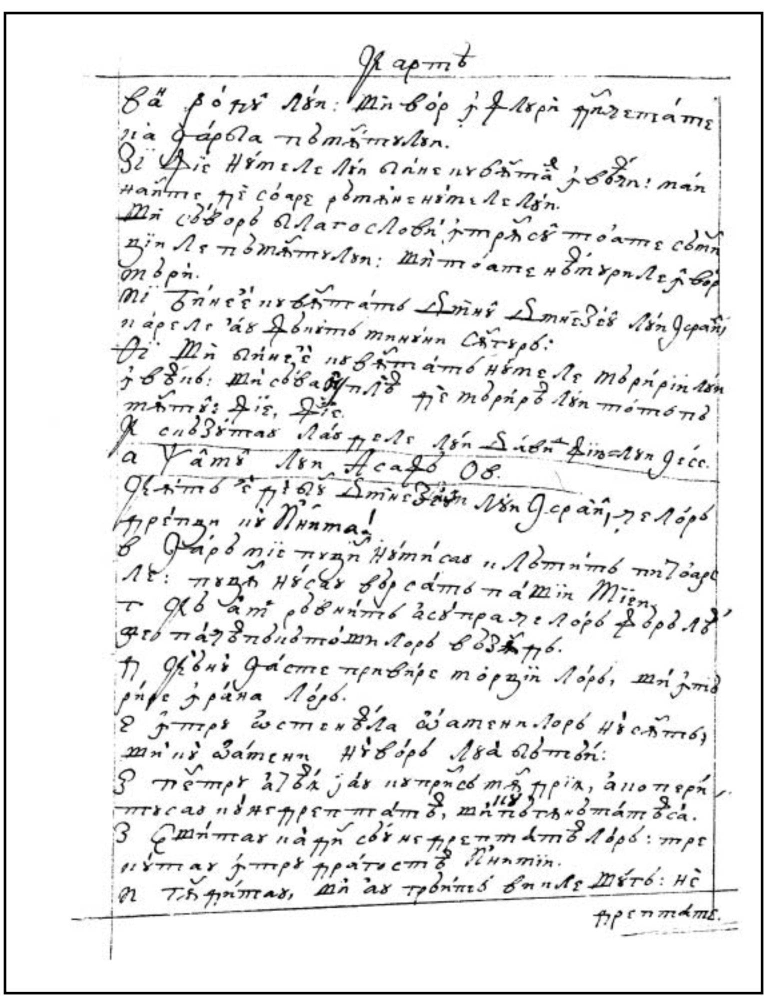
108r

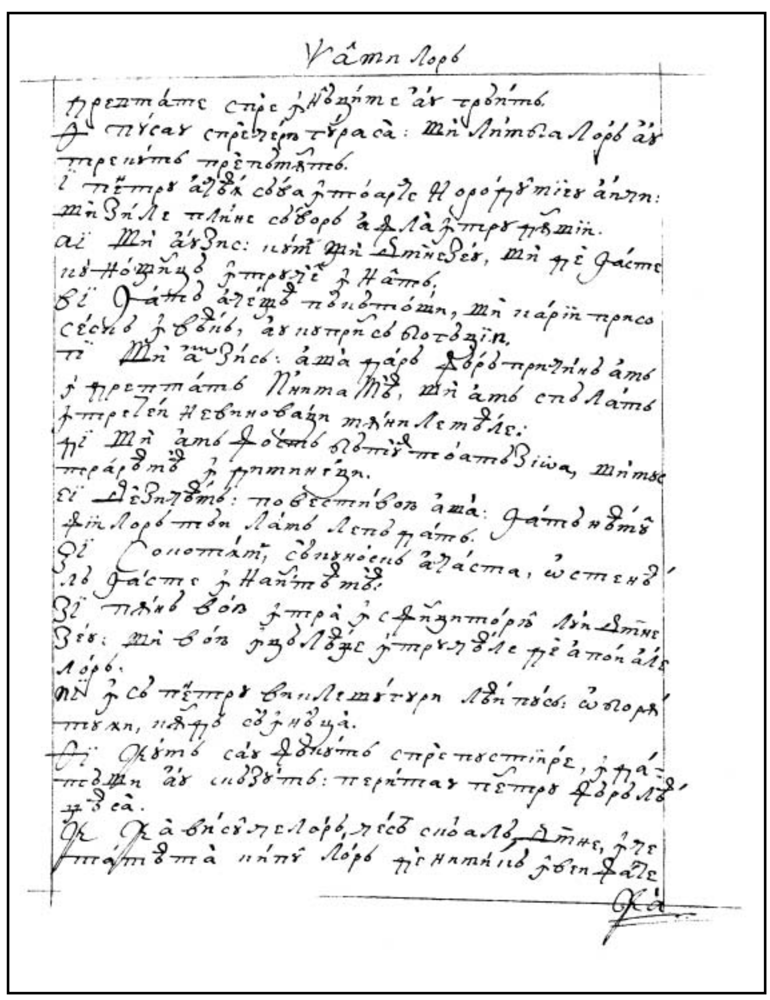
108v

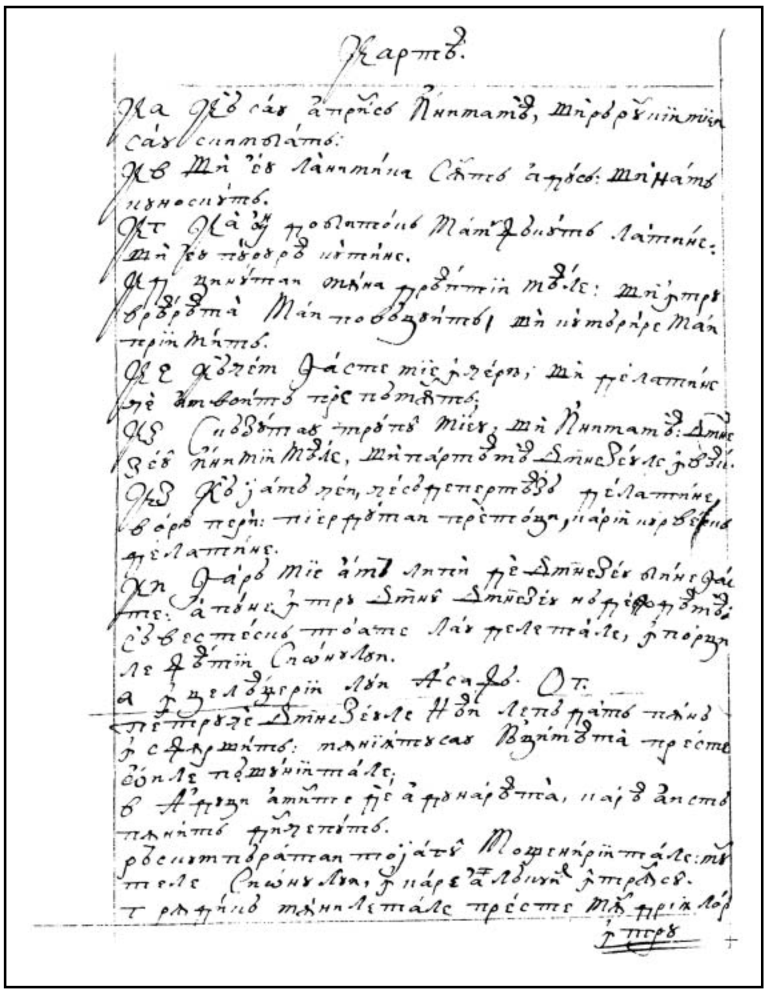
109r

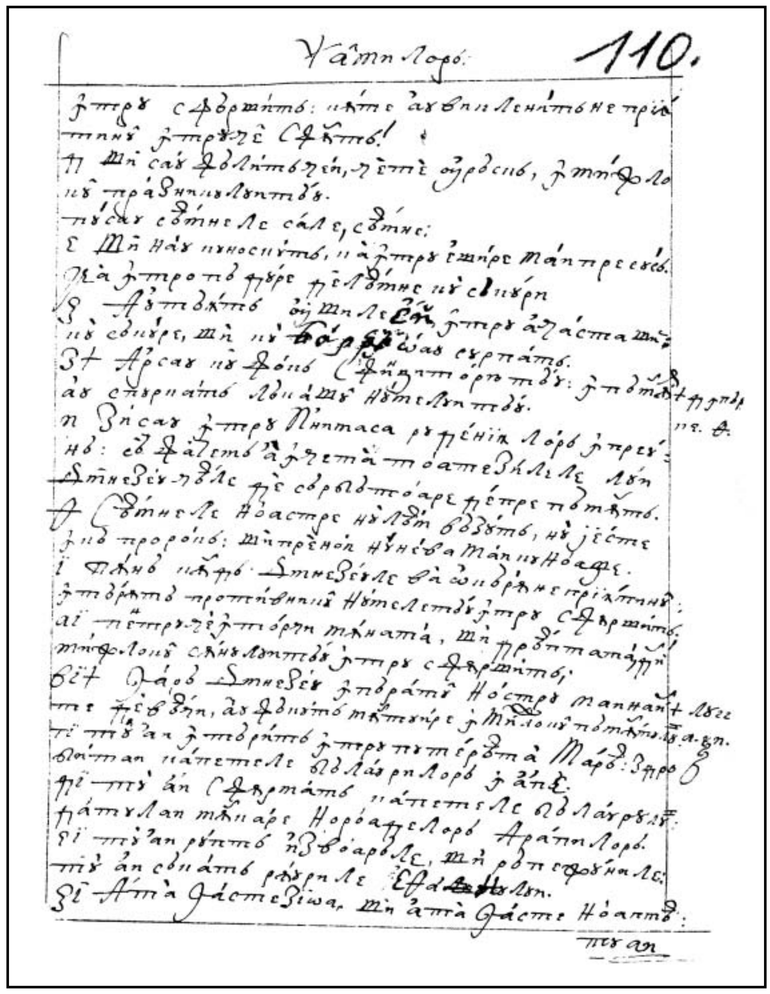
109v

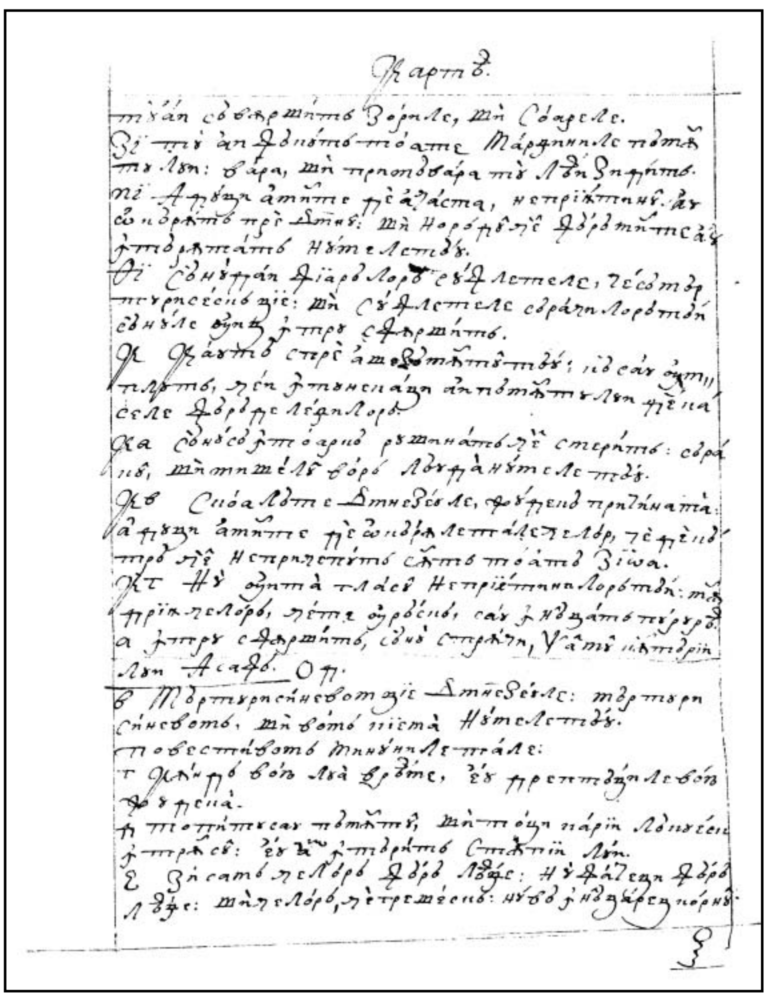
110r

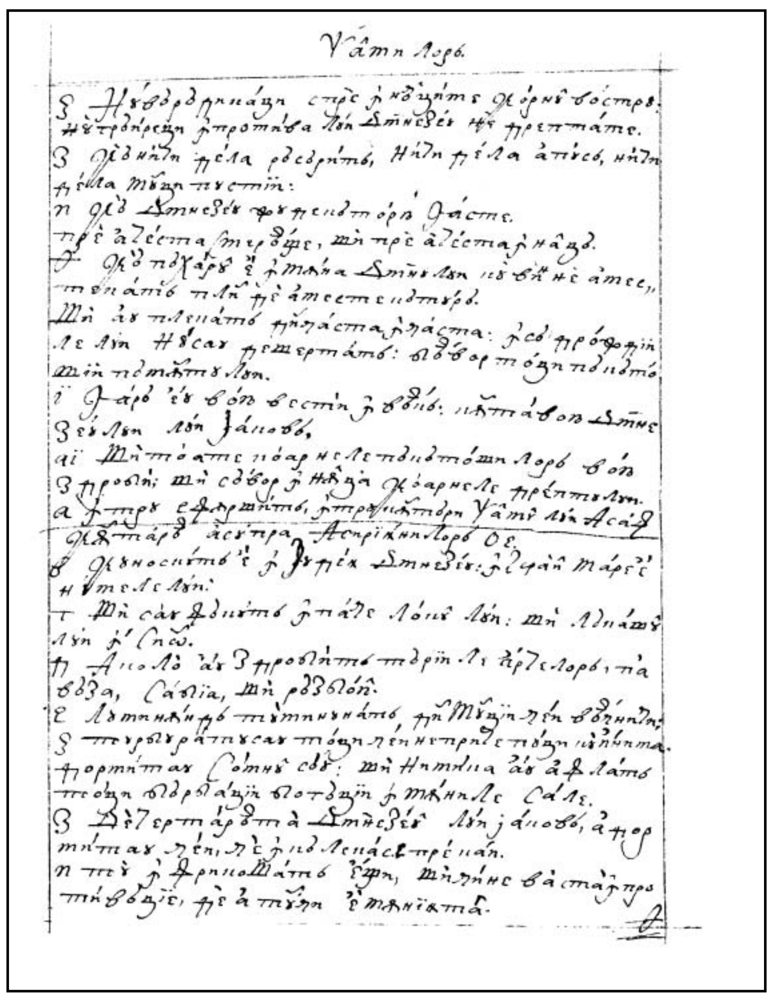
110v

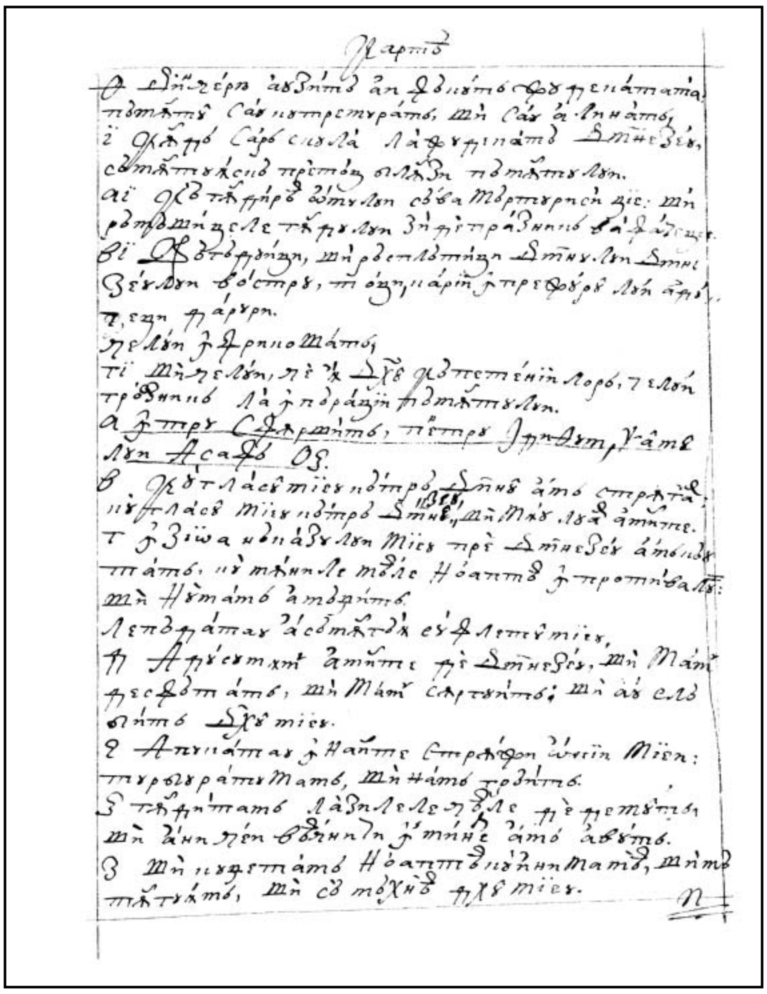
111r

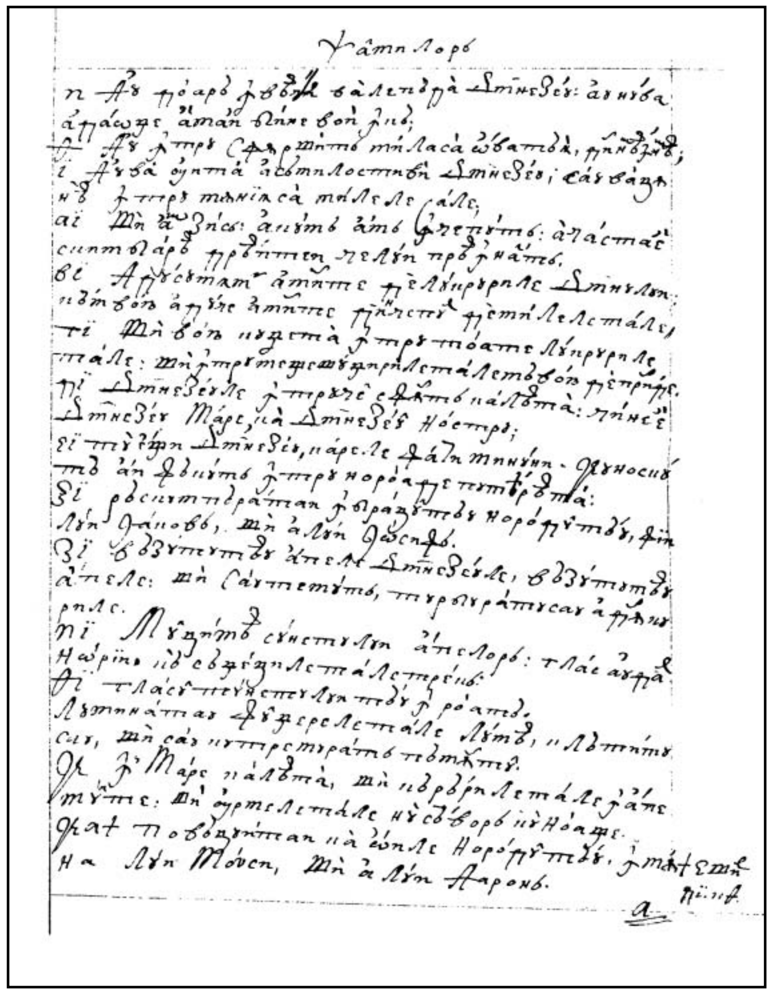
111v

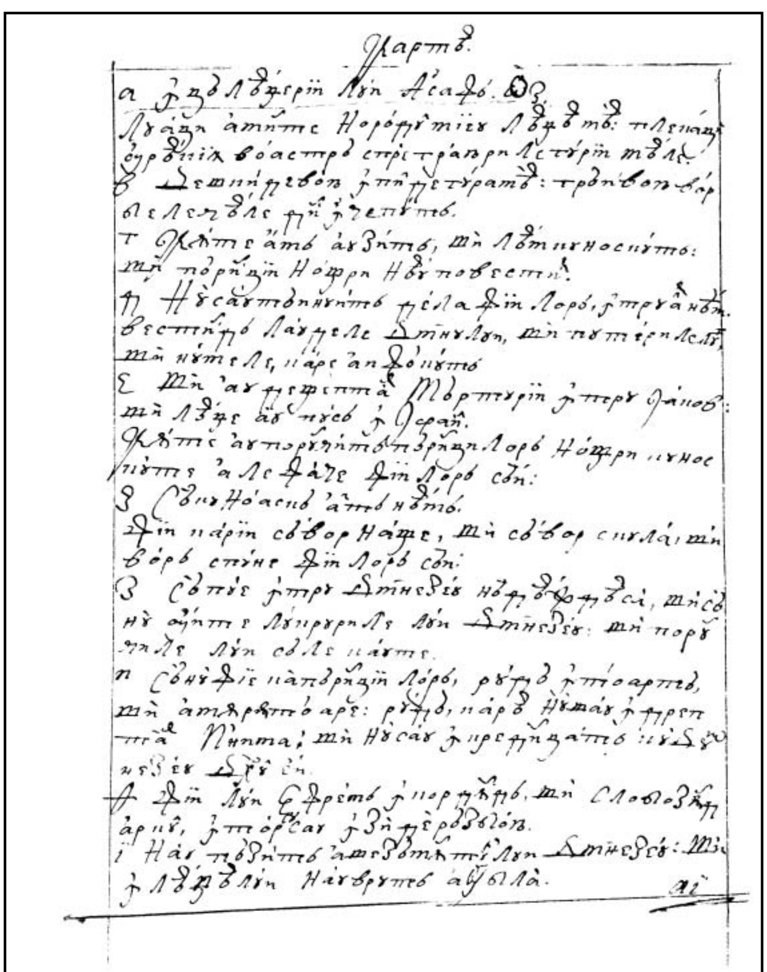
112r

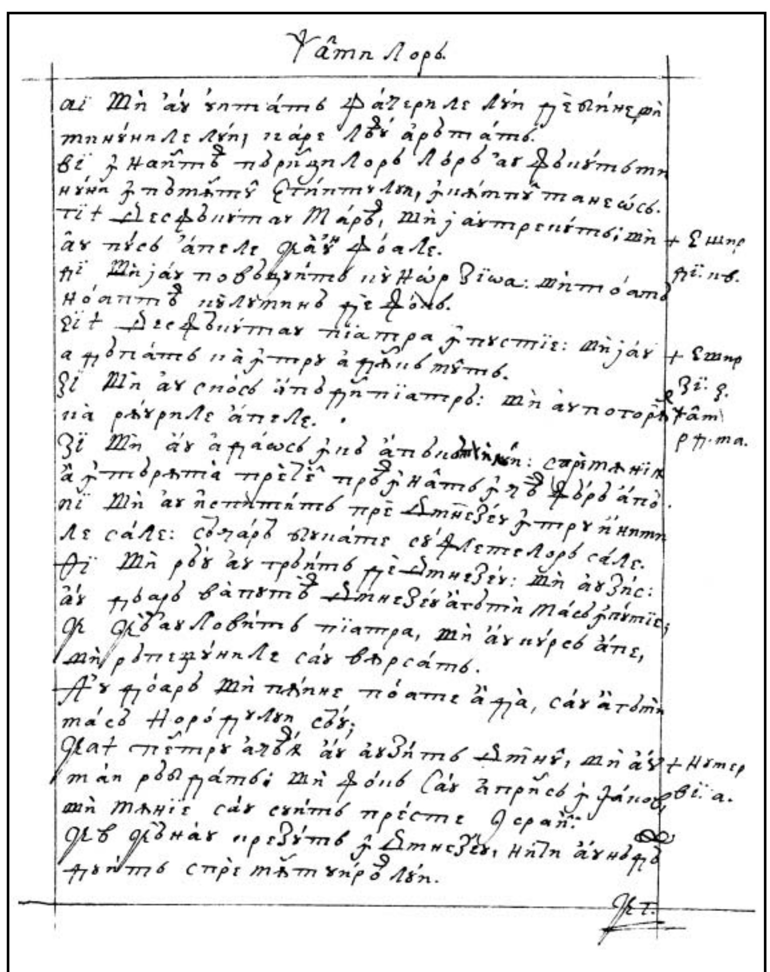
112v

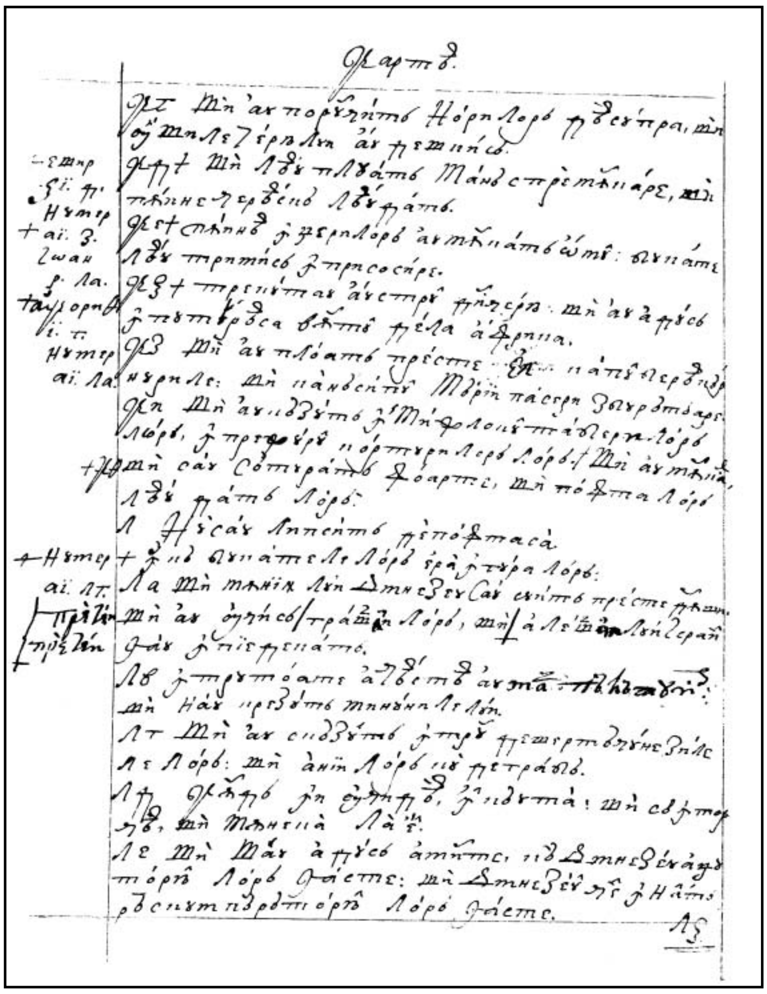
113r

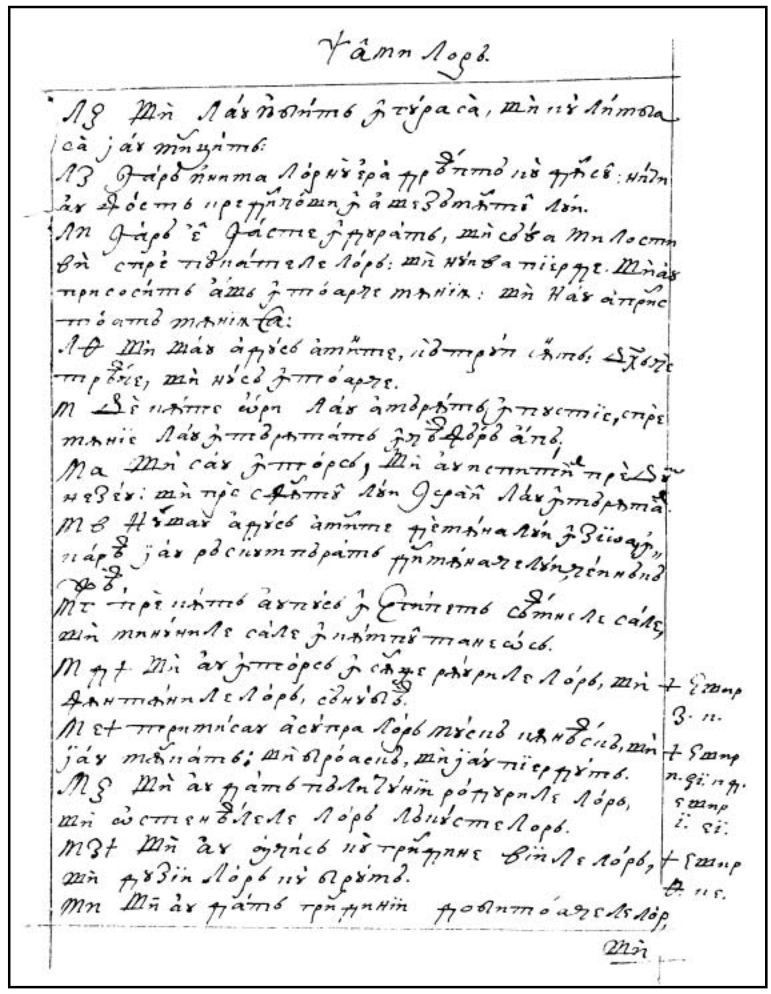
113v

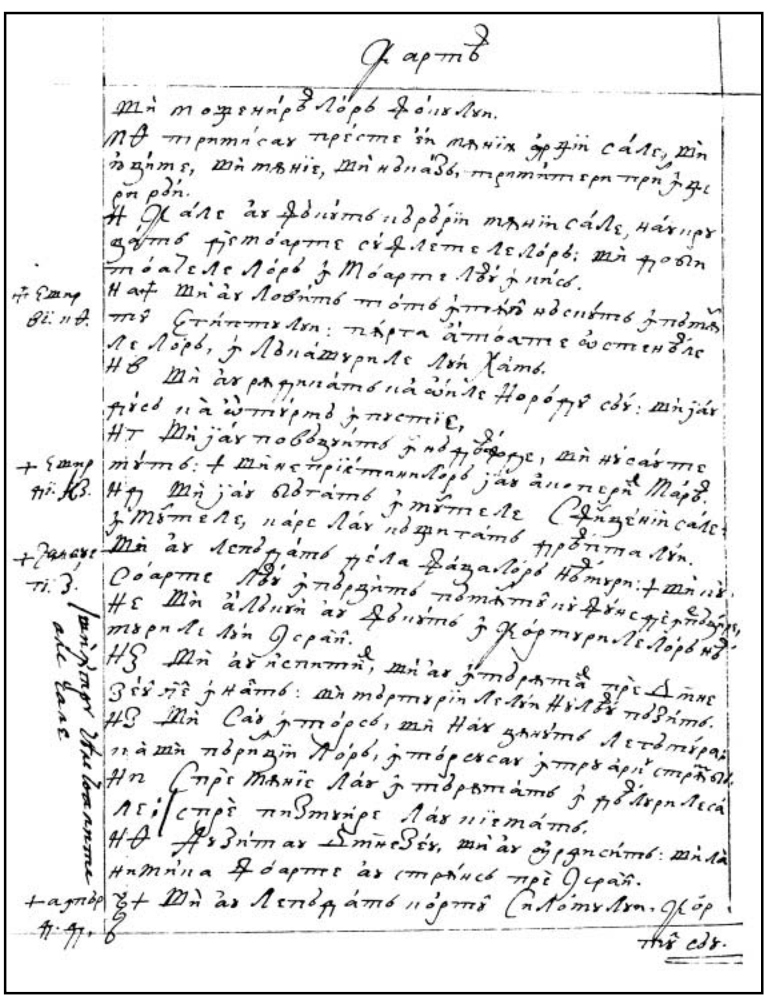
114r

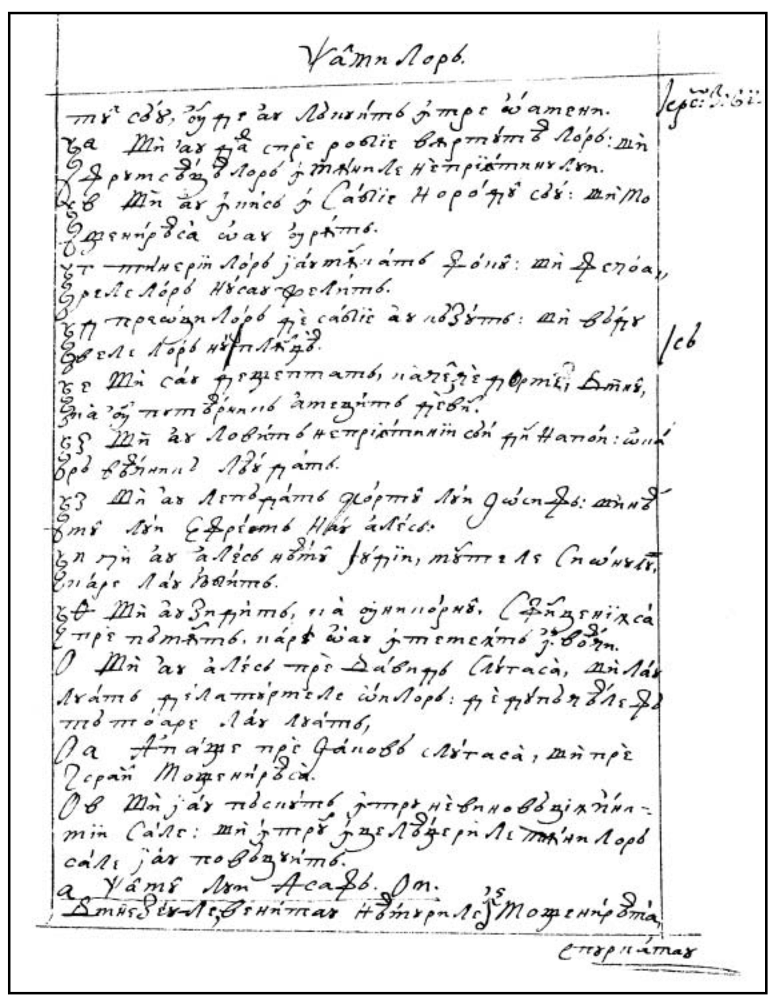
114v

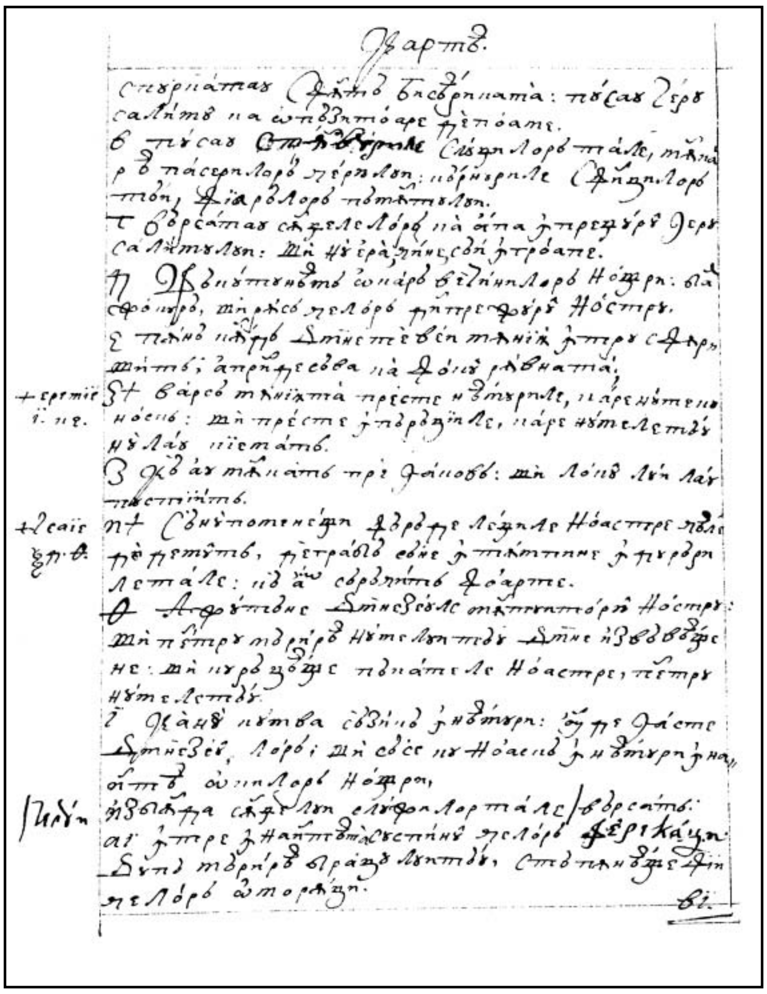
115r

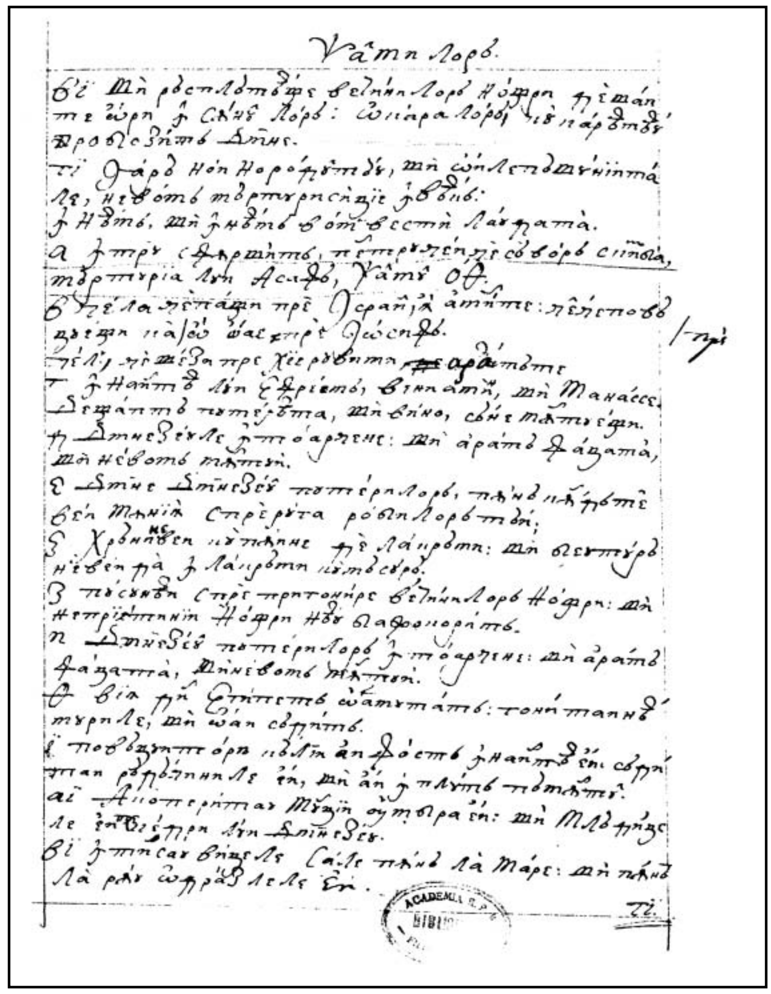
115v

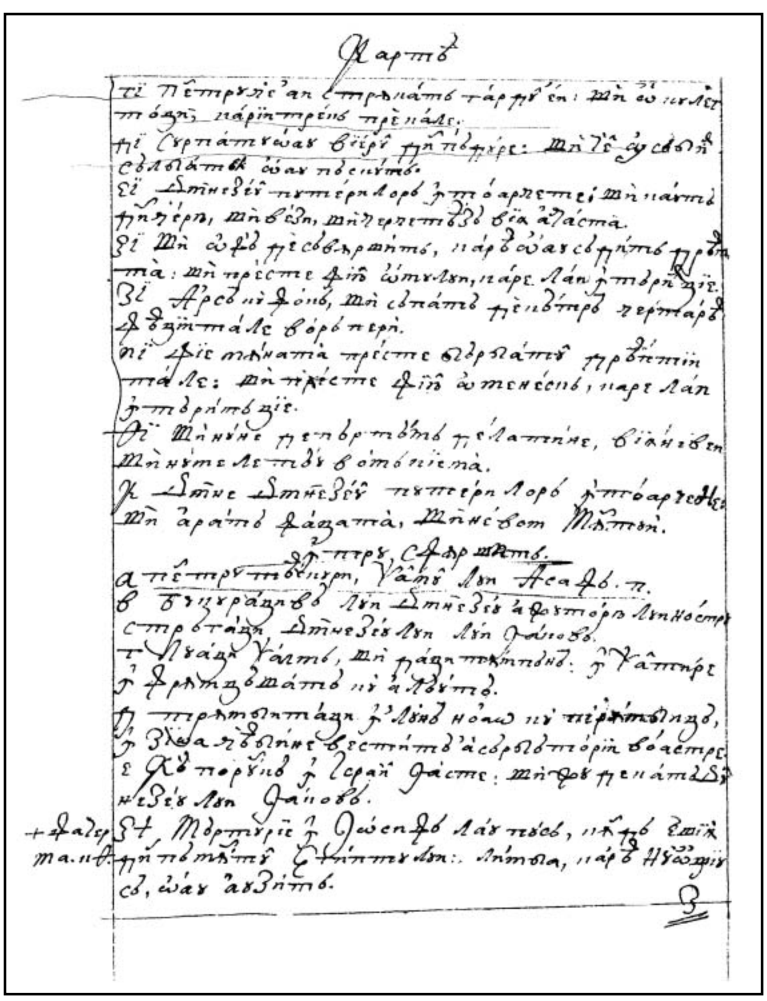
116r

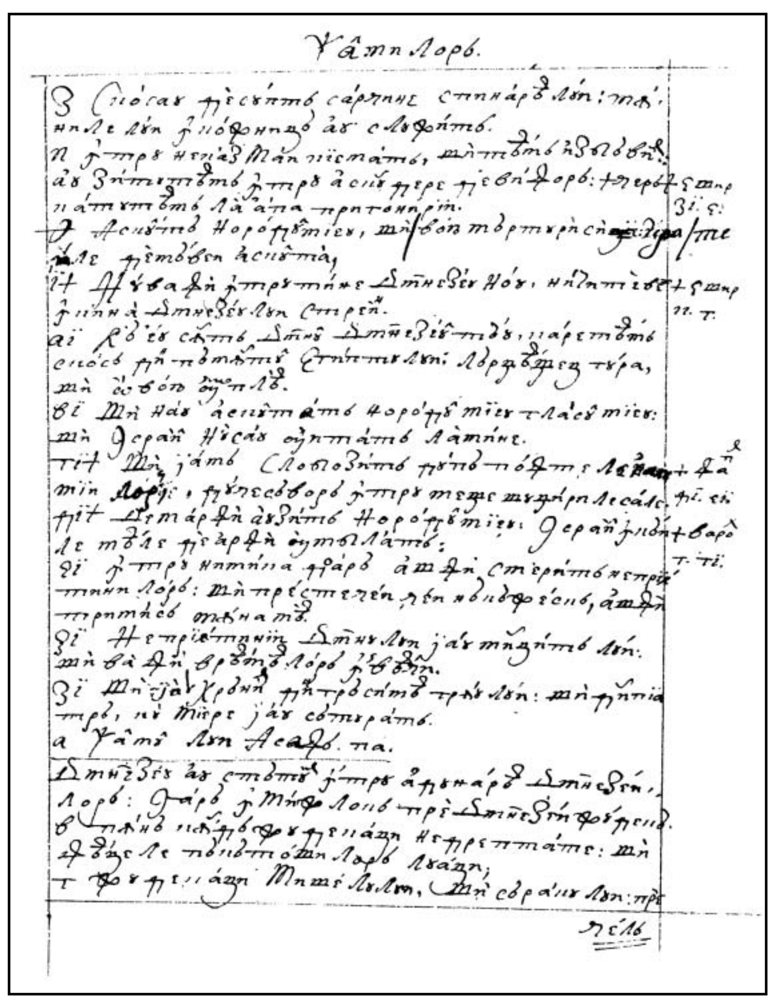
116v

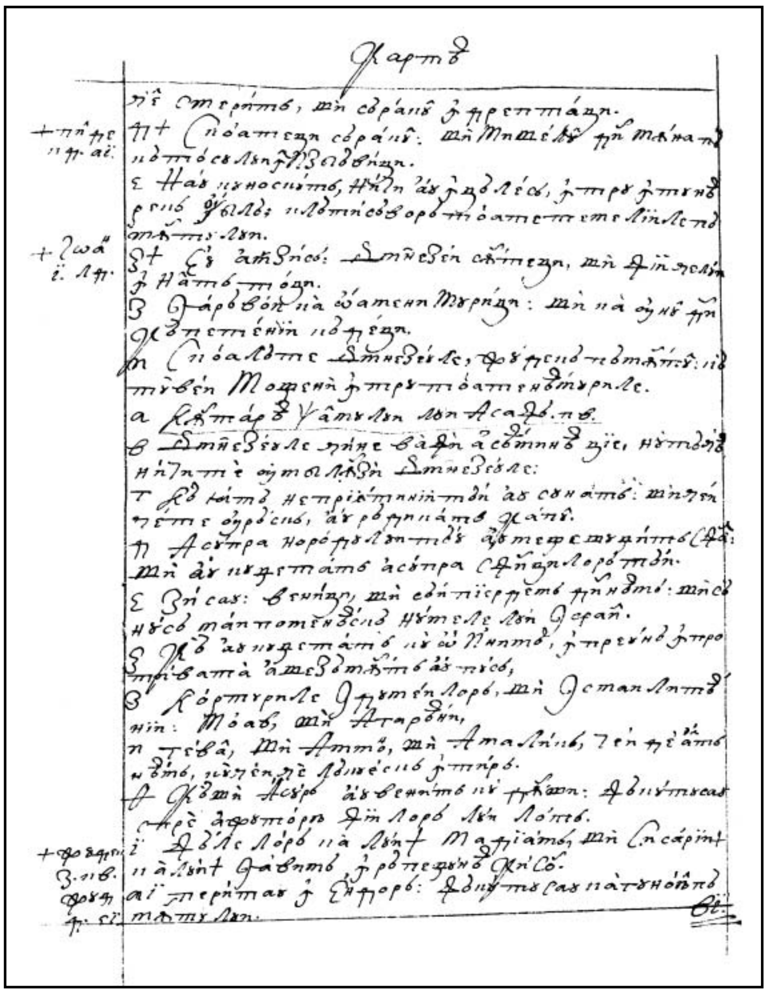
117r

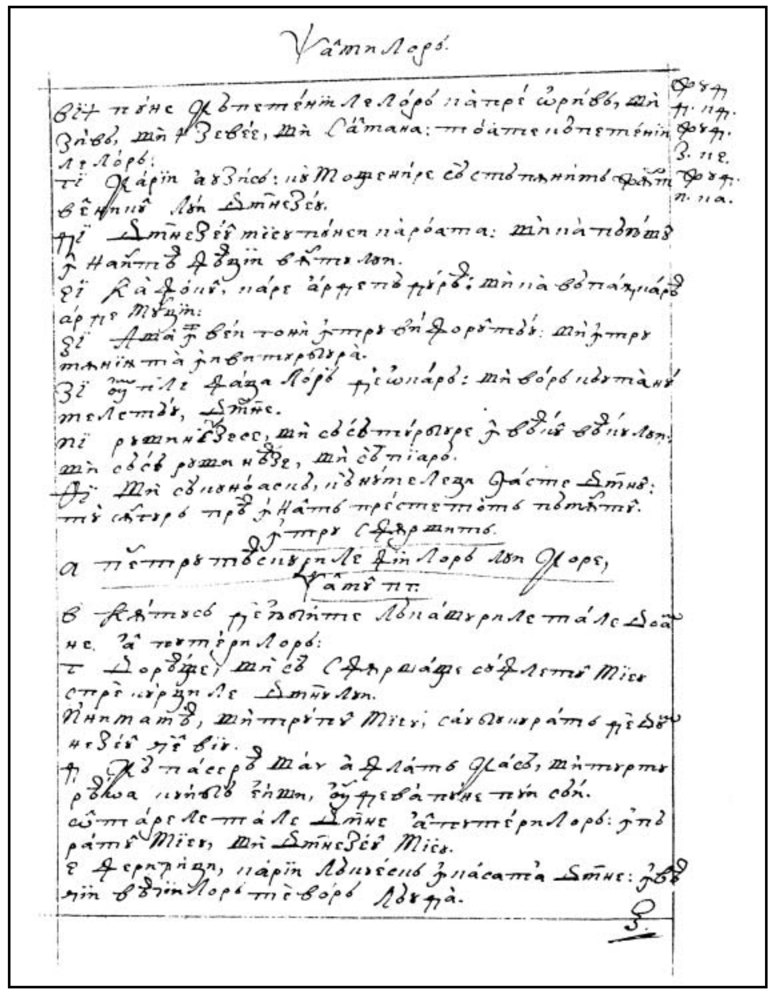
117v

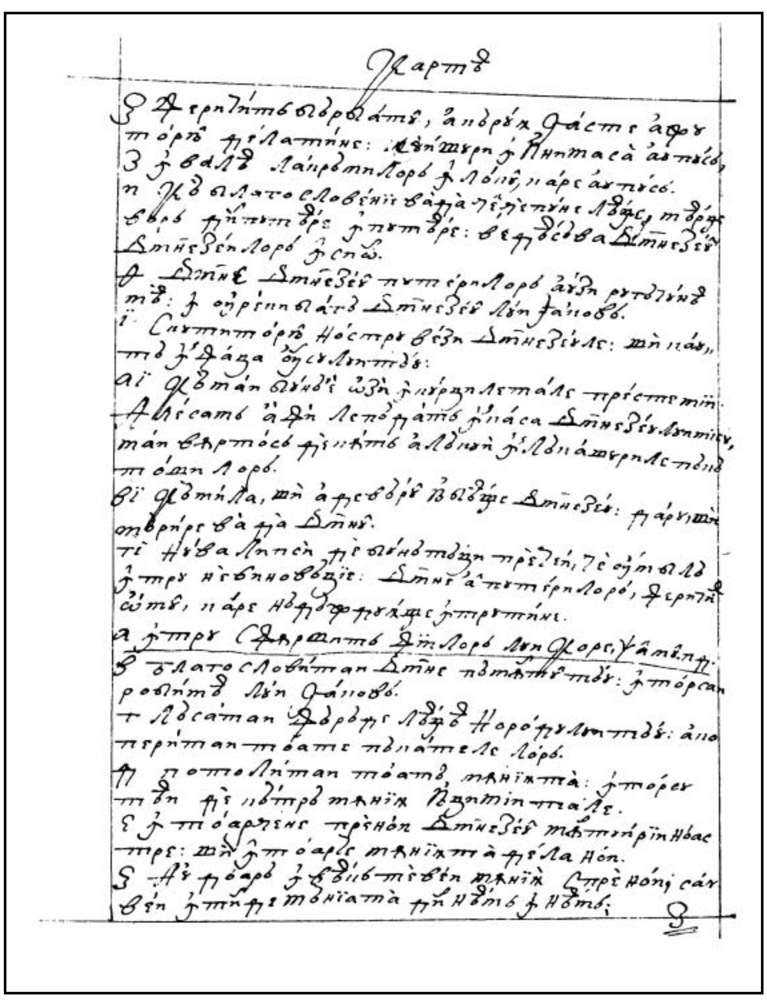
118r

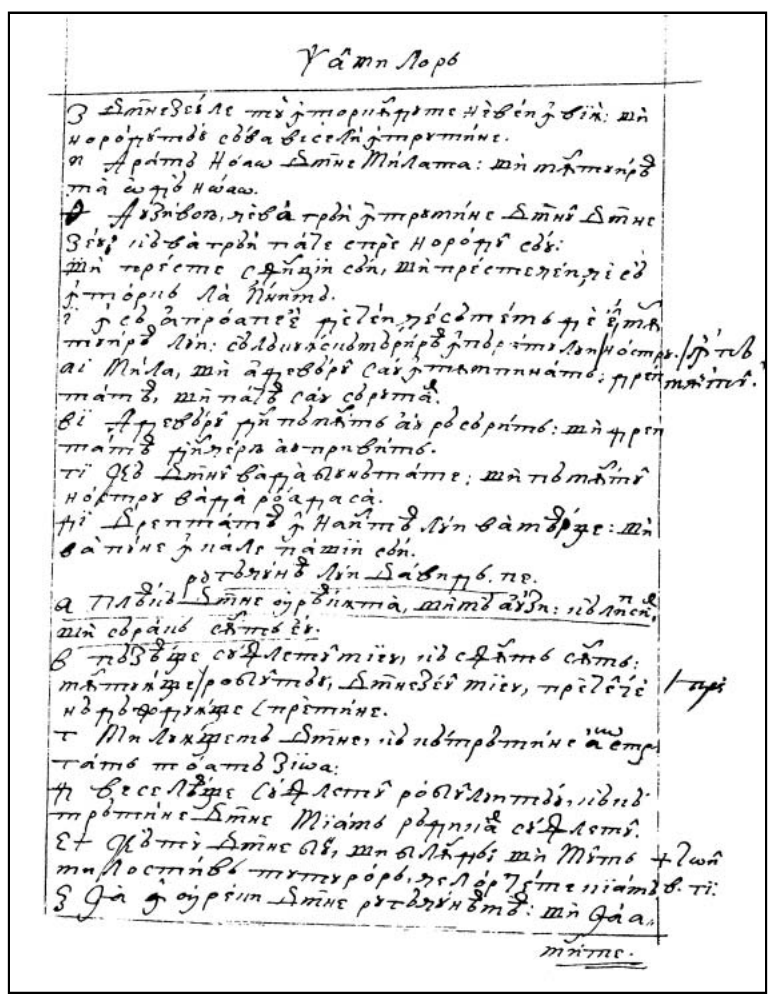
118v

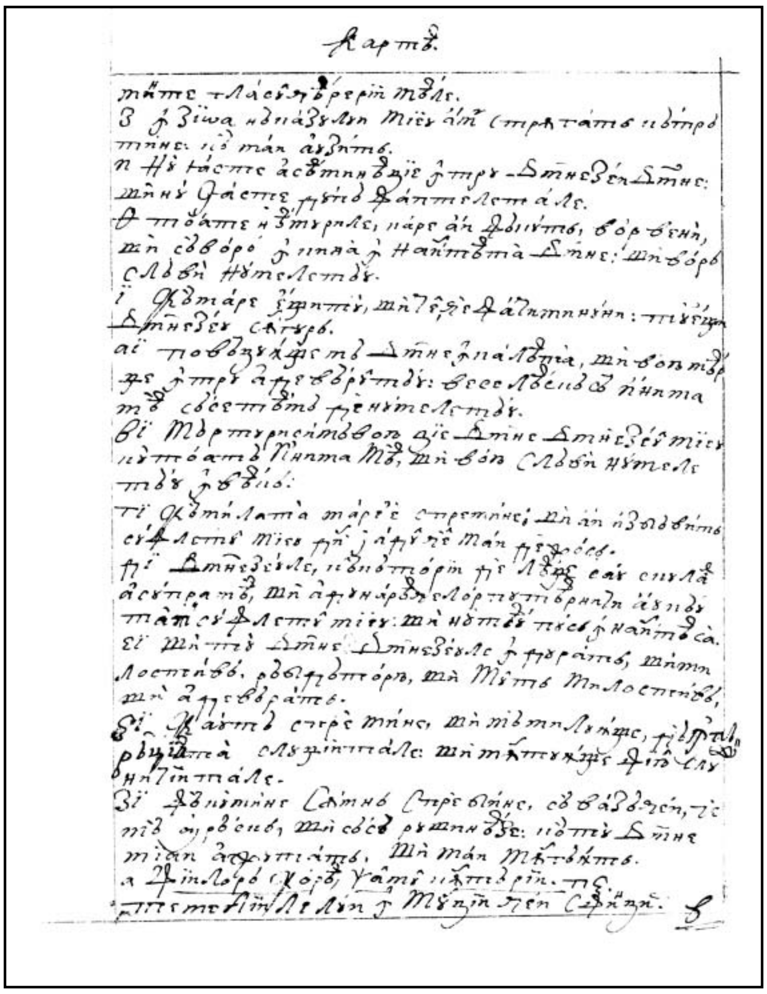
119r

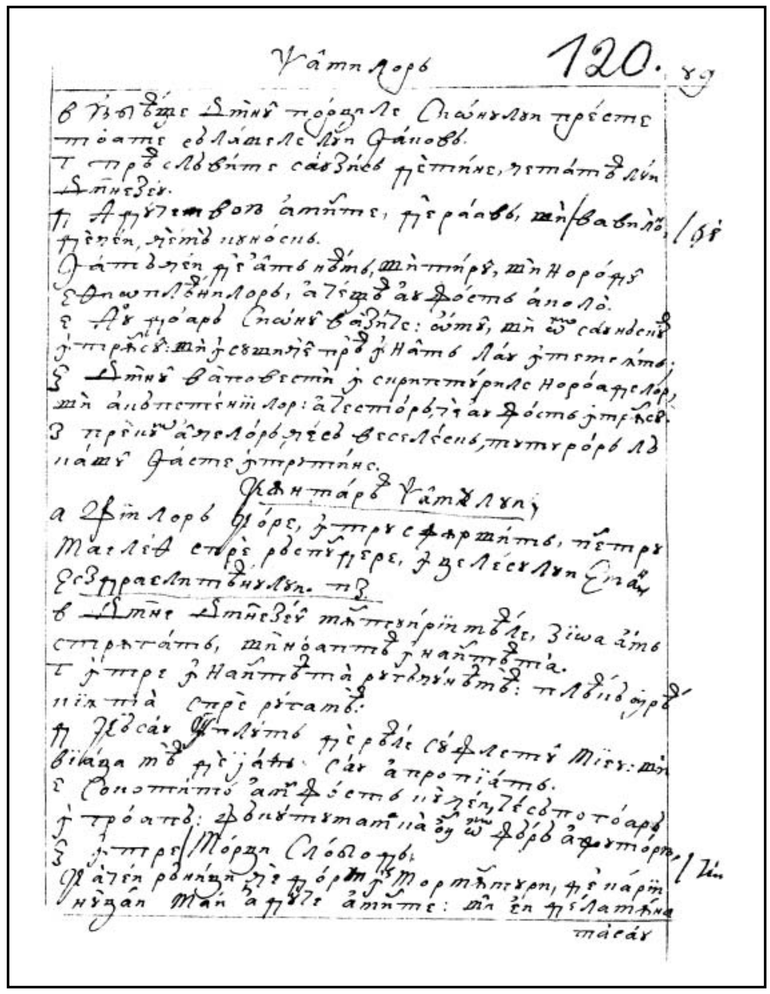
119v

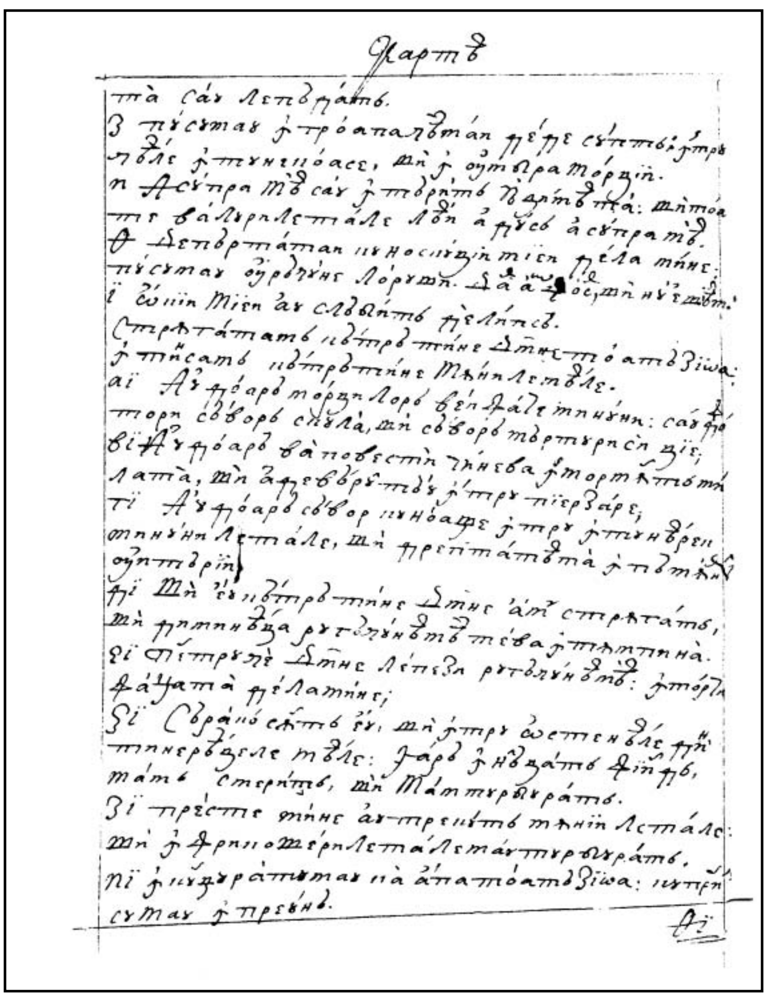
120r

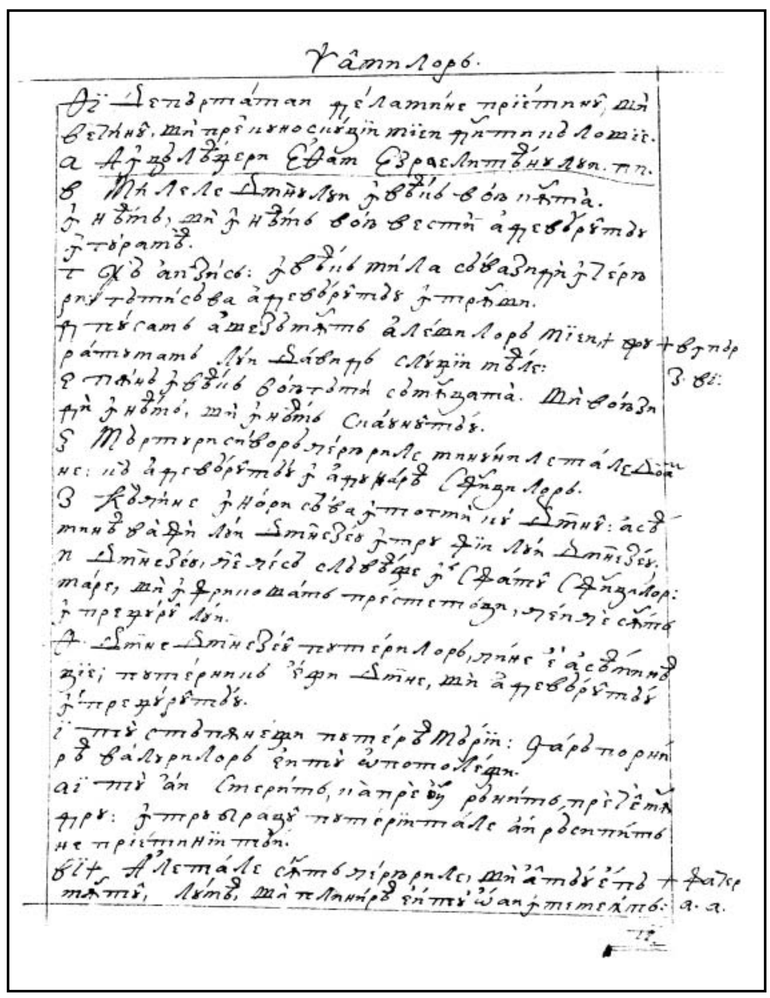
120v

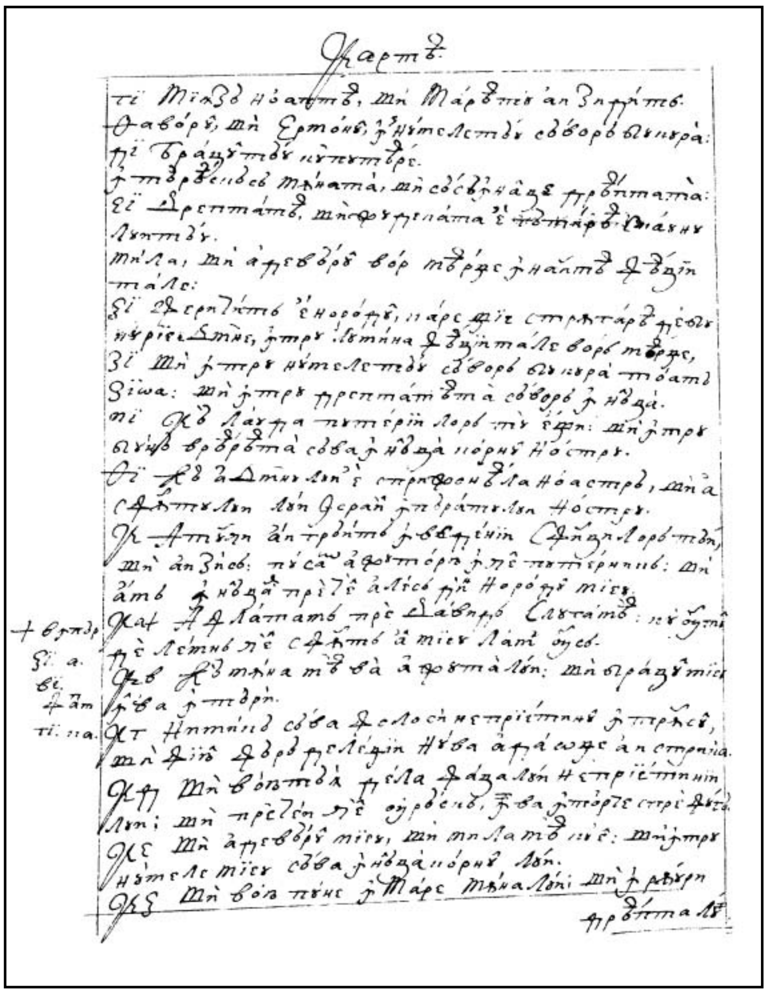
121r

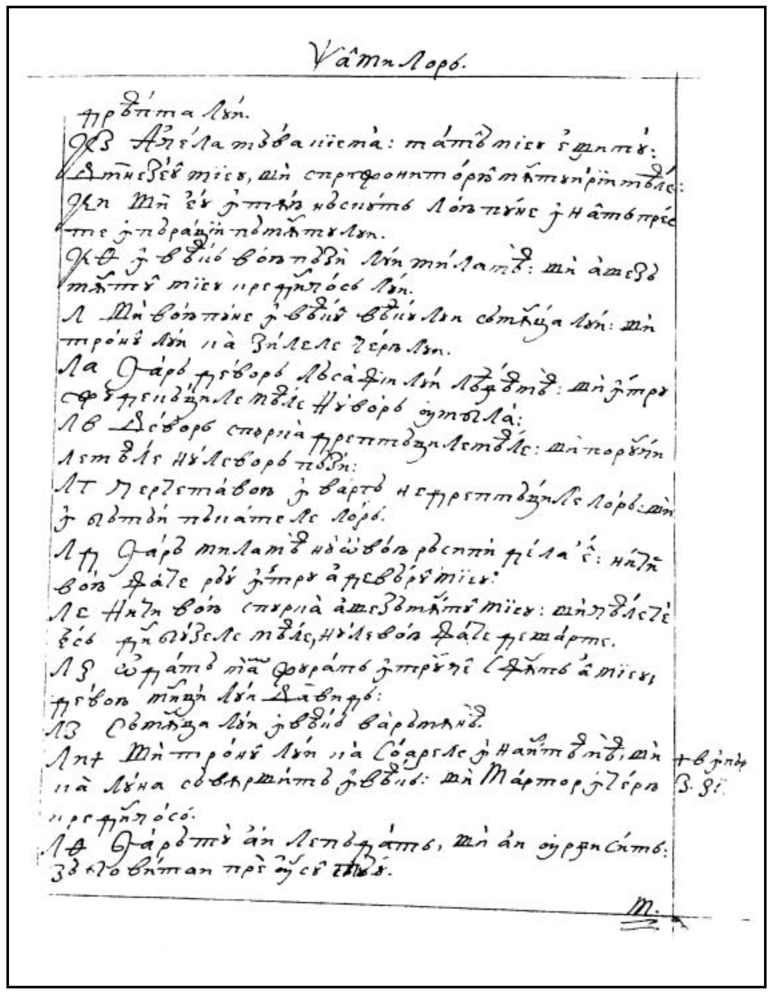
121v

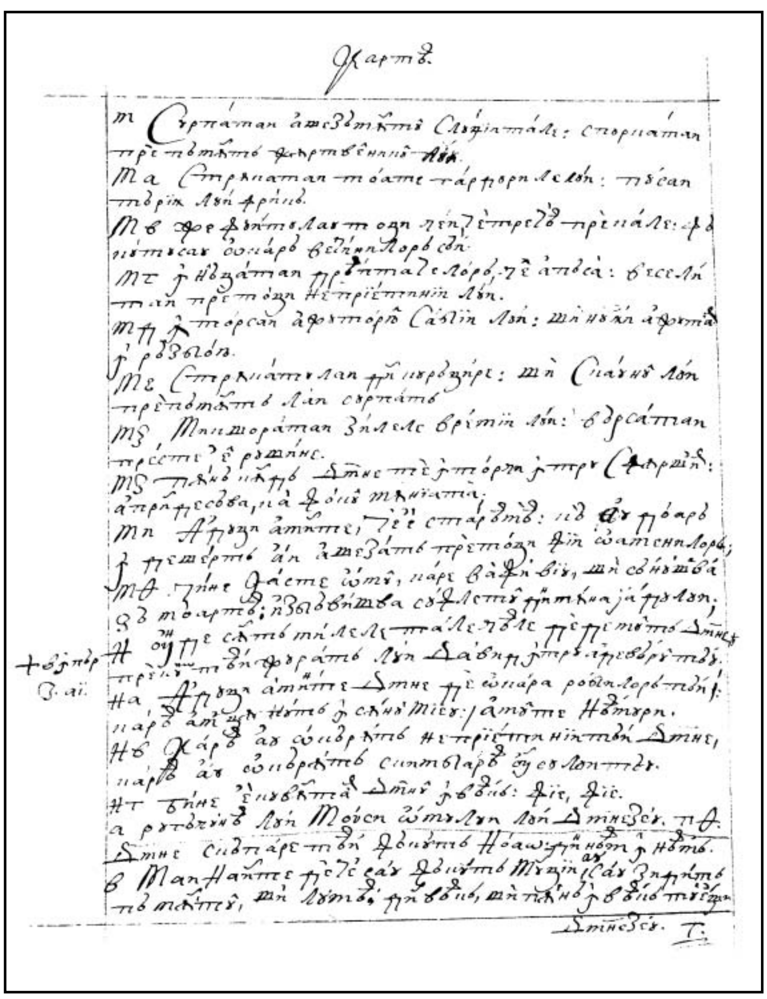
122r

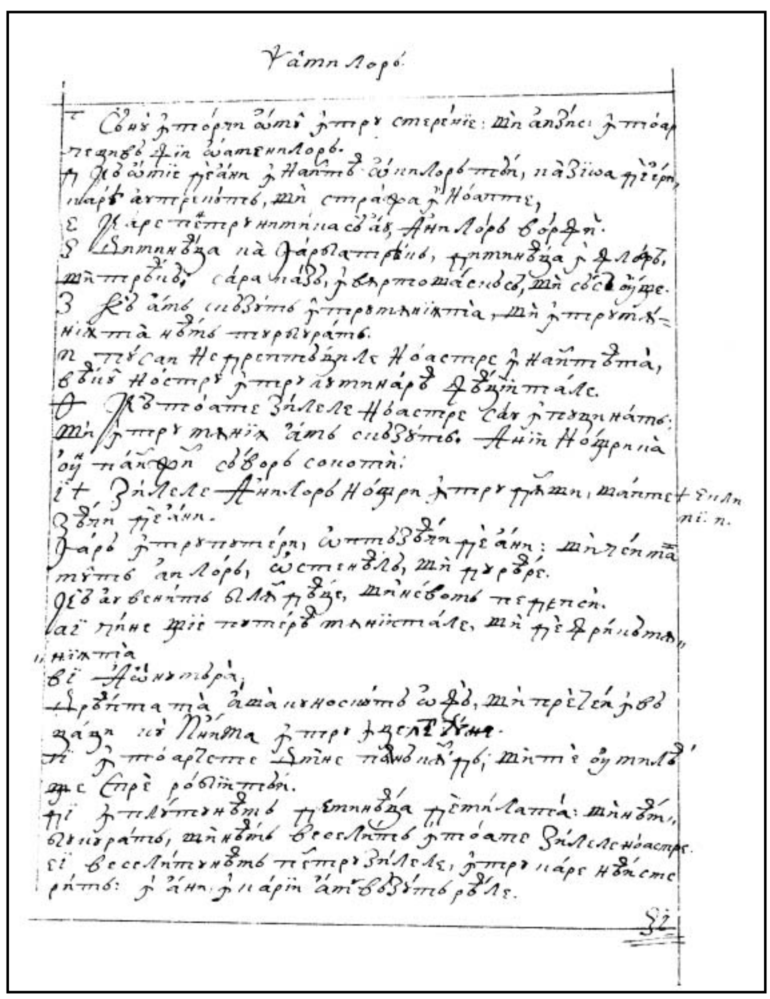
122v

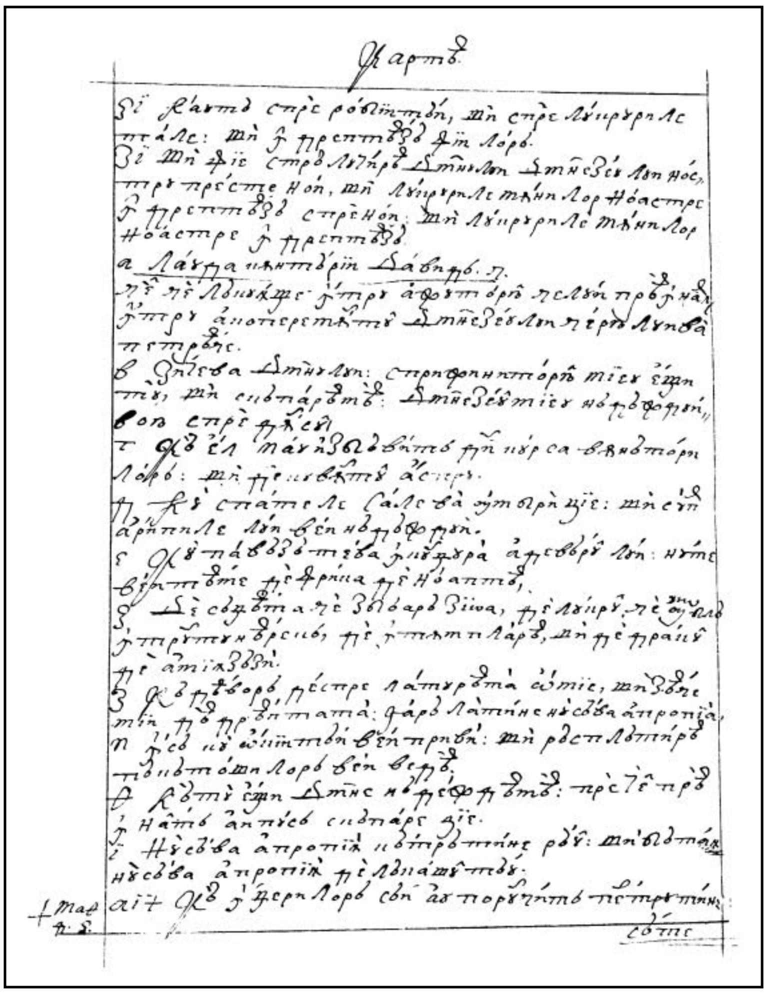
123r

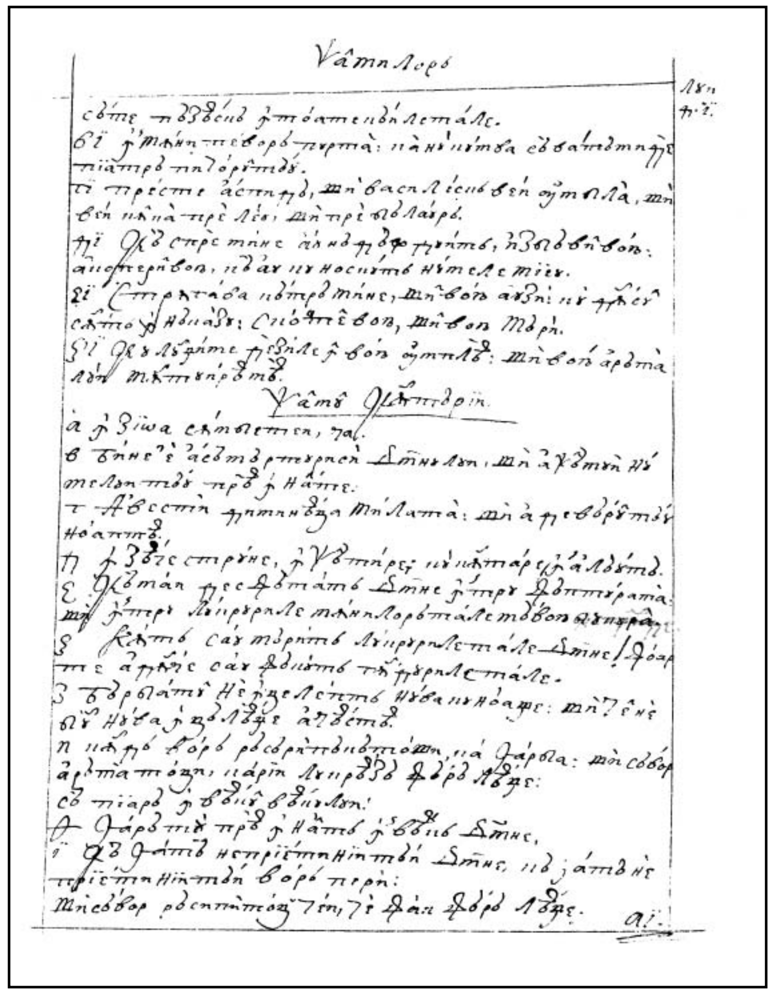
123v

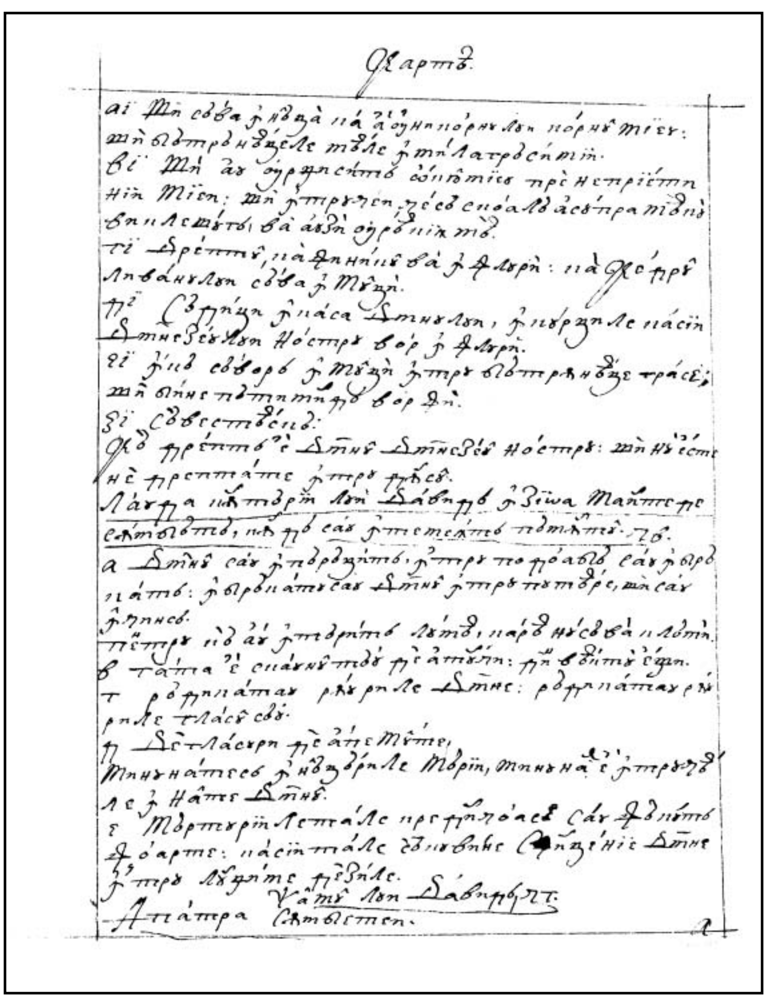
124r

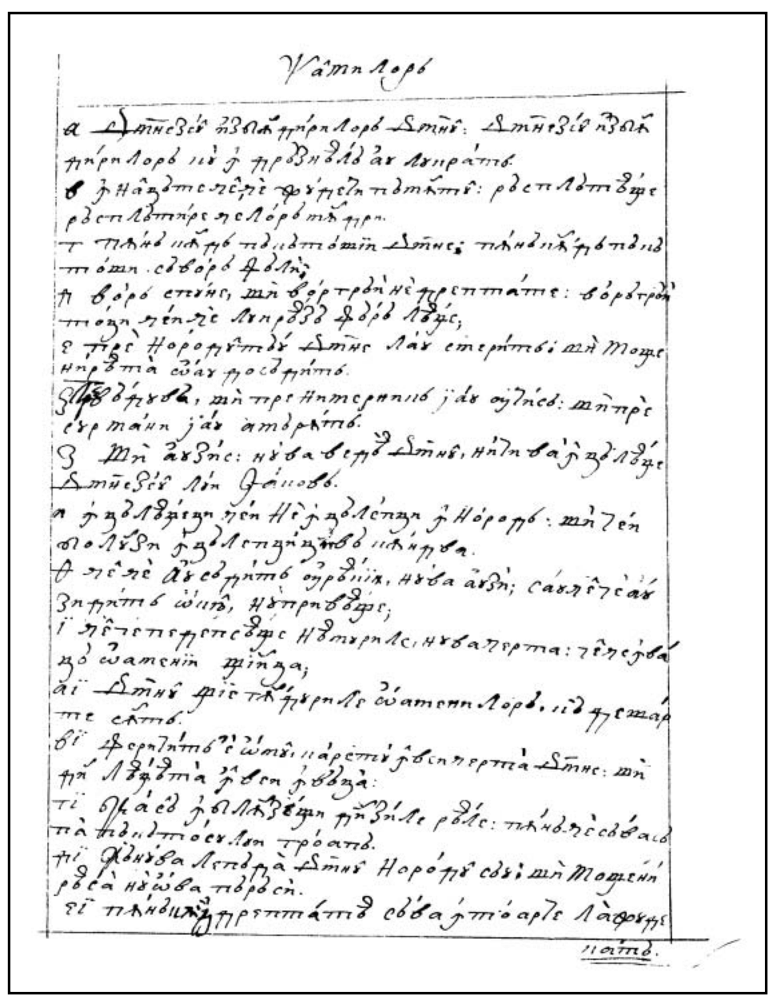
124v

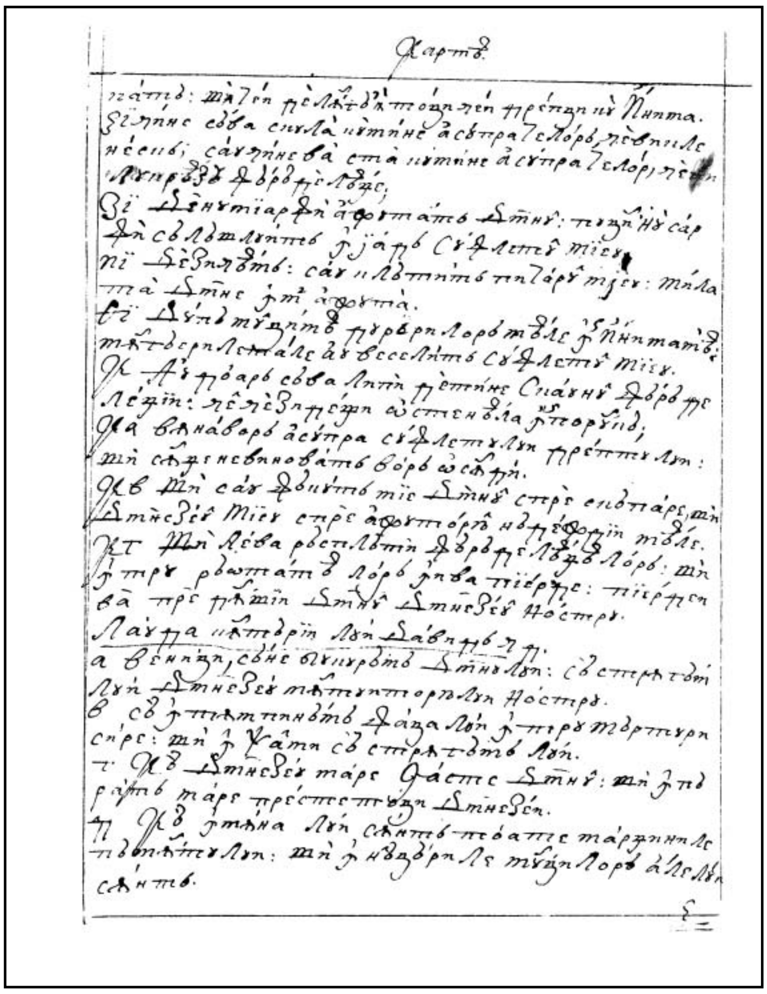
125r

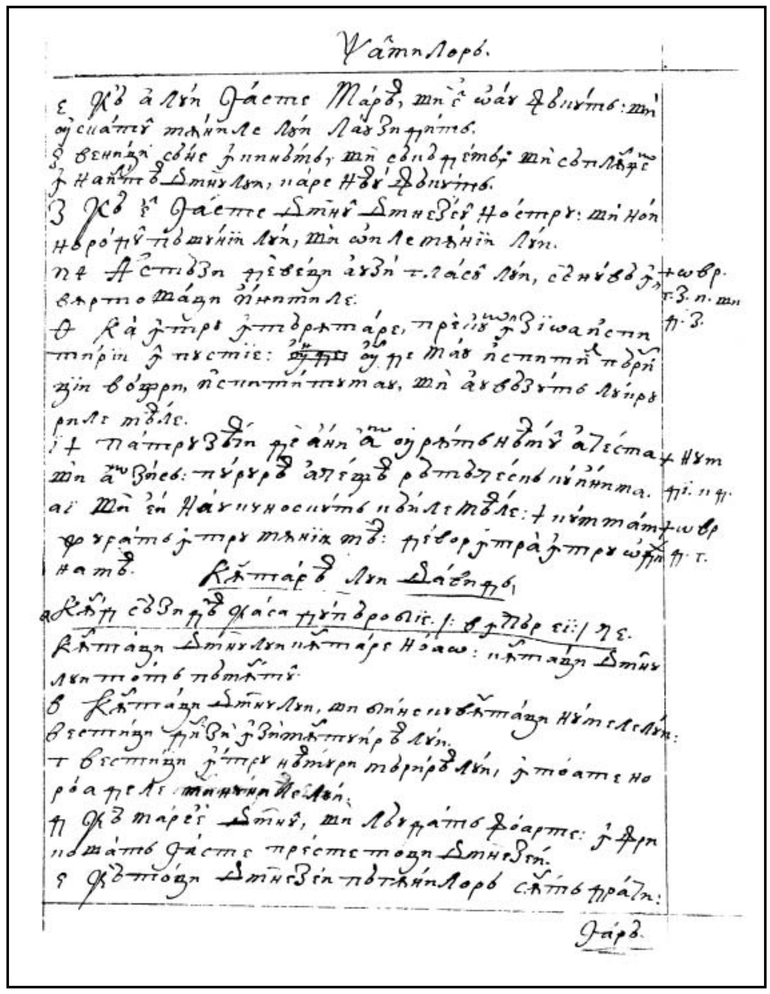
125v

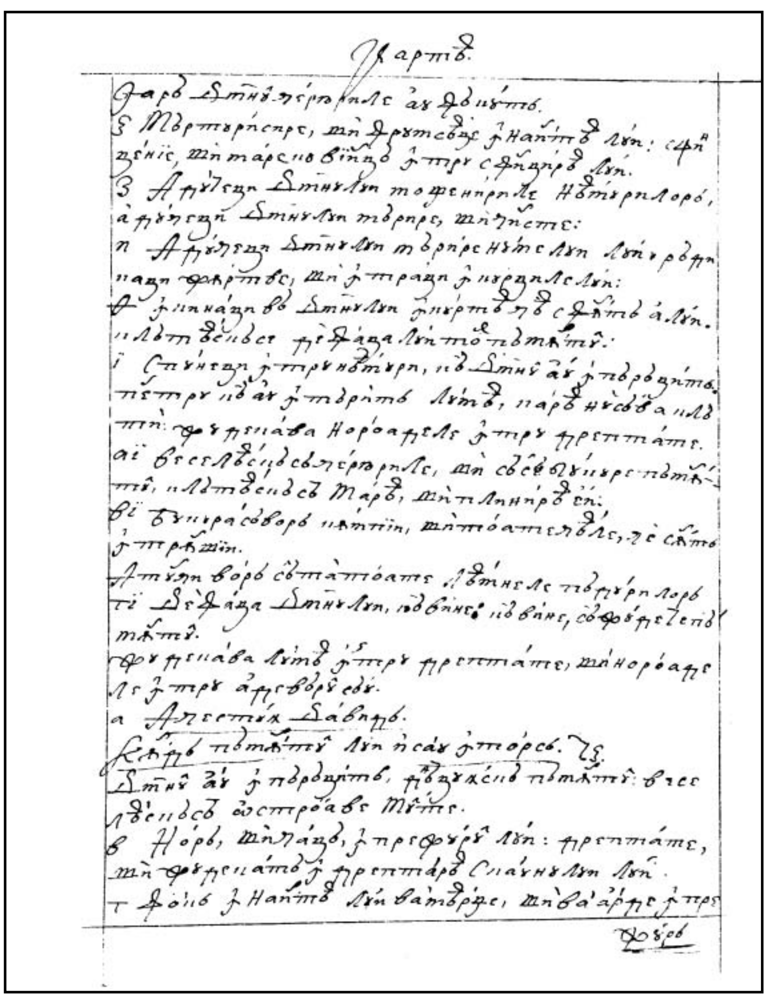
126r

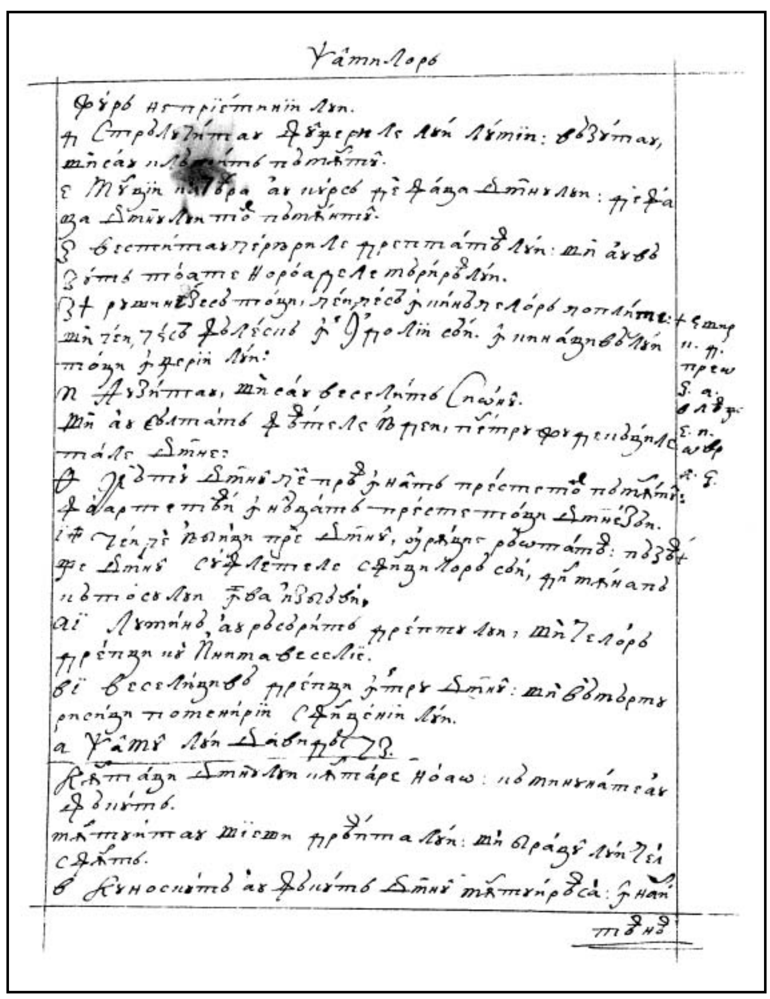
126v

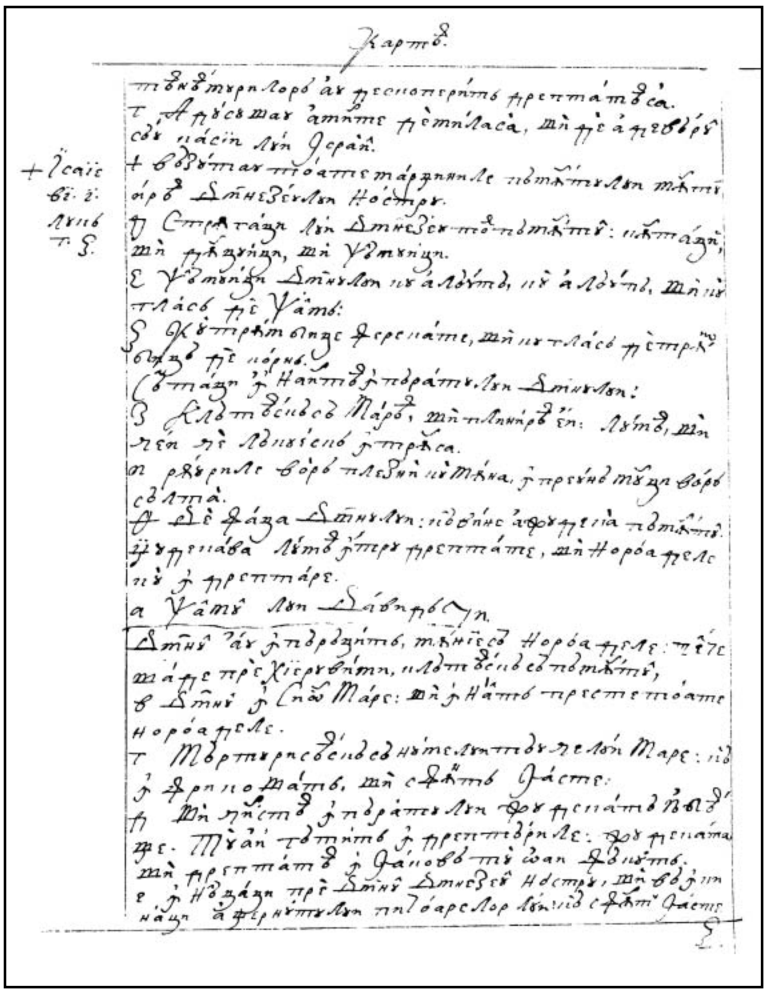
127r

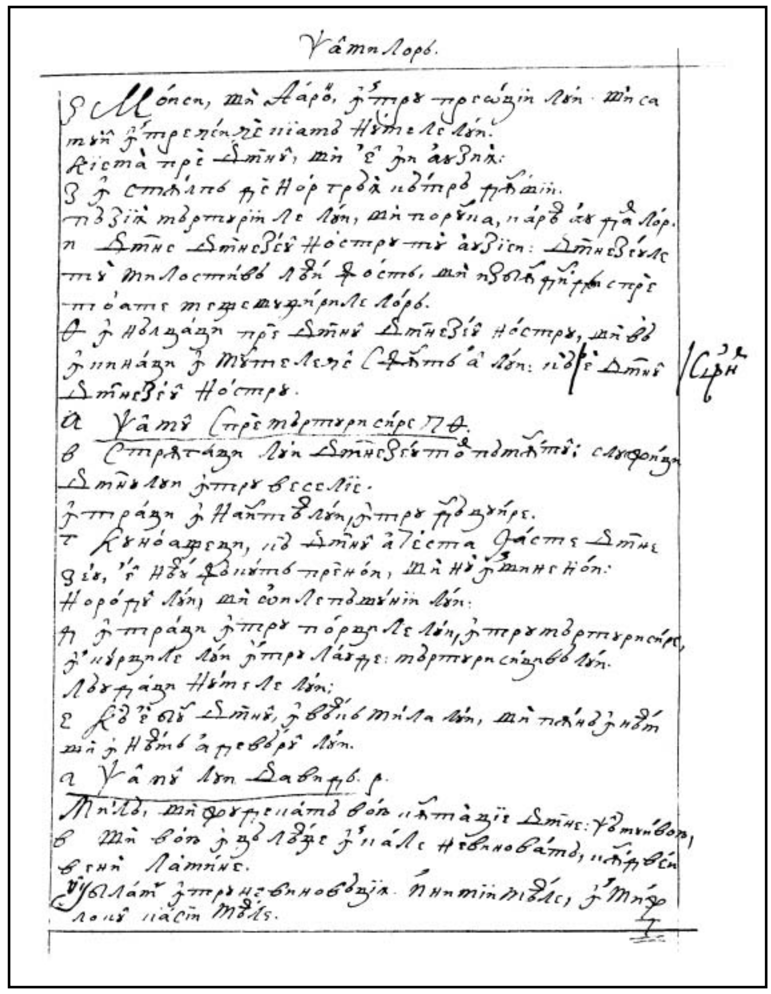
127v

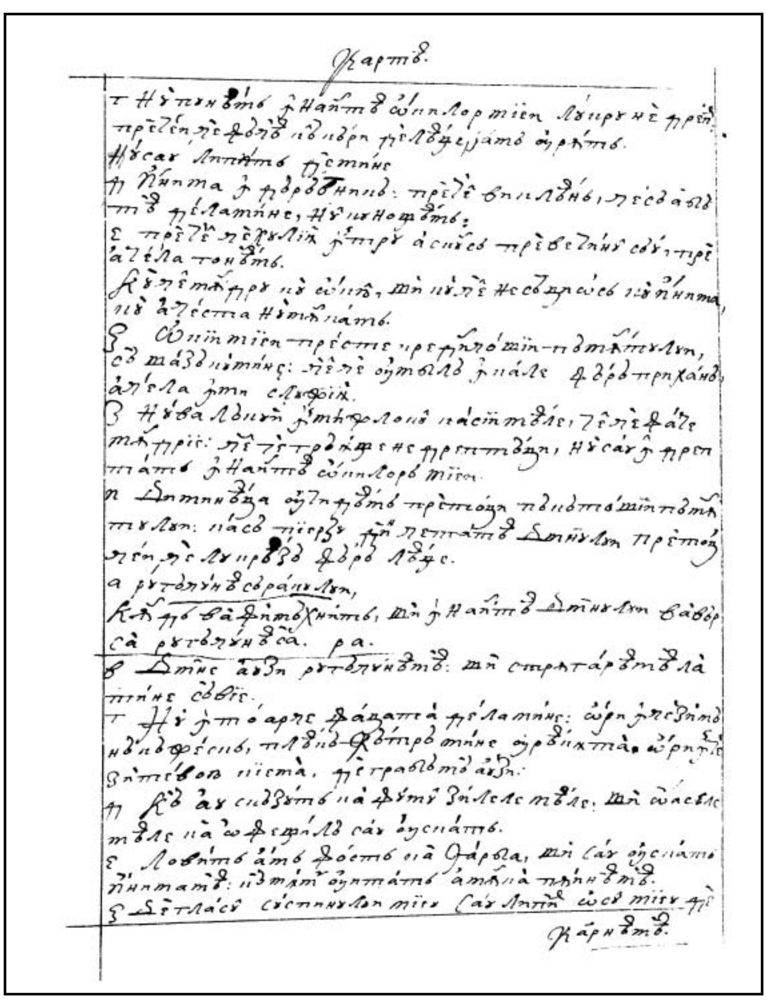
128r

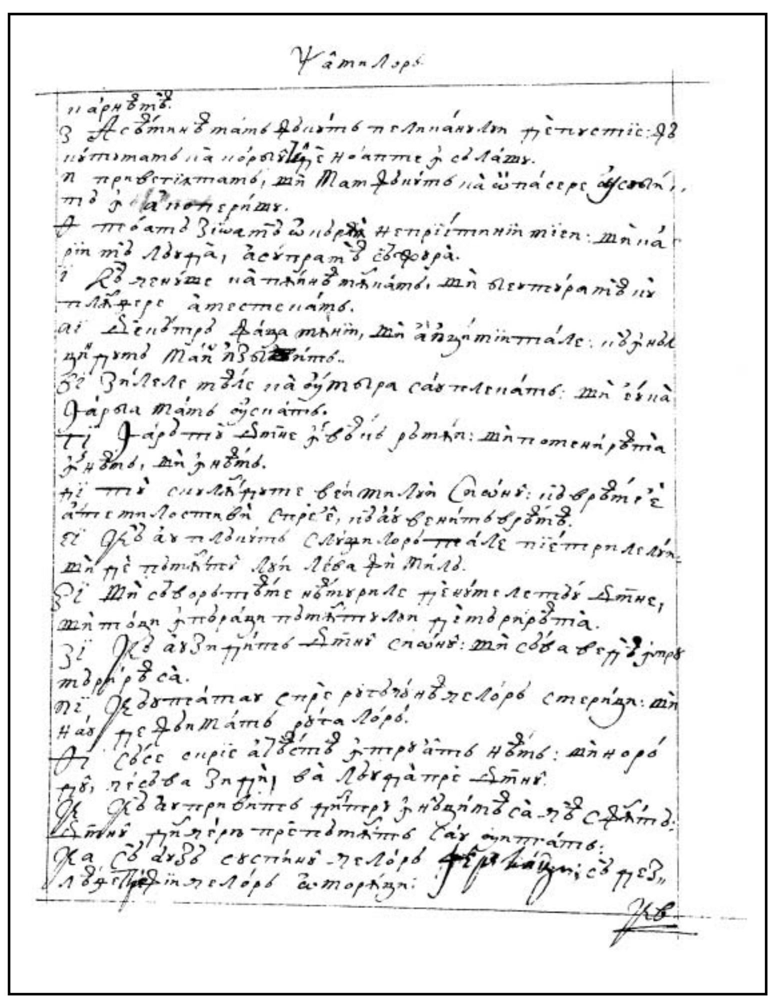
128v

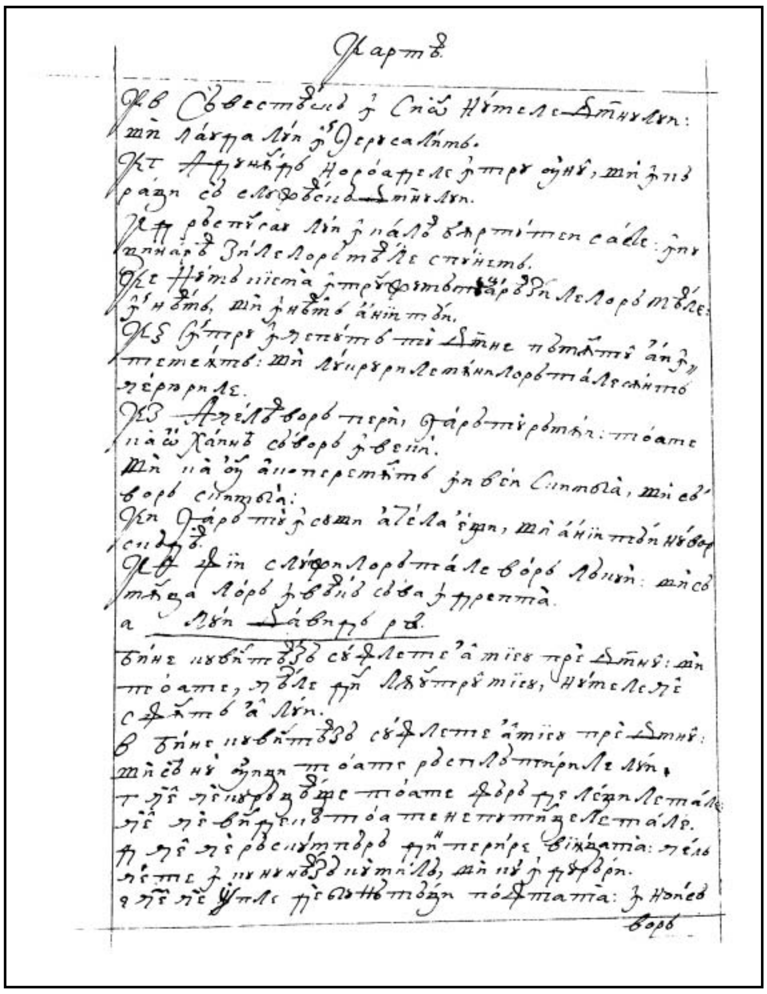
129r

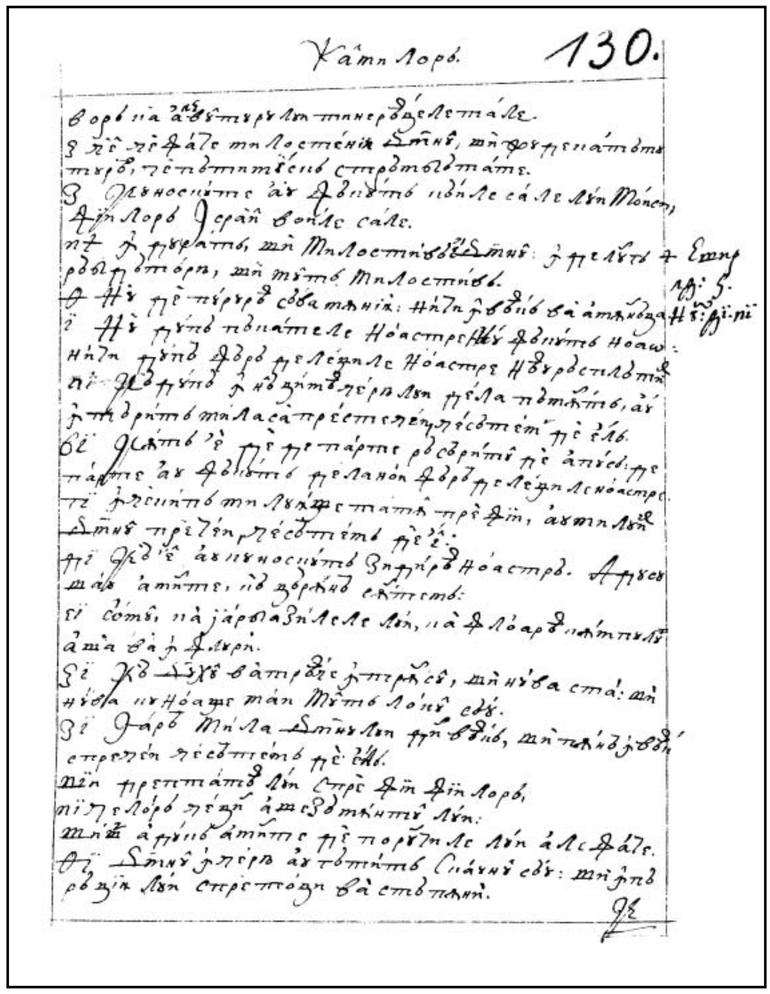
129v

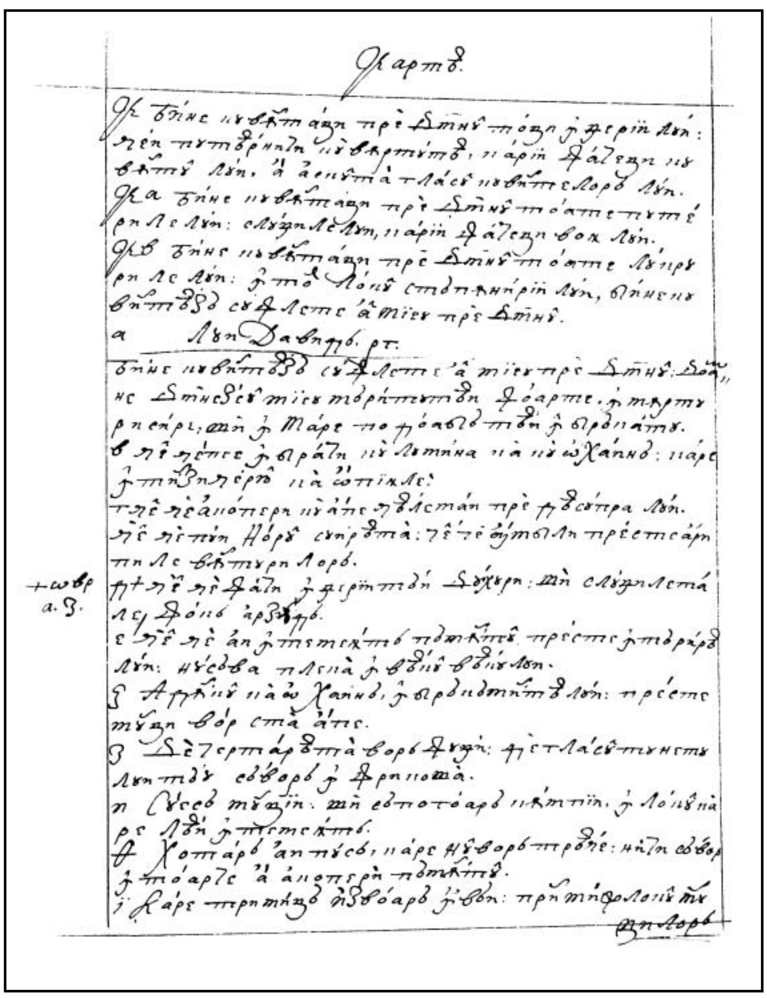
130r

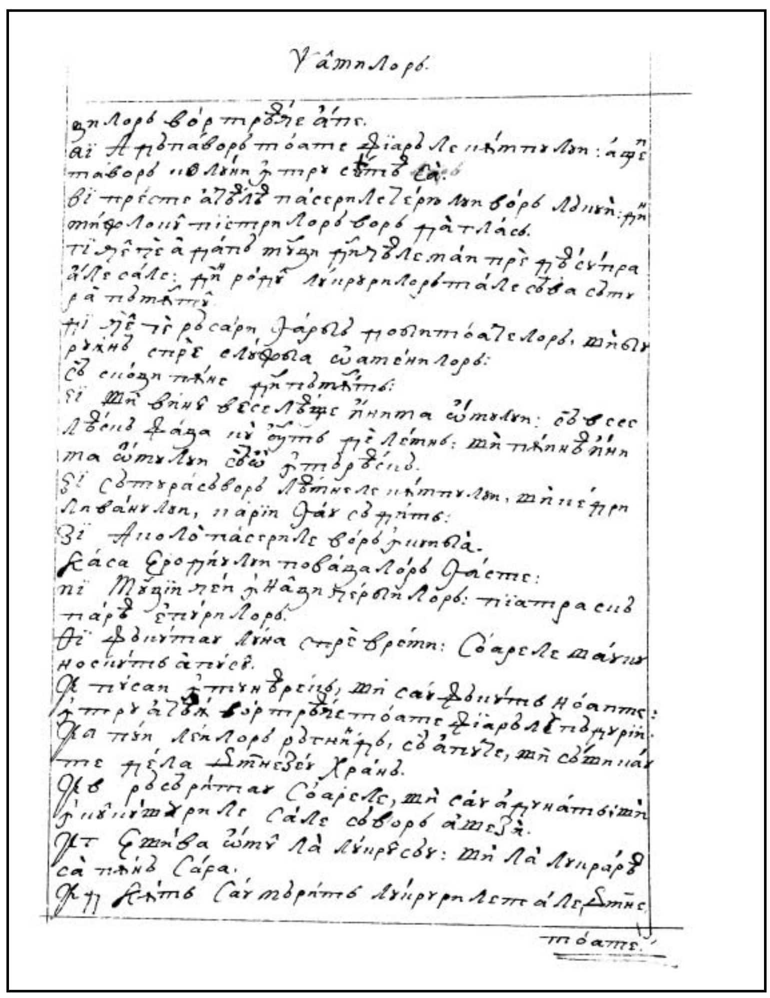
130v

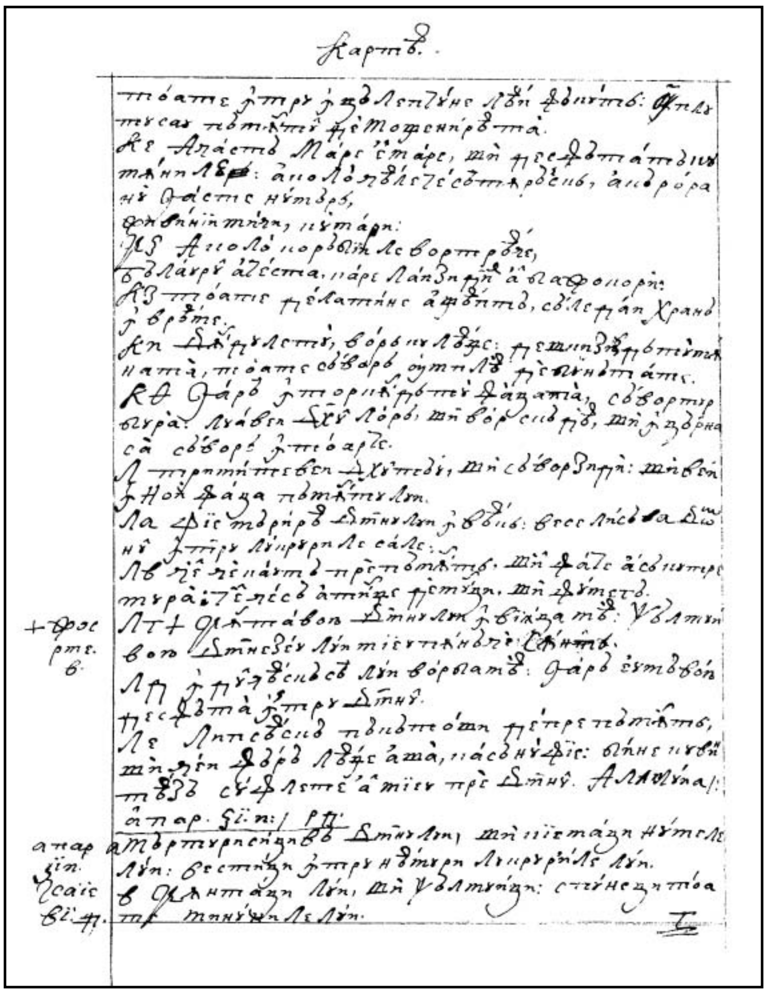
131r

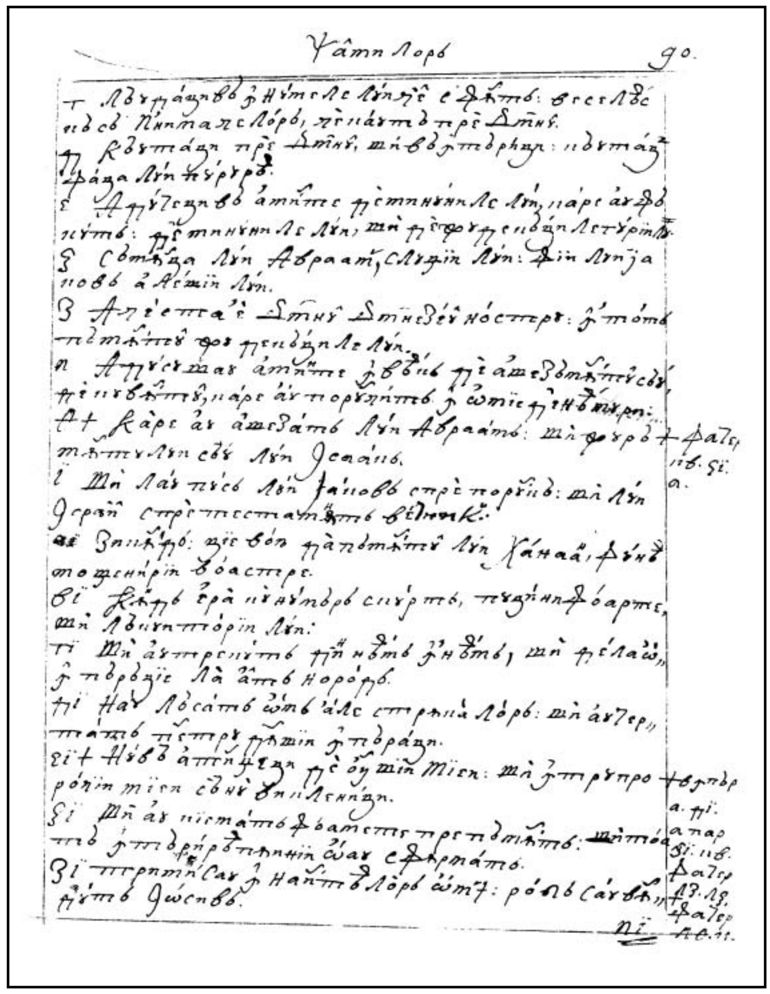
131v

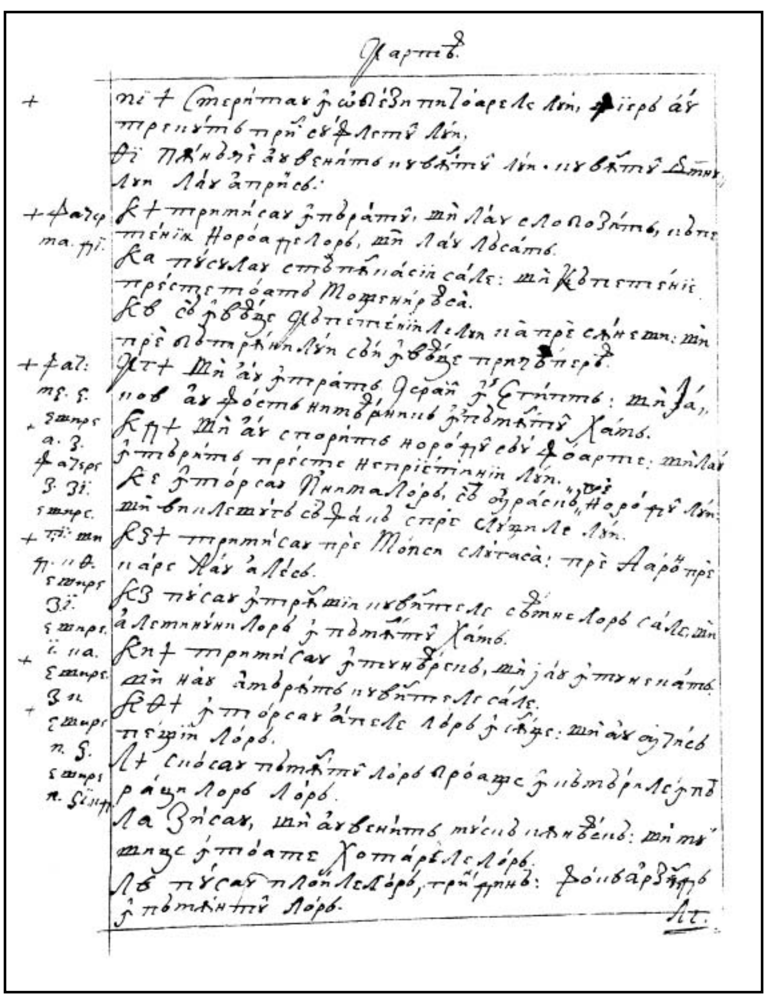
132r

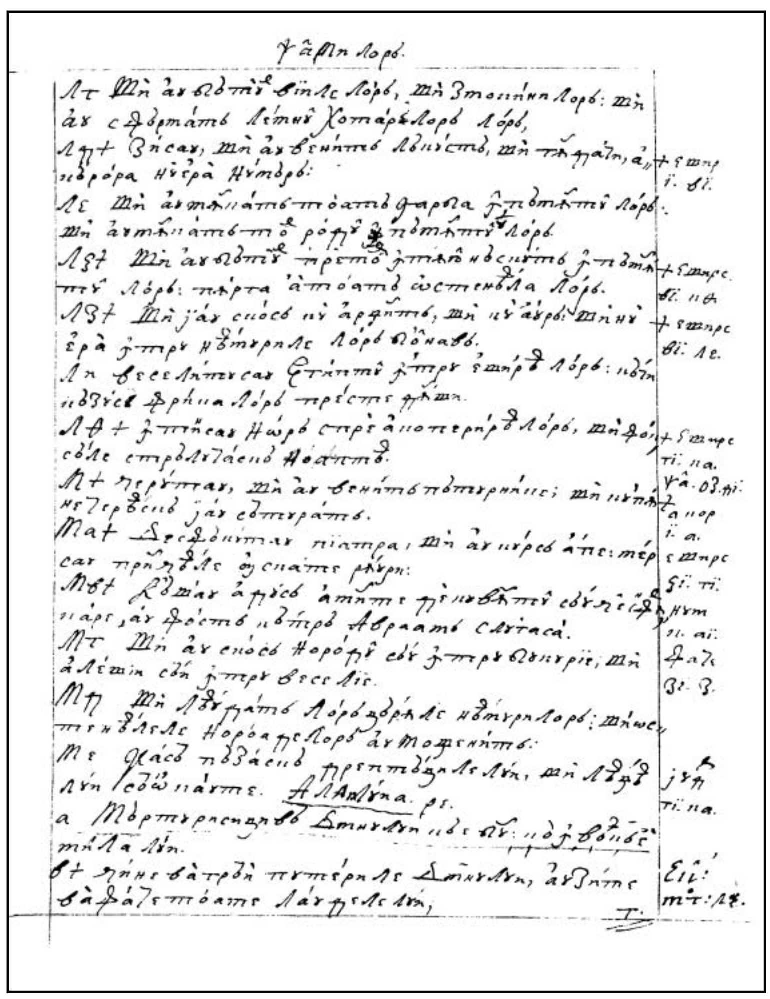
132v

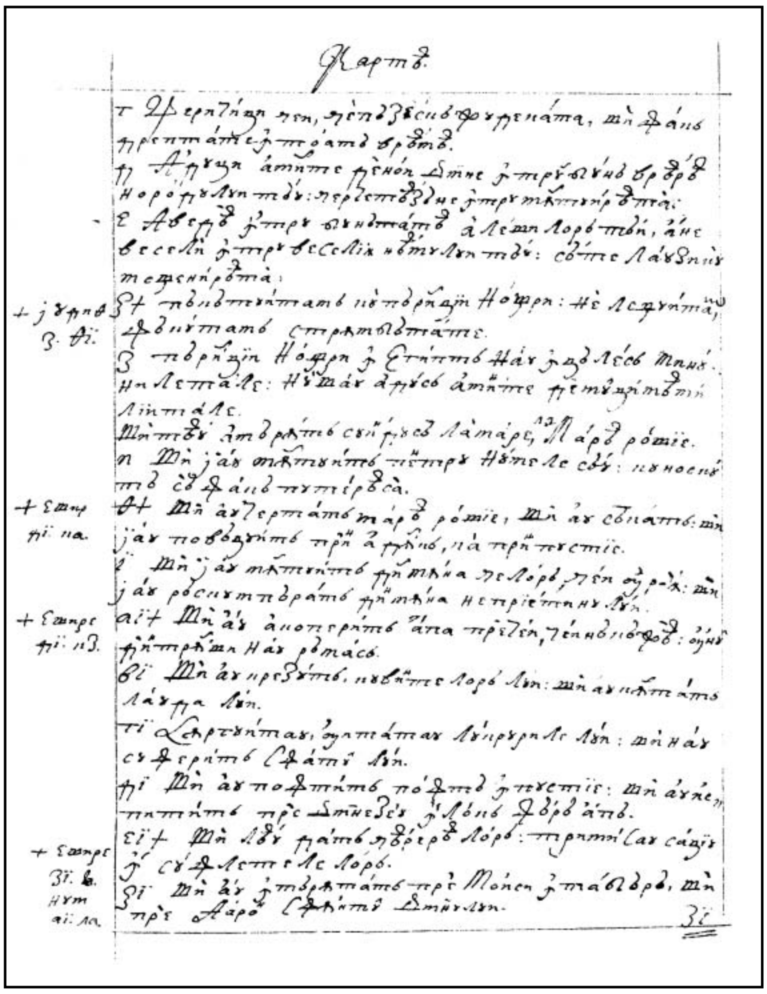
133r

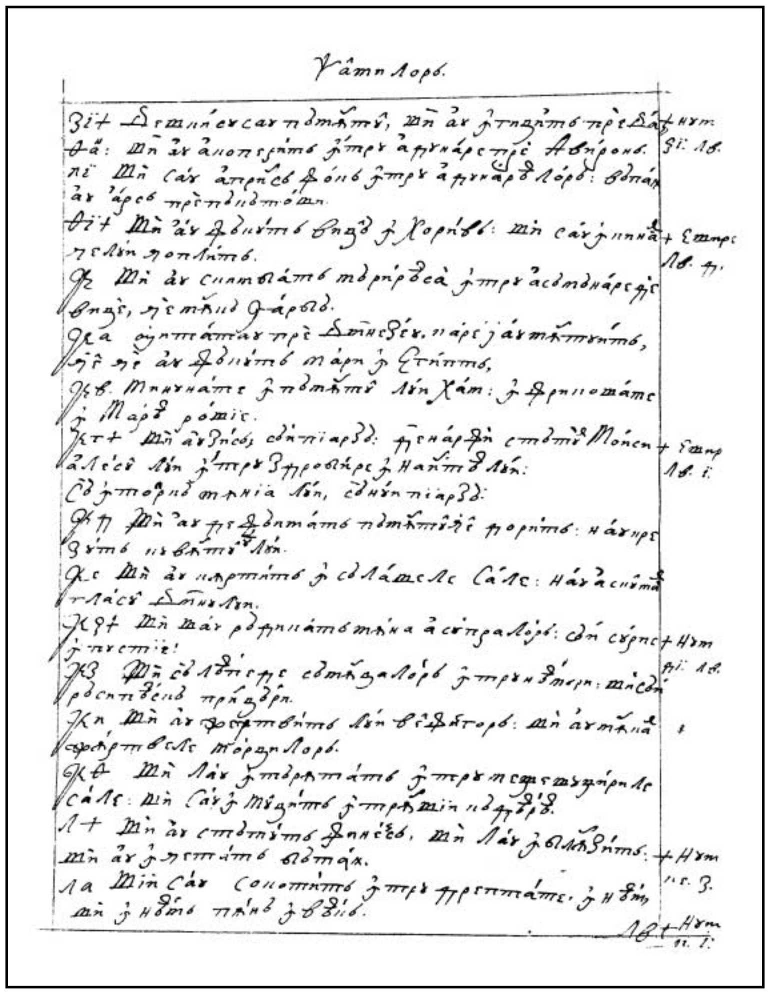
133v

134r

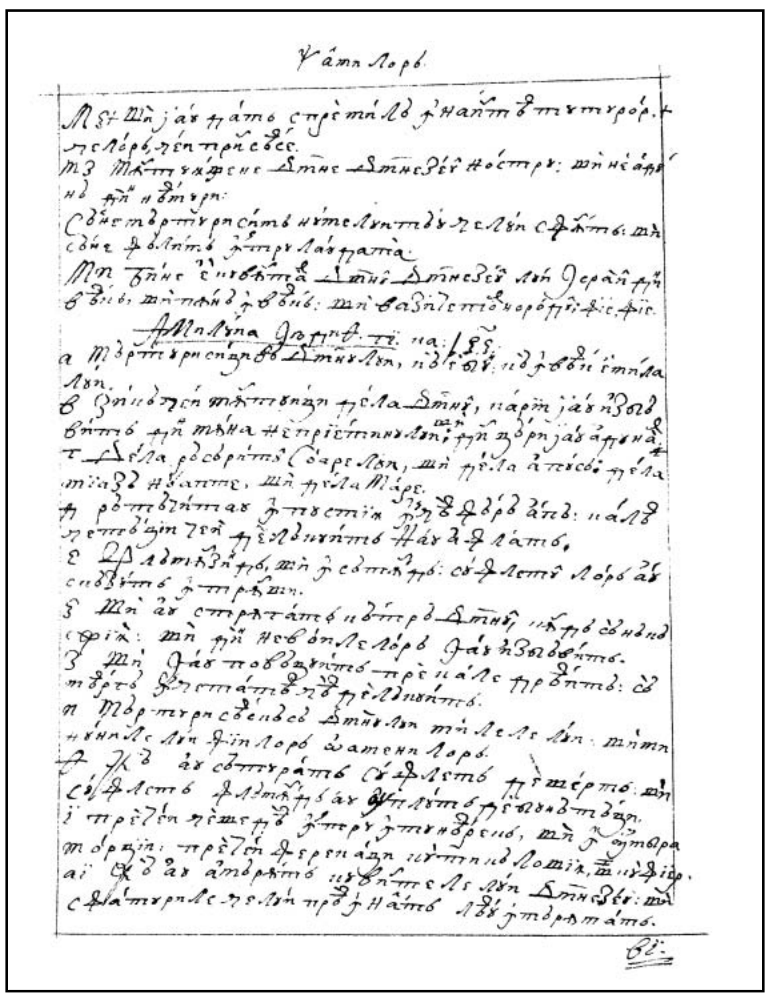
134v

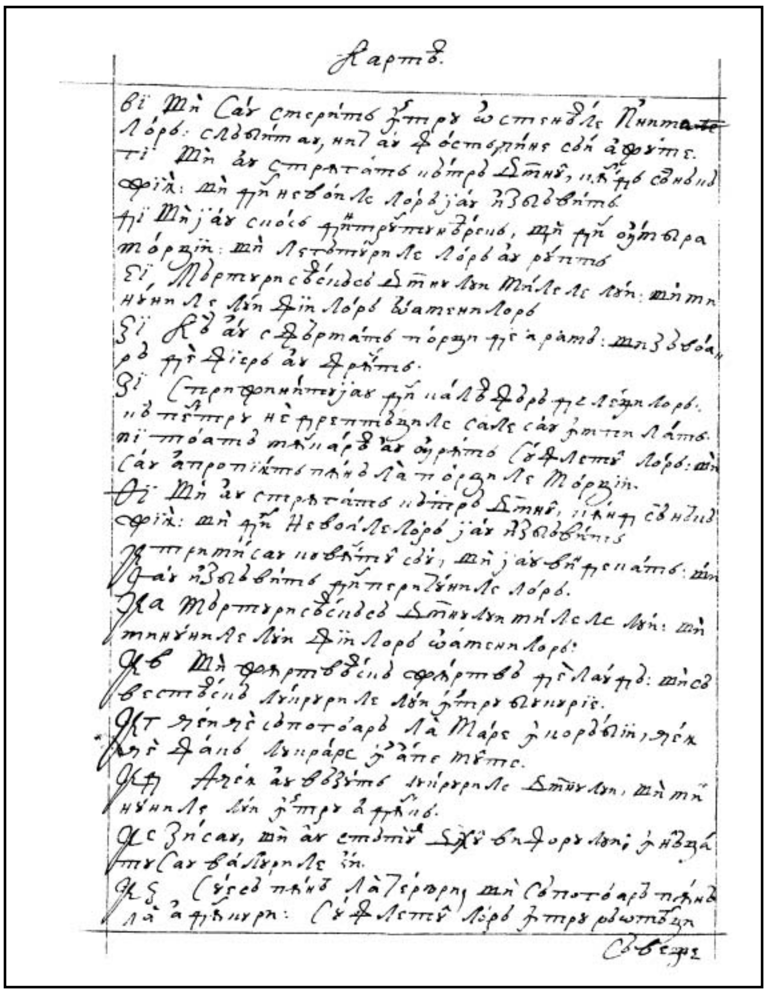
135r

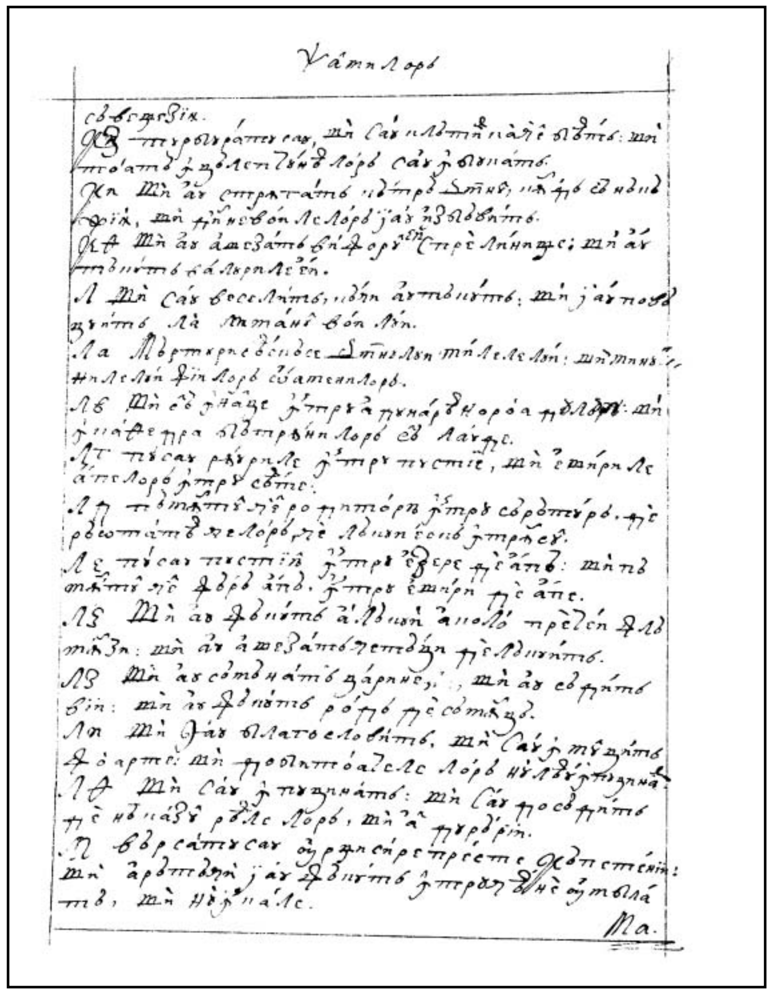
135v

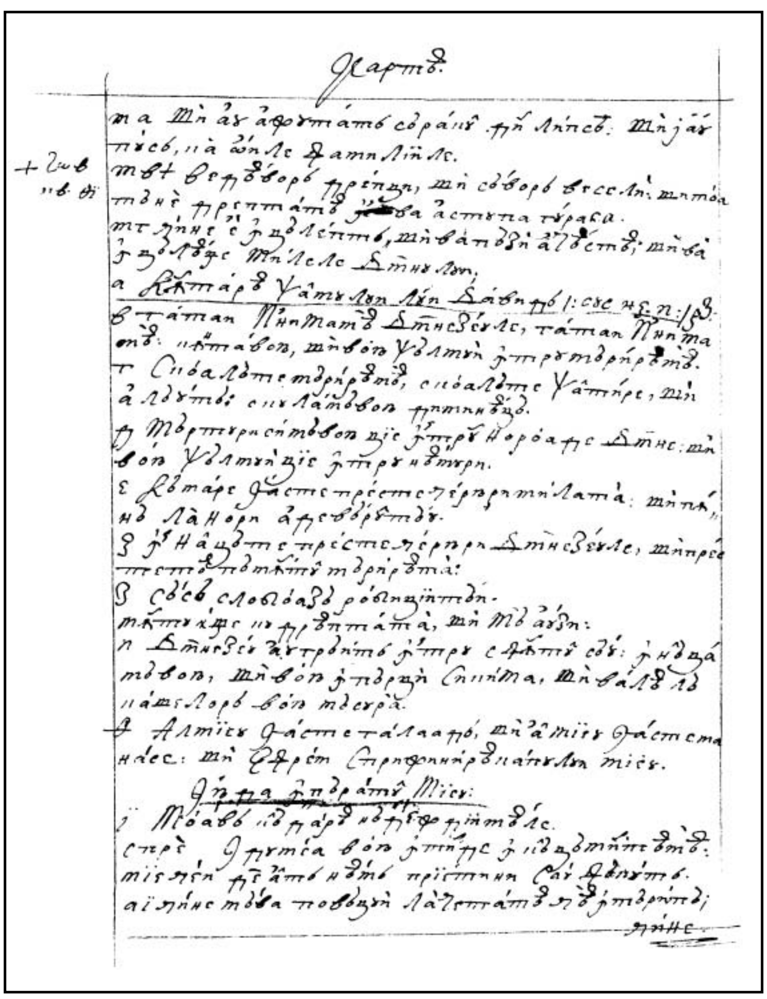
136r

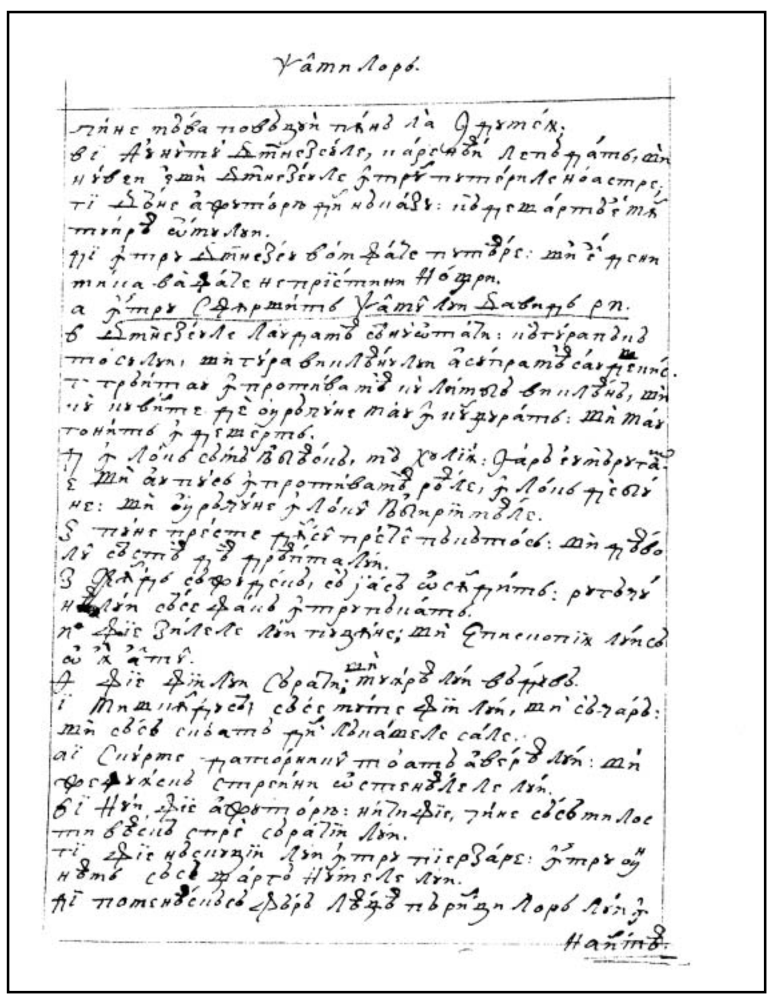
136v

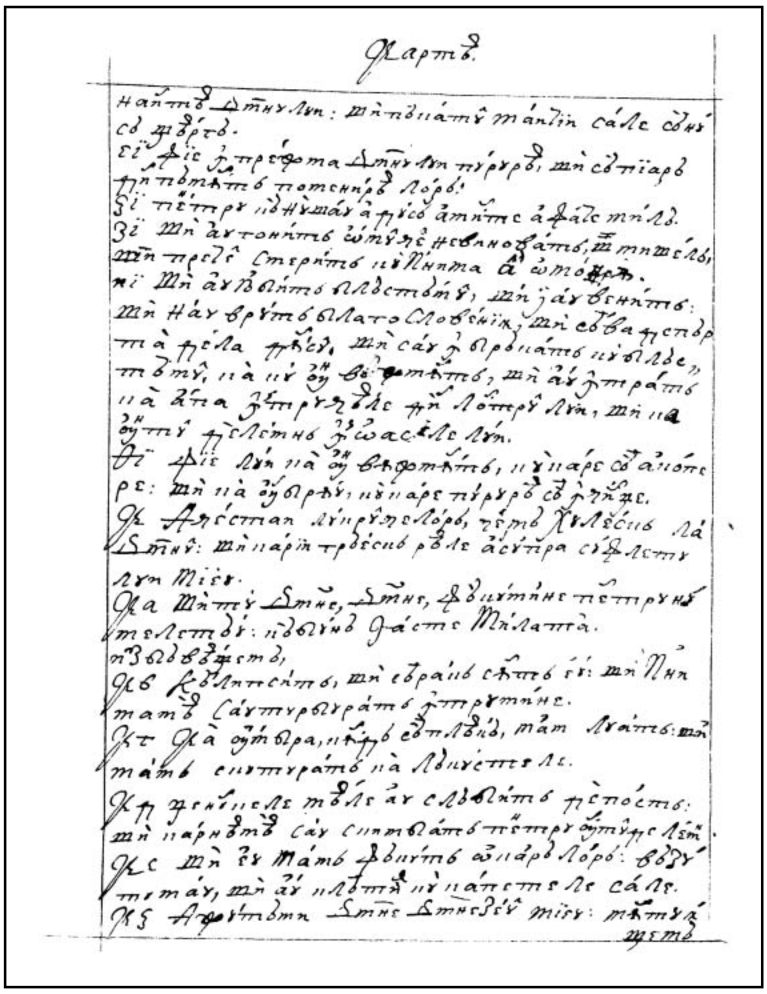
137r

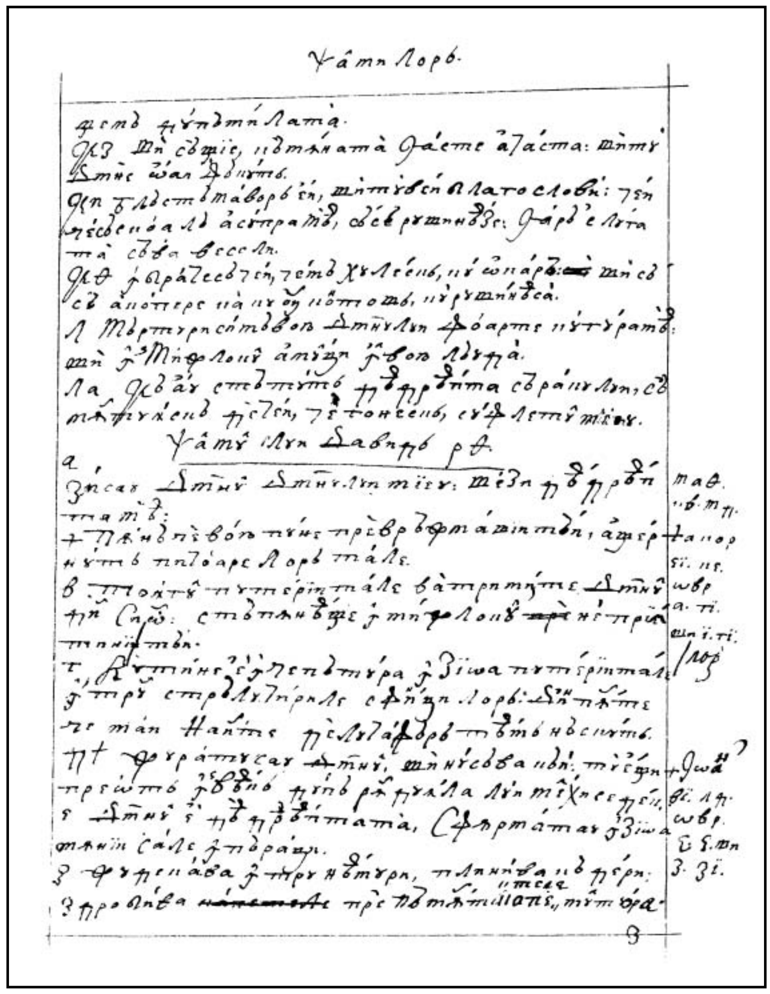
137v

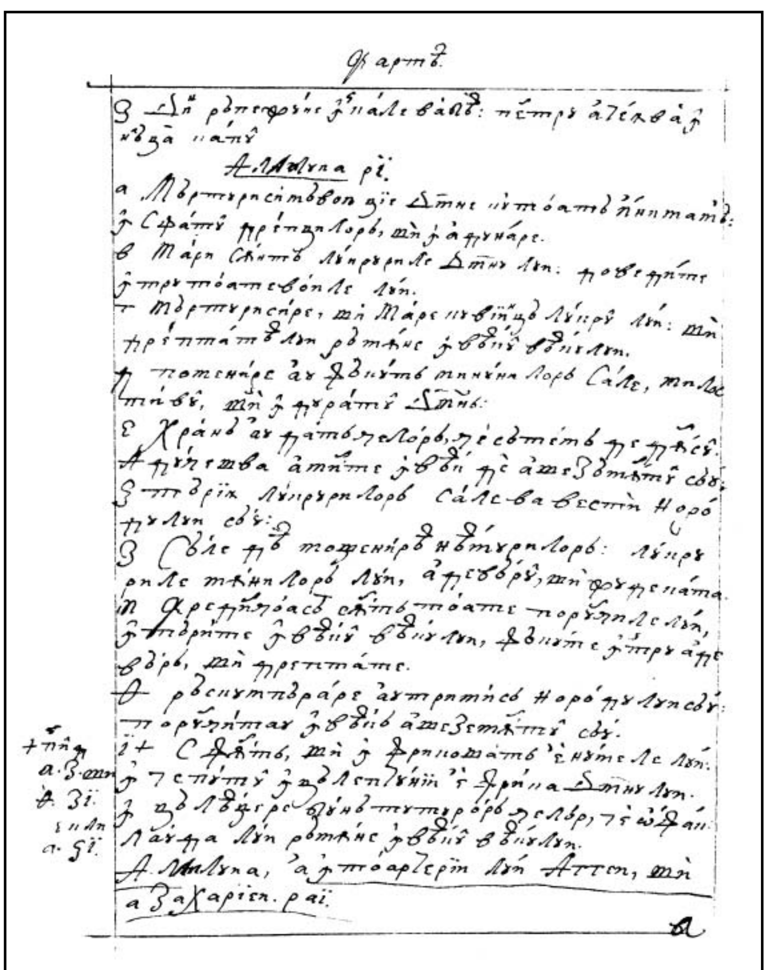
138r

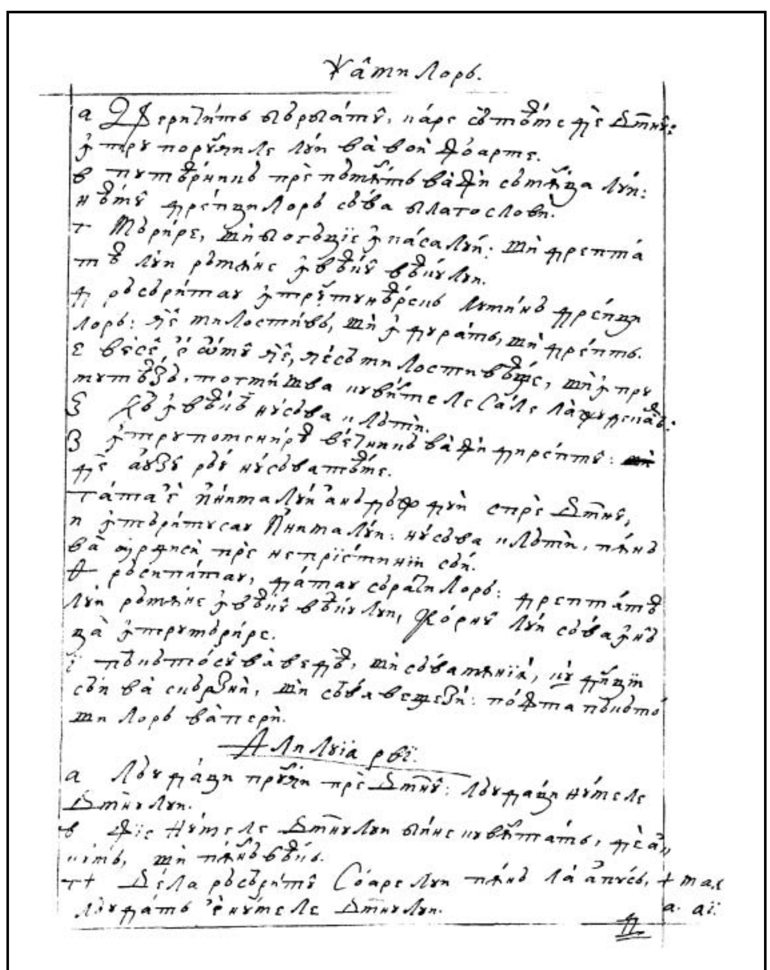
138v

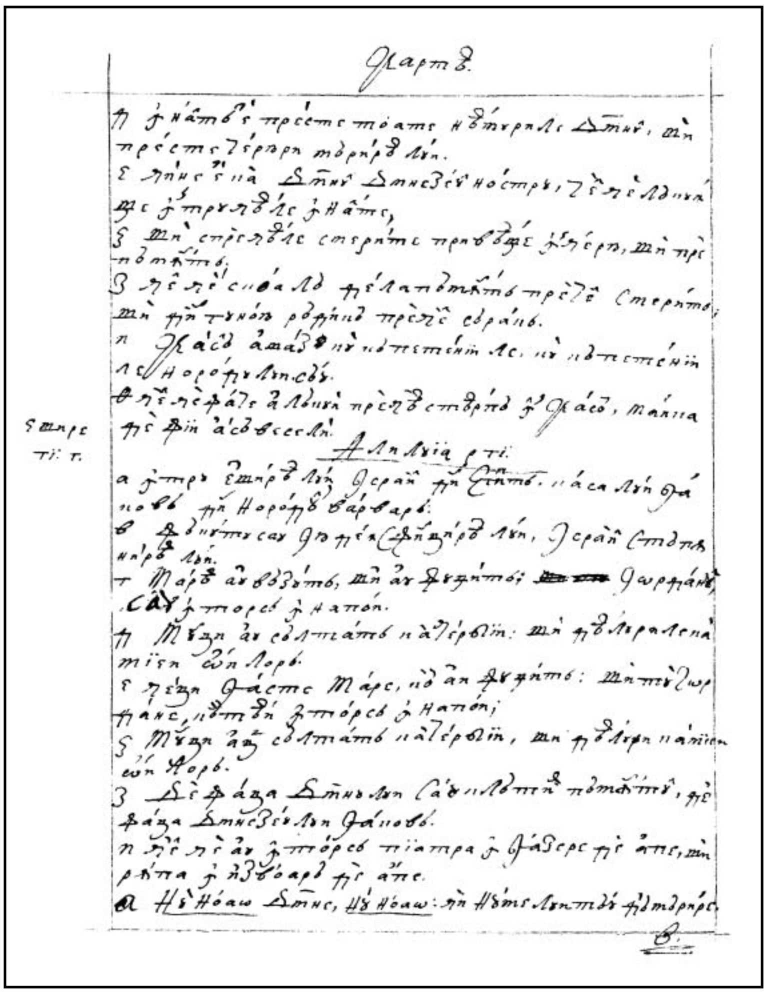
139r

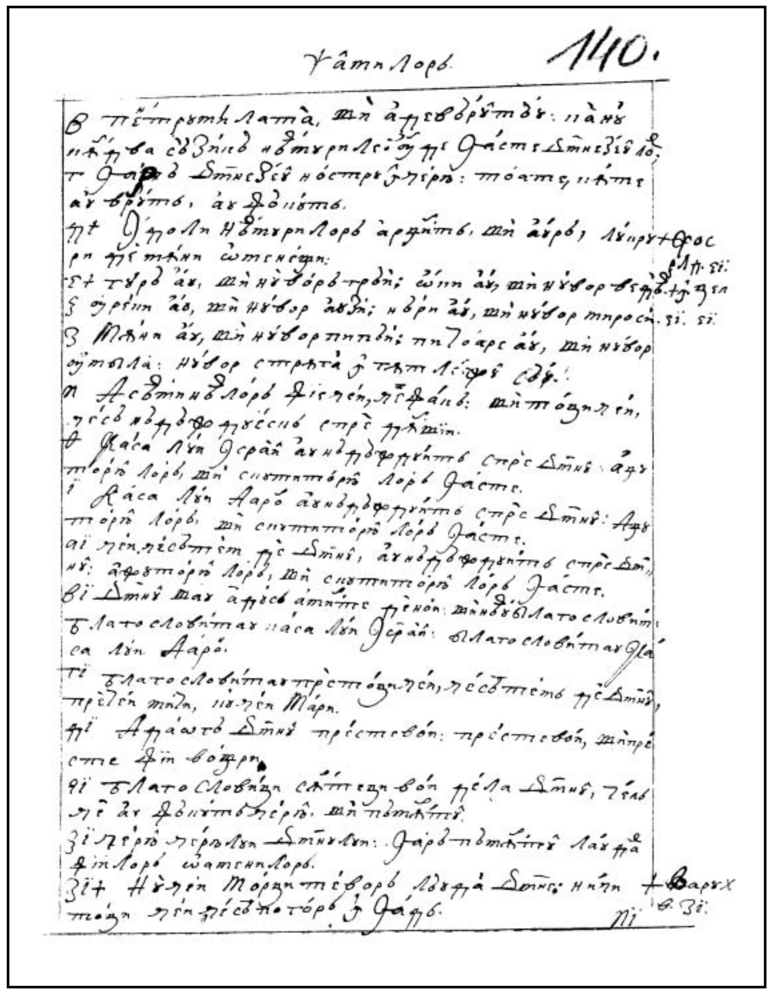
139v

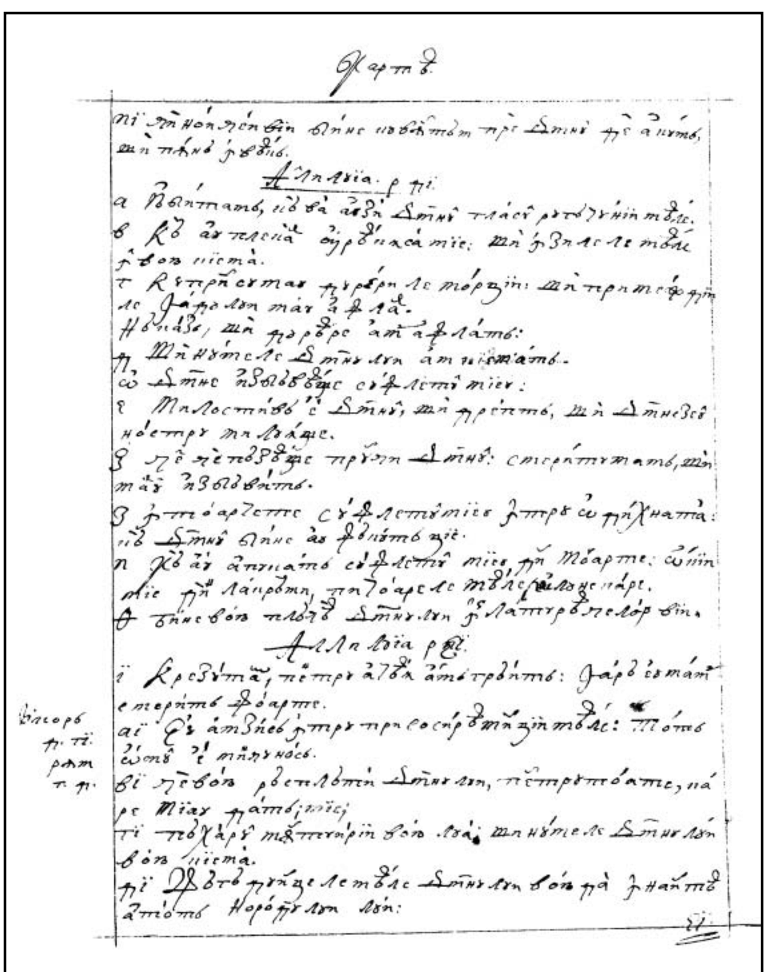
140r

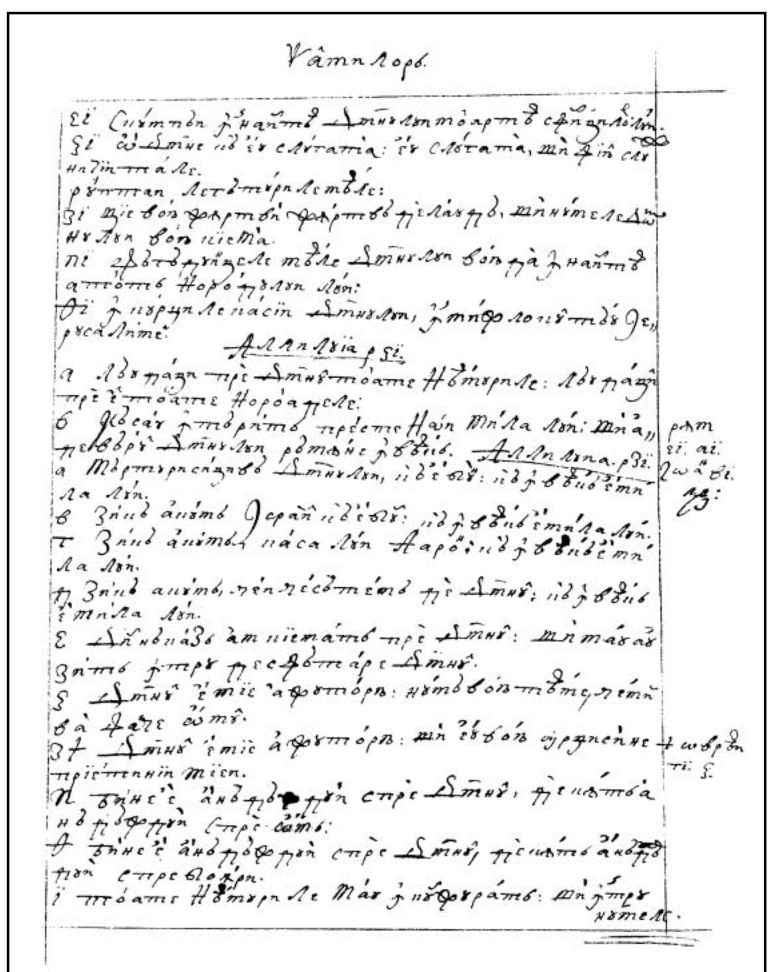
140v

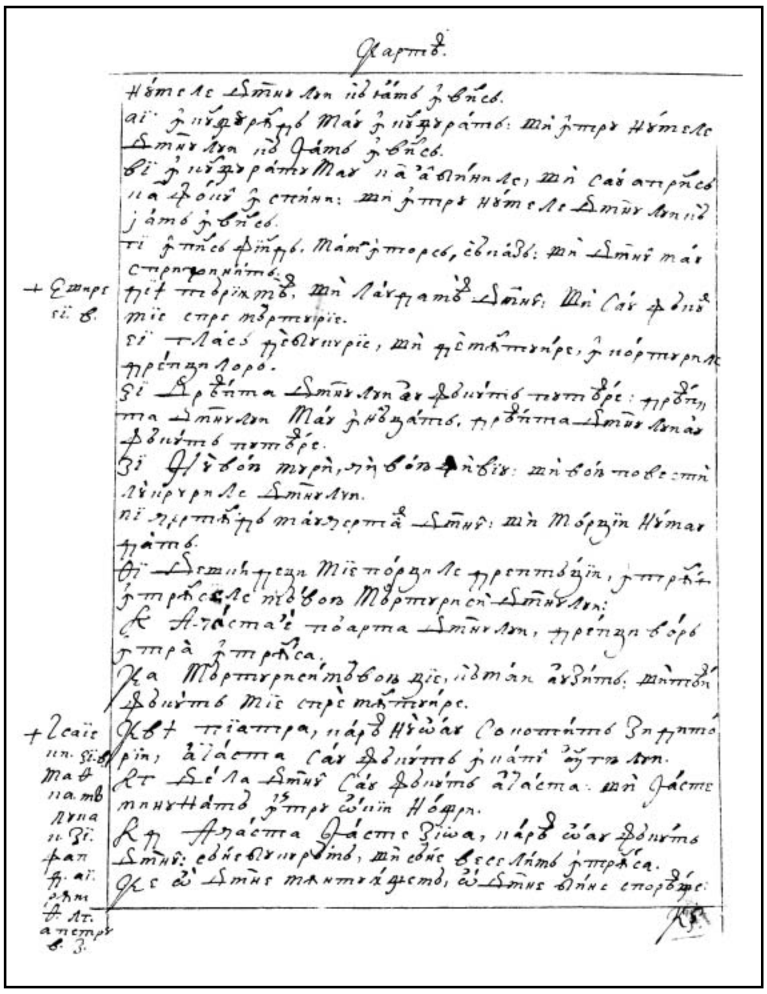
141r

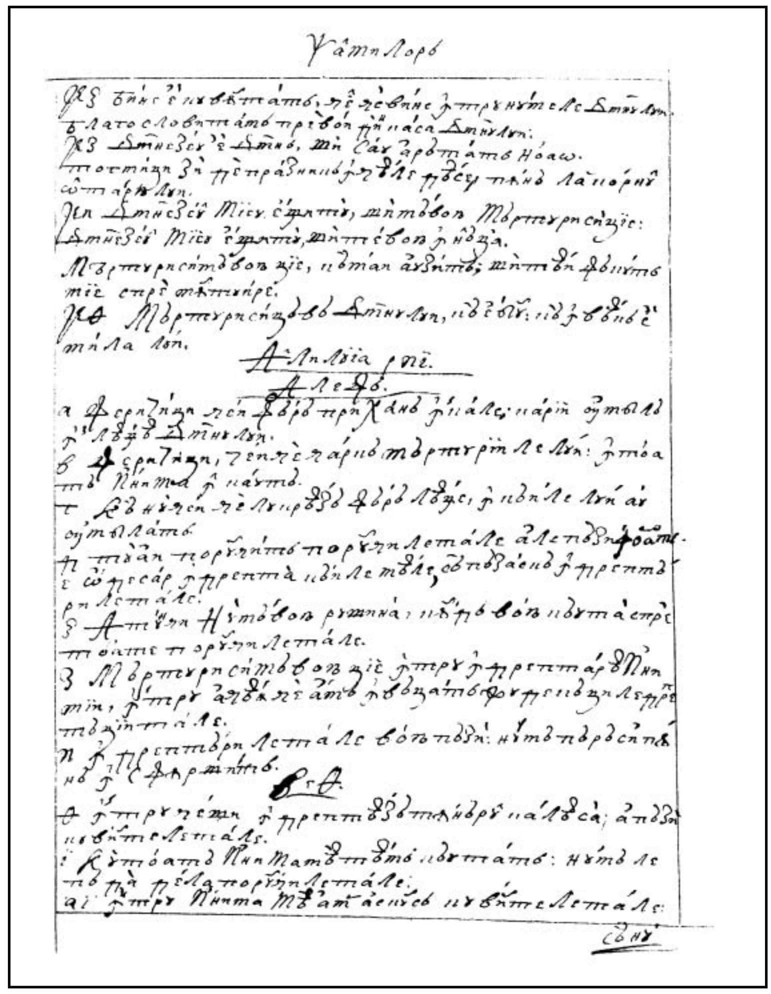
141v

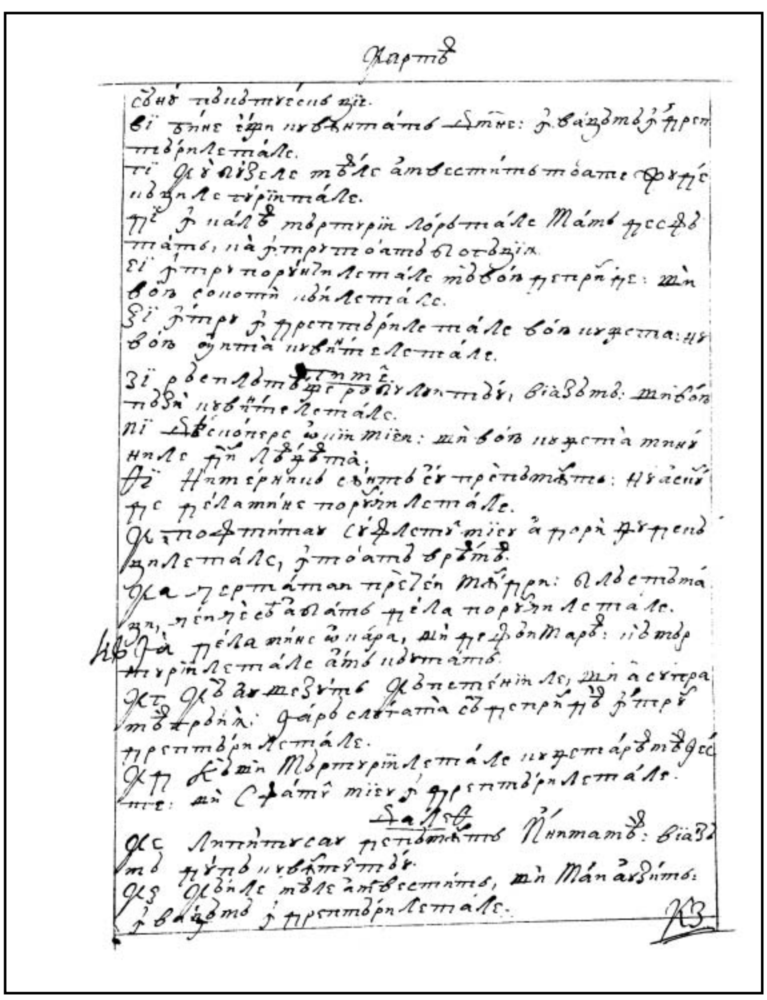
142r

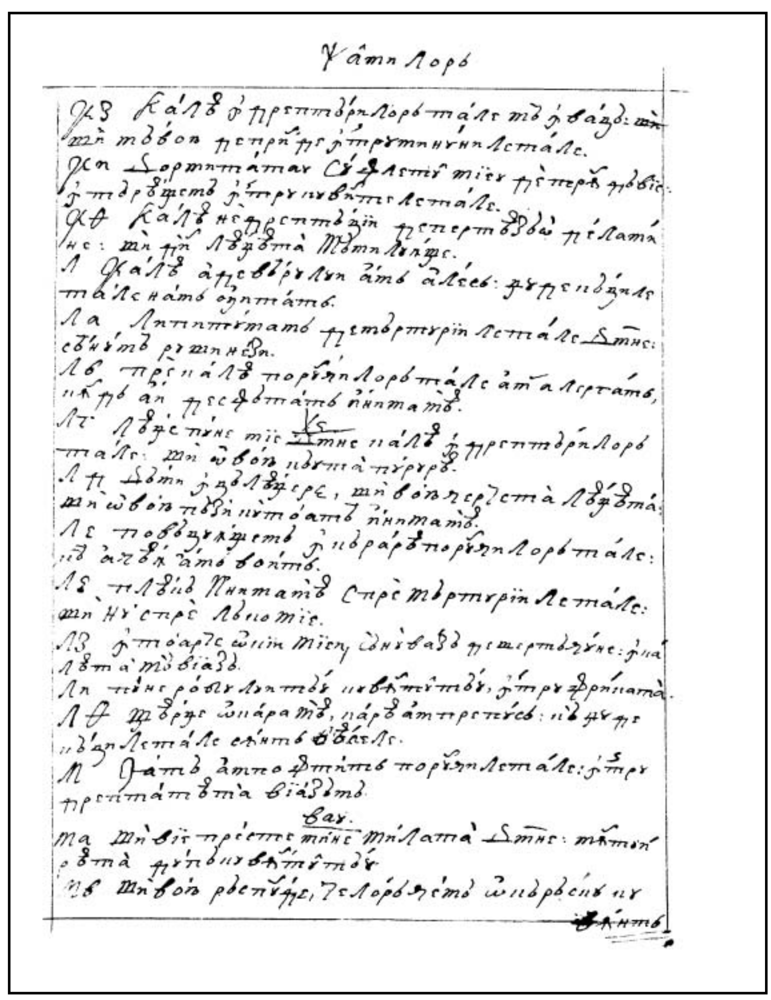
142v

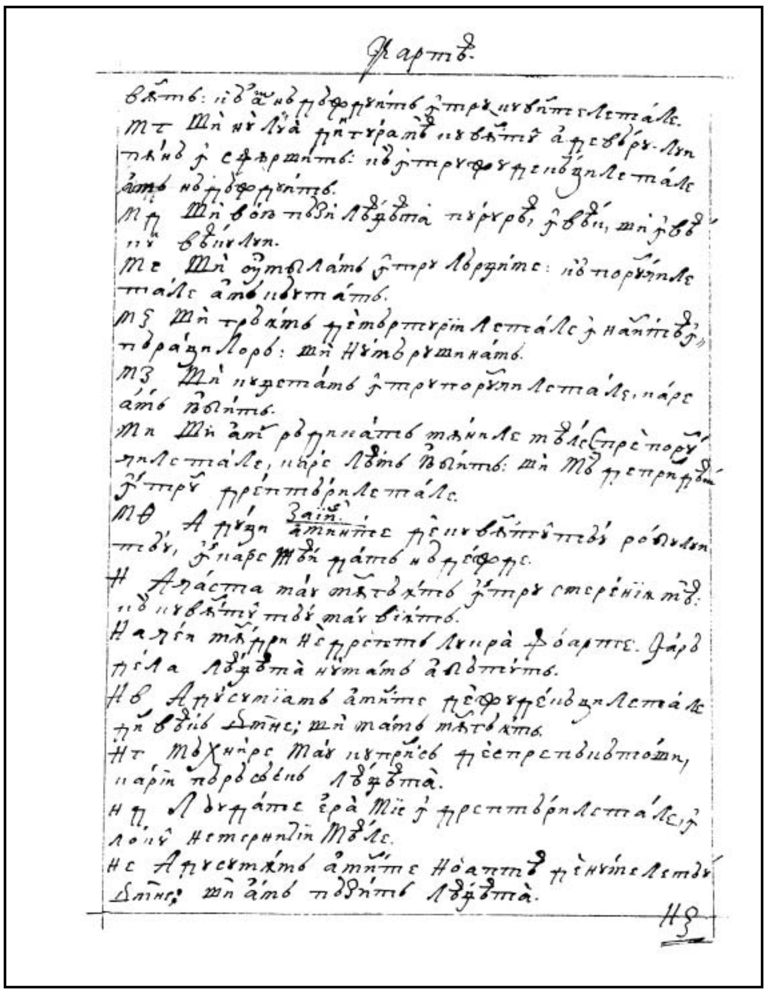
143r

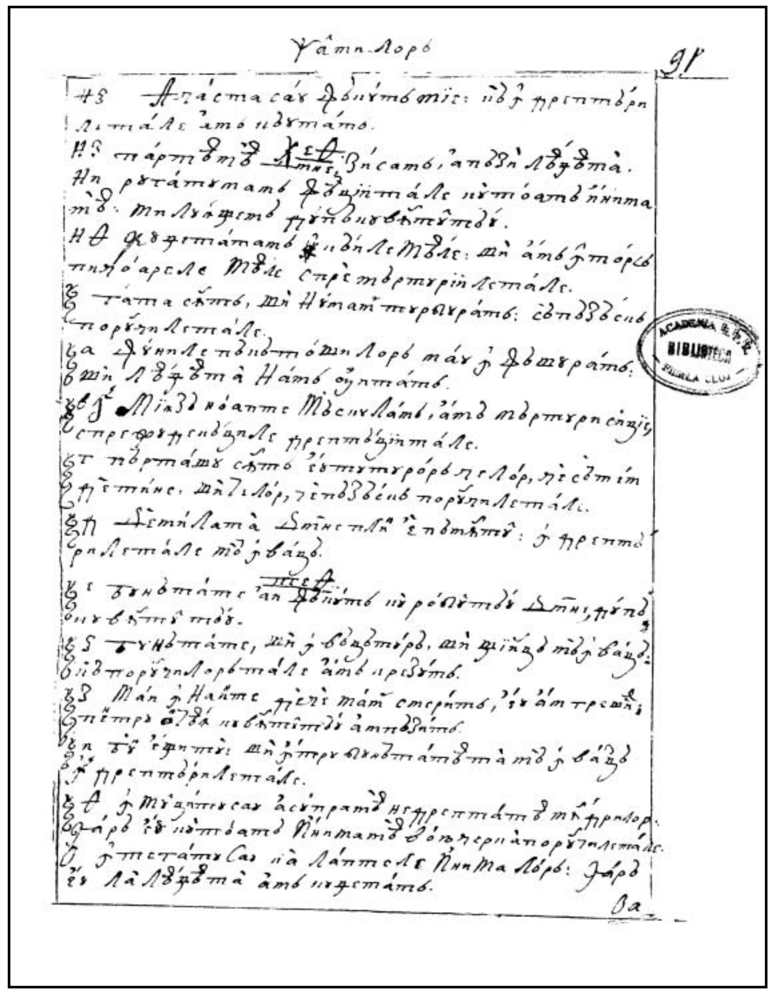

143v

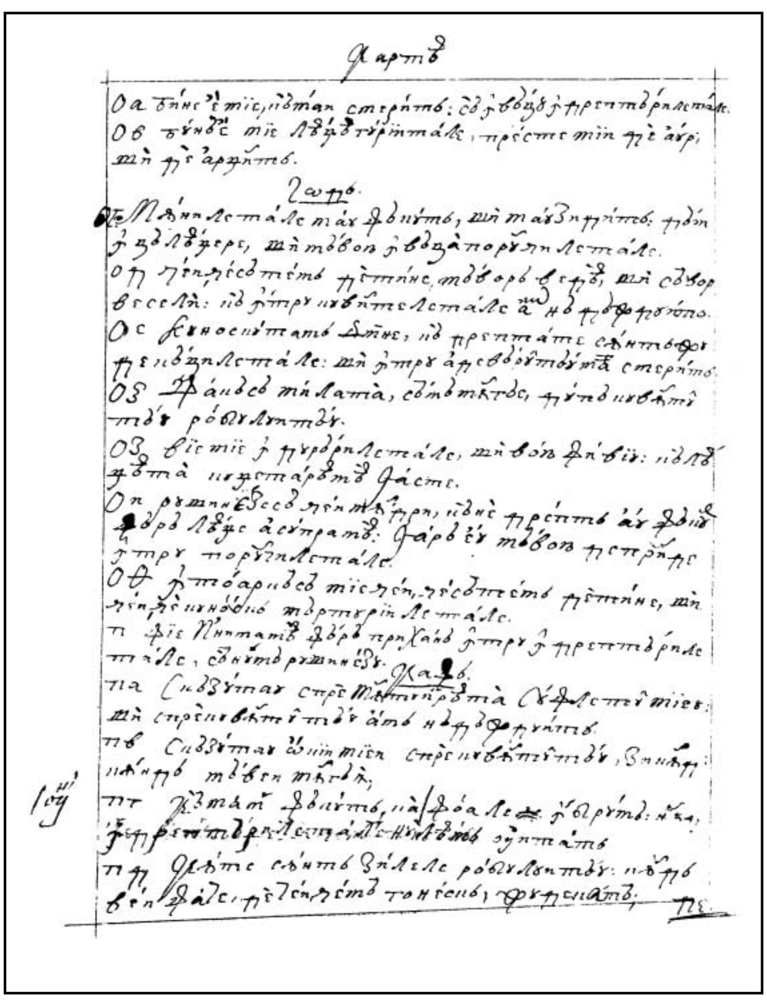
144r

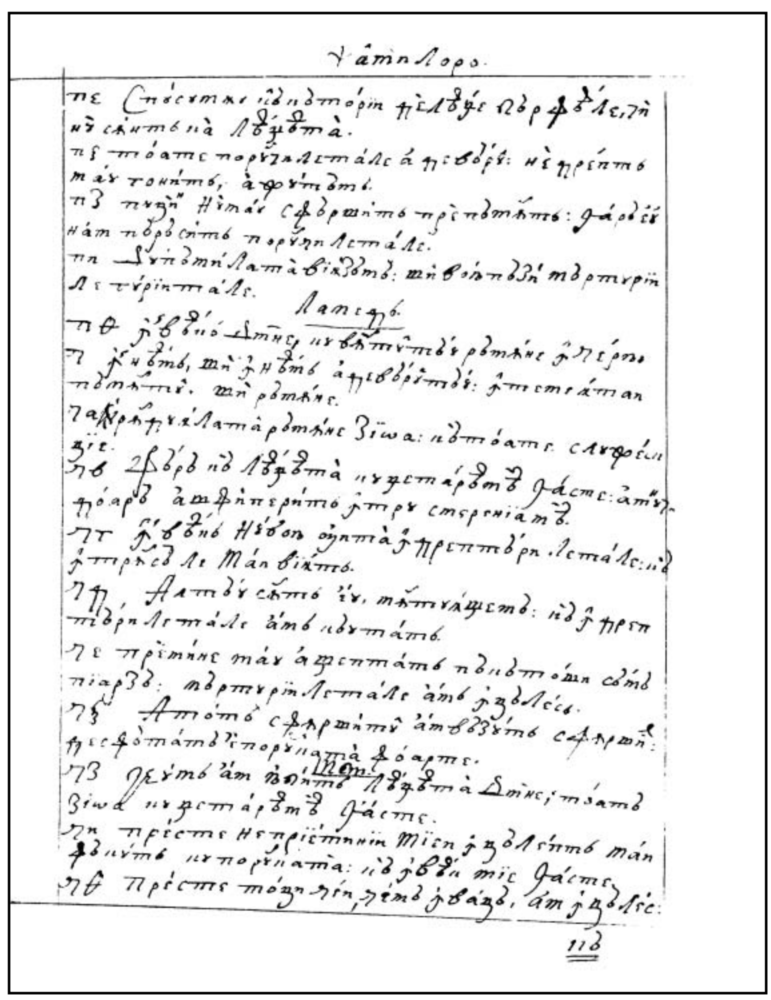

144v

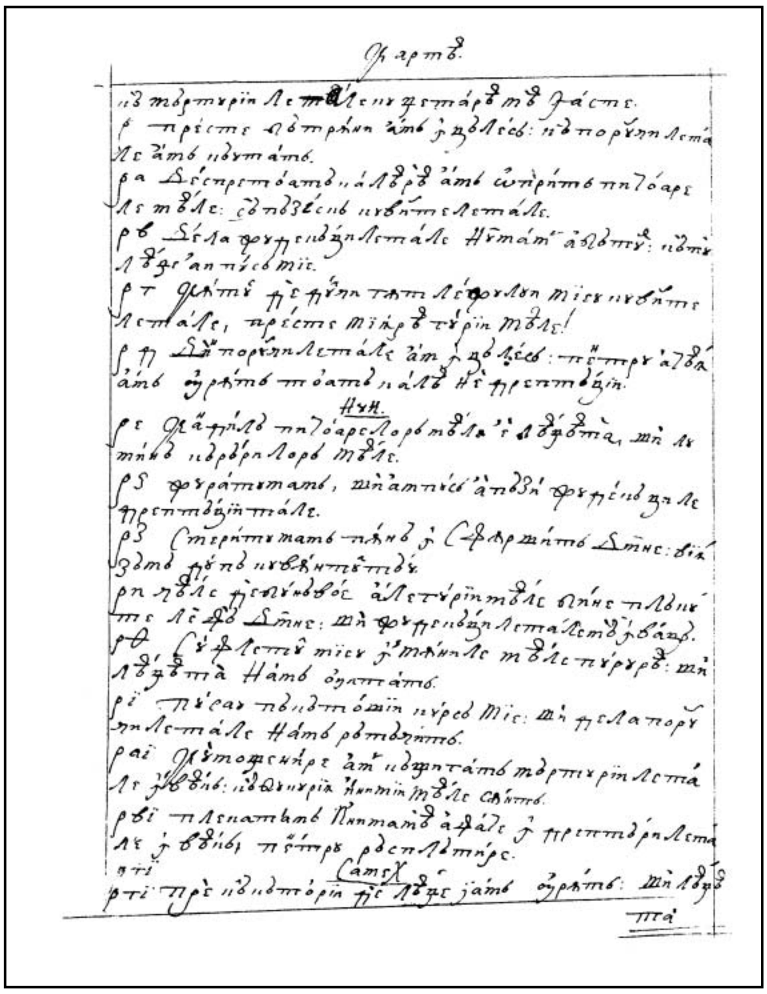
145r

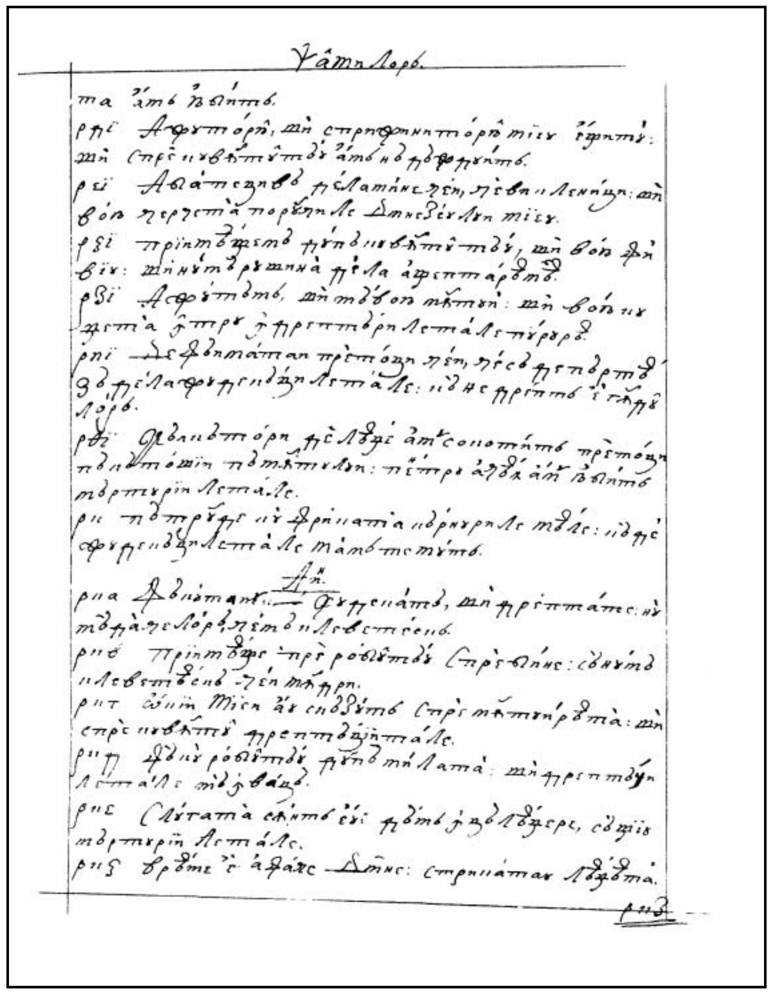

145v

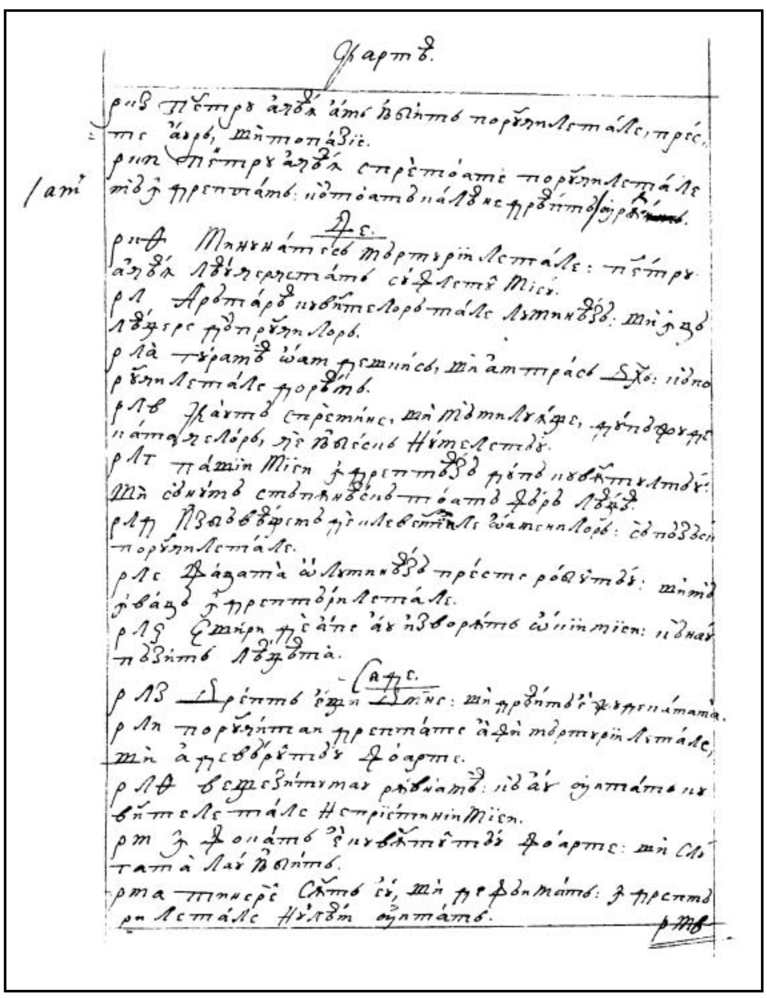
146r

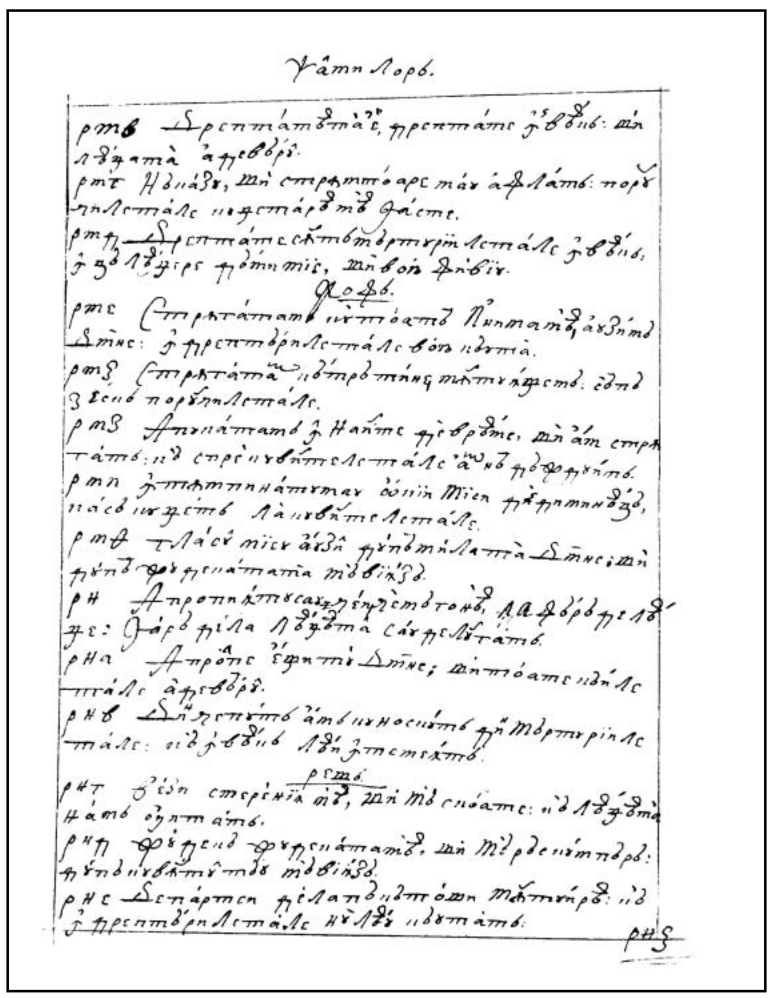
146v

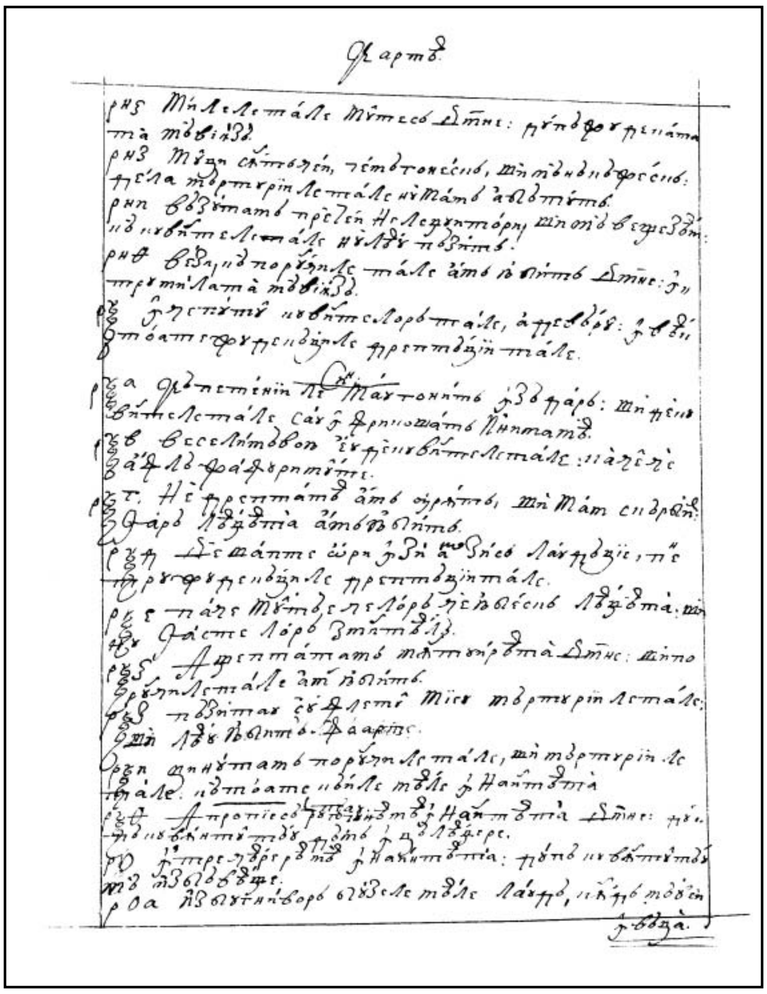
147r

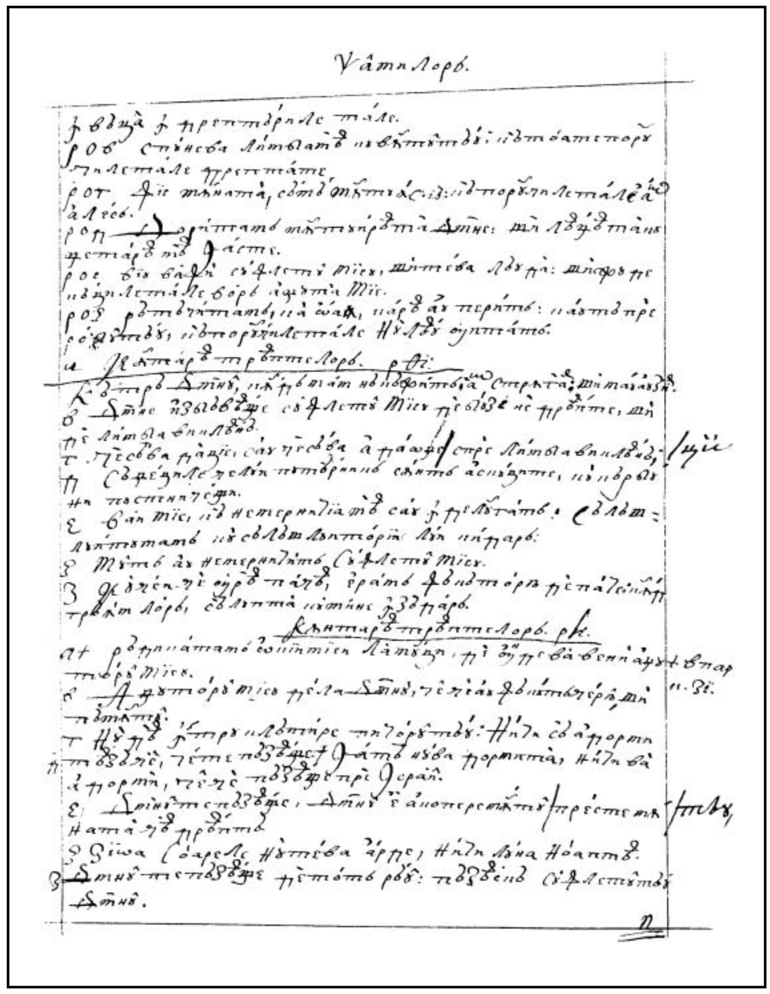

147v

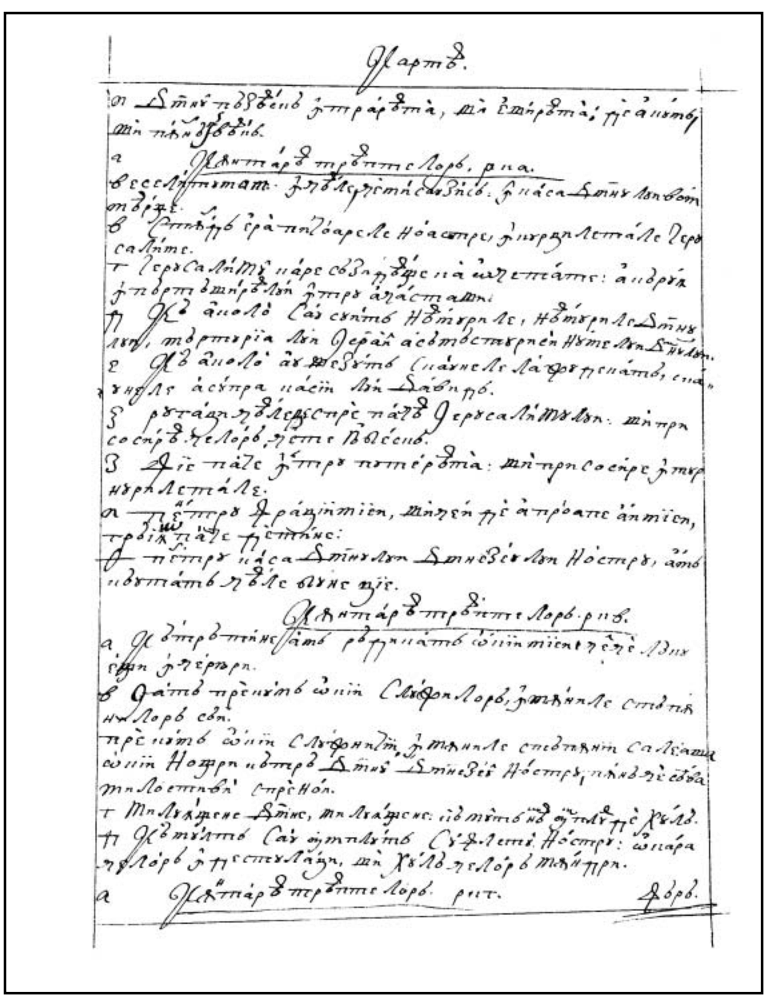
148r

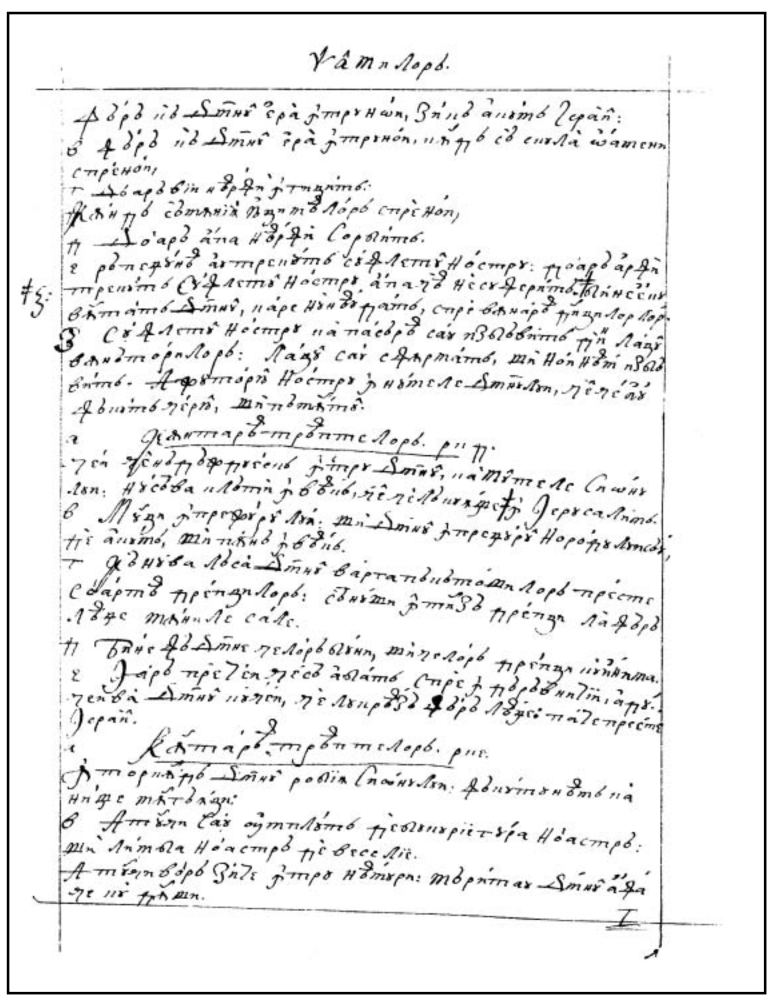

148v

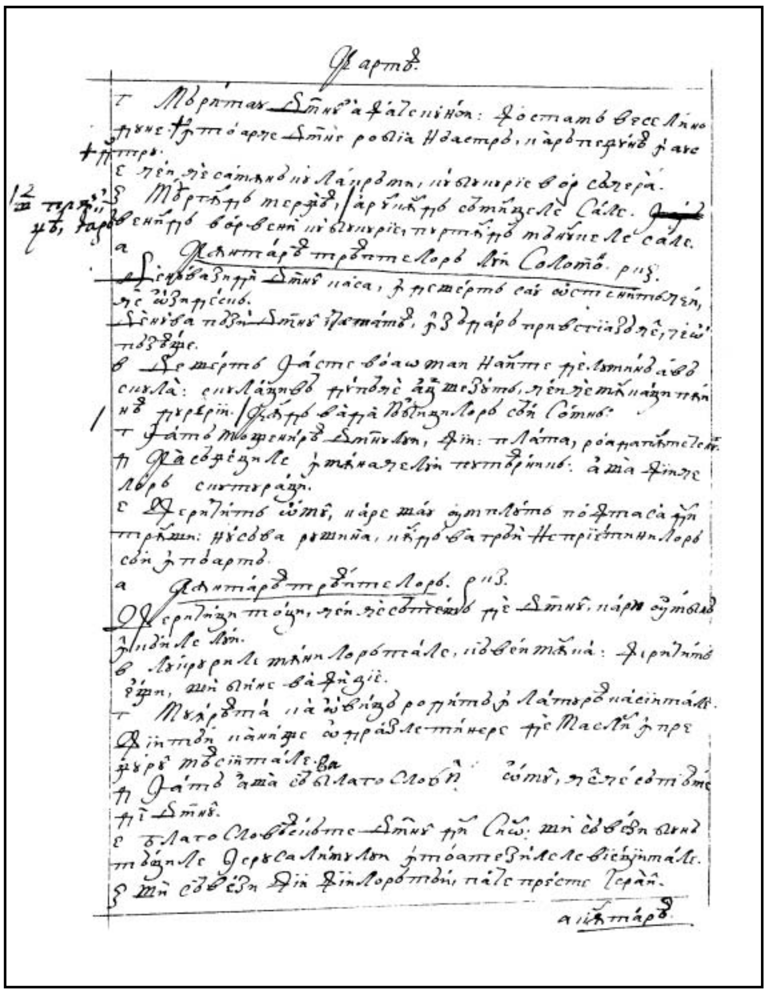
149r

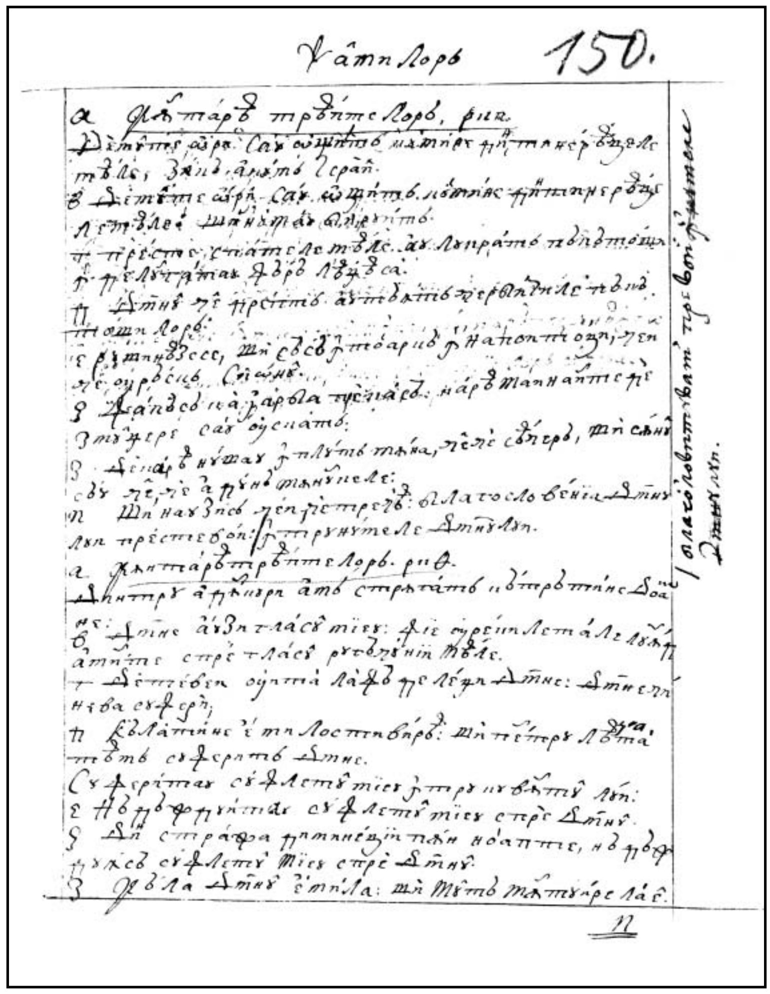

149v

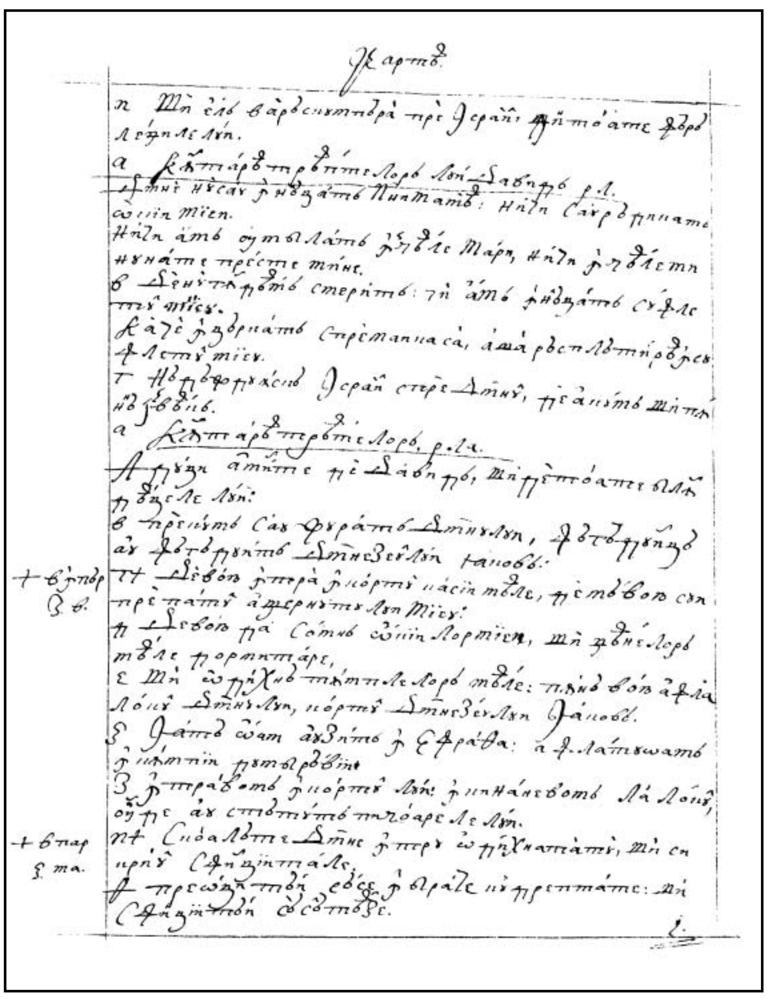
150r

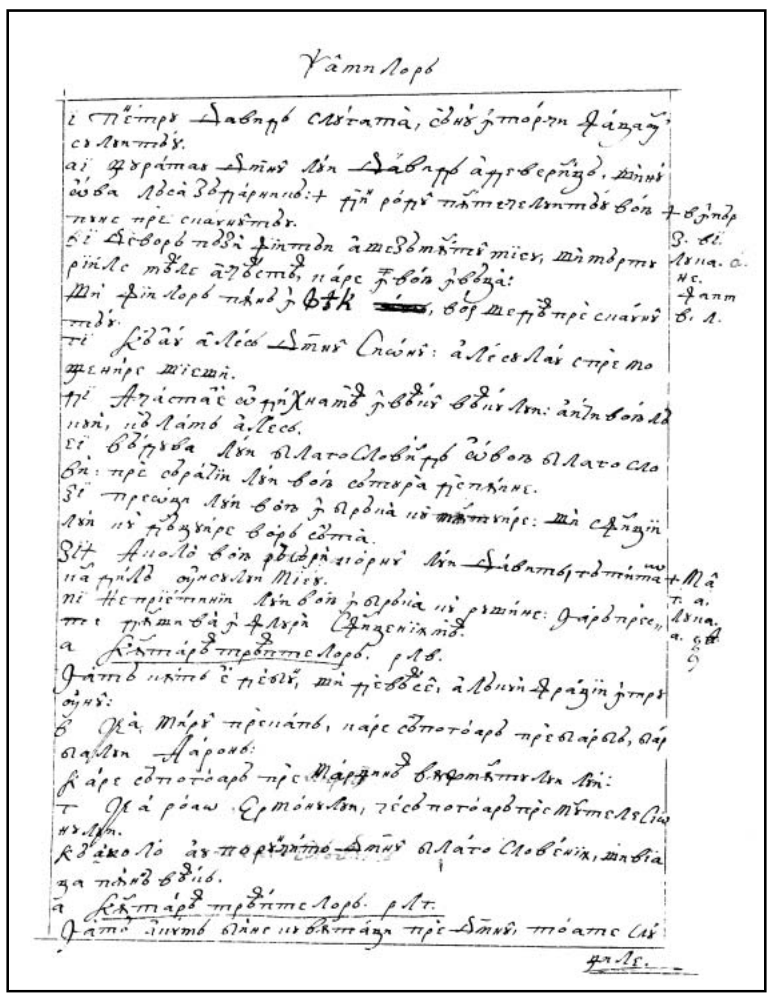
150v

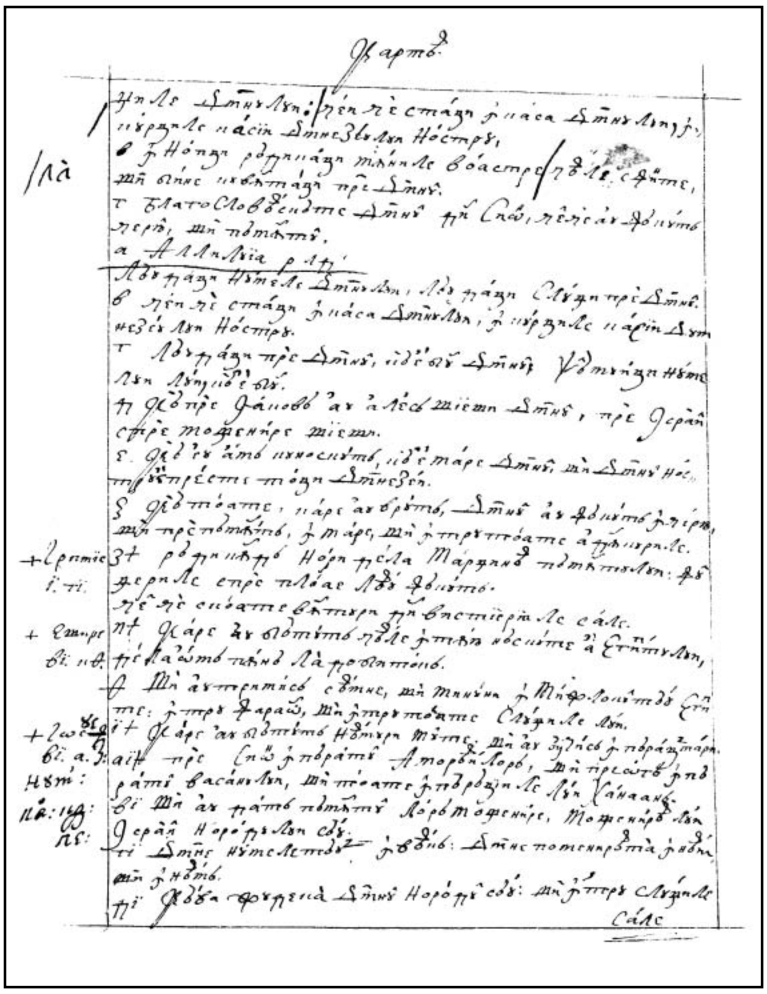
151r

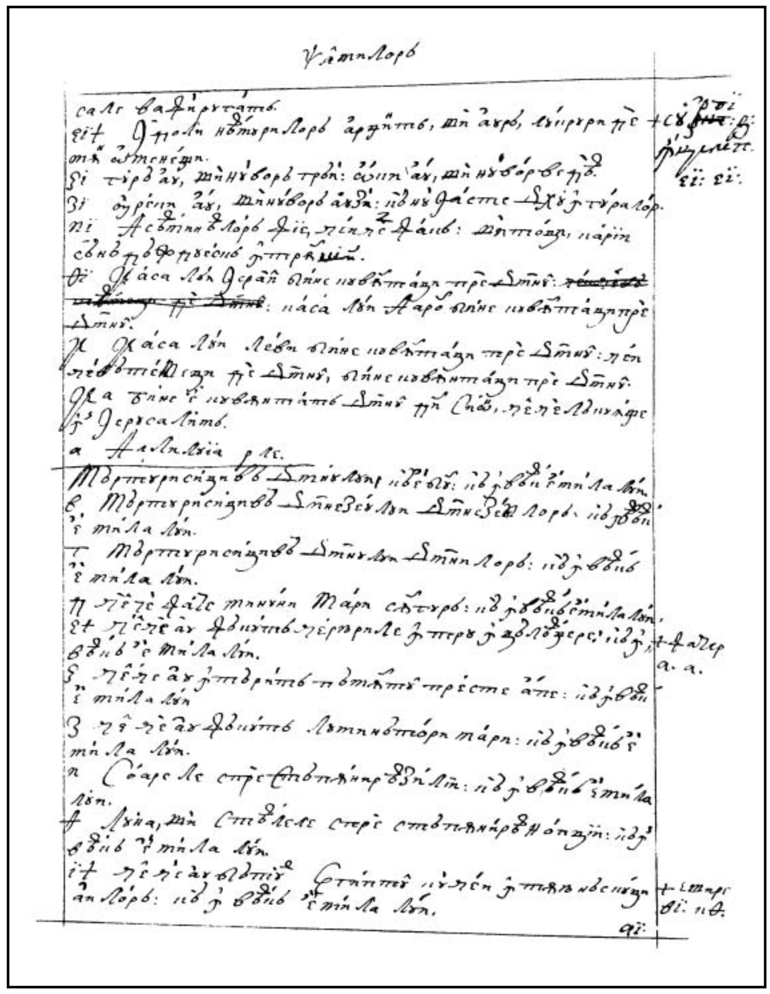
151v

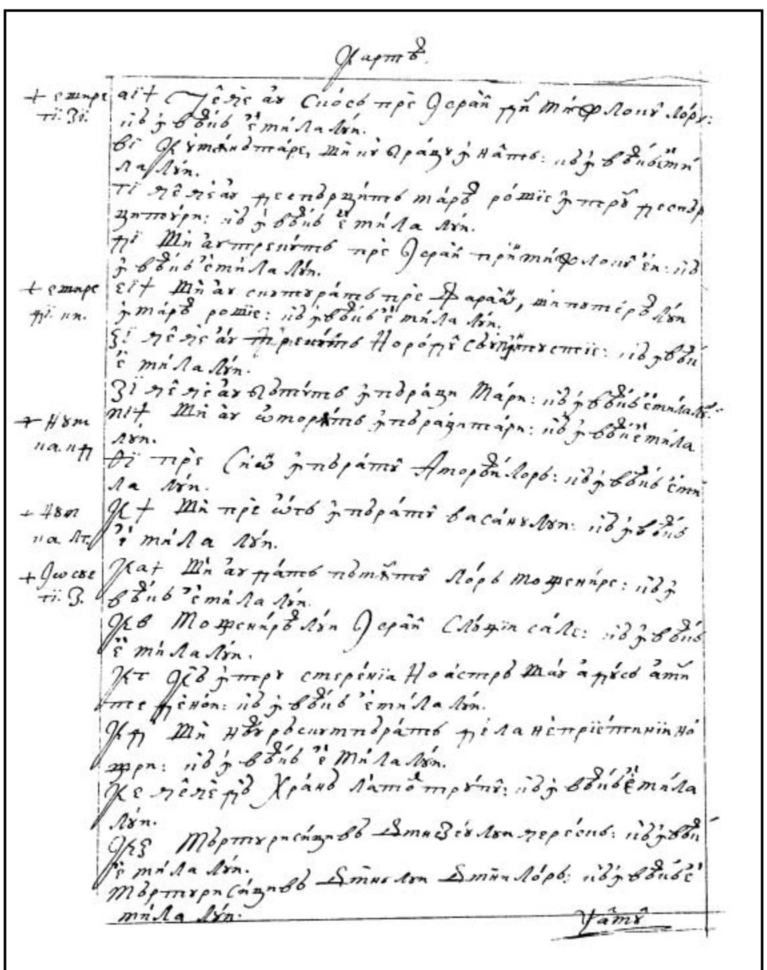
152r

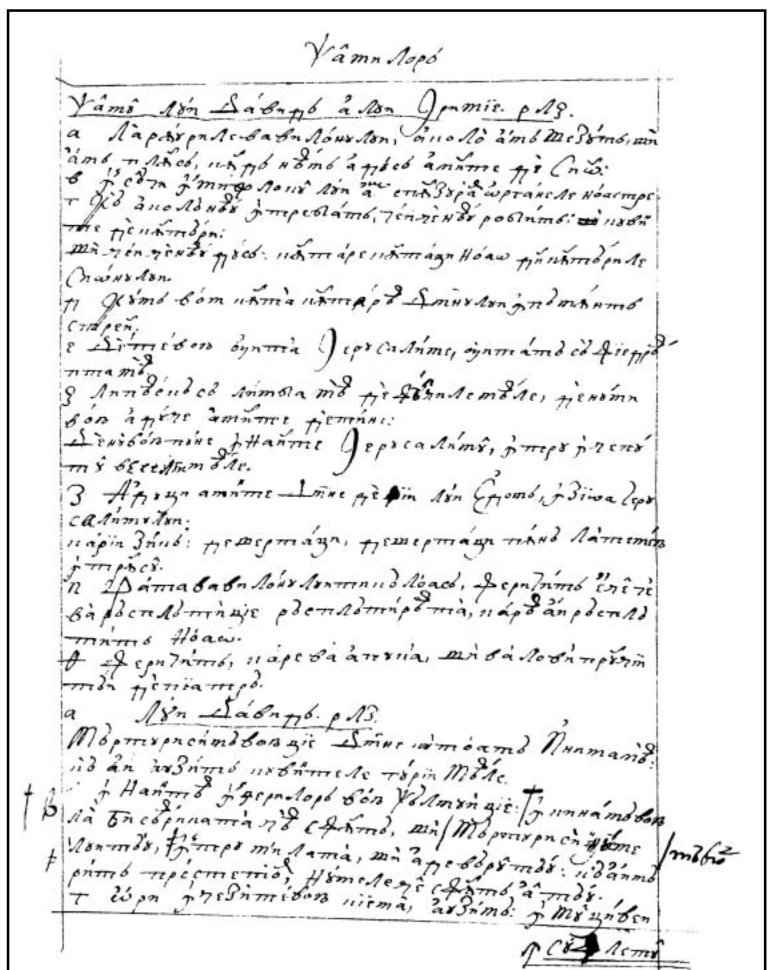
152v

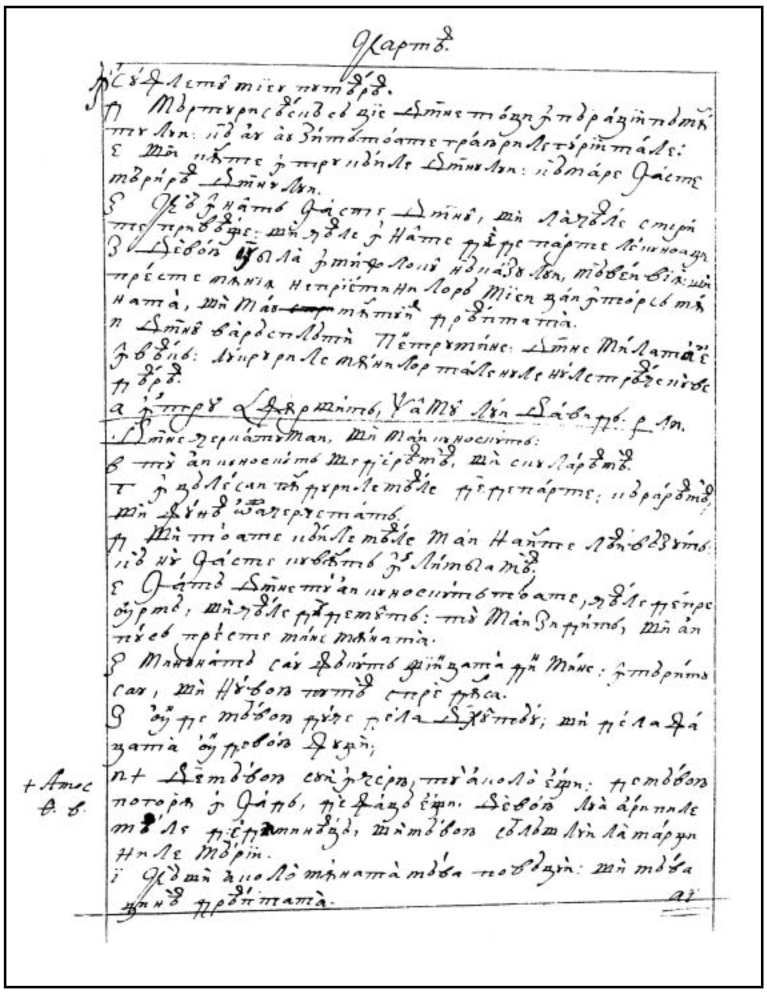
153r

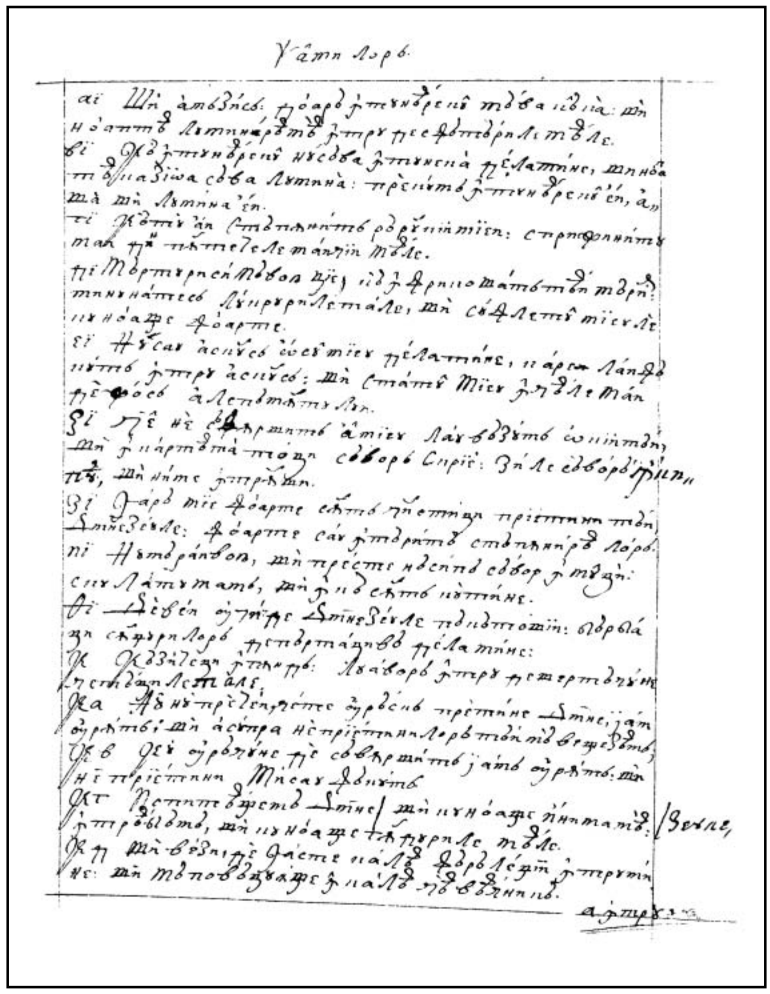

153v

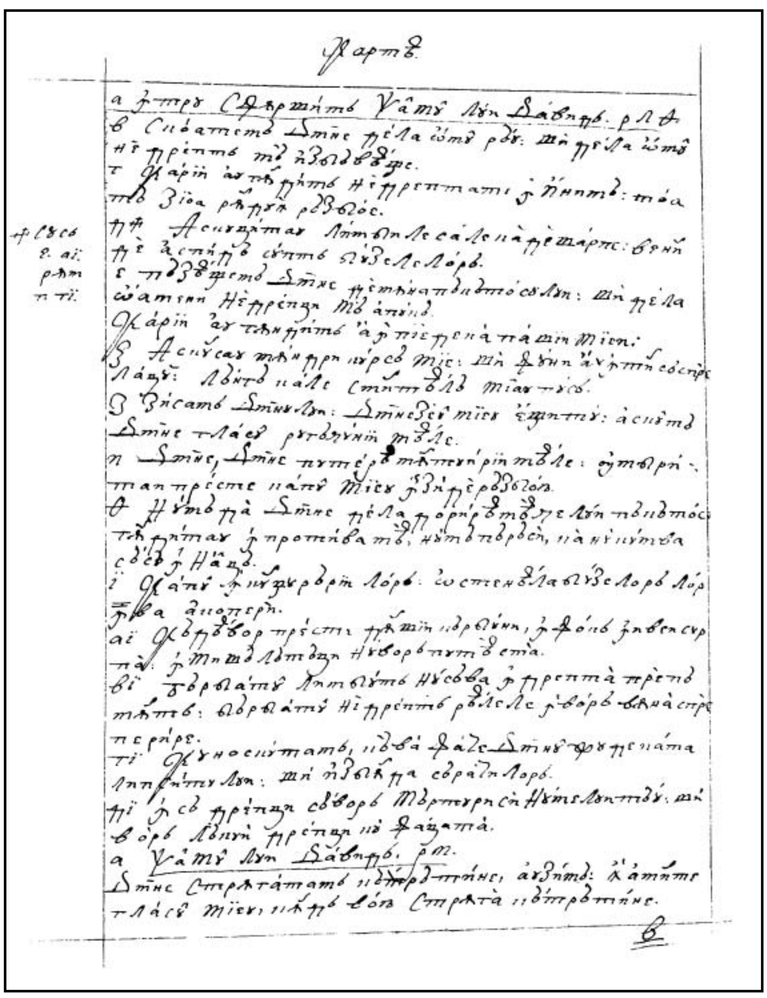
154r

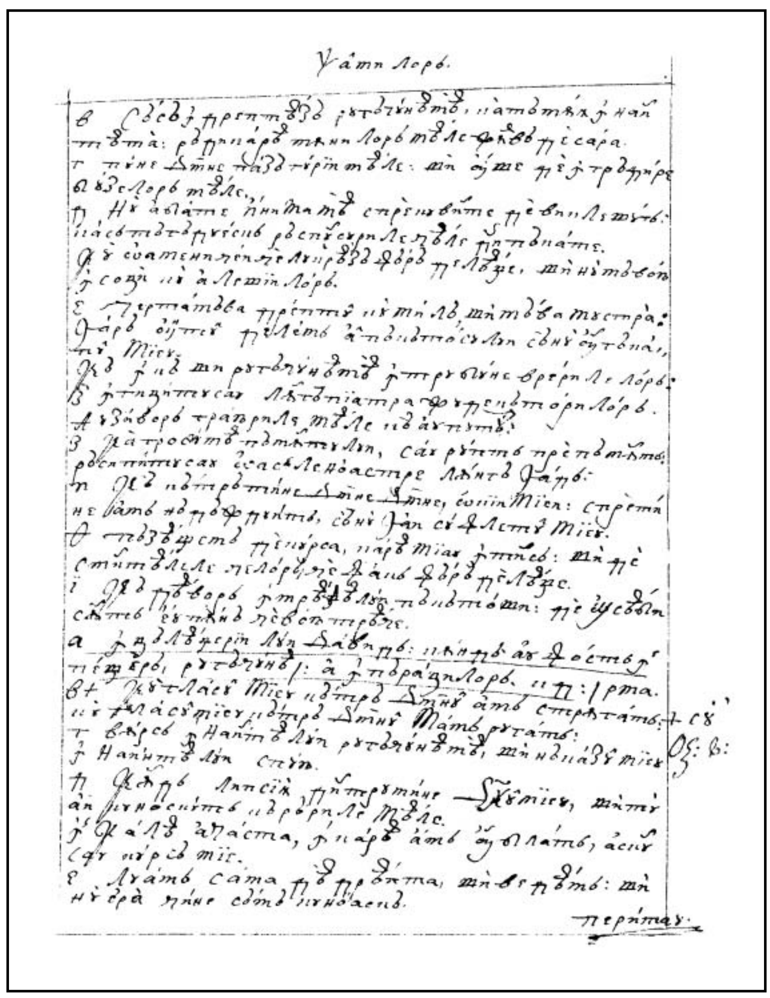

154v

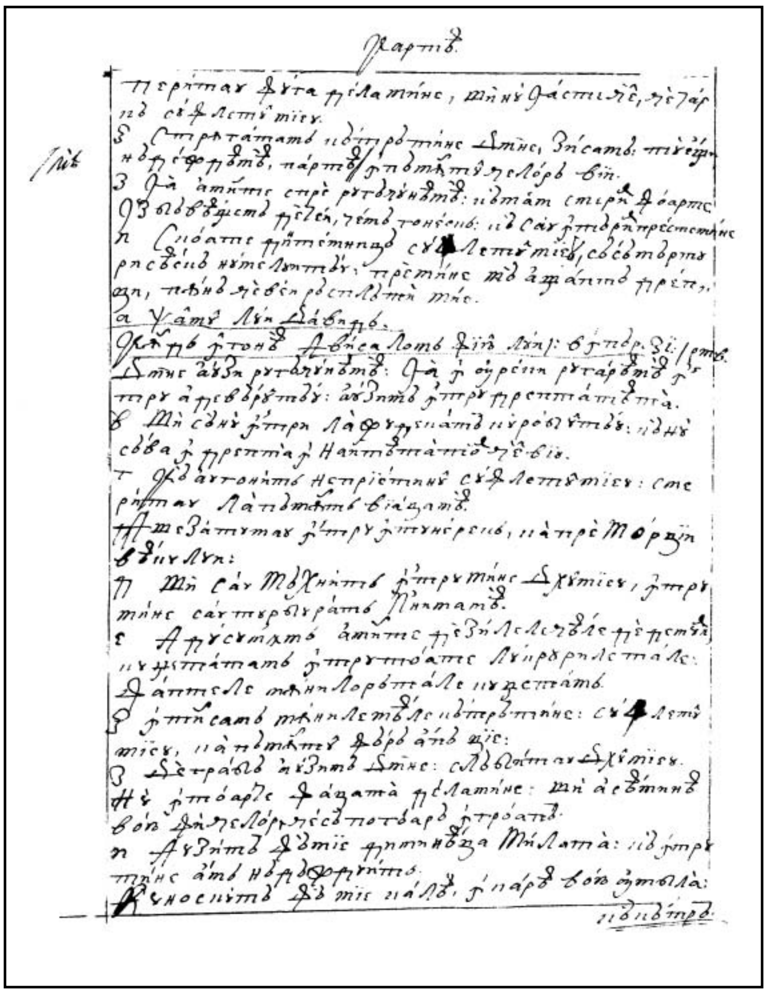
155r

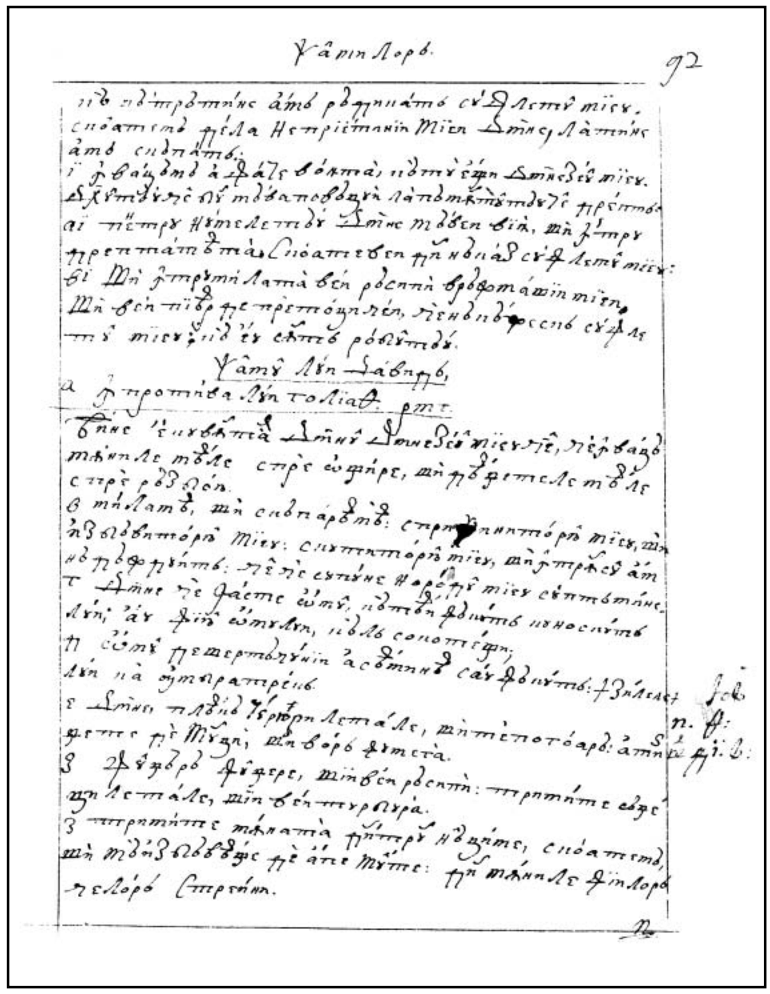

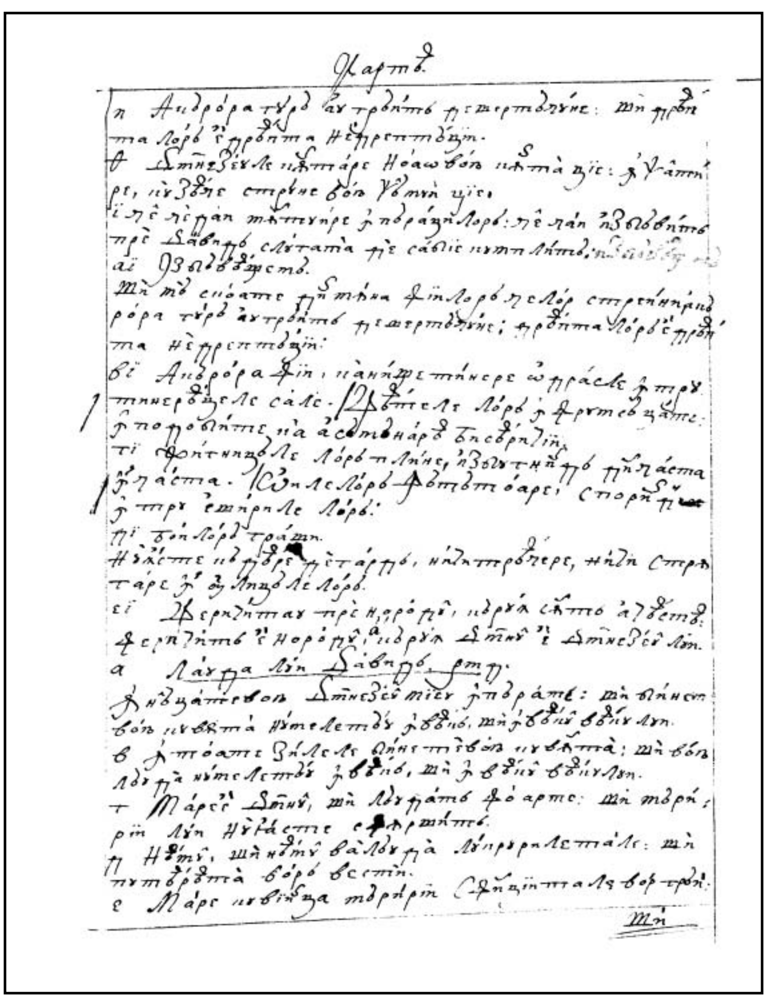
155v

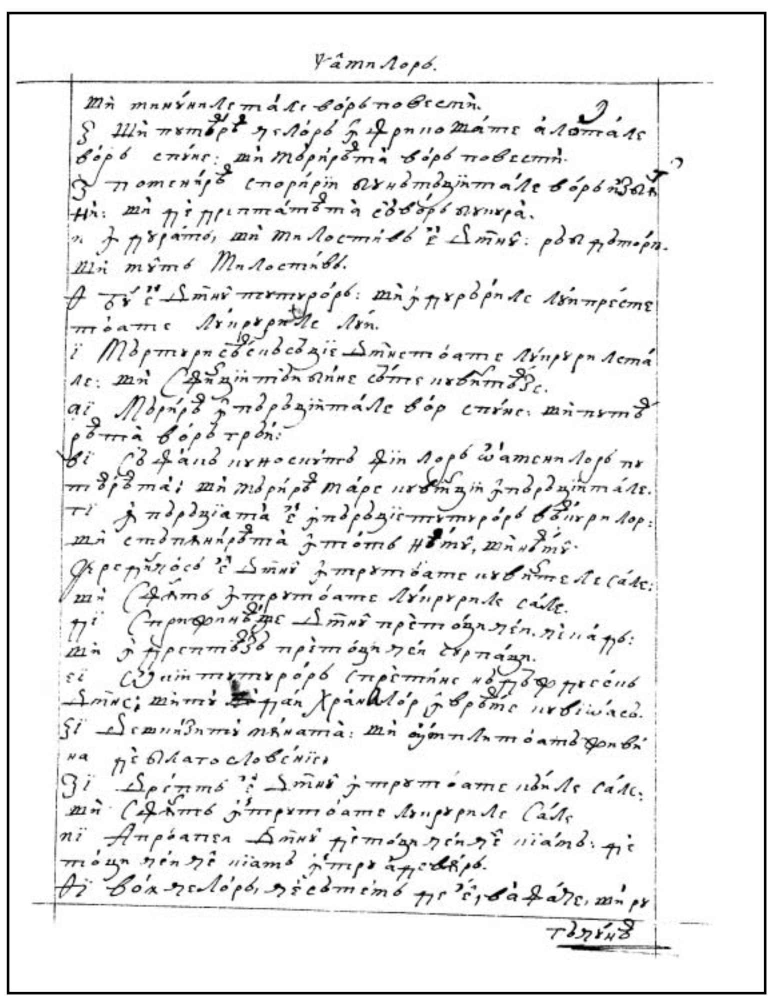
156r

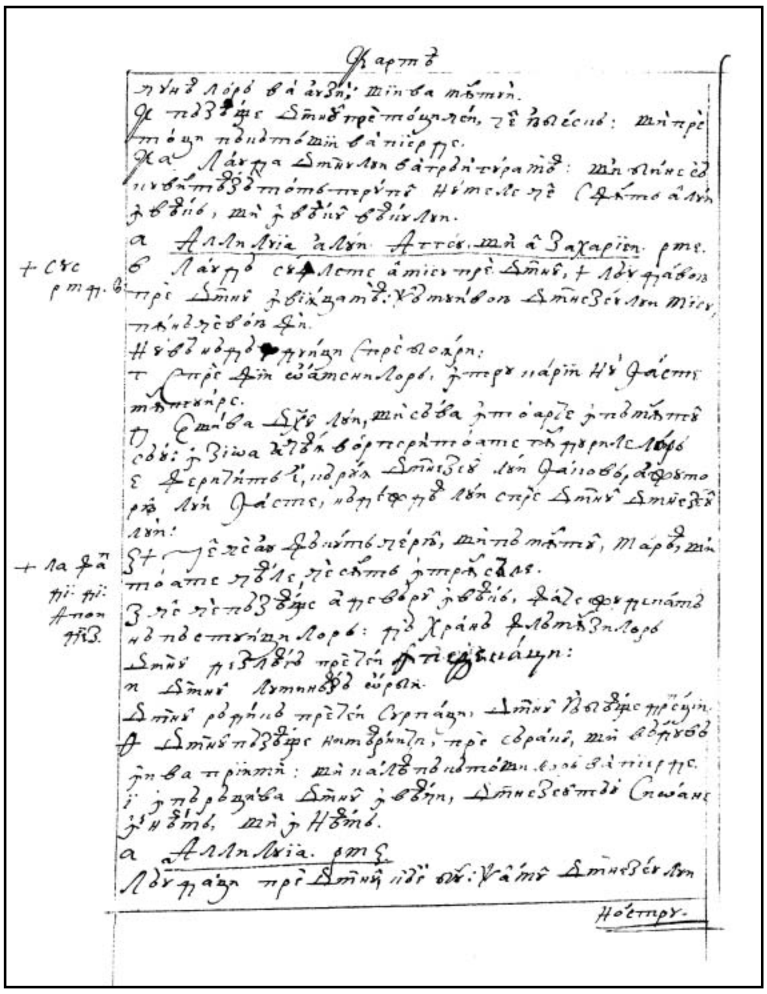

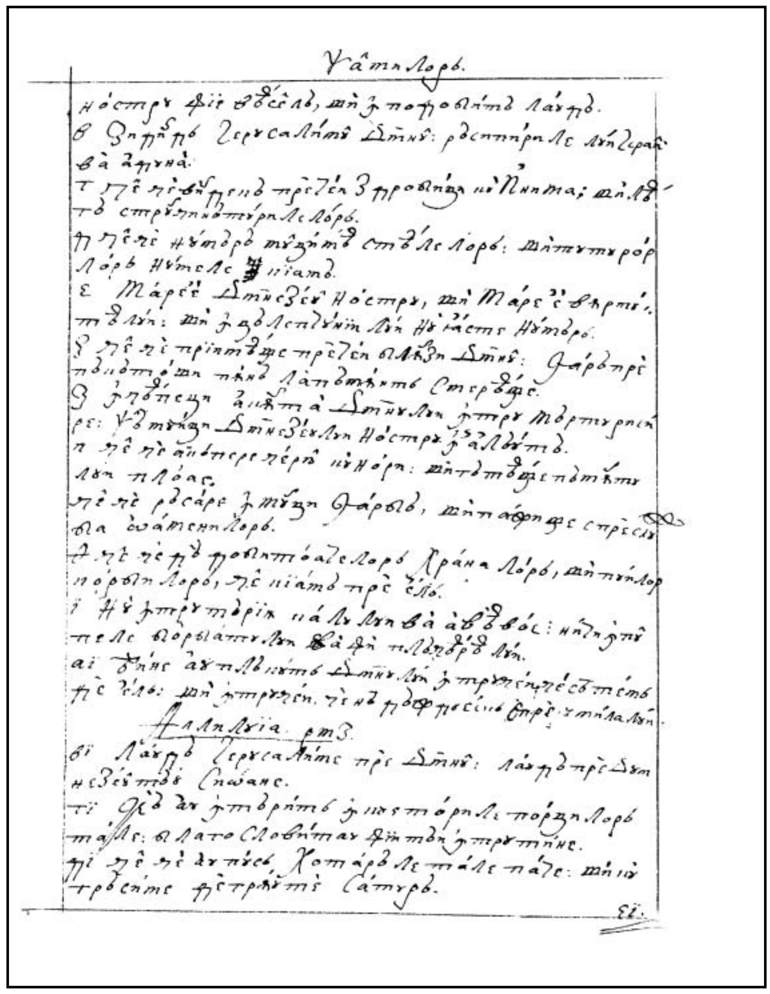
156v 157r

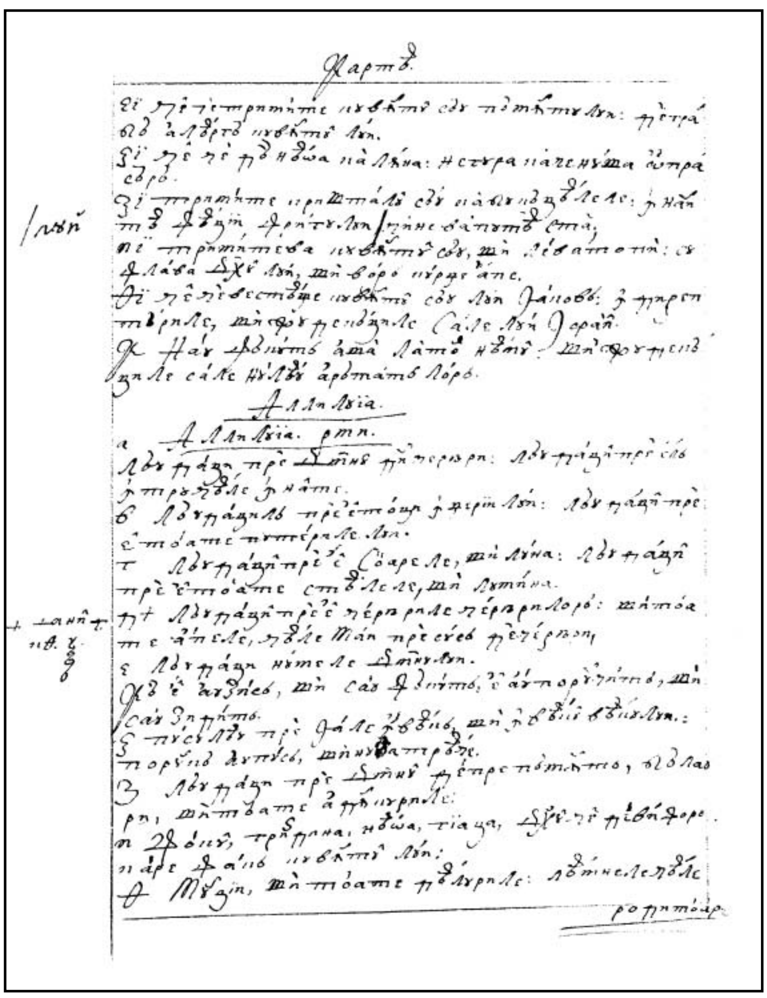
157v 158r

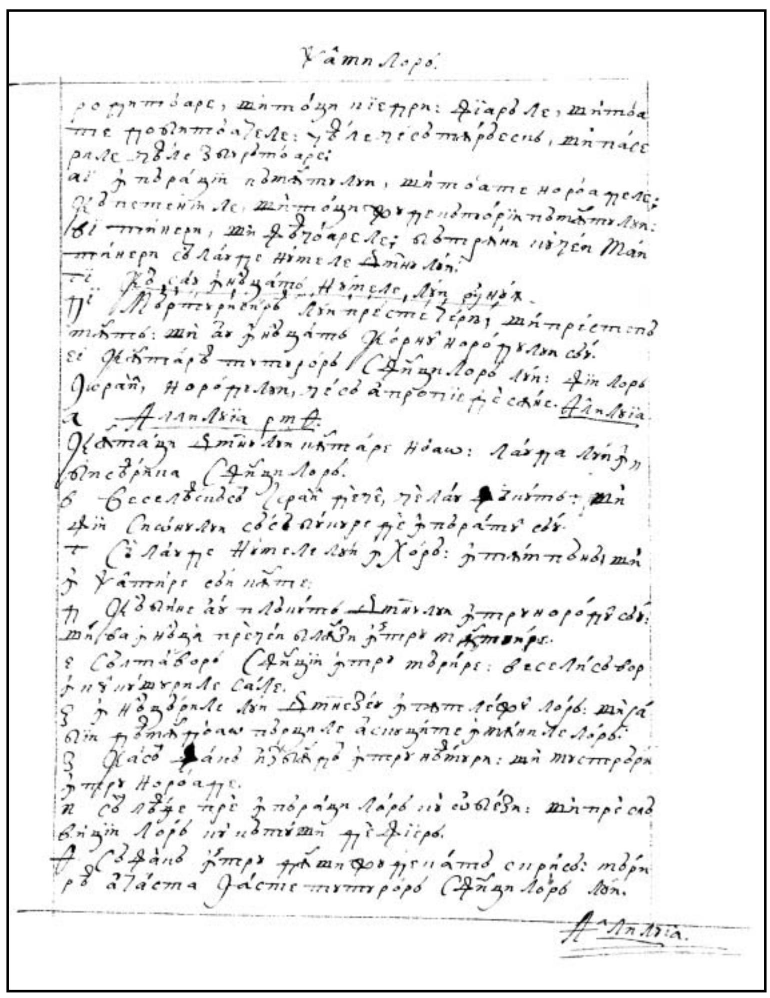

158v

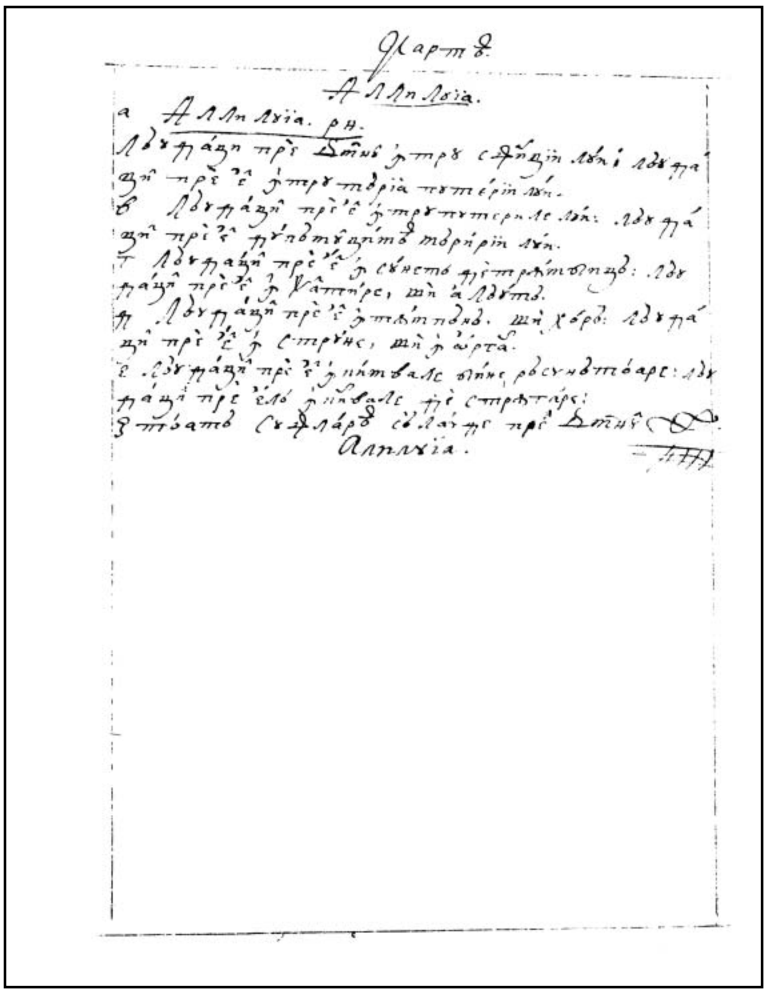
159r

159v

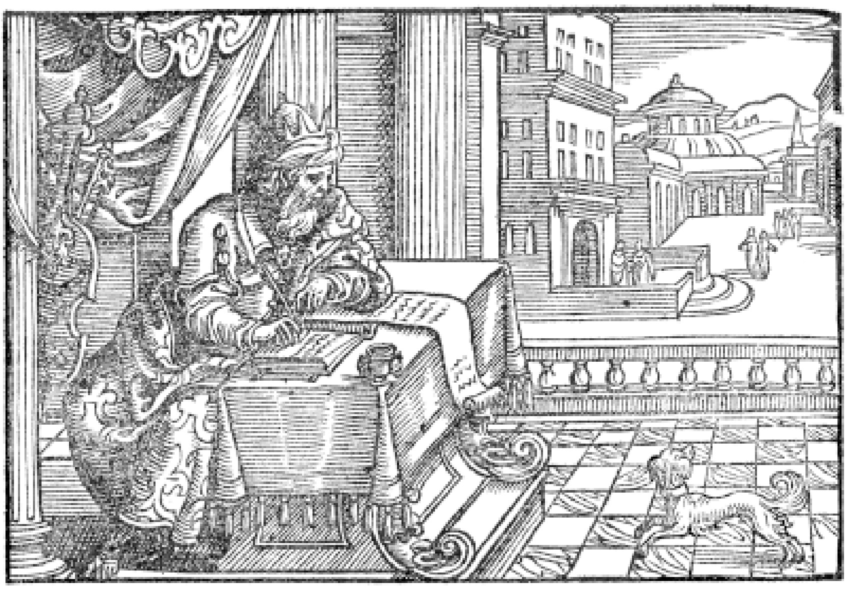
160r

160v

163r

CARTEA PILDELOR

Cap 1

Folosirea pildelor. Ascultarea şi îndemnul spre înţălepciune. Fiiul să dojeneaşte să nu urmeze după îmblânzirile păcătoşilor. Înţelepciunea îndeamnă spre a sa îmbrăţişeare, şi celor ce o urăsc le vesteaşte perirea.

1. Pildele lui Solomon, fiiul lui David, împăratul lui Israil.
2. Spre ştiinţa înţălepciunii şi a învăţăturii,
3. Spre înţăleagerea cuvintelor preceaperii şi spre priimirea dovedirii învăţăturii, îndreptării şi judecăţii şi a dreptăţii,
4. Să să dea celor mici isteţia, tinărului învăţătura şi înţăleagerea.
5. Auzând înţăleptul, mai înţălept va fi, şi cel ce priceape va stăpâni ocârmuirile,
6. Va priceape pilda şi tâlcuirea, cuvintele înţelepţilor şi găciturile lor.
7. *Frica Domnului, înceaperea înţelepciunii. Înţălepciunea şi învăţătura nebunii le defaimă. *Psal. 110, 10. Ecli. 1, 16.*
8. Ascultă, fiiul mieu, învăţătura părintelui tău şi nu părăsi leagea maicii tale,
9. Ca să să adaogă har capului tău şi lanţu de aur grumazului tău.
10. Fiiul mieu, de te vor apleca păcătoşii, nu te odihni lor.
11. De-ţi vor zice: „Vino cu noi, să aleşuim sânge, să ascundem închisori împrotiva celui ne|greşit în zădar, 163v
12. Să-l înghiţim viu ca iadul şi întreg ca pre cel ce să pogoară în groapă.
13. Toată avearea scumpă vom găsi; umplea-vom casele noastre de jafuri.
14. Soarte aruncă cu noi, o pungă fie noao tuturor".
15. Fiiul mieu, să nu umbli cu ei, opreaşte piciorul tău de la cărările lor.
16. *Că picioarele lor la răotate aleargă şi grăbesc a vârsa sânge. *Isaie 59, 7.*
17. Iară în zădar să aruncă mreajea înaintea ochilor paserilor.
18. Şi aceştia împrotiva sângelui său aleşuiesc şi cugetă vicleşuguri împrotiva sufletelor sale.
19. Aşa, cărările a tot scumpului pre sufletele celor ce le stăpânesc le răpesc.
20. Înţălepciunea afară vesteaşte, în uliţă dă glasul său.
21. În capătul mulţimilor strâgă, în porţile cetăţii veasteaşte cuvintele sale, zicând:
22. „Până când, prunci, iubiţi pruncia, şi nebunii ceale ce le sânt vătămătoare vor pofti şi cei nepricepuţi vor urî ştiinţa?
23. Întoarceţi-vă la certarea mea! Iată, vă voiu aduce duhul mieu şi vă voiu arăta cuvintele meale.
24. *Că v-am chemat şi v-aţi lepădat. Întins-am mâna mea şi n-au fost cine să să uite. *Isaie 65, 12 şi 66, 4. Irim. 7, 13.*
25. Defăimat-aţi tot sfatul mieu şi certările meale le-aţi lenevit.
26. Şi eu întru perirea voastră voiu râde şi vă voiu batjocori când vi să va întâmpla ceaea de care vă temeţi, ||

27. Când va năvăli de năprazně dosada şi perirea ca viforul spre voi va răpşti, când va veni asupra voastră năcazul şi strâmtoarea, 164r
28. Atunci mă vor chema şi nu voiu auzi, dimineaţă să vor scula şi nu mă vor afla.
29. Pentru că au urât învăţătura şi n-au priimit frica Domnului,
30. Nici s-au odihnit sfatului mieu şi au hulit toate mustrările meale,
31. Pentru aceaea vor mânca rodurile viii sale şi de sfaturile sale să vor sătura,
32. Urgirea pruncilor îi va ucide, sporirea nebunilor îi va pierde.
33. Iară cel ce mă va asculta fără frică să va odihni şi întru prisosire să va desfăta, frica celor răi depărtându-să".

Cap 2

Căştigarea înţălepciunii câte bunătăţi aduce şi câte răotăţi deperteazá; cu carea vin darurile lui Dumnezeu şi fără carea în tot locul să greşaşte.

1. Fiiule, de vei priimi cuvintele meale şi poruncile meale vei ascunde lângă tine,
2. Să auză ureachea ta înţălepciune; pleacă inima ta spre cunoştinţa priceaperii.
3. Că de vei chema înţelepciunea şi vei pleca inima ta la priceapere,
4. De o vei căuta, ca banii şi ca comoarăle o vei săpa, |
5. Atunci vei înţăleage frica Domnului şi ştiinţa lui Dumnezeu vei afla. 164v
6. Că Domnul dă înţălepciunea şi din gura Lui, priceaperea şi ştiinţa.
7. Păzi-va mântuirea drepţilor şi va acoperi pre cei ce păşesc curat,
8. Ţiind cărările dreptăţii şi căile sfinţilor păzând;
9. Atunci vei înţăleage dreptatea şi judecata şi îndreptarea şi toată cărarea bună.
10. De va întra înţălepciunea în inima ta şi ştiinţa sufletului tău va plăcea,
11. Sfatul te va păzi şi priceaperea va ţinea ţie,
12. Să te scoţi din calea rea şi de la omul ce grăiaşte ceale întoarte,
13. Carii lasă calea cea dreaptă şi umblă prin căi întunecoase,
14. Carii să veselesc când fac rău şi săltează în lucruri reale,
15. A cărora căile sânt întoarte şi defăimaţi paşii lor;
16. Să te izbăveşti de muiarea streină şi de la cea din afară, carea moaie cuvintele sale,
17. Şi părăseaşte pre povăţuitoriul tinereaţelor sale,
18. Şi de legătura Dumnezeului său să uită. Că s-au plecat spre moarte casa ei şi la iad cărările ei.
19. Toţi carii întră la dânsa nu să vor întoarce, nici vor apuca cărările vieţii;
20. Ca să umbli în cale bună şi căile drep||ţilor să le păzeaşti. 165r
21. Că cei drepţi vor lăcui pre pământ şi cei uniţi vor rămânea într-însul,
*Iov, 18,17. 22. *Iară cei fără leage de pre pământ vor peri şi cei ce lucrează nedrept să vor lua de la dânsul.

Cap 3

Înţălepciunea lungeaşte viaţa. Mila şi adevărul să nu să părăsacă. Nădeajdea spre Dumnezeu. Teamerea de Dumnezeu. Dumnezeu să se cinstească. Certarea lui Dumnezeu cu veselie a o priimi. Lauda înţălepciunii. Celor ce urmează înţălepciunea toate li-s norocite. Priiatinului degrabă a-i da, nici a-i face rău, nu a să prici. Celor răi a nu urma. Perirea celor fără leage şi blagosloveniia cuvioşilor.

1. Fiiule, nu uita leagea mea şi poruncile meale inima ta să le păzască,
2. Că lungimea zilelor şi anii vieţii şi pace îţ vor adaoge.
3. Mila şi adevărul să nu te părăsască; pune-le împrejurul grumazului tău şi le scrie în tăblile inimii tale.
4. Şi vei afla har şi învăţătură bună înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor.
5. Să aibi nădeajde spre Domnul din toată inima ta şi nu te răzima de priceaperea ta.
6. În toate căile tale gândeaşte de Dânsul | şi El va îndrepta paşii tăi. 165v
*Râm. 12, 16. 7. *Nu fi înţălept la tine însuţi; teame-te de Dumnezeu şi te deperteazá de rău,
8. Că va fi sănătate buricului tău şi răcoare oaselor tale.
*Tovie 4, 7. 9. *Cinsteaşte pre Domnul din averile tale şi pârga tuturor rodurilor tale îi dă.
Luca 14, 13. 10. Şi să vor umplea şurile tale de saţiu şi teascurile tale vor prisosi de vin.

11. *Învățătura Domnului, fiiule, nu o lăpăda, nici slăbi când te cerți de la Dânsul. *Ovr. 12, 5.
12. Că pre care-l iubeaște, Domnul îl ceartă și ca tatăl întru fiiu bine îi place. Apoc. 3, 19.
13. Fericit omul care află înțălepciunea și care curge cu înțăleagerea.
14. Mai bună-i căștigarea ei decât neguțătoriia argintului și a aurului celui dintâiu și mai curate rodurile ei.
15. Mai scumpă iaste decât toate bogățiile, și toate care să doresc aceștiia nu să pot asămăna.
16. Lungimea zilelor în dreapta ei, și în stânga ei, bogățiile și mărirea.
17. Căile ei, căi frumoase și toate cărările ei păciuite.
18. Lemnul vieții iaste celor ce o vor priimi, și care o va ținea, fericit.
19. Domnul cu înțălepciune au întemeiat pământul și au alcătuit ceriurile cu priceaperea.
20. Cu înțălepciunea Lui s-au desfăcut adâncurile și norii cu roo cresc.
166r 21. Fiiule, să nu curgă aceastea de la ochii tăi; || păzeaște leagea și sfatul,
22. Și va fi viață sufletului tău și har gâtlejului tău.
23. Atunci vei umbla cutezând în calea ta și piciorul tău nu să va potigni.
24. De vei dormi, nu te vei teame; odihni-vei și dulce va fi somnul tău.
25. Nu te spăimânta de năprazna frică și de năvălirea puterilor celor necredincioși.
26. Că Domnul va fi putearea ta și va păzi piciorul tău să nu te prinzi.
27. Nu opri a face bine pre cel ce poate; de poți, și însuți fă bine.
28. Nu zice priiatinului tău: „Du-te și te întoarce! Mâne ț-oiu da”, putând îndată a-i da.
29. Nu cugeta priiatinului tău rău, având el spre tine nădeajde.
30. Nu te prici împrotiva omului în zădar, nimică rău el făcându-ți.
31. *Nu râvni omului nedrept, nici urma căile lui, *Psalm 36, 1.
32. Că urăciune iaste Domnului tot înșelătoriul și cu cei uniți graiurile Lui.
33. Lipsire de la Domnul în casa necredinciosului, iară lăcașurile drepților să vor blagoslovi.
34. El va rușina pre înșelători și blânzilor le va da har.
35. Mărirea o vor moșteni înțălepții; înălțarea nebunilor, ocară.

Cap 4

166v *Înțăleptul, cu pilda sa, îndeamnă a căuta înțălepciunea, a căruia tâlcuiaște folosânțăle. De la căile necu|raților a să abate, și a drepților a le îmbrățișea. Pentru paza inimii, a gurii și a pașilor.*

1. Auziți, fiilor, învățătura părintelui și luați aminte, să știți priceaperea.
2. Daru bun vă voiu da, leagea mea să nu o părăsiți.
3. Că și eu fiiu am fost părintelui mieu, tinerel și unul născut înaintea maicii meale.
4. Și mă învăța și îm zicea: „Priimească inima ta cuvintele meale, păzeaște poruncile meale și vei fi viu!
5. Stăpâneaște înțălepciunea, stăpâneaște priceaperea; nu uita, nici te abate de către graiurile gurii meale.
6. Nu o slobozi și te va păzi; iubeaște-o și te va ținea.
7. Începutul înțălepciunii stăpâneaște înțălepciunea și întru toată moștenirea ta căștigă priceaperea.
8. Apucă-o și te va înălța; mări-te-vei de la dânsa când o vei îmbrățișa.
9. Da-va capului tău sporirea harurilor și cu coroană aleasă te va acoperi”.
10. Auzi, fiiule, și priimeaște graiurile gurii meale, ca să ți să înmulțască anii vieții.
11. Calea înțălepciunii voiu arăta ție, duce-te-voiu în cărările dreptății,
12. Prin carele întrând, nu să vor strâmtori pașii tăi și, alergând, nu vei avea potignire.
13. Țâne învățătura, să nu o slobozi, păzeaște-o, că aceasta iaste viața ta.
14. Nu te desfăta în cărările necredincioșilor, nici să-ți placă calea răilor;
15. Fugi de dânsa, nici să treci prin ea, abate-te și o părăseaște,
16. Că nu dorm de nu vor face rău și să răpeaște somnul de la ei de nu vor împiedeca. ||
167r 17. Mâncă pânea necredinții și vinul nedreptății beu.
18. Iară cărarea drepților, ca lumina strălucind, purceade și creaște până la zi desăvârșit.
19. Calea necredincioșilor, întunecoasă; nu știu unde cad.
20. Fiiule, ascultă vorbele meale și spre cuvintele meale pleacă ureachea ta.
21. Nu să deperteaze de la ochii tăi, păzeaște-le în mijlocul inimii tale,
22. Că viiață sânt celor ce le află și a tot trupul sănătate.

23. Cu toată paza ţâne inima ta, că dintr-însa purceade viaţa.
24. Depertează de la tine gura îndărăvnică şi buzele ceale hulitoare departe fie de la tine.
25. Ochii tăi vază ceale dreapte şi geanele tale meargă înaintea paşilor tăi.
26. Îndrepteaze cărarea picioarelor tale şi toate căile tale să să întărească.
27. Nu te abate spre dreapta sau spre stânga; depărtează piciorul tău de la rău, căci căile ceale de-a dreapta ta le cunoaşte Domnul, iară ceale de-a stânga sânt întoarte şi El va îndrepta alergările tale şi călătoriile tale în pace le va povăţui.

Cap 5

Porunceaşte a să feri de curvă şi să nu să piarză ostenealele şi anii. Muiarea sa să o iubească şi de cea streină să fugă.

1. Fiiule, ia aminte la înţălepciunea mea şi spre priceaperea mea pleacă ureachea ta.
2. Să păzeşti cugetele, şi învăţătura buzelor tale să o ţie. Nu socoti înşelăciunea muierii. |
3. Că faguri picăturind sânt buzele curvei şi mai neated decât untul-de-lemn, grumazul ei. 167v
4. Iară ceale mai de pre urmă ale ei, amare ca pelinul şi ascuţâte ca sabiia de doao părţi.
5. Picioarele ei să pogoră spre moarte şi la iad paşii ei străbat.
6. Prin cărarea vieţii nu umblă şi paşii ei sânt rătăciţi şi necercetaţi.
7. Acum, dară, fiiule, auzi-mă şi nu te depărta de la graiurile gurii meale.
8. Depărtează de la dânsa calea ta şi nu te apropiia de uşa casei ei.
9. Nu da streinilor cinstea ta şi anii tăi celui nemilostiv.
10. Nu cumva să să umple cei din afară de puterile tale şi ostenealele tale să fie în casă streină,
11. Şi să gemi în ceale mai de pre urmă, când vei mistui cărnurile tale şi trupul tău şi vei zice:
12. „Căci am urât învăţătura şi mustrărilor nu s-au odihnit inima mea,
13. Nici am ascultat glasul celor ce mă învăţa şi învăţătorilor nu mi-am plecat ureachea mea?
14. Mai în tot răul am fost în mijlocul adunării şi a împreunării".
15. Bea apă din jgheabul tău şi din curgerea puţului tău.
16. Iasă izvoarăle tale afară şi prin uliţe împarţi apele tale.
17. Aibi-le sângur, nici fie streinii părtaşii tăi.
18. Fie izvorul tău blagoslovit şi te veseleaşte cu muiarea cea din tinereaţele tale.
19. Cerbul e priimit şi mânzul preaiubit; ugerile ei să te îmbeate în toată vreamea, în dragos||tea ei te desfătează pururea. 168r
20. Pentru ce te înşeli, fiiule, de la cea streină şi te încălzeşti în sânul altiia?
21. *Priveaşte Domnul spre căile omului şi toţi paşii lui socoteaşte. (*Iov 14, 16 şi 31, 4; 34, 21.)
22. Nedreptăţile sale vânează pre cel necredincios, şi cu funile păcatelor sale să strânge.
23. Acesta va muri, că n-au avut învăţătura şi întru mulţimea nebuniii sale să va încelui.

Cap 6

Chizeşul a să slobozi din chizăşie să să căştige. Pre cel leaneş cu pilda furnicii a lucra îl deştaptă. Pre călcătoriul de leage îl însămnează. Şase lucruri ce ureaşte Domnul. Îndeamnă spre paza legii şi să nu pofteşti frumseaţea muierii, ci să te fereşti de împreunarea preacurvii.

1. Fiiule, de te vei închizăşui pentru priiatinul tău, înfiptu-ţ-ai la cel strein mâna ta,
2. Vânatu-te-ai cu cuvintele gurii tale şi te-ai prins cu vorbele tale.
3. Fă, dară, ce-ţi zic, fiiule, şi te slobozi, că ai căzut în mâna aproapelui tău! Aleargă, grăiaşte, deşteaptă priiatinul tău.
4. Să nu dai somn ochilor tăi, nici dormiteaze geanele tale.
5. Scapă ca căprioara din mână şi ca paserea din mâna vânătoriului.
6. Mergi la furnică, o, leaneşule, şi socoteaşte căile ei şi învaţă înţălepciunea;
7. Carea neavând învăţătoriu, nici îndemnătoriu, nici căpetenie, |
8. Îş găteaşte vara hrană şi adună în săcerişu ce să mânce. 168v
9. Până când, leaneşule, vei dormi? Când te vei scula din somnul tău?
10. *Puţân vei dormi, puţân vei dormita, puţân vei strânge mânile să dormi, (*Jos 24, 33.)
11. Şi-ţi va veni ca un călătoriu lipsa, şi sărăcia, ca un om întrarmat. Iară de nu vei fi leaneşu, veni-va ca un izvor săcerişul tău şi lipsa departe va fi de la tine.
12. Omul călcătoriu de leage om nefolositoriu iaste, umblă cu gură întoartă,

13. Face cu ochiul, spăimântează cu piciorul, grăiaște cu deagetul.
14. Cu inimă îndărăvnică meșteșugeaște răul și în toată vreamea samănă prigoniri.
15. Acestuia degrabă îi va veni perirea și îndată să va sfărma, nici va avea mai mult vindecare.
16. Șase sânt care ureaște Domnul, și al șaptelea urgiseaște sufletul Lui:
17. Ochii înalți, limba mincinoasă, mânile ce varsă sânge nevinovat,
18. Inima ce meșteșugeaște cugete reale, picioarele grabnice a alerga spre rău,
19. Mărturiia strâmbă ce spune minciuni și pre cel ce samănă vrăjbi între frați.
20. Ține, fiiule, poruncile tătâni-tău și să nu lași leagea maicii tale.
21. Leagă-le în inima ta pururea și le pune împrejurul grumazului tău.
22. Când vei umbla, pășască cu tine; când vei dormi, păzească-te și, deșteptându-te, grăiaște cu eale. ||
169r 23. Că porunca candilă iaste, și leagea lumină, și calea vieții, mustrarea învățăturii.
24. Să te păzească de muiarea rea și de limba blândă a ceii streine.
25. Nu poftească frumseațea ei inima ta, nici să te prinzi de clipealele ei.
26. Că prețul curvei de-abia iaste de o pâine, iară muiarea vânează sufletul omului cel scump.
27. Au doară poate omul ascunde foc în sinul său, ca vejmintele lui să nu arză?
28. Au să umble pre cărbuni, să nu să arză talpele lui?
29. Așa, cel ce întră la muiarea aproapelui său nu va fi curat când să va atinge de ea.
30. Nu-i mare vina când fură cineva, că fură să-ș sature sufletul cel flămând,
31. Și, găsându-să, va răsplăti de șapte ori și toată avearea casii sale o va da.
32. Iară cine e precurvariu, pentru lipsa inimii va pierde sufletul său.
33. Necinste și batjocură își agoniseaște, și ocara lui nu să va ștearge.
34. Că râvna și iuțimea bărbatului nu va ierta în zi de izbândă,
35. Nici să va odihni rugămintei cuiva, nici va priimi pentru răsplătire daruri multe.

Cap 7

Îndeamnă pre tinăr spre îmbrățișarea înțelepciunii și paza poruncilor și să să îmblânzească de îmblânzirile curvelor, care pre larg le scrie.

169v 1. Fiiule, păzeaște cuvintele meale și poruncile | meale ți le ascunde.
2. Fiiule, ține poruncile meale și vei fi viu; și leagea mea, ca fața ochiului tău;
3. Leagă-o în deagetele tale, scrie-o în tăblile inimii tale.
4. Zi înțălepciunii: „Sora mea ești!" și priceaperea o cheamă: „Priiatina mea!",
5. Ca să te păzească de muiarea streină și de a altuia, carea cuvintele sale dulci le face.
6. Că din fereasta casii meale prin zăbreale m-am uitat,
7. Și văz pruncii, socotesc nebunul tinăr,
8. Care treace pre uliță pre lângă undețu și aproape de calea casii ei umblă,
9. Întru întunearec, însărând zioa, întru întunearecul nopții și în ceață.
10. Și iată, îl întâmpină muiarea în podoaba curviei, gătită a vâna sufletele, limbută și rătăcind,
11. Nesuferind odihna, nici putând în casă a sta în picioarele sale.
12. Acum afară, acum în uliță, acum lângă unghiri leșuind.
13. Și apucându-l, sărută tinărul și cu față scărnavă îl blânzeaște, zicând:
14. „Jârtve pentru mântuire am făgăduit; astăzi am răsplătit făgăduințele meale.
15. Pentru aceaea am ieșit întru-ntâmpinarea ta, dorind a te vedea și te-am găsât.
16. Țăsut-am cu funi patul mieu, așternutu-l-am cu covoară din Eghipt,
170r 17. Stropit-am culcușul mieu cu mirhă || și cu aloe și cu scorțișoară.
18. Vino să ne îmbătăm cu iubire și să ne desfătăm cu dorite îmbrățișeri până va lumina zioa!
19. Că nu iaste bărbatul în casa mea, dusu-s-au în cale, departe.
20. Punga de bani cu sâne au luat; în zioa lunii pline s-au întors în casa sa".
21. Vânatu-l-au cu multe cuvinte și cu blândeațele buzelor l-au tras.
22. Îndată urmează după ea, ca boul ce să duce la junghiere și ca mielul sâltând și neștiind că la legături, bolundul, să trage,
23. Până când va străbate săgeata ficatul lui, precum grăbeaște paserea la lațu și nu ști că de primejdia sufletului lui să lucrează.
24. Acum dară, fiiule, ascultă-mă și ia aminte cuvintele gurii meale.
25. Să nu să tragă în căile ei mintea ta, nici să te înceluiești cu cărările ei,
26. Că pre mulți răniți i-au oborât și cei prea tari s-au ucis de dânsa.
27. Căile iadului sânt casa ei, străbătând ceale mai dinlontru ale morții.

Cap 8

Înţălepciunea spre a sa îmbrăţişare îndeamnă şi pre sâneşi în multe chipuri să laudă şi că iaste cu Dumnezeu veacinică, cu El toate făcându-le. Pre carea, cei ce o cearcă fearici sânt, iară cei ce o urgisesc mişei vor fi.

1. Nu doară nu strâgă înțălepciunea, și preceape|rea nu-și dă glasul său? 170v
2. În vârfurile ceale mai sus și prea înalte sus voiu viețui, în mijlocul cărărilor stând.
3. Lângă porțile cetății, în uși, grăiaște zicând:
4. „O, oameni, cătră voi străg și glasul mieu, cătră fiii oamenilor!
5. Înțăleageți, pruncilor, măiestriia și cei neînțălepți luați aminte!
6. Auziți, că de lucruri mari voiu să grăiesc și să vor deșchide buzele meale să vestesc ceale dreapte.
7. Adevărul va cugeta gâtlejul mieu și buzele meale vor urgisi pre cel necredincios.
8. Dreapte sânt toate cuvintele meale, nu este într-însăle ceva întort, nici răzvrătit.
9. Dreapte sânt celor ce înțăleg și dreapte celor ce află știința.
10. Luați învățătura mea și nu bani; învățătura mai mult decât aurul aleageți.
11. Că mai bună e înțălepciunea decât toate ceale mai scumpe și tot ce-i dorit nu i să poate asămăna.
12. Eu, înțălepciunea, lăcuiesc în sfat și mă aflu între cugetele celor învățați.
13. Frica Domnului ureaște răotatea, trufiia și mândria și calea necurată; și gura cu doao limbi urăsc.
14. Al mieu iaste sfatul și dreptatea, a mea iaste înțălepciunea, a mea tăriia.
15. Prin mine împărații împărățesc și pui||torii de legi ceale dreapte judecă. 171r
16. Prin mine căpeteniile poruncesc și cei putearnici judecă dreptatea.
17. Eu pre cei ce mă iubesc îi iubesc și cei ce mânecă la mine mă vor afla.
18. Cu mine sânt bogățiile și mărirea, averi trufașe și dreptatea.
19. Că mai bun e rodul mieu decât aurul și decât piatra scumpă, și mlădițele meale, decât argintul ales.
20. În căile dreptății umblu, în mijlocul cărărilor judecății,
21. Ca să îngăjdăcesc pre cei ce mă iubesc și vistieriile lor să le umplu.
22. Domnul m-au stăpânit întru începutul căilor Sale, mai nainte de a face ceva din-ceput.
23. Din veaci m-am rânduit și din cei de demult, mai nainte de a fi pământul.
24. Încă nu era adâncurile și eu eram zămislită, încă nu ieșise izvoarăle apelor.
25. Încă nu era rânduiți cu grea mărime munții: mai nainte de măguri eu mă nășteam.
26. Încă pământul nu-l făcuse și râurile și țâțânile lumii.
27. Când găta ceriurile, eram de față; când cu hotărâtă leage și cu încungiurare ocolea adâncurile,
28. Când întărea ceriurile deasupra și | cumpănea izvoarăle apelor, 171v
29. Când încungiura marea cu hotarul său și leage punea apelor să nu treacă hotarele sale, când spânzura temeliile pământului,
30. Cu Dânsul eram, toate împreună puind, și mă desfătam în toate zilele, săltând înaintea Lui în toată vreamea,
31. Săltând în lume, și dulcețile meale a fi cu fiii oamenilor.
32. Acum, dară, fiilor, ascultați-mă: fericiți cei ce păzeasc cuvintele meale.
33. Auziți învățătura și păziți înțălepciunea și să nu o lepădați.
34. Fericit e omul cel ce mă ascultă și cel ce priveghează la ușa mea în toate zilele și ia aminte la ușorii miei.
35. Cine mă va afla afla-va viiața și va scoate mântuire de la Domnul.
36. Iară cine va păcătui împrotiva mea, vătama-ș-va sufletul său. Toți cei ce mă urăsc iubesc moartea.

Cap 9

Înţălepciunea, zidindu-şi casă, pre toţi la sineş cheamă, viaţa lungeaşte şi de la muiarea nebună şi rătăcitoare izbăveaşte. Iară învăţătura şi mustrarea nu va priimi cel necredincios şi hulitoriu, ci cel drept şi înţălept.

1. Înțălepciunea ș-au zidit casă, cioplit-au șapte stâlpi. ||
2. Junghiiat-au jârtvele sale, mestecat-au vinul și au pus masa sa. 172r
3. Trimis-au slujnicile sale să cheme la cetate și la îngrădirile cetății:

4. „De iaste careva mititel, vie la mine!” Celor neînţălepţi au grăit:
5. „Veniţi, mâncaţi pâinea mea şi beţ vinul ce v-am mestecat!
6. Lăsaţi pruncia şi fiţi vii şi umblaţi prin căile înţăleagerii!”
7. Cel ce învaţă pre cel hulitoriu, acesta-şi face nedreptate, şi cel ce mustră pre cel necredincios îşi naşte întinăciune.
8. Nu mustra pre cel hulitoriu, să nu te urască; mustră pre cel înţelept şi te va iubi.
9. Dă pricină înţăleptului şi i să va adaoge înţălepciunea, învaţă pre cel drept şi va grăbi a lua.
10. *Începutul înţelepciunii, frica Domnului; şi ştiinţa celor sfinte, priceaperea. *Psalm 110, 10.
11. Că prin mine să înmulţesc zilele tale şi ţi să vor adaoge anii vieţii. Sus 1, 7.
12. De vei fi înţălept, ţie vei fi, iară de vei fi hulitoriu, sângur vei purta răul. Ecli. 1, 16.
13. Muiarea nebună şi limbută şi plină de îndulcituri şi nimica de tot ştiind
14. Şezut-au în uşa casii sale pre scaun, în loc înalt al cetăţii,
15. Să chiiame pre cei ce trecea pre cale şi pre cei ce mergea pre calea sa: |
172v 16. „Cine iaste mititel, abată-să la mine!” Şi celui nebun au grăit:
17. „Apele de furat mai dulci sânt şi pânea ascunsă, mai bună”.
18. Şi n-au ştiut că acolo sânt uriiaşi, şi în adâncurile iadului, oaspeţii ei.

PILDELE LUI SOLOMON

Cap 10

Schimbă cuvântul despre fiiul înţălept şi nebun şi drept şi necredincios, lucrătoriu şi leaneşu, unit şi necurat. Despre dragoste şi urăciune. Despre bunătatea limbii şi răotatea ei.

1 Fiiul înţălept veseleaşte pre tatăl, iară fiiul nebun măhnire iaste maicii sale.
2 *Nimica vor folosi comoarăle necredinţii, iară dreptatea va izbăvi de moarte. *Jos 11, 4.
3 Nu va năcăji Domnul cu foamete sufletul celui drept şi leşuirile necredincioşilor le va răsturna.
4. Lipsire au lucrat mâna slăbănoagă, iară mâna celor tari bogăţii găteaşte.
Cel ce să razimă de minciuni, acela paşte vânturi şi însuşu acela urmează paserii zburătoare.
5. Cel ce adună în săceriş, fiiu înţălept iaste, iară cel ce dormitează vara, fiiul ruşinii.
6. Blagosloveniia Domnului pre capul dreptului, iară gura necredincioşilor o acopere nedreptatea.
7.Pomenirea dreptului, cu laude, iară numele necredincioşilor va putrăzi.
8. Cel înţălept cu inima poruncile priimeaşte, cel nebun să taie cu buzele. ||
173r 9. Cel ce umblă curat umblă cutezat, iară cine spurcă căile sale să va dovedi.
10. *Cel ce face cu ochiul va da dureare, şi cel nebun cu buzele să va bate. *Ecli. 27, 25.
11. Izvorul vieţii, gura dreptului, şi gura necredincioşilor, acoperire fără leage.
12. Urârea deştaptă vrăjbi *şi toate greşalele acopere dragostea. *1 Corth. 13, 4.
13. În buzele înţăleptului să află înţălepciunea, şi varga, în dosul celui ce-i lipsit de inimă. 1 Petr. 4, 8.
14. Cei înţălepţi aduc ştiinţa, iară gura nebunului aproape e de ruşine.
15. Averile bogatului, cetate tăriii lui; spaima săracilor, sărăciia lor.
16. Lucrul dreptului, spre viaţă, iară rodul necredinciosului, spre păcat.
17. Calea vieţii, celui ce păzeaşte învăţătura, iară care lasă mustrările greşaşte.
18. Ascund ureachea buzele ceale mincinoasă; cel ce grăiaşte hulă neînţălept iaste.
19. În multă vorbă nu va lipsi păcatul, iară cine-ş contineaşte buzele înţălept iaste.
20. Argint ales limba dreptului, iară inima necredincioşilor, de nemica.
21. Buzele dreptului pre mulţi învaţă, iară cei neînvăţaţi întru lipsa inimii vor muri.
22. Blagosloveniia Domnului face bogaţi, nici să va însoţi lor năcazul.
23. Ca prin râs nebunul lucrează răotatea, iară înţelepciunea iaste omului priceput.
24. De ce să teame necredinciosul, va veni preste el; pofta sa celor drepţi să va da. |
173v 25. Ca un vihor ce treace nu va fi cel necredincios, iară dreptul, ca temeiul veacinic.
26. Ca oţătul dinţilor şi fumul ochilor, aşa leaneşul celor ce l-au trimis.
27. Frica Domnului va adaoge zile, şi anii necredincioşilor să vor scurta.
28. Aşteptarea drepţilor, veselia; iară nădeajdea necredincioşilor va peri.
29. Tăria unitului e calea Domnului, spaima celor ce lucrează răotatea.
30. Dreptul în veac nu să va clăti, iară necredincioşii nu vor lăcui pre pământ.

31. Gura dreptului va naşte înţălepciune, limba necuraţilor va peri.
32. Buzele dreptului socotesc ceale plăcute, şi gura necredincioşilor, ceale răzvrătite.

Cap 11

Rodurile ceale bune ale dreptăţii şi ceale reale ale vicleşugului şi a deşeartelor bogăţii.

1. Cumpâna vicleană urăciune iaste la Domnul şi măsura dreaptă e voia Lui.
2. Unde va fi mândriia, acolo va fi şi batjocura, iară unde iaste smereniia, acolo şi înţălepciunea.
3. Unirea drepţilor îi va îndrepta pre dânşii, şi înşelarea celor răzvrătiţi îi va bate pre ei.
*Sus 10, 2. 4. [*]Nu vor folosi bogăţiile în zioa izbândii, iară dreptatea va izbăvi de moarte.
5. Dreptatea unitului va îndrepta calea lui şi întru fărăleagea sa va cădea cel necredincios.
6. Dreptatea drepţilor îi va izbăvi şi în||tru leşuirile sale să vor prinde cei necredincioşi. 174r
7. Murind omul cel necredincios, nu mai iaste nădeajde; aşteptarea osârduitorilor va peri.
8. Dreptul din strâmtoare s-au slobozit şi să va da cel necredincios pentru el.
9. Cel viclean cu gura înşală priiatinul său, iară drepţii să vor izbăvi cu ştiinţa.
10. Întru bunătăţile drepţilor să va înălţa cetatea şi întru perirea necredincioşilor va fi lauda.
11. Cu blagoslovenia drepţilor să va înălţa cetatea şi cu gura necredincioşilor să va răsipi.
12. Cel ce-şi urgiseaşte priiatinul său lipsit de inimă iaste, iară omul priceput va tăcea.
13. Cine umblă cu vicleşug deascopere ceale ascunse, iară cel credincios cu inima tăinuiaşte sfatul priiatinului.
14. Unde nu iaste stăpânitoriu norodul va cădea, iară mântuirea, unde-s multe sfaturi.
15. Năcăji-să-va cu rău cel ce să închizăşuiaşte pentru cel din afară, iară care să fereaşte de laţuri fără grije va fi.
16. Muiarea de cinste va afla mărire, şi cei tari vor avea bogăţii.
17. Bine face sufletului său omul milostiv, iară cel nemilostiv şi pre rudenii îi leapădă.
18. Cel necredincios face lucru nestatornic, iară celui ce samână dreptate, plata credincioasă.
19. Milostivirea găteaşte viaţa, şi urmarea celor răi, moartea.
20. Urâtă e Domnului inima necurată; şi voia | Lui, întru cei ce umblă drept. 174v
21. Mâna în mână, nu va fi nevinovat cel rău, iară sămânţa drepţilor să va mântui.
22. Belciug de aur în nările porcului muiarea frumoasă şi nebună.
23. Pofta drepţilor tot binele iaste, aşteptarea necredincioşilor, iuţimea.
24. Alţii împart ale sale şi să fac mai bogaţi, alţii răpesc nu ale sale şi pururea în lipsă sânt.
25. Sufletul cel ce binecuvintează să va îngrăşa, şi cel ce îmbată, şi el să va îmbăta.
26. Cel ce ascunde grâul să va blăstăma în noroade, iară blagoslovenia, preste capul celor ce vând.
27. Bine să scolă de dimineaţă cel ce caută ceale bune, iară cel ce caută ceale reale să va împresura de la eale.
28. Cel ce nădăjduiaşte spre bogăţiile sale va cădea, iară cei drepţi ca foaia vearde vor răsări.
29. Cel ce turbură casa sa va stăpâni vânturi, şi cel nebun va sluji înţăleptului.
30. Roada dreptului, lemnul vieţii, şi cel ce priimeaşte sufletele înţălept iaste.
* Petru 4, 18. 31. *De ia cel drept pre pământ răsplătire, cu cât mai vârtos cel necredincios şi păcătos?

Cap 12

Iarăşi grăiaşte de cel ce iubeaşte şi de cel ce ureaşte învăţătura. Despre cel credincios şi cel || drept, despre cel ce lucră şi despre leaneşu. Pentru cel bolund şi cel înţălept. Pentru bunătăţile şi răotăţile limbii. 175r

1. Cel ce iubeaşte învăţătura iubeaşte ştiinţa, iară cel ce ureaşte mustrările neînţălept iaste.
2. Cel ce e bun va lua har de la Domnul, iară cel ce nădăjduiaşte întru cugetele sale necredincios să poartă.
3. Nu să va întări omul din necredinţă şi rădăcina drepţilor nu să va clăti.
4. Muiarea cămetină cunună iaste bărbatului său şi putrăjune în oasele lui ceaea carea face lucruri vrednice de ruşine.
5. Cugetele drepţilor sânt judecăţi, şi sfaturile necredincioşilor, înşelătoare.

6. Cuvintele necredincioşilor aleşuiesc sângelui; gura drepţilor îi va izbăvi.
7. Întoarce pre cei necredincioşi şi nu vor fi, iară casa drepţilor va petreace.
8. Din învăţătura sa să va cunoaşte omul, iară cel deşert şi neinimos va fi urgisit.
9. *Mai bun iaste săracul şi îndestulat şieş decât cel slăvit şi lipsit de pâine. *Ecl. 10, 30.
10. Cunoaşte dreptul inimile dobitoacelor sale, iară ceale dinlontru ale necredincioşilor sânt nemilostive.
11. *Cel ce lucră pământul său să va sătura de pâini, iară cel ce urmează leanea bolund iaste. Cel ce e dulce în zăbovirile vinului întru întăririle sale lasă ocara. | *Ecli. 20, 30.
175v 12. Pofta necredinciosului tăriia iaste a celor răi, iară rădăcina drepţilor va spori.
13. Pentru păcatele buzelor cădearea să apropie celui rău, iară dreptul va scăpa din strâmtoare.
14. Din rodul gurii sale fieştecare să va umplea de bunătăţi şi după lucrul mânilor sale li să va răsplăti.
15. Calea neabunului, dreaptă în ochii lui, iară cel înțelept ascultă sfaturile.
16. Cel nebun îndată își arată mânia, iară care coace asupreală viclean iaste.
17. Cel ce grăiaşte ce şti arătătoriu dreptăţii iaste, iară cel ce minte mărturie înşelătoare iaste.
18. Iaste care făgăduiaşte şi ca cu sabiia cunoştinţii să împunge, iară limba înţălepţilor sănătate iaste.
19. Buza adevărului stătătoare va fi în veac, iară cel ce e martor de năpraznă împleteaşte limba minciunii.
20. Înşelăciune în inima celor ce cugetă ceale reale, iară pre cei ce priimesc sfatul de pace îi va urma bucuria.
21. Nu va întrista pre cel drept, orice i să va întâmpla, iară cei necredincioşi să vor umplea de rău.
22. Urăciune iaste Domnului buzele mincinoase, iară cei ce lucră dreptate îi plac.
23. Omul viclean tăinuiaşte ştiinţa şi inima celor neînţălepţi chiiamă nebuniia.
24. Mâna celor tari va stăpâni, iară cea slăbănoagă dăjdilor va sluji. ||
176r 25. Măhnirea în inima omului îl va smeri şi cu cuvânt bun să va veseli.
26. Cine nu socoteaşte paguba pentru prietin drept iaste, iară calea necredincioşilor îi va încelui.
27. Nu va afla înşelătoriul dobândă şi avearea omului va fi preţul aurului.
28. În cărarea dreptăţii, viaţa, iară calea cea rătăcită duce la moarte.

Cap 13

Pentru fiiul înţelept. Paza gurii şi cu socoteală a grăi. De săracul bogat şi bogatul sărac. Candila necredincioşilor, avearea grăbită şi întârziiarea nădeajdii. Toate cu sfat a să face şi cu cei înţălepţi a păşi. De cel ce îngăduiaşte toiagului şi de nesăţiosul pântecele necredinciosului.

1. Fiiul înţălept, învăţătura părintelui, iară cel batjocoritoriu nu ascultă când să ceartă.
2. Din rodul gurii sale omul să va sătura de bunătăţi, iară sufletul călcătorilor de leage nelegiuit iaste.
3. Cel ce-ş păzeaşte gura păzeaşte-şi sufletul, iară cel ce nu-şi ia sama a grăi va sâmţi ceale reale.
4. Vrea şi nu vrea cel leaneşu, iară sufletul celor ce lucrează să va îngrăşa.
5. Cuvântul mincinos dreptul ureaşte, iară necredinciosul ruşinează şi să va ruşina.
6. Dreptatea păzeaşte calea celui nevinovat, iară nelegiuirea pre pământ înşală.
176v 7. Iaste ca un bogat, nemic având, şi iaste | ca un sărac, în multe bogăţii fiind.
8. Răscumpărarea sufletului omului, bogăţiile sale, iară cel sărac mustrarea nu sufere.
9. Lumina drepţilor veseleaşte, iară candila celor fără de leage să va stânge.
10. Între cei mândri pururea sânt prigoniri, iară cei ce lucrează toate cu sfat să îndreptează de la înţelepciune.
11. Averile grăbite vor scădea, iară ceale ce să culeg încet, cu mâna, să vor înmulţi.
12. Nădeajdea ce să îndelungă năcăjaşte sufletul; lemnul vieţii, pofta ce vine.
13. Cel ce huleaşte vrun lucru, acela să leagă spre vreame viitoare, iară cel ce să teame de poruncă în pace va petreace.
Sufletele ceale vicleane rătăcesc în păcate, iară drepţii milostivi sânt şi să îndură.

14. Leagea înţăleptului izvorul vieţii, să abată de la cădearea morţii.
15. Învăţătura bună va da har; în calea urgisitorilor, prăpastie.
16. Cel isteţu toate lucrează cu sfat, iară cel nebun descopere nebuniia.
17. Solul necredinciosului va cădea în răotate, iară trimisul credinciosului, sănătate.
18. Sărăcie şi ocară celui ce părăseaşte învăţătura, iară cel ce să odihneaşte celui ce-l ceartă să va mări.
19. Pofta de să va plini îndulceaşte sufletul; leapădă-să nebunii de cei ce fug de reale.
20. Cel ce îmblă cu înţălepţii înţelept va fi; priiatinul nebunilor aseaminea să va face. ||
21. Pre păcătoşi îi goneaşte răotatea, şi drepţilor să vor răsplăti ceale bune. 177r
22. Cel bun lasă rămăşiţe fii şi nepoţi şi să cruţă dreptului averile păcătosului.
23. Multe bucate în ţarinele părinţilor, şi altora să aduc fără judecată.
24. Cel ce cruţă nuiaoa ureaşte-şi fiiul său, iară cel ce-l iubeaşte neîncetat îl dojeneaşte.
25. Dreptul mâncă şi-şi umple sufletul, iară pântecele necredincioşilor nesăţios iaste.

Cap 14

A înţălepciunii şi a dreptăţii multe fealiuri de socoteale. Cu priceaperea fieştecare stat să îndreaptează, cu carea cineva spre milă porneaşte şi patimile mulcomeaşte. Iară greşealele pierd pre oameni.

1. Muiarea înţeleaptă zideaşte casa sa; cea neînţeleaptă, şi cea zidită cu mânile o va strâca.
2. Cel ce umblă pre calea dreaptă şi să teame de Dumnezeu *să urgiseaşte de cel ce umblă pre cale necurată. *Iov 12, 4.
3. În gura nebunului, toiagul mândriii, iară buzele înţelepţilor îi păzeasc.
4. Unde nu sânt boi, iaslea deşartă iaste, iară unde sânt multe holde, acolo arătată iaste tăriia boului.
5. Martorul credincios nu minte, iară minciună aduce martorul viclean.
6. Caută hulitoriul înţelepciunea şi nu o | va afla; învăţătura înţălepţilor e lesne. 177v
7. Mergi împrotiva omului nebun şi nu şti buzele priceaperii.
8. Înţălepciunea vicleanului iaste a-şi înţeleage calea, şi nepriceaperea nebunilor greşind.
9. Nebunul va batjocori păcatul şi între cei drepţi va zăbovi harul.
10. Inima ce cunoaşte amărăciunea sufletului său, întru bucuriia ei nu să va mesteca cel din afară.
11. Casa necredincioşilor să va ştearge, iară sălaşele drepţilor vor răsări.
12. Iaste calea carea să veade omului dreaptă, iară ceale mai de pre urmă ale ei povăţuiesc spre moarte.
13. Râsul cu dureare să va mesteca şi ceale mai pre urmă ale bucuriei jealea le cuprinde.
14. De căile sale să va umplea nebunul şi preste el va fi omul cel bun.
15. Cel nevinovat creade a tot cuvântul, măestrul socoteaşte paşii săi.
Fiiului viclean nimică bine va fi, iară slugii înţăleapte norocite îi vor fi faptele şi să va îndrepta calea lui.
16. Înţăleptul să teame şi să abate de la rău; nebunul treace şi cutează.
17. Cel nerăbdătoriu va lucra nebunie şi omul tălpizu urâcios iaste.
18. Stăpâni-vor pruncii nebuniia şi vor aştepta măiestrii ştiinţa.
19. Zăcea-vor cei răi înaintea celor buni, şi necredincioşii înaintea porţilor. ||
20. Şi aproapelui său săracul va fi urâcios, iară bogaţilor, priiatini mulţi. 178r
21. Cel ce urgiseaşte aproapele său păcătuiaşte, iară cel ce miluiaşte săracul fericit va fi. Cel ce creade în Domnul iubeaşte mila.
22. Greşesc cei ce lucrează răotatea; mila şi adevărul gătesc ceale bune.
23. În tot locul va fi sporirea, iară unde sânt cuvinte multe, acolo de multe ori, lipsa.
24. Cununa înţelepţilor, bogăţiile lor; nebuniia bolunzilor, nepriceaperea.
25. Izbăveaşte sufletele martorul credincios şi aduce minciuni cel viclean.
26. În teamerea Domnului, nădeajdea tăriii, şi fiilor lui va fi nădeajde.
27. Teamerea Domnului, izvorul vieţii, să să abată de la cădearea morţii.
28. Întru mulţimea norodului, vredniciia împăratului; şi întru puţinătatea gloatei, ocara căpeteniii.
29. Cel răbdătoriu cu multă priceapere să stăpâneaşte, iară cel nerăbdătoriu înalţă nebuniia sa.

30. Viiaţa cărnurilor, sănătatea inimii; putrejunea oaselor, pizma.
31. *Cel ce huleaşte pre cel lipsit probozeaşte pre Făcătoriul lui, iară îl cinsteaşte pre El cel ce miluiaşte săracul. *Jos 17, 5.
32. Întru răotatea sa să va scoate necredinciosul, iară dreptul nădăjduiaşte în moartea sa.
33. În inima celui preceput odihneaşte înţelepciunea, şi pre cei neînvăţaţi îi va deprinde.
178v 34. Dreptatea rădică neamul, iară păcatul mi|şale face noroadele.
35. Priimit iaste împăratului slujitoriul înţelept, mâniia lui cel nefolositoriu o va sprijini.

Cap 15

Răspunsul moale. Limba înţeleptului şi cea nehotărâtă. Tăriia casii celui drept. Jârtvele necredincioşilor, nepriimite. Lui Dumnezeu toate-s cunoscute. Inima ce să bucură. Zilele săracului, reale. Mintea cea fără grije. A să chema la legumi. Omul mânios şi sfadnic. Lauda celui răbdătoriu. Calea leanişilor. Casa mândrilor. Cu credinţă şi cu milă să curăţăsc păcatele. Pentru cel ce leapădă învăţătura. Lauda teamerii de Domnul şi a smereniii.

1. Răspunsul moale rumpe mâniia, cuvântul aspru deştaptă iuţimea. Jos 25, 15.
2. Limba înţelepţilor împodobeaşte ştiinţa, gura nebunilor fierbe bolunzia.
3. În tot locul ochii Domnului priveasc spre cei buni şi spre cei răi.
4. Limba mălcomită, lemnul vieţii, iară cea nehotărâtă va zdrobi duhul.
5. Nebunul defaimă învăţătura tătâni-său, iară cel ce păzeaşte mustrarea mai drept va fi.
În prisosirea dreptăţii puteare mare iaste, iară cugetele necredincioşilor să vor dezrădăcina.
6. Casa dreptului, multă tărie; şi în rodurile necredincioşilor, turburare. ||
179r 7. Buzele înţelepţilor vor sămăna ştiinţa, inima nebunilor nu va fi aseaminea.
8. *Jârtvele necredincioşilor urâte sânt Domnului; făgăduinţele drepţilor, mângăietoare. *Jos 21, 57.
9. Urăciune Domnului, calea necredinciosului; cel ce urmază dreptatea să iubeaşte de la Dânsul. Ecli. 34, 21.
10. Învăţătura rea celui ce părăseaşte calea vieţii; cel ce ureaşte mustrările va muri.
11. Iadul şi perirea înaintea Domnului; cu cât mai vârtos sufletele fiilor omeneşti.
12. Nu iubeaşte necuratul pre cel ce-l ceartă, nici cătră cei înţelepţi păşaşte.
13. *Inima ce să bucură veseleaşte faţa, întru măhnirea sufletului să surpă duhul. *Jos 17, 22.
14. Inima înţeleptului caută învăţătura, şi gura nebunilor să paşte cu nepriceaperea.
15. Toate zilele săracului, reale; mintea fără grije, ca ospăţul pururea.
16. Mai bine puţân cu teamerea Domnului decât comoare mari şi nesăţioase.
17. Mai bine a să chema la legumi cu dragoste, decât la viţel gras cu urâre.
18. Omul mânios cheamă sfăzile, cel răbdătoriu mâlcomeaşte ceale deşteptate.
19. Calea leaneşilor, ca gardul de spini; calea drepţilor, fără sminteală.
20. Fiiul înţălept veseleaşte pre tatăl, şi omul nebun urgiseaşte pre mumă-sa.
21. Nebuniia, bucurie nebunului, şi omul preceput îndreptează paşii săi.
22. Răsipescu-să cugetele unde nu iaste sfat, iară unde sânt mai mulţi sfeatnici, să întăresc. |
179v 23. Veseleaşte-să omul în giudecata gurii sale, şi cuvântul alcătuit, bun.
24. Cărarea vieţii preste cel învăţat, să abată din iadul cel mai de pre urmă.
25. Casa mândrilor o va râsipi Domnul şi tari va face hotarele văduvei.
26. Urăciunea Domnului gândurile reale, şi cuvântul curat prea frumos să va întări de la Dânsul.
27. Turbură casa sa cel ce urmează lăcomiia, iară cel ce ureaşte darurile va fi viu.
*Prin milă şi credinţă să curăţesc păcatele, iară prin teamerea Domnului să abate fieştecarele de la rău. * Jos 16, 6.
28. Mintea dreptului cugetă ascultarea; gura necredincioşilor sporeaşte reale.
29. Departe e Domnul de cei necredincioşi şi pricinile drepţilor le va asculta.
30. Lumina ochilor veseleaşte sufletul, veastea bună îngraşe oasele.
31. Ureachea ce aude certările vieţii în mijlocul înţelepţilor va zăbovi.
32. Cel ce leapădă învăţătura urgiseaşte sufletul său, iară cel ce să odihneaşte mustrărilor stăpânitoriu iaste inimii.
33. Frica Domnului, învăţătura înţelepciunii, şi înaintea măririi umblă smereniia.

Cap 16

Omul găteaşte sufletul. Dumnezeu e cumpănitoriu duhurilor, limba şi căile oamenilor direage, toate pentru Sâne lucrând. Cu miile să răscumpără păcatele. Măsura şi cumpăna || lui Dumnezeu. Judecăţile. Urgiia şi mila împăratului. Lauda înţelepciunii, a priceaperii, a învăţatului şi a celui dulce în cuvânt şi a răbdătoriului. Huleaşte-să cel neînţelept şi întort. Cei tari de la Domnul să domolesc. 180r

1. Omului iaste a-şi găti sufletul, şi a Domnului a stăpâni limba.
2. *Toate căile omului arătate sânt ochilor Lui; cumpănitoriu duhurilor iaste Domnul. — *Jos 21, 2.
3. Dezvăleaşte Domnul lucrurile tale şi să vor îndrepta gândurile tale.
4. Toate pentru Sine le-au lucrat Domnul, şi pre cel necredincios spre zioa cea rea.
5. Urăciune Domnului e tot mândrul; de va şi fi mâna la mână, nu iaste nevinovat.
Înceaperea călii bune iaste a face dreptate şi priimită iaste la Dumnezeu mai vârtos decât a jârtvi junghieri.
6. *Cu mila şi cu adevărul să răscumpără nelegiuirea şi întru frica Domnului să abate de la rău. — *Sus 15, 27.
7. Când vor plăcea Domnului căile omului şi neprietinii Lui îi va întoarce la pace.
8. Mai bine e puţân cu dreptate decât multe roduri cu fărădeleage.
9. Inima omului rânduiaşte calea sa, ci a Domnului iaste a îndrepta paşii lui.
10. Gâcitură în buzele împăratului, în judecată nu va greşi gura lui.
11. Măsură şi cumpână judecăţile Domnului sânt, şi lucrurile Lui toate pietrile săcu|leţului. 180v
12. Urâţi sânt împăratului cei ce lucrează necredincios, că cu dreptatea să întăreaşte scaunul.
13. Voia împăraţilor, buzele direapte; cel ce grăiaşte direapte să va iubi.
14. Urgiia împăratului, solii morţii, şi omul înţelept o va domoli.
15. Întru veselia feaţii împăratului, viaţa; şi mila lui, ca vihorul de sara.
16. Stăpâneaşte înţelepciunea, că-i mai bună decât aurul, şi căştigă priceaperea, că mai scumpă-i decât argintul.
17. Cărarea drepţilor fereaşte ceale reale; cel ce păzeaşte sufletul său ţine calea sa.
18. Înaintea înfrângerii umblă trufiia, şi înaintea căderii să înalţă duhul.
19. Mai bine e a să smeri cu cei smerini decât a împărţi jafuri cu cei mândri.
20. Cel învăţat în cuvânt va afla ceale bune, şi cel ce nădăjduiaşte spre Domnul fericit iaste.
21. Cel înţelept cu inima să va chema priceput, şi cel dulce cu graiul mai mari va lua.
22. Izvorul vieţii, învăţătura stăpânitoriului; învăţătura bolunzilor, nebunie.
23. Inima înţăleptului va învăţa gura lui şi buzelor lui va adaoge har.
24. Fagur de miere, cuvintele togmite. Dulceaţa sufletului, sănătatea oaselor.
25. Iaste calea carea să veade omului direaptă şi ceale mai de pre urmă ale ei povăţuiesc la moarte. ||
26. Sufletul celui ce lucră lucră şieşi, că l-au înterit gura sa. 181r
27. Omul necredincios sapă răotate şi în buzele lui foc să aprinde.
28. Omul îndărătnic prigonirea deşteaptă, şi cel limbut despărţeaşte căpeteniile.
29. Omul fără leage apleacă priiatinul său şi-l duce pre cale nu bună.
30. Cel ce cu ochii ameţiţi cugetă ceale necurate, muşcându-şi buzele săvârşaşte răotatea.
31. Cununa vredniciii, bătrâneaţele, carea în căile dreptăţii să vor afla.
32. Mai bunu-i cel răbdătoriu decât bărbatul tare şi cel ce-şi stăpâneaşte sufletul, decât cel ce prinde cetatea.
33. Sorţile să trimit în sân, ci de la Dumnezeu să hotăresc.

Cap 17

Îmbucătura sacă cu bucurie. Sluga înţăleaptă. Domnul cearcă sufletele. Cel ce urgiseaşte pre cel sărac. Cel ce să bucură de a altuia cădeare. Cununa bătrânilor.Cel ce pitulă greşala. Cel nebun în bolunzie nădăjduind. Nebunului nu-i folosesc bogăţiile. Cel ce-ş face casa înaltă. În toată vreamea iubeaşte priiatinul. Inima ce să bucură şi duhul întristat. Nebunul ce tace.

1. Mai bună e îmbucătura sacă cu bucurie, decât casa plină de jârtve cu mustrare. |
2. *Sluga înţeleaptă va stăpâni fiii cei nebuni şi între fraţi moştenirea va împărţi. — *Ecli. 10, 28. 181v

3. Precum în foc să cearcă argintul, şi aurul în cuptoriu, aşa inimile cearcă Domnul.
4. Cel rău ascultă de limba nedreaptă şi cel înşelătoriu îngăduiaşte buzelor mincinoase.
5. *Cel ce urgiseaşte săracul ocăreaşte pre Făcătoriul lui, şi cel ce să veseleaşte de cădearea altuia nu va fi necertat. *Sus 14, 31.
6. Cununa bătrânilor, fiii fiilor, şi mărirea fiilor, părinţii lor.
7. Nu să cuvin celui nebun cuvintele togmite, nici căpeteniii buza mincinoasă.
8. Piatră scumpă foarte priimită, aşteptarea celui ce aştaptă; oriîncătro să întoarce, preceput o înţăleage.
9. Cel ce pitulă greşala caută prieteşuguri, cel ce ceare cu alt cuvânt desface pre cei împreunaţi.
10. Mai mult sporeaşte certarea la cel preceput decât o sută de rane la cel nebun.
11. Pururea prigoniri caută cel rău, iară îngeru nemilostiv să va trimite împrotiva lui.
12. Mai bine-i ursoaiei a-şi întâmpina răpiţii pui decât nebunului ce nădăjduiaşte în bolunzia sa.
13. *Cel ce răsplăteaşte reale pentru bune, nu să va depărta răotatea de la casa lui. * Râm. 12, 17. 1 Thesal. 5, 15. 1 Petru 13, 19.
14. Cel ce sloboade apa cap iaste prigonirilor şi, mai înainte de-a suferi ocara, părăseaşte judecata. ||
182r 15. Cel ce îndreptează pre cel fără leage şi cel ce osindeaşte pre cel drept urâţ sânt amândoi la Dumnezeu. Isaie 5, 23.
16. Ce-i foloseaşte nebunului a avea bogăţii, neputând cumpăra înţelepciune?
Cel ce-ş face casă înaltă caută cădeare, şi cel ce să fereaşte de a învăţa va cădea în ceale reale.
17. În toată vreamea iubeaşte priiatinul, şi fratele în nevoi să cearcă.
18. Omul nebun va plezni cu mânile când să va închizăşui pentru nepriiatinul său.
19. Cel ce cugetă neînţăleagerile iubeaşte vrăjbile, şi cel ce înalţă uşa caută cădearea.
20. Cel ce e cu inima îndărătnică nu va afla binele, şi cel ce întoarce limba va cădea în rău.
21. Născutu-s-au nebunul întru ocara sa, ci nici tatăl să va veseli de cel nebun.
22. *Sufletul ce să bucură vârsta înflurită face, duhul trist usucă oasele. *Sus 15, 13. şi 16, 24.
23. Darul din sân necredinciosul ia, să răzvrătească cărările judecăţii.
24. *În faţa celui priceput străluceaşte înţelepciunea, ochii nebunilor în marginile pământului. *Ecli. 2, 14 şi 8, 1.
25. Mânia părintelui, fiiul nebun, şi durearea maicii carea l-au născut.
26. Nu-i bine a face păgubire dreptului, nici a lovi pre căpetenie ce giudecă ceale dreapte.
182v 27. *Cel ce-şi hotăreaşte cuvintele învăţat | şi preceput iaste, şi a duhului scump omul învăţat. *Iacov 10, 19.
28. Şi nebunul, de va tăcea, înţelept să va socoti, şi de-ş va strânge buzele, înţelegătoriu.

Cap 18

Pentru depărtarea de la prietin. De cel ce nu să poate îndrepta. A nu să abate de la adevăr. Gura nebunului. Dreptul ce să vedeaşte. Fratele ce ajută pe frate. Roada gurii. Muiarea bună şi cea rea. Graiul bogatului şi al săracului. Omul priiatenos.

1. Prilejuri cearcă cel ce vrea a să depărta de la priiatin; în toată vreamea va fi vreadnic de probozire.
2. Nu primeaşte nebunul cuvintele priceaperii de nu-i vei zice ceale ce petrec în inima lui.
3. Cel necredincios, venind în adâncul păcatelor, nu bagă samă, iară îl urmează ocara şi ruşinea.
4. Apă adâncă, cuvintele din gura omului, şi râu vărsându-să izvorul înţelepciunii.
5. A lua faţa celui necredincios nu-i bine, ca să te abaţi de la adevărul giudecăţii.
6. Buzele nebunului să ameastecă vrăjbilor şi gura lui cheamă prigoniri.
7. Gura nebunului, înfrângerea lui, şi buzele lui, cădearea sufletului lui.
8. Cuvintele de doao limbi ca când ar fi dreapte şi acealea agiung până la ceale dinlontrul pântecelui. ||
183r Pre cel leaneş îl oboară frica, iară sufletele muierotcilor vor flămânzi.
9. Cel moale şi slăbănog în lucrul său frate iaste cu fapta sa celui ce răsipeaşte.
10. Turn tare, numele Domnului, la El aleargă dreptul şi să va înălţa.
11. Avearea bogatului, cetatea ţării lui, şi ca un zid putearnic încungiurându-l.
12. Mai înainte de-a să zdrobi să înalţă inima omului şi, mai înainte de-a să slăvi, să smereaşte.
13. *Cel ce răspunde mai înainte de-a auzi nebun a fi să arată şi de ruşine vreadnic. *Ecli. 11, 8.

14. Duhul omului sprijineaşte slăbiciunea sa, iară duhul cel lezne a să mâniia cine-l va putea răbda?
15. Inima precepută va stăpâni fiinţa şi ureachea înţelepţilor caută învăţătura.
16. Darul omului lăţeaşte calea lui şi înaintea căpeteniilor îi face loc.
17. Dreptul mai întâi iaste văditoriul său; vine priiatinul lui şi-l va cerceta.
18. Împrotiviturile le potoleaşte soartea şi între cei putearnici încă judecă.
19. Fratele ce să ajută de la frate, ca cetatea întărită; şi judecăţile, ca zidurile cetăţii.
20. Din roada gurii omului i să va umplea pântecele lui şi rodurile buzelor lui îl vor sătura.
21. Moartea şi viaţa, în mâna limbii; cei ce o iubesc vor mânca rodurile ei. |
22. Cel ce află muiarea bună află bunătate şi va scoate veselie de la Domnul. 183v
Cel ce întreaşte muiarea cea bună întreaşte bunătatea, iară cel ce ţine pre curva nebun iaste şi necredincios.
23. Cu rugăciuni va grăi săracul, şi cel bogat va vorbi aspru.
24. Omul iubitoriu la soţietate mai prietin va fi decât fratele.

Cap 19

Săracul ce umblă întru unire. Bogăţiile adaogă priiatini. Cel ce urmă cuvintele. Martorul strâmb. Nu să cuvin celui nebun desfătările. Învăţătura prin răbdare să cearcă. Mâniia şi veseliia împăratului. Muiarea limbută. Muiarea precepută să dă de la Dumnezeu. Lenevirea. Paza poruncii. Mila spre sărac. Deprinderea fiiului. Priimirea sfatului. Omul mincinos. Frica Domnului. Leanea. Cel necurat. Cel neascultătoriu de părinţi. Martor nedrept. Defăimătoriu.

1. Mai bun e săracul care umblă întru unirea sa decât bogatul ce-şi strânge buzele şi neînţăleptul.
2. Unde nu iaste ştiinţa sufletului nu e binele, şi cel grabnic cu picioarele să va împiedeca.
3. Nebunia omului înşală paşii lui şi împrotiva lui Dumnezeu fierbe cu inima sa.
4. Bogăţiile adaogă priiatini mulţi, iară de la cel sărac şi cei ce i-au avut să despart.
*Daniil 13, 61. 5. *Martorul mincinos nu va fi necertat şi || cel ce grăiaşte minciuni nu va scăpa. 184r
6. Mulţi cinstesc faţa putearnicului şi priiatini sânt acelui ce dă daruri.
7. Fraţii omului sărac l-au urât, încă şi priiatinii departe au stătut de la dânsul.
Cel ce numai cuvintele urmează nimică va avea,
8. Iară cel ce stăpâneaşte mintea iubeaşte sufletul său şi păzitoriul priceaperii va afla ceale bune.
9. Martorul strâmb nu va fi necertat şi cel ce grăiaşte minciuni va peri.
10. Nu să cuvine celui nebun desfătările, nici slujii a stăpâni căpeteniile.
11. Învăţătura omului prin răbdare să cunoaşte şi slava lui iaste a treace ceale nedrepte.
12. Ca răgnirea leului, aşa şi mâniia împăratului; şi ca roao pre iarbă, aşa şi veseliia lui.
13. Durere tatălui, fiiul nebun, şi acoperişuri pururea picătoare, limbuta muiare.
14. Casele şi bogăţiile să dau de la părinţi, iară de la Domnul ales muiarea pricepută.
15. Lenevirea sloboade somn şi sufletul slăbănogit va flămânzi.
16. Cel ce păzeaşte porunca păzeaşte sufletul său, iară cel ce părăseaşte calea sa să va ucide.
17. Împrumutează pre Domnul cel ce miluiaşte săracul şi răsplătirea să va da lui.
18. Învaţă fiiul tău, nu deznădăjdui, iară la uciderea lui nu pune sufletul tău. |
19. Cel nerăbdătoriu va răbda păgubire şi, când va răpi, alta va pune. 184v
20. Ascultă sfatul şi priimeaşte învăţătura, ca să fii înţelept în ceale mai de pre urmă ale tale.
21. Multe gânduri în inima omului, iară voia Domnului va rămânea.
22. Omul lipsit e milostiv şi mai bun e săracul decât omul mincinos.
23. Frica Domnului e spre viaţă şi întru plinire să va zăbovi fără de certare rea.
*Jos 26, 15. 24. *Ascunde-şi leaneşul mâna supt susuoară, nici la gura sa nu o apropie.
*Jos 21, 11. 25. *Bătându-să cel necurat, cel nebun mai înţelept va fi; iară de vei certa pre cel înţelept, va înţeleage învăţătura.
26. Cel ce năcăjaşte pre tatăl şi lungeaşte pre mumă-sa ocărât şi nefericit iaste.
27. Nu înceta, fiiule, a auzi învăţătura, nici să nu ştii cuvintele ştiinţii.
28. Martorul nedrept huleaşte judecata şi gura celor fără leage îmbucă nedreptatea.
29. Gata sânt judecăţile hulitorilor şi maiuri ucigătoare trupurilor celor nebuni.

Cap 20

Neînfrânat lucru e vinul. Despre cel ce păcătuiaşte împrotiva împăratului şi a lăsa prigonirile. Leaneşul ce nu lucră pentru frig. Împăratul în scaun. Nu poate cineva zice că are inimă curată. 185r *Cântariu şi cântariu. A nu iubi somnul. Rău iaste, || zice cumpărătoriul. Pâinea minciunii. Cel ce deascopere ascunsele. A nu da rău pentru rău. Îmbucarea sfinţilor. Moştenirea grabnică. Mila, adevărul şi blândeaţele întăresc scaunul împăratului.*

1. Neînfrânat lucru iaste vinul şi gâlcevitoare beţiia; oricine cu aceastea să desfetează nu va fi înțălept.
2. Ca răgnitul leului, aşa şi groaza împăratului; cine-l întărâtă păcătuiaşte în sufletul său.
3. Cinste e omului ce să desparte de vrăjbi, iară toţi nebunii să meastecă cu o gură.
4. Pentru frig, leaneşul n-au vrut a ara; cerşi-va, dară, vara şi nu i să va da.
5. Ca apa adâncă, aşa e sfatul în inima omului, ci omul înţelept îl va scoate.
6. Mulţi oameni milostivi să cheamă, iară omul credincios cine-l va găsi?
7. Dreptul cel ce umblă întru unirea sa fericiţi după sâne fiii va lăsa.
8. Împăratul ce şade în scaunul judecăţii răsipeaşte tot răul cu vedearea sa.
9. *Cine poate zice: „Curată iaste inima mea, curat sânt de păcat?” *3 Împăr. 8, 45
10. Cântariu şi cântariu, măsură şi măsură; amândoao sint urâte la Dumnezeu. 2 Par. 6, 36.
11. Din strădaniile sale să cunoaşte pruncul de sânt curate şi drepte faptele lui. Ecli. 7, 21.
12. Ureachea a auzi şi ochiul a vedea, Domnul le-au făcut amândoao. 1 Ioan 1, 8.
13. (185v) Să nu iubeaşti somnul, ca să nu te apease lipsa; | deşchide-ţi ochii şi te satură de pâini. Sus 11, 1.
14. „Rău e, rău e!” zice tot cumpărătoriul; şi deacă să va depărta, atunci să va făli. Jos stih 23.
15. Iaste aur şi mulţime de pietri scumpe şi vas scump buzele înţelepciunii.
16. *Ia văjmântul celui ce s-au chizeşuit pentru cel strein; şi pentru cei dinnafară ia zălog de la el. *Jos 27, 13.
17. Dulce e omului pâinea minciunii, şi după aceaea să va umplea gura lui de bani de socotit.
18. Gândurile cu sfaturi să întăresc şi cu stăpâniri să chivernisesc războaiele.
19. Cu cel ce dezvăleaşte ascunsele şi umblă cu vicleşug şi lăţeaşte buzele sale nu te mesteca.
20. *Cel ce-şi blastămă tatăl şi muma, i să va stânge candila în mijlocul întunearecului. *Ieşir. 21, 17.
21. Moştenirea la carea să grăbeaşte dintâiu, mai pre urmă să va lipsi de blagoslovenie. Preoţ. 20, 9.
22. *Nu zice: „Voiu răsplăti răul”; aştaptă pre Domnul şi te va izbăvi. Math. 15, 4.
23. Urăciune iaste la Domnul cântariul şi cântariul, cumpăna vicleană nu e bună. *Râm. 12, 17.
24. De la Domnul să îndreptează paşii omului; iară cine dintre oameni poate cunoaşte calea sa? 1 Thesal. 5, 15. 1 Petru 3, 9.
25. Cădeare iaste omului a îmbuna pre cei sfinţi şi după făgăduiri a tăgădui.
26. Răsipeaşte pre cei necredincioşi împăratul înţelept şi pleacă preste ei bolta.
27. Candila Domnului, răsuflarea omului, carea cercetează toate ascunsăle pântecelui. ||
28. (186r) Mila şi adevărul păzesc pre împăratul şi să întăreaşte cu milostivirea thronul lui.
29. Săltarea tinerilor, tăriia lor; şi vredniciia bătrânilor, cărunteaţele.
30. Vânătarea ranii va şteargе ceale reale şi lovirile ceale dinlontrul pântecelui.

Cap 21

Inima împăratului în mâna Domnului, Căruia mila şi judecata mai vârtos îi plac decât jârtvele. Cel ce strânge comoară cu nedreptul. Mai bine-i a şedea în undeţul podirii de casă decât iproci. Cel ce ascultă ureachiia săracului iproci. Cel ce iubeaşte ospeaţele. Pentru cel drept să va da cel necredincios. Cel ce păzeaşte gura sa. Poftele ucid pre cel leaneşu. Nu iaste înţelepciune împrotiva Domnului. Calul gătit la războiu iproci.

1. Ca despărţirile apelor, aşea inima împăratului în mâna Domnului; oriîncătro va vrea, o va pleca.
2. *Toată calea omului dreaptă i să veade, iară inimile le spânzură Domnul. *Sus 16, 2.
3. A face milă şi judecată mai vârtos place Domnului decât jârtvele.
4. Înălţarea ochilor e lăţimea inimii; candila necredincioşilor, păcatul.
5. Gândurile celui tare pururea în prisosire, iară tot leaneşul pururea iaste în lipsă.
6. (186v) Cine adună comori cu limbă de minciună de|şert şi neinimos iaste şi să va împinge în laţurile morţii.

7. Răpirile necredincioșilor îi vor trage, că n-au vrut a face judecată.
8. Cea răzvrătită calea omului streină iaste, iară a celui curat drept e lucrul.
*Jos 25, 24. 9. *Mai bine e a ședea în undețul podirii casii decât cu muiarea limbută și în casă de obște.
10. Sufletul necredinciosului pofteaște răotatea; nu să va milostivi aproapelui său.
11. Certându-să necuratul, mai înțălept va fi mititelul și, de va urma pre cel înțelept, va lua știința.
12. Gândeaște dreptul de casa necredinciosului, să tragă necredincioșii de la rău.
13. Cine-și astupă ureachea la strâgarea săracului și el va strâga și nu să va auzi.
14. Darul ascuns stânge mâniile, și darul în sân, urgiia mare.
15. Bucurie iaste dreptului a face judecată și spaimă celor ce lucrează nedreptate.
16. Omul ce va rătăci de la calea învățăturii în ceata urieșilor va petreace.
17. Cel ce iubeaște uspeațele în lipsă va fi; cel ce iubeaște vinul și ceale grase nu să va îmbogăți.
18. Pentru cel drept să dă necredinciosul, și pentru cei drepți, cel nedrept.
*Ecli. 25, 23. 19. *Mai bine e a lăcui în pământ pustiiu decât cu muiarea sfăditoare și mânioasă. ||
20. Comoară dorită și untdelemn în casa dreptului, și omul nepreceput îl va răsipi. 187r
21. Cel ce urmează dreptatea și mila va afla viață, dreptate și slavă.
22. În cetatea celor tari s-au suit cel înțălept și au strâcat tăriia nădejdii ei.
23. Cel ce-și păzeaște gura și limba păzeaște-și de nevoi sufletul său.
24. Cel mândru și trufașu să cheamă neînvățat, care întru mânie lucrează mândrie.
25. Poftele ucid pre cel leaneșu, că n-au vrut ceva mânile lui a lucra.
26. Toată zioa pofteaște și doreaște, iară cel drept va dărui și nu va înceta.
*Sus 15, 8. 27. *Jârtvele necredincioșilor sânt urâte, că să aduc din tălhărie.
Ecli. 34, 21. 28. Martorul mincinos va peri, omul ascultătoriu va grăi biruința.
29. Omul necredincios limbuțeaște își întăreaște fața sa, iară cel dirept își îndreptează calea sa.
30. Nu iaste înțelepciune, nu iaste priceapere, nu iaste sfat împrotiva Domnului.
31. Calul să găteaște spre zi de războiu, iară Domnul dăruiaște mântuirea. |

Cap 22

187v

Lauda numelui bun. Vicleanul ce veade răul. Tânărul lângă calea sa. Cel ce samănă nedreptate. Leapădă pre cel hulitoriu. Cel ce iubeaște curățiia inimii. Zice leaneșul: „Leul" iproci. Gura ceii streine, nebuniia în inima copilului. Cel ce huleaște săracul. Trebuie să să auză înțelepciunea. Să să ferească chizeașii. Să să ție hotarele ceale de demult. Cel grabnic în lucrul său iproci.

1. Mai bun e numele bun decât bogății multe; preste argint și aur, darul cel bun.
Ecli. 7, 2. 2. Bogatul și săracul s-au întimpinat; amânduror făcătoriu iaste Domnul.
3. Cel viclean au văzut răul și s-au ascuns; cel nevinovat au trecut și s-au năcăjit cu pagubă.
4. Sfârșitul omeniii, frica Domnului, bogățiile și slava și viața.
5. Arme și sabii în calea celui răzvrătit, iară păzitoriul sufletului său îndelungat să depărtă de eale.
6. Pildă iaste: tinărul lângă calea sa și, deacă va îmbătrâni, nu să va depărta de dânsa.
7. Bogatul săracilor porunceaște, și cel ce ia împrumut rob iaste cămătarnicului.
8. Cel ce samână nedreptate va săcera cea||le reale și cu toiagul mâniii sale să va săvârși. 188r
*Ecli. 31, 28. 9. *Cine-i plecat spre milă să va blagoslovi, că din pâinea sa au dat săracului.
Biruință și cinste va cugeta cel ce dă daruri, iară sufletul celor ce priimesc îl va lua.
10. Leapădă pre cel hulitoriu și va ieși cu el prigonirea și vor înceta pricile și ocărâle.
11. Cel ce iubeaște curățiia inimii pentru harul buzelor sale va avea priiatin pre împăratul.
12. Ochii Domnului păzesc știința și să înșală cuvintele nedreptului.
13. Zice leaneșul: „Leul e afară, în mijlocul ulițelor, îmi caută a mă ucide".
14. Groapă adâncă gura streinii; căruia s-au mâniiat Domnul va cădea într-însa.
15. Nebuniia legată iaste în inima copilului și nuiaoa învățăturii o va lunga.
16. Cel ce huleaște săracul să-și sporească bogățiile da-va el celui mai bogat și va lipsi.
17. Pleacă ureachea ta și auzi graiurile înțelepților, iară inima o pune la învățătura mea,
18. Carea frumoasă va fi ție deacă o vei ținea în pântecele tău și va prisosi în buzele tale.
19. Să fie întru Domnul nădejdea ta; pentru aceaea o am și arătat ție astăzi.

188v 20. Iată, o am scris ție de trei ori, în | gânduri și în știință,

21. Să-ți arăt întărirea și graiurile adevărului, a răspunde drept aceastea celor ce te-au trimis.

22. Nu face sâlnicie săracului că sărac iaste, nici să zdrobești pre cel lipsit în poartă,

23. Că va judeca Domnul pricina lui și va străpunge pre cei ce au străpuns sufletul lui.

24. Să nu fii priiatin omului mânios, nici să umbli cu omul nărod,

25. Ca nu cumva să înveți cărările lui și să iai sminteală sufletului tău.

26. Să nu fii cu cei ce-și străpung mâinile și carii să dau chizași pentru deatorii,

27. Că de nu ai de unde întoarce, ce pricină iaste să-ț ia acoperemântul din culcușul tău.

28. Să nu treci hotarele ceale de demult, care le-au pus părinții tăi.

29. Văzut-ai om grabnic în lucrul său? Înaintea împăraților va sta, nici va fi înaintea celor necinstiți.

Cap 23

Cum să mânci cu căpeteniia. Nu-s de-a să pofti bogățiile, nici bucatele pizmătareților. Să nu să apease săracii. Să să cearte copilul. Să să caute înțelepciunea. A să depărta de păcătoși și de lacomi. A cinsti 189r || *părinții. A fugi de curvă și de beție.*

1. Când vei ședea să mânci cu căpeteniia, cu deadinsul ia sama ceale ce sânt puse înaintea feații tale,

2. Și pune cuțitul în gâtlejul tău. Însă de ai în putearea sufletul tău,

3. Nu pofti din bucatele aceluia în care iaste pânea minciunii.

4. Să nu lucrezi ca să te îmbogățești, ci priceaperii tale pune modru.

5. Nu rădica ochii tăi spre averi care nu le poți avea, că-ș vor face arepi ca de pajoră și vor zbura spre ceriu.

6. Nu mânca cu omul pizmătarnic, nici pofti bucatele lui,

7. Că întru asămănarea vrăjitoriului și a găcitoriului socotească ce nu ști.

„Mâncă și bea!" va zice ție, și mintea lui nu ieste cu tine.

8. Bucatele ce le-ai fost mâncat le vei borî și-ț vei pierde frumoasele vorbe.

9. În urechile neînțelepților nu grăi, că vor urgisi învățătura graiului tău.

10. Nu atinge hotarele pruncilor și în țarina săracilor nu întra,

11. Că Aproapele lor mare iaste și El va judeca împrotiva ta pricina lor.

189v 12. Între la învățătură inima ta, și urechi|le tale la cuvintele științii.

13. *Să nu tragi de către prunc învățătura; că, de-l vei lovi cu varga, nu va muri. *Sus 13, 20,24.

14. Tu cu varga îl vei lovi și sufletul lui din iad îl vei izbăvi. Ecli. 30, 1.

15. Fiiule, de va fi înțelept sufletul tău, bucura-să-va cu tine inima mea,

16. Și vor sălta rărunchii miei când vor grăi drept buzele tale.

17. *Nu răvnească inima ta păcătoșilor, ci în teamerea Domnului să fii toată zioa, *Jos 24, 1.

18. Că vei avea nădeajde în cea mai de pre urmă și așteptarea ta nu să va lua.

19. Auzi, fiiule, și fii înțelept și îndreptează în cale sufletul tău.

20. Să nu fii în ospeațele păcătoșilor, nici întru mâncările celor ce aduc cărnuri la mâncare,

21. Că slujind băuturilor și dând seamne să vor sfârși și să va îmbrăca cu haine adormirea.

22. Auzi pre tată-tău care te-au născut și nu-i urgisi deacă va îmbătrâni maica ta.

23. Cumpără adevărul și nu vinde înțelepciunea și învățătura și înțăleagerea.

24. Săltează cu bucurie tatâl dreptului; cel ce au născut pre cel înțelept să va veseli întru dânsul. ||

190r 25. Bucure-să tatăl tău și maica ta și săltează carea te-au născut.

26. Dăruiaște-mi, fiiule, inima ta, și ochii tăi căile meale păzască.

27. Că groapă afundă iaste curva și puț strâmt cea streină.

28. Leșuiaște în cale ca tâlhariul și cari-i va vedea fără grije, îi va ucide.

29. Căruia e amar? A căruia tatălui amar? Căruia sânt vrajbe? Căruia gropi? Căruia fără pricină rane? Căruia roșirea ochilor?

30. Au nu celor ce zăbovesc la vin și să sârguiesc a bea păharele?

31. Nu privi la vin când îngălbineaște, când va străluci în glaje fața lui; întră blând,

32. Ci mai pre urmă va mușca ca șarpele și ca vasiliscul va vărsa veninul.

33. Ochii tăi vor vedea ceale streine și inima ta va grăi ceale răzvrătite.

34. Și vei fi ca cel ce doarme în mijlocul mării și ca cărmaciul somnuros pierzând cârma.

35. Și vei zice: „Bătutu-m-au, ci nu m-au durut, trasu-m-au, și n-am simțit. Când mă voiu deștepta și iarăși vinurile voiu afla?"

Cap 24

Răvnirea celor răi. Înţălepciunea şi deprindere. | Gândirea nebunului. A învăţa pre cei asupriţi. Cu învăţătura ca cu mierea a să sluji. A nu leşui celui drept. Cădearea nepriiatinului. Hulitorii. Drept a judeca. Pre nime cu cuvinte a apleca, nici răului rău a răsplăti. Ţarina leaneşului. Leaneşului somnoros vine lipsa. 190v

* Sus 23, 17.

1. [* N]u răvni oamenilor răi, nici dori a fi cu dânşii,
2. Că răpiri cugetă mintea lor şi înşelăciuni buzele lor.
3. Cu înţelepciunea să va zidi casa şi cu priceaperea să va întări.
4. Cu învăţătura să vor umplea pivniţele, toată avearea cea scumpă şi frumoasă.
5. Omul înţelept tare iaste, şi omul învăţat, vărtos şi putearnic.
6. Că cu rănduială să înceape războiul şi va fi mântuire unde multe sfaturi sânt.
7. Înalta nebunului înţelepciune în poartă nu-ş va deşchide gura.
8. Cel ce gândeaşte a face reale bolund să va chema.
9. Gândirea nebunului păcat iaste, şi urăciune hulitoriul de oameni.
10. De vei deznădăjdui obosât în zioa strâmturii, să va împuţina tăriia ta.

* Psam 81, 4.

11. *Scoate pre cei ce-i duc la moarte, şi pre cei ce-i trag la perire a-i slobozi nu înceta.
12. De vei zice: „Nu agiunge putearea!", Cel ce veade || inima, Acela înţăleage, şi pre Cel ce ţine sufletul tău nimic nu-l înşală; răsplăti-va omului după faptele sale. 191r
13. Mănâncă, fiiule, miere, că bună e şi fagurul prea dulce grumazului tău.
14. Aşa şi învăţătura înţelepciunii sufletului tău, carea aflând-o, vei avea întru ceale mai de pe urmă nădeajde şi nădejdea ta nu va peri.
15. Nu aleşui şi cerca necredinţă în casa dreptului, nici bate odihna lui,
16. Că de şapte ori va cădea dreptul şi să va scula, iară necredincioşii vor cădea în rău.
17. Când va cădea nepriiatinul tău nu te bucura, şi întru cădearea lui nu sălteaze inima ta,
18. Ca nu doară să vază Domnul şi să nu-I placă şi să ia de la Dânsul mâniia Sa.
19. Nu te certa cu cei răi, nici răvni celor necredincioşi.
20. Că nu au nădeajde de răul celor viitoare şi candila celor necredincioşi să va stânge.
21. Teame-te de Domnul, fiiule, şi de împăratul, şi cu cei hulitori nu te amesteca,
22. Că de năprasnă să va scula perirea lor şi cădearea amânduror cine o cunoaşte?

*Preoţi 19, 15. 2 Leage 1, 17; 16, 19. Ecli. 42, 1.

23. Şi aceastea înţelepţilor: *a cunoaşte faţa în judecată nu e bine.
24. Pre cei ce zic necredinciosului: „Drept eşti!", blăstăma-i-vor noroadele şi -i vor urgisi neamurile.
25. Cei ce-l vădesc să vor lăuda şi preste a|ceaia va veni blagoslovenie. 191v
26. Buzele va săruta cel ce răspunde cuvinte dreapte.
27. Găteaşte afară lucrul tău şi cu deadinsul chiverniseaşte ţarina ta, ca după aceaea să zideşti casa ta.
28. Nu fi martor deşert împrotiva vecinului tău, nici apleca pre cineva cu buzele tale.

*Sus 20, 22.

29. *Nu zice: „Precum mi-au făcut, aşa îi voiu face. Răsplăti-voiu fieştecăruia după lucrul său".
30. Prin ţarina omului leaneşu am trecut şi prin via omului nebun.
31. Şi iată, toată o împluse urzicile şi acoperise faţa ei spinii şi păreatele ei cel de pietri era strâcat.
32. Carea văzând, am pus în inima mea şi cu pilda am deprins învăţătura.
33. „Puţin – am zis – vei durmi, puţin vei durmita, puţin vei împreuna mânile să odihneşti".
34. Şi va veni ţie ca alergătoriu lipsa, şi cerşirea ca omul întrarmat.

Cap 25

Slava lui Dumnezeu şi a împăratului. Inima împăratului. Rugina care-i şi necredinţa. Să nu te înalţi. Să nu huleşti. Tainele să ţi le ţii. Meare de aur şi cercei de aur. Frigul în săcerişu. Nor fără ploaia. Limba moale. Miiare aflată. Săgeată ascuţită. Dinte putred. Oţătul. Moliia. Bine fă nepriiatinului.Undeţul podirii casii. Apă rece. Fântâna turburată. Mult mâncat din miiare. Cetatea fără zid. ||

1. [Ş]i aceastea pildele lui Solomon, care le-au întors oamenii lui Ezechie, împăratului Iudei. 192r
2. Slava lui Dumnezeu iaste a tăinui cuvântul, şi slava împăratului, a cerceta graiul.
3. Ceriul sus şi pământul jos, şi inima împăraţilor, neispitită.

4. Ia rugina din argint şi va ieşi vasul curat.
5. Ia necredinţa din faţa împăratului şi să va întări cu dreptatea thronul lui.
6. Să nu te arăţi slăvit înaintea împăratului şi în locul celor mari să nu stai.
7. Că mai bine e să-ţi zică: „Suie-te aici!”, decât să te smerească înaintea căpeteniii.
8. Ceale ce au văzut ochii tăi nu le scoate în prigonire minteani, ca să nu le poţi îndrepta după ce vei necinsti pre priiatinul tău.
9. Pricina ta o isprăveaşte cu priiatinul tău şi taina nu o dezvăli celui strein,
10. Ca nu cumva să te mustre deacă va auzi şi a te probozi să nu înceate.
Darul şi prieteşugul izbăvesc; care ţi le ţine, ca să nu fii vreadnic de probozire.
11. Meare de aur, paturi de argint, cel ce grăiaşte cuvântul în vreamea sa.
12. Cercel de aur şi mărgărit strălucind, cel ce vădeaşte pre cel înţelept şi ureachea ascultătoare.
13. Ca frigul zăpăzii în zioa săcerişului, aşa solul credincios celui ce l-au trimis; sufletul acestuia a odihni îl face.
192v 14. Nor şi vânt şi ploi neurmând, omul slăvit şi care nu plineaşte ceale făgă|duite.
15. *Cu răbdarea să va îmblânzi căpeteniia, şi limba moale va frânge învârtoşarea. *Sus 15, 1.
16. Miere ai aflat; mâncă câtu-ţi-i destul, ca nu, săturându-te, să o boräşti.
17. Trage-ţi piciorul din casa vecinului tău, ca nu cândva, săturându-să, să te urască.
18. Puşcă şi sabie şi săgeată ascuţită, omul ce grăiaşte împrotiva aproapelui său mărturie mincinoasă.
19. Dinte putrăd şi picior obosit, cel ce nădăjduiaşte spre necredincios în zioa nevoii,
20. Şi pierde contoşul în zioa frigului. Oţăt în salitru, cel ce cântă viersuri inimii reale.
Precum molia în văjmânt şi viermele în lemn, aşa întristarea omului strică inima.
21. *De va flămânzi neprietiianul tău, hrăneaşte-l; de va însătoşa, dă-i apă să bea, *Râm. 12, 20.
22. Căci cărbuni vei aduna preste capul lui şi Domnul va răsplăti ţie.
23. Vântul crevеţul răsipeaşte ploile şi faţa întristată, pre limba cea hulitoare.
24. *Mai bine a şedea în undeţul podirii casii decât cu muiarea limbută şi în casă de obşte. *Sus 21, 9.
25. Apă reace sufletului sătios şi solul bun din loc departe.
26. Izvor turburat cu piciorul şi vână ruptă, dreptul ce cade înaintea necredinciosului.
27. [*] Precum cel ce miere multă mâncă nu i-i bine, aşa cel ce ispiteaşte mărirea să va apăsa || de slavă. *Ecli. 3, 22. 193r
28. Ca cetatea deşchisă şi fără încingere de zid, aşa omul ce nu poate, grăind, conteni duhul său.

Cap 26

Slava în cel bolund. Pasere ce zboară. Zbiciul calului. A răspunde nebunului. Solul nebun. Pilda nebunului. Cinstea neînţeleptului. Cel ce pune bolundului tăceare. Cânele la borât. Cel înţălept cu judecata sa. A să mesteca vrajbei. Cel ce vatămă priiatinul. Clevetitoriul. Mâniosul. Buze umflate. Nepriiatinul. Cel ce acopere mâniia. Care sapă groapă. Limba înşelătoare.

1. Precum neaoa vara şi ploile în săceriş, aşa necuvioasă iaste bolundului slava.
2. Precum cea zburătoare la altele zboară şi paserea acar încătro mergând, aşa blăstămul în deşert grăind spre careva va veni.
3. Zbiciul calului şi hăţul asinului şi toiagul în spatele neprecepuţilor.
4. Nu răspunde nebunului după nebuniia sa, să nu te faci aseaminea lui.
5. Răspunde nebunului după nebuniia sa, ca să nu i să vază a fi înţelept.
6. Şchiop cu picioarele iaste şi nelegiuire bând cel ce trimite cuvinte prin sol nebun.
193v 7. Precum şchiopul în zădar are pulpe fru|moasă, aşea necuvioasă iaste în gura nebunilor pilda.
8. Precum cel ce trimite piatră în grămada lui Miercurie, aşa cel ce dă neînţăleptului cinste.
9. Precum spinele de s-ar naşte în mâna beţivului, aşa pilda în gura bolundului.
10. Judecata sfârşaşte pricinile şi cel ce pune nebunului tăceare îmblânzeaşte mâniile.
11. *Ca cânele ce să întoarce la borâtul său, aşa cel nepriceput care prociteaşte nebuniia sa. *2 Petru 2, 22.
12. Văzut-ai om ce i să pare a fi înţelept? Mai vârtos decât el va avea nădeajde cel neînţelept.
13. Zice leaneşul: „Leul iaste în cale şi leiţa în drumuri!”
14. Precum uşa să întoarce în ţâţâna sa, aşa leaneşul în pătişorul său.
15. *Ascunde leaneşul mâna supt susoara sa şi osteneaşte de o va întoarce la gura sa. * Sus 19, 24.

16. Mai înțelept i să pare leaneşul a fi decât şapte bărbați ce grăiesc ştiința.

17. Ca cel ce cuprinde cu urechile cânele, aşea cel ce treace nerăbdând şi să measteca vrăjbii altuia.

18. Precum vinovat iaste cel ce trimite săgeți şi lănci spre moarte,

19. Aşa omul cel ce vatămă cu înşelăciune pre priiatinul său; şi deacă să va vădi, zice: „Glumind am făcut!"

20. Deacă vor scădea leamnele, să va stânge fo||cul şi, contenindu-să hulitoriul, vor înceta prigonirile. 194r

* Sus 15, 18. 21. Precum cărbunii stânşi spre cei aprinş şi leamnele pe *foc,

Aşa omul mânios deştaptă vrăjbile.

22. Cuvintele hulitoriului, ca nişte curate, şi acealea ajung până la ceale dinlontrul pântecelui.

23. Precum cu argint necurat ai vrea a împodobi un vas de lut, aşa buzele umflate cu inima rea însoțite.

24. Din buzele sale să cunoaşte nepriiatinul când va coace în inimă vicleşuguri.

25. Când va slobozi glasul său, nu creade, că şeapte vicleşuguri sânt în inima lui.

26. Cel ce acopere ura cu înşelare, dezvăli-să-va răotatea lui în sfat.

27. Cel ce sapă groapă cădea-va într-însa şi cel ce ce prăvale piatra să va întoarce la el.

28. Limba înşelătoare nu iubeaşte adevărul şi gura lunecătoare lucrează căderi.

Cap 27

A nu să făli cu zioa de mâne. A nu te lăuda însuți. Mâniia nebunului cât e de cumplită. Certarea la arătare. Ranele celui ce iubeaşte. Sufletul săturat. Vecinul aproape. Chizeaşul pentru cel strein. Muiarea limbută. Iadul nesățios. Ispiteaşte-să omul cu gură de laudă. Nebunul pisat. Fața dobitocului cunoaşte. | Laptele caprelor spre mâncare. 194v

1. Nu te făli spre mâne, neştiind ce va naşte zioa viitoare.

2. Laude-te streinul, iară nu gura ta; cel de aiuri, iară nu buzele tale.

*Ecli. 22, 18. 3. *Grea e piatra şi greu năsipul, iară mânia nebunului decât amândoao mai grea.

4. Mânia nu are milă, nici pornita iuțime; şi pornirea celui întărâtat cine o va putea suferi?

5. Mai bună e certarea la arătare decât dragostea ascunsă.

6. Mai bune sânt bătăile celui ce iubeaşte decât vicleanele sărutări ale celui ce ureaşte.

*Iov 6,7. 7. *Sufletul sătul va călca fagurul, şi sufletul flămând şi ce-i amar în loc de dulce va mânca.

8. Ca paserea ce treace din cuibul său, aşa omul ce lasă locul său.

9. Cu ungerea şi cu multe fealiuri de mireazme să veseleaşte inima şi cu sfaturi bune ale priiatinului să îndulceaşte sufletul.

10. Priiatinul tău şi priiatinul tătâni-tău nu-i părăsi şi în casa fratelui tău nu întra în zioa năcazului tău.

Mai bun e vecinul aproape decât fratele departe.

11. Învață înțelepciune, fiiule, şi veseleşte inima mea, ca să poți răspunde cuvânt celui ce probozeaşte.

12. Cel măiestru, văzând răul, ascuns iaste; pruncii, trecând, au sprijinit primejdiia.

*Sus 20, 16. 13. *Ia văşmântul celui ce s-au închizăşuit || pentru cel strein, şi pentru cei de aiuri ia de la el zălog. 195r

14.Cel ce blagosloveaşte pre aproapele său cu glas mare, de noapte sculându-se, aseaminea va fi celui ce blastămă.

*Sus 19, 13. 15. *Acoperişurile ce picătoresc în zi de frig şi muierea limbută să asamănă.

16. Cel ce o țâne, ca cel ce ține vântul, şi untdelemn al dreaptei sale va chema.

17. Fierul cu fier să ascute şi omul ascute fața priiatinului său.

18. Cel ce ține smochin va mânca rodul lui, şi cel ce e păzitoriu stăpânului său să va mări.

19. Precum în ape străluceaşte fața celor ce să uită, aşa inimile oamenilor arătate sânt înțelepților.

Ecli. 14, 9. 20. Iadul şi pierderea niciodată să umplu; aşa şi ochii oamenilor nesățioşi sânt.

*Sus 17, 3. 21. *Precum să cearcă în coh argintul şi în cuptoriu aurul, aşa să cearcă omul cu gura celui ce-l laudă. Inima necredinciosului cearcă ceale reale, iară inima dreaptă caută ştiința.

22. De vei pisa pre cel nebun în pio, ca păsatul de orzu, lovindu-l deasupra pila, nu să va lua de la el nebuniia lui.

23. Cu deadinsul cunoaşte faţa dobitocului tău şi turmele tale socoteaşte.
24. Că nu vei avea pururea puteare, ci cununa să va da în neam şi în neam.
25. Deşchisu-s-au câmpurile şi s-au arătat ierburi verzi şi s-au adunat fânuri din munţi,
195v 26. *Miei spre văjmântul tău şi iezi spre preţul | câmpului. *1 Tim. 6, 8.
27. Destul fie ţie laptele de capră spre bucatele tale şi spre ceale de lipsa casei tale şi spre hrană slujnicilor tale.

Cap 28

Pentru fuga necredinciosului şi neteamerea dreptului. Pentru păcatele pământului, multe căpeteniile lui. Săracul ce huleaşte pre sărac. Cel ce nu vrea a asculta de leage. Săracul unit şi bogatul necurat. Bucuria drepţilor. Cel ce tăinuiaşte tălhăriile sale. Cel fericit pururea cu grije. Căpeteniia necredincioasă, ca leul. Povăţuitoriul lipsit de priceapere. Cel ce-şi lucră pământul. Cel ce trage de la tată-său.

1. Fuge necredinciosul nime gonindu-l, iară dreptul, ca leul îndrăznind, fără frică va fi.
2. Pentru păcatele pământului, mulţi căpeteniile lui, şi pentru înţelepciunea omului şi ştiinţa celor ce să zic, viaţă dulce mai lungă va fi.
3. Omul sărac ce huleaşte pre săraci aseaminea iaste vihorului năpraznic în care să găteaşte foameatea.
4. Cei ce părăsesc leagea laudă pre cel necredincios, cei ce o păzăsc să aprind împrotiva lui.
5. Oamenii răi nu gândesc de judecată, iară cei ce caută pre Domnul socotesc toate.
6. *Mai bun e săracul ce umblă întru unirea sa decât bogatul în căi necurate. *Sus 19, 1.
7. Cel ce păzeaşte leagea fiiu înţelept iaste, iară cel ce paşte pre cei mâncători ruşinează pre tată-său.
8. Cel ce grămădeaşte bogăţii, din camete şi împrumutări, celui îndurat spre săraci le adună.
9. Cel ce-şi abate urechile să nu auză leagea, rugăciunea lui va fi urgisită.
196r 10. Cel ce înceluie pre cel drept în cale rea întru peri| |rea sa va cădea şi cei uniţi vor stăpâni averile lui.
11. Înţelept a fi i să pare omului bogat, iară cel sărac înţelept îl va cerceta.
12. Întru bucuria drepţilor multă slavă iaste, împărăţind necredincioşii căderile oamenilor.
13. Cel ce-şi ascunde tălhăriile nu să va îndrepta, iară cel ce le va mărturisi şi le va părăsi milă va agiunge.
14. Fericit omul cel ce e pururea îngrijat, iară cel ce iaste cu mintea vărtoasă va cădea spre rău.
15. Leu răgnind şi urs flămând e căpeteniia necredincioasă preste norodul sărac.
16. Povăţuitoriul lipsit de minte pre mulţi va apăsa cu hula, iară cel ce ureaşte lăcomiia, lungi vor fi zilele lui.
17. Omul ce huleaşte sângele sufletului, de va fugi până la baltă, nime nu-l va sprijini.
18. Cel ce umblă unit să va mântui; cel ce umblă în căi necurate odată va cădea.
19. *Cel ce-ş lucră pământul să va sătura de pâini, iară cel ce urmează leanea să va umplea de lipsă. *Sus 12, 11. Ecli. 20, 30.
20. Omul credincios mult va fi lăudat, *iară cel ce grăbeaşte a să îmbogăţi nu va fi nevinovat. *Sus 13, 11 şi 20, 21.
21. Cel ce cunoaşte în judecată faţa nu bine face, acela şi pentru o bucăţea de pâine lasă adevărul.
22. Omul ce grăbeaşte a să îmbogăţi şi altora pizmuiaşte nu şti când va veni lipsa.
23. Cel ce ceartă pre om har după aceaea va afla la dânsul mai vârtos decât cel ce înceluiaşte prin blândeaţele limbii.
24. Cel ce trage ceva de la tată-său şi de la mumă-sa şi zice aceasta a nu fi păcat, părtaşu 196v | ucigaşului iaste.
25. Cel ce să aruncă şi să desfată prigoniri stăpâneaşte, iară cel ce nădăjduiaşte întru Domnul să va însănătoşa.
26. Cel ce nădăjduiaşte întru inima sa nebun iaste, iară cel ce umblă înţelepţeaşte, acela să va mântui.
27. Cel ce dă săracului nu va lipsi, cel ce urgiseaşte pre cel ce să roagă va sprijini lipsa.
28. Când să vor scula necredincioşii, să vor ascunde oamenii; când aceia vor muri, să vor înmulţi drepţii.

Cap 29

Cel ce nu ascultă pre cel ce ceartă. Sporirea drepţilor. Iubirea înţelepciunii. Împăratul drept. Priiatinul blând. Cei necuraţi. A să certa cu cel nebun. Bărbaţii sângiurilor. Cel ce-şi scoate tot duhul. Cuvinte de minciuni. Săracul şi împrumutătoriul. Împăratul drept. Certarea. Sporirea necredincioşilor. Învaţă-ţi fiiul! Prorociia grabnic a grăi. Cel ce-ş hrăneaşte gingaşu sluga. Mâniosul. Trufaşul. Cel ce să împărtăşază cu furul. Cel ce să teame de om. Cei drepţi urgisesc pre cel necredincios şi el pre ei.

1. Omului cel ce cu cerbice vârtoasă urgiseaște pre cel ce-l ceartă, degrabă îi va veni perirea și sănătatea nu-l va urma.
2. Întru sporirea drepților să va veseli obștea; cei necredincioși luând împărățiia, va geame norodul.

*Luc. 15, 13.
3. Omul ce iubeaște înțelepciunea veseleaște pre tată-său, *iară cel ce hrăneaște curvele va perde averile.
4. Împăratul drept rădică țara, omul lacom o strică.
5. Omul cel ce cu cuvinte blânde și spoite grăiaște priiatinului său cursă întinde picioarelor lui. ||

197r
6. Pre omul necredincios ce păcătuiaște îl va cuprinde lațul și cel drept va lăuda și să va bucura.
7. Cunoaște dreptul pricina săracilor; cel necredincios nu cunoaște știința.
8. Oamenii necurați răsipesc cetatea, iară înțelepții întorc urgiia.
9. Omul înțelept, de să va certa cu cel nebun, acar de să va mâniia, acar de va râde, nu va afla odihnă.
10. Bărbații sângiurilor urăsc pre cel unit, iară cei drepți caută sufletul lui.
11. Tot duhul său scoate cel nebun; cel înțelept petreace și ține spre lenevire.
12. Căpeteniia care bucuros ascultă cuvintele minciunii toți slujitorii are necredincioși.
13. Cel sărac și cel ce împrumută s-au întâmpinat; amânduror luminătoriu iaste Domnul.
14. Împăratul ce judecă întru dreptate pre cei săraci, thronul lui în veac să va întări.
15. Varga și certarea doresc înțelepciunea, iară copilul ce să lasă în voia sa rușinează pre maică-sa.
16. Întru mulțirea necredincioșilor să vor înmulți tâlhăriile, și drepții căderile lor vor vedea.
17. Învață-ți fiiul și te va stănpăra și va da desfătare sufletului tău.
18. Deacă va scădea prorociia, să va răsipi norodul, iară cel ce păzeaște leagea fericit iaste.
19. Sluga nu să poate învăța cu cuvintele, că ce-i zici înțăleage și a răspunde nu bagă în seamă.
20. Văzut-ai om grabnic a grăi? Nebuniia mai vârtos să poate nădăjdui decât certarea lui. |

197v
21. Cel ce jingașu din pruncie își hrăneaște sluga, după aceaea îl va simți neascultătoriu.
22. Omul mânios întărâtă vrajbele și cel ce e lesne spre urgie va fi mai plecat a păcătui.

*Iov 22, 29.
23. *Pre cel mândru urmează smerirea, și pre cel smerit cu duhul va sprijini mărirea.
24. Cel ce să împărtășaște cu furul ureaște-și sufletul; pre cel ce să joară îl aude și nu-l spune.
25. Cel ce să teame de om curând va cădea, cel ce nădăjduiaște întru Domnul să va rădica.
26. Mulți caută fața căpeteniii și judecata fieștecărora de la Domnul iase.
27. Urgisesc drepții pre bărbatul necredincios și urgisesc necredincioșii pre cei ce sânt în cale dreaptă.

Cap 30

Omul cel aproape de Dumnezeu să judecă pre sine neînţelept a fi şi lucrurile lui Dumnezeu necuprinse.Cuvântul lui Dumnezeu înfocat, căruia nimic nu să adaoge. Depertează deşertăciunea, cuvintele minciunii, cerşirea şi bogăţiile. A nu pârî sluga la stăpânul său. Câteva neamuri necurate. Doi sugători de sânge. Trei nesăţioase. Ochiul ce înşală pre tatăl. Trei greale. Prin trei să clăteaşte pământul. Patru ceale mai mici ale pământului. Trei bine păşitoare. Cel ce foarte mulge.

1. Cuvintele fiiului borâtoriu ce adună vedearea carea o au grăit omul cu care iaste Dumnezeu || și carele de la Dumnezeu, cu sâne lăcuind, întărit fiind, zice: 198r
2. „Mai nebunul oamenilor sânt și înțelepciunea omenească nu iaste cu mine.

3. N-am învăţat înţelepciunea şi n-am cunoscut ştiinţa sfinţilor.
4. Cine S-au suit în ceriu şi S-au pogorât? Cine au ţinut duhul în mânile Sale? Cine au legat apele ca într-un văjmânt? Cine au deşteptat toate hotarele pământului? Cine e numele Lui şi cine e numele fiiului Lui, de ştii?
5. *Tot cuvântul lui Dumnezeu înfocat pavăză iaste celor ce nădăjduiesc într-Însul.
6. *Să nu adaogi ceva cuvintelor Lui şi să te vădeşti şi să te afli mincinos.
7. De doao Te-am rugat, nu mi le tăgădui mai înainte de ce voiu muri.
8. Deşertăciunea şi cuvintele mincinoase departe le fă de la mine.
Cerşire şi bogăţii să nu-mi dai, dăruiaşte-m numai ceale de lipsă spre hrana mea,
9. Ca nu cumva, săturat, să mă plec a tăgădui şi să zic: «Cine e Domnul?», au, de lipsă silit, să fur şi să jur strâmb numele Dumnezeului mieu.
10. Nu pârî sluga la stăpânul său, ca nu cumva să te blasteme şi să cazi.
11. Neamul ce-şi blastămă tatăl şi care nu blagosloveaşte pre mumă-sa,
12. Neamul care şieşi i să veade a fi curat şi macar că nu-i spălat de spurcăciunile sale,
198v 13. Neamul a căruia înalţi sânt ochii şi geane|le lui spre ceale înnalte rădicate,
14. Neamul care în loc de dinţi are sabii şi mâncă cu măsealele sale ca să mânce pre cei lipsiţi de pre pământ şi pre cei săraci dintre oameni.
15. Sugătoriul de sânge doao feate are, ce zic: «Adă! Adă!»,
Trei sânt nesăţioase şi al patrulea ce nici odânăoară zice: «Destul!»:
16. Iadul şi gura zgăului şi pământul care nu să satură de apă, iară focul nice odânioară zice «Destul!»
17. Ochiul ce înşală pre tatăl şi care urgiseaşte născutul maicii sale sape-l corbii din răpegiuni şi să-l mânce fiii pajerii.
18. Trei sânt greale mie şi al patrulea togma nu-l ştiu:
19. Calea paserii în ceriu, calea şarpelui pre piatră, calea corăbiii în mijlocul mării şi calea omului în tinereaţe.
20. Aşea iaste şi calea muierii preacurve carea mâncă şi, ştergându-şi gura, zice: «N-am făcut rău!»
21. Prin trei să clăteaşte pământul şi al patrulea nu poate suferi:
22. Prin slugă când va împărăţi, prin nebun când să va sătura de pâine,
23. Prin muiarea urâcioasă când să va mărita şi prin slujnică când va fi moşteană stăpânii sale.
24. Patru sânt mai-micile pământului şi acealea sânt mai înţeleapte decât înţelepţii:
25. Furnicile, norodul cel slab, ce-şi găteaşte în săcerişu hrană; ||
199r 26. Iepuraşul, gloata cea neputincioasă ce-şi pune în piatră culcuşul său;
27. Împărat lăcusta nu are şi ies toate prin turmele sale;
28. Painjenul strălucit în mâni să razimă şi zăboveaşte în casele împăratului.
29. Trei sânt care bine umblă şi al patrulea, ce umblă fericit.
30. Leul, mai tarele fierilor, nu să va spăimânta de întâmplarea nimărui;
31. Cocoşul cu coapsele încinse şi areatele; nici iaste împărat care să-i stea împrotivă.
32. Iaste care nebun s-au arătat după ce s-au rădicat spre înălţime, că, de-ar fi înţeles, gurii ş-ar fi pus mâna.
33. Iară cel ce strânge tare ugerile a stoarce laptele stoarce unt, şi carele prea tare mulge stoarce sânge, şi cel ce întărâtă mâniile aduce vrajbele.

*Psalm 18, 7.
*2 Leage 4, 2 şi 12, 32.

Cap 31

Îndeamnă ca să nu dai muierilor avearea ta, nici împăraţilor vin, ci celor măhniţi. Deşchide gura ta mutului. Izbândeaşte pre cel lipsit. Lauda şi lucrul cel raru al muierii tare. Frumseaţea, daru înşelătoriu.

1. Cuvintele lui Lamuil împăratului, vedearea cu carea l-au învăţat maică-sa: |
199v 2. „Ce, iubitul mieu? Ce, iubitul pântecelui mieu? Ce, iubitul făgăduinţelor meale?
3. Să nu dai muierilor avearea ta şi bogăţiile tale a şterge împăraţii.
4. Să nu împăraţilor, o, Lamuil, să nu dai împăraţilor vin, că nici o taină iaste unde împărăţeaşte beţiia.
5. Şi nu doară să bea şi să uite judecăţile şi să schimbe pricina fiilor săracului.

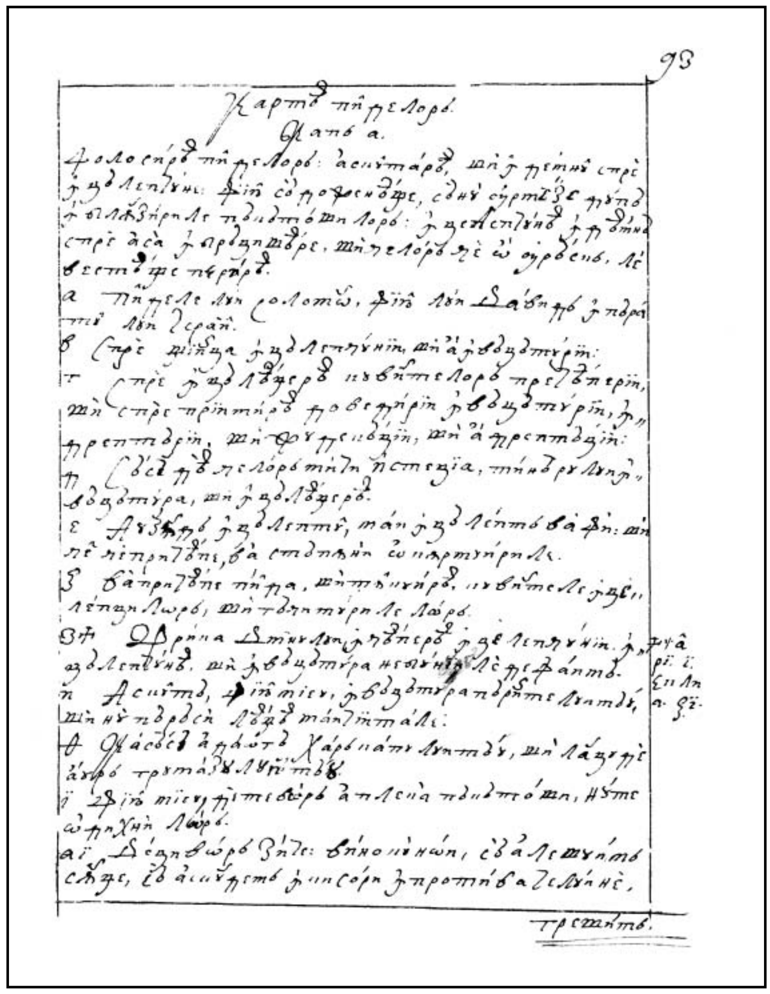
6. Daţi beutură celor măhniţi şi vin celor cu sufletul amar.
7. Beaie şi să uite sărăciia sa şi de durearea sa să nu-şi mai aducă aminte.
8. Deşchide gura ta mutului şi pricinilor tuturor fiilor care trec.
9. Deşchide gura ta, judecă ce e dirept şi judecă lipsitului şi săracului.
10. Muiare tare cine va afla? Departe şi din marginile ceale mai de pre urmă preţul ei!
11. Nădăjduit-au într-însa inima bărbatului său şi nu va avea lipsă de jafuri.
12. Răsplăti-va bine şi nu rău întru toate zilele vieţii sale.
13. Căutat-au lână şi in şi au lucrat cu sfatul mânilor sale.
14. Făcutu-s-au ca corabiia neguţătoriului de departe aducând pâinea sa.
15. Şi de noapte s-au sculat şi au dat pradă caznicilor săi şi bucate slujnicilor sale. ||
16. Socotit-au ţarina şi o au cumpărat; din rodul mâinilor sale au sădit vie. 200r
17. Încins-au cu tărie coapsele sale şi au întărit braţul său.
18. Gustat-au şi au văzut că bună iaste neguţătoriia ei; nu să va stânge noaptea candila ei.
19. Mâna sa o au trimis la ceale tari şi deagetele ei au prins fusul.
20. Mâna ş-au deşchis celui lipsit şi palmele ş-au întins la cel sărac.
21. Nu-ş va teame casa de frigul zăpăzii, că toţi caznicii ei sânt îmbrăcaţi cu îndoite.
22. Haină pestriţă ş-au făcut, vison şi urşinic îmbrăcămintea ei.
23. Cinstit e în porţi bărbatul ei când va şedea cu bătrânii pământului.
24. Pătilat au făcut şi l-au vândut şi brâul l-au dat hananeului.
25. Tărie şi frumseaţe îmbrăcămintea ei şi va râde în zioa cea mai de pre urmă.
26. Gura ş-au deşchis înţelepciunii şi leagea milostivirii în limba ei.
27. Socotit-au cărările casii sale şi pâinea leaneşe n-au mâncat.
28. Sculatu-s-au fiii ei şi preafericită o au vestit bărbatul ei şi o au lăudat:
29. «Multe feate ş-au adunat bogăţii, tu ai întrecut pre toate!»
30. Înşelătoriu dar şi deşeartă e frumseaţea; | muiarea ce să teame de Domnul, aceaea 200v
va fi lăudată.
31. Daţi ei din rodul mânilor sale şi să o laude în porţi lucrurile ei!”

Î

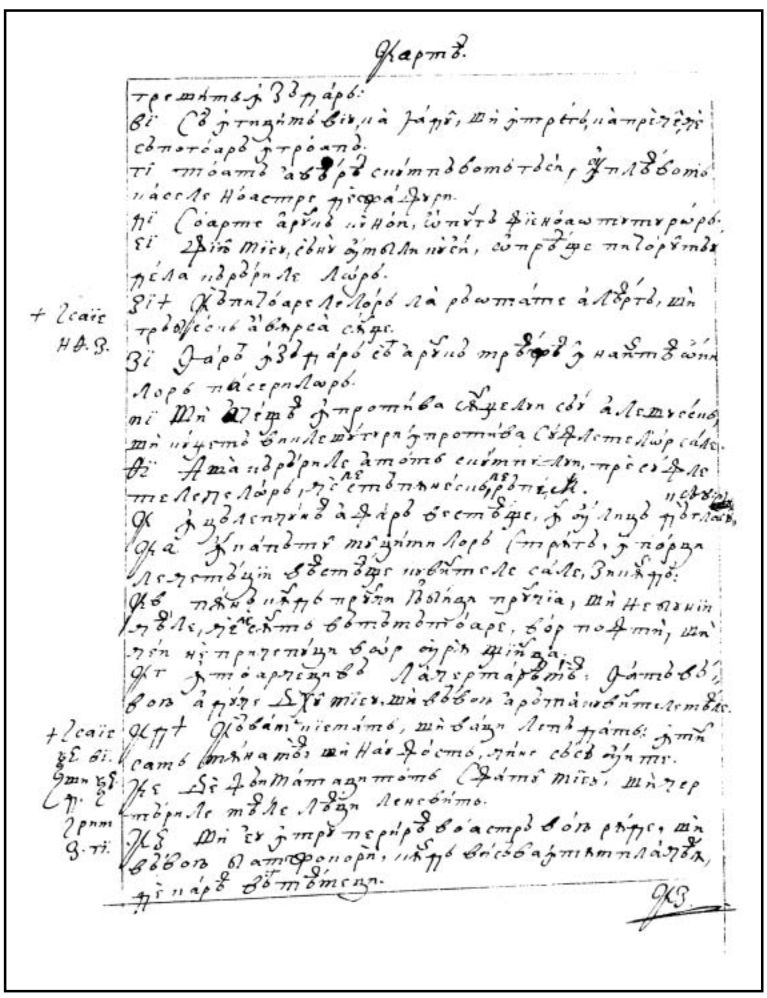
O

Ș

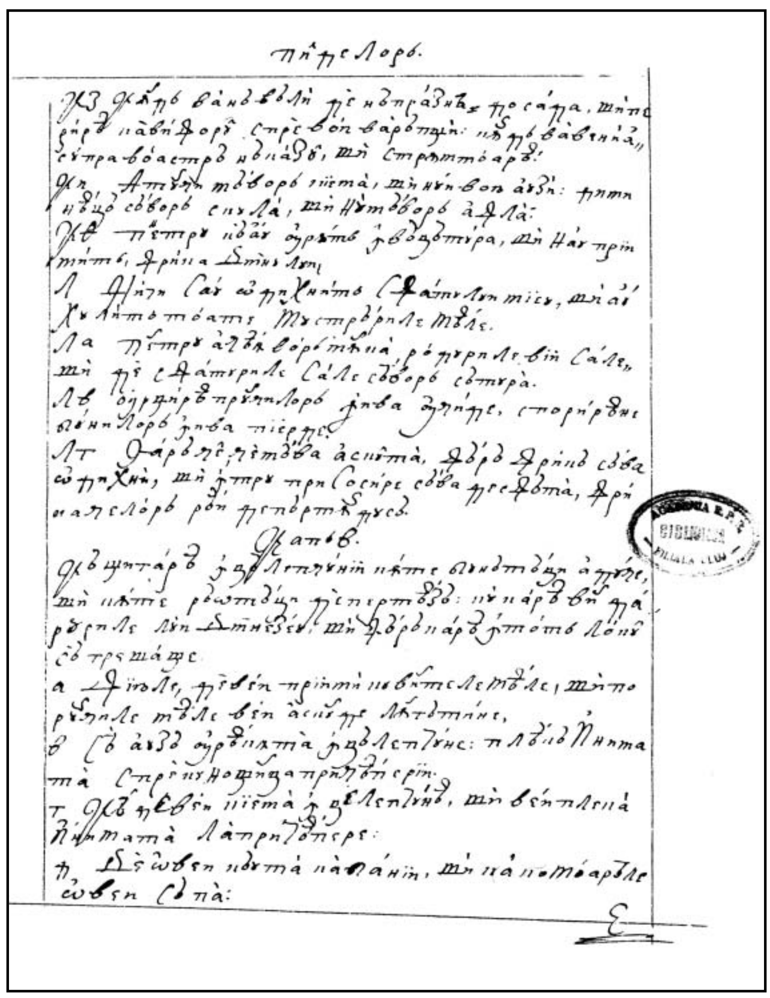
T

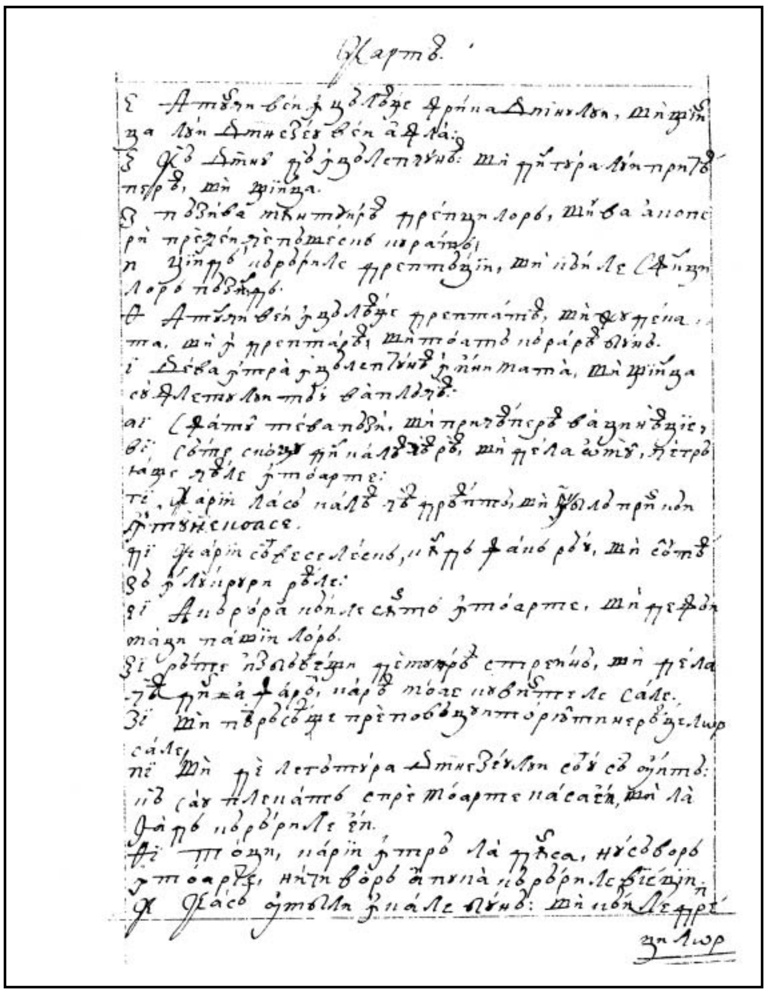
163r

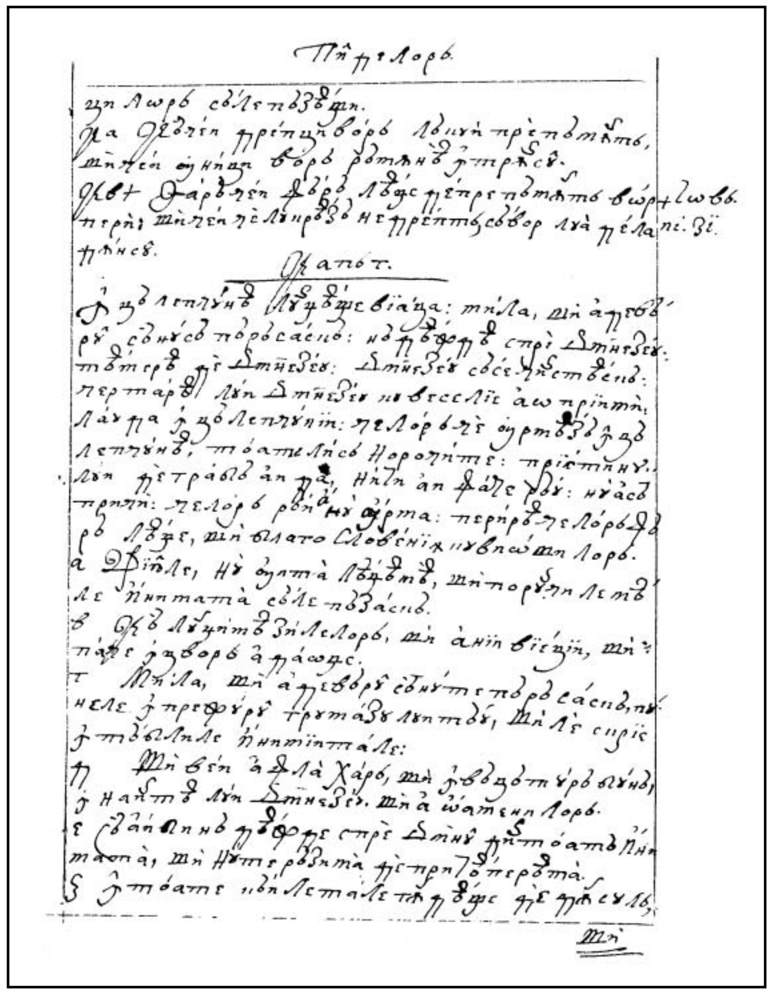
163v

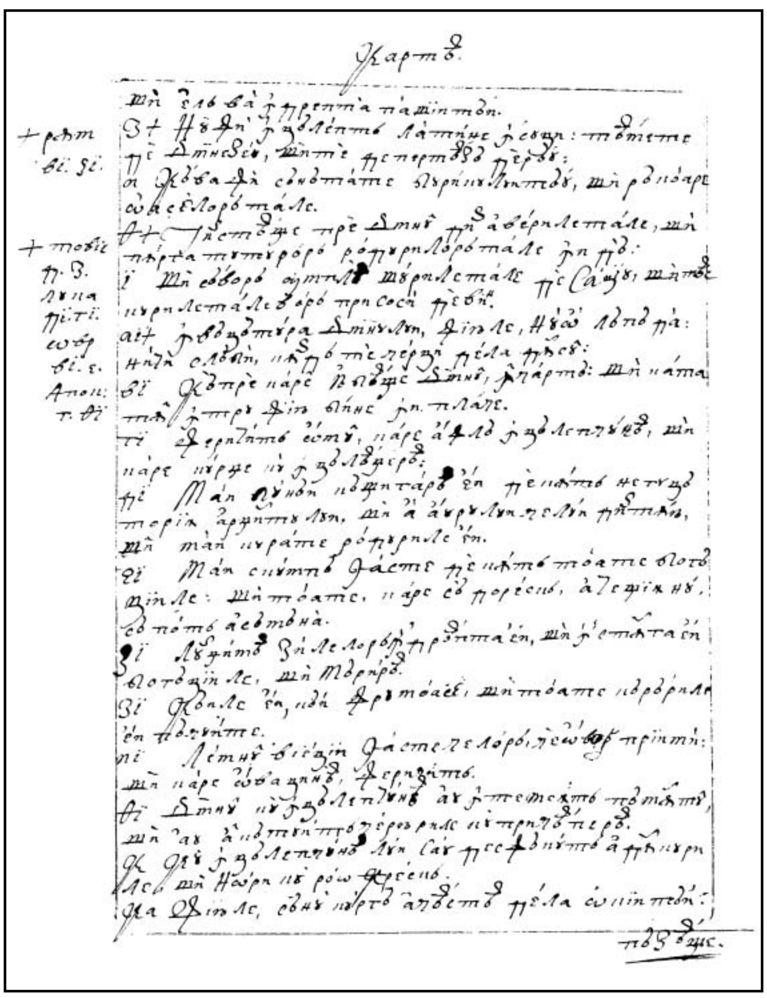
164r

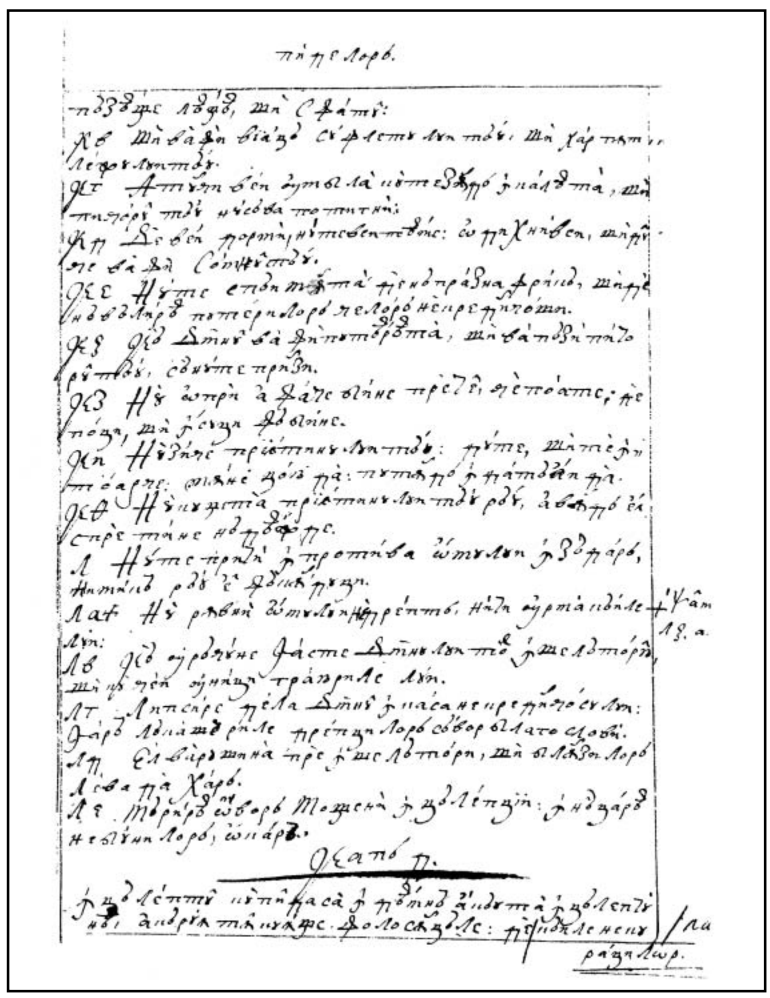
164v

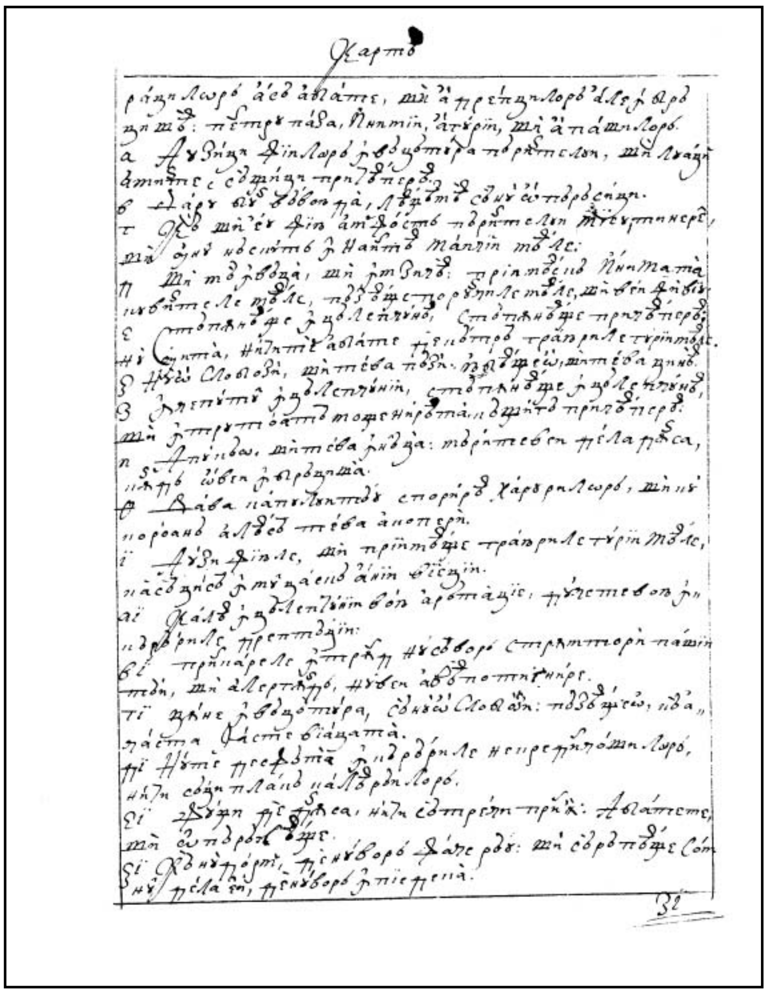
165r

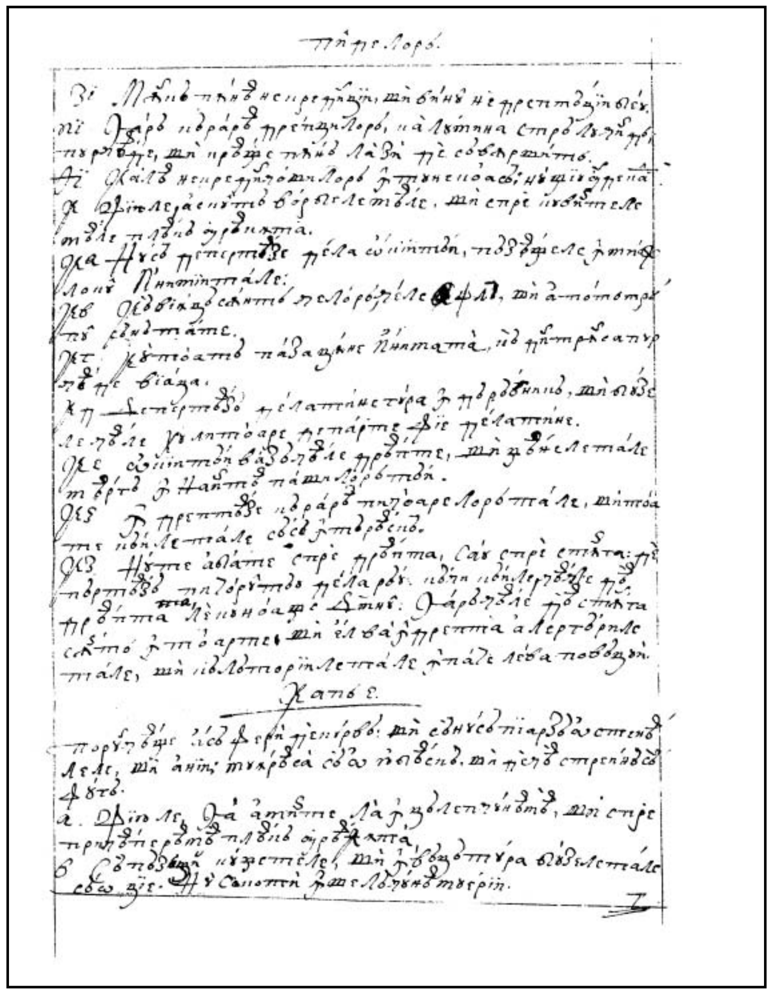

165v

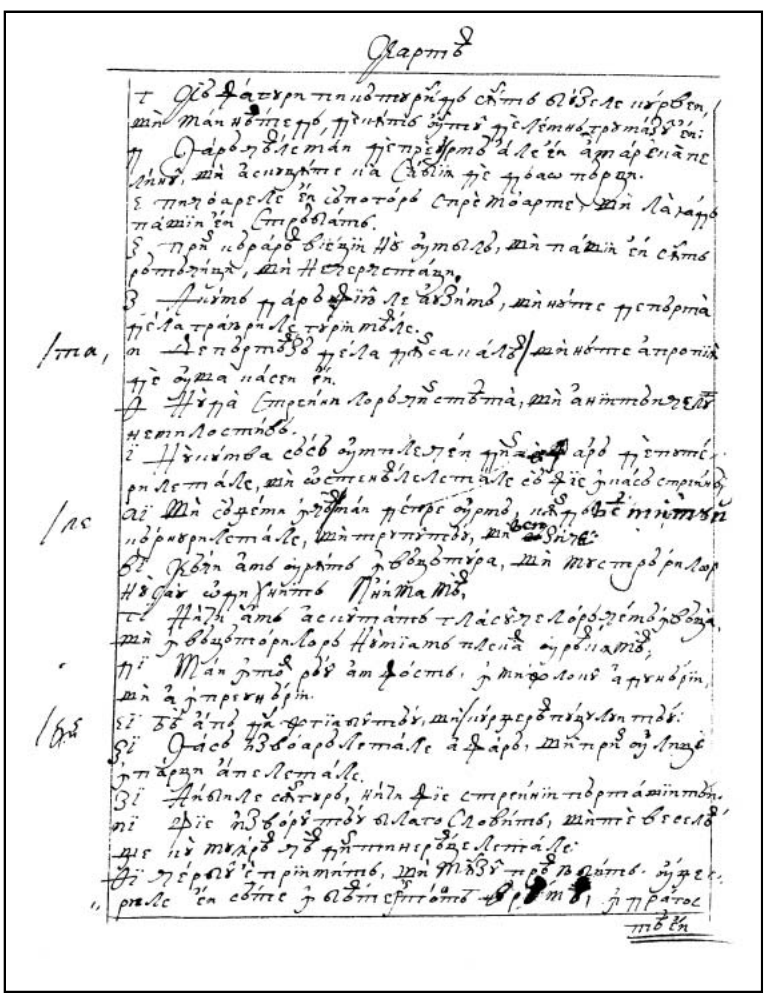

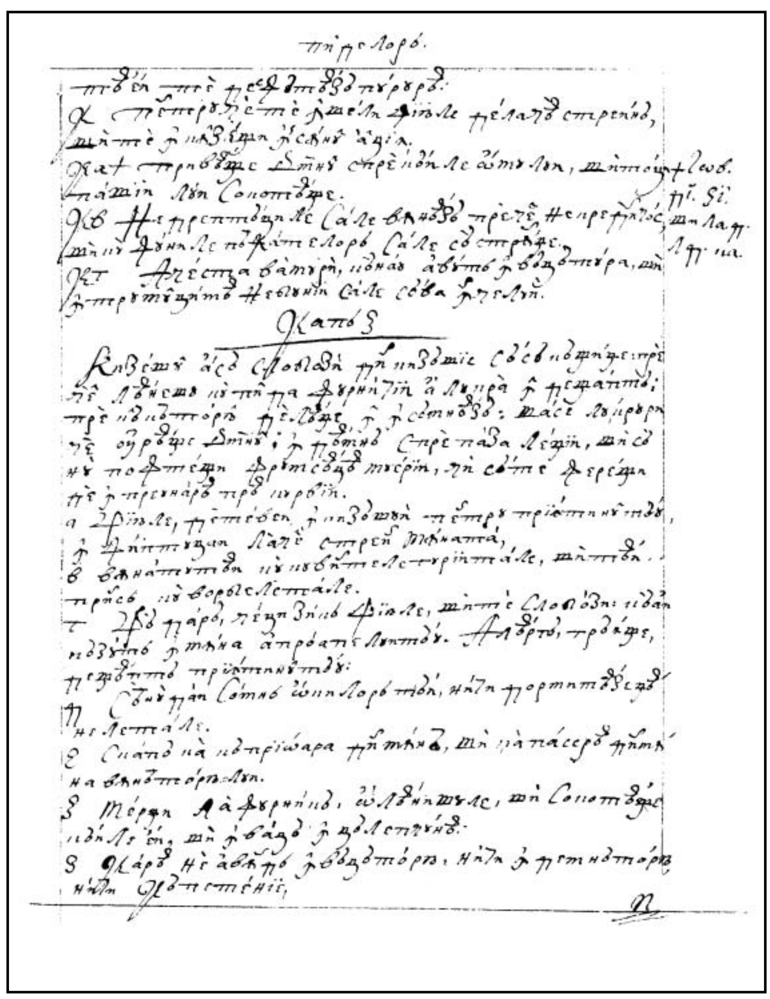
166r

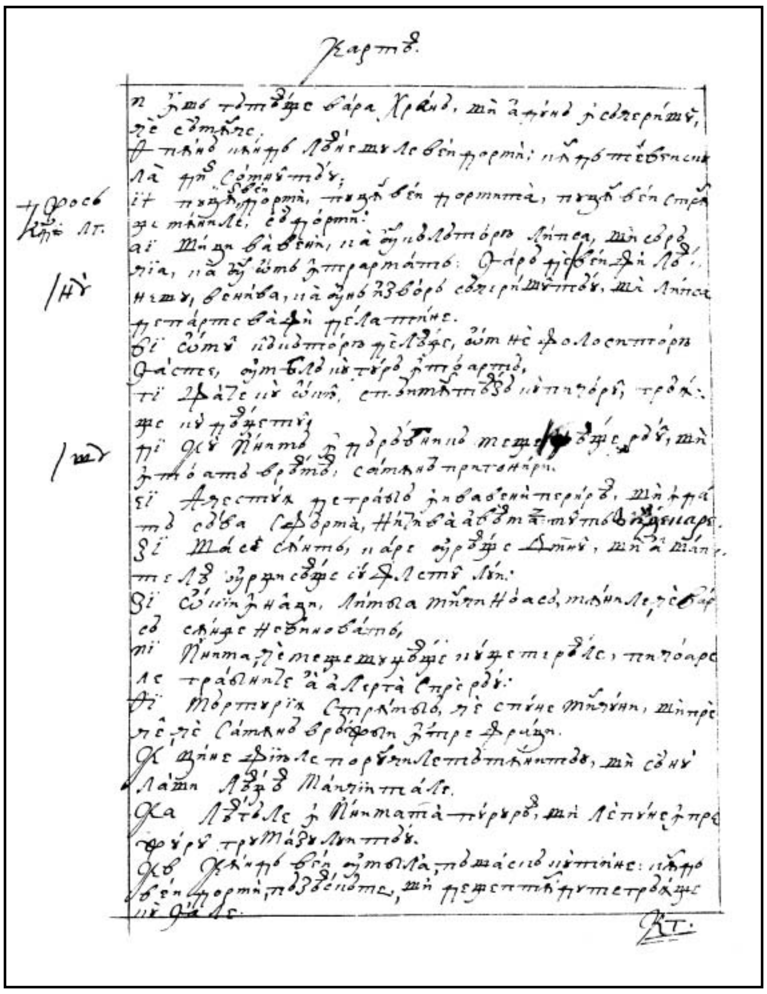

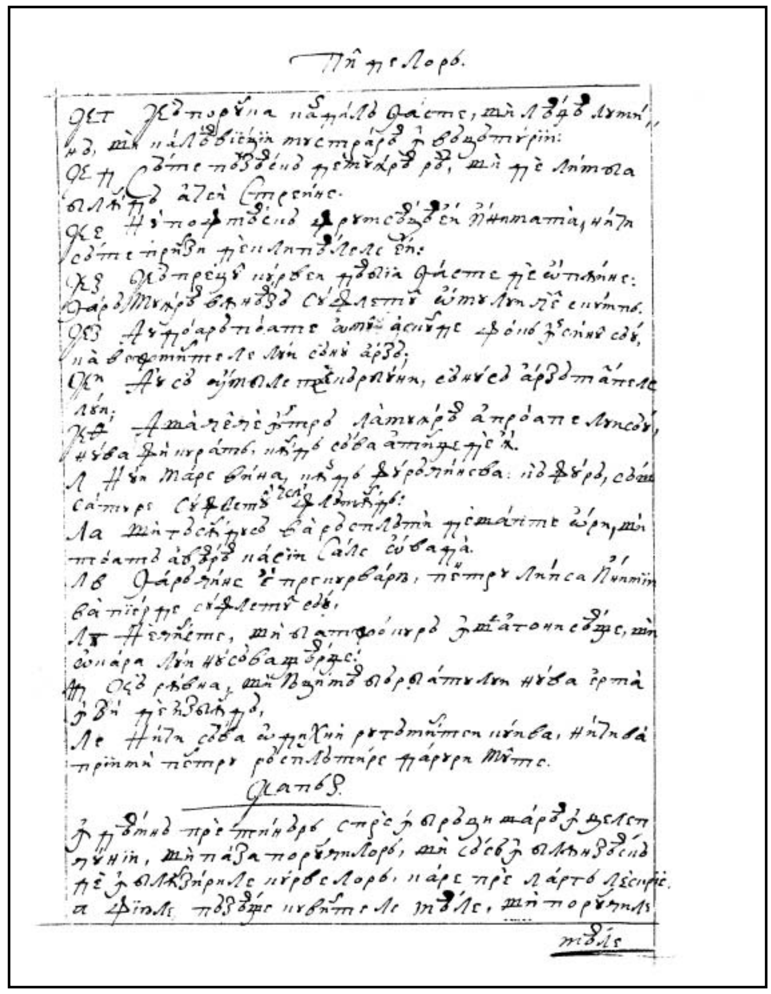
166v 167r

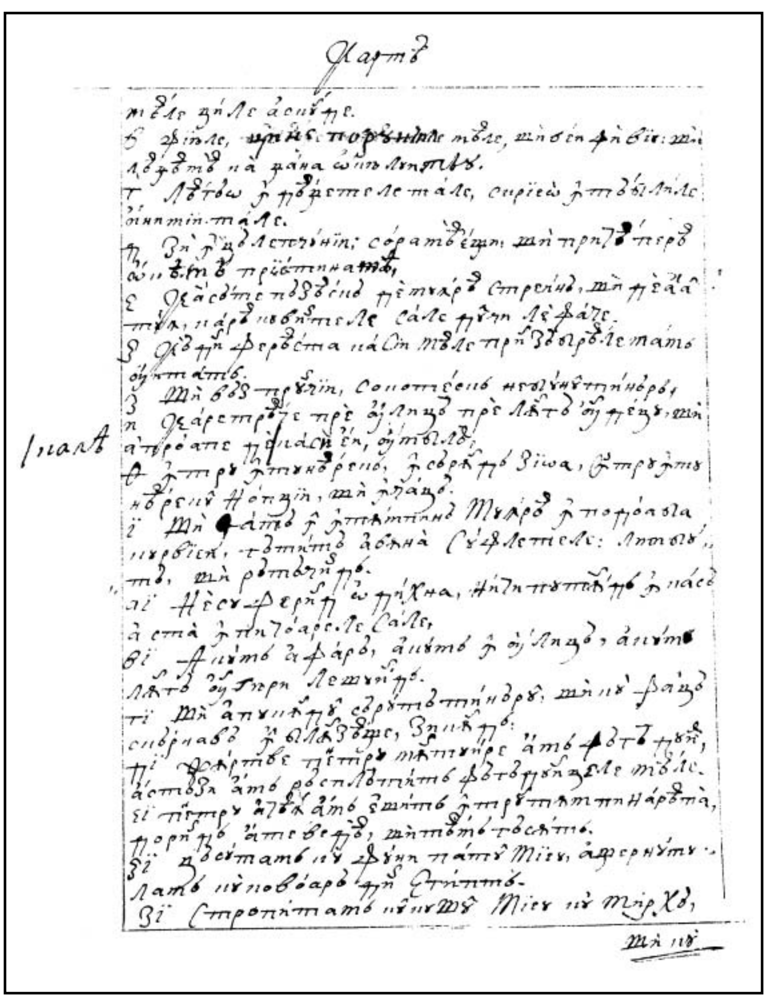
167v 168r

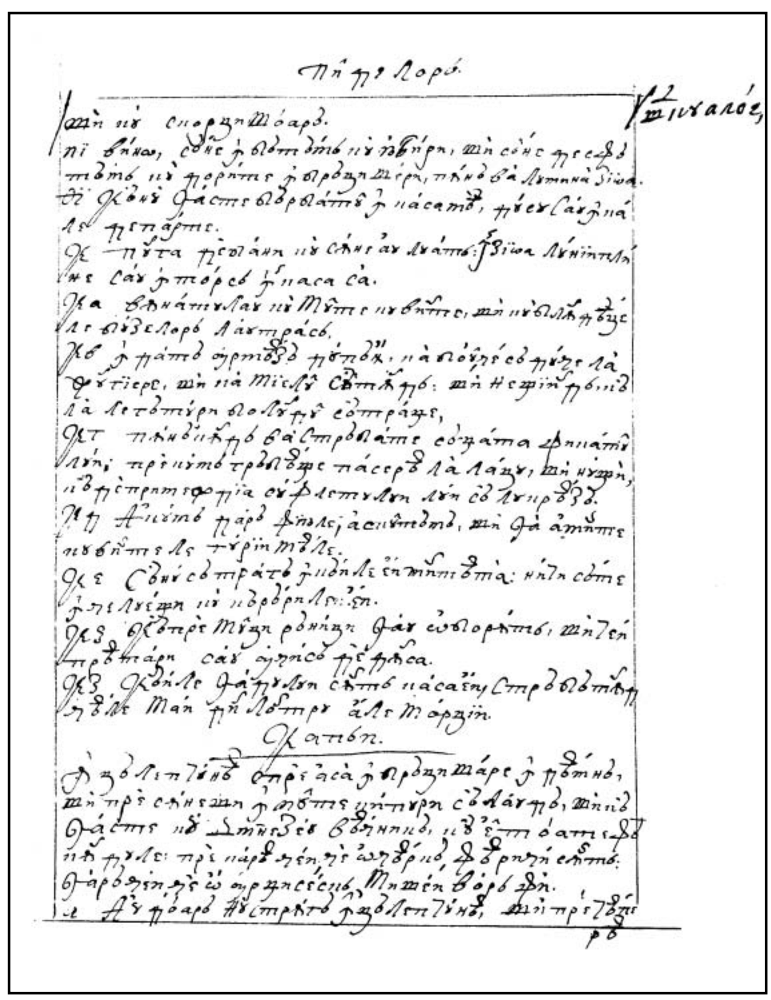

168v

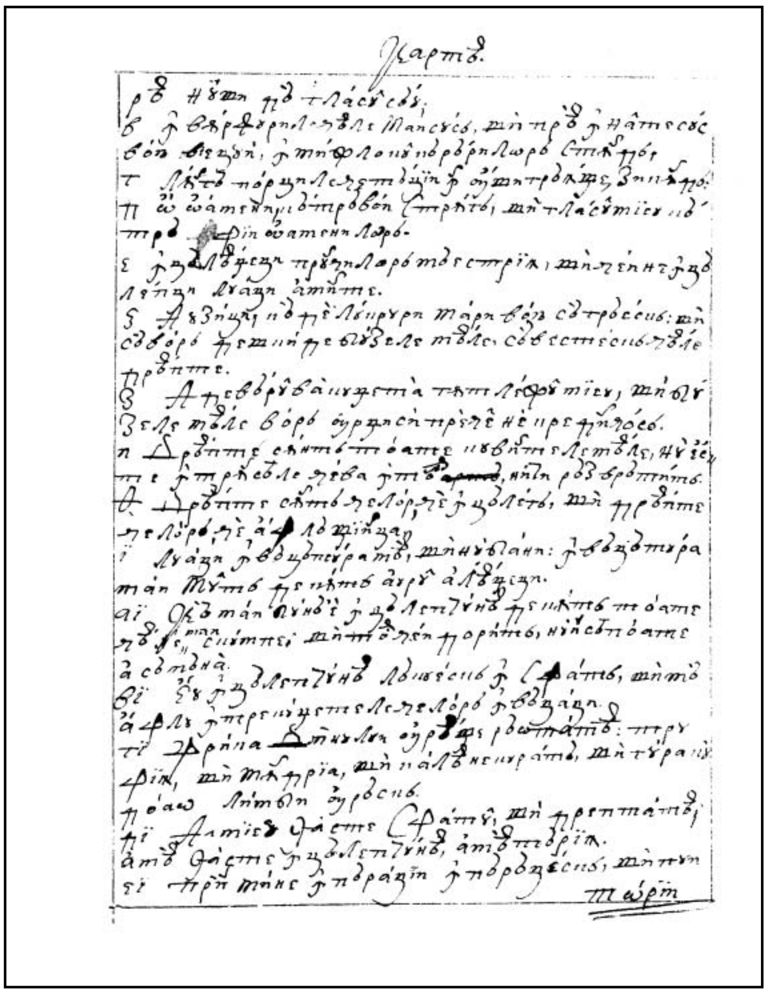
169r

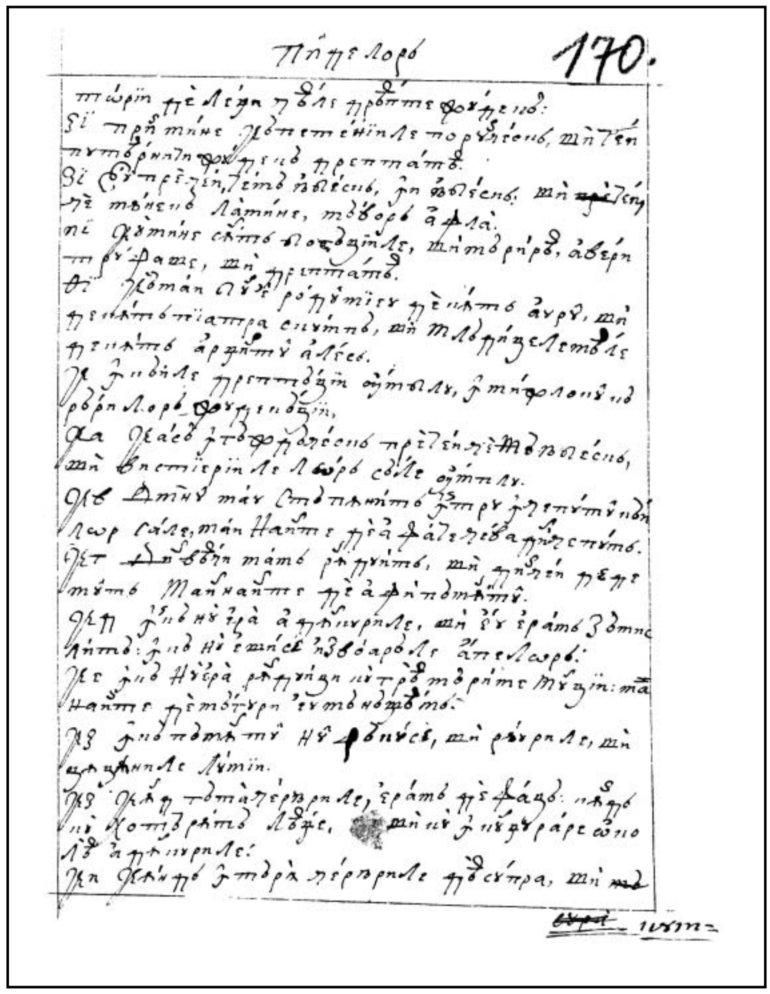

169v

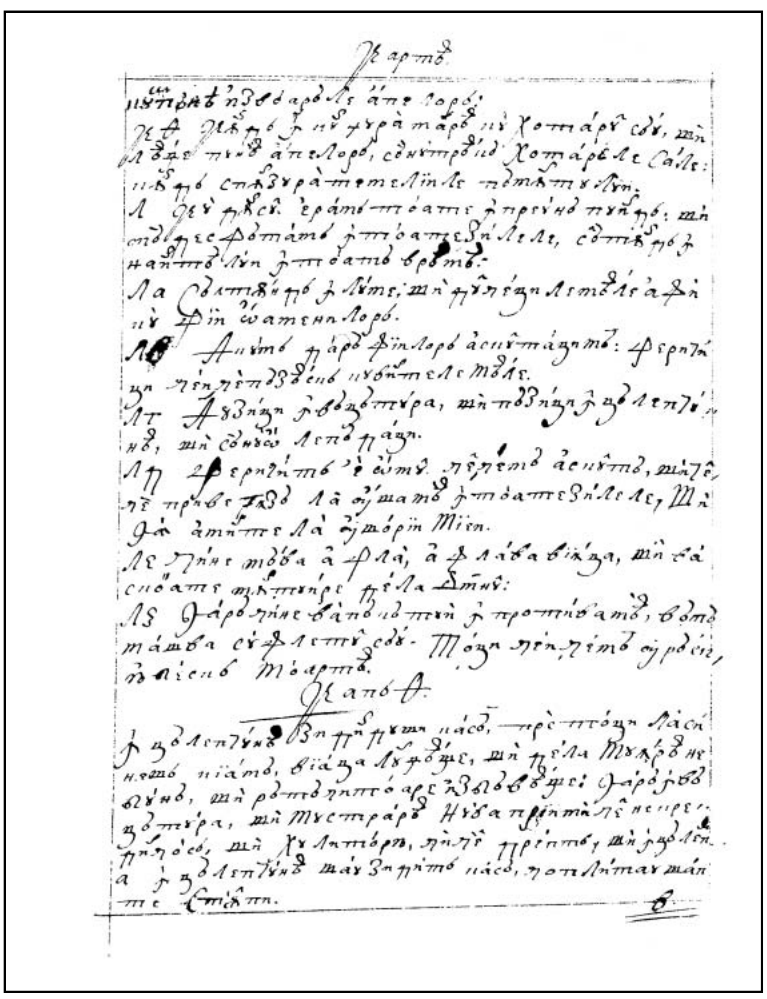
170r

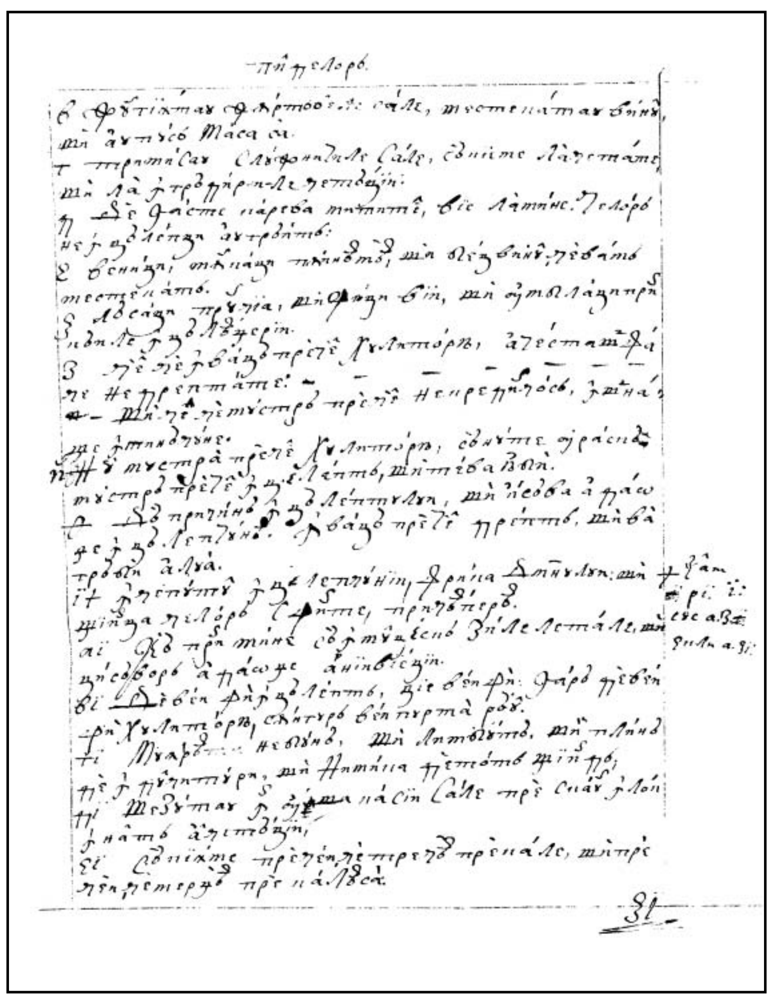
170v

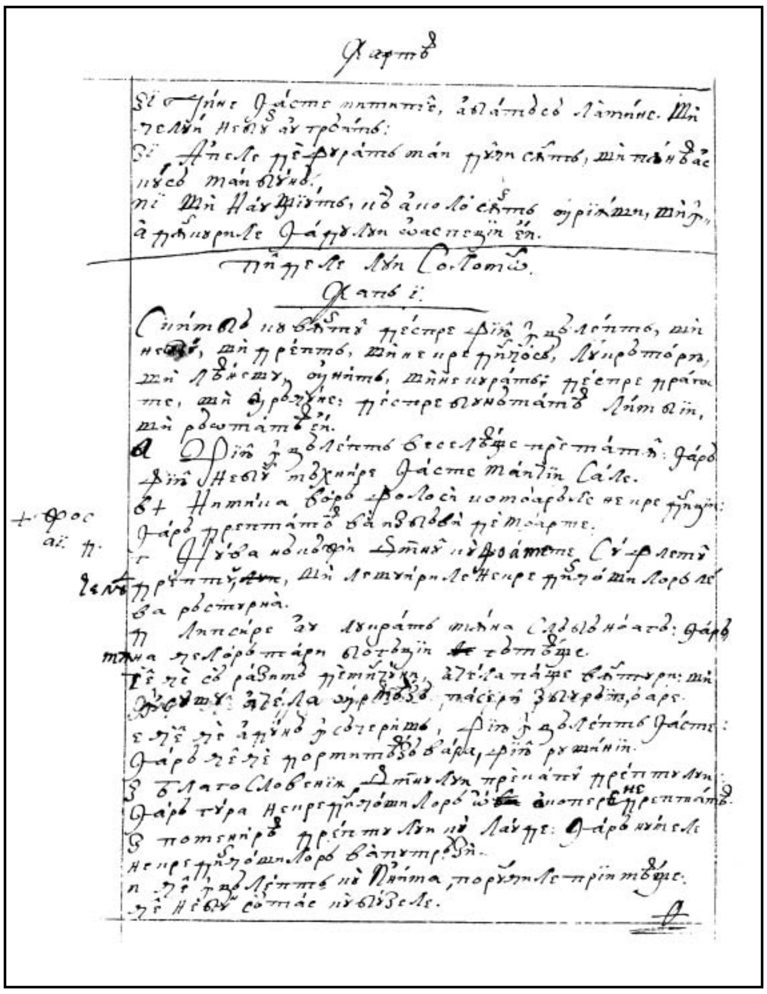
171r

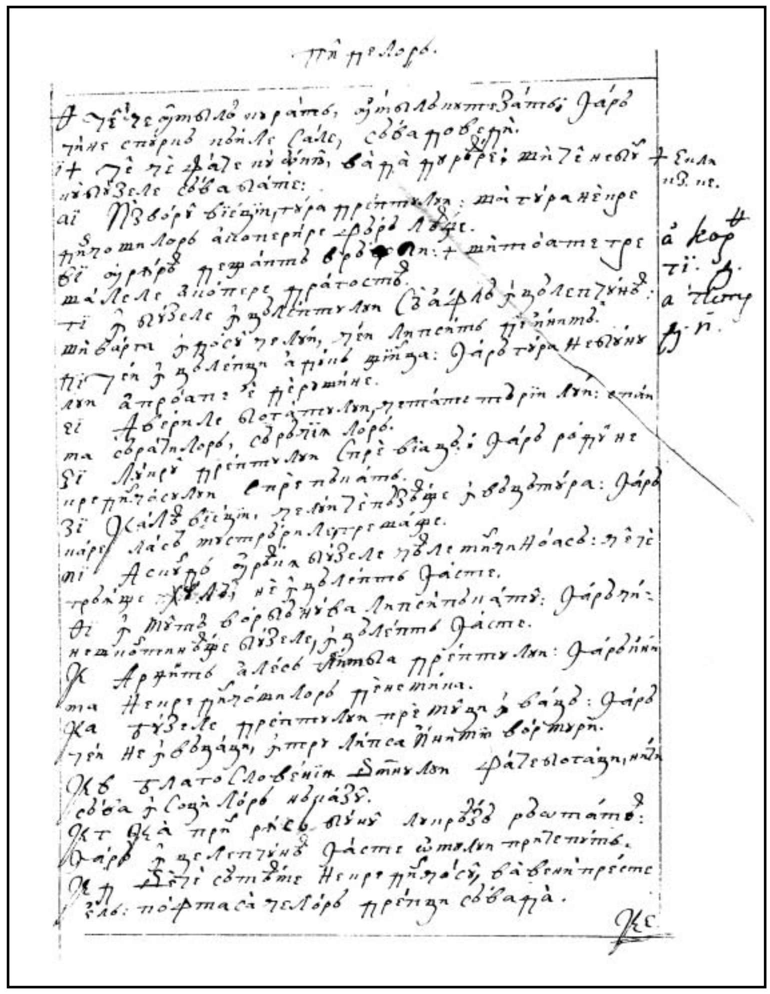
171v

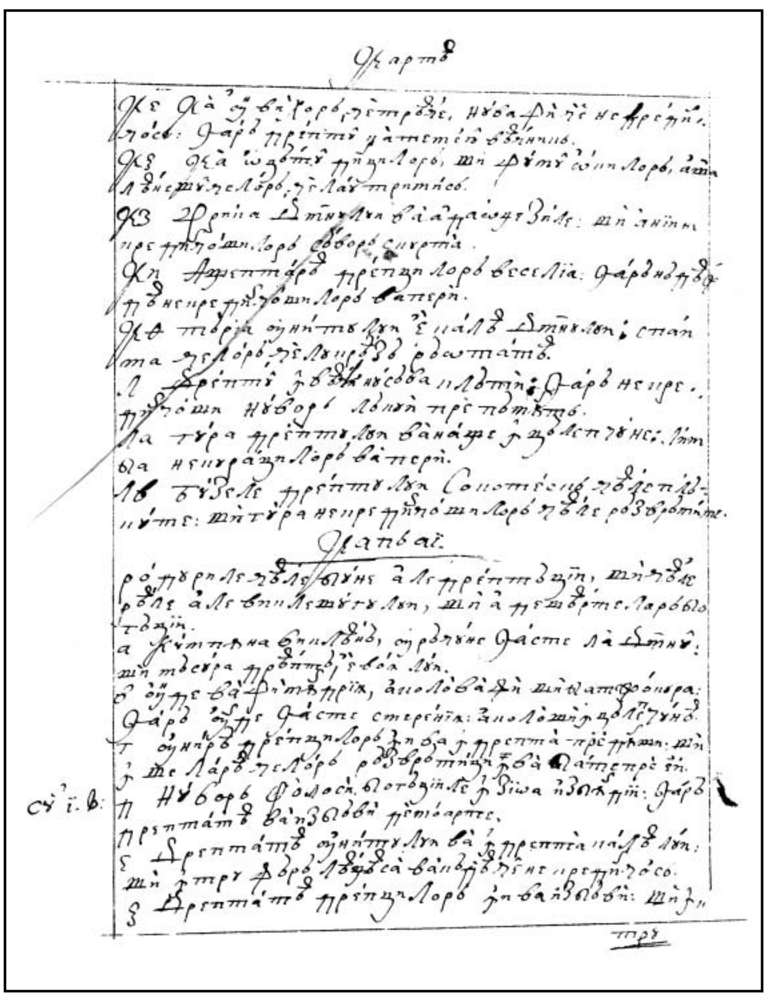
172r

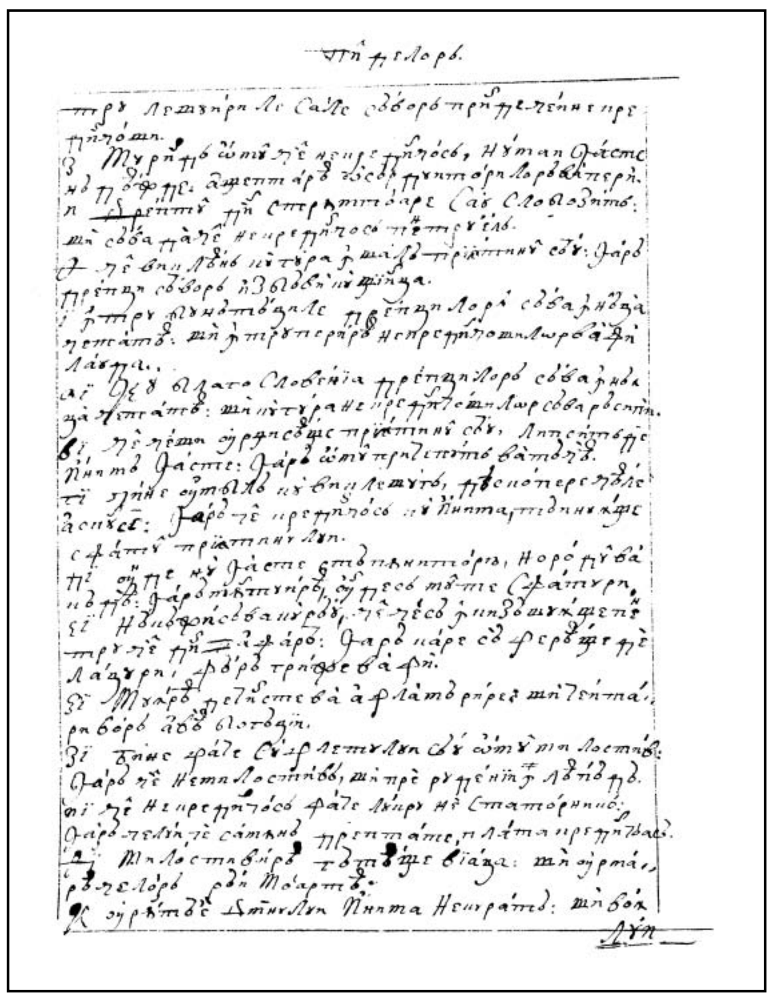
172v

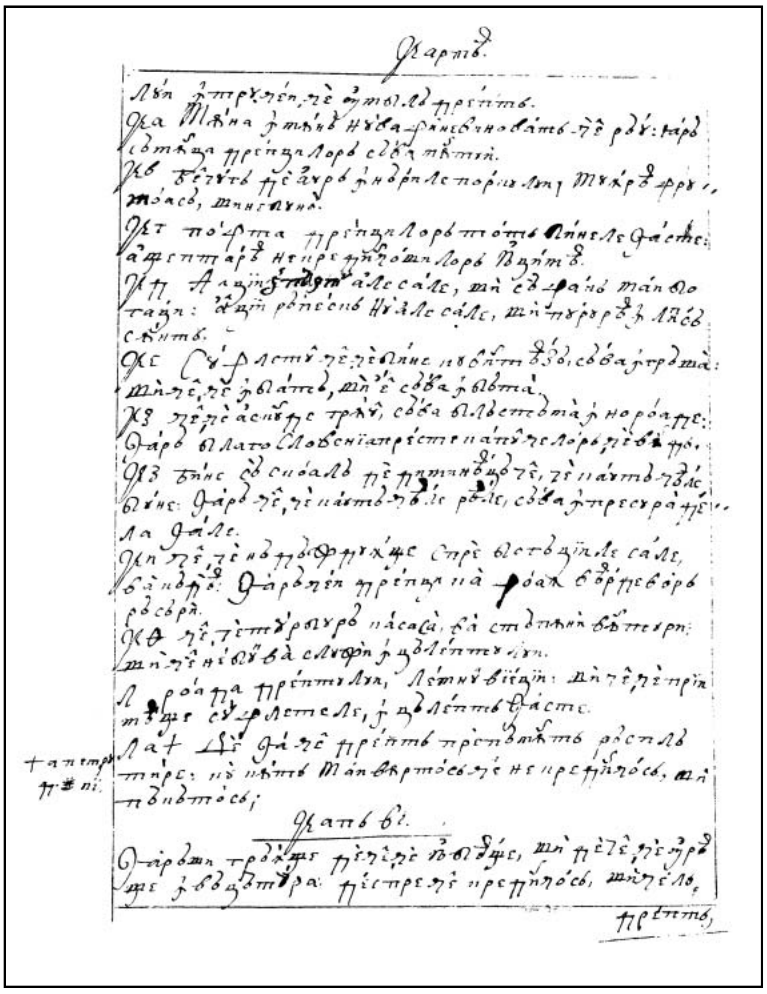
173r

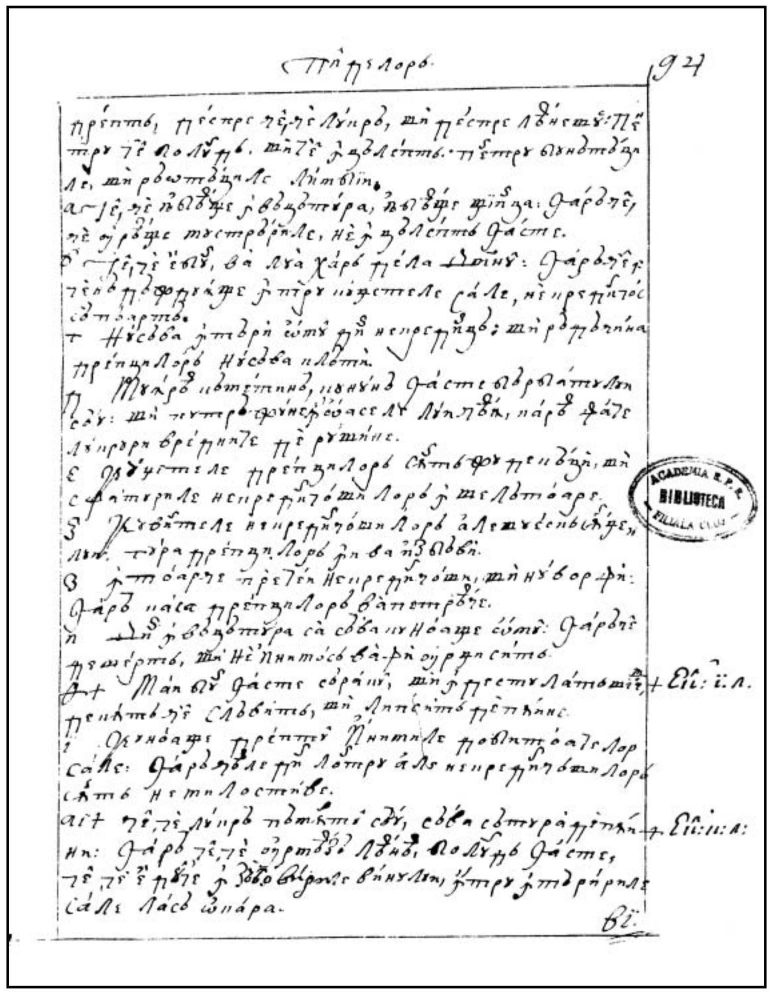

173v

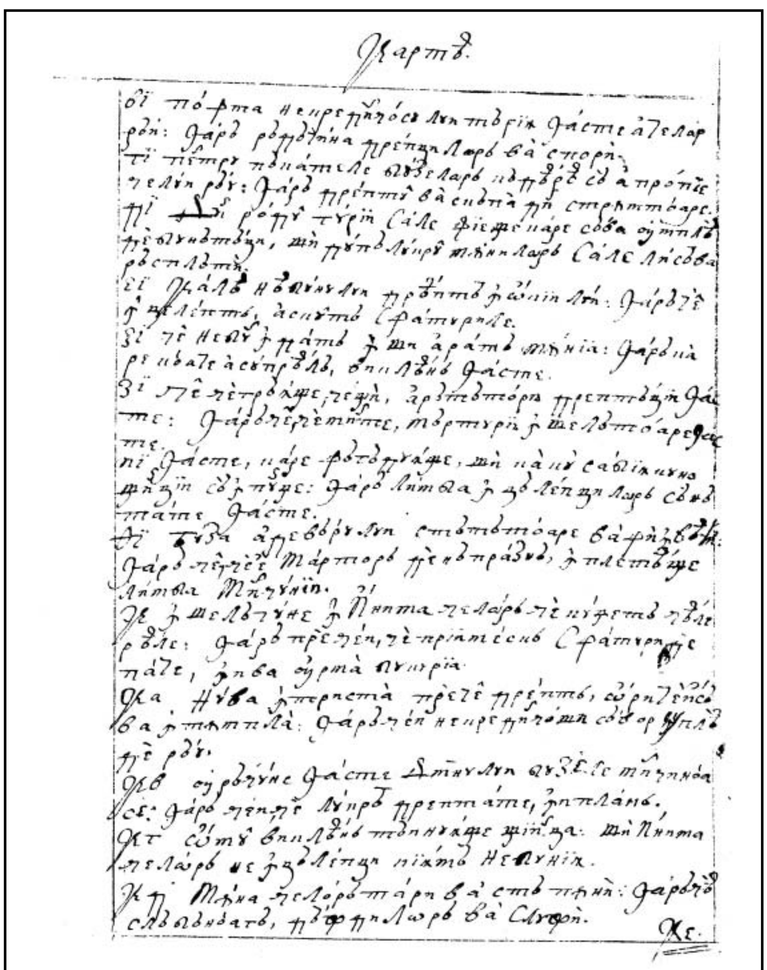
174r

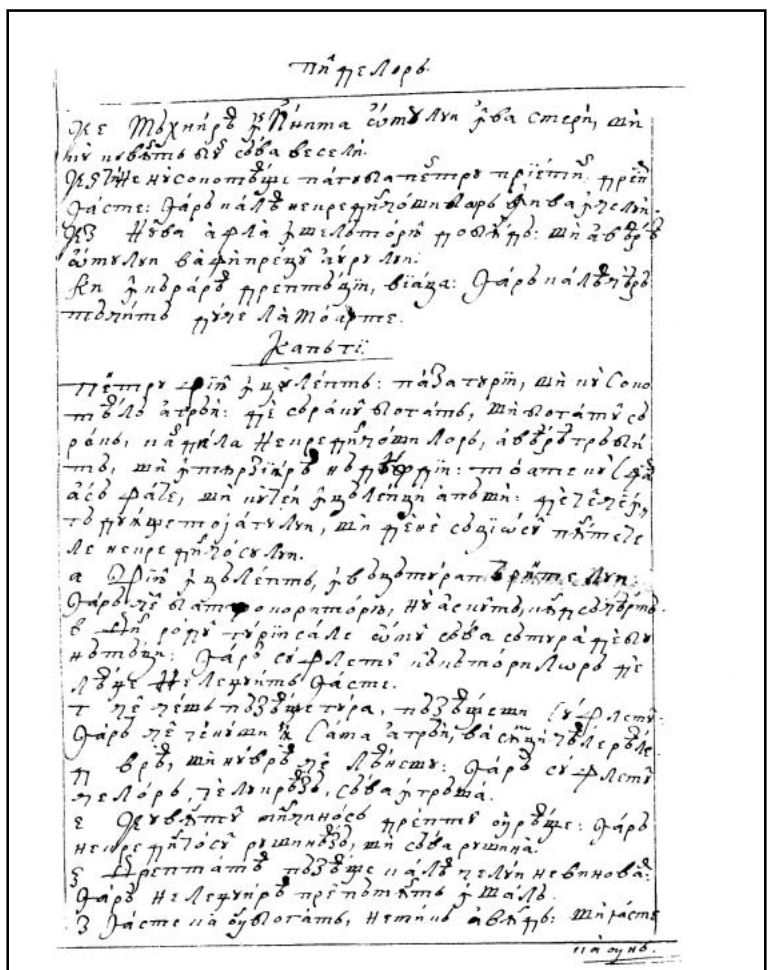

174v

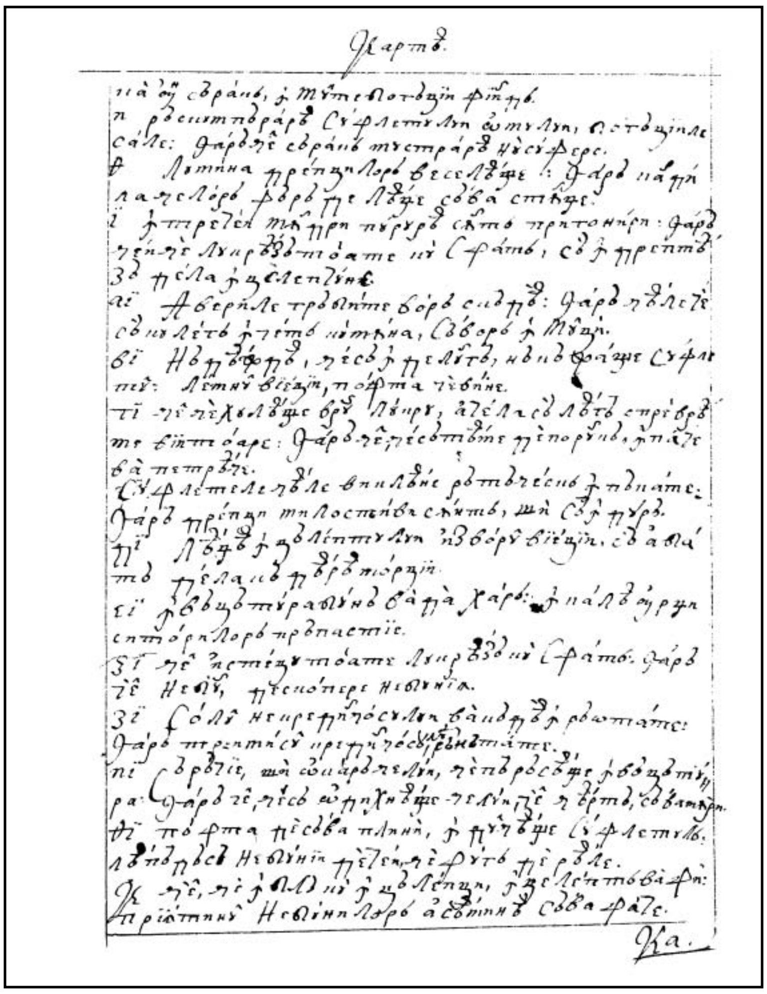
175r

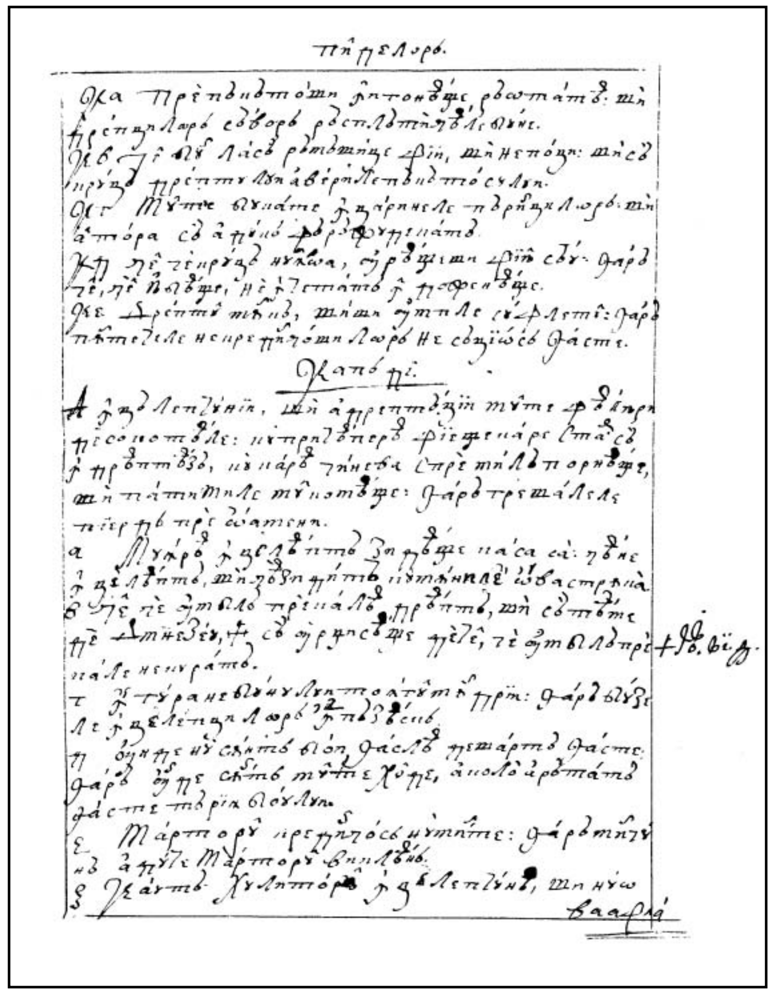

175v

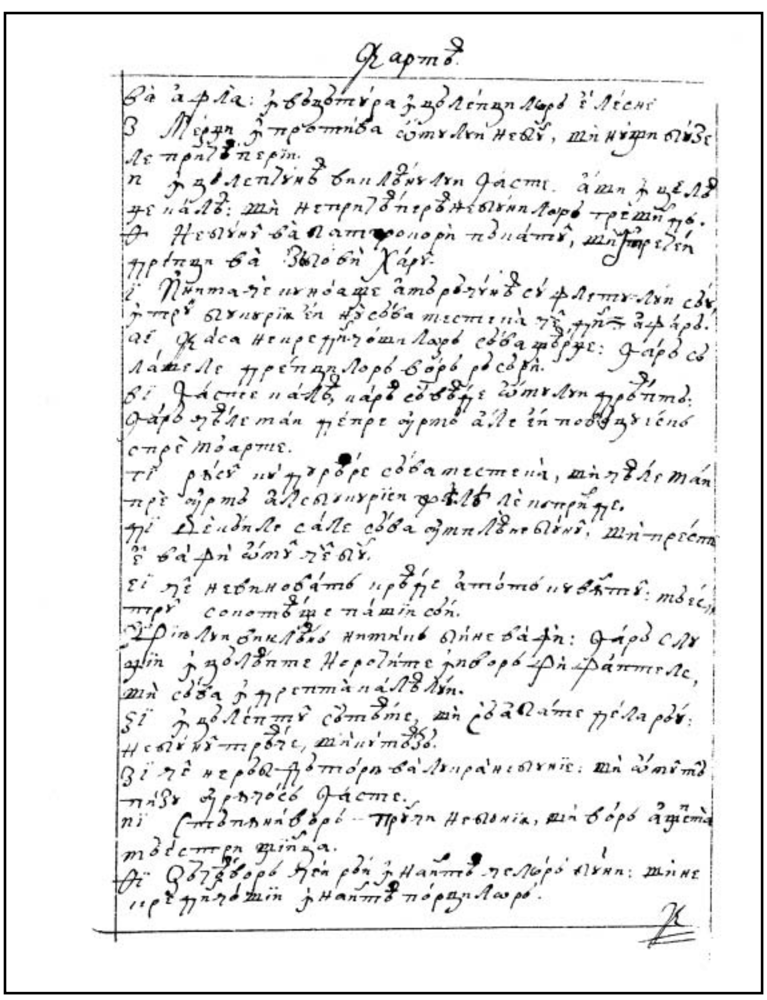
176r

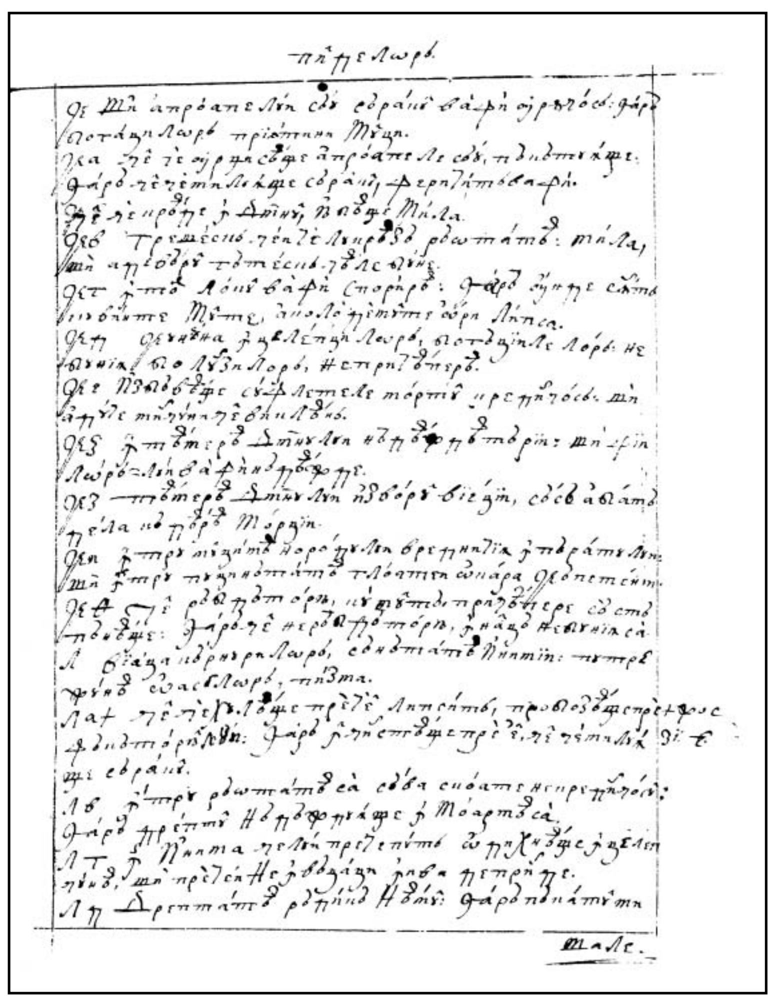

176v

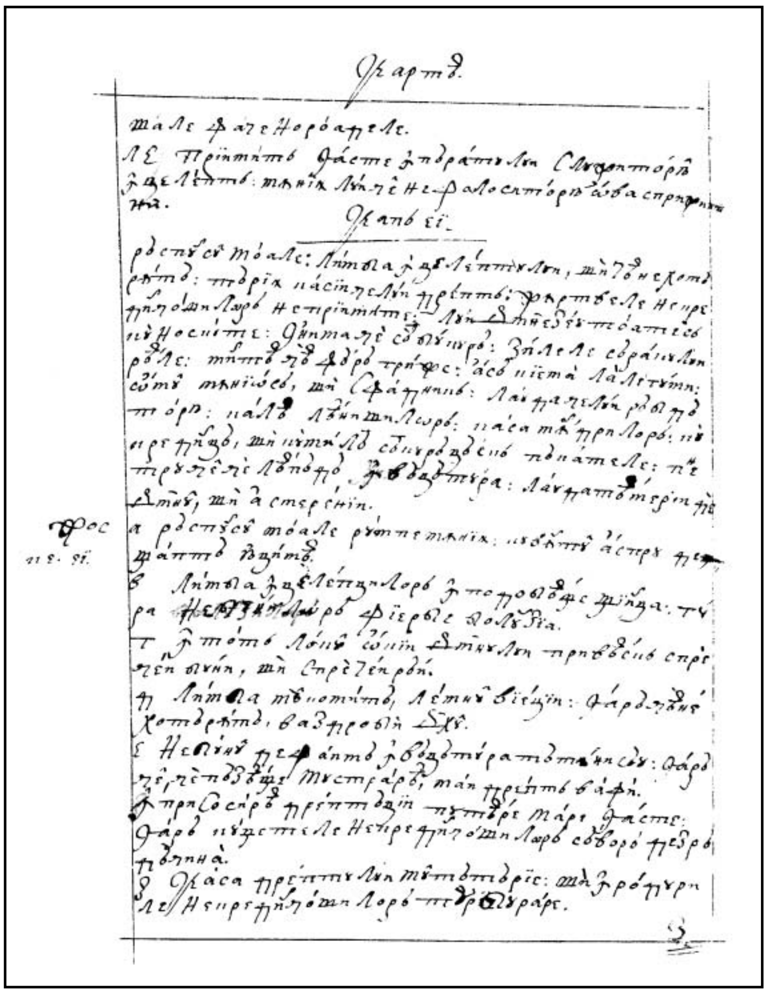
177r

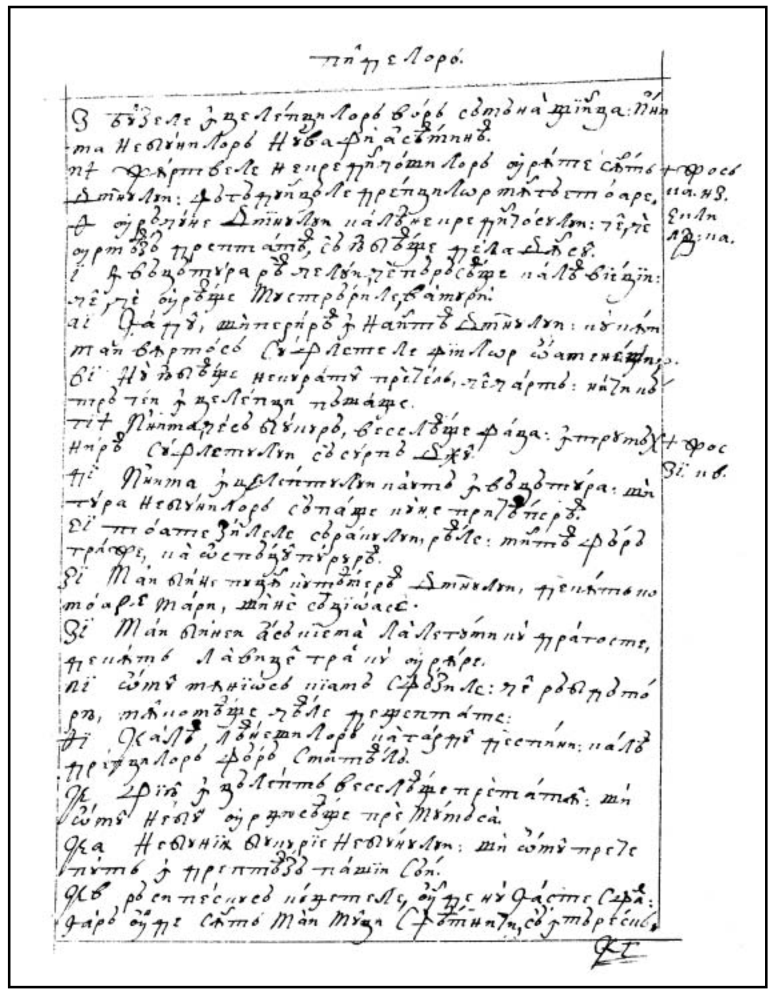

177v

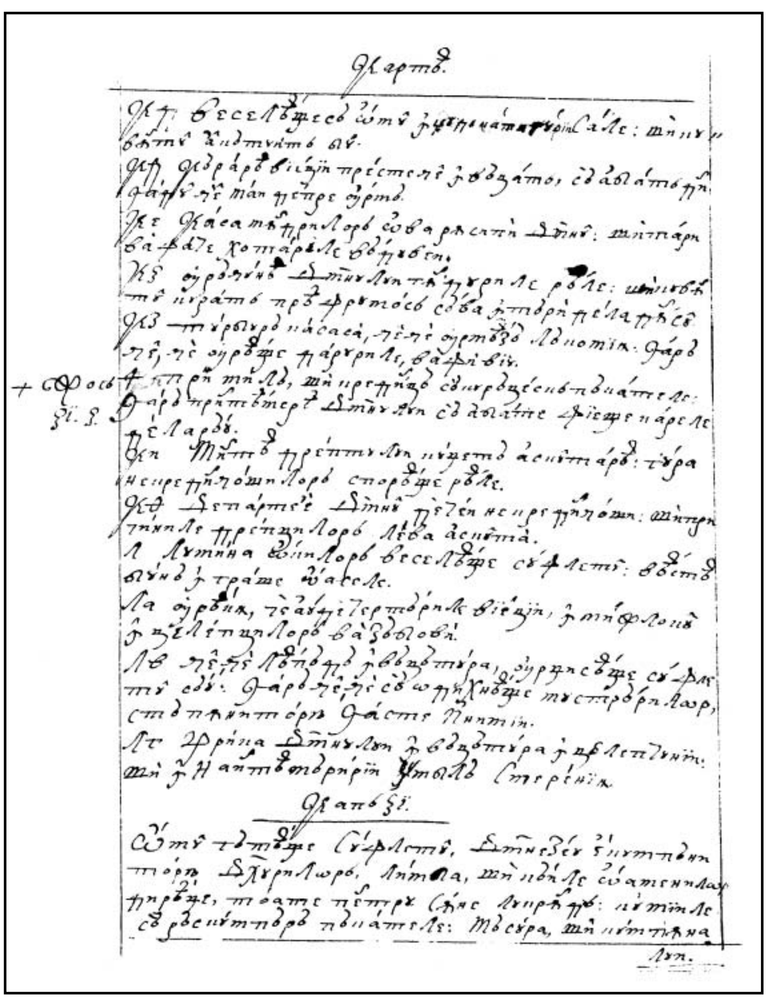
178r

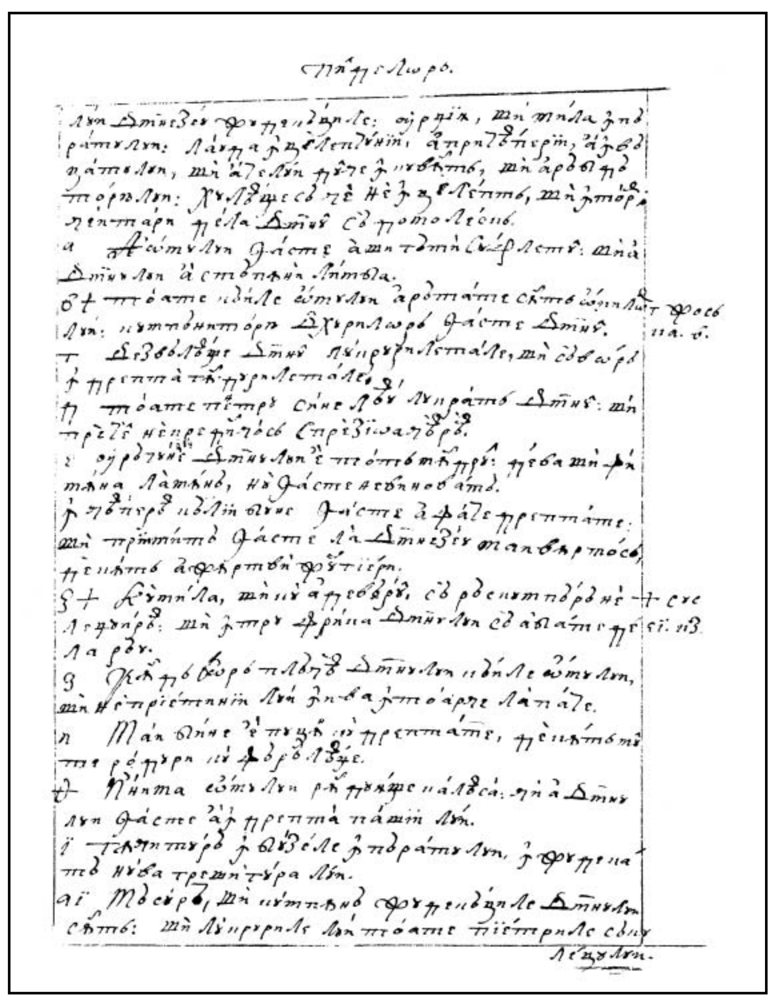
178v

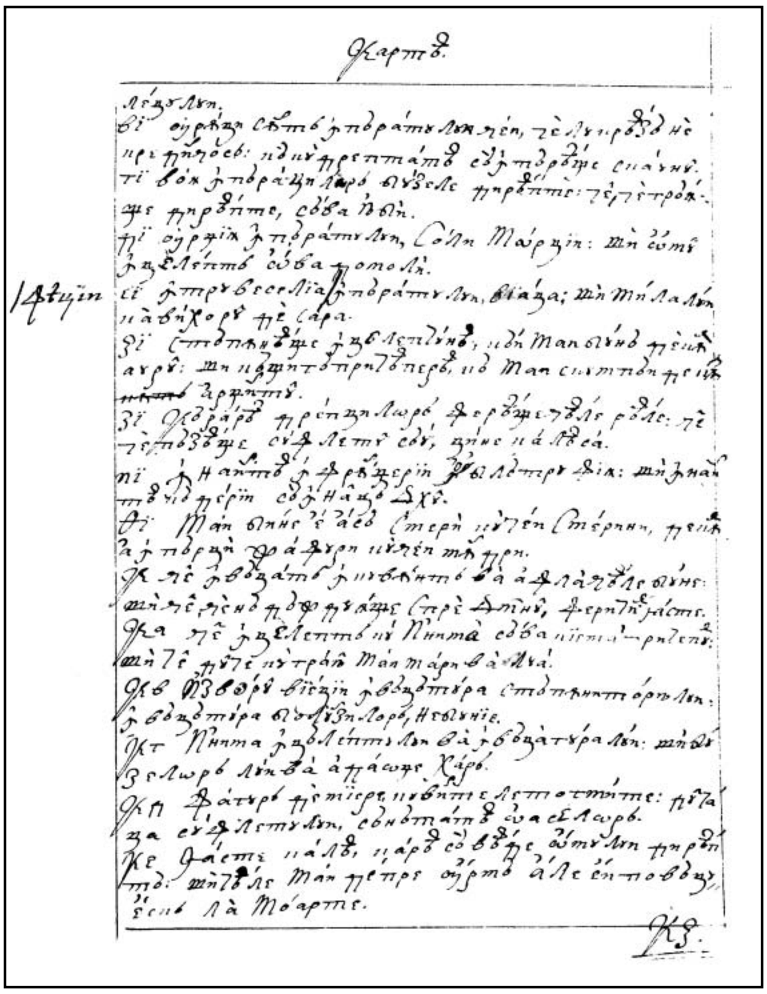
179r

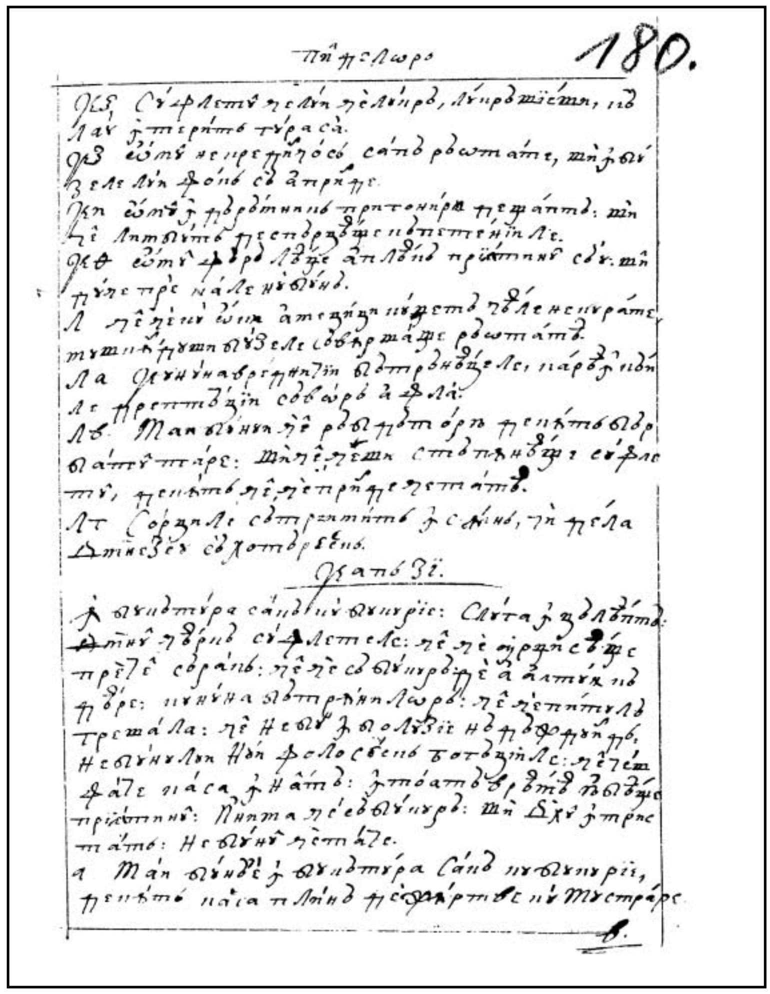

179v

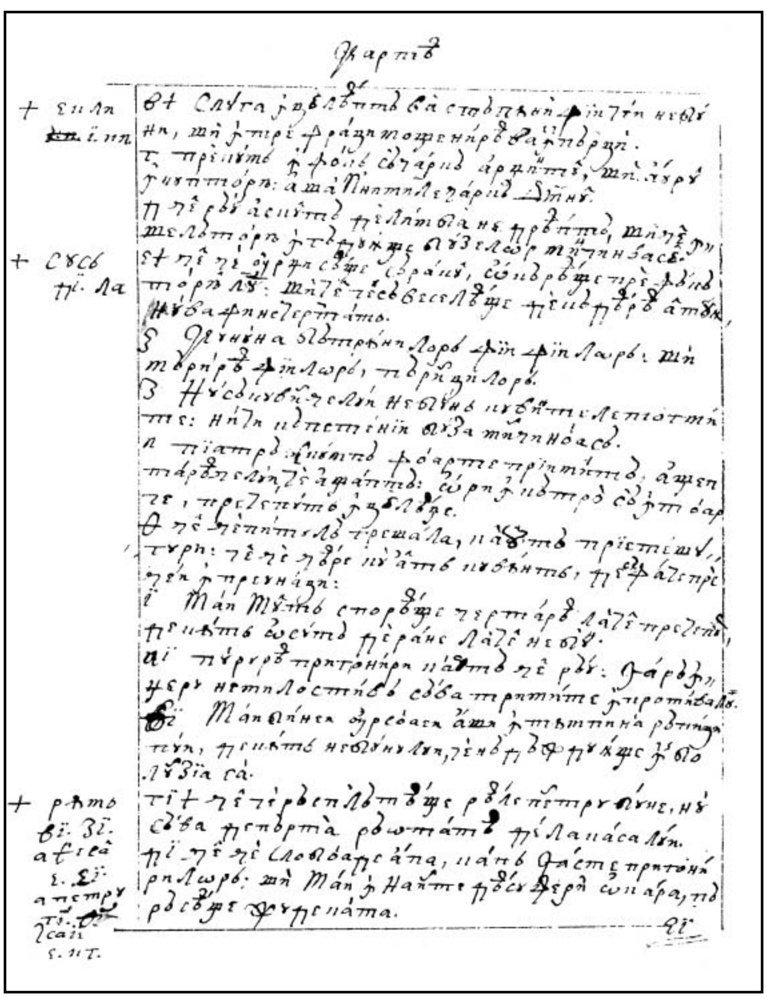
180r

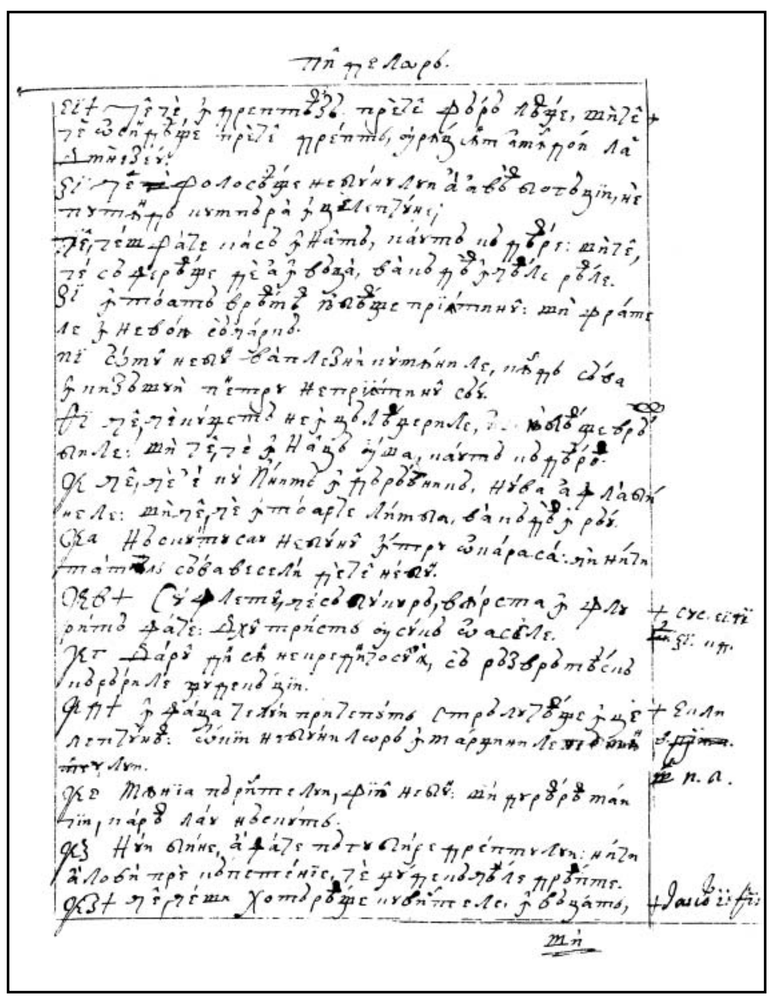

180v

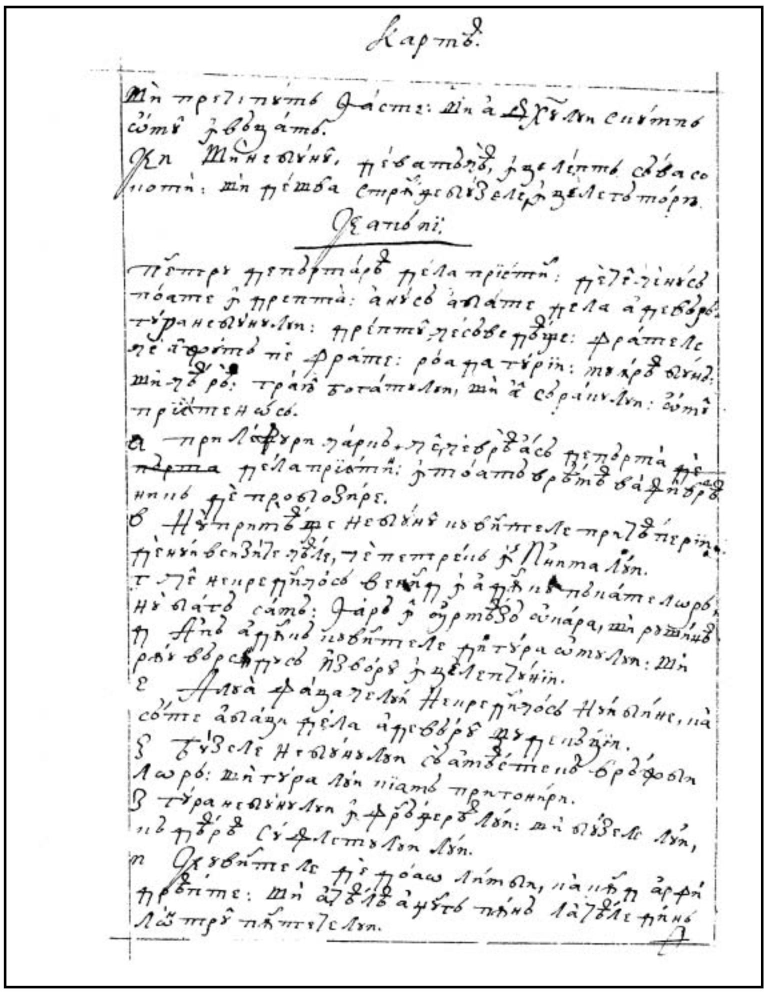
181r

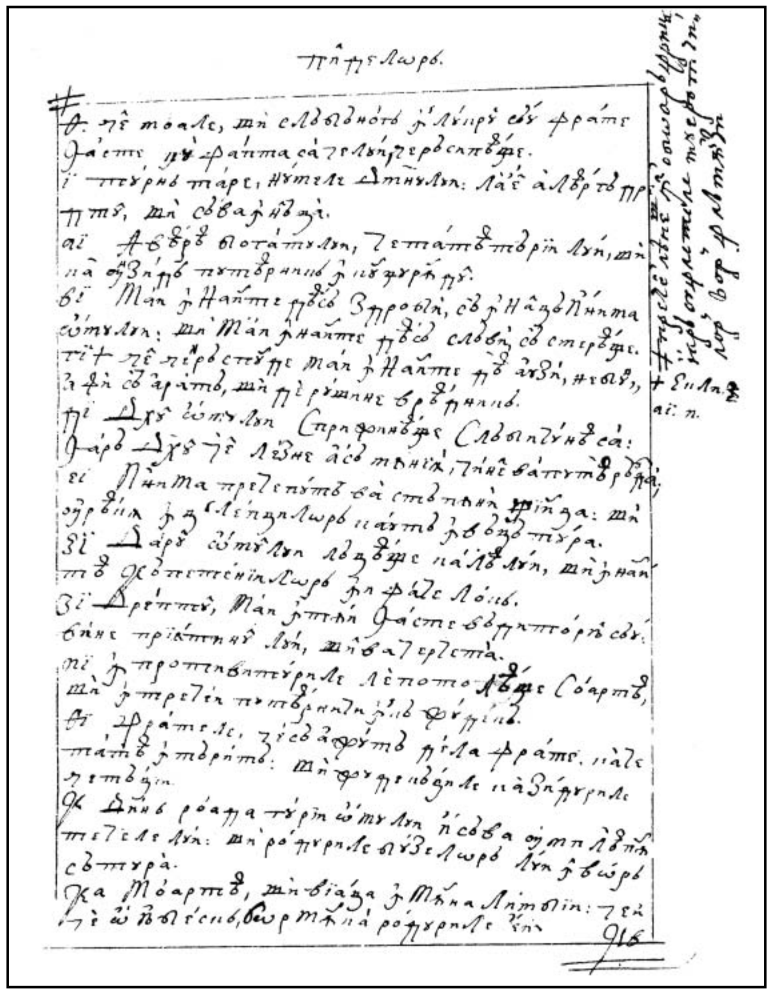

181v

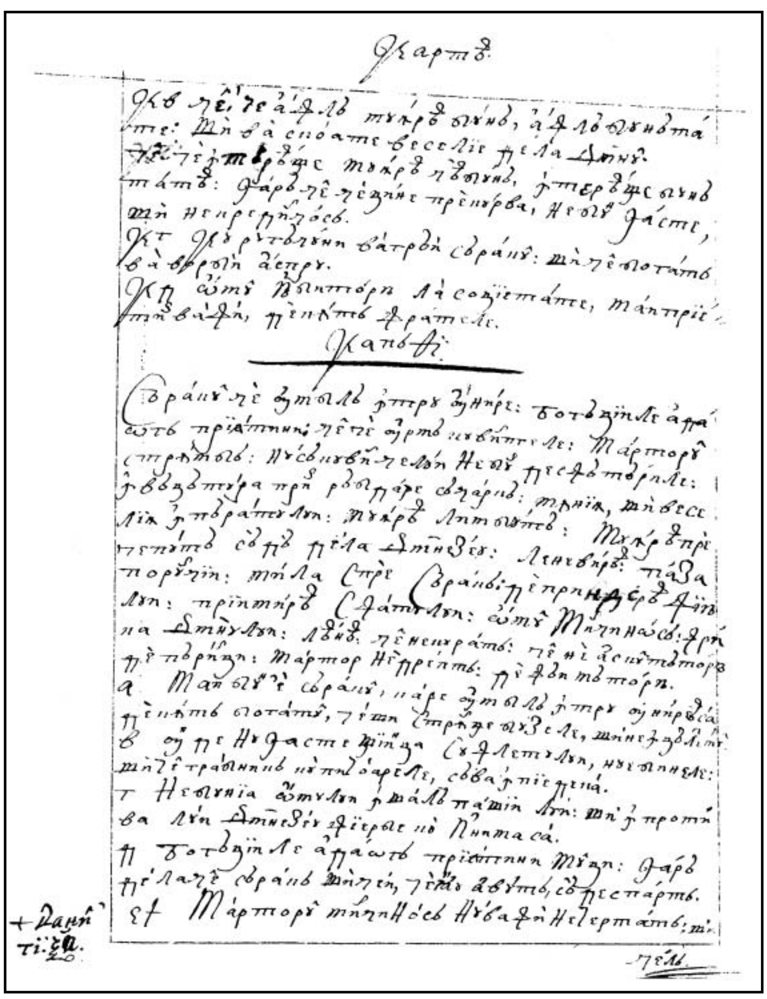
182r

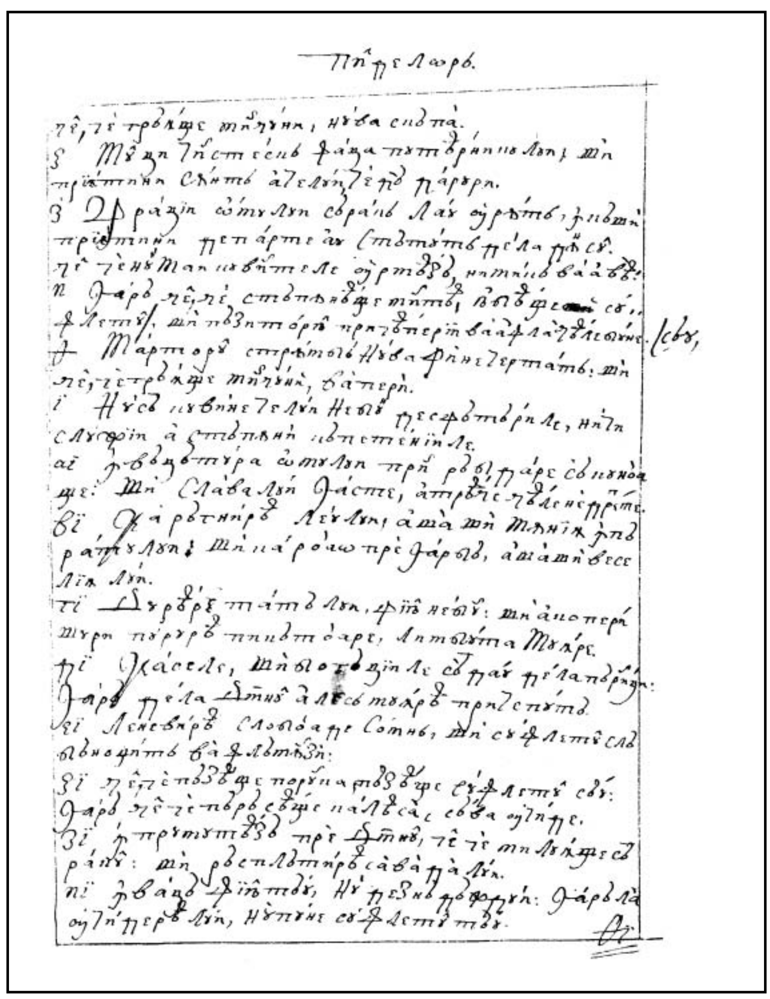
182v

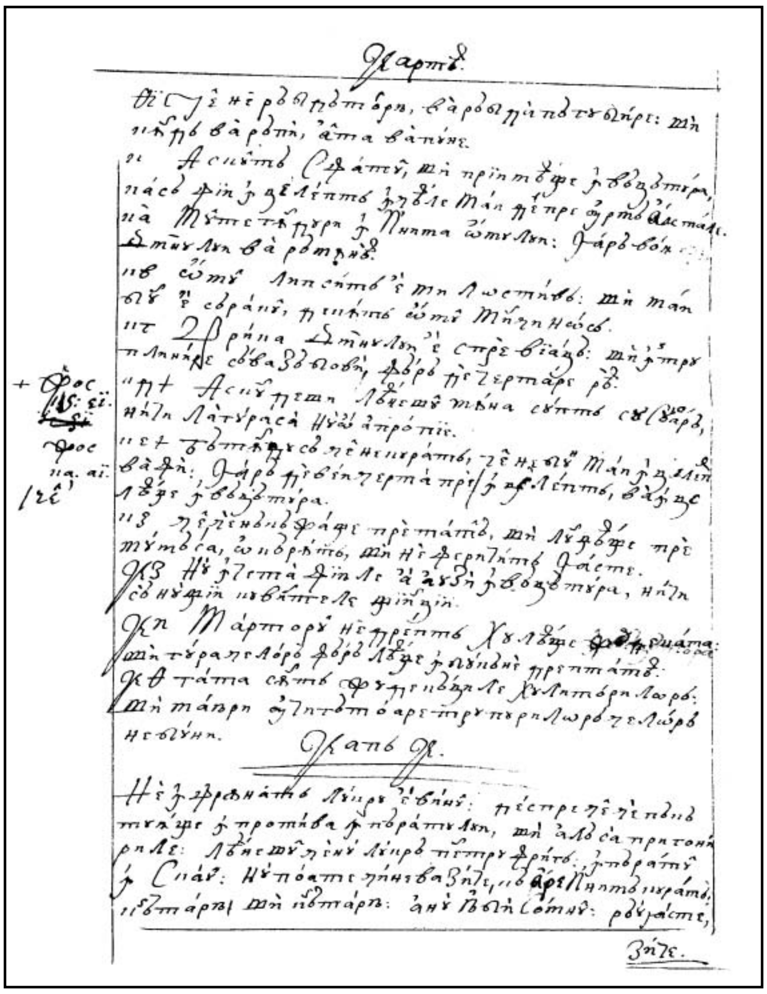
183r

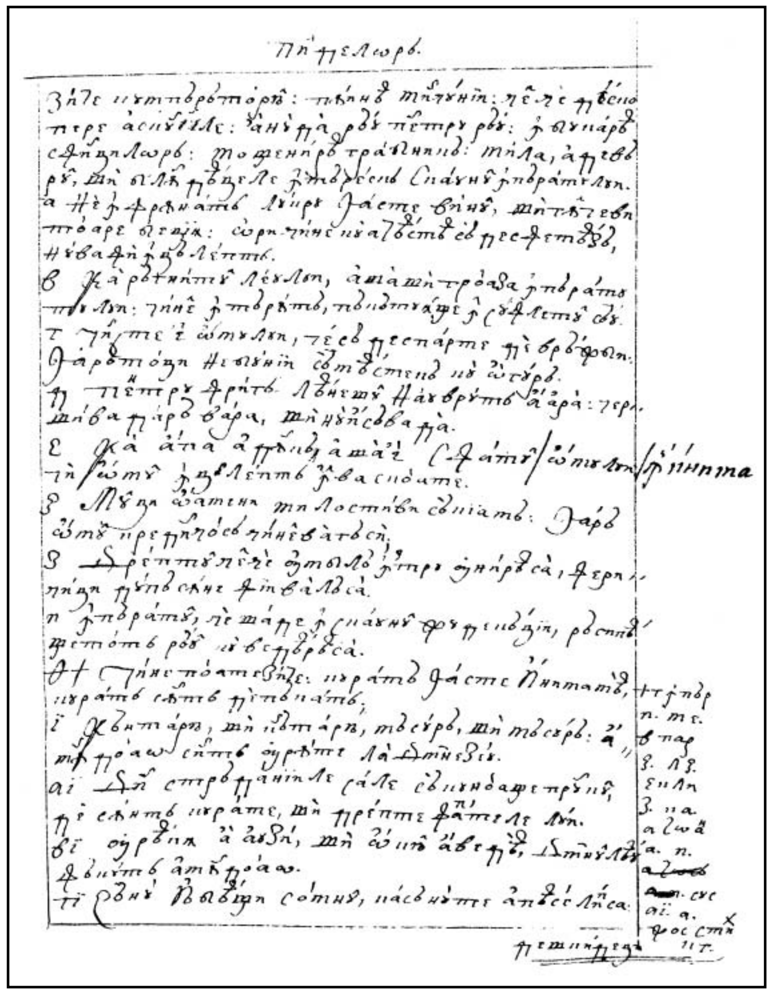
183v

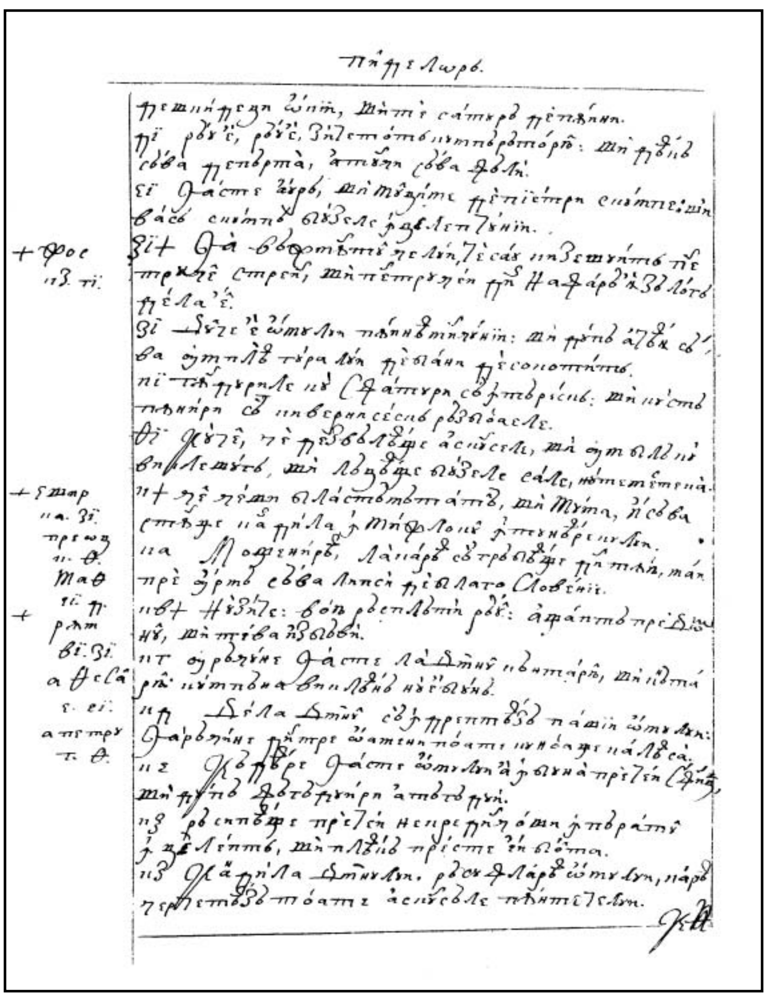
184r

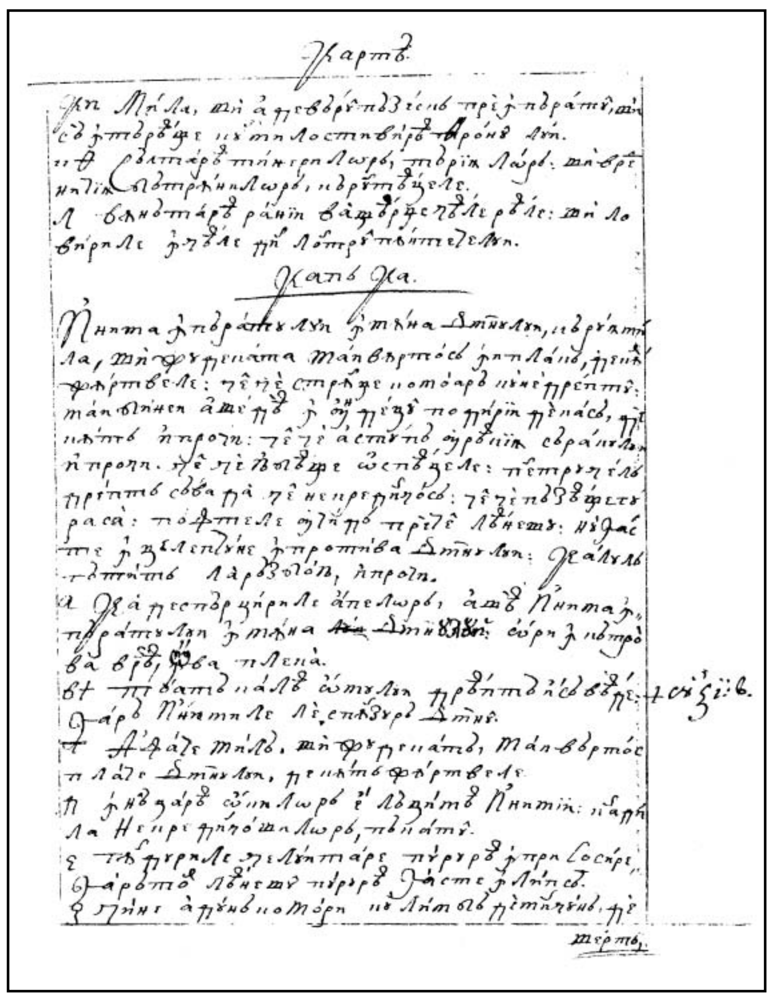
184v

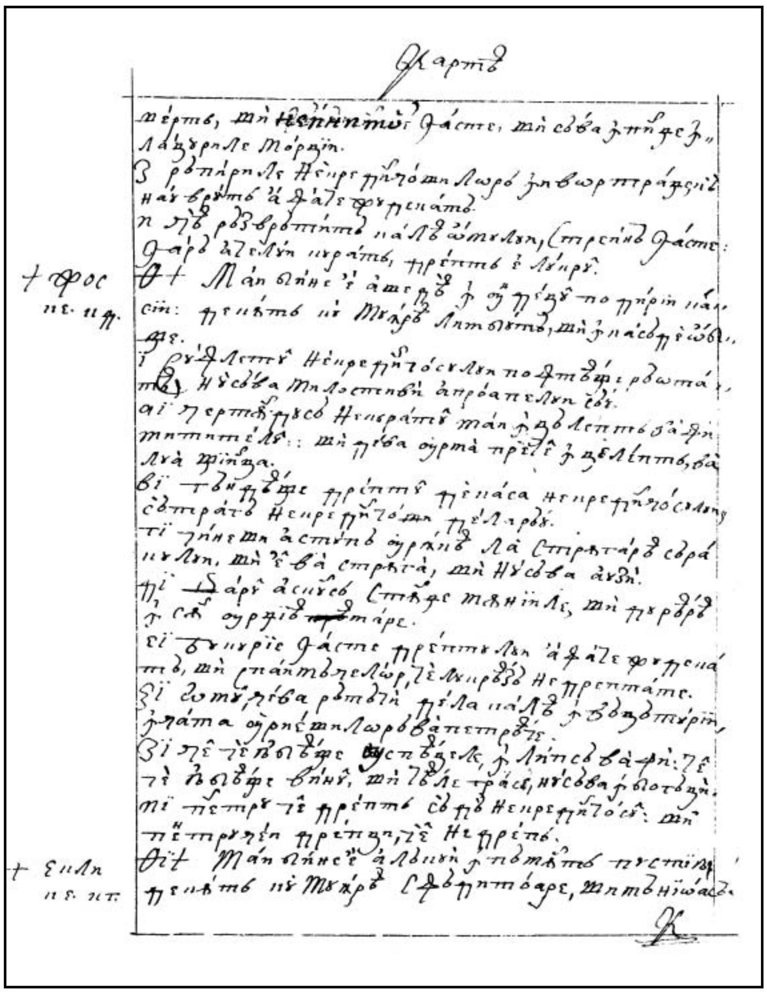
185r

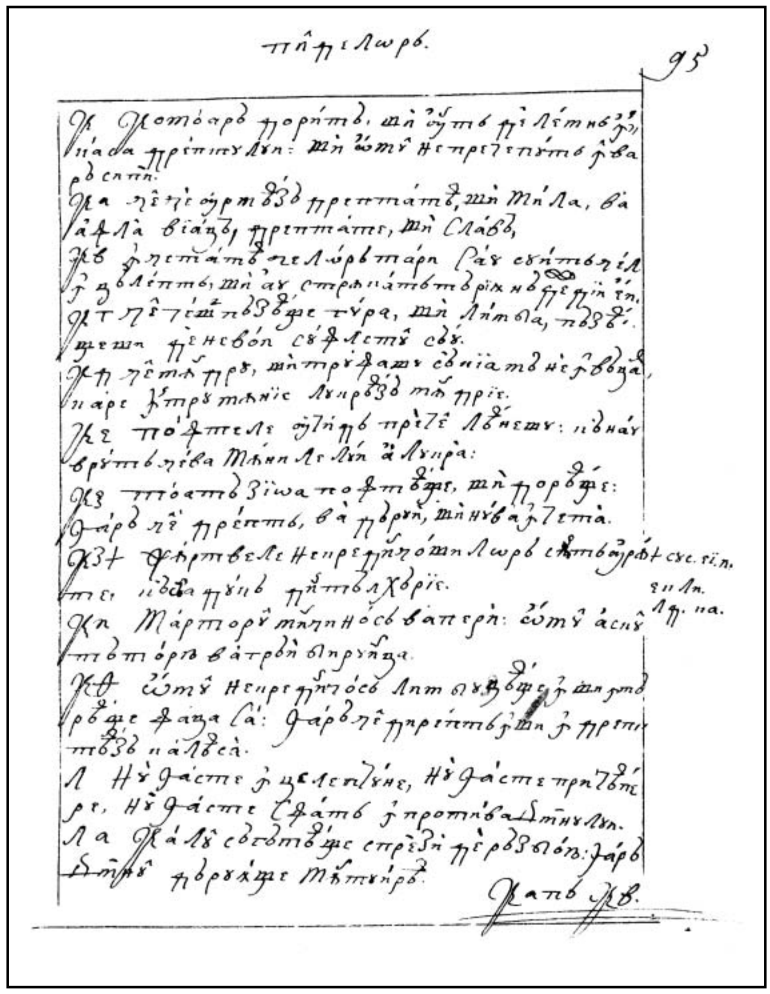

185v

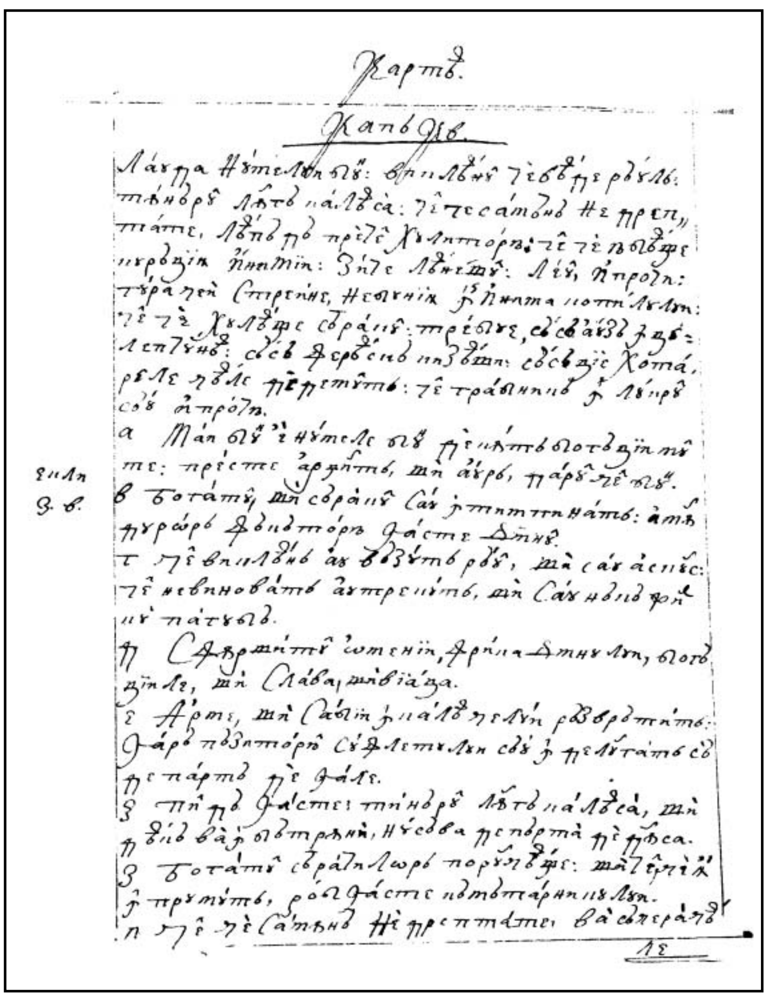

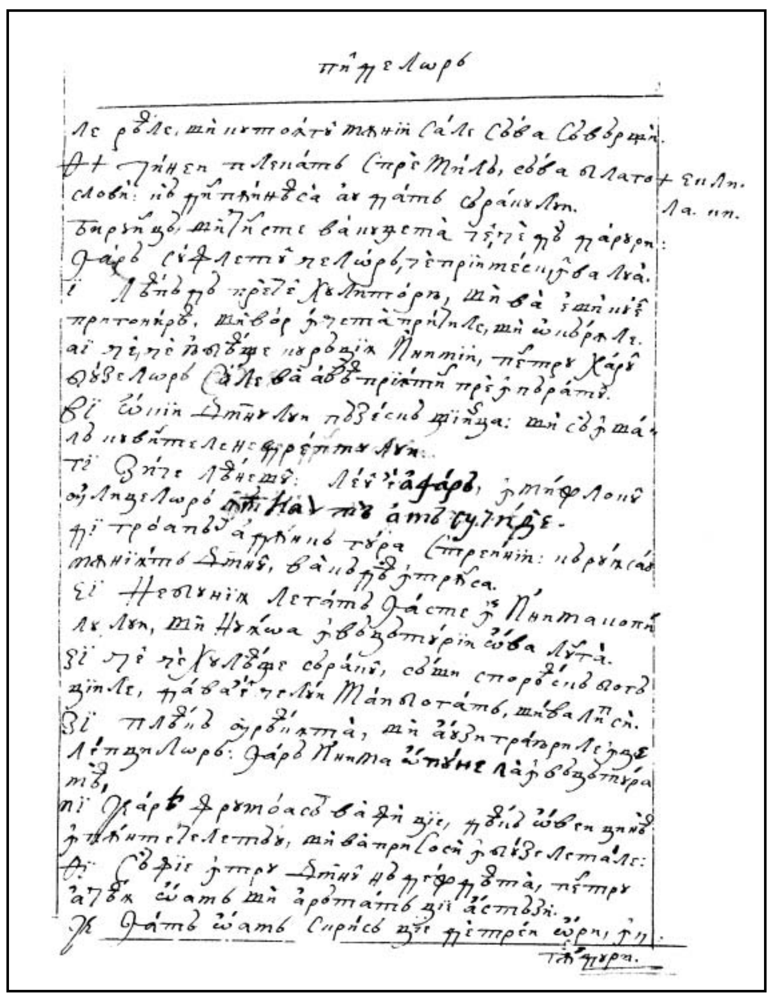
186r

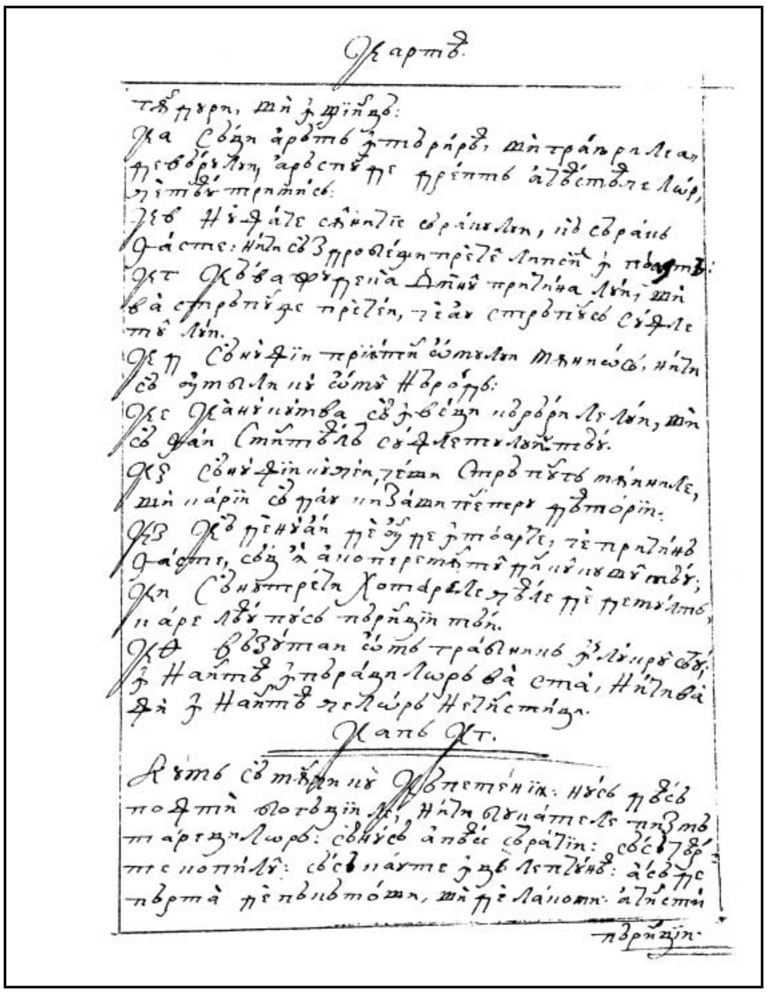

186v 187r

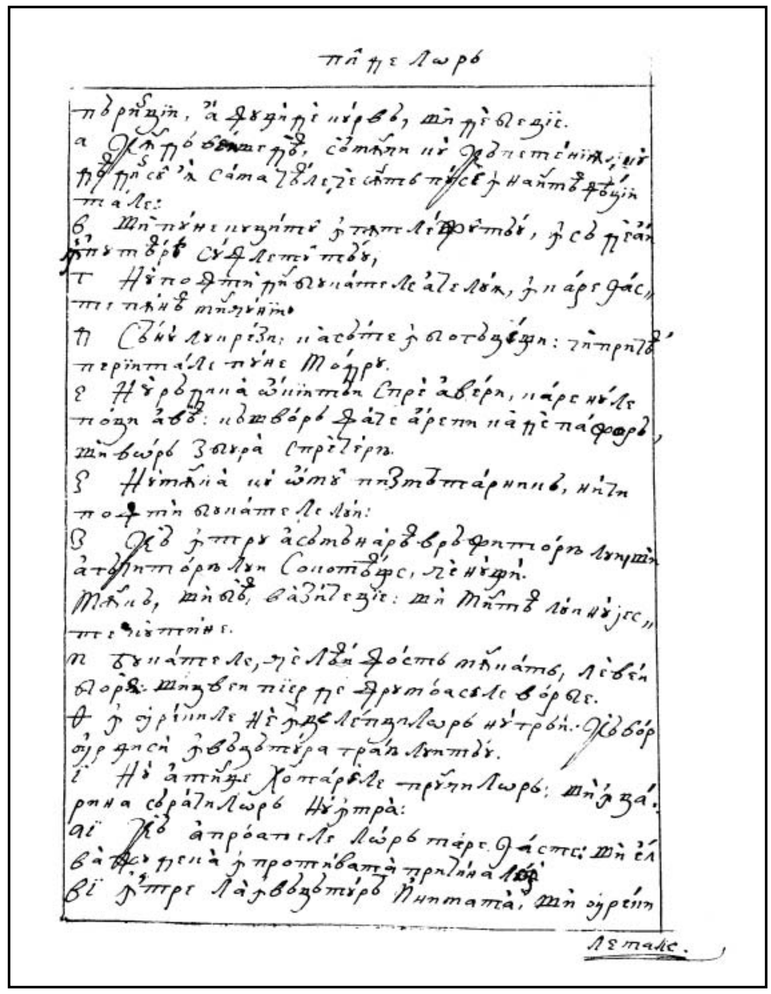

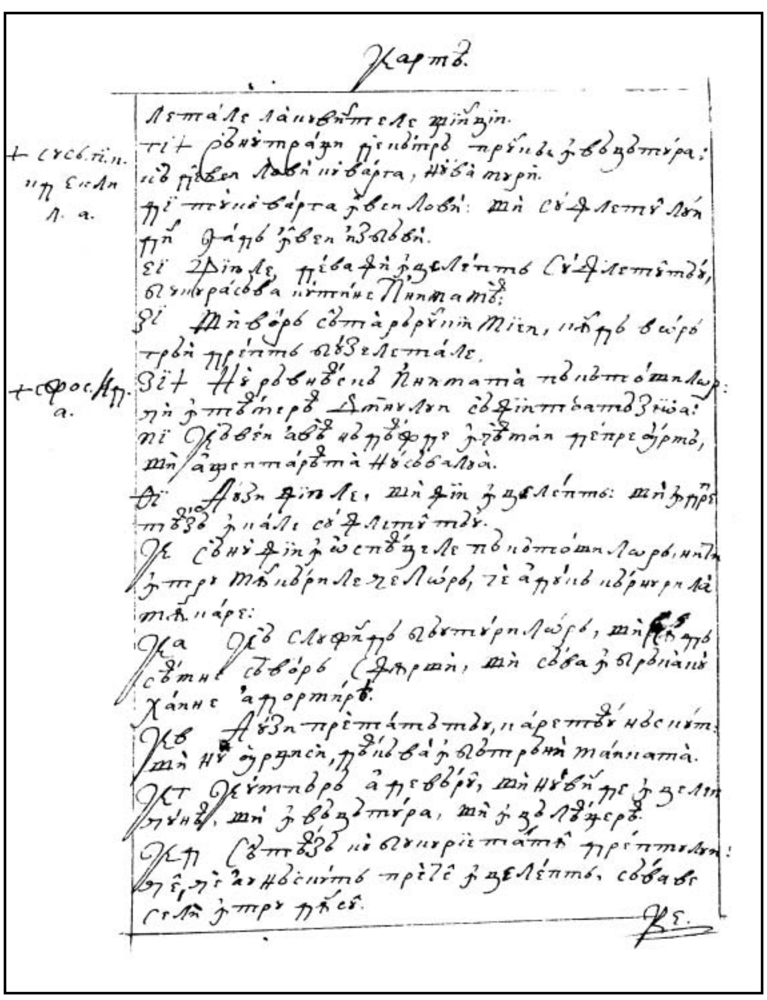
187v 188r

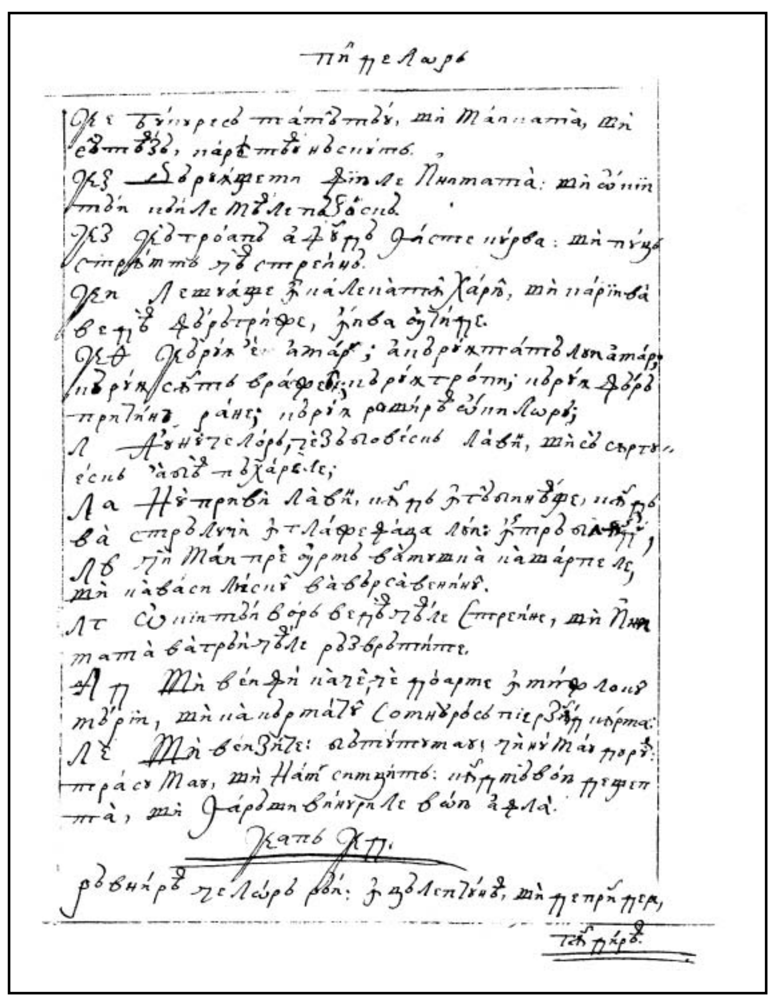
188v

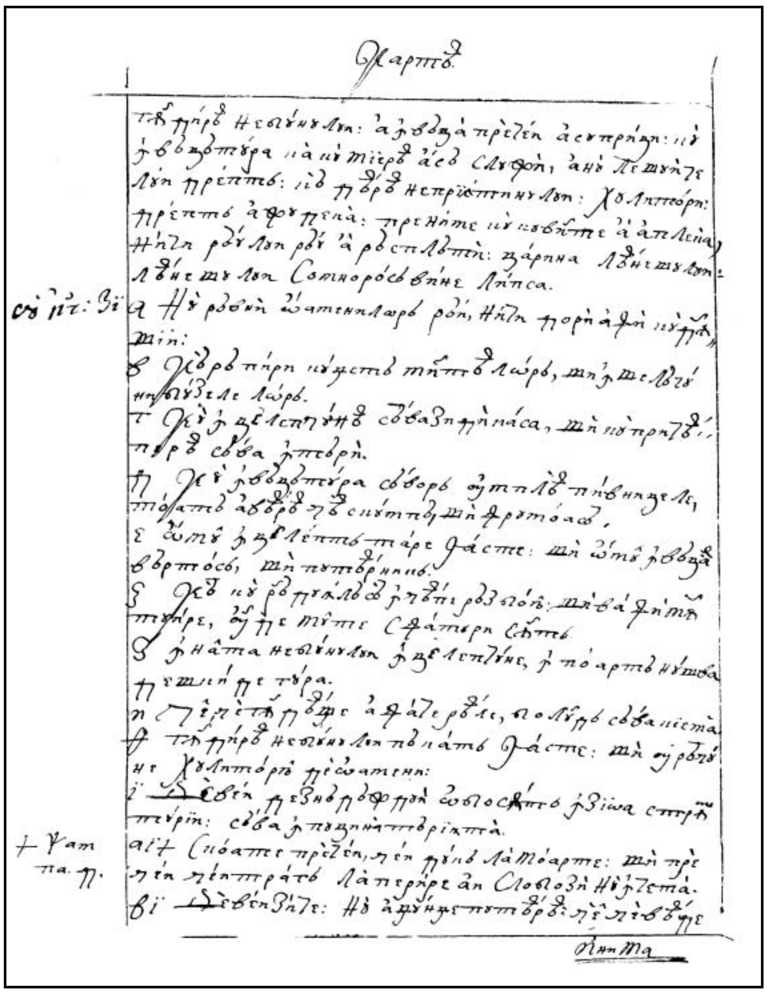
189r

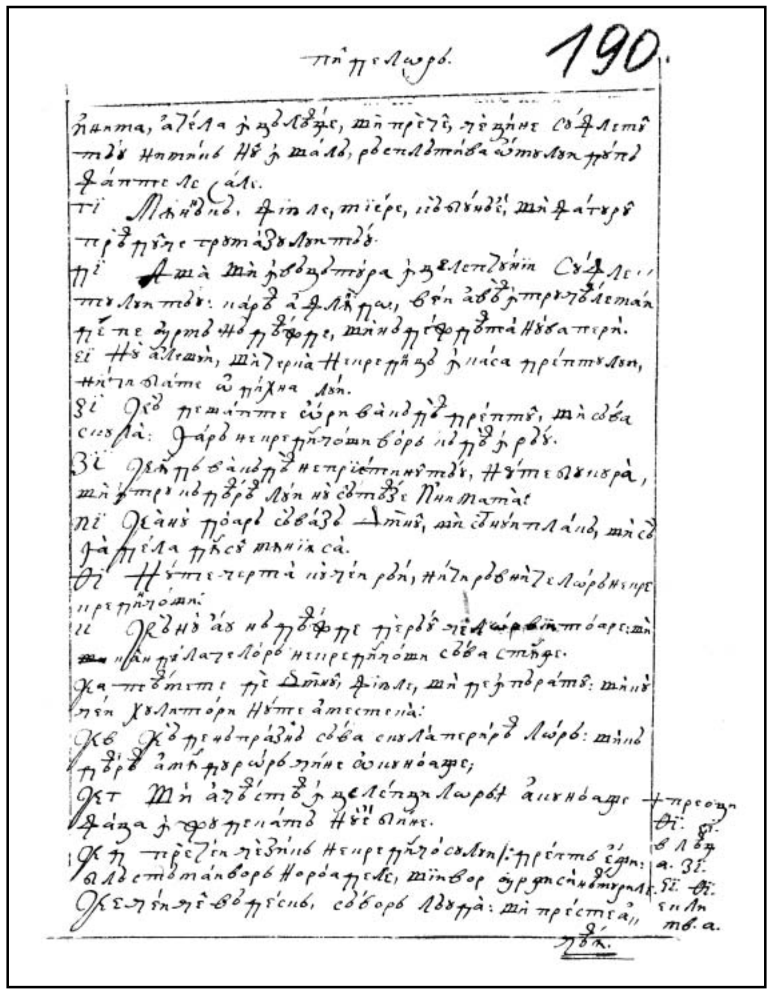
189v

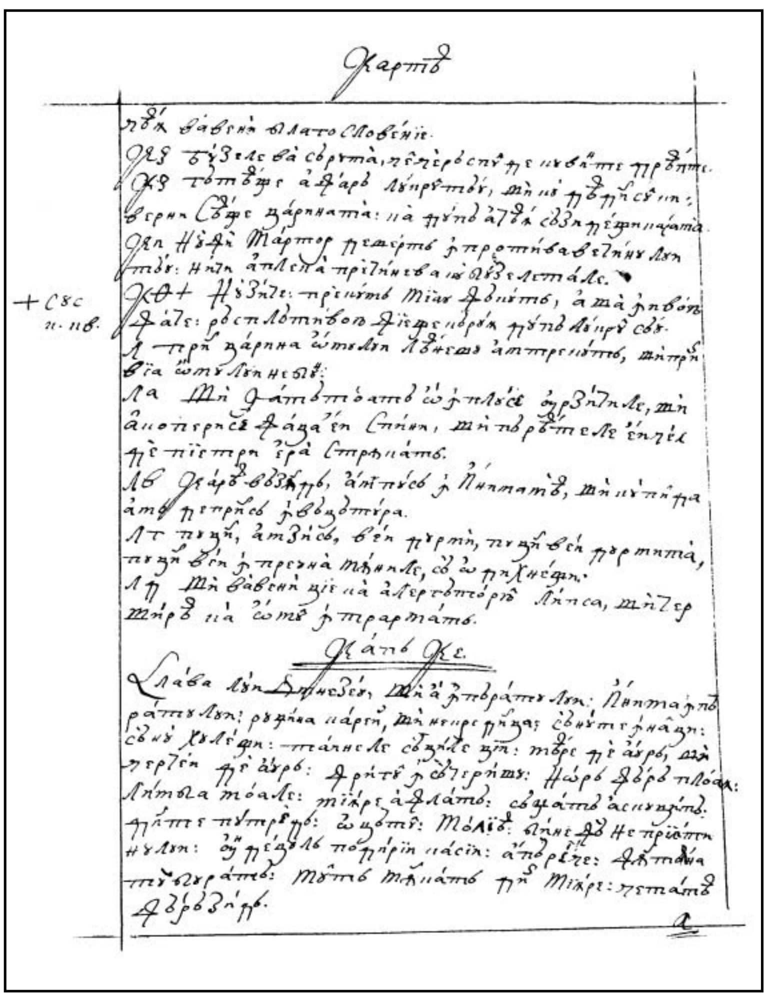
190r

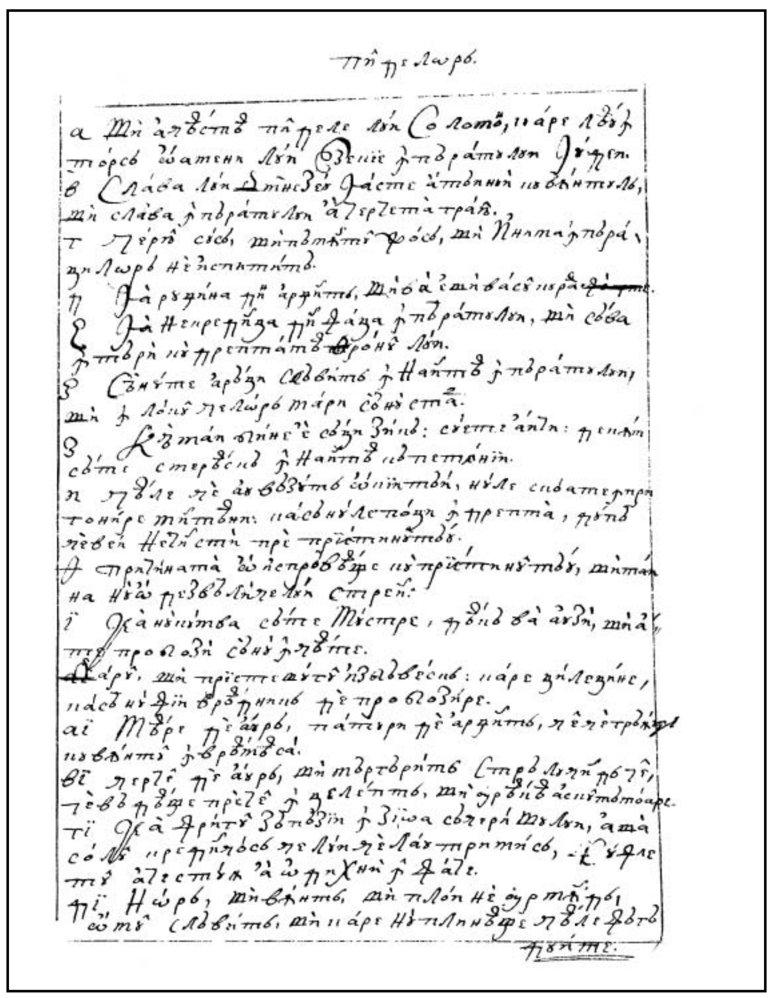
190v

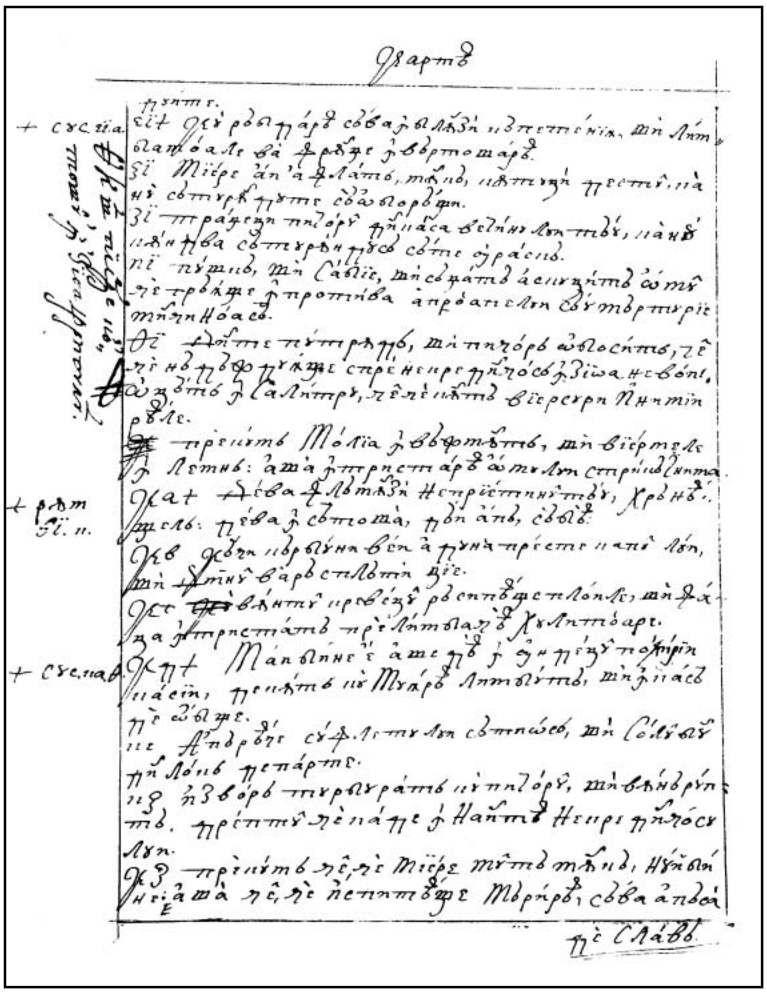
191r

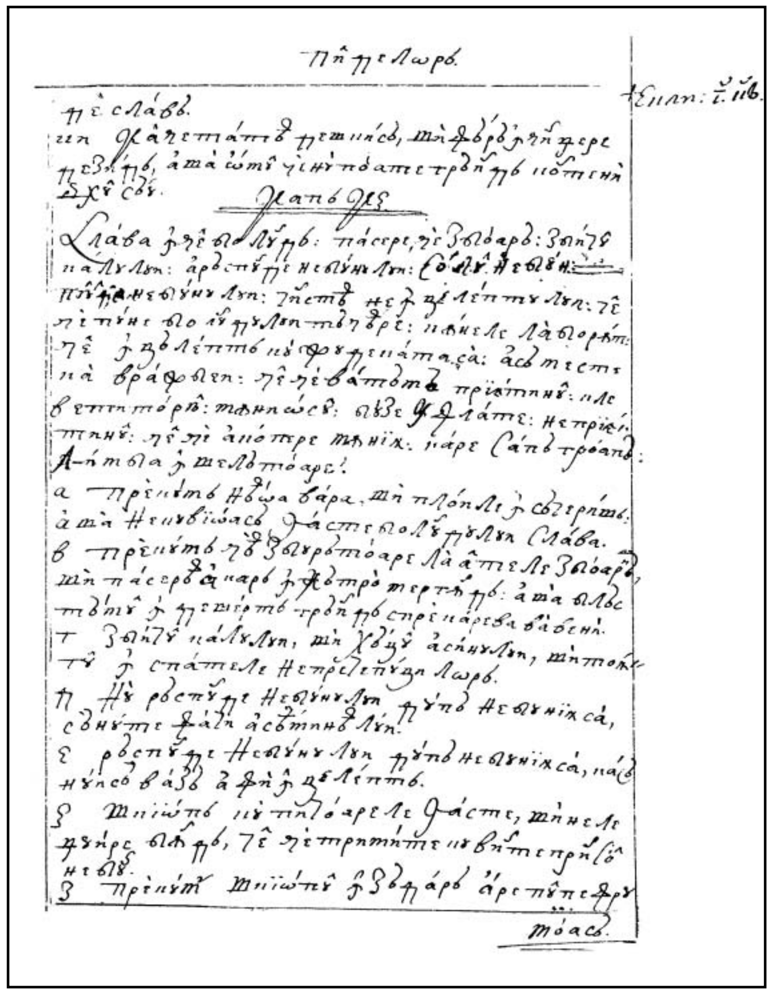

191v

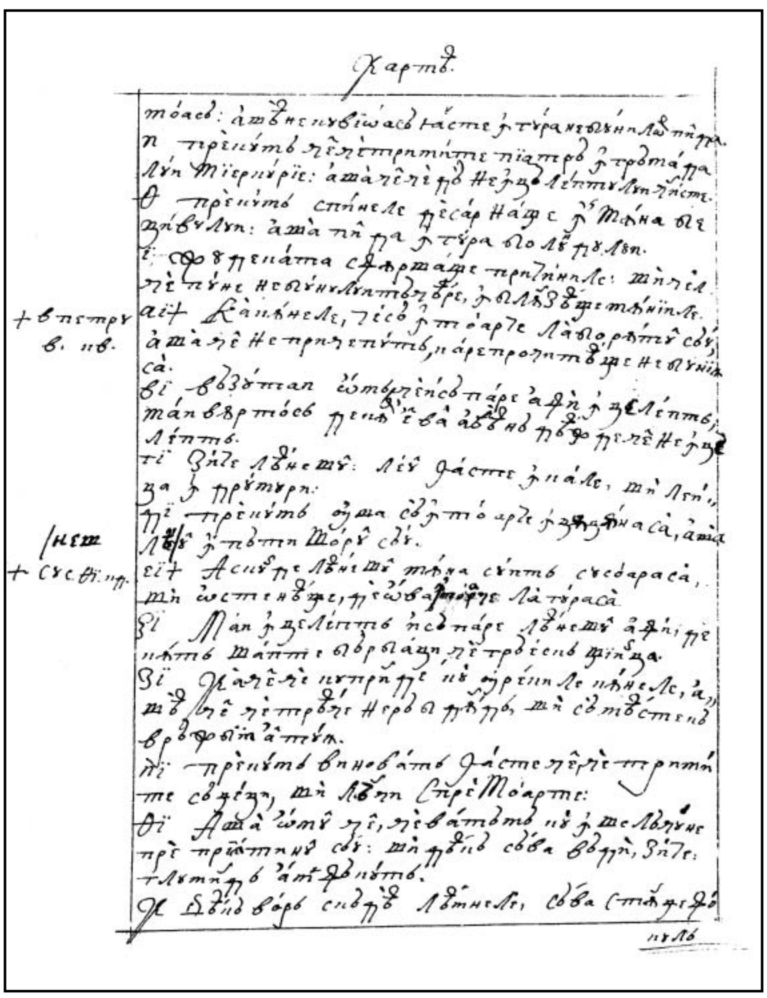

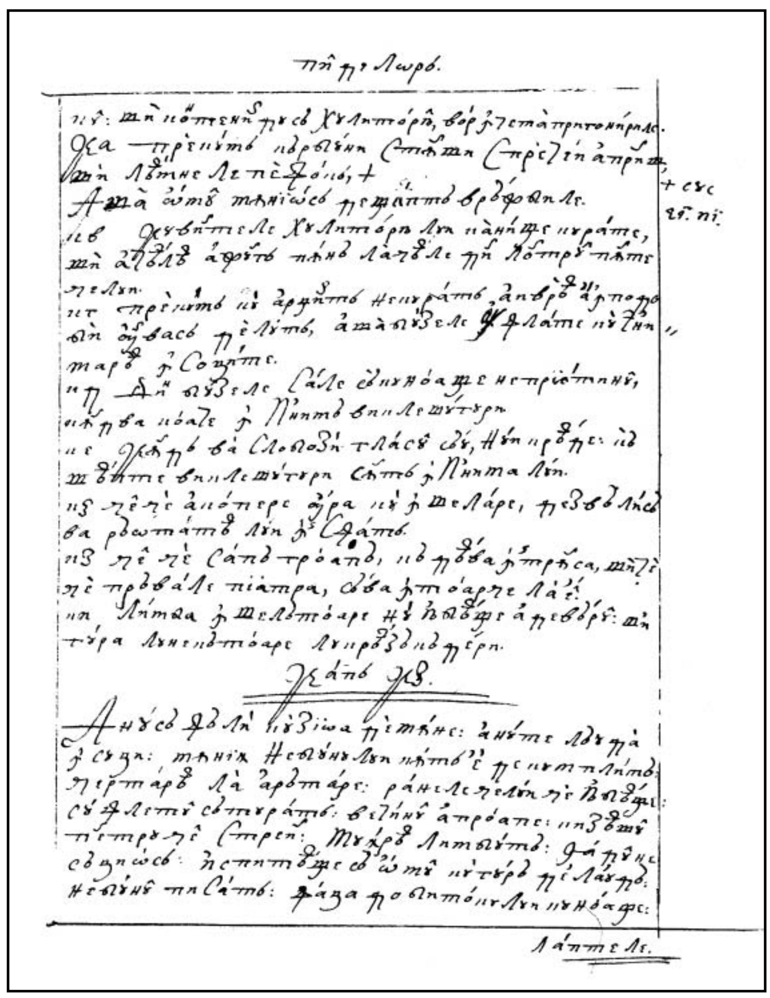
192r

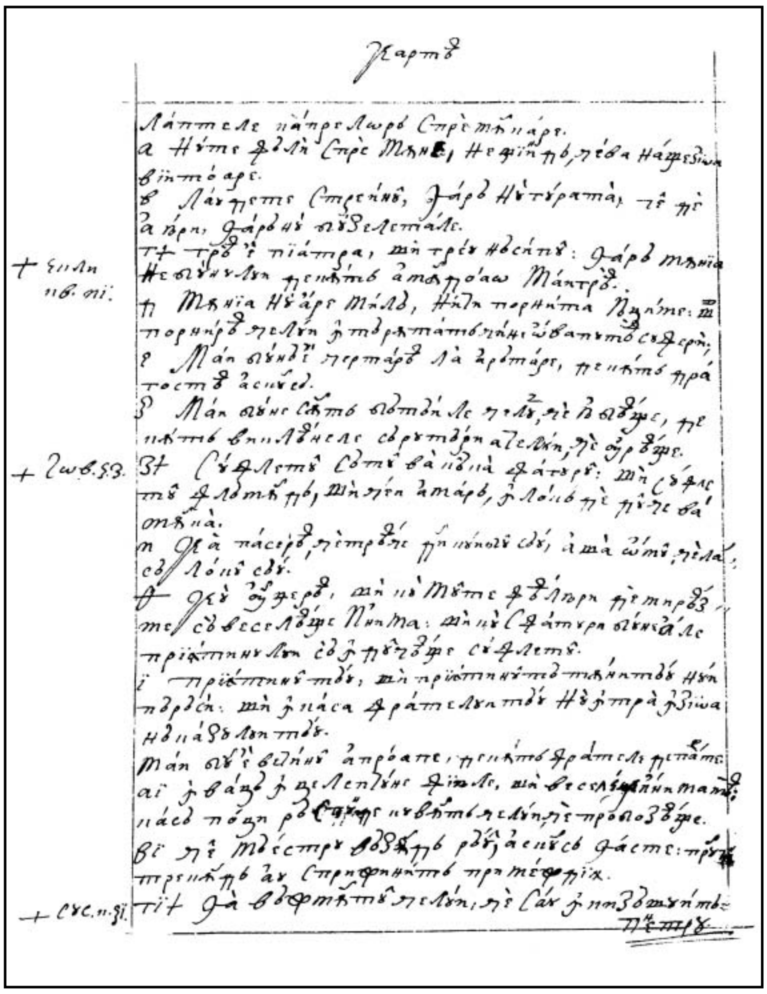

192v 193r

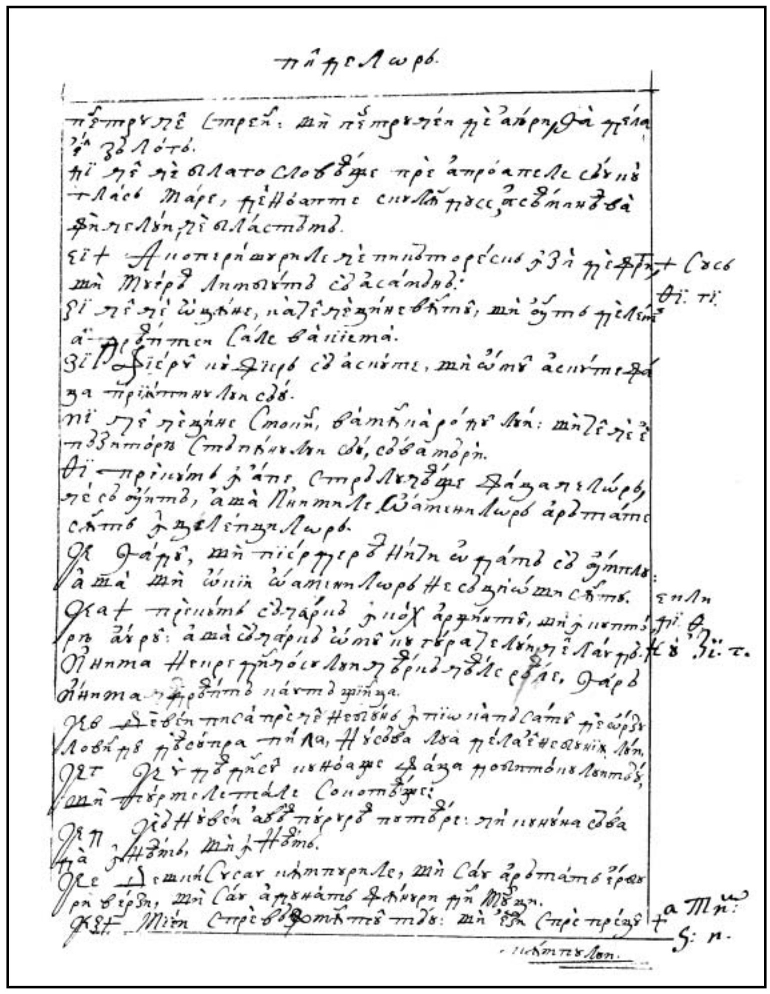

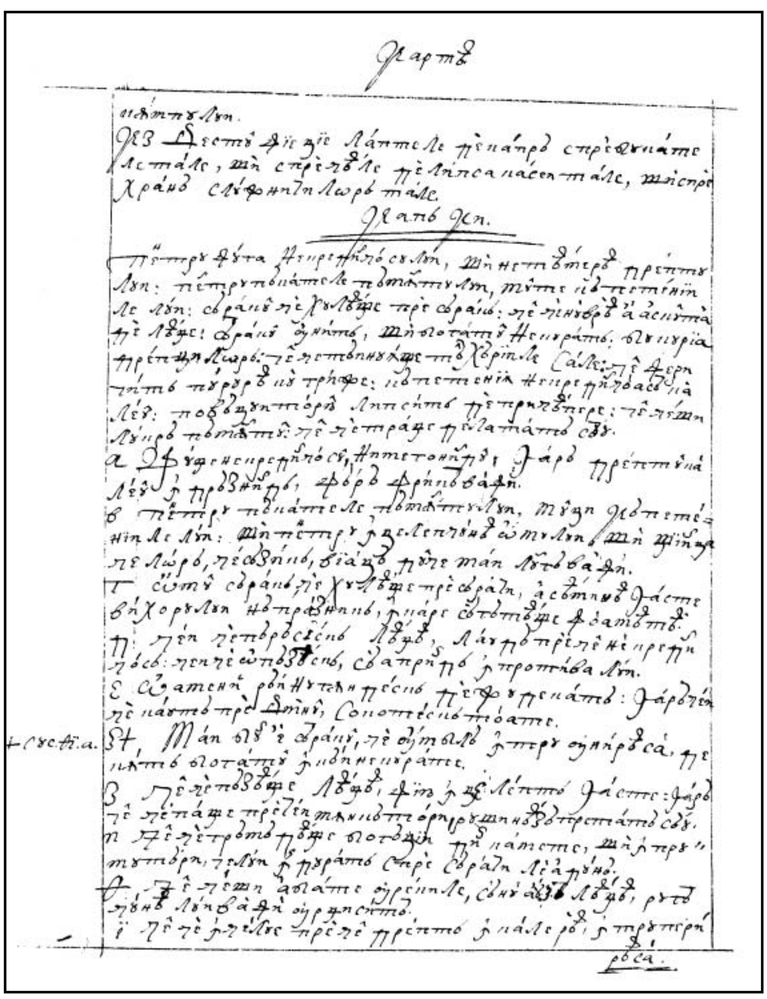
193v 194r

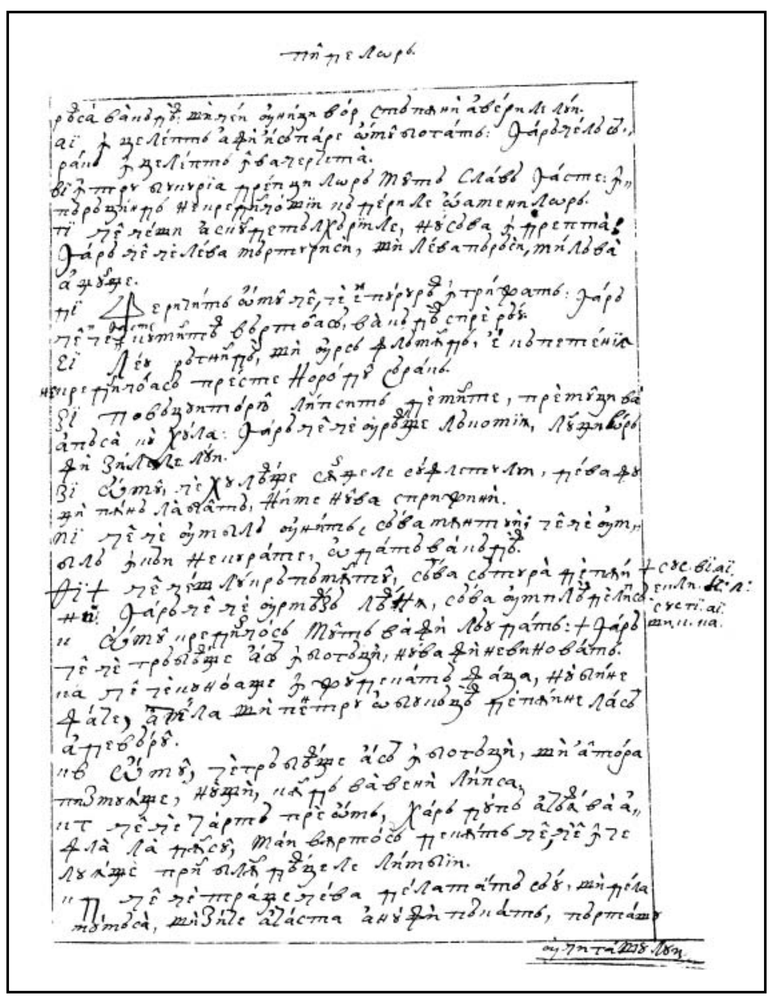
194v

195r

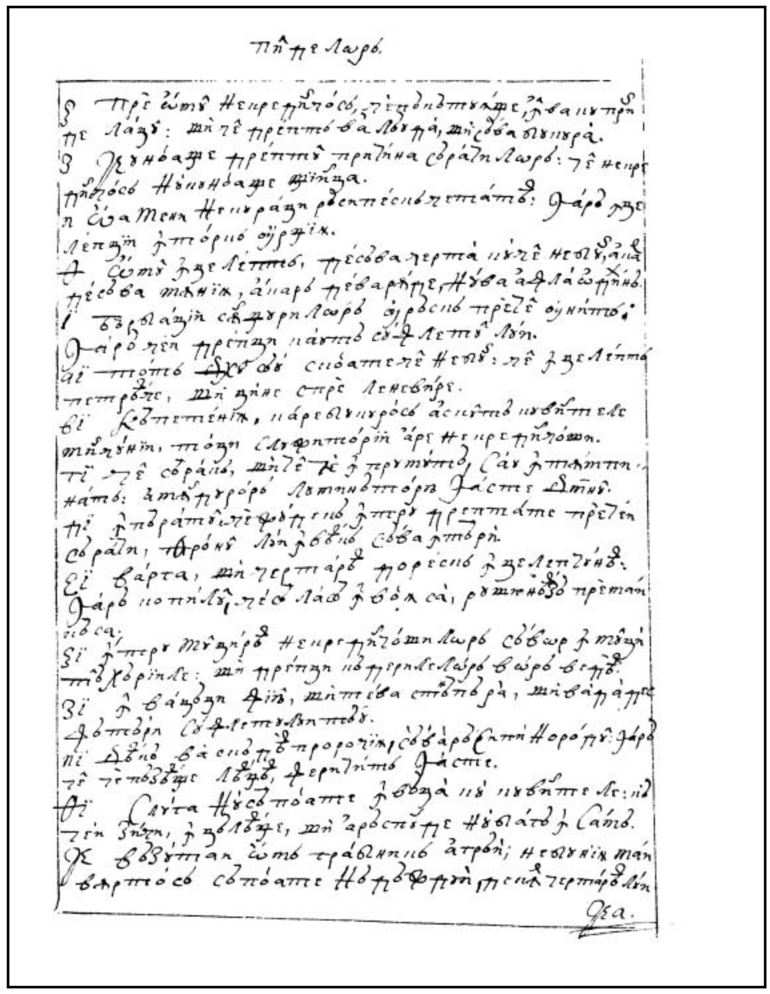

195v

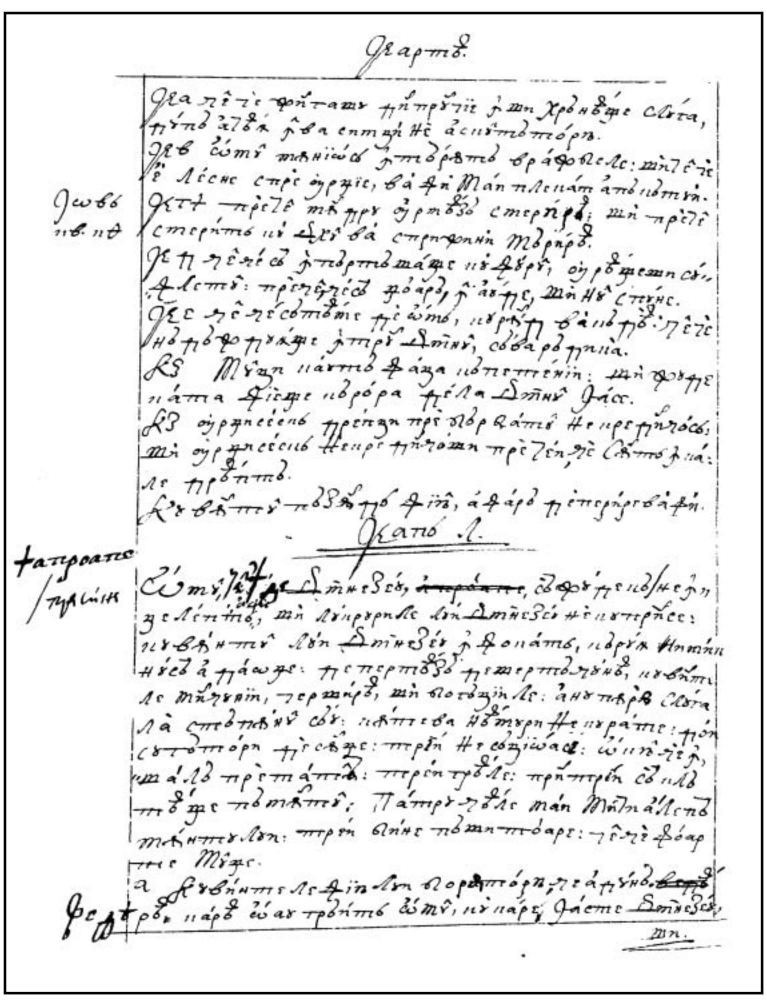
196r

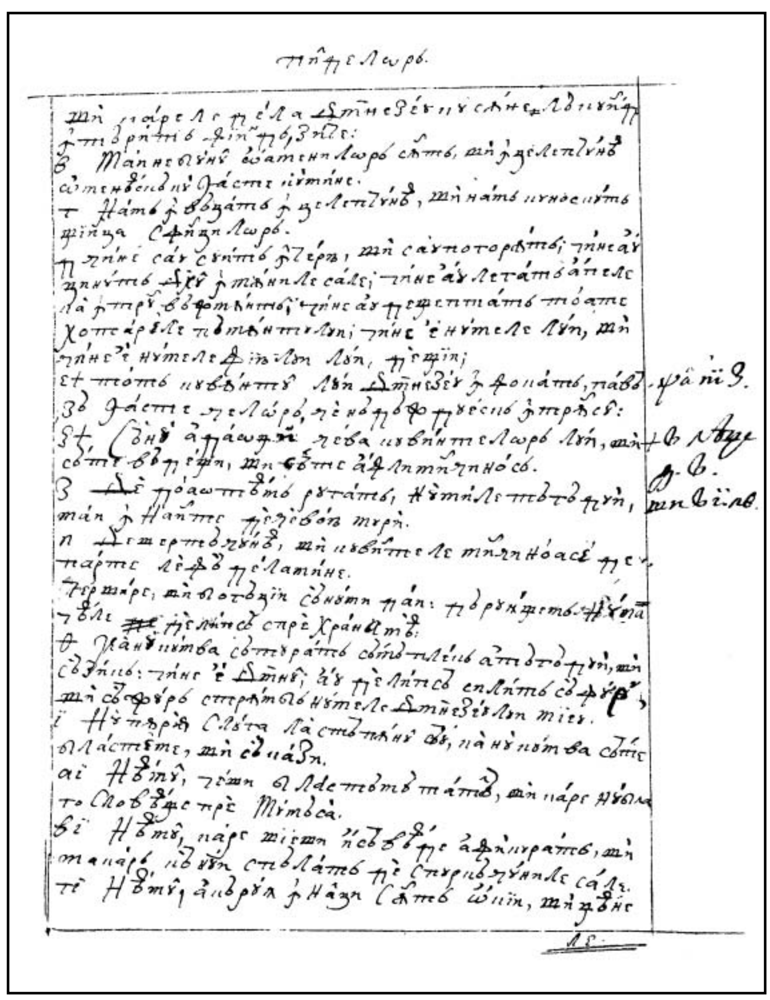

196v

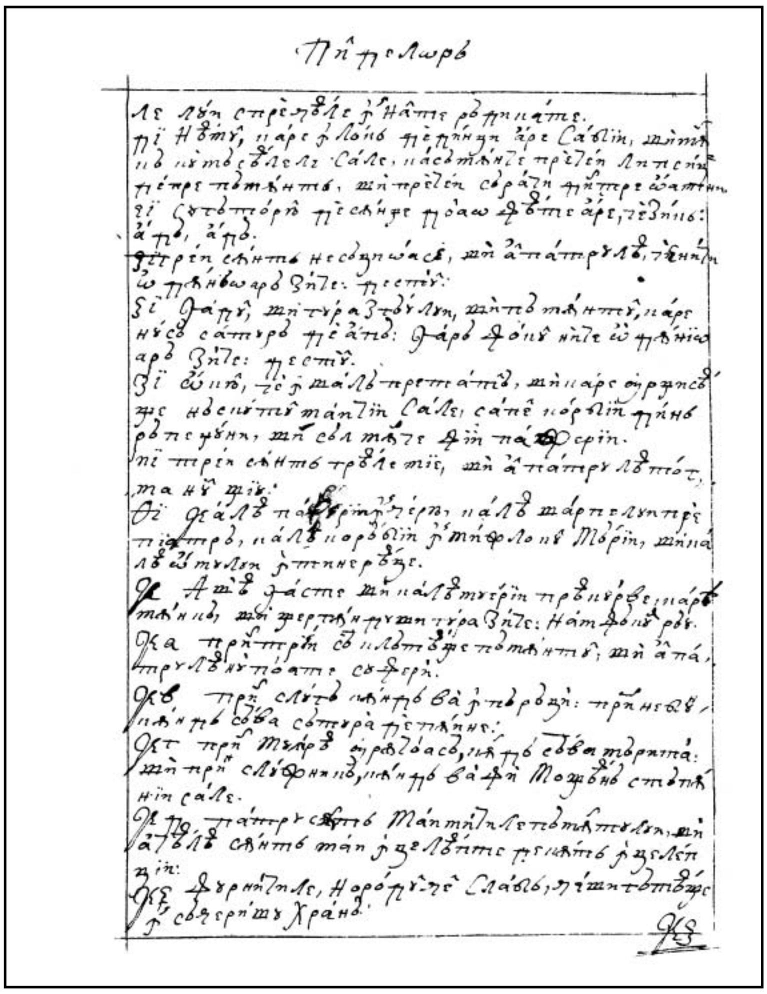
197r

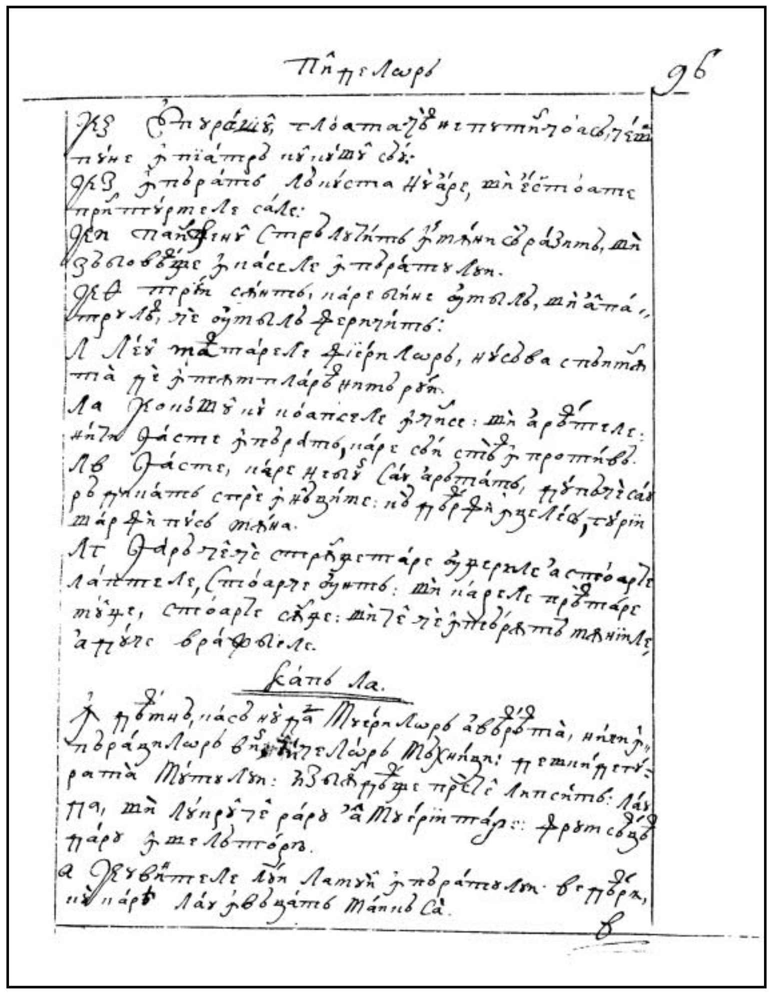

197v

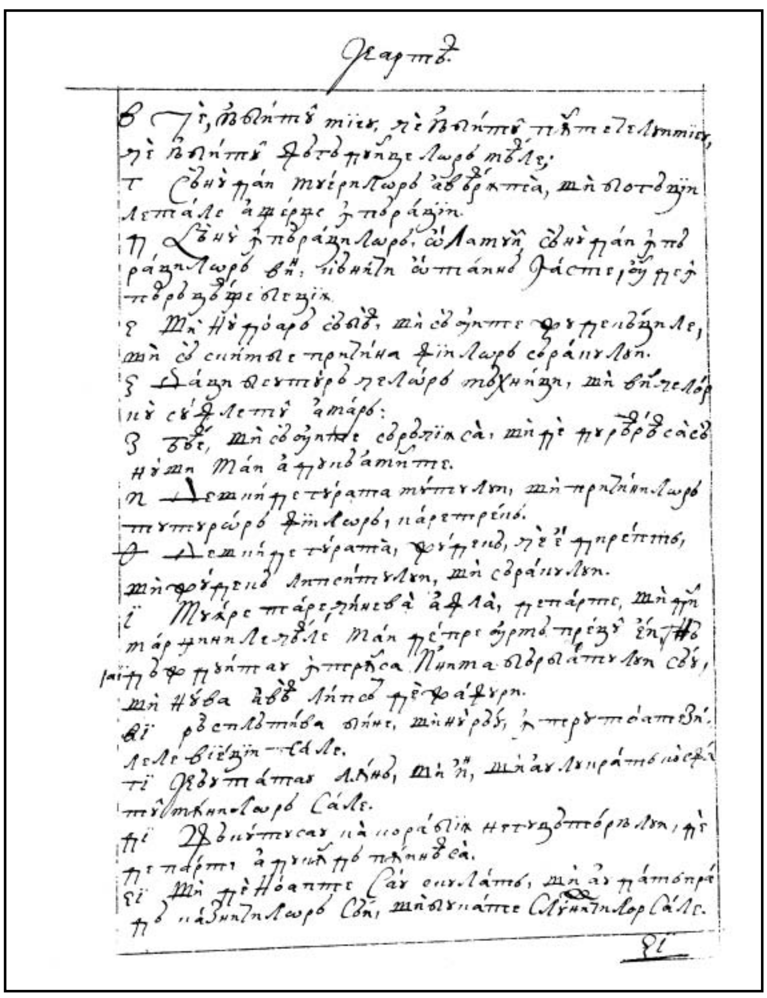
198r

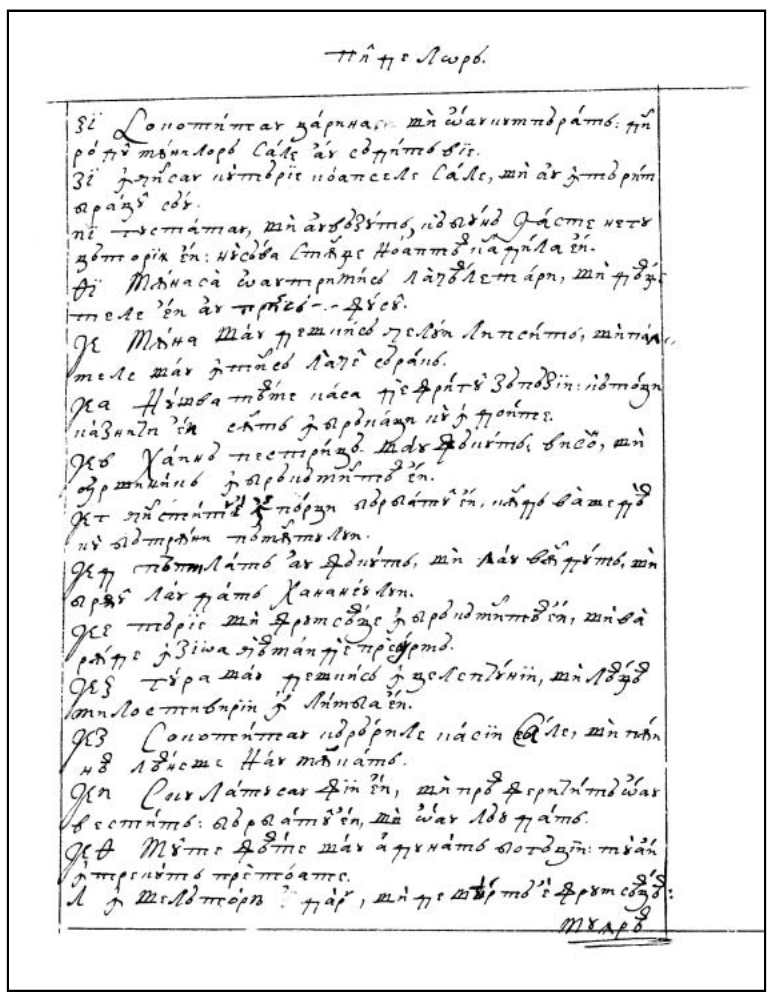
198v

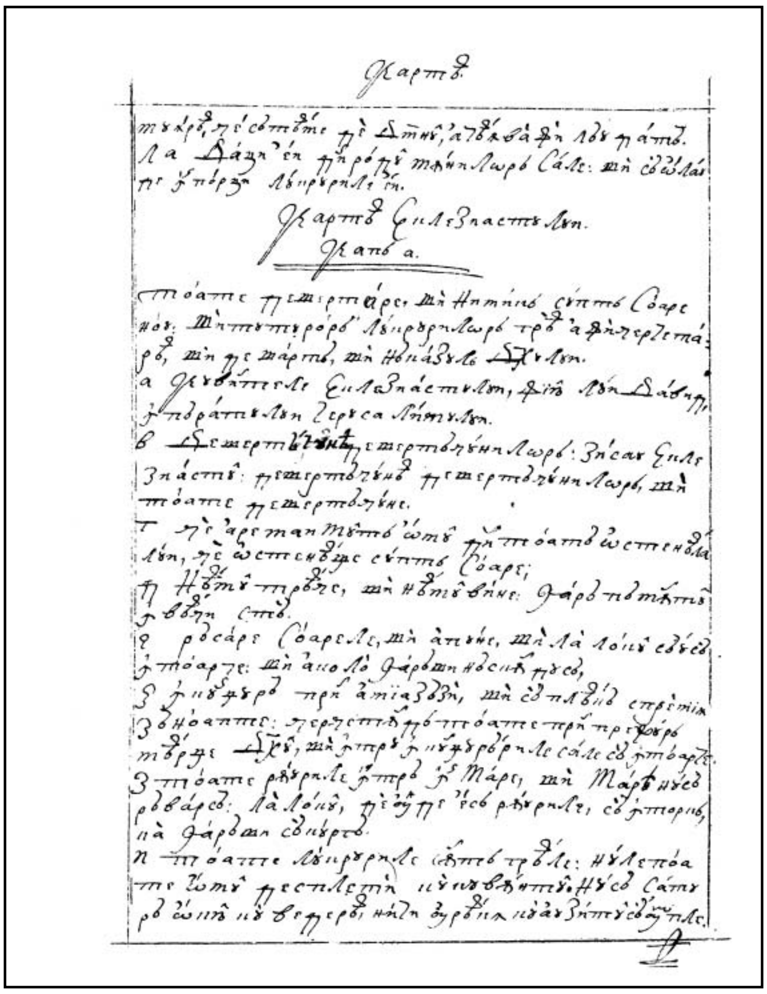
199r

199v

200r

200v

CARTEA ECLEZIASTULUI

Cap 1

Toate deşertare şi nimic supt soare nou. Şi tuturor lucrurilor grea a fi cercetarea şi deşartă şi năcazul duhului.

1. Cuvintele Ecleziastului, fiiul lui David, împăratului Ierusalimului.
2. „Deşertăciunea deşertăciunilor – zis-au Ecleziastul – deşertăciunea deşertăciunilor şi toate deşertăciune.
3. Ce are mai mult omul din toată osteneala lui ce osteneaşte supt soare?
4. Neamul treace şi neamul vine, iară pământul în veaci stă.
5. Răsare soarele şi apune şi la locul său să întoarce. Şi acolo iarăşi născându-să,
6. Încungiură prin amiazăzi şi să pleacă spre miiazănoapte. Cercetând toate prinprejur mearge duhul, şi întru încungiurările sale să întoarce.
7. Toate râurile întră în mare, şi marea nu să răvarsă. La locul de unde ies râurile să întorc, ca iarăşi să curgă.
8. Toate lucrurile sânt greale. Nu le poate omul despleti cu cuvântul. Nu să satură ochiul cu vederea, nici ureachea cu auzitul să umple. ||

201r 9. Ce e, ce au fost, aceaea ce va fi? Ce e, ce s-au făcut, aceaea ce să va face.
10. Nimic supt soare nou, nici poate cineva zice: «Iată, aceasta nou iaste». Că au trecut mai înainte în veaci carea au fost mai înainte de noi.
11. Nu iaste pomenire celor dintâiu, ci încă nici a celor ce după aceaea vor fi va fi aducere aminte la cei ce vor fi mai pre urmă.
12. Eu, Ecleziastul, am fost împăratul lui Israil în Ierusalim,
13. Şi am pus în sufletul mieu a căuta şi a cerceta înţelepţeaşte despre toate care să fac supt soare.

Această cuprindere rea o au dat Dumnezeu fiilor omeneşti, să se cuprinză într-însa.

14. Văzut-am toate care să fac supt soare şi iată, toate-s deşertăciune şi năcazul duhului.
15. Cei răzvrătiţi anevoie să îndreaptează, şi a nebunilor fără sfârşit e numărul.
16. Grăit-am în inima mea, zicând: «Iată, mare m-am făcut şi am întrecut pre toţi cu înţelepciunea, cei ce au fost mai înainte de mine în Ierusalim». Şi mintea mea au cugetat multe înţelepţeaşte şi m-am învăţat.
17. Şi am dat inima mea să ştiu priceaperea şi învăţătura şi greşalele şi bolunziia. Şi am cunoscut că şi într-aceastea iaste osteneală şi năcazul duhului.|

201v 18. Căci că în multa înţelepciune multă urgie iaste, şi cel ce adaoge ştiinţa adaoge şi osteneală.

Cap 2

În curgerea desfătărilor, bogăţiilor, a caselor şi în osteneala acestora deşertăciune iaste şi năcazul duhului. Şi spune câtă deşertăciune iaste a aduna moşteanului viitoriu, care cum va fi, nu să şti.

1. Zis-am eu în inima mea: «Mearge-voiu şi voiu curge întru desfătări şi mă voiu desfăta întru bunătăţi», şi am văzut că şi aceasta e deşertăciune.
2. Râsul l-am socotit a fi greşală, şi bucuriei am zis: «Căci în deşert te înceluieşti?»
3. Gândit-am în inima mea a-m trage de către vin trupul, şi ca să-m trec sufletul la înţelepciune şi să mă feresc de nebunie, până când aş vedea ce ar fi de folos fiilor omeneşti, ce lucru trebuie supt soare numărului zilelor vieţii sale.
4. Mărit-am lucrurile meale, ziditu-mi-am case şi am sădit vii,
5. Făcut-am grădini şi pometuri şi le-am ultoit cu tot fealiul de pomi.
6. Şi mi-am zidit tăuri de peşti, să stropesc pădurea pomilor ce răsar.
7. Stăpânit-am slugi şi slujnice şi multă familie; avut-am ciurde şi mari turme de oi, mai mult decât toţi ce fusease mai î||

202r nainte de mine în Ierusalim.

8. Adunatu-mi-am argint şi aur şi averile împăraţilor şi a ţărâlor. Făcutu-mi-am cântăreţi şi cântăreaţe, şi desfătările fiilor omeneşti, păhare şi urcioare spre slujbă a turna vinuri.
9. Şi am întrecut cu averile pre toţi carii înaintea mea fusease în Ierusalim, şi înţelepciunea încă au rămas cu mine.

10. Şi toate ceale ce au poftit ochii miei nu le-am tăgăduit, nici am oprit inima mea a să desfăta cu toate dulceţile şi a să îndulci întru ceale ce-i gătisem, şi aceasta am socotit a fi partea mea, de mă voiu sluji de osteneala mea.

11. Şi, întorcându-mă la toate lucrurile care făcuse mânile meale şi la osteneale întru care în deşert asudasem, văzut-am întru toate deşertăciune şi năcazul sufletului şi nimic a rămânea supt soare.

12. Trecut-am a vedea înţelepciunea şi greşalele şi nebuniia (ce iaste – am zis – omul, ca să poată urma pre împăratul făcătoriului său?).

13. Şi am văzut că atâta întreace înţelepciunea pre nebunie, cât să desparte lumina de întunearec.

*La Pilde 17, 24. Jos 8, 1.

14. Ochii *înţeleptului în capul lui, nebunul întru întunearec umblă; şi am cunoscut că una e amânduror perirea. |

202v

15. Şi am zis în inima mea: «De iaste o cădeare a bolundului şi a mea, ce-mi foloseaşte că mai multă osteneală am dat pentru înţelepciune?» Şi grăind cu mintea mea, am luat sama că şi aceasta e deşertăciune.

16. Că nu va fi pomenirea înţeleptului aseaminea ca a nebunului pururea, şi vremile viitoare cu uitare toate aşijderea vor acoperi; moare cel învăţat aseaminea ca şi cel neînvăţat.

17. Şi pentru aceaea mi-am urât viaţa, văzând toate a fi supt soare reale şi toate deşertăciune şi năcazul duhului.

18. Iarăşi mi-am urgisit toată strădaniia cu carea supt soare cu de-adinsul m-am ostenit a avea moştean după mine,

19. Care nu ştiu, înţelept au nebun va fi? Şi va stăpâni întru ostenealele meale în care am asudat şi m-am sârguit? Şi au iaste ceva aşa de deşert?

20. Pentru aceaea am încetat şi au tăgăduit inima mea de-a mai osteni supt soare.

21. Că ostenind altul întru înţelepciune şi învăţătură şi în strădanie, omului leaneşu ceale căştigate le lasă. Şi aceasta, dară, e deşertăciune şi mare rău.

22. Că ce va folosi omului din toată osteneala sa şi din năcazul duhului cu care supt soare s-au chinuit?

23. Toate zilele lui de dureri şi de păgubiri pline sânt, nici noaptea cu mintea să odihneaşte. Şi aceasta au nu e deşertăciune? ||

203r

24. Au nu e mai bine a mânca şi a bea şi a arăta sufletului său ceale bune din ostenealele sale? Şi aceasta din mâna lui Dumnezeu iaste.

25. Cine aşa va îmbuca şi va curge întru desfătări ca mine?

26. Omului bun înaintea sa i-au dat Dumnezeu înţelepciunea şi ştiinţa şi veseliia, iară celui păcătos i-au dat năcaz şi grije preste măsură, să adaogă şi să adune şi să deaie celuia ce place lui Dumnezeu. Ci şi aceasta deşertăciune iaste şi deşartă grijea minţii.

Cap 3

Că toate în vreamea sa vin şi trec. Şi cum că nici unele de aceastea trecătoare să odihneaşte mintea. Şi aceaeaşi iaste a omului şi a dobitoacelor perire.

1. Toate au vreame şi în locurile sale trec toate supt ceriu.

2. Vreame-i a naşte şi vreame-i a muri. Vreame-i a sădi şi vreame-i a zmulge ce s-au sădit.

3. Vreame-i a ucide şi vreame-i a vindeca. Vreame-i a strâca şi vreame-i a zidi.

4. Vreame-i a plânge şi vreame-i a râde. Vreame-i a tângui şi vreame-i a sâlta.

5. Vreame-i a râsipi pietrile şi vreame-i a le culeage.
Vreame-i a îmbrăţişa şi vreame-i a fi departe de îmbrăţişeri.

6. Vreame-i a căştiga şi vreame-i a pierde. Vrea|me-i a păzi şi vreame-i a lepăda. 203v

7. Vreame-i a tăia şi vreame-i a coasă. Vreame-i a tăcea şi vreame-i a grăi.

8. Vreamea iubirii şi vreamea urârii. Vreamea de războiu şi vreame de pace.

9. Ce are mai multu omul din osteneala sa?

10. Văzut-am năcazul care au dat Dumnezeu fiilor omeneşti ca să să întinză într-însul.

11. Toate le-au făcut bune în vreamea sa, şi lumea o au dat prigonirii, ca să nu afle omul lucrul care au făcut Dumnezeu din început până la sfârşit.

12. Şi am cunoscut că nu-i mai bine decât a să veseli şi a face bine în viaţa sa.

13. Că tot omul ce mâncă şi bea şi veade ce e bun din osteneala sa, aceasta darul lui Dumnezeu iaste.

14. Cunoscut-am că toate lucrurile care au făcut Dumnezeu rămân în veac. Nu le putem adaoge ceva, nici a le lua ceale ce au făcut Dumnezeu ca să să teamă de el.

15. Ceaea ce s-au făcut, aceaea rămâne. Ceale ce vor fi au mai fost. Și Dumnezeu întemeiază ce au trecut.

16. Văzut-am supt soare în loc de judecată nelegiuire, și în loc de dreptate, strâmbătate.

17. Și am zis în inima mea: «Pre cel drept și pre cel necredincios va judeca Dumnezeu, și vreamea a tot lucrul atuncea va fi».

18. Zis-am în inima mea pentru fiii omenești să-i cearce Dumnezeu și să-i areate a fi aseaminea fiarălor. ||

204r 19. Pentru aceasta, una iaste perirea omului și a dobitoacelor și aseaminea amânduror socoteală. Precum moare omul, așea și acealea mor; aseaminea răsuflă toate și nimică are omul mai mult decât dobitocul. Toate sânt supusă deșertăciunii

20. Și toate merg la un loc; din pământ făcute sânt și în pământ aseaminea să întorc.

21. Cine ști de să suie duhul fiilor lui Adam sus și de să pogoară duhul dobitoacelor jos?

22. Și am găsit nimic a fi mai bine decât a să veseli omul întru osteneala sa, și aceasta a fi partea lui, că cine-l va aduce ca după sâne să cunoască ceale viitoare?

Cap 4

Deşertăciunea aceştii vieţi o vădeaşte înţeleptul din asupreala nevinovaţilor şi cum că strădaniia omenească iaste supusă pizmei. Şi cum că nebunul fără grije în leane petreace, altul ce nu are moştan, comoară agonisând, arată folosurile soţietăţii, a împăraţilor şi a împărăţiilor deşertăciune, şi ascultarea o pune înaintea jârtvelor nebunilor.

1. Întorsu-m-am la altele și am văzut hulele ce să fac supt soare și lacrămile nevinovaților și pre nimene mângăietoriu, nici a putea sta împrotivă puterniciii lor, lipsiți de ajutoriul tuturor.

204v 2. Și am lăudat mai mult pre cei morți | decât pre cei vii.

3. Și mai fericit decât amândoi am judecat pre cel ce încă nu s-au născut, nici au văzut realele ce sânt supt soare.

4. Iarăși am socotit toate ostenealele omenești și sârguirile le-am înțeles a fi deșchise pizmei celui de aproape. Și într-aceasta deșertăciune și grije fără folos iaste.

5. Cel nebun împleteaște mânile sale și-ș mânăncă cărnurile, zicând:

6. «Mai bun e un pugnișor cu odihnă decât amândoao mânile pline cu osteneală și cu năcazul sufletului».

7. Socotind, am găsit și altă deșertăciune supt soare:

8. Unul iaste, și al doilea nu are, nu fiiu, nu frate și, macar că a osteni nu încetă, nici să satură ochii lui de bogății, nici socoteaște, zicând: «Cui mă ostenesc și înșel sufletul mieu cu bunătăți?» Și întru aceasta deșertăciune iaste și năcaz rău.

9. Mai bine e, doară, doi a fi împreună decât unul, că au sporiul soției sale.

10. De va cădea unul, de altul să va propti. Amar celui sângur, căci căzând, nu are cine să-l rădice.

11. Și de vor dormi doi, să vor încălzi împreună; unul cum să va încălzi? ||

205r 12. Și de va birui cineva pre unul, doi îi stau împrotiva lui; funea întreită anevoie să rumpe.

13. Mai bun e copilul sărac și înțelept decât împăratul bătrân și nebun, care nu ști mai înainte a vedea spre ceale viitoare.

14. Cum că din închisoare și din lațuri cândva careva iese la împărăție, și altul, născut întru împărăție, de lipsă să sfârșaște.

15. Văzut-am pre toți cei vii, carii umblă supt soare, cu al doilea tânăr, care să va scula pentru dânsul.

16. Fără sfârșit e numărul norodului, a tuturor care au fost mai nainte de dânsul și carii după aceaea vor fi, nu să vor veseli întru dânsul, ci și aceasta e deșertăciune și năcazul duhului.

17. Păzeaște-ți piciorul întrând în casa lui Dumnezeu și te apropie să auzi, *că cu mult mai bună e ascultarea decât jârtvele nebunilor carii nu știu ce fac cei răi.

*1 Împăr. 15, 22. Osie. 6, 6.

Cap 5

Nimic îndrăzneţu de Dumnezeu a grăi şi de rânduiala Lui. Făgăduinţele a le răsplăti. A nu să mira de asuprirea celor lipsiţi, când nelegiuiţi judecători au. Şi cât e de mişea socoteala

Iacomului ce nu să mai satură şi a bogatului ce grămădeaşte bogăţiile, spre al său cândva rău.

1. Să nu grăieşti ceva îndrăzneţu, nici inima ta | să fie grabnică a grăi cuvânt înaintea lui Dumnezeu, că Dumnezeu în ceriu, şi tu pre pământ; pentru aceaea, fie puţine cuvintele tale. 205v

2. După multe griji urmează visurile, şi după multe vorbe să va afla nebuniia.

3. De ai făgăduit ceva lui Dumnezeu, nu zăbovi a răsplăti, că nu-i place necredincioasa şi nebuna făgăduire, ci orice vei făgădui, dă.

4. Şi cu mult mai bine iaste a nu făgădui decât după făgăduinţă a nu da ceale făgăduite.

5. Nu-ţi da gura ca să-ţi faci trupul a păcătui, nici zice înaintea îngerului: «Nu iaste orânduială», ca nu cumva, mâniindu-să Dumnezeu împrotiva cuvintelor tale, să răsipească toate lucrurile mânilor tale.

6. Unde sânt multe visuri, multe sânt deşertăciuni şi vorbe fără număr, iară tu de Dumnezeu te teame.

7. De vei vedea hulele celor lipsiţi şi sâlnicele judecăţi şi a să răsturna dreptatea în ţară, nu te mira de aceasta, că decât cel înalt mai înalt iaste altul, şi decât aceştia încă mai presus sânt alţii,

8. Şi mai presus a tot pământul ce slujaşte împăratul porunceaşte.

9. Lacomul nu să va umplea de bani, şi cel ce iubeaşte bogăţiile rod nu va lua dintr-însele; şi aceasta, dară, deşertăciune.

10. Unde sânt multe averi, mulţi sânt şi cei ce le mâncă. Şi ce foloseaşte stăpânului, fără că veade || bogăţiile cu ochii săi? 206r

11. Dulce-i somnul celui ce lucră, acar puţân, acar mult mânce, iară săturarea bogatului nu-l lasă să doarmă.

*Iov. 20, 20. Iov. 1, 21. 1 Timoth. 6, 7.

12. *Şi alt beteşug iaste rău foarte, care am văzut supt soare: bogăţiile cruţate spre răul domnului său,

13. Că pier în năcazul cel rău. Născut-au fiiu, care în grea lipsă va fi.

14. Precum au ieşit gol din pântecele maicii sale, aşa să va întoarce şi nimică va duce cu sine din ostenealele sale.

15. Mişea e foarte neputinţa. Cum au venit, aşa să va întoarce. Ce-i foloseaşte, dară, că au lucrat spre vânt?

16. Toate zilele vieţii sale au mâncat întru întunearec şi întru griji multe şi întru cădeare şi întristare.

17. Aceasta dară mi s-au văzut a fi bună: să mânce cineva şi să bea şi să să desfeteaze cu veselie din osteneala sa, cu carea s-au ostenit supt soare în numărul zilelor vieţii sale care i-au dat Dumnezeu; şi aceasta e partea lui.

18. Şi tot omului căruia i-au dat Dumnezeu bogăţii şi averi, şi puteare i-au dăruit, să mânce dintr-însele şi să să desfeteaze întru partea sa şi să să veselească din osteneala sa. Aceasta e darul lui Dumne|zeu. 206v

19. Că nu destul îş va aduce aminte de zilele vieţii sale, căci că Dumnezeu cuprinde întru desfătări inima lui.

Cap 6

Mişea iaste deşertăciunea lacomilor, carii nici în lipsă încă nu îndrăznesc a să sluji de ceale căştigate.

1. Iaste şi alt rău ce am văzut supt soare, şi încă des la oameni.

2. Omul căruia i-au dat Dumnezeu bogăţii şi averi şi cinste şi nimică lipseaşte sufletului său din toate ce pofteaşte, nici îi dă puteare Dumnezeu să mânce dintr-însul, ci omul strein îl va îmbuca. Aceasta, deşertăciune şi mişelătate mare.

3. De va naşte cineva o sută de fii şi va trăi mulţi ani şi multe zile de vârstă va avea, şi sufletul lui nu să va sluji de bunătăţile averii sale şi să va lipsi de îngropăciune, despre aceasta eu vestesc că mai bun e decât el cel stărpit.

4. Că în deşert vine şi mearge la întunearec şi cu uitare să va ştearge numele lui.

5. N-au văzut soarele, nici au cunoscut deschilinirea bunului şi a răului.

6. De va trăi şi doao mii de ani şi nu să va desfăta în bunătăţi, au nu la un loc grăbesc toate? ||

207r 7. Toată osteneala omului în gura lui; ci sufletul lui nu să va umplea.
8. Ce are mai mult înţeleptul decât nebunul? Şi ce săracul, fără numai să meargă acolo unde iaste viaţa?
9. Mai bine e a vedea ce pofteşti decât a dori ce nu ştii; ci şi aceasta deşertăciune iaste şi prepunerea duhului.
10. Cel ce va să fie, i s-au chemat numele, şi să ştii că om iaste, şi cu toate împrotiva celui mai tare decât sine a să certa în judecată.
11. Cuvinte sânt multe şi multă deşertăciune având în prigoniri.

Cap 7

Deşert iaste a cerca ceale mai înalte decât sâne şi, între multe, cine ce trebuie mai tare a aleage; aşa şi înţelepciunea, mai de folos e cu bogăţiile. De zioa rea a să feri. Să nu fii înţelept sau drept mai mult decât trebuie. Cât e de amară şi de primejdioasă însoţirea cu muiarea. Şi cum că omul iaste zidit de la Dumnezeu drept.

1. Ce lipsă e omului a cerca ceale mai mari decât sâne, neştiind ce-i foloseaşte, în viaţa sa, numărul zilelor nemerniciii sale? Şi în vreamea ce treace ca umbra, au cine-i va putea spune cine va fi după el supt soare?
2. *Mai bun e numele bun decât unsorile scumpe şi zioa morţii decât zioa naşterii. | *Pilde 22, 1.
207v 3. Mai bine e a mearge la casa plângerii decât la casa ospăţului, că într-aceaea sfârşitul tuturor oamenilor să înştiinţază, şi cel viu cugetă ce va fi.
4. Mai bună e mâniia decât râsul, că prin întristarea feaţii să îndreptează sufletul celui ce greşaşte.
5. Inima înţelepţilor, unde e întristare, şi inima nebunilor, unde e veselie.
6. Mai bine e de la cel înţelept a să certa, decât cu blândeaţele nebunilor a să înşela.
7. Că precum sunetul spinilor ce ard supt oală, aşa râsul nebunului. Ci şi aceasta e deşertăciune.
8. Hula turbură pre cel înţelept şi va pierde vârtutea inimii lui.
9. Mai bun e sfârşitul rugăciunii decât începutul. Mai bun e cel răbdătoriu decât cel mândru.
10. Nu fi grabnic a te mâniia, că mâniia în sânul celui nebun odihneaşte.
11. Să nu zici: «Ce pricină a fi, socoteşti, că vremile dintâiu mai bune au fost decât acum?» Că nebună iaste această întrebare.
12. Mai de folos e înţepelciunea cu bogăţiile şi mai mult foloseaşte celor ce văd soarele.
13. Că precum acopere înţelepciunea, aşa acopăr banii. Iară aceasta mai mult are învăţătura şi înţelepciunea, că viaţă dăruiesc celui ce le stăpâneaşte.
208r 14. Socoteaşte lucrurile lui Dumnezeu, că nime nu || poate îndrepta pre cel ce el îl va urgisi.
15. În zioa cea bună desfăta-te-vei întru bunătăţi, şi de zioa rea te fereaşte. Că precum aceasta, aşa şi aceaea o au făcut Dumnezeu, ca să nu afle omul împrotiva Lui dreapte ponosluri.
16. Şi aceastea încă le-am văzut în zilele deşertăciunii meale: dreptul piere întru dreptatea sa, şi cel necredincios mult vieţuiaşte întru răutatea sa.
17. Nu fi foarte drept, nici mai mult înţeleage decât trebuie, ca să nu buiguieşti.
18. Nu lucra mult nelegiuit şi nu fi nebun, ca să nu mori în vreamea nu a ta.
19. Bine iaste ţie a sprijini pre cel drept, ci şi de la el să nu-ţi tragi mâna, că cel ce să teame de Dumnezeu nimic nu leneveaşte.
20. Înţelepciunea au întărit pre cel înţelept preste zeace căpetenii a cetăţii.
21. *Că nu iaste om drept pre pământ, care să facă bine şi să nu păcătuiască. *3 Împăr. 8, 46. 2 Par. 6, 36. Pilde. 20, 9. 1 Ioan 1, 8.
22. Ci şi tuturor cuvintelor care să zic nu-ţi pleca inima, ca să nu auzi pre sluga ta blăstămându-te.
23. Că ştie cunoştinţa ta că şi tu de multe ori ai blăstămat pre alţii.
24. Toate le-am ispitit întru înţelepciune; zis-am: «Înţelept mă voiu face!», şi ea departe s-au depărtat de la mine,
25. Cu mult mai vârtos decât era. Şi înaltul adânc cine-l va afla?
208v 26. Cercetat-am toate cu sufletul mieu, ca să ştiu şi să socotesc şi să caut | înţelepciunea şi înţeleagerea şi să cunosc nelegiuirea celui nebun şi greşala celor nepricepuţi.
27. Şi am aflat mai amară decât moartea, muiarea, carea iaste cursa vânătorilor; şi mreaje inima ei, legături sânt mânile ei. Cel ce place lui Dumnezeu va fugi de dânsa, iară cel păcătos să va prinde de dânsa.
28. Iată, aceasta am aflat – au zis Ecleziastul – una şi alta ca să aflu înţeleagerea,

29. Care încă o caută sufletul mieu şi nu o am aflat. Un om dintr-o mie am găsit, muiarea din toate n-am aflat.
30. Numai aceasta am aflat, că au făcut Dumnezeu drept, şi el s-au mestecat cu nenumărate întrebări. Cine e aşa, ca Cel înţelept? Şi cine au cunoscut dezlegarea cuvântului?

Cap 8

În faţă străluceaşte înţelepciunea. A nu să depărta de poruncile lui Dumnezeu. Omul cunoaşte numai ceale de acum, nici poate scăpa de moarte. Cei necredincioşi, pentru îngăduirea lui Dumnezeu, mai slobod păcătuiesc. Foarte deşert a fi să veade, că drepţilor şi necredincioşilor aseaminea aici li să întâmplă, şi pricina lucrurilor lui Dumnezeu nu trebuie a să cerca.

Sus 2, 14. 1. Înţelepciunea omului străluceaşte în faţa lui, şi Cel Atotputearnic faţa lui va schimba. || 209r
2. Eu gura împăratului păzesc şi poruncile jurământului lui Dumnezeu.
3. Nu grăbi a te depărta de la faţa Lui, nici rămânea în lucru rău, că tot ce va vrea va face.
4. Şi cuvântul Lui e plin de puteare, nici poate Lui cineva zice: «Pentru ce aşa faci?»
5. Cel ce păzeaşte porunca nu va simţi ceva rău; vreamea şi răspunsul inima înţeleptului înţeleage.
6. A toată treaba iaste vreame şi îndemnare, şi mult năcazul omului.
7. Că nu ştii ceale trecute, şi ceale viitoare de la nici un sol nu le poate cunoaşte.
8. Nu e în putearea omului a opri duhul, nici are puteare în zioa morţii, nici să lase a să odihni năvălind războiul, nici va mântui necredinţa pre cel necredincios.
9. Toate aceastea le-am socotit şi am dat sufletul mieu întru toate lucrurile care sânt supt soare. Cândva stăpâneaşte omul pre om spre răul său.
10. Văzut-am pre cei necredincioşi îngropaţi, carii încă şi când trăia, în locul cel sfânt era şi să lăuda în cetate ca de lucruri dreapte. Ci şi aceasta deşertăciune iaste.
11. Că pentru că nu să face curând judecata împrotiva celor răi, fără nici o frică fiii oamenilor lucrează ceale reale.
12. Însă păcătosul dintru aceaea, că de o sută de ori face rău şi prin răbdare să sufere. Eu am cunoscut că bun lucru va fi celor ce să tem | de Dumnezeu, celor ce să stidesc de faţa Lui. 209v
13. Nu fie bun necredinciosului, nice să să lungească zilele lui, ci ca umbra treacă cei ce nu să tem de faţa Domnului.
14. Iaste şi altă deşertăciune carea iaste pre pământ. Sânt drepţi, cărora să întâmplă ceale reale, ca când ar fi avut lipsă de agiutoriul necredincioşilor. Şi sânt necredincioşi carii aşa fără grije sânt, ca când ar avea faptele drepţilor. Ci şi aceasta foarte deşartă a fi o socotesc.
15. Lăudat-am drept aceaea veseliia, că nu ar fi bine omului supt soare fără a mânca şi a bea şi a să bucura. Şi aceasta numai cu sine va duce din osteneala sa în zilele vieţii sale, care i-au dat Dumnezeu supt soare.
16. Şi mi-am pus inima a cunoaşte înţelepciunea şi a înţeleage ţinearea, ce petreace pre pământ. Iaste om care zioa şi noaptea nu prinde somn cu ochii.
17. Şi am înţeles cum că tuturor lucrurilor lui Dumnezeu nici o pricină poate afla omul a celor ce să fac supt soare. Cu cât mai mult să va osteni a căuta, cu atâta mai puţân va afla. De să va şi zice înţeleptul a şti, nu va putea găsi.

Cap 9

Nime nu ştie de mânie au de dragostea lui Dumnezeu e vreadnic, că acealeaşi tuturor aici să || întâmplă. Şi nerămâind după această scurtă şi neştiută viiaţă vreame a lucra, dojeneaşte acum neîncetat a lucra. Şi măcar că înţelepciunea e mai aleasă decât vârtutea, însă în cel sărac nu să preţuiaşte. 210r

1. Toate aceastea le-am socotit în inima mea, ca cu grije să le înţeleg. Sânt drepţi şi înţelepţi, şi lucrurile lor în mâna lui Dumnezeu şi, măcar că nu şti, omul de dragoste au de urâre e vreadnic.
2. Ci toate spre vreame viitoare să ţin neştiute, pentru că toate aseaminea să întâmplă celui drept şi celui necredincios, celui bun şi celui rău, curatului şi necuratului, celui ce

jârtveaşte şi celui ce jârtvele urgiseaşte; ca cel bun, aşa şi cel păcătos, ca cel ce joară strâmb, aşa şi cel ce jură drept.

3. Aceasta e rea întru toate care să fac supt soare, că aceeaşi tuturor să întâmplă, pentru aceaea şi inimile fiilor omeneşti să umplu de răutate şi de urgisire în viaţa sa, şi după aceastea la iad să vor duce.

4. Nime iaste, care pururea să fie viu şi care să aibă nădejdea acestui lucru. Mai bun e cânele viu decât leul mort.

5. Că cei ce trăiesc să ştiu pre sine că vor muri, iară cei morţi nimic mai mult nu ştiu, nici au mai multă plată, că uitării s-au dat pomenirea lor. |

210v 6. Şi dragostea şi urârea şi pizmele împreună au perit, nici au parte într-această vreame şi în lucrarea ce să poartă supt soare.

7. Mergi, dară, şi mâncă întru veselie pâinea ta şi bea cu bucurie vinul tău, că lui Dumnezeu plac lucrurile tale.

8. În toată vreamea fie vejmintele tale curate şi untul-de-lemn din capul tău să nu scază.

9. Desfetează-te în viaţă cu muiarea carea o iubeşti în toate zilele vieţii nestării tale, care ţi-o au dat supt soare în toată vreamea deşertăciunii tale, că aceasta-i partea în viiaţă şi întru osteneala ta ce osteneşti supt soare.

10. Orice poate face mâna ta, neîncetat lucrează, că nici lucru, nici înţeleagere, nici înţelepciune, nici ştiinţă va fi la cei din iad, unde tu grăbeşti.

11. Întorsu-m-am la alta şi am văzut supt soare nici a celor iuţi a fi alergarea, nici a celor tari a fi războiul, nici a celor înţelepţi pâinea, nici a celor învăţaţi bogăţiile, nici a meaşterilor darul, ci vreame şi cădeare întru toate.

12. Nu şti omul sfârşitul său. Ci precum peştii să prind cu unghiţa şi precum paserile să cuprind cu laţurile, aşa să prind oamenii în vreamea cea rea, când li să va întâmpla degrabă.

13. Şi aceasta supt soare am văzut înţelepciunea şi o am cunoscut a fi mai mare.

211r 14. Cetate mică şi puţâni într-însa oameni. Venit-au împrotiva ei împărat mare || şi o au şenţuit şi au făcut tării prinprejur şi s-au isprăvit conocirea.

15. Şi s-au aflat într-însa un om sărac şi înţelept şi au slobozit cetatea prin înţelepciunea sa, şi nime după aceaea ş-au adus aminte de omul cel sărac.

16. Şi ziceam eu: «Mai bună a fi înţelepciunea decât tăriia; pentru ce dară înţelepciunea săracului s-au urgisit şi cuvintele lui nu s-au auzit?»

17. Cuvintele înţelepţilor să aud întru tăceare mai mult decât strâgarea voievodului între cei nebuni.

18. Mai bună e înţelepciunea decât armele ceale de războiu. Şi cel ce va păcătui întru una multe bunătăţi va pierde.

Cap 10

Deschilinirea înţeleptului de cel nebun. Ispitelor duhului putearnic a sta împrotivă. Despre cel nebun şi sluga înălţaţi, şi despre găzdacul şi căpeteniia smeriţi. Hulitoriul smerit şarpelui să asamână. Despre împăratul copil şi boiarii ce mâncă dimineaţă. Nici pre împăratul, nici pre bogatul a huli.

1. Ouştele ce mor pierd dulceaţa unsorii. Mai scumpă e înţelepciunea şi mărirea, mică şi până la o vreame, nebuniia.

2. Inima înţeleptului e dreapta lui, şi inima nebunului în stânga lui.

3. Ci şi în cale nebunul umblând, însuşi neînţelept fiind, pre toţi nebuni a fi îi socoteaşte.

211v 4. De să va sui preste tine duhul celui ce are putea|re, locul tău nu-l slobozi, că grijea va face a înceta păcate mari.

5. Iaste rău ce am văzut supt soare, ca prin greşală ieşind de la faţa căpeteniii,

6. A fi pus cel nebun întru vrednicie înaltă şi bogaţii a şedea din jos.

7. Văzut-am slugile pre cai şi boiarii umblând pre pământ ca slugile.

8. *Cel ce sapă groapă cădea-va într-însa, şi cel ce răsipeaşte gardul muşca-l-va şearpele. *Pilde 26, 27. Ecli. 27, 29.

9. Cel ce duce pietrile să va năcăji într-însăle, şi cel ce taie leamne să va răni într-însele.

10. De să va întâmpi fierul, şi acesta nu ca întâiu, ci va fi întâmpit, cu multă osteneală să va ascuţi, şi după sârguire va urma înţelepciunea.

11. De va muşca şearpele întru tăceare, nimic decât el mai puţin are cel ce huleaşte în taină.

12. Cuvintele gurii înțeleapte har, și buzele nebunului îl vor prăpădi.
13. Începutul cuvintelor lui nebunie, și cea mai de pre urmă a gurii lui greșală rea.
14. Nebunul cuvintele înmulțeaște. Nu ști omul ce au fost mai înainte de sâne și ce va fi după sâne; cine-i va putea spune?
15. Osteneala nebunilor va năcăji pre cei ce nu știu mearge în cetate.
16. Amar ție, țară a căriia împărat copil iaste și a căriia boiari mâncă dimineața!
17. Fericită e țara a căriia împăratul ales iaste și a căriia căpetenii mâncă în vreamea sa spre stâmpărare, iară nu spre neînfrânare.
18. Întru leneviri să va smeri podirea, și întru slăbiciunea mânilor va picături casa.
19. Spre râs facă pâinea și vinul să se ospete viețuind, și de bani ascultă toate. ||
20. În cugetul tău să nu hulești pre împăratul și întru ascunsul cugetului tău să nu blastămi pre cel bogat; că și paserile ceriului vor purta glasul tău, și cel ce are arepi va vesti giudecata ta. 212r

Cap 11

Dojeneaşte a împărţi ale noastre şi pururea bine a lucra. Că judecata omului după moarte iaste neschimbată. Şi pomenirea judecăţii viitoare a o ţinea, în carea despre toate ne vom judeca. Mâniia şi răotatea din inimă a o depărta.

1. Trimite pânea ta preste apele ce trec, că după vreame multă o vei afla.
2. Dă parte șeapte, încă și opt, că nu știi ce rău va fi pre pământ.
3. De să vor umplea norii, vifor pre pământ vor vărsa. De va cădea copaciul spre amiazăzi au spre miiazănoapte, ori în ce loc va cădea, acolo va fi.
4. Cel ce să uită la vânt nu samână; și cel ce socoteaște norii niceodată nu va săcera.
5. Precum nu știi care iaste calea duhului și în ce chip să înteaie oasele în pântecele ceii povarnice, așa nu știi lucrurile lui Dumnezeu, Cel ce e făcătoriul tuturor.
6. Dimineață samână sămânța ta, și sara să nu înceate mâna ta, că nu știi carea mai vârtos va răsări, aceasta au ceaea și, de vor răsări amândoao împreună, mai bine va fi.
7. Dulce e lumina și desfătos a vedea soarele.
8. De va trăi omul ani mulți și întru toți aceștia să va veseli, trebuie să-și aducă aminte de vreamea cea întunecoasă și de zilele ceale multe, care întâmplându-să, de deșertăciune se vor vădi ceale trecute. |
9. Veseleaște-te, dară, tânărule, întru tinereațele tale și întru bine fie inima ta în zilele tinereațelor tale și umblă în căile inimii tale și întru vedearea ochilor tăi; și să știi că pentru toate aceastea te va aduce Dumnezeu spre judecată. 212v
10. Deperteză mâniia de la inima ta și delungă răotatea de la trupul tău, că tinereațele și dezmierdarea deșerte sânt.

Cap 12

Pre Dumnezeu înaintea ochilor tăi să-L aibi în tinereaţe, mai înainte până a sosi grealele bătrâneaţe şi mai pre urmă moartea. Şi fiind toate deşertăciuni, poruncile lui Dumnezeu păzeaşte, că de toate trebuie să să dea samă.

1. Adu-ți aminte de Ziditoriul tău în zilele tinereațelor tale, până va veni vreamea năcazului tău și să vor apropiia anii de care i să zice: «Nu-m plac»,.
2. Mai înainte de-a să întuneca soarele și lumina și luna și stealele și să să întoarcă norul după ploaie,
3. Când să vor mișca păzitorii casii și să vor clătina oamenii cei tari și leaneșe vor fi ceale ce macină în număr mic și să vor întuneca cei ce văd prin zăbreale,
4. Și vor închide ușile în uliță întru smerirea glasului ce macină și să vor scula la glas de pasere și vor asurzi toate featele viersului,
5. Și ceale înalte să vor teame și să vor înfricoșa în cale, înfluri-va migdalul, îngrășa-să-va lăcusta și să va răsipi ca pielea, că să va duce omul în casa veacului său și vor încunjura pre uliță plângând,
6. Mai înainte de-a să rumpe funea cea de argint și să să întoarne varga cea de aur și să să zdrobeas||că vadra preste fântână și să să frângă roata preste jghiab, 213r

7. Şi să să întoarcă praful în pământul său de unde era, şi duhul să să întoarcă la Dumnezeu, Cel ce l-au dat.

8. Deşertăciunea deşertăciunilor – zis-au Ecleziastul – şi toate deşertăciune".

9. Şi fiind înţelept foarte Ecleziastul, au învăţat norodul şi au povestit ceale ce făcuse şi, cercetând, au alcătuit pilde multe.

10. Căutat-au cuvinte de folos şi au scris vorbe dreapte şi pline de adevăr.

11. Cuvintele înţelepţilor, ca strămurările şi ca cuiele spre înălţime înfipte, carele prin sfatul meaşterilor s-au dat de la un păstoriu.

12. Mai mult decât aceastea, fiiule, să nu cauţi. A face multe cărţi nici un sfârşit iaste, şi cugetarea adeasă năcazul trupului iaste.

13. Sfârşitul a grăi aşijderea toţi să-l auzim. De Dumnezeu te teame şi poruncile Lui păzeaşte, că acesta iaste tot omul.

14. Şi toate care să fac le va aduce Dumnezeu la judecată, pentru toată greşala, acar bun, acar rău, aceaea fie.

fața: *sg. ac.* 8,1, 12, 13
fața: *sg. ac. în loc. prep. (înv.)* ***de la fața*** „(de) dinaintea” 8,3; 10,5
feații: *sg. gen.* 7,4

FĂCĂTOR: s.m.; var. (Înv. și reg.) **FĂCĂTORIU**
făcătoriului: *sg. gen.* 2,12
făcătoriul: *sg. nom.* 11,5

(a) FĂGĂDUI: v. IV
ai făgăduit: *ind. pf.c. 2.sg.* 5,3
vei făgădui: *ind. viit.I. 2.sg.* 5,3
a făgădui: *inf. prez.* 5,4

FĂGĂDUINȚĂ: s.f.
făgăduințele: *pl. ac.* rezum. cap.5
făgăduință: *sg. ac.* 5,4

FĂGĂDUIRE: s.f.
făgăduire: *sg. nom.* 5,3

FĂGĂDUIT, -Ă: s.m./f.
(ceale) făgăduite: *s.f. pl. ac.* 5,4

FÂNTÂNĂ: s.f.
fântână: *sg. ac.* 12,6

FEL: s.n.; var. (Înv.) **FEALIU**
fealiul: *sg. ac., în loc. adj.* ***tot fealiul*** „variat”, „diferit” 2,5

(a se) FERI: v. IV
să (mă) feresc: *conj. prez. 1.sg.* 2,3
a (să) feri: *inf. prez.* rezum. cap.7
(te) fereaște: *imperativ 2.sg.* 7,15

FERICIT, -Ă: adj.
(mai) fericit: *m. sg. ac.* 4,3
fericită: *f. sg. nom.* 10,17

(a) FI: v. IV
e: *ind. prez. 3.sg.* 1,15; 2,1, 14, 15, 21, 23, 24; 3,13; 4,6, 13, 16, 17; rezum. cap.5; 5,15, 17, 18; 6,3, 9; rezum. cap.7; 7,1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 12, 30; 8,4, 8; rezum. cap.9; 9,1, 3, 4, 18; 10,1, 2, 17; 11,5, 7
era: *ind. imp. 3.sg./pl.* 7,25; 8,10; 12,7
a fi: *inf. prez.* rezum. cap.1; 2,2, 10, 17; 3,5, 18, 22; 4,9; 5,17; 7,11; rezum. cap.8; 8,14; 9,11, 13, 16; 10,3
va fi: *ind. viit.I. 3.sg.* 1,9, 11; rezum. cap.2; 2,16, 19; 3,17; 5,13; 7,1, 3; 8,12; 9,10; 10,10, 14; 11,2, 3, 6
vor fi: *ind. viit.I. 3.pl.* 1,11; 3,15; 4,16; 12,3
ar fi: *cond. prez. 3.sg./impers.* 2,3; 8,15
să fie: *conj. prez. 3.sg.* 5,1; 9,4
fie: *conj. prez. fără* ***să*** *impers./3.sg./pl.* 5,1; 8,13; 9,8; 11,9; 12,14
va să fie: *ind. viit. pop. 3.sg.* 6,10
să fii: *conj. prez. 2.sg.* rezum cap.7
nu fi: *imperativ prohib. 2.sg.* 7,10, 17, 18
fiind: *gerunziu* 10,3; rezum. cap.12; 12,9
au fost: *ind. pf.c. 3.sg./pl.* 1,9, 10, 16; 3,15; 4,16; 7,11; 10,14
am fost: *ind. pf.c. 1.sg.* 1,12
fusease: *ind. m.m.c.pf. 3.pl.* 2,7, 9
iaste: *ind. prez. 3.sg.* 1,10, 11, 17, 18; rezum. cap.2; 2, 12, 15, 19, 24, 26; rezum. cap.3; 3,13, 19; 4,4, 8; 5,4, 5, 7, 12; rezum. cap.6; 6, 1, 8, 9, 10; rezum. cap.7; 7,11, 19, 21, 27; 8,6, 10, 14, 16; 9,4; 10,5, 16, 17; rezum. cap.11; 11,5; 12,12, 13
sânt: *ind. prez. 3.pl.* 1,8; 2,23; 4,3; 5,6, 7, 10; 6,11; 7,27; 8,9, 14; 9, 1; 11,10
-s: *ind. prez. 3.pl.* 1,14
-i: *ind. prez. impers./3.sg.* 3,12; 5,11; 9,9

FIARĂ: s.f.
fiarălor: *pl. dat.* 3,18

FIER: s.n.
fierul: *sg. nom.* 10,10

FIU: s.m.
fiiul: *sg. nom.* 1,1
fiilor: *pl. gen./dat.* 1,13; 2,3, 8; 3,10, 21; 9,3
fiii: *pl. nom./ac.* 3,18; 8,11
fiiu: *sg. ac.* 4,8; 5,13
fii: *pl. ac.* 6,3
fiiule: *sg. voc.* 12,12

FOLOS: s.n.
folos: *sg. ac. , în loc. adj.* ***mai de folos*** 2,3; rezum. cap.7; 7,12; 12,10
folosurile: *pl. ac.* rezum. cap.4
folos: *sg. ac., în loc. adj.* ***fără folos*** 4,4

(a) FOLOSI: v. IV
foloseaște: *ind. prez. 3.sg.* 2,15; 5,10, 15; 7,1, 12
va folosi: *ind. viit.I. 3.sg.* 2,22

FRATE: s.m.
frate: *sg. ac.* 4,8

(a se) FRÂNGE: v. III
să (să) frângă: *conj. prez. 3.sg.* 12,6

FRICĂ: s.f.
frică: *sg. ac., în loc. adv.* ***fără nici o frică*** „cu curaj” 8,11

(a) FUGI: v. IV
va fugi: *ind. viit.I. 3.sg.* 7,27

FUNIE: s.f.; var. (Înv.) **FUNE**
funea: *sg. nom.* 4,12; 12,6

G

GARD: s.n.
gardul: *sg. ac.* 10,8

(a) GĂSI: v. IV
am găsit: *ind. pf.c. 1.sg.* 3,22; 4,7; 7,29
găsi: *inf. prez. fără* ***a*** 8,17

(a) GĂTI: v. IV
gătisem: *ind. m.m.c.pf. 1.sg.* 2,10

GĂZDAC: s.m. (Trans.) „bogătan”; aici prima atestare (cf. **Indice** Jd)
găzdacul: *sg. ac.* rezum. cap.10

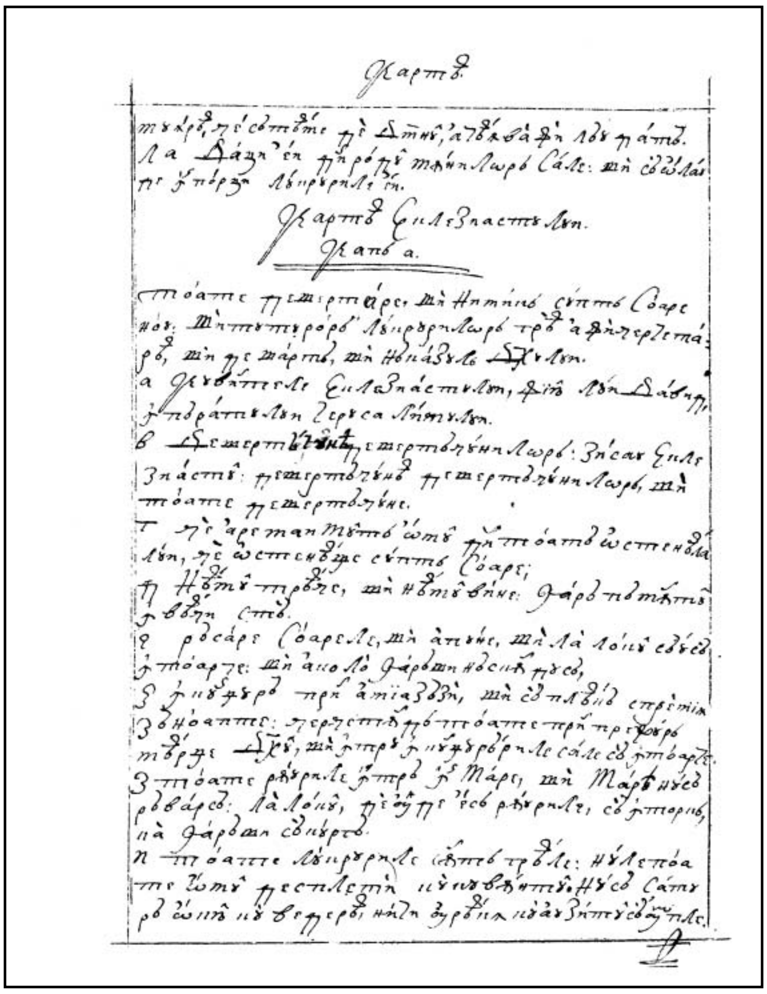
(a) GÂNDI: v. IV
gândit-am: *ind. pf.c. 1.sg.* 2,3

GLAS: s.n.
glasul: *sg. ac.* 10,20
glasului: *sg. gen.* 12,4
glas: *sg. ac.* 12,4

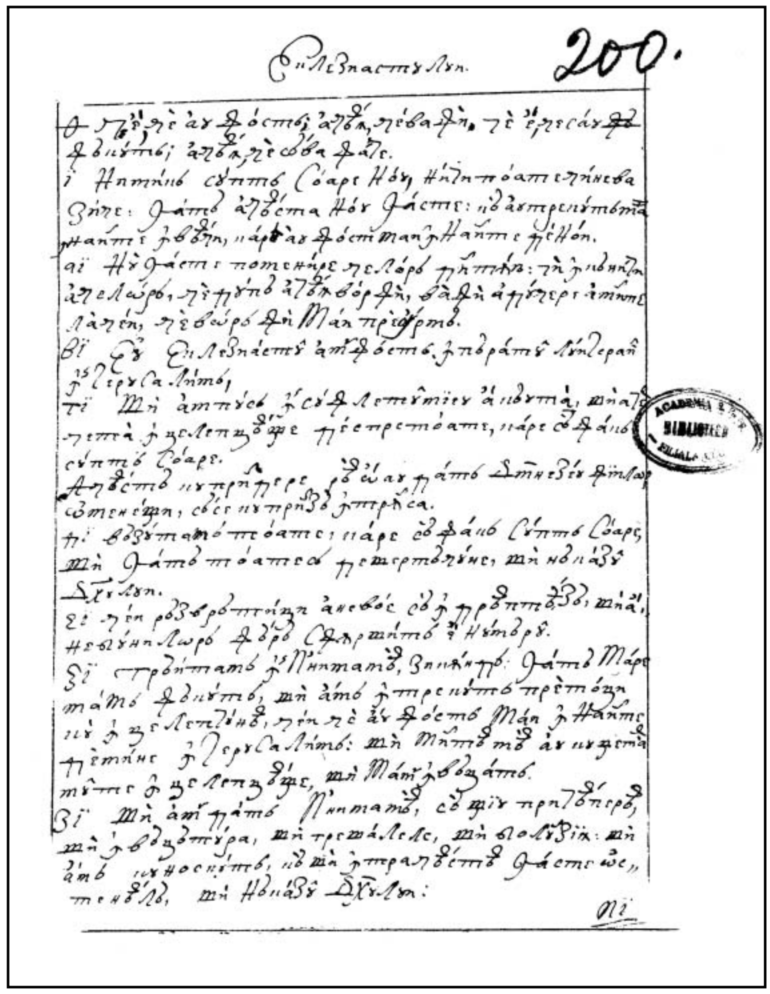
GOL, GOALĂ: adj.
gol: *m. sg. nom* 5,14

GRABNIC, -Ă: adj.
grabnică: *f. sg. nom.* 5,1
grabnic: *m. sg. nom.* 7,10

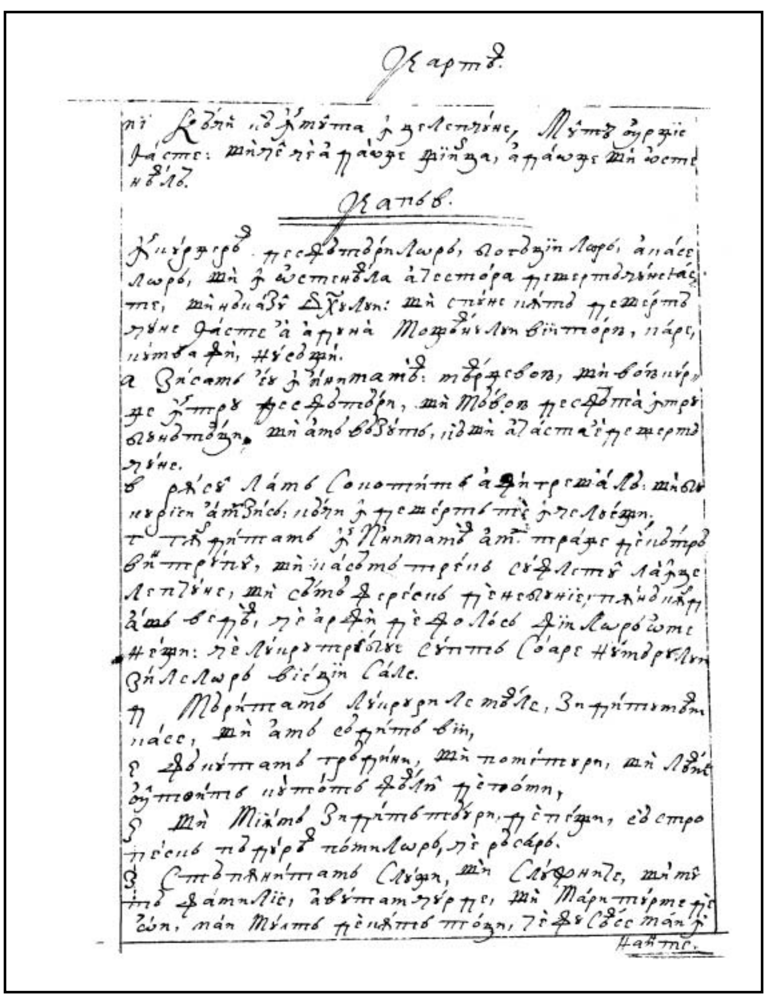
(a) GRĂBI: v. IV
grăbesc: *ind. prez. 3.pl.* 6,6
(nu) grăbi: *imperativ prohib. 2.sg.* 8,3
grăbești: *ind. prez. 2.sg.* 9,10

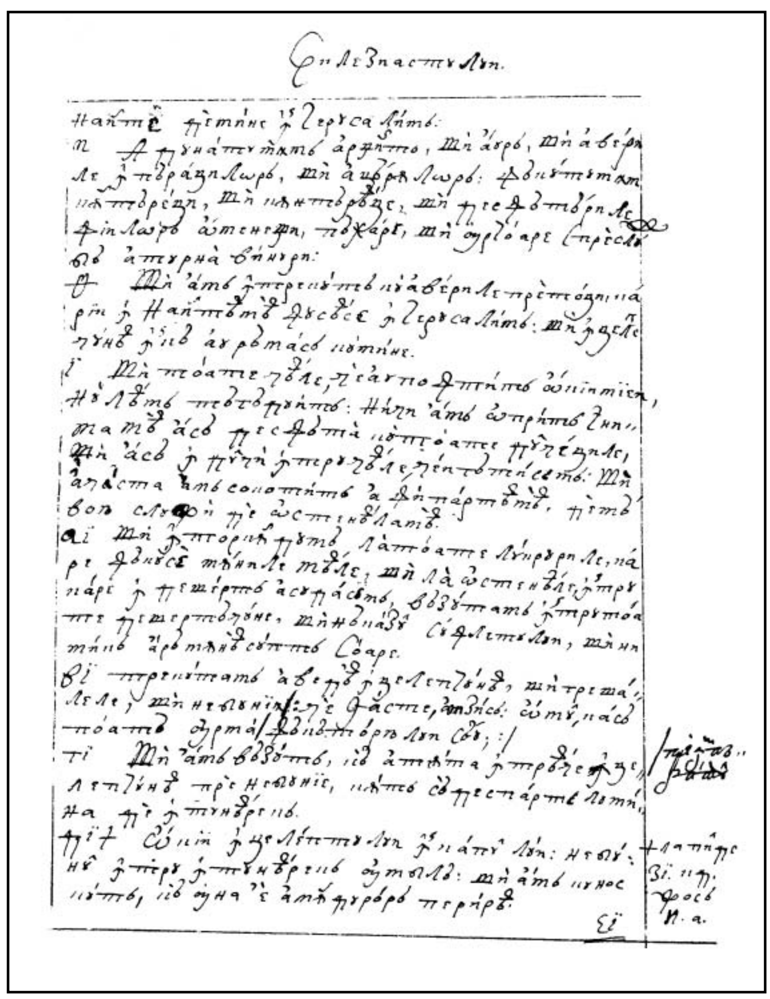
200v

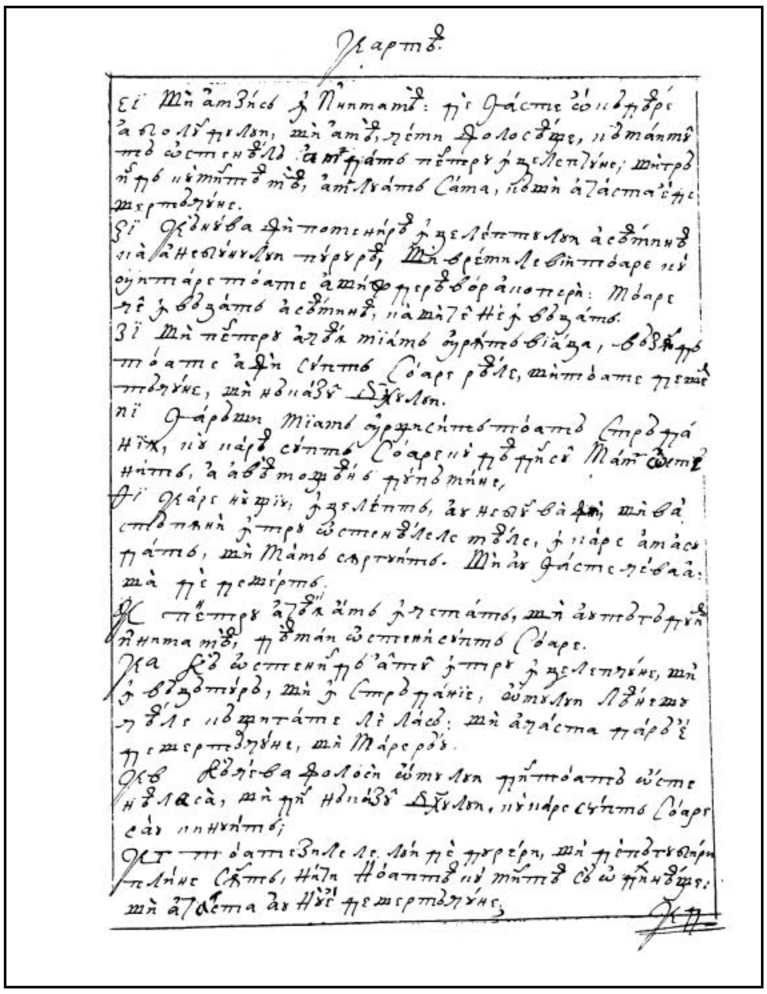
201r

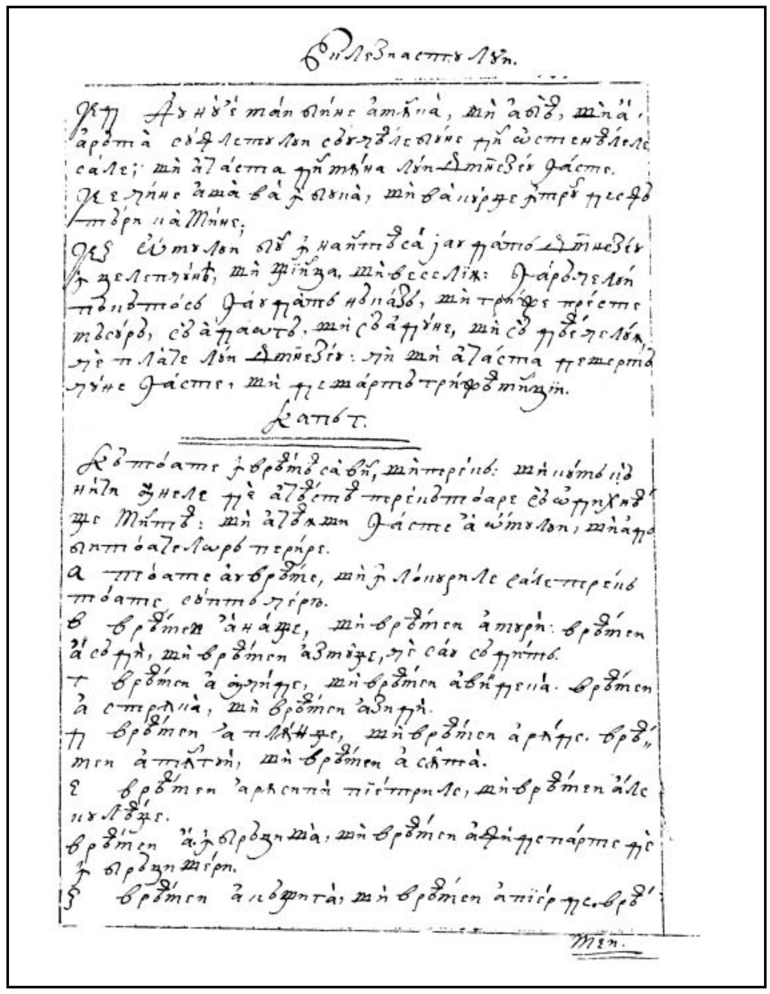

201v

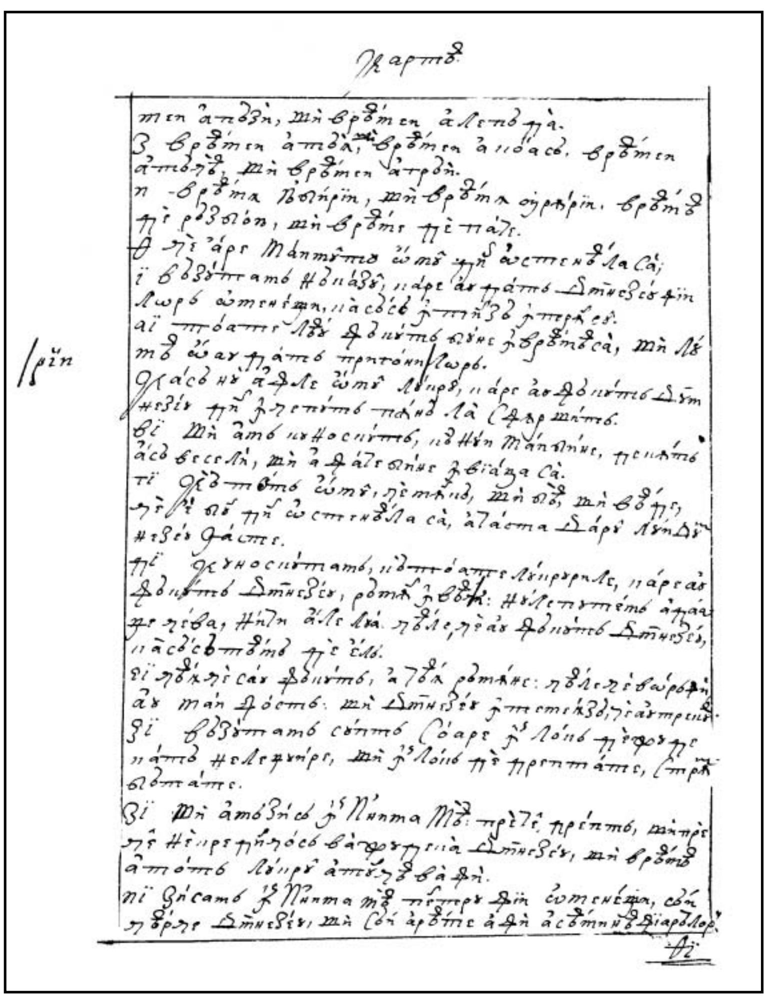
202r

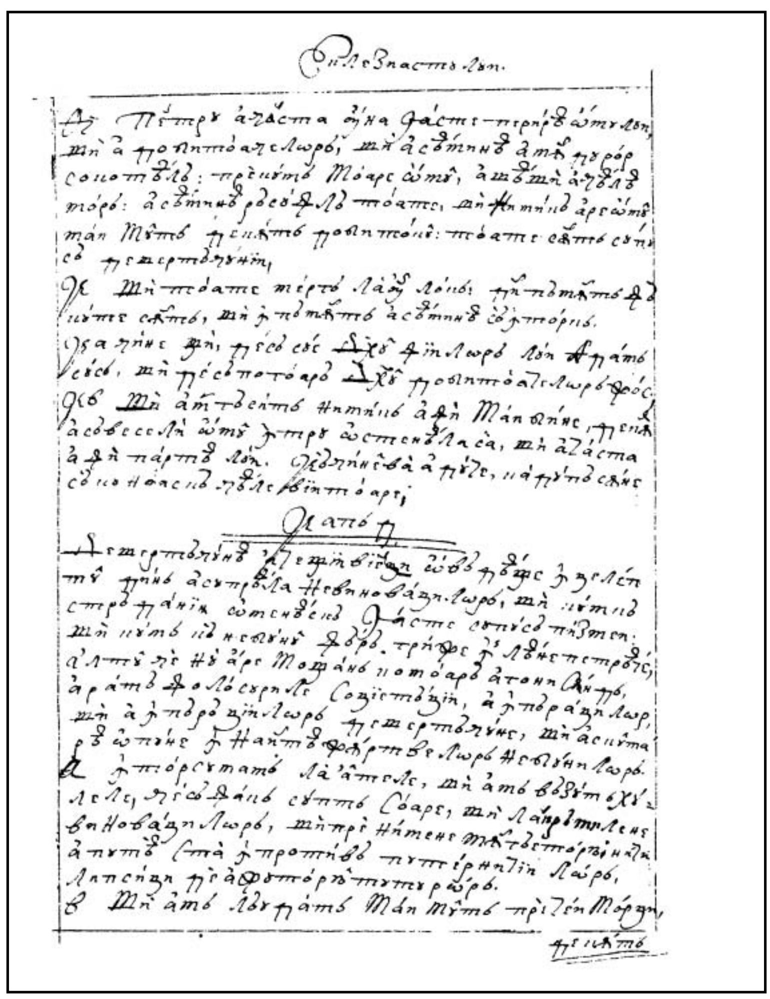

202v

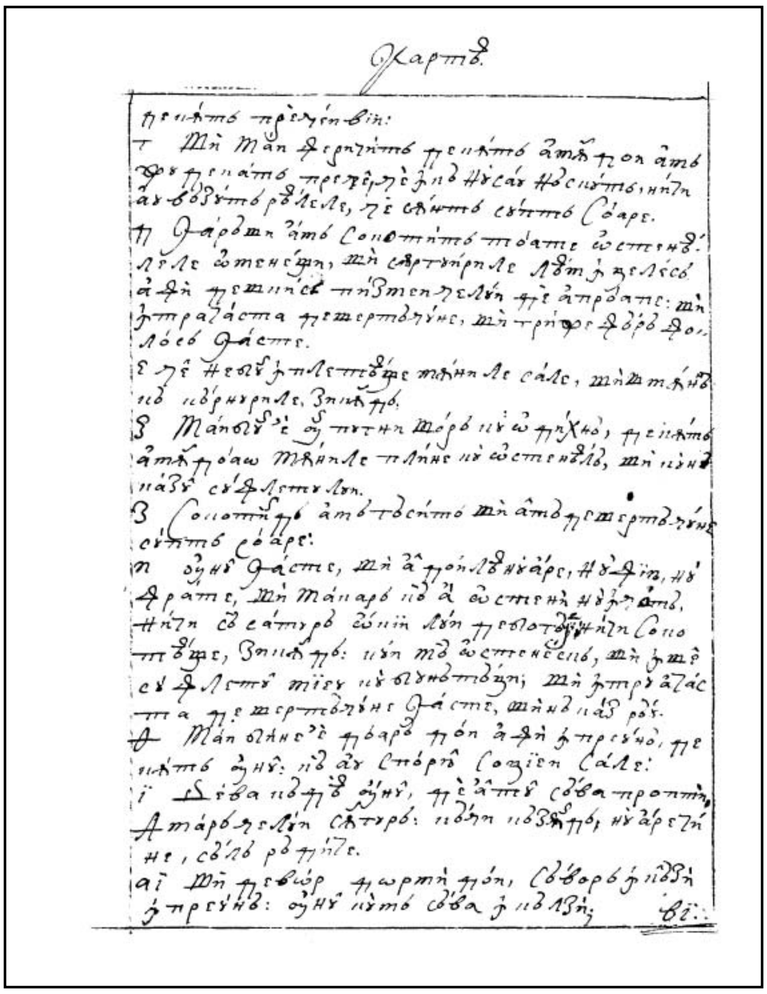
203r

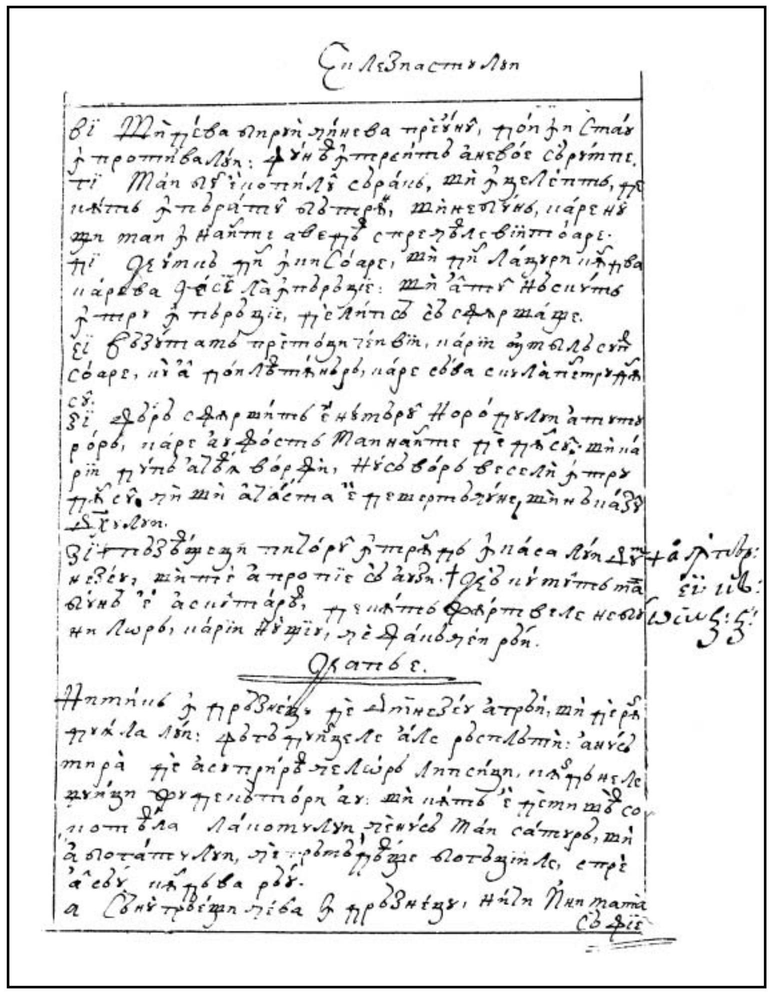

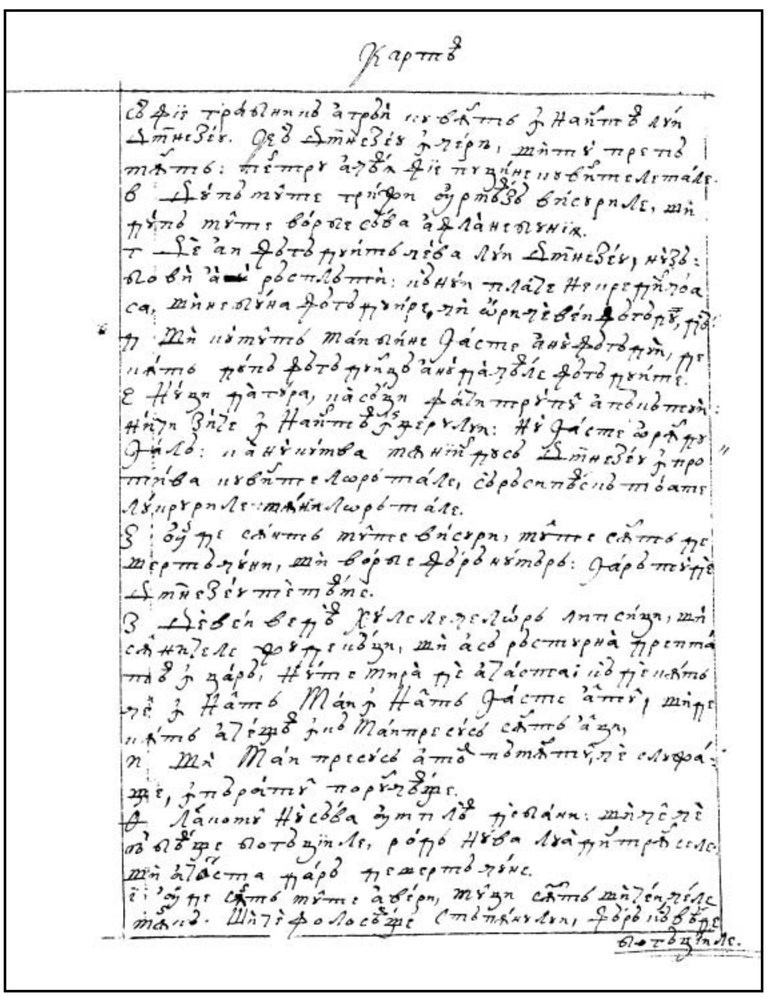
203v

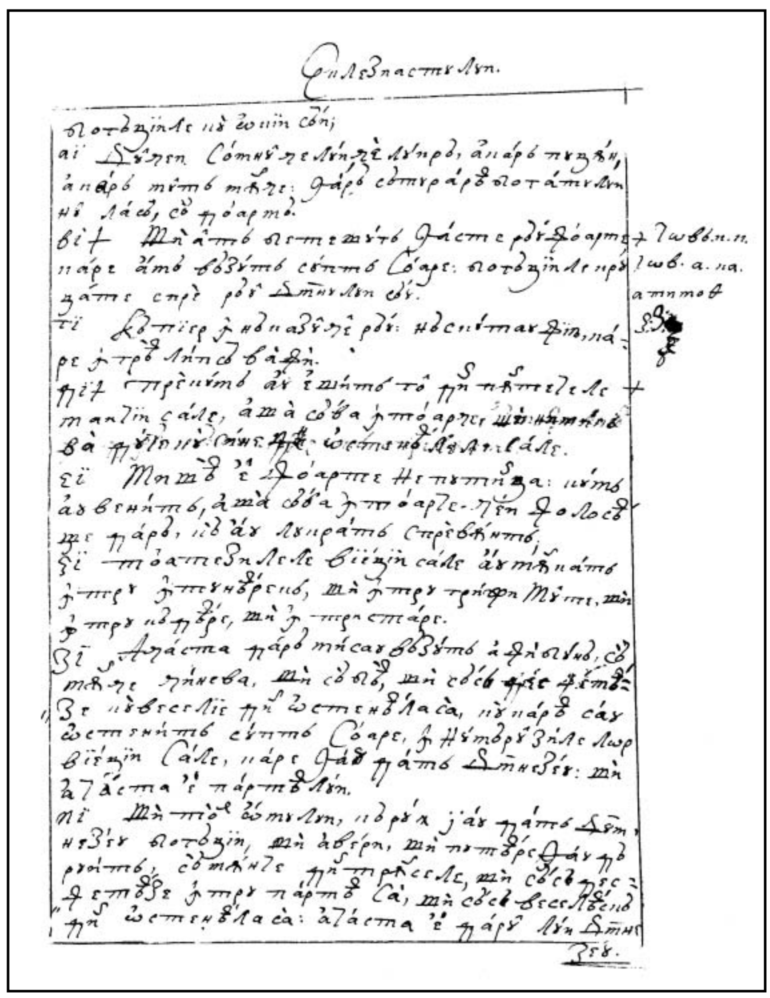
204r

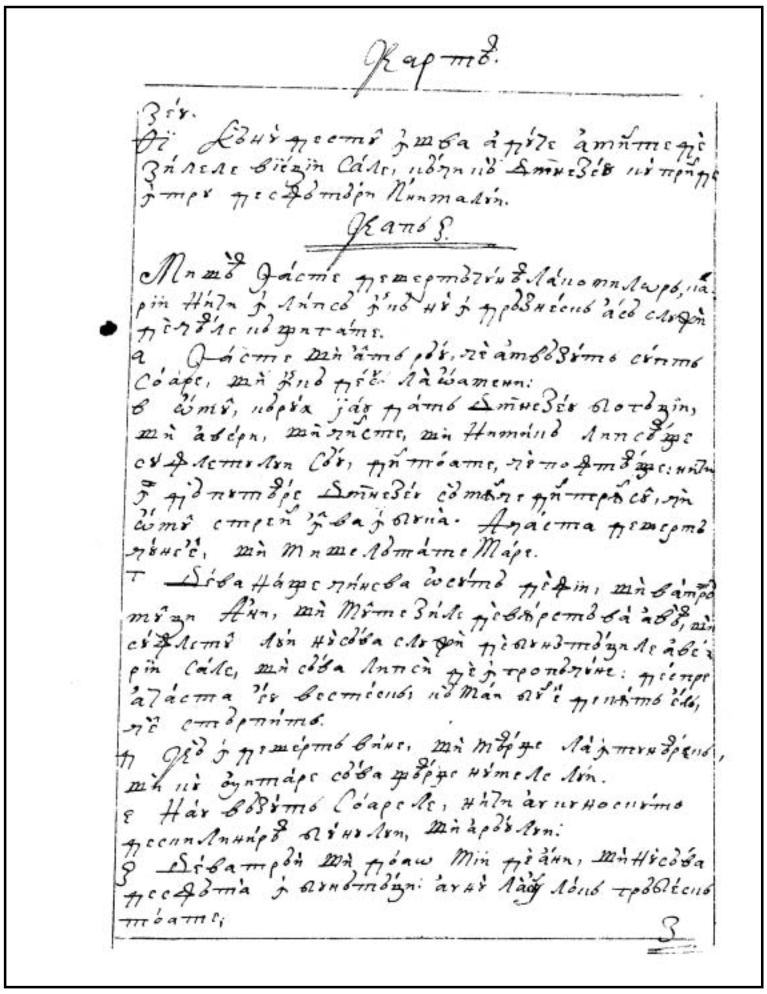

204v 205r

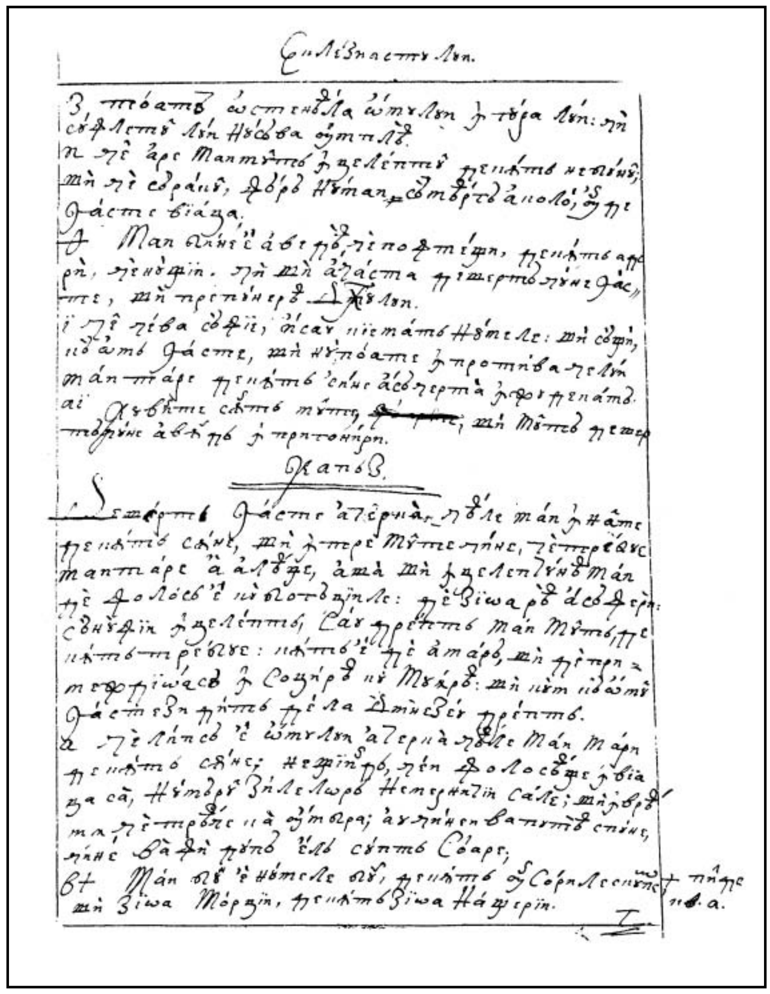

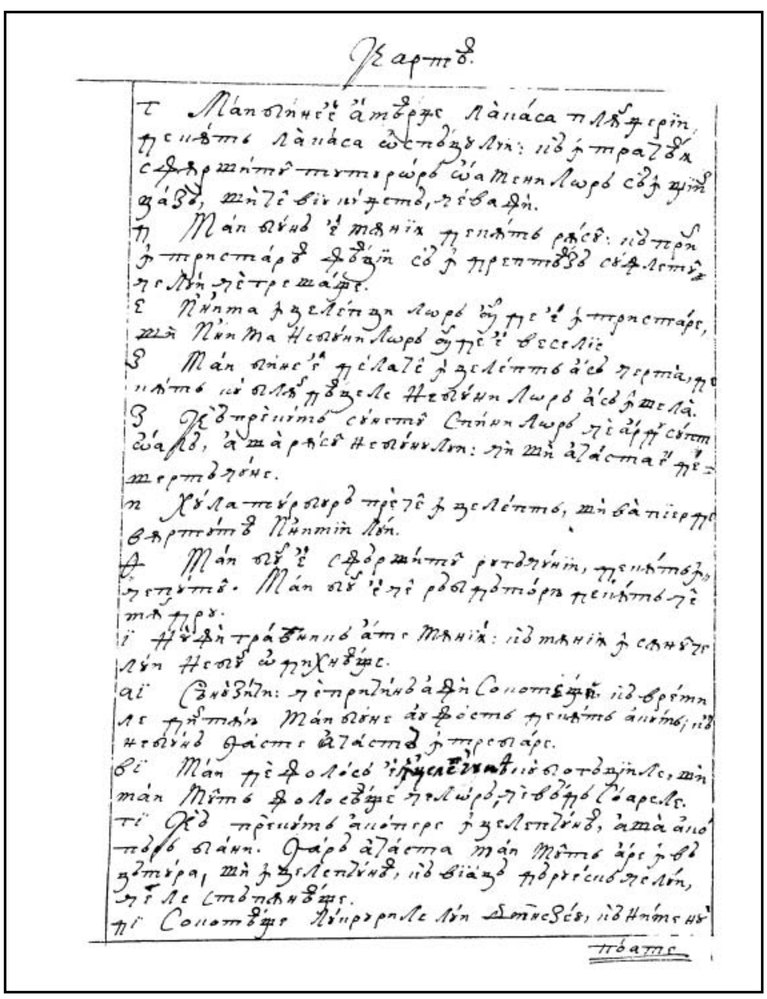
205v 206r

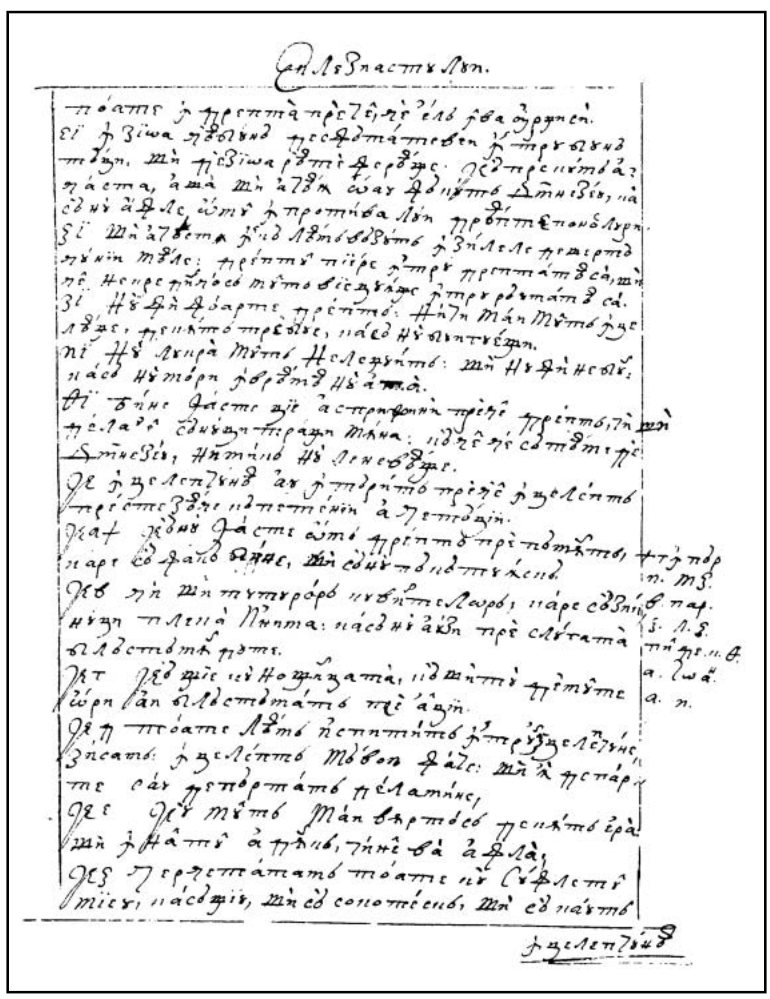
206v

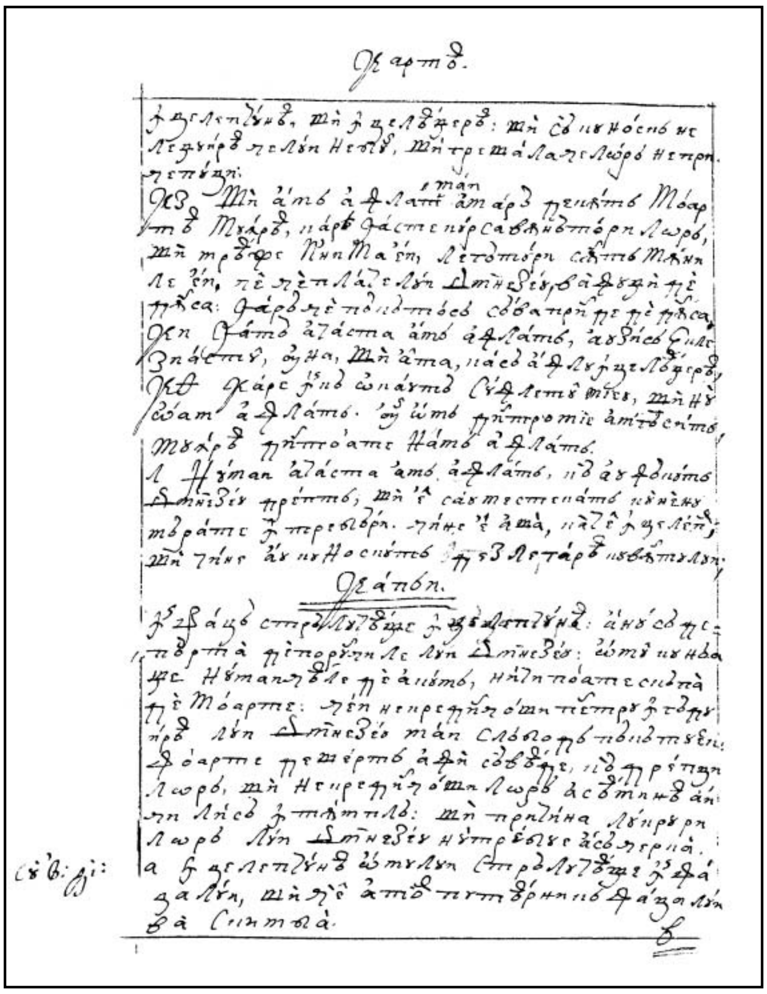
207r

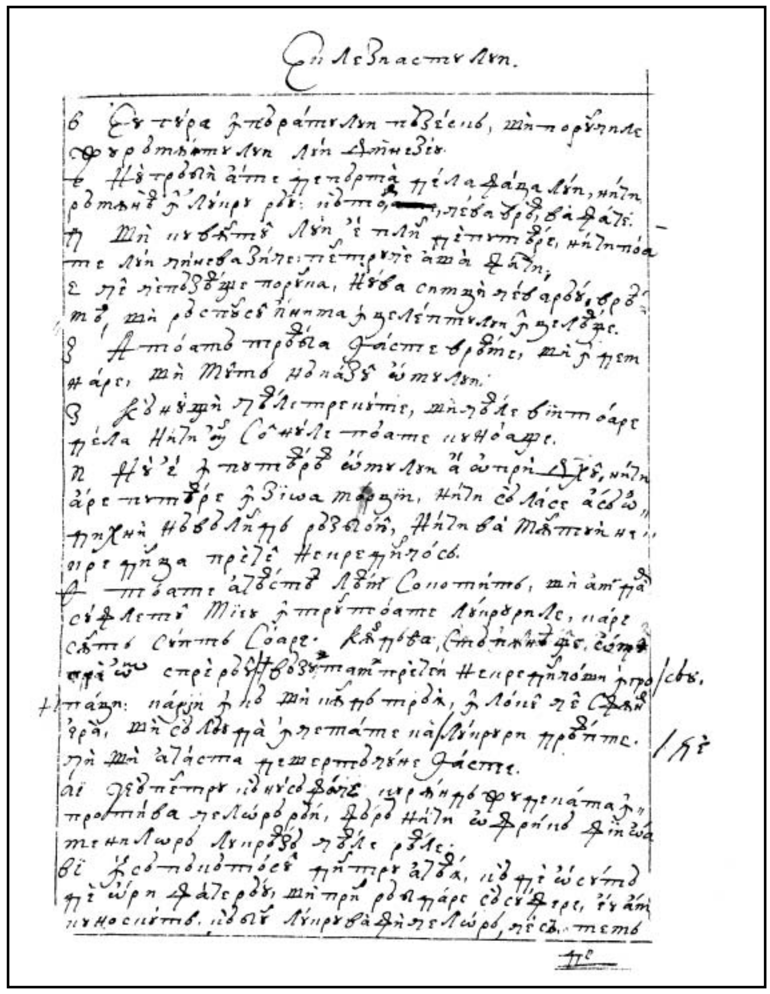

207v

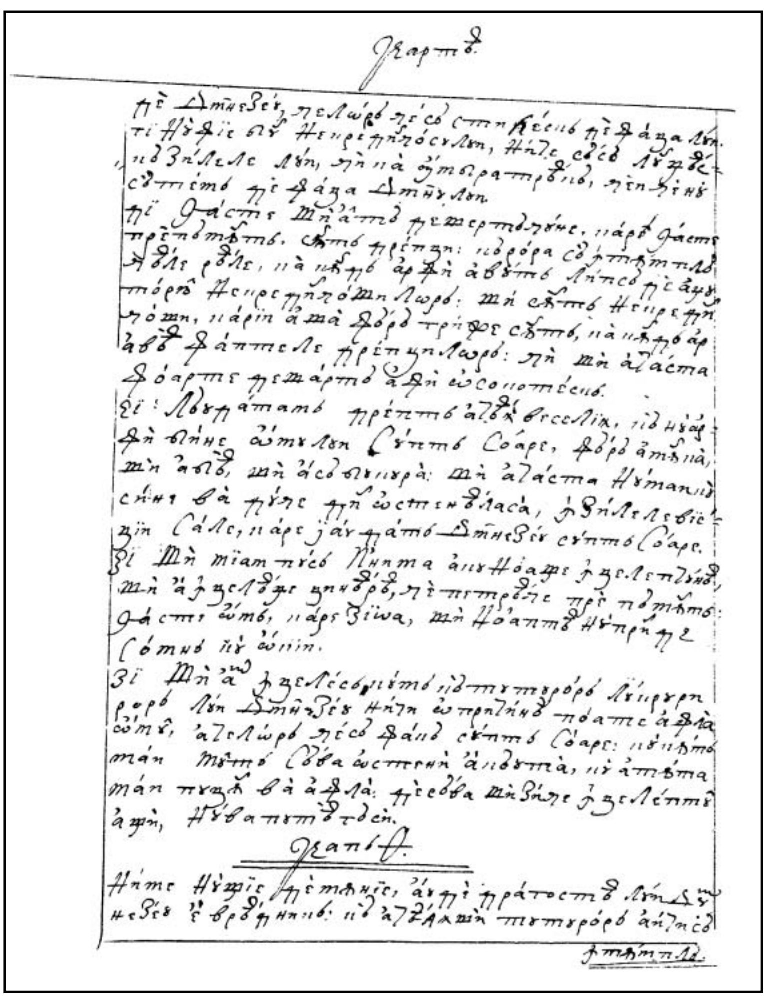
208r

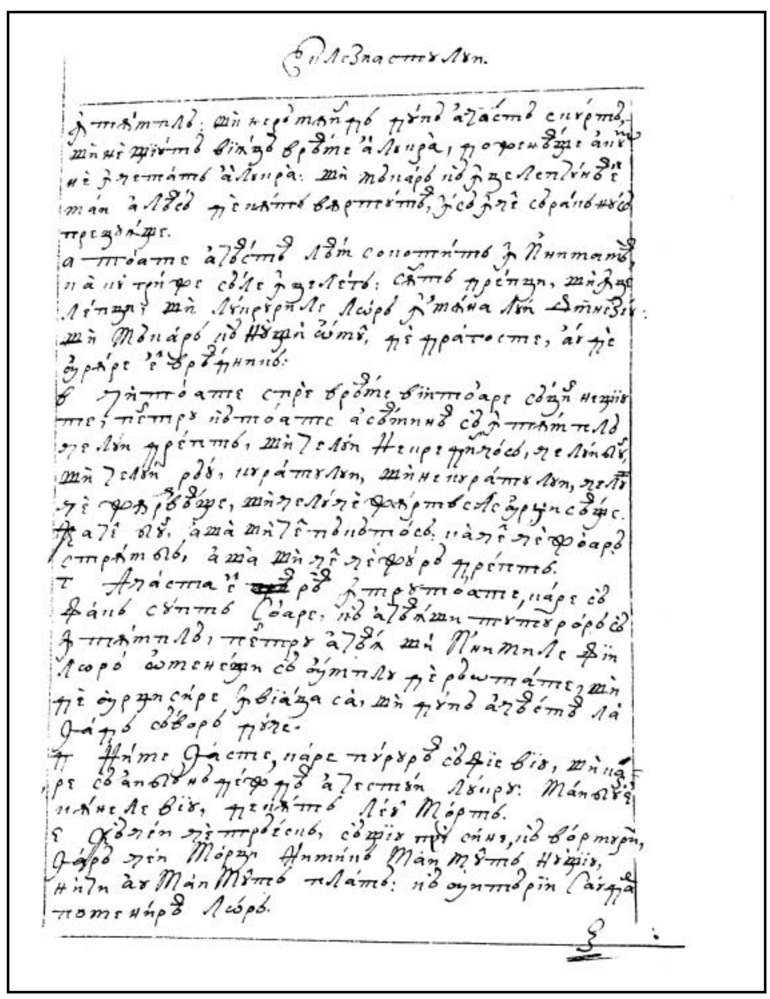

208v

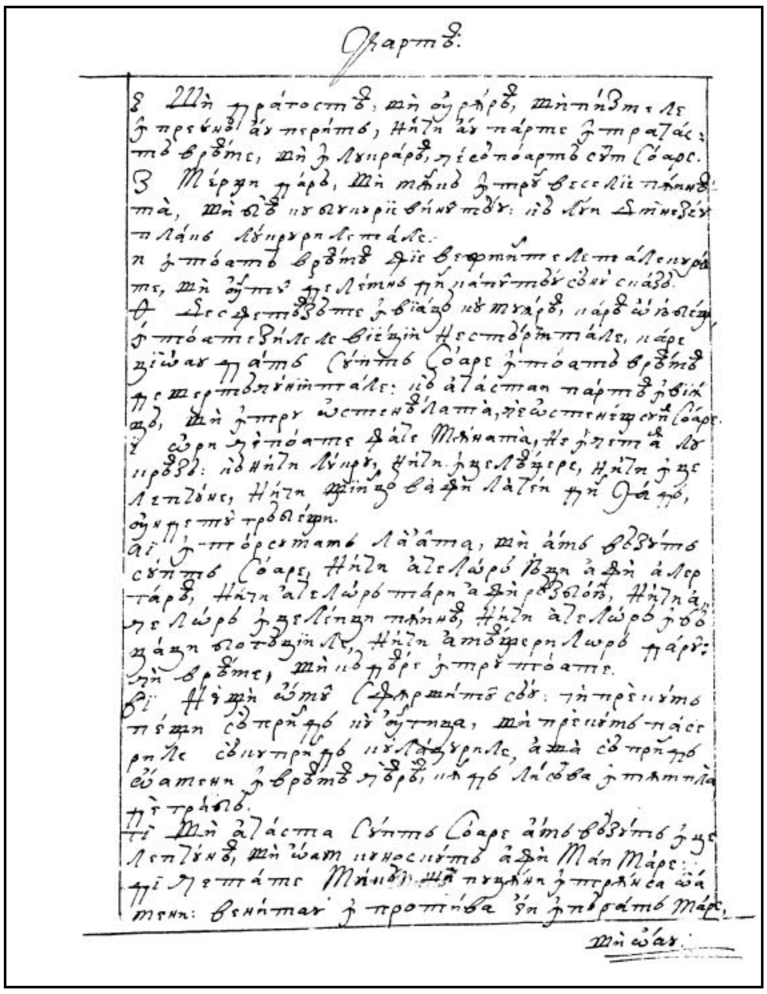
209r

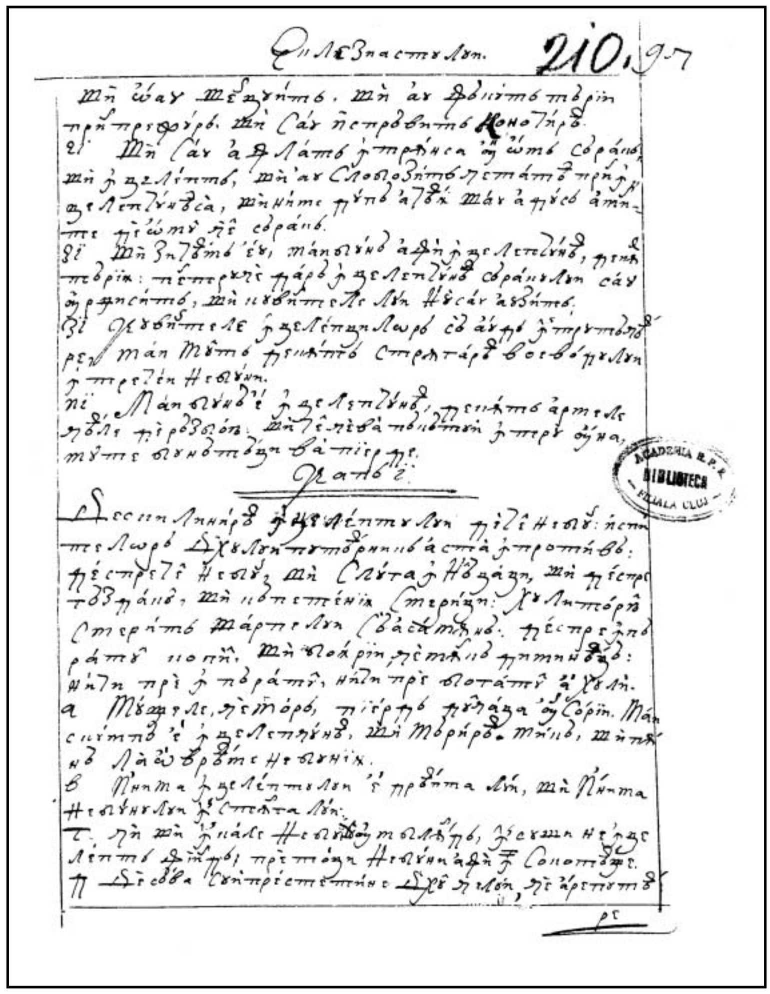

209v

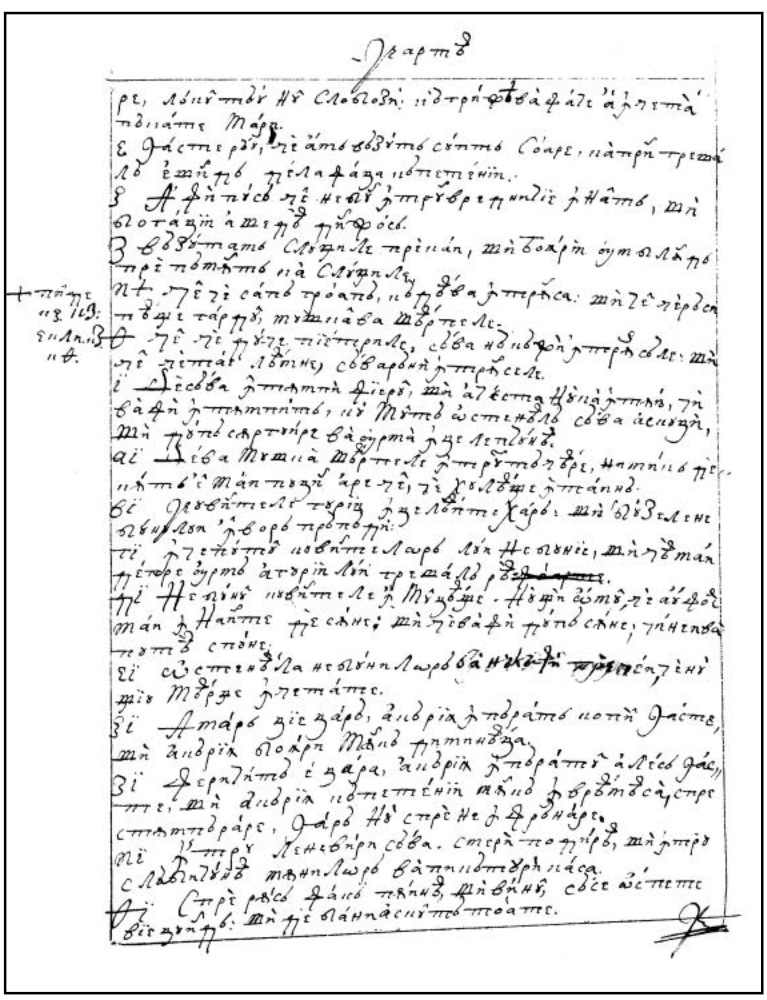
210r

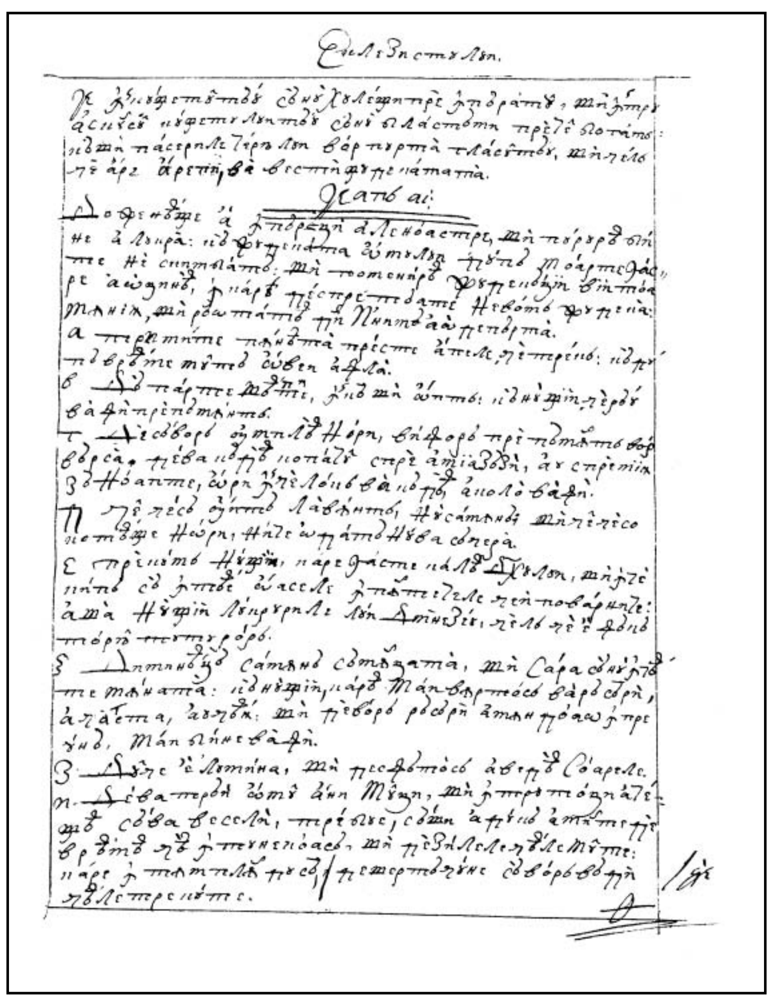
210v

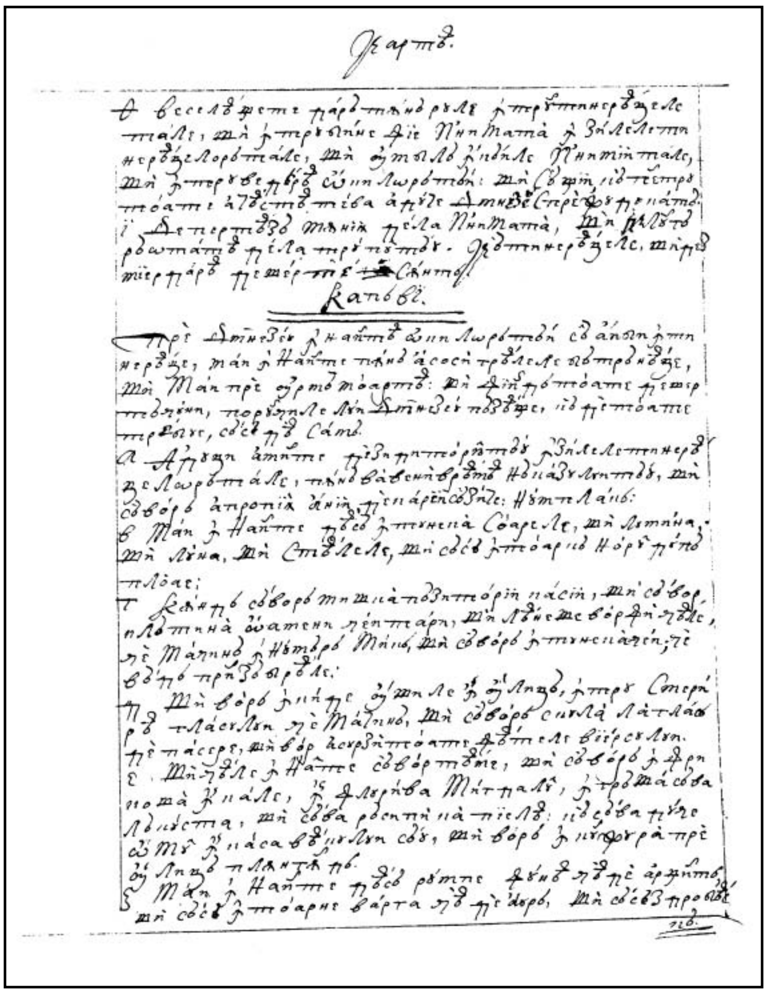
211r

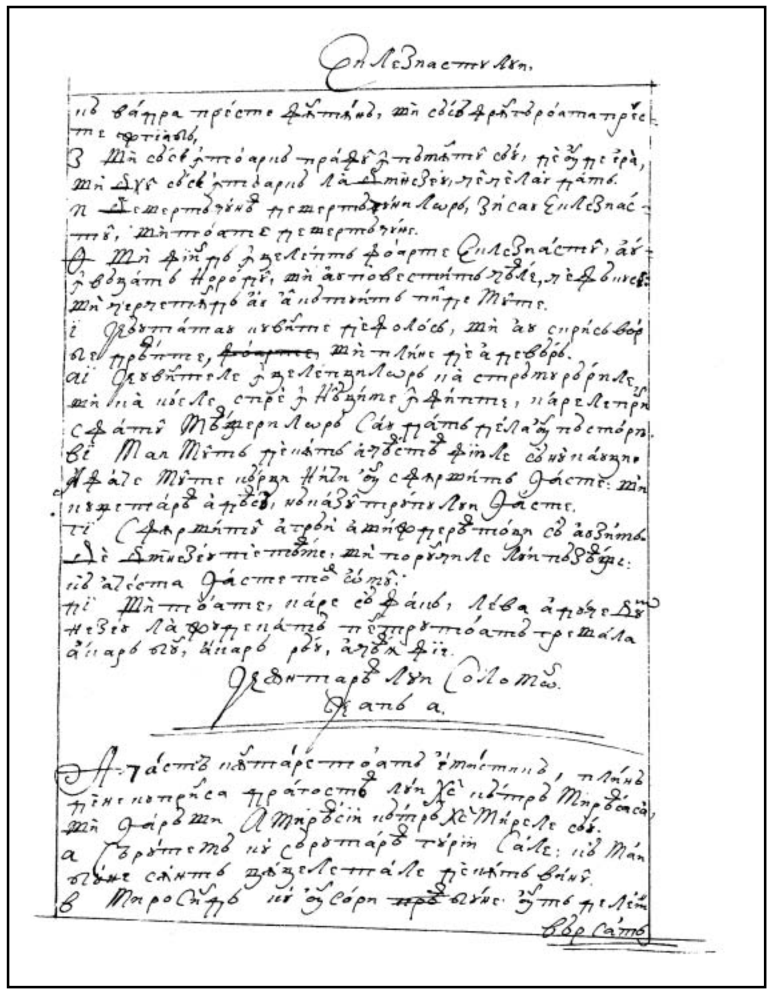
211v

212r

212v

213r

CÂNTAREA LUI SOLOMON

Cap 1

Această cântare toată e mistică, plină de necuprinsa dragostea lui Hristos cătră mireasa Sa şi, iarăşi, a mireasii cătră Hristos, Mirele său.

1. Sărute-mă cu sărutarea gurii sale! Că mai bune sânt ţâţele tale decât vinul,

213v 2. Mirosind cu unsori bune; untdelemn | vărsat e numele tău. Pentru aceaea fecioarele te-au iubit.

3. Trage-mă după tine! Vom alerga întru mirosul unsorilor tale. Băgatu-te-au împăratul în ceale ascunse ale sale. Sălta-vom şi ne vom veseli întru tine, aducându-ne aminte de ţâţele tale. Mai presus de vin drepţii te iubesc.

4. Neagră sânt, ci frumoasă, featele Ierusalimului, ca sălaşele lui Chidar, ca pieile lui Solomon.

5. Nu mă socotiţi că sânt neagră, că m-au negrit soarele. Fiii maicii meale au oştit împrotiva mea, pusu-m-au pază în vii; via mea nu o am păzit?

6. Spune-m mie, pre cel ce iubeaşte sufletul mieu, unde te paşti, unde te culci în miazăzi, ca să nu încep a rătăci după turmele soţiilor tale?

7. De nu te ştii, o, cea mai frumoasă între muieri, ieşi şi te du pre urmele turmelor şi paşte iezii tăi lângă sălaşele păstorilor!

8. Călărimii meale în căruţele lui Faraon te-am asămănat, priiatina mea!

9. Frumos e obrazul tău, ca a turturealii! Grumazul tău, ca mărgealele scumpe.

10. Asămânări de aur vom face ţie, împistrite cu argint.

11. Fiind împăratul întru culcuşul său, nardul mieu au dat mirosul său.

12. Legătură de stactie iubitul mieu mie, între ţâţele meale să va zăbovi;

13. Strugur de chipru iubitul mieu mie, în viile Engadului.

14. Iată, tu frumoasă eşti, priiatina mea, iată, tu frumoasă eşti, ochii tăi de porunb.

15. Iată, tu frumos eşti, iubitul mieu, şi înfrâmseţat. Patul nostru, înflurit, ||

214r 16. Grinzile caselor noastre, de chedru, podurile noastre, de chiparos.

Cap 2

1. Suflarea câmpului şi crinul văilor!

2. Ca crinul între spini, aşea iubita mea între fecioare.

3. Ca mărul între leamnele dumbrăvii, aşea iubitul mieu între feciori; supt umbra celui ce-l dorisem am şezut şi rodul lui, dulce gâtlejului mieu.

4. Băgatu-m-au în pivniţa cu vin, rânduit-au spre mine dragoste.

5. Proptiţi-mă cu uşi, împodobiţi-mă cu meri, că mă lâncezesc de dragoste.

6. Stânga lui supt capul mieu, şi dreapta lui mă va îmbrăţişa.

7. Juru-vă pre voi, featele Ierusalimului, pre căpriorii şi pre cerbii câmpilor, să nu deşteptaţi, nici să treziţi pre iubita mea, până când ea va vrea!

8. Glasul iubitului mieu, iată, acesta iaste! Venit-au săltând în munţi, sărind preste dealuri.

9. Aseaminea iaste iubitul mieu căprioarii şi puiului de cerbi. Iată, el stă după păreatele nostru, uitându-să prin fereşti, privind prin zăbreale.

10. Iată, iubitul mieu grăiaşte mie: „Scoală, grăbeaşte, priiatina mea, porumbiţa mea, frumoasa mea, şi vino,

11. Că iarna au trecut, viforul s-au dus şi s-au depărtat!

12. Florile s-au arătat în ţarina noastră, vreamea pleavilii au sosit, glasul turturealei s-au auzit în pământul nostru,

13. Smochinul au scos pârga zmochinelor sale, viile înflurind au dat mirosul său. Scoală,

214v | priiatina mea, frumoasa mea, şi vino!

14. Porumbiţa mea, în găurile pietrii, în groapa zidului, arată-m faţa ta, să sune glasul tău în urechile meale, că glasul tău e dulce şi faţa ta înfrâmsăţată!".

15. Prindeţi-ne vulpile ceale mici, care strâcă viile, că viia noastră au înflurit!

16. Iubitul mieu mie, şi eu lui, cel ce să paşte între crini.

17. Până unde va răsufla zioa şi să vor pleca umbrele, întoarce-te! Asemenea fii, iubitul mieu, căprioarii şi puiului de cerbi preste munţii Vethirului!

Cap 3

1. În patul mieu, noaptea, am căutat pre cel ce iubeaşte sufletul mieu; căutatu-l-am şi nu l-am aflat.
2. Scula-mă-voiu şi voiu încungiura cetatea; prin târguri şi prin uliţe voi căuta pre cel ce-l iubeaşte sufletul mieu; căutatu-l-am şi nu l-am aflat.
3. Aflatu-m-au străjile, cei ce păzesc cetatea: „Au doară pre cel ce iubeaşte sufletul mieu aţi văzut?"
4. Puţân trecând de la ei, am aflat pre cel ce iubeaşte sufletul mieu. Ţinutu-l-am, nici îl voiu slobozi până ce-l voiu duce în casa maicii meale şi întru culcuşul ceii ce m-au născut.
5. Juru-vă pre voi, featele Ierusalimului, pre căpriorii şi pre cerbii câmpului, să nu deşteptaţi, nici să trezviţi pre iubita, până când ea va vrea!
6. Cine e aceasta carea să suie prin pustie ca nuiaoa fumului din mireazmele mirhei şi a tămâii şi a tot praful făcătoriului de mir? ||
7. Iată patul lui Solomon: şasezeaci de tari îl împresoară, din tarii lui Israil, 215r
8. Toţi ţiind sabii şi la războaie foarte învăţaţi; sabiia fieştecăruia pre coapsele sale, pentru frica de noaptea.
9. Measele ş-au făcut împăratul Solomon din leamnele Livanului,
10. Stâlpii lui i-au făcut de argint, razimul de aur, suişul lui mohorât, cu jumătate dragoste l-au aşternut pentru featele Ierusalimului.
11. Ieşiţi şi vedeţi, featele Sionului, pre împăratul Solomon întru cununa cu carea l-au încununat maică-sa în zioa logodirii lui şi în zioa veseliei inimii lui!

Cap 4

1. Cât eşti de frumoasă, priiatina mea, cât eşti de frumoasă! Ochii tăi de porumbiţă, afară din cel ce să tăinuiaşte înlontru; cosiţele tale, ca turmele caprelor care s-au suit din muntele Galaad;
2. Dinţii tăi, ca turmele celor tunse, care s-au suit din scăldătoare, toate cu miei geamini, şi stearpă nu iaste între eale;
3. Ca învălitoarea roşie buzele tale şi graiul tău, dulce; ca un dărab de măru erodiian, aşa obrazul tău, afară de cel ce înlontru să tăinuiaşte;
4. Ca turnul lui David grumazul tău, care s-au zidit cu păzi din afară; o mie de paveze spânzură dintr-însa, toată oastea celor tari;
5. Doao ţâţele tale, ca doi pui geameani de că|prioară carii să pasc în crini. 215v
6. Până ce va răsufla zioa şi să vor pleca umbrele, mearge-voiu la măgura smirnei şi la dealul tămâii.
7. Toată frumoasă eşti, priiatina mea, şi întinare nu iaste întru tine.
8. Vino din Livan, mireasa mea, vino din Livan, vino! Încununa-te-vei din capul lui Amana, din creaştetul Sanir şi Hermon, din culcuşurile leilor, din munţii pardoşilor.
9. Rănit-ai inima mea, sora mea, mireasă, rănit-ai inima mea întru unul din ochii tăi şi într-un păr al grumazului tău.
10. Câtu-s de frumoasă ţâţele tale, sora mea, mireasă! Mai frumoasă sânt ţâţele tale decât vinul şi mirosul unsorilor tale, preste toate mireazmele.
11. Fagur străcurând buzele tale, mireasă; miiarea şi lapte supt limba ta şi mirosul vejmintelor tale, ca mirosul tămâii.
12. Grădină încuiată sora mea, mireasa, grădină încuiată, fântână însămnată.
13. Trimiterile tale, grădină de poamele erodiilor, cu rodurile pomilor, chipri cu nard,
14. Nard şi şofran, trestie şi scorţişoară, cu toate leamnele Livanului, smirnă şi aloe, cu toate ceale de fruntea unsorilor.
15. Izvorul grădinilor, puţul apelor celor vii ce curg cu repejune din Livan!
16. Scoală-te, criveaţe, şi vino, austre, suflă spre gredina mea şi curgă mireazmele ei!

Cap 5 ||

1. Vie iubitul mieu în grădina sa şi mănânce roada pomilor săi! Vino în grădina mea, sora mea, mireasă! Săcerat-am smirna mea cu mireazmele meale, mâncat-am fagurul cu miiarea mea, beut-am vinul mieu cu laptele mieu. Mâncaţi, priiatini, şi beţi şi vă îmbătaţi, iubiţilor! 216r

2. Eu dorm și inima priveghează. Glasul iubitului mieu ce bate: „Deșchide-m, sora mea, priiatina mea, porumbița mea, cea fără prihană a mea, căci capul mieu s-au împlut de roao și părul mieu, de picăturile nopților!"
3. Jefuitu-m-au de haina mea; cum mă voiu îmbrăca cu ea? Spălatu-mi-am picioarele; cum le voiu întina?
4. Iubitul mieu ş-au băgat mâna prin zăbrea şi pântecele mieu s-au cutremurat de atingerea lui.
5. Sculatu-m-am să deşchizu iubitului mieu; mânile meale au strecurat smirnă şi deagetele meale, pline de zmirnă aleasă.
6. Rătezul uşii meale am deşchis iubitului mieu, iară el să abătuse şi trecuse. Sufletul mieu s-au topit cât au grăit. Căutatu-l-am şi nu l-am aflat, chematu-l-am şi nu mi-au răspuns.
7. Aflatu-m-au străjile care păzea cetatea, lovitu-m-au şi m-au rănit, luatu-mi-au plaşca păzitorii zidurilor.
8. Juru-vă pre voi, featele Ierusalimului, de veţi afla iubitul mieu, să-i vestiţi că mă lâncezesc de dragoste.
9. Cum iaste iubitul tău din cel iubit, o, cea mai frumoasă între muieri? Cum iaste iubitul tău din cel iubit, că aşa ne-ai jurat? |
216v 10. Iubitul mieu e alb şi rumen, ales din mii,
11. Capul lui, aur de cel mai bun; coamele lui, ca cetina de finici, neagre ca corbul.
12. Ochii lui, ca a porumbiţei preste păraiele apelor care sânt cu lapte spălate şi petrec lângă curgerile ceale pline.
13. Obrazul lui, ca curticealele mireazmelor cusute de făcătorii de mir; buzele lui, crini ce strecură zmirna cea dintâi.
14. Mânile lui, strune de aur pline de hiachinth; pântecele lui, de elefant împodobit cu zamfir;
15. Fluierele picioarelor lui, stâlp de marmore ce e întemeiat pre temeiuri de aur, faţa lui ca a Livanului, ales ca chedrii.
16. Gâtlejul lui, dulce, şi tot de-a să pofti. Aşa iaste iubitul mieu şi acela e priiatinul mieu, featele Ierusalimului!
17. Încătro s-au dus iubitul tău, o, cea mai frumoasă între muieri, unde s-au abătut iubitul tău? Şi-l vom căuta cu tine.

Cap 6

1. Iubitul mieu s-au pogorât în grădina sa, la năstrapa mirezmelor, să să pască în grădini şi să culeagă crini.
2. Eu, iubitului mieu, şi iubitul mieu, mie, cel ce să paşte între crini.
3. Frumoasă eşti, priiatina mea, dulce şi împodobită ca Ierusalimul, înfricoşind ca şireagul taberii cel rânduit.
4. Întoarce ochii tăi de cătră mine, că aceia m-au făcut a zbura. Perii capului tău, ca turma ca| |prelor ce s-au arătat din Galaad; 217r
5. Dinţii tăi, ca turma oilor ce s-au suit din scăldătoare, toate cu miei geameni, şi stearpă nu este într-însele;
6. Ca coajea de mărul irodiului, aşa obrazul tău, afară de tăiniuitele tale.
7. Şasezeaci sânt împărătease şi optzeaci ţâitoare, şi a fecioarelor nu iaste număr.
8. Una iaste porumbiţa mea, cea desăvârşit a mea, una iaste a maicii sale, aleasa ceii ce o au născut; văzutu-o-au fecioarele şi preafericită o au vestit împărăteasele şi ţiitoarele şi o au lăudat.
9. Cine e aceasta ce iese ca zorile, sculându-să frumoasă ca luna, aleasă ca soarele, înfricoşind ca şireagul taberii cea rânduită?
10. Pogorâtu-m-am în grădina nucilor să văzu mearele văilor şi să mă uitu de-au înflurit via şi de-au încolţit mearele irodiului.
11. N-am ştiut; sufletul mieu m-au turburat pentru căruţele lui Aminadav.
12. Întoarce-te, întoarce-te, Sulamiteanco, întoarce-te, întoarce-te să privim la tine!

Cap 7

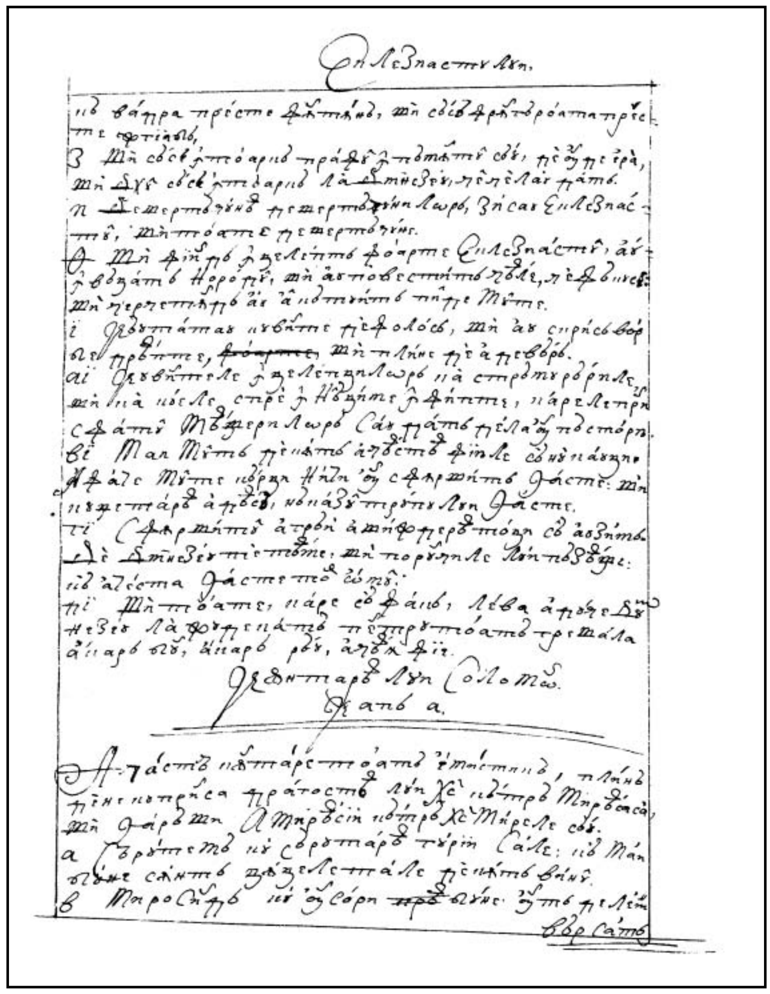
1. Ce vei vedea în Sulamiteanca, fără horile taberilor? Câtu-s de frumoşi paşii tăi cu încălţămintele, fecioara căpeteniii! Închieturile coapselor tale, ca mărgealele făcute de mână de meaşteri!

2. Buricul tău, clondir în strune, neavând lipsă de păhar; pântecele tău, ca stogul de grâu șențuit cu crini; |
3. Doao ugerile tale, ca doi iezi geameni de căprioară; 217v
4. Grumazul tău, ca turnul de elefant; ochii tăi, ca iazerele în Hesevon, care sânt în poarta featei mulțimei; nasul tău, ca turnul Livanului, care privească spre Damasc;
5. Capul tău, ca Carmilul, și cosițele capului tău, ca mohorâtul împăratului legat întru ceterne.
6. Cât ești de frumoasă și împodobită, cea mai dragă întru desfătări!
7. Statul tău s-au asămănat finicului și țâțele tale, strugurilor.
8. Zis-am: „Sui-mă-voiu în finic și voiu lua rodurile lui", și vor fi țâțele tale ca strugurii de vie și mirosul gurii tale, ca al mearelor,
9. Gâtlejul tău, ca vinul cel bun, vreadnic iubitului mieu a l bea și cu buzele și cu dinții lui a-l rumega.
10. Eu, iubitului mieu, și la mine întoarcerea lui.
11. Vino, iubitul mieu, să ieșim la câmp și să petreacem în sate.
12. Dimineața să ne sculăm la vii, să vedem de au înflurit via, de au legat florile, de au înflurit irodiile; acolo ț-oiu da țâțele meale.
13. Mandragorile au dat miros; în porțile noastre toate poamele; și ceale noao, și ceale vechi, iubitul mieu, am ținut ție!

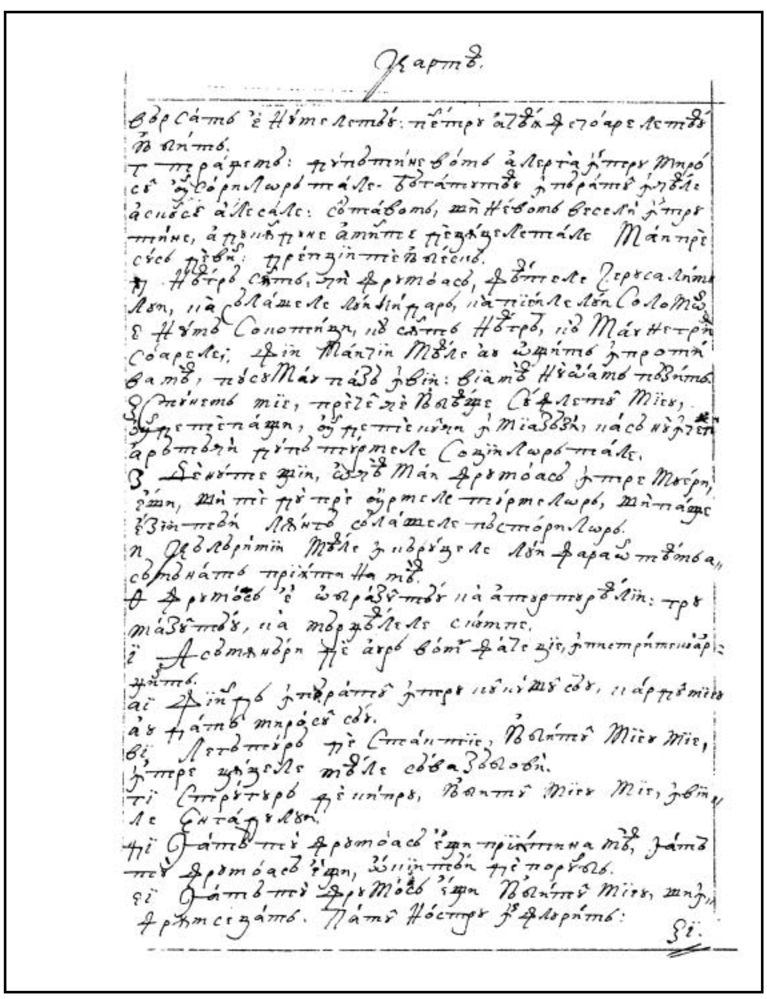
Cap 8

1 . Cine te va da mie, fratele mieu, cel ce sugi țâțele maicii meale, să te aflu afară și să te sărut și încă nime să nu mă defaime! ||
2 . Apuca-te-voiu și te voiu duce în casa maicii meale; acolo mă vei învăța și-ți voiu da păharul din vinul cel dires și must de rodiile meale. 218r
3. Stânga lui supt capul mieu și dreapta lui mă va îmbrățișa.
4. Juru-vă pre voi, featele Ieruslimului, să nu deșteptați, nici să trezviți iubita mea,până când ea va vrea!
5. Carea iaste aceasta carea să suie din pustie, răvărsând cu dezmerdări, răzimată spre iubitul său? Supt copaciul mărului te-am deșteptat, acolo s-au vătămat maica ta, acolo silită au fost ceaea ce te-au născut.
6. Pune-mă ca o peceate spre inima ta, ca un sămn spre brațul tău! Că tare e ca moartea iubirea, vârtoasă ca iadul, râvna; fălinarele ei, fălinariu de foc și de flacără.
7. Ape multe n-au putut stânge dragostea, nici râurile o au năvălit. De va da omul toate averile casii sale pentru dragoste, ca o nimica le va defăima.
8. Sora noastră, mică și țâțe nu are. Ce vom face surorii noastre în zioa când trebuie a-i grăi?
9. De e zid, să zidim preste dânsul bășți de argint; de e ușe, să o îmbrăcăm cu table de chedru.
10. Eu, zid, și țâțele meale, ca turnul din care am fost înaintea lui, ca cel ce află pacea.
11. Viia s-au făcut celui păciuit într-însa, care are noroade. Datu-o-au păzitorilor; omul | aduce o mie de arginți. 218v
12. Viia mea înaintea mea iaste; o mie ai tăi păciuitori, și doao sute celor ce păzeasc rodurile ei.
13. Ceaea ce lăcuiești în grădini, priiatinii ascultă, fă-mă a auzi glasul tău!
14. Fugi, iubitul mieu, și te asamână căpriorii și puiului cerbilor, preste munții mirosurilor!

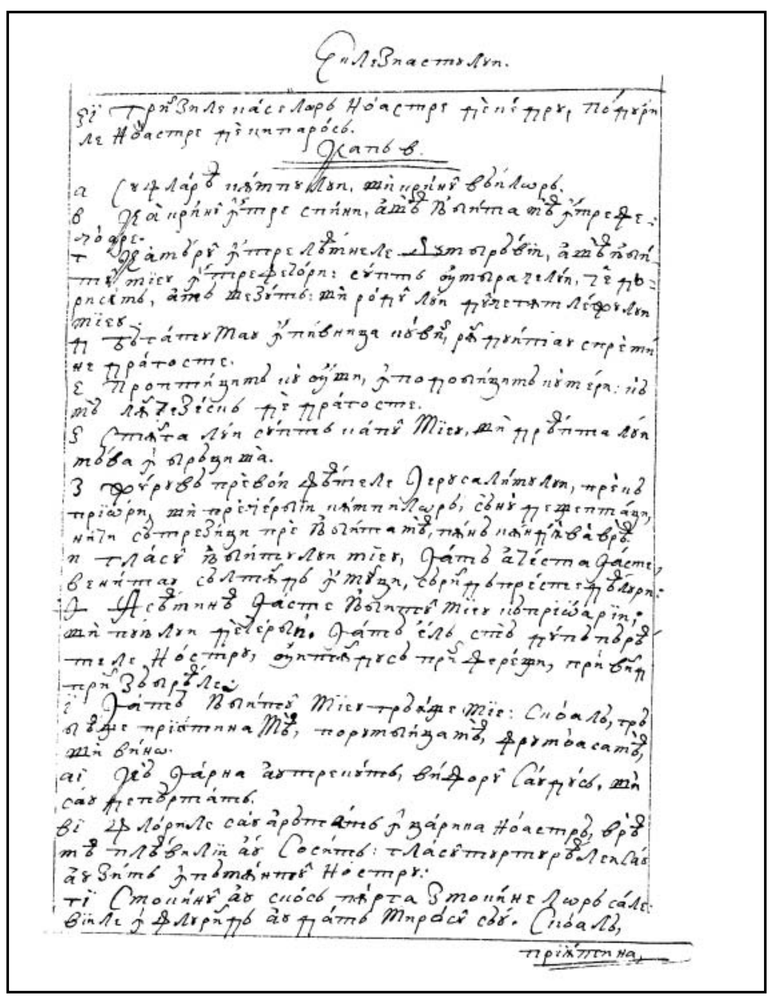
Î

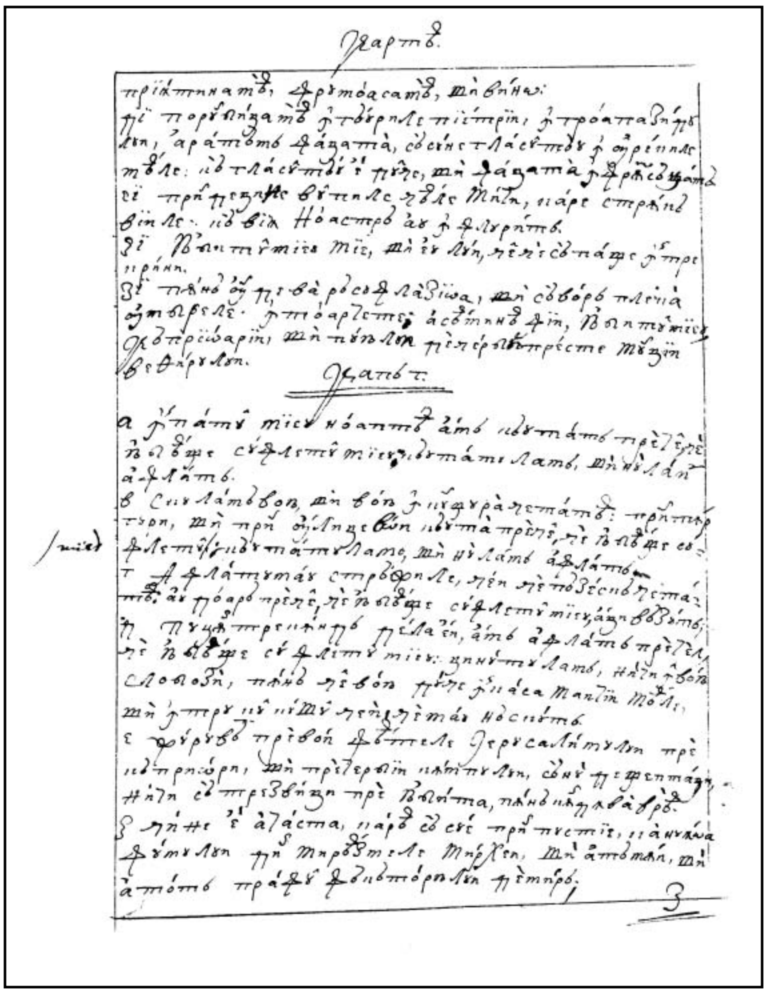
213r

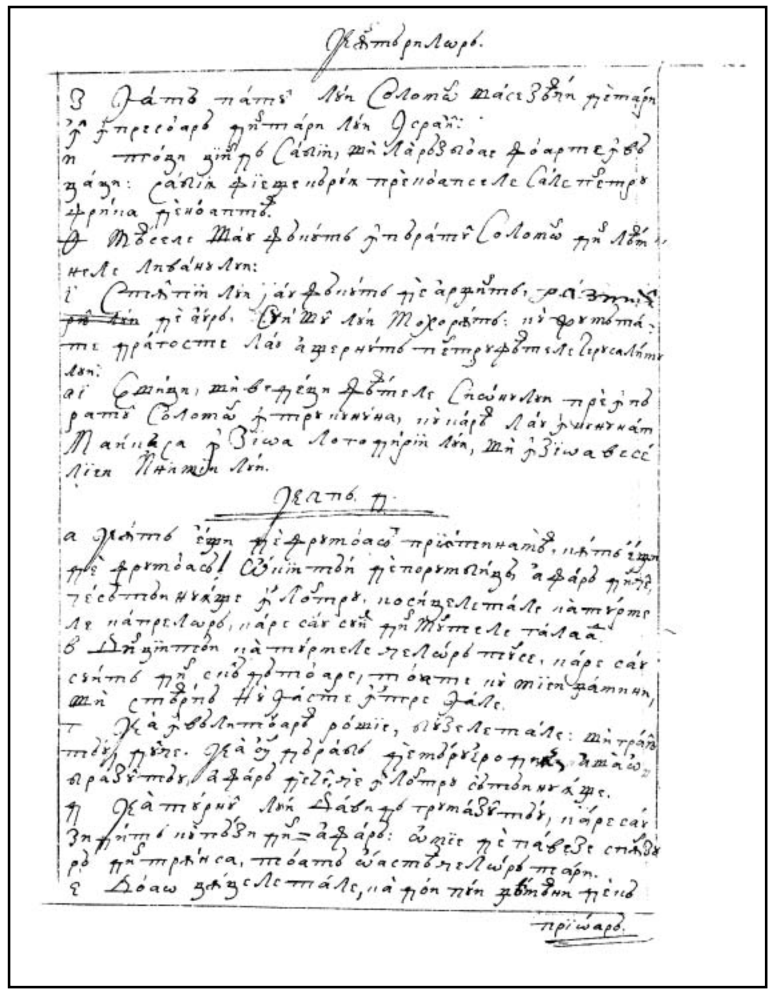
213v

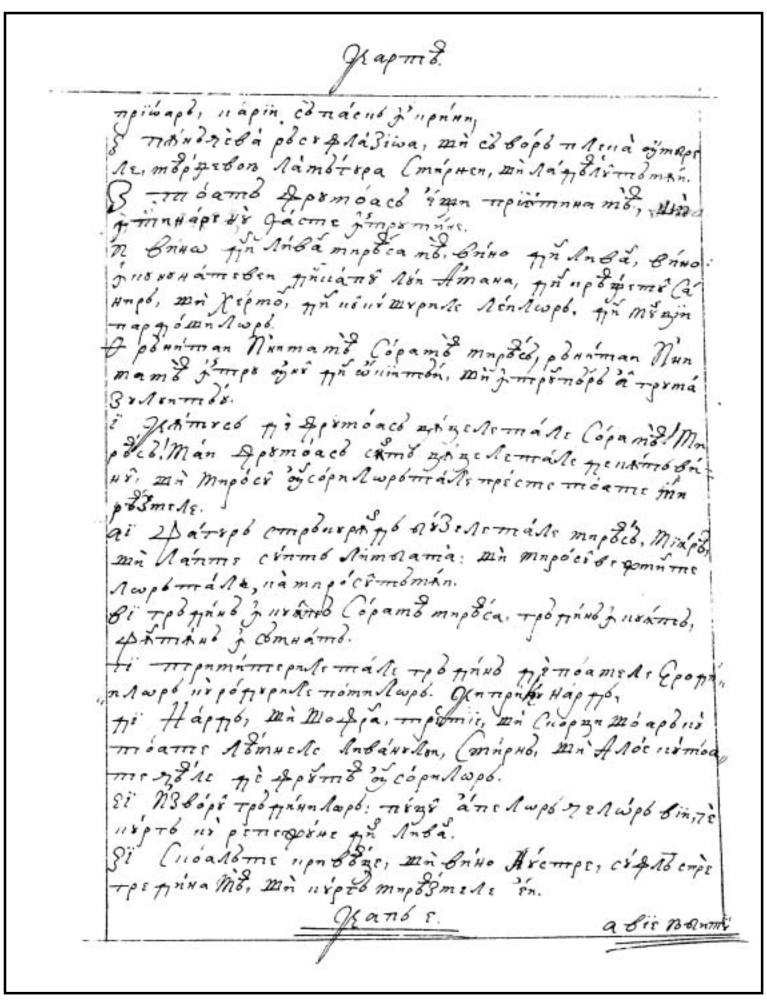
214r

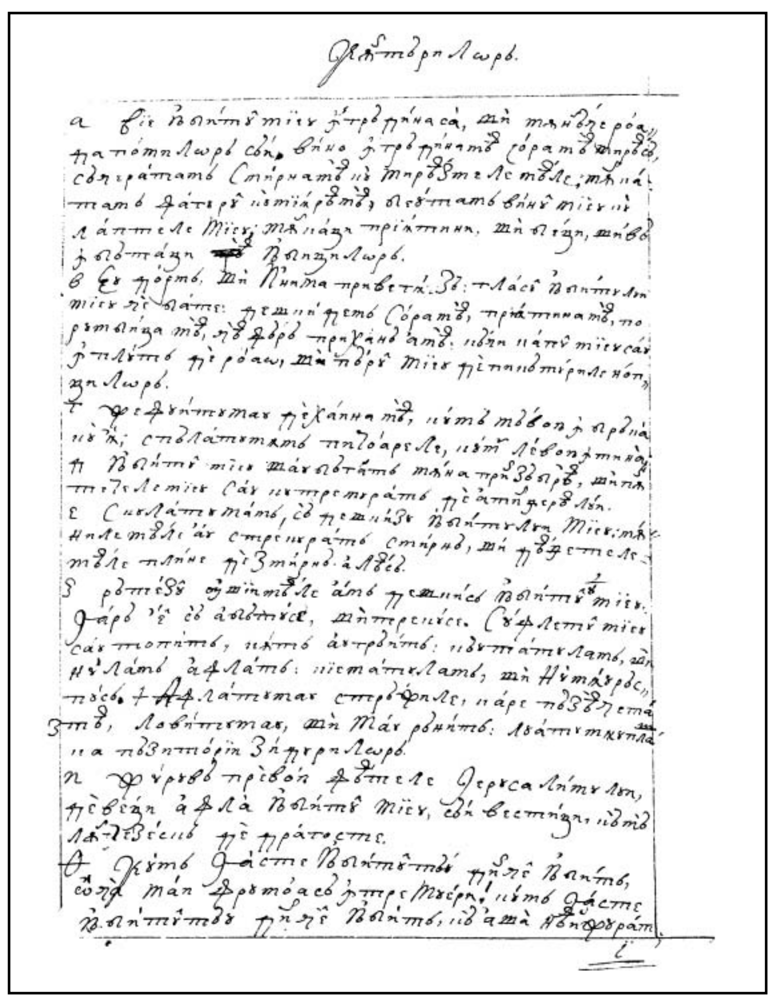
214v

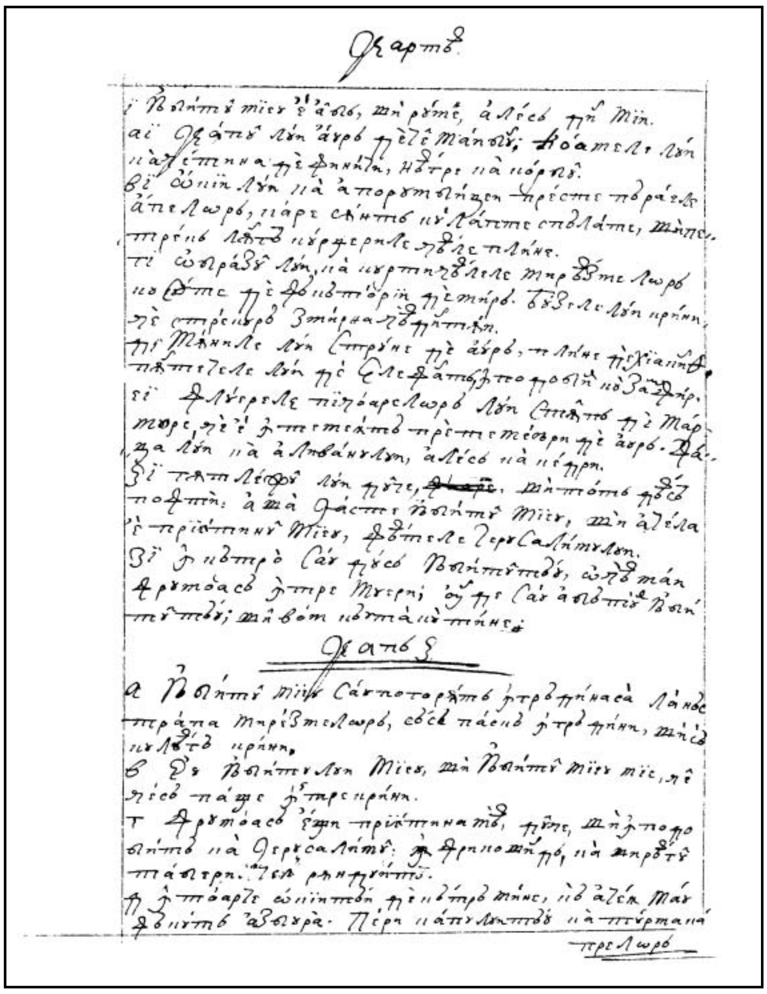
215r

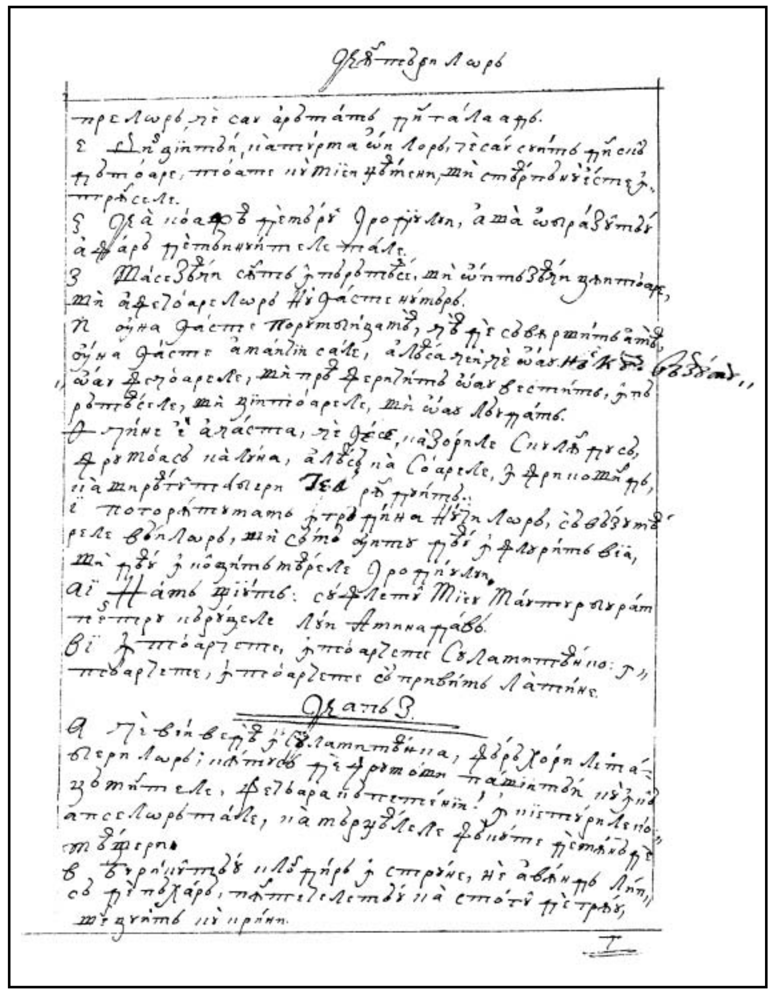
215v

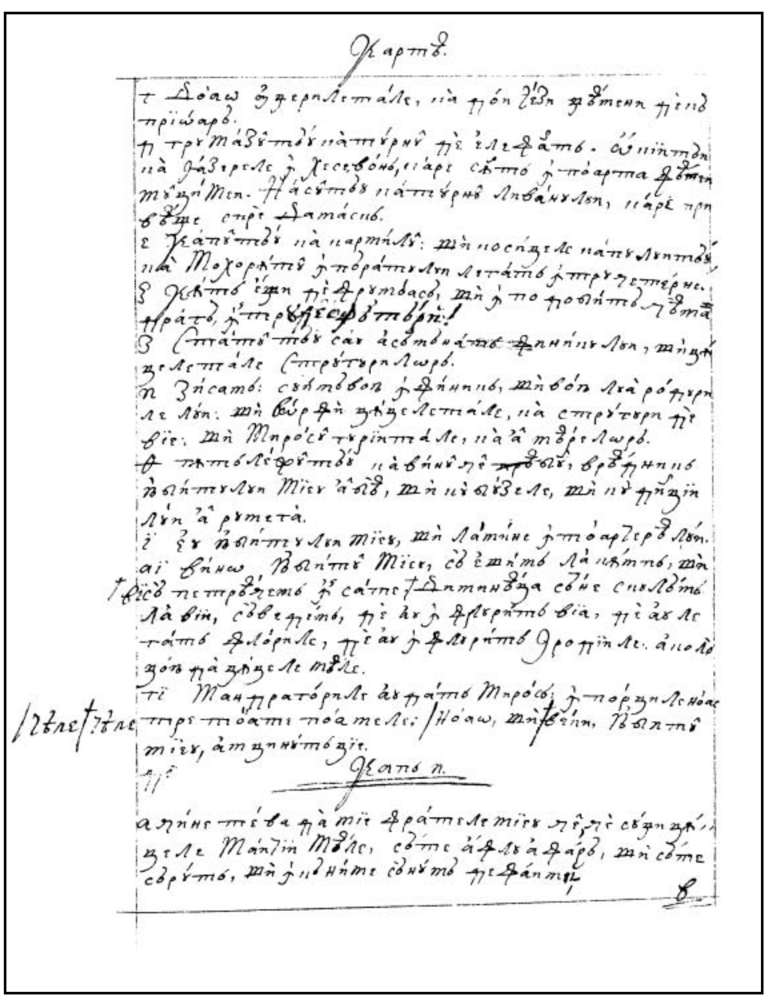
216r

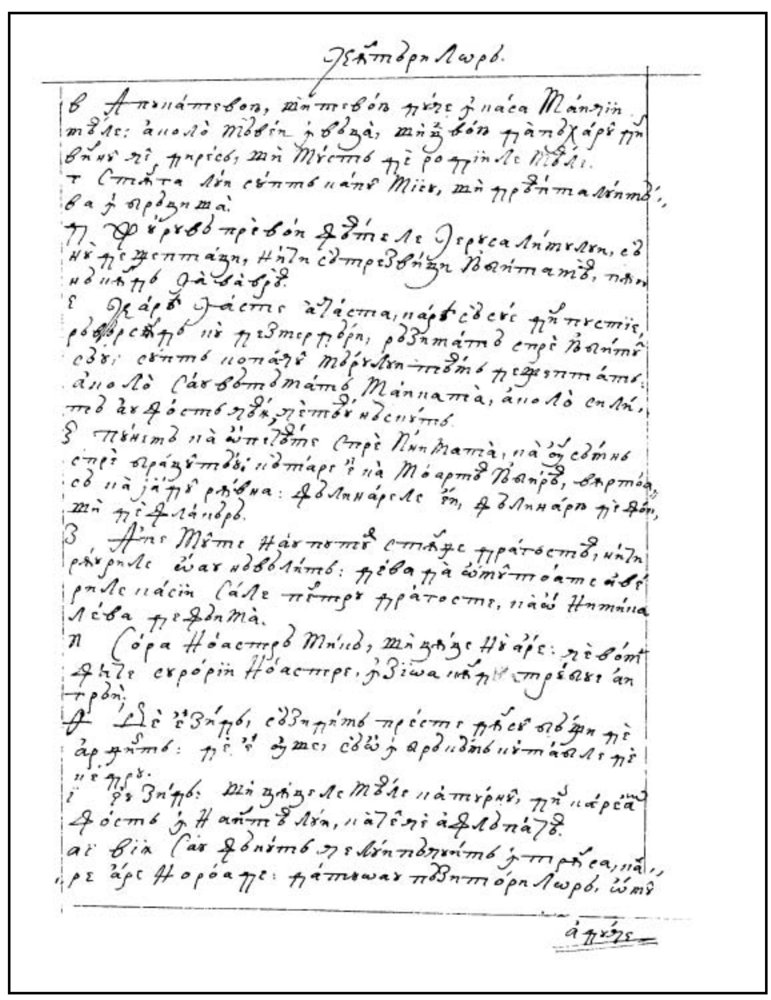
216v

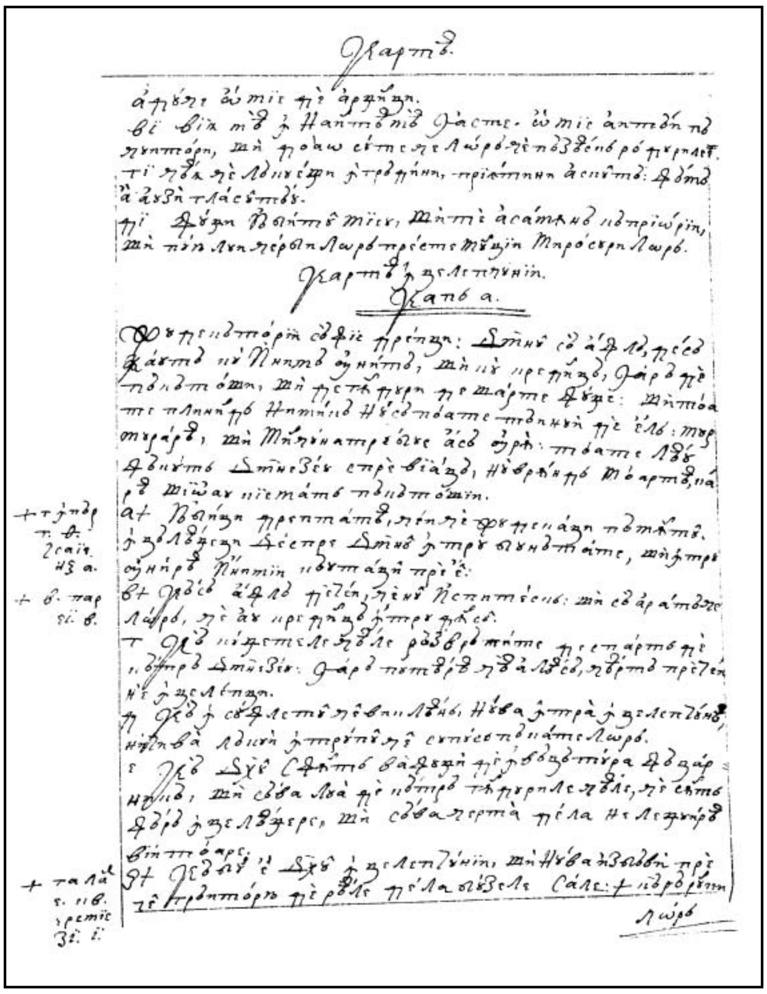
217r

217v

218r

218r

CARTEA ÎNȚELEPCIUNII

Cap 1

Judecătorii să fie drepţi. Domnul să află de să caută cu inimă unită şi cu credinţă, iară de păcătoşi şi de gânduri deşarte fuge. Şi toate plinind nimică nu să poate tăinui de El. Murmurarea şi minciuna trebuie a să urî. Toate le-au făcut Dumnezeu spre viaţă, nu vrând moartea, carea şi-o au chemat păcătoşii.

1. *Iubiți dreptatea, cei ce judecați pământul. Înțăleageți despre Domnul întru bunătate și întru unirea inimii căutați-L pre El. — *3 Împăr. 3,9. Isaie 56, 1.

2 . *Că să află de cei ce nu-L ispitesc și să arată celor ce au credință întru Dânsul. — *2 Par. 15, 2.

3. Că cugetele ceale răzvrătite despart de cătră Dumnezeu, iară putearea cea aleasă ceartă pre cei neînțelepți.

4. Că în sufletul cel viclean nu va întra înțelepciunea, nici va lăcui în trupul cel supus păcatelor.

5. Că Duhul Sfânt va fugi de învățătura fățarnică și să va lua de cătră gândurile ceale ce sânt fără înțeleagere, și să va certa nelegiuirea viitoare.

6. *Că bun e duhul înțelepciunii, și nu va izbăvi pre cel grăitoriu de reale de la buzele 219r sale. **Că rărunchi||lor lui martor iaste Dumnezeu și a inimii lui ispititoriu adevărat și auzătoriu limbii lui. — *Galat. 5, 22. **Ieremie 17, 10.

7. *Că Duhul Domnului au umplut lumea și ceaea ce țâne toate are cunoștința glasului. — *Isaie 6, 3.

8. Pentru aceasta, cel ce grăiaște ceale nedreapte nu să poate tăinui, nici îl va treace judecata cea dojenitoare.

9. Că în cugetele necredinciosului întrebare va fi, iară auzirea cuvintelor lui la Dumnezeu va veni la certarea nedreptăților lui.

10. Că ureachea râvnii aude toate, și gâlceava murmurărilor nu să va ascunde.

11. Păziți-vă, dară, de murmurare carea nimică foloseaște, și despre defăimare opriți-vă limba, căci cuvântul întunecos în deșert nu va treace, iară gura ce minte ucide sufletul.

12. Să nu râvniți moartea întru greșala vieții voastre, nici să căștigați pornire întru lucrurile mânilor voastre.

13. *Că Dumnezeu moartea n-au făcut, nici să veseleaște întru pierderea celor vii. — *Ezechiel 18, 32 și 33, 18.

14. Că au zidit toate ca să fie și a să vindeca au făcut toate neamurile lumi; și nu iaste într-însele leacul peririi, nici împărățiia iadului pre pământ.

15. Că dreptatea de pururea iaste și-i nemuritoare.

16. Iară necredincioșii cu mânile și cu cuvintele o au chemat și, socotind-o a fi priiatină, 219v au curs, și făgăduință au pus la ea, că | vreadnici sânt să fie despre partea ei.

Cap 2

Tot sfârşitul necredincioşilor, ce n-au nădeajde de viaţa viitoare, iaste a să desfăta în dezmierdările vieţii aceştiia şi, pentru aceaea, pre cel drept, care priveaşte la alt sfârşit, nu-l pot suferi, ci până la moarte îl gonesc. Precum şi cu pizma diavolului, omul de la Dumnezeu zidit nemuritoriu s-au făcut muritoriu.

1 . Că au zis cei ce cugeta la sine un drept: „*Puțână și cu urâre e vreamea vieții noastre, și nu iaste răpaos în sfârșitul omului și nu iaste cineva cunoscut a fi întors din iad. — *Iov 7, 1 și 14, 1.

2. Că din nimică ne-am născut, și după aceasta vom fi ca când n-am fi fost, că fum de suflarea este în nările noastre și cuvântul scânteae a clăti inima noastră.

3. Carea stângându-să, dusă cenușe va fi trupul nostru și duhul să va vărsa ca văzduhul moale și va treace viața noastră ca urma norului și ca negura să va răsipi, carea e gonită de razele soarelui și de căldura lui îngreoiată.

4. Și numele nostru va lua uitare prin vreami și nime nu va avea pomenirea lucrurilor noastre.

5. *Că treacere de umbră e viața noastră și nu iaste întoarcere sfârșitului nostru, că s-au pecetluit și nime nu să va întoarce. — *1 Paral. 29, 15.

6. *Veniți, dară, și să ne desfătăm cu bunătățile care sânt și să ne slujim cu făptura, ca întru tinereațe degrabă. — *Isaie 22, 13 și 56, 12.

220r 7. Cu vin scump și cu ungeri să ne umplem || și să nu ne treacă floarea vremii. — 1 Corith. 15, 32.

8. Să ne încununăm cu trandafiri mai înainte de-a să veştezi. Nici un câmp să fie, prin carele să nu treacă dezmierdarea noastră.

9. Nime dintre noi să nu fie neînsoţit neînfrânării noastre. Pretutindini să lăsăm seamne de veselie, că aceasta iaste partea noastră şi aceasta e soartea.

10. Să apăsăm pre săracul cel drept şi să nu îngăduim văduvei, nici să cinstim cărunteaţele bătrânului ceale de multă vreame.

11. Iară vârtutea noastră fie leage de dreptate, că ce e slab de nice un folos a fi să află.

12. Să încungiurăm, dară, pre cel drept, că nu ni-i nici de un folos şi împrotivitoriu e lucrurilor noastre şi ne impută păcatele legii şi ne defăimează păcatele învăţăturii noastre.

*Math 27, 42.
13. *Să făgăduiaşte a avea cunoştinţa lui Dumnezeu şi fiiul lui Dumnezeu să numeaşte.

*Ioan 7, 7.
14. *Şi ne-au fost spre vădirea cugetelor noastre.

15. Greu e noao şi la vedeare, că nu iaste aseaminea altora viiaţa lui şi neschimbate sânt căile lui.

16. Ca nişte bărfitori a fi ne-am socotit înaintea lui şi să depertează de căile noastre, ca de nişte necurăţii, şi fericeaşte ceale mai de pre urmă ale drepţilor şi să măreaşte tată a avea pre Dumnezeu.

17. Să vedem, dară, de sânt cuvintele lui adevărate şi să ispitim ceale ce vor să i să | întâmple şi vom şti care vor fi ceale mai de pre urmă ale lui. 220v

*Psal. 21, 9.
18. *Că de e adevărat fiiul lui Dumnezeu, îl va priimi şi-l va slobozi din mânile protivnicilor.

19. Cu ocară şi cu muncă să-l întrebăm, ca să cunoaştem smereniia lui şi să ispitim răbdarea lui.

*Irimie 11, 19.
20. Spre *moarte de ocară să-l osândim, că-i va fi luare de samă, din cuvintele lui".

21. Aceastea au gândit şi au rătăcit, că i-au orbit răotatea lor.

22. Şi n-au cunoscut tainele lui Dumnezeu, nici au nădăjduit plata direptăţii, nici au judecat cinstea sufletelor celor sfinte.

*Face. 1, 27 și 2, 7 și 5, 1.
23. *Că Dumnezeu au zidit pre om nemuritoriu şi după chipul şi asămănarea Sa l-au făcut.

*Ecli. 17, 1. Face. 3, 1.
24. *Iară prin pizma diavolului moartea au întrat în lume

25. Şi urmează lui cei ce sânt din partea lui.

Cap 3

Despre fericirea drepţilor, carii într-această viiaţă de la necredincioşi urgisiţi fiind, de la Dumnezeu prin ispite s-au ales. Şi pentru nefericirea necredincioşilor. Despre fapta curăţiii şi a faptelor bune. Şi despre nefericirea fiilor preacurvari.

2 Leage 33, 3.
1. Iară sufletele drepţilor sânt în mâna lui Dumnezeu şi nu să va atinge de dânşii munca morţii.

Jos. 5, 4.
2. Părutu-s-au ochilor celor necredincioşi a muri şi s-au socotit a fi pedeapsă ieşirea lor. ||

3. Şi cum că calea cea de la noi e perire, iară ei sânt în pace. 221r

4. Şi, de au şi luat munci înaintea oamenilor, nădejdea lor plină e de nemurire.

5. Întru puţine pedepsiţi fiind, întru multe bine să vor rândui, că Dumnezeu i-au ispitit şi i-au aflat Luişi vreadnici.

6. Ca aurul în cuptoriu i-au lămurit şi ca o jârtvă de laudă i-au priimit, şi în vreame va fi luarea lor de samă.

*Math. 13, 43.
7. *Străluci-vor drepţii şi ca scânteile prin trestie vor alerga.

*1 Corith. 6, 2.
8. *Judeca-vor neamuri şi vor stăpâni noroade şi va împărăţi Domnul lor în veac.

9. Cei ce nădăjduiesc întru Dânsul vor înţeleage adevărul, şi cei credincioşi întru dragoste să vor odihni Lui, că dar şi pace iaste aleşilor Lui.

10. Iară necredincioşii, după ceale ce au gândit, certare vor avea, cei ce au părăsit pre cel drept şi de la Domnul s-au depărtat.

11. Că înţelepciunea şi învăţătura cine le leapădă nefericit iaste, şi deşartă e nădejdea lor, şi osteneala fără roadă, şi nefolositoare lucrurile lor.

12. Muierile lor sânt fără minte şi netreabnici fiii lor.

13. Blăstămată e făptura lor, că fericită e cea stearpă şi neîntinată, ceaea ce n-au cunoscut patul întru greşală, avea-va rod întru luarea de samă a sufletelor celor | sfinte. 221v

*Isaie 56, 3.
14. Şi famenul, *cel ce n-au lucrat cu mânile sale nedreptate, nici au gândit împrotiva lui Dumnezeu ceale netreabnice, că i să va da lui darul credinţii cel ales şi soartea cea priimită în bisearica lui Dumnezeu.

15. Că a faptelor bune slăvit iaste rodul, și ceaea ce nu cade rădăcina înțelepciunii.
16. Iară fiii preacurvarilor întru nemistuire vor fi și de la patul cel nedrept sămânța să va răsipi.
17. Și de vor fi în lungă viață, întru nimica să vor socoti și fără cinste vor fi bătrâneațele lor ceale mai de pre urmă.
18. Și de vor muri mai degrabă, nu vor avea nădeajde, nici în zioa cunoștinții grăire,
19. Că a neamului nedrept cumplite sânt sfârșiturile.

Cap 4

Neamul curat întru multe să deschilineaşte de către cel preacurvariu. Despre răpausul dreptului, celui de moarte cuprins. Care bătrâneaţe sânt cinstite? Şi cum că drepţii de multe ori îi ia Dumnezeu din lume, ca să nu să înşale de la cei necredincioşi, şi cât e departe amândurora sfârşitul.

1. O, cât e de frumos neamul curat cu strălucire, că nemuritoare e pomenirea lui, că și la Dumnezeu cunoscut iaste și la oameni. ||
222r 2. Când e de față, îl urmează, și doresc când să departă, și în veac cununat biruiaște, cinstea luptelor celor neîntinate dobândind.
3. Iară cea de multe neamuri a necredincioșilor mulțime netreabnică va fi, și ceale neadevărate dânțuiri nu vor da rădăcini adânce, nici stătătoriu temeiu vor așeza.
4. *Și de vor și răsări în ramuri în vreame slabă fiind puse, de vânt să vor scutura și de mulțimea vânturilor să vor dezrădăcina. *Irimie 17, 6. Math. 7, 27.
5. Că să vor frânge ramurile nesăvârșiți, și rodurile lor netreabnice și acre la mâncare și spre nimica de treabă.
6. Că fiii din somnurile ceale nedreapte carii să nasc, martori sânt netreabnicii înprotiva părinților, întru întrebarea sa.
7. Iară cel drept, de va fi cuprins de moarte, întru răpaos va fi.
8. Că bătrâneațele sânt cinstite, nu ceale de mulți ani, nici ceale ce să socotesc cu numărul anilor, iară cărunteațele sânt simțirile omului.
9. Și vârsta bătrineațelor e viață fără prihană.
10. *Plăcând lui Dumnezeu s-au făcut iubit, și, viețuind între păcătoși, s-au luat. *Ovreai 11, 5.
11. Răpitu-s-au, ca să nu schimbe răotatea înțelepciunea lui sau vicleșugul să nu-i înșale sufletul lui.
12. Că deochiiarea bârfirii întunecă ceale bune, și nestarea înțelepciunii întoarce sâmțirea cea nevinovată.
13. Sfârșindu-se întru scurt, au plinit vremi multe.
222v 14. Că plăcut lui Dumnezeu era sufletul lui. | Pentru aceasta au grăbit a-l scoate din mijlocul nedreptăților. Iară noroadele, văzând și nu înțelegând, nici puind în inimile sale unele ca aceastea,
15. Că darul lui Dumnezeu și mila e preste sfinții Lui și luare de samă preste aleșii Lui.
16. Că osindeaște dreptul mort pre cei vii necredincioși, și tinereațele mai degrabă sfârșite, pre viața nedreptului cea lungă,
17. Că vor vedea sfârșitul înțeleptului și nu vor înțeleage ce au gândit despre el Dumnezeu și pentru ce l-au întărit Domnul.
18. Vedea-l-vor și-l vor urgisi, iară pre ei Domnul îi va batjocori.
19. Și vor fi după aceastea căzând fără cinste și întru ocară între cei morți în veac. Că-i va rumpe umflați fără glas și-i va mișca din temeiuri, și până mai pre urmă să vor urgisi și vor fi jemând, și pomenirea lor va peri.
20. Veni-vor întru gândurile păcatelor sale, temându-să, și-i vor treace dinprotivă nedreptățile lor.

Cap 5

Necredincioşii, la judecată, mirându-să de slava drepţilor, pre carii aici i-au fost urgisit, îş plâng mişelătatea, şi cum că toată fericirea lor au fost vremealnică, iară a celor drepţi veacinică va fi. Iară Dumnezeu, şi prin făpturi şi prin Sâneş, să întrarmează a pedepsi pre necredincioşi. ||

223r 1. Atunci, vor sta drepții în mare stare asupra celor ce i-au asuprit și carii au luat ostenealele lor.
2. Văzând, să vor turbura cu teamere groaznică și să vor mira de cea de năpraznă nenădăjduita mângăiare.

3. Zicând întru sine, făcând pocăință, și pentru strâmtoarea duhului gemând: „Aceştia sânt pre carii i-am avut odânăoară în batjocură și întru asămănarea ocărâi.

*Sus 3, 2.

4. *Noi neprecepuții viața lor o socoteam a fi nebunie și sfârșitul lor fără cinste.

5. Iată cum s-au socotit între fiii lui Dumnezeu, și între cei sfinți soartea lor iaste.

6. Rătăcit-am, dară, de la calea adevărului, și lumina dreptății nu ne-au strălucit, și soarele înțeleagerii nu ne-au răsărit.

7. Obosiți am fost în calea nedreptății și a peririi și am umblat căi greale, iară calea Domnului n-am știut.

8. Ce mi-au folosit trufiia? Sau fala bogățiilor ce mi-au adus?

9. Trecut-au toate acealea ca umbra și ca solul ce aleargă.

10. Și ca corabia, carea treace prin valurile apii, a căria, deacă treace, nu să află urma, nici cărarea fundului ei întru valuri.

11. Sau ca paserea ce zboară prin văzduh, a căriia nici un sămn de cale nu să află, ci numai sunetul arepilor bătând vânt ușor și tăind prin sila călii văzduhul. Clătind arepile au zburat, | și, după aceasta, nici un sămn nu să află de calea ei. 223v

12. Sau ca săjata slobozită la locul însămnat, împărțitul văzduh îndată întru sine să încheaie, ca să nu să știe treacerea ei.

13. Așa și noi născuți îndată am încetat a fi și nici un sămn a puterii am putut arăta, iară întru răotatea noastră ne-am săvârșit".

14. Unele ca aceastea au zis în iad cei ce au păcătuit.

*Psal. 1, 4. Pil. 10, 28. și 11, 7.

15. *Că nădeajdea necredinciosului e ca flocul, ce să rădică de vânt și ca spuma cea supțire, carea de vifor să răsipeaște și ca fumul care de vânt să varsă și ca pomenirea oaspețului de o zi, ce treace.

16. Iară drepții în veac vor fi vii, și la Domnul e plata lor și gândirea lor la Cel Preaînalt.

17. Pentru aceaea vor lua împărăția podoabei și steama frumseații din mâna Domnului, că cu dreapta Sa îi va acoperi și cu brațul Său cel sfânt îi va apăra.

*Psal. 17, 40. Efes. 6, 13.

18. *Lua-va arme râvna Lui și va întrarma făptura spre izbânda nepriiatinilor.

19. Îmbrăca-va în loc de platoșe dreptate și va lua în loc de coif judecată adevărată.

20. Lua-va pavăza cea nebiruită, dreptatea.

21. Și va ascuți mânia cea rea spre lance și va oști cu el lumea împrotiva celor neprecepuți.

22. Mearge-vor drept trimiterile fulgerilor și, ca dintr-un arc bine încordat al norilor, să vor răsipi și la un loc vor sări.

23. Și din mâniia cea pietroasă, pline să vor trimite grindini, aprinde-să-va asupra lor apa || mării și râurile vor alerga vârtos. 224r

24. Împrotiva lor va sta duhul puterii și ca viforul de vânt îi va împărți; și la pustietate va duce tot pământul nelegiuirea lor și răotatea va răsturna scaunele putearnicilor.

Cap 6

Pre împărați și judecători au urmat înțelepciunea și dreptatea îi îndeamnă, arătând ce perire grea va fi ispravnicilor nedrepți și cât e de aproape înțelepciunea celor ce o caută. Și cum că căștigarea ei e de folos, de carea nu-i vreadnic pizmătarețul.

Ecli. 9, 18.

1. Mai bună e înțelepciunea decât vârtutea și omul înțelept decât cel tare.

2. Auziți, dară, împărați, și înțeleageți, învățați-vă, judecătorii marginilor pământului.

3. Dați urechile, voi cei ce țineți mulțimile și vă place întru mulțimile neamurilor.

Râm. 13, 1.

4. Că s-au dat de la Domnul puteare voao și tărie de la Cel Preaînalt, Care va întreba lucrurile voastre și gândurile le va cerceta.

5. Că, fiind ispravnic împărățiii Lui, nu ați giudecat drept, nici ați păzit leagea dreptății, nici ați umblat după voia lui Dumnezeu.

*2 Leage 10, 17. 2 Par. 19, 7. Ecli. 35, 15. Fap. 10, 34. Râm. 2, 11. Gal. 2, 6. Efes. 6, 9. Colu. 3, 25. 1 Petru 1, 17.

6. Groaznic și de năprasnă să va arăta voao, că judecată prea foarte va fi celor mai mari.

7. Că celui mic puțin să îngăduiaște mila, iară cei putear| nici putearniceaște chinuri vor pătimi. 224v

8. *Că nu va ascunde fața cuiva Dumnezeu, nici Să va stidi de mărimea cuiva, că pre cel mic și pre cel mare El l-au făcut și aseaminea e grijea Lui de toți.

9. Iară celor mai tari, mai tare li să apropie chinuirea.

10. Deci către voi, împărați, sânt cuvintele meale aceastea, ca să învățați înțelepciunea și să nu cădeți.

11. Că cei ce vor păzi drept ceale dreapte să vor îndrepta și cei ce vor învăța aceastea vor afla ce să răspunză.

12. Poftiți, dară, cuvintele meale și le iubiți, și veți avea învățătura.
13. Limpede iaste și carea niciodată nu să veștezeaște înțelepciunea și lesne să veade la cei ce o iubesc, și să află de cei ce o caută.
14. Mai nainte să află la cei ce o doresc, ca lor întâi să să areate.
15. Cel ce va mâneca la ea nu să va osteni, că o va afla șezând în ușa sa.
16. A gândi, dară, de ea înțeleagere sfârșită iaste, și cine va priveghea pentru ea degrabă fără grije va fi.
17. Că pre cei vreadnici de dânsa îi încungiură căutându-i și încă li să arată lor veaselă și întru toată grijea îi întâmpină.
18. Că începutul ei e pofta învățăturii cea adevărată. ||
225r 19. Iară grija învățăturii iubirea iaste, și iubirea paza legilor ei iaste, iară paza legilor plinirea nevinovățiii iaste.
20. Iară nevinovăția face a fi aproape lui Dumnezeu.
21. Pofta înțelepciunii, dară, duce la veacinica împărăție.
22. Deci, de vă dezmierdați cu scaunele și cu toiagele împărătești, o, împărații noroadelor, iubiți înțelepciunea, ca să împărățiți în veac.
23. Iubiți lumina înțelepciunii toți cei ce stăpâniți noroadele.
24. Iară ce iaste înțelepciunea și precum s-au făcut, vă voiu spune. Și nu voiu ascunde de cătră voi taina lui Dumnezeu, ci cu începutul nașterii voiu cerceta și voiu pune la lumină știința ei și nu voiu treace adevărul.
25. Nici cu cel ce să lâncezeaște de pizmă voiu avea cale, că unul ca acela nu va fi părtașu înțelepciunii.
26. Iară mulțimea înțelepților sănătate iaste lumii, și împăratul înțelept așezământul norodului iaste.
27. Luați, dară, înțelepciunea prin cuvintele meale și vă va folosi.

Cap 7

Una fiind tuturor întrarea la viață și aseaminea ieșirea. Preste toate e de-a să aleage înțelepciunea, carea aduce cu sâne toate bunătățile. Având cu sâne duhul înțeleagerii de multe fealiuri, și carea aici minunat să înalță, și carea iz|voditoriul de prisosit o au fost dobândit. 225v

1. Sânt adecă și eu muritoriu, aseaminea tuturor, și din ruda păminteanului aceluia, ce s-au făcut întâiu, și în pântecele maicii mi-am zămislit trup.
2. În vreame de zeace luni *m-am întegat în sânge, ce din sămânță omenească și din dulceața somnului vine. *Iov 10, 10.
3. Și, eu, născându-mă, am luat văzduhul cel de obște și întru aseaminea făcut pământ am căzut, și glasul dintâiu aseaminea tuturor am dat plângând.
4. În scutece doicit am fost și cu griji mari.
5. Că nime dintre împărați au avut altă înceaperea nașterii.
6. *Una, dară, e întrarea tuturor la viață și aseaminea, ieșirea. *Iov 1, 12.
7. Pentru aceasta am dorit și mi s-au dat sâmțire, și am chemat și au venit întru mine duhul înțelepciunii. 1 Timoth. 6, 7.
8. Și o am pus înainte împăraților și a scaunelor și bogățiile nimica a fi le-am socotit întru asămănarea ei.
9. *Nici am asămănat cu ea piatra cea scumpă; că tot aurul întru asămănarea ei puțân năsip iaste, și ca tina să va socoti argintul înaintea ei. *Iov. 28, 15. Pilde 8, 11.
10. Preste mântuirea și frumseațea o am iubit și am pus a o avea în loc de lumină, că nestânsă iaste lumina ei.
11. *Și mi-au venit toate bunătățile aseaminea cu ea și nenumărată cinste prin mânile ei. *3 Împăr. 3, 13.
12. Și m-am veselit întru toate, că mergea înnaintea mea înțelepciunea aceasta și nu știiam că tutu||ror acestora maică iaste. Math. 6, 33. 226r
13. Carea fără minciună o am învățat și fără pizmă o împarțu și cinstea ei nu o ascunzu.
14. Că comoară nesăvârșită iaste oamenilor, de carea cei ce au slujit părtași s-au făcut priiatinii lui Dumnezeu pentru darurile învățăturii lăudați.
15. Iară mie mi-au dat Dumnezeu a spune din judecată și a socoti vreadnice de ceale ce mi să dau, că El iaste povățuitoriul înțelepciunii și îndreptătoriu înțelepciunilor,
16. Că în mâna Lui și noi și cuvintele noastre și toată înțelepciunea și știința lucrurilor și învățătura.

17. Că El mi-au dat acestor ce sânt adevărata știință, ca să știu rânduiala lumii și puterile stihiilor,

18. Începutul și sfârșitul și mijlocul vreamilor, mutările schimbărilor și schimbările vreamilor,

19. Curgerile anului și rânduialele stealelor, firile jivinelor și mâniile fiarălor,

20. Putearea vânturilor și gândurile oamenilor, deschilinirile odrazlelor și putearea rădăcinilor.

21. Și oricare sânt ascunse și fără veaste le-am învățat, că meșterul tuturor m-au învățat înțelepciunea.

22. Că iaste într-însa duhul înțeleagerii, sfânt, unul, de multe fealiuri, supțire, împodobit, miș|cătoriu, neîntinat, adevărat, dulce, iubitoriu de bine, ascuțit, pre care nimică nu-l oprească, de bine făcătoriu, 226v

23. De omenie, de bine îngăduitoriu, stătătoriu, adevărat, fără grije, toată având putearea, toate văzându-le, și care prinde toate duhurile, înțălegătoriu, curat, supțire.

24. Că decât toate ceale ce să mișcă, mai mișcătoare iaste înțelepciunea și ajunge pretutindini pentru a sa curăție.

25. Că abur iaste al puterii lui Dumnezeu și o curgere oareacarea întreagă a strălucirii Atotputearnicului Dumnezeu, și pentru aceaea nimic e întinat într-însa.

*Ovr. 1, 3. 26. *Că e strălucirea veacinicii lumini și oglinda mărimei lui Dumnezeu fără prihană și chipul bunătății Lui.

27. Și una fiind, toate le poate, și întru sâne rămâind, toate le înnoiaște, și prin neamuri în sufletele ceale sfinte să duce, priiatinii lui Dumnezeu și prorocii așază.

28. Că pre nimenea nu iubeaște Dumnezeu, fără pre cel ce lăcuiaște cu înțelepciunea.

29. Că iaste aceasta mai frumosă decât soarele și preste toată rânduiala stealelor; luminii asămănată mai întăi să află.

30. Că după ea urmează noaptea, iară pre înțelepciune nu o biruiaște răotatea.

Cap 8

Fiindcă înțelepciunea urmează toate ceale dorite, || foarte trebuie a să cuprinde și de la Dumnezeu a să ceare, de la care sângur să dă înfrânarea. 227r

1. Ajunge, dară, de la sfârșit până la sfârșit, vârtos și rânduiaște toate dulce.

2. Aceasta o am iubit și o am căutat din tinereațele meale și o am cercat mie mireasă a o lua și iubitoriu m-am făcut feaței ei.

3. Cinstea ei o măreaște cel ce are lăcașul lui Dumnezeu, ci și Domnul tuturor o au iubit.

4. Că învățătoare iaste de învățătura lui Dumnezeu și alegătoare de lucrurile Lui.

5. Și de să poftesc bogățiile în viață, ce e mai găzdac decât înțelepciunea carea lucrează toate?

6. Iară de lucră simțirea, cine e acestor ce sânt mai vărtos decât ea, le iaste meașter?

7. Și de iubeaște cineva dreptatea, ostenealele aceștia mari puteri are, că treazviia și înțelepciunea învață, și dreptatea, și putearea, decât carele mai de folos nimica nu iaste în viață oamenilor.

8. Și de doreaște cineva mulțimea științei, știe ceale trecute, și ceale viitoare socoteaște. Ști întoarcerea cuvintelor și dezlegările întrebărilor, seamnele și arătările legii, mai nainte de a fi, și întâmplările vreamilor și a veacilor.

9. Pus-am, dară, aceasta a mi-o aduce la uspățu, știind că cu mine va împărtăși din bunătăți | și va fi grăirea cugetelor și a trândăvirii meale. 227v

10. Avea-oi pentru aceasta strălucire cătră gloate și cinste, tinări, la cei bătrâni.

11. Și ascuțit mă voiu afla la judecată și înaintea celor putearnici minunat voiu fi, și fața căpeteniilor să va mira de mine.

12. Tăcând mă vor suferi și grăind vor privi la mine, și cei ce vorbesc mai multe decât mine mâna gurii sale își vor pune.

13. Pentru aceaea, voiu avea prin aceasta nemurire și pomenirea veacinică celor ce după mine vor fi, voiu lăsa.

14. Rândui-voiu noroadele și neamurile vor fi supuse mie.

15. Teame-se-vor de mine, auzând împărații cei groznici. Întru mulțime mă voiu vedea bun și în războiu tare.

16. Întrând în casa mea, mă voiu odihni cu dânsa, că nu are amărăciune petreacerea ei, nici urâre traiul ei, ci veselie și bucurie.

17. Aceastea cugetând întru mine și pomenindu-le în inima mea, că nemurirea iaste în neamul înțelepciunii.
18. Și întru prietiniia ei desfătare bună, și întru lucrurile mânilor ei cinste fără scădeare, și întru certarea graiurilor ei înțelepciunea, și strălucire întru împărtășirea cuvintelor ei; încungiuram, căutând, să mi-o iau.
19. Și prunc eram istețu și am dobândit sufletu bun.
20. Și, fiind mai bun, am venit la trup neîntinat. ||
228r 21. Și, știind că într-alt chip nu pociu fi înfrânat, de nu va da Dumnezeu, și aceasta era a înțelepciunii, a ști a cui e darul acesta. Apropiatu-m-am de Domnul și L-am rugat și am zis din toată inima mea:

Cap 9

Rugăciunea înţeleptului cu cunoştinţa slăbiciunii sale, a dobândi de la Dumnezeu înţelepciunea, carea tuturor fiind de lipsă, iară mai vârtos îndreptătorilor noroadelor, că neadevărată iaste înţelepciunea omenească.

1. „Dumnezeul părinților miei și Domnul milii, Care ai făcut toate cu cuvântul Tău, — 1 Împăr. 3, 9.
2. Și cu înțelepciunea Ta ai rânduit omul, să stăpânească făptura, cea făcută de Tine,
3. Să rânduiască lumea întru-ndreptare și dreptate și întru-ndreptarea inimii judecată să judece.
4. Dă-m mie pre ceaea ce stă înaintea scaunelor Tale, înțelepciunea, și să nu mă leapezi de la slugile Tale.
5. *Că sluga Ta sânt eu și fiiul slujnicii Tale, om neputincios și de puțină vreame și mai mic spre înțeleagerea judecății și a legilor. — *Psal. 100, 15, 16.
6. Că de va și fi cineva desăvârșit între fiii omenești, de va fi departe de el înțelepciunea Ta, spre nimica să va schimba.
7. *Tu mai ales împărat norodului Tău și judecătoriu fiilor Tăi și al featelor. — *1 Par. 28, 4, 5.
8. Și mi-ai zis a zidi bisearică în muntele Tău cel sfânt și în cetatea lăcașului Tău oltariu, asămânarea cortului Tău celui sfânt care l-ai gătit din început. | — 2 Pătru 1, 9.
228v 9. *Și cu Tine înțelepciunea Ta, carea știe lucrurile Tale, care au fost de față când ai făcut lumea și știia ce place ochilor Tăi și ce e drept întru poruncile Tale; — *Pilde 8, 22, 27. Ioan 1, 1.
10. Trimite-o din sfintele Tale ceriuri și de la scaunul măririi Tale, să fie cu mine și să lucreaze cu mine, să știu ce e priimit la Tine.
11. Că știe toate aceale și le înțeleage și mă va povățui întru lucrurile meale trezvit și mă va păzi întru putearea Sa.
12. Și vor fi priimite lucrurile meale și voiu rândui norodul Tău drept și voiu fi vreadnic de scaunele părintelui mieu.
13. *Că cine dintre oameni putea ști sfatul lui Dumnezeu? Au cine va putea gândi ce vrea Dumnezeu? — *Isaie 40, 13. Râm. 11, 34.
14. Că cugetele celor muritori sânt fricoase și neadevărate gândurile noastre. — 1 Cor. 2, 16.
15. Că trupul, ce putrăzeaște, îngreoiază sufletul, și lăcașul pământesc apasă simțirea ce gândeaște multe.
16. Și greu socotind ceale ce sânt pre pământ și ceale ce sânt întru vedeare, le aflăm cu osteneală, iară ceale ce sânt în ceriuri, cine le va cerceta?
17. Iară simțirea Ta cine o va ști, de nu vei da Tu înțelepciune și de nu vei trimite Duhul Tău cel Sfânt dintru ceale înnalte?
18. Și așa să să îndrepteazăcărările celor ce sânt pre pământ și care plac Ție să înveți oamenii.
19. Că prin înțelepciune, s-au tămăduit oricarii au plăcut Ție, Doamne, din început”.

Cap 10 ||

229r *Să laudă înţelepciunea, pentru că au cruţat şi din reale au izbăvit pre Adam, Noe, Avraam, Lot, Iacov, Iosif, Moisi, prin carele fiii lui Israil din Eghipt i-au povăţuit prin Marea Roşie, înecând într-însa eghipteani.*

1. Aceasta pre cel ce întâiu s-au făcut de la Dumnezeu tată lumii, sângur fiind zidit, l-au păzit — Facer. 1, 27.
2. *Și l-au scos din greșala sa și i-au dat puteare a ținea toate. — *Facer. 2, 7.

*Facer. 4, 8.
3. *De la aceasta depărtându-să cel nedrept întru mâniia sa, prin mâniia uciderii de frate, au perit.

*Facer. 7, 21.
4. *Pentru carele, când apa au potopit pământul, iară l-au tămăduit înțelepciunea, prin lemnul cel nebăgat în samă, păzind pre cel drept.

*Facer. 11, 2.
5. *Aceasta și, când s-au adunat neamurile la sfatul cel viclean, au cunoscut pre cel drept și l-au crușat fără ponoslu lui Dumnezeu, și, întru mila fiiului, tare l-au păzit.

*Facer. 19, 17, 22.
6. *Aceasta pre cel drept, fugând de la părinții cei necredincioși, l-au izbăvit, pogorându-să foc preste cinci cetăți.

7. Spre a cărora mărturiia răotății stă fumegând pustiit pământul, și întru vreame roduri având pomii, și pomenirea necredinciosului suflet stând izvodire de sare.

8. Că pre când ei înțelepciunea nu numai într-aceasta s-au lunecat, să nu cunoască ceale bune, ci și pomenirea nebuniei sale au lăsat oamenilor, ca întru ceale ce păcătuise nici a să tăinui să poată. |

9. Iară înțelepciunea pre cei ce o păzesc din nevoi i-au izbăvit. 229v

*Facer. 28, 5, 10.
10. *Aceasta, pre cel ce fugea de mâniia frate-său, l-au povățuit prin căi dreapte și i-au arătat împărăția lui Dumnezeu și i-au dat cunoștința celor sfinte, l-au cinstit întru osteneale și au plinit ostenealele lui.

11. Întru înșelăciunea celor ce-l încungiura i-au fost aproape și cinstit l-au făcut.

12. Păzitu-l-au de către nepriiatini și de către cei înșelători l-au apărat; și luptă tare i-au dat, ca să-i biruiască și să cunoască că decât toate mai putearnică iaste înțelepciunea.

*Facer 37, 28.
13. *Aceasta pre dreptul cel vândut nu l-au părăsit, ci l-au izbăvit de cei păcătoși. Și s-au pogorât cu el în groapă

*Facer. 41, 40. *Fapte. 7, 9.
14. *Și întru legături nu l-au părăsit, până ce i-au adus toiagul împărăției și puteare asupra celor ce-l apăsa, și minciunoși au arătat pre cei ce l-au întinat și i-au dat veacinica strălucire.

*Ieșire 1, 11.
15. *Aceasta pre norodul cel drept și sămânța cea fără ponoslu, i-au izbăvit de neamurile ceale ce-i apăsa.

16. Întrat-au în sufletul slujii lui Dumnezeu și au stătut împrotiva groaznicilor împărați, cu minuni și cu seamne.

17. Și au răsplătit celor drepți plata ostenealelor sale și i-au povățuit în cale minunată, și le-au fost întru acoperirea zilei și în lumina stealelor noaptea.

*Ieșire 14, 22.
18. *Trecutu-i-au prin Marea Roșie și i-au pur||tat prin apa cea foarte, 230r

Psal. 77, 13.
19. Iară nepriiatinii lor i-au înecat în mare, și din adâncul celor mai dedesupt i-au scos. Pentru aceaea, drepții au luat jafurile necredincioșilor.

*Ieșir. 12, 35. Ieșir. 15, 1.
20. *Și au cântat, Doamne, numele Tău cel sfânt și mâna Ta cea biruitoare o au lăudat aseaminea,

21. Că înțelepciunea au deșchis gura muților și limbile pruncilor le-au făcut vorbitoare.

Cap 11

Înțelepciunea au povățuit fiii lui Israil prin pustie, biruind pre cei protivnici și dând din piatră ape. Și pedepsând cu multe rane pre închinătorii de idoli eghipteani. Însă suferind Dumnezeu, căutând mântuirea tuturor, cu îndelungă răbdare, pre păcătoși să se întoarcă, pre carii toți numai cu vrearea Sa îndată i-ar putea piiarde.

*Ieșire 16, 1.
1. *Îndreptat-au lucrurile lor prin mânile sfântului proroc.

2. Cale au făcut prin pustii care nu era lăcuite și în locuri pustii au înfipt sălașuri.

*Ieșire 17, 13.
3. *Stătut-au împrotiva vrăjmașilor și de nepriiatini s-au izbândit.

*Numer 20, 11.
4. *Însătoșat-au și Te-au chemat și li s-au dat apă din piatră înaltă și stâmpărarea seatii din piatră vârtoasă.

5. Că, prin care pedeapsă au pătimit nepriiatinii lor de scădearea băuturii sale, și într-acealea prisosind, fiii lui Israil s-au veselit. |

6. Prin acealea, lipsându-li-să, bine cu ei s-au făcut, 230v

7. Că pentru izvorul, adecă a râului veacinic, sânge omenesc ai dat celor drepți.

8. Carii micșorându-să întru-n pierderea pruncilor celor uciși, le-au dat apă de prisosit, nenădăjduit.

9. Arătând, prin seatea ce au fost atunci, în ce chip pre ai Tăi îi înalți și pre protivnici îi ineci.

10. Că, ispitiți fiind și cu milă, adecă învățătură luând, au cunoscut în ce chip cu mâniia judecății fiind cei necredincioși, chinuri au răbdat.

11. Pre aceştia, adecă ca părintele dojenind, i-ai cercetat, iară pre aceia, ca un vârtos împărat întrebându-i, i-ai osindit.
12. Că cei de departe şi cei de faţă aseaminea să chinuia.
13. Că îndoită trăndăvire îi cuprinseasе şi jeamere cu pomenirea celor trecute.
14. Că, auzând prin chinurile sale bine a fi cu sine, ş-au adus aminte de Domnul, mirându-să întru sfârşitul ieşirii.
15. Că pre Carele întru necurata socoteală lepădându-L L-au bajocorit, întru sfârşitul întâmplării s-au minunat, nu aseaminea drepţilor însătoşind.
231r 16. Iară pentru cugetele ceale fără minte a nelegiuirii lor, *că ori carii rătăcind, cins | |tea pre şerpii cei mulţi şi pre fiarăle ceale departe, le-ai trimis mulţime de jivini, multe spre izbândă. *Jos 12, 24.
17. Ca să ştie că, prin carele păcătuiaşte cineva, prin acealea să şi chinuiaşte.
18. Că nu era neputincioasă atotputearnica mâna Ta, carea au zidit lumea din fire nevăzută, *a trimite lor mulţime de urşi au lei îndrăzneţi, *Preo. 26, 22.
19. Au fiară nenăscute, de fel nou, pline de mânie, au abur de focuri suflând, au miros de fum aducând, au groaznice din ochi scântei trimiţând, Jos. 16, 1. Irim. 8, 16.
20. A cărora nu numai vătămarea îi putea răsipi, ci şi vedearea, prin frică, a-i ucide.
21. Ci şi fără aceastea, cu o suflare să putea ucide, goană răbdând de la însăşi faptele sale şi răsipiţi prin Duhul puterii Tale; ci toate în măsură şi în număr şi în cântare le-ai rânduit.
22. Că mult a preţui Ţie unuia era pururea, şi puterii braţului Tău cine să va împrotivi?
23. Căci ca o minută de cumpănă, aşa e înaintea Ta lumea şi ca o picătură de roao de dimineaţa, carea să pogoară pre pământ.
24. Ci miluiaşti toate, că toate le poţi, şi treci cu vedearea păcatele oamenilor întru pocăinţă.
25. Că iubeşti toate care sânt şi nimic n-ai urât din ceale ce ai făcut, că nu urând ceva ai rânduit au ai făcut.
26. Şi cum ar putea ceva rămânea, de nu ai fi vrut Tu? Sau cum s-ar putea ţânea ce n-ar fi chemat de Tine?
231v 27. Ci ierţi tuturor, că ale Tale sânt, Doamne, | Cel ce iubeaşte sufletele.

Cap 12

Arată cu câtă milă şi îndelungă răbdare, Dumnezeu au cercetat pre păcătoşii lăcuitorii pământului sfânt, nu îndată ştergându-i, când nu numai pre ei, ci şi toate neamurile fără nice o strâmbătate, ca un sângur stăpân a toate le putea pierde. Cu aceasta, adecă cătră nepriiatini milă, pre aleşii Săi de sâne, şi de bunătatea Sa bine a nădăjdui făcându-i, şi de la păcate chemându-i.

1. O, cât de bun şi de dulce e, Doamne, Duhul Tău întru toate!
2. Şi pentru aceaea pre cei ce rătăcesc, de o parte îi cerţi, şi de ceale ce păcătuiesc îi dojeneşti şi le grăieşti, ca, lăsând răotatea, să crează întru Tine, Doamne.
3. *Că pre cei de demult lăcuitorii pământului Tău celui sfânt, carii i-ai urât, *2 Leage 9, 20 şi 11, 29 şi 18, 12.
4. Pentru că urâte lucruri făcea ţie prin năluciri şi jârtve nedreapte,
5. Şi ucigaşi fiilor săi fără milă, şi mâncători din ceale dinlăuntrul oamenilor, şi îmbucători de sânge, din mijlocul tainei Tale,
6. Şi izvoditori părinţii sufletelor celor nefolosâte ai voit a-i pierde prin mânile părinţilor noştri.
7. Ca vreadnică să ia nemerniciia slugilor lui Dumnezeu, care Ţie decât toate Ţi-i mai drag pământul.
232r 8. Ci şi acestora ca oamenilor le-ai iertat | | şi ai trimis înaintea mergători oastei Tale viespi, ca încet să-i răsipească.
9. Nu că neputincios erai în războiu a supune drepţilor pre cei necredincioşi, sau fierilor celor cumplite, sau cu un cuvânt împreună a-i răsipi.
10. *Ci, judecând prin părţi, le dai loc de pocăinţă nu neştiind că e viclean neamul lor şi firească e răotatea lor; şi cum că nu să putea schimba gândul lor în veac, *Ieşir. 23, 30. 2 Leage 7, 22.
11. Că sămânţă era dintâiu blăstămată; nici temându-Te de cineva, iertare le dai păcatelor lor.
12. Că cine va zice Ţie: „Ce-ai făcut?” Au cine va sta împrotiva judecăţii Tale? Au ce izbânditoriu nelegiuiţilor oameni va veni înaintea Ta? Au cine îi va împuta, de vor peri neamurile, ceale ce Tu ai făcut?
13. Că nu iaste alt Dumnezeu, fără Tu, *Căruia grije iaste de toate, să arăţi că nu nedrept judeci judecata. *1 Petru 5, 7.

14. Nici împărat, nici tiran înnaintea Ta va cerca de cei ce i-ai pierdut.

15. Deci fiind drept, drept toate le rânduiești, și pre cel ce nu trebuie a să certa, a-l osândi, strein socotești a fi de la putearea Ta.

16. Că putearea Ta începutul dreptății iaste, și pentru aceasta, că ești stăpân a toate, tuturor Te faci a le ierta.

17. Că puteare arăți Tu, Cel ce nu Te crezi a fi întru puteare sfârșit, și îndrăznirea celor ce nu Te cunosc o întorci.

18. Iară Tu, stăpânitoriul puterii, cu linişte judeci şi cu mare evlavie ne rânduiești, că vrând, Ț-i supusă putearea. |

232v

19. Și ai învățat norodul Tău, prin lucruri ca acealea, că trebuie să fie drept și de omenie, și bine a nădăjdui ai făcut pre fiii Tăi, că judecând dai loc de pocăință în păcate.

20. Că de ai chinuit cu atâta luare de samă pre nepriiatinii slugilor Tale și pre cei vreadnici de moarte, dându-le vreame și loc prin carele să se poată schimba din răotate,

21. Cu câtă sârguire ai judecat pre fiii Tăi, părinților, cărora le-ai dat jurământuri şi aşezemânturi de făgăduințele ceale bune?

22. Deci, dându-ne noao învățătură, pre nepriiatinii noștri în multe chipuri îi bați, ca de bunătatea Ta să gândim judecând; și, făcându-să despre noi judecată, să nădăjduim mila Ta.

23. Pentru aceaea, și celor ce în viața sa nebuneaște și nedrept au viețuit, prin ceale ce au cinstit, le-ai dat mari chinuri.

*Sus 11, 16. Râm. 1, 23.

24. *Că în calea rătăcirii multă vreame au rătăcit, dumnezei a fi socotind ceale ce în jivinii sânt deşarte, după obiceaiul pruncilor celor neînțelepți viețuind.

25. Pentru aceaea, ca copiilor celor neînțelepți, judecată le-ai dat spre ocară.

26. Iară cei ce prin batjocuri și certări nu s-au îndreptat vreadnica lui Dumnezeu judecată au luat.

27. Că în ceale ce pătimind să mâniia, prin aceastea, pre carii îi socotea a fi dumnezei, întru aceiaşi văzându-i răsipindu-să, pre Cel ce cândva Îl tăgăduia a-L cunoaște, Dumnezeu adevărat L-au cunoscut; pen| |tru carea și sfârșitul osândii lor au venit preste ei.

233r

Cap 13

Deşerţi adecă sânt cei ce, din făpturi pre Dumnezeu necunoscând, făpturile au cinstit în loc de dumnezei. Iară cu mult mai nebuni sânt cei ce făptura ziditoriului o zic a fi Dumnezeu? De la idolul cel fără simţire întrebând ceale viitoare.

Râm. 1, 18.

1. Iară deşerţi sânt toţi oamenii întru carii nu iaste cunoştinţa lui Dumnezeu şi, din ceale ce să văd a fi bune, n-au putut înțeleage pre Cel ce iaste, nici luând aminte de lucruri au cunoscut cine e Ziditoriul.

*2 Leage 4, 19 şi 17, 3.

2. *Ci, au focul, au duhul, au sârguitoriul văzduh, au încungiurarea stealelor, au apa cea mare, au soarele şi luna, îndreptătorii lumii i-au socotit a fi dumnezei,

3. De a cărora frumseaţe desfătându-să, de i-au socotit a fi dumnezei; să ştie cu cât mai frumos decât aceastea iaste Stăpânitoriul lor; că Izvoditoriul frumseaţii toate aceastea le-au rânduit.

4. Au de s-au minunat de putearea şi de lucrurile lui, înţeleagă dintr-însele că Cel ce au făcut aceastea mai tare iaste decât eale.

5. Că din mărimea frumseaţii şi a făpturii, cunoscut să poate vedea Făcătoriul acestora.

6. Ci încă măcar într-aceastea mai mic ponoslu iaste, căci că şi aceştia doară rătăcesc, pre Dumnezeu căutând şi vrând a-L afla.

*Râm. 1, 21.

7. *Că în lucrurile Lui petrecând, Îl caută şi cunosc că bune sânt ceale ce să văd. |

233v

8. Ci iarăşi nici acestora trebuie a li să certa.

9. Că de au putut şti atâta să poată socoti ceriul, în ce chip pre Domnul acestuia nu L-au aflat?

10. Iară nefericiţi sânt şi între cei morţi e nădeajdea celor ce au chemat dumnezei lucrurile mânilor omeneşti, aurul şi argintul, aflarea de merştesug, şi asămănările jiviniilor sau piatra cea nefolositoare, lucru de mână veache.

*Isaie 44, 12. Irimie 10, 3.

11. *Au de va tăia oricare meaşter de lemn din pădure lemn drept şi acestuia să-i rază cu merşteşug scoarţa, şi cu merşteşugul său cu deadinsul să cioplească un vas de folos spre ţinearea vieţii.

12. Iară cu rămăşiţele acelui lucru spre gătirea mâncării rău să să slujească.

13. Și celaalalt dintr-aceastea, ce nu-i de nici o slujbă, lemn strâmb, plin de scorburi, să-l cioplească cu deadinsul prin deșertăciunea sa și prin știința merșteșugului său să-l închipuiască și să-l aseamine chipului de om,

14. Au oare căriia dintre jivinii să-l aseamine, văpsindu-l cu rușală și cu văpseală rumănă făcându-i fața, și toată întinarea ce iaste într-însul văpsind-o.

15. Și să-i facă vreadnic lăcașu, și în păreate puindu-l și întărindu-l cu fier,

16. Ca nu doară să cază, având grije de el, știind că nu să poate agiuta, că chip iaste și-i de lipsă ajutoriul.

17. Și din avearea sa și din fiii săi și din nunte făgăduință făcând cearcă. Nu să rușinează 234r a grăi cu cel || ce e fără suflet.

18. Și pentru sănătate adecă să roagă de cel slab, și pentru viiață să roagă de cel mort, și spre agiutoriu cheamă pre cel nefolositoriu,

19. Și pentru călătorie ceare de la cel ce nu poate umbla, și a căștiga și a lucra, și despre întâmplarea tuturor lucrurilor ceare de la cel ce e întru toate nefolositoriu.

Cap 14

De folos e aflarea corăbiii, cu carea și în vreamea potopului s-au ținut sămânța omenească. Iară idolul e blăstămat cu făcătoriul său. Și care au fost începutul idolilor și a închinării de idoli. Și ce răotăți purced din închinarea de idoli.

1. Iarăși altul, vrând a umbla cu corabiia și prin iuțile valuri încetând a călători, de lemn purtându-să, chiiamă lemnul cel fraget.

2. Că pre acela pofta câștigării l-au gândit și meașterul cu înțelepciunea sa l-au cioplit.

3. Iară a Ta, Părinte, grijea stăpânească, *că ai dat și pre mare cale și între valuri cărare tare, *Ieșire 14, 22.

4. Arătând că putearnic ești dintru toate a mântui, măcar și fără meșterșug, cine va mearge la mare.

5. Ci, ca să nu fie deșarte lucrurile înțelepciunii Tale, și pentru această și unui lemn mic își încredințază oamenii sufletele sale și, trecând marea prin plută, s-au mântuit.

6. *Ci și din început perind trufașii uriiaș, nădeajdea lumii la plută scăpând, au cruțat | 234v veacului sămânța nașterii, carea de mâna Ta era povățuită. *Facere 6, 4 și 7, 7.

7. Că blagoslovit e lemnul prin care să face dreptatea,

8. *Iară prin mânile ce să face idolul, blăstămat e dânsul și cel ce l-au făcut, că el adecă l-au lucrat, iară idolul, fraget fiind, dumnezeu s-au numit. *Psalm 113. Varuh 6, 3.

9. Iară aseaminea urâte sânt lui Dumnezeu cel necredincios și necredința lui,

10. Că cel ce e făcut cu cel ce l-au făcut chinuri vor răbda.

11. Pentru aceasta, și idolii neamurilor nu va fi cinste, că făpturile lui Dumnezeu spre urâre s-au făcut și spre ispită sufletelor omenești și spre cursă picioarelor celor neînțelepți.

12. Că începutul curviei e cercarea idolilor și aflarea lor strâcarea vieții iaste.

13. Că nici din început era, nici vor fi în veac.

14. Că deșertăciunea oamenilor au venit în lume și, pentru aceaea, scurtul lor sfârșit s-au aflat.

15. Că cu amară jale durând tatăl pentru fiiul său, cel degrabă răpit, își face chipuirea lui și pre cel ce atunci ca un om murise, acum ca pre Dumnezeu a-l cinsti au început și au rănduit între slugile sale ceale sfinte și jârtve.

16. După aceaea, trecând vreamea, întărindu-să răul obiceaiul, această rătăcire ca o leage s-au așezat și din porunca tiranilor să cinstea ceale închipuite.

17. Și pre cei ce de față oameni a-i cinsti nu putea, pentru că era departe, de departe chipul lor adusu, arătat chipul împăratului, pre care vrea a-l cinsti, au făcut ca pre cel ce era departe, ca cum ar fi de față, să-l cinstească cu a sa grije. ||

235r 18. Și au tras la cinstea acestora și pre cei ce nu știia, cu iscusita sârguirea meșteșugului.

19. Că el, urând a plăcea celui ce l-au priimit, au lucrat cu merșteșugul său, ca spre mai bine să închipuiască asămănarea.

20. Iară mulțimea oamenilor, înceluită prin frâmseațea lucrului, pre cel ce mai înainte ca un om au fost cinstit, acum, dumnezeu a fi l-au socotit.

21. Și aceasta au fost înșelăciunea vieții omenești, că au poftei, au împăraților slujind oamenii, neîmpărtășit nume au pus pietrilor și leamnelor.

22. Și nu le era destul a rătăci despre cunoștința lui Dumnezeu, ci și, viețuind în mare războiu al neștiinții, atâtea și așa de mari răotăți pace le chiamă.

*2 Leage 18, 10. Irimie 7, 6.

23. *Că au pre fiii săi jârtvind, au jârtve întonecoase făcând, au privigheri pline de nepriceapere având,
24. Nici viața, nici numele curate le mai păzesc, ci altul pre altul prin pizmă ucide, au preacurvind îl întristează.
25. Și toate sânt amestecate, sângele, uciderea, furtișagul și minciuna, înșelarea și necredința, turburarea și jurământul strâmb, gâlceava celor buni,
26. Neaducerea aminte de Dumnezeu, întinarea sufletelor, schimbarea naşterii, nestarea nun|telor, nerânduiala curviii și a neruşinării. 235v
27. Că cinstea idolilor celor fără graiul pricina iaste a toată răotatea și începutul și sfârșitul.
28. Că, au când să veselesc, nebunesc, au adevărat prorocesc ceale mincinoasă, au viețuiesc nedirept, au joară strâmb curând,
29. Că nădăjduind în idoli, carii fără suflet sânt, rău jurând nu nădăjduiesc a să vătăma.
30. Amândoao, dară, li să vor întâmpla după vrednicie, pentru că rău au simțit de Dumnezeu, cugetând la idoli, și au jurat nedrept, întru vicleșug, urgisând dreptatea.
31. Că nu putearea jurământurilor, ci pedeapsa păcătoșilor pururea umblă spre nelegiuirea nedrepților.

Cap 15

Glasul credincioșilor ce laudă dulceața și mila lui Dumnezeu, cu a Căruia dar de către închinarea de idoli s-au păzit. Și minunat batjocoreaște pre făcătorii și închinătorii idolilor.

1. Iară Tu, Dumnezeul nostru, dulce și adevărat ești și cu milă rânduind toate.
2. Că, de am păcătuit, ai Tăi sântem, știind mărimea Ta, și de nu am păcătuit, știm că la Tine ne-am socotit.
3. Că a Te cunoaște pre Tine dreptate desăvârșit iaste și a ști dreptatea și putearea Ta rădăcina nemuririi iaste.
4. Că nu ne-au dus pre noi în rătăcire gândirea oamenilor cealor de rău meaşterșug, nici umbra zugră||virii, osteneala cea fără roadă, chip cioplit prin multe feațe, 236r
5. A căruia vedeare dă poftă celui nepreceput și iubeaște chipul al icoanei moarte.
6. Iubitorii celor reale vreadnici sânt să aibă nădeajde într-aceleaș, și carii le fac și carii le iubesc și carii le cinstesc.

*Râm. 9, 21.

7. *Ci și olariul, pământul cel moale frământând, cu lucrarea închipuiaște spre slujba noastră fieștece vas, și dintr-acelaș lut închipuiaște spre slujbă vasă curate, și aseaminea ceale ce sânt acestora împrotivă; iară acestor vase ce slujbă să le fie, judecătoriu le iaste olariul.
8. Și cu osteneală deșartă închipuiaște pre dumnezeu dintr-acelaşi lut, cel ce cu puțin mai înainte din pământ era făcut și după puțân să întoarce în pământ de unde e luat, cerându-i-să deatoriia sufletului care-l avea.
9. Ci grije iaste lui, nu pentru ca să lucre, nici că-i scurtă viața, ci să priceaște cu auritorii și cu argintarii, ci și pre lucrătorii de aramă îi urmează și mărirea o pune înainte, că lucruri deşarte închipuiaște.
10. Că cenușe e inima lui și pământ deșert nădeajdea lui și mai nesocotită decât tine viața lui.
11. Că n-au cunoscut pre Cel ce l-au zidit și pre Cel ce i-au suflat sufletul ce lucrează și pre Cel ce i-au suflat duhul vieții.
12. Ci au și socotit joc a fi viața noastră și petreacerea vieții a fi rânduită spre căș|tigare, și a fi datoriu din tot locul și din rău a câștiga. 236v
13. Că acesta să ști pre sâne preste toți a greși, care din firea pământului vase fragete și cioplite închipuiaște.
14. Că toți cei nebuni și nefericiți, preste modru de suflet trufași, sânt nepriiatini norodului Tău și poruncii lui.

*Psalm 113, 5 și 134, 16.

15. Că toți idolii neamurilor i-au socotit a fi dumnezei, *cărora nici slujba ochilor iaste a vedea, nici nările vor priimi duh, nici urechile a auzi, nici deagetele mânilor a pipăi, ci și picioarele lor leaneșe sânt a umbla.
16. Că omul i-au făcut, și cel ce ș-au împrumutat duhu i-au închipuit, că nice un om va putea șieși aseaminea a închipui pre Dumnezeu.
17. Că fiind muritoriu, mort închipuiaște, în mâni nedreapte, că mai bun e el decât cei ce-i cinsteaște, că el adecă au viețuit, fiind muritoriu, iară ei nici odinioară.
18. Ci și mișeale jivini cinsteasc, că ceale fără sâmțire acestora asămânate, decât acealea mai slabe sânt.

19. Ci nici cu vedearea cineva dintr-aceastea jivini bune toate vedea şi au fugit de lauda lui Dumnezeu şi de blagosloveniia Lui.

Cap 16

237r *Eghipteanii, pentru închinarea de idoli ceale vreadnice pătimind, ovreaii hrană de la Dumnezeu au luat. Iară certaţi fiind câtuşi de cât cu muşcarea de şerpi, înălţând şarpe de aramă, || s-au sânătoşat de la Dumnezeu. Iară cei necredincioşi cu moarte mistuiţi prin lăcuste, prin muşte şi prin foc cu grindine mestecat, când aceia luând mâna, s-au săturat şi s-au întărit.*

1. Pentru aceastea, şi pentru acestora aseaminea după vrednicie au luat chinuri şi prin mulţime de fieri s-au mistuit.

2. Pentru care chinuri bine ai rânduit norodul Tău, *cărora le-ai dat pofta dulceţii sale, gustare noao, hrană gătindu-le de prepeliţă. *Numer. 11, 31.

3. Ca ei adecă poftind hrana pentru ceale ce li s-au arătat şi li s-au trimis, şi de la pofta cea de lipsă să să întoarcă, iară aceştia, pe scurt lipsiţi făcuţi, noao au gustat hrană.

4. Că li să cuvinea fără mântuire adecă acelora a le veni perirea făcând tirănie; iară acestora numai a le arăta în ce chip nepriiatinii lor să răsipea.

5. *Că venindu-le lor cumplita fiarălor mânie, de muşcarea cumpliţilor şerpi să mistuia. *Numer. 21, 6.

6. Iară nu în veac mâniia Ta au rămas, ci după certare îndată s-au turburat, sămnul mântuirii având spre aducerea aminte de porunca leagii Tale.

7. Că cel ce să întorcea, nu prin ceaea ce vedea să vindeca, ci prin Tine, Mântuitoriul tuturor.

8. Iară întru aceasta ai arătat nepriiatinilor noştri că Tu eşti Cel ce izbăveşti de tot răul.

9. *Că pre aceia i-au ucis muşcarea lăcustelor şi a muştelor, şi nu s-au aflat sănătatea sufletului lor, că vreadnici era de unele ca aceastea a să mistui. *Ieşire 10, 4, 8, 24.

237v 10. Iară pre fiii Tăi nici dinţii veninaţilor bă|lauri i-au biruit, că mila Ta, viind, îi vindeca. Apocal. 9, 7.

11. Că întru aducerea aminte de cuvintele Tale să întreba şi degrabă să mântuia, ca nu în adânca uitare căzând, să nu să poată sluji de ajutoriul Tău.

12. Că nice iarba, nice irul i-au vindecat, ci cu cuvântul Tău, Doamne, Cel ce vindecă toate.

13. *Că Tu eşti, Doamne, Cel ce ai putearea vieţii şi a morţii, şi duci la porţile morţii şi iară aduci. *2 Leage 32, 39. 1 Împăr. 2, 6.

14. Iară omul ucide adecă prin răotate, şi deacă va ieşi sufletul nu să întoarce, nice va chema sufletul care s-au luat. Tov. 13, 2.

15. Ci de mâna Ta a scăpa cu neputinţă iaste.

16. *Că tăgăduind a Te cunoaşte necredincioşii, prin tăriia braţului Tău au fost bătuţi cu ape noao şi cu grindini şi de ploi gonire pătimind şi prin foc mistuiţi. *Ieşir. 9, 23.

17. Că ceaea ce era minune, în apă carea toate le stânge, focul mai mult putea, că izbânditoare iaste lumea celor drepţi.

18. Că în oarecare vreame să îmblânzea focul, ca să nu să arză jiviniile ceale ce era trimise la cei necredincioşi, ci ei, văzând, să cunoască că cu judecata lui Dumnezeu pătimesc goana.

19. Şi într-o vreame în apă focul preste vârtute să aprindea din toate părţile, ca neamul nelegiuitului pământ să-l mistuiască.

20. *Pentru carii cu bucată îngerească ai hrănit norodul Tău şi pâine din ceriu gătită le-ai dăruit fără osteneală, toată dulceaţa în sâne având şi plăcearea a toată gustarea. *Ieşir. 16, 4. Numer. 11, 7.

21. Că firea Ta arăta dulceaţa Ta carea ai spre fii, şi sluijind vrerii fieştecăruia, la ce vrea fie||ştecarele, să întorcea. Psalm 77, 25. Ioa. 6, 31. 238r

22. *Iară neaoa şi ghiaţa sprijinea putearea focului şi nu să lânceziia, ca să ştie că rodurile nepriiatinilor le mistuia focul, arzând în grindine şi în ploaie strălucind. *Ieşir. 9, 24.

23. Iară acesta iarăşi, ca să să hrănească cei drepţi, de putearea Sa s-au uitat.

24. Că zidirea Ţie făcătoriului slujind, să aprinde spre chinuire asupra celor nedrepţi şi îngăduitoare să face spre facerea de bine pentru cei ce nădăjduiesc întru Tine.

25. Pentru aceasta, şi atunci, spre toate schimbat fiind, slujiia darului Tău, celui a toate hrănitoriu, spre vrearea celor ce poftea de la Tine.

26. Ca să ştie fiii Tăi, pre cei ce i-ai iubit, Doamne, *că nu rodurile naşterii pasc pre oameni, ci cuvântul Tău ţine pre cei ce cred întru Tine. *2 Leage 8, 3. Math. 4, 4.

27. Că ceaea ce nu să putea mistui de foc, îndată, de puţână raza soarelui încălzându-să, să lâncezea.

28. Ca tuturor cunoscut să fie că trebuie a cugeta mai nainte de soare la blagosloveniia Ta şi la răsăritul luminii a să închina Ţie.

29. Că nădeajdea celui nemulţămitoriu ca ghiaţa de iarna să va topi şi va peri ca apa cea deşartă.

Cap 17

Eghipteanii au pătimit, nebiruit de trei zile, întunearec, cu necrezută frică şi groază, fiind ceaealaltă partea lumii strălucită de lumină. |

Ieşir. 10, 23.

1. Că mari sânt judecățile Tale, Doamne, şi nespuse cuvintele Tale, pentru aceasta sufletele ceale neînvățate au rătăcit. 238v

2. Că crezând cei nedrepţi cum că pot stăpâni pre neamul cel drept cu legăturile întunearecului şi a lungii nopţi împiedecaţi, închişi supt acoperişuri, fugaşi supt veacinica rănduială au zăcut.

3. Și când li să pare a să pitula întru întunecatele păcate, cu acoperemântul întunecatei uitări s-au răsipit, spăimântându-să groaznic şi cu mare minune turburaţi.

4. Că nici peşterea, ceaea ce-i ţânea, fără frică îi păzea, că pogorând sunetul îi turbura şi feaţe întristate arătându-să îi spăimânta.

5. Și a focului, adecă nici o puteare le putea da lumină, nici cea limpede flacăra stealelor putea lumina acea groaznică noapte.

6. Și li să arăta năpraznic foc, de frică plin, şi, cuprinşi de frica feaţii cei ce nu să vedea, socotea a fi mai reale ceale ce să vedea.

*Ieşire 7, 22 şi 8, 7.

7. *Și cei dedaţi făcătoriii era batjocură şi certarea mărirei, cu ocară.

8. Că cei ce să făgăduia a goni frica şi turburările de la sufletul cel lânced, aceştia cu bajocură plini de frică să lâncezea.

9. Că de nu-i şi turbura ceva din ciudease de treacerea jivinilor şi şuierarea şerpilor clătiţi, tremurând perea, şi văzduhul, de care nici într-un chip putea cineva scăpa, tăgăduindu-să a-l vedea. ||

10. Că fiind fricoasă nelegiuirea, dă mărturie de osândire. Că pururea înnainte apucă cumplita, turburata cunoștință. 239r

11. Că nimica e frica fără dovedirea gândului de pre ajutoriu.

12. Și când dinlontru e mai mică aşteptarea, mai mare socoteaşte a fi neştiinţa pricinii aceea, din carea chinul stă înnainte.

13. Iară cei ce neputincioasa adevărat noapte, carea şi de la cei mai mici şi de la cei mai adânci dedesupt vine, acelaşi somn dormind,

14. Cândva să scutura de frica arătărilor, cândva sufletele să sfârşia de întindere, că de năprazná şi nenădăjduită frică le venise.

15. După aceaea, de căzuse cineva dintr-înşii, să păzea în temniţă fără fier închis.

16. Că de era cineva prost, sau păstoriu, sau cu ostenealele câmpului cuprins lucrătoriu, nescăpat lipsă sprijinea.

17. Că cu un lanțu al întunearecului toţi era legaţi. Sau duh şuierând, au între dease ramuri de copaci dulcele paserilor sunet, au putearea apei curgătoare foarte,

18. Au sunet vârtos de surpate pietri, au nevăzuta alergare a jivinilor ce să juca, au putearnicul fiarălor ce mugiia glas, au răsunarea îndărăpt a strâgării din munţii cei prea înalţi, sfârşiţi îi făcea de frică.

19. Că toată lumea cu lumină limpede să lumina şi cu neîmpiedecate lucruri să ţinea.

20. Iară numai lor sânguri le era pusă acea grea | noapte, umbra întunearecului, ce era să le vie. Ei, dară, şieşi îş era mai grei decât întunearecul. 239v

Cap 18

Ovreaii să slujesc de lumină şi iau povăţuirea stâlpului de foc. Ucidu-să toate a eghipteanilor ceale întâiu născute de la înger. Ovreaii, în răscoala lui Core, mâniia lui Dumnezeu întărită, ci în mijlocul aprinderii să mântuiesc, aducând Aaron tămăiare şi pentru mulţime rugându-să.

Ieşire 10, 23.

1. Iară sfinţilor Tăi era lumină mare, şi acestora, adecă glasul auziia, ci faţa nu li-o vedea. Și, pentru că nu şi ei aceleaş pătimea, pre Tine te mărea.

2. Și cei ce mai nainte vătămaţi era, pentru că nu să vătăma haruri aducea şi, ca să fie deschilinire acasă mergea.

3. Pentru carea stâlp de foc arzând, povăţuitoriu au avut necunoscutei căli, şi soarele fără vătămarea bunei sălăşluiri le-ai dăruit. Ieşire 14, 24. Psalm. 77, 14. şi 104, 39.

4. Vreadnici, adecă aceia a să lipsi de lumină şi a pătimi în închisoarea întunearecului, carii închişi păzea pre fiii Tăi, prin carii începea cea neîntinată a legii lumină a să da veacului.

5. Gândind ei a ucide pruncii celor drepţi, *şi puind afară un fiiu şi izbăvindu-să spre 240r o||sânda lor, mulţimea fiilor ai luat şi aseameanea i-ai pierdut în apa cea putearnică. *Ieşire 1, 16.

6. Că acea noapte mai nainte s-au cunoscut de la părinţii noştri, ca adevărat ştiind cărora jurământuri au crezut, mai drepţi cu inima să fie. Ieşire 2, 3. Ieşire 14, 27.

7. Iară s-au priimit de la norodul Tău mântuirea, adecă a celor drepţi, iară acelor nedrepţi mistuirea.

8. Că, precum ai vătămat pre protivnici, aşa şi pre noi, chemând, ne-ai mărit.

9. Că într-ascuns jârtvea cei drepţii pruncii celor buni şi leage dreptăţii în inimi au pus, aseaminea şi ceale bune şi ceale reale a priimi drepţii, cântând laudele părinţilor.

10. Iară glasul cel necuvios al priiatinilor răsuna şi jealnic să auziia glasul pruncilor ce plângea.

11. *Iară cu aseaminea pedeapsă sluga cu stăpânul au fost năcăjit şi omul din gloată cu împăratul aseaminea au pătimit. *Ieşire 12, 29.

12. Aseaminea, dară, toţi cu un nume al morţii, morţi avea nenumăraţi, că nice era destui cei vii a-i îngropa, că într-o cirtă care era mai ales neamul lor s-au mistuit.

13. Că de toate necrezând pentru fărmecătorii, iară atunci întâi, când au fost perirea celor întâiu născute, au mărturisit pre norodul lui Dumnezeu a fi.

14. Că ţiind aşezata tăceare toate şi noaptea în curgerea sa jumătate de cale având,

15. Cel atotputearnic cuvântul Tău din ceriu de la împărăteştile scaune, vârtosul ostaşu în mijlocul pământului răsipirii au sărit. |

240v 16. Sabie ascuţită, neînşelătoarea Ta poruncă purtând, şi, stând, au umplut toate de moarte, şi până la ceriu să atingea stând pre pământ.

17. Atunci, îndată vederile visurilor celor reale i-au turburat şi teameri nenădăjduite le-au venit,

18. Şi altul, aiuri de-abiia viu lepădat, pentru carea murea, arăta pricina morţii.

19. Că vederile ceale ce i-au turburat, aceaştea îi dojenea ca, nu neştiind pentru ce pătimesc reale, să piară.

20. Şi au atins atunci şi pre cei drepţi ispita morţii şi clătire în pustie s-au făcut mulţimei, ci nu îndelungat au rămas mâniia Ta.

21. *Că, grăbind omul fără ponoslu a să ruga pentru noroade, puind înainte pavăza slujbei sale, rugăciunea, şi prin tămâiare rugăciunea întărind, au stătut împrotiva mâniei şi sfârşit au pus lipsei, arătând că al Tău slugă iaste. *Numer. 16, 46.

22. Şi au biruit gloatele, nu în vârtutea trupului, nici în puterea armelor, ci cu cuvântul pre cel ce năcăjea l-au supus, jurământurile părinţilor şi aşezământul de leage pomenind.

23. Că după ce căzuse grămăzi unul preste altul, cei morţi au stătut între dânşii şi au tăiat pornirea şi au desfăcut calea carea duce la cei vii.

24. *Că în haina greotăţii carea o avea toată lumea era, şi ceale minunate ale părinţilor 241r în patru rânduri de pietri era scobite, şi mă||rimea Ta în steama capului lui era scobită. *Ieşire 28, 6.

25. Şi acestora au îngăduit Cel ce mistuia, şi de aceastea s-au temut, că singură ispita mâniii era destulă.

Cap 19

Pre ovreai gonind eghipteanii, de mare s-au sorbit, de muşte şi de broaşte mai nainte năcăjiţi. Iară ovreaii, poftitele cărnurilor luând, cei necredincioşi negăzduitori cu orbire să ceartă. Stihiile lui Dumnezeu slujesc spre năcazul celor răi şi spre slujba celor buni.

1. Iară celor necredincioşi până în sfârşit fără vină le-au venit mâniia, că mai înainte ştiia şi ceale viitoare ale lor.

2. Că lăsându-i ei să-i ducă şi cu mare grije mai nainte trimiţându-i, căindu-să, urma după ei.

3. *Că încă între mâni având jelea şi plângând la mormânturile morţilor, alt cuget de neînţelepciune ş-au luat şi pre cei ce rugându-să îi lepădase, pre aceştea ca pre nişte fugaşi îi gonea. *Ieşire 14, 5.

4. Că-i ducea pre dânșii la acest sfârșit vreadnică lipsă și de ceale ce li să întâmplase pomenirea pierdea, ca cealea ce lipsea chinurilor să le plinească certarea.
5. Și norodul Tău, adecă minunat să treacă, iară ei noao moarte să afle.
6. Că toată făptura, după fealiul său din|ceput, să închipuia, slujind poruncilor Tale, ca slujile Tale să să păzească nevătămați. 241v
7. Că norul umbrea tabăra lor și din apa, carea mai întâiu era, pământ uscat s-au arătat și în Marea Roșie, cale fără împiedecare și câmp încolțind din adâncul cel foarte.
8. Prin carele tot neamul au trecut, care să acoperea cu a Ta mână, păzând minunile Tale și arătările.
9. Căci, ca caii, au păscut hrana și, ca mieii, au săltat, mărindu-Te pre Tine, Doamne, Cel ce i-ai izbăvit.
10. Că încă îș aducea aminte de ceale ce să făcuse în nemerniciia lor, în ce chip, pentru nașterea jivinilor, au scos pământul muște și, pentru pești, au izbugnit râul mulțime de broaște.

*Ieșire 16, 13. Numer. 11, 31.
11. *Iară mai pre urmă au văzut zidire noao de paseri, când, duși de poftă, au cerut mâncări de uspățu.

Sus 16, 2.
12. Că, în vorba poftei, s-au suit lor din mare păturnichi și casne celor păcătoși le-au venit, nu fără cealea ce mai înainte era făcute cu mărturii prin putearea fulgerelor, că drept pătimea după vicleșugurile sale.
13. Că mai urâtă negăzduire au alcătuit, și alții, adecă pre cei necunoscuți nimearnici nu-i cuprindea, iară alții pre oaspeții cei buni spre robie îi silea.
14. Și nu numai aceastea, ci și altă oarecare era a lor luare de samă, că nevrând cuprindea pre cei streini.
15. Iară cei ce cu veselie cuprindea pre aceștia ce să || slujise de acealeași dreptăți, cu foarte cumplite nevoi i-au năcăjit. 242r

*Facere 19, 11.
16. Iară au fost bătuți cu orbire, *ca cei în ușa dreptului, când să acoperise cu năprasnic întunearec, fieștecarele treacerea ușii sale căuta.
17. Că întorcându-să spre sâne stihiile, precum în organ fealiul sonului să schimbă, și toate sonul său păzesc, pentru aceaea din vedeare adevărat să poate socoti.
18. Că ceale de câmp întru ceale de apă să schimbă, și oricare era înotătoare pre pământ trecea.
19. Focul în apă putea preste vârtutea sa, și apa să uita de firea cea stângătoare.
20. Flacăra dimprotivă n-au năcăjit cărnurile jiviniilor celor putrezitoare ce umbla, nici topea pre ceea ce lezne să topea ca ghiața, hrana cea bună. Că întru toate ai mărit pre norodul Tău, Doamne, și l-ai cinstit și nu l-ai urgisit, în toată vreamea și în tot locul stând lângă el.

voiu cerceta: *ind. viit.I. 1.sg.* 6,24
ai cercetat: *ind. pf.c. 2.sg.* 11,11
au cercetat: *ind. pf.c. 3.sg.* rezum. cap.12

(a se) CERE: v. III
a (să) ceare: *inf. prez.* rezum. cap.8
ceare: *ind. prez. 3.sg.* 13,19
cerându(-)(-să): *gerunziu* 15,8
au cerut: *ind. pf.c. 3.pl.* 19,11

(a se) CERTA: v. I
ceartă: *ind. prez. 3.sg.* 1,3
(să) va certa: *ind. viit.I. 3.sg.* 1,5
cerți: *ind. prez. 2.sg.* 12,2
a (să) certa: *inf. prez.* 12,15; 13,8
certați fiind: *gerunziu* rezum. cap.16
(să) ceartă: *ind. prez. 3.pl.* rezum. cap.19

CERTARE: s.f.
certarea: *sg. nom./ac.* 1,9; 8,18; 17,7; 19,4
certare: *sg. ac.* 3,10; 16,6
certări: *pl. ac.* 12,26

CETATE: s.f.
cetatea: *sg. ac.* 9,8
cetăți: *pl. ac.* 10,6

(a) CHEMA: v. I
au chemat: *ind. pf.c. 3.pl.* rezum. cap.1; 1,16; 11,4; 13,10
am chemat: *ind. pf.c. 1.sg.* 7,7
ar fi chemat: *pasiv cond. prez.* 11,26
chemându-: *gerunziu* rezum. cap.12
cheamă: *ind. prez. 3.sg.* 13,18
chiiamă: *ind. prez. 3.sg.* 14,1
chiamă: *ind. prez. 3.pl.* 14,22
va chema: *ind. viit.I. 3.sg.* 16,14
chemând: *gerunziu* 18,8

CHIN: s.n.
chinuri: *pl. ac.* 6,7; 11,10; 12,23; 14,10; 16,1, 2
chinurile: *pl. ac.* 11,14
chinul: *sg. nom.* 17,12
chinurilor: *pl. dat.* 19,4

(a se) CHINUI: v. IV
(să) chinuia: *ind. imp. 3.pl.* 11,12
(să) chinuiaște: *ind. prez. 3.sg.* 11,17
ai chinuit: *ind. pf.c. 2.sg.* 12,20

CHINUIRE: s.f.
chinuirea: *sg. nom.* 6,9
chinuire: *sg. ac.* 16,24

CHIP: s.n.
chipul: *sg. nom./ac.* 2,3; 7,26; 14,17; 15,5
chip: *sg. ac., în loc. adv.* ***într-alt chip/în ce chip/nici într-un chip*** 8,21; 11,9, 10; 13,9; 16,4; 17,9; 19,10
chipuri: *pl. ac.* 12,22
chipului: *sg. dat.* 13,13
chip: *sg. nom.* 13,16
chip: *sg. nom., în sintagma* ***chip cioplit*** 15,4

CHIPUIRE: s.f.; cuvântul, în formă neprefixată nu este înregistrat în DA; vezi **ÎNCHIPUIRE**

CINSTE: s.f.
cinstea: *sg. nom./ac.* 2,22; 4,2; 7,13; 8,3; 14,18, 27
cinste: *sg. nom./ac.* 3,17; 4,19; 5,4; 7,11; 8,10, 18; 14, 11

(a) CINSTI: v. IV
să cinstim: *conj. prez. 1.pl.* 2,10
sânt cinstite: *pasiv ind. prez. 3.pl.* rezum. cap.4; 4,8
au cinstit: *ind. pf.c. 3.sg.* 10,10; 12,23; rezum. cap.13
cinstea: *ind. imp. 3.pl.* 11,16
a cinsti: *inf. prez.* 14,15, 17
(să) cinstea: *ind. imp. 3.pl.* 14,16
să cinstească: *conj. prez. 3.pl.* 14, 17
au fost cinstit: *pasiv ind. pf.c. 3.sg.* 14,20
cinstesc: *ind. prez. 3.pl.* 15,6, 18
cinstеaște: *ind. prez. 3.sg.* 15,17
ai cinstit: *ind. pf.c. 2.sg.* 19,20

CINSTIT, -Ă: adj.
cinstit: *m. sg. nom.* 10,11

(a) CIOPLI: v. IV
să cioplească: *conj. prez. 3.sg.* 13,11, 13
au cioplit: *ind. pf.c. 3.sg.* 14,2

CIOPLIT, -Ă: adj.
cioplit: *n. sg. nom., în sintagma* ***chip cioplit*** 15,4
cioplite: *n. pl. ac.* 15,13

CIRTĂ: s.f. (Înv. și pop.) „interval de timp foarte scurt", „clipă"
cirtă: *sg. ac., în loc. adv.* ***într-o cirtă*** „imediat" 18,12

CIUDESĂ: s.f. (Înv. și reg.) „minune"
ciudease: *pl. ac.* 17,9

(a) CLĂTI: v. IV „a mișca"; (Înv.) „a fi impresionat", „a tulbura"
a clăti: *inf. prez.* 2,2
clătind: *gerunziu* 5,11

CLĂTIRE: s.f. „agitare"
clătire: *sg. nom.* 18,20

CLĂTIT, -Ă: adj. (Înv.) „tulburat"
clătiți: *m. pl. ac.* 17,9

(a se) COBORÎ: v. IV; var. (Înv.) **a (se) POGORÎ**
pogorându(-să): *gerunziu* 10,6
(s-)au pogorât: *ind. pf.c. 3.sg.* 10,13
(să) pogoară: *ind. prez. 3.sg.* 11,23
pogorând: *gerunziu* 17,4

COIF: s.n.
coif: *sg. ac.* 5,19

COMOARĂ: s.f.
comoară: *sg. nom.* 7,14

COPAC: s.m.; var. (Reg.) **COPACI**
copaci: *pl. ac.* 17,17

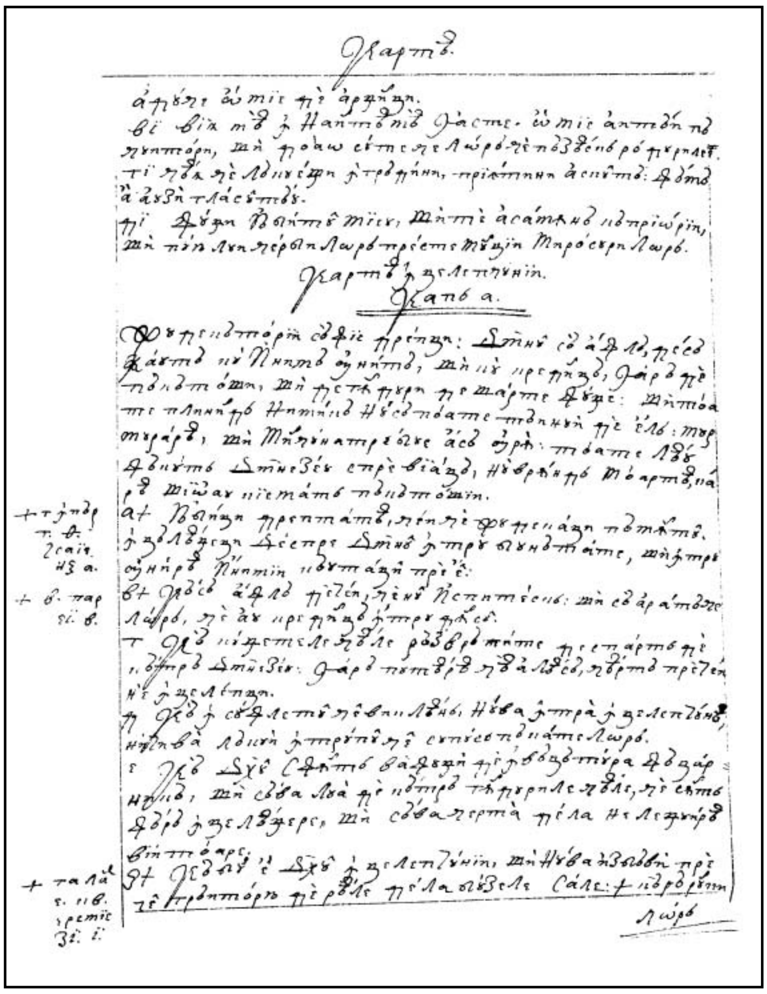
COPIL: s.m.
copiilor: *sg. dat.* 12,25

CORABIE: s.f.
corabia: *sg. ac.* 5,10
corăbiii: *sg. gen.* rezum. cap.14
corabiia: *sg. ac.* 14,1

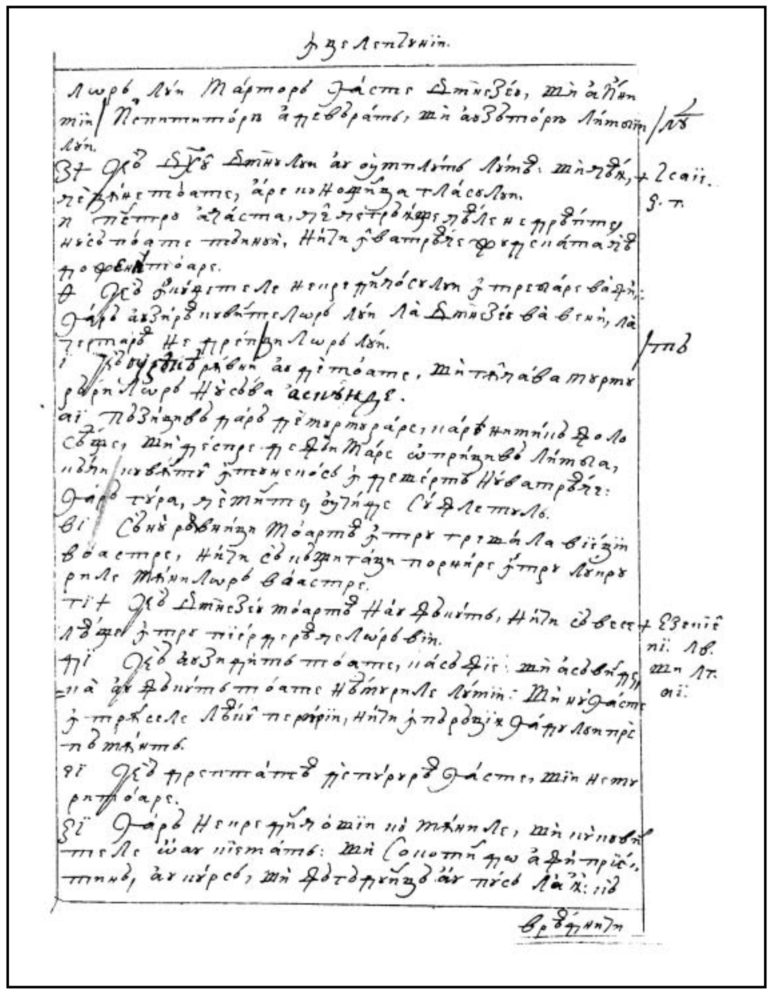
CORT: s.n.
cortului: *sg. gen.* 9,8

(a se) CREDE: v. III
să crează: *conj. prez. 3.pl.* 12,2
(Te) crezi: *ind. prez. 2.sg.* 12,17
cred: *ind. prez. 3.pl.* 16,26
crezând: *gerunziu* 17,2
au crezut: *ind. pf.c. 3.pl.* 18,6
necrezând: *gerunziu* 18,13

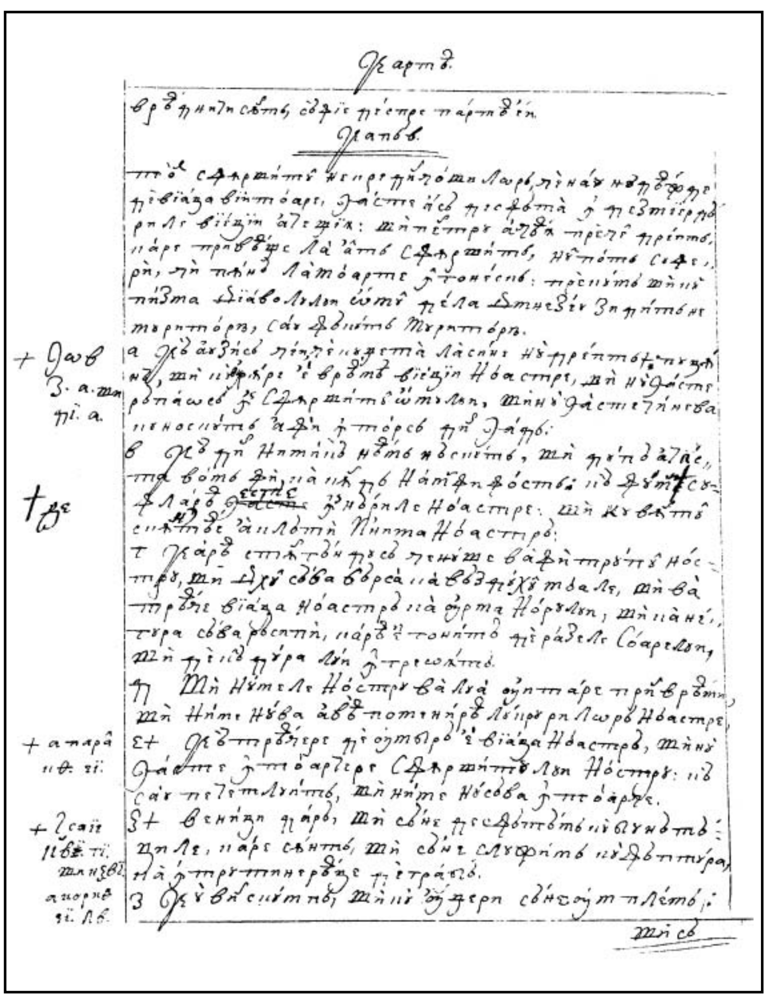
O

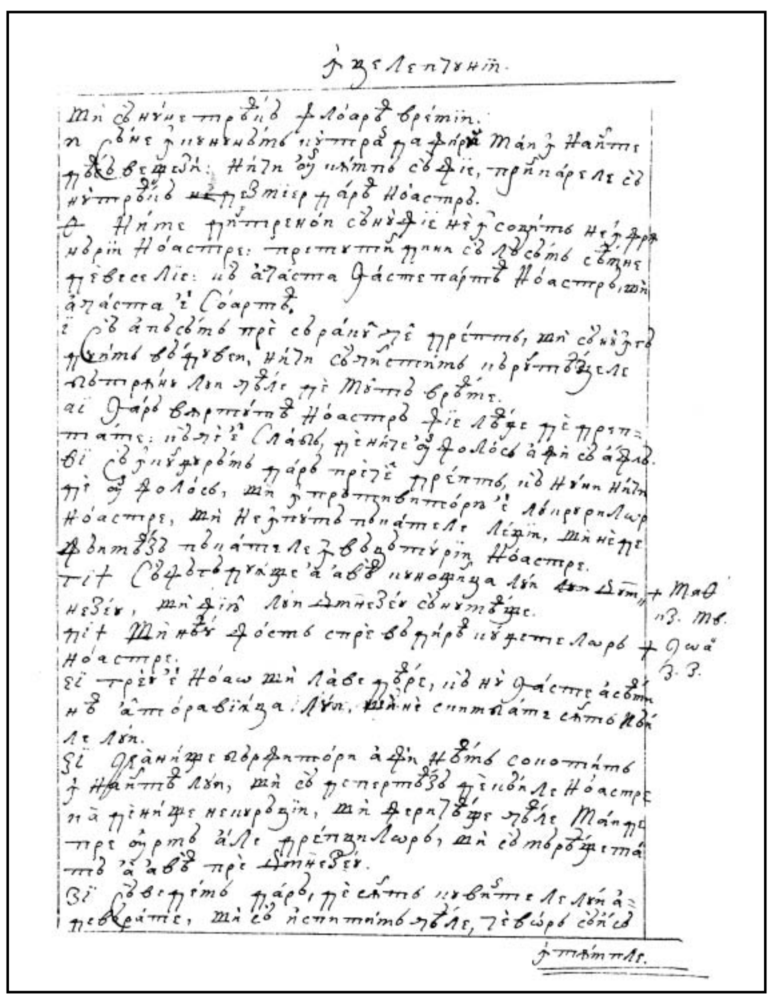
218v

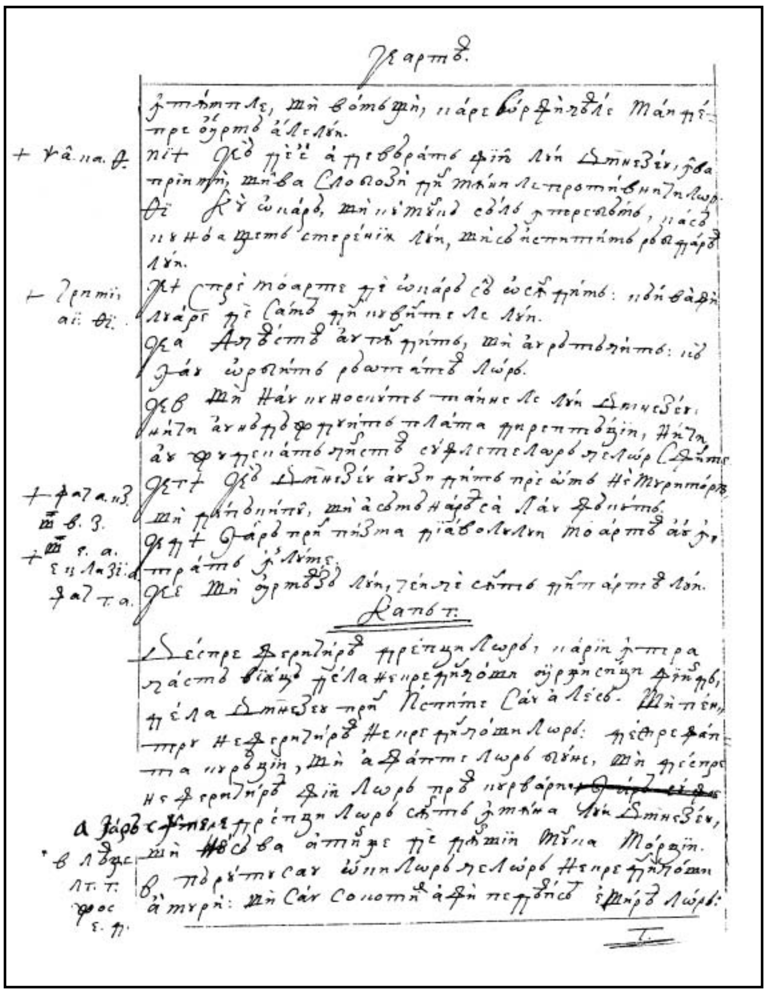
219r

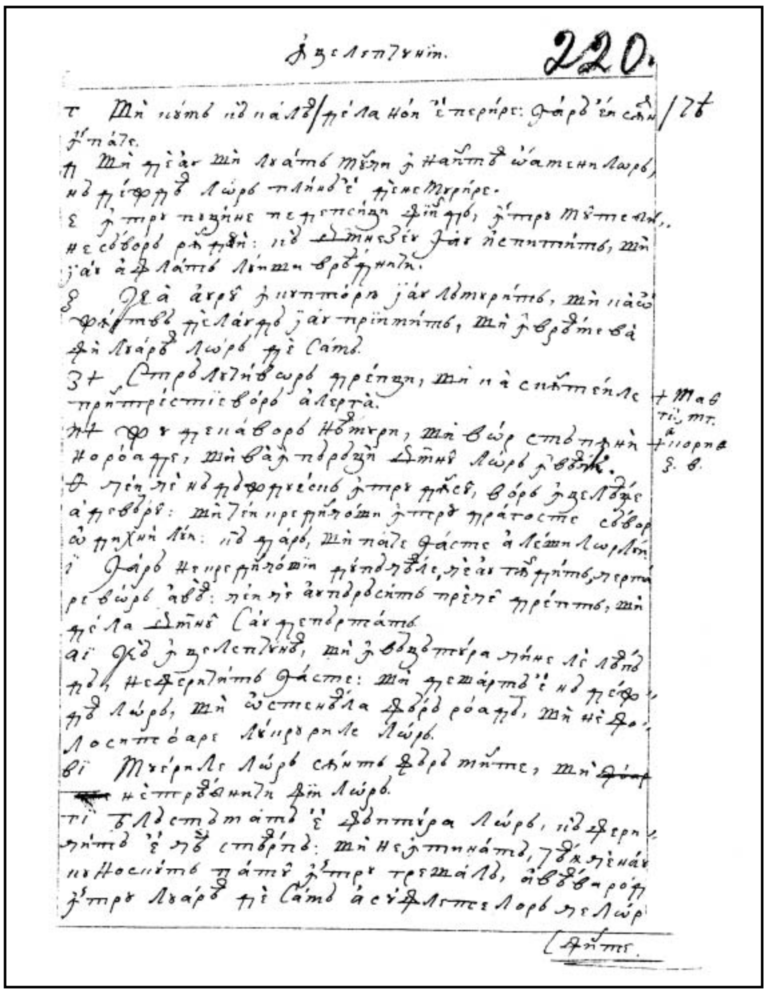
219v

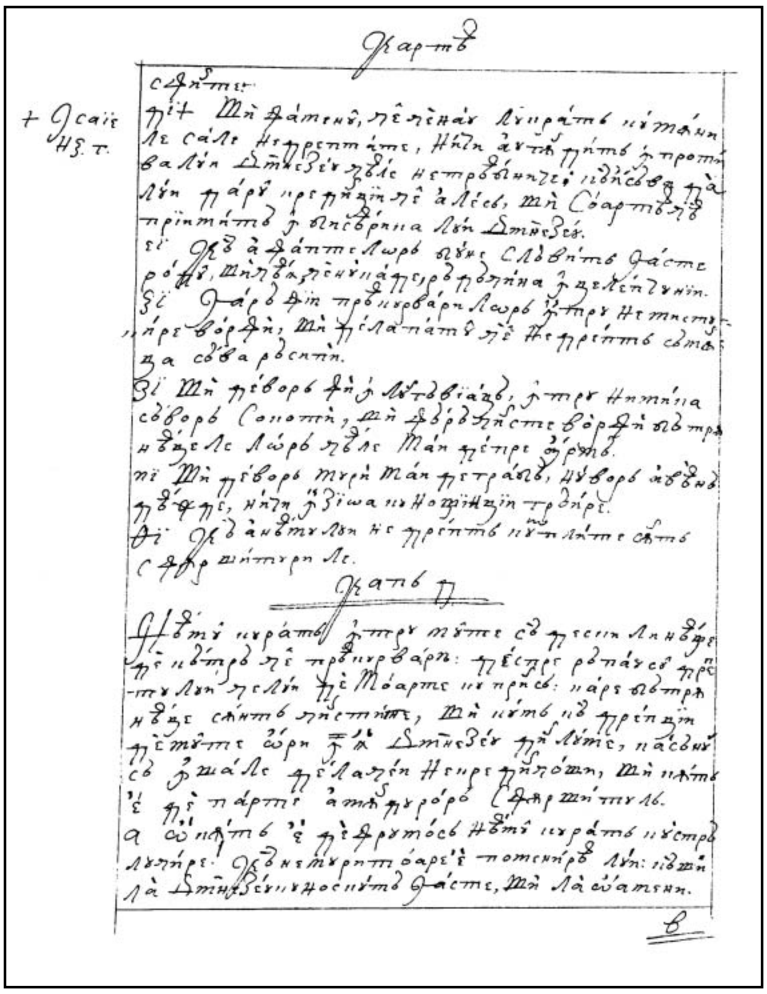
220r

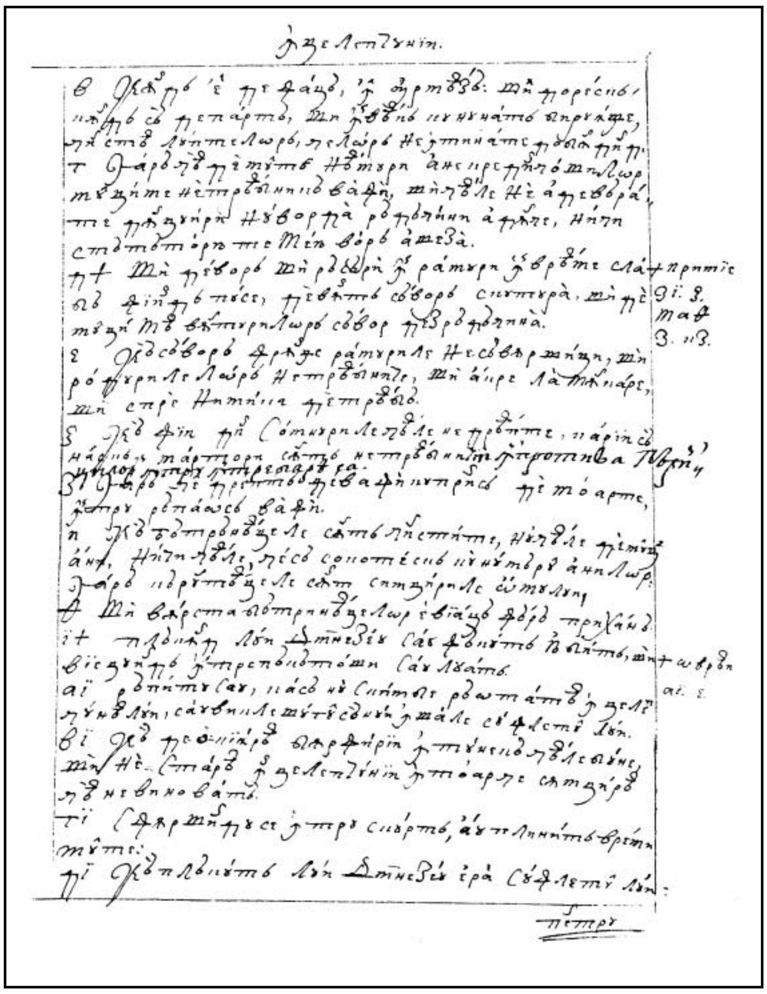
220v

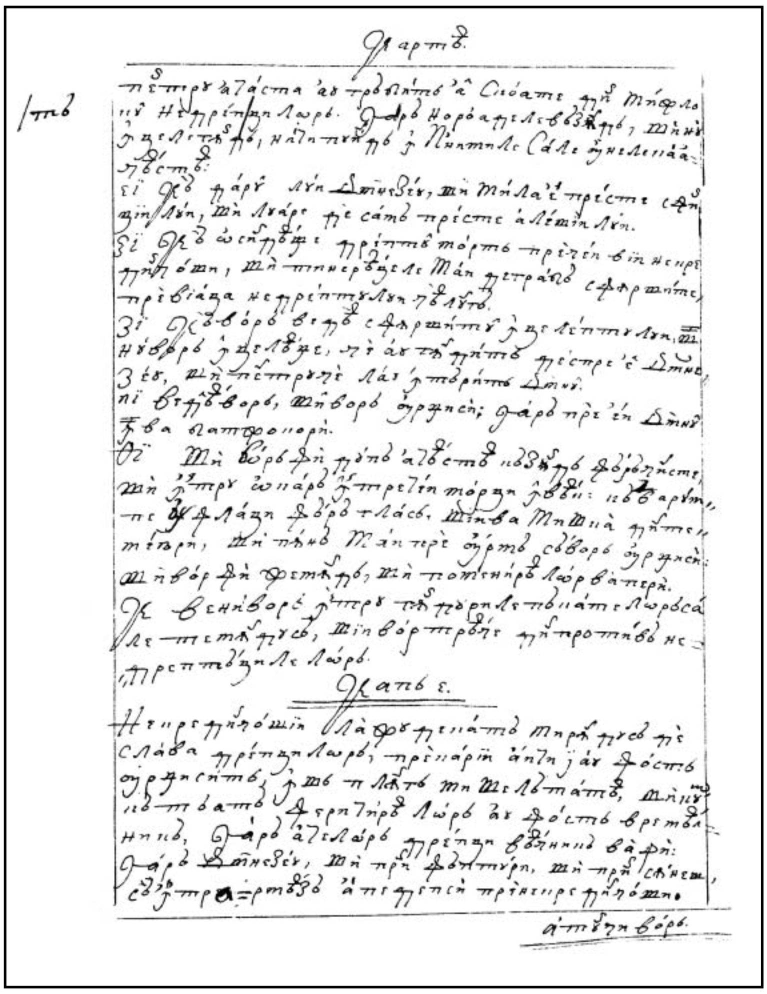
221r

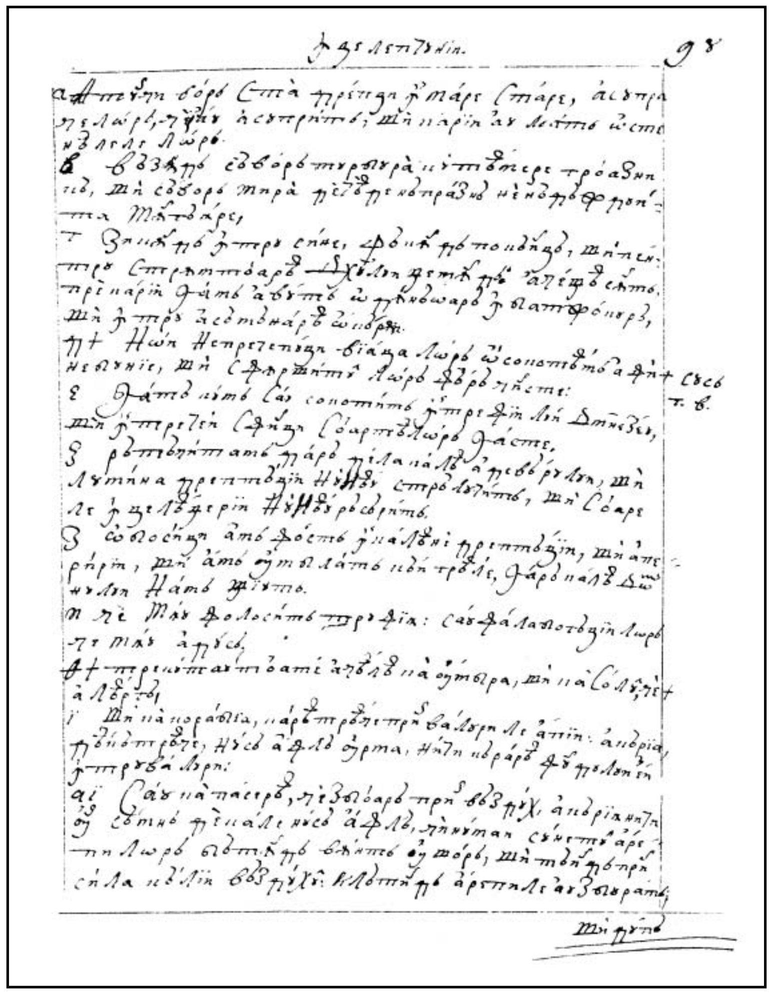
221v

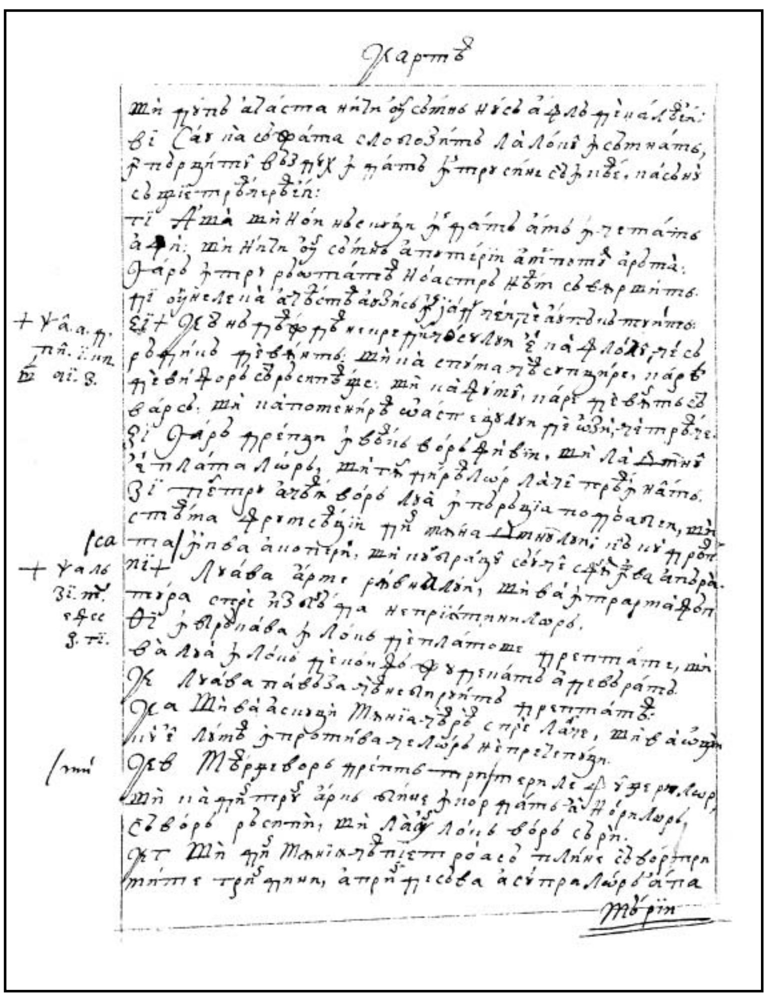
222r

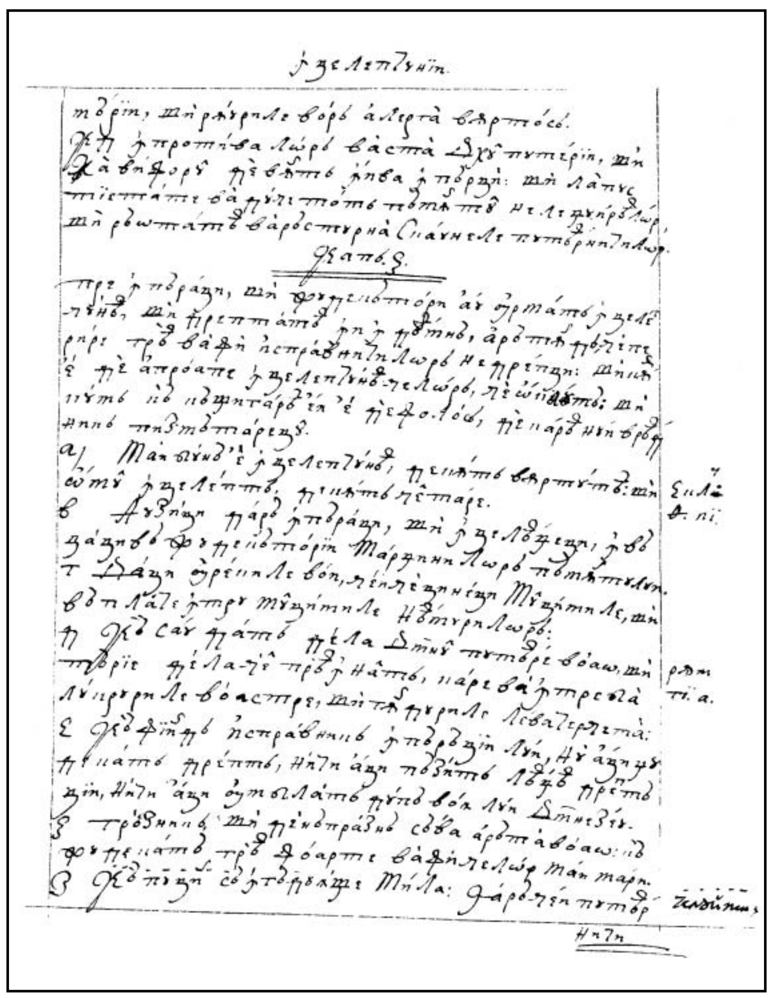
222v

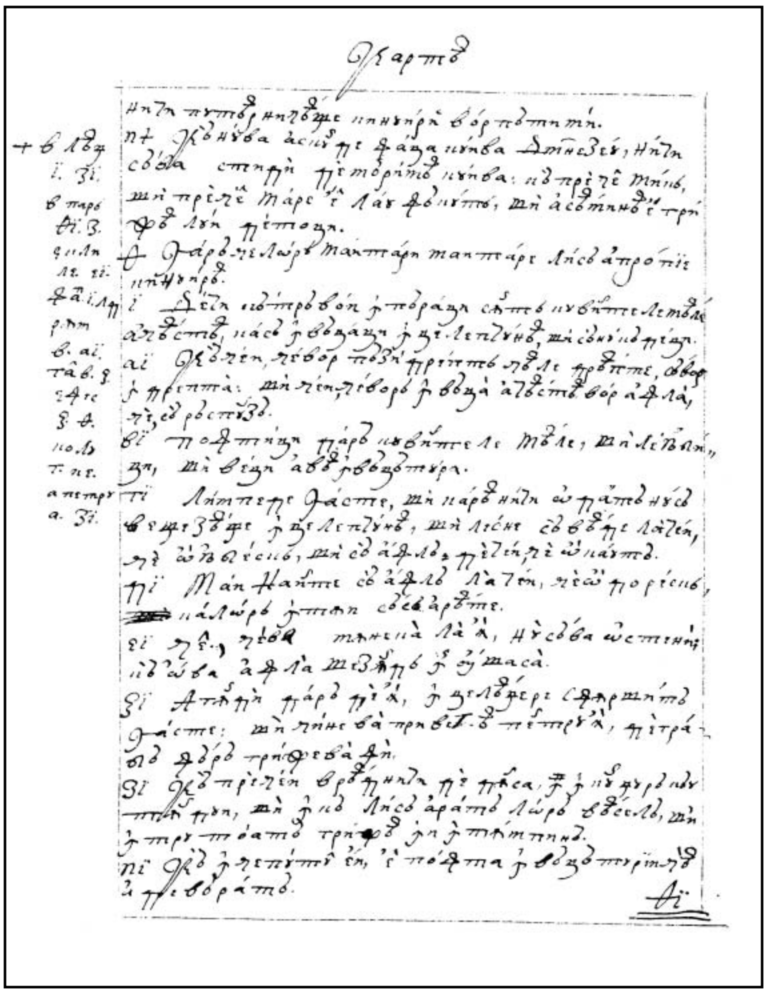
223r

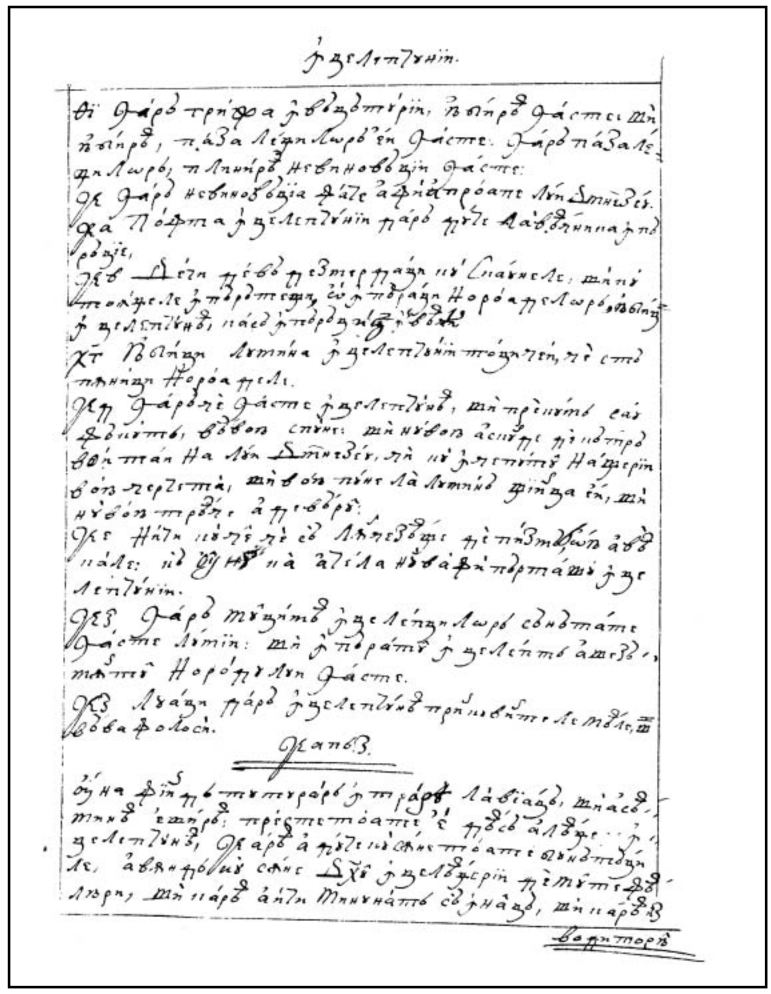

223v

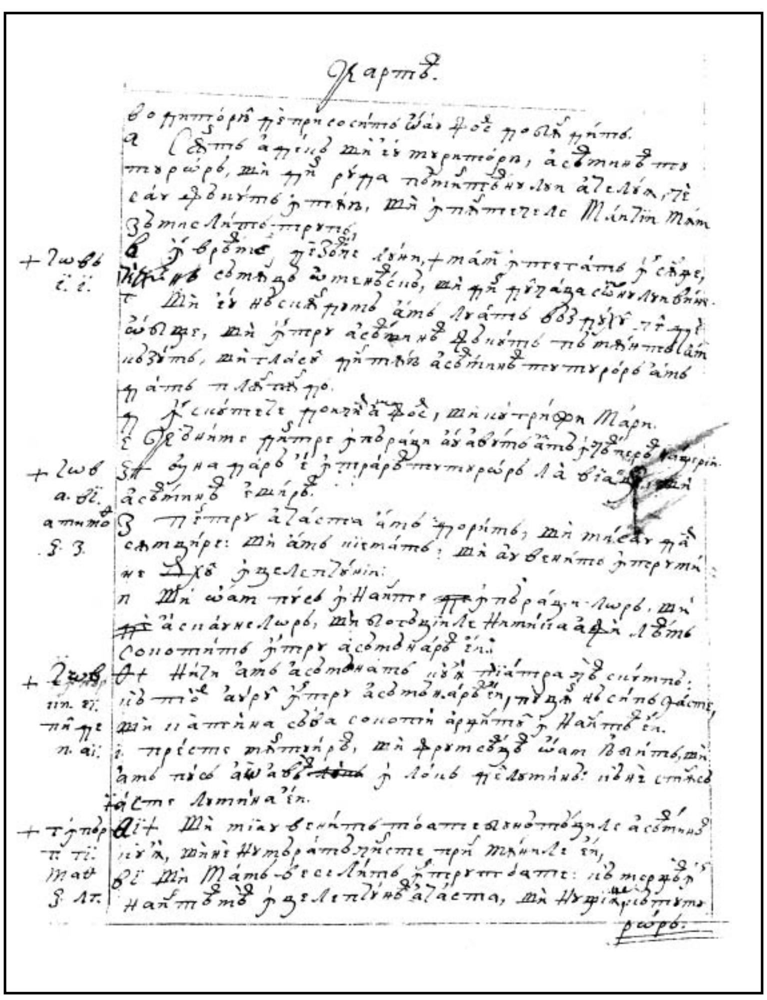
224r

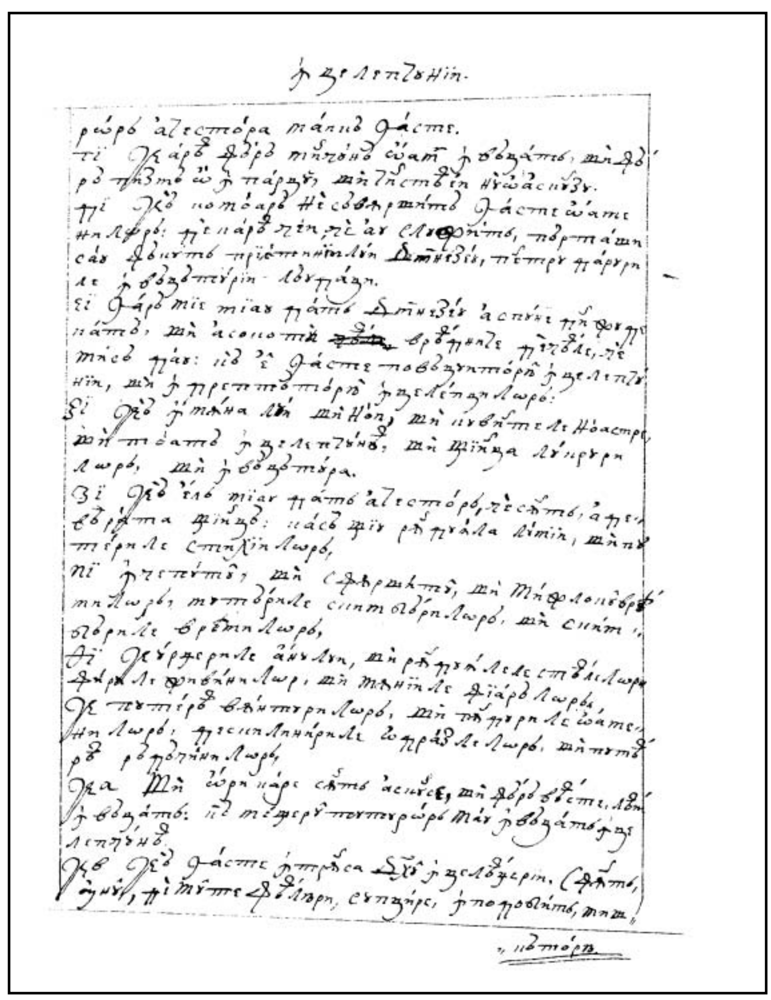

224v

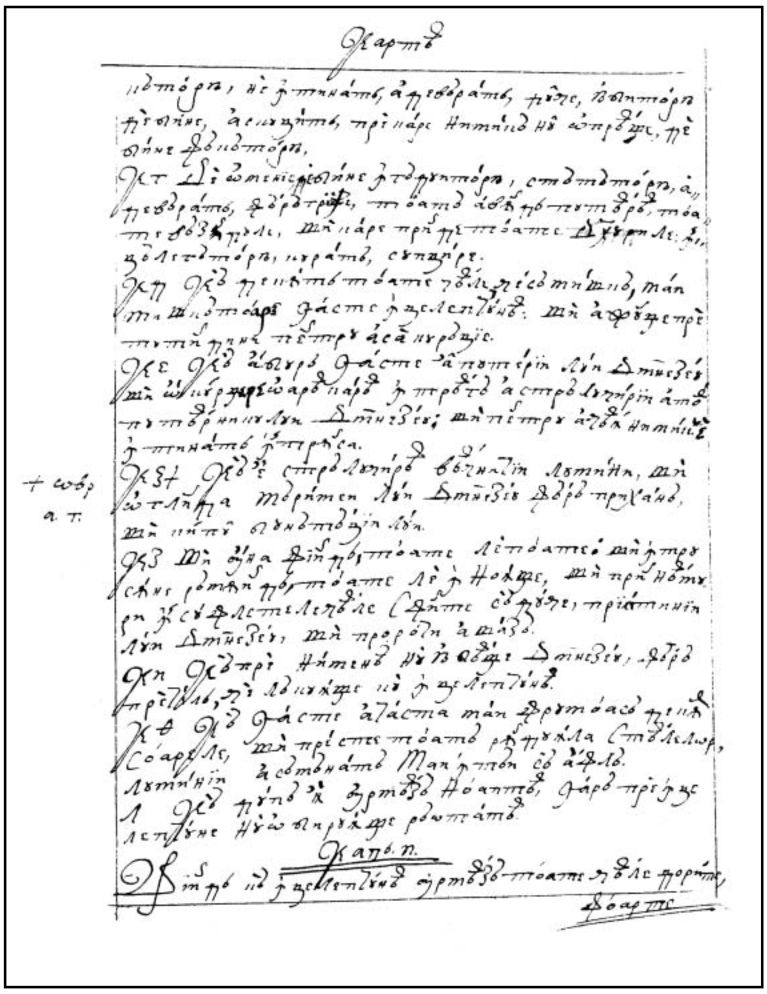
225r

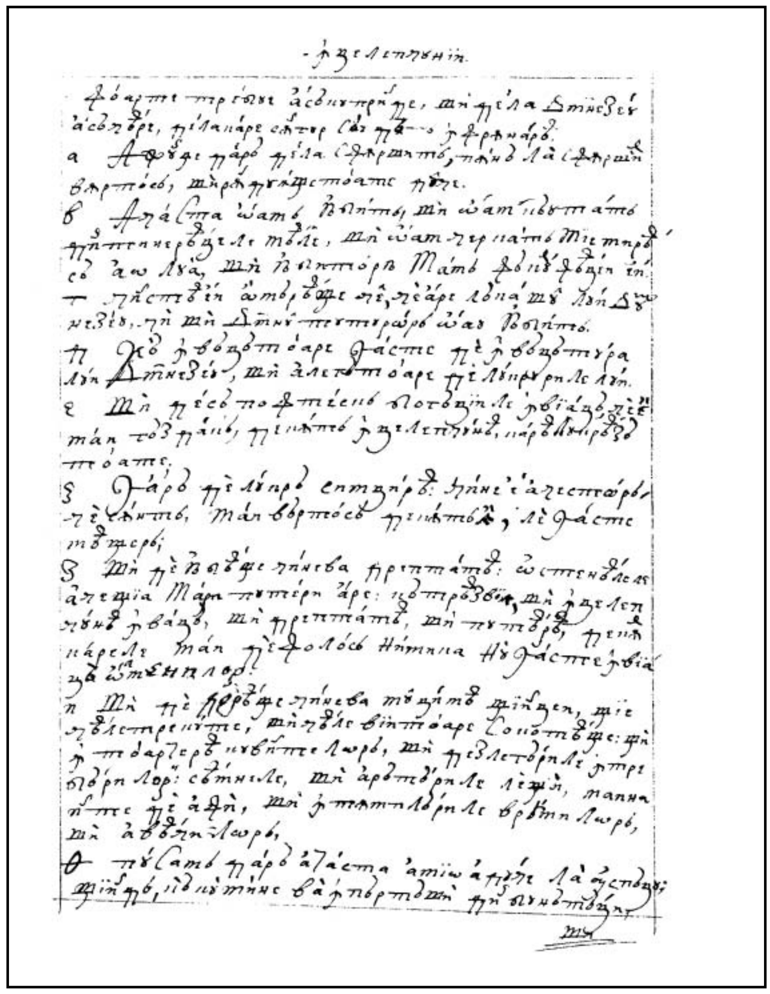

225v

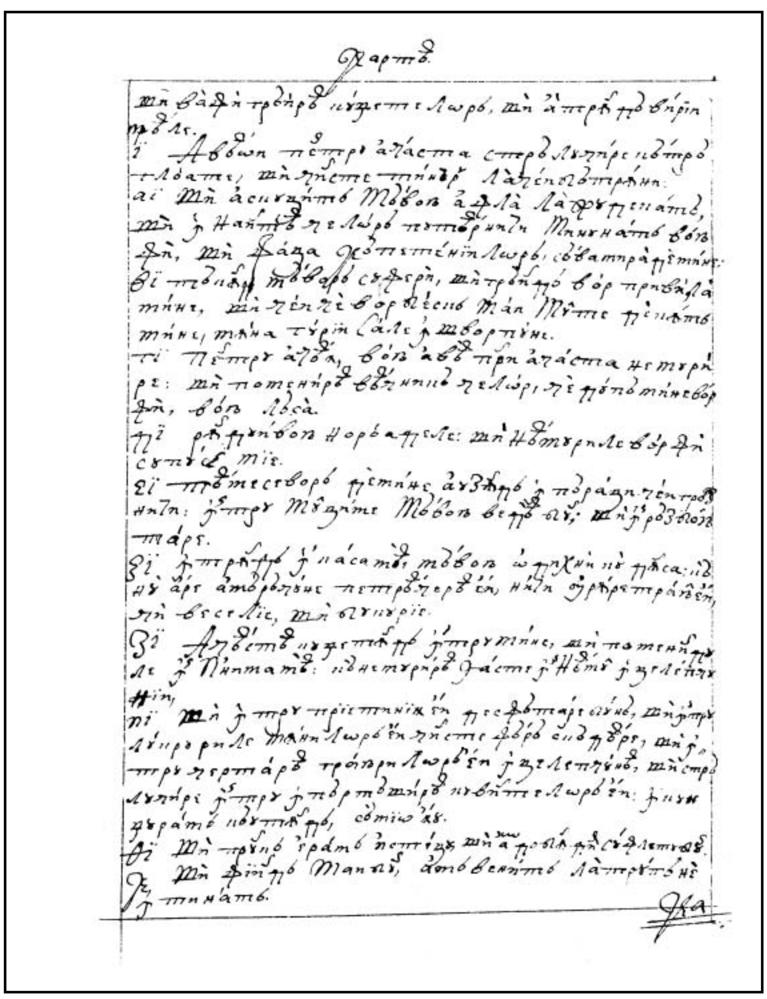
226r

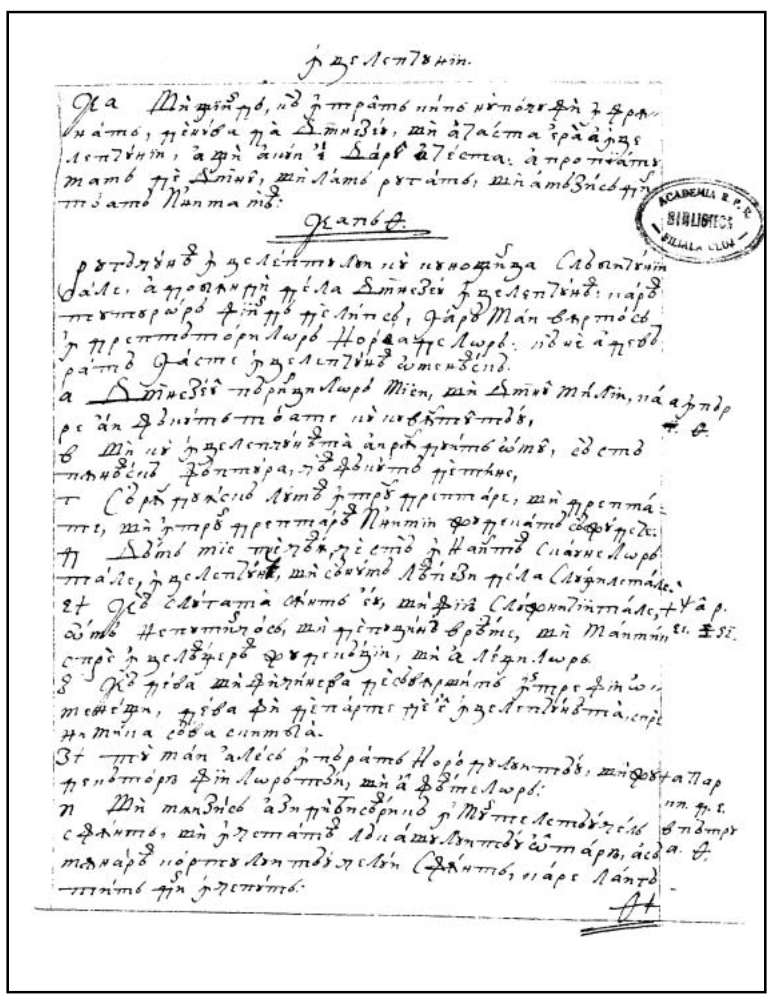
226v

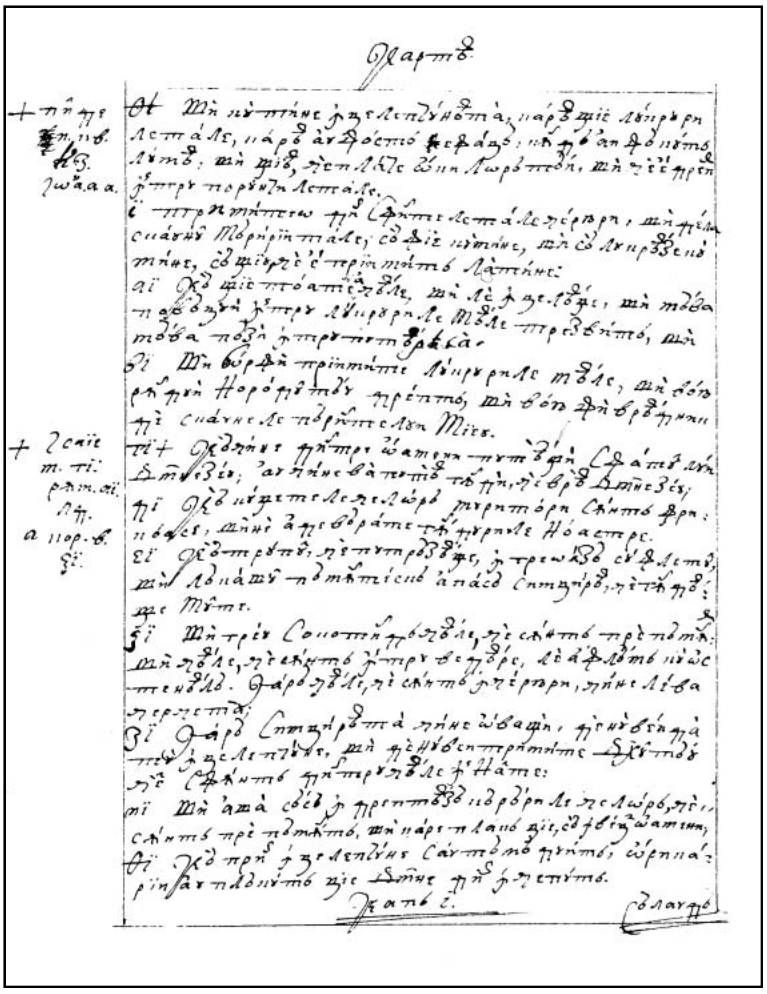
227r

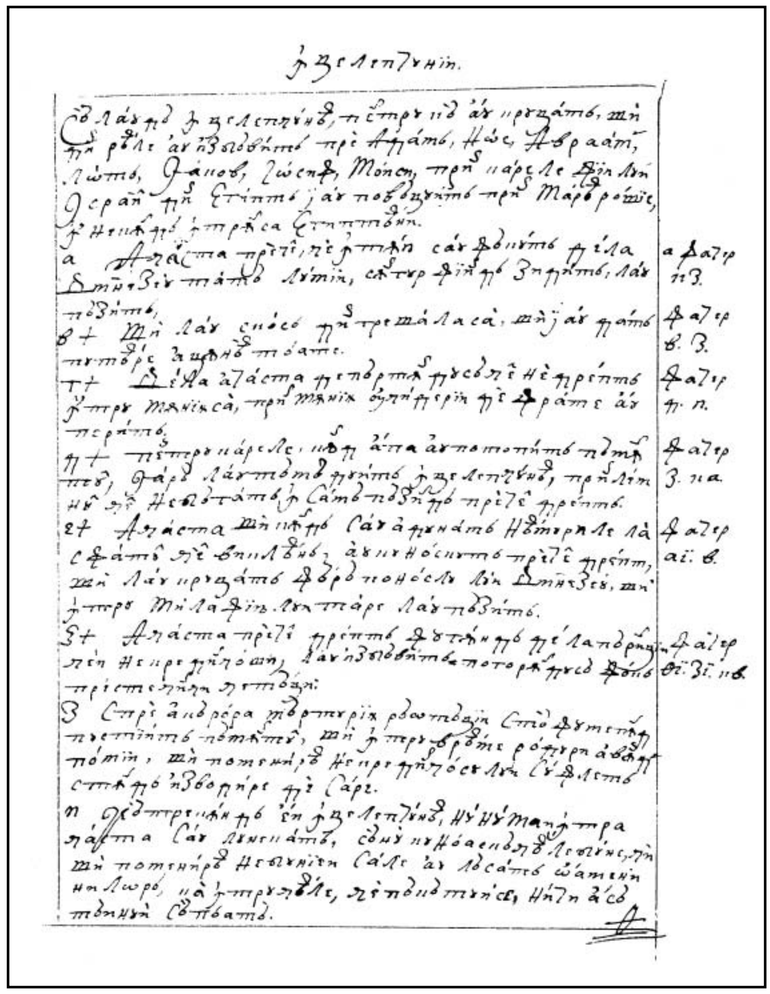
227v

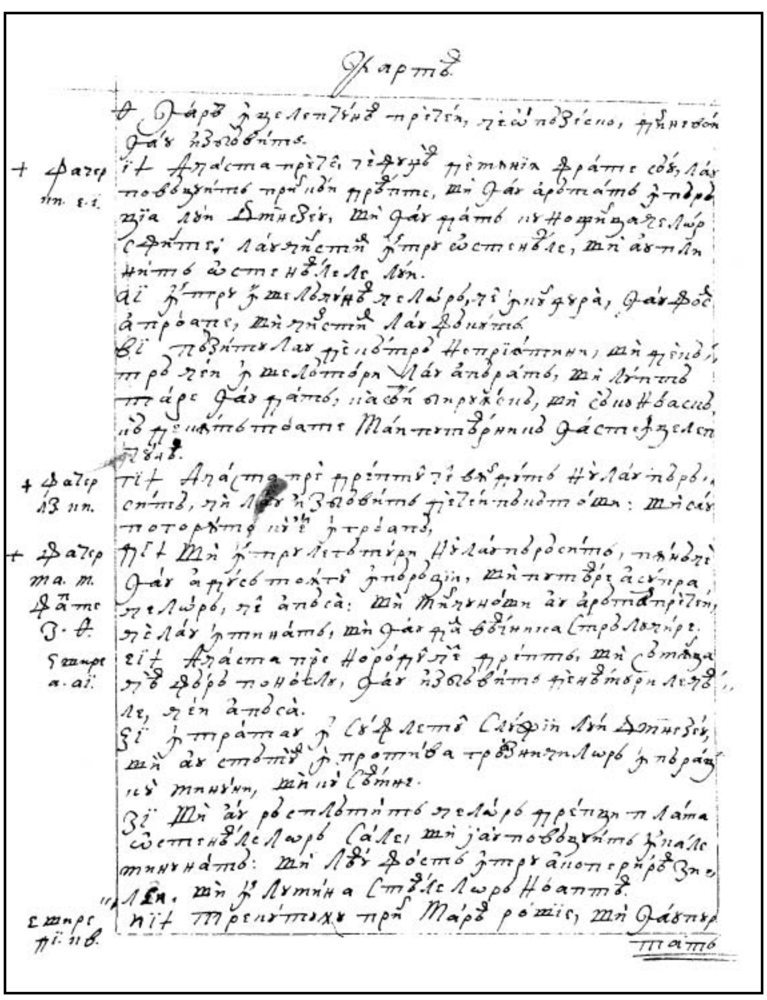
228r

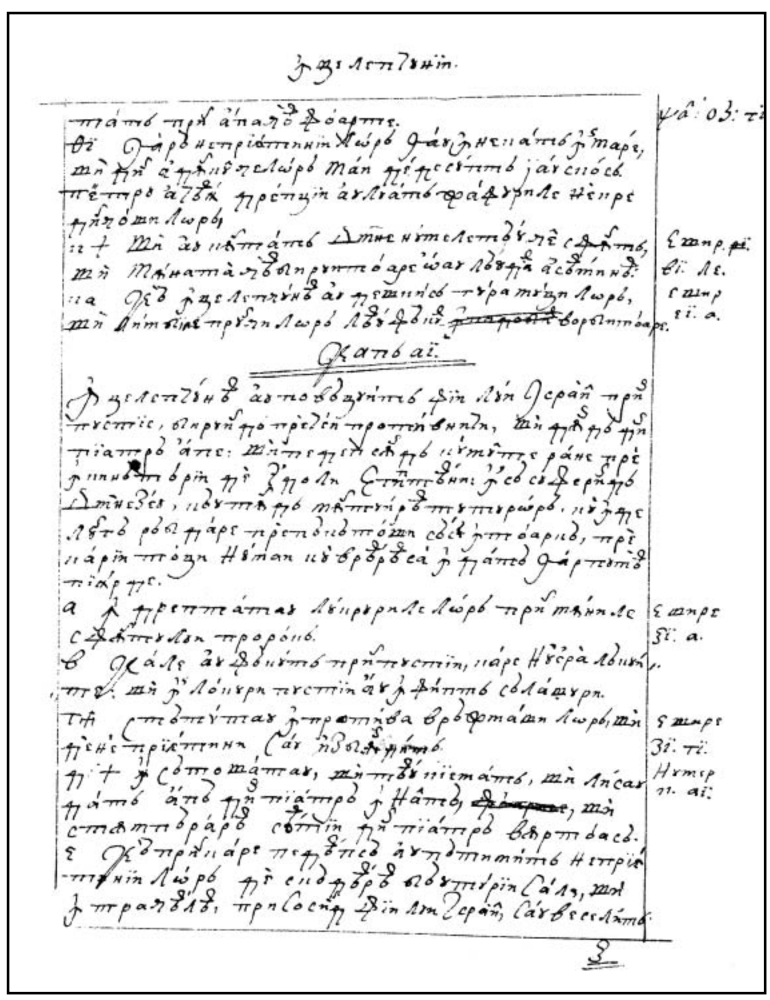
228v

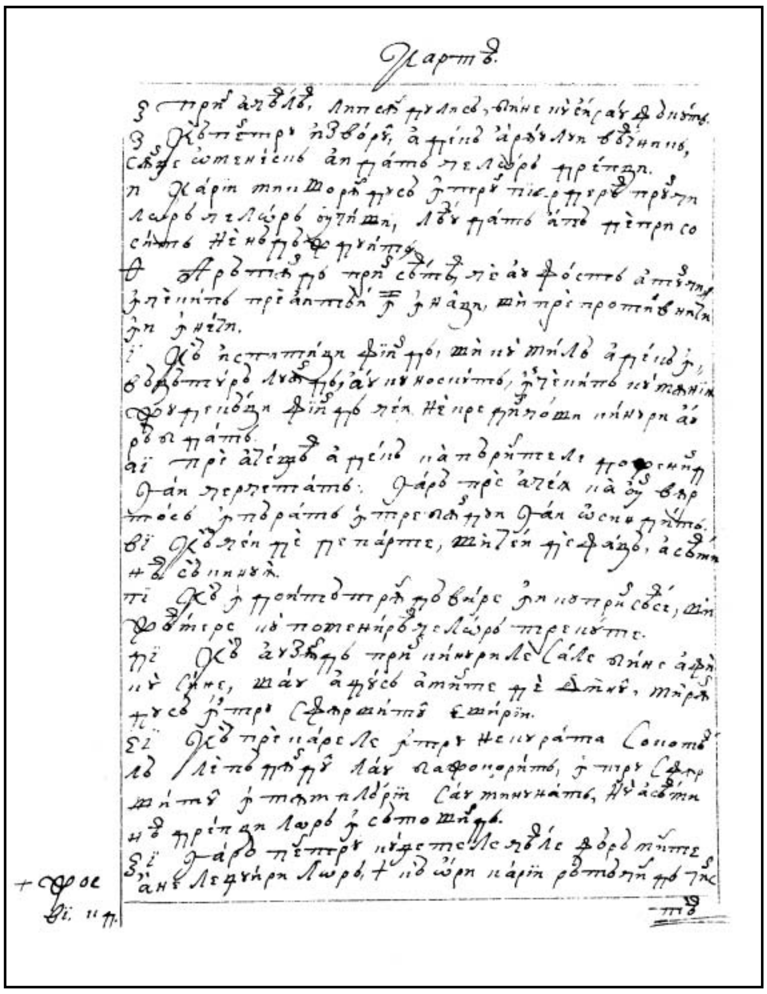
229r

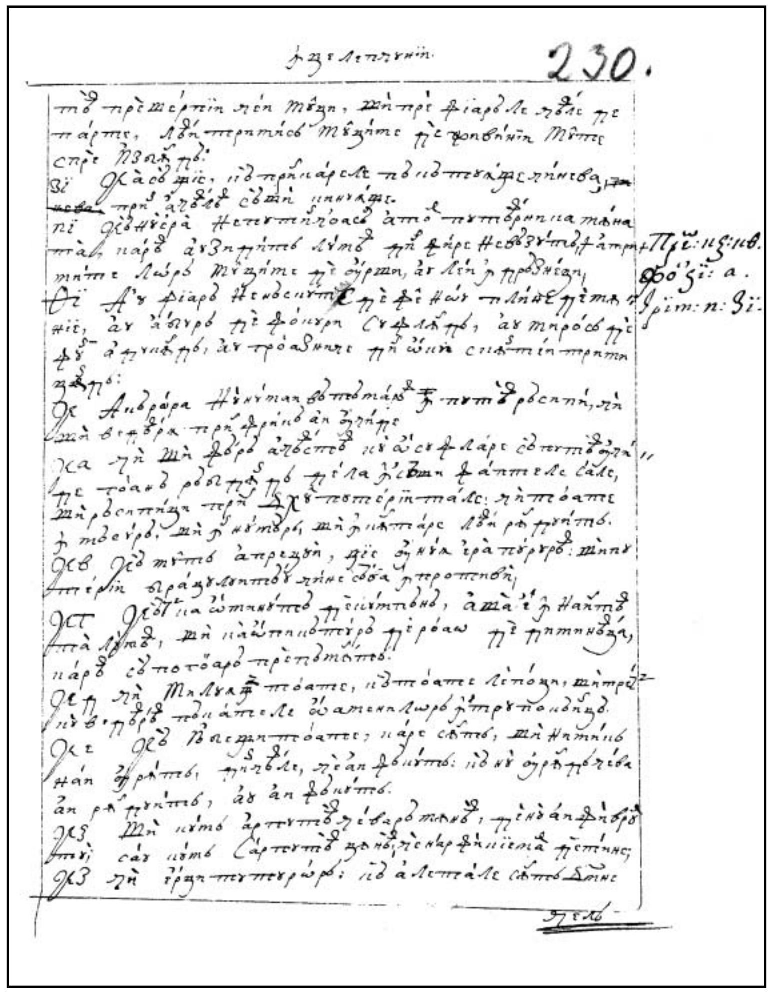
229v

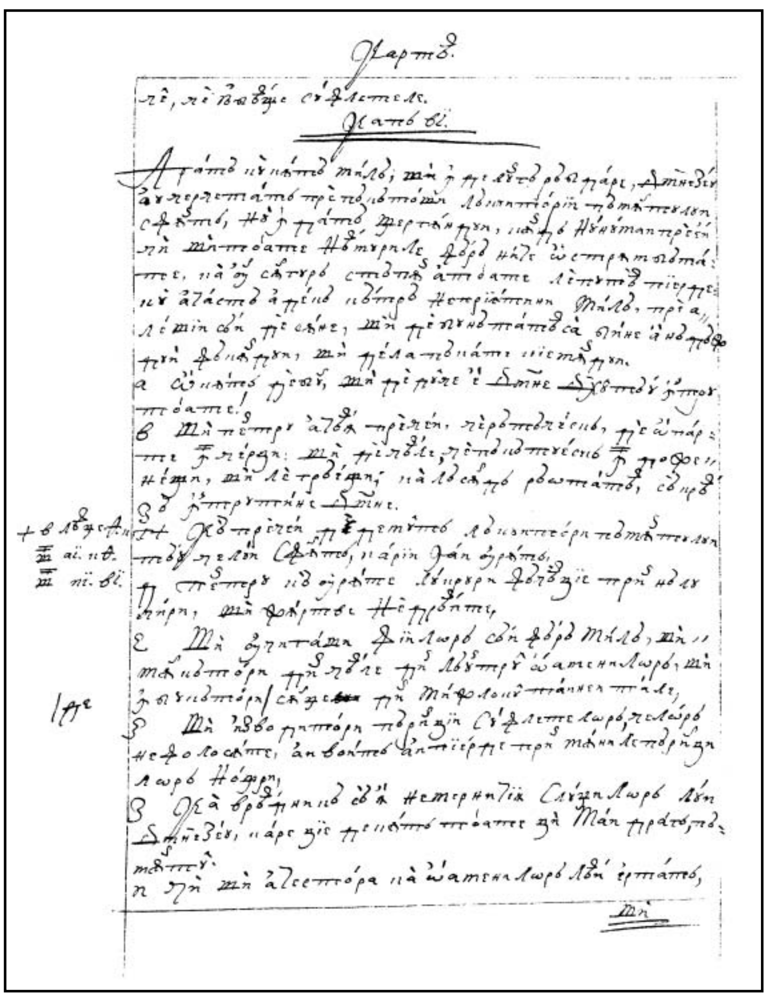
230r

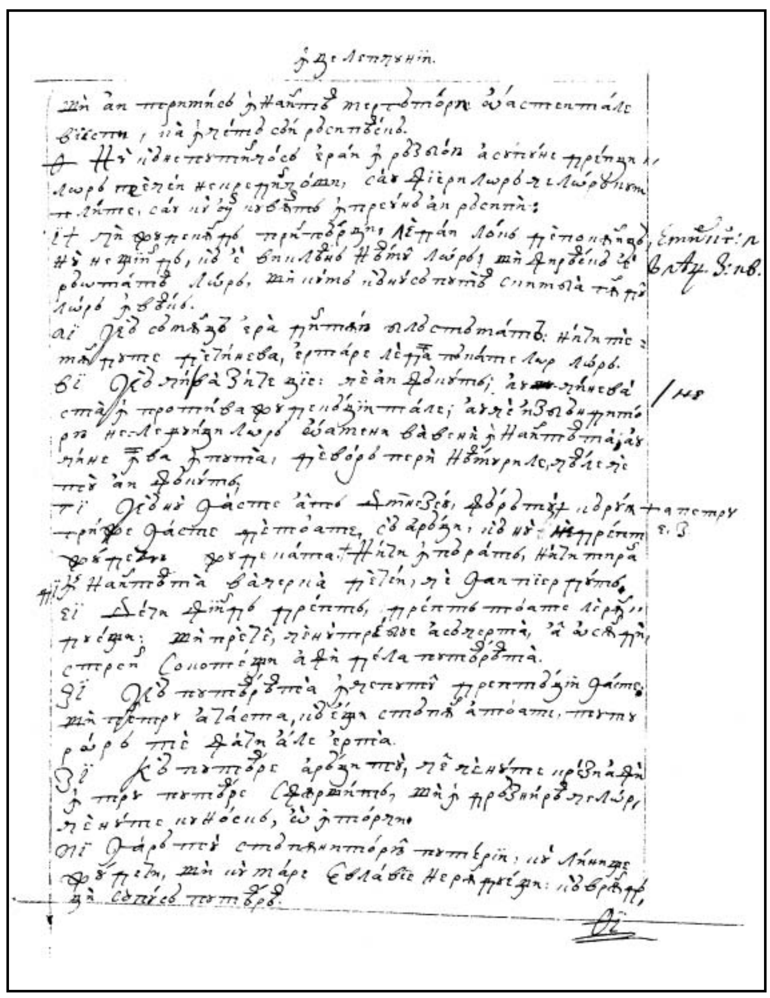
230v

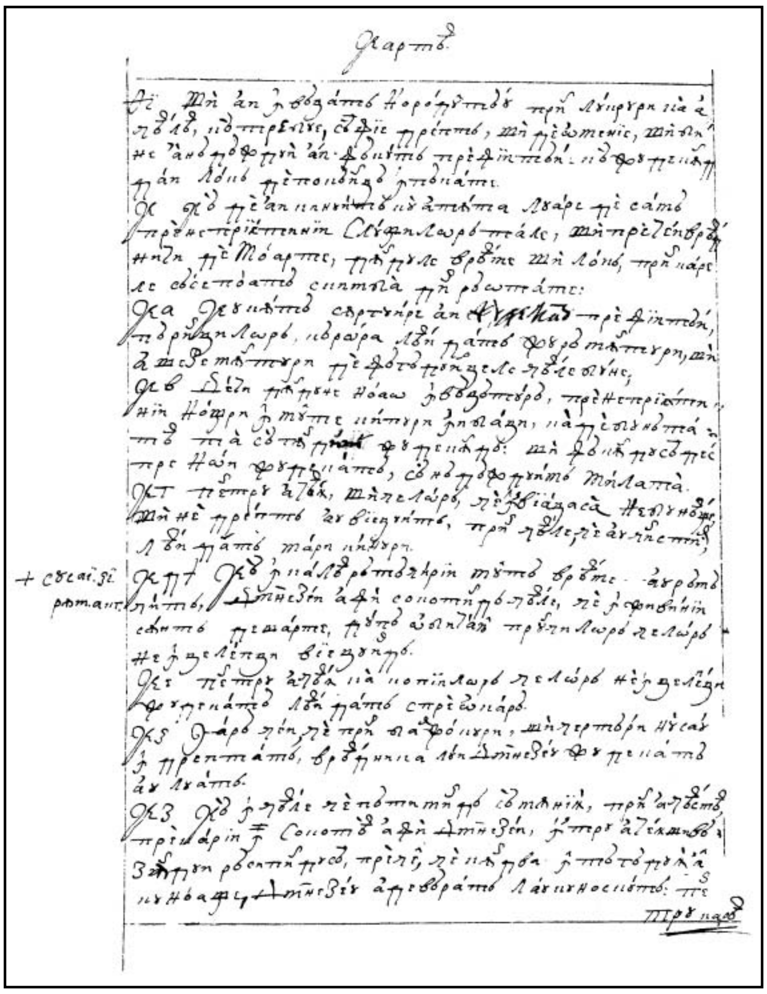
231r

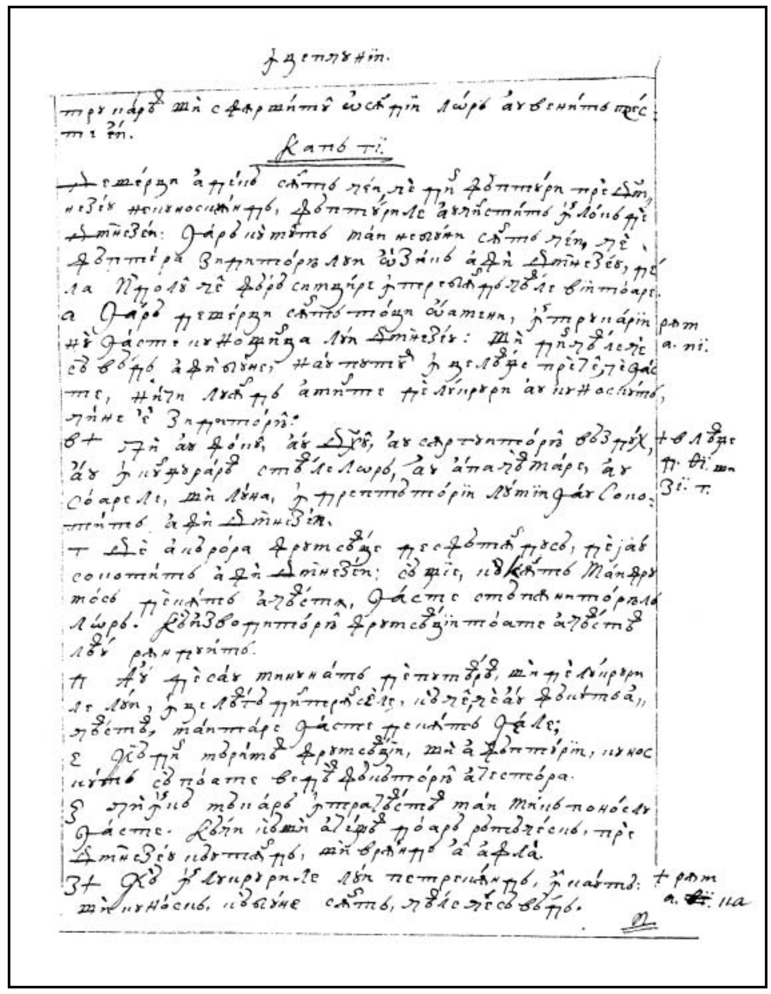

231v

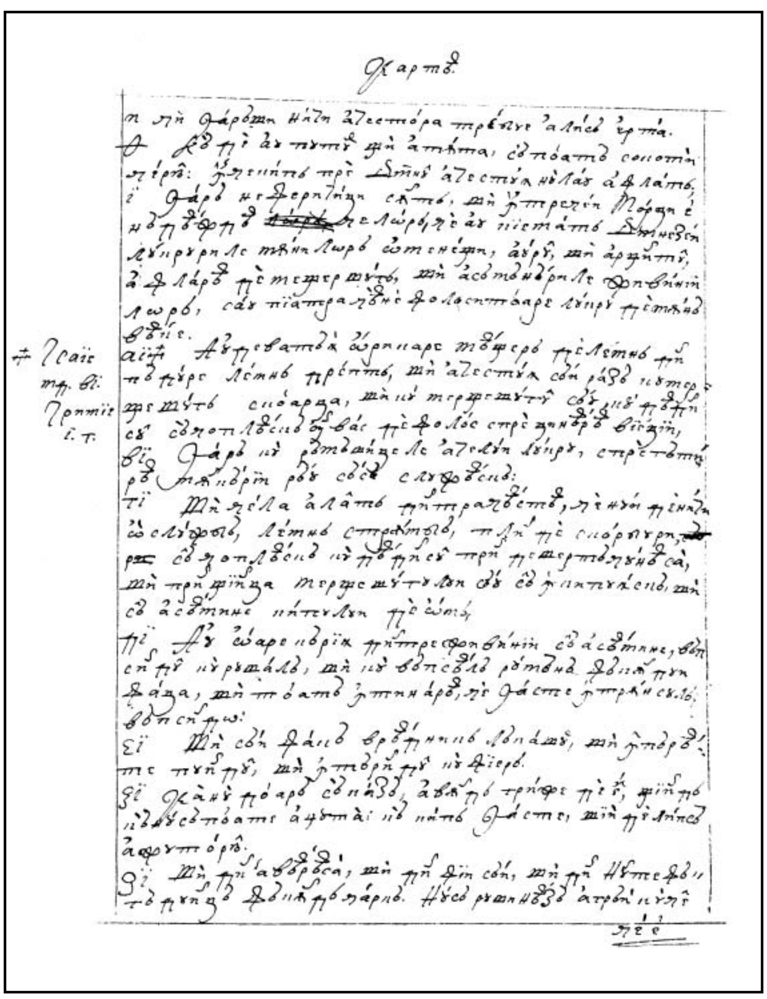

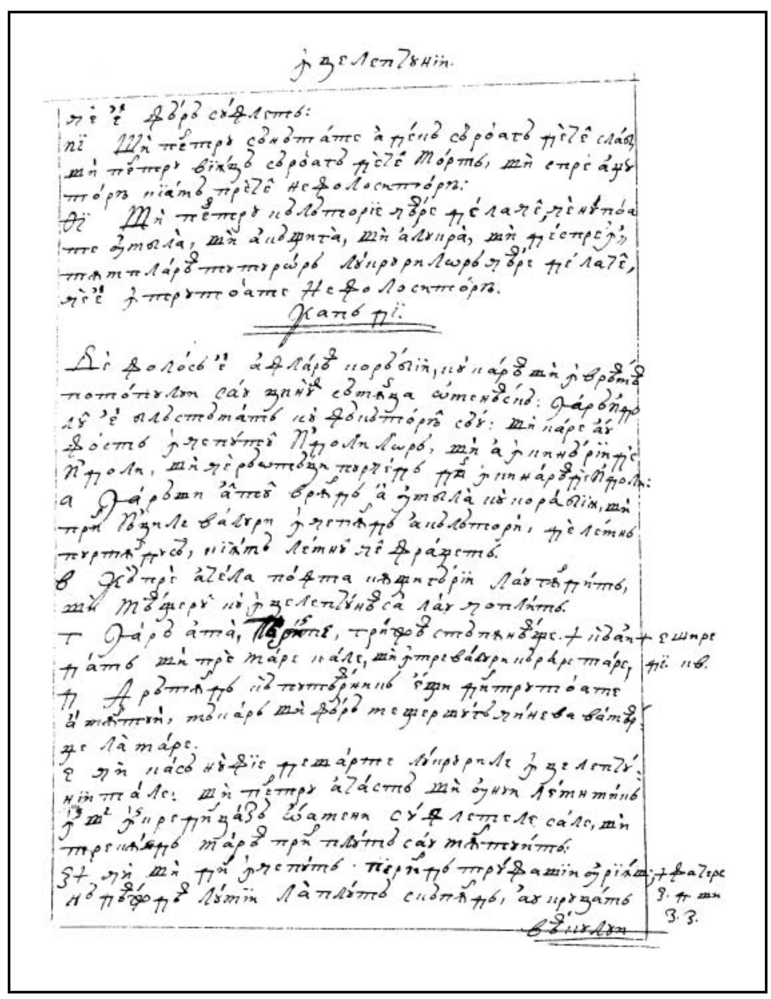
232r

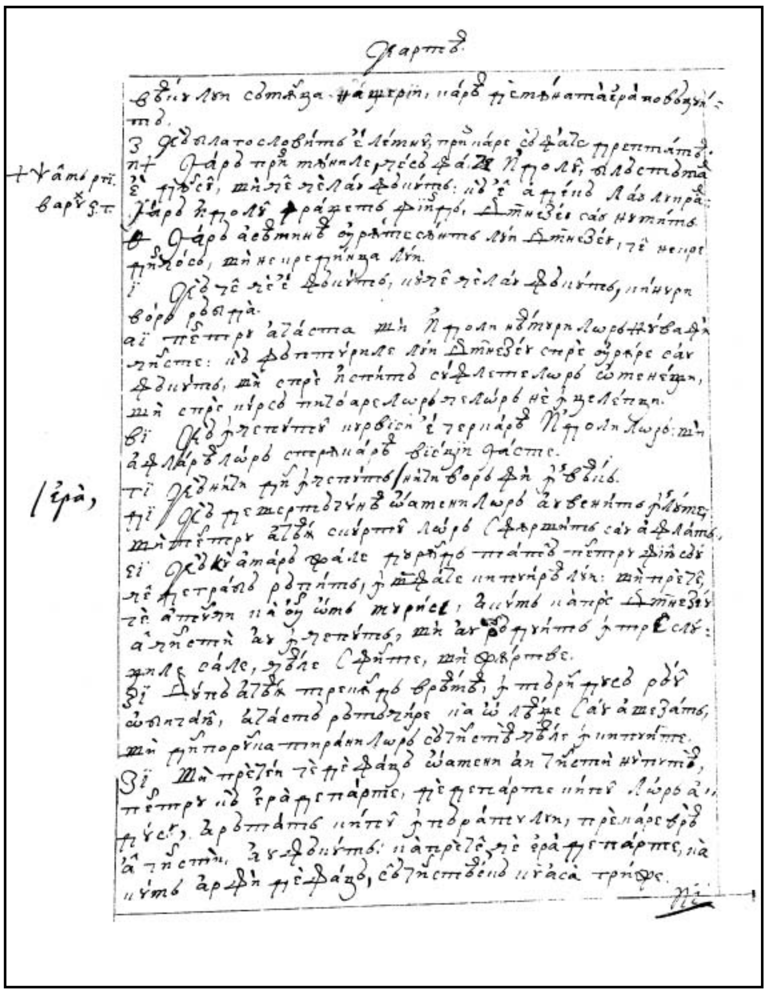

232v 233r

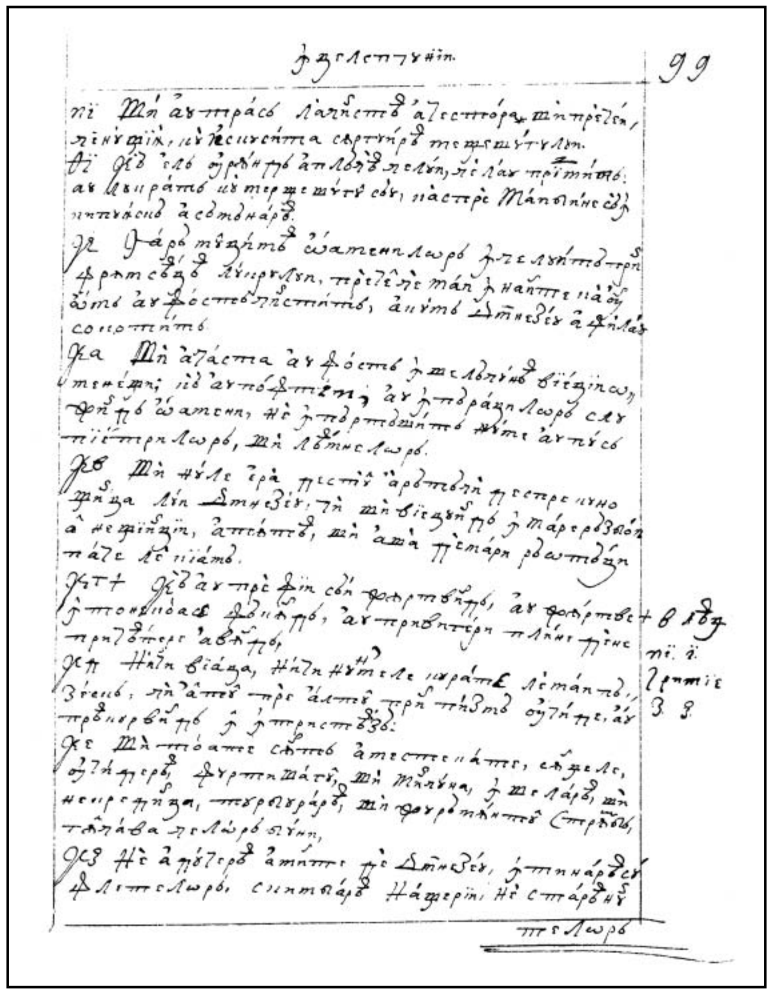

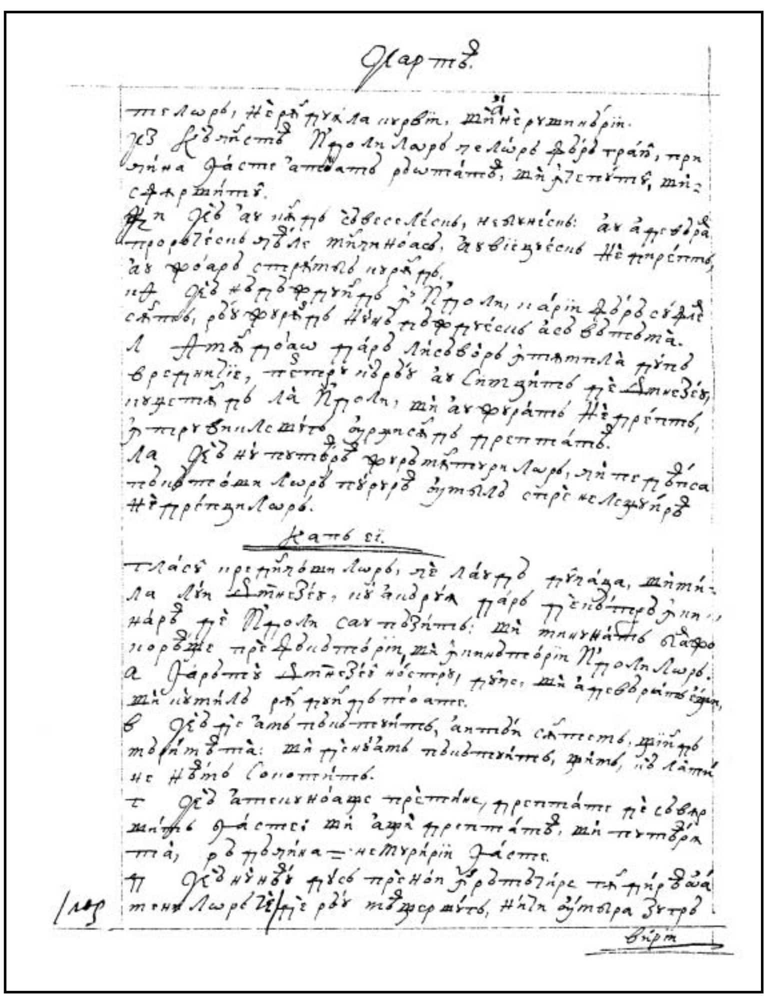
233v 234r

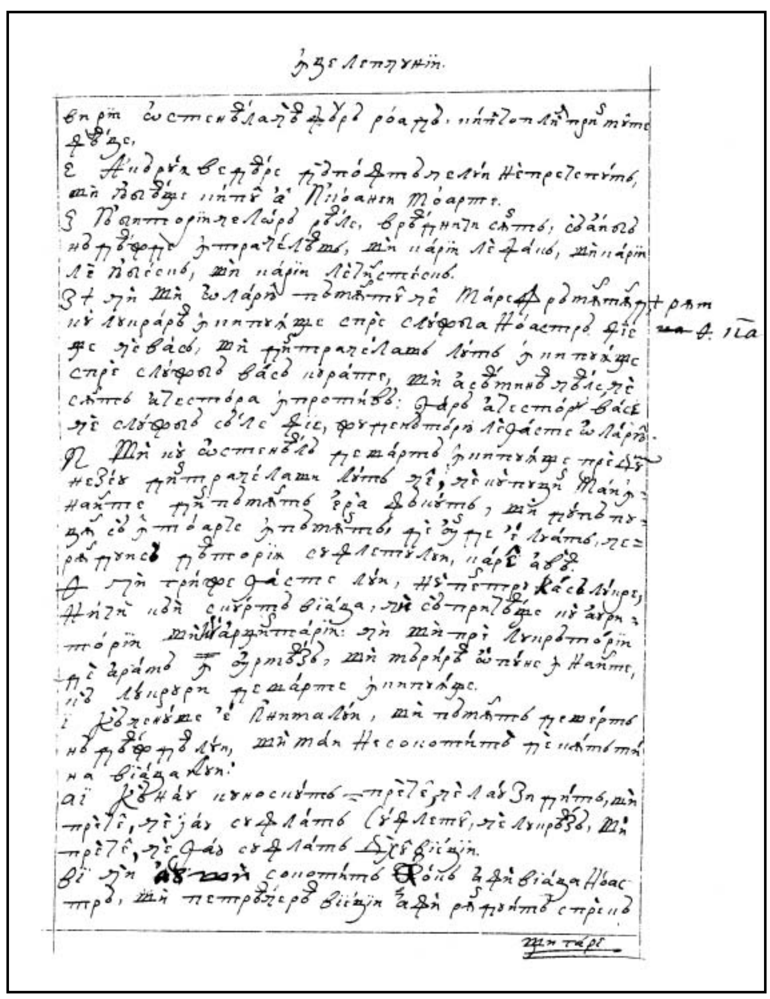
234v

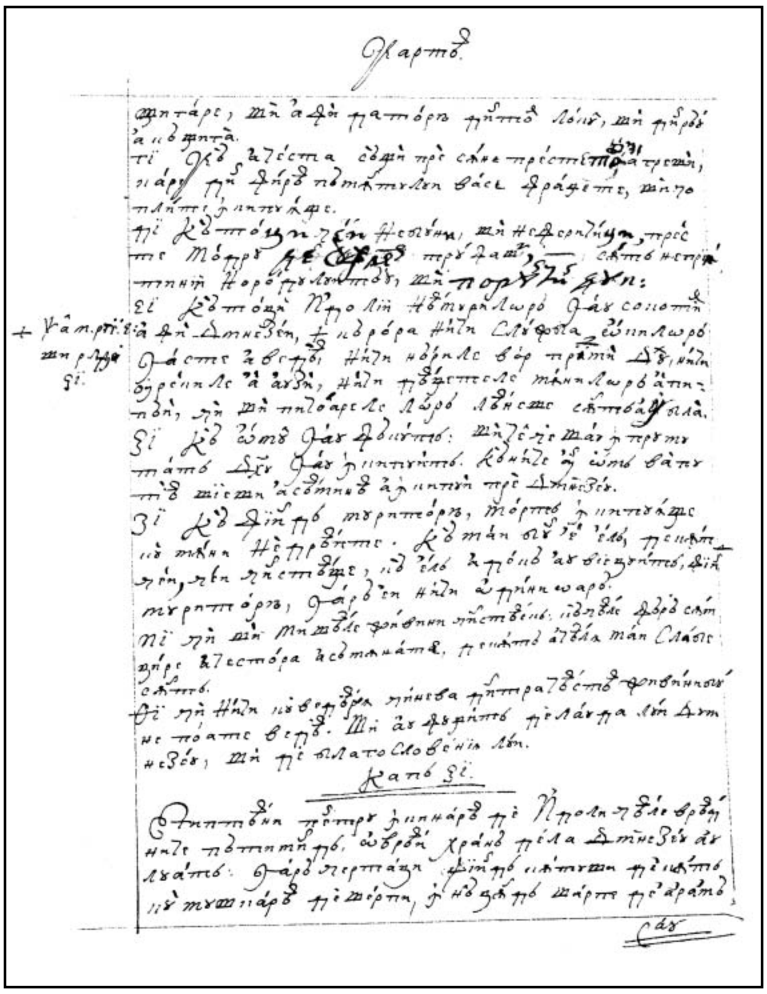
235r

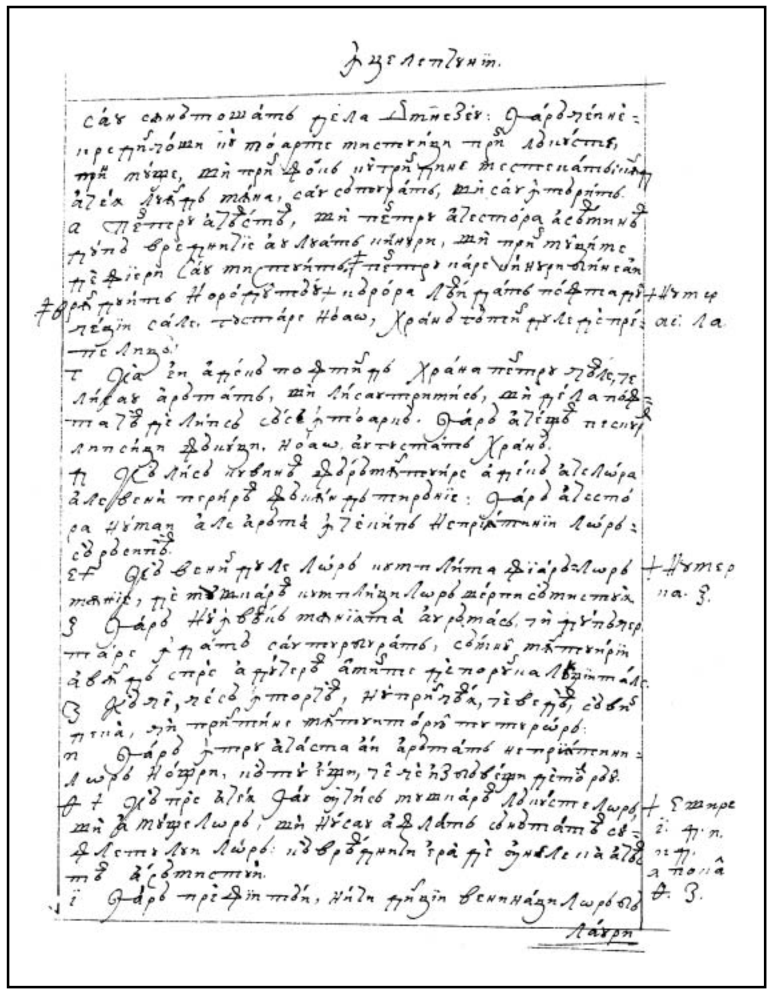

235v

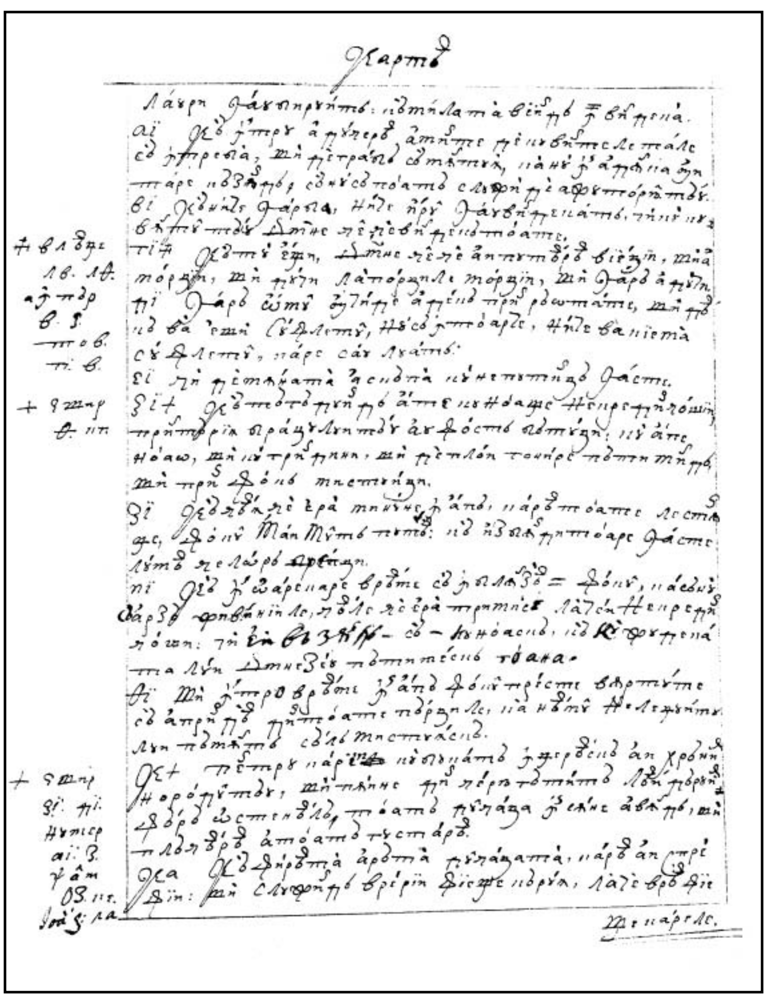
236r

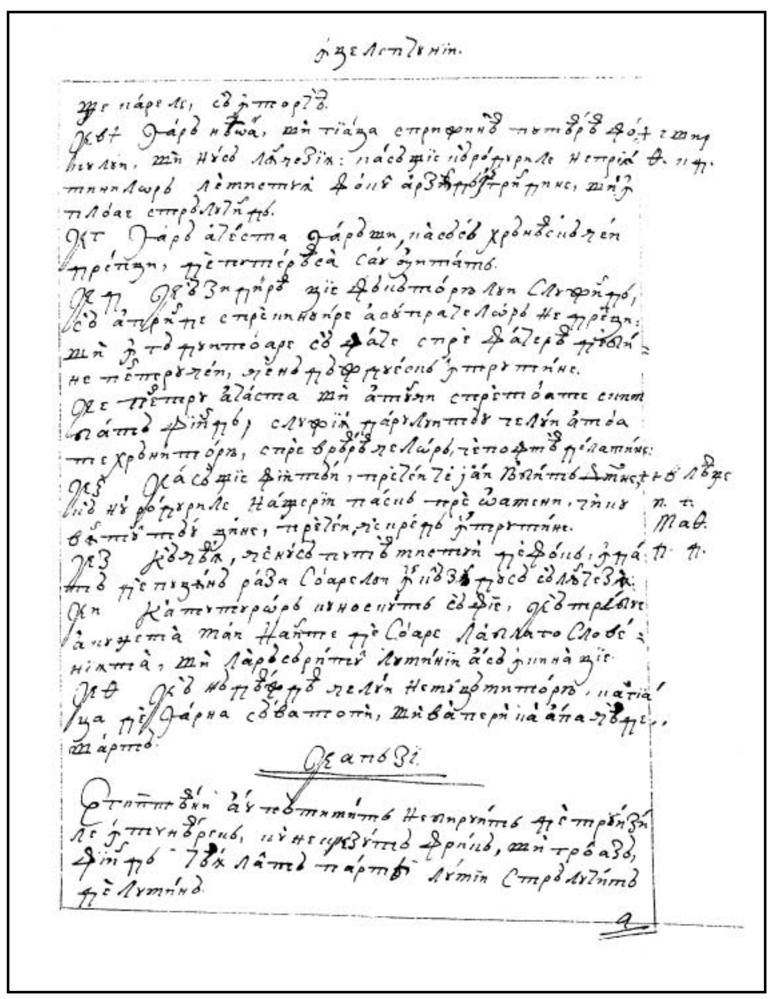

236v

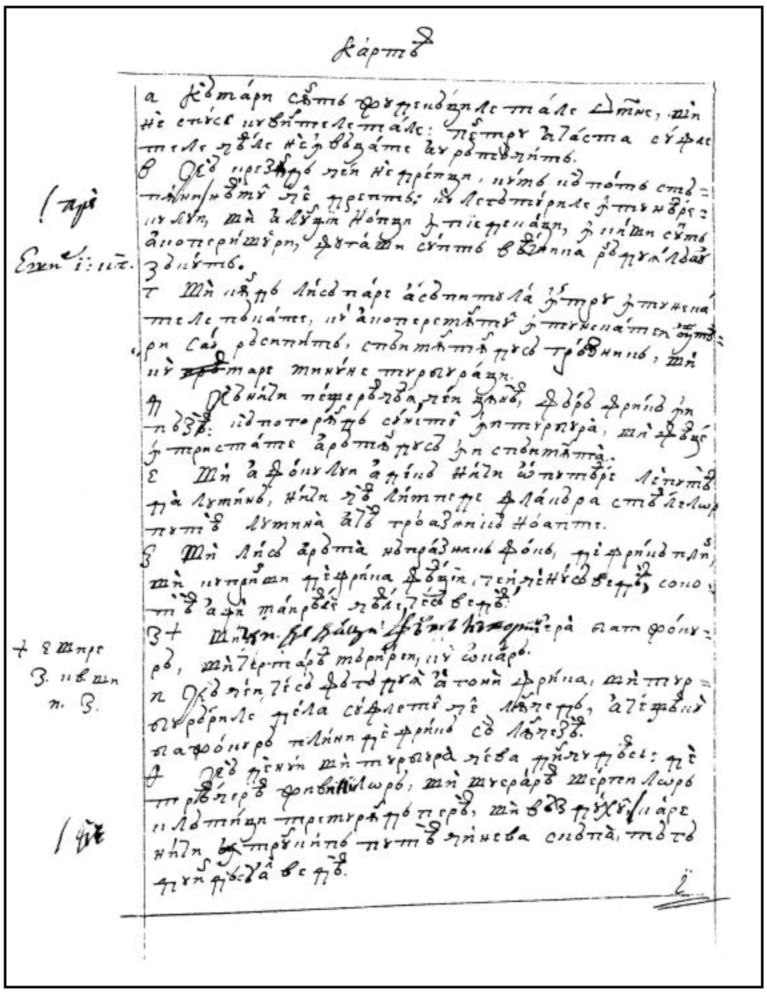
237r

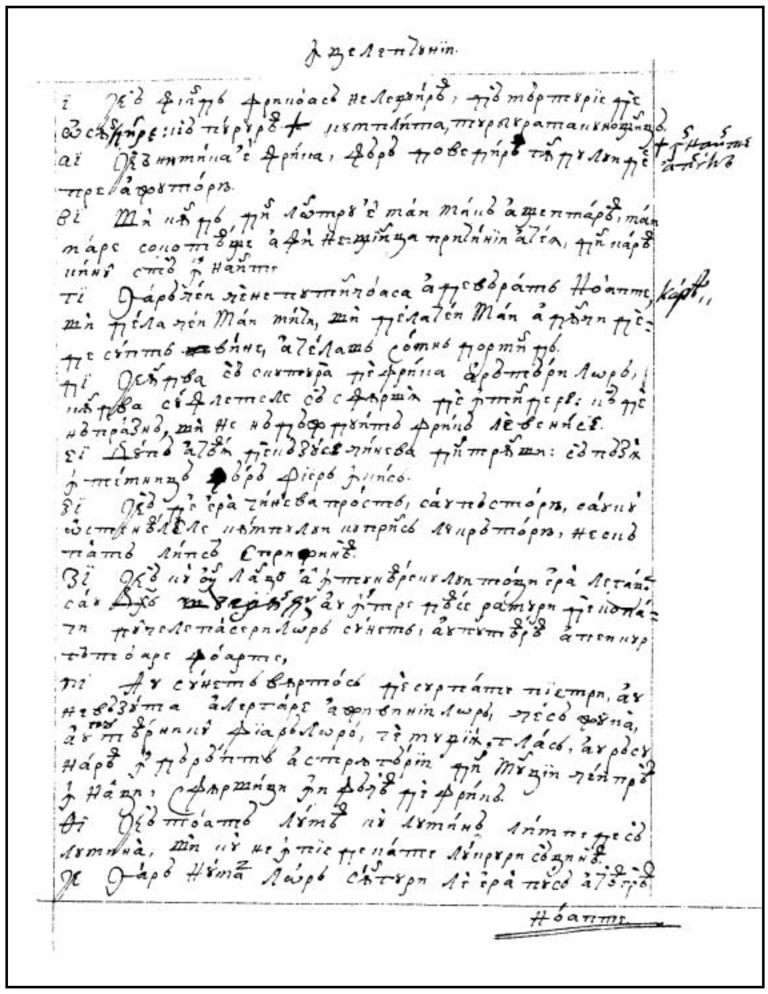

237v

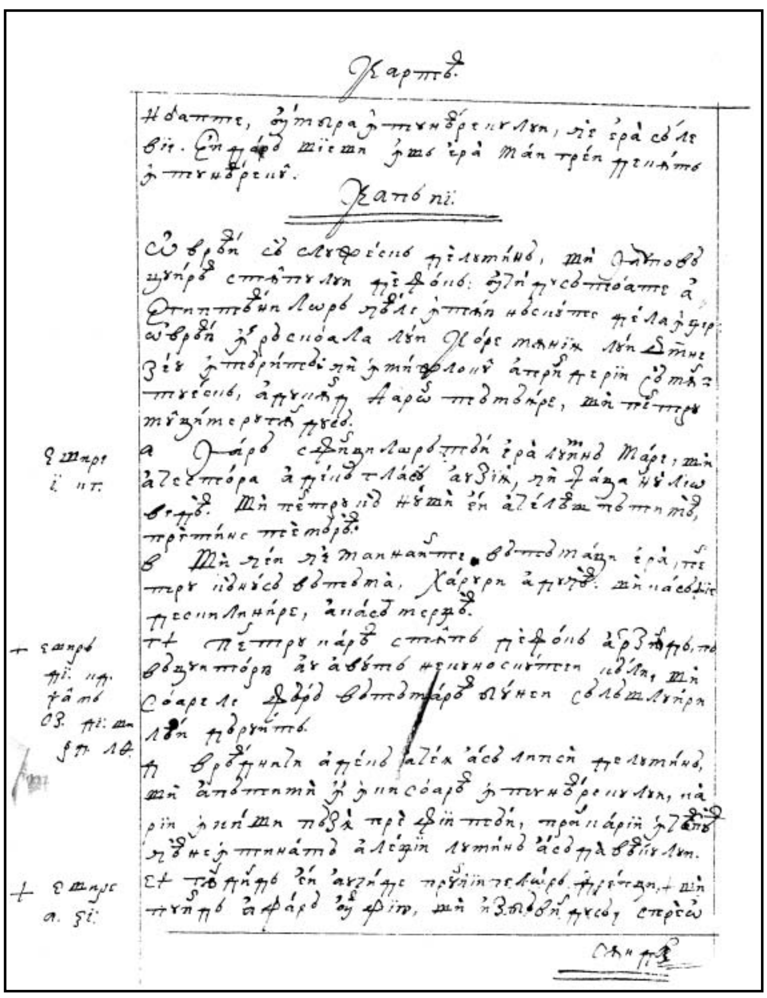
238r

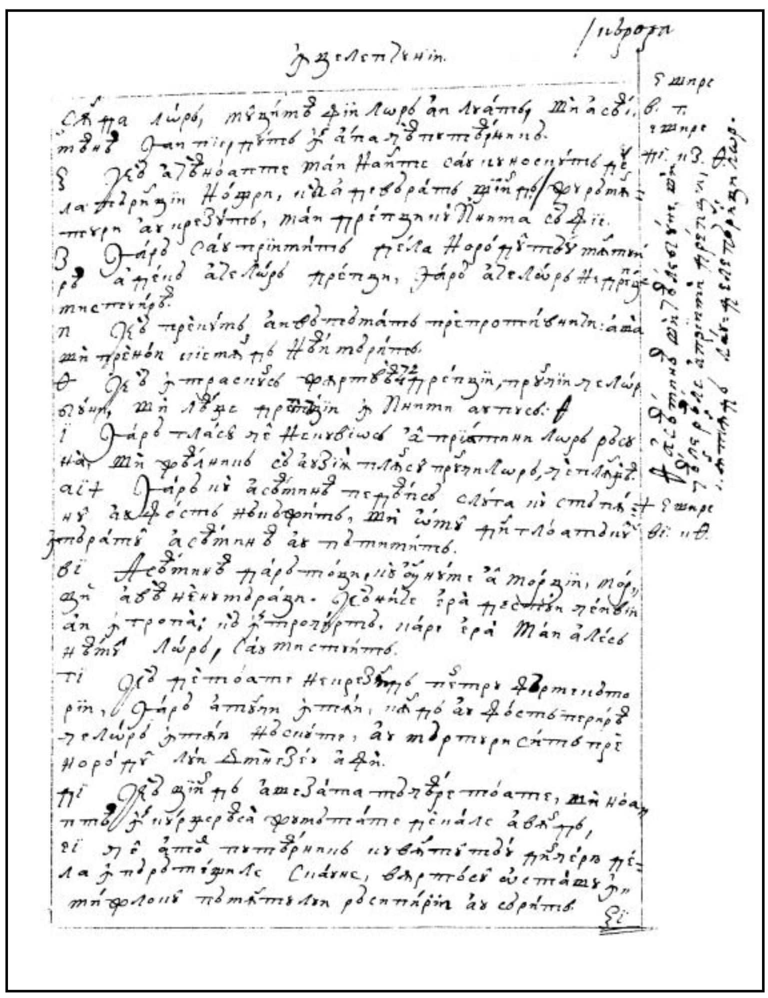
238v

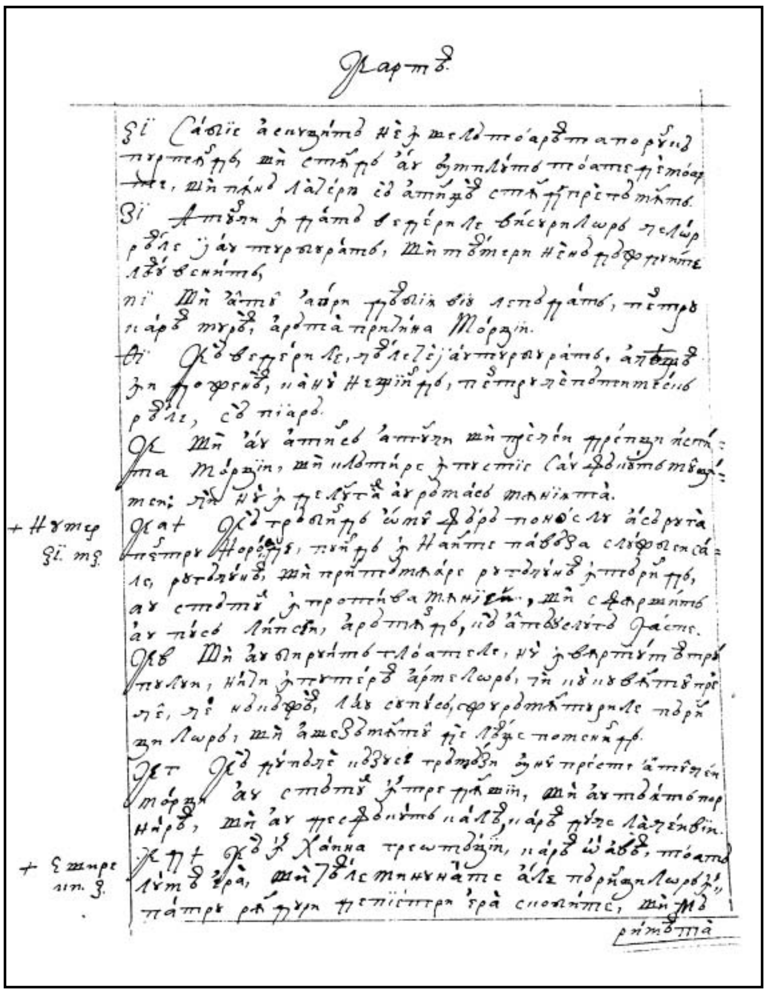
239r

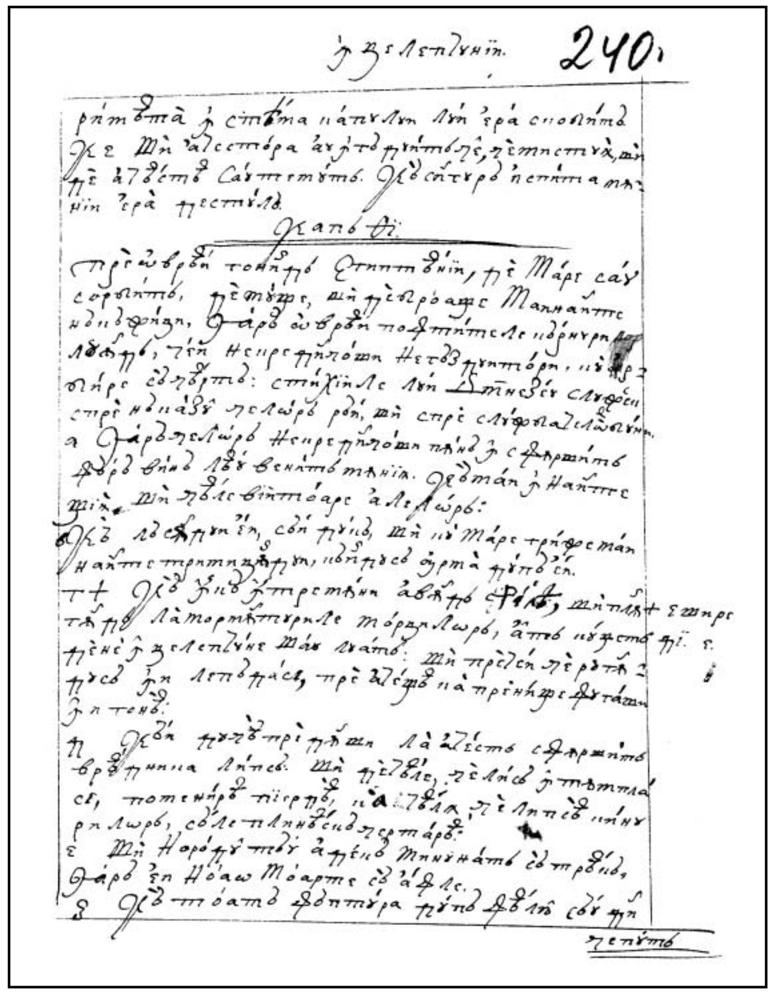
239v

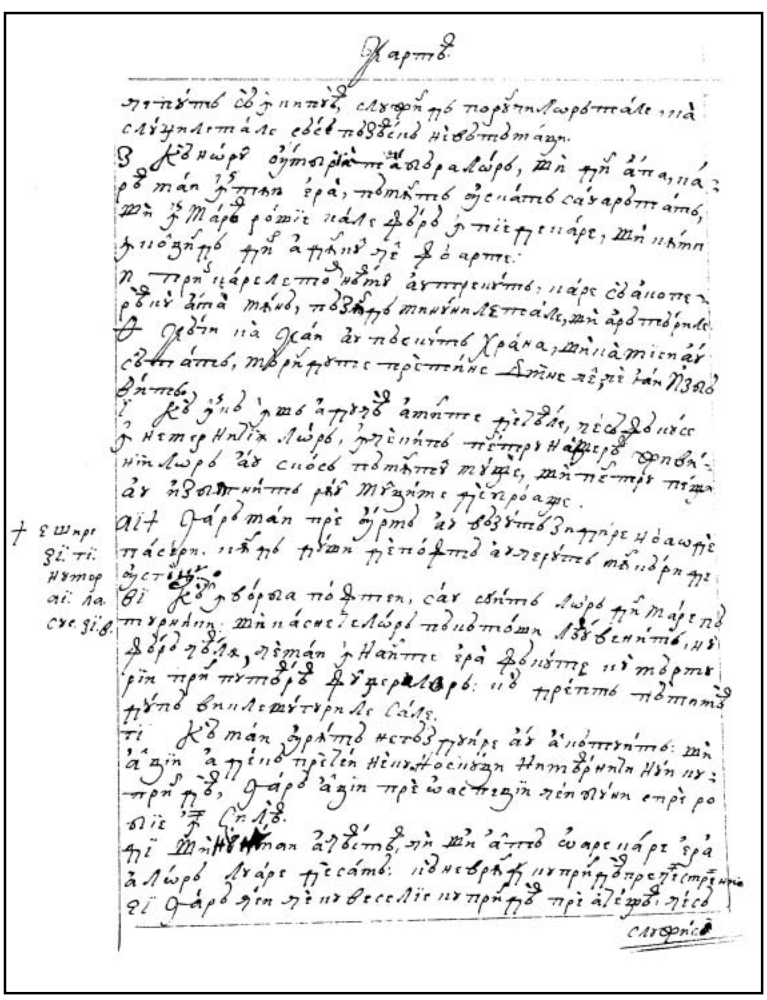
240r

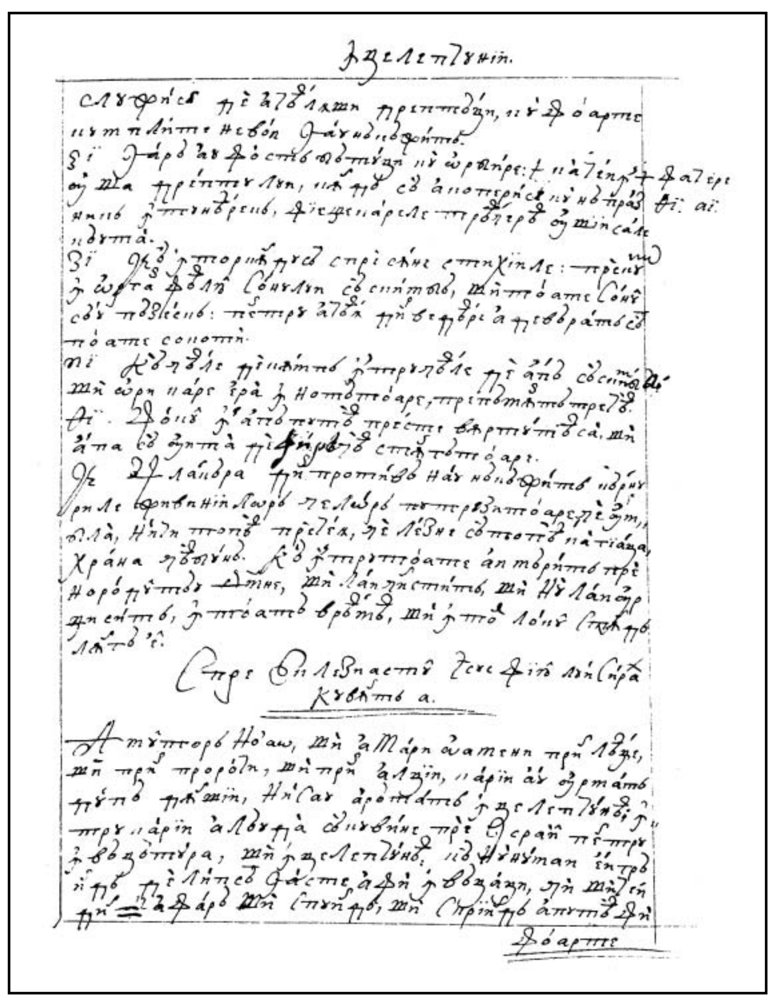
240v

241r

241v

242r

SPRE ECLEZIASTUL ISUS, FIIUL LUI SIRAH

Cuvânt 1

A multor noao şi a mari oameni prin leage şi prin proroci şi prin alţii, carii au urmat după dânşii, ni s-au arătat înţelepciunea. Întru carii a lăuda să cuvine pre Israil pentru învăţătura şi înţelepciunea. Că nu numai ei grăind de lipsă iaste a fi învăţaţi, ci şi cei din afară şi spuind, şi scriind a putea fi | foarte învăţaţi. Moşul mieu Isus, după ce mai cu deadinsul s-au dat spre stradaniia cetirii legii şi a prorocilor şi a altor cărţi care ni s-au dat noao de la părinţii noştri,

242v

Vrut-au şi el a scrie ceva din ceale ce sânt pentru învăţătură şi înţelepciune, ca cei ce poftesc a învăţa şi aceloraşi cunoscătoriu făcându-să, mai cu deadinsul să iaie aminte cu inima şi să să întărească spre legiuita cale.

Îndemnu-vă, drept aceaea, pre voi a veni cu bună vreare şi cu deşteptată grije a face cetire şi iertare a avea în ceale ce mi să pare, urmând chipul înţelepciunii, a scădea în rânduiala cuvintelor. Că scad cuvintele ovreieşti când să întorc spre altă limbă. Iară nu numai aceastea, ci şi însăşi leagea şi prorocii şi cealeaalalte a altor cărţi nu puţină schimbare au când să spun între sâneşi.

Că în anul al optsprăzeacelea, în vremile Ptolomeiu Evergheteanului împărat, după ce am agiuns în Eghipt, şi multă vreame acolo fiind, aflat-am acolo cărţi lăsate, cu de puţină, nici de-a nu să băga în samă, învăţătură.

Dirept aceea, bun lucru şi de lipsă a fi am socotit şi eu a adaoge oarecare strădanie şi osteneală a tâlmăci cartea aceasta. Şi cu multă priveghiare am adus învăţătura în câtăva vreame la ceale ce la sfârşit || aduc cartea aceasta, a o da şi celor ce vreau a lua sama şi a învăţa în ce chip trebuie a deprinde obiceaiurile cei ce au pus a-ş îndrepta viaţa după leagea Domnului.

243r

ECLEZIASTICUL

Cap 1

Înţelepciunea necuprinsă şi întru făpturi strălucind, izvodirea din veaci de la sângur Dumnezeu Atotputearnicul trage, carea o dă celor ce-L iubesc şi să tem de Dânsul. Că frica Domnului, carea aici mult e lăudată, nu numai înţelepciunea, ci şi alte puteri cu sine poartă. Iară cu inimă unită trebuie cătră Dumnezeu a să apropiia.

1 Toată înţelepciunea de la Domnul Dumnezeu iaste şi cu El au fost pururea şi iaste mai înainte de veac.

3 Împăr. 3, 9 şi 4, 9.

2 Năsipul mării şi picăturile ploii şi zilele veacului cine le va număra? Naltul ceriului şi latul pământului şi fundul adâncului cine le-au măsurat?

3. Înţelepciunea lui Dumnezeu, carea petreace toate, cine o au cercetat?

4. Mai înainte de toate s-au zidit înţelepciunea şi înţeleagerea priceaperii din veac.

5. Izvorul înţelepciunii, cuvântul lui Dumnezeu întru ceale înalte, şi întrarea ei, porunci veacinice.

6. Rădăcina înţelepciunii cui s-au deascoperit şi isteţiile ei cine le-au cunoscut?

7. Rădăcina înţelepciunii cui s-au dezvălit şi s-au arătat şi sporirea întrării ei cine o au înţeles? |

243v

8. Unul iaste Cel Preaînalt, Ziditoriul cel atotputearnic şi Împăratul putearnic, şi a să teame de El foarte, Cel ce şade pre scaunul ei şi ce stăpâneaşte, Dumnezeu.

9. El o au zidit întru Duhul Sfânt şi o au văzut şi o au numărat şi o au măsurat

10. Şi o au vărsat preste toate lucrurile Sale şi preste tot trupul, după darea Sa şi o au dăruit celor ce-L iubesc pre Dânsul.

11. Frica Domnului, mărirea şi lauda şi veseliia şi cunună de bucurie.

12. Frica Domnului va îndulci inima şi va da veselie şi bucurie şi lungime de zile.

13. Celui ce să teame de Domnul bine-i va fi pre urmă, şi în zioa sfârşitului său să va blagoslovi.

14. Iubirea lui Dumnezeu, cinstita înţelepciune,

15. Iară celor ce să va arăta în vedeare o iubesc întru vedeare şi întru cunoştinţa celor mari ale sale.

*Psalm. 100, 10. Pilde 1, 7 şi 9, 10.

16. *Începutul înţelepciunii, frica Domnului, şi cu cei credincioşi în zgău s-au zidit; cu fămeile ceale alease umblă şi cu cei drepţi şi credincioşi să cunoaşte.
17. Frica Domnului, cinstea ştiinţii.
18. Şi cinstea va păzi şi va îndrepta inima, veselie şi bucurie va da.
19. Celui ce să teame de Domnul bine-i va fi, şi în zilele sfârşitului său să va blagoslovi.
20. Plinirea înţelepciunii e a să teame de Dumnezeu şi plinirea de la rodurile ei. ||
21. Toată casa ei o va umplea de la neamuri, şi ceale ascunse de la comoarăle ei. 244r
22. Cununa înţelepciunii, frica Domnului, plinind pacea şi rodul mântuirii.
23. Şi o au văzut şi o au numărat. Şi amândoao sânt darurile lui Dumnezeu.
24. Ştiinţa şi înţeleagerea priceaperii înţelepciunea le va împărţi. Şi mărirea celor ce o ţin înalţă.
25. Rădăcina înţelepciunii e a să teame de Domnul, şi ramurile ei de lung veac.
26. În comoarăle înţelepciunii înţeleagerea şi cinstea minţii. Iară blăstămul păcătoşilor, înţelepciunea.
27. Frica Domnului scoate păcatul,
28. Că cine e fără frică nu să va putea îndrepta. Că mâniia îndrăznirii lui răsipirea lui iaste.
29. Până la vreame va suferi cel răbdătoriu, şi după aceaea răsplătirea veseliii.
30. Simţirea bună până la vreame va ascunde cuvintele ei; aşa buzele multora vor spune sâmţirea ei.
31. În vistieriile înţelepciunii, arătarea învăţăturii,
32. Iară urgisirea păcătosului, cinstea lui Dumnezeu.
33. Fiiule, poftind înţelepciunea, ţine direptatea şi Dumnezeu ţi-o va dărui,
34. Că înţelepciunea şi învăţătura, frica Domnului, şi ce e bine plăcut Lui,
35. Credinţa şi blândeaţele; şi va umplea vistieriile ei.
36. Nu fi necredincios teamerii de Domnul şi | să nu te apropii de El cu inimă îndoită. 244v
37. Nu fi făţarnic înaintea oamenilor şi să nu te sminteşti în buzele tale.
38. Ia aminte în iale, ca nu cumva să cazi şi să aduci sufletului tău necinste,
39. Şi să deascopere Dumnezeu ascunsele tale şi în mijlocul adunării să te zdrobească,
40. Căci că te-ai apropiat cu răotate de Domnul şi inima ta plină e de vicleşug şi de înşelăciune.

Cap 2

Cel ce va să slujască lui Dumnezeu steaie în dreptate, în frica lui Dumnezeu şi în răbdare. Iară cel ce să teame de Dumnezeu crează şi nădăjduiască într-Însul şi mari roduri de aci vor lua. Iară amar necredincioşilor şi nerăbdătorilor. Şi roada dumnezeieştii teameri să arată.

Math. 4, 1. 2 Tim. 3, 12.

1. Fiiule, apropiindu-te la slujba lui Dumnezeu, stăi întru dreptate şi în frică şi găteaşte sufletul tău spre ispită.
2. Smereaşte-ţi inima şi rabdă; pleacă-ţi ureachea şi priimeaşte cuvintele înţeleagerii şi nu grăbi în vreamea acoperirii.
3. Aşteaptă apestirile lui Dumnezeu; împreună-te lui Dumnezeu şi aştaptă ca să crească mai pre urmă viaţa ta.
4. Tot ce-ţ va plăcea ia şi în dureare rabdă şi întru smereniia ta răbdare să aibi;

*Înţel 3, 6.

5. *Că în foc să cearcă aurul şi argintul, iară oamenii cei de-a să priimi, în cuptoriul smereniii. ||
6. Creade lui Dumnezeu şi te va răscumpăra; şi-ţi îndreptează calea şi nădăjduiaşte într-Însul. Ţine frica Lui şi într-însa îmbătrâneaşte. 245r
7. Cei ce vă teameţi de Domnul aşteptaţi mila Lui şi nu vă plecareţi de către Dânsul ca să nu cădeţ.
8. Cei ce vă teameţi de Domnul creadeţi Lui şi nu să va deşerta plata voastră.
9. Cei ce vă teameţi de Domnul nădăjduiţi întru Dânsul şi spre veselie vă va veni mila.
10. Cei ce vă teameţi de Domnul iubiţi-L pre Dânsul şi să vor lumina inimile voastre.
11. Uitaţi-vă, fiilor, la neamurile oamenilor; şi să ştiţi că nime n-au nădăjduit întru Domnul şi să fie ruşinat.

*Psalm 30, 1.

12. *Că cine au rămas întru poruncile Lui şi au fost părăsit? Au cine L-au chemat şi l-au urgisit?
13. Că bun şi milostiv e Dumnezeu şi va ierta în zioa năcazului păcatele; şi apărătoriu iaste tuturor celor ce-L caută întru dreptate.

14. Amar celui îndoit cu inima și cu buze necurate și cu mâni de răufăcătoare și celui păcătos, *ce întră pre pământ pre doao căi. *3 Împăr. 18, 21.
15. Amar celor slăbănojiți cu inima, carii nu cred lui Dumnezeu; și pentru aceaea nu să vor apăra de la Dânsul.
16. Amar celor ce au pierdut răbdarea și celor ce au lăsat căile ceale dreapte și s-au | 245v abătut pre căi năsâlnice.
17. Și ce vor face când va înceape a să uita Domnul?
18. Cei ce să tem de Domnul nu vor fi necrezători cuvintelor Lui, *și cei ce-L iubesc pre El vor ținea calea Lui. *Ioan 14, 23.
19. Cei ce să tem de Domnul vor căuta ceale ce sânt bine plăcute Lui, și cei ce-L iubesc să vor umplea de leagea Lui.
20. Cei ce să tem de Domnul găti-vor inimile sale și înaintea Lui vor sfinți sufletele sale.
21. Cei ce să tem de Domnul păzesc poruncile Lui și răbdare vor avea până la privirea Lui,
22. Zâcând: „De nu ne vom pocăi, vom cădea în mânile Domnului, și nu în mânile omului";
23. Că, după mărimea Lui, așa și mila Lui cu El iaste".

Cap 3

Cinstea părinților e vreadnică de blagosloveniia lui Dumnezeu, și necinstea de blăstăm. Blândeațele sufletului să laudă împrotiva dezmierdării. Și inima vârtoasă, vicleană și făloasă să huleaște, lăudând pre cel înțelept și milostiv.

1 Fiii înțelepciunii, bisearica drepților și neamul lor, ascultarea și iubirea!
2 Judecata părinților ascultați, fiilor, și așa faceți, să vă mântuiți.
3 Că Dumnezeu au cinstit pre tatăl întru fii, și judecata maicii căutând o au întărit spre fii.
4. Cel ce iubeaște pre Dumnezeu să va ruga pentru păcate și să va conteni de eale și în rugăciunea zilelor să va asculta.
5. Și ca cel ce strânge comoară, așa și cel ce cinsteaște pre maica sa. ||
246r 6. Cel ce cinsteaște pre tatăl său să va veseli întru fii și în zioa rugăciunii sale să va asculta.
7. Cel ce cinsteaște pre tatăl său viață mai lungă va viețui, și cel ce ascultă de tatăl său va stâmpăra pre maica sa.
8. Cel ce să teame de Domnul cinsteaște părinții și ca domnilor slujaște celor ce l-au născut.
9. *În faptă și în cuvânt și în toată răbdarea cinsteaște pre tatăl tău, *Ieșire 20, 12.
10. Ca să-ț vie blagoslovenie de la el, și blagosloveniia lui să rămâie întru cel mai de pe urmă. 2 Leage 6, 16. Math. 15, 4.
11. *Blagosloveniia tatălui întăreaște casele fiilor, iară blăstămul maicii dezrădăcinează temeiurile. *Marcu 7, 10. Efes. 6, 2.
12. Nu te slăvi întru ocara tătâni-tău, că nu-ți iaste ție slavă rușinea lui; Facer. 27, 27
13. Că slava omului, din cinstea tătâni-său, și ocara fiiului, tatăl fără de cinste. și 49, 2.
14. Fiiule, priimeaște bătrâneațele tătâni-tău și să nu-l întristezi în viața lui.
15. Și, de va slăbi de simțire, iartă-l și să nu-l urgiseaști întru vârtutea ta. Că milosteniia părintelui nu va fi întru uitare.
16. Că pentru păcatul maicii ți să va întoarce ție bine
17. Și întru dreptate ți să va zidi ție; și în zioa năcazului ți să va aduce aminte și, precum în sănin ghiața, să vor topi păcatele tale.
18. Decât veaste rea iaste cel ce părăseaște pre tatăl; și e blăstămat de Dumnezeu cel ce întărâtă pre maica.
19. Fiiule, întru blândeațe fă lucrurile tale și preste slava oamenilor vei fi iubit.
20. *Cât ești de mare te smereaște întru toate și înaintea lui Dumnezeu vei afla har, | *Filip. 2, 3.
246v 21. Că mare-i putearea lui Dumnezeu unuia și de la cei smearini să cinsteaște.
22. *Ceale mai înalte decât tine să nu cauți și ceale mai tari decât tine să nu ispitești. Ci ceale ce ț-au poruncit Dumnezeu, acealea gândeaște pururea, și în ceale mai multe ale Lui lucruri să nu fii grijnic. *Pild. 25, 27.
23. Că nu-ți iaste de lipsă a vedea cu ochii tăi ceale ascunsă.
24. În lucrurile ceale deșarte nu ispiti mult, și întru multe lucrurile Lui nu fi grijnic.

25. Că multe preste simţirea omenească s-au arătat ţie,
26. Şi pre mulţi i-au împiedecat prepusul altora şi întru deşertăciune i-au ţinut sâmţirea lor.
27. Inima vârtoasă rău va avea în ceale mai de pre urmă; şi cel ce iubeaşte primejdiia într-însa va peri.
28. Inima ce întră prin doao căli nu va avea sporiu, şi cel cu inimă îndărăvnică întru aceaea să va sminti.
29. Inima vicleană să va îngreoia întru dureri şi păcătosul va adaoge a păcătui.
30. Adunării celor trufaşi nu va fi sănătate, că tufa păcatului să rădăcinează întru dânşii şi nu să va înţeleage.
31. Inima înţeleptului să înţeleage întru înţelepciune şi ureachea bună va auzi cu toată pofta înţelepciunea.
32. Inima înţeleaptă şi înţelegătoare să va feri de păcate şi în lucrurile dreptăţii sporiu va avea.
*Danil. 4, 24. 33. *Focul ce arde îl stânge apa, şi milosteniia stă împrotiva păcatelor.
34. Şi Dumnezeu iaste celui ce i-au dat har. Adusu-ş-au aminte de El în vreamea viitoare, şi în vreamea căderii sale va afla întărire. ||

Cap 4

247r

Spre lucrurile milosteniii şi spre înţelepciune mult îndeamnă, arătând folosânţele aceştiia. Ruşinea bună şi rea. A nu să tăinui înţelepciunea, nici adevărului a grăi împrotivă. Pentru dreptate a să lupta. Cuvântului tău lucrarea să răspunză. Fii liubovnic către supuşi, şi nu scump.

Tovie 4, 7. 1. Fiiule, milosteniia nu o trage de către sărac şi ochii tăi nu-i feri de la cel sărac.
2. Pre sufletul cel flămând să nu-l urgiseşti şi să nu întărâţi pre cel sărac întru lipsa sa.
3. Inima celui lipsit nu o năcăji şi nu zăbovi darea celui ce te sileaşte.
4. Rugăciunea celui năcăjit nu o lepăda şi nu-ţi întoarce faţa de la cel lipsit.
5. De către cel sărac nu-ţi întoarce ochii pentru mânie şi nu lăsa, celor ce-şi ţin, înapoi a te blăstăma,
6. Că a celui ce te blastămă întru amărăciunea sufletului să va asculta cearerea lui; şi-l va asculta Cel ce l-au făcut.
7. Adunării săracilor veasăl te arată şi celui bătrân smereaşte-ţi sufletul şi celui mărit smereaşte-ţi capul tău.
8. Pleacă săracului fără întristare ureachea ta şi răsplăteaşte deatoriia ta şi răspunde păciuite întru blândeaţe.
9. Slobozeaşte pre cel ce pătimeaşte nedreptate din mâna celui trufaşu şi nu lua acru întru inima ta.
10. La judecată fii săracilor milostiv ca tatăl, şi în loc de bărbat maicii lor.
11. Şi vei fi tu ca fiiul Celui Preaînalt ascultând şi te va milui mai vârtos decât maica ta. |
12. Înţelepciunea fiilor săi le suflă viaţă şi priimeaşte pre cei ce o caută şi înainte va mearge în calea dreptăţii. 247v
13. Şi cel ce o iubeaşte iubeaşte viaţa; şi cei ce priveghează la ea vor îmbrăţişa plăcearea ei.
14. Cei ce o vor ţinea vor moşteni viaţa; şi unde va întra, va blagoslovi Dumnezeu.
15. Cei ce slujesc ei vor fi următori Celui Sfânt; pre cei ce o iubesc, îi iubeaşte Dumnezeu.
16. Cel ce o aude va judeca neamuri; şi cel ce priveaşte la ea va rămânea cutezând.
17. De-i va creade, o va moşteni şi vor fi întru întărire zidirile ei.
18. Că întru ispită umblă cu el şi întru cei dintâiu îl aleage.
19. Teamere şi frică şi cercetare va duce preste el. Şi ea va chinui întru năcazul învăţăturii sale până ce va ispiti întru gândurile sale şi să crează sufletului lui.
20. Şi-l va întări şi cale direaptă va aduce la el şi-l va veseli,
21. Şi-i va goli ascunsele sale şi va aduna comoară preste el ştiinţa şi înţeleagerea dreptăţii.
22. Iară, de va rătăci, îl va părăsi şi-l va da în mânile nepriiatinului său.
23. Fiiule, ţine vreamea şi te fereaşte de rău.
24. Pentru sufletul tău nu te ruşina a spune adevărul.
25. Că iaste ruşinea carea aduce păcat şi iaste ruşine carea aduce mărire şi dar.

26. Nu lua față asupra feații tale, nici asupra sufletului tău, minciună.
27. Nu te sfii de aproapele tău în cădearea sa, ||
248r 28. Nici ţinea cuvântul în vreame de mântuire. Nu ascunde înțelepciunea ta întru podoaba sa,
29. Că în limbă înțelepciunea să cunoaște. Și înțeleagerea și știința și învățătura în cuvântul celui înțelept, și tăriia în lucrurile dreptății.
30. Nu grăi împrotivă cuvântului adevărului nici într-un chip, și de minciuna neînvățăturii tale te rușinează.
31. Nu te rușina a-ți mărturisi păcatele și nu te supune la tot omul pentru păcat.
32. Să nu stai împrotiva feații celui putearnic, nici te sili împrotiva lovirii răului.
33. Pentru dreptate luptă pentru sufletul tău și până la moarte te luptă pentru dreptate, și Dumnezeu va învinge pentru tine nepriiatinii tăi.
34. Să nu fii grabnic în limba ta și zădarnic și slăbănogit în lucrurile tale.
35. Să nu fii ca leul în casa ta, răsturnând paznicii tăi și apăsând supușii tăi.
36. Nu fie mâna ta întinsă spre luare și strânsă spre dare.

Cap 5

Nu trebuie a rămânea în păcat pentru nădejdea averilor, a tinereaţelor, a tăriii au a milii Domnului. Nu fi rătăcind, ci stătornic şi blând în calea Domnului şi inimos în cuvinte. Nu fi clevetitoriu au de doao limbi.

1. Nu privi spre moșteniri nedreapte și să nu zici: „Am destulă viață”, că nimic va folosi în vreamea de izbândă și de acoperire. |
248v 2. Și să nu urmezi întru tăriia ta pofta inimii tale.
3. Și să nu zici: „Cum am putut au cine mă va supune pentru ceale sfinte ale meale?”, că Dumnezeu izbândind va izbândi.
4. Să nu zici: „Păcătuit-am; și ce mi s-au întâmplat trist?”, că Cel Preaînalt e, răbdând, răsplătitoriu.
5. De păcatul iertat să nu fii fără teamere, nici adaoge păcat peste păcat;
6. Și să nu zici: „Mila Domnului mare iaste, spre mulțimea păcatelor meale Să va milostivi”,
7. *Că mila și mâniia de la El curând să apropie și spre cei păcătoși privească mâniia Lui. *Pil. 10, 6.
8. Nu zăbovi a te întoarce la Domnul, nu treace din zi în zi,
9. Că degrabă va veni mâniia Lui și în vreamea izbândii te va pierde.
10. *Nu fi îndoit în bogățiile ceale nedreapte, că nu-ț vor folosi în zioa acoperirii și a izbândii. *Pilde. 11, 4,28.
11. Nu te vântura spre tot vântul și nu te duce spre toată calea, că așa tot păcătosul să cearcă în limba îndoită.
12. Fii stătornic în calea Domnului și în adevărul înțeleagerii tale și în știință; și să te urmeaze cuvântul păcii și al dreptății.
13. Fii blând a auzi cuvântul, să-l înțelegi, și cu înțelepciune grăiaște răspuns adevărat.
14. De iaste ție înțeleagere, răspunde aproapelui, iară de nu, fie mâna ta preste gura ta, ca să nu te prinzi în cuvânt neînvățat și să te rușinezi.
15. Cinste și mărire în vorba înțeleptului, iară limba celui nebun răsipire lui iaste.
249r 16. Să nu te chemi clevetitoriu și cu limba ta || să nu te prinzi și să te rușinezi,
17. Că preste fur e rușinea și pocăaniia și însămnare rea foarte preste cel de doao limbi, iară clevetitoriului, mânie și vrăjmășie și ocară.
18. Îndreptează pre cel mic și pre cel mare aseaminea.

Cap 6

Iubirea celui de-aproape o gonescu probozirea, pizma şi vrăjmăşiia; carea o ajută dulceaţa în cuvinte şi pacinica petreacere. De multe fealiuri sânt priiatinii, ci priiatinul cel adevărat nu să poate destul biciului. Cât trebuie a iubi şi a cruţa înţelepciunea. Trebuie a să cerca însoţirea înţelepţilor şi a să ţinea poruncile lui Dumnezeu.

1. Să nu fii pentru priiatin nepriiatin aproapelui; că probozirea și ocara cel rău le va moșteni, și tot păcătosul pizmătarețu și de doao limbi.
2. *Nu te rădica în cugetul inimii tale ca taurul, ca să nu să izbăvească vârtutea ta prin nebunie, *Râm. 12, 16. Filip. 2, 3.

3. Şi frunzele tale să le mânce şi rodurile tale să le piarză şi să fii lăsat ca un lemn uscat în pustie.
4. Că sufletul viclean va pierde pre cel ce-l are şi spre bucurie îl dă nepriiatinilor şi-l va duce în soartea necredincioşilor.
5. Vorba dulce înmulţeaşte priiatinii şi îmblânzeaşte nepriiatinii. Şi limba mulţămitoare în omul bun sporeaşte.
6. Mulţi păciuitori să-ţi fie, şi sfetnic fie ţie unul dintr-o mie.
7. De stăpâneşti pre priiatin, în ispită îl stăpâneaşte şi nu lesne îi creade, |
8. Că ieste priiatin după vreamea sa, şi nu va rămânea în zioa năcazului. 249v
9. Şi ieste priiatin care să întoarce la nepriiatinie. Şi ieste priiatin care ura şi vrajba şi sudalmele le va descoperi.
10. Iară ieste priiatin soţu measii, şi nu va rămânea în zioa lipsei.
11. Priiatinul, de va rămânea înfipt, va fi ţie ca aseaminea şi între caznicii tăi cutezând să va purta.
12. De să va smeri împrotiva ta şi să va ascunde de la faţa ta, de un gând vei avea priiatinie bună.
13. De nepriiatinii tăi te desparţi, şi de priiatinii tăi ia aminte.
14. Priiatinul credincios, apărătoriu tare, iară cel ce-l află află, comoară.
15. Priiatinului credincios nici o asămănare ieste şi nu ieste vreadnică măsura aurului şi a argintului împrotiva bunătăţii credinţii lui.
16. Priiatinul credincios, leacul vieţii şi al nemuririi; şi cei ce să tem de Domnul îl vor afla.
17. Cel ce să teame de Dumnezeu aseaminea va avea priiatinie bună; că după el va fi priiatinul lui.
18. Fiiule, din tinereaţele tale priimeaşte învăţătura şi până la cărunteaţe vei afla înţelepciunea.
19. Ca cel ce ară şi samănă, apropie-te de ea şi sprijineaşte rodurile ei ceale bune,
20. Că în lucrarea ei puţintel vei osteni şi curând vei mânca din rodurile ei.
21. Cât e de aspră foarte înţelepciunea oamenilor celor neînvăţaţi, şi nu va rămânea || într-însa cel neinimos. 250r
22. Ca putearea pietrii cercare va fi într-înşii şi nu vor zăbovi a o lepăda.
23. Că înţelepciunea învăţăturii după numele ei iaste şi nu iaste multora arătată. Iară cărora e cunoscută, rămâne până înaintea lui Dumnezeu.
24. Auzi, fiiule, şi priimeaşte sfatul înţeleagerii şi să nu leapezi sfatul lui.
25. Bagă picioarele tale în obezile ei, şi în lanţul ei cel de aur grumazul tău.
26. Supune-ţi umărul tău şi o poartă şi nu te vei trândăvi de legăturile ei.
27. În tot sufletul tău apropie-te de ea şi întru toată vârtutea ta ţine căile ei.
28. Cercetează-o şi ţi să va arăta şi, dobândind-o, să nu o părăseşti,
29. Că în ceale mai de pre urmă vei afla odihnă într-însa şi ţi să va întoarce spre veselie.
30. Şi-ţi vor fi obezile ei spre apărarea tăriii şi spre temeiurile puterii, şi lanţul ei spre văjmântul de mărire.
31. Că podoaba vieţii iaste într-însa, şi legăturile ei legătura mântuirii.
32. Haina mărirei o vei îmbrăca şi cununa bucuriei o vei pune preste tine.
33. Fiiule, de vei lua aminte spre mine, o vei învăţa, şi, de vei lipi sufletul tău, înţelept vei fi.
34. De vei pleca ureachea ta, vei priimi învăţătura, şi, de vei iubi a auzi, înţelept vei fi. |
35. *Întru mulţimea bătrânilor celor înţelepţi stăi şi înţelepciunii lor din inimă te împreună, ca toată vestirea lui Dumnezeu să o poţi auzi, şi pildele laudii să nu fugă de la tine. 250v

*Jos 8,9.

36. Şi, de vei vedea pre cel înţelept, mânecă la el, şi treaptele uşii lui le freace piciorul tău.
37. *Gândirea ta o aibi în poruncile lui Dumnezeu şi întru ceale poruncite ale Lui mai vârtos neîncetând să fii. Şi El îţ va da inimă, şi pofta înţelepciunii să va da ţie.

*Psalm 1, 2.

Cap 7

A să feri de reale. Oprescu-să trufiia, făliia de fapte bune, slăbiciunea inimii, minciuna, limbuţiia înaintea celor bătrâni şi făliia în jârtve. Lauda ţarinii, a muierii bune şi a slugii ascultătoare. Părinţii să-şi înveaţe fiii şi să-ş mărite featele. Fiii să-şi cinstească părinţii. Dumnezeu şi preoţii Lui trebuie a să cinsti. Îndeamnă spre faptele milosteniii şi spre aducerea aminte de ceale mai de pre urmă.

1. Nu face reale şi nu te vor cuprinde.
2. Depărtează-te de cel viclean şi vor înceta realele de la tine.
3. Fiiule, nu sămâna ceale reale în brazdele nedreptăţii şi nu le vei săcera înşeptite.

4. Nu cerca de la domn derăgătorie, nici de la împăratul scaunul de cinste.

5. *Nu te face drept înaintea lui Dumnezeu, că El cunoaşte inima. Şi lângă împăratul nu voi a te || arăta înțelept. [251r] *Iov. 9, 2, 20. Psalm. 142, 2.

6. Nu cerca a fi judecătoriu, de nu vei fi putearnic a rumpe cu vârtutea nedreptatea, ca nu cumva să te temi de fața celui putearnic şi să pui sminteală întru dreptatea ta. Ecles. 7, 17. Luca 18, 11.

7. Nu păcătui spre mulțimea cetății, nici te slobozi spre norod,

8. *Nici lega îndoite păcate, că nici întru unu vei fi nevinovat. *Jos 12, 7.

9. Nu fi slab de inimă în sufletul tău.

10. A te ruga şi a face milostenie nu treace cu vedearea.

11. Să nu zici: „Spre mulțimea darurilor meale va privi Dumnezeu şi, aducând eu lui Dumnezeu celui preaînalt darurile meale, le va priimi".

12. Să nu râzi de om întru amărăciunea inimii, *că iaste Cel ce smereaşte şi înalță, împrejur văzătoriul Dumnezeu. *1 Împăra. 2, 7.

13. Să nu ari minciună asupra fratelui tău, nici spre priiatin aşijderea să faci.

14. Să nu vreai a minți toată minciuna, că necurmarea ei nu-i bună.

15. Nu fi limbut întru mulțimea celor bătrâni şi nu prociti cuvântul în rugăciunea ta.

16. Nu urî lucrurile ceale de osteneală şi prostimea cea zidită de la Cel Preaînalt.

17. Nu te socoti întru mulțimea celor neînvățaț.

18. Adu-ți aminte de mânie, că nu va zăbovi.

19. Smereaşte-ți foarte sufletul, că izbânda trupului celui necurat foc e şi vierme.

[251v] 20. Să nu fii călcătoriu de leage spre priiatinul | ce întârzie banii, nici fratele cel iubit cu aur îl vei urgisi.

21. Nu te depărta de la muierea cea înțeleaptă şi bună, carea o ai dobândit întru frica Domnului, că harul stidinții ei e preste aur.

22. *Nu vătăma sluga ce lucră întru dreptate, nici năimitul ce-şi dă sufletul său. *Preoții (Levitic) 19, 13.

23. Sluga înțeleaptă iubeaşte-o ca sufletul tău, nu o încelui de slobozenie, nici o părăsi lipsită.

24. Dobitoace sânt ție? Ia-le aminte. Şi de sânt folositoare, rămâie la tine.

25. Fii sânt ție? Învață-i şi-i pleacă din pruncíia lor.

26. Fecioare sânt ție? Ține trupul lor şi nu-ț arăta veaselă fața ta către eale.

27. Dă fata şi mare lucru vei face; şi omului înțelept o dă.

28. Muiare, de-ți iaste ție după sufletul tău, nu o lepăda. Şi ceii urâcioasă nu te încredința *în toată inima ta. *Tovie 4, 3.

29. Cinsteaşte pre tatăl tău şi de suspinul maicii tale să nu te zăuiți.

30. Adu-ți aminte că fără de dânşii n-ai fi născut şi le răsplăteaşte, precum şi ei ție.

31. În tot sufletul tău teame-te de Domnul şi preoții Lui îi sfințeaşte.

32. În toată vârtutea ta iubeaşte pre Cel ce te-au făcut şi slujitorii Lui să nu-i părăseşti.

33. *Cinsteaşte pre Dumnezeu din tot sufletul tău şi cinsteaşte preoții şi te curățeaşte cu brațele. *2 Leage 12, 18.

[252r] 34. Dă-le partea, *precum ți s-au poruncit, a pâr||ghelor şi a curățeniii şi de lenevirea ta curățeaşte-te cu pâțâni. *Preoț. 2, 3. Numer. 18, 15.

35. Darea brațelor tale şi jârtva sfințeniii vei aduce Domnului, şi înceaperea celor sfinte.

36. Şi săracului întinde mâna ta, ca să să săvârşască mângăiarea şi blagosloveniia ta.

37. Darul dăruirii înaintea a tot celui viu, şi celui mort nu-i opri darul.

38. Nu *lipsi celor ce plâng întru mângăiare şi cu cei jelnici umblă. *Râm. 12, 15.

39. *Să nu te leneveşti a cerceta pre cel beteag, că dintru aceştia întru iubire te vei întări. *Math. 25, 36.

40. Întru toate lucrurile tale adu-ți aminte de ceale mai de pre urmă ale tale şi în veac nu vei păcătui.

Cap 8

Nu trebuie a să certa cu cel puternic, cu cel găzdac, limbut şi neînvățat. Nu trebuie a să urgisi cel ce să pocăiaşte, nici cel bătrân. De moartea nepriiatinului nu te bucura. Trebuie a să asculta cei mai bătrâni, a să certa cei păcătoş şi hulitori. A împrumuta. A să închizeşea. Împrotiva judecătoriului. Cu cel îndrăznețu. Cu cel mânios. Cu cei nebuni. Cu cel strein.

1. Nu te legiui cu omul putearnic, ca să nu cazi în mânile lui.

2. *Nu te certa cu omul bogat, ca nu cumva împrotiva ta să-ți rânduiască pâră; *Math. 25, 25.

3. *Că pre mulți i-au pierdut aurul şi argintul şi până la inima împăraților s-au întins şi s-au întors. *Jos. 31, 6.

4. Nu te judeca cu omul limbut şi nu grămădi | pre focul lui leamne. 252v
5. Nu te împărtăşi cu omul neînvăţat, ca nu cumva rău să grăiască de neamul tău.
6. Nu urgisi pre omul ce să întoarce de la păcat, nici-l probozi. Adu-ţi aminte că toţi sântem întru certare.
*2 Corith. 2,6. Galateani 6, 1. Preoţi 19, 32.
7. *Nu urgisi pre omul întru bătrâneaţele sale, că dintre noi îmbătrânesc.
8. Nu te bucura de moartea nepriiatinului tău, ştiind că toţi murim şi spre bucurie a veni nu voim.
*Înţelep. 6, 35.
9. *Nu urgisi povestirea bătrânilor celor înţelepţi şi întru pildele lor petreci,
10. Că de la dânşii vei învăţa înţelepciunea şi învăţătura înţeleagerii şi a sluji celor mari fără ponoslu.
11. Nu te treacă vorba bătrânilor, că ei au învăţat de la părinţii săi.
12. Că de la dânşii veai învăţa înţeleagerea şi în vreame de lipsă a da răspuns.
13. Nu aprinde cărbuni păcătoşilor certându-i şi să nu te aprinzi de para focului păcatelor lor.
14. Să nu stai împrotiva feaţii celui hulitoriu, ca să nu şază ca un leşuitoriu gurii tale.
*Jos. 29, 4.
15. *Nu împrumuta pre omul cel mai tare de tine. Iară, de vei împrumuta, ca cum ai fi pierdut ţine.
16. Nu te închizeşa preste vârtutea ta. Iară, de te vei închizeşa, ca când ai întoarce gândeaşte.
17. Nu judeca împrotiva judecătoriului, că după ce e drept giudecă.
*Facere 4, 8.
18. *Cu cel îndrăzneţu nu mearge în cale, ca nu cumva să îngreoiază răotăţile sale spre tine, că el după || vrearea sa mearge şi împreună cu nebuniia lui vei peri. 253r
*Pilde 22, 24.
19. *Cu cel mânios nu face gâlceavă, şi cu cel îndrăzneţu nu mearge în pustie, căci ca o nimica e înaintea lui sângele şi, unde nu iaste ajutoriu, te va zdrobi.
20. Cu cei nebuni sfat nu avea, că nu vor putea iubi fără ce le place.
21. Înaintea celui strein nu face sfat, că nu ştii ce va naşte.
22. Că nu vei vădi omului inima ta, ca să nu-ţi aducă dar mincinos şi să te hulească.

Cap 9

Cât de înţelept trebuie a petreace cu muierile şi cât e de cu primejdie bărbaţilor soţirea lor. Priiatinul vechiu a să ţinea. Slava păcătosului a nu răvni. Departe fii de omul ce are puteare a ucide. Cu cei înţelepţi a petreace şi pe Dumnezeu înaintea oamenilor a-L avea.

1. Nu răvni muiarea sinului tău, ca să nu areate preste tine răotatea învăţăturii vicleane.
2. Nu da muierii puteare sufletului tău, să nu între întru putearea ta şi să te ruşinezi.
3. Nu privi la muierea mult zburătoare, ca nu cumva să cazi în cursele ei.
4. Cu cea jucătoare necurmat să nu fii, nici să o auzi, ca să nu piei întru putearea ei.
*Facere 2, 6.
5. *La vergură nu privi, ca să nu te sminteşti întru frumseaţea ei. |
*Pilde 5, 2.
6. *Nu da curvarilor sufletul tău în nice unul, ca să nu te piarză pre tine şi moştenirea ta. 253v
7. Nu privi împregiur în uliţele cetăţii, nici rătăci prin uliţele ei.
*Facere 34, 2. 2 Împăr. 11, 4 şi 13, 1. Mathei 5, 28.
8. *Întoarce-ţi faţa de către muiarea împodobită şi să nu priveşti la faţă streină.
9. Pentru frumseaţea muierii mulţi au perit; şi dintr-aceasta pofta arde ca focul.
10. Toată muiarea curvă ca gunoiul în cale să va călca.
11. De frumseaţea muierii streine mulţi mirându-să, urgisiţi s-au făcut, că vorba ei arde ca focul.
12. Cu muiarea streină nicidecum să şezi, nici să te culci cu ea într-un culcuşu.
13. Şi să nu te gâlceveşti cu ea la vin, ca nu cumva să se pleace inima ta spre ea şi cu sângele tău să cazi spre perire.
14. Nu părăsi priiatinul vechiu, că cel nou nu va fi aseaminea lui.
15. Vinul nou, priiatinul nou; să va învechi şi cu dulceaţă îl vei bea.
*Judecă. 9, 4. 2 Împăr. 15, 10.
16. *Nu răvni muiarea şi averile păcătosului, că nu ştii carea va fi răsipirea lui.
17. Nu placă ţie nedreptatea celor nedrepţ, ştiind că până la iad nu va plăcea necredinciosul.
18. Departe fii de omul ce are puteare a ucide şi nu vei prepune frica morţii,
19. Şi, de te vei apropiia de el, să nu-i greşeşti ceva, ca nu cumva să-ţi ia viaţa.
20. Împreunarea morţii să o ştii, că în mijloc de || laţuri vei întra şi spre armele celor ce-i doare vei umbla. 254r

21. După vârtutea ta păzeaşte-te de aproapele tău şi cu cei înţelepţi şi precepuţi te petreci.
22. Oameni drepţi fie oaspeţii tăi şi întru frica lui Dumnezeu fie fala ta.
23. Şi întru simţire să-ţi fie gândirea de Dumnezeu şi toată vorba ta, întru poruncile Celui Preaînalt.
24. În mâna meşterilor lucrurile să vor lăuda, şi căpeteniia norodului întru înţelepciunea vorbei sale, întru înţeleagere direaptă cuvântul celor bătrâni.
25. Groaznic iaste în cetatea sa omul limbut, şi cel sumeţu întru cuvântul său urâcios va fi.

Cap 10

Judecătoriul înţelept, folositoriu; cel neînţelept, păgubitoriu. Pre îndreptătoriu supuşii urmează. Toate sânt în mâna lui Dumnezeu. A să uita de nedireptate. Urgisirea trufiii, a nedreptăţii, a ocărâi, a lăcomiii. Omul de scurtă viaţă, după moarte, viiarme. Pricina depărtării de la Dumnezeu e trufiia. Neamurile pentru trufie de la Dumnezeu s-au pierdut. Lauda teamerii de Dumnezeu. Nu trebuie a să urgisi săracul drept, nici bogatul păcătos a să cinsti. Sufletul în blândeaţe a-l ţinea.

254v 1. Judecătoriul înţelept va judeca norodul | său şi căpetenia celui înţelept stătornică va fi.
2. *După judecătoriul norodului, aşa şi slujitorii lui; şi precum e îndreptătoriul cetăţii, aşa şi cei ce lăcuiesc într-însa. *Pilde 29, 12.
3. *Împăratul nebun va pierde norodul său, şi cetăţile să vor lăcui prin înţelepciunea celor putearnici. *3 Împăr. 12, 13.
4. În mâna lui Dumnezeu putearea pământului; şi îndreptătoriu de folos va deştepta spre vreame preste el.
5. În mâna lui Dumnezeu sporiul omului; şi preste faţa scriitoriului va pune cinstea sa.
6. Toată nedireptatea celui de-aproape nu o pomeni *şi nimic nu face în lucrurile nedreptăţii. *Preoţie 19, 13.
7. Urâcioasă e înaintea lui Dumnezeu şi oamenilor mândriia şi urâtă toată nedreptatea neamurilor.
8. *Împărăţiia de la neam în neam să treace pentru nedreptăţi şi nelegiuiri şi ocări şi pentru multe vicleşuguri, *Danil. 4, 14.
9. Iară decât cel lacom nimic nu e mai necurat. Ce să făleaşte pământul şi cenuşea?
10. Nimic nu iaste mai nedrept decât a iubi banii, că acesta şi sufletul său vânzătoriu îl are. Că, întru viaţa sa, ş-au lepădat ceale dinlontru ale sale.
11. Toată biruinţa, viaţă scurtă; lângoarea mai lungă îngreoaie pre doftor.
12. Lângoarea scurtă o taie doftorul; aşea şi împăratul astăzi iaste, şi mâne va muri.
255r 13. Căci când va muri omul, va moşteni şerpii şi || fiiarăle şi viermii.
14. Începutul trufiii omului, lepădarea de Dumnezeu,
15. Că de la Cel ce l-au făcut s-au depărtat inima lui. Că începutul a tot păcatul e trufiia. Cel ce o va ţinea să va umplea de blăstămuri şi-l va întoarce întru sfârşit.
16. Pentru aceaea au necinstit<it> Domnul adunarea celor răi şi i-au răsipit până în sfârşit.
17. Scaunele povăţuitorilor celor trufaşi le-au răsipit Dumnezeu şi a şedea au făcut pre cei smerini pentru ei.
18. Rădăcinile neamurilor celor trufaşe le-au săcat Dumnezeu şi au sădit pre cei smearini dintru acealeaş neamuri.
19. Ţărâle neamurilor le-au răsipit Domnul şi le-au pierdut până la temeiu.
20. Săcat-au dintr-înşii şi i-au pierdut şi a înceta au făcut pomenirea lor de pre pământ.
21. Pomenirea celor trufaşi o au pierdut Dumnezeu şi au lăsat pomenirea celor smearini cu simţirea .
22. Nu s-au zidit oamenilor trufiia, nici mâniia neamului muieresc.
23. Sămânţa oamenilor să va cinsti aceasta carea să teme de Dumnezeu. Iară sămânţa aceasta să va necinsti, carea treace poruncile Domnului.
24. În mijlocul fraţilor, îndreptătoriul lor întru cinste; şi cei ce să tem de Domnul vor fi în ochii Lui. |
255v 25. Mărirea bogaţilor, a celor cinstiţi şi a săracilor teamere de Dumnezeu iaste.
26. Nu urgisi pre omul cel dirept, sărac, şi nu mări pre omul cel păcătos, bogat.
27. Cel mare şi judecătoriul şi cel putearnic iaste în cinste, şi nu e mai mare decât cel ce să teame de Dumnezeu.
28. *Slujii înţeleapte vor sluji cei sloboz; şi omul înţelept şi învăţat nu va murmura, fiind certat, şi cel neştiut nu să va cinsti. *Pilde 17, 2. 2 Împăr. 12, 13.

29. Nu te înălța în facerea lucrului tău și nu te îndoi în vreamea strâmturii.
*Pilde 12, 9. 30. *Mai bun e cel ce lucră și prisosează întru toate decât cel ce să făleaște și-i lipsit de pâine.
31. Fiiule, întru blândeațe ține-ți sufletul și-i dă cinste după vredniciia sa.
32. Pre cel ce păcătuiaște întru sufletul său, cine-l va îndrepta? Și cine va cinsti pre cel ce necinstează sufletul său?
33. Cel sărac să făleaște prin învățătura și teamerea sa; și iaste om care să măreaște pentru avearea sa.
34. Iară cel ce să făleaște întru sărăcie, cu cât mai vârtos întru aveare? Și cel ce să făleaște întru aveare teamă-să de sărăcie.

Cap 11

Înţelepciunea smeritului. Din faţă nime nu trebuie să să judece. De haină şi de cinste nu tre||buie a să făli. A întreba de lucru mai înainte de judecată. A nu grămăzi ceale vremealnice, nici într-însăle a nădăjdui au a să făli. Ceale bune şi ceale reale de la Dumnezeu sânt. Şi de ceale bune şi de ceale reale adu-ţi aminte. În casă nu fieştecine a băga şi de aleşuirile celui viclean a să feri. 256r

Facere 41, 40. Danil 6, 3. 1. Înțelepciunea smeritului va înălța capul lui și-l va face a ședea în mijlocul celor mari.
Ioan 7, 18. 2. Nu lăuda omul în fața sa, nici urgisi om în vedearea sa.
3. Scurtă întru ceale zburătoare iaste albina, și începutul dulceții are rodul ei.
*Fapte 12, 21, 22. 4. *În văjmânt să nu te fălești niciodată, nici în zioa cinstii tale să te înalți, că minunate-s lucrurile Celui Preaînalt a Unuia, și slăvite și ascunse și nevăzute lucrurile Lui.
5. Mulți tirani au șezut în thron, și cel fără prepus au purtat steama.
*3 Împăr. 15, 28. 6. *Mulți putearnici s-au apăsat foarte și cei slăviți s-au dat în mânile altora.
Ester. 6, 7. 7. Mai nainte de ce vei întreba, nu urgisi pre cineva; și, dacă vei întreba, ceartă drept.
*Pilde 18, 13. 8. *Mai nainte de ce vei auzi, nu răspunde cuvânt, și în mijlocul vorbelor nu adaoge a grăi.
9. De lucrul ce nu te supără nu te certa și în judecata păcătoșilor nu sta.
*1 Timoth 6, 9. 10. Fiiule, nu întru multe fie faptele tale. *Și, de vei fi bogat, nu vei fi curat de greșală, că, de vei urma, nu vei prinde și, de vei fugi, nu vei scăpa.
*Eclez. 4, 8. 11. *Iaste om ostenindu-să și grăbind și durând necredinciosul, și cu atâta mai vârtos nu va prisosi; |
12. Iaste om lânced, având lipsă de ajutoriu, mai mult scăzând din vârtute și prisosind în sărăcie, 256v
*Iov. 42, 10. 13. *Și ochiul lui Dumnezeu privind spre el întru bine și l-au rădicat din smerenia lui și au înălțat capul lui; și s-au minunat într-însul mulți și au cinstit pre Dumnezeu.
*Iov 2, 10. 14. *Ceale bune și ceale reale, viața și moartea, sărăciia și cinstea de la Dumnezeu sânt.
15. Înțelepciunea și învățătura și știința legii, la Dumnezeu; iubirea și căile celor buni, la Dânsul.
16. Rătăcirea și întunearicul păcătoșilor împreună li s-au zidit, iară cei ce să bucură în reale îmbătrânesc în rău.
17. Darea lui Dumnezeu rămâne drepților, și sporirea ei urmări va avea în veac.
18. Iaste cine să îngăzdăceaște cruțat lucrând, și aceasta e partea sâmbriii lui,
*Luca 12, 19. 19. În ceaea ce zice: *„Aflat-am mie odihnă și acum voiu mânca din bunătățile meale sângur".
20. Și nu ști că vreamea va treace, și moartea să apropie și va lăsa toate altora și va muri.
21. Stăi întru testamântul tău și într-însul grăiaște și în lucrul poruncilor tale îmbătrâneaște.
22. Să nu rămâi în lucrurile păcătoșilor, iară cutează întru Dumnezeu și rămâi în locul tău;
23. Că lezne iaste în ochii lui Dumnezeu îndată a face cinstit pre cel sărac.
24. Blagoslovenia lui Dumnezeu spre plata celui drept grăbeaște și în ceas degrabă purceaderea ei rodeaște.
25. Să nu zici: „Ce lipsă e mie și ce bunătăți vor fi mie dintr-aceasta?" ||
26. Să nu zici: „Destul îm sânt mie; și ce rău dintr-aceasta îm va fi?" 257r
*Jos 18, 25. 27. *În zioa celor bune să nu te uiți de ceale reale, și în zioa celor reale să nu te uiți de ceale bune,
28. Că lezne iaste înaintea lui Dumnezeu în zioa ieșirii a răsplăti fieștecăruia după căile sale.

29. Răutatea unui ceas uitare face de mare neînfrânare, şi în sfârşitul omului, goliciunea lucrurilor lui.
30. Mai înainte de moarte nu lăuda pe nice un om, că întru fiii săi să cunoaşte omul.
31. Nu băga pe tot omul în casa ta, că multe sânt leşuirile celui viclean.
32. Că precum izbugnesc ceale dinlontru ale inimii acelor ce put şi precum păturnichea să duce în laţu şi ca căprioara în cursă, aşa şi inima celor trufaşi, şi ca privitoriul ce veade cădearea aproapelui său;
33. Că ceale bune spre rău întorcându-le, leşuiaşte şi întru cei aleşi vă pune prihană.
34. Dintr-o scânteaie să sporeaşte focul şi dintr-un viclean să sporeaşte sângele, iară omul păcătos leşuiaşte sângele lui.
35. Ia-ţi aminte de cătră cel ciumaşu, că meşteşujaşte reale, ca nu cumva să aducă asupra ta batjocură în veac.
36. Priimeaşte la tine pre cel strein, şi te va răsturna în vifor şi te va streina de ale tale.

Cap 12

Bine a face dreptului, iară cei necredincioşi şi păcătoşii a nu-i cuprinde. Greu iaste a cunoaşte priia |tinii din nepriiatini, nici trebuie a creade cândva nepriiatinilor, macar să vor arăta a fi priiatini. 257v

1. De vei face bine, să ştii cui faci şi va fi mult har în bunătăţile tale.
2. Bine fă dreptului şi vei afla răsplătire mare; şi de nu de la dânsul, cu adevărat de la Domnul.
3. Că nu e bine celui ce iaste necurmat în reale şi milostenie nu dă. Că şi Celui Preaînalt urâţi sânt păcătoşii, şi I-i milă de cei ce să pocăiesc.
4. *Dă celui milostiv şi nu priimi pre cel păcătos, şi necredincioşilor şi păcătoşilor le va răsplăti izbânda, păzindu-i spre zioa izbândii. *Galat. 6, 10.
5. Dă celui bun şi nu cuprinde pre cel păcătos.
6. Bine fă celui smearin şi nu da celui necredincios; opreaşte a-i da pâinile, ca nu într-însăle mai putearnic de tine să fie;
7. Că îndoite răotăţi vei afla în toate ceale bune, oricare vei face lui. Că şi Celui Preaînalt urâţi sânt păcătoşii şi necredincioşilor le va răsplăti izbânda.
8. Nu să va cunoaşte întru ceale bune priiatinul şi nu să va ascunde întru ceale reale nepriiatinul.
9. În ceale bune ale omului, nepriiatinii lui întru întristare; şi întru răotatea lui, priiatinul s-au cunoscut.
10. Nu creade nepriiatinului tău în veac, că precum arama să rugineaşte, vicleniia lui.
11. Şi, smerindu-să, de va umbla plecat, aruncă sufletul tău şi te păzeaşte de cătră el.
12. Nu-l pune lângă tine, nici să şază de-a dreapta ta, ca nu cumva, întorcându-să în locul tău, să caute ca| |thedra ta; şi mai pe urmă să cunoşti graiurile meale şi întru cuvintele meale să te iuţeşti. 258r
13. Cui va fi milă de descântătoriu ce-i lovit de şarpe şi de toţi carii să apropie de fiară? Şi aşa care să sloboade cu omul nedrept şi să învăluiaşte în păcatele lui.
14. Într-un ceas cu tine va rămânea, iară, de te vei abate, nu va suferi.
15. *Întru buzele sale îndulceaşte nepriiatinul, şi în inima sa leşuiaşte să te răstoarne în groapă. *Irim. 41, 6.
16. În ochii săi lăcrămează nepriiatinul şi, de va afla vreame, nu să va sătura de sânge.
17. Şi, de vor veni ţie reale, îl vei afla pre el acolo întâiu.
18. În ochii săi lăcrămează nepriiatinul, şi ca cum ţ-ar ajuta va săpa supt picioarele tale.
19. Capul său va clăti şi va plezni cu mâna şi, multe şopotind, va schimba faţa sa.

Cap 13

Primejdioasă e însoţirea cu cel mândru şi bogat şi putearnic. Iubeaşte pre Dumnezeu şi aproapele. Nu să şeade bogatului cu cel sărac. Şi, acesta urgisându-să, cela să cinsteaşte.

1. Cel ce să va atinge de răşină întina-să-va de ea, *şi cel ce să va împărtăşi cu cel mândru să va îmbrăca cu mândrie. *Sus 7, 2.
2. Greotate spre sâne va lua cel ce să împărtăşaşte cu cel mai de cinste decât sine. Şi celui mai bogat decât tine nu fi soţu.

3. Ce, să va împărtăşi căldarea la oală? Căci când | să vor lovi, să va frânge. 258v
4. Bogatul nedrept va face şi va murmura, iară săracul vătămat va tăcea.
5. De vei dărui, te va priimi; şi, de nu vei avea, te va părăsi.
6. De ai, va trăi cu tine şi te va deşerta şi nu-l va durea de tine.
7. De-i vei fi de lipsă, te va înşela şi, râzând, nădeajde îţi va da, povestindu-ţi ceale bune, şi va zice: „Ce-ţi lipseaşte?"
8. Şi te va impresura în bucatele sale, până ce te va deşerta de doao sau trei ori, şi mai pre urmă te va batjocori. Şi după aceaea, văzând, te va părăsi şi capul său va clăti cătră tine.
9. Smereaşte-te lui Dumnezeu şi aşteaptă mânile Lui.
10. Ia aminte, ca nu înşelat spre nebunie să te smereşti.
11. Nu fi smearin întru înţelepciunea ta, ca să nu te înşeli smerit spre nebunie.
12. Chemat fiind de la cel mai putearnic, depărtează-te; că dintr-aceasta mai tare te va chema.
13. Nu fi neblând, nu te îngrăşa şi nu fi departe de la el, ca să nu treci în uitare.
14. Nu te opri din drept a grăi cu el; nu creade cuvintelor lui celor multe, că din multă vorbă te va ispiti şi, râzând, te va întreba de ceale ascunse ale tale.
15. Neblândul sufletul lui va ţinea cuvintele tale şi nu va îngădui din răotate şi din legături.
16. Păzeaşte-te şi ia aminte cu deadinsul auzitului tău, || că cu răsipirea ta umbli. 259r
17. Iară auzând acealea, ca în somnuri vezi şi te vei deştepta.
18. În toată viaţa ta iubeaşte pre Dumnezeu şi-L cheamă întru mântuirea ta.
19. Toată jivina iubeaşte pre ceaea ce-i aseaminea, aşa şi tot omul pre aproapele său.
20. Tot trupul la cel ce-i aseaminea să va împreuna, şi tot omul celui aseaminea să va însoţi.
21. De să va împărtăşi lupul cu mielul cândva, aşa şi păcătosul cu cel drept.
*Corith. 6, 14. 22. *Ce împreunare e omului celui sfânt cu cânele, au ce parte e bogatului cu cel sărac?
23. Vânatul leului, măgariul sălbatec în pădure; aşea şi păşunea bogaţilor sânt săracii.
24. Şi, precum celui trufaşu urăciune iaste smereniia, aşa şi săracul urgisire iaste celui bogat.
25. Bogatul, clătindu-să, să întăreaşte de la priiatinii săi, iară cel smearin, dacă va cădea, să va goni şi de la cei cunoscuţi.
26. Bogatului înşelat, mulţi ajutoriu; grăit-au trufaş, şi l-au îndreptat.
27. Cel smearin înşelat iaste, şi încă să şi vădeaşte; grăit-au înţelepţeaşte, şi nu i s-au dat loc.
28. Bogatul au grăit şi toţi au tăcut şi cuvântul lui până la nori îl vor duce.
29. Săracul au grăit, şi zic: „Cine e acesta?" Şi, de-l va vătăma, l-or răsturna.
30. Bună e averea căruia nu iaste păcat în cunoştinţă; şi sărăcie prea vicleană în gura necredinciosului. |
31. Inima omului schimbă faţa lui sau spre bine sau spre rău. 259v
32. Urma inimii bune şi faţa bună cu nevoie o vei afla şi cu osteneală.

Cap 14

Fericitu e cel ce n-au căzut cu cuvântul. Lacomului şi pizmătareţului sânt primejdioasă bogăţiile şi de amânduror mişelătăţile. Din aveare bine a face mai nainte de moarte, care nu întârzie. Pentru slăbiciunea omului, fericit e cel ce iubeaşte înţelepciunea şi dreptatea.

Jos 19, 17. 1. Fericit e omul cel ce n-au căzut cu cuvânt din gura sa şi nu s-au iuţit întru întristarea greşalei.
2. Fericit e cel ce n-au avut întristarea sufletului său şi n-au căzut din nădejdea sa.
3. Omului poftitoriu şi scump fără ocă îi sânt averile, şi omului pizmătareţu la ce-i aurul?
4. Cel ce grămădeaşte din sufletul său nedirept altora adună, şi întru averile lui altul să va desfăta.
5. Cel ce luişi e viclean căruia altuia va fi bun? Şi nu să va desfăta întru averile sale.
6. Cel ce pizmătăreaşte luişi nimic iaste mai viclean decât el; şi aceasta iaste răsplătirea răotăţii lui.
7. Şi, de va face bine, neştiind şi nevrând va face, şi mai pre urmă îşi arată răotatea sa.
8. Viclean e ochiul pizmătareţului şi întorcându-şi faţa sa şi urgisindu-şi sufletul său.

260r 9. Nesăţios e ochiul celui poftitoriu în partea ne| |legiuirii. Nu să va sătura până când va săvârşi săcându-şi sufletul său.

10. Ochiul rău, spre reale. Şi nu să va sătura de pâine, ci lipsit şi întru întristare va fi la masa sa.

11. Fiiule, de ai, fă bine cu tine şi lui Dumnezeu vreadnică jârtvă adă.

12. Adu-ţi aminte că moartea nu întârzie şi testamântul celor dedesupt că ţi s-au arătat, că testamântul lumii aceştiia cu moarte va muri.

13. *Mai înainte de moarte bine fă priiatinului tău şi, după putearea ta, întinzând, dă săracului. *Tovie 4, 7.

14. Nu te înşela de zioa bună şi părticeaoa darului bun să nu te treacă. Sus 4, 1.

15. Au nu altora vei lăsa durerile şi ostenealele tale, întru împărţirea sorţii? Luc. 16, 9.

16. Dă şi ia şi îndreptează sufletul tău.

17. Mai înainte de ieşirea ta lucrează dreptatea; că nu iaste în iad a afla bucată.

18. *Tot trupul ca fânul să va învechi şi ca foaia rodind în pomul vearde, *Isaie 40, 6.

19. Altele să nasc, şi altele cad. Aşa, naşterea trupului şi a sângelui, alta să sfârşaşte, şi alta să naşte. Iacov 1, 10. 1 Împăr. 1, 24.

20. Tot lucrul ce să strică mai pe urmă va scădea; şi cel ce-l face să va duce cu el.

21. Şi tot lucrul ales să va îndrepta; şi cel ce-l lucrează să va cinsti într-însul.

22. *Fericit bărbatul cel ce întru înţelepciune va rămânea şi carele întru în dreptatea sa va cugeta şi întru înţeleagere va gândi privirea lui Dumnezeu, | *Psalm 1, 2.

260v 23. Cel ce gândeaşte căile lui întru inima sa şi întru ceale ascunse ale sale înţelegând, mergând după ea ca un cercetătoriu şi în căile ei petrecând,

24. Cel ce priveaşte prin fereasta ei şi în uşile ei ascultând,

25. Cel ce odihneaşte lângă casa ei şi, în păreţii ei înfingând parul, va aşeza coliba sa la mânile ei şi să vor odihni în coliba ei ceale bune prin veac.

26. Pune-ş-va fiii săi supt acoperemântul ei şi supt ramurile ei va zăbovi.

27. Acoperi-să-va supt acoperemântul ei în zăduf şi întru mărirea ei să va odihni.

Cap 15

Fericit cel ce în frica lui Dumnezeu să chiverniseaşte spre înţelepciune, carea cei nebuni şi mincinoşi nu o vor ajunge. Păcatele nu trebuie lui Dumnezeu a să împuta, ci omului, carele de la El s-au zidit cu vreare slobodă, puindu-i porunci care le putea ţinea. Ochilor lui Dumnezeu toate sânt descoperite.

1. Cel ce să teame de Dumnezeu va face ceale bune, şi cel ce e ţiitoriu de dreptate o va apuca.

2. Şi-l va întâmpina ca o maică cinstită şi ca o muiare din vergurie îl va cuprinde.

3. Hrăni-l-va cu pâinea vieţii şi a înţealegerii *şi cu apa înţelepciunii cea de mântuire îl va adăpa. Şi să va întări într-însul şi nu să va pleca. *Ioan. 4, 10.

4. Şi-l va ţinea şi nu să va ruşina; şi-l va înălţa la cei de-aproape ai săi,

5. Şi în mijlocul bisearicii va deşchide gura lui. Şi-l va umplea de duhul înţelepciunii şi a înţeleagerii şi cu haina măririi îl va îmbrăca. ||

261r 6. Veselie şi bucurie va agonisi preste dânsul şi cu nume veacinic îl va moşteni.

7. Oamenii cei nebuni nu o vor apuca, şi oamenii cei înţelepţi o vor întâmpina; oamenii cei nebuni nu o vor vedea, că e departe de trufie şi de vicleşug.

8. Oamenii cei mincinoşi nu-ş vor aduce aminte de dânsa, şi oamenii cei adevăraţi să vor afla întru-însa şi urmare vor avea până la privirea lui Dumnezeu.

9. Nu-i frumoasă lauda în gura păcătosului,

10. Că de la Dumnezeu au ieşit înţelepciunea; că înţelepciunii lui Dumnezeu aproape îi va sta lauda şi în gura credincioasă va spori şi Stăpânitoriul i-o va dărui.

11. Să nu zici: „Prin Dumnezeu departe iaste”, că ceale ce le ureaşte să nu le faci.

12. Să nu zici: „El m-au înşelat”, că nu-i sânt lui de lipsă oamenii cei necredincioşi.

13. Toată urgisirea rătăcirii ureaşte Domnul şi nu va fi iubită celor ce să tem de Dânsul.

14. Dumnezeu din-ceput au rânduit pre om şi l-au lăsat în mâna sfatului său.

15. Adaos-au ceale poruncite şi poruncile Sale.

16. *De vei vrea a ţinea poruncile, ţinea-te-vor şi în veac credinţă plăcută a face. *Mathei 19, 27.

17. Pusu-ţ-au înainte apa şi focul; la ce vei vrea, întinde mâna ta.

18. *Înaintea omului viaţa şi moartea, binele şi răul. Ce-i va plăcea, i să va da. *Eremie 21, 20.

19. Că multă e înţelepciunea lui Dumnezeu şi tare întru puteare, văzând pre toţi fără de curmare.

*Psalm 33, 16. 20. *Ochii Domnului spre cei ce să tem de El, şi El cunoaşte toată lucrarea omului.
Ovr. 4, 13. 21. Nimărui au poruncit necredincios a lucra şi | nimărui au dat loc a păcătui, 261v
22. Că nu pofteaşte mulţimea fiilor celor necredincioşi şi fără folos.

Cap 16

A nu să bucura fiii cei necredincioşi. Pentru mânia lui Dumnezeu spre cei răi şi mila spre cei buni. Mari sânt vredniciile milosteniii. De cunoştinţa şi judecata lui Dumnezeu nime nu să poate feri, a Căruia lucruri sânt neispitite de om.

1. Să nu te veseleşti întru fiii necredincioşi, de să vor înmulţi, nici te îndulci preste dânşii, de nu iaste frica lui Dumnezeu într-înşii.
2. Nu creade vieţii lor şi nu privi la ostenealele lor.
3. Că mai bun e omul ce să teame de Dumnezeu decât o mie de fii necredincioşi.
4. Şi de folos e a muri fără fii decât a lăsa fii necredincioşi.
5. De la omul înţelept să va moşteni ţara, neamul necredincioşilor să va părăsi.
6. Multe de aceastea au văzut ochiul mieu şi mai tari decât aceastea au auzit ureachia mea.

*Jos 21, 10. 7. *În adunarea păcătoşilor va arde focul, şi în neamul cel necredincios să va aprinde mâniia.

*Facere 6, 4. 8. *Nu s-au rugat pentru păcatele sale uriiaşii cei de demult, carii s-au răsipit nădăjduindu-să vârtutii sale.

9. Şi n-au îngăduit nimernicii lui Lot şi i-au urgisit pentru trufiia cuvântului lor.
10. Nu I-au fost milă de ei, tot neamul pierzând, ce să înălţa în păcatele sale.

*Numer. 14, 23; 14, 26; 51. 11. *Şi precum şase sute de mii de pedestraşi ce să adunase întru-nvârtoşarea inimii sale, şi || de ar fi fost unul cu cerbice, minune de ar fi fost nevinovat, 262r

12. Că mila şi mâniia iaste cu El; putearnică rugăciunea şi vărsând mâniia.
13. După mila Sa, aşa certarea Lui judecă pre om după lucrurile sale.
14. Nu va scăpa întru răpire păcătosul şi nu va întârziia răbdarea Celuia ce face milă.

*Râm. 2, 6. 15. Toată mila va face loc fieştecăruia după vreadniciia faptelor sale *şi după înţeleagerea nimerniciii sale.

16. Să nu zici: „De Dumnezeu mă voiu ascunde şi dintru înnălţime cine-ş va aduce aminte de mine?
17. În norod mare nu mă voiu cunoaşte, că ce iaste sufletul mieu într-atâta nemăsurată zidire?"
18. Iată, ceriul şi ceriurile ceriurilor, adâncul şi tot pământul şi ceale ce sânt într-însăle înaintea Lui să vor clăti.
19. Munţii împreună şi dealurile şi temeliile pământului, când va privi la eale Dumnezeu, cu cutremur să vor lovi.
20. Şi întru toate aceastea neînţeleaptă e inima; şi toată inima să cunoaşte de la Dânsul.
21. Şi căile Lui cine le înţeleage, şi viforul, care nici ochiul omului nu-l va vedea?
22. Că ceale mai multe a Lui lucruri sânt ascunse. Iară lucrurile dreptăţii Lui cine le va vesti? Sau cine le va suferi? Că departe e testamântul de unii, şi întrebarea tuturor întru sfârşit iaste.
23. Cel ce să micşurează cu inima cugetă ceale deşarte. Şi omul nebun şi cel ce rătăceaşte gândeaşte ceale nebune.
24. Auzi-mă, fiiule, şi deprinde învăţătura cunoştinţii şi întru cuvintele meale ia aminte în inima ta. |
25. Şi voiu spune întru dreptate învăţătura şi voiu cerceta a vesti înţelepciunea. Şi întru cuvintele meale ia aminte în inima ta, şi spuiu întru dreptate puterile duhului, care le-au pus Dumnezeu spre lucrurile Sale din-ceput, şi întru puteare vestesc ştiinţa Lui. 262v
26. Întru judecata lui Dumnezeu lucrurile Lui din-ceput şi de la rânduiala lor au deschilinit părţile lor şi înceaperile lor în neamurile sale.
27. Împodobit-au în veac lucrurile lor, nice au flămânzit, nice au ostenit şi n-au încetat de la lucrurile sale.
28. Fieştecarele pe aproapele său nu-l va strâmtora până în veac.
29. Nu fi necredincios adevărului Lui.
30. După aceastea Dumnezeu pre pământ s-au uitat şi l-au umplut de bunătăţile Sale.
31. Sufletul a tot ce vieţuiaşte au vestit înaintea feaţii Lui, şi într-însa iarăşi întoarcerea lor.

Cap 17

Zidirea părinților dintâi și darurile lor dăruite și poruncile înainte puse. Despărțirea neamului omenesc spre multe fealiuri de neamuri, cărora le-au pus purtători de grije, și spre ei și spre toate lucrurile lor pururea priveaște. Putearea milosteniii. Îndeamnă păcătoșii spre pocăință când sânt sănătoși, puindu-le înainte mila lui Dumnezeu. ||

263r 1. Dumnezeu au zidit din pământ pre om și după chipul Său l-au făcut. Face. 1, 26

2. Și iarăși l-au întors într-însul și după Sâneși l-au îmbrăcat cu puteare. și 5, 1.

3. Numărul zilelor și vreame i-au dăruit și i-au dat lui puteare spre ceale ce sânt pre pământ.

4. Pus-au frica lui preste tot trupul și au stăpânit hiarăle și paserile.

5. Ziditu-i-au dintr-însul ajutoriu aseaminea Luiș. Sfat și limbă și ochi și urechi și inimă i-au dat a gândi; și cu învățătura înțeleagerii i-au umplut.

6. Ziditu-le-au cunoștința duhului, cu înțeleagere au umplut inima lor; și ceale reale și ceale bune le-au arătat lor. Face. 2, 18.

7. Pus-au ochiul Său preste inimile lor, a le arăta mărimile lucrurilor Sale,

8. Ca să laude numele sfințirii și a Să lăuda în minunile Lui, ca să vestească mărimile lucrurilor Lui.

9. Adaosu-le-au învățătura și cu leagea vieții i-au moștenit.

10. Testamânt veacinic au așezat cu ei și dreptatea și judecățile Sale le-au arătat lor.

11. Și mărimile cinstii Lui au văzut ochiul lor și cinstea glasului au auzit urechile lor. | 263v Și le-au zis: „Păziți-vă de tot ce e nedrept".

12. Și le-au poruncit fieștecăruia pentru aproapele său.

13. Căile lor înaintea Lui sânt pururea, nu s-au ascuns de la ochii Lui.

14. *Spre tot neamul au pus ispravnic; *Râmlean. 13, 1.

15. Și partea lui Dumnezeu, Israil, s-au făcut arătată.

16. Și toate lucrurile lor, ca soarele înaintea lui Dumnezeu, și ochii Lui neîncetat privind spre căile lor.

17. Nu s-au ascuns testamântumurile prin nedreptatea lor, și toate nedreptățile lor înaintea lui Dumnezeu.

18. *Milosteniia omului, ca o peceate cu el, și darul omului ca lumina îl va țânea. *Jos 29, 15.

19. *Și după aceaea Să va scula și le va răsplăti răsplătire, fieștecăruia spre capul lor, și-i va întoarce întru ceale dinlăuntru părțile pământului. *Math. 25, 35.

20. Iară celor ce să pocăiesc le-au dat calea dreptății și au întărit pre cei slăbănojiți și le-au rădicat soartea adevărului.

21. Întoarce-te cătră Domnul și părăsească păcatele tale!

22. Roagă-te înaintea feații Domnului și micșorează vătămările!

23. Întoarce-te cătră Domnul și te depărtează de nedreptatea ta și ureaște foarte urgisirea,

264r 24. Și cunoaște dreptățile și judecățile lui Dumnezeu și stăi în soartea punerii-înain||te și a rugăciunii lui Dumnezeu celui preaînalt!

25. Mergi în părțile veacului celui sfânt *cu cei vii și carii dau mărturisire lui Dumnezeu! *Psalm. 6, 6.

26. Nu te zăbovi în rătăcirea celor necredincioși; mai înainte de moarte te mărturisească. De la mort ca o nimica piiare mărturisirea. Isaie 38, 29.

27. Mărturisi-te-vei trăind, viu și sănătos te vei mărturisi și vei lăuda pre Dumnezeu și te vei făli întru milele Lui.

28. Cât e de mare mila Domnului și milostivirea Lui celor ce să întorc cătră Dânsul!

29. Că nu toate pot fi în oameni, că nu iaste nemuritoriu fiiul omului și întru deșertăciunea răotății au plăcut.

30. Ce e mai luminat decât soarele? Și acesta va scădea. Au ce e mai viclean decât cel ce au gândit trupul și sângele? Și aceasta să va vădi.

31. Putearea înălțimii ceriului El o priveaște. Și toți oamenii, pământ și cenușe.

Cap 18

Mărimile lui Dumnezeu neispitite de om. Mișelătatea omului și mila lui Dumnezeu cătră el. A milui aproapele. Cum trebuie să să aibă cel bolnav. Cum trebuie a să ruga.

A socoti judecata lui Dumnezeu şi a să depărta de poftele sale.

Face. 1, 1. 1. Cel ce vieţuiaşte în veac au zidit toate împreună. Dumnezeu sângur Să va îndrepta şi rămâne neînvins împărat în veac.
2. Cine e destul a vesti lucrurile Lui?
3. Că cine va cerceta mărimile Lui? |
4. Iară vârtutea mărimii Lui cine o va vesti? Sau cine va adaoge a povesti mila Lui? 264v
5. Nu iaste a micşora, nici a adaoge, nici e a afla mărimile lui Dumnezeu.
6. Dacă va săvârşi omul, atunci va înceape şi, când va odihni, să va sili.
7. Ce e omul? Şi ce e darul lui? Şi ce e binele? Sau ce e vicleşugul lui?
*Psalm. 79, 10. 8. *Numărul zilelor oamenilor mai mult o sută de ani. Ca o picătură de apa mării s-au socotit şi ca numărul năsipului, aşa puţâni sânt anii în zioa veacului.
9. Pentru aceasta, răbdătoriu iaste Dumnezeu întru dânşii şi varsă preste ei mila Sa.
10. Văzut-au înainte luarea inimii lor, că rea iaste; şi au cunoscut răsipirea lor, că vicleană iaste.
11. Pentru aceaea au plinit milostivirea Sa întru dânşii şi le-au arătat calea dreptăţii.
12. Milostivirea omului către aproapele său, iară mila lui Dumnezeu preste tot trupul.
13. Cel ce are milă învaţă şi deprinde ca un păstoriu turma sa.
14. Milostiveaşte-Să spre cel ce priimeaşte învăţătura milii şi spre cel ce grăbeaşte judecăţile Lui.
15. Fiiule, în ceale bune nu da plânsoare şi întru toată darea nu da întristare de cuvânt rău.
16. Au nu zăduhul îl va răcori roao? Aşa şi cuvântul, mai bine decât darea.
17. Au nu, iată, cuvântul preste darea bună? Ci amândoao cu omul le îndreptează.
18. Cel nebun iute va probozi, şi darea celui neînvă| |ţat a lâncezi face ochii. 265r
19. Mai înainte de judecată, găteaşte-ţi dreptatea, şi mai înainte de a grăi, învaţă.
*1 Corith 11, 10, 28. 20. Mai înainte de boală, priimeaşte leacul, *şi mai înainte de judecată, te întreabă pre tine însuţi şi înaintea lui Dumnezeu vei afla milostivire.
21. Mai înainte de boală, smereaşte-te, şi în vreamea beteşugului arată petreacerea ta.
*Luca 18, 1. 1 Thesa. 5, 17. 22. *Nu te opăci a te ruga pururea şi nu te stidi până la moarte a te îndrepta, că plata lui Dumnezeu rămâne în veac.
23. Mai înainte de rugăciune, găteaşte-ţi sufletul tău şi să nu fii ca omul ce ispiteaşte pre Dumnezeu.
*Sus 7, 18. 24. *Adu-ţi aminte de mânie în zioa sfârşitului şi vreamea răsplătirii întru petreacerea feaţii.
*Sus 11, 27. 25. *Adu-ţi aminte de sărăcie în vreamea prisosirii şi de lipsele sărăciii în vreamea bogăţiii.
26. De dimineaţa până sara să va schimba vreamea şi aceastea toate chemate sânt în ochii lui Dumnezeu.
27. Omul înţelept întru toate să va teame şi în zilele greşalelor să va păzi de lenevire.
28. Tot cel isteţu cunoaşte înţelepciunea şi celui ce o va afla îi va da mărturisire.
29. Cei înţelepţi în cuvinte şi ei înţelepţeaşte au lucrat şi au înţeles adevărul şi dreptatea şi au plouat pilde şi judecăţi.
*Râm. 6, 12 şi 13, 13, 14. 30. *După poftele tale nu te duce şi de la vreamea ta te întoarce.
31. De vei da sufletului tău poftele lui, te va face spre bucurie nepriiatinilor tăi.
32. Nu te îndulci în gloate, nici întru puţâni; | că necurmată e împreunarea lor. 265v
33. Să nu fii de mijloc întru certarea de împrumutare şi iaste ţie nimica în pungă, că vei fi pizmătareţu vieţii tale.

Cap 19

Pentru vin, neînfrânarea, limbuţirea. De cel ce curând creade. De cel ce să bucură de nedreptatea. De cel ce ureaşte dojana. De cel ce să bucură în răotate. În cuvinte a lua aminte, de dojană, de mincinoasa smerenie şi lauda celui ce tace.

1. Lucrătoriul beţiv nu să va îmbogăţi, şi cel ce urgiseaşte ceale mici încet va cădea.
*Facer. 19, 23. 1 Împăr 11, 1. 2. *Vinul şi muierile călcători de leage fac pre cei înţelepţi şi vor vădi pre cei precepuţi.

3. Şi cel ce să împrumută cu curvarii viclean va fi. Putrăjunea şi viermii îl vor moşteni şi să va rădica spre mai mare pildă şi să va lua din număr sufletul lui.

4. Cel ce creade curând uşor e cu inima şi să va micşora, şi cel ce greşaşte spre sufletul său mai presus să va avea. Iosue. 19, 15 şi 22, 11.

5. Cel ce să bucură de nedreptate să va însămna, şi cel ce ureaşte dojana să va micşora de viață, şi cel ce ureaşte limbuțiia stânge răotatea,

6. Cel ce păcătuiaşte întru inima sa să va bănui, şi cel ce să veseleaşte întru răotate să va însămna.

7. Nu proceti cuvântul viclean şi vârtos şi nu te vei micşora.

8. Priiatinului şi nepriiatinului nu le spune gândul tău şi, de ai greşală, nu o descoperi,

9. Că te va auzi şi te va păzi şi, ca cum ar mântui păcatul, te va urî; şi aşea va fi lângă tine pururea. ||

266r 10. Auzit-ai cuvânt asupra aproapelui tău? Moară întru tine, crezând că nu te va rumpe.

11. De la fața cuvântului naşte cel nebun, ca geamerea naşterii pruncului.

12. Săgeată înfiptă în coapsele trupului, aşea cuvântul în inima nebunului.

13. *Ceartă priiatinul, ca nu cumva să nu fie înțeleasă şi să zică: „N-am făcut!"; au de au făcut, să nu adaogă iarăşi a face. *Preo. 19, 17. Math. 18, 15.

14. Ceartă aproapele, nu cumva să nu zică; şi de va zice, nu cumva să adaogă. Luc. 17, 3.

15. Ceartă priiatinul, că de multe ori să face împreună iertare,

16. Şi nu creade tot cuvântul lui. Iaste cel ce cade cu limba, ci nu din suflet.

17. *Că cine e care n-au greşit în limba sa? Ceartă aproapele mai nainte, până a i te lăuda, *Iacov 3, 8.

18. Şi dă loc teamerii Celui Preaînalt. Că toată înțelepciunea e frica lui Dumnezeu şi într-însa a să teame de Dumnezeu, şi întru toată înțelepciunea, rânduiala legii.

19. Şi nu iaste înțelepciunea învățătura vicleniei; şi nu iaste gândirea păcatelor priceaperea.

20. Iaste vicleniia şi într-însa urgisirea; şi iaste neînțelept ce să micşorează de înțelepciune.

21. Mai bun e omul ce să micşorează cu înțelepciunea şi să slăbeaşte cu înțeleagerea întru frică, decât cel ce prisoseaşte cu înțeleagerea şi treace leagea Celui Preaînalt.

22. Iaste adevărată isteție şi aceeaş vicleană.

266v 23. Şi iaste cel ce sloboade adevărat cuvânt | spuind adevărul; iaste carele cu vicleşug să smereaşte, şi ceale dinlontrul lui pline sânt de vicleşug.

24. Şi iaste care să foarte supune din multe smerenii; şi iaste care-şi pleacă fața sa şi să face a nu vedea ce nu s-au ştiut.

25. Şi, de să opreaşte a păcătui din slăbiciunea puterii, de va afla vreame a face rău, va face.

26. Din vedeare să cunoaşte omul şi dintru întâmpinarea feații să cunoaşte cel înțelept.

27. Podoaba trupului şi râsul dinților şi întrarea omului vestesc despre dânsul.

28. Iaste certare mincinoasă în mâniia hulitoriului şi iaste judecată care nu să cunoaşte a fi bună; şi iaste cel ce tace, şi acela e cuminte.

Cap 20

Pentru certarea şi pocăinţa celui certat. Pentru cel ce tace şi de cel limbut. De darul celui înţelept şi al nebunului, de mincinoasa făgăduinţă şi de minciună. De cel înţelept, care place celor măreţi. A nu lua daruri. Şi pentru înţelepciunea cea ascunsă.

1. Cât e de bine a vădi decât a să mâniia, şi pre cel ce să mărturiseaşte în rugăciune a nu-l opri!

2. Pofta celui scuipit va strâca feacioriia fecioarei;

[3.] Aşea, cel ce face prin silă judecată nedreaptă.

4. Cât e de bine cel certat a-şi arăta pocăința! Că aşa vei scăpa de păcatul cel de voie.

5. Iestă cel ce tace care să află înțelept şi iaste cel urâcios care e limbut a grăi.

267r 6. Ieste cel ce tace, neavând simțirea graiului, || şi iaste cel ce tace ştiind vreamea de folos.

7. Omul înțelept va tăcea până la vreame, iară cel neînfrânat şi neînțelept nu vor ținea vreamea.

8. Cel ce vorbeaşte multe vatămă sufletul său, şi cel ce-şi ia puteare cu nedreptul urât va fi.

9. Iaste purceadere în ceale reale omului neînvățat şi iaste aflare spre scădeare.

10. Iaste dare care nu-i de folos şi iaste dare a căriia răsplătirea îndoită.

11. Iaste pentru mărire micşurare şi iaste carele din smerenie îş va rădica capul.

12. Iaste cel ce multe răscumpără cu puțânel prețu şi întorcându-le înşeptit.

13. Cel înţelept în cuvinte pre sineşi iubit să face, iară harurile celor nebuni să vor vărsa.
14. Darea neînţeleptului nu va fi ţie de folos, că ochii lui înşeptiţi sânt.
15. Puţine va da şi multe va probozi; şi deşchiderea gurii lui aprindere iaste.
16. Astăzi cineva dă împrumut, mâne ceare. Urât iaste acest fealiu de om.
17. Nebunul nu va avea priiatin şi nu va fi har în averile lui,
18. Că cei ce mâncă pâinea lui de limbă mincinoasă sânt. De câte ori şi câţi vor râde de el?
19. Că nici ce era să aibă drept au împărţit; aşijderea şi ce nu era să aibă.
20. Cădearea limbii mincinoasă, ca cel ce cade în faţa casii; aşa cădearea celor răi degrabă va veni.
21. Omul nemulţămitoriu ca o baznă deşartă, | în gura celor neînvăţaţi necurmată va fi. 267v
22. Din gura nebunului să va urgisi pilda, că nu o va zice în vreamea sa.
23. Iaste cel ce să opreaşte a păcătui, pentru sărăcie, şi întru odihna sa să va iuţi.
24. Iaste cel ce-ş va pierde sufletul pentru ruşinea, şi de la faţa neînţeleaptă îl va pierde; iară cu luarea feaţii să va pierde pre sâne.
25. Iaste cel ce pentru ruşinea făgăduiaşte priiatinului; şi l-au miruit pre el nepriiatinii în zădar.
26. Ocară vicleană e în om minciuna, şi în gura celor neînvăţaţi necurmată va fi.
27. Mai putearnic furul decât necurmarea omului mincinos; iară perirea amândoi o vor moşteni.
28. Obiceaiurile oamenilor mincinoşi, fără cinste şi ruşinea cu dânşii, fără încetare.
29. Cel înţelept în cuvinte să va vădi pre sâne şi omul înţelept va plăcea celor măriţi.
30. Cine lucră pământul său va înălţa grămadă de roduri şi cel ce lucrează direptate, acela să va înălţa; iară cel ce place celor măriţi va scăpa de nedreptate.
*Eşire 23, 8. 31. *Cinstile şi darurile orbesc ochii judecătorilor şi, ca mutul în gură, întoarce dojeanele lor.
2 Leage 16, 19. 32. *Înţelepciunea ascunsă şi comoară nevăzută, ce folos e într-amândoao?
*Jos 41, 17. 33. Mai bun e cel ce ascunde neînţelepciunea sa decât omul ce ascunde înţelepciunea sa.

Cap 21 ||

Învaţă a fugi de păcat. Întâi de obşte, apoi deosebi aducând înainte multe fealiuri de păcate. 268r

1. Fiiule, păcătuit-ai? Nu adaoge iarăşi, ci şi de ceale trecute te roagă să ţi să iarte.
2. Ca de faţa şearpelui fugi de păcate, şi, de te vei apropiia de eale, te vor cuprinde.
3. Dinţi de leu, dinţii lui, ucigând sufletele oamenilor.
4. Ca o sabie de doao ori ascuţită, toată nedreptatea; ranei ei nu iaste vindecare.
5. Probozirea şi nedreptăţile vor răsipi avearea şi casa ce e foarte bogată să va răsipi de trufie; aşea avearea celui mândru să va dezrădăcina.
6. Rugăciunea săracului din gură până la urechile Lui va ajunge şi judecată degrabă îi va veni lui.
7. Cine ureaşte certarea urma păcătosului iaste, şi cel ce să teame de Dumnezeu să va întoarce la inima sa.
8. Cel cunoscut, de departe putearnicu, cu limba îndrăzneaţă; şi cel priceput să şti a cădea de la El.
9. Cel ce zideaşte casa cu cheltuiale streine, ca cel ce culeage pietrile sale iarna.
*Sus 16, 7. 10. *Câlţi culeşi, adunarea păcătoşilor, şi sfârşitul lor, pară de foc.
11. Calea păcătoşilor, pardosită cu pietri, şi în sfârşitul lor, iad şi întunearec şi pedeapsă.
12. Cel ce păzeaşte dreptatea ţinea-va înţălegerea ei.
13. Plinirea teamerii de Dumnezeu, înţelepciunea şi înţeleagerea.
14. Nu să va învăţa cel ce nu e înţelept întru bine.
15. Iară iaste înţelepciunea carea sporeaşte în rău; şi nu iaste înţeleagere unde iaste amărăciune.
16. Ştiinţa înţeleptului ca povoiul să va spori, şi sfatul lui ca izvorul vieţii va rămânea. |
17. Inima nebunului, ca un vas spart, şi toată înţelepciunea nu o va ţinea. 268v
18. Cuvântul înţelept oricare va auzi, cel ştiut îl va lăuda şi la sâne îl va adaoge. Auzit-au cel neînfrânat şi nu-i va plăcea şi-l va lepăda dinnaintea sa.
19. Vestirea celui nebun, ca o sarcină în cale; că în buzele celui înţelept să va afla har.
20. Gura înţeleptului să caută întru adunare, şi cuvintele lui vor gândi în inimile sale.

21. Ca casa răsipită, așea celui nebun înțelepciunea, și știința celui nepriceput, cuvinte nespuse.
22. Obezi în picioare celui nebun învățătura și ca legăturile mânilor preste mâna dreaptă.
23. Cel nebun râzând înalță glasul său, iară omul înțelept de-abiia tăcând va râde.
24. Podoabă de aur, celui înțelept învățătura și ca un covrig în mâna dreaptă.
25. Piciorul nebunului lesne e în casa vecinului, și omul priceput să va rușina de fața celui putearnic.
26. Cel nebun din fereastă să va uita în casă, iară omul învățat afară va sta.
27. Nebuniia omului a asculta prin ușe, și cel înțelept să va îngreoia de ocară.
28. Buzele celor nepricepuți nebunii vor vesti, iară cuvintele pricepuților cu cumpâna să vor cumpăni.
29. În gura nebunilor, inima lor, și în inima înțelepților, gura lor.
30. Când blastămă necredinciosul pă diavolul, blastămă însuși sufletul său. Cel defăimătoriu 269r îș va spurca sufletul său și întru toate va fi || urât. Și cel ce va rămânea cu el urâcios va fi. Cel tăcut și înțelept să va cinsti.

Cap 22

Despre uciderea cu pietri a leaneşului. De fiiul neînvăţat şi fata nebună. Musica în jale. Cel ce învaţă pre cel nebun mortul a-l plânge. Cu cel nebun a nu grăi. De inima nebunului şi a fricosului. A ţinea credinţa cu priiatinii şi paza gurii.

1. Cu piatră de tină s-au ucis leaneșul și toți vor grăi despre urâciunea lui.
2. Cu gunoiu de bou s-au ucis leaneșul și tot cel ce-l va atinge îș va scutura mâna.
3. Rușinea tatălui e pentru fiiul neînvățat, iară fata spre micșurare va fi.
4. Fata înțeleaptă, moștenirea bărbatului său, căci carea rușinează spre ocară să face celui ce o au născut.
5. Pre tatăl și pre om rușinează cel îndrăznețu, și de la cel necredincios nu să va micșora; iară de la amândoi să va necinsti.
6. Musica în jale, necuvioasă poveaste. Bătăile și învățătura, în toată vreamea înțelepciune.
7. Cel ce învață pre cel nebun, ca cel ce cleiaște troacă.
8. Cel ce spune cuvânt celui ce nu aude, ca cel ce deștaptă pre cel ce doarme în greu somn.
9. Cu cel ce doarme grăiaște cel ce vesteaște nebunului înțelepciunea și în sfârșitul vestirii zice: „Cine e acesta?"
10. *Preste mort plânge, că au scăzut lumina lui, și preste cel nebun plânge, că i-au scăzut înțeleagerea. | *Jos 38, 16.
269v 11. Puțin plânge preste mort, că au răpăusat.
12. Că a celui viclean vicleană e viiața preste moartea celui nebun.
13. *Plângerea mortului, șapte zile, iară a nebunului și a necredinciosului, în toate zilele vieții lor. *Facere 50, 10.
14. Cu cel nebun nu mult grăi și cu cel nepriceput nu te duce.
15. Păzeaște-te de el și nu-i avea supărare și nu te vei spurca cu păcatul lui.
16. Abate-te de le el și vei afla odihnă și nu te vei trândăvi întru nebunia lui.
17. Preste plumb ce să va îngreoia? Și ce nume e lui altul decât nebun?
18. *Năsipul și sarea și frământătura fierului mai lesne-i a le purta decât omul nepriceput și nebun și necredincios. *Pilde 27, 3.
19. Legătura de lemn legată în temeiul zidirii nu să va dezlega; așa și inima întărită în gândirea sfatului.
20. Gândirea înțeleptului în toată vreamea de frică nu să va zminti.
21. Ca pari în ceale înalte și năsipul fără alte puneri împrotiva vântului pus nu vor rămânea,
22. Așa și inima fricoasă în gândirea celui nebun împrotiva năvălirii teamerii nu va sta.
23. Ca inima fricoasă în gândirea celui nebun toată vreamea nu să va teame, așa și cel ce rămâne pururea în porundile lui Dumnezeu.
270r 24. Cel ce împunge ochiul scoate lacrămi, și || cel ce împunge inima scoate înțeleagere.
25. Cel ce zvărleaște piatra spre ceale zburătoare le va oborî; așa și cel ce ocăreaște priiatinul rumpe priiatiniia.

26. La prietin de vei şi scoate sabia, nu deznădăjdui, că iaste întoarcere la prietin.
27. De-ţ vei deşchide gura tristă, nu te teame, că iaste împărtăşire. Afară de hulă şi de împutare şi de mândrie şi de descoperirea tainii şi de rana vicleană, întru toate aceastea va fugi priiatinul.
28. Credinţa moşteneaşte cu priiatinul întru sărăcia lui, ca şi întru bunătăţile lui să te veseleşti.
29. În vreamea năcazului lui rămâi credincios lui, ca şi întru moştenirea lui dimpreună moştenitoriu să fii.
30. Înaintea focului cuptoriului, vapor, şi fumul focului să înalţă; aşa şi înaintea sângelui, blăstămurile şi ocărâle şi amânânţerile.
31. Priiatinul a-l strânşteni nu mă voiu ruşina, de la faţa lui nu mă voiu ascunde şi, de-m vor veni reale printr-însul, le voiu suferi,
32. Tot cel ce va auzi să va păzi de el.
*Psal. 140, 3. 33. *Cine va da gurii meale pază şi preste buzele meale adevărată însămnare, să nu cazu de la dânsele şi limba mea să mă piarză?

Cap 23

Rugăciunea împrotiva mândriii, lăcomiii şi neînfrânării. A să feri de obiceaiul jurământului şi de cuvântul ce aduce ocară. Doao fealiuri în pă |catul prisosirii, şi al treilea aduce mâniia. Vădirea omului ce să îndeamnă spre păcat. Pentru păcatele din preacurvie şi pentru lauda teamerii de Domnul. 270v

1. Doamne, Tatăl şi Stăpânul vieţii meale, nu mă lăsa întru sfatul lor, nici mă suferi a cădea într-înşii.
2. Cine va pune întru gândirea mea bătăi şi în inima mea învăţătura înţelepciunii, ca cu neştiinţele lor să nu mă îngăduiască şi să nu să areate greşalele lor?
3. Şi să nu crească neştiinţele meale şi să să înmulţească greşalele meale, şi păcatele meale să prisosască şi să cazu întru vedearea protivnicilor miei şi să să bucure de mine neprietinul mieu,
4. Doamne, Tatăl şi Dumnezeul vieţii meale, nu mă lăsa întru gândirea lor!
5. Înălţarea ochilor miei să nu-m dai şi toată pofta întoarce de către mine,
6. Ia de la mine poftele pântecelui şi împreunarea poftii să nu mă apuce şi sufletului celui fără cinste şi fără minte să nu mă dai.
7. Învăţătura gurii auziţi, fiilor! Şi cine o va păzi nu va peri cu buzele, nici să va sminti în lucruri vicleane.
8. Întru deşertăciunea sa să va prinde păcătosul, şi mândrul şi blăstămătoriul să va sminti într-însele.
*Ieşire. 20, 7. 9. *Jurământului nu obicinui gura ta, că multe căderi sânt într-însul.
Mathei 5, 35. 10. Iară numirea lui Dumnezeu nu fie adeasă în gura ta, şi în numele sfinţilor nu te amesteca; că || nu vei fi nevinovat de către dânşii. 271r
11. Că precum sluga adease întrebat, de la mânie nu să micşorează, aşa tot cel ce jură şi cel ce cunoaşte întru tot de păcat nu să va curăţi.
12. Omul ce jură mult să va umplea de răotate şi nu să va depărta de la casa lui rana.
13. Şi, de va zminti, greşala lui preste dânsul va fi; şi, de va treace cu vedearea, greşaşte îndoit;
14. Şi, de va jura în deşert, nu să va îndrepta, că să va umplea de răsplătire casa lui.
15. Iaste şi alt graiu împrotivitoriu morţii, să nu să afle întru moştenirile lui Iacov,
16. Că de la cei milostivi toate aceastea să vor depărta şi întru greşale nu să vor tăvăli.
17. În graiu neînvăţat nu-ţi deprinde gura, că iaste într-însul cuvântul păcatului.
18. Adu-ţi aminte de tatăl tău şi de mumă-ta, că în mijlocul celor măriţi împreună şezi,
19. Ca nu cândva să te uite Dumnezeu înaintea lor şi, cu năravul tău nebunindu-te, probozire să paţi, şi vei vrea a nu fi fost născut şi să blastămi zioa naşterii tale.
*2 Împăr. 16, 7. 20. *Omul obicinuit în cuvinte de probozire în toate zilele sale nu să va învăţa.
21. Doao fealiuri prisosesc în păcate, şi al treile aduce mânie şi perire.
22. Sufletul fierbinte ca focul arzând, nu să va stânge până când va înghiţi ceva.
23. Şi omul viclean în gura trupului său nu va înceta până va aprinde foc.
24. Omului curvariu toată pâine e dulce, nu să va obosi păcătuind până în sfârşit. |
*Isaie 29, 13. 25. Tot omul ce treace patul său, nebăgând samă în sufletul său, *şi zicând: „Cine mă veade? 271v

26. Întunearecul mă încungiură și părețiii mă acopăr și nime mă veade. De cine mă stidesc? Greșalele meale nu le va pomeni Cel Preaînalt",

27. Și nu înțeleage că toate le veade ochiul Lui, că gonească de la sine pre frica lui Dumnezeu frica acestui feal de om și ochii oamenilor ce să tem de el.

28. Și n-au cunoscut că ochii Domnului cu mult mai mult strălucesc decât soarele, privind la toate căile oamenilor și la fundul adâncului, și inimile oamenilor văzându-le în părțile ceale ascunse.

29. Că Domnului Dumnezeu mai înainte le-a să zidi toate sânt cunoscute; așa și după ce s-au săvârșit, toate le veade.

30. Acesta în ulițele cetății să va izbândi și ca un mânzu de cal va fi gonit; și unde n-au nădăjduit, să va prinde.

31. Și va fi tuturor ocară, pentru că n-au înțeles frica Domnului.

32. *Așa și toată muiarea ce-și lasă bărbatul și pune moștenire din împreunare streină. *Preoție 20, 10. 2 Leage 22, 22.

33. Că întâiu, în leagea Celui Preaînalt necredincioasă au fost; a doao, împrotiva bărbatului ei au greșit; a treia, în preacurvie au curvit și dintr-alt bărbat fii ș-au căștigat.

34. Aceasta la adunare să va aduce și despre fiii ei să va socoti.

35. Nu vor da fiii ei rădăcini și ramurile ei nu vor da roadă. ||

272r 36. Lăsa-va spre osândă pomenirea ei și ocara ei nu să va șterge.

37. Și vor cunoaște cei rămași că nimică nu e mai bună decât frica lui Dumnezeu și nimică nu e mai dulce decât a privi la poruncile Domnului.

38. Slavă mare iaste a urma Domnului, că lungimea zilelor să va lua de la Dânsul.

Cap 24

Înțelepciunea, laudele și izvodirea sa le numără și minunat spre îmbrățișarea sa îndeamnă, toate cu podoaba învățăturii sale strălucindu-le.

1. Înțelepciunea va lăuda sufletul său și întru Dumnezeu să va cinsti și în mijlocul norodului său să va făli,

2. Și întru adunările Celui Preaînalt va deschide gura sa și în preajma puterii Lui să va lăuda,

3. Și în mijlocul norodului său să va înălța și întru plinirea cea sfântă să va mira,

4. Și întru mulțimea aleșilor va avea laudă și între cei blagosloviți să va blagoslovi, zicând:

5. „Eu din gura Celui Preaînalt am ieșit, întâiu născut mai înainte de toată zidirea.

6. Eu am făcut în ceriuri să să nască lumină neîncetată și ca negura am acoperit tot pământul.

7. Eu am lăcuit în ceale preaînalte, și thronul mieu în stâlp de nor. |

272v 8. Încungiurarea ceriului o am încungiurat sângur și fundul adâncului am străbătut, în valurile mării am umblat,

9. Și în tot locul am stătut, și întru tot norodul,

10. Și întru tot neamul ședearea dintâiu am avut,

11. Și a tuturor celor înalți și a celor smeriți inimile le-am călcat cu vârtutea. Și întru toți aceștia odihnă am cercat și întru moștenirea Domnului mă voiu sălășlui.

12. Atunci mi-au poruncit și mi-au zis Ziditoriul tuturor; și Cel ce m-au zidit S-au odihnit în lăcașul mieu;

13. Și mi-au zis: «În Iacov lăcuiaște și întru Israil moșteneaște și întru aleșii Miei slobozi rădăcinile».

14. *Din început și mai înainte de veaci m-am zidit și până la veacul viitoriu nu voiu înceta. Și întru lăcașul cel sfânt înaintea Lui am slujit, *Pilde 8, 22.

15. Și așa în Sion m-am întărit și în cetatea cea sfințită așijderea m-am odihnit, și în Ierusalim biruința mea.

16. Și m-am rădăcinat întru norod cinstit, și în partea Dumnezeului mieu moștenirea Lui, și întru plinirea sfinților ținearea mea.

17. Ca chedrul m-am înălțat în Livan și ca chiparosul în muntele Sionului.

18. Ca finicul m-am înălțat în Cadis și ca sădirea trandafirului în Erihon.

19. Ca un maslin cuvios în câmpuri și ca paltinul m-am înălțat lângă apă, în uliță. ||

273r 20. Ca chinamomul și valsamul mirositoriu am dat miros; și ca smirna cea aleasă am dat dulceață de miros.

21. Și ca ștoracul și galvanul și ungula și guta și ca Livanul netăiat am aburit lăcașul mieu, și ca valsamul neamestecat mirosul mieu.

22. Eu ca terevinthul mi-am întins ramurile, şi ramurile meale a cinstii şi a darului.
23. Eu ca viţa am rodit dulceaţă de miros, şi florile meale, rodurile slavei şi ale cinstei.
24. Eu, maica frumoasei iubiri şi a temerii şi a cunoştinţei şi a sfintei nădejdi.
25. Întru mine darul a toată calea şi a adevărului, întru mine toată nădeajdea vieţii şi a vărtutei.
26. Treaceţi la mine toţi cei ce mă poftiţi şi de naşterile meale vă umpleţi,
27. Că duhul mieu preste mine e dulce, şi moştenirea mea, preste miiare şi fagurul.
28. Pomenirea mea întru neamurile veacurilor.
*Ioan 6, 35. 29. *Cei ce mă mănâncă vor mai flămânzi, şi cei ce mă beau încă mă vor mai însătoşa.
30. Cel ce mă ascultă nu să va ruşina şi cei ce lucră întru mine nu vor păcătui.
31. Cei ce mă luminează viaţă veacinică vor avea.
32. Aceastea toate cartea vieţii sânt şi testamântul Celui Preaînalt şi cunoştinţa adevărului.
33. Leagea au poruncit Moisi în poruncile dreptăţilor, şi moştenire casii lui Iacov | şi lui Israil făgăduinţăle. 273v
34. Pus-au lui David, slugii sale, a deştepta împărat dintr-însul tare şi în thronul cinstei în veac şezând.
*Facere 2, 11. 35. *Cel ce umple ca Fisonul înţelepciunea şi ca Tigrul în zilele celor noi,
*Ios. 3, 15. 36. Cel ce umple ca Efrathul înţeleagerea, *Cel ce înmulţeaşte ca Iordanul în vreamea săcerişului,
37. Cel ce trimite învăţătura ca lumina şi stă de faţă ca Ghionul în zioa culesului,
38. Cel ce săvârşaşte întâiu a oşti, şi cel mai slab nu o va cerceta,
39. Că de la mare au sporit cugetul ei şi sfatul ei de la adânc mare.
40. Eu, înţelepciunea, am vârsat râurile,
41. Eu, ca un iaz de apă mare din râu, eu ca un urloiu de râu şi ca ducerea apei am ieşit din raiu;
42. Zis-am: «Adăpa-voiu grădina mea cea de sădiri şi voiu îmbăta rodul câmpului mieu».
43. Şi, iată, mi s-au făcut iazul sporind, şi râul mieu s-au apropiat de mare".
44. Că învăţătura ca zorile luminează tuturora şi o voiu vesti până departe.
45. Străbate-voiu toate ceale mai dedesupt părţile pământului şi voiu privi spre toţi cei ce dorm şi voiu lumina pre toţi cei ce nădăjduiesc întru Domnul.
46. Încă învăţătura ca prorociia o voiu turna şi o voiu lăsa celor ce cearcă înţelepciunea şi nu voiu înceta întru neamurile lor până în veacul cel sfânt.
*Jos 33, 18. 47. *Vedeţi că nu mie sângur m-am ostenit, ci || tuturor celor ce cearcă adevărul. 274r

Cap 25

Trei care plac Domnului şi trei care ureaşte. Noao neprepuse. Lauda teamerii de Dumnezeu. Urgisirea muierii vicleane. De la muiare înceaperea păcatului şi a morţii. Stăpânirea muierii a nu să suferi.

1. În trei ş-au plăcut duhului mieu, carea sânt alease înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor;
2. Unirea fraţilor şi dragostea celor de-aproape şi bărbatul cu muiarea bine înţelegându-se.
3. Trei fealiuri au urât sufletul mieu şi foarte mă îngreoiez de sufletul lor:
4. Săracul trufaşu, bogatul mincinos, bătrânul nebun şi neînţelept.
5. Ceale ce n-ai adunat întru tinereaţele tale, cum le vei afla în bătrâneaţele tale?
6. Cât e de înfrâmţăşată judecata cărunteaţelor şi a bătrânilor e a cunoaşte sfatul!
7. Cât e de înfrâmţăşată bătrânilor înţelepciunea şi celor slăviţi, înţeleagerea şi sfatul!
8. Cununa bătrânilor, multa înţelepciune şi slava lor, frica lui Dumnezeu.
9. Noao cugetări ale inimii am mărit, şi a zeacea o voiu zice în limba oamenilor:
10. Omul ce să veseleaşte întru fii, trăind şi văzând răsipirea nepriiatinilor săi.
*Jos 26, 1. Sus 14, 1 şi 19, 16. 11. *Fericit e cel ce lăcuiaşte cu muiare înţeleaptă şi carele cu limba sa n-au căzut şi carele n-au slujit celor nevreadnici de sine.
12. Fericit cel ce află priiatin adevărat | şi cel ce vesteşte dreptatea urechii ce aude. 274v
Iacov 3, 2. 13. Câtu-i de mare cel ce află înţelepciunea şi ştiinţa! Ci nu e preste cel ce să teame de Domnul.
14. Frica lui Dumnezeu preste toate s-au pus.
15. Fericit omul căruia i s-au dăruit a avea frica lui Dumnezeu. Cel ce o ţine cui să va asămăna?

16. Frica lui Dumnezeu e înceaperea iubirii Lui, iară înceaperea credinţii, a să lipi de Dânsul.
17. Toată rana întristarea inimii iaste, şi toată răotatea, viclenia muierii.
18. Şi toată rana, şi nu rana inimii va vedea,
19. Şi toată vicleniia, şi nu viclenia muierii.
20. Toată aducerea, şi nu aducerea celor ce urăsc,
21. Şi toată izbânda, şi nu izbânda nepriiatilor.
22. Nu e cap mai viclean decât capul şarpelui,
23. Şi nu e mânie preste mânia muierii. *Împreună a lăcui cu leul şi cu bălaurul mai plăcea-va decât cu muierea vicleană. *Pilde 21, 19.
24. Viclenia muierii schimbă faţa ei şi-ş întunecă faţa sa ca ursul. Ca un sac să arată în mijlocul celui de-aproape al ei.
25. Gemut-au bărbatul ei şi, auzind, au suspinat puţintel.
26. Scurtă e toată răotatea preste răotatea muierii, soartea păcătoşilor cază preste ea.
27. Ca suişul năsipos în picioarele bătrânului, aşa muiarea limbută bărbatului lin.
28. * Nu te uita spre frumseaţea muierii şi nu pofti muierea în frumseaţe. *Jos 42, 6,28.
29. Mânia muierii, şi necinstea, şi ruşinea mare. ||
275r 30. Muiarea, de are stăpânire, împrotivitoare-i bărbatului său.
31. Inimă smerită şi faţă tristă şi rana inimii, muierea vicleană.
32. Mâni slabe şi genunche slăbănoage, muierea ce nu-şi ferìceaşte bărbatul.
33. *De la muiare s-au făcut înceaperea păcatului şi printr-însa toţi murim. *Facere 3, 6.
34. Nu da apei tale ieşire, nice puţină, nici muierii vicleane volnicie a ieşi.
35. De nu va umbla după mâna ta, te va ruşina înaintea nepriiatinilor.
36. De la cărnurile tale taie-o pre ea, ca nu pururea cu tine rău să să slujască.

Cap 26

Înainte pune iarăşi laudele muierii bune şi ocara ceii reale şi răvnitoare. Fata a o păzi. De trei a să teame, doao ce întristează şi doao primejdioasă.

1. Muierii bune fericit e bărbatul, că numărul anilor lui îndoit.
2. Muiarea bărbată veseleaşte bărbatul său şi anii vieţii lui în pace îi va umplea.
3. Partea bună, muiarea bună, în partea celor ce să tem de Dumnezeu să va da bărbatului pentru fapte bune.
4. Iară a bogatului şi a săracului inima e bună, în toată vreamea faţa lor, veaselă.
5. De trei s-au temut inima mea şi într-al patrulea faţa mea s-au stidit:
6. Pâra cetăţii şi adunarea norodului, |
275v 7. Asupreala mincinoasă, decât moartea toate-s mai greale.
8. Durearea inimii şi jalea, muiarea răvnitoare.
9. În muiarea râvnitoare zbiciul limbii, tuturor împreunându-să.
10. Ca jugul boilor ce să clăteaşte, aşa şi muiarea vicleană; cel ce o ţine, ca cel ce prinde scorpiia.
11. Muiarea beţivă, mânie mare; şi ocara şi ruşinea ei nu să va acoperi.
12. Curvia muierii întru înălţimea ochilor şi în geanele ei să va cunoaşte.
13. *În fata ce nu să fereaşte întăreaşte pază, ca nu, dându-i-să prilej, să să slujască cu sâne. *Jos. 42, 11.
14. De toată necinstea ochilor ei te păzeaşte şi nu te mira de te va urî.
15. Ca călătoriul sătios la fântână va deşchide gura şi din toată apa de aproape va bea, şi lângă tot parul va şedea şi la toată săgeata va deşchide tulba, până va scădea.
16. Harul muierii grijnice va veseli pre bărbatul său şi oasele lui le va îngrăşa.
17. Învăţătura ei, darul lui Dumnezeu.
18. Muiarea înţeleaptă şi tăcută nu e schimbare sufletului învăţat.
19. Har peste har, muiarea sfântă şi ruşinoasă,
20. Iară toată cumpăna nu iaste vreadnică de sufletul ce să conteneaşte.
21. Precum soarele răsărind lumii în ceale mai înalte ale lui Dumnezeu, aşa frumseaţea muierii bune spre podoaba casii ei.
276r 22. Candila strălucind spre sfeşnicul || cel sfânt şi frumseaţea feaţii preste vârsta cea stătătoare.
23. Stâlpi de aur preste temelii de argint şi picioare întărite pre tălpile muierii statornice.

24. Temelii veacinice pre piatră vârtoasă şi poruncile lui Dumnezeu în inima muierii sfinte.
25. În doao s-au întristat inima mea, şi în al treilea mi-au venit mânie:
26. Omul ostaşu slăbind pentru lipsa şi omul înţelept urgisit,
27. Şi care treace de la dreptate la păcat, Dumnezeu l-au gătit spre sabie.
28. Doao fealiuri greale şi primejdioasă mi s-au arătat: cu greu să dezbracă neguţătoriul de lenevire şi nu să va îndrepta crăjmariul de păcatele buzelor.

Cap 27

Pentru lipsa şi iubirea bogăţiilor mulţi greşesc. Frica Domnului pururea a o ţinea. Ispita cearcă pre cel ce să ispiteaşte. A urma dreptatea. Nestarea nebunului. Frumseaţea în cuvinte a o ţinea. Tainele priiatinului a nu le descoperi. De ochiul ce trage şi leşuiaşte.

1. Pentru lipsa mulţi au greşit, şi cel ce caută a să îmbogăţi întoarce ochiul său,
2. Precum în mijlocul închieturii piiatrilor să înfinge parul, aşa şi între mijlocul vânzării şi a cumpărării să va îngusta păcatul.
3. Zdrobi-să-va cu cel ce greşaşte greşala.
4. De nu te vei ţinea în frica Domnului pururea, | curând să va răsipi casa ta. 276v
5. Precum în lovirea ciurului va rămânea praful, aşa pleavele omului în gândul lui.
6. Vasele olariului le cearcă cuptoriul, şi pre oamenii cei drepţi, ispita năcazului.
7. Precum lucrarea de lemn arată rodul lui, aşa cuvântul din gândirea inimii omului.
8. Mai înainte de cuvânt nu lăuda pre om, că aceasta iaste ispita oamenilor.
9. De vei urma dreptatea, o vei apuca şi te vei îmbrăca cu ea ca cu contoşul măririi şi vei lăcui cu dânsa şi te va acoperi în veac şi în zioa cunoştinţii vei afla întărirea.
10. Ceale zburătoare la şieşi aseaminea să adună, şi adevărul la cei ce-l fac să va întoarce.
11. Leul spre vânat pururea leşuiaşte; aşa, păcatele spre cei ce lucră nedreptăţi.
12. Omul sfânt întru înţelepciune rămâne ca soarele; că cel nebun ca luna să schimbă.
13. În mijlocul celor neînţelepţi ţine cuvântul vremii, iară în mijlocul celor ce grăiesc neîncetat fii.
14. Povestirea păcătoşilor e urâcioasă, şi râsul lor, în desfătările păcatului.
15. Vorba ce mult joară va îndrepta perii capului, şi necinstea lui, astuparea urechilor.
16. Vărsarea de sânge în vrajba trufaşilor, şi sudalma lor, auzire grea.
17. Cel ce goleaşte tainele priiatinului credinţa au pierdut şi nu va afla priiatin la sufletul său.
18. Iubeaşte pre de-aproapele şi te uneaşte cu el în credinţă, ||
19. Iară de vei deascoperi ascunsele lui, nu vei urma după el. 277r
20. Că precum omul ce pierde priiatinul său; aşa şi cel ce-şi pierde priiatinul aproapelui său.
21. Şi precum cel ce sloboade paserea din mâna sa, aşa ai lăsat pre priiatinul tău şi nu-l vei prinde.
22. Nu urma după el, că departe iaste; că au scăpat ca căprioara din cursă, că s-au rănit inima lui.
23. Preste el nu vei putea lega; şi a sudălmii iaste împăcăciunea.
24. Iară a descoperi tainele priiatinului, deznădăjduire iaste sufletului nefericit.
25. Cel ce face cu ochiul zideaşte ceale nedreapte şi nime nu-l va lepăda.
26. Înaintea ochilor tăi va îndulci gura ta şi preste cuvintele tale să va mira; iară mai pe urmă va întoarce gura sa şi întru cuvintele tale va da scandală.
27. Multe am urât şi nu m-am asămănat lui, şi Domnul va urî pre el.
28. Cel ce aruncă întru-nălţime piatra, preste capul lui va cădea; şi lovirea vicleană a celui viclean va împărţi ranele;
29. Şi cel ce sapă groapă va cădea într-însa; şi cel ce pune piatră aproapelui să va lovi de ea; şi cel ce întinde cursă altuia va peri într-însa.
30. Cel ce face sfat viclean preste el să va întoarce şi nu va cunoaşte de unde-i vine.
31. Batjocura şi ocara celor trufaşi şi izbânda ca leul îl va pândi. |
32. De cursă vor peri cei ce să veselesc de cădearea celor drepţi, iară durearea îi va mistui mai înainte de-a muri. 277v
33. Mânia şi iuţimea, amândoao sânt de-a să urgisi şi omul păcătos va fi ţiitoriu de eale.

Cap 28

A nu cerca izbânda, ci a ierta supărarea. A înceta de mânie şi de pâră. Răotăţile limbii şi primejdiile ei şi pentru a treia limbă. A îngrădi urechile împrotiva limbii vicleane şi gurii frâu a-i pune.

1. Cine vrea a să izbândi de la Domnul va afla izbândă şi păcatele lui ţiind le va ţinea.

2. Lasă nedreptatea aproapelui tău şi atunci, rugându-te, ţi să vor ierta păcatele.

2 Leage 32, 35. Mathei 6, 14. Marcu 11, 25. Râm. 12, 19.

3. Omul omului ţâne mâniia şi de la Domnul cearcă vindecare?
4. Spre omul ce-i aseaminea nu are milă şi pentru păcatele sale să roagă!
5. Însuşi trup fiind, ţâne mâniia şi curăţire de păcate ceare de la Dumnezeu. Cine să va ruga pentru greşalele aceluia?
6. Adu-ţi aminte de ceale mai de pe urmă şi te părăseaşte de a vrăjbi,
7. Că mâncevirea şi moartea să apropie în poruncile lui.
8. Adu-ţi aminte de frica lui Dumnezeu şi nu te mâniia aproapelui.
9. Adu-ţi aminte de aşezământul Celui Preaînalt şi treci cu vedearea neştiinţa aproapelui.

278r

10. Conteneaşte-te de pâră şi vei împuţina păca||tele,
11. Că omul mânios aprinde pâra. Şi omul păcătos va turbura pre priiatini şi în mijlocul celor ce au pace va trimite vrajbă.
12. Că după leamnele pădurii, aşa arde focul, şi după vârtutea omului, aşa mâniia lui va fi, şi după avearea sa va înălţa mâniia sa.
13. Pricea sârguită aţâţă foc şi pâra sârguind varsă sânge; şi limba mărturisind aduce moarte.
14. De vei sufla în scânteaie, ca focul va arde, şi, de vei scupi preste ea, să va stânge; amândoao din gură ies.
15. Şoptitoriul şi cel îndoit la limbă blăstămat e, că pre mulţi ce au pace va turbura.
16. Limba a triia pre mulţi i-au clătit şi i-au răsipit din neam în neam,
17. Cetăţi zidite a bogaţilor au strâcat şi casele celor măriţi le-au săpat,
18. Puterile noroadelor le-au tăiat şi neamuri tari au desfăcut.
19. Limba a triia pre muieri bărbate le-au oborât şi le-au usebit de lucrurile sale.
20. Cine să uită la ea nu va avea odihnă, nici va avea priiatin în care să să odihnească.
21. Lovitura biciului vânătură face, iară lovitura limbii va zdrobi oasele.
22. Mulţi au căzut în ascuţitul sabiii, ci nu aşea precum cei ce au perit prin limba sa.
23. Fericit cel ce e acoperit de către limba vicleană, cel ce în mâniia ei n-au trecut şi cel ce n-au tras giugul ei şi cu legăturile ei nu s-au legat,

278v

24. Că jugul ei jug de fier iaste şi le|gătura ei, legătură de aramă.
25. Moartea ei, moarte cumplită şi mai de folos e iadul decât ea.
26. Rămânearea ei nu va rămânea, ci va dobândi căile nedrepţilor şi în flacăra sa nu va arde pre cei drepţi.
27. Cei ce lasă pre Dumnezeu vor cădea într-însa şi va arde într-înşii şi nu să va stânge şi să va slobozi spre ei ca leul şi ca pardosul îi va strâca.
28. Îngrădeaşte-ţi urechile cu spini, limba vicleană să nu o auzi, şi gurii tale fă uşi şi încuietori.
29. Aurul tău şi argintul tău împreună-l strânge şi cuvintelor tale fă cumpănă şi frâne dreapte gurii tale.
30. Şi ia aminte ca nu doară să cazi cu limba şi să cazi în prejma nepriiatinilor ce te pândesc şi să fie cădearea ta nevindecată spre moarte.

Cap 29

Cu împrumutare a ajuta aproapele şi credinţa celui ce împrumută a ţinea. Şi deşi mulţi înşală, nu pentru aceaea a înceta de milostenie, a căruia laude le numără. Har a avea chizaşului şi credinţa a-i ţinea. În ce stă începutul vieţii omului arată. Şi pentru oaspeţii cei încungiurători şi nemulţămitori.

1. Cel ce face milă împrumutează aproapelui său şi cel ce biruiaşte cu mâna ţâne poruncile.
2. Împrumutează aproapelui tău în vreamea lipsii lui şi iarăşi întoarce aproapelui tău în vreamea sa.

3. Întăreaşte cuvântul şi credincios petreci cu el şi în toată vreamea vei afla ce-ţi iaste de lipsă. ||

4. Mulţi ca o aflare au socotit împrumutarea şi au dat dureare celor ce i-au ajutat. 279r

5. Până ce iau, sărută mânile celui ce dă şi întru făgăduinţă smeresc glasul său;

6. Şi în vreamea răsplătirii va pofti vreame şi va grăi cuvinte de trândăvire şi de murmurări şi vreamea o va vinui.

7. Iară, de va putea răsplăti, să va împrotivi, de-abiia jumătate va întoarce şi o va socoti ca o aflare;

8. Iară de nu, îl va înşela de banii săi, şi-l va stăpâni nepriiatin în dar

9. Şi blăstămuri şi sudâlmi îi va răsplăti şi, pentru cinstea şi facerea de bine, îi va răsplăti ocară.

10. Mulţi nu pentru răotate n-au împrumutat, ci s-au temut a să înşela în zădar.

11. Însă preste cel smearin cu suflet mai tare fii şi pentru milostenie nu-l trage.

12. Pentru poruncă priimeaşte pre cel sărac şi pentru lipsa lui nu-l slobozi deşert.

13. Pierde banii pentru fratele şi priiatinul tău şi să nu-i ascunzi supt piatră spre piiardere.

14. Pune vistieriia ta în poruncile Celui Preaînalt şi mai mult îţ va folosi decât aurul.

*Tovie 4, 12. 15. *Închide milosteniia în inima săracului şi aceasta pentru tine să va ruga de tot răul;

Sus 17, 18. 16. 17. 18. Mai mult decât pavăza celui tare şi decât lancea împrotiva nepriatinului tău va oşti. |

19. Omul bun să închizăşuiaşte pentru aproapele său şi cel ce au pierdut ruşinea îl va părăsi. 279v

20. Harul chizeaşului să nu-l uiţi, că au dat pentru tine sufletul său.

21. De cel ce făgăduiaşte fuge păcătosul şi cel necurat.

22. Averile celui ce făgăduiaşte şieşi le scrie cel păcătos, şi cel nemulţămitoriu cu gândul va părăsi pre cel ce l-au mântuit.

23. Omul făgăduiaşte pentru aproapele său, şi, când va pierde cinstea, va fi părăsit de el.

24. Chizeşiia vicleană pre mulţi îndreptători i-au pierdut şi i-au clătit ca valurile mării.

25. Pre bărbaţii putearnici încungiurând, i-au înstreinat şi au rătăcit prin neamuri streine.

26. Păcătosul trecând poruncile Domnului, va cădea în chizăşie vicleană şi cel ce să sileaşte multe a face va cădea în judecată.

27. Agiută aproapele după putearea ta şi-ţi ia sama să nu cazi.

*Gios 39, 31. 28. *Începutul vieţii omului, apa şi pânea şi vâjmântul şi casa acoperind ruşinea.

29. Mai bună e hrana săracului supt acoperemânt de scânduri decât uspeaţe luminate între streini, fără casă.

30. Cel mai mic pentru cel mai mare să-ţi placă şi probozirea nimerniciii nu vei auzi.

31. Viaţă vicleană e nimernicind din casă în casă; şi unde va nimernici, nu credincios || va petreace, nici va deşchide gura. 280r

32. Nimearnici va priimi şi va paşte şi va adăpa pre cei nemulţămitori; şi la aceastea amare va auzi:

33. „Treci, gazdă, şi găteaşte masă şi cu ceale ce ai în mână hrăneaşte pre ceiaalalţi!

34. Ieşi de la faţa cinstii priiatinilor miei! Cu lipsa casii meale, oaspăţi mi s-au făcut frate-mieu."

35. Greale sânt aceastea omului înţelept: certarea casii şi ponosul împrumutării.

Cap 30

Fiii în învăţătură a-i creaşte şi cât e de cumplit a le îngădui. Sănătatea trupului mai scumpă decât bogăţiile; şi cât e de cumplită întristarea şi a să depărta de ea, iară veseliia inimii cât e de folositoare.

Pil. 13, 24 şi 23, 13. 1. Cel ce iubeaşte fiiul său nu încete a-l bate, ca să să veselească mai pe urmă şi să nu pipăie uşile vecinilor.

2. Cel ce-şi învaţă fiiul să va lăuda întru dânsul şi în mijlocul caznicilor într-însul să va făli.

*2 Leage 6, 7. 3. *Cel ce-şi învaţă fiiul întărâtă pre neprietinul şi în mijlocul priiatinilor să va făli într-însul.

4. Murit-au tatâl lui şi ca când n-ar fi murit, că aseaminea ş-au lăsat după sâne.

5. În viaţa sa au văzut şi s-au veselit într-în|sul; întru ieşirea sa nu s-au întristat, nici s-au ruşinat înaintea nepriiatinilor, 280v

6. Că au lăsat apărătoriu casii împrotiva nepriiatinilor, şi priiatinilor răsplătindu-le har.
7. Pentru sufletele fiilor lega-va ranele sale şi preste tot glasul să vor turbura ceale dinlăuntrul lui.
8. Calul neînvăţat iase năsâlnic, şi fiiul slobod va ieşi obraznic.
9. Apleacă fiiul, şi te va spăimânta; joacă-te cu el, şi te va întrista.
10. Nu râde cu el, ca să nu te doară şi mai pre urmă vor strepezi dinţii tăi.
11. Nu da puteare în tinereaţe şi să nu treci cu vederea cugetele lui.
12. *Pleacă cerbicea lui în tinereaţe şi loveaşte coastele lui când e prunc, ca nu cumva să să învârtoşaze şi să nu-ţi crează şi-ţi va fi dureare inimii. *Sus 7, 25.
13. Învaţă-ţi fiiul şi lucrează într-însul, ca să nu cazi în ruşinea lui.
14. Mai bun e săracul sănătos şi tare de puteare decât bogatul slăbănog şi bătut de răotate.
15. Sănătatea sufletului întru sfinţeniia dreptăţii mai bună e decât tot aurul şi argintul, şi trupul sănătos, decât plată nenumărată.
16. Nu iaste plată preste plata sănătăţii trupului şi nu iaste dulceaţă preste bucuriia inimii.
17. Mai bună e moartea decât viaţa amară şi odihna veacinică decât boala trainică. ||
281r 18. Averile ascunse în gura închisă, ca punerile de bucate împregiurul mormântului.
19. *Ce va *folosi jârtva idolului? Că nici va mânca, nici va mirosi. *Danil 14, 6.
20. Aşa şi cel ce să goneaşte de la Domnul purtând plata nedreptăţii,
21. Văzind cu ochii şi gemând ca cel scuipit ce îmbraţişe fecioara şi suspină.
22. Întristare nu da sufletului tău şi să nu te năcăjeşti pre tine însuţ în sfatul tău. Pilde 12, 25
23. Veseliia inimii, aceasta e viaţa omului şi comoară fără scădearea sfinţeniii, şi bucuriia omului e lungimea vieţii. şi 15, 13 şi 17, 22.
24. Fie-ţi milă de sufletul tău plăcând lui Dumnezeu şi te contineaşte; adună inima ta întru sfinţeniia Lui, şi întristarea departe o goneaşte de la tine,
25. *Că pre mulţi i-au ucis întristarea şi nu e folos într-însa. *2 Corith. 7, 10.
26. Râvna şi mâniia împuţinează zilele şi grijea mai înainte de vreame aduce bătrâneaţele.
27. Luminată e inima şi bună în uspeaţe; că ospeaţele ei cu deadinsul să fac.

Cap 31

281v *Paza cinstii. Gândirea cunoştinţii. Osteneala bogatului şi a săracului. Iubitoriul de aur. Multe căderi în aur. Lauda bogatului | fără prihană. Smerenie la masă a ţinea. Lauda trezvirii şi ocara lăcomiii. Lauda gustării puţin de vin şi ocara beuturii multe.*

1. Privigherea cinstii va topi cărnurile şi gândirea ei va lua somnul.
2. Grijea cunoştinţii întoarce înţeleagerea şi boala grea face treazu sufletul.
3. Ostenitu-s-au bogatul întru adunarea averilor şi întru odihna sa să va umplea de bunătăţile sale.
4. Ostenitu-s-au săracul întru împuţinarea hranii şi întru sfârşit e lipsit.
5. Cel ce iubeaşte aurul nu să va îndrepta, şi cel ce goneaşte strâcăciunea să va umplea dintr-însa.
6. *Mulţi s-au dat spre căderile aurului şi s-au făcut întru fealiul lui perirea lor. *Sus 8, 3.
7. Lemn de piedecă iaste aurul celor ce jârtvesc; amar celor ce urmează după el şi tot cel neînţelept va peri într-însul.
8. Fericit e bogatul care s-au aflat fără prihană şi care după aur nu s-au dus, nici au nădăjduit în bani şi în comoară.
9. Cine e acesta şi-l vom lăuda, că au făcut minunate în viaţa sa.
10. Cel ce s-au ispitit într-însul şi s-au făcut desăvârşit, fi-i-va lui mărire veacinică. Care au putut treace leagea şi nu o au trecut, a face rău şi nu au făcut,
11. Pentru aceaea s-au întemeiat bunătăţile lui în Domnul şi milosteniile lui le va povesti toată adunarea sfinţilor. ||
282r 12. La masă mare ai şezut? Nu deşchide preste ea fâlcile tale întâi.
13. Nu zice aşa: „Multe sânt care sânt pre ea”.
14. Adu-ţi aminte că rău e ochiul viclean.
15. Mai viclean decât ochiul ce s-au zidit? Pentru aceaea, de la toată faţa sa va lăcrăma când va vedea.
16. Nu-ţi întinde mâna întâiu şi, de pizmă pângărindu-te, să te ruşinezi.
17. Să nu te apeşi în uspăţu.

18. Înțeleage ceale ce sânt ale aproapelui tău din tine însuț.
19. Slujeaște-te ca un om înțelept de ceale ce să pun înainte, ca nu, mult mâncând, să fii urât.
20. Încetă întâiu pentru învățătura și nu fi foarte, ca să nu sminteşti.
21. Și de ai șezut în mijlocul a mulți, mai întâiu decât ei să nu-ți întinzi mâna, nici întâiu pofti a bea.
22. Cât e de destul omului învățat vinul puțin!; și, dormind, nu te vei osteni de el și nu vei simți durearea.
23. Priveghearea, căpiiarea și truda omului nesățios.
24. Somnul sănătății, omului postelnic; durmi-va până dimineața și sufletul lui cu dânsul să va veseli.
25. Și de ai fost silit a mânca mult, scoală din mijloc, boreaște și te va stâmpăra și nu va aduce trupului tău beteșug.
26. Ascultă-mă, fiiule, și nu mă defăima. Și mai pe urmă vei afla cuvintele meale.
27. În toate lucrurile tale fii iute și toată boala nu te va întâmpina. |
28. Pre cel luciu în pâni îl vor blagoslovi buzele multora și mărturia adevărului aceluia credincioasă. 282v
29. În pânea celui viclean va murmura cetatea și mărturiia vicleniii lui adevărată iaste.
30. Pre cei sârguitori la vin nu-i întărâta, *că pre mulți i-au pierdut vinul. *Judith 13, 4.
31. Focul cearcă fierul cel vârtos; așa vinul beut inimile celor trufași le va vădi în beție.
32. Dreaptă e viața oamenilor, vinul în trezvire; de-l vei bea câte puțin, vei fi treazu.
33. Ce e viața celui ce să împuțină cu vinul?
34. Ce înșală viața? Moartea.
35. *Vinul spre veselie s-au zidit, iară nu spre beție, din început. *Psalm 103, 15.
36. Bucuria sufletului și a inimii, vinul câte puțin beut.
37. Sânătate iaste sufletului și trupului beutura trează.
38. *Vinul mult beut întărâtare și mânie și căderi multe face. *Pilde 31, 4.
39. Amărăciune sufletului, vinul mult beut.
40. Sumețirea beției, sminteala nebunului, împuținând vârtutea și făcând rane.
41. În uspățul de vin nu vădi pe de-aproapele și nu-l defăima întru veseliia lui,
42. Cuvinte de probozire nu-i zice și să nu-l năcăjești în cearere.

Cap 32

Datoria bunului îndreptătoriu. Cel mai mare grăiască. A tăcea unde nu iaste cine să auză. Vese||liia musicii în uspățu. Tânărul să tacă. Lauda tăcerii. A-și cerceta calea sa. Lauda temerii de Domnul. Păcătosul să fereaște de dojană. Fără sfat nimica a face. 283r

1. Îndreptătoriu te-au pus? Nu te înălța. Fii între ei ca unul dintr-înșii.
2. Grije ai de ei și așa nădăjduiaște; și toată grija ta întinzând-o, șezi.
3. Ca să te veselești pentru ei și, podoaba harului, să iai cununa și să ajungi vrednicia încununării.
4. Grăiaște tu, cel mai mare născut, că ție să cuvine
5. Cuvânt întâi, celui ce iubeaște știința; și nu opri musica.
6. Unde nu e ascultare, nu vârsa cuvântul și fără de vreame nu te înălța întru-nțelepciunea ta.
7. Piatră scumpă de anthrax spre podoabă de aur și asămănarea musicilor în uspățu de vin.
8. Precum în lucrarea aurului sămnul iaste șmaragdului, așa numărul musicilor la vinul cel veasel și cu modru.
9. Ascultă tăcând și pentru cinstea-ț să va apropia bun har.
10. Tinărule, de-abia în pricina ta grăiaște,
11. De vei fi întrebat de doao ori; aibă cap răspunsul tău.
12. În multe fii ca cel ce nu știi și ascultă tăcând împreună și cercând.
13. În mijlocul celor măriți nu îndrâzni și unde sânt bătrâni nu vorbi mult.
14. Înaintea grindinii va mearge fulgerul, și înaintea preajetii va mearge harul și pentru cinstea-ț | să va apropia bun har. 283v
15. În ceasul sculării nu te trândăvi, ci aleargă întâiu în casa ta și acolo fii chemat și acolo te joacă.
16. Și fă cugetele tale și nu în greșale și în cuvânt trufașu.
17. Și preste toate aceastea binecuvintează pre Domnul, Cel ce te-au făcut și te îmbată din toate bunătățile Sale.

18. Cel ce să teame de Domnul va priimi învăţătura Lui, şi cei ce vor mâneca către Dânsul vor afla blagoslovenie.
19. Cel ce caută leagea să va umplea de la ea, şi cel ce făţărniceaşte să va sminti întru-însa.
20. Cei ce să tem de Domnul vor afla judecată dreaptă şi dreptăţile ca lumina vor aprinde.
21. Omul păcătos să va feri de dojană şi după vrearea sa va afla asămănare.
22. Omul cel de sfat nu va răsipi înţeleagerea, cel strein şi trufaşu nu să va teame de frică,
23. Şi după ce au făcut cu el fără sfat şi de gonirile lui să va vădi.
24. Fiiule, fără sfat nimica nu face şi după faptă nu te vei căi.
25. În calea surpării nu mearge, şi nu te vei împiedeca de pietri, nici te încredinţa căii greale, să nu pui sminteală sufletului tău,
26. Şi de fiii tăi te păzeaşte şi de casnicii tăi ia aminte.
27. În tot lucrul tău creade din credinţa sufletului tău, că aceasta iaste ţinearea poruncilor.
28. Cel ce creade lui Dumnezeu ia aminte la porunci şi cel ce nădăjduiaşte întru Dânsul nu să va || micşora. 284r

Cap 33

Laudă-să cel ce să teame de Domnul şi cel înţelept. Nestarea inimii celui nebun. Priiatinul batjocoritoriu. Zilele şi vreamile de la Dumnezeu sânt, Carele şi cealeaalalte toate le-au zidit şi le-au rânduit, într-a Căruia mână iaste omul ca lutul în mâna olariului. Răul împrotiva binelui. Moşiia nu în viaţă, ci în moarte a să împărţi altora şi precum trebuie a chivernisi slugile.

1. Că cel ce să teame de Domnul nu-l vor întâmpina realele, ci în ispită Dumnezeu îl va cruţa şi-l va izbăvi de reale.
2. Cel înţelept nu ureaşte poruncile şi dreptăţile şi nu să va lovi ca corabiia de furtună.
3. Omul înţelept creade legii lui Dumnezeu şi leagea e credincioasă lui.
4. Cel ce deascopere întrebarea va găti cuvânt; şi, aşa rugându-să, va fi ascultat şi va ţinea învăţătura şi atunci va răspunde.
5. *Ceale dinlăuntrul inimii nebunului, ca roata carului şi ca osiia ce să întoarce, gândurile lui. *Sus 21, 17.
6. Calul armăsariu, aşa şi priiatinul hulitoriu, supt tot ce şade deasupra rânchiiază.
7. Căci zioa pre zi prisoseaşte, şi iarăşi lumina pre lumină şi anul pre an de la soare?
8. De la ştiinţa Domnului s-au usibit, făcându-să soarele şi porunca păzind-o.
9. Şi au schimbat vremile şi zilele lor ceale de sărbătoare şi întru eale au prăznuit zile de sărbătoare până la un ceas.
284v 10. Dintr-însăle au înălţat şi au mărit Dumne|zeu şi dintr-însele au pus spre numărul zilelor. Şi pre toţi oamenii din lut, *şi din pământ, de unde s-au zidit Adam. *Face. 2, 7.
11. Întru mulţimea învăţăturii Domnul i-au usibit şi au schimbat căile lor.
12. Dintr-înşii au blagoslovit şi i-au înălţat; şi dintr-înşii au sfinţit şi de Sâne i-au lipit; şi dintr-înşii au blăstămat şi i-au smerit şi i-au întors de la deschilinirea lor.
13. *Ca tina olariului în mâna lui, a-l zidi şi a-l rândui. *Romani 9, 21.
14. Toate căile Lui, după rânduiala Lui. Aşa omul în mâna Lui, Care l-au făcut, şi-i va răsplăti lui după judecata Sa.
15. Împrotiva răului e binele şi împrotiva morţii, viaţa; aşa şi împrotiva omului drept, păcătosul. Şi aşa te uită spre toate lucrurile Celui Preaînalt: doao şi doao, şi unul împrotiva unuia.
16. Şi eu mai pe urmă m-am deşteptat, şi ca cel ce adună boambe după culegători.
17. În blagoslovenia lui Dumnezeu şi eu am nădăjduit; şi ca cel ce culeage am umplut teascul.
18. *Uitaţi-vă, că nu mie sângur am lucrat, ci tuturor celor ce cearcă învăţătura. *Sus 24, 47.
19. Ascultaţi-mă, cei morţi şi toate noroadele şi povăţuitorii adunării, luaţi în urechi.
20. Fiiului şi muierii, fratelui şi priiatinului nu da puteare preste tine în viaţa ta. Nu da altuia moşiia ta, ca nu doară să te căieşti şi să te rogi pentru eale. ||
285r 21. Când încă eşti şi răsufli, nu te va schimba tot trupul.
22. Că mai bine e să te roage fiii tăi, decât a te vedea în mânile fiilor tăi.
23. În toate lucrurile tale ales fii,
24. Nu da prihană întru slava ta. În zioa sfârşitului vieţii tale şi în zioa ieşirii tale, împarţi moştenirea ta.

25. Hrană şi vargă şi sarcină asinului, pâine şi învăţătură şi lucru slugii.
26. Lucrează întru învăţătură şi cearcă a odihni. Slobozi mâinile lui şi cearcă slobozire.
27. Jugul şi cureaoa pleacă grumazul vârtos, şi pre slugă îl pleacă necurmatele lucrări.
28. Slugii nevreadnic, chin şi obezi; trimite-l la lucru, să nu şadă deşert,
29. Că multă răotate au învăţat lenevia.
30. Spre lucruri îl rânduiaşte, că aşa i să cuvine; iară de nu va asculta, smereaşte-l cu obezile şi nu-l mări preste tot trupul, însă fără judecată nimic greu să faci.
*Sus 7, 23. 31. *De-ţi iaste sluga credincioasă, fie-ţ ţie ca sufletul tău; ca pre un frate, aşa-l ţine; că în sângele sufletului l-ai asămănat.
32. De-l vei vătăma nedrept, spre fugă să va întoarce.
33. Şi înălţindu-să de să va depărta, pre cine vei căuta şi în care cale îl vei căuta nu ştii.

Cap 34

Deşertăciunea visurilor, a vrăjitoriilor, | a gâciturii, a minciunilor. Lauda celor păţiţi. Fericirea celor ce să tem de Dumnezeu. Jârtvele celor nedrepţi. Cel ce înşală pre săracul. Unul zidind, şi altul strâcând. Pocăindu-să şi necontenindu-să de păcate. 285v

1. Deşarta nădejde şi minciuna omului nebun, şi visurile înalţă pre cei neprecepuţi.
2. Ca cel ce apucă umbra şi goneaşte vântul, aşa şi cel ce ascultă la minciuni văzute.
3. Aceasta după aceasta vederea visurilor: în prejma omului, asămănarea omului.
4. De la cel necurat ce să va curăţi? Şi de la cel mincinos ce să va zice drept?
5. Vrăjitoriia rătăcirii şi gâciturile mincinoase şi visurile făcătorilor de rău deşertăciune iaste.
6. Şi ca aceii ce naşte, inima ta năluciri pătimeaşte. De nu să va slobozi de la Cel Preaînalt cercetarea, să nu dai întru dânşii inima ta.
7. Că pre mulţi a rătăci i-au făcut visurile şi au căzut cei ce nădăjduia într-însele.
8. Fără minciună să va plini cuvântul legii şi înţelepciunea în gura celui credincios să va alcătui.
9. Cine nu e ispitit ce şti? Omul în multe păţit va gândi multe. Şi cel ce multe au învăţat va povesti înţeleagerea.
10. Cine nu e păţit puţine cunoaşte, iară cel ce s-au făcut în multe înmulţeaşte răotatea.
11. Cine nu e ispitit ce fealiuri şti? Cel ce e rătăcit va spori cu vicleşugul.
12. Multe am văzut rătăcind şi multe obiceaiuri de cuvinte.
13. De câteva ori până la moarte am păţit pentru || aceastea şi m-am izbândit cu darul lui Dumnezeu. 286r
14. Duhul celor ce să tem de Dumnezeu să caută şi întru vedearea Lui să va blagoslovi.
15. Că nădeajdea lor e spre Cel ce-i mântuiaşte şi ochii lui Dumnezeu, spre cei ce-L iubesc.
16. Cel ce să teame de Domnul nimic nu să va teame, nici să va spăimânta, că Însuşi iaste nădeajdea Lui.
17. Celui ce să teame de Domnul, fericit e sufletul lui.
18. Spre cine priveaşte şi cine iaste tăriia lui?
*Psalm 33, 16. 19. *Ochii Domnului spre cei ce să tem de El, apărătoriul puterii, întărirea vârtutei, acoperemântul zăduhului şi umbrariul de amiazăzi.
20. Rugare pentru sminteală şi ajutoriu de cădeare, înălţind sufletul şi luminând ochii, dând sinătate şi viaţă şi blagoslovenie.
*Pilde 21, 27. 21. *Jârtva celui ce jârtveaşte din nedrept necurată iaste şi nu sint bine plăcute batjocurile drepţilor.
22. Domnul sângur, celor ce-L ţin în calea adevărului şi a dreptăţii.
*Pilde 15, 8. 23. *Darurile celor nedrepţi nu le priimeaşte Cel Preaînalt, nici să uită spre jârtvele nedrepţilor, nici întru mulţimea jârtvelor lor să va îmblânzi pentru păcate.
24. Cel ce aduce jârtvă din avearea săracilor, ca cel ce junghe fiiul înaintea tătâni-său.
25. Pâinea lipsiţilor viaţa săracilor iaste. Cel ce înşală omul sângelui iaste.
26. Cine ia în sudoare pâinea, ca cel ce ucide aproapele său.
*2 Leage 24, 14. 27. Cel ce varsă sânge *şi cel ce înşală lucrătoriul fraţi sânt, |
Sus 7, 22. 28. Unul zidind şi altul strâcând; ce le foloseaşte, fără osteneala? 286v
29. Unul rugându-să şi altul suduind; a căruia glas va asculta Dumnezeu?
30. Cel ce să spală de mort şi iară să atinge de el; ce-i foloseaşte spălarea lui?
*2 Petru 2, 21. 31. *Aşa omul ce posteaşte în păcatele sale şi iarăşi acealeaşi făcând, ce-i foloseaşte smerindu-să? Rugăciunea lui cine o va asculta?

Cap 35

Cea adevărată şi lui Dumnezeu priimită jârtvă. Nu te arăta înaintea Lui deşert. Pârga şi jârtvele cu suflet veasel a le da. Jârtva cea nedreaptă. Pre săracul vătămat şi văduva ce plânge îi ascultă Domnul. Rugăciunile drepţilor şi a celor ce să smeresc le aude Dumnezeu, izbăvind de la asuprătoriu şi răsplătind fieştecăruia după faptele sale.

1. Cel ce ține leagea înmulțeaște jârtva.
2. *Jârtva mântuitoare iaste a păzi poruncile și a să depărta de toată nedreptatea, *1 Împăra. 15, 22.
3. Și curățirea de păcate, a jârtvi preste nedreptăți; și rugăciunea pentru păcate, a să depărta de nedreptate.
4. Răsplăti-va har cel ce aduce făină, și cel ce face milă aduce jârtvă.
5. *Bine plăcut e Domnului a să depărta de nedreptate; și rugăciunea pentru păcate a să depărta de nedreptate. *Irimie 7, 3 și 26, 13.
6. *Nu te vei arăta înaintea Domnului deșert, *Ieșire 23, 15 și 34,20.
7. Că toate aceastea pentru porunca lui Dumnezeu să fac. ||
287r 8. Jârtva dreptului îngrașe oltariul și miros cu bună mireazmă e înaintea Celui Preaînalt.
9. Jârtva dreptului priimită iaste și pomenirea ei nu o va uita Domnul.
10. Cu bun suflet slavă dă lui Dumnezeu și nu împuțina pârga mânilor tale.
11. *În toată darea, veasălă fă fața ta și întru bucurie jârtveaște zăciuirile tale. *2 Leage 16, 16.
12. *Dă Celui Preaînalt după darea Lui și întru ochiu bun aflare fă mânilor tale, 2 Corith. 9, 7.
13. Că Domnul răsplătitoriu iaste și de șapte ori atâta va răsplăti ție. Tovie 4, 9.
14. *Să nu aduci daruri necurate, că nu le va priimi, Preoție 22, 21.
15. Și nu te uita la jârtva nedreaptă, că Domnul judecătoriu iaste *și nu iaste la El mărirea feații. *2 Leage 10, 17.
16. Nu va lua Domnul fața asupra săracului și rugăciunea celui supărat va asculta. 2 Par. 19, 7.
17. Nu va treace cu vedearea rugăciunile săracului și a văduvei, de va vărsa graiul jemerii. Iov. 34, 19.
18. Au nu lacrămile văduvei la măsea să pogor și strâgarea ei preste cel ce le porneaște? Ințel. 6, 8.
19. Că de la măsea să suie până la ceriu, și Domnul ascultătoriu nu să va veseli într-însele. Fapte. 10, 34.
20. Cel ce să închină lui Dumnezeu întru desfătare să va priimi, și rugăciunea lui până la nori să va apropia. Râm. 2, 11. Gala. 2, 6.
21. Rugăciunea celui ce să smereaște va străbate norii și până să va apropia nu să va mângăia și nu să va depărta până să va uita Cel Preaînalt. Colos. 3, 25. 1 Petru 1, 17.
22. Și Domnul nu va depărta, ci va judeca pre cei drepți și va face judecată; și Cel Preatare nu | va avea într-înșii răbdare ca să sfarme dosul lor. *2 Leage 15, 21.
287v
23. Și neamurilor va răsplăti izbânda pâna va lua plinirea trufașilor și pavezele celor nedrepți le va sfărâma,
24. Până ce va răsplăti oamenilor după faptele sale și după lucrurile lui Adam și după cea înainte creaderea Lui,
25. Până ce va judeca judecata norodului Său și va desfăta pre cei drepți cu mila Sa.
26. Înfrâmsățată e mila lui Dumnezeu în vreamea năcazului, ca norii de ploaie în vreamea seacetii.

Cap 36

Preste Israil şi preste Ierusalim chiiamă mila lui Dumnezeu. Iară preste neamurile ceale streine, teamerea lui Dumnezeu şi mâna Lui, ca să să slăvească putearea Lui şi însuşi sângur Dumnezeu a fi să să cunoască. Inimă neînţeleaptă şi inimă îndărăvnică. Frumseaţea muierii faţa bărbatului o veseleaşte. Moşiia bunii muieri.

1. Miluiaște-ne, Dumnezeule, pre toți și te uită la noi și ne arată lumina milelor tale!
2. Și trimite frica Ta preste neamurile care nu Te-au căutat, să cunoască că nu iaste Dumnezeu fără Tu și să povestească mărimile Tale.
3. Rădică mâna Ta preste neamurile ceale streine, să vadă putearea Ta,
4. Că precum înaintea lor Te-ai sfințit întru noi, așa înaintea noastră Te vei mări întru dânșii,
5. Să Te cunoască, precum și noi am cunoscut că nu iaste Dumnezeu fără de Tine, Doamne!
6. Înoiaște seamnele și schimbă ceale minunate.

7. Slăveaşte mâna şi braţul cel drept. | |
8. Deştaptă iuţimea şi varsă mâniia. 288r
9. Ia pre cel protivnic şi năcăjaşte nepriiatinul.
10. Grăbeaşte vreamea şi-i adă aminte de sfârşit, să vestească minunile Tale.
11. În mânie de flacără să să îmbuce cel ce să mântuiaşte şi cei ce strâcă norodul Tău afle perire.
12. Zdrobeaşte capul voivozilor celor nepriiatini, ce zic: „Nu iaste altul, fără noi!"
13. Adună toate neamurile lui Iacov, să cunoască că nu iaste Dumnezeu afară de Tine şi să povestească minunile Tale, şi vei moşteni ca din-ceput.
*Ieşire 4, 22. 14. Miluiaşte norodul Tău, preste care s-au chemat numele Tău, şi pre Israil, *pre care l-ai asămănat întâiului Tău născut.
15. Miluiaşte cetatea sfinţeniii Tale, Ierusalim, cetatea odihnii Tale.
16. Umple Sionul de nespusele Tale cuvinte şi de slava Ta, norodul Tău.
17. Dă mărturie celor ce sânt din începutul zidirii Tale şi deştaptă propoveduirile care i le-au grăit întru numele Tău cei mai dintâiu proroci.
18. Dă răsplătire celor ce Te sufere, ca prorocii Tăi credincioşi să să afle; şi ascultă rugăciunile slugilor Tale,
*Num. 6, 24. 19. *După blagoslovenia lui Aaron din norodul Tău şi ne îndreptează în calea dreptăţii; şi să ştie toţi cei ce lăcuiesc pământul că Tu eşti Dumnezeu, văzătoriul veacurilor.
20. Toată hrana va mânca pântecele şi iaste bucată decât bucată mai bună.
21. Fălcile meastecă bucata firii şi inima înţeleaptă, cuvintele mincinoase. |
22. Inima îndărăvnică va da întristare şi omul păţit îi va sta împrotivă. 288v
23. Toată partea bărbătească va priimi muiarea şi iaste fată decât fată mai bună.
24. Frumseaţea muierii veseleaşte faţa bărbatului său şi preste toată pofta omului aduce dorire.
25. De este limbă de vindecare, este şi de mălcomire şi de milă; nu iaste omul lui după fiii omeneşti.
26. Cel ce stăpâneaşte muiare bună înceape stăpânirea, ajutoriu după el iaste şi stâlp ca odihna.
27. Unde nu e gard să va răpi moştenirea; şi unde nu e muiare, geame cel lipsit.
28. Cine creade celui ce nu are cuib şi, abătându-să, oriunde va întuneca, ca un tâlhariu încins sărind din cetate în cetate?

Cap 37

Urgisirea priiatinului făţarnic. De priiatinul adevărat să nu te uiţi. Aleagerea întru priimirea sfaturilor şi cu carii să te sfătuieşti şi cărora pre tine şi sfatul tău să-l tăinuieşti. Lauda sfatului omului sfânt. Cuvântul viclean. Patru din inimă răsar. Lauda omului înţelept şi păţit. Cel ce vorbeaşte tălpizeaşte urât iaste. Ispiteaşte-ţi sufletul şi, de va fi viclean, nu-i da puteare. Primejdia beţiii.

1. Tot priiatinul va zice: „Şi eu am împreunat priiatinie". Ci iaste prietin numai cu numele priiatin. Au nu întristare iaste până la moarte? | |
2. Iară soţiia şi priiatinul la nepriiatinie să vor întoarce. 289r
3. O, cea înainte judecare vicleană, de unde te-ai zidit a acoperi uscatul cu răotatea şi cu vicleniia ei?
4. Soţiia cu priiatinul să bucură întru desfătări şi, în vreame de năcazu protivitoriu va fi.
5. Soţiia cu prietinul îl doare pentru pântece şi împrotiva vrăjmaşului va lua pavăză.
6. Nu te uita de prietinul tău întru sufletul tău şi nu fi neaducătoriu aminte de el întru lucrurile tale.
7. Nu te sfătui cu cel ce te pândeaşte şi de cei ce râvnesc asupra ta ascunde sfatul.
8. Tot sfetnicul vădeaşte sfatul, ci iaste sfetnic întru sâneşi.
9. De către sfetnic păzeaşte sufletul tău mai înainte să ştii ce iaste lipsa lui, că şi el cu inima sa va gândi,
10. Ca nu cumva să sloboază sul în pământ şi să-ţi zică:
11. „Bună e calea ta", şi să stea dinprotivă a vedea ce ţi să va întâmpla.
12. Cu omul necuvios grăiaşte de sfinţenie şi cu cel nedrept cu dreptate, şi cu muierea cu ceaea ce-i răvneaşte, cu cel fricos de războiu, cu neguţătoriul de treacere, cu cel ce cumpără de vindere, cu omul rânzos de mulţămiri,

13. Cu cel necredincios de credinţă, cu cel necinstit de cinste, cu lucrătoriul de câmp de tot lucrul,

14. Cu lucrătoriul de an de sfârşitul anului, cu sluga leaneşe de multă lucrare; nu lua sama la aceştia în tot sfatul,

289v 15. Ci cu omul sfânt neîncetat să fii, ori|care vei cunoaşte că ţine frica lui Dumnezeu,

16. A căruia suflet iaste după sufletul tău şi căruia, când vei potigni întru întunearec, îi va fi milă de tine.

17. Inimă de sfat bun aşază cu tine, că nu iaste ţie decât aceaea altăceva mai scump.

18. Sufletul omului sfânt veseleaşte uneori ceale dreapte mai mult decât şapte priveghitori ce şed întru înălţime a priveghea.

19. Şi întru toate aceastea roagă-te Celui Preaînalt să îndrepteaze întru adevăr calea ta.

20. Mai înainte de toate, lucrurile, cuvânt credincios meargă înaintea ta, şi, mai înainte de toată fapta, sfat stătornic.

21. Cuvăntul viclean va schimba inima, din carea patru părţi răsar: binele şi răul, viaţa şi moartea, şi stăpânitoarea lor iaste neîncetata limbă. Iaste om tălpizu, învăţătoriu a multora şi sufletului său netreabnic iaste.

22. Omul păţit pre mulţi au deprins şi sufletului său dulce iaste.

23. Cel ce sâlnice grăiaşte urâcios iaste, în tot lucrul să va încelui.

24. Nu i s-au dat de la Domnul har, că, cu toată înțelepciunea, s-au înșelat.

25. Iaste înţelept sufletului său înţelept, şi rodul înţelepciunii lui de laudă.

26. Omul înţelept gloata sa o deprinde şi rodurile înţelepciunii lui credincioasă sânt.

27. Omul înţelept să va umplea de blagoslovenii şi cei ce-l vor vedea îl vor lăuda.

290r 28. Viaţa omului, în numărul zilelor, iară zile||le lui Israil nenumărate sânt.

29. Cel înţelept în norod va moşteni cinstea şi numele lui va fi viu în veac.

30. Fiiule, în viaţa ta ispiteaşte sufletul tău; şi, de va fi viclean, nu-i da puteare,

31. Că nu toate tuturor folosesc şi nu a tot sufletul place tot fealiul.

32. Să nu fii răvnitoriu în tot uspăţul şi nu te vărsa spre toată mâncarea;

33. Că în multe mâncări va fi bolnăvirea, şi răvnirea să va apropia până la coleră.

34. Pentru beţie mulţi au murit; iară cel ce să conteneaşte va adaoge viaţa.

Cap 38

Cinsteaşte doftorul. De la Dumnezeu s-au dat omului leacul. Cum să va purta bolnavul cătră Dumnezeu şi cătră doftoru. De cel mort a plânge. Iară a să stâmpăra întristarea, carea mortului nu-i foloseaşte, şi ţie strâcă. Ci-ţi adă aminte că şi tu vei muri. Tot meaşterul socoteaşte ceale în care lucră; şi aceştia de lipsă adecă sânt în obşte, ci într-însa nu sânt mai înalţi cu vredniciia sau cu înţelepciunea.

1. Cinsteaşte doftorul pentru lipsa, că pre acela l-au zidit Cel Preaînalt.

2. Că de la Dumnezeu e tot leacul şi de la împăratul va lua dăruirea.

3. Învăţătura doftorului va înălţa capul lui, şi vedearea celor măriţi va fi lăudată.

4. Cel Preaînalt au zidit leacurile din pământ, şi omul înţelept nu să va îngrozi de eale. |

290v 5. *Au de lemn s-au îndulcit apa cea amară? *Ieşire 15, 25.

6. Spre cunoştinţa oamenilor puterile lor; şi au dat oamenilor ştiinţă Cel Preaînalt, a să cinsti întru minunile Sale.

7. Cel ce grijaşte cu aceastea va mângăia durearea, şi făcătoriul de unsori va face iruri de dulceaţă şi ungeri va face de sănătate şi nu să vor sfârşi lucrurile lui.

8. Că faţa lui Dumnezeu, preste faţa pământului.

9. *Fiiule, întru bolnăvirea ta nu te părăsi pre tine însuţi, ci roagă pre Domnul şi El te va griji. *Isaie 38, 3.

10. Întoarce-te de la greşală şi îndreaptă mâinile şi de toată greşala curăţeaşte sufletul tău.

11. Dă dulceaţă şi aducere aminte de făină curată şi îngraşe jârtva; şi dă loc doftorului,

12. Că pre acela Domnul l-au zidit şi nu să depertează de la tine, că lucrurile lui sânt de lipsă.

13. Că iaste vreame când vei cădea în mânile lor.

14. Iară ei să vor ruga Domnului să îndrepteaze odihna lor şi sănătatea, pentru petreacerea lor.

15. Cel ce greşaşte înaintea Celui ce l-au făcut va cădea în mânile doftorului.

16. Fiiule, preste mort varsă lacrămile şi, ca ceale reale răbdând, înceape a plânge şi după judecată acoperi trupul lui şi nu treace cu vedearea îngropăciunea lui.

17. Iară pentru pâra cu amar ţine jealea lui într-o zi şi te mângăie pentru întristare.
18. Şi fă jale după vrednicia lui într-o zi sau în doao pentru hula.
*Pilde 15, 13 şi 17, 22. 19. *Că de la întristare grăbeaşte moartea şi a||copere puterea, şi întristarea inimii pleacă cerbicea. 291r
20. Întru ascuns rămâne întristarea, şi avearea celui lipsit, după inima lui.
21. Să nu dai întru întristare inima ta, ci o goneaşte de la tine şi-ţ adă aminte de ceale mai de pre urmă.
22. Să nu te uiţi că nu iaste întoarcere şi aceştiia nimica vei folosi, şi pre tine însuţi te vei mistui.
23. Adu-ţi aminte de judecata mea, că aşa va fi şi a ta, mie ieri, şi ţie astăzi.
*2 Împăr. 12, 21. 24. *În răpausul mortului fă a răpăusa pomenirea lui şi-l mângăie întru ieşirea duhului său.
25. Înţelepciunea scriitoriului în vreamea deşertăciunii, şi cel ce să micşorează cu fapta înţelepciune va lua, de care înţelepciune să va umplea.
26. Cel ce ţine plugul şi cel ce să făleaşte în săgeată cu biciul boii mişcă şi petreace întru lucrurile lor şi poveastea lui, întru fiii taurilor?
27. Inima sa va da a întoarce brazdele şi privighearea lui, în ocolul vacilor.
28. Aşa tot meaşterul şi cioplitoriul, cel ce noaptea ca zioa o treace, cel ce sapă seamne cioplite şi sirguirea lui împistreaşte zugrăvirea, inima sa o va da spre asămănarea zugrăvirii şi cu privighearea sa va săvârşi lucrul.
29. Aşa meaşterul de fier, şezând lângă ileu şi socotind lucrul cel de fier, aburul focului va arde trupul lui şi în căldură de cuptoriu să prigoneaşte;
30. Glasul ciocanului înoiaşte ureachea lui şi împrotiva asămănării vasului ochiul lui;
31. Inima sa o va da spre săvârşirea lucrurilor | şi cu privegghearea le va împodobi spre săvârşire. 291v
32. Aşa, olariul şezând la lucrul său, învârtind cu picioarele sale roata, carele întru grije pus este pururea pentru lucrul său şi întru număr iaste toată lucrarea lui;
33. În braţele sale va închipui tina şi înaintea picioarelor sale va pleca vârtutea sa;
34. Inima sa o va da să săvârşască netezirea şi cu privegghearea sa va curăţi cuptoriul.
35. Toţi aceştia în mânile sale au nădăjduit şi fieştecarele în meaşterşugul său înţelept iaste.
36. Fără de toţi aceştia nu să zideaşte cetatea,
37. Şi nu vor lăcui într-însa, nici vor umbla, şi spre adunare nu vor treace.
38. Pre scaunul judecătoriului nu vor şedea şi aşezământul judecăţii nu-l vor înţeleage, nici vor face la arătare învăţătura şi judecata şi întru pilde nu să vor afla,
39. Ci zidirea veacului vor întări şi rugăciunea lor în lucrarea meaşterşugului, togmindu-şi sufletul său şi cercând în leagea Celui Preaînalt.

Cap 39

Grija înţeleptului şi lucrurile lui ceale preaslăvite şi veacinicul nume. Bine a cuvânta pre Domnul în lucrurile Sale, Căruia nimic nu iaste tăinuit. Blagosloveniia lui Dumnezeu preste cei buni şi mâniia preste cei răi. Celor buni toate spre bine le cad, celor răi, spre rău, pentru a cărora certare şi cealeaalalte s-au zidit.

1. Înţelepciunea tuturor celor vechi o va căuta înţeleptul şi întru prorocii să va îndeletnici.
2. Povestirea oamenilor numiţi o va ţinea şi întru tălpizirile pildelor împreună va întra.
3. Ceale tăinuite ale pildelor le va căuta şi în||tru ceale ascunse ale paremiilor va petreace. 292r
4. În mijlocul celor măriţi va sluji şi în prejmă şezătoriului înainte să va arăta.
5. La pământul altor neamuri va treace, că ceale bune şi ceale reale întru oameni va ispiti.
6. Inima sa o va da a mâneca către Domnul, Cel ce l-au făcut, şi înaintea Celui Preaînalt să va ruga.
7. Deşchide-va gura sa în rugăciune şi pentru greşalele sale să va ruga,
8. Că, de va vrea Marele Domn, cu duhul înţeleagerii îl va umplea.
9. Şi el ca povoiul va triimite vorbele înţelepciunii sale şi în rugăciune să va mărturisi Domnului.
10. Şi Acela va îndrepta sfatul lui şi învăţătura şi întru ceale ascunse ale sale îl va sfătui.
11. Acela de faţă va face deprinderea învăţăturii sale şi în leagea testamântului Domnului să va făli.

12. Lăuda-vor mulţi înţelepciunea lui şi până în veac nu să va ştearge.
13. Nu să va depărta pomenirea lui şi numele lui să va căuta din neam în neam.
14. Înţelepciunea lui o vor povesti neamurile şi lauda lui o va vesti adunarea.
15. De va rămânea, nume va lăsa mai mult decât o mie; şi, de va răpăusa, îi va folosi.
16. Încă mă voiu sfătui să vestesc, căci ca de iuţime plin sânt eu.
17. În glas zice: „Ascultaţi-mă, ceale dumnezeieşti roduri, şi ca un trandafir sădit lângă izvoarăle apelor rodiţi
18. Ca Livanul miros de dulceaţă să aveţi
19. Înfluriţi, flori, ca crinul şi daţi miros şi înfrunziţi spre har şi împreună lăudaţi cântecul | 292v şi binecuvântaţi pre Domnul întru lucrurile Sale.
20. Daţi numelui Lui mărime şi vă mărturisiţi Lui în glasul buzelor voastre şi întru cântecele buzelor şi în alăute şi aşa veţi zice întru mărturisire:
21. *«Lucrurile Domnului sânt toate bune foarte. *Facere 1, 31.
22. *Întru cuvântul Lui au stătut apa ca o grămădire, şi întru cuvântul gurii Lui, ca o cuprindere de ape. *Marc. 7, 37. Facer. 8, 3.
23. Că în porunca Lui e bună vrearea şi nu iaste împuţinare întru mântuirea Lui.
24. Lucrurile a tot trupul înaintea Lui şi nu iaste ceva ascuns de la ochii Lui.
25. Din veac până în veac să uită şi nimică iaste minunat înaintea Lui.
26. Nu iaste a zice: 'Ce-i aceasta au ce-i ceaea?', că toate în vreamea sa să vor căuta.
27. Blagoslovenia Lui ca râul s-au vărsat,
28. *Precum potopul au îmbătat uscatul; aşa mânia Lui neamurile care nu L-au căutat le va moşteni. *Facere 7, 21.
29. *Precum au întors apele în uscat şi s-au uscat pământul şi căile Lui cu căile lor s-au îndreptat, aşa păcătoşilor năcazuri întru mânia Lui. *Ieşir. 14, 21.
30. Ceale bune celor buni s-au zidit din început, aşa celor vicleani ceale bune şi ceale reale.
31. *Începutul lucrului de lipsă vieţii omeneşti: apa, focul şi fierul, sarea, laptele şi pâinea de făină şi mearea şi strugurul de vie şi untul-de-lemn şi văjmântul. || *Sus 29, 28.
293r 32. Aceastea toate sfinţilor spre bine; aşa şi necredincioşilor şi păcătoşilor spre rău să va întoarce.
33. Sânt duhuri care spre izbândă s-au zidit şi întru iuţimea sa au întărit chinurile sale.
34. În vreamea sfârşitului vor vărsa putearea, şi iuţimea Celui ce i-au făcut o vor îmblânzi.
35. Focul, grindinea, foametea şi moartea, toate aceastea spre izbândă s-au zidit.
36. Dinţii fiarălor şi scorpiile şi şerpii şi sabia izbândind, spre mistuire de tot pre cei necredincioşi
37. Întru poruncile Lui să vor ospăta şi pre pământ spre lipsă să vor găti şi în vremile sale nu vor treace cuvântul.
38. Pentru aceaea, din început m-am întărit şi m-am sfătuit şi am gândit şi scrisori am slobozit:
39. *'Toate lucrurile Domnului sânt bune şi tot lucrul ceasul său îl va da înainte'. *Facere 1, 31.
40. Nu iaste a zice: 'Aceasta decât ceaea mai vicleană e', că toate în vreamea sa să vor aleage». Marc 7, 37.
41. Şi acum în toată inima şi cu gura lăudaţi şi binecuvântaţi numele Domnului.

Cap 40

Cuprinderi mari jugului greu şi multor mişelătăţi omul supus. Toate trecătoare, pre cei nedrepţi cu bogăţiile sale degrabă a-i ştearge. Lauda vieţii îndestulite. Pre mulţi câte doi laudă, cărora încă altele le pune înainte. Lauda tea|merii de Dumnezeu. Fă să nu lipseşti, nici la masa altuia să te uiţi, cătră carele omul învăţat şi deprins să cruţă. 293v

1. Grije mare s-au zidit tuturor oamenilor şi jug greu preste fiii lui Adam de la zioa ieşirii din pântecele maicii lor până la zioa îngropării la maica tuturor.
2. Cugetele lor şi teamerile inimii, aflarea aşteptării şi zioa sfârşitului.
3. De la cel ce şade pre scaun slăvit, până la cel smerit în pământ şi cenuşe,
4. De la cel ce să îmbracă cu hiachinth şi poartă cunună, până la cel ce să acopere cu in crud, iuţimea, râvna, gâlceava, învăluiala şi frica morţii, mânia cea rămâitoare, prigonirea,
5. Şi în vreamea odihnii, în culcuşu nopţii schimbă ştiinţa lui.
6. Puţin ca o nimica în odihnă, şi de la acela în somnuri, ca în zioa privegherii.

7. Turburatu-s-au întru vederea inimii sale; ca cel ce au scăpat în zi de războiu, în vreamea mântuirii sale s-au sculat şi mirându-să spre nici o frică,

8. Cu tot trupul, de la om până la dobitoc, şi preste păcătoşi înşeptit.

*Sus 39; 35, 36.

9. *La aceastea, moartea, sângele, prigonirea şi sabiia, asuprirea, foametea şi zdrobirile şi bătăile,

10. Preste cei nedrepţi s-au zidit aceastea toate *şi pentru ei au făcut potopul.

*Facere 7, 10. Jos 41, 13. Ecli 1, 6.

11. *Toate care sânt din pământ în pământ să vor întoarce şi toate apele în mare să vor întoarce.

12. Toată dăruirea şi nedreptatea să va şterge, şi credinţa în veac va sta.

13. Averile celor nedrepţi ca râul să vor usca şi ca || tresnetul mare în ploaie va răsuna. 294r

14. Deşchizând mânile sale, să va veseli. Aşa călcătorii de leage întru sfârşit să vor veştezi.

15. Nepoţii necredincioşilor nu vor înmulţi ramurile, şi rădăcinile ceale necurate preste vârful pietrii sună.

16. Preste toată apa verzire, şi la marginea râului, mai înainte de tot, fânul să va zmulge.

17. Darul, ca raiul întru blagoslovenii, şi mila în veac rămâne.

18. Viaţa lucrătoriului îndestulat să va îndulci şi într-însa vei afla comoară.

19. Fiii şi zidirea cetăţii va întări numele şi, preste aceastea, muiarea cea fără prihană să va socoti.

20. Vinul şi musica veselesc inima şi, preste amândoao, iubirea înţelepciunii.

21. Surlele şi psăltirea dulce fac răsunare şi, preste amândoao, limba dulce.

22. Harul şi frumseaţea va dori ochiul tău şi, preste aceastea, sădiri verzi.

23. Priiatinul şi tovarişul în vreame împreunându-să şi, preste amândoiu, muierea cu bărbatul.

24. Fraţii spre ajutoriu în vreame de năcaz, şi preste aceia mila va izbăvi.

25. Aurul şi argintul e rânduiala picioarelor şi, preste amândoi, sfatul cel bine plăcut.

26. Averile şi puterile înalţă inima şi, preste aceastea, frica Domnului.

27. Nu iaste în frica Domnului micşorare şi nu iaste într-însa a cerca ajutoriu.

28. Frica Domnului, ca raiul blagoslovenie şi preste toată slava o au acoperit.

29. Fiiule, în vreamea vieţii tale să nu lipseşti, că mai bine e a muri decât a fi lipsit. |

30. Omul ce să uită la masa altuia nu iaste viaţa lui în gândirea de hrană, că-şi hrăneaşte sufletul său cu bucate streine, 294v

31. Iară omul învăţat şi deprins să va păzi.

32. În gura celui nepreceput să va îndulci lipsa şi în pântecele lui focul va arde.

Cap 41

Aducerea aminte de moarte cui e amară şi cui nu. De moarte nu te teame, ci de ceale trecute şi viitoare îţi adă aminte, îndestulându-te de dumnezeiasca rânduială pentru tine, blăstămul rămâind spre cei necredincioşi. Ai grije de numele cel bun. Înţelepciunea şi comoara ascunsă, fără folos. Cum trebuia a să ruşina pentru păcate. Să nu-ţi întorci faţa de către aproapele, nici te uita la muiarea altuia, nici împuta datul.

1. O moarte, cât e de amară pomenirea ta omului ce are pace în averile sale,

2. Omului odihnit şi a căruia căli dreapte sânt întru toate şi care încă poate mânca bucate.

3. O moarte, bună e judecata ta omului lipsit şi celui ce să împuţinează din vârtute,

4. Celui scăzut din vârstă şi căruia de toate îi iaste grije şi necredinciosului celui ce au pierdut răbdarea.

5. Nu te teame de judecata morţii, adu-ţi aminte de ceale ce au fost mai înainte de tine şi de ceale ce-ţi vor veni. Această judecată e de la Domnul a tot trupul.

6. Şi ce-ţi va veni ţie întru bine plăcearea Celui Preaînalt? Acar zeace, acar o sută, acar o mie || de ani, 295r

7. Că nu iaste în iad pâra vieţii.

8. Fiii urâciunilor să fac fiii păcătoşilor şi cei ce petrec pe lângă casele necredincioşilor.

9. A fiilor păcătoşilor va peri moştenirea, şi cu sămânţa lor neîncetarea ocarâi.

10. Pentru tatâl necredincios să jeluiesc fiii, că pentru el sânt întru ocară.

11. Amar voao, oameni necredincioşi, cei ce aţi părăsit leagea Domnului celui preaînalt.

12. Şi de vă veţi naşte, întru blăstăm vă veţi naşte; şi de veţi muri, întru blăstăm va fi partea voastră.

13. *Toate care sânt din pământ în pământ să vor întoarce; așa necredincioșii din blăstăm întru perire. *Sus 8, 11.

14. Jalea oamenilor, în trupul lor, iară numele necredincioșilor să va șterge.

15. Grije ai de numele cel bun, că acesta mai vârtos va rămânea ție decât mii de comoară scumpe și mari.

16. A bunei vieți numărul zilelor, iară numele cel bun va rămânea în veac.

17. Învățătura în pace țineți-o, fiilor, *că înțelepciunea ascunsă și comoara nevăzută, ce folos într-amândoao? *Sus 20, 32.

18. Mai bun e omul cel ce ascunde nebunia sa decât omul ce ascunde înțelepciunea sa,

19. Însă stidiți-vă în ceale ce ies din gura mea,

20. Că nu e bine a păzi toată stidința și nu toate tuturor bine să placă în credință.

295v 21. Rușinați-vă de către tatăl și de mumă pentru curvie și de șezătoriul înainte și | de cel putearnic pentru minciună,

22. De voivod și de judecătoriu pentru greșală, de adunare și de gloată pentru nedreptate,

23. De tovarâși și de priiatin pentru strâmbătate și de la locul în care lăcuiești,

24. Pentru furtușag, de adevărul lui Dumnezeu și de testamânt, de ședearea la pâni și de întunecarea dării și a luării,

25. De către cei ce ți să închină pentru tăcearea, de către vedearea muierii curve și de către întoarcerea feații rudeniii.

26. Nu întoarce fața de către aproapele tău și de către luarea părții și nu a întoarcerii;

27. *Nu te uita la muierea altui bărbat și nu cerceta slujnica lui, nici să stai la patul ei; *Math. 5, 28.

28. De către priiatin pentru cuvinte de ponoslu, și, după ce vei da, nu împuta.

Cap 42

Taina a nu o descoperi. De luarea feațelor și de alte răotăți aici numărate a să conteni. Darea și luarea a le scrie. De grijnica paza featei, și peste cea neînfrânată a întări paza. A zăbovi cu muierea primejdios este. Mai bună e nedreptatea bărbatului decât muierea ce face bine. Lucrurile Domnului, Cel ce toate le veade și ascunsele inimilor, ci desăvârșit și dorite.

1. Nu poftori cuvântul auzului pentru descoperirea cuvântului ascuns și vei fi adevărat fără rușine și vei afla har înaintea tuturor oamenilor. Să nu te rușinezi pentru toate aceastea *și să nu-i iai fața, ca să greșești: || *Preoți 19, 15.

296r 2. Pentru leagea Celui Preaînalt și așezemântul și pentru judecată, a îndrepta pre cel necredincios, 2 Leage 1, 17 16, 19.

3. Pentru cuvântul soțiilor și a călătorilor și pentru darea moștenirii priiatinilor, Pilde 24, 23.

4. Pentru asămănarea cumpenii și a cântariului, pentru căștigul de multe și de puțâne, Iacov 2, 1.

5. Pentru vătămarea vânzării și a neguțătorilor și pentru multa certarea fiilor și a sângera coastele slugii vicleane.

6. Preste muiarea vicleană bună e peceatea.

7. Unde sânt mâni multe, încuie; și orice vei da numără și măsură, iară darea și luarea toată o scrie.

8. Pentru învățătura celui neînțelept și nebun și pentru cei bătrâni, ce să judecă de către tineri; și vei fi învățat întru toate și ispitit înaintea tuturor oamenilor.

9. Fata tatălui ascunsă priveghere iaste și grijea ei îi depertează somnul, ca nu cumva în tinereațele sale să treacă de vârstă și, cu bărbat împreună lăcuind, urâtă să să facă,

10. Ca nu căndva să să pângărească în feacioriia sa și întru ceale părintești ale sale povarnică să să afle; nu cumva cu bărbat petrecând să să smintească sau cu adevărat stearpă să să facă.

11. Spre fata neînfrânată întăreaște paza, ca nu căndva să te facă a veni spre ocară nepriiatinilor, de către hulă în cetate și defăimarea norodului, și să te rușineaze întru mulțimea norodului.

12. A tot omul să nu te uiți la frumseațe și în mijlocul muierilor să nu te zăbovești,

13. Că din vejmânte iase molia, și de la muiare nedreptatea bărbatului. |

296v 14. Că mai bună e nedreptatea bărbatului decât muiarea ce face bine și muierea ce rușinează spre ocară.

15. Aduce-m-voiu aminte dară de lucrurile Domnului și ceale ce am văzut voiu vesti; întru cuvintele Domnului, lucrurile Lui.

16. Soarele luminând, preste toate s-au uitat și de slava Domnului plin e lucrul lui.

17. Au nu Domnul au făcut sfinţii a vesti toate minunile Sale, care au întărit Domnul Atotputearnicul a-i aşeza întru slava Sa?
18. Adâncul şi inima omului au cercetat şi întru vicleşugul lor au cugetat,
19. Că au cunoscut Domnul toată ştiinţa şi au privit la sămnul veacului, vestind ceale ce au trecut şi ceale viitoare, deascoperind urmele celor tăinuite.
20. Nu-L treace pre El toată gândirea şi nu să ascunde de El nice un cuvânt.
21. Mărimile înţelepciunii Sale le-au împodobit Cel ce iaste mai înainte de veac şi în veac; nice s-au adaos,
22. Nici să împuţinează, nici are lipsă de sfatul cuiva.
23. Câtu-s de dorite toate lucrurile Lui şi ca o scânteaie ce iaste a vedea!
24. Toate aceastea trăiesc şi rămân în veac şi întru toată treaba toate ascultă de El.
25. Toate îndoite, unul împrotiva altuia, şi n-au făcut ceva a lipsi.
26. A fieştecăruia va întări ceale bune şi cine să va sătura văzând slava Lui?

Cap 43

Mărimea Ziditoriului străluceaşte în frâmseaţea || ceriurilor, adecă în ceriu, în lună, în steale, în curcubeu, în grindină, nori, tresnet, în gerul de la miazănoapte, în brumă şi în mare, în care sânt mulţime de fealiuri de jigănii; adecă nimene e destul a lăuda pre Dumnezeu. 297r

1. Tăriia înălţimii frâmseaţea ei iaste, podoaba ceriului în vedearea slavii.
2. Soarele cu privirea vestind, în ieşire, vas minunat lucrul Celui Preaînalt.
3. În miazăzi usucă pământul şi în prejma pripecului lui cine va putea suferi? Cuptoriu păzând în lucrurile arsurii,
4. Întreit soarele arzând munţii, rază de foc suflând şi strălucind cu razele sale, orbeaşte ochii.
5. Mare e Domnul, Cel ce l-au făcut, şi întru cuvintele Lui au grăbit meargerea.
6. Şi luna întru toate în vreamea sa, arătarea vremii şi sămnul veacului.
7. Din lună e sămnul zilii de sărbătoare, a lumina, ce să scade întru săvârşire.
8. Luna după numele ei iaste, crescând minunat întru plinire;
9. Vasul taberilor întru nălţime, întru tăriia ceriului strălucind slăvit.
10. Frumseaţea ceriului, slava stealelor; lumea luminând întru înălţime, Domnul.
11. În cuvintele Celui Sfânt vor sta la judecată şi nu vor scădea în păzile Sale.
12. Vezi curcubeul *şi binecuvintează pre Cel ce l-au făcut; foarte înfrâmsăţat iaste întru strălucirea sa; *Facere 9, 13.
13. Încungiurat-au ceriul împregiurul slavii Sale, mânile | celui Înalt l-au descoperit. 297v
14. Cu porunca Sa au grăbit zăpada şi sârguiaşte a trimite fulgerele judecăţii Sale.
15. Pentru aceaea s-au deşchis comorile şi au zburat negurile ca paserile.
16. Întru mărimea Sa au pus nori şi s-au zdrobit pietrile grindinii.
17. Înaintea Lui să vor clăti munţii şi întru voia Lui va sufla austrul.
18. Glasul tresnetului Lui va bate pământul, viforul crivețului şi adunarea duhului.
19. Şi ca paserea puindu-să a şedea, prasără zăpada şi ca lăcusta poposând, pogorârea ei.
20. De frumseaţea albiciunii ei să va mira ochiul şi de ploaia ei să va spăimânta inima.
21. Jerul ca sarea va vărsa pre pământ; şi, deacă va îngheţa, va fi ca vârfurile ţăpuşilor.
22. Vântul cel reace criveţul au suflat şi s-au îngheţat criştal de apă; preste toată adunarea apelor să va odihni şi ca cu o platoşe să va îmbrăca cu apele.
23. Şi va îmbuca munţii şi va arde pustiiul şi va stânge verdeaţa ca cu focul.
24. Leacul tuturor întru sârguirea negurii; şi roao întâmpinând de către zăduhul vântului îl va smeri.
25. Întru cuvântul Lui au încetat vântul şi cu gândirea Sa au îmblânzit adâncul şi au sădit într-însul Domnul ostroave.
26. Cei ce umblă pre mare povestească primejdiile ei şi, auzind cu urechile noastre, ne vom mira.
27. Acolo lucrurile ceale preaslăvite şi minunate, multe fealiuri de jigănii şi de toate dobitoacele şi zidirea chitoşilor.
28. Pentru Dânsul s-au întărit sfârşitul călătoriii şi întru cuvântul Lui s-au alcătuit toate. ||
29. Multe vom spune şi vom scădea în cuvinte, iară săvârşirea cuvintelor însuşi iaste întru toate. 298r
30. Slăvindu-ne, spre ce ne vom întări? Că însuşi Atotputearnicul e preste toate lucrurile Sale.
31. Groaznic e Domnul şi mare foarte şi minunată e putearea Lui.

32. Mărind pre Domnul oricât veţi putea, că încă va prisosi, şi minunată e mărimea Lui.
33. Binecuvântând pre Domnul, înălţaţi-L cât puteţi, că mai mare e de toată lauda.
34. Înălţându-L, vă umpleţi de puteare, nu vă ostenireţi, că nu-L veţi cuprinde.
35. Cine-L va vedea şi va povesti? *Şi cine-L va mări precum iaste din-ceput? *Psalm. 105, 2.
36. Multe sânt ascunse mai mari decât aceastea, că puţine am văzut din lucrurile Lui.
37. Iară toate Domnul le-au făcut şi celor bine credincioşi le-au dat înţelepciunea.

Cap 44

Lauda părinţilor celor dintâiu şi a sămânţiii lor. Întâi de obşte, apoi numit să laudă Enoc, Noe, Avraam, căruia s-au făcut făgăduinţele, Isaac şi Iacov.

1. Să lăudăm pre bărbaţii cei slăviţi şi pre părinţii noştri întru naşterea sa.
2. Multă slavă au făcut Domnul, mărimea Sa din veac,
3. Stăpânind întru puterile Sale oamenii cei mari, cu putearea şi cu înţelepciunea Sa dăruiţi, vestind întru prorocii vrednicia prorocilor,
298v 4. Şi poruncind într-acest norod şi cu putearea | priceaperii noroadelor, cuvinte preasfinte
5. Întru cunoştinţa sa, căutând viersuri musiceşti şi vestind viersurile scripturilor;
6. Oameni bogaţi în puteare, dorirea frumseţii având, păciuind în casele sale.
7. Toţi aceştia în naşterile neamului său mărire au dobândit şi în zilele sale să cinstesc cu laude.
8. Cei ce s-au născut dintr-înşii au lăsat nume a vesti laudele lor.
9. Şi sânt a cărora nu iaste aducere aminte; perit-au ca cei ce n-ar fi fost şi s-au născut ca când n-ar fi fost născuţi, şi fiii lor cu dânşii.
10. Ci aceia bărbaţii milii sânt, a cărora dreptăţile n-au scăzut.
11. Cu sămânţa lor rămân ceale bune,
12. Moştenire sfântă nepoţii lor, şi întru aşezământuri de leage au stătut sămânţa lor.
13. Şi fiii lor, pentru dânşii până în veac rămân, sămânţa lor şi slava lor nu să va părăsi.
14. Trupurile lor în pace s-au îngropat şi numele lor trăiaşte în neam şi în neam.
15. Înţelepciunea lor povestească-o noroadele şi lauda lor o vestească adunarea.
16. *Enoc au plăcut lui Dumnezeu şi s-au mutat în raiu, să dea noroadelor pocăinţă. *Facere 5, 24.
17. *Noe s-au aflat desăvârşit, drept şi în vreamea mâniii s-au făcut păciuire. *Ovreai 11, 5.
18. Pentru aceaea s-au lăsat celalalt al pământului, când au fost potopul. Facere 9, 9.
19. *Aşezământurile veacului s-au pus la el, ca să nu să poată ştearge cu potopul tot trupul. *Facere 6, 14 şi 7, 1.
20. *Avraam, marele tatăl mulţimei neamurilor; şi nu s-au aflat aseaminea lui întru slavă, *Ovreai 11, 7.
299r cel ce au ţinut leagea celui Înalt şi au fost în aşezământul de lea||ge cu El. Facere 12, 2 şi 15, 5.
21. *În trupul lui a sta au făcut aşezământul, **şi întru ispită s-au aflat credincios.
22. Pentru aceaea, giurându-să, i-au dat mărire în neamul său, a-l creaşte ca grămada pământului, *Facere 17, 4. Facere 17, 10.
23. Şi ca stealele a înălţa sămânţa lui şi a-i moşteni de la mare până la mare şi de la Râu până la marginile pământului. Galat. 3, 6. Facere 22, 1.
24. Şi în Isaac aşijderea au făcut pentru Avraam, tatăl lui.
25. Blagosloveniia tuturor neamurilor i-au dat lui Domnul şi aşezemântul l-au întărit preste capul lui Iacov.
26. Cunoscutu-l-au întru blagosloveniile sale şi i-au dat moştenirea şi i-au împărţit partea în doaosprăzeace neamuri.
27. Şi i-au ţinut lui oamenii de milă, aflând har în ochii a tot trupul.

Cap 45

Pentru laudele lui Moisi, Aaron şi Fines. Pentru adunarea lui Core cea ucisă.

1. Iubitul lui Dumnezeu şi oamenilor, Moisi, a căruia pomenire întru blagoslovenie iaste,
2. Aseaminea l-au făcut întru slava sfinţilor şi l-au mărit întru frica nepriiatinilor, şi întru cuvintele sale seamnele au domolit. Ieşir. 11, 3.
3. *Slăvitu-l-au înaintea împăraţilor şi i-au poruncit înaintea norodului său şi i-au arătat lui slava Sa. *Ieşir. 6; 7, 8.

*Num. 12, 3, 7. 4. *Întru credinţa şi liniştea lui sfânt l-au făcut şi l-au ales din tot trupul. |

Ovr. 3, 2, 5. 5. Că L-au auzit pre El şi glasul Lui şi l-au băgat în nor. 299v

6. Şi i-au dat înainte poruncile şi leagea vieţii şi a cercetării, a învăţa pre Iacov aşezământul Său şi judecăţile Sale pre Israil.

7. Înălţat-au pre Aaron, fratele lui, şi aseaminea lui l-au făcut din neamul Levii.

8. Pusu-i-au aşezământ veacinic şi i-au dat preoţia neamului şi l-au fericit întru mărime.

9. Şi l-au încins împregiur cu cureaoa slavii şi l-au îmbrăcat cu văjmântul măririi şi l-au încununat în vasele puterei.

10. Îmbrăcăminte pă picioare şi pă coapse şi umărariu i-au pus şi l-au încins cu mulţi clopoţei de aur împregiur,

*Ieşire 28, 35. 11. *A da sunet întru purceaderea sa, auzit a face sunetul în bisearică, spre aducerea aminte fiilor neamului său;

12. Văjmânt sfânt, cu aur şi hiachinth şi cu vison, lucru ţăsut de bărbat înţelept, dăruit cu judecată şi cu adevăr;

13. Cu coc tors lucrul meaşterului, cu pietri scumpe însămnate în legătură de aur şi cu lucrul săpătoriului de pietri cioplite, spre aducerea aminte, după numărul neamurilor Israil;

14. Cunună de aur peste mitra lui, însămnată cu sămnul sfinţeniii şi cu mărirea cinstei, lucrul puterii şi doririle ochilor, împodobite.

15. Aşa frumoase mai înainte de el n-au fost aseamenea până la început.

16. Nu s-au îmbrăcat cu acealea cineva strein, ci numai fiii lui sânguri şi nepoţii lui, prin toată vreamea. ||

17. Jârtvele lui cu foc s-au mistuit în toate zilele. 300r

*Preoţie 8, 12. 18. *Umplut-au Moisi mânile lui şi l-au uns cu untul-de-lemn cel sfânt.

19. Făcutu-s-au lui spre aşezământ veacinic, şi săminţii lui, ca zilele ceriului, a sluji cu preoţia şi a avea laudă şi a mări norodul Său întru numele Lui.

20. Pre el l-au ales dintru toţi cei vii a aduce jârtvă lui Dumnezeu, ardere şi bun miros, spre aducerea aminte, a-L îmblânzi pentru norodul Său.

21. Şi i-au dat lui întru poruncile Sale puteare întru aşezământurile judecăţilor, a învăţa pre Iacov mărturiile şi în leagea Sa lumină a da lui Israil.

*Num. 16, 1, 3. 22. *Că împrotiva lui au stătut streinii şi pentru pizma l-au împresurat oamenii în pustie, care era cu Dathan şi Aviron şi adunarea lui Core întru mânie.

23. Văzut-au Domnul Dumnezeu şi nu I-au plăcut şi s-au mistuit întru iuţimea mâniii.

24. Făcutu-le-au arătări şi i-au mistuit în văpaie de foc.

25. Şi au adaos lui Aaron slavă şi i-au dat lui moştenire. Şi pârghele roadelor pământului i-au împărţit lui;

26. Pâine lor întâi le-au gătit spre saţiu, că şi jârtvele Domnului vor mânca, care au dat lui şi săminţiii lui.

27. Într-alt chip pre pământ noroade nu va stăpâni şi parte nu iaste lui în neam, că însuşi iaste partea lui şi moştenirea.

*Num. 25, 6. 28. *Finees, fiiul lui Eliazar, al triilea iaste întru mărire, urmând lui întru frica Domnului. |

1 Macab. 2, 26, 5. 29. Şi asta, întru cinstea neamului; întru bunătatea şi sârguirea sufletului său au plăcut lui Dumnezeu pentru Israil. 300v

30. Pentru aceaea i-au rânduit testamântul păcii, căpeteniia sfinţilor şi a neamului Său, ca să-i fie lui şi săminţiii lui vredniciia preoţiii în veac.

31. Şi testamântul lui David împăratului, fiiului Iese din neamul Iuda, moştenirii lui şi săminţiii lui, să deaie înţelepciune întru inima noastră a judeca neamul Său întru dreptate, ca să nu să stângă bunătăţile lor şi slava lor spre neamul lor veacinică o au făcut.

Cap 46

Laudele lui Iosue, Caliv şi a lui Samuil.

1. Tare întru războiu Isus a lui Navi, următoriu lui Moisi întru proroci, care au fost mare după numele său,

2. Mai mare spre mântuirea aleşilor lui Dumnezeu, a bate vrăjmaşii ce să scula ca să dobândească moştenirea lui Israil,

3. Carea slavă o au dobândit rădicând mânile sale şi aruncând asupra cetăţilor sabii.

4. Cine mai înainte de el aşa au stătut? Că pre vrăjmaşi însuşi Domnul i-au dus.

*Iosue 10, 14. 5. *Au nu întru mânia Lui s-au împiedecat soarele şi o zi s-au făcut ca doao?

6. Chemat-au pre cel Preaînalt putearnic oştind pre protivnici din toate părţile şi l-au auzit cel mare şi sfântul Dumnezeu, întru bolovani de grindinea puterii foarte mare.

301r 7. Năvălit-au asupra vrăjmaşului neam şi, întru | | pogorâre, au pierdut pre cei protivnici,

8. Ca să cunoască neamurile puterea lui, că împrotiva lui Dumnezeu a oşti nu e lesne. Şi au urmat dinnapoia Celui Putearnic.

9. *Şi în zilele lui Moisi milă au făcut el şi Caliv, fiiul lui Iefone, a sta împrotiva vrăjmaşului şi a opri neamul de păcate şi a înfrânge murmurarea răotăţii. *Num. 14,6.

10. Şi doi rânduiţi din primejdie s-au izbăvit de la numărul a şase sute de mii de pedestraşi, a-i duce întru moştenire la pământul ce curge lapte şi miere.

11. Şi au dat Domnul lui Caliv tărie şi până la bătrâneaţe i-au rămas putearea să să suie în locul cel înalt al pământului; şi sămânţa lui au dobândit moştenire,

12. Ca să vază toţi fiii lui Israil că bine iaste a sluji Domnului celui sfânt.

13. Şi judecătorii, fieştecarii pe numele său, a cărora nu iaste vătămată inima, carii nu s-au întors de către Domnul,

14. Ca să fie pomenirea lor întru blagoslovenie şi oaselor lor să răsară din locul său,

15. Şi numele lor să rămâie în veac, rămâind la fiii lor slava sfinţilor bărbaţi.

16. Iubitul de Domnul Dumnezeul său, Samuil, prorocul Domnului, au înoit împărăţiia şi au uns căpetenii întru neamul său.

17. În leagea Domnului adunare au poruncit şi au văzut Dumnezeul lui Iacov şi întru credinţa sa i-au fost ales proroc |

301v 18. Şi au fost cunoscut întru cuvintele sale credincios, că au văzut pre Dumnezeul luminii.

19. Şi au chemat pre Domnul Atotputearnicul, oştind pre vrăjmaşii ce sta pretutindini împregiur, întru aducerea mielului celui nevinovat.

20. Şi au tunat din ceriu Domnul şi întru sunet mare auzit au făcut glasul Său.

21. Şi au zdrobit căpeteniile tirilor şi pre toţi povăţuitorii filisteilor.

22. Şi, mai înainte de vreamea sfârşitului vieţii sale şi a veacului, mărturie au pus înaintea Domnului şi a hristosului; bani şi până la călţăminte de la tot trupul n-au luat şi nu l-au pârât pre el om.

23. Şi după aceasta au adormit şi înştiinţare au făcut împăratului şi i-au arătat sfârşitul vieţii sale şi au înălţat glasul său din pământ întru prorocie a ştearge necredinţa neamului.

Cap 47

Laudele lui Nathan, David şi ale lui Solomon.

1. După aceastea s-au sculat Nathan prorocul în zilele lui David. 2 Împăraţ. 12, 1.

2. Şi ca grăsimea usebită de carne, aşa David de fiii lui Israil.

3. *Cu leii s-au jucat ca cu mieii; şi cu urşii aseaminea au făcut, ca cu mieii oilor în tinereaţele sale. *1 Împăr 17, 34.

4. *Au nu au ucis uriiaşul şi au luat ocara din neam? *1 Împăr. 17, 49.

5. Rădicând mâna, cu piatra praştiii au surpat sumeţiia lui Goliath?

6. Că au chemat pre Domnul Atotputearnicul şi au dat în dreapta lui a şterge pre omul cel tare în războiu şi a înălţa cornul neamului său. | |

302r 7. *Aşa, în zeace mii l-au slăvit şi l-au lăudat în blagosloveniile Domnului, dăruindu-i cununa slavei, *1 Împăr. 18, 7.

8. Că au zdrobit pre nepriiatini pretutindini şi au răsipit pre filisteii cei protivnici până în zioa de astăzi; zdrobit-au cornul lor până-n veac.

9. În tot lucrul mărturisire au dat Celui Sfânt şi celui Înalt în cuvântul măririi;

10. Din toată inima sa au lăudat pre Domnul şi au iubit pre Dumnezeu, Cel ce l-au făcut şi i-au dat împrotiva neprietinilor puteare.

11. Şi asta au făcut pre cântăreţi în prejma oltariului, şi întru sunetul lor dulci viersuri au făcut.

12. Şi au dat întru prăznuiri podoabă şi au înfrâmsăţat vremile până la sfârşitul vieţii, să laude numele Domnului cel sfânt, şi de dimineaţă a răsuna sfinţirea lui Dumnezeu.

13. *Domnul au curăţit păcatele lui şi au înălţat în veac cornul lui şi i-au dat aşezământul împărăţiii şi scaunul slavii în Israil. *2 Împăr. 12, 13.

14. După dânsul au sculat fiiu înţelept şi pentru el au oborât toată putearea nepriiatinilor.

*3 Împăr. 3, 1. 15. *Solomon au împărățit în zilele păcii, căruia au supus Dumnezeu pre toți protivnicii, ca să zidească casă în numele Său și să gătească sfințenie în veac. Precum te-ai deprins întru tinereațele tale,

*3 Împăr. 4, 31. 16. *Și te-ai umplut ca râul de înțelepciune! Și pământul au acoperit sufletul tău

17. Și ai umplut întru pilde gâciturile; la | ostroave departe s-au vestit numele tău și ai fost iubit întru pacea ta. 302v

18. Întru cântece și pilde și asămănări și întru tâlcuiri s-au mirat ținuturile.

19. Și întru numele Domnului Dumnezeu, a Căruia policră e Dumnezeul lui Israil,

*3 Împăr. 10, 27. 20. *Cules-ai ca arama galbină aurul și ca plumbul ai umplut argintul.

21. Și ai plecat coapsele tale muierilor puteare ai avut în trupul tău.

22. Dat-ai prihană întru slava ta și ai pângărit sămânța ta, a duce mânie preste fiii tăi și a întărâta nebuniia ta,

*3 Împăr. 12, 16. 23. Să faci împărăția în doao părți, și *din Efrem a împărăți împărăție vârtoasă.

24. Iară Dumnezeu nu va părăsi mila Sa și nu va strâca, nici va ștearge lucrurile Sale, nici va pierde de la trunchiu pre nepoții alesului Său și sămânța celui ce iubeaște pre Dumnezeu nu o va strâca.

25. Și au dat rămășițe lui Iacov și lui David dintr-aceeași rudă.

26. Și sfârșit au avut Solomon cu părinții săi.

27. Și au lăsat după sâne, din sămânța sa, nebuniia neamului,

28. Și pre cel împuținat de priceapere, pre Rovoam, cel ce au înstreinat neamul cu sfatul său.

*3 Împărăț. 12, 28. 29. *Și Ierovoam, fiiul lui Navat, cel ce a păcătui au făcut pre Israil și au dat cale a păcătui lui Efrem. Și multe au prisosit păcatele lor;

30. Foarte i-au înstreinat de către pământul său.

31. Și au căutat toate vicleșugurile, până când au venit la dânșii sprijinirea și de toate păcatele i-au izbăvit pre dânșii.

Cap 48 ||

Laudele lui Ilie, Elisei, Ezechie și a lui Isaie, cu a cărora rugăciune Dumnezeu au izbăvit pre Israil de oastea lui Sinacherib. 303r

3 Împăr. 17, 1. 1. Și s-au sculat Ilie proroc ca focul, și cuvântul lui ca făclia ardea.

2. Carele au adus preste ei foamete și, întărâtându-l cu râvna sa, i-au împuținat, că nu putea suferi poruncile Domnului.

*3 Împăr. 17, 1. 3. *Cu cuvântul Domnului au contenit ceriul și au oborât din ceriu de trei ori foc.

4 Împăr, 1, 10, 12. 4. Așa s-au mărit Ilie întru minunile sale. Și cine poate aseamenea așa a să lăuda Ție,

*3 Împăr. 17, 22. 5. *Cel ce ai luat mortul de la cei dedesupt din soartea morții cu cuvântul Domnului Dumnezeu,

6. Cel ce ai pogorât împărați la pierzare și ai rupt lesne putearea lor și pre cei slăviți din patul lor,

7. Cel ce auzi în Sina judecata și în Horiv giudecățile apărării,

8. Cel ce ungi împărați la pocăință și proroci faci următori după tine,

*4 Împăr. 2, 11. 9. *Cel ce te-ai luat în vihor de foc, în căruțe de cai de foc,

*Malahie 4, 6. 10. Cel ce te-ai scris în judecata vremilor a îmblânzi mânia Domnului, *a împăca inima tatălui către fiiu și a întoarce neamurile lui Iacov!

11. Fericiți sânt cei ce te-au văzut și cu prietenia ta s-au împodobit!

12. Că noi numai cu traiu trăim, iară după moarte nu va fi așa numele nostru.

*4 Împăr. 2, 11. 13. *Ilie adecă în vifor s-au acoperit și întru Ilisie s-au umplut duhul lui. În zilele sale nu s-au temut de căpetenie și cu putearea nime nu l-au biruit,

*4 Împăr. 13, 21. 14. Nici l-au învins oarece cuvânt *și mort au prorocit trupul lui.

15. În viața sa au făcut arătări și în moarte minunate au lucrat.

16. Întru toate aceastea, nu s-au căit norodul și nu s-au | depărtat de păcatele sale, până când s-au lepădat din pământul său și s-au răsipit preste tot pământul. 303v

17. Și au rămas neam prea puțin și căpetenie în casa lui David.

18. Unii dintr-înșii au făcut ce plăcea lui Dumnezeu, iară alții multe păcate au făcut.

19. Ezechie au întărit cetatea sa și au dus în mijlocul ei apă și au săpat cu fier râpa și au zidit la apă puțu.

*4 Împăra. 18, 13. 20. *În zilele lui s-au suit Senacheriv și au trimis pre Razsachi și au rădicat mâna sa împrotiva lor și ș-au înălțat mâna sa preste Sion și s-au sumețit cu putearea sa.

21. Atunci s-au clătit inimile şi mânile lor şi s-au chinuit ca muierile ce nasc.
22. Şi au chemat pre Domnul cel milostiv şi, întinzindu-şi mânile sale, le-au rădicat cătră ceriu. Şi sfântul Domnul Dumnezeu au auzit degrabă glasul lor.
23. N-au pomenit păcatele lor, nici i-au dat vrăjmaşilor săi, ci i-au curăţit prin mâna lui Isaie, sfântului proroc.
24. *Surpat-au tabăra asirilor şi i-au zdrobit pre dânşii îngerul Domnului.

*4 Împăra. 19, 35.

25. Că au făcut Ezechie ce au plăcut lui Dumnezeu şi tare au umblat în calea lui David, tătâni-său, carea i-au poruncit lui Isaie, marele proroc şi credincios înaintea lui Dumnezeu.

Tovie 1, 21.
Isai. 37, 36.

26. *În zilele lui s-au întors înapoi soarele şi au adaos împăratului viaţă.

2 Maca. 8, 19.

27. Cu duhu mare au văzut ceale mai de-apoi şi au mângăiat pre cei ce plângea în Sion până în veac.

*4 Împăr. 20, 11.
Isaia 38, 8.

28. Arătat-au ceale viitoare şi ceale ascunse mai înainte decât a veni.

1Mac. 7, 41.

Cap 49

Pentru Iosue şi cum că toţi împăraţii Iuda, afară de David, Ezechie şi Iosue, au fost păcătoşi. Pentru Eremie, Ezechiil şi Zorovavel, Isus, fiiul lui Io||sedec, Neemie, Enoc, Iosif, Sith şi Sim.

304r

1. Pomenirea lui Iosue spre împreunarea mirosului făcut, lucrul făcătoriului de mir.

4 Împăr. 22, 11.

2. În toată gura ca miiarea să va îndulci pomenirea lui şi ca musica în ospeaţe de vin.
3. Acesta s-au îndreptat dumnezeiaşte spre pocăinţa neamului şi au luat urăciunile fărădelegii.
4. Şi au stăpânit cătră Domnul inima lui şi în zilele păcătoşilor au întărit buna-credinţă.
5. Fără David şi Ezechie şi Iosue toţ au făcut păcat,
6. Că au părăsit leagea Celui Preaînalt împăraţii Iudii; şi i-au urgisit frica lui Dumnezeu,
7. Că au dat împărăţia sa altora, şi slava sa norodului celui de alt neam.
8. *Aprins-au cea aleasă cetatea sfinţeniii şi părăsite au făcut căile ei în mâna lui Eremie,

*4 Împăr. 25, 9.

9. Că rău au chinuit pre cel ce din pântecele mâni-sa s-au sfinţit proroc, a răsipi şi a dezrădăcina şi a pierde şi iarăşi a zidi şi a înoi.
10. *Iezechiel, cel ce au văzut vedearia slavei, carea i-au arătat în căruţu de heruvimi,

*Ezechiil 1, 4.

11. Că ş-au adus aminte de nepriiatini în ploaie, a face bine celor ce au arătat căile ceale dreapte.
12. Şi oasele a doisprăzeace proroci să odrăzlească din locul său, că au întărit pre Iacov şi s-au răscumpărat cu credinţa puterii.
13. *Cum vom mări pre Zorovavel? Că şi el, ca o peceate în mâna dreaptă.

*1 Ezdre. 3, 2.

14. *Aşa şi pre Isus, fiiul lui Iosedec, care în zilele sale au zidit casa şi au înălţat bisearica, sfânta Domnului, gătită spre slava veacinică.

*Agg. 1, 1, 14
şi 2, 3, 5
şi 22, 24.

15. Şi Neemie, spre pomenirea de multă vreame, cel ce ne-au rădicat zidurile ceale surpate şi au făcut a sta porţile şi încuietorile, cel ce au zidit casele noastre.

Zah. 3, 1.

304v

16. Nime nu s-au cunoscut pre pământ ca Enoc, că şi el | s-au luat de pre pământ.
17. *Nici ca Iosif, carele s-au născut om, căpetenie fraţilor, întărimea neamului, povăţuitoriu fraţilor, aşezământ norodului.

*Facere 41, 40
şi 42, 3

18. Şi oasele lui au fost cercetate, şi după moarte au prorocit.

şi 45, 5

19. *Sith şi Sim la oameni slavă au dobândit şi preste tot sufletul în ruda lui Adam.

şi 50, 20.
*Facere 4, 25
4, 31.

Cap 50

A lui Simeon arhiereului, fiiul lui Onie, vestitele laude să numără. Doao neamuri urâte şi al treilea, nebun. Pentru Isus, fiiul lui Sirah, scriitoriul cărţii aceştiia.

1. Simon, *fiiul lui Onie, preotul cel mare, carele în viaţa sa au proptit casa şi în zilele sale au întărit bisearica,

*1 Mac 12, 7.
2 Mac 3, 4.

2. Şi nălţimea bisearicii de la dânsul s-au întemeiat, îndoită zidire, şi cei înalţi păreţii bisearicii.
3. În zilele lui au curs puţurile apelor şi ca marea s-au umplut peste modru.
4. Cel ce au grijit neamul său şi l-au izbăvit din perire,
5. Cel ce au biruit a mări cetatea, cel ce au dobândit slavă întru petreacerea neamului, şi întrarea căsii şi pridvoriului o au mărit,

6. Ca steaoa de dimineaţa în mijlocul negurii şi ca luna plină în zilele sale luminează,
7. Şi ca soarele ce străluceaşte, aşa el au strălucit în bisearica lui Dumnezeu,
8. Ca curcubeul ce străluceaşte între norii slavii şi ca floarea trandafirilor în zile de primăvară şi ca crinii ce sânt lângă ieşirile apei şi ca tămăia ce miroseaşte în zile de vară,
9. Ca focul ce străluceaşte şi tămâia ce arde în foc,
10. Ca un vas plin de aur, împodobit cu toată piatra scumpă,
11. Ca maslinul ce odrăzleaşte şi chiparosul ce să înalţă. Luând el văjmântul slavei şi îmbrăcându-să spre săvâr||şirea putearii, 305r
12. Întru suirea oltariului celui sfânt, slava sfinţeniii au dat îmbrăcămintea;
13. Iară luând părţi din mâna preoţilor şi el stând lângă prestol şi împregiurul lui cununa fraţilor, ca sădirea chedrului în muntele Livanului,
14. Aşa împregiurul lui au stătut, ca nişte stâlpări de finic, şi toţi fiii lui Aaron întru slava sa.
15. Iară jârtva Domnului în mânile lor, înaintea a toată adunarea lui Israil. Şi cu săvârşire slujind în oltariu, a împodobi aducerea Împăratului celui preaînalt,
16. Întins-au mâna sa spre gustare şi au beut din sângele strugurului;
17. Vărsat-au la temeiul jârtvelnicului, miros dumnezeiesc Împăratului celui înalt.
18. Atunci au strâgat fiii lui Aaron, cu trâmbiţe bătute au răsunat şi auzit au făcut glas mare spre pomenire înaintea lui Dumnezeu.
19. Atunci tot norodul împreună au grăbit şi au căzut pre faţă la pământ, a să închina Domnului, Dumnezeului său, şi a da rugăciuni Atotputearnicului, Dumnezeului celui înalt.
20. Şi au lăudat cântăreţii întru glasurile sale şi în casa cea mare s-au sporit sunet plin de sfinţenie.
21. Şi s-au rugat norodul Domnului celui înalt întru rugăciune până ce s-au săvârşit cinstea Domnului şi darul Său l-au săvârşit.
22. Atunci pogorându-să, mânile sale au rădicat preste toată adunarea fiilor Israil a da slavă lui Dumnezeu din buzele sale şi întru numele Lui a să făli.
23. Şi au procitit rugăciunea sa, vrând a arăta putearea lui Dumnezeu.
24. Şi acum rugaţi pre Dumnezeul tuturor, Cel ce mari au făcut întru tot pământul, Cel ce au sporit zilele noastre din pântecele maicii noastre | şi au făcut cu noi după a Sa milă, 305v
25. Să ne deaie veselia inimii şi a fi pace în zilele noastre în Israil prin zile veacinice.
26. A creade Israil, cu noi a fi mila lui Dumnezeu, să ne izbăvească în zilele Sale.
27. Doao neamuri au urât sufletul mieu, iară al triilea nu e neam, care l-am urât:
28. Cei ce şed în muntele Seir şi filisteii, şi norodul cel nebun, care lăcuiaşte în Sihim.
29. Învăţătura înţelepciunii şi a ştiinţii o au scris în cartea aceaea Isus, fiiul lui Sirah Ierusalimleanul, cel ce au înoit înţelepciunea din inima sa.
30. Fericit e cel ce petreace într-aceastea bunătăţi; cel ce le pune întru inima sa înţelept va fi pururea.
31. Că de va face aceastea, spre toate va putea, că lumina lui Dumnezeu e urma lui.

Cap 51

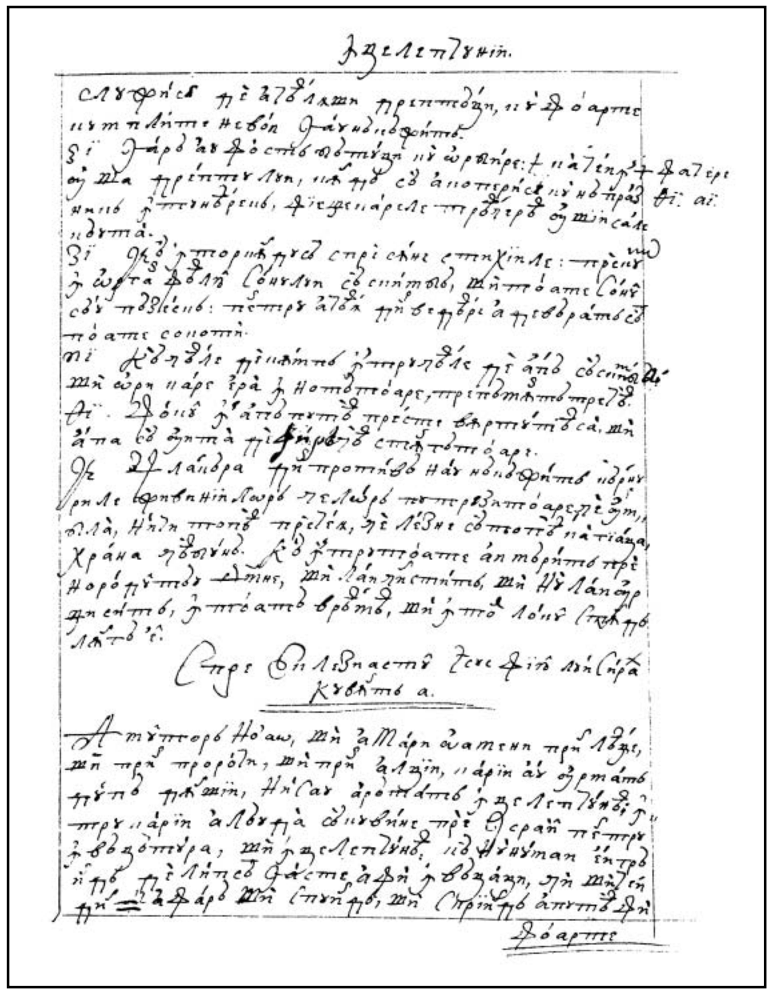
Lauda lui Dumnezeu, înălţarea şi buna mulţămire.

1. Rugăciunea lui Isus, fiiul lui Sirah: „Mărturisi-mă-voiu Ţie, Doamne Împărate, şi Te voiu lăuda, Dumnezeul, Mântuitoriul meu.
2. Mărturisi-mă-voiu numelui Tău, că ajutoriu şi acoperitoriu Te-ai făcut mie.
3. Şi ai izbăvit trupul mieu din pierdere, de laţul limbii vicleane şi de buzele celor ce lucrează minciună şi, înaintea celor ce stau de faţă, Te-ai făcut mie ajutoriu,
4. Şi m-ai izbăvit, după mulţimea milii numelui Tău, de cei ce răgnesc, ce-s gata la mâncare,
5. Din mânile celor ce căuta sufletul mieu şi din porţile năcazurilor ce m-au împresurat,
6. De împresurarea văpăii ce m-au încungiurat şi în mijloc de foc nu m-am ars,
7. Din adâncul pântecelui iadului şi de limba pângărită şi de cuvântul minciunii, de împăratul viclean şi de || limba strâmbă. 306r
8. Lăuda-va până la moarte sufletul mieu pre Domnul,
9. Şi viaţa mea apropiindu-să era în iad, jos.
10. Încungiuratu-m-au pretutindini şi nu era cine să-mi ajute; priviam la ajutoriul omenesc şi nu era.
11. Adusu-mi-am aminte de milele Tale, Doamne, şi de lucrarea Ta, care sânt din veac,

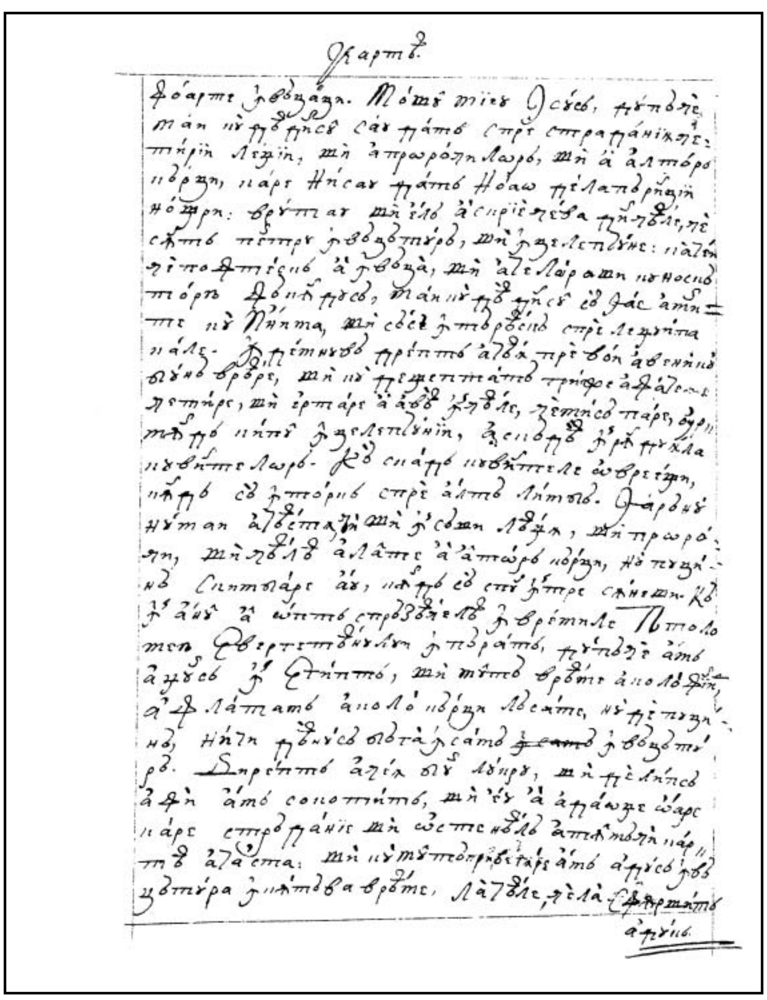
12. Că izbăveşti pre cei ce Te rabdă pre Tine, Doamne, şi slobozi din mânile neamurilor.
13. Înălţat-ai preste pământ lăcaşul Tău şi pentru moartea ce curge m-am rugat.
14. Chemat-am pre Domnul, Tatăl Domnului mieu, să nu mă lasă în zioa năcazului mieu şi în vreamea trufaşilor fără agiutoriu.
15. Lăuda-voiu numele Tău necurmat şi împreună îl voiu lăuda întru mărturisire; şi s-au ascultat rugăciunea mea,
16. Şi m-ai izbăvit de perire şi m-ai apucat din vreame vicleană.
17. Pentru aceaea mă voiu mărturisi şi laudă voiu zice Ţie şi bine voiu cuvânta numele Domnului.
18. Când încă mai tânăr eram, mai înainte de ce aşi rătăci, căutat-am înţelepciunea la arătare în rugăciunea mea;
19. Înaintea bisearicii mă rugam pentru ea şi până la ceale mai pe urmă o voiu căuta; şi au înflurit ca strugurul cel mai înainte de vreame copt.
20. Veselitu-s-au inima mea într-însa, umblat-au piciorul mieu pre cale dreaptă, din tinereaţele meale o am iscodit.
21. Plecat-am puţin ureachea mea şi o am luat.
22. Mult am aflat în mine însumi înţelepciune şi mult am procopsit într-însa.
23. Celui ce-mi dă mie înţelepciune voiu da slavă,
24. Că m-am sfătuit a o face; râvnit-am binele şi nu mă voiu ruşina.
25. Luptatu-s-au sufletul mieu într-însa şi, făcând-o, m-am întărit. |
306v 26. Mânile meale le-am întins spre înălţime şi neînţelepciunea ei o am jelit.
27. Sufletul mieu l-am îndreptat la ea şi întru cunoştinţă o am aflat.
28. Stăpânit-am cu dânsa inima din-ceput, pentru aceaea nu voiu fi părăsit.
29. Pântecele mieu s-au turburat cercând-o, pentru aceaea, bună voiu moşteni moştenire.
30. Datu-mi-au Domnul limba plata mea şi cu ea Îl voiu lăuda.
31. Apropiaţi-vă la mine, cei neînvăţaţi, şi vă adunaţi în casa învăţăturii!
32. Ce încă zăboviţi? Sau ce ziceţi într-aceastea? Sufletele voastră însătoşază foarte.
33. Deşchis-am gura mea şi am grăit; căştigaţ-o voao fără argint.
34. Şi grumazul vostru supuneţi jugului şi să priimească sufletul vostru învăţătura, că aproape iaste a o afla.
35. Vedeţi cu ochii voştri că puţin m-am ostenit şi mi-am aflat multă odihnă.
36. Luaţi învăţătura în mult număr de argint şi mult aur veţi stăpâni cu dânsa.
37. Veselească-să sufletul vostru întru mila ei şi nu vă veţi ruşina întru lauda ei.
38. Lucraţi lucrul vostru mai înainte de vreame şi va da voao plata voastră în vreamea sa".

B

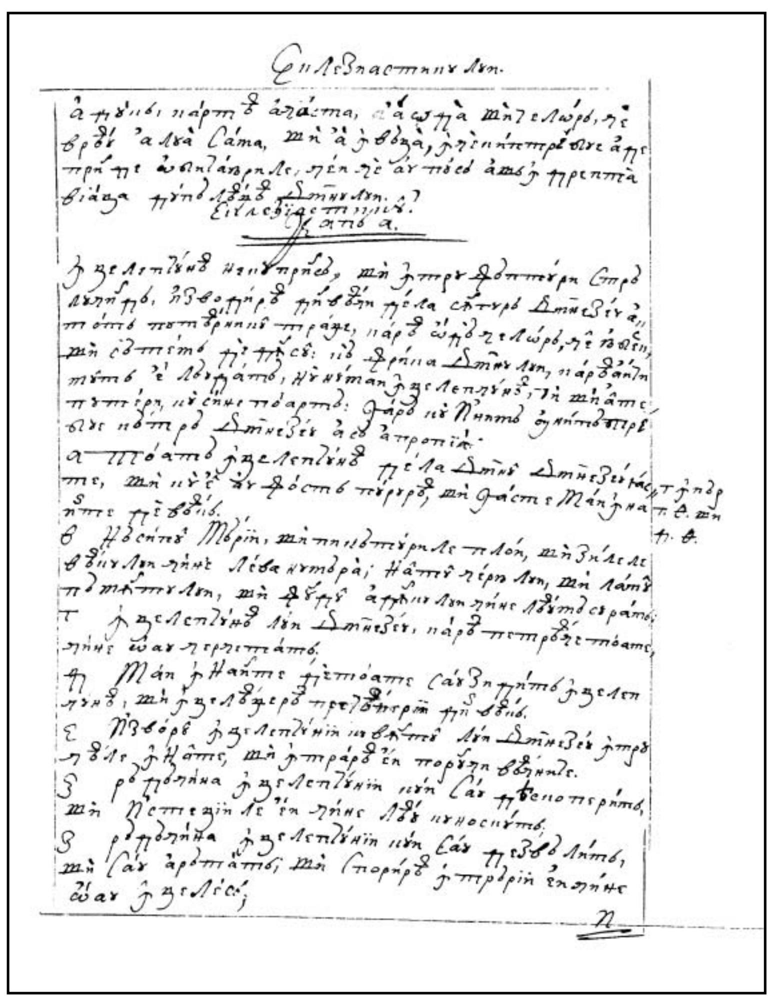
S

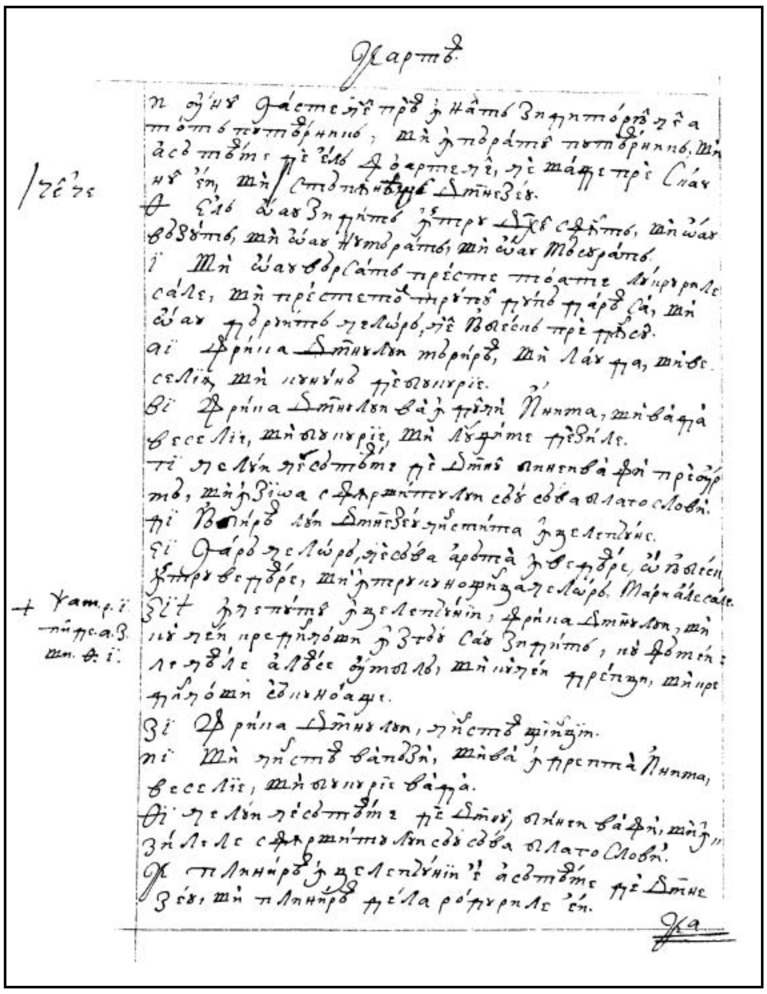
242r

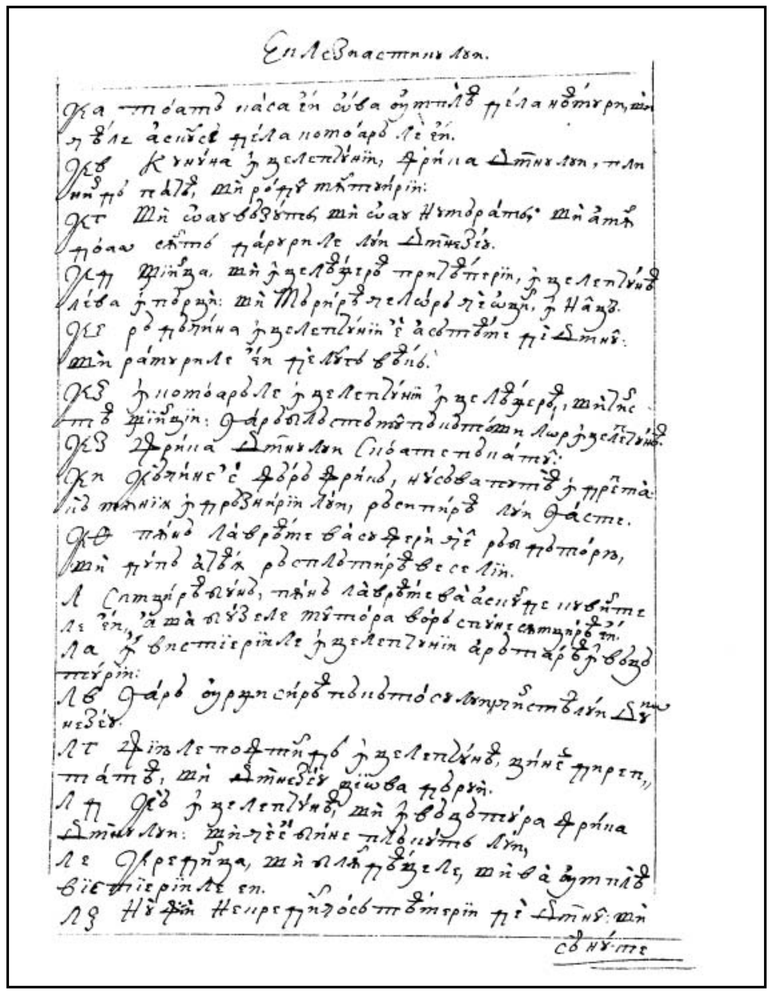
242v

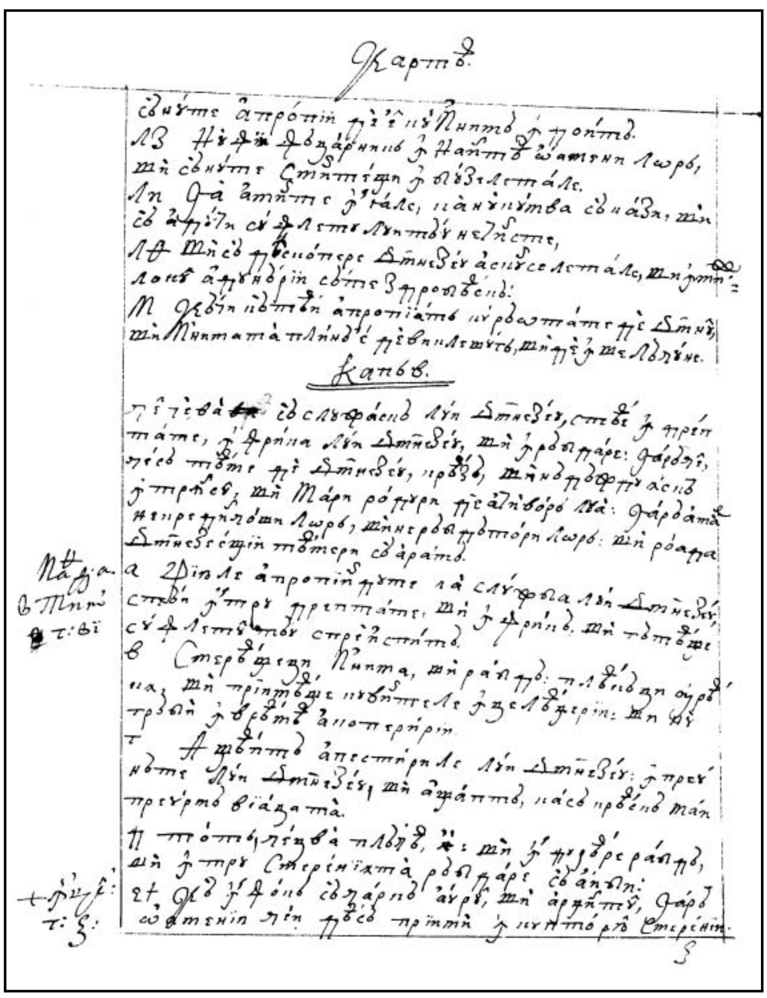
243r

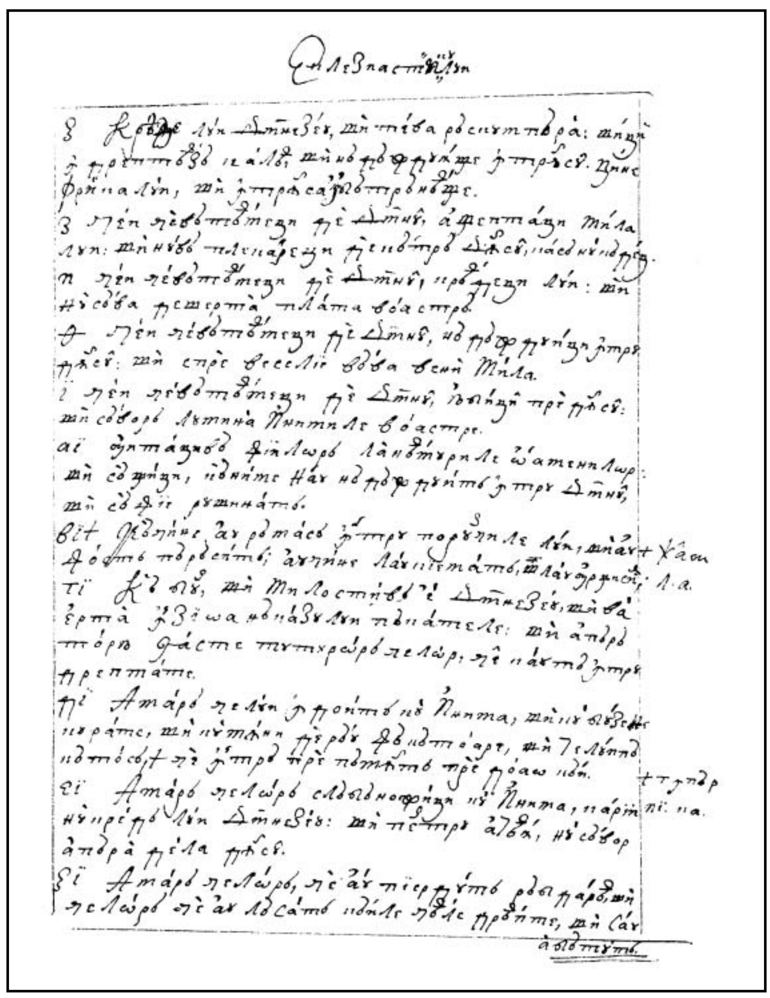
243v

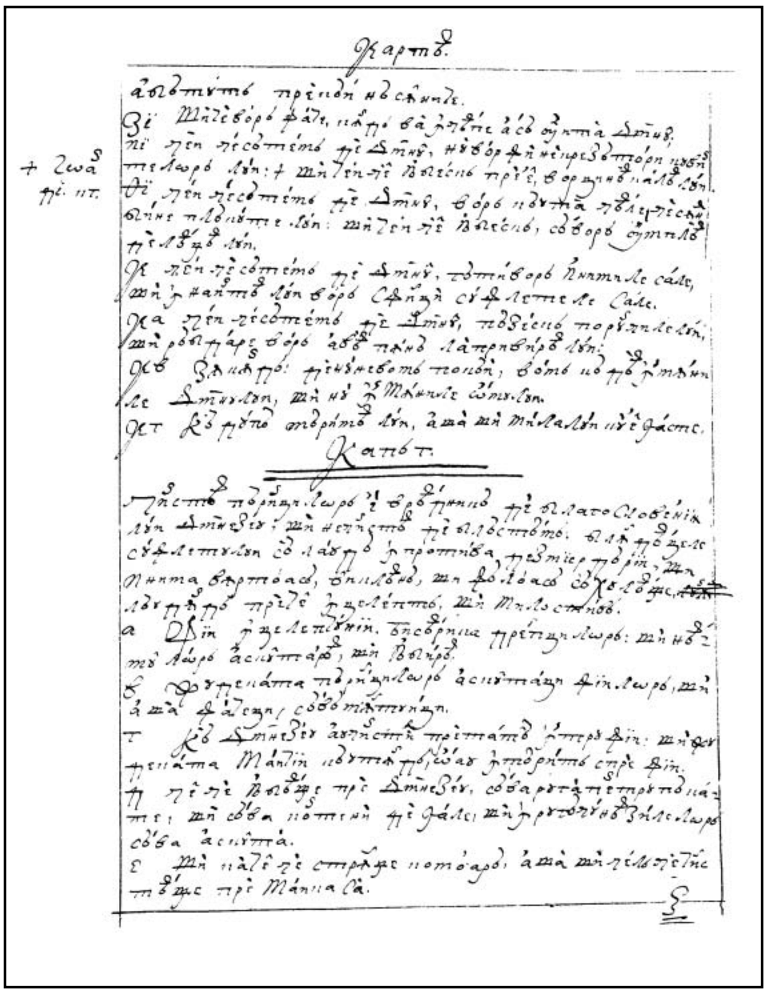
244r

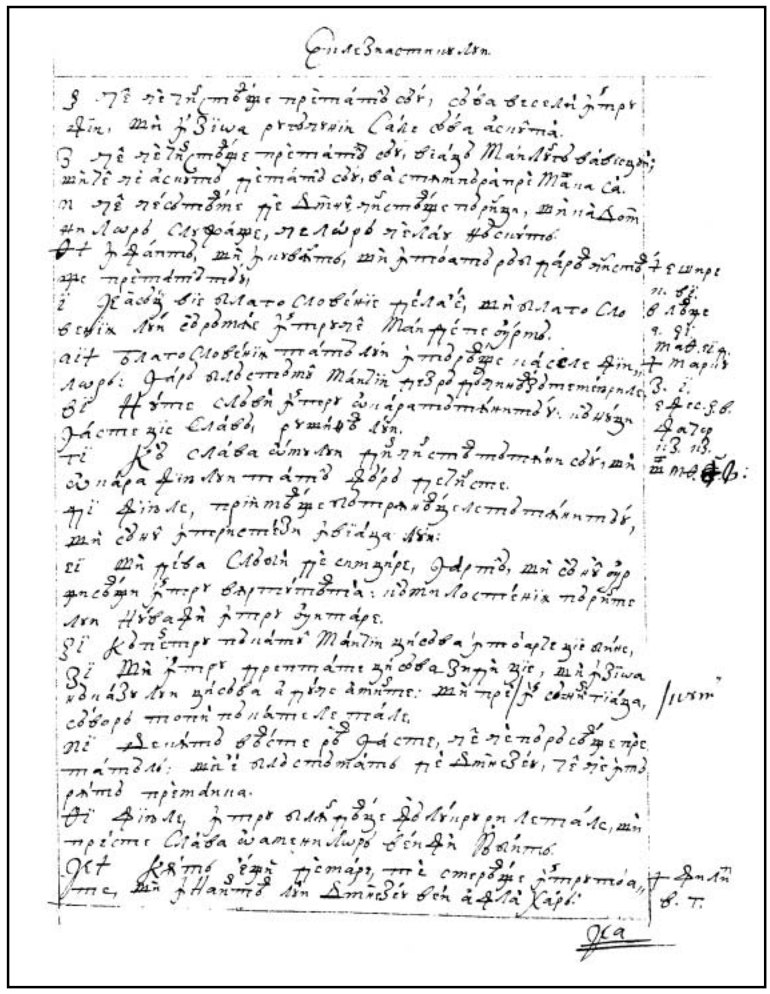
244v

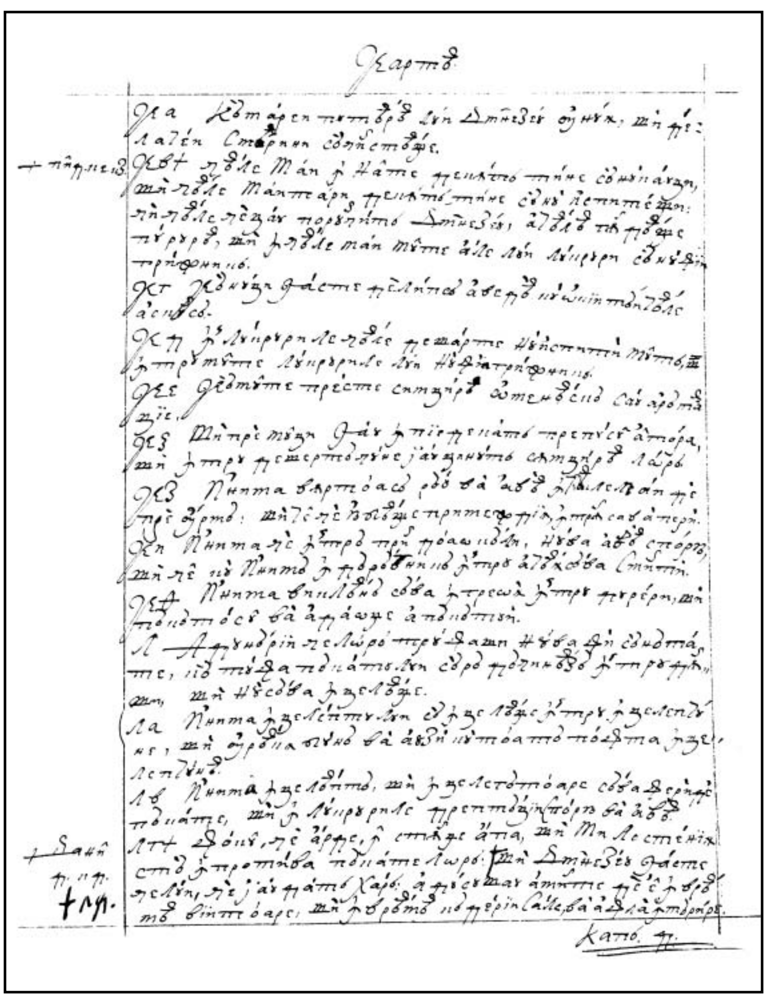
245r

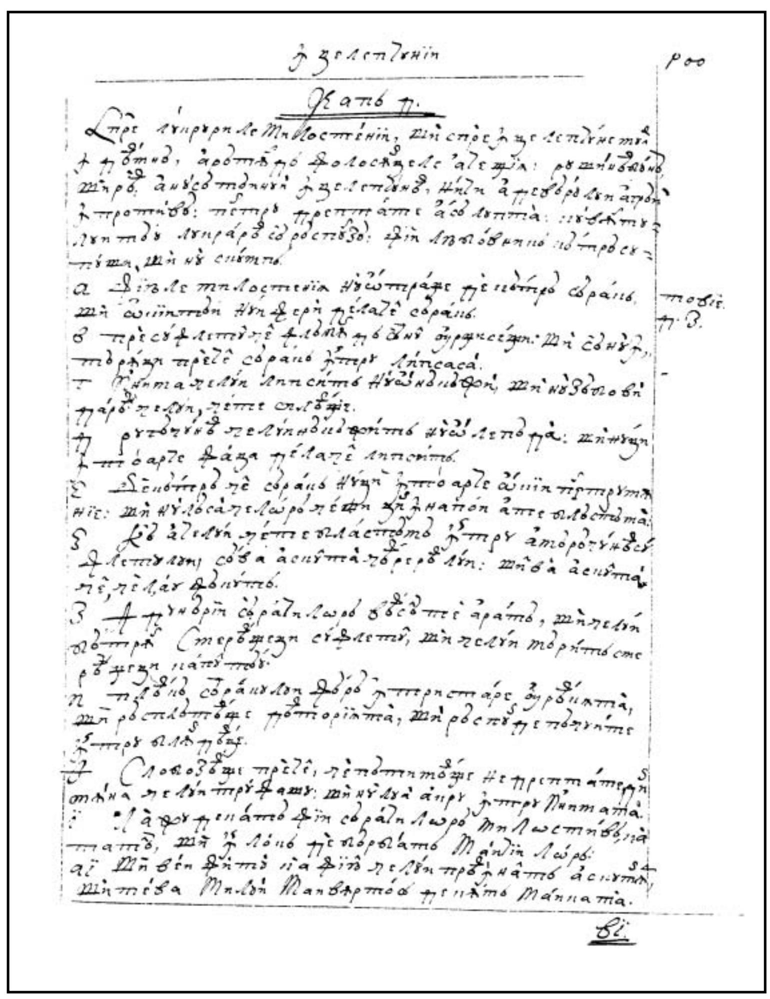
245v

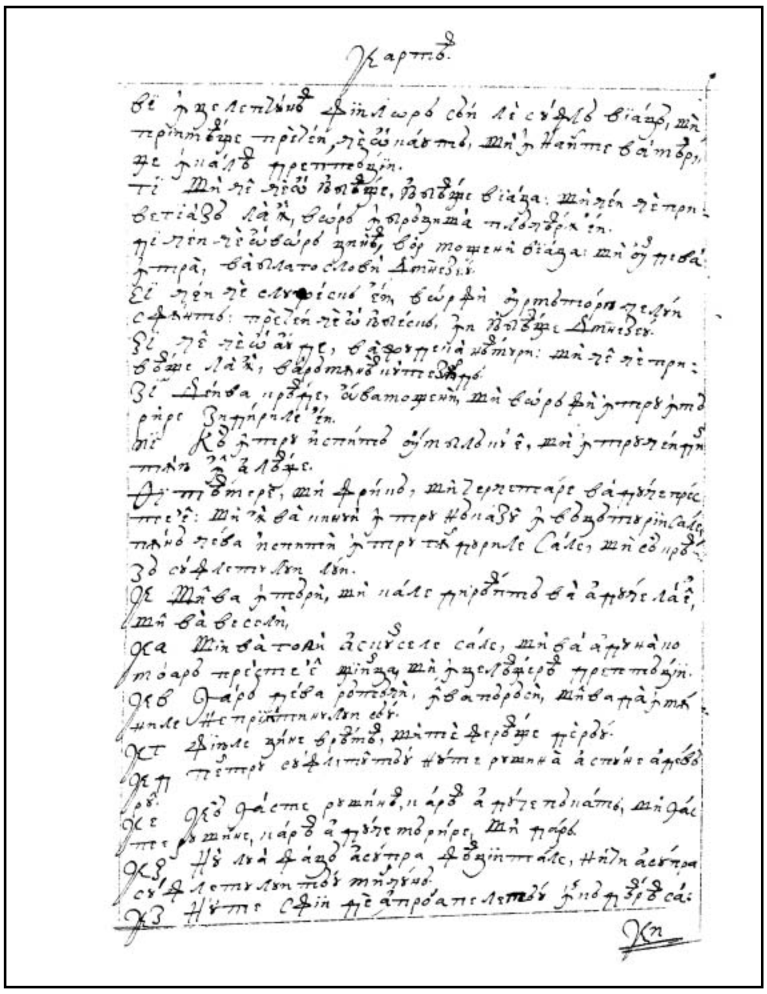
246r

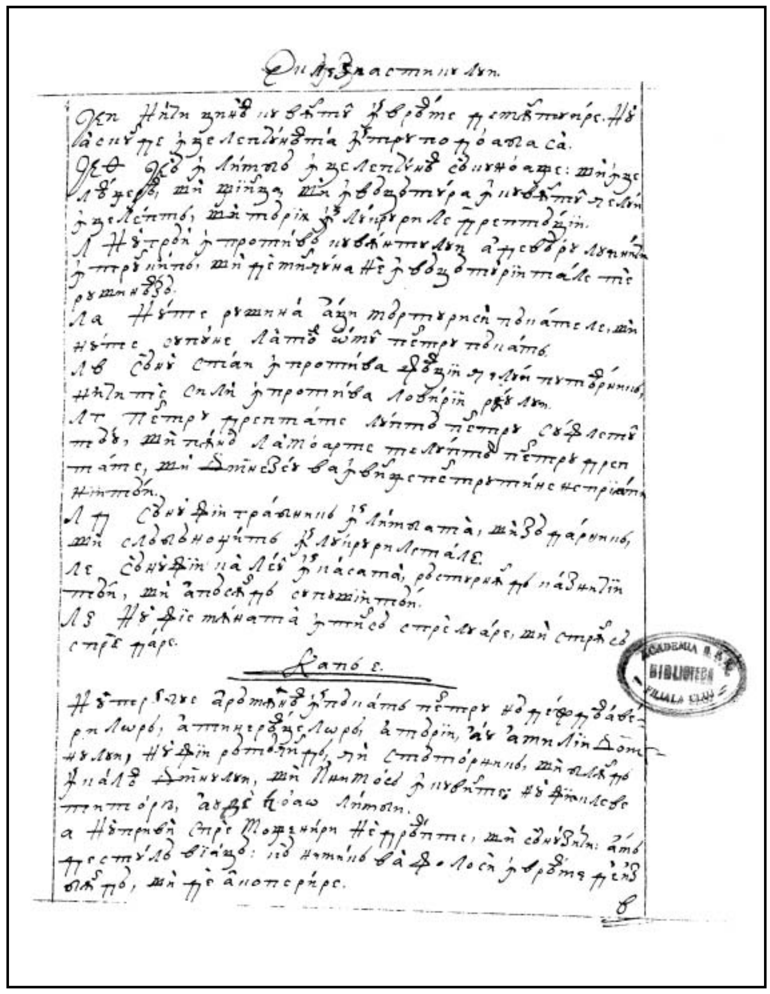
246v

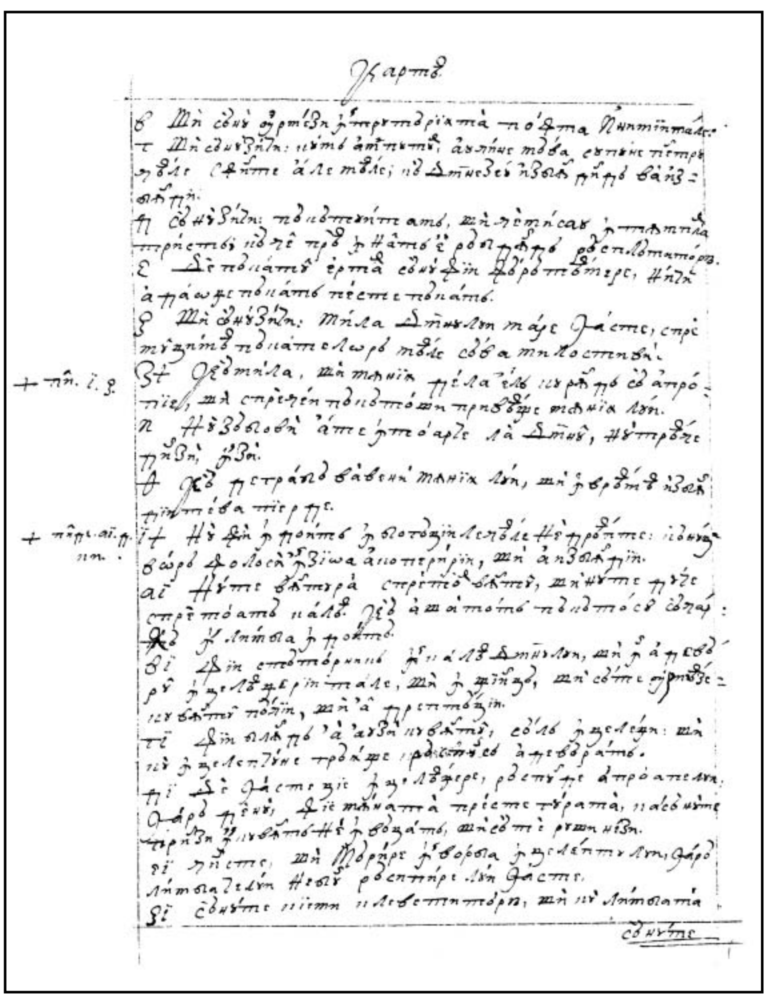
247r

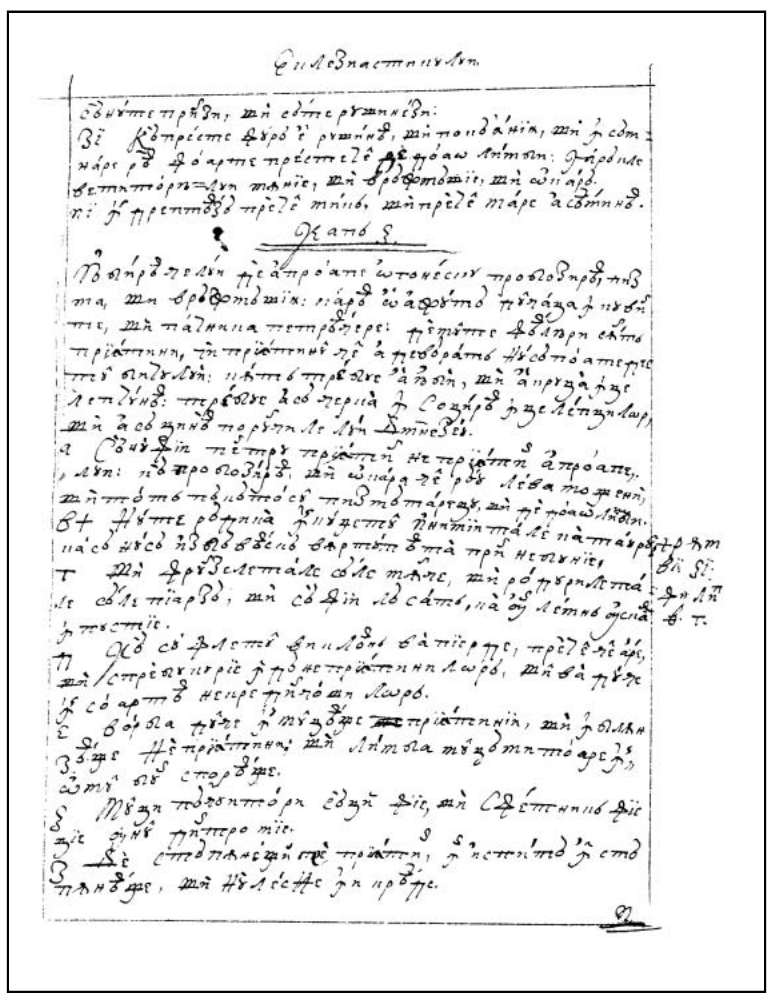
247v

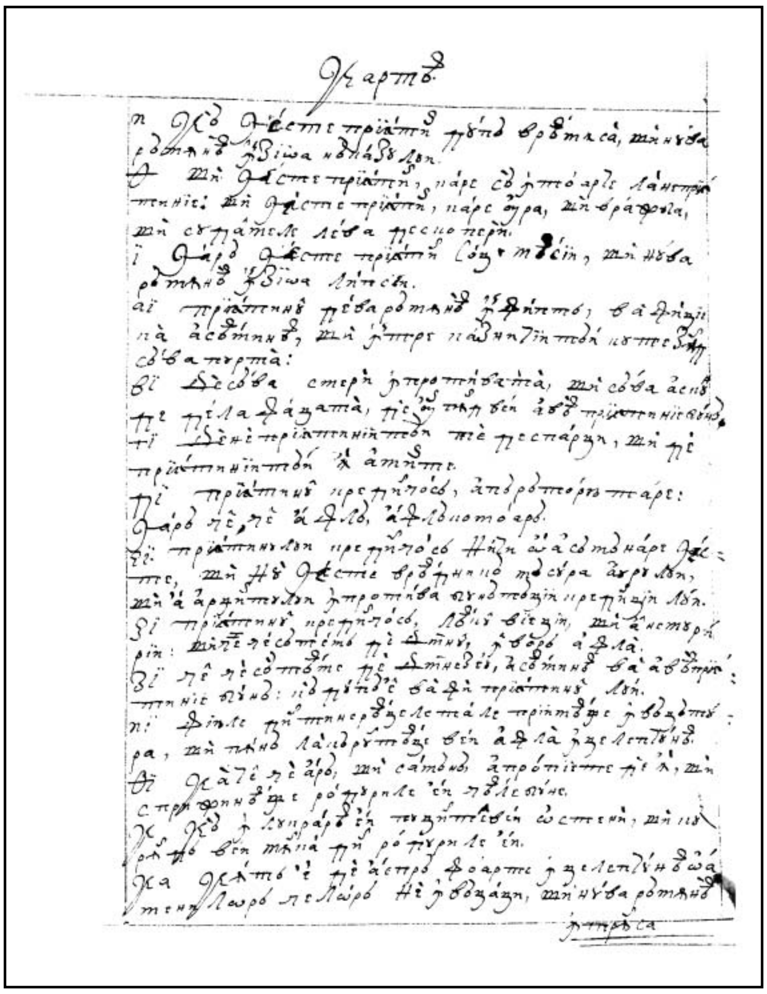
248r

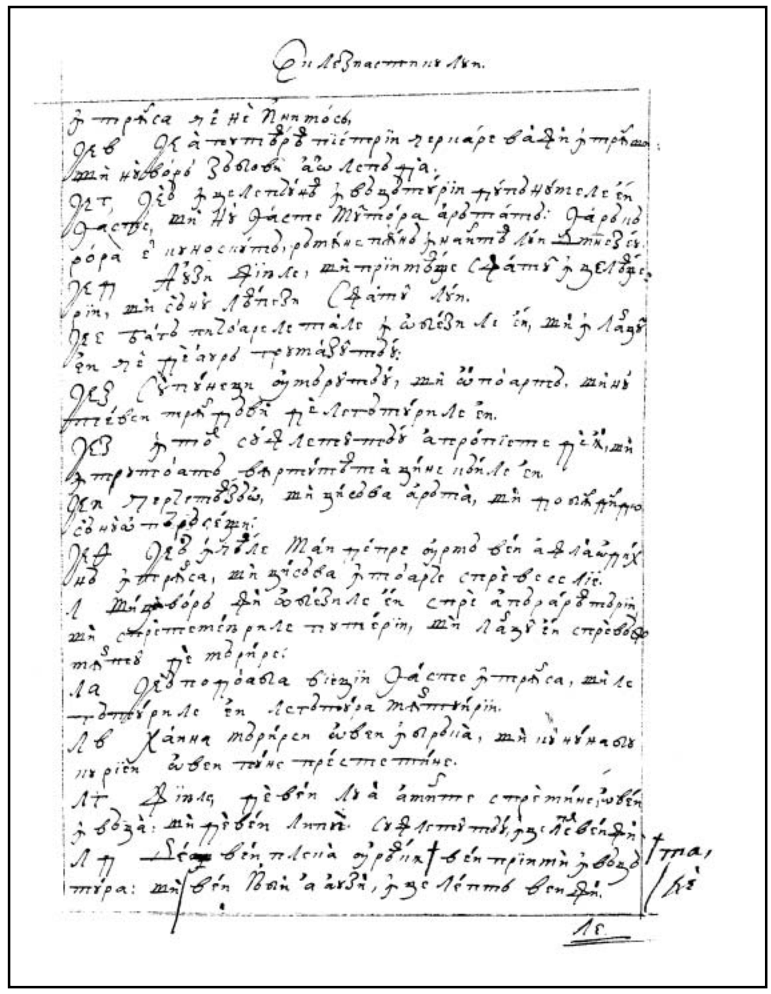

248v

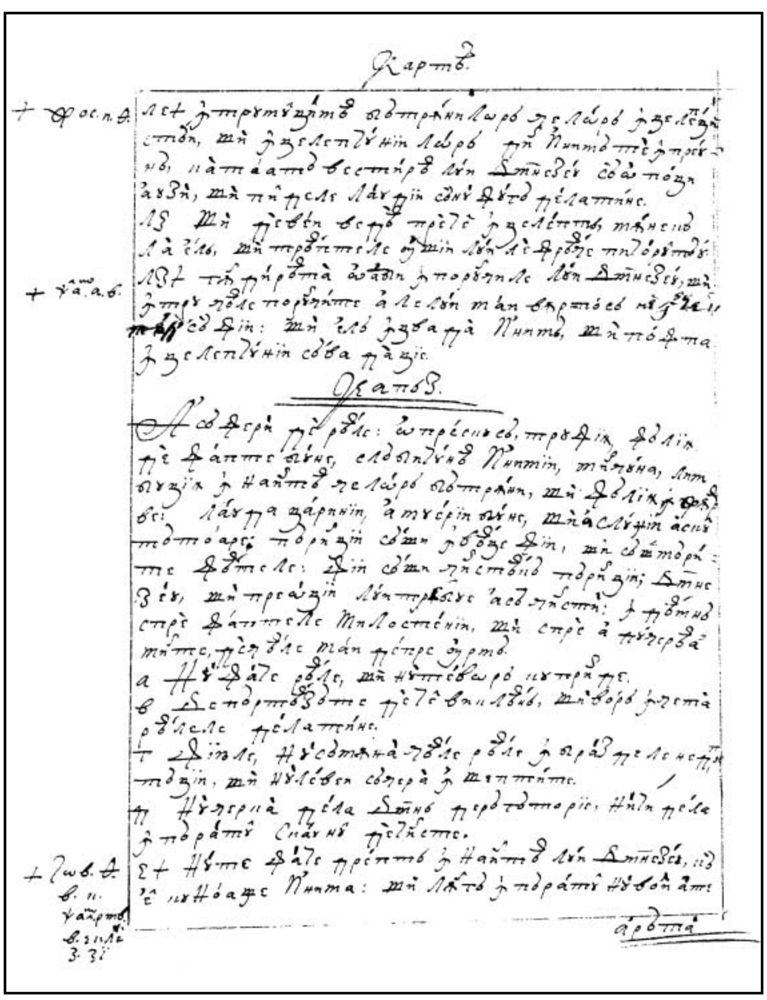

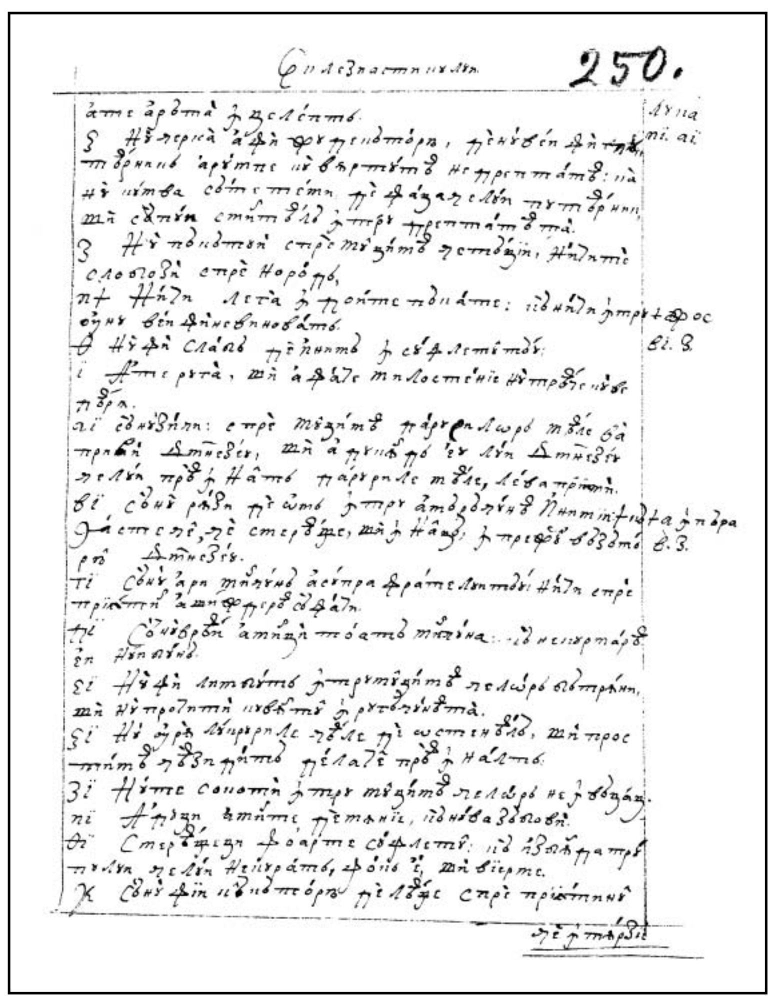
249r

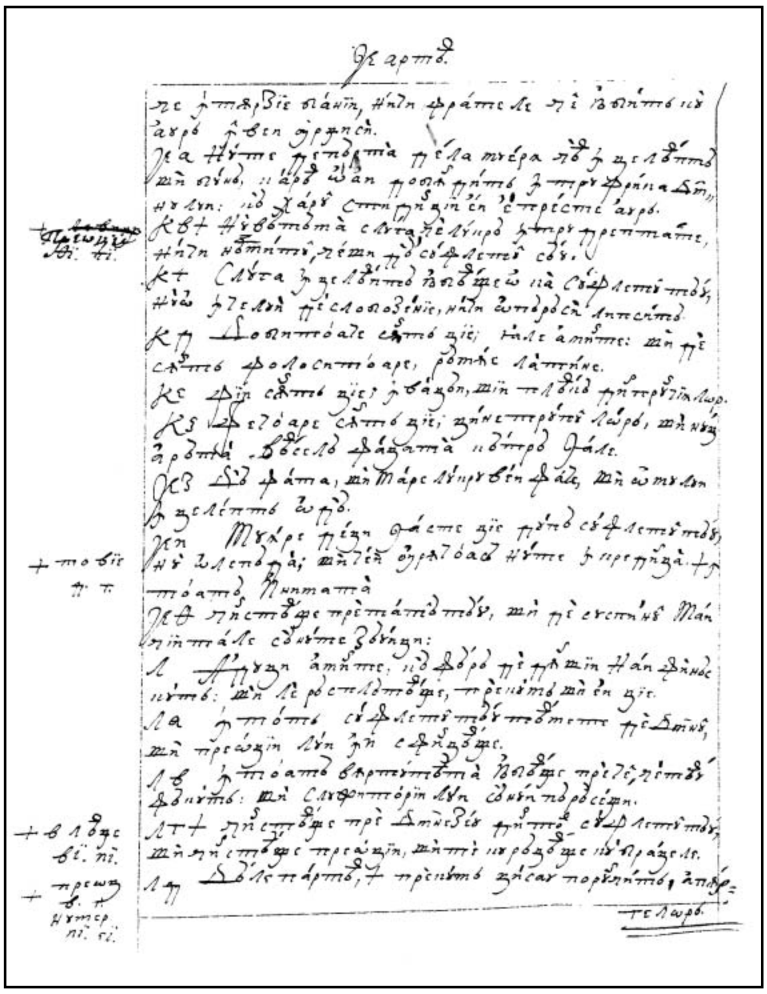

249v 250r

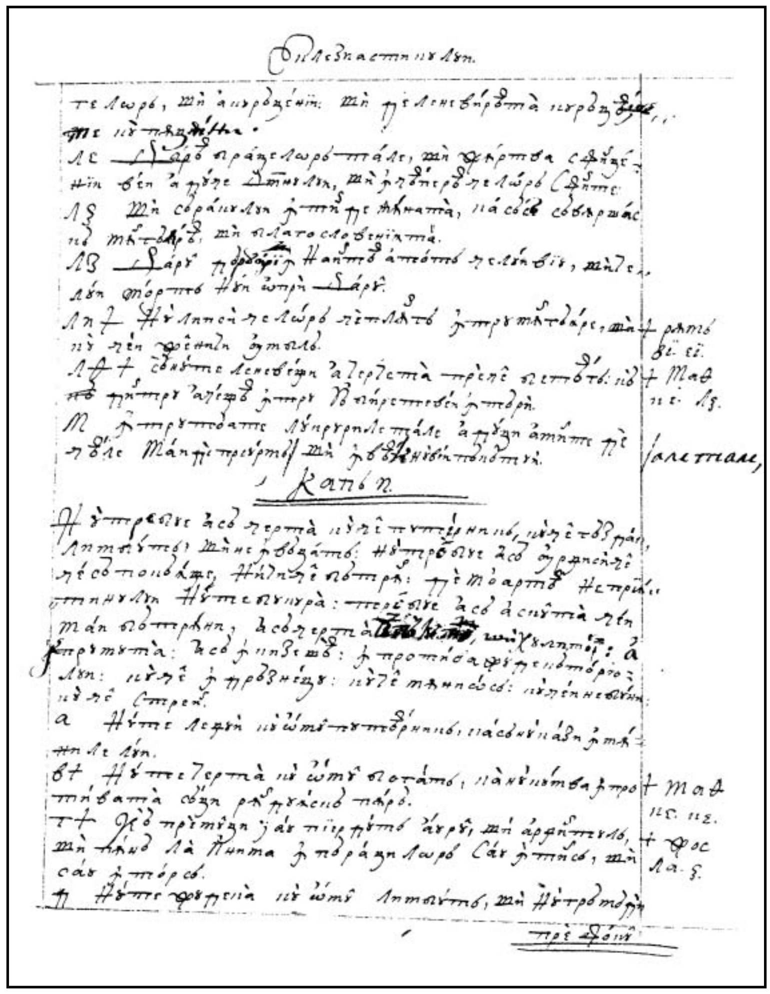

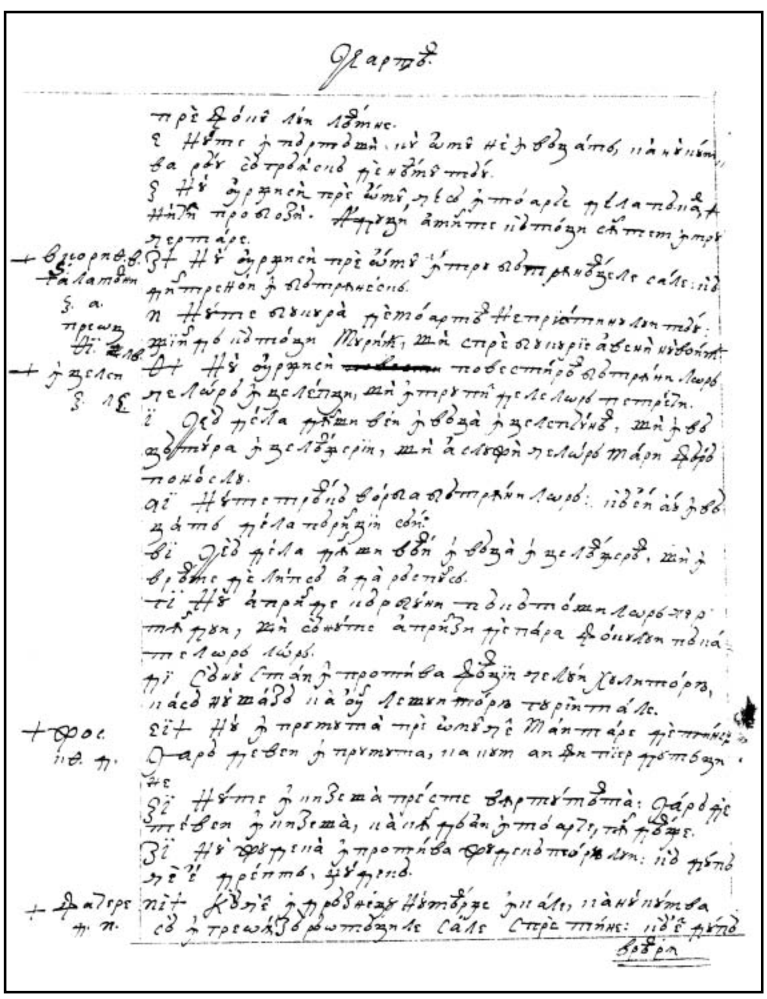
250v 251r

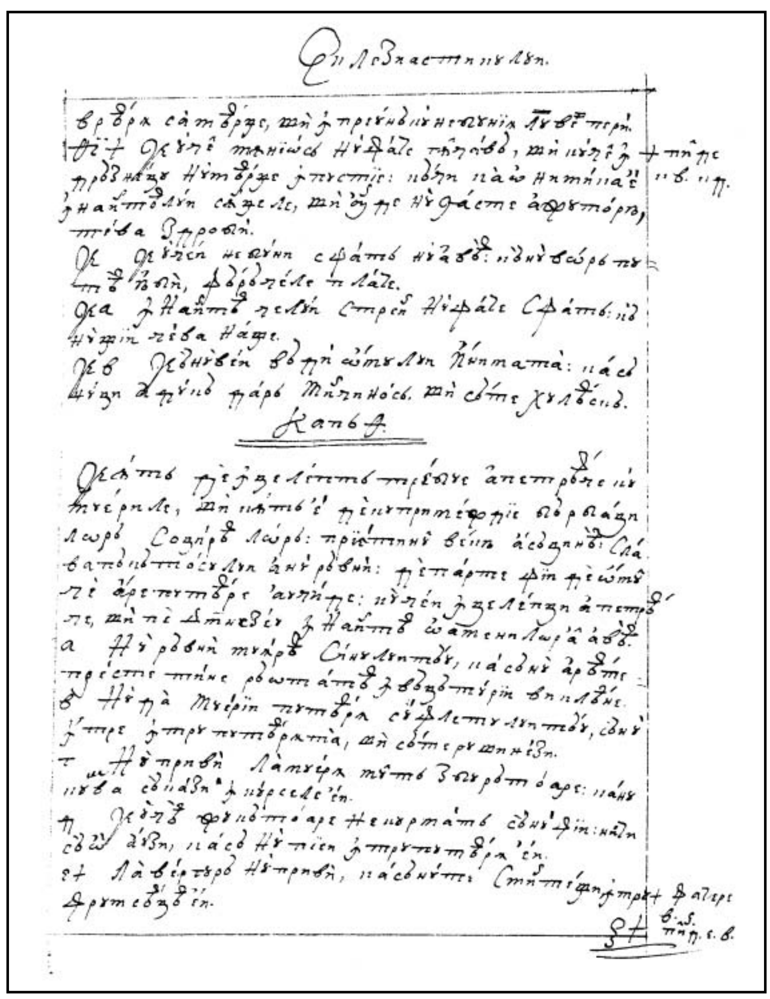
251v

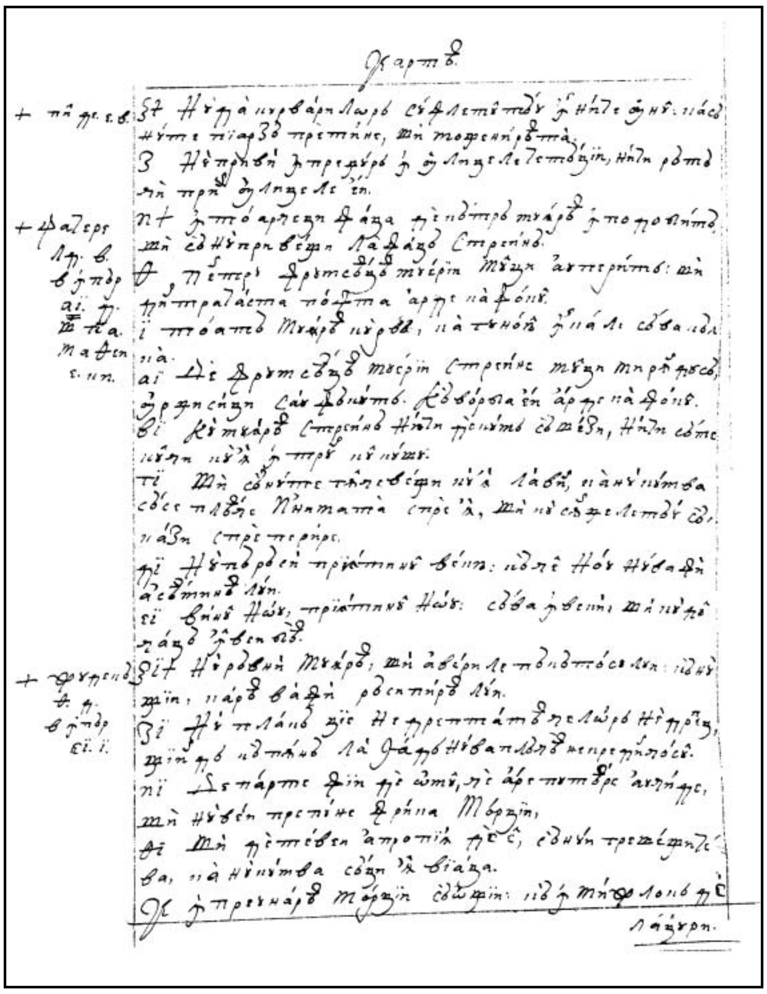
252r

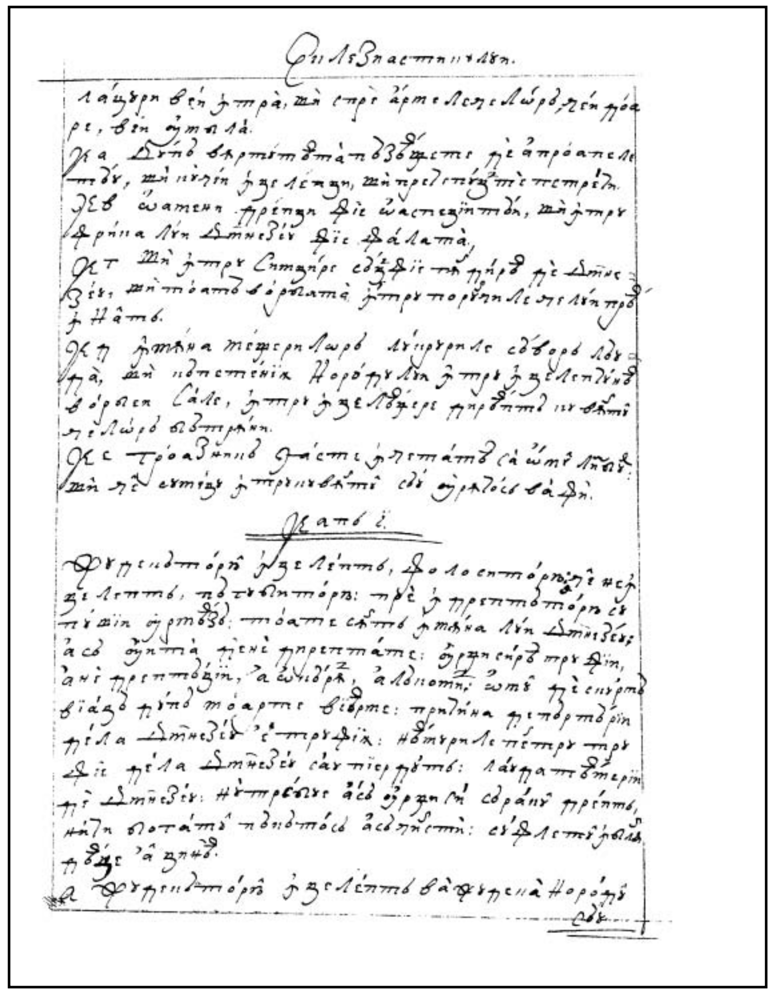

252v

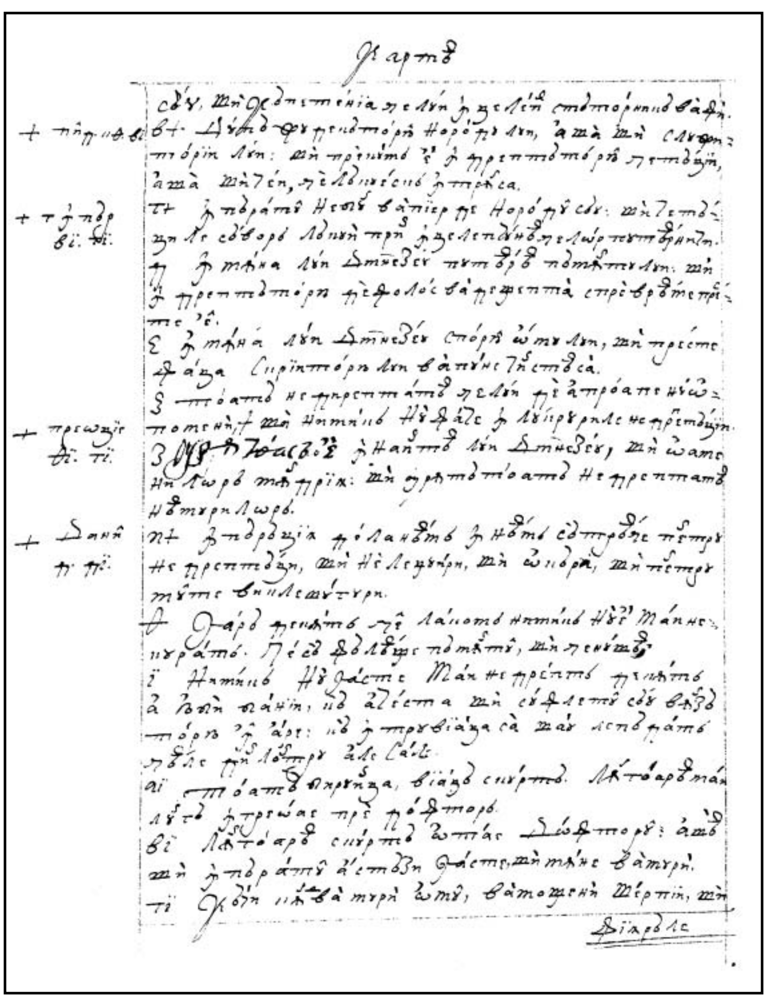
253r

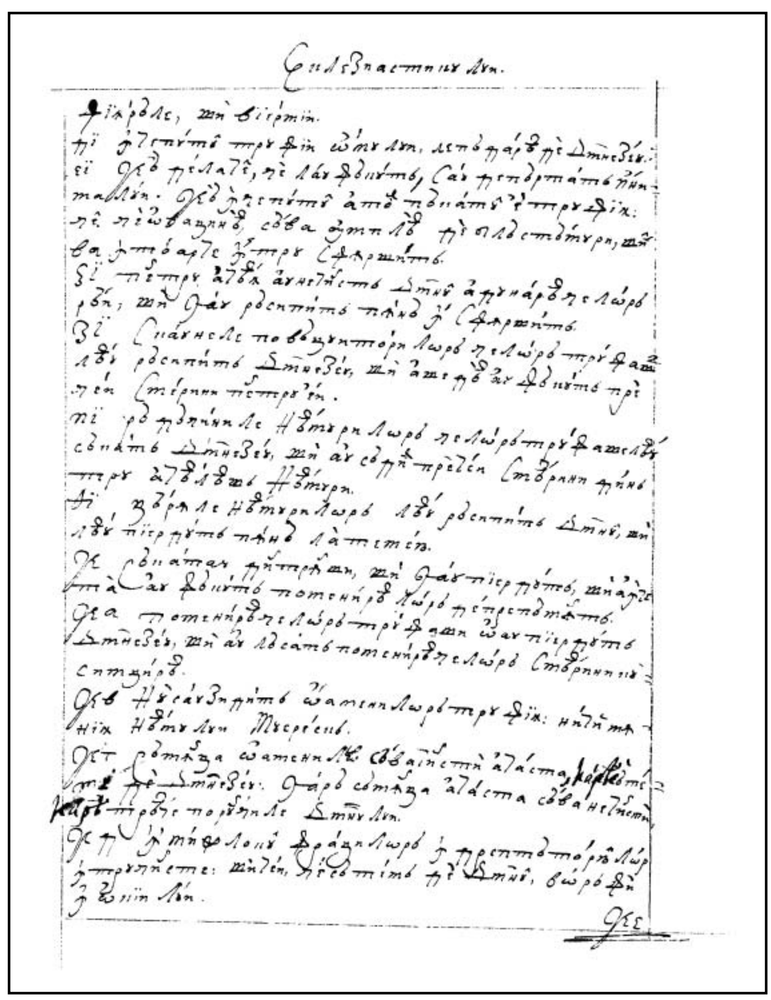

253v

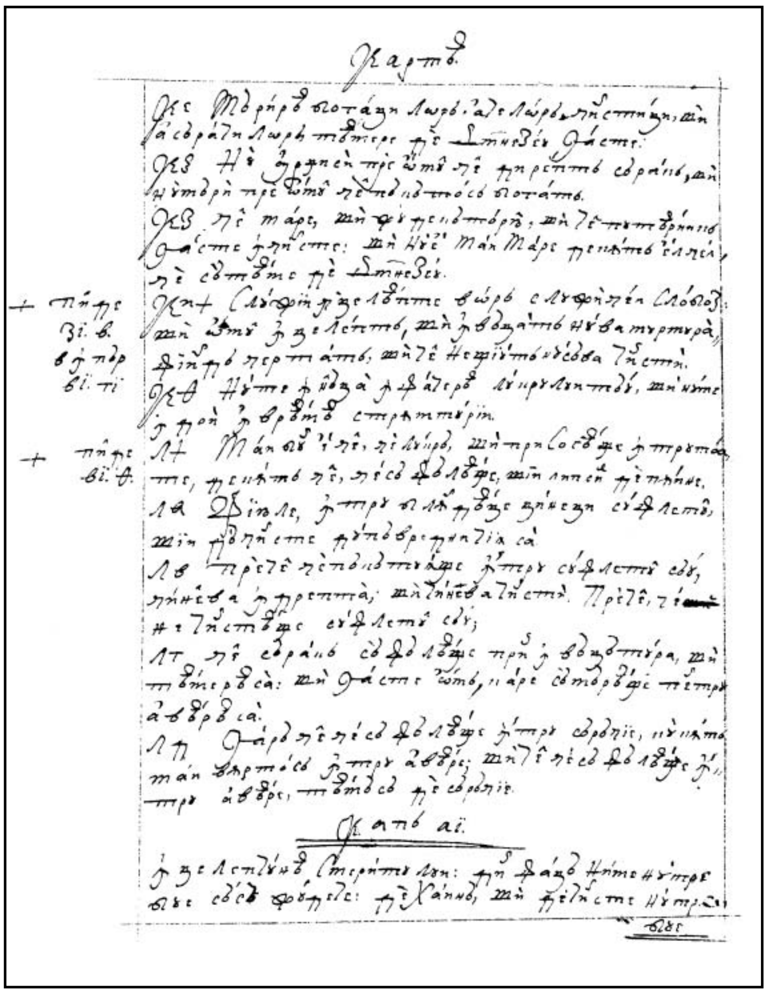
254r

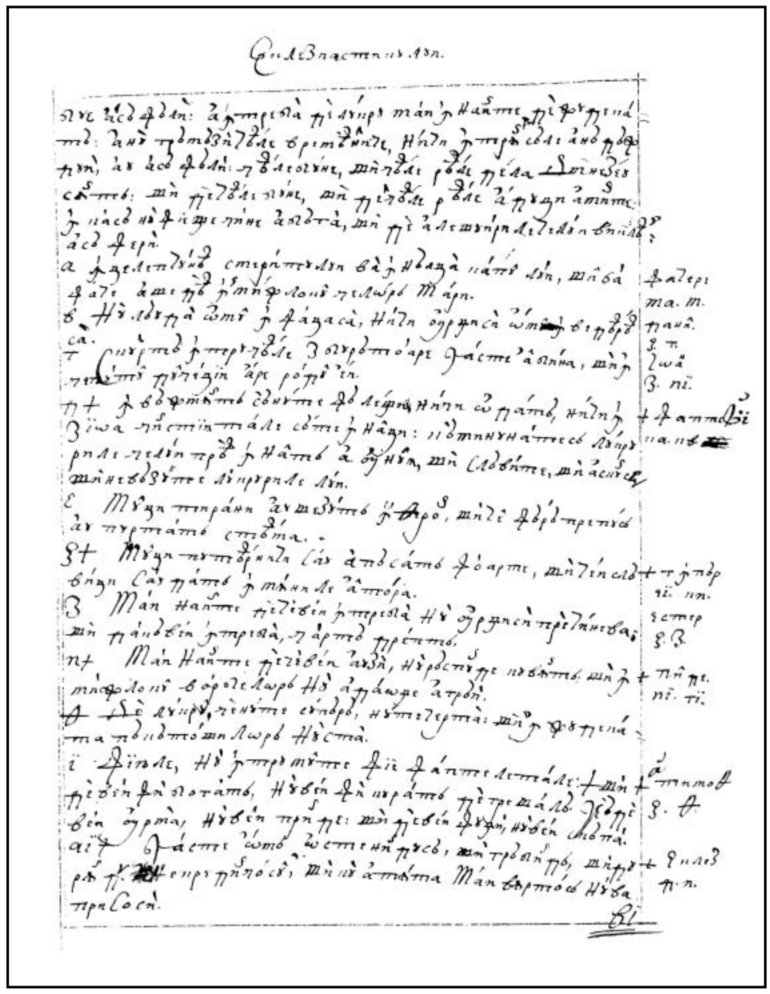

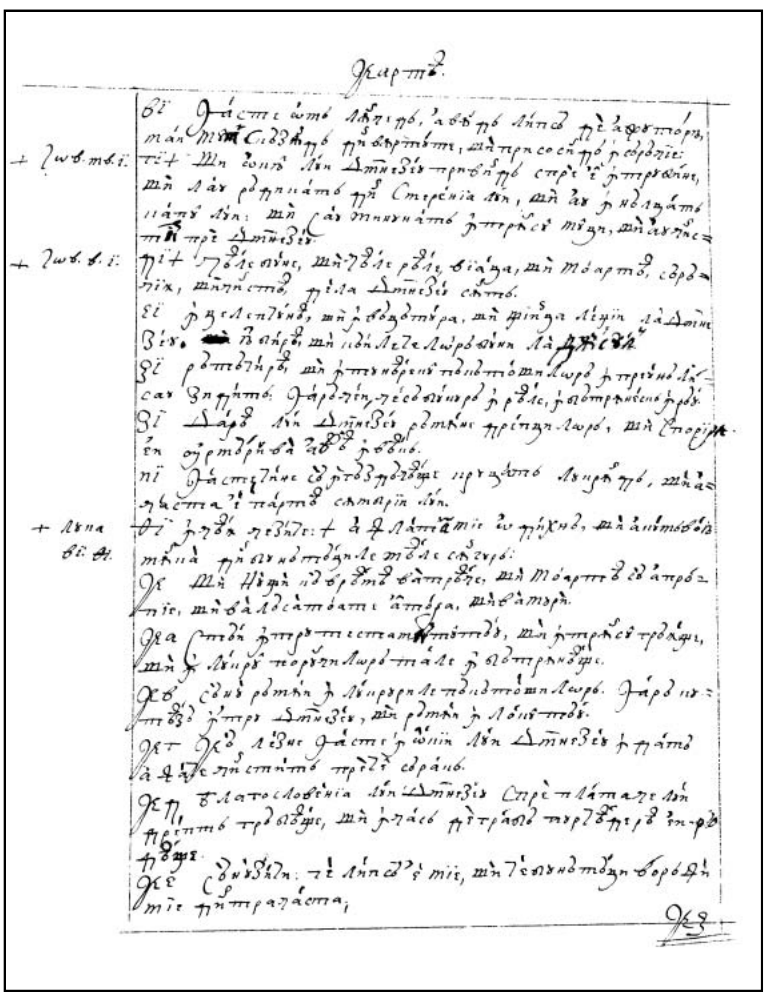
254v

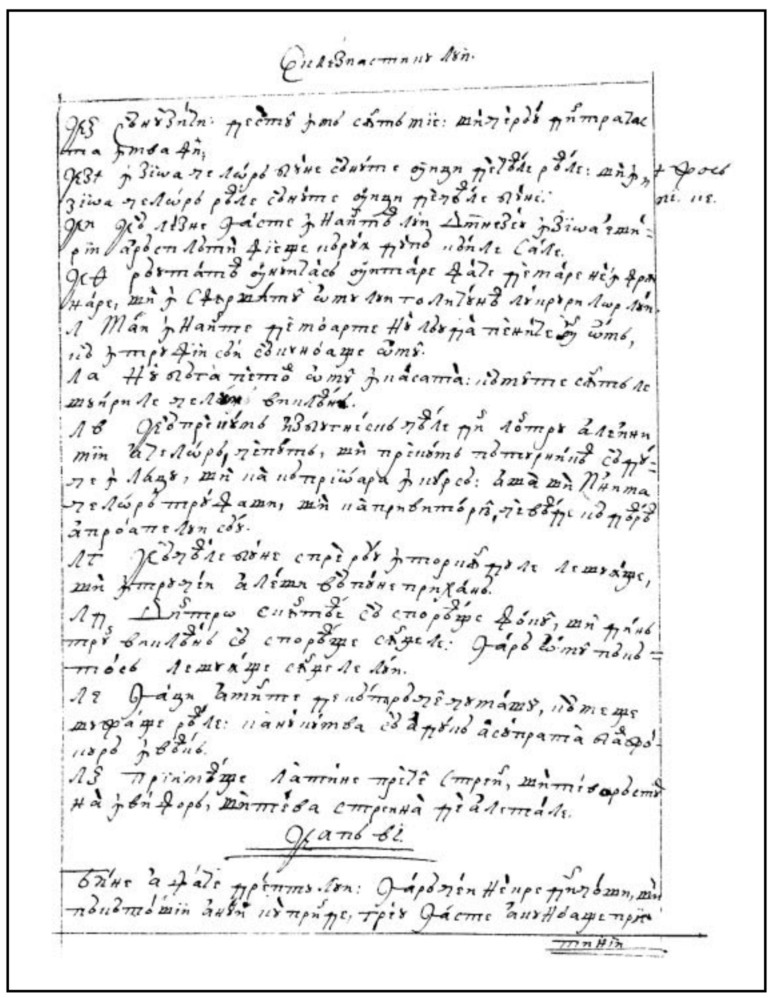
255r

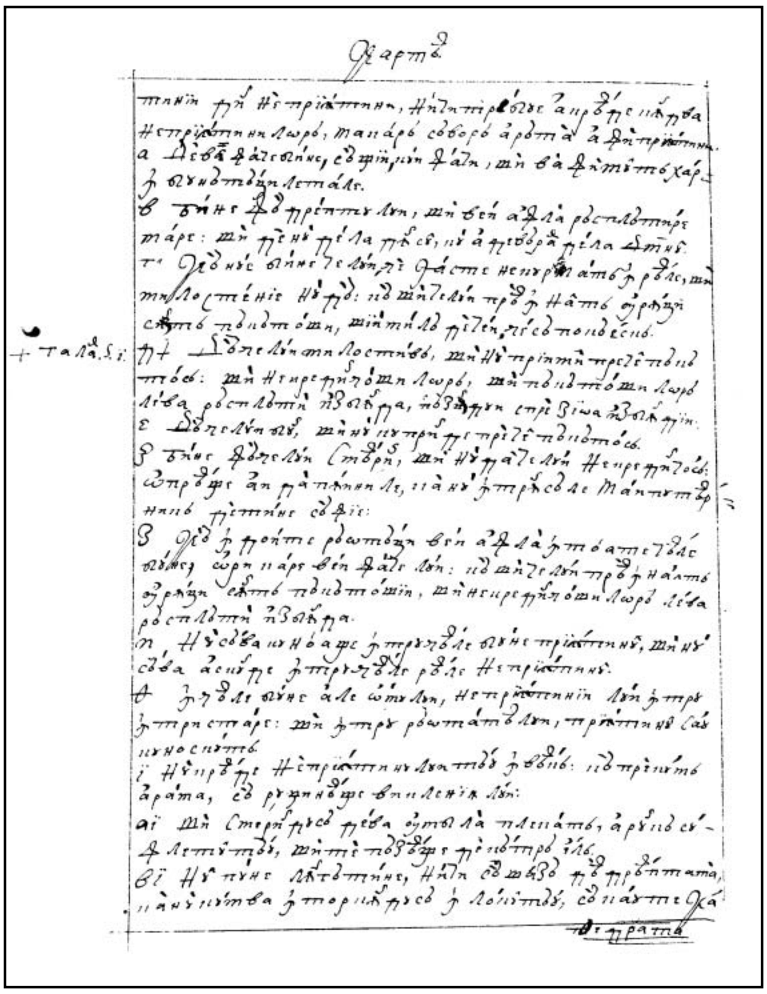

255v 256r

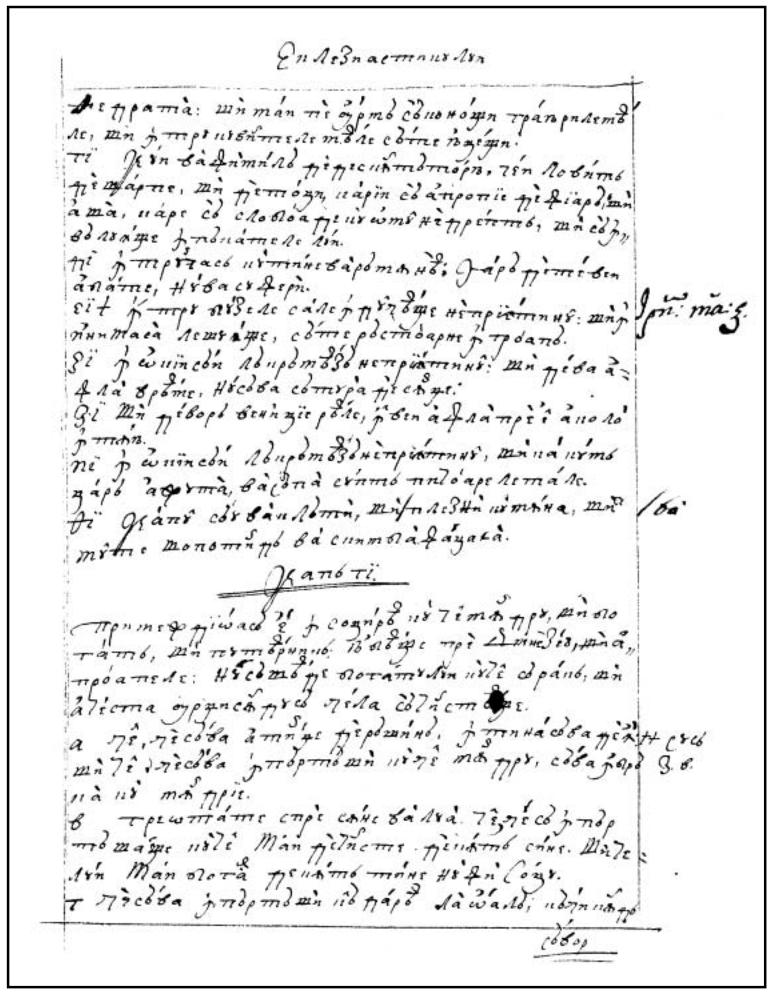

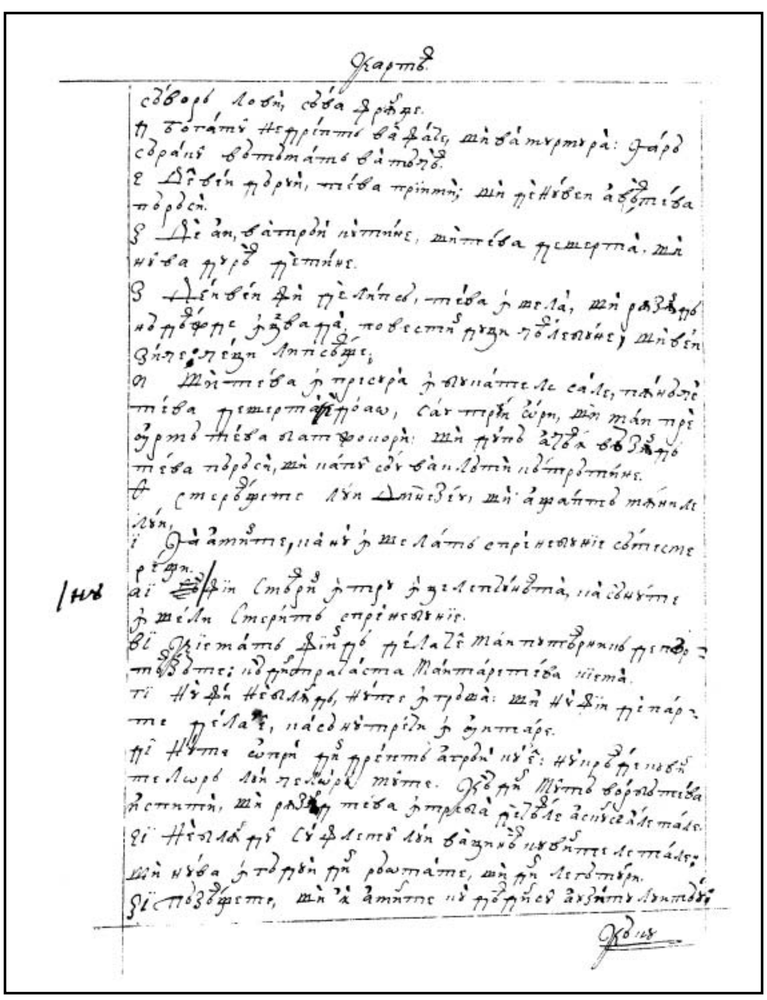
256v 257r

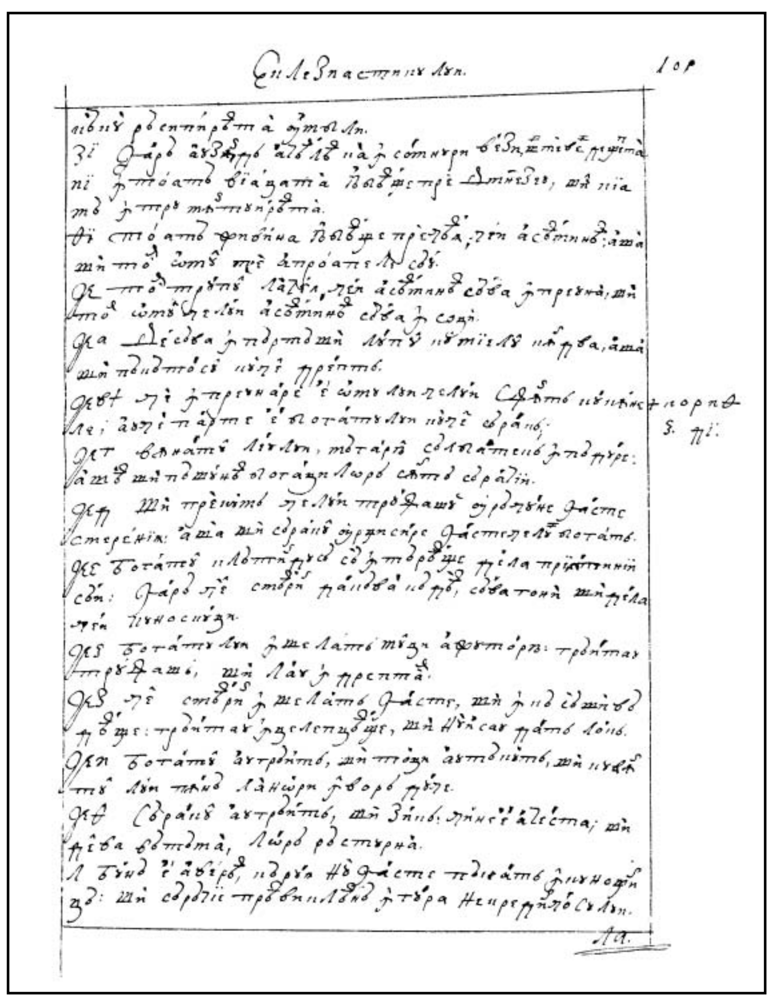
257v

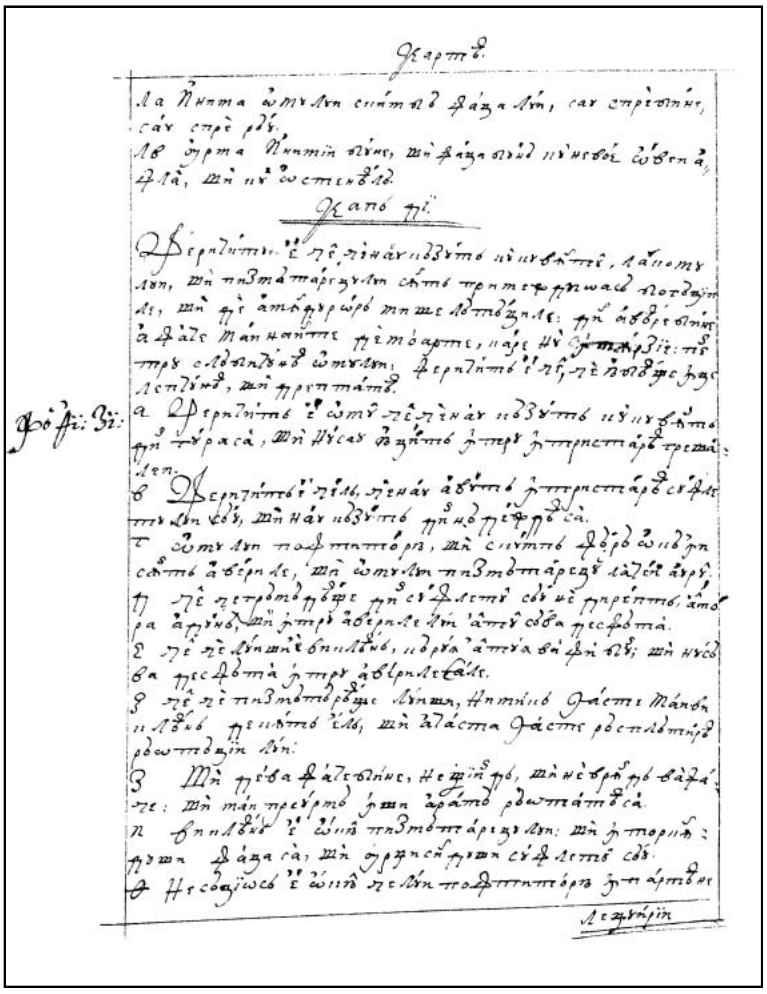
258r

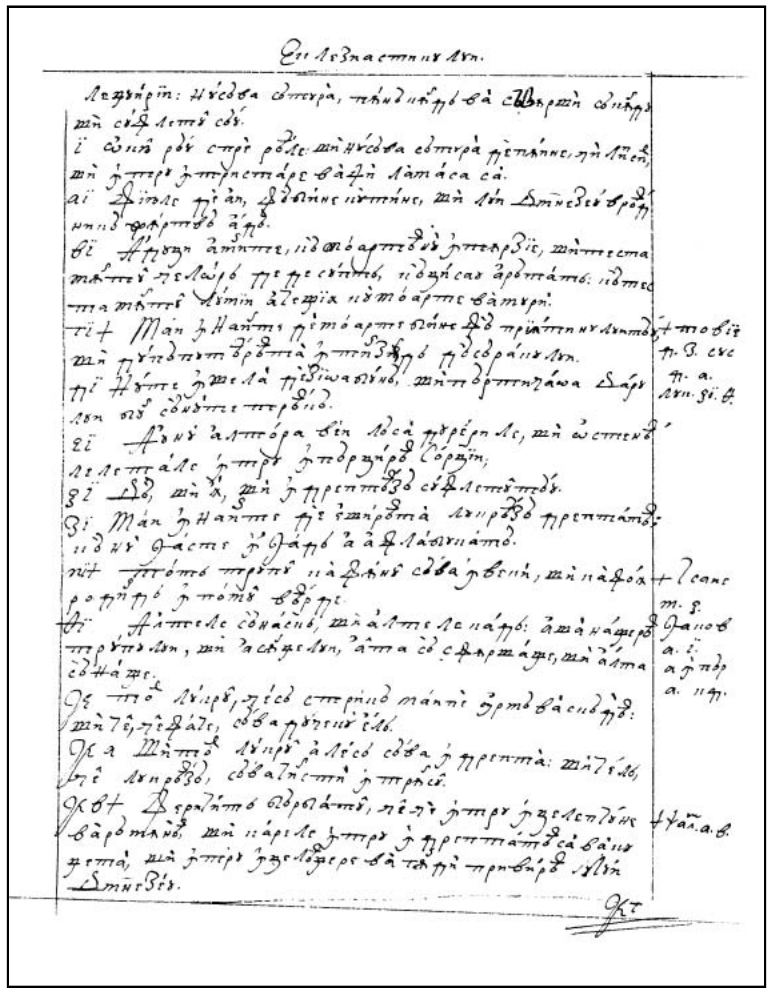
258v

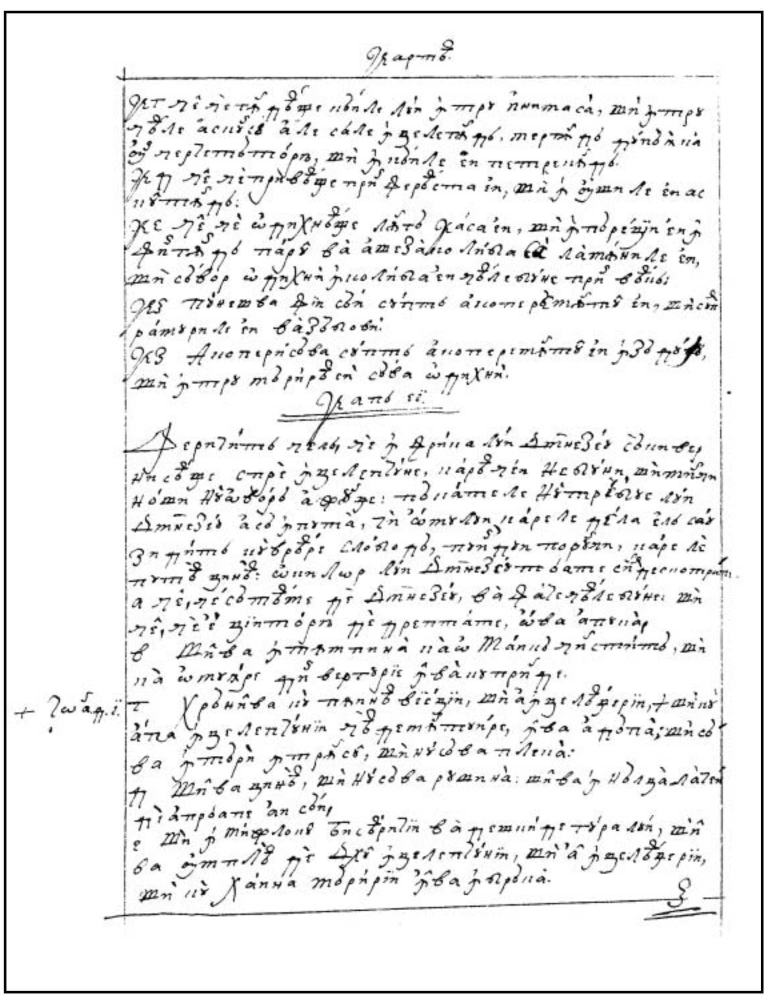
259r

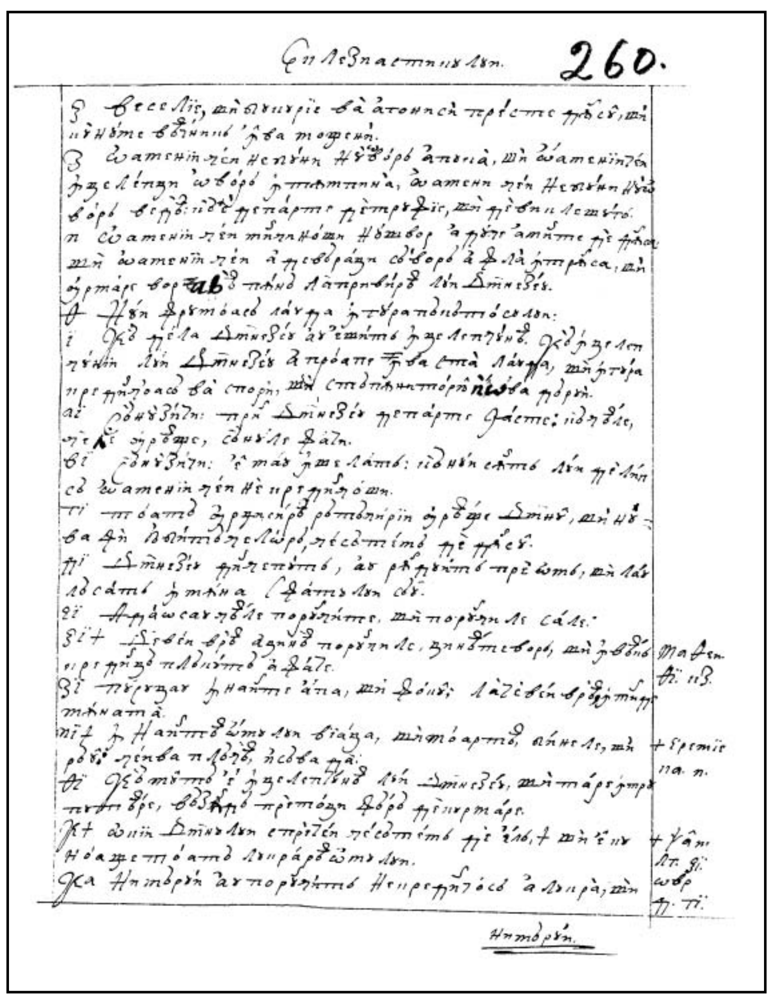
259v

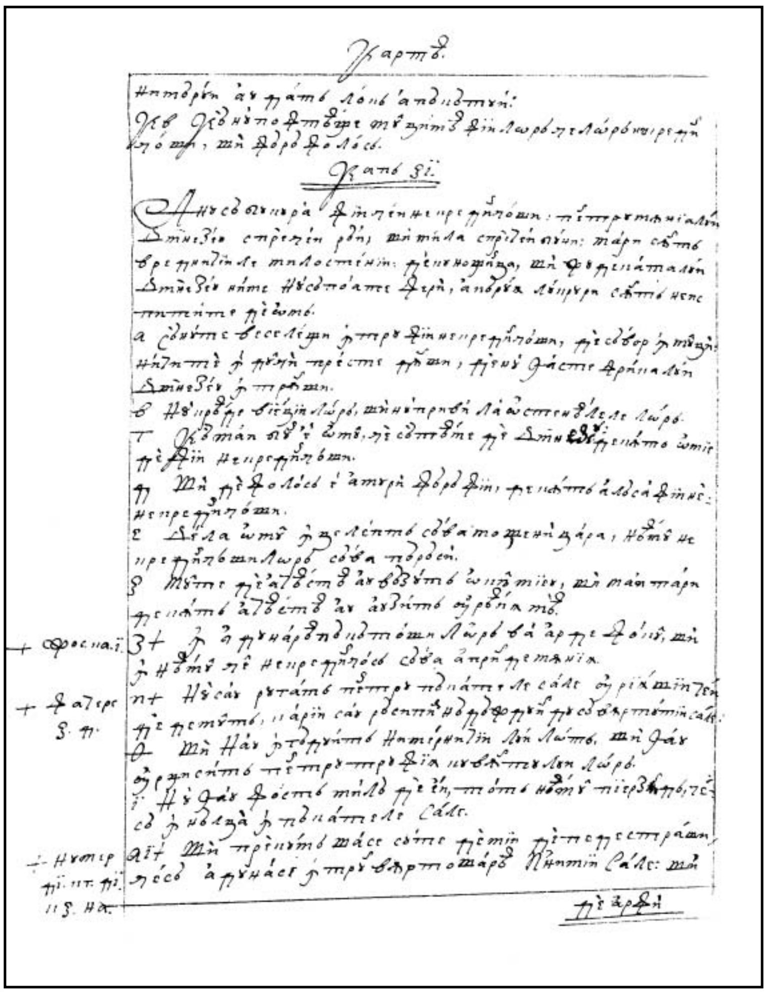
260r

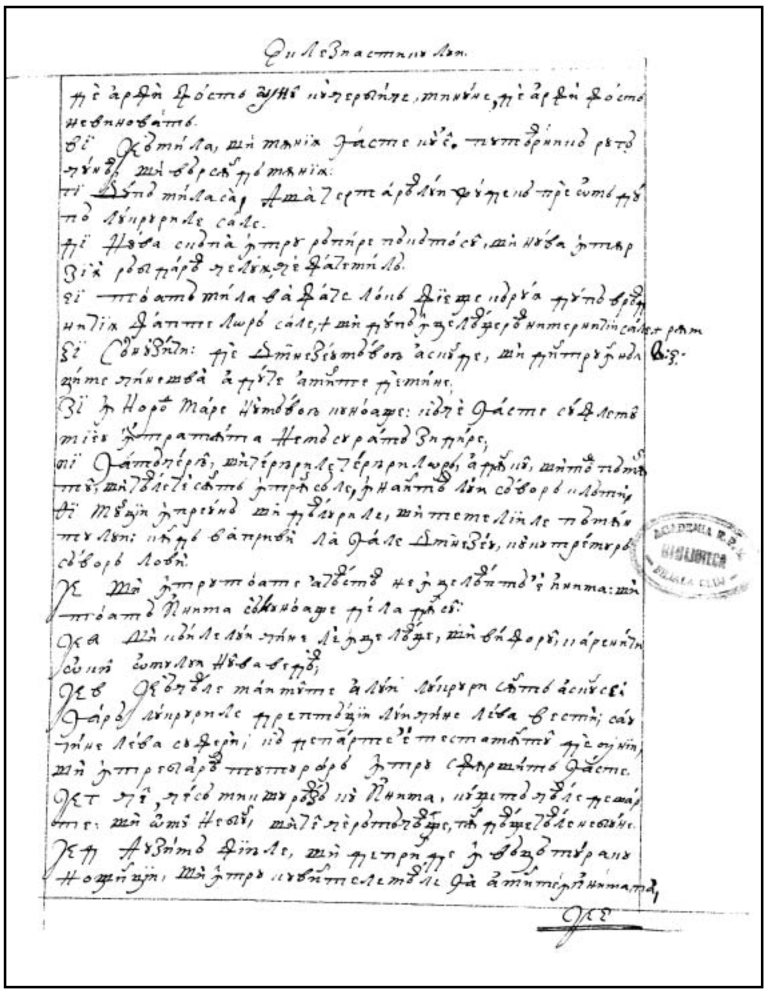
260v

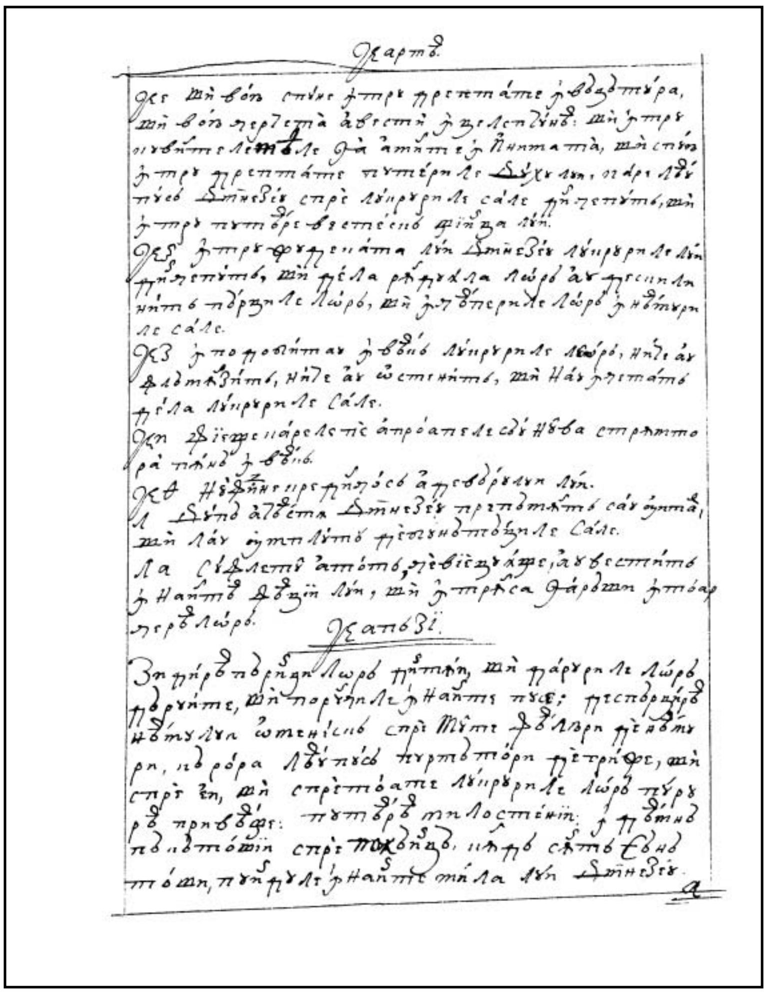
261r

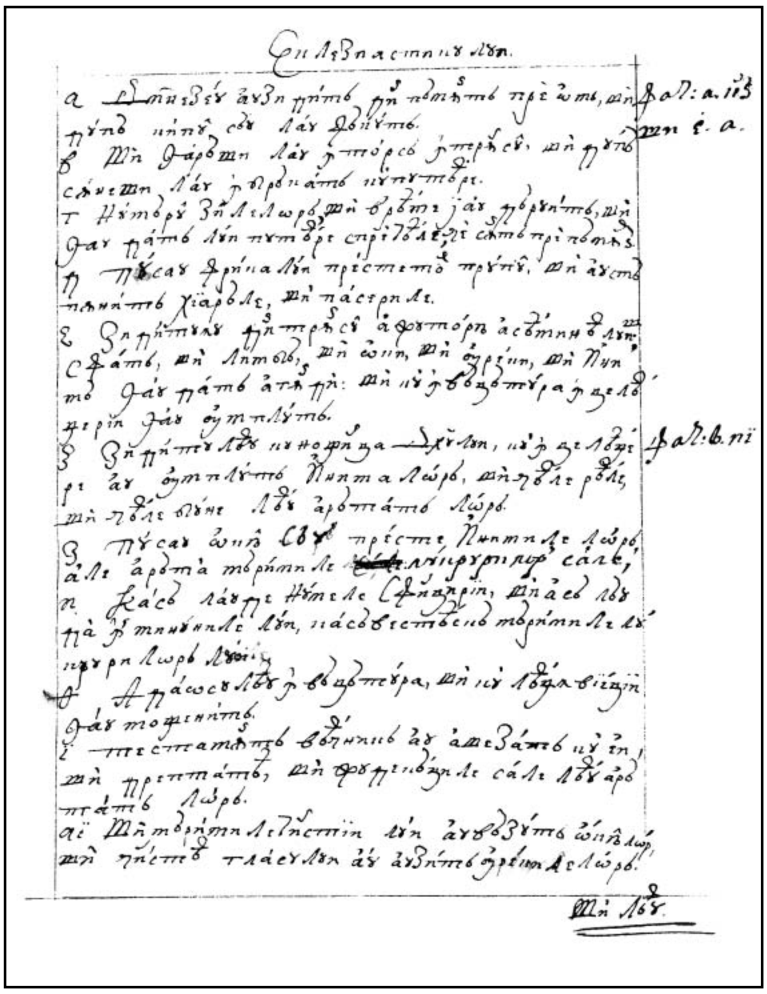
261v

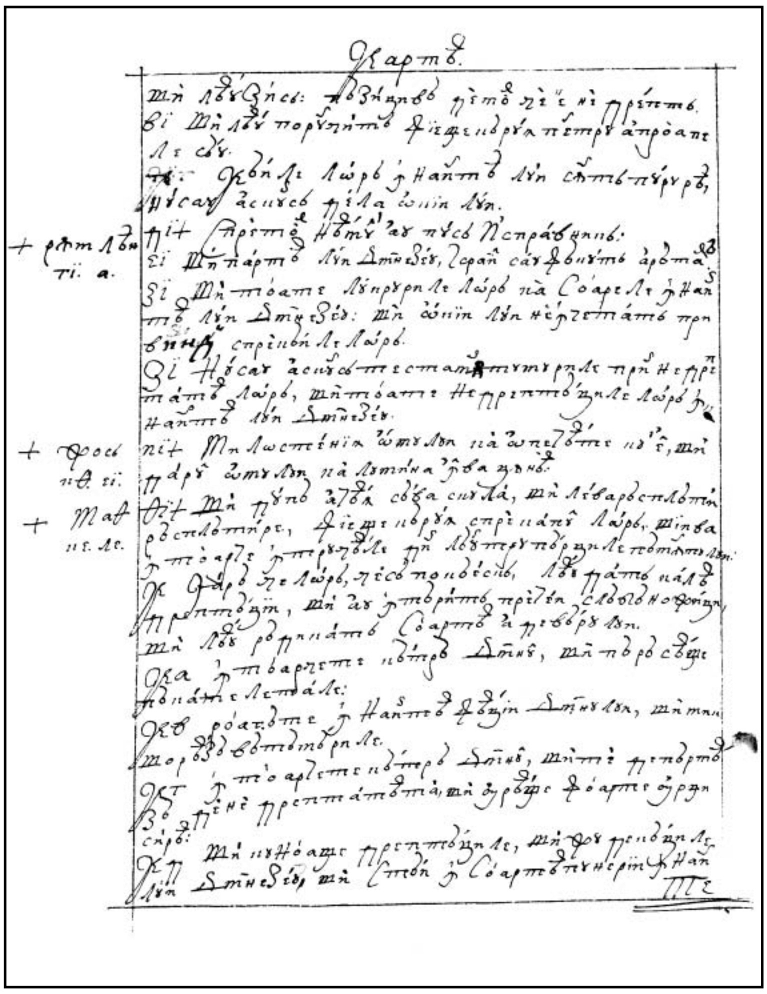
262r

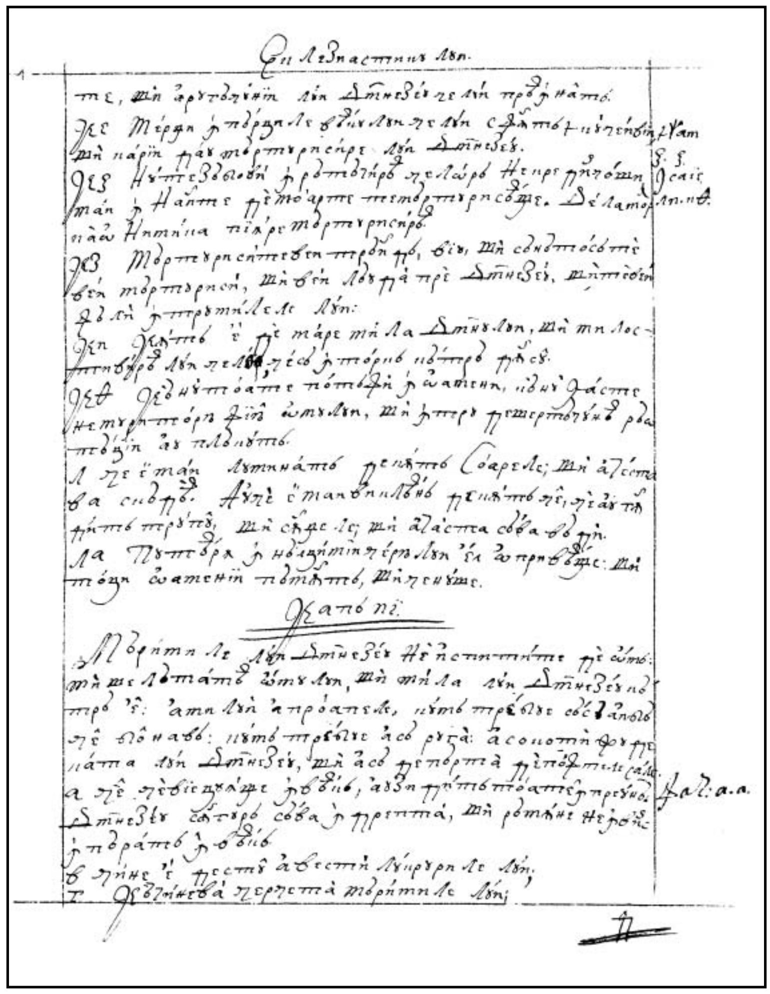

262v

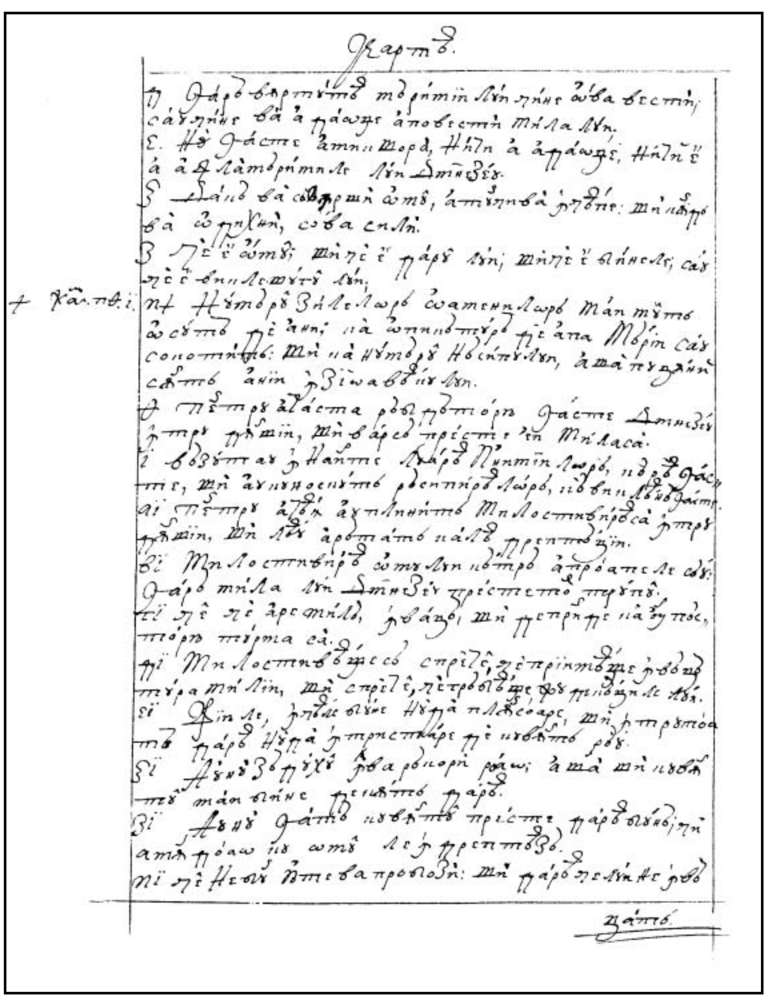

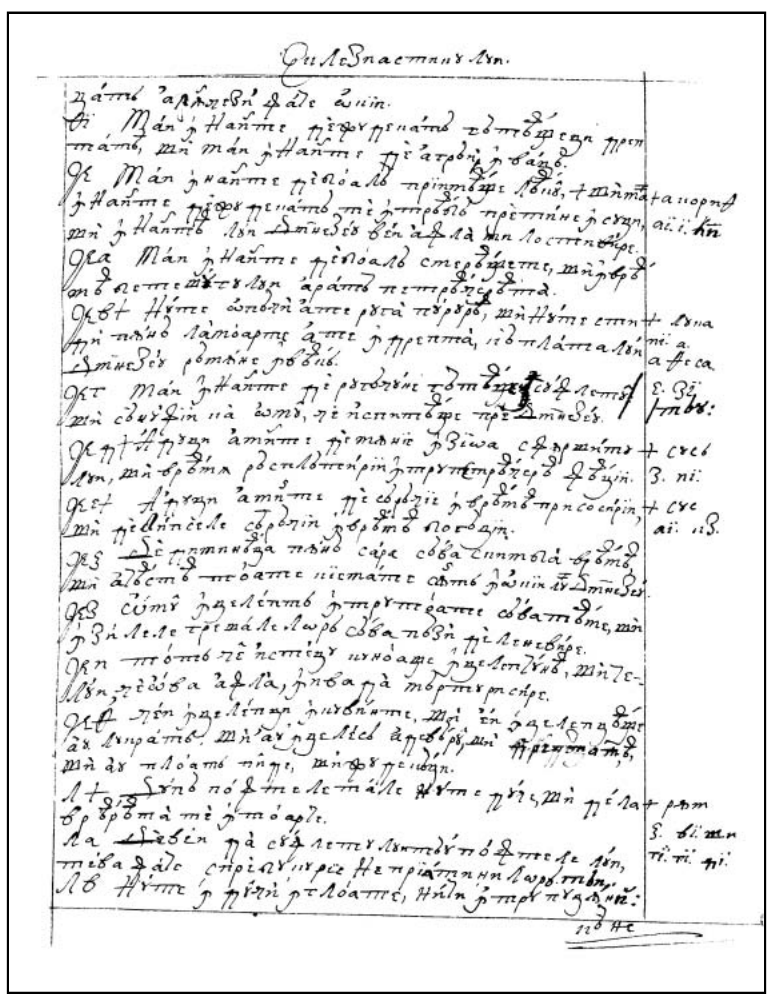
263r

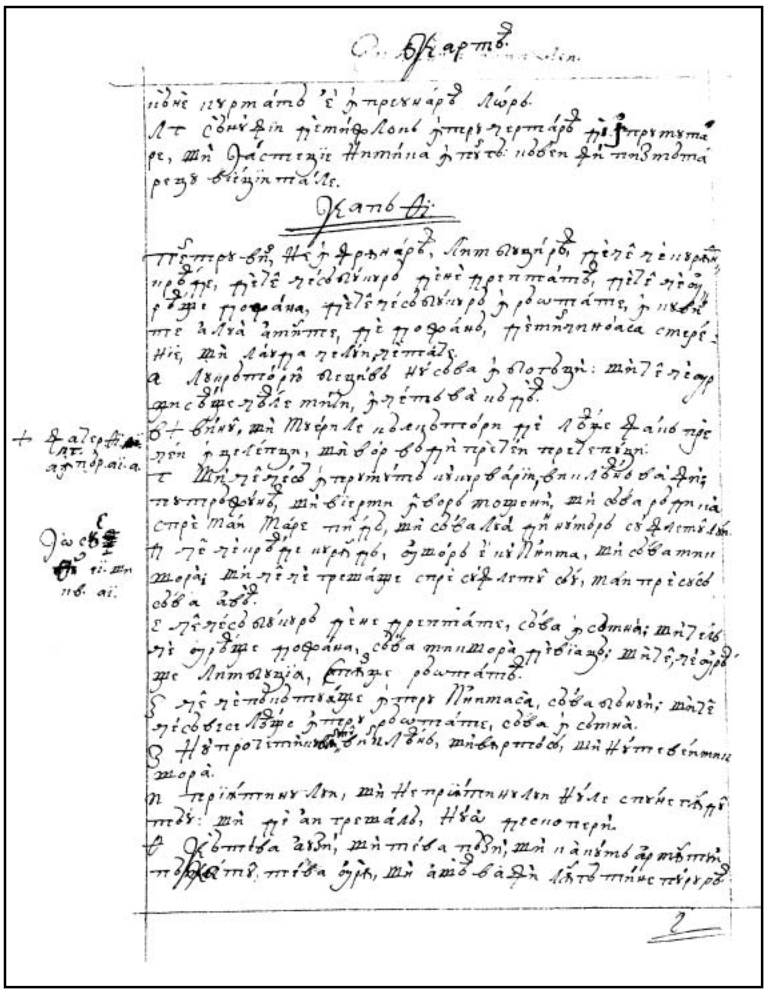

263v 264r

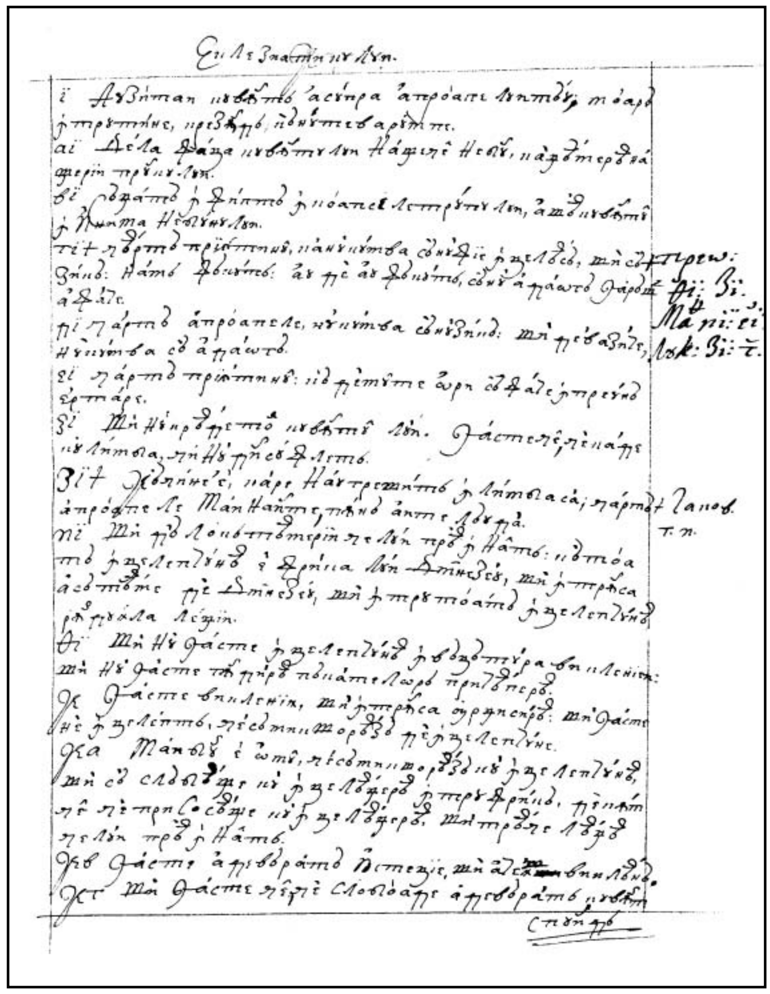

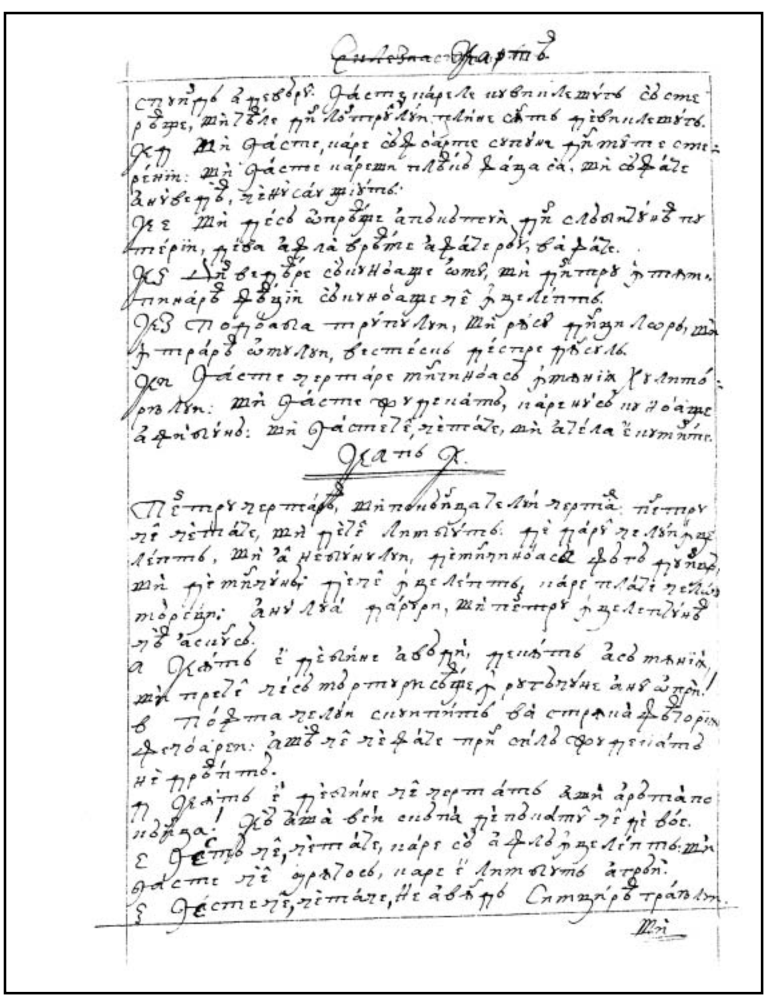
264v 265r

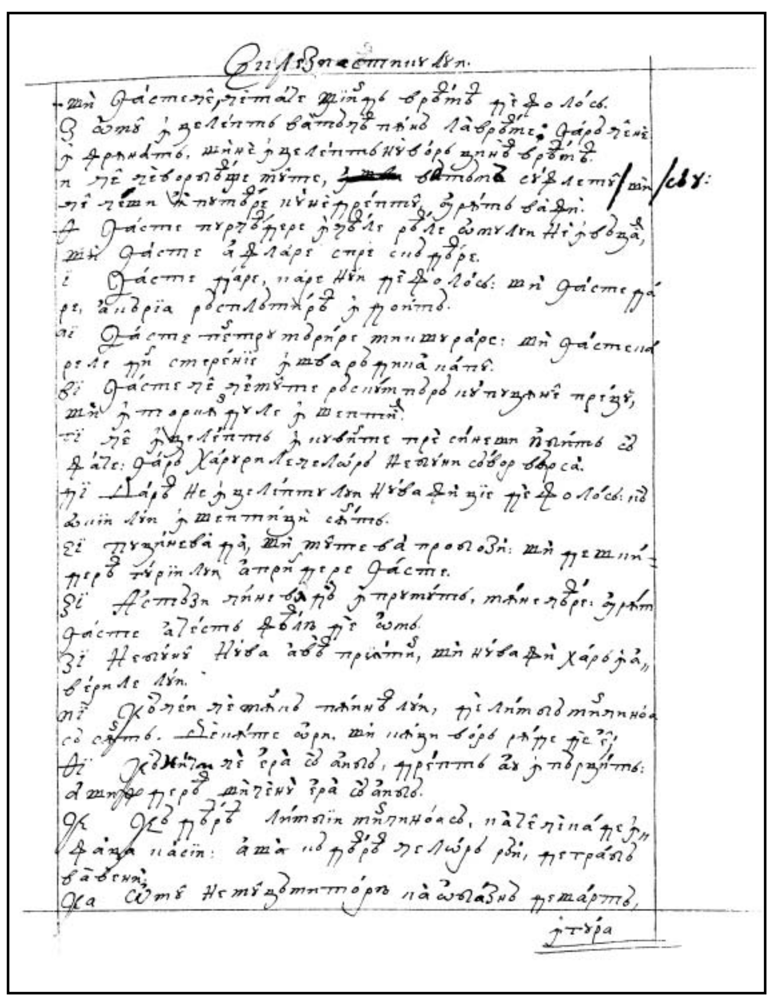
265v

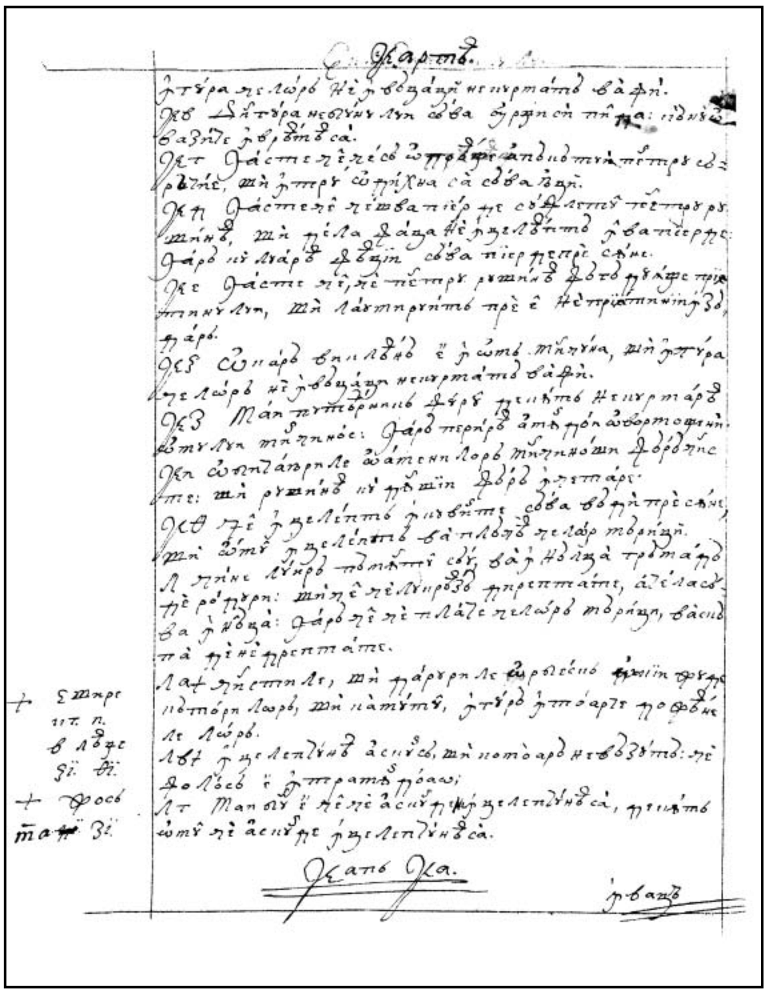
266r

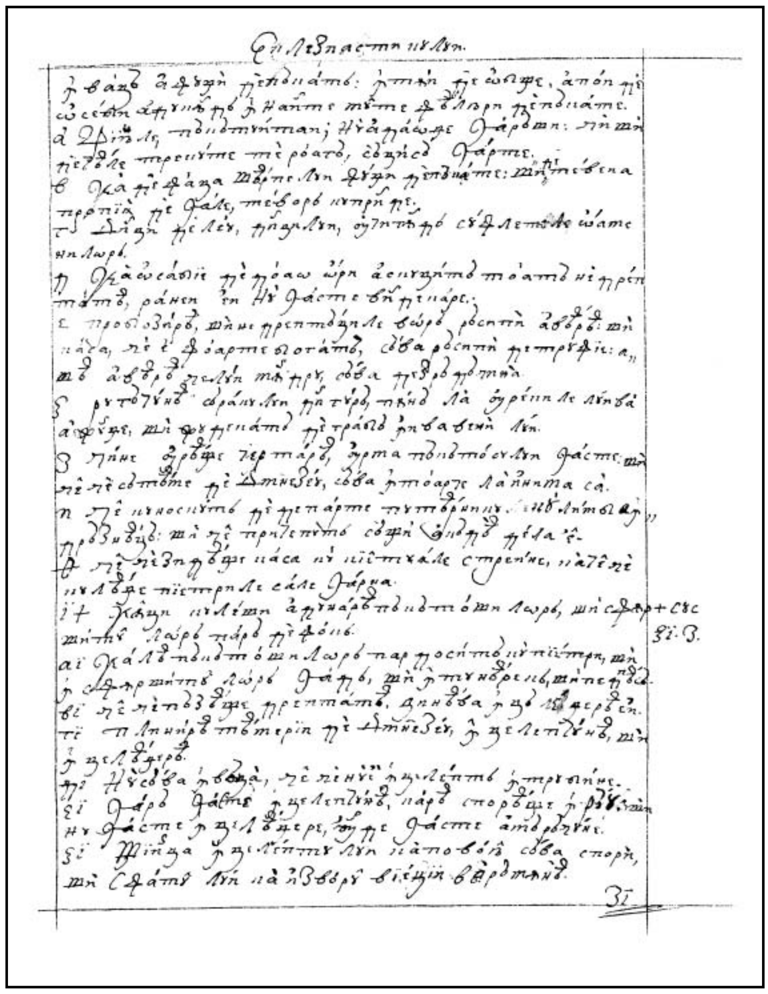
266v

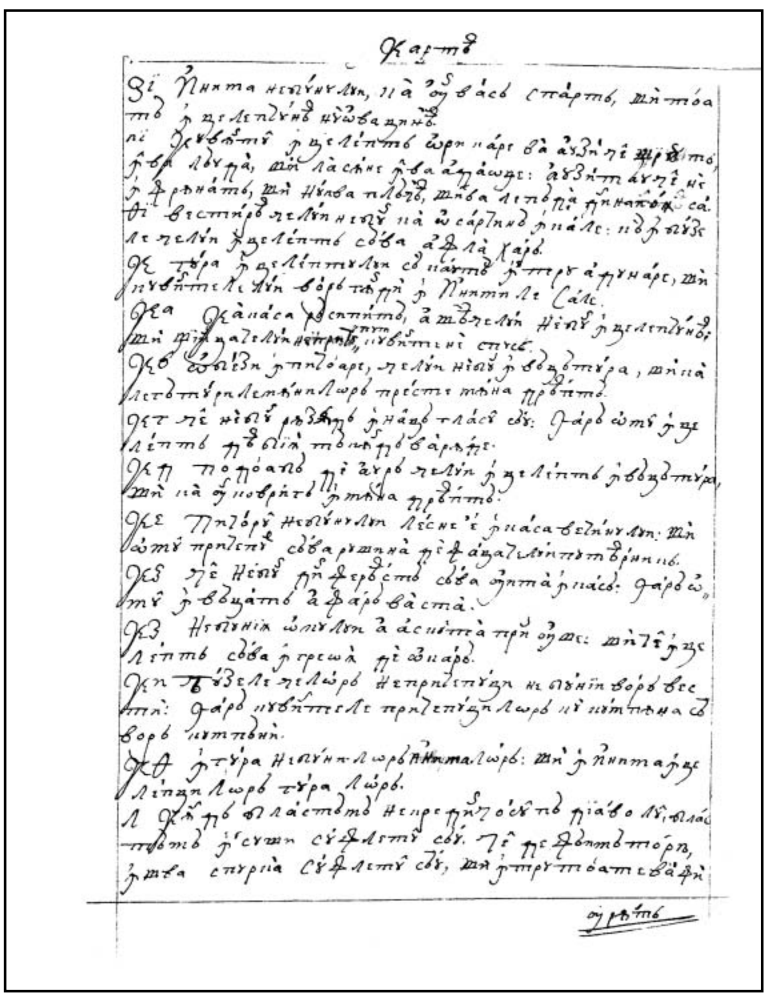
267r

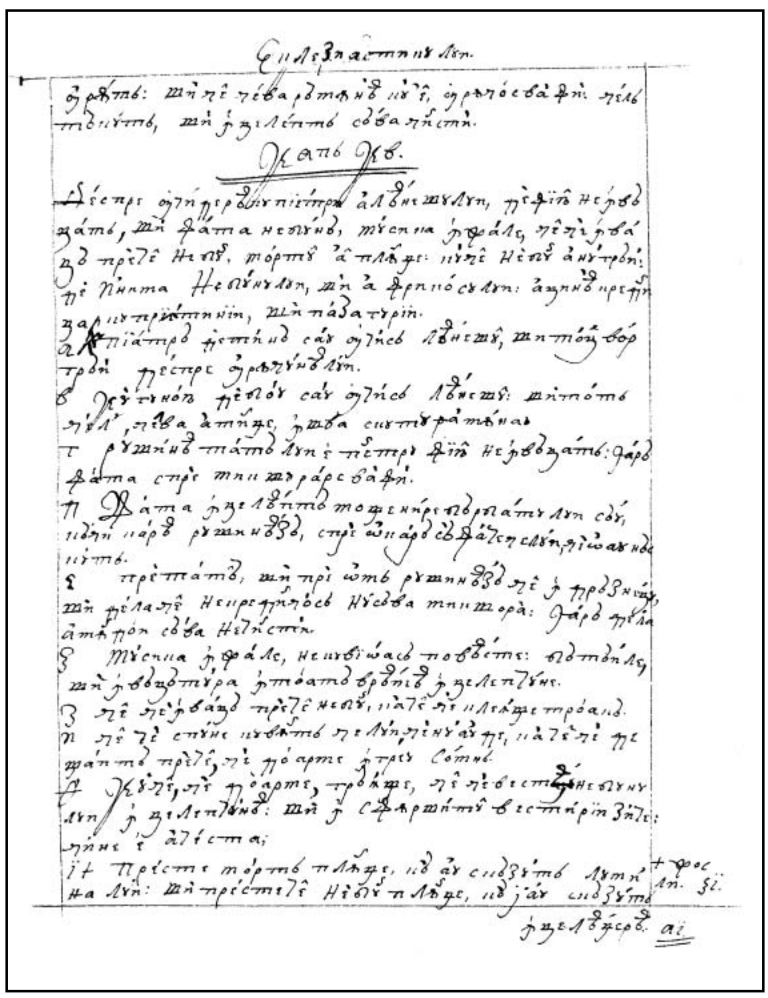
267v

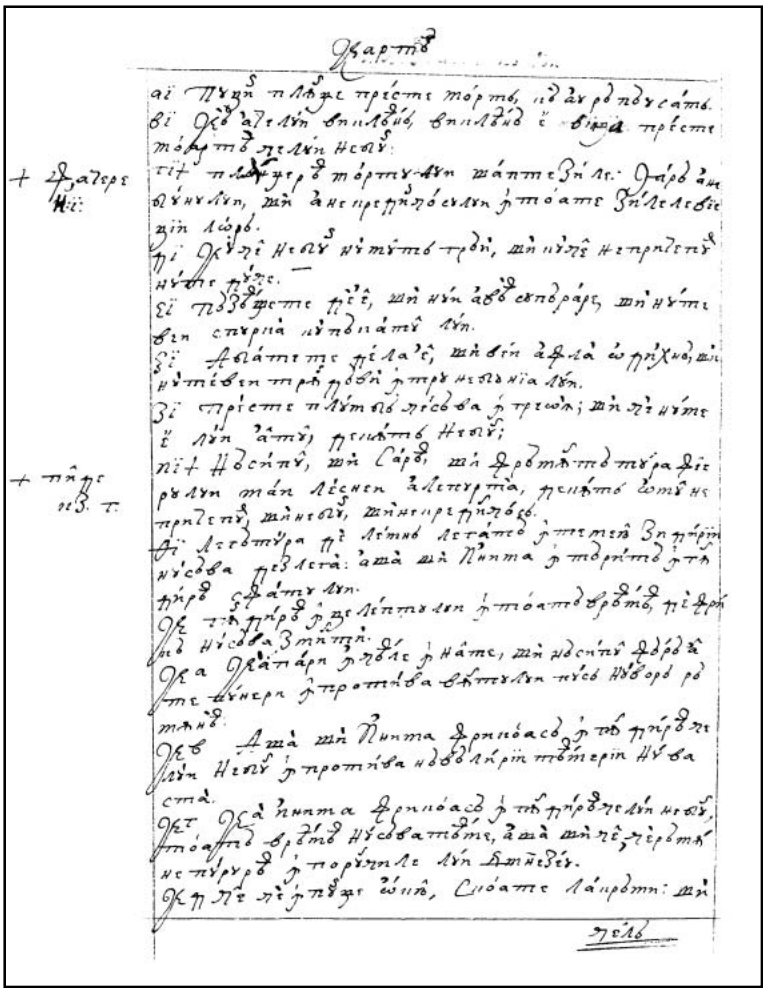
268r

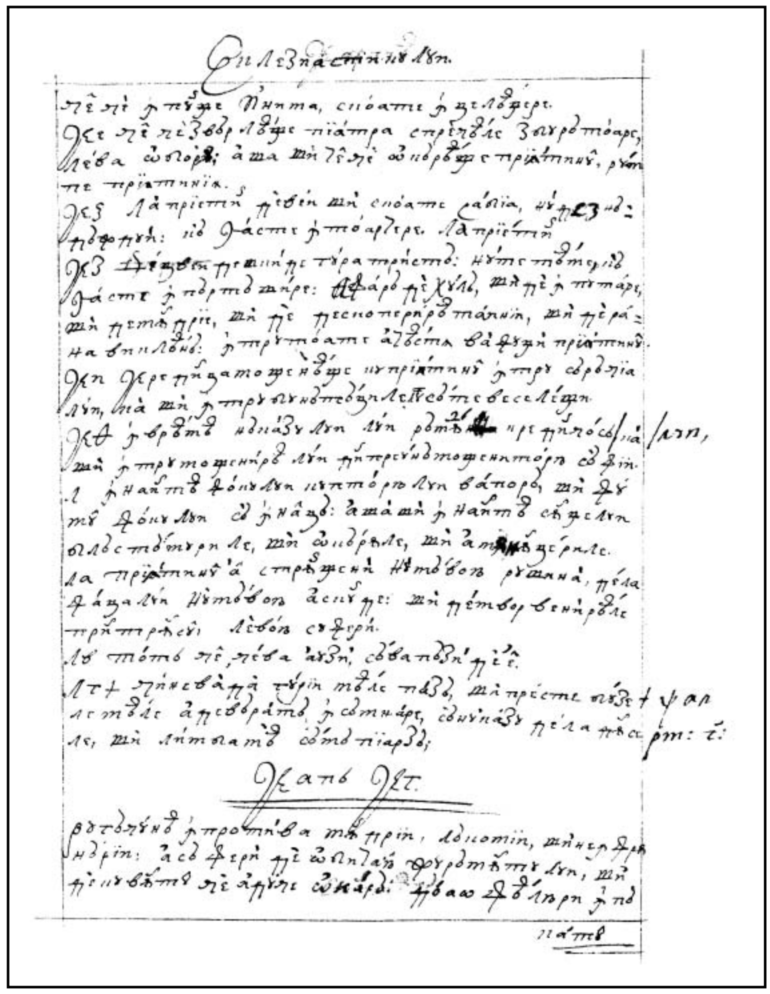
268v

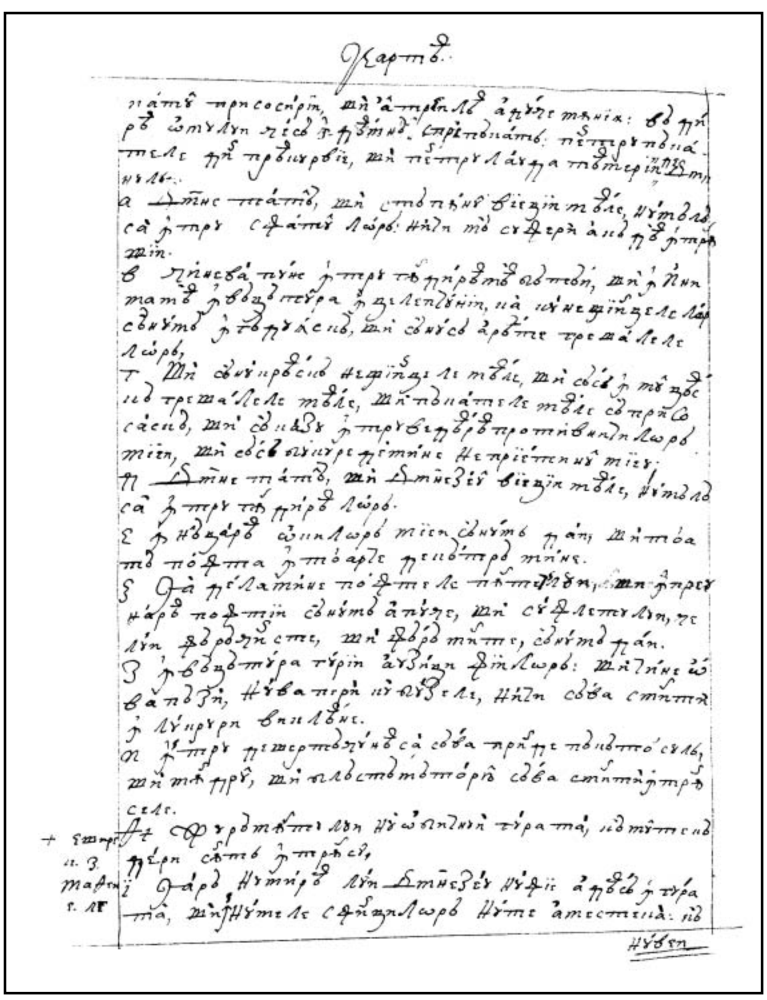
269r

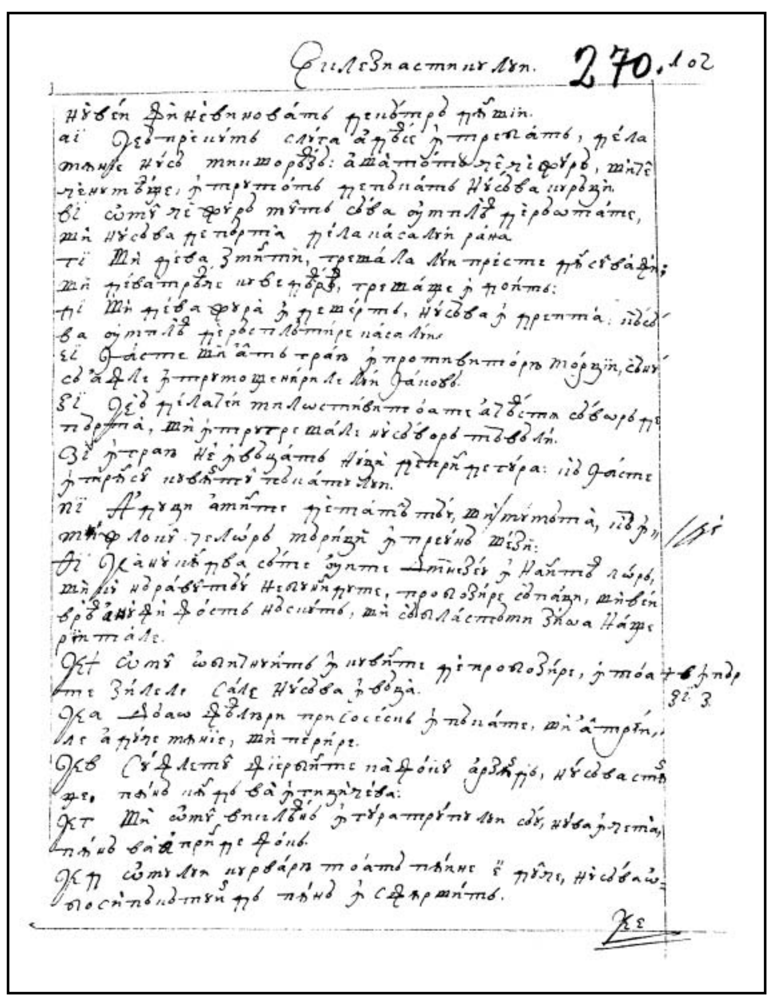
269v

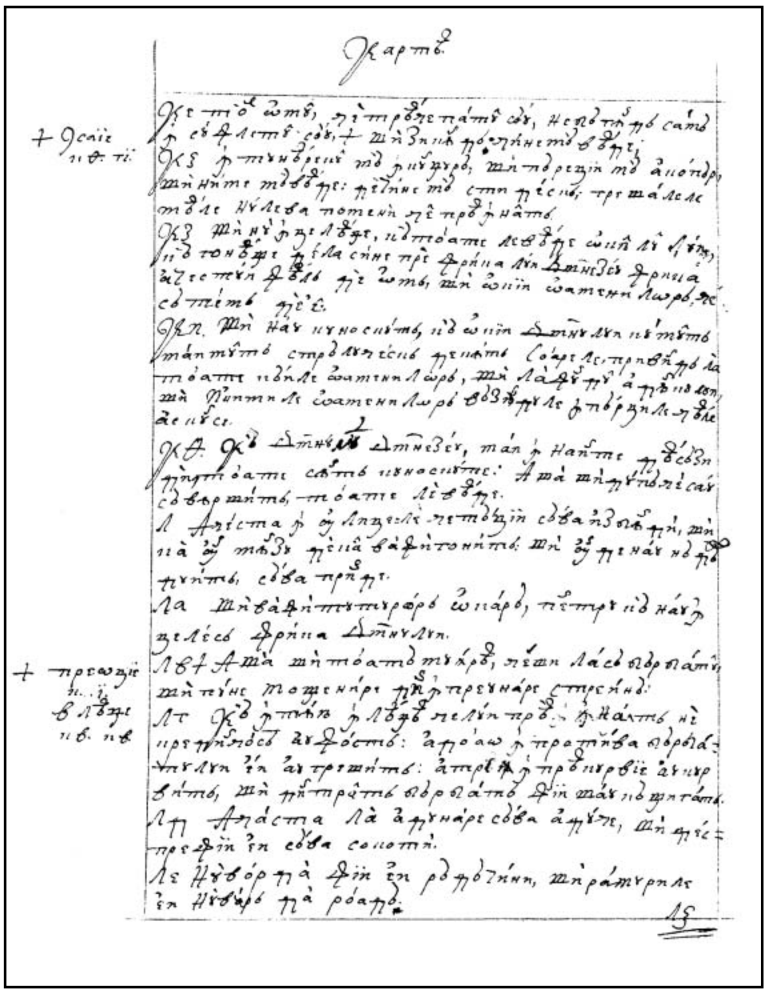
270r

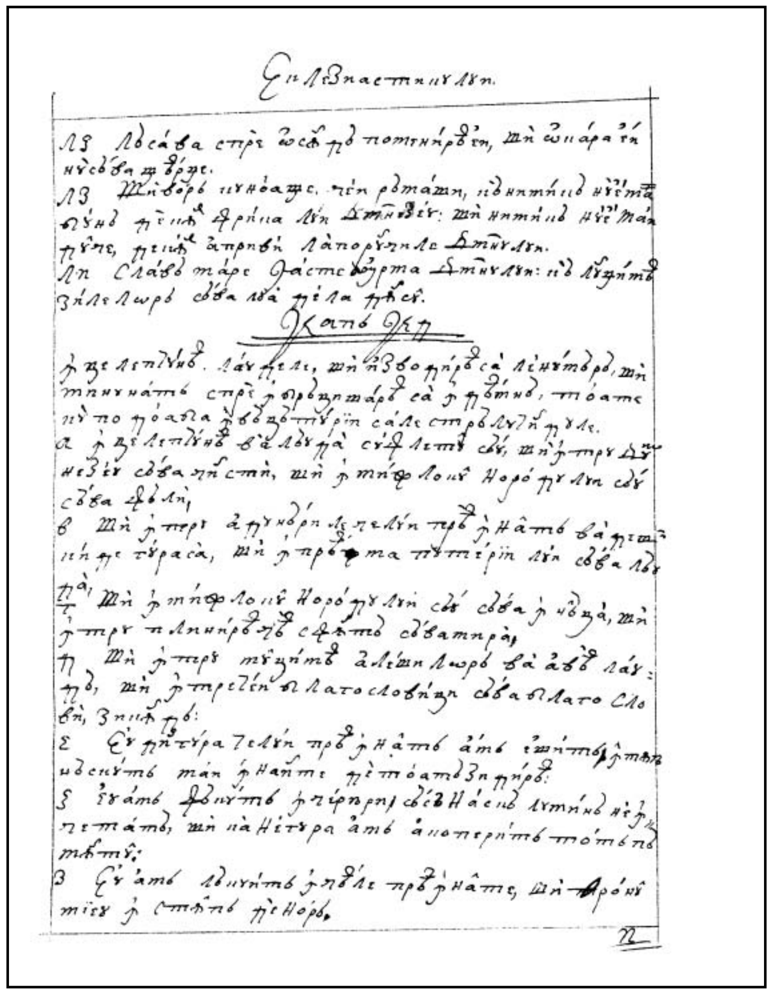
270v

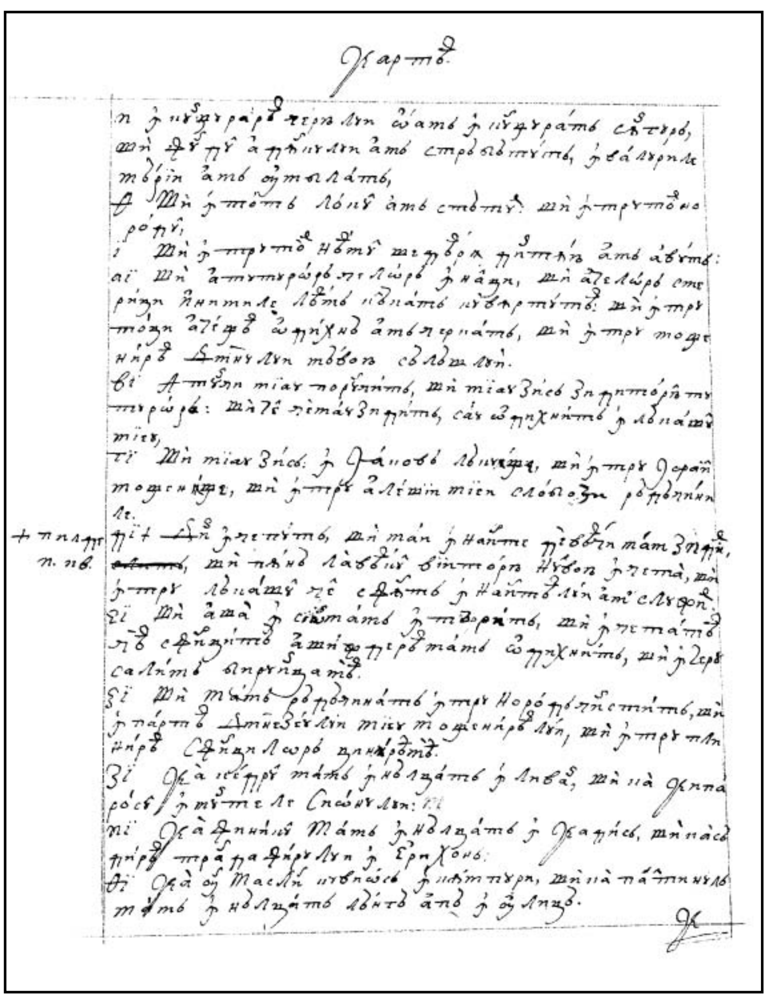
271r

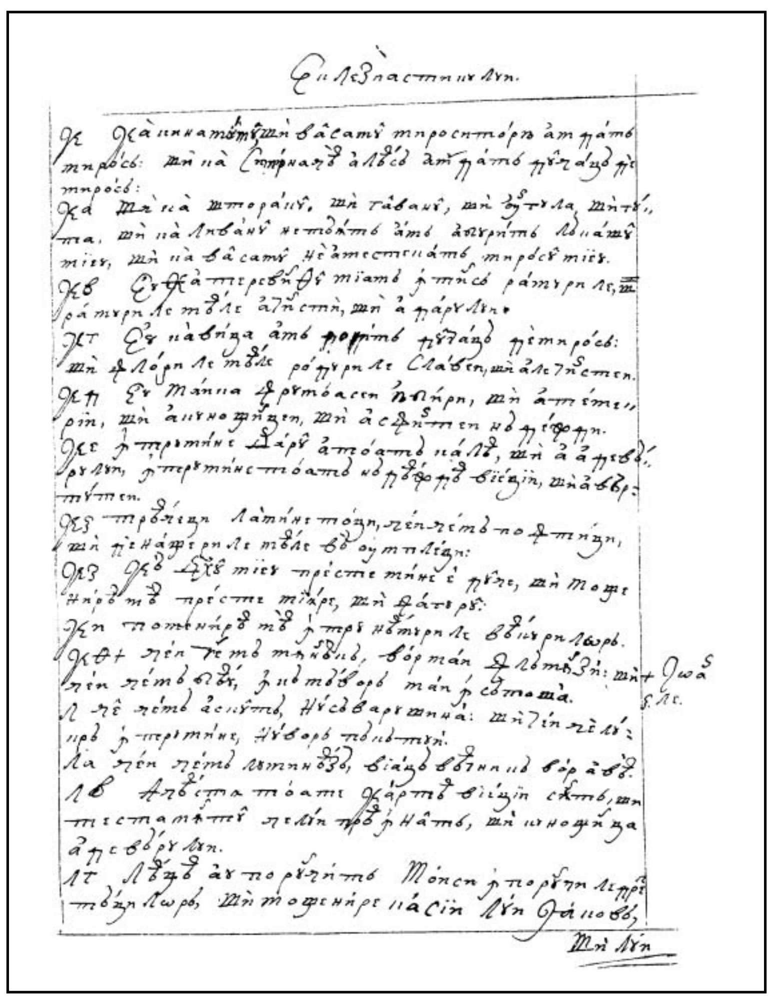
271v

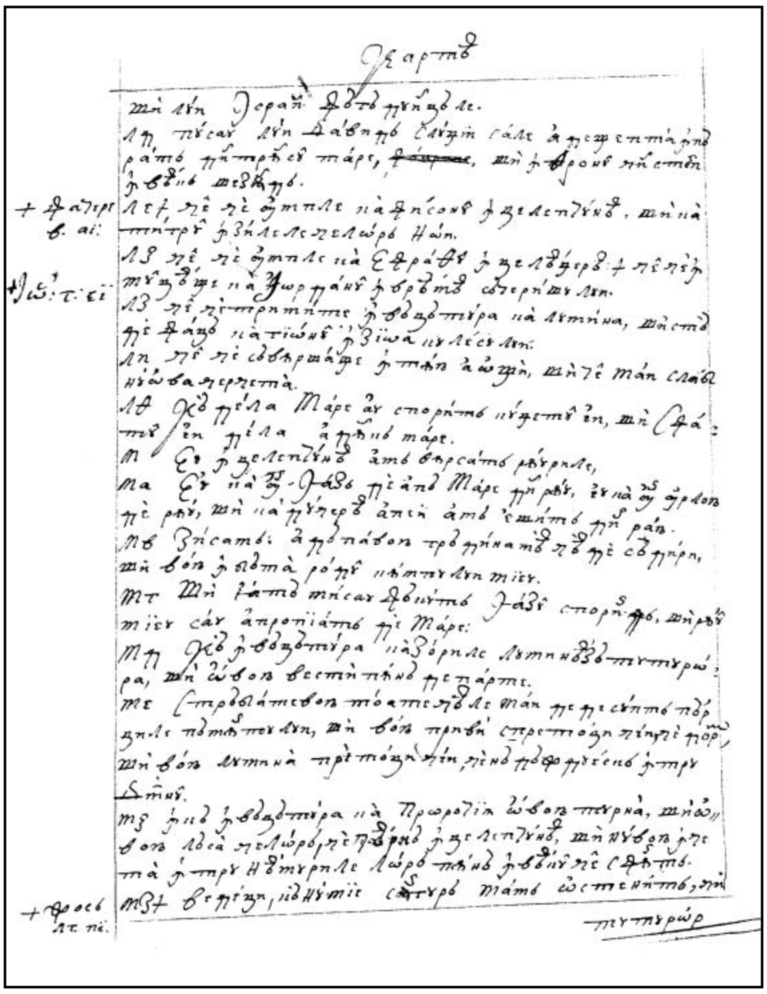
272r

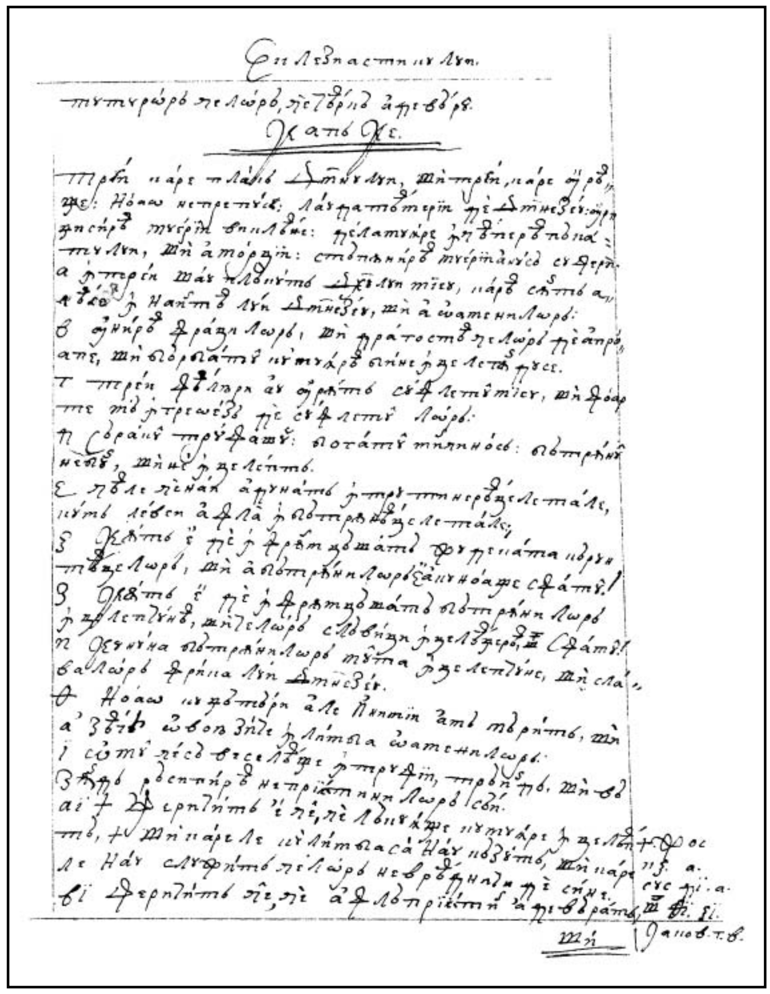
272v

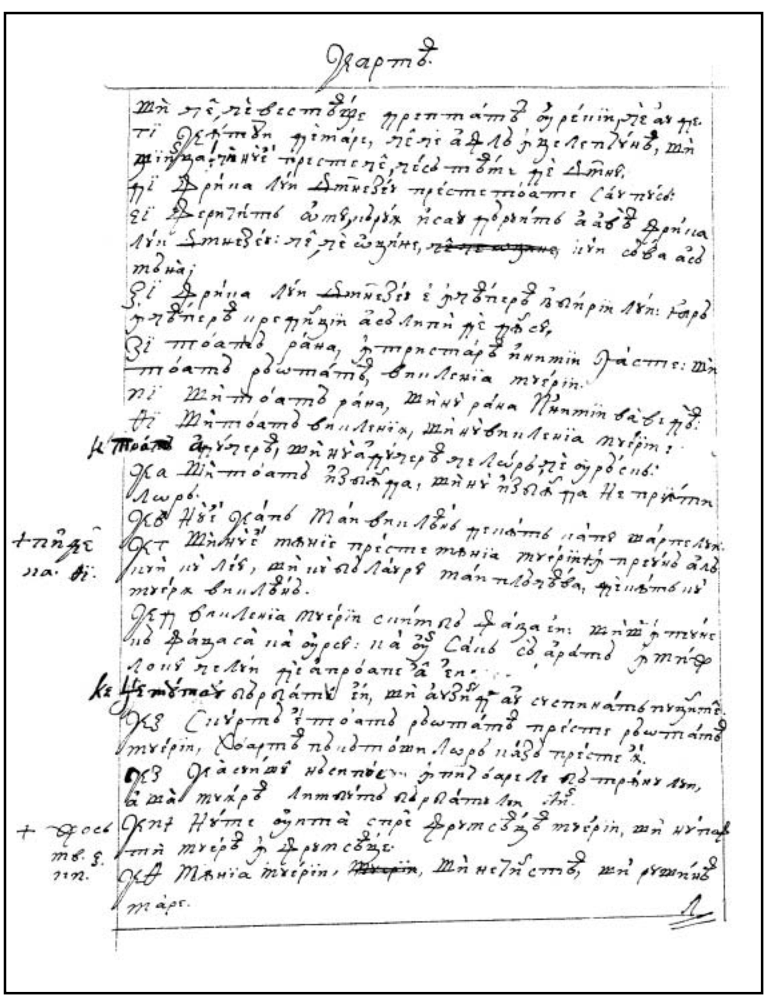
273r

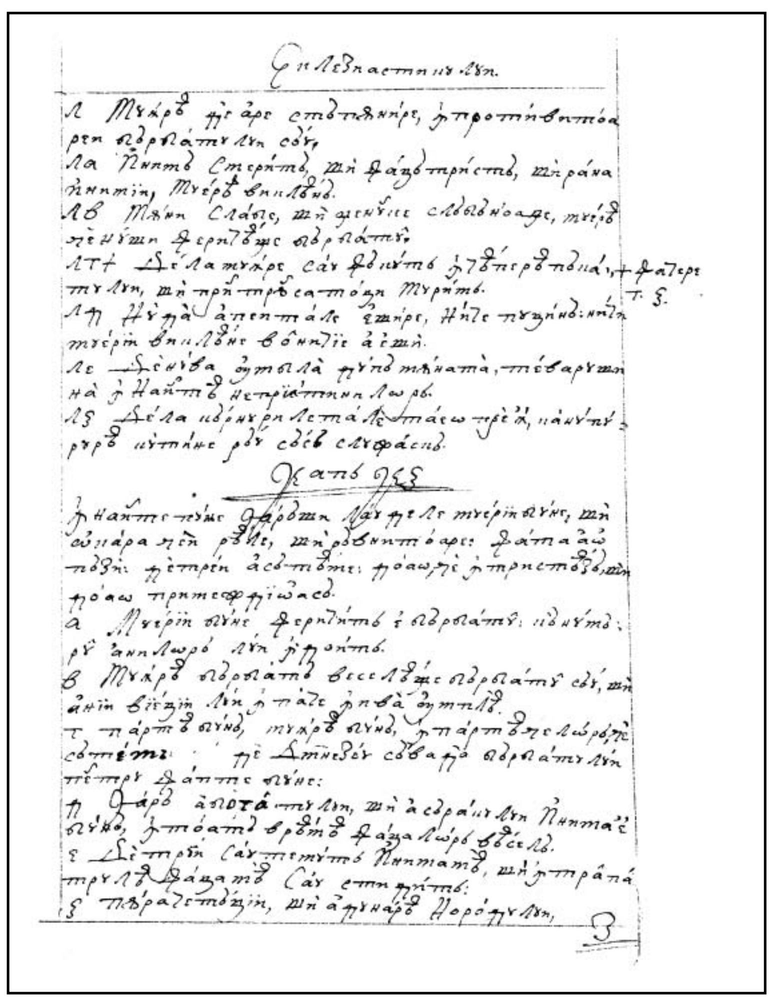
273v

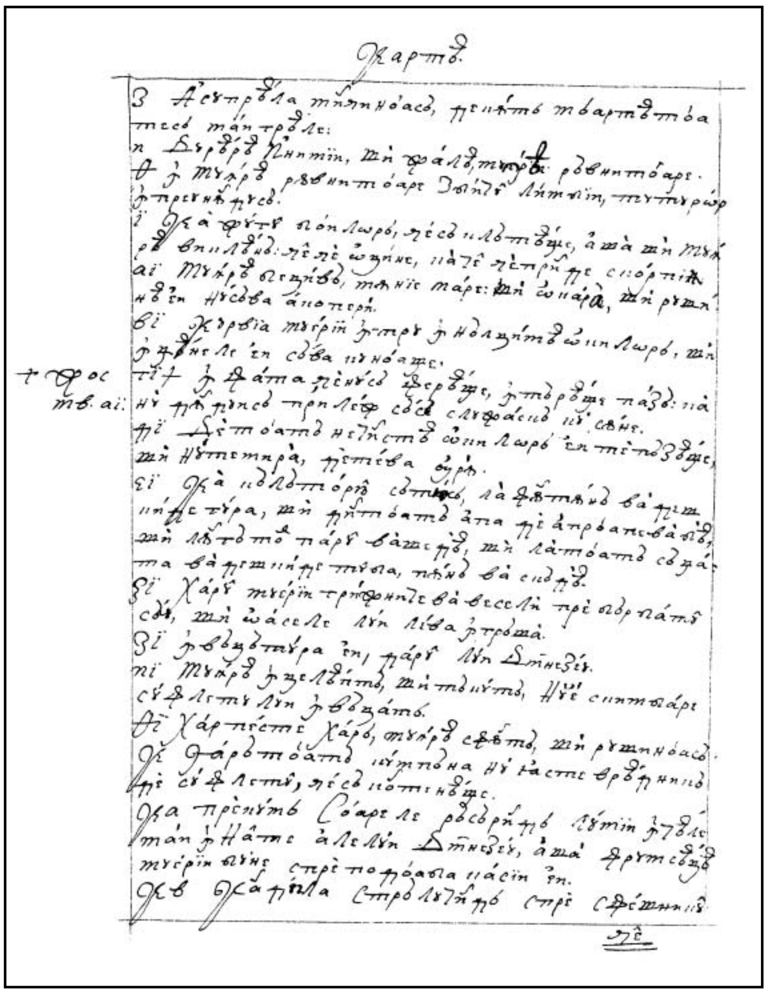
274r

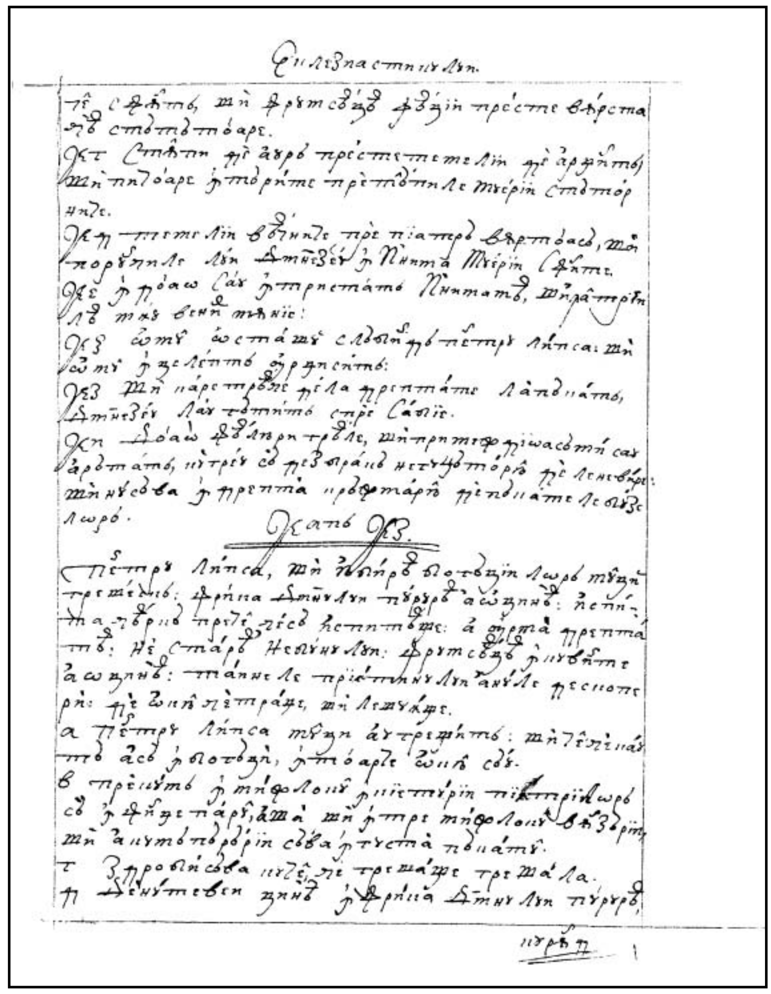

274v

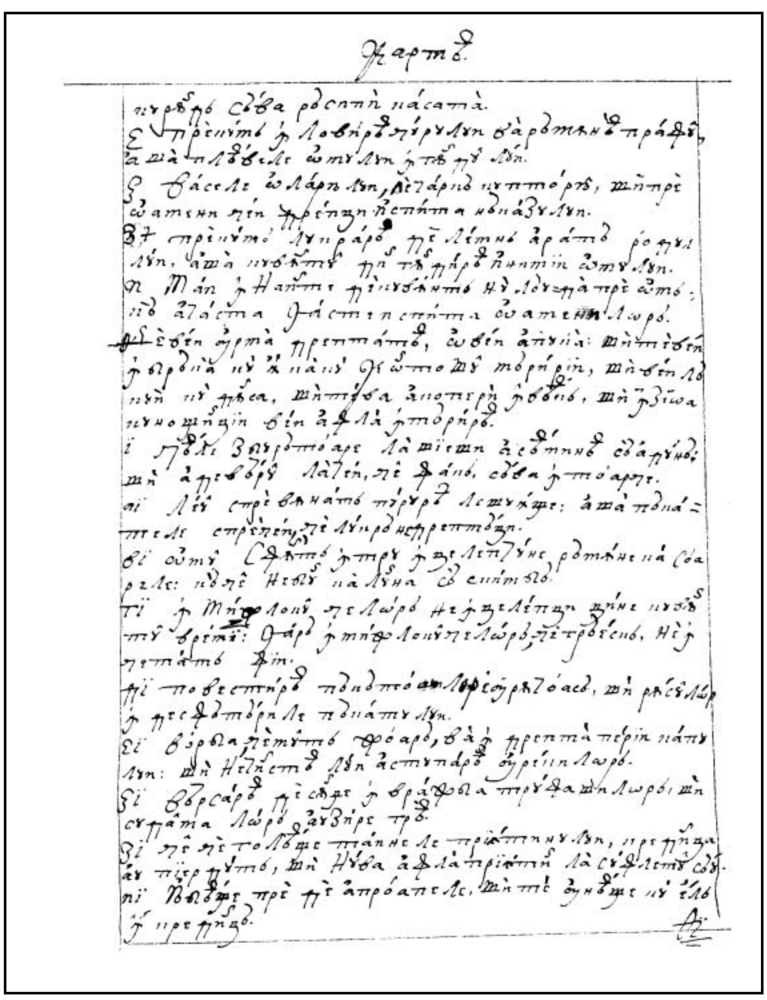
275r

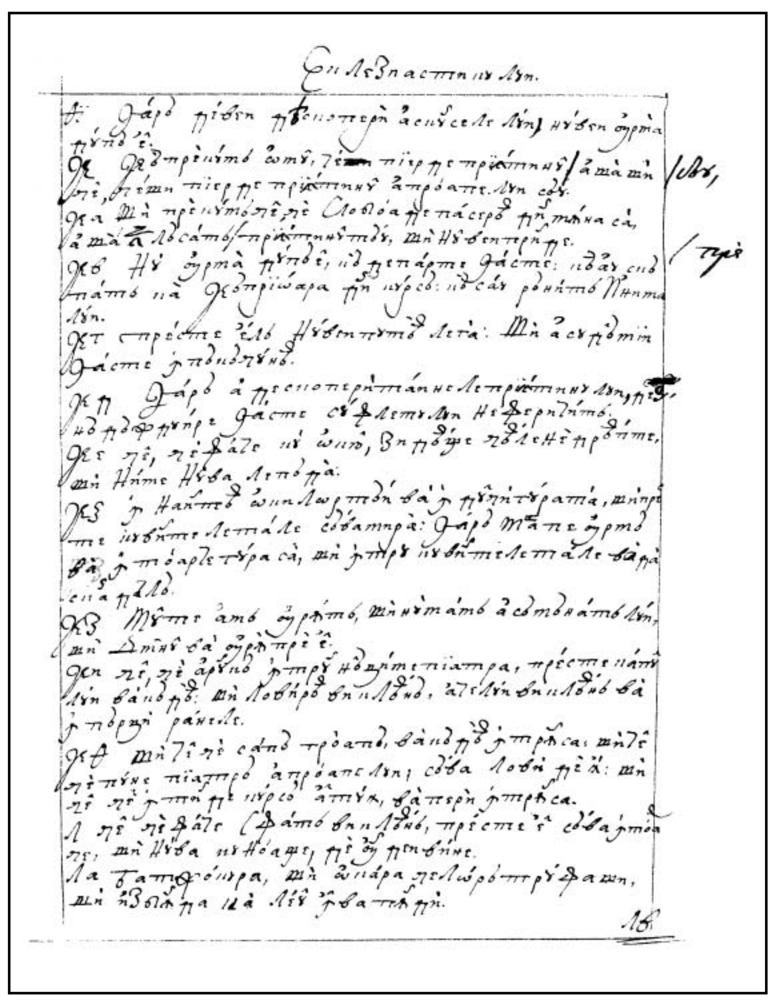

275v

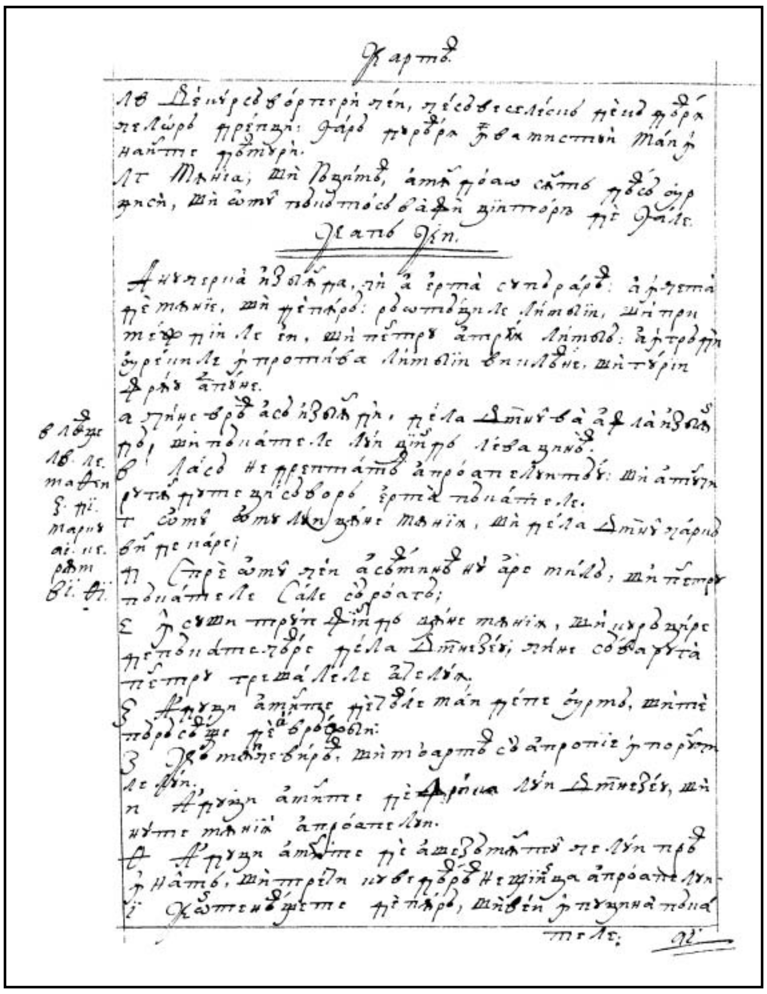
276r

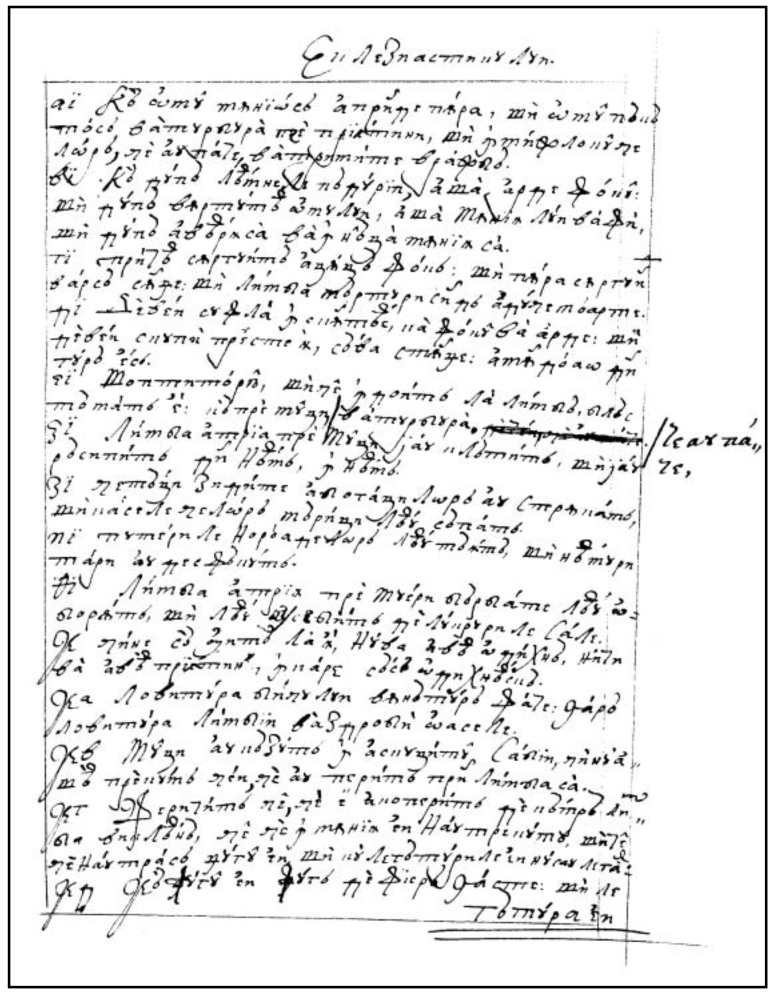

276v

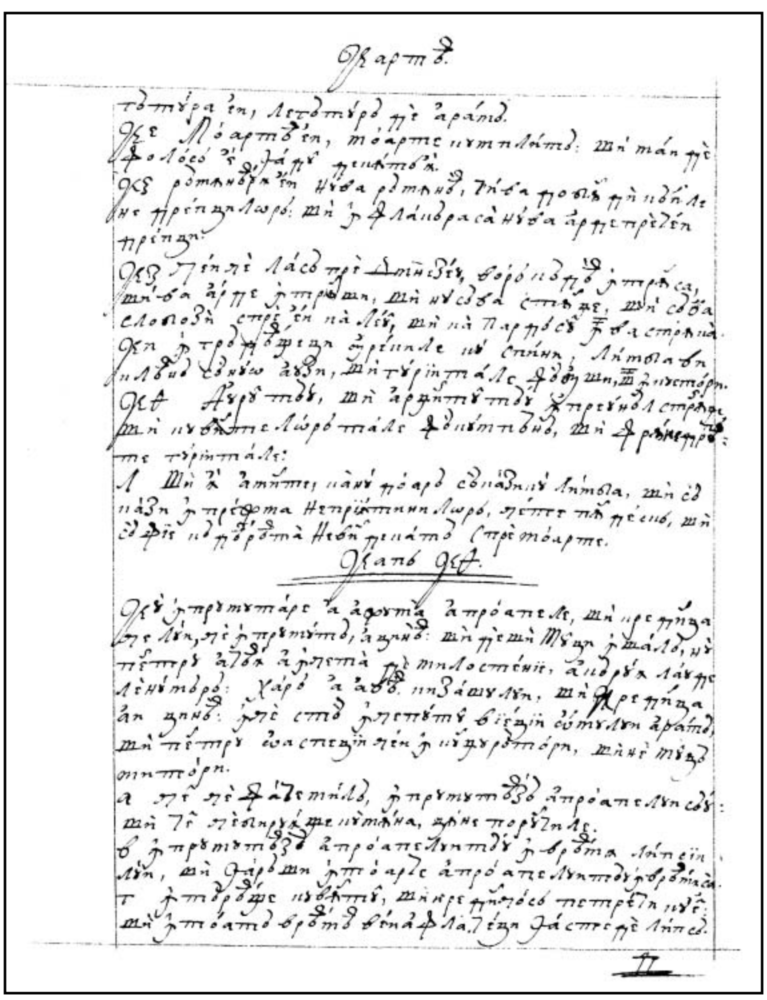
277r

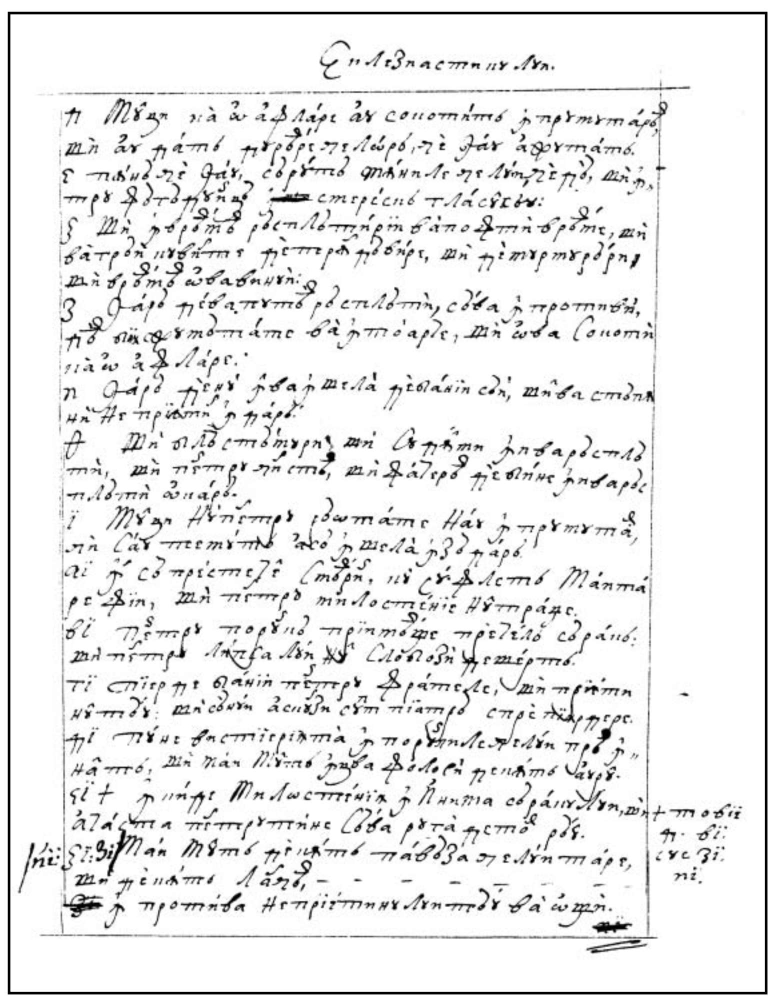

277v

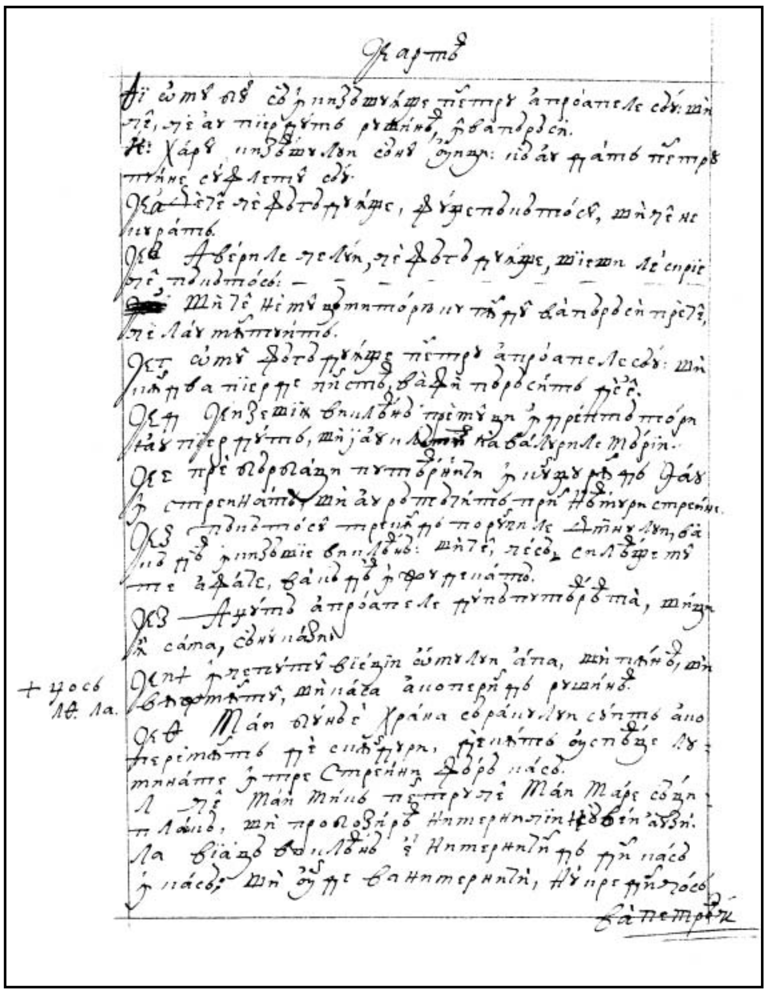
278r

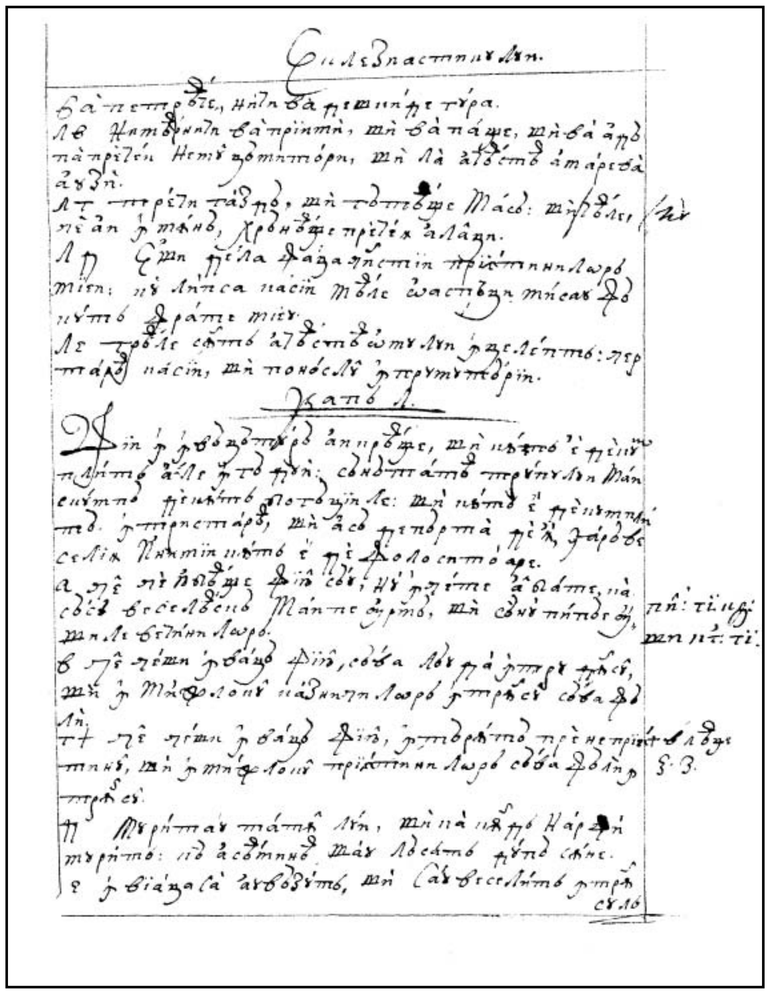

278v

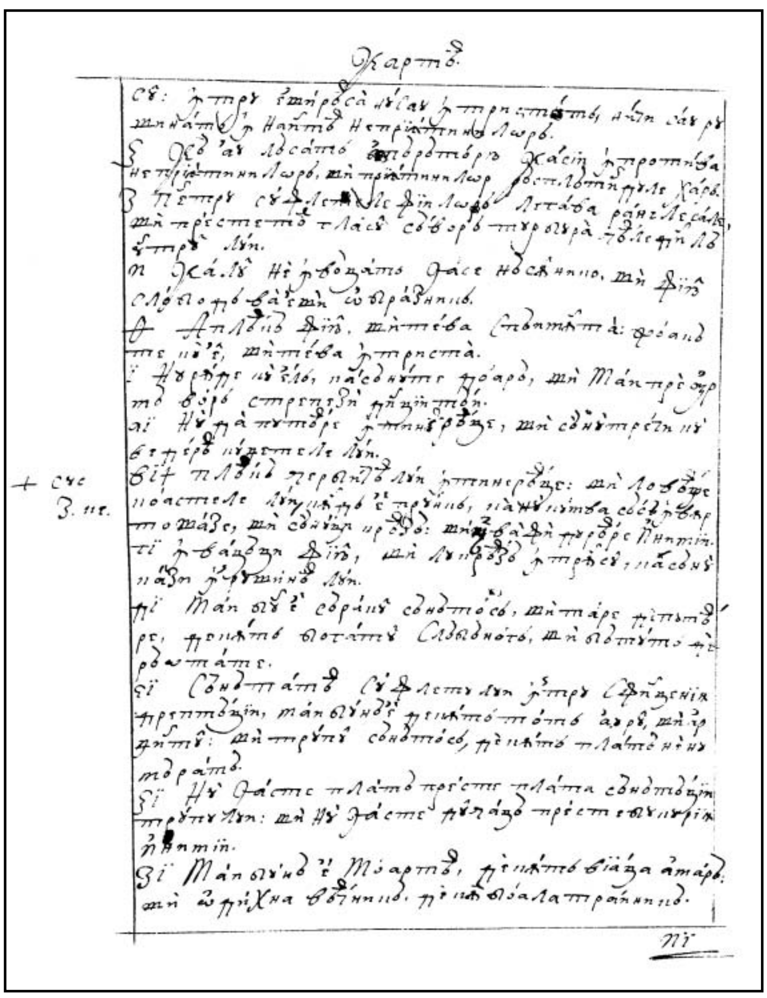
279r

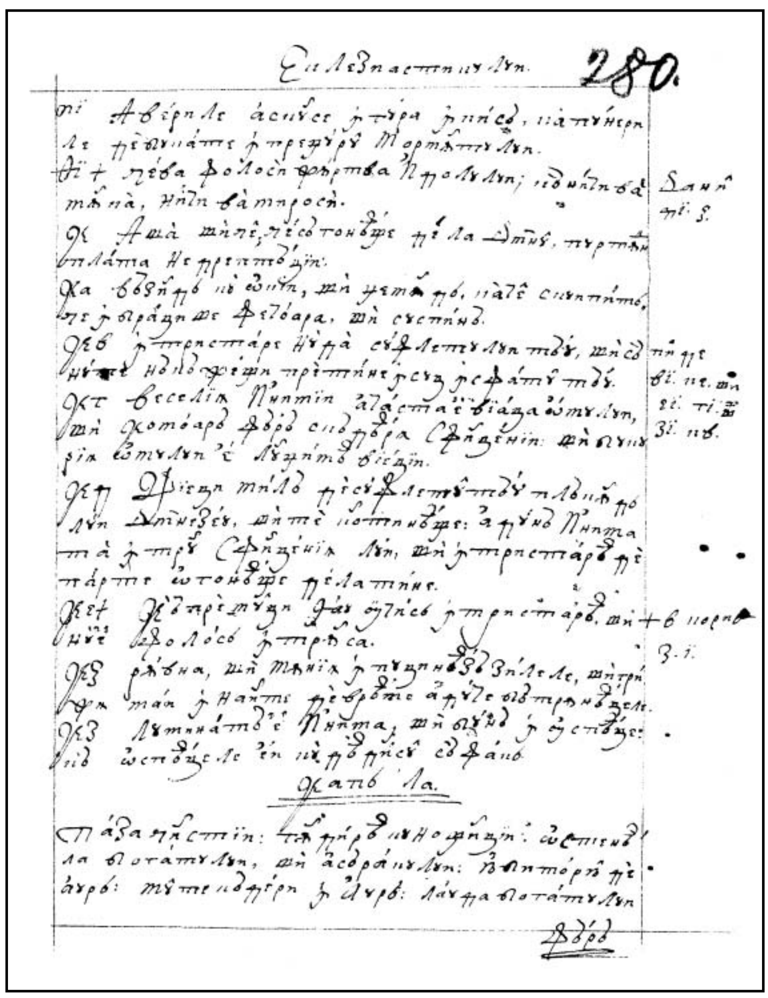
279v

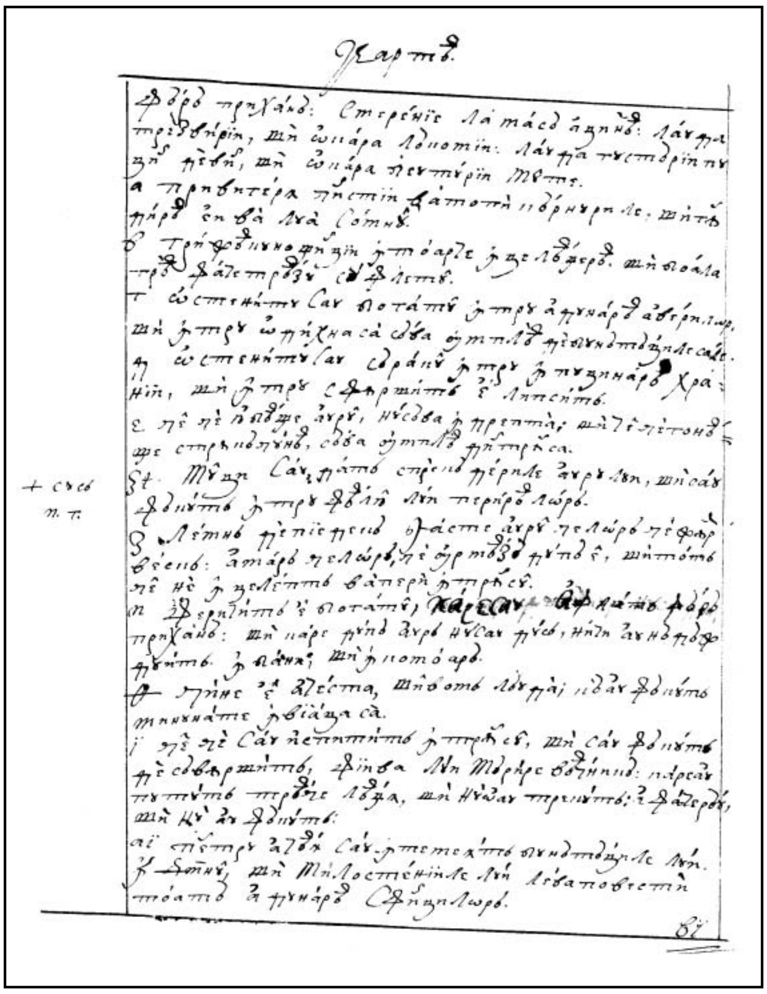
280r

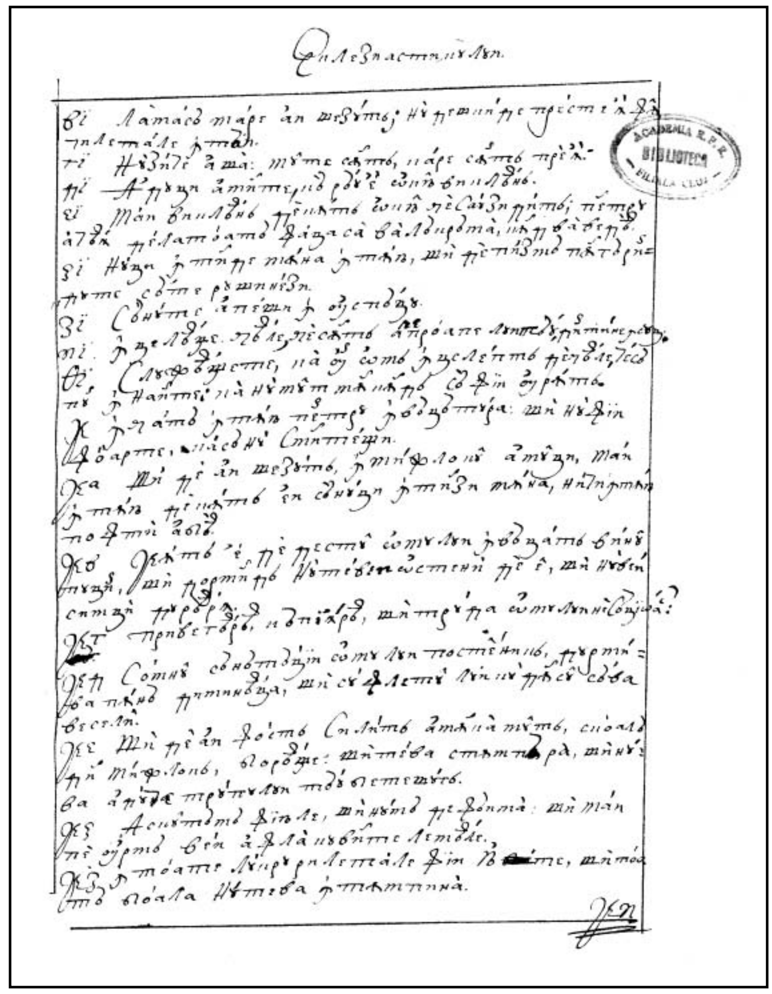
280v

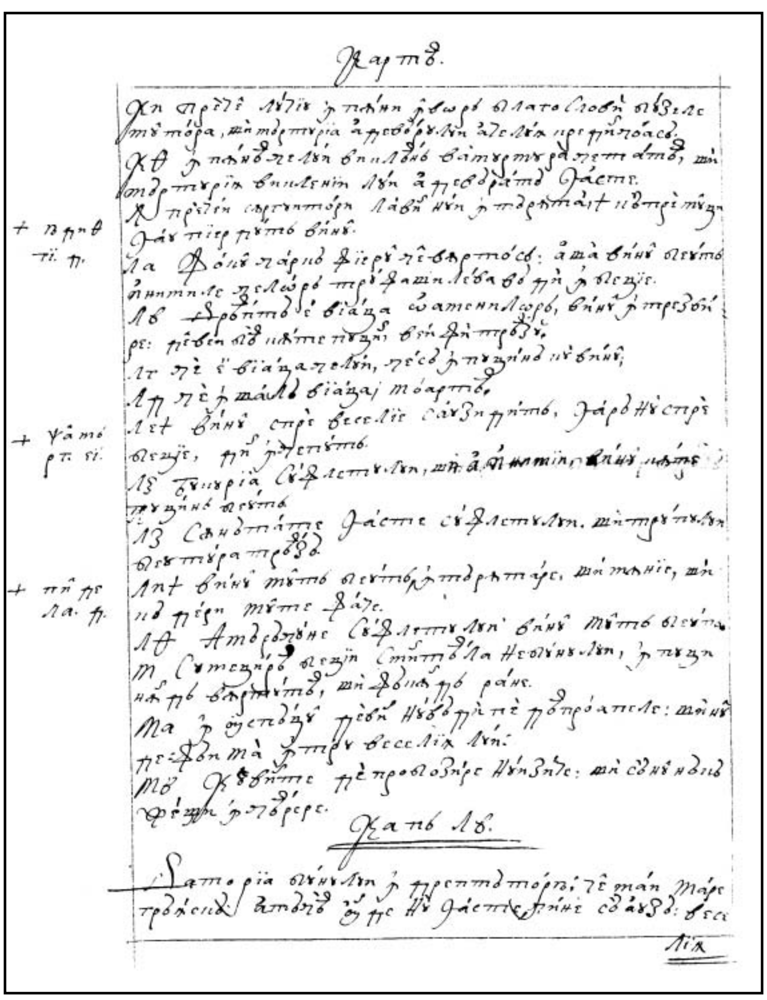
281r

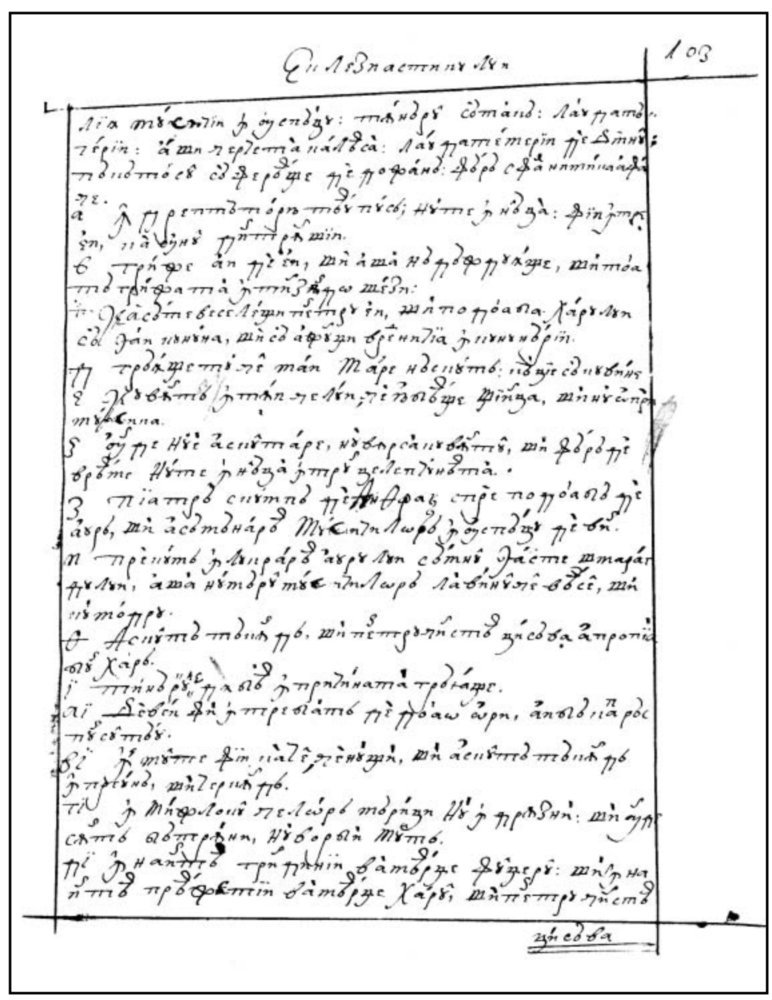
281v

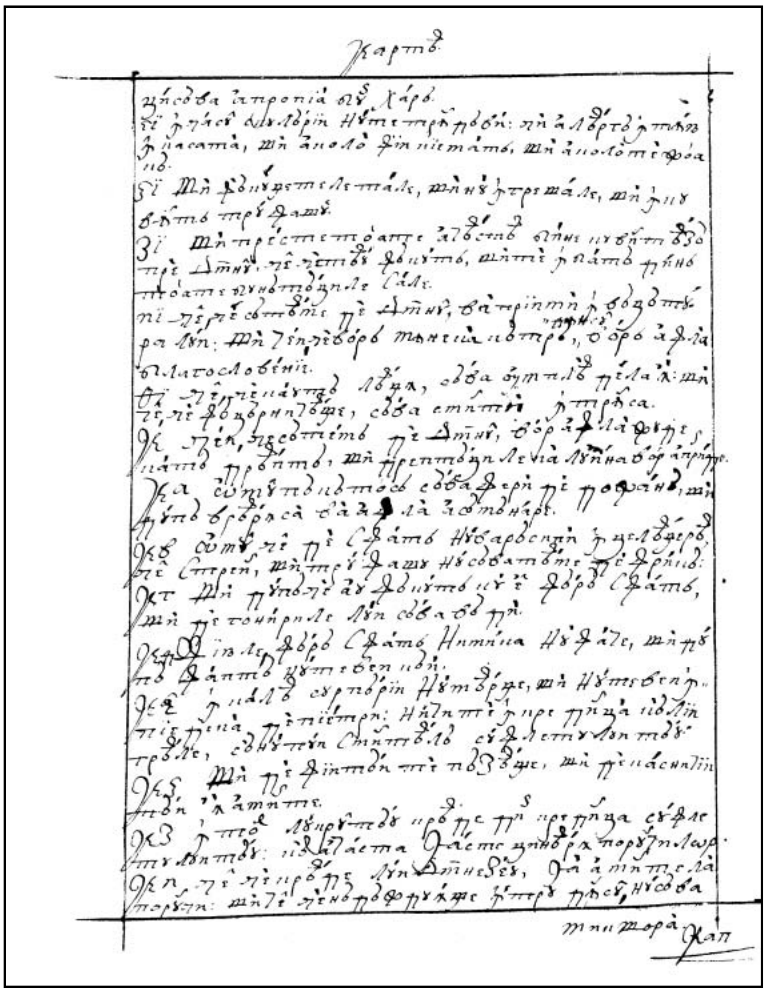
282r

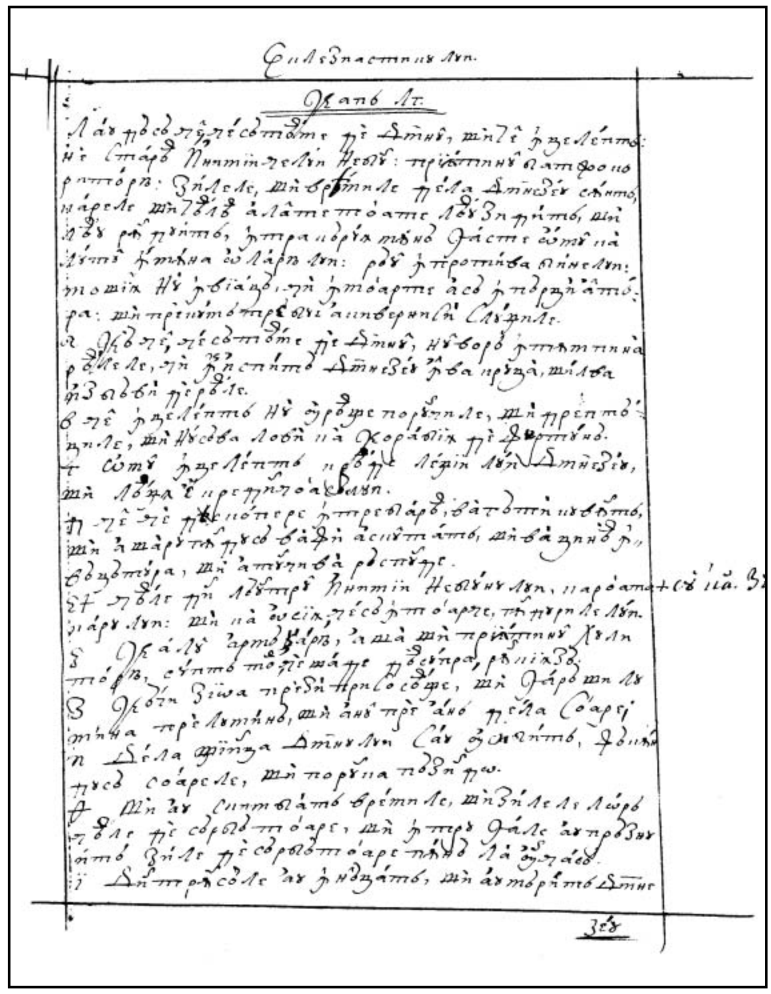

282v

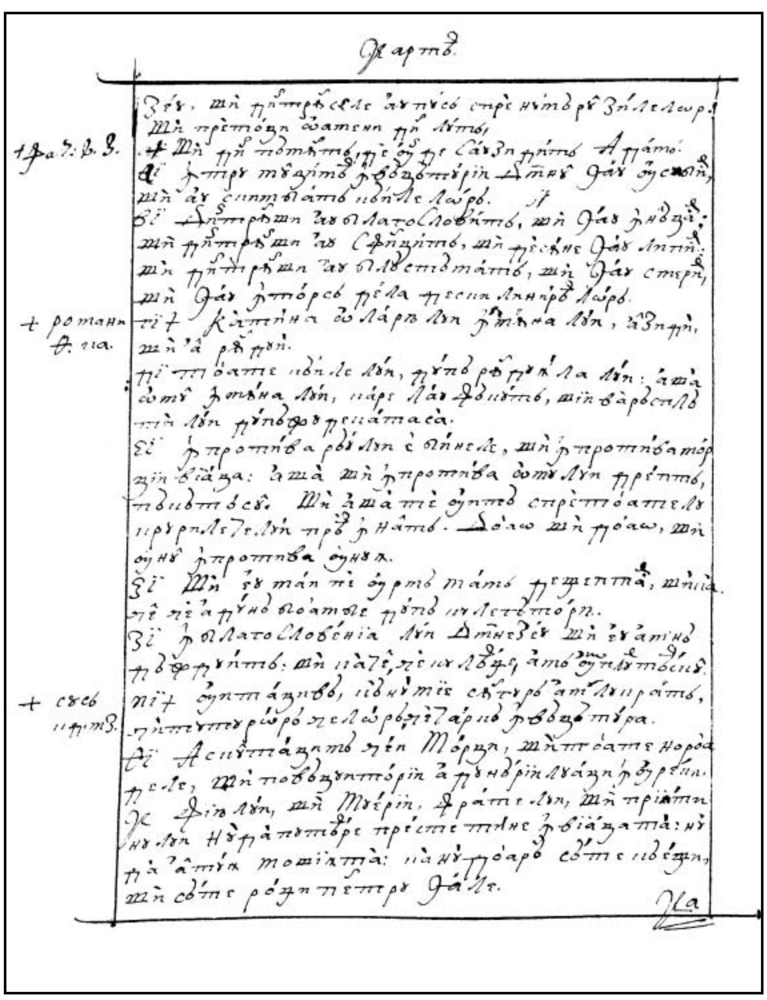
283r

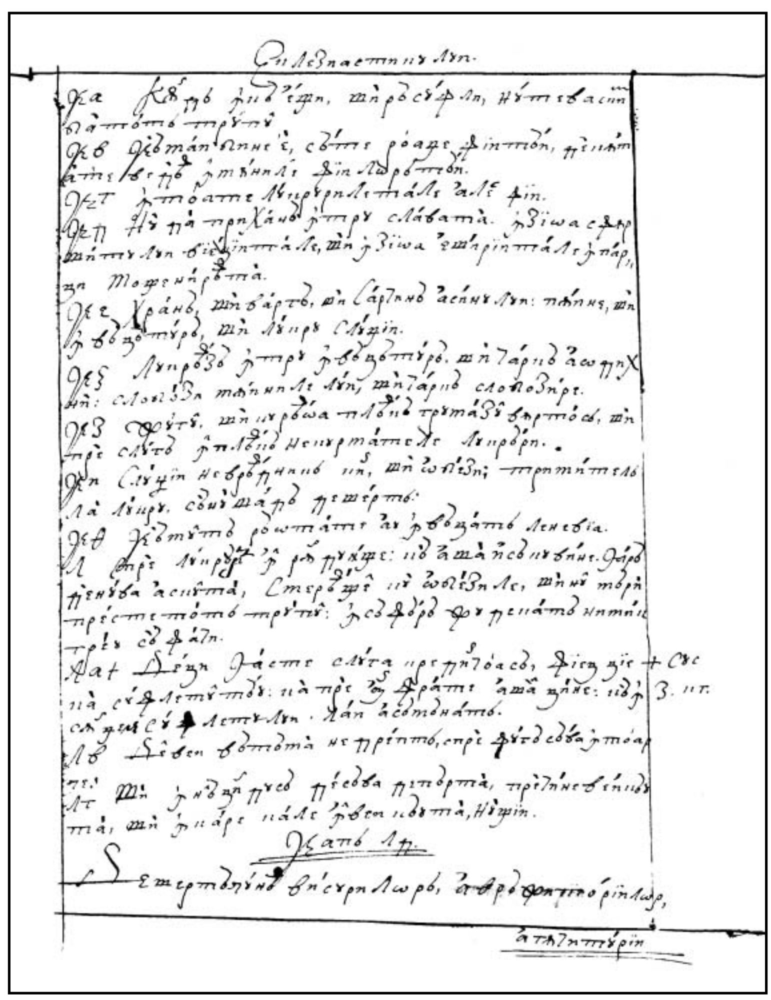

283v

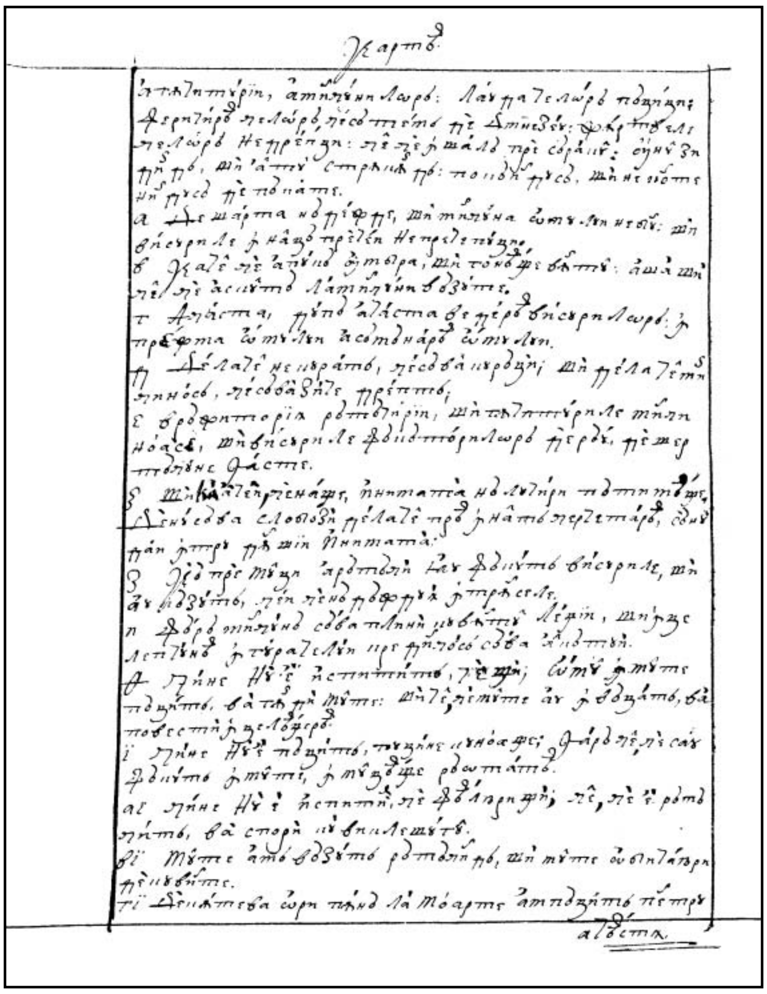
284r

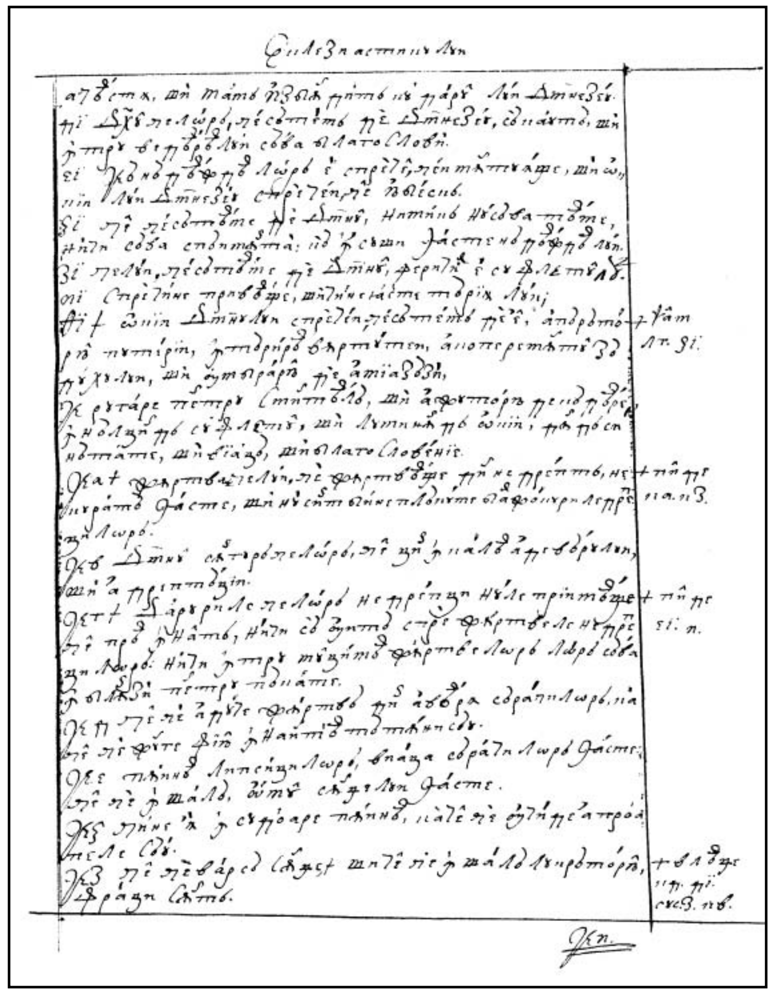

284v

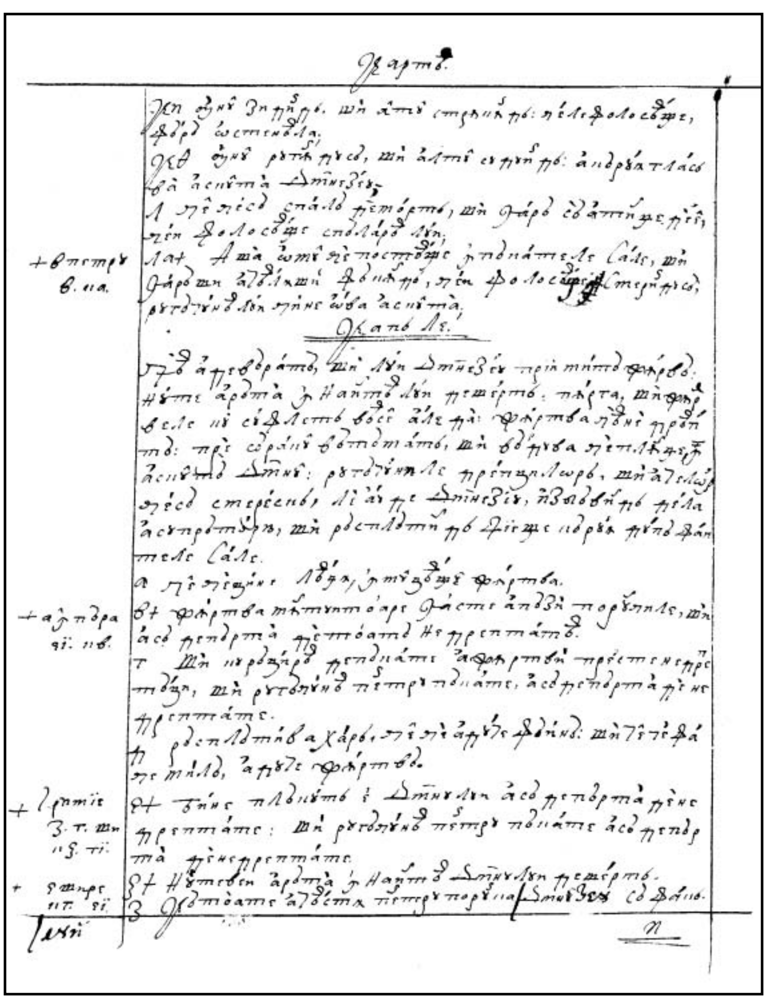
285r

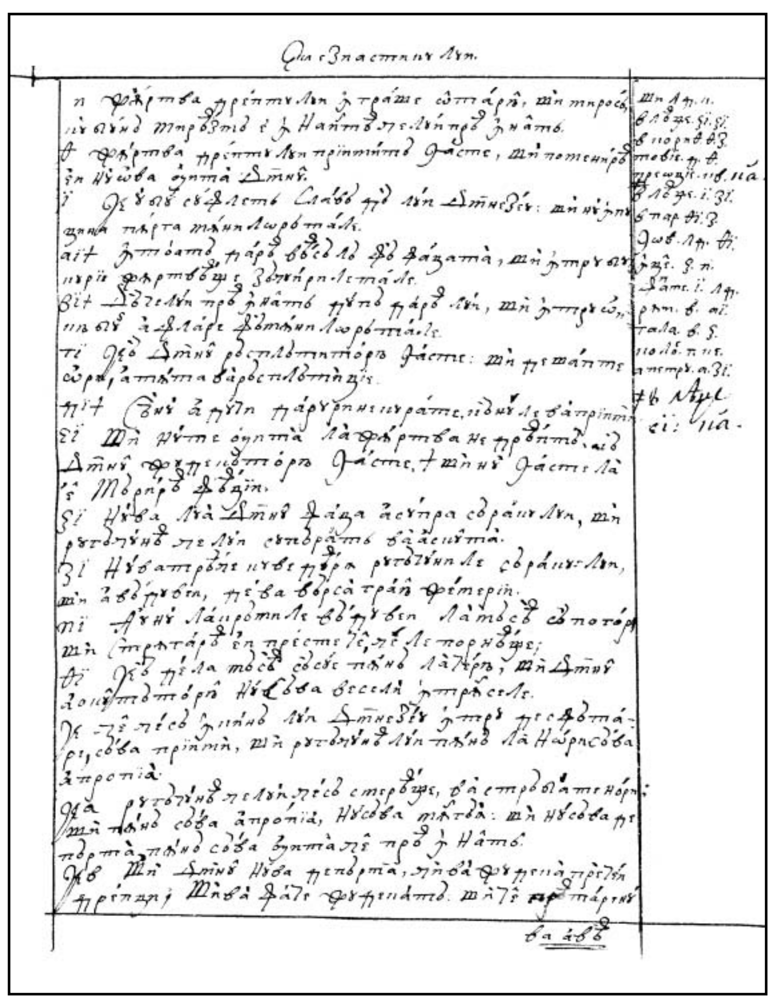
285v

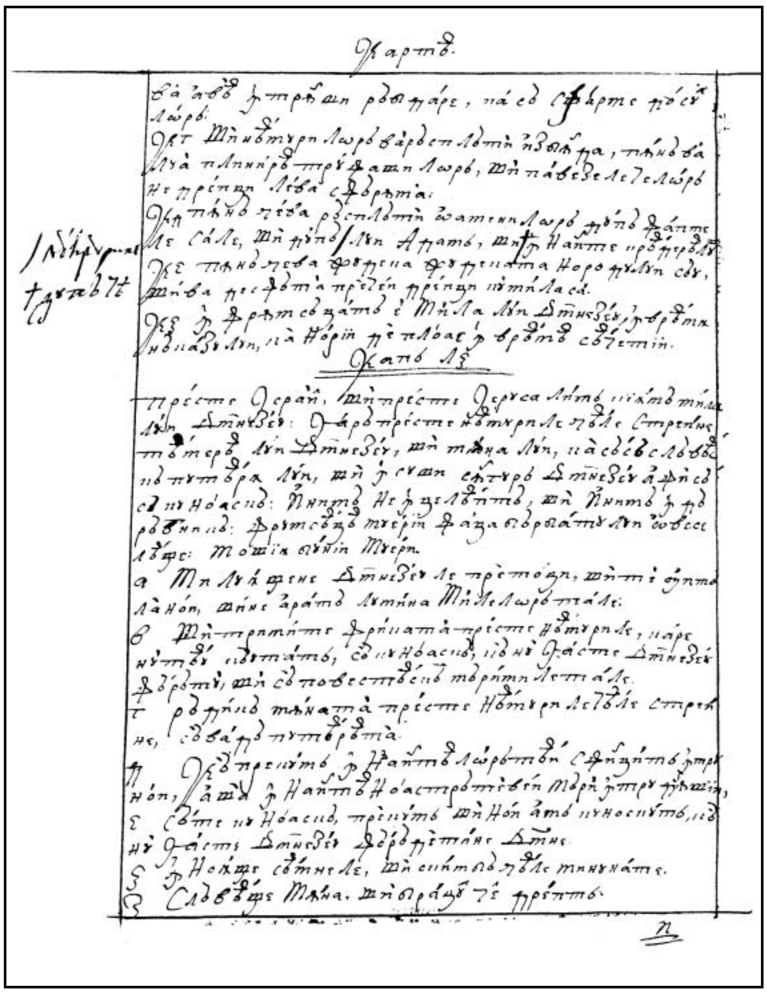
286r

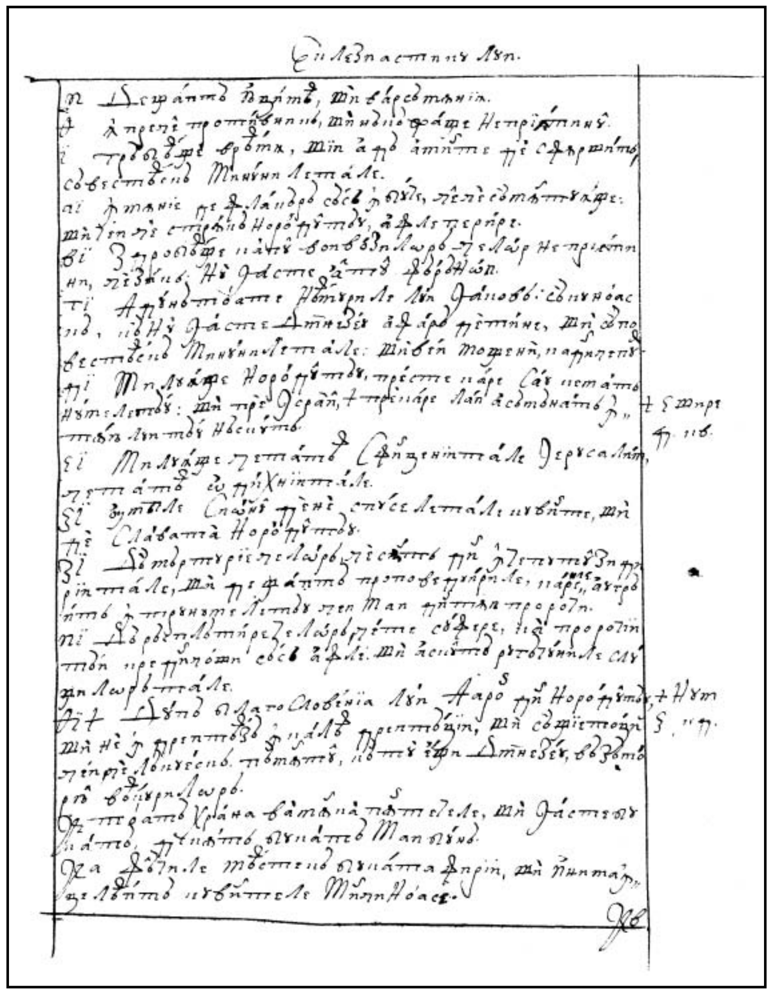
286v

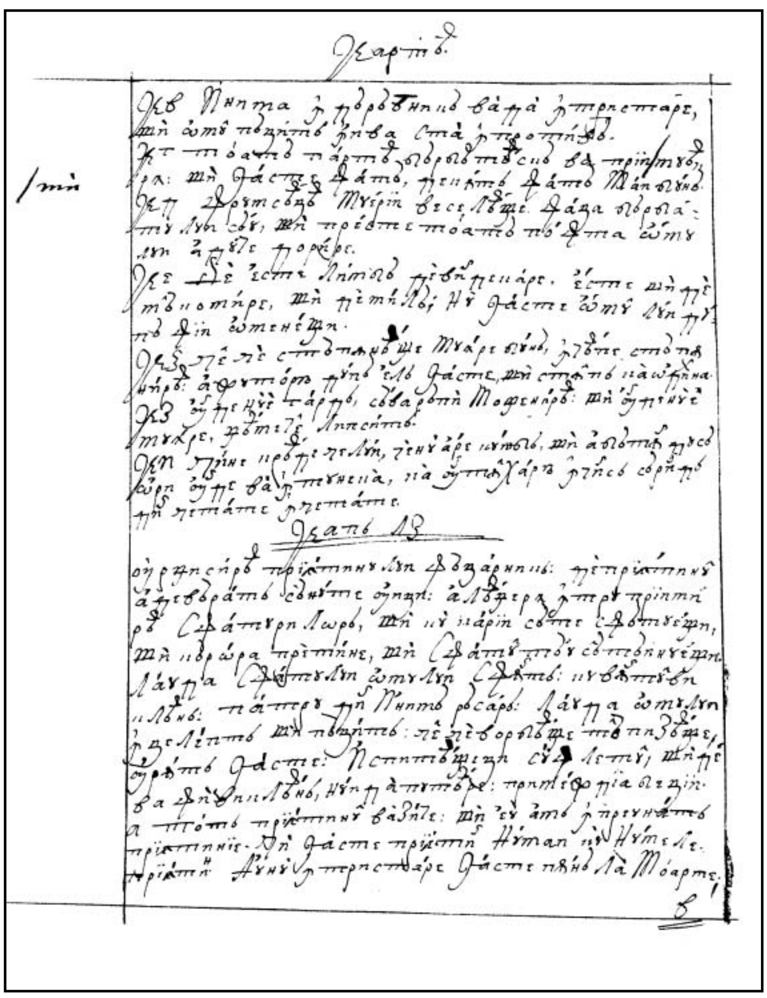
287r

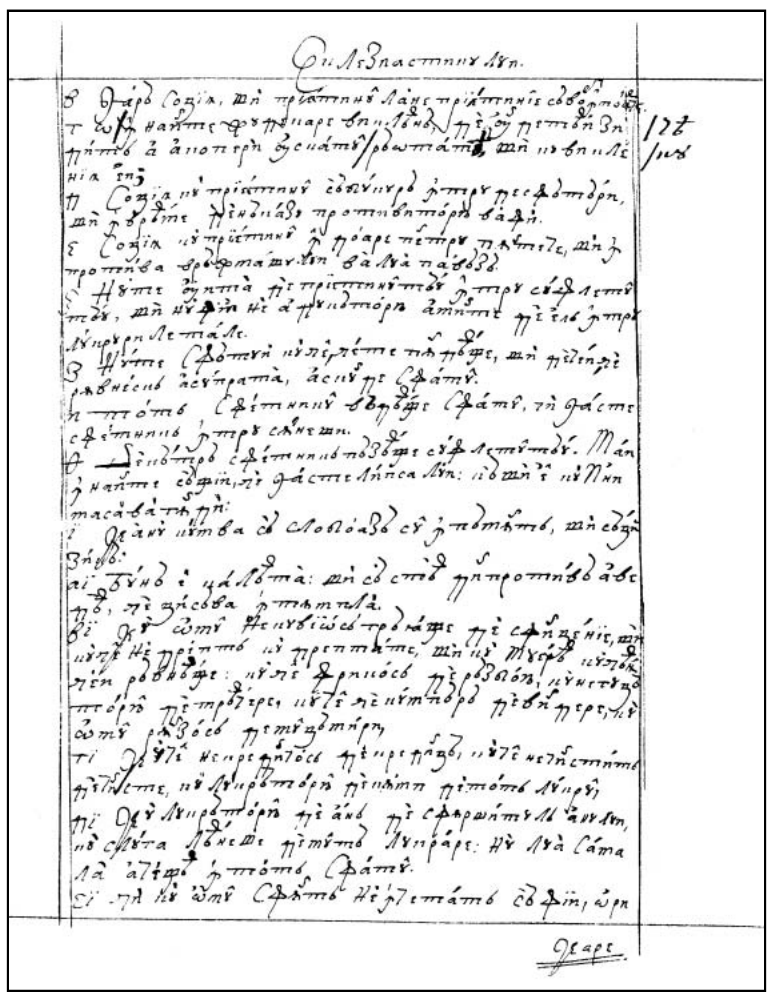
287v

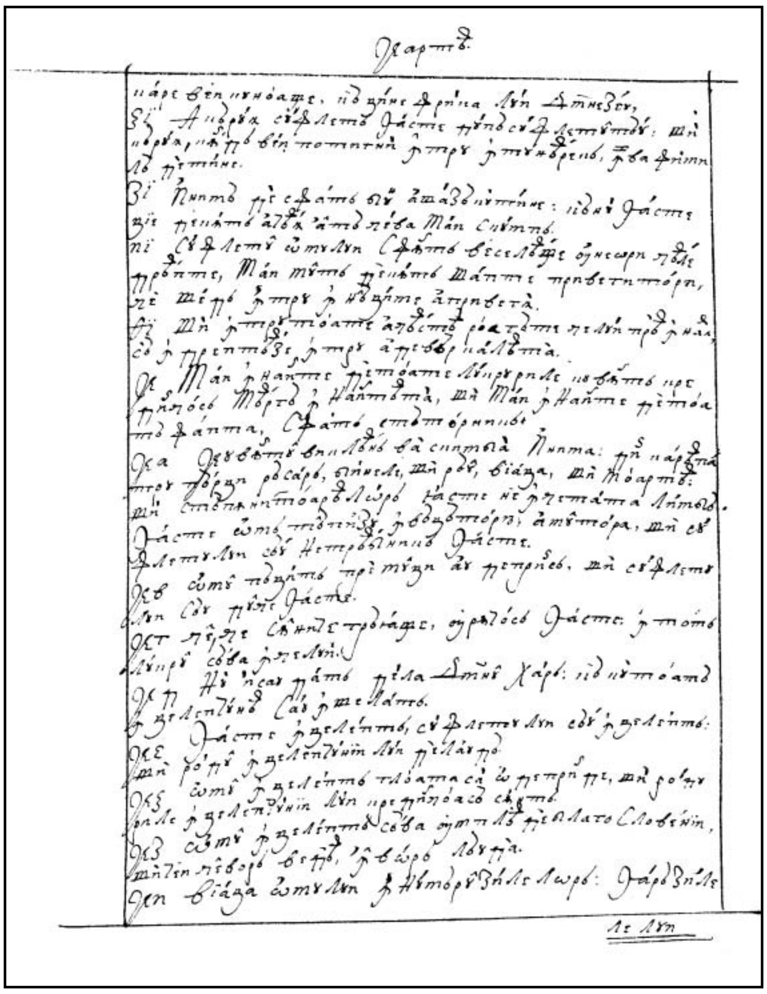
288r

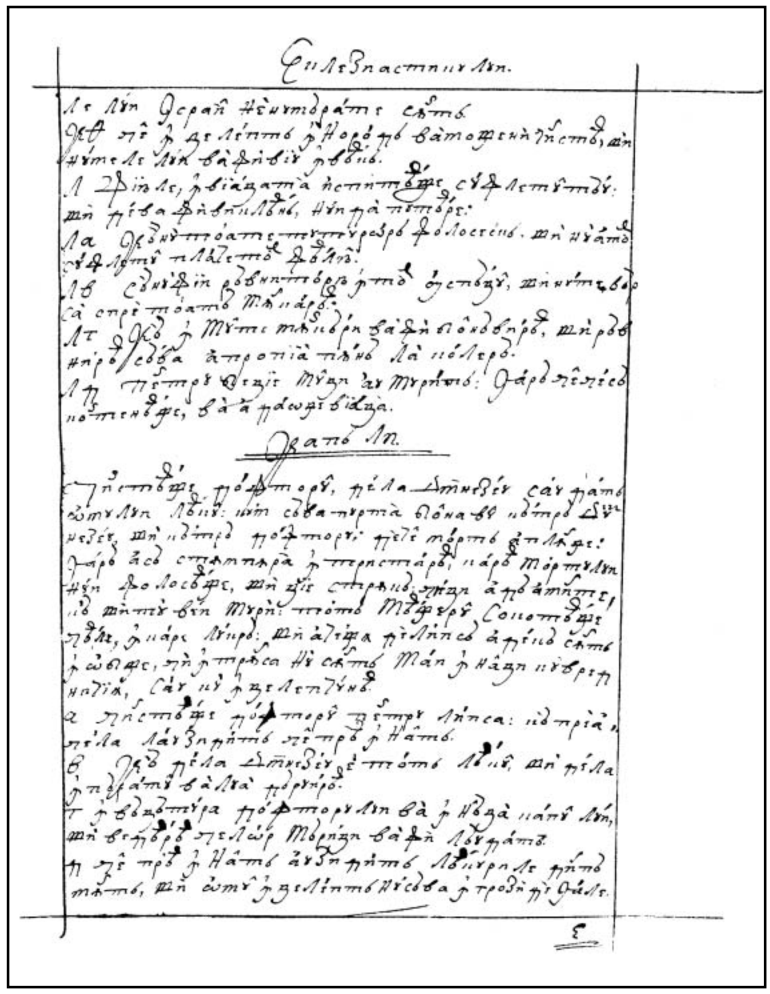

288v

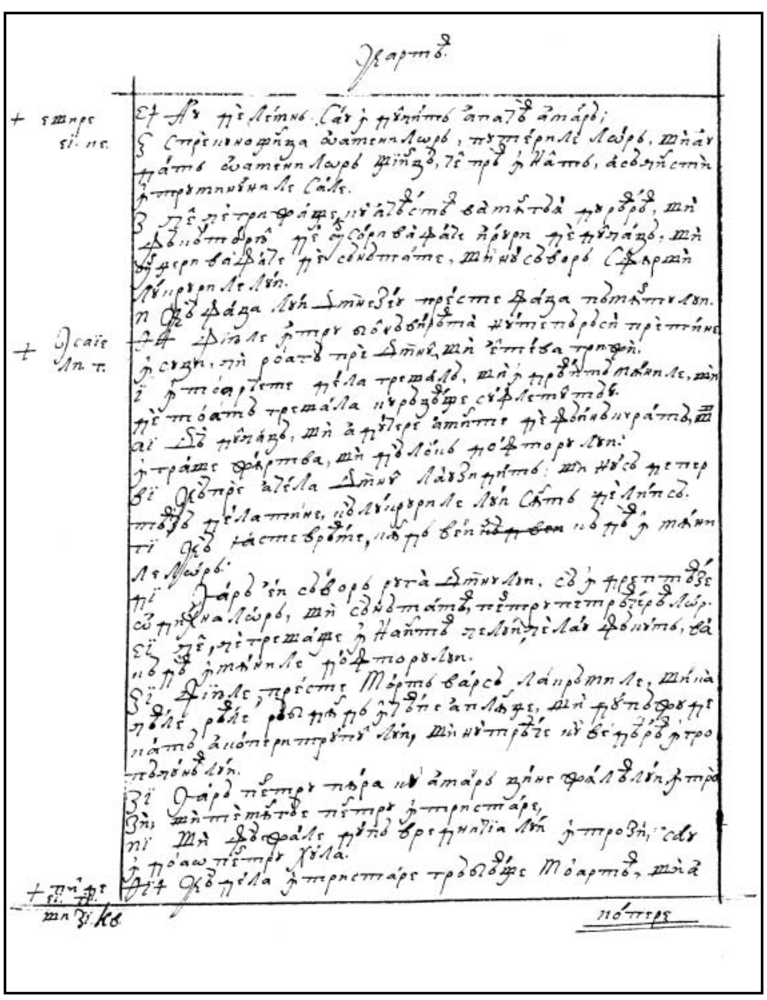

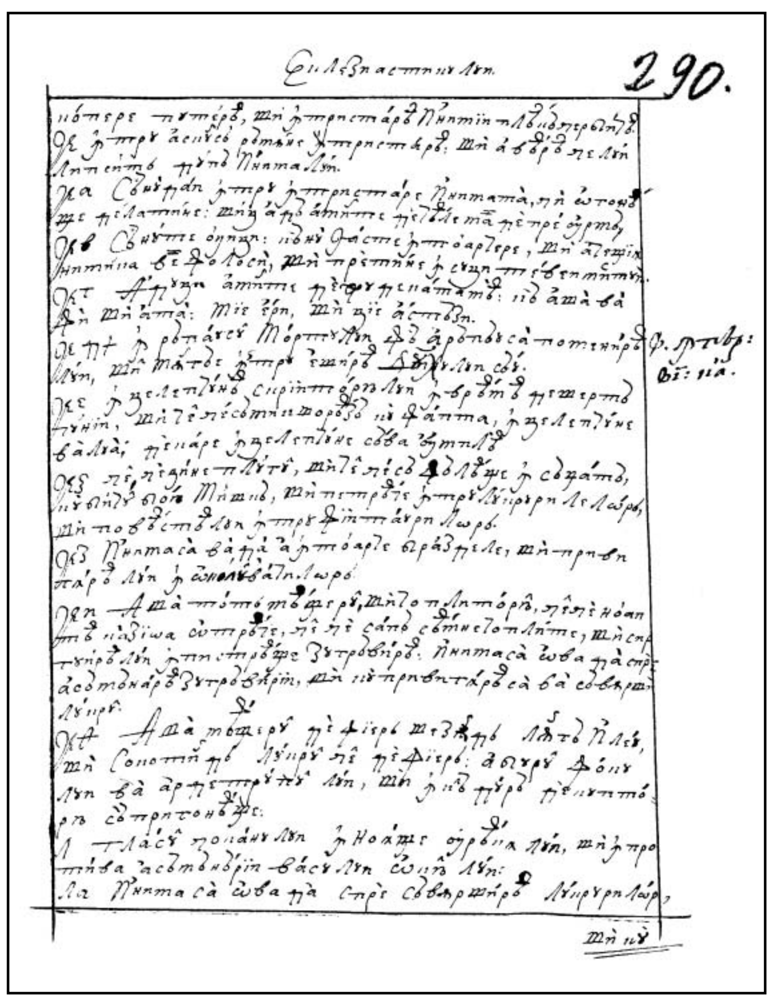
289r

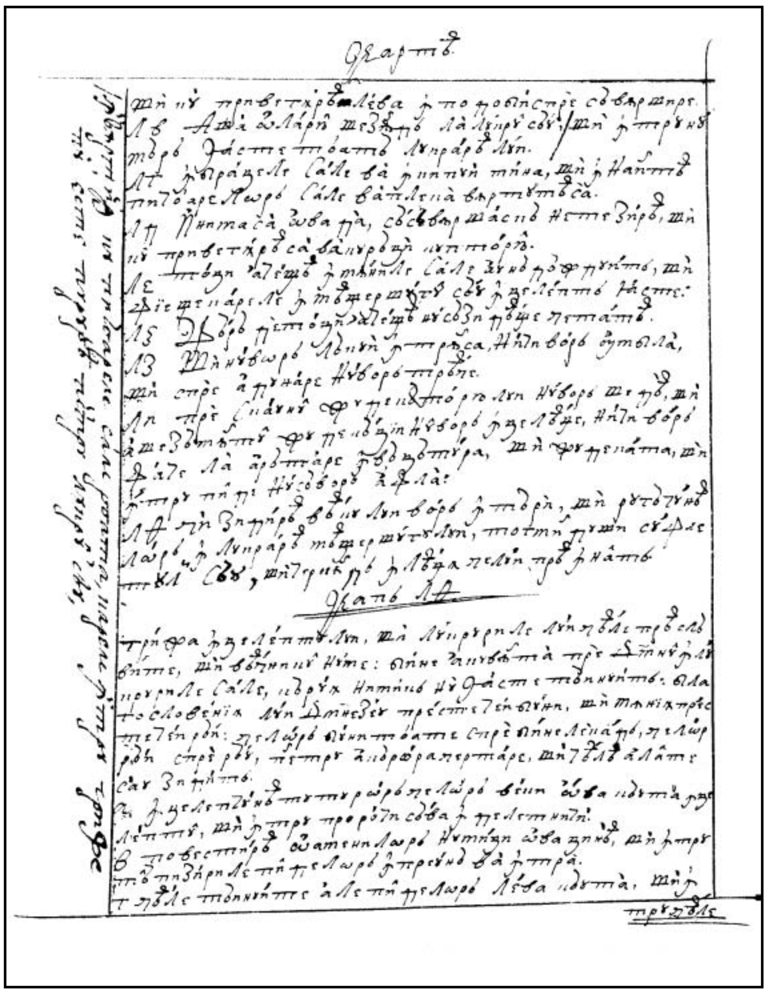

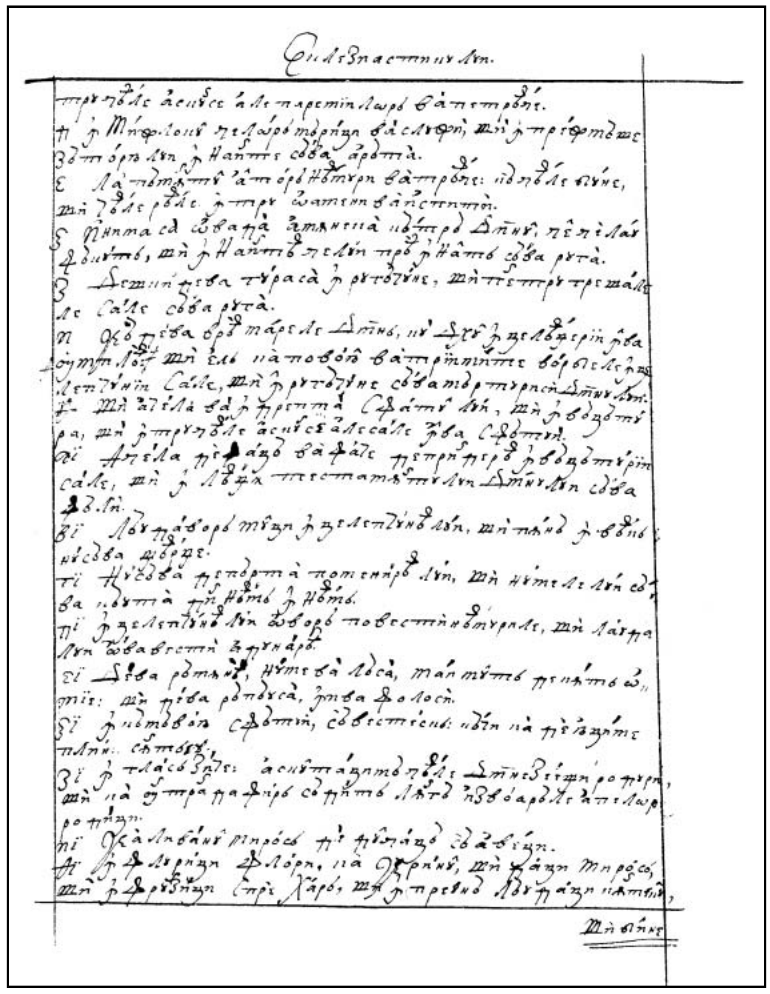
289v 290r

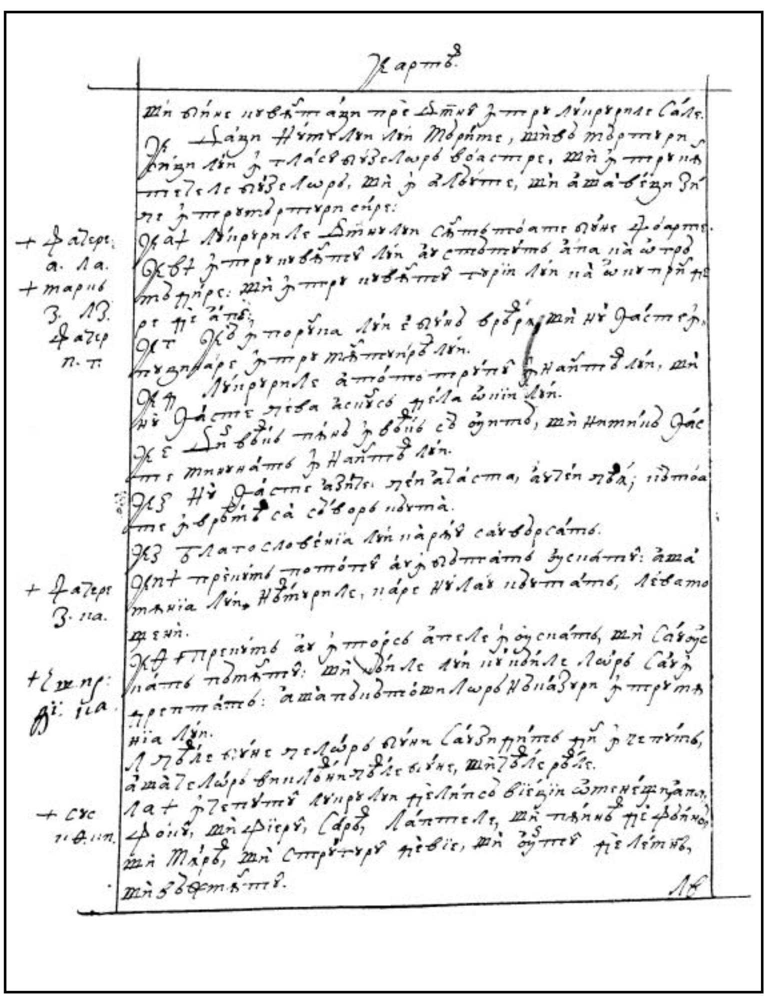

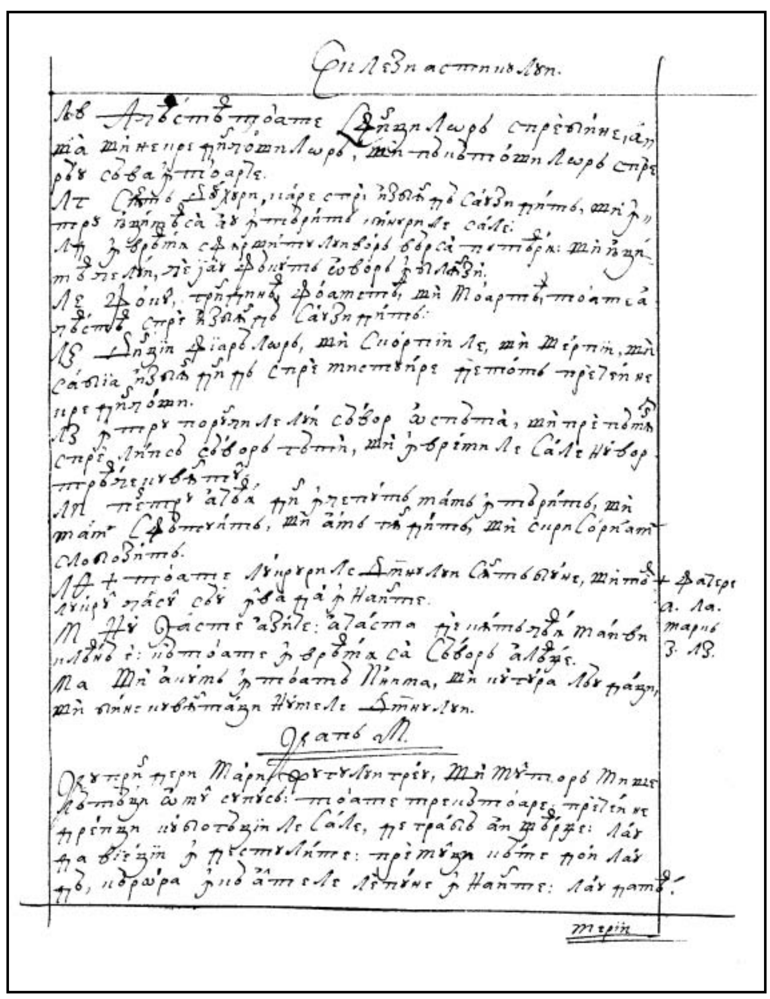
290v 291r

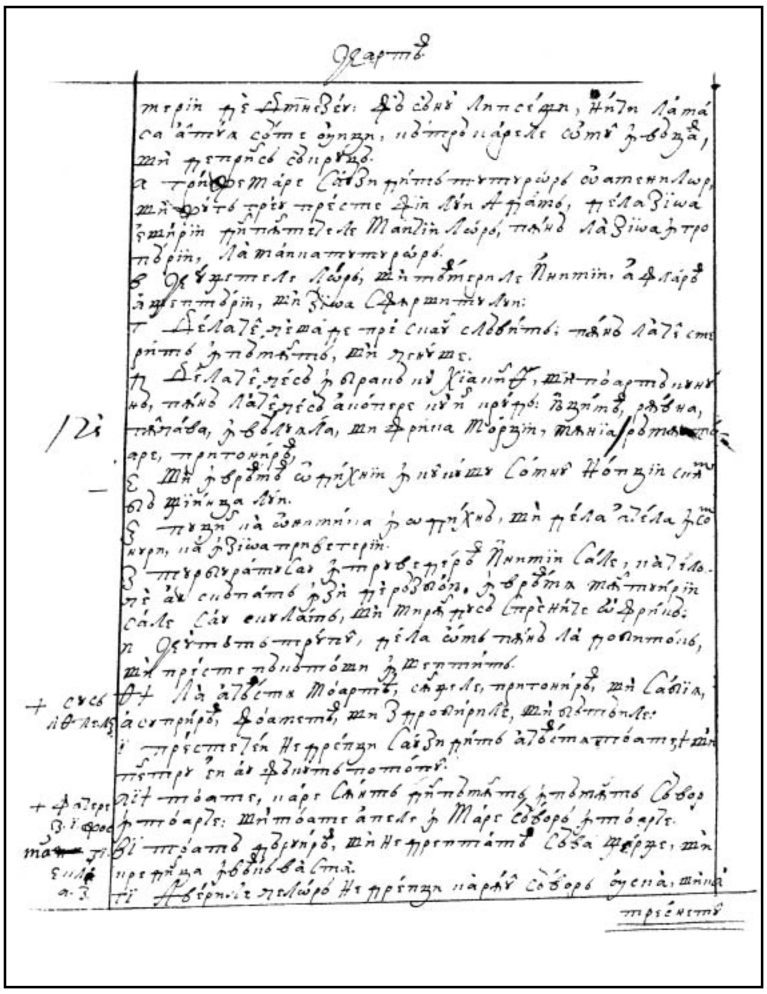

291v 292r

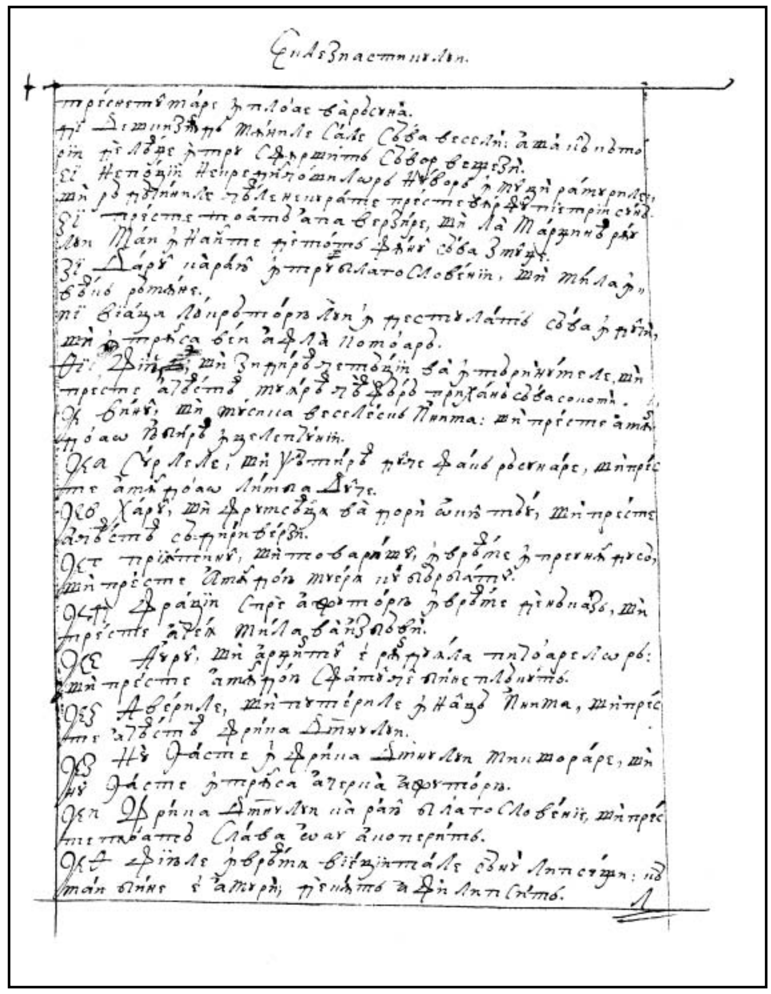

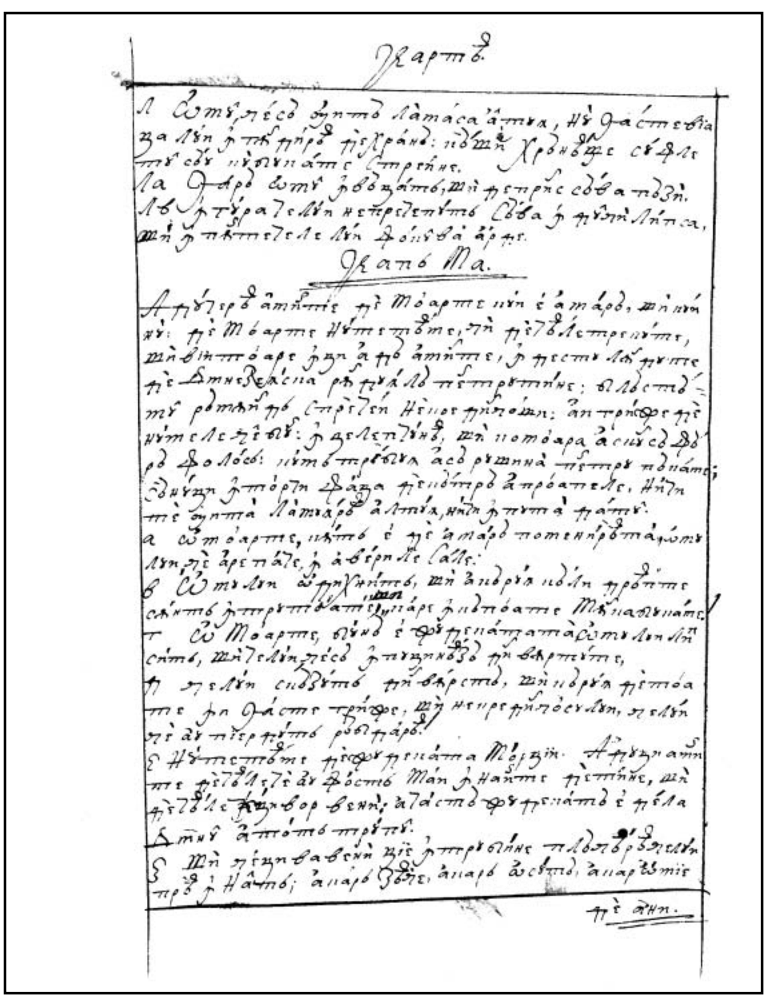
292v 293r

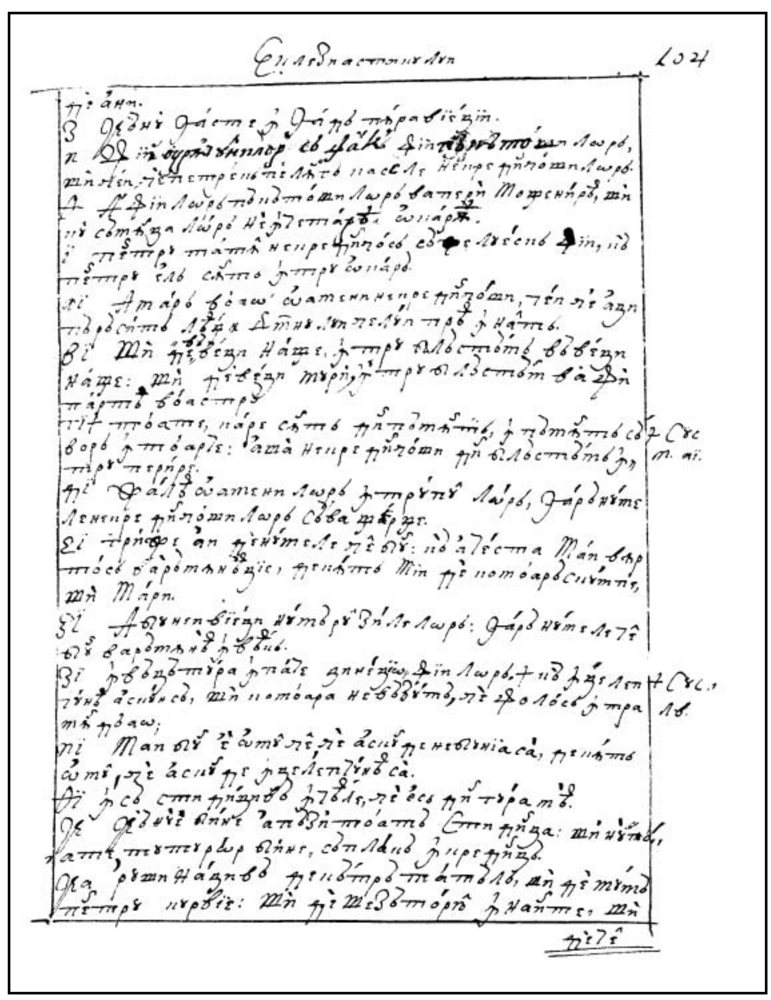
293v

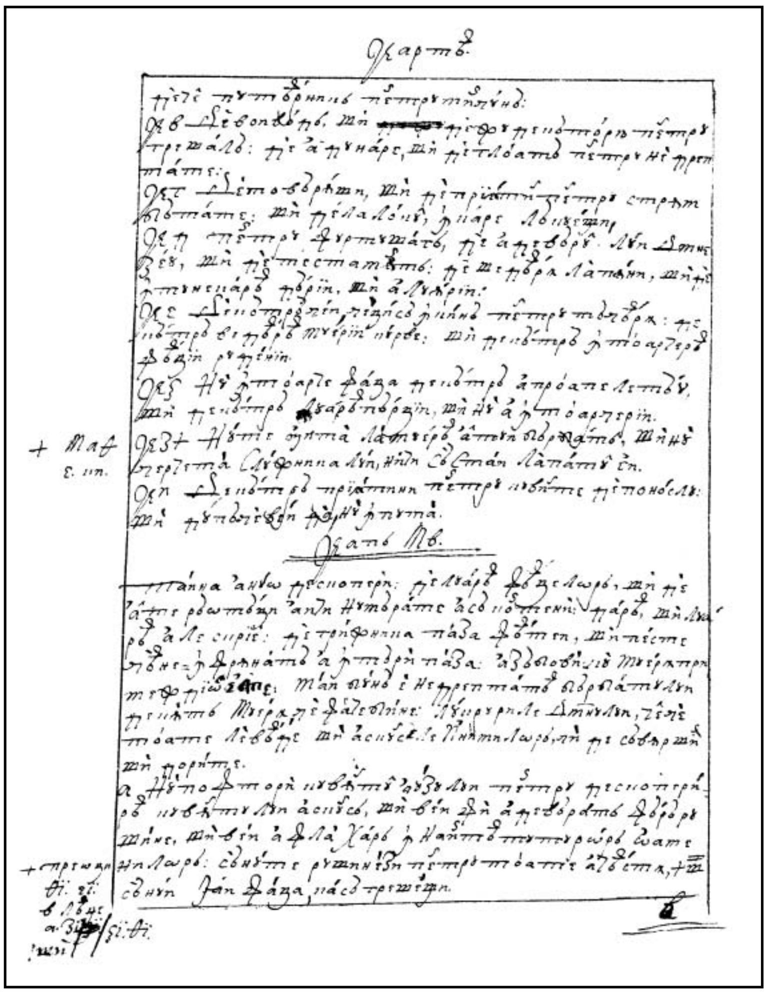
294r

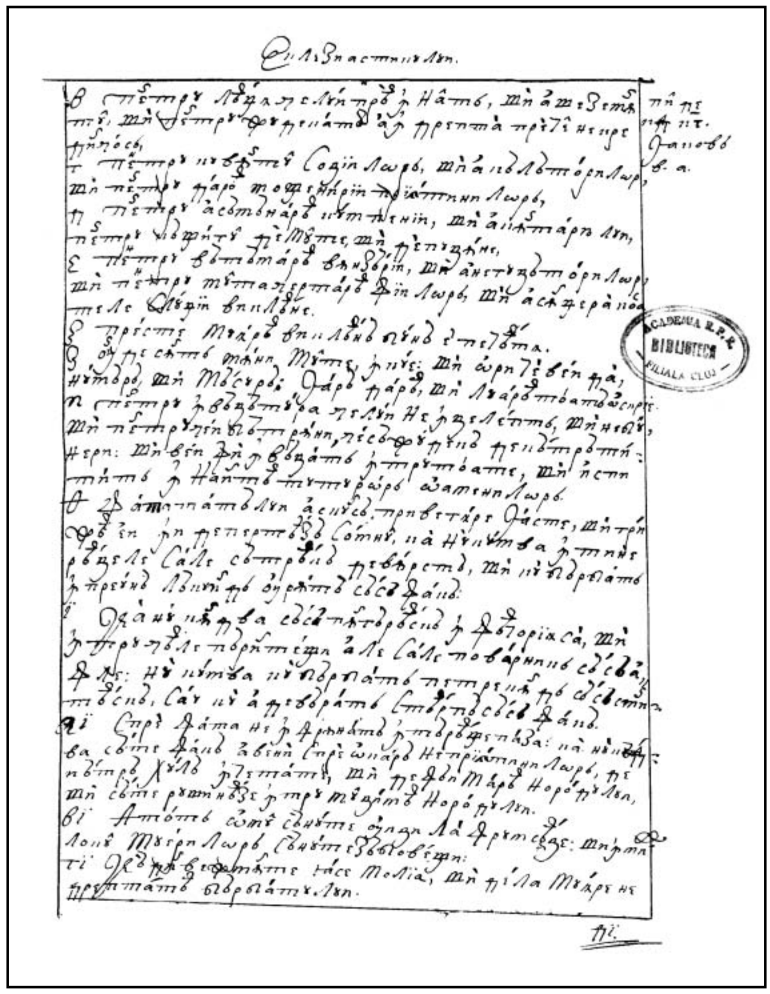
294v

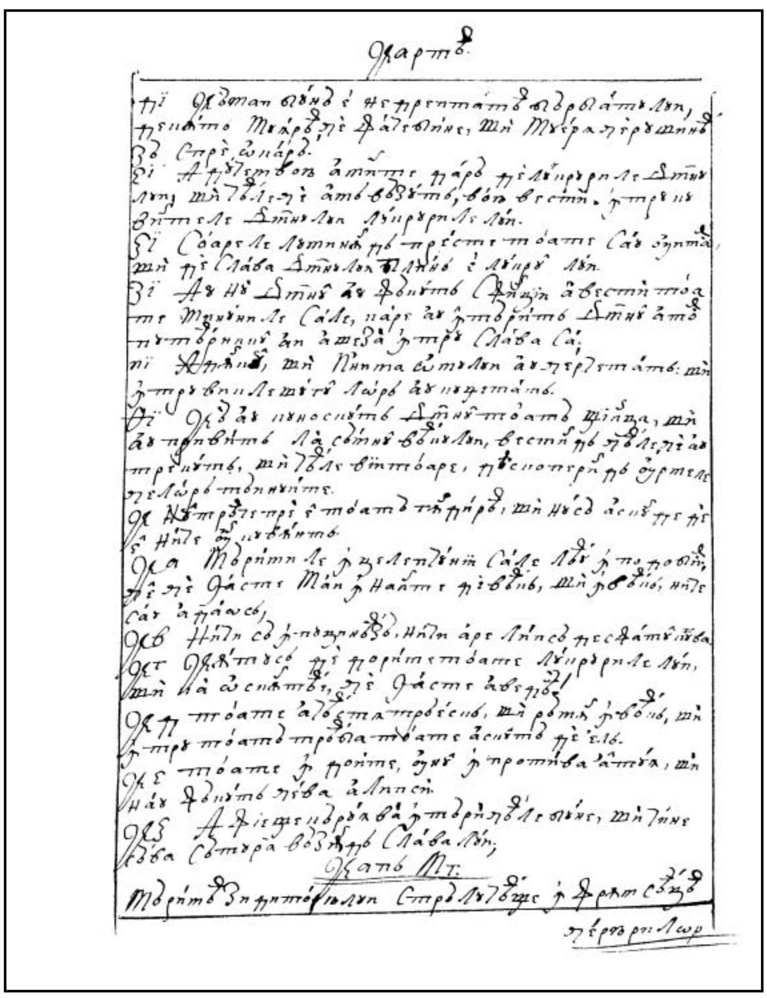
295r

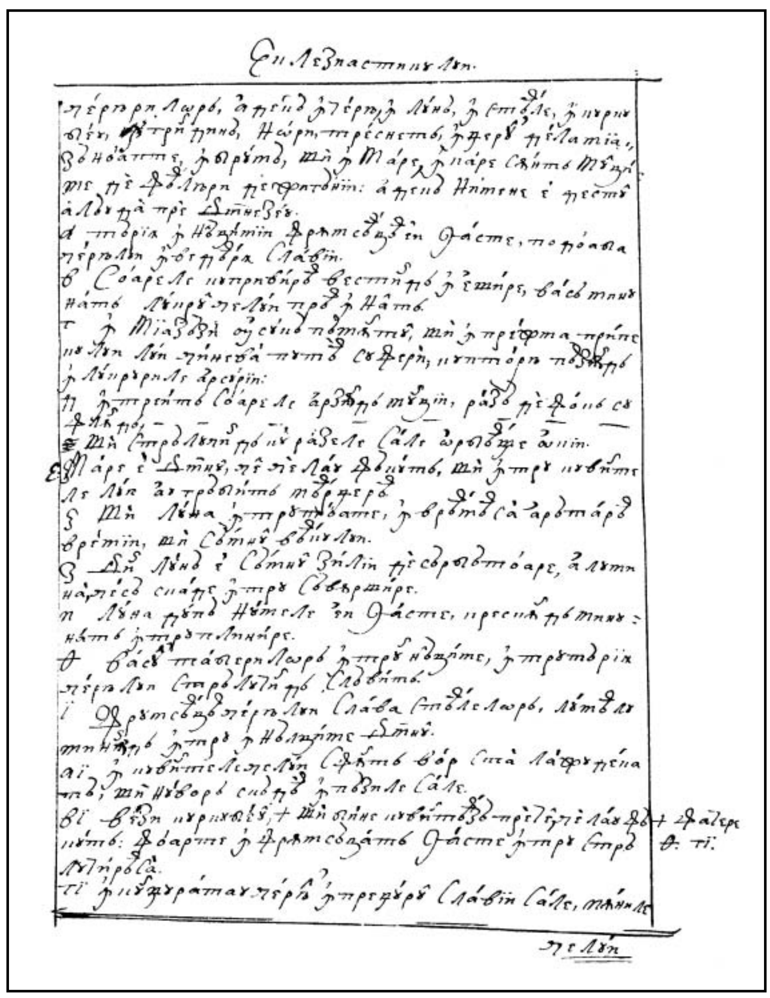
295v

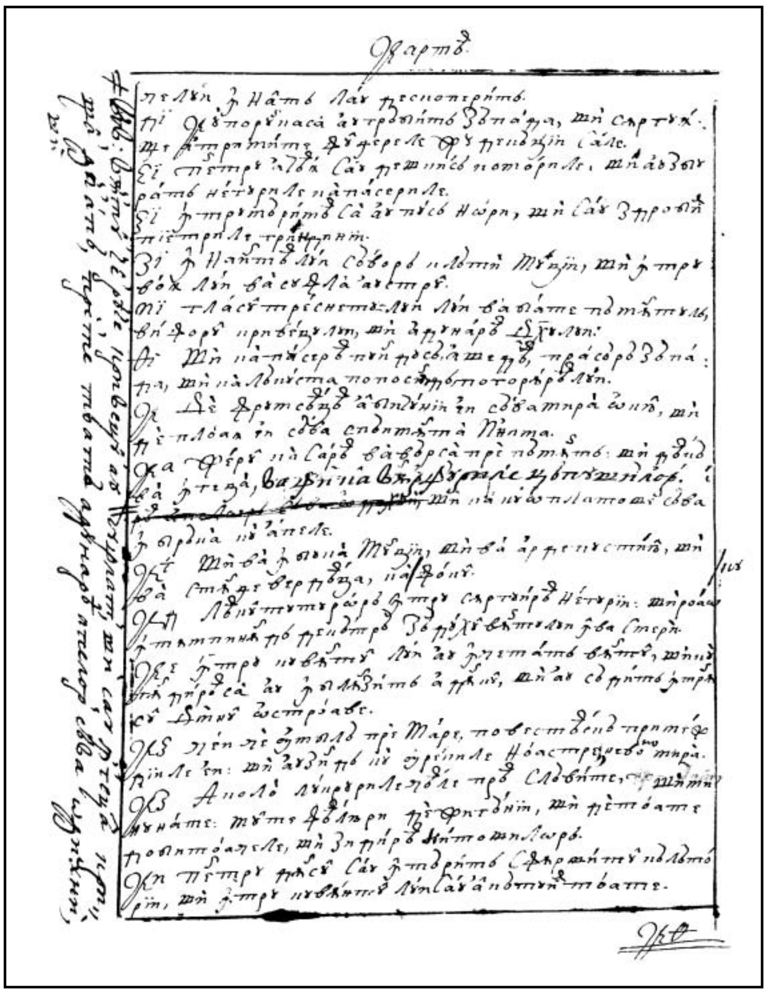
296r

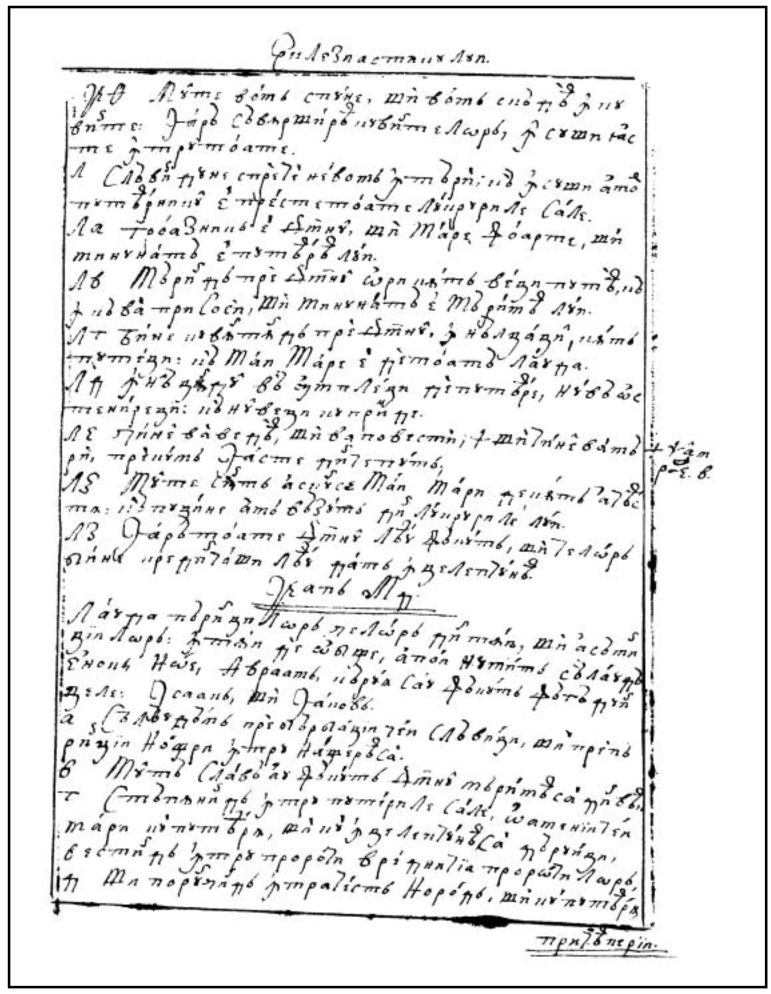

296v

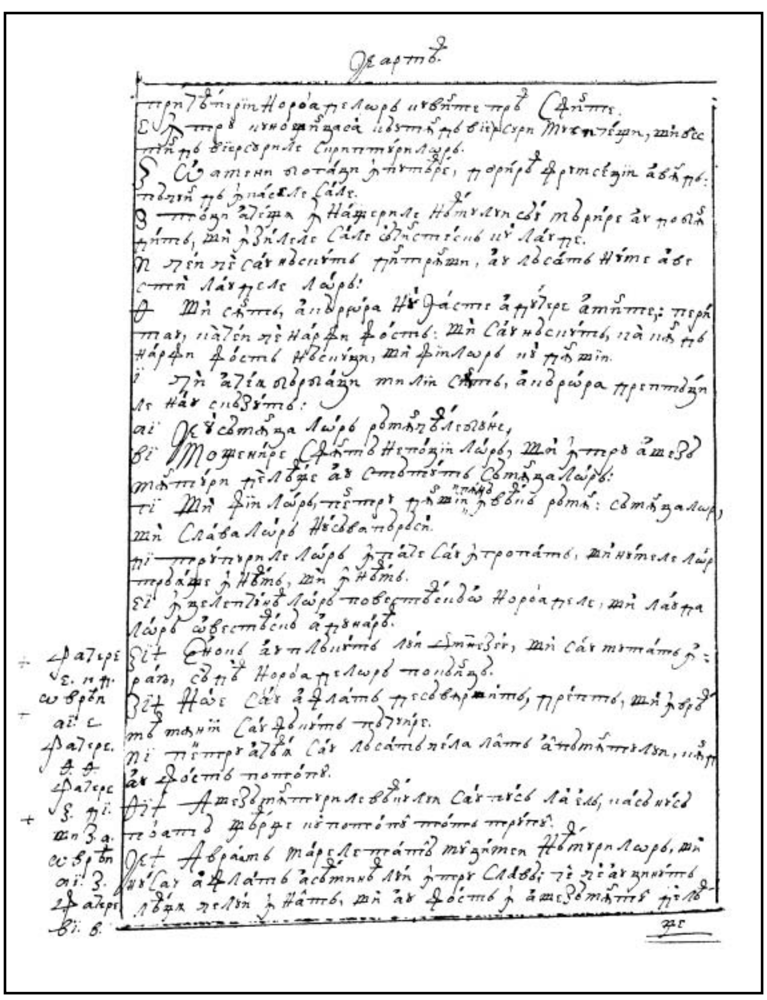

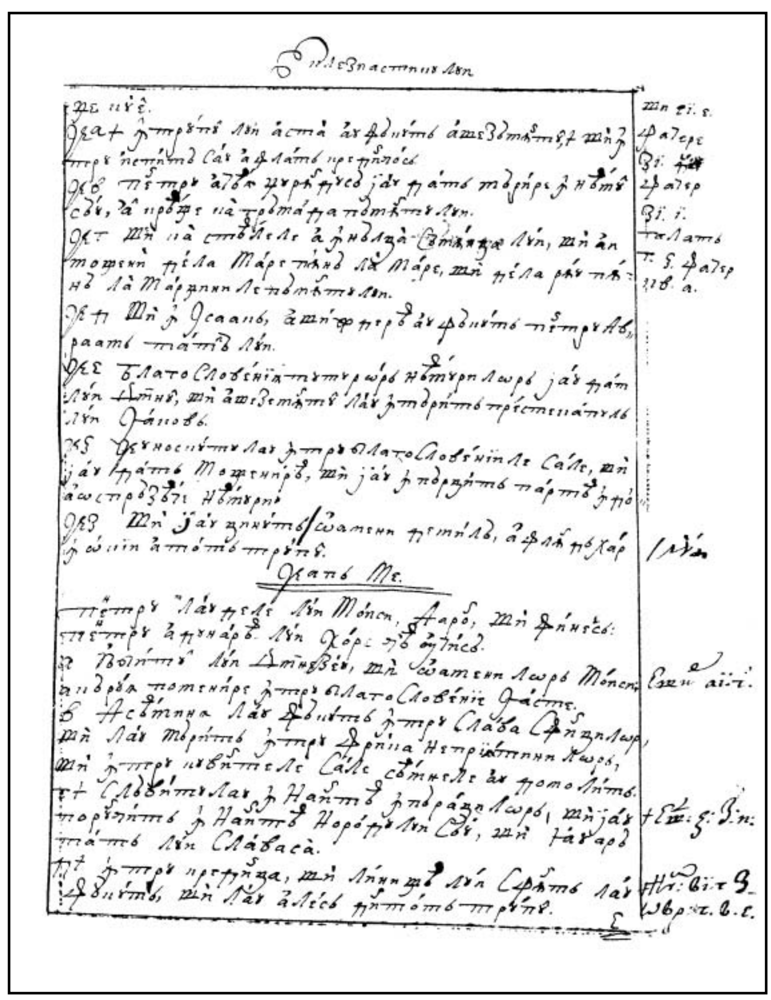
297r

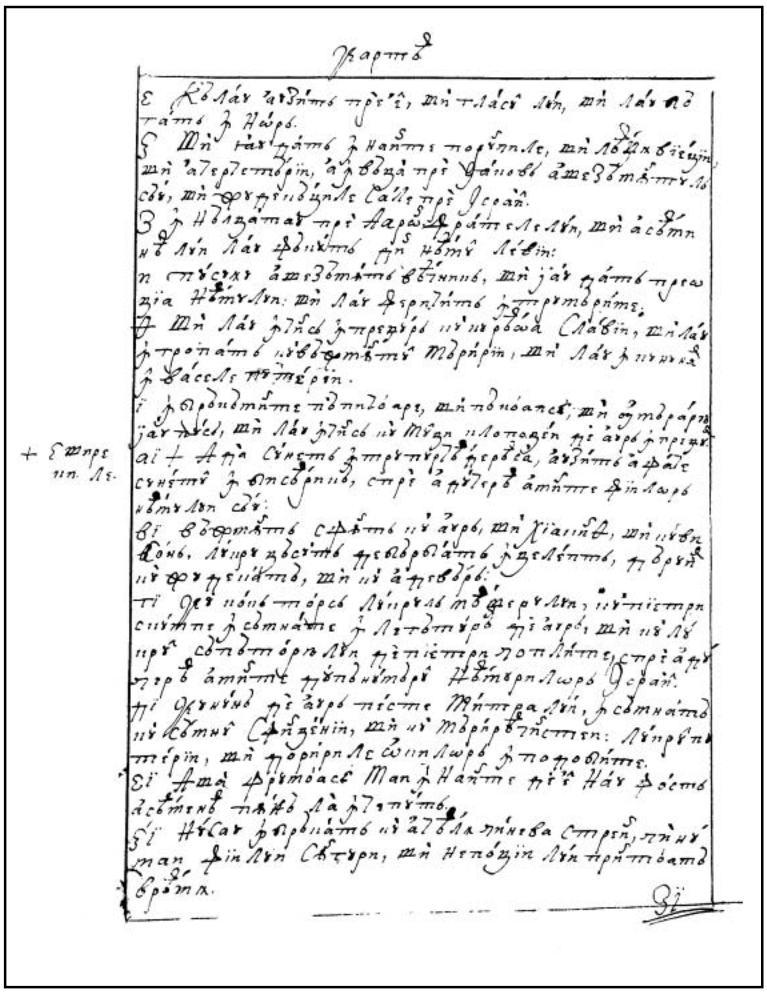

297v 298r

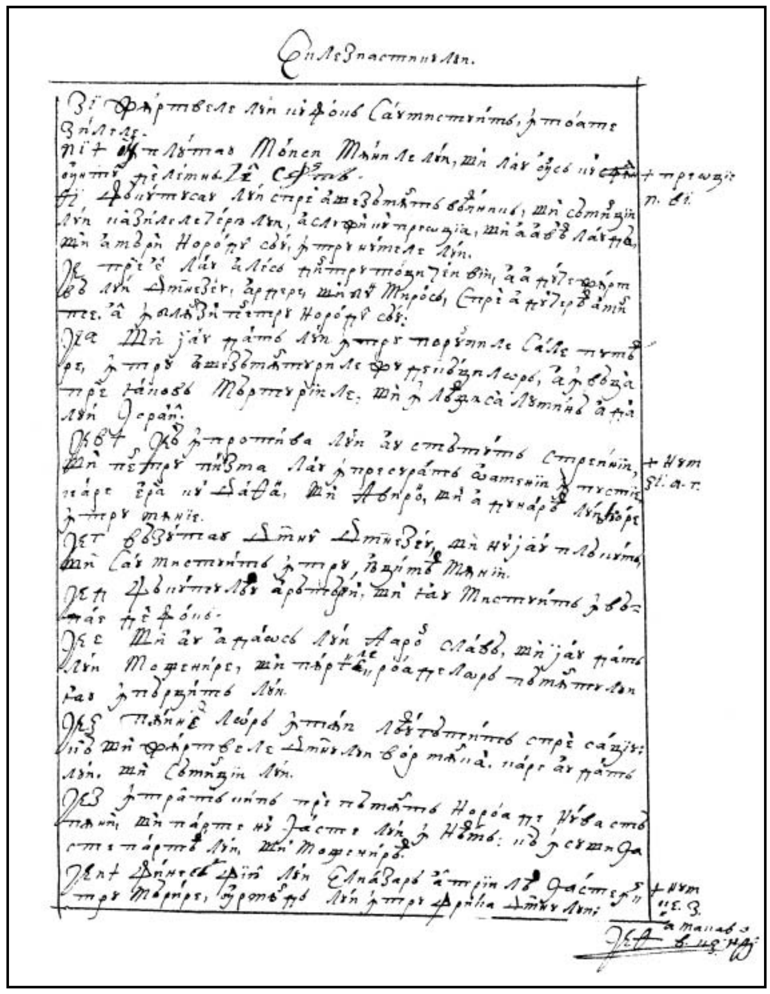

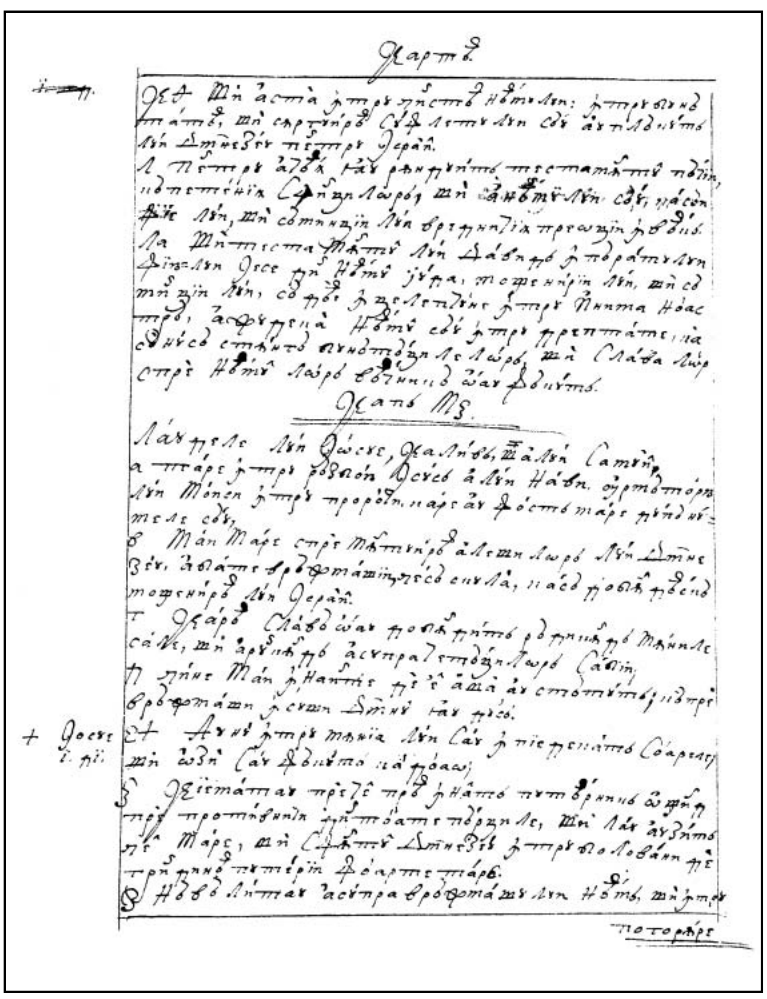
298v 299r

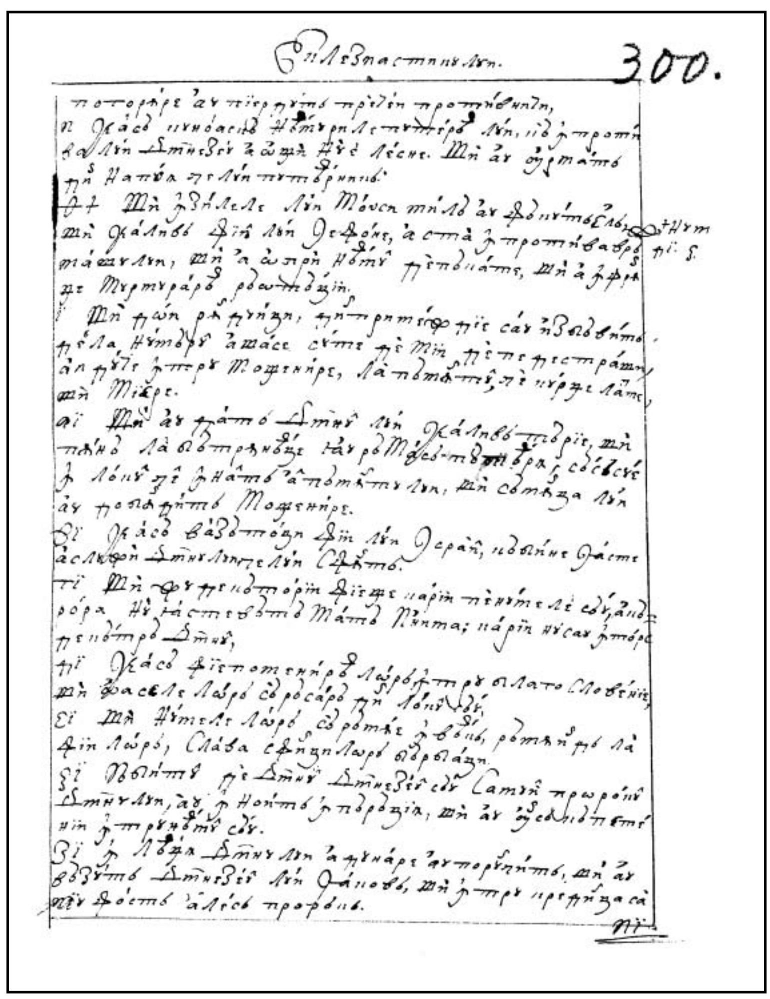
299v

300r

300v

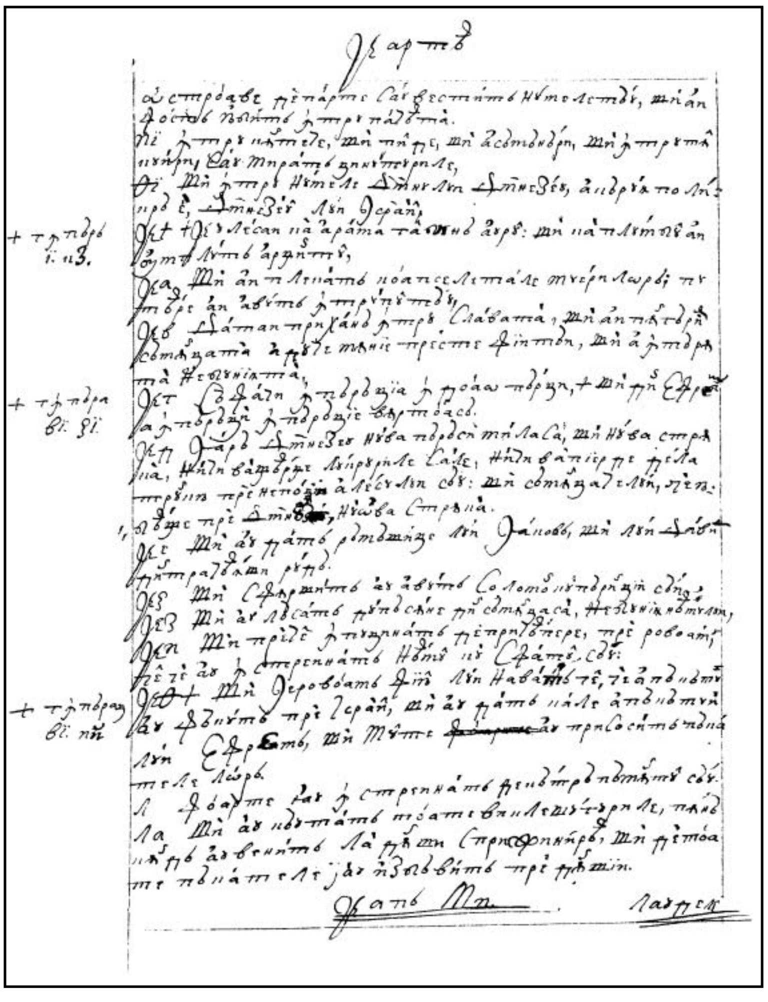
301r

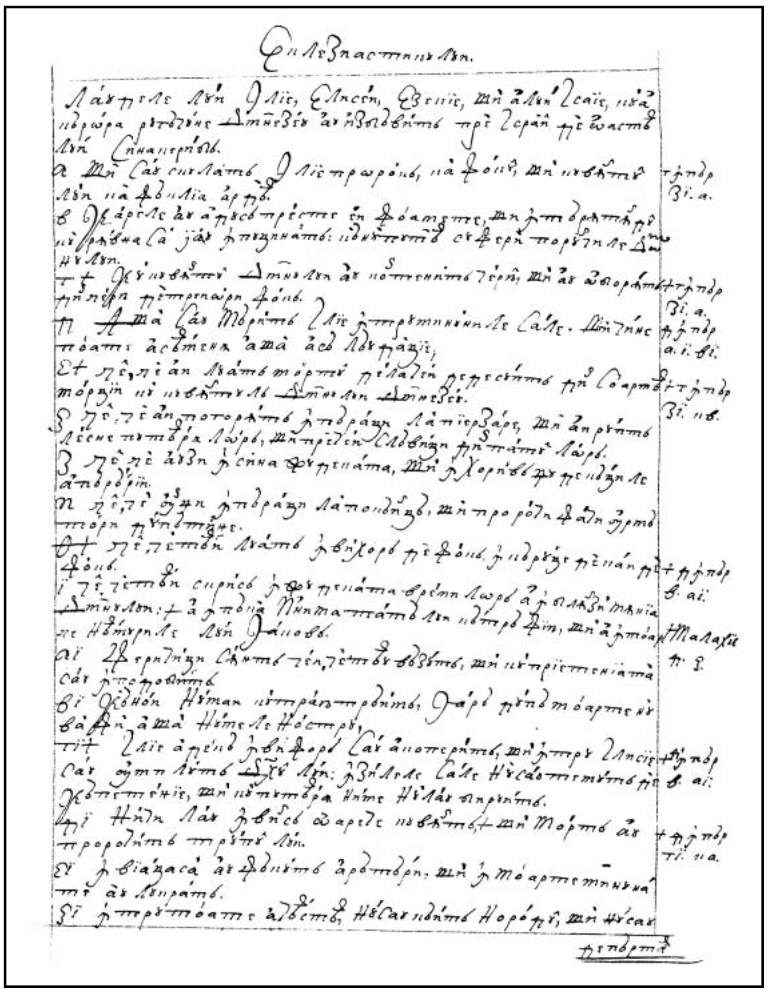
301v

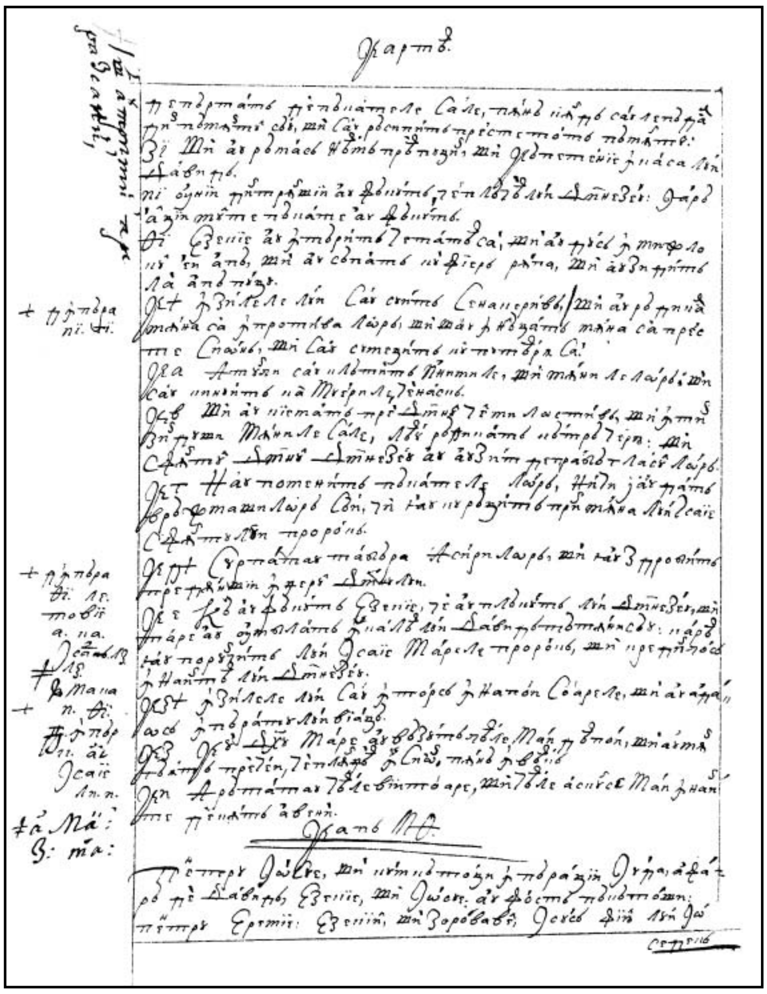
302r

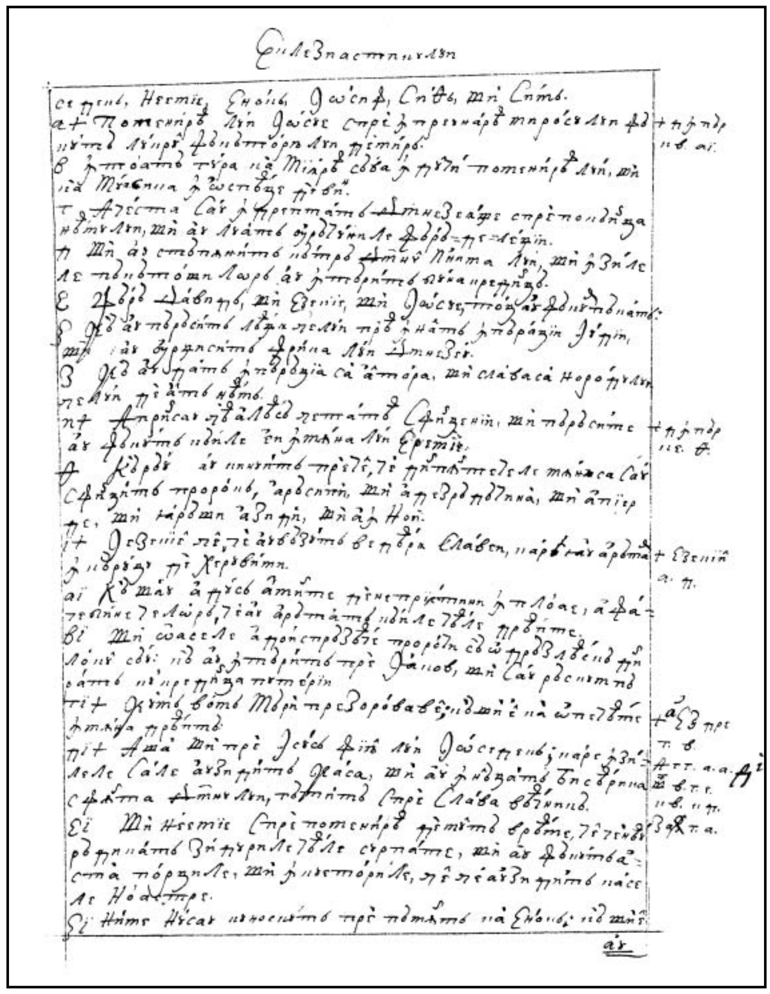
302v

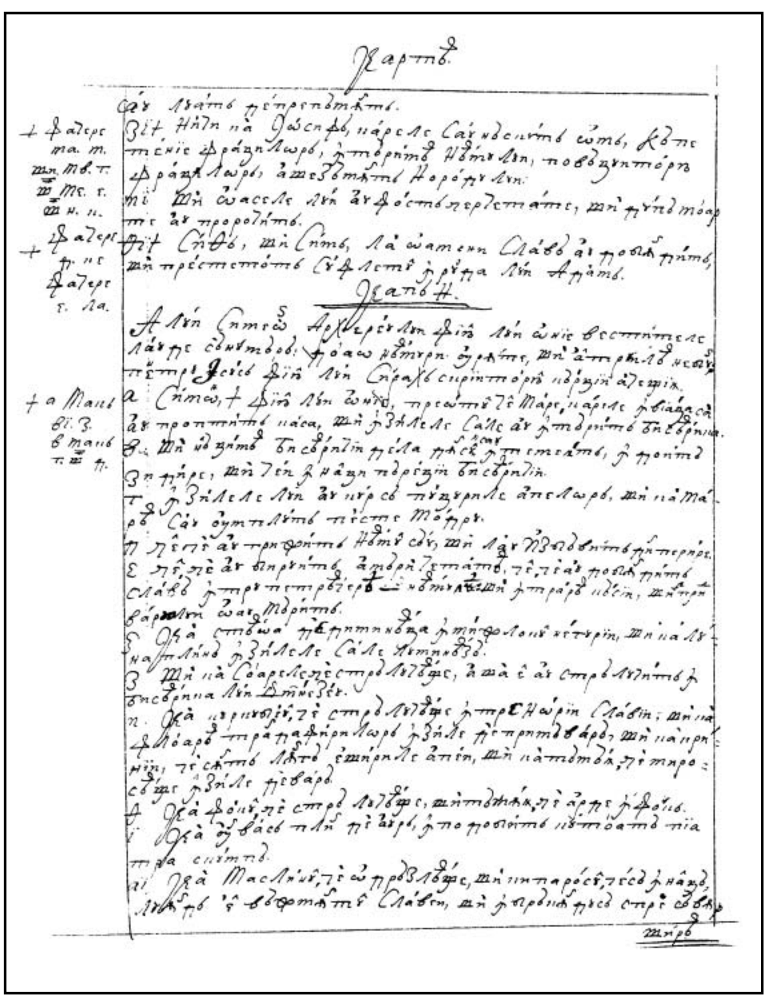
303r

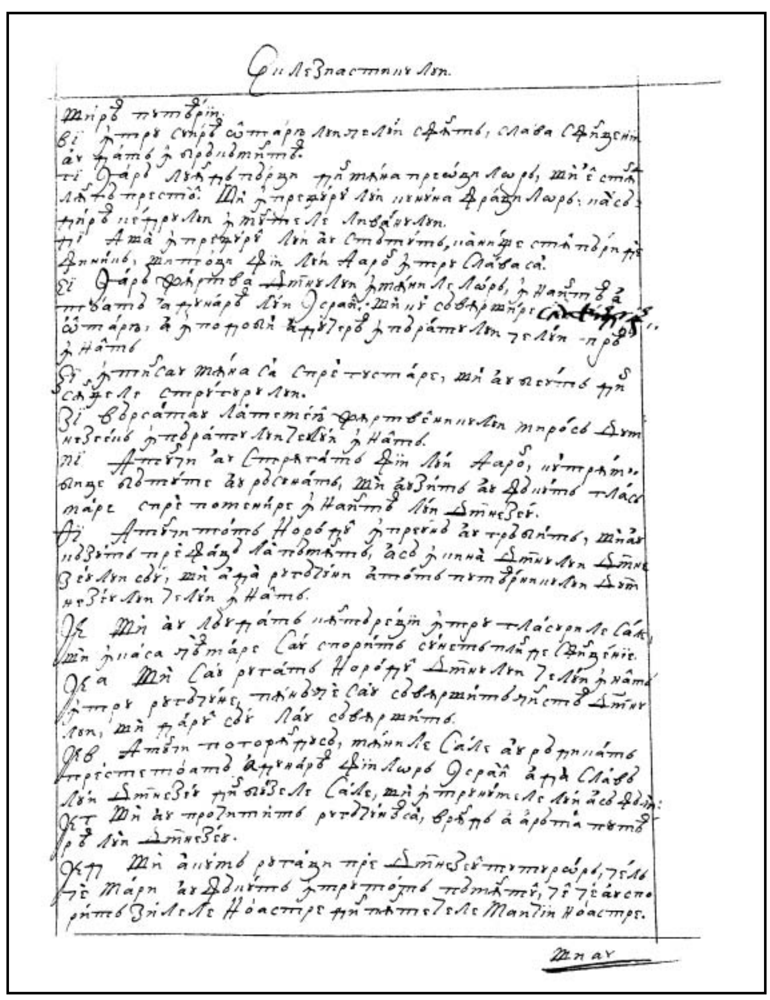
303v

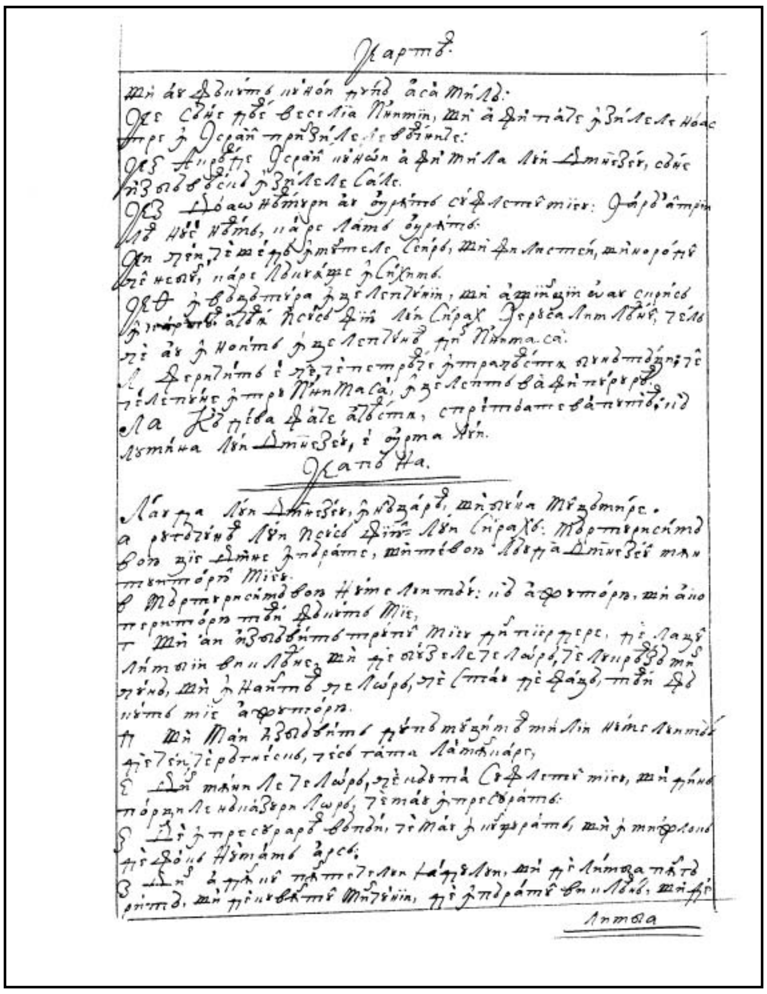
304r

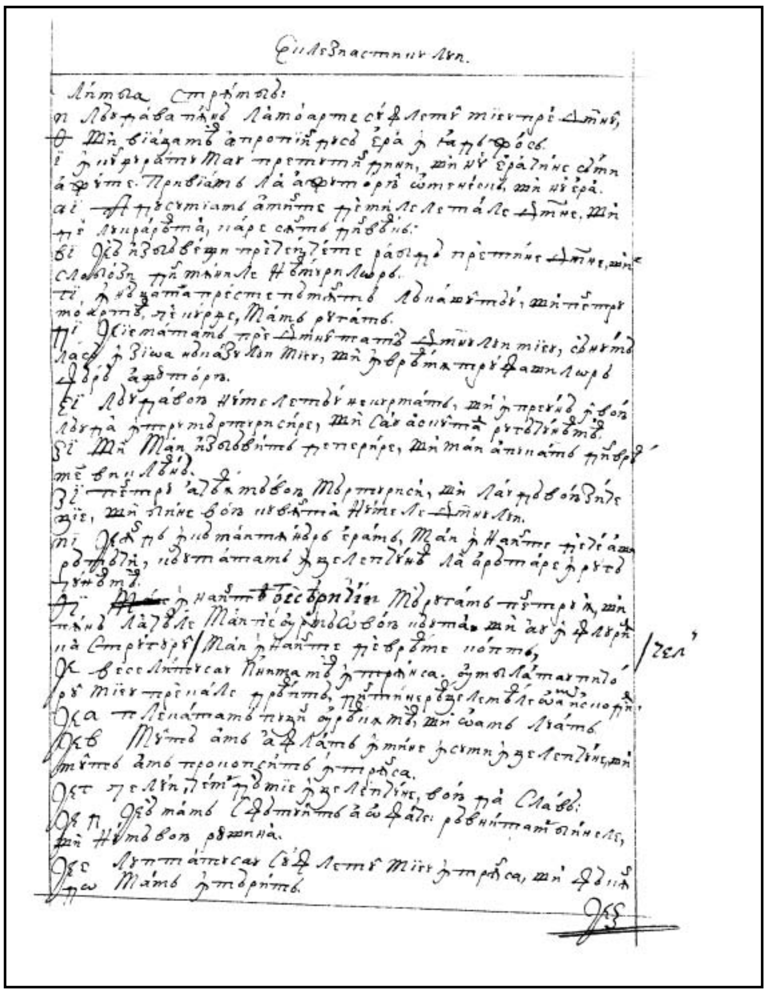
304v

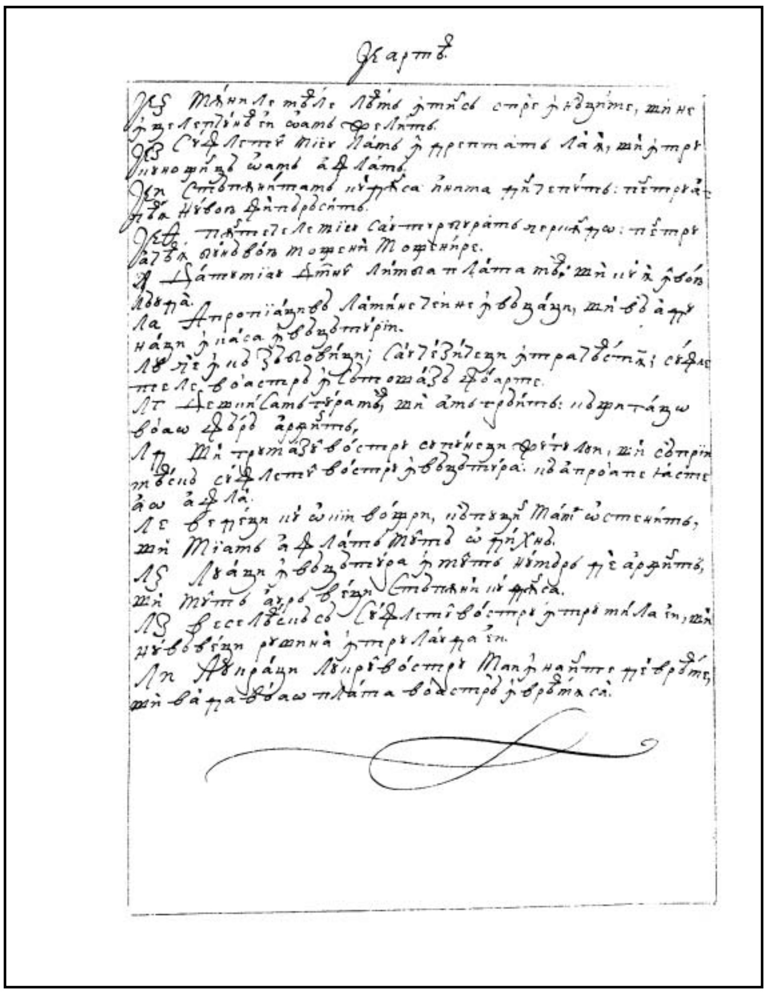
305r

305v

306r

306v